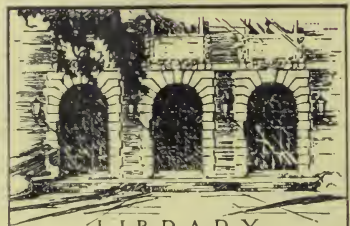

C. G. Lowe
7/2/30

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΚΑΤ' ΕΓΚΡΙΣΙΝ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ Γ'

« Notre langue et nos belles-
» lettres ont fait plus de con-
» quêtes que Charlemagne ».
VOLTAIRE.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Το προηγούμενον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν ἐκδοὺς τὸ πρῶτον ἐσκέφθην τότε ὅτι μεγάλως ἤθελον εὐκολύνει τοὺς μελετῶντας μίαν τῶν δύω γλωσσῶν, ἂν μετ' αὐτοῦ συνέδεον καὶ τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ Γαλλοελληνικὸν, ἀλλὰ συντόμως καὶ προχείρως συντεταγμένον, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἔλεγχος ἐκείνου καὶ ὡς βοήθημα εἰς τὴν χρῆσίν του. Τῷ ὄντι ὁ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν λέξιν τοῦ πρώτου λεξικοῦ διαφόρους Γαλλικὰς ἀντιστοιχούσας εὑρίσκων καὶ θέλων νὰ διακρίνῃ τὴν ἀκριβῆ ἀξίαν ἑκάστης, ὅπως γνωρίζῃ τίνα πρέπει νὰ προτιμήσῃ εἰς δεδομένην περίστασιν, θέλει εὑρίσκει τὸ ζητούμενον ἀμέσως εἰς τὸ ἑπόμενον λεξικὸν, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρείαν νὰ ἀνατρέχῃ εἰς ἄλλα βιβλία. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ξένος ὁ διὰ τὴν συνδιάλεξιν καὶ τὰς κοινὰς χρείας ἐπιθυμῶν νὰ μανθάνῃ πῶς αἱ συνηθέστεραι τῶν Γαλλικῶν λέξεων λέγονται Ἑλληνιστὶ, χωρὶς νὰ χρονοτριβῇ καὶ περιπλέκηται εἰς τὰς ἀπεράντους ἀναπτύξεις τῶν διὰ βαθυτέραν σπουδὴν συντεταγμένων λεξικῶν, ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἕλλην ὁ θέλων προχείρως νὰ ἐννοήσῃ τὰ λεγόμενα, ἢ γραφόμενα Γαλλιστὶ, θέλουν ἐκτιμήσει τὸ εὔχρηστον καὶ ὠφέλιμον τοῦ Λεξικοῦ τούτου, τὸ ὁποῖον, διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, συνάπτω ὡς παράρτημα καὶ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἔκδοσιν τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λεξικοῦ, συνταχθὲν κατὰ παράκλησίν μου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως, ἂν καὶ δὲν ἔχῃ τὴν ἔκτασιν ἄλλων, καὶ τοῦτο ἐκ προθέσεως, ἔλαβεν ὅμως ἤδη τοσαύτην ἔκτασιν, ὥστε δικαίως δύναται νὰ θεωρηθῇ οὐχὶ πλέον ὡς παράρτημα καὶ ἐπιτομὴ Λεξικοῦ, ἀλλὰ Λεξικὸν πλῆρες μὴ περιέχον ὅμως, εἰμὴ μόνα τὰ χρήσιμα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Μαρτίου 1856.

Ἀνδρέας Κορομηλᾶς.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

A.

A a, τὸ πρῶτον ϛοιχ. τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου. ||. il ne sait ni *a* ni *b*, εἶνε ἀναλφάβητος.

A, ἔχει, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ avoir. §. (μετὰ τοῦ y) ὑπάρχει, εἶνε.

À (μὲ βαρεῖαν), πρόθ. εἰς, ἐν, ἀπὸ, πρὸς, κτλ. ||. à Athènes, εἰς τὰς Ἀθήνας. ||. à Nauplie, ἐν Ναυπλίᾳ. ||. l'argent à la main, μὲ τὰ χρήματα ἐπὶ χεῖρας. ||. ils se prirent aux cheveux, ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὰ μαλλιά. §. à six heures, εἰς τὰς ἓξ (ὥρας). ||. au mois, μὲ τὸν μῆνα. ||. à vie, διὰ βίου. §. servir à tel usage, χρησιμεύειν πρὸς τὸν δεῖνα σκοπόν. ||. à votre santé, εἰς ὑγείαν σας. ||. sac à charbon, σακκὶ διὰ κάρβουνα. ||. pot à beurre, κουροῦπι διὰ βούτυρον. ||. moulin à vent (à papier etc.), ἀνεμόμυλος, χαρτόμυλος, κτλ. ||. canne à sucre, ζαχαροκάλαμον. ||. marché à la volaille, ὀρνιθοπάζαρον. ||. arbre à fruit (ou) à fruits, δένδρον ὀπωροφόρον. ||. une bête à laine (à cornes etc.), ζῶον ἐριοφόρον (κερασφόρον κτλ.). ||. bois à brûler, ξύλα καύσιμα. ||. fou à lier, τρελλὸς διὰ δέσιμον. ||. maître à danser, χοροδιδάσκαλος. ||. ils commencent à hurler et à crier, ἀρχίζουν νὰ ὠρύωνται καὶ νὰ κραυγάζωσι. ||. à vrai dire, ἀληθῶς εἰπεῖν. ||. à l'œuvre on connaît l'ouvrier, ἐκ τοῦ ἔργου γνωρίζεται ὁ τεχνίτης. ||. de nation à nation, de citoyen à citoyen etc., μεταξὺ ἔθνους καὶ ἔθνους (πολίτου καὶ πολίτου κτλ.). §. mot à mot, λέξιν πρὸς λέξιν. ||. mesurer à l'aune, μετρᾷν μὲ τὸν πῆχυν. ||. marcher à pas lents, βραδυπορεῖν. ||. au fil de l'épée, ἐν στόματι μαχαίρας. ||. à trois francs, πρὸς τρεῖς δραχμάς. ||. soupe aux herbes, ζωμὶ μὲ χόρτα. ||. rôties au beurre, φρυγανιαὶ μὲ βούτυρον. ||. table à tiroir, τράπεζα μὲ συρτάρια. ||. à bonne intention, μὲ καλὸν σκοπόν. ||. à toute force, παντὶ σθένει. ||. à tort, ἀδίκως. ||. à bon marché, εὐθηνά. ||. à condition, ἐπὶ συμφωνίᾳ. ||. peu à peu, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. ||. conformément à l'usage, κατὰ τὸ ἔθος. ||. sept à huit, ἑπτὰ (ἕως) ὀκτώ. ||. neuf à dix mille hommes, ἐννέα (ἕως) δέκα χιλιάδ. ἄνδρες. §. s'adresser à q., ἀποτείνεσθαι πρός τινα. ||. gloire à Dieu dans le ciel, δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ. ||. à Monsieur un tel, τῷ Κυρίῳ (δεῖνι). §. aux armes! εἰς τὰ ὅπλα. ||. au nom du ciel! πρὸς Θεοῦ.

Abaca, εἶδος φυτ. καὶ δένδρ. τῶν Ἰνδιῶν.

Abaisse, θ. εἰδ. ζυμαρικοῦ· (κατὰ τὴν Ἀκαδημ.) τὸ κάτω τῶν ζυμαρικῶν, ἡ κρηπὶς (Πλδ. ϛ΄, οζ΄.), τὸ διακόνιον (Σουΐδ.).

Abaissement, καταίβασμα, χαμήλωμα. §. (μτφρ.) ἐλάττωσις, ὕφεσις. ταπείνωσις· ὑποβιβασμός. ἐξευτελισμός.

Abaisser, ῥ. καταιβάζω, χαμηλόνω. §. ἐλαττόνω, ταπεινόνω, ἐξευτελίζω. ||. (μσ.) καταιβαίνω. §. ταπεινοῦμαι. ||. (μθμτκ.) κατάγω (κάθετον)· ὑποβιβάζω (τὴν ἐξίσωσιν). ||. (μαγειρ.) λεπτύνω (τὸ φύλλον τοῦ ζυμαρικοῦ).

Abaisseur, (ἀνατομ.), καταγωγὸς (μῦς).

Abajoue, θ. παραγναθὶς (ἔσωθεν τῆς γνάθου τινῶν ζώων).

Abalourdir, ῥ. ἀπομωραίνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) βαρυκέφαλος.

Abalourdissement, ἀπομώρανσις.

Abandon, παραμέλησις, ἐγκατάλειψις. παραίτησις (δικαιώματος). παραχώρησις (κτήματος). ἀφοσίωσις (εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν). ἀφέλεια (τρόπων ἢ φράσεως), εἰλικρίνεια. ||. abandon de Dieu, παραχώρησις Θεοῦ. ||. à l'—, ἐπίῤ. ὅπως τύχοι.

Abandonnement, ἐγκατάλειψις

ϑη. (ἴδε Abandon). ||. (συνήθ. ἀπολ.) ἐκδιαίτησις, ἀκολασία.
Abandonner, ῥ. ἐγκαταλείπω, παραιτῶ (δίκην) παραχωρῶ (κτῆμα). ||. (μσ.) ἀφιεροῦμαι (εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν). γίνομαι ἔκδοτος (εἰς τὰς ἡδονάς). ἀπελπίζομαι. ||. (ἐπὶ γυν.) une abandonnée, γυνὴ ἀκόλαστος.
Abannation, εἶδ. ἐξορίας, ἀπενιαυτισμός.
Abaque, θ. (ἀρχιτ.) ἴδε Tailloir. §. εἶδ. σκάφης πρὸς πλύσιν τῶν μετάλλων, καὶ ἰδίως τοῦ χρυσοῦ, (κοινότ.) Abaco.
Abarticulation, θ. διάρθρωσις.
Abas, ἴδε Teigne.
Abasourdir, ῥ. ξεκουφαίνω. παραζαλίζω.
Abatage, ἴδε Abattage.
Abâtardir, ῥ. νοθεύω, διαφθείρω.
Abâtardissement, νόθευσις. διαφθορά.
Abat-chauvée, θ. μαλλίον ποόστυχον.
Abatée, ἴδε Abattée.
Abatellement ἢ **Abatèlement**, (Νμ.), ἀπαγόρευσις πρὸς τὸ ἐμπορεύεσθαι.
Abat-faim, (οἰκ.), μεγάλον κομμάτι κρέατος.
Abat-foin, ἡ ἐπάνωθεν τῆς φάτνης τρύπα διὰ τῆς ὁποίας ῥίπτουν τὸν χόρτον εἰς τοὺς ἵππους.
Abat-jour, εἶδος παραθυροφύλλων.
Abattage, τὸ οὐσ. τοῦ Abattre, ῥίψιμον, κόψιμον (δένδρων πρὸς πώλησιν), ὑλοτομία· πλαγίασμα τοῦ πλοίου (πρὸς ἐπισκευήν)· σκότωμα ζώων, ζωοκτονία.
Abattant, καταπακτὸν (κεπέγκι) ἐργαστηρίου. §. τὸ κάθισμα τοῦ ἐργαστηριαρέου.
Abattée, θ. Ναυτ. παρέκκλισις τοῦ πλοίου.
Abattement, ἀποκαμωμός. §. ἀθυμία. §. (ἰατρ.) κατάπτωσις.
Abatteur (de bois), δενδροτόμος. §. (μτφορ.) grand— de quilles (ou) de bois, κομπαστής.
Abattis, σωρὸς (κρημνισμάτων, δένδρων κομμένων κτλ.). §. (στρατ.) εἶδ. χαρακώματος. § (μαγειρ.) γλυκάδια (ὀρνίθων), ἀκροκώλια. §. (ἀρχ.)=Abattoir. ||. cuirs d'—, ἀκατέργαστα δέρματα.
Abattoir, σφαγεῖον.
Abattre (j'abats; j'abattais; j'abattis; j'abattrai; j'abattrais; abattu), ῥ. ῥίπτω (καὶ μσ. πίπτω) κατὰ γῆς, κρημνίζω, καταβάλλω. (ἐπὶ ζ.) σφάζω, φονεύω. (ἐπὶ δένδρ.) κόπτω. §. (μτφορ.) ἐξασθενίζω. ἀμβλύνω (τὴν πρόθυμίαν τινὸς), ταπεινόνω (τὸ φρόνημα). §. (ναυτ.) πλαγιάζω τὸ πλοῖον (ἵνα τὸ ἐπισκευάσω). ||. la pluie abat le vent, ἡ βροχὴ κόπτει τὸν ἄνεμον. ||. (καὶ μσ.) le vent s'abat, ὁ ἄνεμος κοπάζει (πίπτει). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) καταβεβλημένος, σκυθρωπὸς, (κοιν.) καταιβασμένος. ||. aller (courir) à bride abattue, ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν, (Τουρκ.) δολλοὺ-διζγκίν.
Abattue, θ. στέγνωμα τοῦ ἅλατος εἰς τὸν φοῦρνον.
Abatture, θ. βαλανοτομία. §. (πλθ.) τὰ ἐπὶ τῶν θάμνων σημεῖα τοῦ κυνηγουμένου ζώου
Abat-vent, εἶδος παραθυροφύλλων. (ἐν γέν.) σέγασμα πρόχειρον κατὰ τοῦ ἀνέμου.
Abat-voix, τὸ ἐπάνωθεν τοῦ ἄμβωνος σανίδωμα πρὸς ἀντανάκλασιν τῆς φωνῆς.
Abbatial, ale, ὁ τοῦ ἡγουμένου ἢ τῆς ἡγουμένης, ἡγουμενικός. ||. la maison —, τὸ ἡγουμενεῖον.
Abbaye, θ. μοναστήριον.
Abbé, ἀββᾶς, ἡγούμενος, ἀρχιμανδρίτης. §. εἶδ. παιγνιδίου.
Abbesse, θ. ἡγουμένισσα.
A, b, c (προφ. abecé), ἀλφαβητάριον. §. (μτφορ.) ἀρχή.
Abcéder, ῥ. (ἰατρ.), γίνεται ἀπόστημα.
Abcès, ἀπόστημα.
Abcisse, ἴδε Abscisse.
Abdication, θ. παραίτησις. ||. l'—d'un fils, (Νμ.,) ἀποκήρυξις.
Abdiquer, ῥ. παραιτοῦμαι (τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας).
Abdomen (Λτν.), ἡ κοιλία.
Abdominal, ale, ὁ τῆς κοιλίας.
Abducteur, (ἀνατομ.), ἀπαγωγὸ(μῦς).
Abduction, θ. (ἀνατομ. καὶ λογικ.) ἀπαγωγή.
Abéausir, ῥ. (ναυτ.) καλοσυνεύω.
Abécédaire, ἐπίθ. ἀλφαβητικός. ||. (οὐσ.) ἀλφαβητάριον. §. ἀρχάριος (μαθητής).
Abéchement, τάγισμα (ἐπὶ πτηνῶν).
Abecquer, ῥ. ταγίζω (ἐπὶ πτηνῶν).
Abée, θ. ἡ τρύπα τοῦ νεροῦ (εἰς τὸν νερόμυλον).
Abeille, θ. μέλισσα.
Abelmosc, = Ambrette.
Abéquer, ῥ. ἴδε Abecquer.
Aberration, θ. (ἀστρνμ. καὶ ὀπτ.) ἀποπλάνησις. §. (μτφορ.) παραλογισμὸς, ῥεμβασμὸς (τοῦ νοός).
Abet, εἶδος ἐλάτου.
Abêtissement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Abêtir, ῥ. ἀποκτηνόω, (καὶ μσ.) ἀποκτηνοῦμαι.
Abévacuation, θ. (ἰατρ.) ἐκκένωσις.
Ab hoc et ab hac, (Λτν.), ἐπίρ. ἀτάκτως, φύρδην, ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.
Abhorrer (τὸ *h* ἄφωνον), ῥ. ἀποστρέφομαι, ἀποτροπιάζομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀπεχθὴς, ἀποτρόπαιος.
Abietin, ine, (βτν.), ἐλατοειδής
Abietine, θ. (χημ.), εἶδ. ῥητίνης.
Abiétiné, ée, = Abiétin.
Abiétique, ἐλατώδης.
Abiga, εἶδος ἐλάτου.
Abigeat, (Λτν.), ἀπαγωγὴ ζώων, ἀποβουκόλησις.
Abîme, ἴδε Abyme.
Abîmer, ῥ. ἴδε Abymer.
Ab intestat, (Λτν.), ἐξ ἀδιαθέτου, (φρσ. Νμ.).
Ab irato, (Λτν.), εἰς διάθεσιν ὀργῆς, (κυρ. ἐπὶ διαθήκης).
Abirritant, ante, (ἰατρ.) ὁ καταπαύων τὸν ἐρεθισμόν.
Abirritatif, ive, (ἰατρ.) ὁ χαρακτηριζόμενος δι'-
Abirritation, (ἰατρ.) τὸ οὐσ. τοῦ-
Abirriter, ῥ. (ἰατρ.) καταπαύω ἢ ἐλαττόνω τὸν ἐρεθισμόν.
Abject, ecte, ἀχρεῖος, ἀγενὴς, οὐτιδανός.

Abjection, θ. ἐξευτελισμός, ἐξαχρείωσις.
Abjurable, ἐπίθ. ἀπαρνήσιμος.
Abjuration, θ. ἐξόμωσις.
Abjuratoire, ὁ (ἡ) τῆς ἐξομώσεως.
Abjurer, ῥ. ἐξόμνυμι, ἀρνοῦμαι (τὴν πίστιν μου, τὸ σύστημά μου), (κυρ.) ἀποπτύω (τὴν αἵρεσιν). (ἐν γέν.) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω.
Ablactation, θ. ἀπογαλακτισμός.
Ablaque, θ. πιννόμαλλον.
Ablaquéation, θ. (γεωργ.), ξελάκκωμα.
Ablateur, ἐργαλ. πρὸς ἀπόκοψιν τῆς οὐρᾶς τῶν προβάτων.
Ablatif, (Γρμτ.), ἡ ἀφαιρετικὴ (πτῶσις).
Ablation, θ. (χειρουργ.), ἀπόκοψις (μέλους νοσοῦντος).
Ablativo (tout en un tas), φρσ. οἰκ.. φύρδην, ἀτάκτως, ἄνω-κάτω.
Able. εἶδος ἰχθ. (κυπρίνου), λευκίσκος.
Ablégat, ἐπίτροπος (τοποτηρητὴς) ἐξάρχου τοῦ Πάππα.
Ablerat, **Ableret** καὶ **Ablerette**, εἶδ. δικτύου δι' ὀψάρευμα τῶν λευκίσκων.
Ablet ἢ **Ablette**, θ. ἴδε **Able**.
Ablier, = **Ablerat**.
Abluant, **ante**, (ἰατρ.) = **Abstergent**.
Abluer, ῥ. ἐκπλύνω (χειρόγραφον ἀρχαῖον ἵνα φανοῦν τὰ γράμματα).
Ablution, θ. πλύσιμον (κυρ. πρὸς θρησκευτικὸν καθαρισμόν). §. (φαρμακοπ.) καθαρισμὸς ἰατρικοῦ διὰ πλυσίματος.
Abnégation, θ. ἀπάρνησις. ||.— de soi-même, αὐταπάρνησις.
Aboi, γάβγυσμα. 2) (πλθ.) αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς ἐλάφου, (ὅθεν ἐν γέν.) τὰ λοίσθια. ||. être aux abois, πνέειν τὰ λοίσθια, (καὶ μτφορ.) ἀμηχανεῖν.
Aboiement καὶ **Aboyment**, γάβγυσμα.
Abolir, ῥ. καταργῶ, ἀκυρόνω. (Νμ.) παραγράφω.
Abolissable, ἐπίθ. ἀκυρώσιμος.
Abolissement καὶ **Abolition**, θ. κατάργησις, ἀκύρωσις.
Abominable, ἐπίθ. ἀποτρόπαιος. (ὑπερβολ.) ἀχρειέστατος, ἄθλιος.
Abominablement, ἐπίῤ. ἀχρειέστατα, ἄθλια.
Abomination, θ. ἀποστροφή, ἀπέχθεια. ||. avoir en—, ἀποστρέφομαι. ||. (πθ.) être en—, θεωροῦμαι ὡς ἀποτρόπαιος. §. πρᾶγμα ἀποτρόπαιον, βδέλυγμα, ἀνοσιούργημα. ||. l'— de la désolation, (Γρφ.), τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως.
Abondamment, ἐπίῤ. ἀφθόνως, ἐκ περιουσίας.
Abondance, θ. ἀφθονία. εὐφορία. περιουσία ||. corne d'—, τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας. ||. parler d'—de cœur, ὁμιλεῖν ἐκ περιουσίας (ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας).
Abondant, **ante**, ἄφθονος. πλουσιοπάροχος. ||. d'—, ἐπίῤ. (ἀρχ.) πρὸς τούτοις.
Abonder, ῥ. (μετὰ τοῦ en) εὐπορῶ, πλουτῶ· (ἀπολ.) εἶμαι ἄφθονος (πλῆθος) ||.— dans le sens de q., ἀποδέχομαι πληρέστατα τὴν γνώμην τινός.
Abonnement, συνδρομή. ἀποκοπή.
Abonner, ῥ. καταγράφω τινὰ (καὶ μσ.) καταγράφομαι ὡς συνδρομητὴς (ἐφημερίδος κτλ.) ἢ ἵνα πληρόνω κατ' ἀποκοπήν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) συνδρομητής.
Abonnir, ῥ. βελτιόνω καὶ (μσ.) βελτιοῦμαι.
Abonnissement, βελτίωσις.
Abord, πλησίασις. (ναυτ.) ἄραγμα. ||. un port est de facile (ou de difficile) abord, λιμὴν εὐπροσόρμιστος ἢ δυσπροσόρμιστος. ||. (καὶ μτφορ.) un homme d'un— facile ou difficile, ἄνθρωπος εὐπρόσιτος ἢ δυσπρόσιτος. ||. d'abord, ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς. ||. dès l'—, ἅμα τὸν ἐπλησίασε. ||. d'—, tout d'—, de prime—, κατ' ἀρχὰς, κατὰ πρώτην προσβολὴν, ἐν πρώτοις, ἐκ πρώτης ἀφετηρίας.
Abordable, ἐπίθ. προσιτός· (λιμὴν) εὐπροσόρμιστος· (ἄνθρωπος) εὐπρόσιτος.
Abordage, (ναυτ.) ἐπίπλους, ἐμβολὴ, ἔφοδος. σύγκρουσις δύο πλοίων (ἐκ περιστάσεως). ||. aller (courir) à l'—, ἐπιπλέειν πρὸς ἐμβολήν. ||. à l'—, par l'—, ἐξ ἐφόδου.
Aborder, ῥ. πλησιάζω. (ναυτ.) ἀράζω, ἢ· προσβάλλω ἐξ ἐπίπλου, (ἀρχ.) ἐμβάλλω. ||. (μσ.) συγκρούομαι (ἐκ περιστάσεως). ||. (μτνμ.) ἀνταμόνω· ἐγγίζω (ὑπόθεσιν), κινῶ (τὸ ζήτημα), ἀρχίζω (τὴν ὁμιλίαν). ||. difficile à—, δυσεπιχείρητος.
Abordeur, (ναυτ.), ὁ κυριεύων ἐξ ἐπίπλου.
Aborigènes, πλθ. οἱ αὐτόχθονες.
Abortif, **ive**, ὁ κατ' ἐξάμβλωσιν (τεχθεὶς), ἀμβλωθρίδιον (βρέφος). (καρπὸς) ἀμέστωτος, ἄωρος. §. (ἐνεργ.) ἐκβόλιον (φάρμακον).
Abot, πέδικλον (τῶν ἵππων).
Abouchement, (ἀνατομ. καὶ τεχν.), ἀναστόμωσις (δύω σωλήνων).
Aboucher, ῥ. ἀνταμόνω τινὰς μετ' ἀλλήλων (καὶ μσ. ἀνταμόνομαι) πρὸς συνδιάλεξιν. §. (ἀνατομ. καὶ τεχν.) ἀναστομοῦμαι.
Abouement ἢ **Aboyment**, συναρμογὴ δύο ξύλων, (ἄλλ.) **Arassement**.
Abouquement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Abouquer, ῥ. ἐπισωρεύω νέον ἅλας ἐπὶ παλαιοτέρου.
About, ἡ ἄκρα δι' ἧς συναρμόζεται ξύλον μετ' ἄλλου.
Aboutage καὶ **Aboutement**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Abouter, ῥ. συναρμόζω τὰς ἄκρας δύο ξύλων κτλ.
Aboutir, ῥ. καταντῶ, περατοῦμαι, καταλήγω. §. (μτδτ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην (συνήθ. κακὴν) ἔκβασιν. ||. tous ses efforts n'ont abouti à rien, ὅλοι του οἱ ἀγῶνες ἀπέβησαν εἰς οὐδέν. §. (ἰατρ.) ἀνοίγω, σπάνω. §. (γεωργ.) φουσκόνω ἢ (ὀρθότ.) μπουμπουκιάζω.
Aboutissant, **ante**, ὁ καταντῶν (περατούμενος) εἰς. §. (οὐσ. πλθ.) les tenants et aboutissants d'une maison (καὶ μτφορ.) d'une affaire, τὰ παρακείμενα καὶ προσκείμενα (τὰ ὅρια)

τῆς οἰκίας, αἱ λεπτομέρειαι ὑποθέσεως.
Aboutissement, (ῥαπτ.), φέλιασμα (φορέματος), πρόσραμμα.
Ab ovo, (Λτν.), ἐπίῤ. ἀπ' ἀρχῆς.
Aboyant, ante, ὑλακτικός.
Aboyer, ῥ. γαβγύζω. §. (μτφορ.) καταβοῶ (ἐναντίον τινὸς), καθυλακτῶ. ‖. — à la lune, κακολογῶ τοὺς ἰσχυροτέρους μου.
Aboyeur, ὑλάκτης. §. (μτφορ.) ὑβριστὴς, κακολόγος.
Abracadabra, λέξις μαγικὴ ὑποτιθεμένη ὅτι θεραπεύει ἢ προφυλάττει ἀπὸ ἀσθενείας.
Abraguer, ῥ. σύρω τὸ σχοινίον ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα· ῥυμουλκῶ.
Abras, (τεχν.), σιδηροῦν περιτύλιγμα τοῦ στειλεοῦ τῆς χαλκευτικῆς σφύρας.
Abrasion, θ. (ἰατρ.), ἐρεθισμὸς τοῦ στομάχου (κοψίματα) ἐξ αἰτίας δραστηρίου ἰατρικοῦ.
Abrégé, ἐπιτομή. §. συγκοπὴ (λέξεως). ‖. en —, ἐπίῤ. ἐν συνόψει, ἐν συντομίᾳ.
Abrégement, (ἀρχ.) = **Raccourcissement**.
Abréger, ῥ. μτϐτ. συντέμνω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐπίτομος.
Abreuvage, πότισμα (ζώων). §. = **Abreuvoir**.
Abreuver, ῥ. ποτίζω (ζῶα ἢ φυτά). ‖. — un tonneau, γεμίζω τὸ βαρέλλι (νὰ ἰδῶ ἂν τρέχῃ). ‖. (μτφορ.) — q. de chagrins (d' amertume), ποτίζω τινὰ μὲ πικρίας. ‖. (μσ.) s' — de larmes, βουτοῦμαι εἰς τὰ δάκρυα.
Abreuvoir, π τίστρα (διὰ τὰ ζῶα). §. (πλθ.) τὰ μεταξὺ τῶν λίθων τοῦ τοίχου ἀραιώματα, τὰ ὁποῖα γεμίζονται μὲ ἀσβέστην ἵνα συγκολλήσωσι. §. χάσματα εἰς δένδρον (ἀπὸ τὸν πάγον).
Abréviateur, ἐπιτομεὺς (συγγράμματος).
Abréviatif, ive, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιτομήν.
Abréviation, θ. συγκοπὴ λέξεως (χάριν συντομίας), λέξις συντετμημένη.
Abréviativement, ἐπίῤ. κατ' ἐπιτομὴν, συντόμως.
Abreyer, ῥ. (ναυτ.) κόπτω τὸν ἄνεμον. §. (ἐν γέν.) κρύπτω, σκεπάζω.

Abri, σκέπη, στέγαστρον. (ναυτ.) ὕφορμος. §. (μτφορ.) ἄσυλον, καταφύγιον. ‖. (συνήθ.) à l'—de, ἐπίῤ. ἐν σκέπῃ, ἐν ἀσφαλεῖ, ἐκτός. ‖. se mettre à l'—du vent etc (καὶ μτφορ.) du danger (de la persécution etc), ἀσφαλίζομαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον κτλ. (καὶ μτφορ.) ἀπὸ τὸν κίνδυνον (τὴν καταδρομὴν κτλ.).
Abricot, ὀπωρ. βερύκοκκον, (Τουρκ.) καϊσί.
Abricoté, παστέλλι ἢ κόνδιτον ἀπὸ βερύκοκκα.
Abricotée, θ. εἶδος δαμασκηνοῦ βερυκοκκοειδοῦς.
Abricotier, δ. βερυκοκκηὰ, (Τουρκ.) καϊσιά.
Abricotine, θ. = **Abricotée**.
Abriter, ῥ. σκεπάζω, προφυλάττω.
Abrivent, σκέπαστρον (πλεκτὸν ἀπὸ ἄχυρα) διὰ προφύλαξιν τῶν φυτῶν ἀπὸ τὸν ἄνεμον.
Abriver, ῥ. ἀράζω (κυρ. ἐπὶ ποταμοπλοΐας).
Abrogation, θ. κατάργησις (νόμου κτλ.).
Abroger, ῥ. καταργῶ (νόμον κτλ.), καταλύω.
Abrouti, ie, ἐπίθ. δάσος τοῦ ὁποίου οἱ πρῶτοι βλαστοὶ ἐφαγώθησαν ὑπὸ τῶν ζώων.
Abroutissement, βλάβη εἰς δάσος ἢ ἀμπέλι ὑπὸ τῶν ζώων. §. βοσκὴ, βόσκησις.
Abrupt, upte, (βράχος, κρημνὸς) ἀποῤῥὼξ, ἀπότομος. §. (ἐπὶ ὕφους λόγου) ἀσύνδετος, ἀκαλλώπιστος.
Abruption, θ. (χειρουργ.) κάταγμα (ὀστέου).
Abrupto (ex —), ἐπίῤ. (Λτν.), ἐξ ἀπροόπτου.
Abrus ἢ **Abruse**, γένος φυτῶν, *ἁβρός.
Abrutir, ῥ. ἀποκτηνόω, ἠλιθιόω (καὶ μσ.) -οῦμαι· (ἐπὶ φυτῶν) ἐξαγριοῦμαι.
Abrutissement, ἀποζώωσις, ἀποθηρίωσις.
Abrutisseur, ὁ ἀποζωόνων (ἀποθηριόνων).
Absciscion, ἴδε **Abscission**.
Abscisse, θ. (μθμτκ.), ἀποτετμημένη, (παρβλ. **Ordonnée**).

Abscission, θ. (ἐπιστημ.), ἀποκοπὴ, ἀποτομή.
Absence, θ. ἀπουσία. (Νμ.) ἔλλειψις. ‖. — d' esprit, ῥεμβασμὸς τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία.
Absent, ente, ἀπὼν, οὖσα.
Abside, ἴδε **Apside**.
Absinthe, θ. ἀψίνθιον.
Absinthé, ée, (οἶνος) ἀψινθίτης.
Absinthine, θ. (χημ.) ἡ οὐσία τῆς ἀψίνθου
Absinthique, ἐπίθ., (χημ.), ὁ (ἡ) τῆς ἀψίνθου.
Absolu, ue, ἀπόλυτος. (φυσ.) ἄσχετος. (ἐπὶ ἀνθρ.) δεσποτικός.
Absolument, ἐπίῤ. ἀπολύτως ἀσχέτως. §. ἐξ ἅπαντος. ἐν γένει. §. ἐντελῶς.
Absolution, θ. ἀθώωσις. συγχώρησις, ἄφεσις. §. (ἐκκλησ.) ἀπόλυσις.
Absolutisme, σύστημα δεσποτικὸν (ἀπόλυτον).
Absolutiste, ὁ φρονῶν δεσποτικῶς.
Absolutoir, ἐπίθ. συγχωρητικὸν (τῶν ἁμαρτιῶν). ‖. bref—, ('Εκκλησ.), συγχωροχάρτι.
Absorbable, ἐπιδεκτικὸς ἀποῤῥοφήσεως, ἀποῤῥοφήσιμος.
Absorbant, ante, (ἰατρ.), ἀποῤῥοφητικός.
Absorber, ῥ. ἀποῤῥοφῶ. §. (μτνμ.) ἀφανίζω, καταναλίσκω. σβύνω. ‖. (πθ.) ἐκλείπω, χάνομαι. βυθίζομαι.
Absorbtif, ive, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀποῤῥοφᾶν.
Absorption, θ. ἀποῤῥόφησις.
Absorbtivité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποῤῥοφᾶν.
Absoudre (j'absous, nous absolvons; j'absolvais; j'absoudrai; absous; absolvant), ῥ. συγχωρῶ, ἀθωόνω.
Absoute, θ. ('Εκκλησ.), συγχώρησις, ἄφεσις.
Abstème, ('Εκκλησ.), ὁ μηδέποτε πίνων οἶνον.
Abstenir (s'—), ῥ. ἀπέχομαι, ἐγκρατεύομαι. (δικαστ.) ἐξαιρῶ ἐμαυτόν. (ἐπὶ κληρονομ.) παραιτοῦμαι.
Abstention, θ. ἀποχή. §. (ἰδιαιτ.) ἐξαίρεσις δικαστοῦ (ἀφ' ἑαυτοῦ).

Abstergent, ente, (ἰατρ.), ἀποσμηκτικός.
Absterger, ῥ. (ἰατρ.), ἀποσμήχω (ἕλκος).
Abstersion, θ. (ἰατρ.), ἀπόσμηξις (ἕλκους).
Abstinence, ῥ. ἀποχή. ἐγκράτεια. δίαιτα. ||. jour d'—, νηστήσιμος ἡμέρα.
Abstinent, ente, ἐγκρατής. ||. (οὐσ.) les Abstinents, οἱ Ἐγκρατευταὶ, (αἱρετικοί).
Abstractif, ive, ἀφῃρημένος.
Abstraction, θ. (λογικ.), ἀφαίρεσις. ἀφῃρημένη ἔννοια. ||. en faisant—, (ἡ)—faite de, ἀσχέτως ὡς πρὸς (τὸ προκείμενον). §. (πλθ.) ἀπροσεξία.
Abstractionner, ῥ. θεωρῶ τι ἀφῃρημένως.
Abstractivement, ἐπίρ. ἀφῃρημένως.
Abstraire (j'abstrais, nous abstrayons; j'abstrayais, nous abstrayons; j'abstrairai, absrayant; abstrait), ῥ. (ἐπιστημ.) θεωρῶ τι ἀφῃρημένως. || (συνήθ. εὐχρ. ἢ παθ. μτχ.) abstrait, traite, (ὡς ἐπίθ.), ἀφῃρημένος. (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀπρόσεκτος. ||. (ὡς οὐσ. ἀπολ.) l'abstrait, τὸ ἀφῃρημένον.
Abstraitement, ἐπίρ. ἀφῃρημένως.
Abstrus, use, σκοτεινὸς, δύσληπτος.
Absurde, παράλογος, ἄτοπος. ||. (ἀπολ.) l'—, ἡ ἄτοπος ἀπαγωγή.
Absurdement, ἐπίρ. ἀτόπως. ||. raisonner (parler) —, παραλογίζομαι.
Absurdité, θ. ἀτοπία, παραλογισμός.
Abus, κατάχρησις. (Νμ.) ὑπέρβασις ἐξουσίας. §. ἀπάτη, λάθος.
Abuser, ῥ. καταχρῶμαι. §. ἀπατῶ (καὶ μσ.) ἀπατῶμαι.
Abuseur, ἀπατεών.
Abusif, ive, καταχρηστικός. παράνομος.
Abusivement, ἐπίρ. καταχρηστικῶς. παρανόμως.
Abusseau, εἶδος ἰχθύος (ἀθερίνης).
Abuter, ῥ. (εἰς τὸ παιγν. τῶν ἀμάδων) ῥίπτω εἰς τὸ σημάδι διὰ τὴν πρωτειάν. §. (ναυτ.) συναρμόζω, ἴδε Abouter.
Abutilon, φ. σίδη.
Abyme, ἄβυσσος (κυρ. καὶ μτφορ.). §. τὸ λεβέτι τῶν κηροπηγῶν.
Abymer, ῥ. καταβυθίζω (καὶ μσ.) -ίζομαι, βουλῶ. §. (μτνμ.) χαλνῶ, ἀφανίζω (καὶ μσ.) -ίζομαι. §. βυθίζομαι (εἰς τὴν μελέτην, εἰς τὰς ἡδονάς). ||. abymé de dettes, πνιγμένος ὑπὸ τὸ χρέος.
Acabit, γεῦσις (ποιότης) ὀπωρικοῦ. ||. de bon (de mauvais) —, νόστιμος ἢ ἄνοστος. §. (μτφορ.) du même —, τοῦ αὐτοῦ φυράματος.
Acacalot, ἴδε Acalot.
Acacia, δ., ἀκακία.
Académicien, enne, ἀκαδημαϊκός.
Académie, θ. ἀκαδημία. §. (ζγρφ.) ἀντίγραφον ἀπὸ γυμνοῦ.
Académique, ἀκαδημαϊκός.
Académiquement, ἐπίρ ἀκαδημαϊκῶς.
Académiser, ῥ. (ζγρφ.) ἀντιγράφω ἀπὸ γυμνοῦ.
Acagnarder, ῥ. (οἰκ.) συνειθίζω εἰς τὴν ὀκνηρίαν, (χυδ.) ἀκαματεύω.
Acajou, δ. ἀνακάρδιον.
Acalifourchonné, ée, ὁ καββαλικευμένος περιβάδην (διασκεληδόν).
Acalot, πτν., ὑδροκόραξ.
Acanacé, ἴδε Acanthacé.
Acane, φ. ἄκανος (ἡ).
Acanthobole, ἐργαλ. χειρουργ., ἀκανθοβόλον.
Acanthacées, (βτν.), ἀκανθοειδῆ (γένος φυτῶν).
Acanthe, θ. ἄκανθος (ἡ), (φυτ.).
Acariatre, ἐπίθ. διεστραμμένος, δύστροπος.
Acariatreté, θ. δυστροπία.
Acarne, εἶδ. φυτ. καὶ ἰχθ. ἄκαρνα. ἀκαρνάν.
Accablant, ante, φορτικὸς, βαρὺς, ὀχληρότατος.
Accablement, βάρος, ἀποκαμωμός.
Accabler, ῥ. καταθλίβω, καταβαρύνω. ἐπιβρίθω. ἐπεμβαίνω. ||. accablé de fatigue (de dettes, de vieillesse), ἀποκαμωμένος, κατάκοπος, κατάχρεως, βαρὺς ὑπὸ γήρατος. ||. la vigne était accablée sous son fruit, ἡ ἄμπελος ἔβριθε καρπῶν.
Accalmée, θ. (ναυτ.) γαλήνη, νηνεμία.
Accaparement, συνωνία (γεννημάτων κλπ.), ἀκκαπάριασμα.
Accaparer, ῥ. συνωνοῦμαι (γεννήματα κτλ. πρὸς μεταπώλησιν), ἀκκαπαριάζω.
Accapareur, euse, ὁ συνωνούμενος (γεννήματα κλπ. πρὸς μεταπώλησιν), ἀκκαπαριαστής.
Accarer, ῥ. (Νμ.), ἀντιπαραβάλλω (τοὺς συγκατηγορουμένους), παρβλ. Confronter.
Accariation, θ. (Νμ.) ἀντιπαράθεσις (συγκατηγορουμένων), παρβλ. Confrontation.
Accastillage, (ναυτ.), στέγασμα πυργοειδὲς περὶ τὴν πρύμνην καὶ πρώραν.
Accastiller, ῥ. (ναυτ.), στεγάζω πυργοειδῶς τὴν πρώραν πλοίου ||. vaisseau accastillé, πλοῖον πυργωτόν.
Accéder, προσχωρῶ, συγκατατίθεμαι.
Accélérateur, trice, ἐπισπευστικὸς, ἐπιταχύνων.
Accélération, θ. ἐπίσπευσις, ἐπιτάχυνσις.
Accélérer, ῥ. ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω. ||. roulage (voiture) accéléré-ée, (καὶ ἀπλ.) accéléré-ée, ἅμαξα ταχυπόρος
Accense, προσκείμενος, (ὅθ. ||. οὐσ. πλθ.) εἶδος κλητήρων (ῥαβδούχων) εἰς τὴν Ῥώμην. §. (θ.) πρόσοδος. §. πρόσκτημα.
Accent, τόνος φωνῆς· προφορά. §. (γρμτ.) προσῳδία. ||.— aigu, ἡ ὀξεῖα. ||.— grave, ἡ βαρεῖα, καὶ ||.— circonflexe, ἡ περισπωμένη.
Accenteur (-tor), εἶδος πτηνοῦ (συκοφάγου ἢ ὑπολαΐδος) τῶν Ἄλπεων.
Accentuation, θ. τονισμὸς (τῶν λέξεων).
Accentuer, ῥ. τονίζω (προφέρω μὲ τόνον) λέξιν.
Acceptable, ἐπίθ. δεκτὸς, παραδεκτός.
Acceptation, θ. παραδοχὴ, ἀποδοχὴ (συναλλαγματικῆς).

Accepter, ῥ. δέχομαι, παρα(ἀπο)δέχομαι. ||. (ἡ μτχ.) acceptant, ante, (ὡς ἐπίθ.) ὁ συναινῶν (ἀποδεχόμενος).

Accepteur, ἀποδέκτης (συναλλαγματικῆς).

Acception, θ. ἀποδοχή. ||. — de personnes, προσωποληψία. §. (γρμτ.) ἐκδοχή. §. (ἰατρ.) πρόσληψις.

Accès, πλησίασις. ||. qui est de facile (ou de difficile) —, εὐπροσπέλαστος, εὐπρόσιτος, (ἡ) δυσπρόσιτος. ||. avoir — auprès de q., ἔχειν χώραν παρά τινι. §. (ἰατρ.) περίοδος (πυρετοῦ, καὶ μτφορ. θυμοῦ, καὶ εἰρων. εὐλαβείας κτλ.).

Accessibilité, θ. ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ-

Accessible, ἐπίθ. προσιτὸς, εὐπρόσιτος.

Accession, θ. συγκατάθεσις. (ἐπὶ συνθήκ.) προσχώρησις. (Νμ.) προσαύξησις (κτήματος).

Accessit (Λτν.), τὸ δεύτερον βραβεῖον (μαθητοῦ κτλ.), τὰ δευτερεῖα.

Accessoire, ἐπίθ. πρόσθετος, δευτερεύων, ἐπουσιώδης. ||. (οὐσ.) παράρτημα. (ζγρφ.) πάρεργον.

Accessoirement, ἐπίῤ. ἐν εἴδει ἐπακολουθήματος, ὡς ἐκ προσθήκης.

Accidence, θ. (Φιλοσοφ.), ἡ ἰδιότης τοῦ-

Accident, συμβεβηκὸς τυχαῖον, σύμπτωσις. (φλσφ.) σύμβαμα. (ἰατρ.) σύμπτωμα. (χωρὶς ἐπιθ.) συμφορὰ, δυστύχημα. ||. par—, ἐπίῤ., κατὰ σύμπτωσιν, ἐκ περιστάσεως, κατὰ τύχην. ||. les accidents du terrain, αἱ ἀνωμαλίαι τοῦ γηπέδου. ||. les accidents de la lumière, (ζγρφ.), αἱ ἐπὶ τῆς εἰκόνος ποικιλίαι ὡς ἐκ τοῦ φωτός.

Accidentaliser, ῥ. κάμνω τι νὰ γένῃ τυχαῖον, τὸ καθυποβάλλω εἰς τὰ κατὰ σύμπτωσιν συμβαίνοντα.

Accidentalité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ Accidentel.

Accidenté, ée, (κυρ. ἐπὶ γηπέδου) ἀνώμαλος.

Accidentel, elle, ὁ κατὰ σύμπτωσιν (ἐκ περιστάσεως).

Accidentellement, ἐπίῤ. κατὰ σύμπτωσιν, ἐκ περιστάσεως.

Accidenter (s'—), ῥ. γίνομαι ἀνώμαλος.

Acciper, ῥ. δέχομαι.

Accise, θ. εἶδος δασμοῦ ἐπὶ τῶν τροφίμων (κυρ. εἰς τὴν Ἀγγλ.).

Acclamateur, ὁ ἀνευφημῶν (ἐπικροτῶν) ἐξ ἐπαγγέλματος.

Acclamation, θ. ἀνευφημία. ||. par—, ὁμοφώνως.

Acclamper, ῥ. (ναυτ.), συνδέω τὸ κατάρτιον μὲ ξύλα, (εὐχρηστότ. τὸ) Jumeler.

Acclimatable, ἐπίθ. ὁ δυνάμενος 'να ἐξοικειωθῇ μὲ τὸ κλίμα τοῦ τόπου.

Acclimatation, θ. καὶ

Acclimatement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Acclimater, ῥ. ἐξοικειῶ (καὶ μσ. ἐξοικειοῦμαι) μὲ τὸ κλίμα τοῦ τόπου.

Accoinçons, πλθ. παραστεγάσματα.

Accointance, θ. (οἰκ.), σχέσις, οἰκειότης.

Accointer (s'—), ῥ. (οἰκ.), συνοικειοῦμαι μετά τινος.

Accoisement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Accoiser, ῥ. καταπραΰνω (κυρ. τοὺς χυμοὺς τοῦ σώμ.).

Accolade, θ. ἀγκάλιασμα (κυρ. τοῦ ἱππότου μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ ὁπλισμοῦ του). §. (ἐπὶ ἐγγράφ.) ζεῦγμα. §. (μαγειρ.) ἓν ζευγάρι κουνέλια μαγειρευμένα.

Accolader, ῥ. περιπτύσσομαι. §. συνάπτω διὰ ζεύγματος.

Accolage, δέσιμον τῆς ἀμπέλου εἰς τὰς χάρακας.

Accolement, (ἀρχιτ.) τὸ μεταξὺ τοῦ λιθοστρώτου καὶ τῆς τάφρου κενὸν διάστημα.

Accoler, ῥ. (οἰκ.) περιπτύσσομαι, ἀγκαλιάζω. §. πιάνω ἀπὸ τὸν λαιμὸν, (Τουρκ.) γιακαλαδίζω. §. (μτνμ.) ἑνόνω, συνάπτω. ||. — la vigne, δένω τὸ κλῆμα εἰς τὰς χάρακας.

Accolure, θ δεματικὸν διὰ τὰ κλήματα. §. τὸ πρῶτον στρῶμα τῆς σχεδίας.

Accommodable, ἐπίθ. εὐκολοσυμβίβαστος.

Accommodage, μάγειρευμα (φαγητοῦ). §. συγύρισμα (τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς).

Accommodant, ante, εὐάρμοστος, εὔκολος, (κοιν.) καλόβολος.

Accommodation, θ. (εὐχρηστότ. τὸ -

Accommodement, συμβιβασμός, διόρθωσις. ||. homme d'— (de facile—), ἄνθρωπος εὐάρμοστος (εὐσυμβίβαστος). ||. terme d'—, λόγος συμβιβαστικός.

Accommoder, ῥ. διευθετῶ, συγυρίζω, ἰσάζω. φθειάνω (φαγητὰ), μαγειρεύω. §. (μτφορ.) συμβιβάζω, (καὶ μσ.) συμβιβάζομαι, συμμορφοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι, συμφωνῶ. ||. il s'accommode de tout ce qu'il trouve sous la main, (εἰρων.), οἰκειοποιεῖται ὅ,τι εὕροι ||. il s'accommoda d'importance (comme il faut), il s'est accommodé de la belle manière, ἔγινε σωστὸς, (δηλ.) ἐμέθυσε. ||. (καὶ ἁπλ.) il s'accommode, καλοκάθηται. ||. (ἡ πθ. μτχ.) accommodé, (ὡς ἐπίθ.) κυβερνημένος, εὐκατάστατος.

Accompagnage, τὸ ὑφάδι τῶν χρυσοϋφάντων.

Accompagnateur, trice, (μουσ.) προσῳδὸς, (ἐκκλησ.) ἰσοκράτης.

Accompagnement, συνόδευσις (νεκροῦ), προπομπὴ (πρέσβεως κτλ.), συμπαρακολούθησις διὰ τῆς φωνῆς ἢ τοῦ ὀργάνου, (Ἐκκλησ.) κράτημα ἴσου. §. (συνκδχ.) προσαύλημα, ἴσον. §. (μτνμ.) παρακολούθημα (προσαπαιτούμενον). (ἰατρ.) λείψανον χειρουργηθέντος καταῤῥάκτου.

Accompagner, ῥ. συμπαρακολουθῶ, συνοδεύω, συμπαραπέμπω. (μουσ.) συντροφεύω τὸν κιθαρίζοντα ἢ ψάλλοντα, προσᾴδω, (ἐκκλησ.) κρατῶ τὸ ἴσον. §. (μτνμ.) συμφωνῶ, 'ταιρειάζω, (κοιν.) πιάνω.

Accomplir, ῥ. ἐκπληρῶ (νόμον, ὑπόσχεσιν κτλ.). ||. un homme accompli, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του. ||. elle a quarante ans accomplis, συνεπλήρωσε τὰ τεσσαράκοντα ἔτη (τῆς ἡλικίας της).

Accomplissement, ἐκπλήρωσις.

||. l'—des temps, τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, (Γρφ.).
Accon, εἶδος πλοιαρίου (διὰ τὰ ῥηχά).
Accorage, τὸ οὐσ. τοῦ Accorer, ὑποστήριξις πλοίου δι' ἀντηρίδων.
Accord, (κυρ. μουσ.), συμφωνία. §. (μτφορ.) ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη. ἀναλογία. ||. mettre d'—, κορδίζω (μουσικὸν ὄργανον). §. (μτφορ.) συμβιβάζω. ||. être (tomber) d'—, εἶμαι σύμφωνος, σύμφημι. ||. d'un commun accord, ὁμοφώνως.
Accordable, ἐπίθ. εὐάρμοστος, εὐσυμβίβαστος.
Accordailles, θ. πλθ. (κοινολεκτ.) οἱ ἀῤῥαβῶνες.
Accordant, ante, (μουσ.), συνῳδὸς, σύμφωνος.
Accorde! ἐπιφών. (ναυτ.), ὅλοι συγχρόνως (συμφώνως)!
Accordé, ée, ἀῤῥαβωνιστικὸς, -ική.
Accorder, ρ. (κυρ. μουσ.) κορδίζω. (γρμτ.) συμφωνῶ. §. (μτφορ.) συμβιβάζω. §. (ζγρφ.) συναρμολογῶ. ||. (μσ.) ὁμογνωμονῶ, (ἐπὶ πραγμ.) συνᾴδω. 2) ἀπονέμω, δίδω, χαρίζω. ||. — une fille en mariage, ἀῤῥαβωνίζω.
Accordeur, euse, κουρδιστὴς (τῶν μουσ. ὀργάνων). §. ἐργαλεῖον μουσικὸν (μονόχορδον) πρὸς ἔνδοσιν τοῦ τόνου.
Accordo, εἶδος πολυχόρδου ὀργάνου, δωδεκάχορδον.
Accordoir, κορδιστήρι(ον).
Accore, (ναυτ.), ἀντηρὶς (κυρ. ναυπηγουμένου πλοίου).
Accorer, ῥ (ναυτ.), στυλόνω (τὸ ναυπηγούμενον πλοῖον ἢ τὰ ἐν τῷ πλοίῳ σκεύη).
Accorné, ée, (συμβολ.), κερασφόρος.
Accort, orte, προσηνὴς, καλόβολος, πρόσχαρος.
Accortesse(-tise), θ.(οἰκ.) προσήνεια.
Accostable, ἐπίθ. (οἰκ.), προσιτὸς, εὐπρόσιτος.
Accoster, ῥ. πλησιάζω τινὶ (κυρ. καθ' ὁδὸν ἵνα τῷ ὁμιλήσω), προσέρχομαι. (ναυτ.) προσάγω, προσπελάζω, (Τουρκ.) γιαναστίζω. ||. (μσ. προθετ.) συναναστρέφομαι.
Accotar (-tard), ναυτ., παράπλευρον.
Acottement, ἴδε Berne.
Accoiter, ῥ. (οἰκ.), ϛηρίζω (ἐκ πλαγίων), στυλόνω, ἀκκουμπῶ.
Accotoir, στύλωμα (ἐκ πλαγίου), ἀκκουμπιστῆρι.
Accouchée, θ. λεχὼ, λεχοῦσα.
Accouchement, γέννα. §. ξεγέννημα.
Accoucher, ῥ. ξεγεννῶ. §. (ἀμτβτ.) γεννῶ.
Accoucheur, euse, μαιευτὴς, μάμμος, μαμμή.
Accoudement, (στρατ.), *συναγκωνισμός.
Accouder (s'—), ῥ. ἀκκουμπῶ (μὲ τοὺς ἀγκῶνας).
Accoudoir, ἀκκουμπιστῆρι.
Accouer, ῥ. δένω τοὺς ἵππους ἕνα κατόπιν (εἰς τὴν οὐρὰν) τοῦ ἄλλου. §. (κυνηγ.) προφθάνω (πλησιάζω) τὴν ἔλαφον.
Accoulins, πλθ. λάσπη ποταμοῦ πρὸς πλινθουργίαν.
Accouple, θ. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον δένουν ἀνὰ δύο ἢ τρία τὰ λαγωνικὰ, λυτάρι.
Accouplement, ζευγάρωμα (ζώων)· συνδυασμός· ὀχεία, βάτευμα. §. (ἀρχιτεκτ.) συστοιχία στύλων.
Accoupler, ῥ. ζευγαρόνω, (μτνμ.) συνδυάζω. (ἐπὶ ζώων) βιβάζω, (καὶ μσ.) βατεύομαι.
Accourcir, ῥ. κονταίνω, συντέμνω. ||. (μσ.) μικραίνω.
Accourcissement, ὀλιγόστευσις (διαστήματος).
Accoures, θ. πλθ. (κυνηγ.) τὸ μέρος ὅπου ἐνεδρεύουσιν αἱ κύνες.
Accourir (j'accours; j'accourais, nous accourions; j'accourus; j'accourrai), ῥ. συντρέχω, συῤῥέω.
Accourse, θ. (ἀρχιτ.) ἐξώστωον συγκοινωνοῦν μὲ τὰ ἔσω διαιτήματα.
Accoutrement, ἐνδυμασία ἀλλόκοτος.
Accoutrer, ῥ. ἐνδύω (ἀλλοκότως). ||. il est bien accoutré! (εἰρων.) καλὰ τὸν ἐστόλισαν!
Accoutreur, euse, ὁ στενεύων καὶ ὁμαλύνων τὴν τρύπαν διὰ τῆς ὁποίας διέρχεται τὸ σύρμα.
Accoutumer, ῥ. συνειθίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) συνήθης. ||. à l'accoutumée, ἐπίρ. (οἰκ.) κατὰ τὸ σύνηθες.
Accouver, ῥ. βάλλω τὴν ὄρνιθα 'να κλωσσήσῃ, καθίζω κλῶσσαν. ||. (μσ.) la poule s'accouve, ἡ ὄρνιθα κλωσσᾷ, (ἄρχισε δηλ. 'να ἑτοιμάζηται πρὸς τοῦτο).
Accréditer, ῥ. δίδω ὑπόληψιν. πιστοποιῶ. συστήνω. ἀναγνωρίζω (πρέσβυν). ||. (μσ.) ἐπικρατῶ. ἐπαληθεύω.
Accréditeur, (ἐμπορ.), ὁ πιστωτής.
Accrescent, ente, (βτν.), τὸ μέρος τοῦ ἄνθους τὸ αὐξάνον μετὰ τὴν γονιμοποίησιν.
Accrétion, θ. ἡ δι' ἐπιπροσθέσεως αὔξησις τῶν ὀρυκτῶν.
Accroc, σχίσιμον ἐξ αἰτίας σκαλώματος. §. (τεχν.) τὸ ἀστίλβωτον μέρος τοῦ καθρέπτου. §. (μτφορ.) = τῷ-
Accroche, θ. ἐμπόδιον, πρόσκομμα, (κοιν.) σκάλωμα (ὑποθέσεως).
Accrochement, σκάλωμα. ἐμπέρδεμμα (δύο ἁμαξῶν). σταμάτισμα τοῦ ἐκκρεμοῦς (τῶν ὡρολογ.).
Accrocher, ῥ. σκαλόνω (εἰς καρφὶ), κρεμνῶ. §. (μτφορ.) βάλλω (καὶ μσ. ἀπαντῶ) πρόσκομμα.
Accroire, ῥ. (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. καὶ πάντοτε μετὰ τοῦ faire), πιστοποιῶ τι ψευδῶς· παραπείθω, ἀπατῶ. §. s'en faire —, ἐπαίρομαι. ||. je ne m'en fais pas—, δὲν ξυππάζομαι διὰ τοῦτο.
Accroissement, αὔξησις.
Accroître, ῥ. αὐξάνω.
Accroupir (s'—), ῥ. κάθημαι ἀνακούρκουδα, (ἀρχ.) ἐνοκλάζω.
Accroupissement, τὸ ἀνακούρκουδα κάθισμα.
Accru, κωλοῤῥίζι.
accrue, θ. (Νμ.) ἡ ἀπὸ ταὐτομάτου προσαύξησις κτήματος. §. ἡ θηλειὰ (τὸ 'μμάτι) τοῦ δικτύου.
Accueil, ὑποδοχή.
Accueillir, ῥ. μτβτ. ὑποδέχο-

μαι. §. (μτνμ.) ἀκούω, παραδέχομαι. §. (ἐπὶ δυσαρέστ. συμϐ.) ἐπιγίνομαι, συμβαίνω, πιάνω. ||. (ἡ μτχ.) accueillant, ante, (ὡς ἐπίθ.), εὐπροσήγορος, (κοιν.) καλοδεχόμενος.
Accul, τὸ ἐνδότατον μέρος φωλεοῦ (λιμένος κτλ.). §. (πυροβολ.) σταλὶς (σταλίδωμα) τῶν κανονίων.
Acculement, (ναυπηγ.), τὸ κύρτωμα τῶν σταμίνων (varangues) τοῦ πλοίου.
Acculer, ῥ. στρυμόνω. ||. (μσ.) τοποθετοῦμαι εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ προσϐληθῶ κατὰ νώτων. (ἐπὶ ἵππ.) ὀπισθοδρομῶ. (ἐπὶ πλ. καὶ ἁμάξ.) γέρνω ὀπίσω.
Accumulateur, trice, ἐπισωρευτής.
Accumulation, θ. ἐπισώρευσις.
Accumuler,, θ. ἐπισωρεύω. (χωρὶς πτωτ.) θησαυρίζω.
Accurbitaire, θ. ἴδε Tænia.
Accusable, ἐπίθ. κατηγορητέος.
Accusateur, trice, κατήγορος.
Accusatif, (γρμτ.), ἡ αἰτιατικὴ (πτῶσις).
Accusation, θ. κατηγορία.
Accuser, θ. κατηγορῶ. §. δηλοποιῶ, φανερόνω. δείχνω. (ζγρφ.) ὑπεμφαίνω.
Accuts, ἴδε Accul.
Acéracé, ée, (βτν.), σφενδαμνοειδής.
Acerain, ἐπίθ. χαλυϐώδης.
Acerbe, ἐπίθ. στυφός. §. (μτφορ.) αὐστηρὸς, στρυφνός.
Acerbité, θ. στυφάδα (ὀπωρ.)
Acérellé, ée, (βτν.), ὀλίγον τι σουϐλερός.
Acérer, θ. στομόνω (τὸν σίδηρον διὰ τοῦ χάλυϐος), τσελικόνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐστομωμένος. (βτν.) ὀξυϐελὴς, βελονοειδής. (καὶ μτφορ.) ὀξύς. φαρμακερός.
Acéreuse, θ. ἐπίθ. (βτν.) = Acéracé.
Acérique, (χημ.), τὸ ὀξὺ τοῦ σφενδάμνου, *σφενδάμνιον.
Acerure, θ. ἡ διὰ τοῦ χάλυϐος στόμωσις, τσελίκωμα.
Acescence, θ. (διδακτ.) ἡ πρὸς ὀξοίνισιν διάθεσις (χυμοῦ).
Acescent, ente, ὁ ἔχων τάσιν εἰς ὀξοίνισιν· ὑπόξοινος.
Acétabulaire, θ. γένος θαλασσ. φυτῶν καὶ πολυπόδων.
Acétabule, (ἀρχαιολογ. Ῥωμ.) ᾿ξυδερόν. §. (ἀνατομ.) κοτύλη. §. (βτν.) κοτυληδών. §. εἶδ. μέτρου τῶν ῥευστῶν, (τὸ ἥμισυ τῆς hemine, καὶ τὸ ὄγδοον τῆς λίτρας).
Acétabulé, ée, καὶ
Acétabuleux, euse, καὶ
Acétabuliforme, ἐπίθ. κοτυλοειδὴς καὶ (ἀκριϐές.) ὀξυϐαφοειδής.
Acétal, (χημ.), *ὀξυαιθερώδης.
Acétate, (χημ.), ὀξοίνιον.
Acétée, ée, καὶ
Acéteux, euse, ὀξειδοειδὴς, ὀξώδης.
Acétification, θ. (χημ.) ὀξειδοποίησις, ὀξοίνισμα.
Acétifier, ῥ. μεταβάλλω εἰς ὄξος.
Acétimètre, (χημ.) ὄργανον πρὸς καταμέτρησιν τοῦ βαθμοῦ τῆς δριμύτητος τοῦ ὄξους.
Acétique, ἐπίθ. (χημ.), ὀξικός.
Acétite, εὐχρηστότ. τὸ Acétate.
Acétol, (φαρμακοπ.), ὄξος.
Acétolat, ὄξος διεσταλαγμένον.
Acétolature, θ. ὄξος ἐσκευασμένον δι᾿ ἐμϐρέξεως.
Acétolé, ὄξος διαλελυμένον.
Acétolique, ἐπίθ. (ἰατρικὸν) ἐσκευασμένον δι᾿ ὄξους.
Acétolotif, ὄξος ἰατρικὸν πρὸς ἐξωτερικὴν χρῆσιν.
Acétomel, ὀξύμελι.
Acétomellé, ée, (ἰατρικὸν) ἐσκευασμένον δι᾿ ὀξυμέλιτος.
Acétosellé, ée, ἐπιθ. (βτν.) ὀξυλαπαθοειδής.
Acétosité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀξειδοειδοῦς.
Achalandage, τὸ οὐσ. τοῦ
Achalander, προμηθεύω ἀγοραστὰς (εἰς ἐργαστήριον). ||. (πθ. ἢ μσ.) ἔχω πολλοὺς ἀγοραστὰς (μουστερίδες).
Acharnement, ἀκράτητος ὁρμὴ, καταφορὰ, μανία, λύσσα.
Acharner, ῥ. ἐκμαίνω, ἐρεθίζω. ||. (πθ. ἢ μσ.) λυσσῶ (φρυάττω) κατά τινος· εἶμαι μανιωδῶς ἔκδοτος εἴς τι.
Achat, ἀγόρασμα, ᾿ψούνισμα. §. ᾿ψούνιον.
Ache, θ. σέλινον.
Achée, θ. γαιοσκώληξ.
Acheminement, μέσον προόδου (ἐπιτυχίας).
Acheminer, ῥ. προάγω, εὐκολύνω (ὑπόθεσιν). γυμνάζω τὸν ἵππον πρὸς εὐθυδρομίαν. ||. (συνήθ. μσ.) βαδίζω (ὁδεύω) πρός· (μτφορ.) προχωρῶ, προβαίνω, εὐοδοῦμαι.
Acheter, ῥ, ἀγοράζω
Acheteur, ἀγοραστής.
Achevage, (τεχν.), ἀπαρτισμὸς πηλίνου σκεύους.
Achevaler, ῥ. (στρατ.) πορεύομαι ἑκατέρωθεν ποταμοῦ ἢ ὁδοῦ.
Achèvement, ἀπαρτισμὸς, συμπλήρωσις.
Achever, ῥ. ἀποτελειόνω. (ἐπὶ ἀνθρ.) φονεύω. (μετὰ τοῦ de) παύω τοῦ (ἢ κατορθόνω) νά. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) τέλειος.
Acheveur, (τεχν.), τὸ μεγαλήτερον καλοῦπι τῶν χρυσοχόων.
Achevoir, τὸ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον καὶ τὸ μέρος τῶν χειροτεχνείων ὅπου ἐξεργάζονται τὰ χειροτεχνήματα.
Achoppement, πρόσκομμα. ||. (κυρ.) pierre d'—, (Γρφ.) πέτρα σκανδάλου
Acchopper, ῥ. προσκρούω, προσκόπτω, (κοιν.) σκοντάπτω.
Achromatique, ἐπίθ. (ὀπτ.), ἀχρωμοποιός.
Achromatiser, ῥ. (ὀπτ.), ἀχρωμοποιῶ.
Achromatisme, (ὀπτ.), ἀχρωμοποίησις.
Aciculaire καὶ
Aciculé, ée, ἐπίθ. ἀκιδοειδής.
Acicule, *ἀκίδιον.
Aciculiforme, ἐπιθ. ἀκιδοειδὴς, βελονοειδής.
Acide, ἐπίθ. ᾿ξοινός. (χημ.) ὀξυοῦχος. ||, (οὐσ.) τὸ ὀξὺ (χημικῶς).
Acidifère, ἐπίθ. (ὀρυκτολογ.), ὀξυμιγὴς, ὀξυοῦχος.
Acidifiable, ἐπίθ. (χημ.), ἐπιδεκτικὸς ὀξύνσεως.
Acidifiant, ante, ὀξυντικός.
Acidification, θ. ὀξοινοποίησις.
Acidifier, ῥ. (χημ.), μεταβάλλω εἰς ὀξύ.
Acidité, θ. ᾿ξοινάδα, τὸ ὀξὺ τῶν χυμῶν).
Acidule, ἐπίθ. ὑπόξοινος.

Acidüler, ῥ. κάμνω τι 'να γένῃ ὑπόξοινον (καὶ μσ.) γίνομαι ὑπόξοινος, 'ξοινίζω ὀλίγον. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὑπόξοινος.
Acier, χάλυψ, τσελίκι.
Aciération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
Aciérer, ῥ. μεταβάλλω τὸν σίδηρον εἰς χάλυβα.
Aciéreux, euse, (ἐπιθ.), χαλυβώδης.
Aciérie, θ. χαλυβουργεῖον.
Aciforme, ἐπίθ. ἀκιδοειδής.
Acinaire, ἐπίθ. (βτν.), βοτρυοειδής.
Acineux, euse, (βτν.), βοτρυοειδής.
Acinier, φ. ἴδε **Aubépine**.
Aciniforme ἐπίθ. (ἀνατομ.), ςαφυλοειδής.
Acinule, εἶδος στρογγυλοῦ μανιταρίου, βωλίτης.
Aciseler, ῥ. (γεωργ.), καταβολάζω πρώτην φορὰν τὸ κλῆμα.
Acné, θ. (ἰατρ.), εἶδος ἐξανθήματος εἰς τὸ πρόσωπον τῶν νέων, ἀκμαί.
Acocats, πλθ. (μηχ.), προσαγωγεῖς.
Acocheton, (γεωργ.), σωρὸς ἀποκομμάτων χόρτου.
Acolin, πτν., ὄρτυξ ὁ λιμναῖος.
Acolytat, ὁ βαθμὸς τοῦ ἀκολούθου.
Acolyte, (ἐκκλησ.), ἀκόλουθος, (ὡς παρ' ἡμῖν ὁ) ἀναγνώστης.
Acompte, τὸ εἰς λογαριασμὸν πληρονόμενον.
Acon, ἴδε **Accon**.
Aconit, φ. (φαρμ.), ἀκόνιτον.
Aconitate, (χημ.), τὸ ἅλας τοῦ ἀκονιτείου.
Aconitelle, θ. εἶδος φυτοῦ, *ἀκονιτίς.
Aconitine, θ. (χημ.), ἡ φαρμακώδης οὐσία τοῦ ἀκονίτου, *ἀκονίτειον.
Aconitique, ἐπίθ. ὁ τοῦ ἀκονίτου.
Acoquinant, ante, (οἰκ.), ἑλκυστικὸς, (μτχ. τοῦ
Acoquiner, ῥ. (οἰκ.), ἑλκύω, (κυρ.) κακοσυνειθίζω, διαφθείρομαι.
Acore, κάλαμος ὁ ἀρωματικός.
Acot, (κηπουρ.), συσσώρευσις κόπρου πέριξ τῆς πρασιᾶς.
Acotai, ἐργαλεῖον τῶν χαρτοποιῶν, αἰγοπόδιον.
Acoter(-tter), ῥ. (κηπυρ.), σωρεύω κόπρον πέριξ πρασιᾶς νεοφυτεύτου.
Acottoir, ἴδε **Égouttoir**.
Acoup (ἀντὶ 'A coup), (οὐσ. ἄκλ.), προσώθησις. ‖. par—, (ἱππ.), ἀνωμάλως.
Acoustique, ἀκουστικός. ‖. (οὐσ. θ.) l'—, ἡ ἀκουστική.
Acouti, ἴδε **Agouti**.
Acoutreur, ὁ διορθόνων τὴν ὀπὴν τῆς μηχανῆς τοῦ σύρματος.
Acquereur, ἀγοραστὴς (κυρ. ἀκινήτου) κτήματος.
Acquérir (j'acquiers, nous acquerons; acquérant; acquis) θ. κτῶμαι, προσκτῶμαι, ἀποκτῶ. ‖. (ἡ πθ. μτχ.) acquis, ise, (ὡς ἐπίθ.), ἐπίκτητος.
Acquêt, (Νμ.), πρόσκτημα (προσγενόμενον εἰς σύζυγον).
Acquiescement, συγκατάθεσις.
Acquiescer, ῥ. συγκατατίθεμαι, στέργω.
Acquis, κυρ. μτχ. τοῦ **Acquérir**. ‖. (ὡς οὐσ.) πεῖρα προσκτηθεῖσα.
Acquisition, θ. ἀπόκτησις, πρόσκτησις. §. κτῆμα προσκτηθέν.
Acquit, ἐξοφλητικόν. ‖. pour—, (φρσ.), πρὸς ἐξόφλησιν. §. (μτφορ.) par manière d'—, ἀπροθύμως καὶ ἐξ ἀνάγκης, (κοιν.) ἀγγαρειᾷ.
Acquittable, ἐπιθ. ἐξοφλήσιμος, ἐξοφλητέος· (ἐπὶ πρσ.) ἀθωωτέος.
Acquittement, ἐξόφλησις. §. ἀθώωσις (ὑποδίκου).
Acquitter, ῥ. ἐξοφλῶ. ξεχρεόνω, (καὶ μσ.) ξεχρεόνομαι. §. (μτφορ.) ἐκπληρῶ (καθῆκον). ἀθωόνω (ὑπόδικον). ‖. (μσ.) κερδίζω πάλιν ὅσα ἔχασα (εἰς παιγνίδι).
Acre, θ. εἶδος μέτρου γῆς πλέθρον.
Acre, ἐπίθ. δριμύς. §. (μτφορ.) στρυφνός.
Acreté καὶ
Acrimonie, θ. δριμύτης (χυμοῦ). στρυφνότης (ἤθους), δυστροπία.
Acrimonieux, euse, δριμύς.
Acriperne, ἐπιθ. (ζωολογ.), ὀξύπτερος.
Acrobate, σχοινοβάτης, ἀκροβάτης.
Acromial, ale, (ἀνατομ.), ἀκρωμιαῖος
Acromion, (ἀνατομ.), ἀκρώμιον, ἀκρωμία.
Acronyque, ἐπίθ. (ἀστρνμ.), ἀκρονύκτιος.
Acrostiche, ἐπίθ. ἀκροστίχιος. ‖. (οὐσ.) ἀκροστιχίς.
Acte, πρᾶξις, ἔργον. §. συμβόλαιον, ἔγγραφον· ἀποδεικτικὸν κτλ. ‖. les Actes des Conciles, τὰ πρακτικὰ τῶν Συνόδων.
Acteur, trice, ὑποκριτὴς (δράματος).
Actif, ive, ἐνεργὸς, δραστήριος. ‖. dettes actives, (καὶ οὐδ.) l'actif, ὅσα ἔχῃ νὰ λαμβάνῃ τις. ‖. voix active, τὸ δικαίωμα (ἡ ψῆφος) τοῦ ἐκλογέως. ‖. vie active, ὁ πρακτικὸς βίος. ‖. verbe actif, (Γρμτ.), ἐνεργητικὸν ῥῆμα.
Action, θ. ἐνέργεια. §. πρᾶξις. (ἰδιαιτ.) ἀγὼν, συμπλοκὴ, μάχη. §. (Νμ.) ἀγωγή. §. ('Εμπορ.) μερὶς (εἰς ἑταιρίαν), γραμμάτιον (τραπεζιτικόν). ‖. — de grâces, εὐχαριστία, τὰ χαριστήρια. ‖. parler d'— (avec—), ὁμιλεῖν ἐναγωνίως.
Actioniste, ὁ συναλλάττων (ἐμπορευόμενος μὲ) τραπεζικὰς μετοχάς.
Actionnaire, μέτοχος (ἑταιρίας).
Actionner. ῥ. (δικνμ.), κινῶ ἀγωγὴν (κατά τινος), ἐνάγω.
Activement, ἐπίρ. δραστηρίως. (γρμτ.) ἐνεργητικῶς.
Activer, ῥ. βάλλω εἰς ἐνέργειαν, ἐπισπεύδω.
Activité, θ. ἐνέργεια· δραςηριότης, ἐνεργητικότης. ‖. officier en—, ὁ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικός.
Actuaire, εἶδ. πλοίου, ἐπακτρίς.
Actualisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Actualiser, ῥ. κάμνω τι νὰ γένῃ ἐνεργόν (νὰ ὑφίσταται ἐν ἐνεργείᾳ).
Actualité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Actuel, elle, ὁ νῦν, ἐνεστώς. §. ὁ ἐνεργείᾳ ὑφεστὼς, πραγματικός.
Actuellement, ἐπίρ. κατὰ τὸ παρὸν, τώρᾳ. §. (Λογ.) ἐνεργείᾳ.
Acubitoire, ἑστιατόριον.
Acuité, θ. ὀξύτης (φωνῆς).

Acul, ὁ πρὸς τὴν θάλασσαν μυχὸς τῶν ὀστρεοτροφείων.
Aculé, ée, (ζωολ.), κεντροφόρος.
Aculeiforme, ἐπίθ. κεντροειδής.
Acuminé, ée, (βτν.), ὀξυτενής.
Acumineux, euse, ὀξυτενής.
Acuminifère, ἐπιθ. (ζωολ.), ὁ φέρων σουβλερὰ φύματα.
Acuminifolié, ée, (βτν.), ὀξύφυλλος.
Acuponcteur, (χειρουργ.), βελονιστής.
Acuponcture, θ. (χειρουργ.), βελονισμός.
Acuponcturer, ῥ. (χειρουργ.), βελονίζω.
Acutangle, (Γεωμετρ.), τὸ ὀξυγώνιον.
Acutangulaire, ἐπίθ. (Γεωμετρ.), ὀξυγώνιος.
Acutangulé, ée, (βτν.), ὀξυγωνιώδης.
Acutesse, θ ὀξύτης.
acuticaudé, ée, (ζωολογ.), ὀξύουρος.
Acuticorne, ἐπίθ. (ζωολ.), ὀξύκερως.
Acuticosté, ée, (ζωολ.), ὀξύπλευρος.
Acutiflore, ἐπίθ. (βτν.), ὀξυανθής.
Acutifolié, ée, (βτν), ὀξύφυλλος.
Acutilabre, ἐπίθ. (ζωολ.), ὀξύχειλος.
Acutilobé, ée, (βτν.), ὀξύλοβος.
Acutipenne, ἐπίθ. (ζωολ.), ὀξύπτερος.
Acutirostré, ée, (ζωολ.), ὀξύρρυγχος.
Acuts, πλθ., τὰ ἄκρα τοῦ δάσους.
Adage, παροιμία.
Adagio (Ἰταλ.), μουσ., ἀργῶς.
Adalide, (Ἰσπαν.) ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς.
Adane, εἶδ. ἰχθ. (ἀνταkαίου).
Adaptation, θ. ἐφαρμογή.
Adapter, θ. ἐφαρμόζω.
Adaulages, (ναυτ.), κρέατα φυλαττόμενα διὰ τὸ ταξεῖδι.
Adclivité, θ. (ἀνατ.), ἡ ἀνωμαλία τοῦ κεφαλοκοκκάλου τῆς κνήμης.
Addental, (ἀνατ.), μέρος τῶν κεφαλαίων σφονδύλων.
Addiction, θ. (Νμ.), ἐπιδίκασις.
Additif, ive, (Γρτμ.), προσθετικός.

Addition, θ. προσθήκη. §. (ἀριθμ.) πρόσθεσις.
Additionel, elle, πρόσθετος.
Additionner, ῥ. (κυρ. ἐπὶ ἀριθμ.) προσθέτω, συνάπτω.
Adducteur, (ἀνατομ.), προσαγωγὸς (μῦς),
Adductif, ive, (ἀνατ.), ὁ συντελῶν πρὸς-
Adduction, θ. (ἀνατομ.), προσαγωγή.
Ademption, θ. ἀνάκλησις (δωρεᾶς).
Adénoïdes, πλθ., ἀδενοειδῆ.
Adent, (μηχ.), γόμφωμα ὀδοντωτόν.
Adenter, ῥ. (ξυλουργ.), συγγομφόω.
Adepte, μύστης, ὀπαδὸς, προσήλυτος.
Adequat, ate, (Λογ.), ὁλοσχερής.
Adgustal, (ἀνατ.), μέρος τῶν κεφαλαίων σφονδύλων.
Adhérence, θ. πρόσφυσις.
Adhérent, ente, προσκολλημένος. §. (ὡς οὐσ.) ὀπαδὸς, θιασώτης.
Adhérer, ῥ. εἶμαι προσκολλημένος. §. (μτφορ.) ὁμογνωμονῶ. §. (ἀρχ. Νμ.) συγκατατίθεμαι.
Adhésif, ive, προσκολλητικός.
Adhésion, θ. προσκόλλησις. §. (μτφορ.) προσχώρησις (εἰς συνθήκην κτλ.), συγκατάθεσις.
Ad-hoc (Λτν.), ἐπὶ τούτῳ, ἀπ' εὐθείας. θετικῶς.
Ad honores, (Λτν.), ἐπίῤ. πρὸς τιμὴν, τιμῆς μόνον χάριν.
Adiantacé, ée, (βτν.), ἀδιαντοειδής.
Adiante, φ. ἀδίαντον.
Adiantidé, ée, (βτν.), ἀδιαντοειδής.
Adieu, ὑγιαίνετε! χαίρετε! εἰς τὸ καλόν! ||. (ὡς οὐσ.) ἀποχαιρετισμός. ||. dire (faire) ses adieux à q., ἀφίνω ὑγείαν, ἀποχαιρετῶ. ||. les derniers adieux, ὁ τελευταῖος ἀσπασμός.
Adipeux, euse, (ἀνατομ.), στεατώδης.
Adipocire, θ. (χημ.) στεατοκήριον.
Adiré, ée, (Νμ.) παραπεσμένος.
Adition, θ. (Νμ.), ἀποδοχή.
Adive, ζ. εἶδος τσακαλιοῦ, ἀγριόσκυλος.

Adjacent, ente, κείμενος πλησίον, παρακείμενος.
Adjectif, ἐπίθ. καὶ οὐσ. (Γρμτ.) ἐπιθετικὸς, ἐπίθετον.
Adjection, θ. σύνθεσις.
Abjectivement, ἐπίῤ. ἐπιθετικῶς.
Adjectiver, ῥ. (γρμτ.) ἐκλαμβάνω (καὶ μσ. ἐκλαμβάνομαι) ἐπιθετικῶς.
Adjoindre, ῥ. προσθέτω (καὶ αὐτπθ. προσλαμβάνω) τινὰ ὡς βοηθὸν κτλ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) συνεργάτης· πάρεδρος.
Adjonction, θ. προσθήκη βοηθοῦ (συνεργάτου κτλ.).
Adjudant, ὑπασπιστής.
Adjudicataire, ὁ πρὸς ὃν κατεκυρώθη ἢ ἐπεδικάσθη τι.
Adjudicateur, ὁ ἐνεργῶν τὴν κατακύρωσιν κτήματος ἢ ἐργολαβίας
Adjudicatif, ive, (Νμ.) κατακυρωτικὸς, ἐπιδικαστικός.
Adjudication, θ. κατακύρωσις.
Adjuger, ῥ. κατακυρῶ, ἐπιδικάζω. ||. (μσ.) s'adjuger une chose, οἰκειοποιοῦμαι αὐτοδικαίως τι.
Adjuration, θ. ἐξορκισμός.
Adjurer, ῥ. ἐξορκίζω.
Adjutatoire, ἐπιθ. συντελεστικός.
adjuteur, συνεργός.
adjuvant, ἐπιθ. (φαρμ.) τὸ συντελοῦν εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ καθαυτὸ ἰατρικοῦ.
adlibitum (Λατ.), ἐπίῤ. κατ' ἀρέσκειαν.
Admettre, ῥ. εἰσάγω. παραδέχομαι, ἐπιδέχομαι.
Adminicule, (δικνμ.), τεκμήριον. ἐπιβοήθημα.
Administateur, trice, ὁ διέπων ἢ ἱκανὸς περὶ τὸ διέπειν (κτῆμα, κατάστημα κτλ.), διαχειριστής.
administratif, ive, διοικητικός.
Administration, θ. διοίκησις, διαχείρισις. § διοικητήριον. ||. l'—des sacrements, ἡ μετάδοσις τῶν μυστηρίων.
Administrationatiser, ῥ. ὀργανίζω διοικητικῶς, καθυποβάλλω εἰς τὸ διοικητικὸν σύστημα.
Administrativement, ἐπίῤ. διοικητικῶς.
Administrer, ῥ. διέπω, διοικῶ,

διαχειρίζω. §. δίδω, παρέχω. (Νμ.) προσάγω (μάρτυρας κτλ.). ||. — un malade, μεταλαμβάνω (κοινωνῶ) τὸν ἀσθενῆ. ||. (μσ.) s'administrer un médicament, 'παίρνω ἰατρικόν.

Admirable, ἐπίθ. θαυμαστὸς, ἀξιοθαύμαστος.

Admirablement, ἐπίῤ. θαυμασίως

Admirateur, trice, θαυμαστής.

Admiratif, ive, θαυμαστικός.

Admiration, θ. θαυμασμός.

Admirer, ῥ. θαυμάζω.

Admissibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ —

Admissible, ἐπίθ. παραδεκτός.

Admission, θ. παραδοχή.

Admonestement, τὸ οὐσ. τοῦ —.

Admonester (-neter), ῥ. ἐπιπλήττω (παραινετικῶς).

Admonition, θ. ἐπίπληξις παραινετική.

adnasal, ἐπιθ. μέρος τῶν κεφαλαίων σφονδύλων.

Adné, ée, ἐπίφυτος, πρόσφυτος.

Adnexion, θ. πρόσφυσις.

Adnotation, θ. ἡ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἐπισημείωσις εἰς τὰ γραφεῖα τῆς παππικῆς αὐλῆς.

Adolescence, θ. ἡ ἡλικία τοῦ —

Adolescent, μειράκιον, ἔφηβος.

Adonis, νέος καλλωπιστὴς, ἄδωνις. §. εἶδος φυτοῦ (βατραχίου), ἀδώνιον.

Adoniser, ῥ. καλλωπίζω (καὶ μσ. καλλωπίζομαι) ὑπὲρ τὸ δέον.

Adonner (s'—), ῥ. παραδίδομαι εἴς τι. ||. (ναυτ.) le vent s'adonne, ὁ ἄνεμος σιάζει (γίνεται πρύμος). ||. (ἡ πθ. μτχ.) adonné (-ée) à, ἔκδοτος εἰς.

Adoptable, ἐπίθ. υἱοθετήσιμος. παραδεκτέος.

Adopter, ῥ. υἱοθετῶ. §. (μτνμ.) οἰκειοποιοῦμαι, παραδέχομαι.

Adoptif, ive, θετός. ||. père — ὁ θετὸς πατήρ.

Adoption, θ. υἱοθέτησις, υἱοθεσία. §. (μτφορ.) παραδοχή.

Adorable, ἐπίθ. ἀξιολάτρευτος.

Adorablement, ἐπίῤ. μὲ τρόπον ἀξιολάτρευτον.

Adorateur, λάτρις. §. ἐραστής.

Adoratif, ive, λατρευτικός.

Adoration, θ. προσκύνησις, λατρεία.

Adorer, ῥ. λατρεύω· προσκυνῶ. ὑπεραγαπῶ,

Ados, (γεωργ.), ἄνδηρον (ἀνάχωμα γῆς) πρὸς φυτείαν.

Adosser, ῥ. ἀκκουμβῶ τὴν (ἢ μὲ τὴν) ῥάχιν εἰς.

Adouber, ῥ. ἰσάζω, εὐθετῶ. (κυρ. εἰς τοὺς κύβους) ἐγγίζω τὴν πέτραν ὄχι ἵνα παίξω ἀλλ' ἵνα τὴν μετακινήσω.

Adouci, στίλβωμα κατόπτρου. §. εἶδος γῆς πρὸς στίλβωσιν χρυσῶν σκευῶν.

Adoucir, ῥ. γλυκαίνω. §. (μτνμ.) κολάζω, συγκερνῶ, μετριάζω. §. ἰσάζω (τρίβων), ὁμαλύνω. §. (μτφορ.) ἡμερόνω. §. (ζωγρφ.) λεπτύνω (τὰ μυσείδια), ἀφαιρῶ τὸ προσκορὲς τῶν χρωμάτων.

Adoucissage, τὸ συγκέρασμα τῶν χρωμάτων.

Adoucissant, ante, γλυκαντικός. μαλακτικός.

Adoucissement, μετρίασμα, συγκέρασμα, διόρθωσις, παρηγορία.

Adoucisseur, στιλβωτὴς κατόπτρων.

Adoué, ée, (κυρ. ἐπὶ περδίκων), ζευγαρωμένος.

Ad patres, φρσ. Λτν., πρὸς τοὺς πατέρας. ||. aller — —, ἀποθνήσκειν.

Adragant (-ante), ἐπίθ. τραγακάνθινος. ||. gomme —, τραγακάνθινον κόμμι.

Adragantine (-thine), θ. (χημ.), ἡ οὐσία τῆς τραγακάνθης.

Adraier (s'—), ῥ. ἐμβαίνω εἰς τὸν δρόμον, ξεκινῶ.

Ad rem, φρσ. Λτν., πρὸς ἔπος, προσφυῶς, ὀρθῶς.

Adresse, θ. ὄνομα ἀνθρώπου (τὸν ὁποῖον ζητεῖ τις), ἐπιγραφὴ (ἐπιστολῆς). ἀναφορὰ (σωματείου). §. (ἐπι)δεξιότης, ἐπιτηδειότης. ||. tour d'—, εὐχειρία.

Adresser, θ. ἀπευθύνω, ἀποτείνω (καὶ μσ.) ἀποτείνομαι πρός τινα· (ἐπὶ ἐπιστολῆς) ἐπιγράφομαι πρός.

Adroit, oite, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος.

Adroitement, ἐπίῤ. ἐπιδέξια, ἐπιτηδείως.

Adrostral, (ἀνατ.), μέρος τῆς ἄνω σιαγόνος τινῶν ζώων.

Adstriction, θ. ἴδε **Astriction**.

Adulaire, θ. σεληνίτης (λίθος).

Adulateur, trice, κόλαξ.

Adulatif, ive, κολακευτικός

Adulation, θ. κολακεία.

Aduler, ῥ. κολακεύω.

Adulte, ἐπίθ. ἔφηβος. §. (βτν.) ἐντελῶς ηὐξημένος.

Adultération, θ. (Νμ.), νόθευσις.

Adultère, ἐπίθ. μοιχικός. ||. (οὐσ.) μοιχὸς, μοιχαλίς. §. (ἀρσ.) μοιχεία.

Adultérer, ῥ. (Νμ.), νοθεύω.

Adultérin, ine, ὁ ἐκ μοιχείας, μοιχίδιος.

Adurant, ante, καυσικὸς, περιφλεγής.

Aduste, ἐπίθ. (ἰατρ.), πυρίκαυστος.

Adustion, θ. (ἰατρ.), καύσιμον.

Aduterin, ine, (ἀνατ.), *ἐπιδελφίδιος.

Aduterum, (ἀνατ.), μέρος τῆς ὑστέρας (δελφύος) τῶν μαστοφόρων.

Advenir, ῥ. ἴδε **Avenir**.

Adventice, ἐπίθ. (φιλοσ.) ἐπίκτητος. §. (βτν.) αὐτόφυτος.

Adventif, ive, ὁ κατὰ δωρεὰν ἢ κληρονομίαν προσγενόμενος.

Adverbe, (γρμτ.), ἐπίῤῥημα.

Adverbial, ale, ἐπιῤῥηματικός.

Adverbialement, ἐπίῤ. ἐπιῤῥηματικῶς.

Adverbialiser, ῥ. ἐκλαμβάνω ἐπιῤῥηματικῶς.

Adverbialité, θ. (σπν.) τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐπιῤῥήματος.

Adversaire, ἀντίπαλος, ἐναντίος.

Adversatif, ive, (γρμτ.), ἐναντιωματικός.

Adverse, ἐπίθ. ἐναντίος. ||. la partie —, (Νμ.), ὁ ἀντίδικος.

Adversité, θ. ἐναντιότης (τύχης), δυστυχία.

Adynamique, ἐπίθ. (ἰατρ.), ὁ δι' ἀδυναμίας χαρακτηριζόμενος.

Ægagropile, αἰγαγροπίλημα, εἶδος βενζουαρίου (παντζεχιρίου).

Aérage καὶ

Aération, θ. ἀέρισμα.

Aérer, ῥ. ἀερίζω. ||. bien aéré, ée, εὔπνους, ἀερικός.

Aérien, enne, ἀέριος, ἐναέριος.

Aérifère, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ἀεραγωγός.

Aérification, θ. (χημ.), ἀεροποίησις.
Aériforme, ἐπίθ. ἀεροειδής.
Aériser, ῥ. λεπτύνω ἀεροειδῶς.
Aérolithe, ἀερόλιθος.
Aéronaute, ἀεροναύτης.
Aérostat, ἀερόστατον.
Aérostatique, ἐπίθ. ἀεροστατικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ ἀεροστατική.
Æstuaire, (Λτν.), στόμιον ποταμοῦ.
Aétite, θ. ἀετίτης (λίθος).
Affabilité, θ. εὐπροσηγορία.
Affable, ἐπίθ. εὐπροσήγορος.
Affablement, ἐπίρ. εὐπροσηγόρως.
Affabulation, θ. ἐπιμύθιον.
Affadir, ῥ. ἀνοσταίνω. ||. —le cœur, φέρω ναυτίαν (ἀνακάτωσιν).
Affadissement, ἀνοστία.
Affaiblir, ῥ. ἀδυνατίζω· ἀμβλύνω (καὶ αὐτπθ.) ἀμβλύνομαι. (ἐπὶ νομισμ.) διαφθείρω.
Affaiblissant, ante, (ἰατρ.), ἀσθενοποιός.
Affaiblissement, ἐξασθένισις, ἀδυνάτισμα.
Affaire, θ. ἔργον, (κοιν.) δουλειά. ὑπόθεσις. ἐπιχείρησις (ἐμπορική), ἐμπόριον. §. συμπλοκή, μάχη. §. δίκη. §. (πλθ.) δυσκολίαι, πράγματα. ||. avoir— à, ἔχω νὰ κάμω μετά τινος. ||. —d'honneur, μονομαχία. ||. —de cœur, σχέσις ἐρωτική. ||. homme d'affaires, ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων τινὸς, ἐπιστάτης. ||. aller à ses affaires, ὑπάγω πρὸς χρείαν μου. ||. elle a ses—, ἔχει τὰ συνήθειά της.
Affairé, ée, πολυάσχολος.
Affaissement, κατακάθισμα (γῆς), βούλημα. §. (μτφορ.) ἀποκαμωμὸς (ἀσθενοῦς). ἀθυμία.
Affaisser, κατακαθίζω, (καὶ αὐτπθ.) κατακάθημαι, βουλῶ. §. (μτφορ.) ταπεινοῦμαι, ἀδυνατίζω.
Affaîtage, ἡμέρωμα καὶ γύμνασμα θηρευτικοῦ ὀρνέου.
Affaîtement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Affaîter, ῥ. ἡμερόνω καὶ γυμνάζω θηρευτικὰ ὄρνεα. §. ἀργάζω (δέρματα). §. ἐπισκευάζω (τὴν ὀροφὴν οἰκοδομήματος), (εὐχρηστότ. τὸ Enfaîter).
Affaîteur, ὀρνεοτρόφος.
Affaler, ῥ. (ναυτ.), καταιβάζω, (καὶ αὐτπθ.) καταιβαίνω. §. σπρώχνω (καὶ αὐτπθ. σπρώχνομαι) πρὸς τὴν ξηράν.
Affamer, ῥ. λιμοκτονῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πειναλέος· (μτφορ. μὲ γεν.) ἄπληστος. ||. écriture affamée, γράψιμον πολλὰ λεπτόν.
Affaner (mer), ῥ. δελεάζω.
Affanures, θ. πλθ. τὰ θεριστικὰ (ὅταν δίδωνται εἰς γέννημα).
Affectation, θ. ἐπιτήδευσις. §. μίμησις, ζῆλος.
Affecter, ῥ. πράττω τι κατὰ προτίμησιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν· ἐπιτηδεύω. ὑποκρίνομαι §. κινῶ εἰς οἶκτον, συγκινῶ, λυπῶ. §. (ἰατρ.) βλάπτω. §. (ἐνίοτε) προσδιορίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ.) ἐπιτετηδευμένος.
Affectif, ive, ἐπίθ. περιπαθής. (ἐκκλησ.) κατανυκτικός.
Affection, θ. (ἐν γέν.) διάθεσις. (ἰδιαιτ.) στοργή, ἀγάπη, φίλτρον, εὔνοια. (ἰατρ.) ἀσθένεια, πάθος.
Affectionnément, ἐπίρ. φιλοστόργως.
Affectionner, ῥ. ἀγαπῶ, εὐνοῶ· ἔχω κλίσιν ἢ προσπάθειαν περί τι.
Affectionnivité, θ. ἡ περὶ τὸ ἀγαπᾶν φυσικὴ διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ φιλητικόν.
Affectueusement, ἐπίρ. εὐνοϊκῶς.
Affectueux, euse, εὐμενὴς, εὐνοϊκός.
Affenage, (ἀγροικ.), τὸ οὐσ. τοῦ-
Affenager καὶ Affener, ῥ. τρέφω (ταγίζω) τὰ ζῶα καὶ ἰδιαιτ. τὰ πρόβατα.
Afférent, ente, (Νμ.), τὸ ἐπιβάλλον (μέρος).
Affermable, ἐπίθ. ἐκμισθώσιμος, ἐνοικιάσιμος.
Affermage, ἐκμίσθωσις (ἐνοικίασις) κτήματος.
Affermer, ῥ. ἐκμισθόω ἢ ἐκμισθοῦμαι (γαίας), ἐνοικιάζω.
Affermir, ῥ. στηρίζω· στερεόνω. κρατύνω. ἐνισχύω. σφίγγω.
Affermissement, ἐνίσχυσις, ἐπίρρωσις.
Aeféron, τὸ σιδήρωμα τῆς ἄκρας τῶν γαειτανίων.
Affété, ée, ἐπιτετηδευμένος.
Affèterie, θ. ἐπιτήδευσις.
Affichage, τοιχοκόλλησις.
Affiche, θ. πρόγραμμα (τοιχοκολλούμενον). §. (τεχν.) τὸ σουβλίον τοῦ καρφιδοποιοῦ.
Afficher, ῥ. τοιχοκολλῶ (πρόγραμμα). §. θεατρίζω, στηλιτεύω. §. ἐπιδείκνυμαι (ἀγχίνοιαν κτλ.). §. (τεχν.) περικόπτω τὸ δέρμα ἐπὶ τοῦ καλόποδος.
Afficheur, ὁ τοιχοκολλῶν τὰ προγράμματα.
Affidé, ée, πιστὸς, ἐμπιστευμένος.
Affier, ῥ. (γεωργ.), καταβολάζω (δένδρα).
Affilage, = Affilement.
Affile, κομπόδεμα περιέχον ἄλειμμα πρὸς ἀκόνισίν τινων ἐργαλείων.
Affilement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Affiler, ῥ. ἀκονίζω. §. (γεωργ.) φυτεύω κατὰ στοῖχον (κατὰ πρασιάς). §. (τεχν.) ἐκτείνω (λεπτύνω) τι ὡς ἂν κλωστήν· σρήφω τὴν ἄκραν τῆς κλωστῆς ἵνα τὴν βελονιάσω. ||. avoir la langue bien affilée, (παροιμ.), κόπτει ἡ γλῶσσά του.
Affileur, ὁ ἀκονίζων κτλ.
Affiliation, θ. συνάφεια (σύνδεσμος) μεταξὺ δύω ἑταιριῶν κτλ
Affilier (s'—), ῥ. προσοικειῶ (καὶ μσ. προσοικειοῦμαι) εἰς ἑταιρίαν κτλ.
Affiloir, ἀκόνη, θήγανον τῶν ξυλουργῶν. §. λαδῖς τῶν περγαμηνουργῶν.
Affiloires, θ. πλθ. τὸ ἀκόνι τῶν ξυλουργῶν.
Affinage, λαγάρισμα (μετάλλων). §. λέπτυνσις (τῆς βελόνης ἐπὶ τοῦ τροχοῦ). §. κούρευμα τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων πρὶν βαφῶσι. §. κάνναβις καλῶς εἰργασμένη.
Affiner, ῥ. λαγαρίζω (μέταλλον). καθαρίζω (τὸ καννάβι κτλ.), λεπτύνω (τὰ καρφιὰ κτλ.). δίδω τὴν ἀπαιτουμένην πῆξιν εἰς τὸν

χάρτην. (γεωργ.) ἐξεργάζομαι τὴν γῆν. (ναυτ.) ἐξαστερόνω.
Affinerie, θ. καθαριστήριον μετάλλων. §. λαγαρισμένον σίδηρον.
Affineur, ὁ λαγαρίζων τὰ μέταλλα κτλ.
Affinité, θ. συγγένεια ἐξ ἐπιγαμίας, ἀγχιστεία. §. (μτνμ. ἐν γέν.) σχέσις, οἰκειότης.
Affinoir, λανάρα.
Affiquage, τὸ οὐσ. τοῦ–
Affiquer, ῥ. (τεχν.), ἀνασηκονω τὰ κεντίδια τοῦ τριχάπτου.
Affiquet, καλτσόξυλον. §. (πλθ.) στολίδια, ἀκροπρεπίδια.
Affirmatif, ive, καταφατικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ καταφάσκουσα πρότασις. (μτφορ.) συγκατάθεσις.
Affirmation, θ. κατάφασις. διαβεβαίωσις.
Affirmativement, ἐπίῤ. καταφατικῶς, μετὰ θετικότητος.
Affirmer, ῥ. βεβαιόνω. (ἀπολ.) καταφάσκω.
Affistoler, ῥ. (χυδ.), στολίζω.
Affixe, (γρμτ. Ἑβρ.), καταληκτικός.
Afflachir, ῥ. χαυνόνω, χαλαρόνω.
Afflé, ée, (οἶνος) ξεθυμασμένος, χαλασμένος.
Affleurage, διάβρεξις τοῦ κατασκευαζομένου χάρτου. §. ἡ ἄχνη (ὁ ἀθέρας) τοῦ ἀλευρίου.
Affleurement, (μεταλλργ.), ἡ ἄκρα τῆς φλεβός.
Affleurer, ῥ. φέρω τι ἴσα μετ' ἄλλου, ἐξισάζω. §. (τεχν.) διαβρέχω τὴν ζύμην τοῦ χαρτίου. §. ἑνόνω ἀναλόγως κρίθινον, σηκάλινον καὶ σίτινον ἀλεῦρι.
Affleurie, θ. ὁ πολτὸς (ἡ ζύμη) τοῦ χαρτίου.
Afflictif, ive, τιμωρητικός.
Affliction, θ. θλίψις.
Affligeant, ante, θλιβερός.
Affliger, ῥ. θλίβω. (μτνμ.) μαςίζω. ||. la partie affligée, τὸ πάσχον (τὸ πονεμένον) μέρος.
Affluence, θ. συῤῥοή. §. (φυσ.) ἀπόῤῥοια.
Affluent, ente, (ποταμὸς) σύῤῥους, ὁμόῤῥους. §. (φυσ.) ῥοώδης.
Affluer, ῥ. συῤῥέω.
Afflux, (ἰατρ.), συῤῥοὴ (ὑγρῶν).
Affolage, (κηπουρ.), ἡ ὑλομανία τῆς ἀνεμώνης.
Affoler, ῥ. ἀγαπῶ περιπαθῶς, τρελλαίνομαι διά τι. §. (ναυτ. ἐπὶ τῆς μαγνητ. βελόνης) παρεκκλίνω. §. (κηπουρ.) ὑλομανῶ.
Afforage, δικαίωμα οἰνοπωλίας.
Afforestage, δικαίωμα ὑλοτομίας.
Afforester, ῥ. δίδω δικαίωμα ὑλοτομίας.
Affouage, δικαίωμα ξυλείας.
Affouagement, τὸ οὐσ. τοῦ–
Affouager, ῥ. μετρῶ τὰς ἑςίας τοῦ χωρίου πρὸς φορολογίαν.
Affouagiste, ὁ ἔχων δικαίωμα ξυλείας.
Affouillement, τὸ οὐσ. τοῦ–
Affouiller, ῥ. σκάπτω εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος ἵνα ἀνεύρω τι.
Affourche, θ. (ναυτ.) τὸ οὐσ. τοῦ **Afbourcher**. ||. ancre d'—, ἡ δευτέρα ἄγκυρα. ||. câble d'—, τὸ σχοινὶ τῆς δευτέρας ἀγκύρας.
Affourcher, ῥ. (ναυτ.), ἀσφαλίζω διὰ δύω ἀγκυρῶν τὸ πλοῖον, *δικρανίζω. §. περιβαίνω (ἵππον).
Affourchie, θ. (ναυτ.), ἄνεμος σφοδρός.
Affourragement, τὸ οὐσ. τοῦ–
Affourrager, ῥ. χιλοδοτῶ.
Affraîchie, θ. αὔξησις τοῦ ἀνέμου.
Affraîchir, ῥ. (ναυτ.), =**Fraîchir**.
Affranchir, ῥ. λυτρόνω, ἀπαλλάττω. ἀπελευθερόνω (δοῦλον). (ναυτ.) ἀδειάζω τὴν ἀντλίαν. (τεχν.) καπνίζω τὸ καινούργιον βαρέλλι μὲ θειάφι. (ταχυδρομ.) προπληρόνω τὸ δικαίωμα. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ἀπελεύθερος
Affranchissable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀπολυτρώσεως, ἀπελευθερώσιμος.
Affranchissement, ἀπαλλαγή, λύτρωσις, ἀπελευθέρωσις. (ταχυδρομ.) προπληρωμὴ τοῦ δικαιώματος. (χυδ.) εὐνούχισμα ζώου.
Affranchisseur, ὁ εὐνουχίζων τὰ ζῶα.
Affres, θ. πλθ. ὁ τρόμος τοῦ θανάτου.
Affrètement, ναύλωμα.
Affréter, ῥ. ναυλόνω.
Affréteur, ναυλωτής.
Affreusement, ἐπίῤ. φρικτά, φοβερά.
Affreux, euse, φρικτός, φρικώδης, φοβερός.
Affriander, ῥ. γλυκαίνω (μὲ καλὰ φαγητά). §. (μτφορ.) ἑλκύω, θέλγω, δελεάζω.
Affricher, ῥ. χερσοῦμαι.
Affriolement, τὸ οὐσ. τοῦ–
Affrioler, ῥ. (οἰκ.) =**Affriander**.
Affriter, ῥ. (μαγειρ.) λυόνω τὸ βούτυρον.
Affront, ἀτιμία, αἶσχος, ὄνειδος.
Affronter, ῥ. ἀψηφῶ, καταφρονῶ.
Affronterie, θ. περιφρόνησις, ὑπεροψία.
Affronteur, euse, (ἀρχ.), ἀπατεών.
Affublement, τὸ οὐσ. τοῦ
Affubler, ῥ. ἐνδύω (ἀλλοκότως), κουκκουλόνω.
Affuser, ῥ. (ἰατρ.) θεραπεύω δι' ἐπιχύσεως.
Affusion, θ. (ἰατρ.) ἐπίχυσις (ὑγροῦ πρὸς θεραπείαν).
Affut, ὁ ὑποστάτης τοῦ κανονίου. §. (κυνηγ.) ἐνέδρα. ||. être à l'—, παραμονεύω (κυρ. καὶ μτφορ.), καιροφυλακτῶ, θηρεύω.
Affûtage, τὸ οὐσ. τοῦ **Affûter**, (ἰδιαιτ.) τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ξυλουργοῦ ὅσα ἔχουσι λαβὴν ἢ στειλεόν. §. διόρθωμα τῶν παλαιῶν σκιαδίων. §. τὸ τριγυρινὸν τῶν καλουπίων εἰς τὰ χαρτουργεῖα.
Affûter, ῥ. βάλλω τὸ κανόνιον ἐπὶ τοῦ ὑποστάτου· (τεχν.) ἰσάζω τὴν ἄκραν ἐργαλείου, ἀκονῶ. ||. (μσ.) s'—, τοποθετοῦμαι εἰς ἐνέδραν.
Affûtiau, (χυδ.) =**Affiquet**, ἀκροπρεπίδι, (ἐν γέν.) σύνεργον.
Afin, σύνδ. ἵνα, ὅπως.
Afourmilion, =**Grimpereau**.
Agaçant, ante, διεγερτικὸς (πρὸς ἐπιθυμίαν), θελκτήριος.
Agace, θ. ἴδε **Pie**.
Agacement, 'μούδιασμα (τῶν ὀδόντων), ἐρεθισμὸς (τῶν νεύρων).
Agacer, ῥ. 'μουδιάζω (τὰ ὀδόντια). §. (μτφορ.) ἐρεθίζω, (ἰ-

διαιτ. ἐπὶ γυν.) κάμνω τσακκίσματα ἵνα ἑλκύσω.
AGACERIES, θ. πληθ. τσακκίσματα γυναικὸς, θρύψεις.
AGAILLARDIR (S'—), ῥ. διαχέομαι, (T.) κάμνω κέϊφι.
AGALER, ῥ. (γεωργ.), σκαλίζω τὰ ἀραποσίτια.
AGAMI, πτν. γερανοειδὲς, ‖. trompette—, εἶδος πτηνοῦ τῆς Γουϊάνης, σαλπιγκτής.
AGANITE (ἄγανον), σῖτος ἀτροφήσας, ἀγανίτης.
AGANTER, ῥ. (ναυτ.), προφθάνω, πλησιάζω.
AGARIC, ἀγαρικὸν, (εἶδ. μύκητος καὶ ὀρυκτοῦ).
AGARICE, θ. ἀγαρικὸν τὸ ὀρυκτόν.
AGARICÉ, ÉE, (βτν.), ἀγαρικώδης.
AGARICICOLE, ἐπιθ. εἶδος ἐντόμων, ἀγαρικοβόρον.
AGARICIE, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ ἀγαρικοειδοῦς.
AGARICIFORME, ἐπιθ. (βτν.) ἀγαρικοειδής.
AGARICIN, INE, ἀγαρικώδης (-κοειδής).
AGARICINÉ, ÉE, =AGARICÉ.
AGARICOÏDE, ἐπιθ. ἀγαρικοειδής.
AGARON, ἴδε ÉRABLE.
AGASSIN, κωλοῤῥίζι κλήματος.
AGATE, ἀχάτης (λίθος). §. εἶδος ἐργαλ. τῶν χρυσοχόων.
AGATIFÈRE, ἐπιθ. (ὀρυκτολ.) ὁ περιέχων ἀχάτην.
AGATIFIER (S'—), ῥ. μεταβάλλομαι εἰς ἀχάτην.
AGATIN, INE, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀχάτου.
AGATIS, (ἀγροικ.), ζημία προξενηθεῖσα ὑπὸ ζώων εἰς παραποτάμιον κτῆμα.
AGATISER (S'—), ῥ. μεταβάλλομαι εἰς ἀχάτην.
AGATOÏDE, ἐπίθ. ἀχατοειδής.
'AGE, ἡλικία. ‖. homme d'—, προβεβηκὼς, ἡλικιωμένος. ‖. entre deux âges, μεσόκοπος, μεσῆλιξ. ‖. le moyen—, ὁ μεσαίων. ‖. l'— d'or, ὁ χρυσοῦς αἰών. ‖. l'— du monde, τὰ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἔτη.
'AGÉ, ÉE, ὁ ἔχων (τὴν δεῖνα) ἡλικίαν. (ἀπολύτ.) προβεβηκὼς (τῇ ἡλικίᾳ), ἡλικιωμένος.
AGENCE, θ. τὸ ἔργον τοῦ AGENT.
AGENCEMENT, διάταξις, διευθέτησις, συναρμογή.
AGENCER, ῥ. διευθετῶ, συγυρίζω.
AGENTA, (Λτν.), σημειωματάριον.
AGENOUILLEMENT, γονάτισμα.
AGENOUILLER (S'—), ῥ. γονατίζω.
AGENOUILLOIR, σκαμνάκι ἐπὶ τοῦ ὁποίου γονατίζουσιν οἱ προσευχόμενοι.
AGENT, πράκτωρ. ‖.—de change ou de banque, μεσίτης (ἐμπόρων καὶ τραπεζιτῶν), κολλυβιστής. §. (φιλοσοφ.) τὸ ἐνεργὸν αἴτιον.
AGGLOMÉRAT, (ὀρυκτολ.), σύγκραμα διαφόρων λίθων.
AGGLOMÉRATION, θ. συσσωμάτωσις (ἑτερογενῶν μορίων).
AGGLOMÉRER, ῥ. συσσωματόω (καὶ αὐτπθ.) συσσωματοῦμαι, συνειλοῦμαι.
AGGLUTINANT, ANTE, καὶ
AGGLUTINATIF, IVE, (ἰατρ.), συγκολλητικός.
AGGLUTINATION, θ. (ἰατρ.), συγκόλλησις.
AGGLUTINER, ῥ. συγκολλῶ (καὶ αὐτπθ.) συγκολλῶμαι, (κυρ. ἐπὶ πληγῆς) συνουλοῦμαι, κλείω.
AGGRAVANT, ANTE, ἐπιβαρυντικός.
AGGRAVATION, θ. ἐπιβάρυνσις (τῆς ποινῆς κτλ.).
AGGRAVE, (ἐκκλησ.), εἶδος ἀφορισμοῦ. §. (κυνηγ.) νόσος τῶν ποδῶν τῶν σκύλων.
AGGRAVEMENT, =AGGRAVATION.
AGGRAVER, ῥ. ἐπιβαρύνω (τὴν ποινὴν, τὸ ἔγκλημα κτλ.).
AGGRÉGAT, κτλ., ἴδε AGRÉGAT κτλ.
AGIAU, περίαπτον γυναικεῖον. §. (τεχν.) τὸ ἀναλογεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ χρυσωτὴς ἀκκουμβᾷ τὸ βιβλίον τῶν χρυσοφύλλων του.
AGILE, ἐπίθ. εὐκίνητος, εὔστροφος.
AGILEMENT, ἐπίῤ. εὐστρόφως.
AGILITÉ, θ. εὐκινησία, εὐστροφία.
AGIO, ἡ ἐπικαταλλαγὴ τῶν νομισμάτων καὶ τὸ ἀπὸ ταύτης κέρδος, (T.) τὸ μπάσι ἢ τὸ σαραφλίκι.
AGIOTAGE, τὸ ἐμπόριον τῆς ἐπικαταλλαγῆς τῶν νομισμάτων. (ἐν γέν.) αἰσχροκέρδεια, τοκογλυφία.
AGIOTER, ῥ. ἐμπορεύομαι νομίσματα, (ἐν γέν.) τοκογλυφῶ.
AGIOTEUR, EUSE, ὁ ἐμπορευόμενος νομίσματα, (ἐν γέν.) τοκογλύφος.
AGIR, ῥ. πράττω, ἐνεργῶ, φέρομαι (οὕτως ἢ ἄλλως). §. (Νμ.) ἐνάγω, κινῶ δίκην. §. (τρπρσ.) πρόκειται (εἶναι λόγος) περί.
AGISSANT, ANTE, ἐνεργός.
AGITABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἐνεργείας (συζητήσεως κτλ.).
AGITATEUR, ταραχοποιὸς, ταραξίας.
AGITATION, θ. ταραχὴ, κίνησις.
AGITER, ῥ. κινῶ, σείω, ταράττω (καὶ αὐτπθ.) ταράττομαι, (ἐπὶ ἀσθεν.) παραδέρνω. §. συζητῶ.
AGLACTATION, (ἰατρ.), στέρευσις τοῦ γάλακτος τῆς θηλαζούσης.
AGLOMÉRATION κτλ., ἴδε AGGLOMÉRATION κτλ.
AGLUTINANT κτλ., ἴδε AGGLUTINANT κτλ.
AGLUTITION, θ. (ἰατρ.) ἀδυναμία πρὸς τὸ καταπίνειν.
AGNATS, πλθ. οἱ ἐξ ἀῤῥένων πλάγιοι συγγενεῖς.
AGNATIQUE, ἐπίθ. ὁ τῶν ἐκ πλαγίου ἀῤῥένων συγγενῶν.
AGNEAU, ἀμνὸς, ἀρνί(ον).
AGNAL, εἶδος παλαιοῦ χρυσοῦ νομίσματος τῆς Γαλλ.
AGNELAGE καὶ
AGNELEMENT, τὸ οὐσ. του
AGNELER, ῥ. γεννῶ (ἐπὶ προβάτων).
AGNELET, ἀρνάκι,
AGNELIN καὶ AGNELINE, μαλλίον ἀρνίου.
AGNÈS, θ. κόρη ἀθώα, ἀγνή.
AGNIÈE, θ. (ναυτ.) πλέγμα σχοίνινον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμενος ἀνασύρεται ὁ ναύτης ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ.
AGNUS, εἰκόνισμα (ἀρνίου), ἐγκόλπιον, φυλακτόν.
AGNUS-CASTUS (Λτν.), φ. ἄγνος, λύγος, λυγαρηά.
AGOGE, ὀχετὸς (ἀγωγὸς) ὕδατος ἐν τοῖς μεταλλείοις.
AGONIE, θ, ἀγωνία (ψυχοῤῥαγοῦντος).
AGONIR, ῥ. (χυδ.), ὑβρίζω, λοιδορῶ.
AGONISANT, ANTE, ψυχοῤῥαγῶν.
AGONISER, ῥ. ψυχομαχῶ.

Agouti, εἶδ. τετραπόδου τῆς Ἀμερ.
Agrafe, θ. θηλυκωτῆρι, κόπτσα.
Agrafer, ῥ. θηλυκόνω.
Agraire, ἐπίθ. ἀγροτικός. ||. la loi —, ὁ περὶ γαιωδαισίας νόμος (παρὰ Ῥωμ.)
Agrairien, ὀπαδὸς τοῦ περὶ γαιωδεσίας νόμου.
Agrandir, ῥ. μεγαλόνω.
Agrandissement, μεγάλωμα.
Agranditif, ive, μεγεθυντικός.
Agrassole, ἴδε **Groseiller(épineux)**.
Agravant κτλ. ἴδε **Aggravant** κτλ.
Agréable, ἐπίθ. εὐάρεστος, νόστιμος, τερπνός. ||. faire l'—, ἐπιτηδεύομαι νὰ φανῶ νόστιμος, ἀρεσκεύομαι.
Agréablement, ἐπίρ. ἀσμένως, εὐχαρίστως, νόστιμα.
Agréage, τὸ δικαίωμα τοῦ-
Agréé, δικηγόρος εἰς ἐμποροδικεῖον.
Agréer, ῥ. ἀποδέχομαι. ἐγκρίνω. ||. (οὐδ.) εὐαρεστῶ, ἀρέσκω. §. (ναυτ.) ἀρματόνω (πλοῖον), τὸ καταρτίζω.
Agréeur, = **Agreyeur**.
Agrégat, (χημ.), σύγκριμα
Agregatif, ive, (ἰατρ.), πολυσύνθετος.
Agrégation, θ. συνένωσις (πολλῶν πραγμάτων), σύγκρισις. §. κατάταξις (παραδοχὴ) εἰς ἑταιρίαν κτλ.
Agréger, ῥ. κατατάττω (παραδέχομαι) εἰς ἑταιρίαν κτλ. ||. (ἡ πθ. μτχ ὡς οὐσ.) βοηθὸς καθηγητοῦ, προγυμναστὴς ἢ ἐξεταστὴς μαθητῶν· καθηγητὴς ἀναπληρωτικός (πανεπιστημείου).
Agrément, ἡδονὴ, χάρις, νοσιμάδα. τέρψις. §. συγκατάθεσις. §. κόσμημα (περίαπτον), ἀκροπρεπίδι. §. (μσσ.) λαρυγγισμός.
Agréner, ῥ. (ναυτ.) ἀδειάζω τὰ νερὰ τῆς λέμβου.
Agrès, πληθ. τὰ σκεύη (ἢ ἀρματωσιὰ) τοῦ πλοίου.
Agresseur, ὁ ἄρχων χειρῶν ἀδίκων.
Agressif, ive, ἐπιθετικός.
Agression, θ. προεπιχείρησις, [illegible]θεσις.
Agreste, ἐπίθ. ἀγροτικός
Agreyeur, συρματοποιὸς (κυρ.) ὁ διαβιβάζων τὸ σύρμα διὰ τῆς ὀπῆς.
Agricole, ἐπίθ. γεωργικός.
Agriculteur, γεωργός.
Agriculture, θ. γεωργία. §. ἡ γεωργική.
Agriffer (s'—), ῥ. καντζαρόνω (ὡς ἂν τὴν κάτταν).
Agriotte, Agriottier, ἴδε **Griotte,-ottier**.
Agripper, ῥ. (χυδ.), ἁρπάζω.
Agrippeur, euse, (χυδ.), ἁρπάκτης.
Agropile, ἴδε **Aegagropile**.
Agrouelle, θ. χυδ. ἡ καραβίς.
Agrouper, ἴδε **Grouper**.
Agruma, δ. ἀγριοβράβυλος.
Aguassière, θ. ὑδροκόσσυφος.
Aguerrir, ῥ. ἐξασκῶ (εἰς τὰ πολεμικὰ), καθιστῶ ἐμπειροπόλεμον.
Aguets, πλθ., ἐνέδρα. ||. être aux—, παραμονεύω.
Agui, (ναυτ.), σχοινίον πολλὰ τεντωμένον.
Aguigner, ῥ. νεύω (διὰ τῶν ὀφθαλμῶν).
Aguillot, (ναυτ.), γόμφωμα σιδηροῦν ἑνόνον δύο σχοινία.
Ah! ἐπιφών. ἆ! ὤ!
Ahaler, ῥ. ἀσθμαίνω, λαχανιάζω. §. (μτδτ.) ἀχνίζω.
Ahan, (χυδ.), κόπος.
Ahanable, ἐπιθ. (χυδ.), κοπιαστικός. §. καλλιεργήσιμος.
Ahaner, ῥ. (χυδ.), μοχθῶ, ἱδρόνω (ὡς οὗ νὰ κατορθώσω τι). (κοιν.) λαχανιάζω.
Aheurtement, ἰσχυρογνωμία.
Aheurter (s'—), ῥ. ἐπιμένω ἰσχυρογνωμόνως εἴς τι.
Ahi! ἐπιφών., ὄχ!
Ahurir, ῥ. (οἰκ), τρομάζω, ξυπάζω, παραζαλίζω.
Aï, ζ. βραδύπους.
Aiche, θ. ἴδε **Achée**
Aicher, ῥ. δολόνω.
Aide, θ. βοήθεια, συνδρομή. ||. à l'—de, (πρόθ.), διὰ, διὰ μέσου. §. βοηθὸς, παραστεκάμενος. ||. — de camp, ὑπασπιστής. ||. —de cuisine, παραμάγειρος.
Aideau, ξύλον πρὸς φόρτωμα τῶν ἁμαξῶν, φορτωτῆρα.
Aider, ῥ. βοηθῶ, (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ, χρησιμεύω, (ἐν γέν.) συμπράττω, συνεργῶ. ||. — à la lettre, (φρσ.), προσθέτω εἰς τὴν διήγησιν, ποικίλλω τὸν λόγον. ||. Dieu aidant, σὺν θεῷ. ||. il ne s'aide pas du bras droit, δὲν μεταχειρίζεται (δὲν τῷ χρησιμεύει) τὸ δεξιόν του χέρι.
Aïe! ἐπιφών. ὄχ!
Aïeul (τὸ πλθ. les aïeux), πάππος, προπάτωρ.
Aïeule, μάμμη, προμήτωρ.
Aigaire, λάκκα νεροῦ.
Aigail, ἴδε **Aiguail**.
Aigayer, ἴδε **Aiguayer**.
Aigle, ἀετός. §. (θ.) σημαία.
Aiglon, ἀετόπουλον.
Aiglures, θ. πλθ. ξανθὰ στίγματα ἐπὶ τοῦ πτερώματος ὀρνέου.
Aigre, ἐπίθ. 'ξινός. §. (μτνμ.) δριμύς· στρυφνός. (ἐπὶ μετάλλ. καὶ χρωμ.) τραχύς. (ἐπὶ φων.) διαπεραστικὸς, τραχύς. ||. le vin sent l'—, τὸ κρασὶ μυρίζει 'ξινίλαν. ||. (καὶ μτνμ.) il y a encore de l' — dans l'air, ὁ καιρὸς ἀκόμην εἶνε ψυχρὸς ('δὲν ἐγλύκανε).
Aigre-doux,-douce, ἐπιθ. 'ξινόγλυκος, γλυκόξινος.
Aigrefin, (οἰκ.), πανοῦργος.
Aigrelet, ette, ὑπόξινος.
Aigrement, ἐπίρ. (μτφορ.) τραχέως, ἀποτόμως.
Aigremoine, θ. εἶδος φυτοῦ, ἀργεμώνη.
Aigremore, κάρβουνον ψιλοτριμμένον διὰ τὰ πυροτεχνήματα.
Aigret, ette, 'ξινούτσικος.
Aigrette, θ. εἶδ. πτν., ἐρωδιός. §. πτεροθύσανος, σεργοῦτσι.
Aigretté, ée, (βτν.), θυσανωτὸς, ἀκρόλοφος.
Aigreur, θ. 'ξινάδα, 'ξινίλα. (ἰατρ.) ὀξυρεγμία. §. (μτφορ.) τραχύτης (ἤθους), πικρία· ψυχρότης (φιλίας).
Aigrière, θ. ὀξύγαλον μὲ πίτυρα πρὸς διατροφὴν τῶν χοίρων.
Aigriette, θ. 'ξινοκέρασον.
Aigrir, ῥ. 'ξινίζω. §. (μτφορ.) ἐρεθίζω, παροξύνω. ||. (αὐτπθ.) χειροτερεύω.
Aigu, uë, σουβλερὸς, μυτερός. (ἐπὶ φωνῆς) διαπεραστικός. (ἐπὶ

νοσήμ.) ὀξύς. ||. l'accent aigu, (Γρμτ.), ἡ ὀξεῖα.
AIGUADE, θ. τόπος πρὸς ὕδρευσιν τῶν πλοίων, ὑδρεῖον. ὑδρεία.
AIGUAIL, αἱ ἐπὶ τῶν φύλλων μένουσαι σταγόνες τῆς βροχῆς κτλ.
AIGUAYER, ῥ. λούω (τὸν ἵππον). ξεπλύνω (τὸ πανὶ πρὶν τὸ ϛραγγίσω).
AIGUE-MARINE, θ. εἶδος πολυτίμου λίθου, γλαυκοσμάραγδος.
AIGUIÈRE, θ. ἰμπρίκι.
AIGUIÉRÉE, θ. ἰμπρικιὰ (νεροῦ κτλ.).
AIGUILLADE, θ. βούκεντρον.
AIGUILLAT, εἶδος ἰχθ., γαλεὸς ὁ ἀκανθίας.
AIGUILLE, θ. βελόνη. (ἀρχαιολ.) ὀβελίσκος. §. μηχανὴ μεταβιβάζουσα τὰς ἀτμοκινήτους ἁμάξας ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον δρόμον. ||. de fil en—, καταλεπτῶς. ||. l'— d'un horloge, ὁ ὡροδείκτης. §. εἶδος ἰχθ., ζαργάνα.
AIGUILLÉ, ÉE, βελονοειδής.
AIGUILLÉE, θ. κλωστὴ (κομμένη), ῥάμμα.
AIGUILLER, ῥ. (χειρουργ.), καταιβάζω διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ βελόνης τὸν καταῤῥάκτην. §. (ῥαπτ.) καθαρίζω μὲ τὸ βελόνι τὴν μετάξην.
AIGUILLETAGE, (ναυτ.), σύνδεσις δύο ξύλων κλπ.
AIGUILLETER (διπλασιάζεται τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων: j'aiguillette, j'aiguilletterai κτλ.), ῥ. θηλυκόνω τὸ βρακὶ μὲ τὸν χιτῶνα. §. περιβάλλω μὲ σίδηρον τὴν ἄκραν τοῦ θηλυκώματος. §. (ναυτ.) συνδέω μὲ σχοινίον (δύο ξύλα κτλ.).
AIGUILLETIER, ὁ περιβάλλων μὲ σίδηρον τὰς ἄκρας τῶν θηλυκωμάτων (γαειτανείων κτλ.),
AIGUILLETTE, θ. σειρῆτι (γαειτάνι κτλ.) διὰ θηλύκωμα. §. λωρίδα κρέατος ἢ δέρματος. §. (ναυτ.) κομμάτι σχοινίου πρὸς σύνδεσιν δύο ξύλων κτλ. ||. nouer l'—, δένω διὰ μαγγανείας (ἀμποδένω) νεονύμφους. ||. courir l'—, τρέχω τοὺς δρόμους (καθὼς αἱ φαυλόβιοι γυναῖκες).
AIGUILLEUR, ὁ στρέφων τὸν κρουνὸν καὶ τὸ οἰάκιον τῆς ἀτμοκινήτου μηχανῆς.
AIGUILLIER, βελονοποιός. §. βελονοθήκη.
AIGUILLIÈRE, θ. εἶδος δικτύου (κυρ. διὰ τὰς ζαργάνας), *σαργάνη.
AIGUILLON, κεντρὶ, βουκέντρι. (ἐπὶ φυτ.) ἀγκάθι. §. (μτφορ.) κέντρον, ἐλατήριον. §. (κυνηγ.) ἡ κόπρος τῶν ἀγριμιῶν. ||. l'— (les—s) de la chair, ὁ σκόλοψ τῆς σαρκός.
AIGUILLONER, ῥ. κεντρίζω, μυωπίζω. §. (μτφορ.) παρακινῶ, διεγείρω.
AIGUILLOTS, πλθ. (ναυτ.) αἱ ϛρόφιγγες τοῦ πηδαλίου.
AIGUISAGE καὶ
AIGUISEMENT, ἀκόνισμα.
AIGUISER, ῥ. ἀκονίζω. ||. —l' appétit, ἀνοίγω τὴν ὄρεξιν.
AIGUISEUR, EUSE, ἀκονιστής.
AIGUITÉ, θ. ὀξύτης (γωνίας).
AIL (τὸ πλθ. ails καὶ auls), σκόροδον.
AILE, θ. πτέρυξ (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. voler à tire d'—, ἵπταται ὅσον τάχιον. ||. il en a dans l' —, (φρσ.), τὴν ἔπαθε. ||. aile de mer (ou) marine, εἶδος ζωοφύτου, (ἄλλ.) PENNATULE.
AILE (Ἀγγλ.), εἶδ. ζύθου χωρὶς βρυωνίαν.
AILÉ, ÉE, πτερωτός. ||. vis—, βίδα μὲ αὐτιά.
AILERON, τὸ ἄκρον τῆς πτέρυγος. (πλθ.) τὰ πτερύγια τῶν ἰχθ. §. τὰ σανίδια τῆς πτερωτῆς νερομύλου. §. τὰ ἄκρα τοῦ μολύβδου τῶν παραθυροϋαλίων.
AILETTE, θ. τὸ παραῤῥαπτόμενον ἔσωθεν τῶν ἐμβάδων λεπτὸν δέρμα.
AILLADE, θ. σκορδαλιά.
AILLEURS, ἐπίῤ. ἀλλοῦ, ἀλλαχοῦ. §. d'—, ἐκτὸς τούτου, ἄλλως· ἄλλως τε.
AILLOTIS, εἶδος σκοροδάλμης.
AILLOTISER, ῥ. ἑνάνω (σκευάζω τι) μὲ σκόρδον, σκοροδίζω.
AILLURES, θ. πλθ. (ναυτ.), τὰ σχηματίζοντα τὴν écoutille δύο ξύλα.
AIMABLE, ἐπίθ. ἀγαπητὸς, ἀξιαγάπητος, νόστιμος.
AIMABLEMENT, ἐπίῤ νόστιμα.
AIMANT, ANTE, φιλητικὸς, φιλόστοργος.
AIMANT [ἀδάμας], μαγνήτης.
AIMANTAIRE, ἐπίθ. μαγνητικός.
AIMANTATION, θ. μαγνήτισμα.
AIMANTER, ῥ. μαγνητίζω.
AIMER, ῥ. ἀγαπῶ. (πρὸς ἀπαρεμφ.) εὐχαριστοῦμαι. θέλω. (μετὰ τοῦ mieux) προτιμῶ. (ἐπὶ ζ. καὶ φ.) εὐδοκιμῶ.
AINARD, τὰ δεσίματα τοῦ δικτύου.
AINE, θ. βουβών. §. ὀβελίσκος διὰ τὰς ῥέγγας. §. μέρος τῆς φυσούνας τοῦ μουσ. ὀργάνου.
AÎNÉ, ÉE, πρωτότοκος, (σχετικῶς) ὁ πρεσβύτερος.
AÎNESSE, θ. πρωτοτοκία. ||. droit d'—, τὰ πρωτοτόκια.
AINETTE, = AYNET.
AINSI, (ἐπίῤ.) οὕτως, ἔτσι. ||. pour —dire, οὕτως εἰπεῖν. ||. —soit -il, γένοιτο. §. (συνδ.) ὅθεν, ὥϛε.
AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. §. (μτνμ.) ἐξωτερικὸν, φυσιογνωμία, ὁμοιότης, ἦθος, τρόπος, ὕφος, φέρσιμον. §. (ἐπὶ ἵππου) βάδισμα. §. (μουσ.) ἦχος, σκοπός. ||. en l'—, εἰς τὸν ἀέρα. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) εἰς τὸ ποδάρι. ||. avoir l'—, ὁμοιάζειν. ||. prendre (se donner) des airs, μεγαλοπιάνομαι
AIRAIN, χαλκός.
AIRAS, εἶδος ἀγριαπιδιᾶς, αχράς.
AIRE, θ. ἀλῶνι. §. (ἀρχιτεκτ. καὶ γεωμετρ.) τὸ ἐμβαδόν. §. (ναυτ.) τὸ διάστημα (ὁ ῥόμβος) ἑκάστου τῶν 32 ἀνέμων ἐπὶ τοῦ ἀνεμοδείκτου. §. (εἰς τὰς ἁλικὰς) ἑκάστη ὑποδιαίρεσις τῶν κοιλωμάτων. §. (κυνηγ.) φωλεὰ ὀρνέου.
AIRÉE, ἀλωνιά.
AIRELLE, θ. εἶδ. φυτοῦ, μυρτίλος.
AIRER, ῥ. (τὸ ὄρνεον) κάμνει τὴν φωλεάν του.
AIS, σανὶς, σανίδι.
AISANCE, θ. εὐκολία. ϑ. εὐπορία. §. (πλθ.) χρεία, ἀναγκαῖον.
AISCEAU, ἴδε AISSETTE.
AISE, θ. χαρὰ, εὐχαρίστησις. §. ἄνεσις. (πλθ.) εὐπάθεια. ||. à l—, ἐπιῤ. ἀνέτως. εὐκόλως. ||. vivre à son —, ζῆν ἐν ἀνέσει, ἔχειν τὸν τρόπον.
AISE, ἐπιθ. εὐχαριστ[illegible] χα-

ρούμενος. ||. bien—, καταχαρούμενος.
AISÉ, ÉE, εὔκολος. ἀναπαυτικός. (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐκατάστατος. (ἐπὶ ὑποδημ.) πλατύς. (ἐπὶ ὕφους λόγου) ἀφελής.
AISELLE, θ. εἶδος κοκκινογουλίου.
AISEMENT, ἀνάπαυσις, ἄνεσις.
AISÉMENT, ἐπίῤ. εὐκόλως. ἐν ἀνέσει.
AISSADE, θ. (ναυτ.) τὸ μέρος ὅπου ἡ πρύμνη ἀρχίζει νὰ στενεύῃ. §. (γεωγρ.) εἶδος σκαφείου.
AISSAGUE, θ. ἴδε AISSAUGUE.
AISSANTES καὶ AISSEAUX, θ. πληθ. ἴδε BARDEAUX.
AISSAUGUE, θ. εἶδος δικτύου (γρίπου).
AISSELIER, (οἰκοδ.) ξύλον χρησιμεῦον πρὸς καμάρωσιν τοῦ θόλου, *ψαλιδωτής. §. κνήμη ἐξέχουσα τῆς περιφερείας τοῦ τροχοῦ.
AISSELIÈRE, θ. ἡ σανὶς ἡ σχηματίζουσα τὸν πυθμένα τοῦ βυτσίου.
AISSELLE, θ. μασχάλη.
AISSEAU, καὶ
AISSETTE, θ. πέλεκυς μικρὸς καὶ κυρτὸς τῶν βαρελλοποιῶν.
AISSON, ἄγκυρα μὲ 4 ὄνυχας.
AISY, ὀῤῥὸς γάλακτος ὀξινισμένου πρὸς τυροποιίαν.
AITRES (αἴθριον), πλθ. =ÊTRES.
AÏO, εἶδος ναρκίσσου.
AJOLE, εἶδ. ἰχθύος, (ἄλλ.) ROCHAU.
AJONC, εἶδος σχοίνου (μὲ κίτρινα ἄνθη).
AJOUPA, καλύβη τῶν ἀγρίων.
AJOURNABLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀναβολῆς ἢ κλητεύσεως.
AJOURNEMENT, (δικνμ.), κλῆσις, κλήτευσις. ||. exploit d'—, κλητήριον (ἔγγραφον). §. ἀναβολὴ τῆς δίκης (εἰς ἄλλην συνεδρίασιν).
AJOURNER. θ. (δικνμ.), κλητεύω. §. ἀναβάλλω (εἰς ἄλλην συνεδρίασιν).
AJOUTAGE, (τεχν.), πρόσθεμα. (ἰδιαιτ.) ὁ προστιθέμενος εἰς τὸ στόμιον τοῦ πίδακος κρουνὸς πρὸς σχηματισμὸν τοῦ ἀναβρύοντος νερ...
AJOUTÉ, (τ... γρφ.), προσθήκη εἰς τὸ κείμενον ἐν ᾧ τυπόνεται.

AJOUTÉE, θ. (γεωμετρ.), ἡ συνεζευγμένη.
AJOUTER, ῥ. προσθέτω. ||. — foi, πιστεύω.
AJOUTOIR, ἴδε AJOUTAGE.
AJOUX, αἱ δύω σιδηραῖ πλάκες αἱ κρατοῦσαι τοὺς διοχετευτῆρας τοῦ συρματοποιοῦ.
AJUST (ναυτ.), θηλειὰ πρὸς σύνδεσιν δύο σχοινίων.
AJUSTAGE, ἰσοστάθμισις νομίσματος.
AJUSTE, ἴδε AJUST.
AJUSTEMENT, ἐξίσωσις (μέτρου). ἰσοστάθμισις. §. διόρθωμα (μηχανῆς). §. (μτνμ.) συμβιβασμός. διευθέτησις. διακόσμησις. συγύρισμα, στολίδι.
AJUSTER, ῥ. ἰσάζω (μηχανὴν, ζυγαριὰν κτλ.), ἰσοσταθμίζω (νόμισμα). προσαρμόζω τὸ κλειδὶ εἰς τὴν κλειδωνιὰν κτλ· σημαδεύω (μὲ τὸ πυροβόλον). (ναυτ.) συνδέω τὰς ἄκρας δύο σχοινίων. (χρυσοχ.) παραγεμίζω μὲ μικρὰ πετράδια. (ἐν γέν.) διευθετῶ, διορθόνω. συγυρίζω. (μτφορ.) συμβιβάζω. ||. (μσ.) συμμορφοῦμαι (μὲ τὸν καιρὸν, μὲ τὰς περιστάσεις κτλ.). ||. des cartes ajustées, χαρτιὰ φθειασμένα (προδιεσκευασμένα δολίως).
AJUSTEUR, ὁ ἰσοσταθμίζων τὰ νομίσματα, τὰ ζύγια κτλπ. (ἐν γέν.) ὁ συναρμόζων μηχανὴν, συναρμοστής.
AJUSTOIR, ἴδε TRÉBUCHET.
AJUTAGE καὶ AJUTOIR, ἴδε AJOUTAGE.
ALABASTRIQUE, θ. ἀλαβαστρουργία.
ALABASTRITE, θ. ἀλαβαστρίτης (λίθος).
ALABE καὶ ALABÈS, εἶδος ἰχθ. (μυραίνης ἢ σιλούρου).
ALACRITÉ, θ. φαιδρότης, εὐθυμία.
ALADER, =ALATERNE.
ALAISE, ἴδε ALÈZE.
ALAISER, ῥ. ἴδε ALÉSER.
ALAMBIC, λαμβύκος, ἄμβυξ.
ALAMBIQUER, ῥ. ἀλαμβυκάρω. §. (μτφορ.) βασανίζω τι παντοιοτρόπως, διϋλίζω, διονυχίζω.
ALAMBIQUEUR, ὁ διϋλίζων (τὰς φράσεις κτλπ.).
ALAN, εἶδος μεγάλου λαγωνικοῦ διὰ τοὺς ἀγριοχοίρους.

ALANDIER, ἡ ἑστία τοῦ κλιβάνου.
ALANGUIR, ῥ. χαυνόνω, ἐκλύω (καὶ οὐδ.) ἐκλύομαι.
ALANGUISSEMENT, χαύνωσις, ἔκλυσις.
ALAQUE, θ. (ἀρχιτ.), ἡ πλίνθος (ὁ ἄβαξ) τοῦ στυλοβάτου.
ALARGUER, ῥ. (ναυτ.), μακρύνομαι τῆς ξηρᾶς, ἀνοίγω, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω.
ALARMANT, ANTE, ὁ προξενῶν ταραχὴν (ἀνησυχίαν).
ALARME, θ. κέλευσμα πρὸς ὁπλισμόν. (συνκδχ.) ταραχὴ, θόρυβος. φόβος. ||. donner (sonner) l'—, σημαίνειν τὸ πολεμικὸν, (καὶ μτφορ.) θροεῖν, φοβίζειν. ||. prendre l'—, θροοῦμαι, θορυβοῦμαι.
ALARMER, ῥ. θροῶ, ἐκφοβίζω. (καὶ αὐτπθ.) θροοῦμαι, τρομάζω.
ALARMISTE, ὁ διαδίδων τρομακτικὰς εἰδήσεις.
ALATERNE, εἶδος θάμνου, ῥάμνος ἡ ἀειθαλής.
ALBACORE, εἶδος ἰχθ. (σκόμβρου).
ALBARELLE (Ἰταλ.), θ. εἶδος ἀμανίτου.
ALBÈTRE, ἀλάβαστρος. §. σκεῦος ἐξ ἀλαβάστρου.
ALBATROS, εἶδος πτν. θαλασσ., κλυδωνομάντις.
ALBELEN, ἴδε LAVARET.
ALBÉOGE, εἶδος σηπίας.
ALBERGE, θ. εἶδος ῥοδακίνου.
ALBERGIER, εἶδος ῥοδακινέας.
ALBICANTE, εἶδος ἀνεμώνης.
ALBIGEOIS, πλθ. Ἀλβιγηνοὶ, αἱρετικοὶ τοῦ ΙΕ. αἰῶνος.
ALBIN, INE, λευκοειδής.
ALBINA, θηλ. τοῦ ALBINOS.
ALBINISME, *λευκιασμὸς, τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ —
ALBINOS, εἶδ. ἀνθρώπων μὲ λευκὴν κόμην καὶ κόκκινα ᾿μμάτια, λευκίαι ἢ λευκαιθίοπες.
ALBIOGE, θ. =ALBÉOGE.
ALBIQUE, θ. εἶδος κρητίδος (τεμπεσιρίου), λευκῖτις.
ALBRAN ἢ ALEBRAND, ἴδε HALBRAND.
ALBRENER, ἴδε HALBRENER.
ALBUGINÉ, ÉE, (ἀνατομ.), ὁ ἐκ λευκοειδοῦς ἰνὸς συγκείμενος.
ALBUGO, (ἰατρ.), λεύκωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Albule, θ. εἶδος ἰχθ. (κεστρέως ἢ λευκίσκου) τῆς Ἀμερ.
Album (Λτν.), σημειωματάριον περιηγητοῦ, λεύκωμα.
Albumen, (βτν.), τὸ λευκὸν (γαλακτῶδες) τῶν σπερμάτων.
Albumine, θ. (χημ.), τὸ λευκὸν τῶν ᾠῶν κτλ.
Albuminé, ée, (βτν.), ὁ περιέχων albumen.
Albumineux, euse, (χημ.), ὁ περιέχων albumine.
Albuminiforme, ἐπιθ. λευκοειδής.
Albuminine, θ. ἡ οὐσία τοῦ Albumine.
Albuminurie, θ. (ἰατρ.) λευκουρία, εἶδος νοσήματος.
Alburne,=**Albule.**
Alcade, εἶδος δικαστοῦ ἢ ἀστυνόμου ἐν Ἰσπανίᾳ.
Alcalescence, θ. (χημ.), σῆψις (ἀναβρασμὸς) ζωϊκῆς ὕλης. §. τὸ στυφὸν τῶν ἀλκαλίων.
Alcalescent, ente, (χημ.), ὁ εἰς κατάστασιν ἀναβρασμοῦ. §. ὁ ἔχων ἀλκαλίου γεῦσιν, στυφίζων.
Alcali, εἶδ. φυτοῦ (ἁλμυρήθρας) καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ꙁ τῶν ὁμοίων ἐξαγόμενον χημικῶς ἅλας, κάλιον, σόδα.
Alcalicité, θ. ἡ ἰδιότης τῶν ἀλκαλιούχων.
Alcalifiable, ἐπίθ. μεταβλητὸς εἰς ἄλκαλι.
Alcalifiant, ante, ἀλκαλιοποιός.
Alcaligène, ἐπίθ. καὶ οὐσ. ἀλκαλιογόνος.
Alcalin, ine, ἀλκαλικὸς, ἀλκαλιοῦχος.
Alcalinité, θ. =**Alcalicité.**
Alcalisation, θ. ἀλκαλιοποίησις.
Alcaliser, ῥ. μεταβάλλω (μεταποιῶ) εἰς ἄλκαλι.
Alcaloïde ἢ **Alcalide**, ἀλκαλοειδής.
Alcarazas ἢ **Alcarraza**, εἶδος πηλίνης φιάλης πρὸς ψύχρανσιν τοῦ ὕδατος, κροντῆρι.
Alcée, θ. εἶδ. φυτοῦ, ἀλκαία, δενδρομολόχη.
Alchata, εἶδος πτηνοῦ (φάσσης ἢ πέρδικος).
Alchimie, θ. ἀλχημία.
Alchimille, θ. εἶδ. φυτοῦ, λεοντοπόδιον, ἀφάνα.
Alchimique, ἐπίθ. ἀλχημικός.
Alchimiste, ἀλχημιστής.
Alchiron, πέτρα εὑρισκομένη εἰς τὴν κύστιν τοῦ βοός.
Alchornée, θ. εἶδος φυτοῦ (εὐφορβίου).
Alcool, (Ἀραβ.), χημ. τὸ οἰνόπνευμα.
Alcoolique, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος.
Alcoolisation, θ. ἐκπνευμάτωσις οἰνοπνεύματος. §. (φαρμακοπ.) λειώσιμον.
Alcooliser, ῥ. ἐκπνευματόω ὡς οἰνόπνευμα. §. (φαρμακοπ.) λειόνω.
Alcoran, τὸ κοράνιον (τῶν Μωαμεθ.).
Alcoraniste, ὁ περὶ τὴν σπουδὴν τοῦ κορανίου ἀσχολούμενος.
Alcore, θ. εἶδος λίθου ἀργυροστίκτου.
Alcôve, θ. κοίλωμα ἐντὸς κοιτῶνος διὰ τὴν κλίνην, παστός.
Alcrebit, τὸ περὶ τὴν ὀπὴν τοῦ χωνευτηρίου σίδηρον.
Alcyon, πτν. ἀλκυών.
Alcyonelle, θ. εἶδος ζωοφύτου ἢ πολύποδος.
Alcyonien, enne, ἀλκυόνειος.
Alcyonite, ἀλκυονίτης (λίθος).
Aldébaran (Ἀραβ.), ἀστερισμός τις, λαμπαδίας.
Aldée (Ἰσπν.), θ. κώμη συνοικουμένη ὑπὸ Εὐρωπαίων ἐν τῇ Ἀφρ. ἢ τῇ Ἰνδ.
Alderman, ὑπάλληλος δημαρχικὸς ἢ ἀςυνομικὸς εἰς τὴν Ἀγγλ.
Ale (Ἀγγλ.), εἶδος ζύθου, (ἄλλ.) **Aile.**
Aléatoire (Λτν.), ἐπίθ. τυχαῖος. ||. contrat—, (Νμ.), συνάλλαγμα τυχαῖον.
Aléatoirement, τυχαίως.
Alebrande, θ. ἴδε **Halbrand.**
Alebrener, ῥ. ἴδε **Halbrener.**
Alebrenne, θ. σαλαμάνδρα.
Alegate, θ. ἴδε **Alicate.**
Alège, ἴδε **Allège.**
Alègre, ἴδε **Allègre.**
Aleiron, μέρος τοῦ (ὑφαντ.) ἐργαλειοῦ ὅπου ἀκουμβοῦν οἱ πόδες, ἐπίσυρμα.
Alène, θ. σουβλὶ τῶν ὑποδηματοποιῶν.
Alêné, ée, (βτν.) βελονοειδής.
Alênier, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν σουβλία τῶν ὑποδηματοποιῶν.
Alénois, ἴδε **Cresson.**
Alentour (à l' entour), ἐπίρ. τριγύρω, πέριξ. ||. (ἐνάρθρ. καὶ πλθ.) τὰ πέριξ (μέρη)· οἱ περί τινα (συνήθεις).
Alepasse, (ναυτ.), ξύλον συσφίγγον τὴν κεραίαν.
Alerion, πτν. (ἄλλ.) **Martinet noir.**
Alerte, ἐπίθ. ἐγρήγορος, ἄγρυπνος, ἀνοικτομμάτης. ||. (ὡς οὐσ. θηλ.) ταραχὴ, θόρυβος. ||. (ὡς ἐπιφών. ςρατ.) γρηγορεῖτε! (κοιν.) ἀλέστα!
Alésage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Aléser, ῥ. ἰσάζω τὰς ἄκρας τῶν νομισμάτων (τὰ στόμια τῶν κανονίων κτλ.).
Alésoir, ἐργαλεῖον πρὸς ἴσασμα τοῦ στομίου τῶν κανονίων κτλ.
Alester ἢ **Alestir**, ῥ. (ναυτ.) ἐλαφρύνω. §. (μσ.) ἑτοιμάζομαι.
Alésure, τρίμματα τῶν ὁμαλιζομένων κανονίων κτλ.
Alette, θ. (ἀρχιτεκτ.), πτερύγιον. §. (ναυτ.) τὸ προεξέχον μέρος τῆς πρύμνης. §. (σκυτοτομ.) τὸ ἔσωθεν τοῦ ψιδίου τῶν ἐμβάδων.
Aleu, ἴδε **Alleu.**
Alevin [ἁλιεύειν], γόνος (ἰχθύων).
Alevinage. τὰ μικρὰ ἰχθύδια τὰ ὁποῖα οἱ ἁλιεῖς ῥίπτουν πάλιν εἰς τὸ ὕδωρ.
Aleviner, ῥ. ῥίπτω μικρὰ ἰχθύδια εἰς λίμνην ἵνα γεννοβολήσουν.
Alevinier, λίμνη ὅπου τρέφεται γόνος ἰχθύων.
Alexandrin, ἀλεξανδρινὸς (στίχος).
Alexitère, ἀλεξιτήριον, ἀντιφάρμακον.
Alezan, ane, πυῤῥὸς. (ἐπὶ ἵππ.) δορύ.
Alèze, θ. σενδόνι μονόφυλλον πρὸς μετακίνησιν τῶν ἀσθενῶν.
Alfane, θ. φοράδα.
Alfanet, ἴδε **Alphanet.**
Alfénic, ζαχαρωτὸν ἀμυγδαλάτον.
Alfonsin, ἴδε **Tire-balle.**

Algacé, ée, (βτν.), φυκοειδής.
Algalie (Ἀραβ.), θ. καθετὴρ χειρουργ. διὰ τὴν κύστιν.
Alganon, ἡ ἄλυσσος τῶν κατεργαρέων.
Algarade (Ἰσπν.), θ. ὕβρις απότομος καὶ χωρὶς αἰτίαν.
Algarot ἢ **Algaroth** (poudre d'—), εἶδος ἐμετικοῦ, (ἄλλ.) **Mercure de vie**.
Algatrane, θ. πίσσα διὰ καλαφάτισμα.
Algèbre, ἀλγέβρα.
Algébrique, ἐπίθ. ἀλγεβρικός.
Algébriquement, ἐπίρ. ἀλγεβρικῶς.
Algébriser, ῥ. ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν ἀλγέβραν, ἀλγεβραΐζω.
Algébriste, ἀβγεβραϊστής, ἀλγεβραΐζων.
Algérine, θ. εἶδος ποτοῦ (ζύθου ἢ ὀξυμέλιτος).
Algide, ἐπίθ. (ἰατρ.), κρυμώδης (πυρετός).
Algire, εἶδος σαύρας.
Algoïde, ἐπίθ. φυκοειδής
Alguazil (Ἀραβ.), ὑπηρέτης ἀστυνομικὸς τῆς Ἰσπαν.
Algue, θ. φῦκος (θαλάσσ.).
Alguette, θ. εἶδ. μικροῦ φύκȣς, φυκίον.
Aliaire, εἶδ. φυτοῦ (ἑσπερίδος).
Alibi (Λτν.), ἄλλοθι, (φρσ. Νμ. σημαίνουσα ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτον ἀπὼν ὅταν ἐπράχθη τὸ ἔγκλημα).
Alibiforain, (οἰκ.), προφασιολογία ἄκαιρος.
Alibile, ἐπίθ. (ἰατρ.) θρεπτικός.
Alibilité, θ. θρεπτικότης.
Aliboron (**maître**—), εὐήθης, γελοῖος, μαμάκουθος. §. (ὡς κωμικὸν ἐπίθετον τοῦ ὄνȣ) κὺρ-μέντιος.
Aliboufier, εἶδος δένδρου (στύρακος).
Alicate, θ. εἶδος πυράγρας τῶν ἐγκαυστουργῶν.
Alichon, τὰ σανίδια τῆς πτερωτῆς τοῦ νερομύλου.
Alicorne, ῥινόκερως.
Alidade, θ. εἶδ. γνώμονος ἢ γωνιομέτρου.
Al dre, εἶδος λευκῆς ἐχίδνης.
Aliénabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Aliénable, ἐπίθ. (Νμ.), ἐκποιήσιμος.
Alienataire, ὁ πρὸς χάριν τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἐκποίησις.
Aliénateur, trice, ὁ ἐκποιῶν (ἀπαλλοτριῶν) κτῆμα κτλ.
Aliénation, θ. (Νμ.), ἐκποίησις (ἀπαλλοτρίωσις) κτήματος. ||. — d'esprit, παραφροσύνη. ||. — des esprits, δυσμένεια, ἀλλοτριότης.
Aliéner, ῥ. ἐκποιῶ, ἀπαλλοτριῶ (κτῆμα καὶ μτφορ. τὰς διαθέσεις). ||. — l'esprit, σαλεύω τὸν νοῦν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ. ἢ ἐπίθ.) φρενοβλαβής, παράφρων.
Alifères, ἐπίθ. πλθ. πτεροφόρα (ἔντομα).
Aliforme, ἐπίθ. πτεροειδής.
Alignement, ἡ κατ' εὐθυγραμμίαν τοποθέτησις, (κυρ. δὲ) ῥυμοτομία.
Aligner, ῥ. τοποθετῶ (διατάττω κυρ. δὲ ῥυμοτομῶ) κατ' εὐθυγραμμίαν. ἐξισῶ (λογαριασμόν). (κυνηγ.) βατεύω.
Alignette, = **Alinette**.
Alignoir, ἐργαλ. σφηνοειδὲς τῶν λιθοξόων.
Alignolle, θ. εἶδος δικτύου.
Alignonet, = **Alignoir**.
Aliment, τροφή. (πλθ. παρὰ Νμ.) ἔξοδα ζωοτροφίας.
Alimentaire, ὁ πρὸς τροφὴν (διατροφήν). ||. pension —, (Νμ.), σιτηρέσιον.
Alimentation, θ. (ἰατρ.), διατροφή.
Alimenter, θ. τρέφω. §. (μτνμ.) συντηρῶ, ὑποτρέφω
Alimenteux, euse, (ἰατρ.) θρεπτικός.
Alimentivité, θ. ἡ πρὸς διατροφὴν τάσις τοῦ ζώου.
Alimoche, εἶδος μικροῦ γυπὸς, λευκοκέφαλος.
Alinéa (Λτν.), παράγραφος (βιβλίου ἢ ἐγγράφου), ἀρχὴ παραγράφου.
Alinette, θ. εἶδ. σουβλίου διὰ τὰς ξηραινομένας ἀρίγγας.
Alinger, ῥ. ἐφοδιάζω μὲ ἐνδύματα, ἱματίζω.
Alipède, ἐπίθ. πτερόπους (καθὼς αἱ νυκτερίδες).
Aliquante, ἐπίθ. (ἀριθμ.), ἀσύμμετρος, ἐπιμόριος.
Aliquote, ἐπίθ. (ἀριθμ.), ὑποπλάσιος.
Alise, Alisier, ἴδε **Alize -zier**.
Alisé, ἐπιθ. (ἄνεμος) διετήσιος.
Aliter, ῥ. ῥίπτω τινὰ (κ. αὐτπθ. πίπτω) εἰς τὸ κρεββάτι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) κλινήρης. §. aliter des sardines etc, στοιβάζω (ἀραδιάζω) τὰς σαρδέλλας κτλ. εἰς τὸ βαρέλλι.
Alitronc, τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν ἐντόμων.
Alivrer, ἴδε **Allivrer**.
Alizari, ἐρυθρόδανον, ῥιζάρι.
Alizarine, θ. (χημ.) ἡ οὐσία τοῦ ἐρυθροδάνου.
Alize, εἶδος καρποῦ, ἀγριομούσμουλον (;).
Alizier, εἶδ. δένδρου, κράταιγος, ἀγριομουσμουληά (;).
Alkali κτλ., ἴδε **Alcali** κτλ.
Alkékenge, φ., ἀλικάκκαβον ἢ φυσαλίς.
Alkermès (Ἀραβ.), εἶδ. ῥοζολίου (κυρ. ἐκ κερμεζίου).
Alkool, ἴδε **Alcool**.
Allaise, θ. θῖνες ἄμμου διακόπτουσαι τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ.
Allaite, θ. ὁ μαστὸς τῆς λυκαίνης.
Allaitement, βύζασμα.
Allaiter, ῥ. βυζάνω, γαλουχῶ.
Allanguir, ῥ. χαυνόνω, ἐκλύω.
Allanguissement, χαύνωσις, ἔκλυσις.
Allant, ante, ὁ ἀγαπῶν ἢ δυνάμενος ἀκόμην νὰ περιπατῇ. ||. les allants et venants, οἱ πηγαινοερχόμενοι.
Allantoïde, θ. (ἀνατομ.) ὁ ἀλλαντοειδὴς (χιτὼν τοῦ ἐμβρύȣ).
Allarguer, ῥ. (ναυτ.) μακρύνομαι τῆς ξηρᾶς, ἀνοίγω, ἀλλαργάρω.
Allayer, ἴδε **Alloyer**.
Allebate, εἶδος πτηνοῦ (ὑπολαΐδος).
Allebotė, θ. ἐπιφυλλὶς, ἀποτρυγῆδι.
Alleboter, ῥ. συνάζω τὰς ἐπιφυλλίδας, ἐπιφυλλίζομαι.
Alleboteur, euse, ὁ συνάζων τὰ ἀποτρυγήδια, σταφυλολόγος.
Allèchement, δελέασμα.
Allécher, ῥ. δελεάζω.
Allée, θ. μακρυνάρι, πέρασμα. δρόμος δενδρόφυτος. §. (πλθ.) les allées et les venues, διαδρομὴ, πηγαινοερχομός.

Allégateur, ὁ προτείνων (προβάλλων).
Allégation, θ. μνεία. §. πρότασις.
Allège, θ. ὑπηρετικὸν (πλοῖον), φορτηγὸς (λέμβος). §. (ἀρχιτεκ.) τὸ ὑπὸ τὰ παράθυρα λεπτότερον μέρος τοῦ τοίχου. §. μηχανὴ πρὸς ἀνασήκωσιν τοῦ (κατα)καθισμένου πλοίου. §. = Tender.
Allégeance (serment d'—), εἰς τὴν Ἀγγλ. ὁ περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ Πάππα ἀνεξαρτησίας ὅρκος.
Allégement, ἀνακούφισις. §. ἄνεσις.
Alléger, ῥ. ἐλαφρύνω· ἀνακουφίζω, (καὶ αὐτπθ.) εὑρίσκω ἄνεσιν.
Allégir, ῥ. (τεχν.) λεπτύνω. (ἐπὶ ἵππ.) ἐλαφρύνω.
Allégorie, θ. ἀλληγορία.
Allégorique, ἐπίθ. ἀλληγορικός.
Allégoriquement, ἐπίῤ. ἀλληγορικῶς.
Allégoriser, ῥ. ἐξηγῶ ἀλληγορικῶς.
Allégoriseur, ὁ ἑρμηνεύων τὰ πάντα ἀλληγορικῶς.
Allégorisme, τὸ σύστημα τῆς δι' ἀλληγοριῶν ἑρμηνείας.
Allégoriste, ὁ δι' ἀλληγοριῶν ἑρμηνευτής.
Allècre, ἐπίθ. (οἰκ.), εὔθυμος.
Allégresse, θ. χαρὰ, ἀγαλλίασις.
Allégretto, ὑποκορ. τοῦ-
Allégro (Ἰταλ.), μουσ., γοργὸς, ἐπίτροχος.
Alléguer, ῥ. ἀναφέρω. προτείνω. ||. — des excuses, προφασίζομαι.
Alléluïa (Ἑβρ.), ἀλληλούϊα, ἀλληλουάριον. §. εἶδος φυτοῦ (ὀξαλίδος) ἀνθοῦντος περὶ τὸ Πάσχα. ||. faire l'— d'une personne, φρσ., κάμνειν τὸν πανηγυρικὸν τινός.
Allemand, ande, Γερμανός. ||. querelle d'—, λογοτριβὴ περὶ ὄνου σκιᾶς. §. (οὐσ. θ.) εἶδος χοροῦ καὶ μέλους.
Allemanderie, θ. μικρὰ κάμινος τῶν σιδηρουργείων.
Aller (je vais, tu vas, il va, nous allons, vous allez, ils vont; j'allais, tu allais; j'allai, tu allas, il alla, nous allâmes, vous allâtes, ils allèrent; j'irai, tu iras, il ira, nous irons; va, allons, allez; que j'aille; que j'allasse; allant; allé) ῥ. πορεύομαι, περιπατῶ. ἀπέρχομαι, ὑπάγω. (ἐπὶ ἀψύχ.) κινοῦμαι (ἢ) ἐκτείνομαι, φθάνω. ||. aller et venir, πηγαινοέρχομαι. ||. s'en aller, ἀναχωρῶ. ||. vas-y, allez-y, ὕπαγε. ||. je vais y aller, τώρα ὑπάγω. ||. las d'—, ὀκνηρὸς, ἀργοκίνητος. ||. — de pair, ἐξισοῦμαι. ||. cela va de suite, τοῦτο εἶν' ἑπόμενον. ||. comment va votre santé? πῶς ἔχετε (εἰς τὴν ὑγείαν σας); ||. le feu va, ἡ φωτιὰ καίει (δουλεύει). ||. l'habit me va (ou) ne me va pas, τὸ φόρεμα μὲ ἔρχεται (μὲ γίνεται) ἢ δὲν μὲ γίνεται (δὲν μὲ ἔρχεται). ||. il y va de votre fortune, κινδυνεύει ἡ περιουσία σου. ||. ce tonneau de vin s'en va, τὸ βαρέλλι τοῦτο τρέχει. ||. il s'en va midi, πλησιάζει μεσημέρι. ||. (ῥ. ἀντὶ οὐσ.) un laisser aller, τὸ ἀτημέλητον, ἀφέλεια. ἀμεριμνία. || au pis aller, τοὐλάχιστον. ||. au pis aller, τὸ πολὺ -πολύ. ||. (τὸ πρς.) va, va donc, aller, allons! (ὡς παρακελευστ. ἐπιῤῥ.), ἔλα! ἄγετε! ἔλα δά! κτλ. ||. faire en aller, ἐξαλείφω, 'παίρνω. φυγαδεύω.
Alléser, **Allésoir**, **Allésure**, ἴδε **Aléser** κτλ.
Alleu (**franc**—), τιμάριον μὴ ὑποτελὲς (ἀνεξάρτητον).
Alliacé, ée, (βτν.), σκοροδοειδές.
Alliage, κρᾶμα (κυρ. μετάλλων). ||. sans—, ἄδολος, (κοιν.) λαγάρα.
Alliaire, θ. ἴδε **Vellar**.
Alliance, θ. συγγένεια ἐξ ἐπιγαμίας, συμπεθερειόν. §. (μτνμ.) συνδυασμός. συνθήκη, συμμαχία. (Γρφ.) διαθήκη. ||. l'arche d'—, ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης.
Alliement, ὁ κόμβος τοῦ σχοινίου τῆς γεράνου (μηχανῆς).
Allier, ῥ. ἀνακατόνω (ἓν μέταλλον μετ' ἄλλου). §. (μτφορ.) συνάπτω (καὶ αὐτπθ.) συνάπτομαι, συμφωνῶ. συμμαχῶ. συμπενθεριάζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, συμπένθερος, ἢ· σύμμαχος.
Allier, εἶδος δικτύου διὰ τὰς πέρδικας.
Alligator, εἶδος κροκοδείλου, (ἄλλ.) **Caïman**.
Allingue, θ. πάσσαλος ἐμπηγνύμενος εἰς τοὺς ποταμοὺς πρὸς εὐκολωτέραν συγκομιδὴν τῆς καταφερομένης ξυλείας.
Allitération, θ. (ῥτρ.), συνήχησις.
Allivrement, τὸ ἐπιβάλλον μέρος τοῦ δασμοῦ εἰς ἕκαστον κτηματολογικῶς διαγεγραμμένον κτῆμα.
Allivrer, ῥ. ἐπιβάλλω τὸν ἀνήκοντα δασμὸν εἰς ἕκαστον κτηματολογικῶς διαγεγραμμένον κτῆμα.
Allobroge, ἀρχαῖος κάτοικος τῆς Σαβοΐας. §. (συνήθ.) ἀπαίδευτος, ἀγροῖκος, (κοιν.) βουνήσιος ἄνθρωπος.
Allobrogique, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς **Allobroges**.
Allocation, θ. ἔγκρισις (παραδοχὴ) ποσοῦ τινος. §. ποσὸν παραδεδεγμένον.
Allocution, θ. προσφώνησις, δημηγορία.
Allodial, ale, (τιμάριον) μὴ ὑποτελὲς, ἀνεξάρτητον.
Allodialité, θ. ἀνεξαρτησία (τιμαριωτικοῦ κτήματος).
Allonge, θ. φέλιασμα (φορέματος)· πρόσθεμα (ξυλεργήματος).
Allongeable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἐπεκτάσεως.
Allongement, ἐπέκτασις· μάκρεμμα. §. ἀναβολὴ, παράτασις.
Allongeoir, = **Allonce**
Allonger, ῥ. ἐκτείνω, μακρύνω, ἐπεκτείνω, προεκτείνω. §. παρατείνω (τὸν καιρόν)· ταχύνω (τὸ βῆμα)· ἐντρίβω (πληγήν), καταιβάζω (σπαθιὰν κτλ.). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐπιμήκης. ||. visage —, σκυθρωπότης, (κοιν.) δύω πιθαμαὶ μούρη. ||. la moelle allongée, (ἀνατομ.) ὁ νωτιαῖος μυελός.
Allongeresse, θ. εἶδος κάμπης.
Allouable, (ἐπὶ ποσότητος) παραδεκτός.
Allouchier, = **Alizier**.
Allouer, ῥ. ἐγκρίνω, παραδέχο-

μαι (κυρ. ποσὸν δαπανηθέν). χορηγῶ (προσδιορίζω) σύνταξιν.
Allucheon, (μηχαν.), ὀδόντιον τροχοῦ.
Alluder, ῥ. ὑπαινίττομαι.
Allumage, ἄναμμα.
Allume, ἴδε **Alume**.
Allumelle, θ. καμίνι ὅτι ἀρχίζει νὰ ἀνάπτῃ.
Allumer, ῥ. ἀνάπτω. §. (μτφορ.) ἐξάπτω.
Allumette, θ. θειαφοκέρι.
Allumettier, **ère**, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων θειαφοκέρια.
Allumeur, λυχνάπτης.
Allumière, θ. ἐργαστήριον ἢ κουτίον θειαφοκηρίων.
Allure, θ. βάδισμα, προπατησιά. §. (μτφορ.) διαγωγὴ, φέρσιμον.
Allusion, θ. αἰνιγμὸς, συνέμφασις. ||. faire—à qc., ὑπαινίττομαί τι.
Alluvial, **ale** καὶ
Alluvien, **enne**, σχηματισμένος διὰ προσχώσεως.
Alluvion, θ. πρόσχωσις, πρόσχωμα.
Almageste, (κυρ.) ἡ μεγάλη ἀστρονομικὴ σύνταξις τοῦ Πτολεμαίου.
Almagra (**-gre**, **-gro**), εἶδ. κοκκινοχώματος.
Almanach, ἡμερολόγιον.
Almandine, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ, ἀλαβανδῖτις.
Almée, θ. χορεύτρια ἢ τραγῳδίστρια τῆς Ἰνδ.
Alnite, εἶδος δενδρίτου (λίθου).
Aloès, φ. καὶ (τὸ ἀπ' αὐτοῦ) κόμμι, ἀλόη. §. bois d'—, ξυλαλόη, (Τ.) οὐδαγάτσι.
Aloétique, ἐπίθ. κατεσκευασμένος μὲ ἀλόην.
Alogne, θ. (ναυτ.) τὸ σχοινὶ τοῦ σημαντῆρος. §. (στρτ.) σχοινίον διὰ τὰς γεφύρας
Aloi, ἡ ποιότης (τοῦ κράματος) τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου. ||. de bon (de bas)—, δόκιμος ἢ ἀδόκιμος (κυρ. καὶ μτφορ.).
Aloïde, θ. ἀλοοειδὲς, (φυτόν).
Alonge, κτλ., ἴδε **Allonge** ℣.
Alopécie, θ. ἀλωπεκία, (πάθος).
Alors, ἐπίρ. τότε. ||. alors comme alors, (φρσ.), τότε 'σὰν τότε, (δηλ.) τότε βλέπομεν. ||. (καὶ ἐνάρθρ.) les hommes d'—, οἱ τότε ἄνθρωποι.
Alose, θ. θρίσσα, (ἰχθ.).
Alosier, εἶδος δικτύου, (ἄλλ.) **Verveux**.
Alouate, θ. εἶδος πιθήκου τῆς Ἀμερ.
Alouche, **Alouchier**, ἴδε **Alize**, **Alizier**.
Aloue, θ. κοιν. ἀντὶ-
Alouette, θ. κορυδαλὸς, (πτν.). ||. — huppée, ἴδε Cochevis. ||. terres à allouettes, γαῖαι ἀμμώδεις.
Alouettine, θ. εἶδος κορυδαλοῦ.
Aloumère, εἶδος ἀμανίτου (ἀγαρικοῦ).
Alourdir, ῥ. προξενῶ βάρος (καρηβαρίαν).
Alouvi, **ie**, λιμασμένος
Aloyage, ἡ μίξις (κρᾶσις) τῶν μετάλλων.
Aloyau, κομμάτι βωδινοῦ κρέατος κομμένον κατὰ μῆκος ἀπὸ τὴν ῥάχιν.
Aloyer, ῥ. δίδω εἰς τὰ νομίσματα τὴν ὡρισμένην ἀξίαν (**Aloi**).
Alpaca (**-ga**) καὶ **Alpague**, εἶδος ζώου (αἰγοκαμήλου) καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ μαλλίου του κατασκευαζόμενον ὕφασμα.
Alpestre, ἐπίθ. ὁ τῶν Ἄλπεων, Ἄλπειος.
Alphabet, ἀλφάβητον. §. ἀλφαβητάριον.
Alphabétaire καὶ
Alphabétique, ἐπίθ. ἀλφαβητικός.
Alphabétiquement, ἐπίρ. ἀλφαβητικῶς, κατ' ἀλφάβητον.
Alphabétiste, ἀλφαβητοποιός.
Alpine, ἐπίθ. θ. (βτν.), ὀρειφυής.
Alpique, = **Alpestre**.
Alpiste, εἶδ. φυτοῦ, φαλαρὶς, (ὁ σπόρος του εἶνε τὸ) κανὰρ-γεμί.
Alque, ἴδε **Pingouin**.
Alquifoux, εἶδος λιθαργύρου.
Alsébran, εἶδος φυτοῦ (εὐφορβίε). §. εἶδος καθαρτικοῦ.
Alsine, ἴδε **Mongéline**.
Alte, ἴδε **Halte**.
Altérable, ἐπίθ. μεταποιήσιμος, ἀλλοιώσιμος.
Altérabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ **Altérable**.
Altérant, **ante**, (ἰατρ.), δίψης ἐμποιητικός.
Altérateur, **trice**, καὶ
Altératif, **ive**, ἀλλοιωτικός.
Altération, θ. ἀλλοίωσις (ἐπὶ τὸ χεῖρον). παραποίησις (νομίσματος). §. σύγχυσις (ψυχική). §. δίψα ὑπερβολικὴ, λαύρα.
Altercation, θ. λογοτριβὴ, λογομαχία.
Altérer, ῥ. ἀλλοιῶ (ἐπὶ τὸ χεῖρον), παραποιῶ. νοθεύω (νόμισμα), κιβδηλεύω. §. (ἰατρ.) προξενῶ δίψαν. ||. (αὐτπθ.) διαφθείρομαι, χαλνῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ.) ἠλλοιωμένος. τεταραγμένος. ||. —de sang, διψῶν αἷμα, αἱμοβόρος.
Altermante, θ. εἶδ. φυτοῦ (ἀμαράντου).
Alternaire, εἶδος ἀμανίτου.
Abternance, θ. ἡ ἐναλλὰξ θέσις τῶν ὀρυκτῶν (τῶν ἀνθέων κτλ.).
Alternat, μεταλλαγὴ, ἐναλλαγή.
Alternatif, **ive**, ὁ κατ' ἐναλλαγὴν (ἐξ ὑπαμοιβῆς), ἀλληλοδιάδοχος. ||. proposition alternative, (Λογ.), τὸ διεζευγμένον, δίλημμα. §. (οὐσ. θ.) ἐναλλαγή. §. αἵρεσις μεταξὺ δύω προτάσεων.
Alternation, θ. ἐναλλαγή.
Alternativement, ἐπίρ. ἐναλλάξ. ἀλληλοδιαδόχως.
Alterne, ἐπίθ. ἐναλλάσσων. (γεωμτρ.) ἐναλλὰξ κείμενος. (βτν.) ἑτερόστοιχος.
Alterner, ῥ. πράττω τι ἢ γίνομαι (κεῖμαι κτλ.) ἐναλλάξ. ἑτεροσοιχῶ. (γεωργ.) ἀμειψισπορῶ.
Anternité, θ. ἐναλλαγὴ θέσεως, ἑτεροστοιχία.
Alterquer, ῥ. λογομαχῶ.
Altesse, ὑψηλότης.
Althée, θ. ἀλθαία, (φυτ.).
Altier, **ère**, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.
Altièrement, ἐπίρ. ἀγερώχως, ὑπερηφάνως.
Altimètre, (ἐργαλ. μθμτκ.), ὑψόμετρον.
Altimétrie, θ. ὑψομετρία.
Altingat, (χημ.), χάλκανθος.
Altitude, θ. (γεωγρφ.) ὕψος (ὀρέων).
Alto (Ἰταλ.), εἶδ. βιολιοῦ.
Aluco, νυκτοποῦλι.

Alude, θ. δέρμα χρωματισμένον, (βιβλιοδετ.).
Aludel, (χημ.), εἶδ. μικρῶν σωλήνων.
Aluine, θ. ἀψίνθιον ἢ ἀρτεμισία ἡ θαλασσία.
Alule, θ. πτερυγίς.
Alume, θ. ξύλον (δαυλὶ) διὰ προσάναμμα
Alumelle, θ. (ναυτ.) 'λάμα σιδήρου. §. ἐργαλεῖον σιδηροῦν κόπτον μόνον ἐξ ἑνὸς μέρους.
Aluminaire, ἐπιθ. λευκαργιλλοῦχος.
Aluminate, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ.
Alumine, θ. λευκάργιλλος.
Aluminer, ῥ. ἀνακατόνω μὲ λευκάργιλλον.
Alumineux, **euse**, λευκαργιλλώδης.
Aluminifère, ἐπίθ. λευκαργιλλοῦχος.
Aluminique, ἐπίθ. λευκαργιλλώδης.
Aluminite, θ. καθαρὰ λευκάργιλλος.
Alun, στυπτηρία.
Alunage, στυπτηριασμὸς (τῶν πρὸς βαφὴν ὑφασμάτων).
Alunation, θ. (χημ.), συπτηριοποίησις.
Aluner, ῥ. στυπτηριάζω (τὸ πρὸς βαφὴν ὕφασμα).
Alunière, θ. στυπτηριοπηγεῖον ἢ στυπτηριωρυχεῖον.
Alunifère, ἐπιθ. συπτηριοῦχος.
Alurnes, θ. πλθ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων.
Alute, θ. ἴδε **Alude**.
Aluyne, ἴδε **Aluine**.
Alvarde, εἶδ. φυτοῦ (σιτοειδοῦς).
Alvéolaire, ἐπίθ. βοθριακός.
Alvéole, θ. τὸ βοθρίον (κοίλωμα) τῶν οὔλων ὅπου εἶν' ἐρριζωμένοι οἱ ὀδόντες. §. ἡ τρύπα τῆς μελικηρίδος, κύτταρον.
Alveolé, **ée**, ὁ ἔχων κοιλώματα ὡς τὰ τῆς μελικηρίδος.
Alvie, θ. εἶδος πίτυος.
Alvin, **ine**, (ἰατρ.), ὁ τῆς κάτω κοιλίας. ||. évacuations alvines, ὑποχωρήματα.
Alvinage, =**Alevinage**.
Alvinier, ἴδε **Alevinier**.
Amabilité, θ. τὸ ἐράσμιον, ἐρασμιότης. §. (πλθ.) φιλοφρονήσεις, περιποιήσεις.
Amadis, χειρὶς χωρὶς σούφρας.
Amadiser, ῥ. θέλγω δι' ἐπιδεικτικῶν φράσεων, ἑλκύω.
Amadote, θ. εἶδος ἀπιδίου.
Amadou, ὕσκα.
Amadouement, καλόπιασμα.
Amadouer, ῥ. καλοπιάνω.
Amadouerie, θ. ἐργαστήριον ὕσκας.
Amadoueur, ὁ πωλῶν ὕσκαν.
Amadoutier (-**douvier**), δένδρον τὸ φέρον ὕσκαν.
Amaigrir, ῥ. λιγνεύω. §. (μτνμ.) πελεκῶν λεπτύνω.
Amaigrissement, λίγνευμα.
Amaillades ἢ **Amairades**, θ. πλθ. εἶδος δικτύου.
Amalgamation, θ. μίξις μετάλλων (κυρ. δὲ τοῦ ὑδραργύρου μὲ τὸν χρυσόν).
Amalgame, μίγμα μετάλλων (καὶ μτφορ.) προσώπων ἢ πραγμάτων ἀντιθέτων.
Amalgamer, ῥ. ἑνόνω τὸν ὑδράργυρον μὲ ἄλλο μέταλλον. §. (μτφορ.) ἑνόνω πράγματα ἀντίθετα, συμφύρω.
Amalgameur, ὁ δοκιμάζων τὸ φύραμα (amalgame) τῶν μετάλλων.
Amalouasse, =Pie-grièche.
Amande, θ. ἀμύγδαλον.
Amandé, εἶδος ποτοῦ ἀπὸ ἀμύγδαλα, θιάσον.
Amandier, δ. ἀμυγδαλῆά.
Amant, **ante**, ἐραστής, ἐρωμένη.
Amaper, ῥ. (ναυτ.) ἀδράχνω μὲ βίαν τὸ ἱστίον ἵνα τὸ διπλώσω.
Amarantacé, **ée**, (βτν.) ἀμαραντοειδής.
Amarante, θ. (ἄνθ.), ἀμάραντος. §. (ἐπιθ.) ἀμαράντινος τὸ χρῶμα.
Amarantine, θ. εἶδος ἀνεμώνης.
Amarescent, **ente**, ὑπόπικρος.
Amarinage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Amariner, ῥ. ἀντικαθίστημι δι' ἄλλων ναυτῶν τὸ πλήρωμα πλοίου κατασχεθέντος. §. συνειθίζω εἰς τὴν θάλασσαν.
Amarque, θ. (ναυτ.), σημαντήρ.
Amarrage, (ναυτ.), δέσιμον τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν. §. σύνδεσις δύο σχοινίων δι' ἄλλου λεπτοτέρου.
Amarre, θ. (ναυτ.), ἀπόγειον σχοινίον, παράγγει. (ἐν γέν.) καραβόσχοινον, παλαμάρι.
Amarrer, ῥ. δένω τὸ πλοῖον μὲ παράγγεια, δένω τὰ κανόνια (κτλπ.) ἵνα μὴ παρασύρωνται.
Amarylis, εἶδ. ἄνθους (ναρκίσσου) καὶ πεταλούδας, ἀμαρυλλίς.
Amas, σωρὸς, σωρεία, συρφετός.
Amassement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Amasser, ῥ. συνάζω, συναθροίζω. (χωρὶς πτ.) θησαυρίζω.
Amassette, θ. ἐργαλ. (σύνακτρον διὰ τὰ τριβόμενα χρώματα) τῶν ζωγράφων.
Amasseur, **euse**, ὁ συνάζων (θησαυρίζων).
Amatelotage καὶ
Amatelotement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Amateloter, ῥ. κατατάττω ἀνὰ δύω τοὺς ναύτας ἵνα συμβοηθῶνται.
Amateur, ἐραστὴς (κυρ. τῶν ὡραίων τεχνῶν), φιλόμουσος.
Amatiner, ῥ. σηκόνω τινὰ πρωΐ.
Amâtiner, ῥ. βάλλω τὴν σκύλαν 'να βατευθῇ.
Amatir, ῥ. (χρυσοχ.), ἀμαυρόνω (κάμνω θαμβὸν) τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον.
Amativité, θ. (διδακτ.), ἡ τάσις τοῦ ἐρῶντος πρὸς τὸ ἐρώμενον.
Amaurose, θ. (ἰατρ.) ἀμαύρωσις τῶν ὀφθαλμῶν.
Amaurotique, ἐπιθ. ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀμαύρωσιν.
Amazone, θ. ἀμαζών. §. ἐπενδύτης γυναικεῖος διὰ τὰς ἱππευούσας. §. εἶδος ψιττακοῦ ἢ κοκκοθραύστου.
Ambages, θ. πλθ. περιστροφαὶ λόγων.
Ambalard, χειραμάξιον πρὸς μετακόμισιν τῆς ζύμης εἰς τὰ χαρτουργεῖα.
Ambassade, θ. πρεσβεία.
Ambassaderie, θ. εἰρων. ἀντὶ **Ambassade**.
Ambassadeur, πρέσβυς.
Ambassadorial, **ale**, ὁ τῆς πρεσβείας ἢ τοῦ πρέσβεως.
Ambassadrice, θ. ἡ γυνὴ τοῦ πρέσβεως.
Ambattage, ἡ περισιδήρωσις τῆς περιφερείας τοῦ τροχοῦ.
Ambe, δυὰς ἀριθμῶν συνεκπεσόντων τοῦ λαχείου.

AMBERBOA, =AMBRETTE.
AMBESAS, ἴδε BESET
AMBIANT, ANTE, ὁ περικεχυμένος. ||. l'air—, (φυσ.), ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀὴρ, τὸ περιέχον.
AMBIDEXTÉRITÉ, θ. τὸ ἀμφιδέξιον.
AMBIDEXTRE, ἐπίθ. ἀμφιδέξιος.
AMBIÈGNE, ἐπίθ. δίτοκος, (κυρ. ἐπὶ προβ.).
AMBIGÈNE, ἐπίθ. (γεωμετρ.), ἀμφιγένυς.
AMBIGU, UË, ἐπαμφοτερίζων, ἀμφίβολος, διφορούμενος. §. (οὐσ.) δεῖπνον ἐν εἴδει ἐπιδείπνου. §. μίγμα πραγμάτων ἀντιθέτων, κυκεών.
AMBIGUITÉ, θ. τὸ ἐπαμφοτερίζον, ἀμφιλογία.
AMBIGUMENT, ἐπίῤ. ἀμφιβόλως, ἐπαμφοτεριζόντως.
AMBITÉ, ὕελος μαλακὴ ἢ ἀμαυρὰ δι' ἔλλειψιν ἄμμου.
AMBITIEUSEMENT, ἐπίῤ. φιλοδόξως.
AMBITIEUX, EUSE, φιλόδοξος. (ἐπὶ ὕφους λόγου) ἐπιδεικτικὸς, ἐπιτετηδευμένος.
AMBITION, θ. φιλοδοξία.
AMBITIONNER, ῥ. ζητῶ (σπουδάζω περί) τι φιλοδόξως, θηρεύω (θέσεις κτλ.), σπουδαρχῶ.
AMBLE, εἶδος βαδίσματος τοῦ ἵππϐ, (ἀρχ.) πέδα, (Τϐρκ.) τσαπκίνι.
AMBLIER, ἵππος βαδίζων πέδαν, (Τουρκ.) τσαπκίνι.
AMBOUCHOIR, ἴδε EMBAUCHOIR.
AMBOUTIR, ῥ. (τεχν.) κάμνω τι κυρτὸν ἀφ' ἑνὸς καὶ κοῖλον ἀφ' ἑτέρου μέρους.
AMBOUTISSOIR, ἐργαλεῖον πρὸς κύρτωσιν διαφόρων τεχνουργημάτων.
AMBRACAN, εἶδος ἰχθύος.
AMBRANLOIRE, θ. ἡ ἐχέτλη τοῦ ἀρότρου.
AMBRE, (gris), ἡ ἄμβαρις. §. (jaune) τὸ κεχριμπάρι.
AMBRÉADE, θ. ψευδήλευκτρον.
AMBRER. ῥ. καπνίζω μὲ ἄμβαριν.
AMBRESIN, INE, ἀμβάρινος.
AMBRETTE, θ. εἶδος φυτοῦ εὐώδους, μοσχοβότανον.
AMBRIN, INE, ἀμβαροειδής.
AMBROISIE καὶ AMBROSIE, θ. ἀμβροσία.

AMBUBAGE, εἶδος αὐλοῦ.
AMBULACRE, ὁ ὑμὴν τῆς κινήσεως τῶν ζωοφύτων.
AMBULANCE, θ. περιφορητὸν νοσοκομεῖον (τῶν στρατ.). §. ἐπιστασία περιοδευτοῦ εἰσπράκτορος.
AMBULANT, ANTE, περιφορητός. πλανητικός. ἀεικίνητος.
AMBULATION, θ. (ἰατρ.) περίπατος.
AMBULATOIRE, ἐπιθ. μεταβατικός. §. τρεπτὸς, μεταβλητός.
ˆAME, θ. ψυχή. §. (μτνμ.) ἐπιγραφὴ (ἐμβλήματος). §. τὸ κοῖλον (κανονίου). §. τὸ ἔνδοθεν ὑποστήριγμα ἀγάλματος ἢ μουσ. ὀργάνου. §. ἡ δερματίνη γλωττὶς τῆς φυσούνας. §. τὸ καταμεσῆς τῶν ἀγκαλίδων (τῶν φρυγάνων) παραγέμισμα.
AMÉ, ÉE, (ἀρχ.) ἀντὶ AIMÉ, προσφιλὴς, ἀγαπητός.
AMECER, ῥ. (γεωργ.) κόπτω ὅλας τὰς λεπτὰς κληματίδας τῆς ἀμπέλου.
AMÉCHER, ῥ. βάλλω φτίλι εἰς τὸ πυροβόλον.
AMELANCHE, θ. ὁ καρπὸς τοῦ-
AMELANCHIER, δ. εἶδ. κραταίγϐ (ALIZIER).
AMELET, (ἀρχιτεκτ.), νημάτιον πρὸς στολισμὸν τοῦ κιονοκράνϐ.
ˆAMELETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ ˆAME, ψυχίτσα.
AMÉLIORATION, θ. βελτίωσις.
AMÉLIORER, ῥ. βελτιῶ (καὶ αὐτπθ.) βελτιοῦμαι, καλλητερεύω.
AMELOTTES, ναυτ., ἴδε AMOLETTES.
AMEN, ἀμήν!
AMENAGE, μετακόμισις πραγμάτων.
AMÉNAGEMENT, διευθέτησις δάσους.
AMÉNAGER, ῥ. διευθετῶ δάσος. κόπτω δένδρον καὶ τὸ πωλῶ εἰς ξύλα.
AMENDABLE, ἐπιδεκτικὸς βελτιώσεως.
AMENDE, θ. πρόστιμον. ||. —honorable, εἶδος ποινῆς, αἴτησις συγγνώμης παῤῥησίᾳ. §. (μτφορ.) faire — — d'une chose, ζητῶ συγγνώμην, ὁμολογῶ πῶς ἔχω λάθος.
AMENDEMENT, βελτίωσις. (γεωργ.) κοπρισμα. §. (διοικητ.) τροποποίησις (νόμου).
AMENDER, ῥ. βελτιῶ. (γεωργ.) κοπρίζω. (διοικητ.) τροποποιῶ (νομοσχέδιον). §. (αὐτπθ.) διορθόνομαι. (ἐπὶ ἀσθεν.) καλλητερεύω.
AMENER, ῥ. φέρω. ||. mandat d'—, ἔνταλμα συλλήψεως. ||. — les voiles, (ναυτ.) καταιβάζω τὰ πανιά. ||. (κυβ.)—double-deux etc, ῥίπτω διπλᾶ κτλ.
AMENITÉ, θ. τερπνότης (τόπου)· κομψότης (χαρακτῆρος).
AMÉNORRHÉE, θ. (ἰατρ.) ἐπίσχεσις τῶν καταμηνίων.
AMENTACÉES, θ. πλθ. (βτν.) πτελεοειδῆ.
AMENUISER, ῥ. λεπτύνω, ψιλαίνω.
AMER, ÈRE, πικρὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). ||. (οὐσ.) ἡ χολὴ (κυρ. τῶν ἰχθ.).
AMÈRE-DOUCE, =DOUCE-AMÈRE.
AMÈREMENT, ἐπίῤ. πικρῶς.
AMERS, πλθ. (ναυτ.), σημεῖα εἰς τὸ παράλιον πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων.
AMERTUME, θ. πικρότης, πικράδα. §. (μτφορ.) πικρία, πίκρα, λύπη.
AMESTREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
AMESTRER, ῥ. προπαρασκευάζω τὴν βαφὴν διὰ τοῦ κνήκου.
AMESUREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
AEESURER, ῥ. ἐκτιμῶ ἐξ ἀναλογίας.
AMETHYSTE, ἀμέθυστος, (λίθ. πολύτ.).
ˆAMETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ ˆAME.
AMEUBLEMENT, ἔπιπλα (ςρῶσις) τοῦ οἴκου.
AMEUBLER, ῥ. ἴδε MEUBLER.
AMEUBLIR, ῥ. (Νμ.), κάμνω κινητὸν τὸ ἀκίνητον κτῆμα. §. (γεωργ.) λεπτύνω (ἀραιόνω) τὴν γῆν.
AMEUBLISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ AMEUBLIR.
AMEULONNER, ῥ. θημωνιάζω.
AMEUTEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
AMEUTER, ῥ. συνειθίζω τὰ λαγωνικὰ νὰ θηρεύωσιν ὁμοῦ. §. συναθροίζω τὸν ὄχλον, κάμνω ὀχλαγωγίαν.
AMFIGOURI, ἴδε AMPHIGOURI.
AMI, IE, φίλος, φίλη. §. ἐρωμέ-

νη. ||. — de la verité (de la bouteille etc), φιλαλήθης, φιλοπότης κτλ. ||. (μτνμ.) fortune amie, δεξιὰ τύχη.
Amiable, ἐπίθ. φιλικός. ||. à l'—, ἐπίρ. φιλικῶς.
Amiablement, ἐπίρ. φιλικῶς.
Amian, (ναυτ.), πρᾶγμα (ξυλάριον ἢ σχοινίον) πρόχειρον ἐν ἐλλείψει τοῦ καθαυτό.
Amiantacé, **ée**, ἀμιαντώδης.
Amiante, ἀμίαντος (λίθος).
Amical, **ale**, φιλικός.
Amicalement, ἐπίρ. φιλικῶς.
Amict, κάλυμμα τῶν Λατίνων ἱερέων.
Amidon, ἄμυλον, (Τ.) νισεστές.
Amidoniser, ῥ. μεταβάλλω εἰς ἄμυλον.
Amidonner, ῥ. ἐπαλείφω μὲ ἄμυλον.
Amidonnerie, θ. ἀμυλουργεῖον.
Amidonnier, ἀμυλουργὸς, ἀμυλοπώλης.
Amigdale κτλ. ἴδε **Amygdale** κτλ.
Amignarder καὶ
Amignoter, ῥ. χαϊδεύω (παιδίον).
Amincir, ῥ. λεπτύνω, ψιλαίνω.
Amincissement, λέπτυνσις.
Amineur, ἁλατομέτρης.
Amiral, ναύαρχος. ||. vice —, ἀντιναύαρχος. ||. contre —, ὑποναύαρχος. ||. vaisseau —, (καὶ ἁπλ.) l'—, ἡ ναυαρχίς.
Amiralat, ἡ ἀξία τοῦ ναυάρχου.
Amirale, θ. ἡ γυνὴ τοῦ ναυάρχου.
Amirauté, θ. ναυαρχία. ναυαρχεῖον. ναυτοδικεῖον.
Amiré, εἶδος ἀπιδίου.
Amissibilité, θ. τὸ ἀποβλητόν.
Amissible, ἐπίθ. ἀποβλητός.
Amission, θ. (Νμ.), ἀποβολή.
Amitié, θ. φιλία. §. χάρις. (πλθ.) περιποίησις.
Ammi, φ. ἄμμι (τὸ), εἶδος φυτοῦ κυμινοειδοῦς (οἱ θύσανοί τυ χρησιμεύουσιν ὡς ὀδοντογλυφίδες)· ὅθεν λέγεται καὶ Herbe aux cure-dents.
Ammignoner (s'—), ῥ. χαϊδεύομαι.
Ammon (corne d'—), ἴδε **Ammonite**.
Ammoniac, **aque**, Ἀμμωνιακός.
||. sel (gomme) —, Ἀμμωνιακὸν ἅλας (κόμμι). ||. (οὐσ.) τὸ πτητικὸν ἄλκαλι, (χημ.).
Ammoniacal, **ale**, ἀμμωνιακώδης.
Ammoniacé, **ée**, ἀμμωνιακοῦχος.
Ammonite, ἀμμωνίτης, (εἶδος ὀρυκτοῦ ὀστρέου).
Amnicole, ἐπίθ. ὁ φυόμενος ἢ διαιτώμενος παρὰ τοὺς ποταμούς.
Amnios, ἄμνιον, (ἀνατομ.).
Amnistiable, ἐπιθ. *ἀμνηστεύσιμος.
Amnistie, θ. ἀμνηστία.
Amnistier, ῥ δίδω ἀμνηστίαν, *ἀμνηστεύω.
Amodiateur, **trice**, γαιωμισθωτής.
Amodiation, θ. γαιωμίσθωσις.
Amodier, ῥ. ἐκμισθῶ κτῆμα.
Amoîndrir, ῥ. ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω.
Amoindrissement, ἐλάττωσις.
Amoise, θ. ἴδε **Moise**.
Amolettes, θ. πλθ. (ναυτ.), αἱ τρύπαι τοῦ ἐργάτου.
Amollir, ῥ. ἁπαλύνω. §. (μτφορ.) χαυνόνω.
Amolissement, μαλάκωμα. §. (μτφορ.) χαύνωσις.
Amome, φ. ἀρωμ., ἄμωμον.
Amonceler (τὸ l διπλασιάζεται πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἐπισωρεύω.
Amoncellement, ἐπισώρευσις.
Amont, ἐπίρ. ἀνάῤῥους (ποταμοῦ). ||. aller en —, ἀνατ.λέω (ποταμόν). ||. en — du pont, ὑπὲρ τὴν γέφυραν (κατὰ τὸ μέρος ὅθεν καταῤῥέει ὁ ποτ.). ||. vent d'—, ἴδε τὸ ἑπμ.
Amontal, **ale**, (κυρ. ἄνεμος) ὁ πνέων ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποταμοῦ, (κατ' ἐκτ.) ἀνατολικὸς, ἀπηλιώτης.
Amorce, δόλωμα. §. ἀγιζότι.
Amorçage, καὶ
Amorcement, τὸ οὐσ. τοῦ
Amorcer, ῥ. δολόνω. §. βάλλω ἀγιζότι.
Amorceur, **euse**, ὁ δολόνων (δελεάζων).
Amorçoir, ἴδε **Ebauchoir**.
Amortir, ῥ. ἀμβλύνω. ἀμαυρόνω. §. ἐξοφλῶ. §. (ναυτ.) σαματῶ κατ' ὀλίγον τὸν δρόμον τοῦ πλοίου.
Amortissable, ἐπίθ. ἐξοφλήσιμος.
Amortissement, ἐξόφλησις, χρεωλυσία. §. (ἀρχιτεκτ.) κόσμημα (ἀκρωτήριον) οἰκοδομήματος.
Amouillante, ἐπίθ. θ. (ἀγροικ.) δάμαλις ἑτοιμόγεννη ἢ ἀρτιτόκος.
Amouille, θ. πρωτόγαλα ἀγελάδας.
Amouiller, ῥ. (ἐπὶ βοὸς), εἶν' ἑτοιμόγεννη ἢ ἀρτιτόκος.
Amour, ἔρως, ἀγάπη. ||. — de la gloire (de la liberté, du travail, des plaisirs etc), φιλοδοξία, φιλελευθερία, φιλεργία, φιληδονία κτλπ. ||. — propre, φιλαυτία. ||. faire l'—, ἐρωτεύομαι ἢ ἀφροδισιάζω. ||. (ἐπὶ ζ.) être en —, ὀργῶ (πρὸς συνουσίαν).
Amouracher (s'—), ῥ. ἐρωτεύομαι (ἀπερισκέπτως).
Amourette, θ. ἔρως χωρὶς προσήλωσιν. §. (μαγειρ.) γλυκάδι κρέατος. §. εἶδος ἄνθους.
Amoureusement, ἐπίρ. ἐρωτικῶς. §. ἐπιχαρίτως.
Amoureux, **euse**, ἐραστὴς, ἐρωτευόμενος. §. ἐρωτικός. §. γλυκὺς, θελκτικὸς, ἐπαφρόδιτος.
Amovibilité, θ. τὸ μετακινητόν.
Amovible, ἐπίθ. μετακινητὸς, μεταθέσιμος.
Ampelite, θ. ἀμπελίτης (λίθος).
Amphibie, ἐπίθ. ἀμφίβιος. §. ἐπαμφοτερίζων.
Amphibologie, θ. ἀμφιλογία.
Amphibologique, ἐπίθ. ἀμφίβολος, διφορούμενος.
Amphibologiquement, ἐπίρ. ἀμφιβόλως, διφορουμένως.
Amphictyons (κτλ.), ἀμφικτύονες κτλ.
Amphigouri, (οἰκ.), λόγος χωρὶς νόημα (ἀσυνάρτητος).
Amphigourique, ἐπίθ. ἀσυνάρτητος, αἰνιγματώδης.
Amphigouriquement, ἐπίρ. αἰνιγματωδῶς, συγκεχυμένως.
Amphisbène, ἀμφίσβαινα, (εἶδ. ὄφεως).
Amphisciens, (Γεωγρφ.), ἀμφίσκιοι.

Amphithéatral, ale, ἀμφιθεατροειδής.
Amphithéâtre, ἀμφιθέατρον.
Amphitryon, ἀμφιτρύων, ἑστιάτωρ.
Amphore, θ. ἀμφορεύς.
Ample, ἐπιθ. πλατύς. εὐρύχωρος. §. ἄφθονος. §. λεπτομερής.
Amplectif, ive, (βτν.), ἐμπλεκτικός.
Amplement, ἐπιῤ. ἐν ἐκτάσει. §. πληρέστατα. §. ἀφθόνως.
Ampleur, θ. πλάτος.
Amplexatile, ἐπιθ. (βτν.) ἐμπλόκιμος.
Ampliateur, trice, ὁ πλατύνων (ἐπεκτείνων) τι.
Ampliatif, ive, συμπληρωτικὸς (νόμος κτλ.).
Ampliation, θ. ἀπόγραφον ἐξοφλητικοῦ κτλ.
Amplificateur, ὁ μεγαλοποιῶν τὰ πράγματα.
Amplification, θ. αὔξησις (λόγου). §. γύμνασμα ῥητορικὸν, μελέτη.
Amplifier, ῥ. αὐξάνω διὰ λόγου, μεγαλοποιῶ.
Amplissime, ἐπιθ. πλατύτατος.
Amplitude, θ. (γεωμετρ.) ἔκτασις, πλάτος. (ἀστρνμ.) εὖρος.
Ampoule, θ. φιάλη. §. φλύκταινα, φυσκαλὶς τοῦ δέρματος.
Ampoulé, ée. οἰδαίνων, ὀγκώδης.
Ampoulette, θ. (ναυτ.), ὡρολόγιον δι' ἄμμου. §. στούππωμα τῶν κανονίων κτλ.
Ampullacé, ée, (βτν.), ληκυθοειδής.
Ampullaire, θ. ληκυθώδης, (γένος ὀστρ. ποταμ.)
Ampusser, θ. ἴδε **Empusser**.
Amputation, θ. (χειρουργ.), κόψιμον μέλους, ἀκρωτηριασμός.
Amputer, ῥ. (χειρουργ.), κόπτω μέλος τι τοῦ σώματος, ἀκρωτηριάζω.
Amulette, θ. φυλακτόν.
Amunitionner, ῥ. ἐφοδιάζω (φρούριον κτλ.).
Amurer, ῥ. (ναυτ.) τεντόνω τὰ σχοινία τῶν ἱστίων, προτονίζω.
Amures, θ. πλθ. (ναυτ.), σχοινία πρὸς τέντωμα τῶν ἱστίων, πρότονοι.
Amusable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ τέρψῃ.

Amusant, ante, τερπνὸς, διασκεδαστικός.
Amusement, τέρψις, διασκέδασις. §. χρονοτριβή.
Amuser, ῥ. τέρπω, διασκεδάζω. §. ἀπασχολῶ ἢ ἀπατῶ. χρονοτριβῶ.
Amusette, θ. (οἰκ.), ἀθυρμάτιον, παιγνιδάκι.
Amuseur, ὁ τέρπων.
Amusoire, θ. μέσον πρὸς διασκέδασιν.
Amygdale, θ. (ἀνατομ.), οἱ ἀμυγδαλοειδεῖς ἀδένες τοῦ λαιμοῦ, αἱ ἀντιάδες.
Amygdalé, ée, (βτν.), ἀμυγδαλοειδής.
Amygdalifère, ἐπίθ. ἀμυγδαλοφόρος.
Amygdalin, ine, ἀμυγδάλινος.
Amygdaline, θ. (χημ.), τὸ ἅλας (ἡ οὐσία) τῶν πικραμυγδάλων.
Amygdalite, θ. ἀμυγδαλίτης (λίθος). §. (ἰατρ.) φλόγωσις τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, (κοιν.) λαιμά.
Amygdaloïde, ἐπίθ. ἀμυγδαλοειδής.
Amylacé, ée, ἀμυλώδης.
An, ἔτος, χρόνος. ||. (service du) bout de l'an, τὰ χρονιάτικα ἀποθανόντος. ||. bon an, mal an, (φρσ.), χρόνον μὲ (τὸν) χρόνον.
Anabaptiste κτλ., Ἀναβαπτιστὴς (αἱρετικὸς) κτλ.
Anagramme (κτλ.), θ. ἀναγραμματισμὸς κτλ.
Anal, ale, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ πρωκτοῦ.
Analectes, πλθ. ἀνάλεκτα.
Analecteur, συντάκτης ἀναλέκτων.
Analeptique, ἐπιθ. (ἰατρ.) ἀναληπτικός.
Analogie, θ. ἀναλογία.
Analogique, ἐπίθ. ἀναλογικός.
Analogiquement, ἐπίῤ. ἀναλογικῶς.
Analogisme, ἀναλογισμός.
Analogue, ἐπίθ. ἀνάλογος.
Analyse, θ. ἀνάλυσις.
Analyser, ῥ. ἀναλύω.
Analyste, ὁ ἀσχολούμενος (δεινὸς) περὶ τὴν ἀνάλυσιν.
Analytique, ἐπίθ. ἀναλυτικός.
Analytiquement, ἐπίῤ. ἀναλυτικῶς.

Ananas, εἶδ. καρποῦ τῆς Ἀμερ., ἀνανάσιον.
Anarchie, θ. ἀναρχία.
Anarchique, ἐπίθ. ἀναρχικός.
Anarchiser, ῥ. βάλλω εἰς ἀναρχίαν.
Anarchisme, σύστημα ἀναρχίας.
Anarchiste, φίλος τῆς ἀναρχίας, στασιαστής.
Anasarque, θ. εἶδος ὕδρωπος, ἀνασάρκωσις.
Anastomose, θ. ἀναστόμωσις.
Anastomoser (s'—), ῥ. ἀναστομοῦμαι.
Anastomotique, ἐπίθ. ἀναστομωτικός.
Anastrophe, θ. ἀναστροφὴ, (σχῆμα λόγου).
Anate, θ. εἶδος βαφῆς (ἰσάτιδος).
Anathématiser, ῥ. ἀναθεματίζω.
Anathématisme, ἀναθεματισμός.
Anathème, ἀνάθεμα.
Anatide, ἐπίθ. (ζωολ.), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πάπιας, νησσοειδής.
Anatife, θ. εἶδ. ὀστρέου, δάκτυλος ἢ βάλανος.
Anatin, ine, (ζωολ.), νησσοειδής.
Anatine, θ. εἶδος ὀστρέου διθύρου.
Anatomie, θ. ἀνατομία.
Anatomique, ἐπίθ. ἀνατομικός.
Anatomiquement, ἐπίθ. ἀνατομικῶς.
Anatomiser, ῥ. ἀνατέμνω. §. (μτφορ.) ἀναλύω,
Anatomiste, ἀνατόμος.
Ancelle καὶ (ὑποκορ.) **Ancelette**, θ. παιδίσκη.
Anceps, ἀμφίστομος.
Ancêtres, πλθ. οἱ πρόγονοι.
Ancette, θ. (ναυτ.), ἄκρα σχοινίου.
Anchau, ἀσβεστουργεῖον.
Anche, θ. γλωττὶς (ἐμπνευστοῦ ὀργάνου). §. τρύπα τοῦ μύλου διὰ τὸ ἀλεῦρι.
Ancher, ῥ. ἐναρμόζω γλωττίδα εἰς ἐμπνευστὸν ὄργανον.
Ancheau, τὸ σκεῦος ὅπου οἱ βυρσοδέψαι λειόνουν τὸν ἄσβεστην.
Anchiflure, θ. τρύπα σκωληκοφαγώματος εἰς κάδον.
Anchilose, ἴδε **Ankylose**.
Anchois, εἶδος σαρδέλλας, ἀντζόϊα.

Ancien, enne, παλαιός. πρῴην. πρεσβύτερος, ἀρχαιότερος. δημογέρων.
Anciennement, ἐπίῤ., τὸ πάλαι.
Ancienneté, θ. παλαιότης. ἀρχαιότης, τὰ πρεσβεῖα. ||. de toute—, ἐπιῤ. ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων.
Ancile, ἴδε **Ankyle**.
Ancillaire, ἐπιθ. (χημ.), προπαρασκευαστικός. §. (οὐσ. θ.) εἶδος ὀστρέου, ἀγκύλη, (κοιν.) ἐληά.
Ancipité, ée, (βτν.), ἀμφίτομος.
Ancolie, θ. εἶδ. εὐανθοῦς φυτοῦ.
Anconé, ἐπιθ. (ἀνατομ.) ὁ τοῦ ἀγκῶνος.
Ancrage, ἀγκυροβολία. ||. droit d'—, ἀγκυροβόλιον, ἐνόρμιον.
Ancre, θ. ἄγκυρα. §. (ἀρχιτεκτ.) δέμα σιδηροῦν τοίχου.
Ancrer, ῥ. ἀγκυροβολῶ, ἀράζω, §. (μτφορ.) ῥιζόνω (πυθενὰ), καλοκάθημαι.
Ancrure, θ. ζαρωματιὰ (εἰς ὕφασμα). §. (ἀρχιτεκτ.) δέμα σιδηροῦν τοίχου.
Ancyle κτλ., ἴδε **Ankyle** κτλ.
Andaillots, ἴδε **Daillots**.
Andain, ὅσον μέρος τοῦ λιβαδιοῦ ἢ τοῦ χορταριοῦ θερίζεται διὰ μιᾶς.
Andalou, ἵππος Ἱσπανικὸς (τῆς Ἀνδαλουζίας).
Andante (Ἰταλ.), μουσ., τὸ μεταξὺ γοργοῦ καὶ ἀργοῦ.
Andantino, ὑποκορ. τοῦ **Andante**.
Andarini, εἶδος σπυρωτοῦ φιδὲ, τριπτόν.
Andelle, ἴδε **Bois**.
Anders, πλθ. λειχὴν τῶν μοσχαρίων.
Andouille, θ. λουκάνικον.
Andouiller, κλαδάκι τοῦ ἐλαφοκέρατος.
Andouillette, θ. μικρὸν λυκάνικον.
Ane, ὄνος, γάϊδαρος.
Anéantir, ῥ. ἀφανίζω, μηδενίζω, χάνω, (καὶ αὐτπθ.) χάνομαι. ἀποκάμνω. τὰ χάνω.
Anéantissement, ἀφανισμός. κατάλυσις. ἐξουδένωσις. ἀποκαμωμός.
Anecdote, ἀνέκδοτον.
Anecdotier, ὁ συλλέγων καὶ διηγούμενος ἀνέκδοτα.
Anecdotique, ἐπιθ. ὁ περιέχων (ἢ στηριζόμενος εἰς) ἀνέκδοτα.
Aneçon, = **Seneçon**.
Anée, θ. γαειδουροφόρτι.
Anémomètre, ἀνεμόμετρον.
Anémone, ἀνεμώνη, (ἄνθ.).
Anémoscope, ἀνεμοσκόπιον.
Anémotrope, ἀνεμοτρόπιον, εἶδος μηχανῆς πρὸς κατασκευὴν τῆς κοκκολάτας.
Anerie, θ. γαειδουρειά.
Anesse, θ. γαειδάρα.
Aneth καὶ **Anet**, φ. ἄνηθον.
Anévrismal, ale καὶ
Anévrismatique, ἐπιθ. (ἰατρ.), ἀνευρυσματικός.
Anévrisme ἢ **Anévrysme**, (ἰατρ.), ἀνευρυσμός.
Anfractueux, euse, πλήρης ἑλιγμῶν, ἀνώμαλος.
Anfractuosité καὶ
Anfracture, θ. ἀνωμαλία.
Ange, ἄγγελος. §. εἶδος ἁλυσιδωτῆς σφαίρας κανονίου. §. εἶδος σκυλοψαρίου.
Angelin, δ. ἄνδηρον.
Angélique, ἐπιθ. ἀγγελικός. §. (οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ, ἀγγέλικα.
Angéliquement, ἐπίῤ. ἀγγελικῶς.
Angéliser, ῥ. μεταβάλλω εἰς ἄγγελον.
Angelot, εἶδ. νομίσματος ἀρχαίου τῆς Γαλλ. §. εἶδος κεφαλοτυρίων τῆς Νορμανδ.
Angelus, προσευχή τις τῶν Λατίνων.
Angéolement, διβόλισμα νέας φυτείας.
Angine, θ. λαιμὰ, (πάθος).
Angineux, euse, (ἰατρ.) ὁ ἐπιφέρων (συνοδευόμενος μὲ) πόνον τοῦ λαιμοῦ.
Angiosperme, ἐπιθ. (βτν.), ἐναγγειόσπερμος.
Angirolle, ἐργάτης (ὄνος) κατέργου.
Anglaise, θ. εἶδος χοροῦ. §. εἶδος χονδροῦ σειρητίου.
Anglaiser, ῥ κόπτω τὴν οὐρὰν τοῦ ἵππου πολλὰ κοντὴν καθὼς οἱ Ἄγγλοι.
Angle, γωνία.
Anglée, θ. μέρος ἢ πρᾶγμα σχηματίζον γωνίαν.
Angler, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.
Anglet, (ἀρχιτεκτ.), κοίλωμα διαχωρίζον τοὺς σχιστοὺς λίθους.
Angleux, euse, (noix —), στρυφνοκάρυον.
Anglican, ane, ἀγγλικανὸς (τὸ δόγμα).
Anglicisme, ἀγγλικισμὸς (διαλέκτου).
Angloir, ἐργαλ. τῶν κυμβαλοποιῶν, *γωνιάγρα.
Anglois, εἶδος πλακοῦντος μὲ δαμάσκηνα.
Anglomane, ἐπιθ. ἀγγλομανής.
Anglomanie, θ. ἀγγλομανία.
Angoisse, θ. στενοχωρία, ἀδημονία. §. θλίψις, πικρία. §. φίμωτρον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κλέπται.
Angon, εἶδος ἀκοντίου, ἀγκύλη. §. εἶδος ὀστρεοθηρευτικῆς ἀγκυρίδος.
Angone, θ. (ἰατρ.), στένωσις τοῦ λαιμοῦ, *ἀγχόνη.
Angora, ἐπιθ. ἀγκυρανὸς (κυρ. κάττος).
Angrois, σφηνάριον τῶν στειλιαρίων.
Anguichure, θ. τὸ λωρὶ (ὁ ἀορτὴρ) τοῦ κυνηγετικοῦ βουκίνου.
Anguiclde, ἐπιθ. ὀφεοκτόνος.
Anguiforme, ἐπιθ. ὀφιοειδής.
Anguigène, ἐπιθ. ἐγχελυογενὴς ἢ ὀφιογενής.
Anguillard, εἶδος βατράχου.
Anguillade, θ. δάρσιμον μὲ δέρμα ἐγχελύου (στρόμπον κτλ.).
Anguille, θ. ἐγχέλυον. ||. il y a quelque — sous roche, (παροιμ.), ὑπὸ τῷ λίθῳ σκορπίος εὕδει. §. (ναυτ.) εἶδος φάλαγγος, (ἄλλ.) **Couette**. §. (τεχν.) ζαρωματιὰ τῆς ἐρέας.
Anguillé, ée, ἐγχελυοειδής.
Anguillées ἢ **Anguillers**, πλθ. (ναυτ.) οἱ ὀχετοὶ τοῦ ἄντλου (τῆς σεντίνας).
Anguillette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Anguille**, ἐγχέλιον.
Anguillière, θ. ἐγχελυοτροφεῖον.
Anguilliers, ἴδε **Anguillées**.
Anguilliforme, ἐπιθ. ἐγχελυοειδής.
Anguilloneux, euse, ἐγχελυώδης, 'γλιστερὸς, ἀπατηλός.

Anguillule, εἶδος λεπτῶν σκωλήκων.
Anguin, ine, ὀφιοειδής.
Anguinaire, εἶδος πολυποδος, (ἄλλ.) **Siliquaire.**
Anguine, θ. εἶδ. φυτοῦ (σικύου).
Anguis, εἶδ. ὄφεως, (ἄλλ.) **Orvet.**
Angulaire, ἐπιθ. γωνιώδης. ‖. pierre—, ἀκρογωνιαῖος λίθος.
Angulairement, ἐπιῤ. γωνιωδῶς.
Angulé, ée καὶ
Anguleux, euse, γωνιώδης. §. (μτφορ.) δύστροπος.
Angusticlave, ἡ ςενόσημος (ἐσθὴς τῶν Ῥωμ.).
Angustie, θ. στένωσις, στενοχωρία.
Angustié, ée, στενὸς, στενόχωρος.
Angusture, θ. εἶδος κινίνου.
Anhélation, θ. *πνευστιασμὸς, ταχύπνοια.
Anhéler, ῥ. τρέφω προσηκόντως τὸ πῦρ.
Anhéleux, euse. ⁓ ευσιῶν, δύσπνους.
Ani, πτν. κροτωνοφάγος.
Anibe, θ. κεδρωτὴ, (δένδρ.).
Anicillo, εἶδος πεπέρεως.
Aniçote, θ. δικανίκιον.
Anicroche, θ. (οἰκ.) ἐμπόδιον, πρόσκομμα.
'Anier, ère, ὀνηλάτης.
Anil, εἶδ. φυτοῦ ἰνδικοφόρου.
Anille, θ. ἕλιξ (ἀμπέλου κτλ.) ἢ δικανίκιον. §. κρίκος σιδηροῦς συνέχων τὴν ἐπάνω μυλόπετραν.
Anillé, ée, (βτν.), ἑλικοφόρος.
Animadversion, θ. ὀνειδισμὸς, ἐπιτίμησις. ἀπέχθεια.
Animal, ale, ζωϊκός. ‖. (οὐσ.) ζῶον.
Animalcule, ζωΰφιον.
Animalculisme, τὸ σύστημα τῶν
Animalculiste, ὁ πρεσβεύων τὴν ὕπαρξιν ζωϋφίων ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρματι.
Animalisable, ἐπίθ. ὁ εἰς ζωϊκὴν οὐσίαν μεταποιήσιμος.
Animalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Animaliser (s'—), ῥ. μεταποιοῦμαι εἰς ζωϊκὴν οὐσίαν.
Animalisme, ἡ κατάστασις τοῦ ζώου.
Animaliste, = **Animalculiste.**
Animalité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ ζώου.

Animateur, ζωογόνος.
Animation, θ. ἐμψύχωσις (τοῦ ἐμβρύου).
Animelles, θ. πλθ. οἱ ὄρχεις τοῦ κριοῦ μαγειρευμένοι. §. αἱ γαργαλῆθραι τοῦ λαιμοῦ, τὰ παρίσθμια, αἱ ἀντιάδες.
Animer, ῥ. ἐμψυχόνω (κυρ. καὶ μτφορ.). διεγείρω, ἐρεθίζω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἔμψυχος· ζωηρός.
Animeux, euse, εὔτολμος, εὐερέθιστος.
Animisme, τὸ σύστημα τῶν-
Animiste, ὁ ἀποδίδων εἰς τὴν ψυχὴν ὅλας τοῦ σώματος τὰς ἐνεργείας.
Animosité, θ. δυσμένεια, ἀπέχθεια, πάθος.
Animoviste, ὁ πρεσβεύων τὴν ὁμόφυλον ἐπιγονὴν τοῦ σπέρματος.
Anis, γλυκάνισον.
Aniser, ῥ. σκευάζω μὲ γλυκάνισον.
Anisette, θ. ποτὸν ἐσκευασμένον μὲ γλυκάνισον.
Ankyle, εἶδ. ὀστρέου, ἀγκύλη.
Ankyloblépharon, ἀγκύλωσις τῶν βλεφάρων.
Ankyloglose, ἀγκύλωσις τῆς γλώσσης, γλωσσοδέτης.
Ankylose, θ. ἀγκύλωσις (ἀκινησία, πιάσιμον) τῶν ἄρθρων.
Ankyloser, ῥ. (χειρϑργ.) προξενῶ ἀγκύλωσιν, ἀγκυλόω.
Annal, ale, ἐνιαύσιος. §. (θ. πλθ.) χρονικά.
Annaliste, χρονογράφος.
Annate, θ. ἐμβατίκιον (τοῦ Πάππα).
Anneau, κρίκος, (Τ.) χαλκᾶς. §. δακτυλίδι. ‖. l'—du Saturne, (ἀστρνμ.), ὁ δακτύλιος τοῦ Κρόνου. §. σγουρὸν τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς.
Année, θ. ἔτος, χρονιά. §. χρονιάτικον. ‖.—commune, (φρσ.) χρόνον μὲ τὸν χρόνον.
Anneler, ῥ. στρέφω κρικοειδῶς, βοστρυχίζω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κρικωτὸς, κρικοειδής. 2) κλείω μὲ κρίκον.
Annelet, (ἀρχιτεκτ.), μικρὸς κρίκος, δακτυλιδάκι.
Annelure, θ. τὸ σγούρωμα τῶν μαλλιῶν.

Annexe, θ. παράρτημα. §. (ἐκκλησ.) μετόχι.
Annexer, ῥ. ἐπισυνάπτω (ἔγγραφον)· προσαρτῶ (κτῆμα)· προσθέτω ὡς παράρτημα.
Annexion, θ. προσάρτησις, πρόσθεσις.
Annihilable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἐκμηδενίσεως.
Annihilation, θ. = **Anéantissement.**
Annihiler, ῥ. = **Anéantir.**
Annion, (Νμ.), προθεσμία ἐνιαύσιος (χρεωφειλέτου).
Anniversaire, ἐπέτειος. ‖. (οὐσ.) τὰ γενέθλια ἢ τὸ μνημόσυνόν (τὰ χρονιάτικά) τινος.
Annoise, θ. εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Herbe de la Saint-Jeanne.
Annomination, θ. παιγνηγορία, παρωνομασία.
Annon, εἶδος πτηνοῦ μυθώδους (κύκνου) τῶν Ἰνδ.
Annonaire, ἐπίθ. σιτοπομπὸς (πόλις παρὰ Ῥωμ.). ‖. loi—, ὁ περὶ σιτοπομπίας νόμος.
Annonce, θ. ἀγγελία.
Annoncer (nous annonçons, j'annonçais etc.), ῥ. ἀναγγέλλω, δηλῶ. προμηνύω. ‖. (αὐτπθ.) δείχνω, φαίνομαι ὅτι.
Annonceur, ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀναγγέλλων τι. ‖.—de nouvelles, ὁ διαδίδων εἰδήσεις.
Annonchalir (s'—), ῥ. γίνομαι νωχελὴς (ἀκηδής).
Annonciade, θ. τὸ ἱπποτικὸν τάγμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Annonciation, θ. ὁ Εὐαγγελισμός.
Annone, θ. σιτοπομπεία ἐπέτειος (παρὰ Ῥωμ.)
Annotateur, σχολιαστής.
Annotation, θ. σημείωσις, σχόλιον.
Annoter, ῥ. σχολιάζω.
Annuaire, ἐπετηρίς.
Annualité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Annuel, elle, ἐπέτειος, ἐνιαύσιος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) μνημόσυνον δι' ὅλον τὸ ἔτος ὑπὲρ τεθνεῶτος.
Annuellement, ἐπίῤ. κατ' ἔτος, ἐτησίως, ἐνιαυσίως.
Annuité, θ. χρεώλυτρον δι' ἐτησίας πληρωμῆς.

Annulabilité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Annulable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἀκυρώσεως, ἀκυρώσιμος.
Annulaire, ἐπίθ. δακτυλιωτός. δακτυλιοειδής. ‖. doigt —, ὁ παράμεσος (ὁ δακτυλιώτης) δάκτυλος. ‖. (οὐσ. θ.) εἶδ. κάμπης, (ἄλλ.) Livrée.
Annulatif, ive, ἀκυρωτικός.
Annulation, θ. ἀκύρωσις.
Annulement, (ναυτ.), σημεῖον ἀναιροῦν τὸ πρὸ αὐτοῦ.
Annuler, ῥ. ἀκυρῶ.
Annoblir, ῥ. ἐξευγενίζω.
Annoblissement, ἐξευγενισμός.
Anoche, θ. ἴδε Hémérocalle.
Anodin, ine, ἀνώδυνος, ἀκεσώδυνος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ἰατρικὸν ἀνώδυνον.
Anolis, εἶδ. ἑρπετῶν.
Anomal (τὸ πλθ. Anomaux), ale, ἀνώμαλος.
Anomalie, θ. ἀνωμαλία.
Anomalistique, ἐπίθ. (ἀστρνμ.). ἀνωμαλώδης.
Anomphal, ale, ὁ ἄνευ ὀμφαλοῦ.
ʻAnon, ὀνάριον, γαειδουράκι.
Anonacé καὶ Anoné, ée, (βτν.) ἀνωνοειδής.
Anone, θ. εἶδ. φυτοῦ, ἄνωνις, βουκάρδιον, (ἄλλ.) Corossol ἢ Coeur-de-boeuf.
ʻAnonnement, ἡ περὶ τὸ ἀναγινώσκειν δυσκολία, δισσολογία. 2) (ἐπὶ ὄνων) τοκετός.
ʻAnonner, ῥ. δισσολογῶ, δυσκολεύομαι (κοντοστέκομαι) ἀναγινώσκων. 2) (ἐπὶ ὄνου) γεννῶ.
Anonyme, ἀνώνυμος.
Anordie, θ. θύελλα βόρειος.
Anordir, ῥ. τρέπομαι πρὸς βορρᾶν, βορρίζω
Anormal, ale, ἄτακτος.
Anormalie, καὶ
Anormalité, θ. ἀταξια.
Anpan, εἶδος ὀστρέου διθύρου.
Anquilleuse, θ. γυνὴ κλέπτρα.
Anquitranade, θ. ἴδε Prélant.
Anse, θ. λαβὴ (χέρι) ἀγγείου. §. (ναυτ.) μικρὸς λιμήν. §. ἴδε Hanse. ‖. faire danser l'— du panier, (φρσ.) κλέπτω ἀπὸ τὰ 'ψούνια.
Ansé, ée. ὁ ἔχων λαβὴν (χεροῦλι).

Anséatique, ἴδε Hanséatique.
Anser, ῥ. βάλλω χεροῦλι εἰς ἀγγεῖον.
Ansères, πλθ. γένος χηνῶν.
Anserine, θ. χηνοπόδιον, (φυτ.).
Anserinette, θ. χηνάριον.
Ansette, ὑποκορ. τοῦ Anse.
Ansière, θ. εἶδ. δικτύου διὰ τοὺς μικροὺς λιμένας.
Anspect, (ναυτ.), εἶδος μοχλοῦ διχαλωτοῦ.
Antagonisme, (ἀνατ.), ἀνταγωνισμός.
Antagoniste, ἀνταγωνιστής.
Antale, θ. εἶδος ὀστρέου (σωλῆνος).
Antan, ἐπίρ. (ἀρχ.), πέρυσι. ‖. les neiges d'—, τὰ περυσινὰ χιόνια.
Antanaclase, θ. ἀντανάκλασις, (ῥτρ.)
Antanaire καὶ
Antanier, ère, (κυνηγ.), περυσινὸς, μὲ περυσινὰ πτερά.
Antanois, oise, (ζῶον) χρονιάρικον, περυσινόν.
Antarctique, ἐπιθ. (Γεωγρφ.), ἀνταρκτικός.
Ante, θ. (ἀρχιτεκτ.), προστὰς ἢ παραστάς.
Antécédemment, ἐπίρ. προτοῦ.
Antécédence, θ. (ἀστρνμ.), προήγησις. ‖. être en—, προηγεῖσθαι.
Antécédent, ente, πρότερος, προηγούμενος. ‖. (οὐσ.) ὁ ἡγούμενος λόγος, (Γρμτ. καὶ Λογικ.) ὁ πρῶτος (ὁ ἀρχικὸς) ὅρος, (Μθμτ.) (πλθ.) τὰ προηγούμενα.
Antechrist, ὁ ἀντίχριστος.
Antéciens, πλθ. (Γεωγρφ.), οἱ ἀντίοικοι.
Antédiluvien, enne, ὁ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.
Anténaire, θ. (βτν.), γένος φυτῶν (ἡλιοτροπίων).
Antenale, ἴδε Albâtros.
Antenne, θ. (ναυτ.) κεραία, ἀντέννα. §. (ζωολογ.) κεράτιον (ἐντόμου).
Antenné, ée, και
Antennifère, ἐπίθ. ὁ ἔχων κεραίας ἢ κεράτια.
Antenniforme, ἐπιθ. ὁ ἔχων σχῆμα κεραίας.
Antenniste καὶ

Antennulaire, κερατιοφόρος, (ἐπὶ ἐντόμων).
Antennule, θ. κεράτιον (ἐντόμȣ).
Antennole, θ. (ναυτ.), μικρὰ κεραία.
Antenois, ἐπίθ. = Antanois.
Anténuptial (τὸ πλθ. Anténuptiaux), ale, προγαμιαῖος.
Anteoccupation, θ. (ῥτρ.) προκατάληψις.
Antépectoral, ale, ὁ πρὸ τοῦ στήθους, προστηθίδιος.
Antépénultième, ἐπιθ. προπαραλήγων. ‖. (οὐσ. θ.) ἡ προπαραλήγουσα.
Antéprédicaments, πλθ. τὰ προλεγόμενα.
Antérieur, eure, ἐμπροσθινός. §. προγενέστερος.
Antérieurement, ἐπίρ. προτοῦ.
Antériorité, θ. προτεραιότης.
Anternons, πλθ. ὑψώματα γῆς διὰ τῶν ἁλοπηγίων.
Antesciens, πλθ. (γεωγρφ.), ἀντίσκιοι.
Antestatures, θ. πλθ. χαρακώματα πρόχειρα.
Antéversion, θ. (ἀνατομ.), ἀναστροφή.
Anthère, θ. (βτν.), ἀνθήλη.
Anthologe, (ἐκκλησ.), ἀνθολόγιον.
Anthologie, θ. ἀνθολογία.
Anthracite, ἀνθρακίτης, (εἶδ. γαιάνθρακος).
Anthraciteux, euse, ὁ περιέχων ἀνθρακίτην, ὁ ἐκ τοῦ εἴδȣς τοῦ ἀνθρακ.
Anthropologie, Anthropophage κτλ., ἀνθρωπολογία, ἀνθρωποφάγος κτλ.
Antichambre, θ. προθάλαμος, ἀντικάμαρα.
Antichrétien, enne, ἀντιχριστιανικός.
Antichrist, = Antechrist.
Anticipatif, ive, προκαταληπτικός.
Anticipation, θ. προκατάληψις. §. προκαταβολή. ‖. par —, ἐπιρ. προτοῦ, πρό.
Anticiper, ῥ. προλαμβάνω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πρόωρος. ‖. opinion—, προκατάληψις.
Antidardreux, euse, (ἰατρ.) ὠφέλιμος διὰ τοὺς λειχῆνας.

Antidate, θ. ἀντιχρονισμὸς περὶ τὴν μηνολογίαν.
Antidater, ῥ. χρονολογῶ προτοῦ (ἔγγραφον), δολιεύω τὴν ἡμερομηνίαν.
Andidotaire, συλλογὴ ἀντιδότων, ἰατροσόφιον.
Andidote, ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον.
Antienne, θ. (ἐκκλησ.), ἀντίφωνον. §. (μτνμ.) ἀγγελία.
Antifarcineux, euse, (ἰατρ.), ἀντιψωρικός.
Antifébrile, ἐπίθ. (ἰατρ.) ἀντιπυρετικός.
Antilaiteux, euse, (ἰατρ.) ἀντιγαλακτικός.
Antilope, θ. γένος αἰγάγρȣ, ἀντιλόπη.
Antimoine, ἀντιμόνιον, στίμμι, (εἶδ. ἡμιμετάλλου).
Antimoiné, ée καὶ
Antimonial, ale, καὶ
Antimonié, ée, (φαρμακοπ.), ἀντιμονιώδης.
Antinalle, εἶδ. πτηνοῦ θαλασσ.
Antinationnal, ale, ἀντεθνικός.
Antinomie, θ. ἀντινομία.
Antinomique, ἐπιθ. ἀντινομικός.
Antipape, ἀντίπαππας.
Antipathie, θ. ἀντιπάθεια.
Antipathique, ἐπίθ. ἀντιπαθής.
Antipestilentiel, elle, ἀντιλοιμικός.
Antiphonaire καὶ **Antiphonier**, ἀντιφωνάριον, (βιβλ. μȣσ.)
Antipodal, ale, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀντίποδας.
Antipodes, πλθ. (Γεωγρφ.), οἱ ἀντίποδες.
Antiputride, ἐπιθ. ἀντισηπτικός.
Antiquailles, θ. πλθ. παλαιὰ (ἄχρηστα) πράγματα, σκȣριαίς.
Antiquaire, ἀρχαιολόγος.
Antique, ἐπιθ. ἀρχαῖος. §. ἀρχαϊκός. §. (οὐσ.) ἀρχαιότης. ||. à l'—, ἀρχαϊκῶς.
Antiquement, ἐπίῤ. ἀρχαϊκῶς.
Antiquer, ῥ. βιβλιοδετῶ ἀρχαϊκῶς.
Antiquité, θ. ἀρχαιότης.
Antisciens, πλθ. (Γεωγρφ.), ἀντίσκιοι.
Antiscorbutique, ἐπιθ. (ἰατρ.), ὁ ὠφελῶν κατὰ τῆς **σομακάκης**.

Antiscrophuleux, euse, (ἰατρ.), ἀντιχοιραδικός.
Antiseptique, ἐπιθ. ἀντισηπτικός.
Antisocial, ale, ἀντικοινωνικός.
Antispasmodique, ἐπιθ. ἀντισπασμωδικός.
Antispastique, ἐπιθ. ἀντισπαστικός.
Antispode, ψευδοσπόδιον.
Antistrophe, θ. ἀντιστροφή.
Antisyphilitique, = **Antivénérien.**
Antithèse, θ. ἀντίθεσις, (ῥτρ.).
Antithétique, ἐπιθ. ἀντιθετικός.
Antivénérien, enne, (ἰατρ.), ὁ ὠφελῶν κατὰ τῶν ἀφροδισιακῶν παθῶν.
Antivermiculaire, καὶ
Antivfrmineux, euse, (ἰατρ.), ἀνθελμιντικός.
Antofles, πλθ. μεγάλα μοσχοκάρφια.
Antoiser, ῥ. σωρεύω τὴν κόπρον.
Antoit, ἐργαλεῖον (καμπτὴρ) διὰ τὰ στραβόξυλα.
Antonomase, θ. ἀντωνομασία, (ῥτρ.).
Antre, ἄντρον, σπήλαιον.
Anuer, ῥ. (κυνηγ.) κατασκοπεύω, σημαδεύω.
Anuiter (s'—), ῥ. νυκτόνομαι.
Anus, ἡ ἕδρα (τοῦ σώμ.), ὁ πάτος.
Anxiété, θ. ἀγωνία (ψυχική), στενοχωρία.
Aoriste, (Γρμτ.), ἀόριστος.
Aorte, θ. ἡ ἀορτὴ, (ἀνατομ.).
Aortique, ἐπίθ. ὁ τῆς ἀορτῆς.
Aortite, φλόγωσις τῆς ἀορτῆς, ἀορτῖτις.
Août (προφ. οû), αὔγουςος (μήν). §. τὸ θέρος. ||. faire l'—, θερίζω.
Aoûtement (προφ. **A-oû-teman**), ὡρίμασις τῶν καρπῶν.
Aoûter (προφ. **A-oû-té**), ῥ. ὡριμάζω.
Aoûteron, θεριστής.
Apaisement, (οἰκ.) ἡσυχία.
Apaiser, ῥ. κατευνάζω, καθησυχάζω· ἡμερόνω, καταπραΰνω· ἐξιλεόνω. §. (αὐτπθ.) κατευνάζομαι, κοπάζω. ||. —sa soif, νὰ σβέσῃ τὴν δίψαν του.
Apalachine, θ. εἶδ. τεΐου τῆς Ἀμερ.

Apanage, κλῆρος, κληρουχία, κληρονομία (κυρ. ἡγεμόνος).
Apanager, ῥ. κληροδοτῶ, προικίζω.
Apanagiste, ὁ καρπούμενος κληροδότημα, ἐπίκληρος.
Apapelardir (s'—), ῥ. γίνομαι ὑποκριτὴς (papelard).
Aparte (Λτν.), ἰδιολογία (ὑποκριτοῦ θεάτρου).
Apathie, θ. ἀπάθεια.
Apathique, ἐπίθ. ἀπαθής.
Apathiser, ῥ. προξενῶ ἀπάθειαν.
Apens, ἴδε **Guet-apens.**
Aperceptibilité, θ. τὸ ἀντιληπτικόν (τῶν ἐντυπώσεων).
Aperceptible, ἐπιθ. ἀντιλήψιμος.
Aperception, θ. ἀντίληψις, κατανόησις, συναίσθησις.
Apercevable, ἐπιθ. ὁρατός.
Aprrcevance, θ. τὸ διορατικόν.
Apercevoir, ῥ. παρατηρῶ, (κοιν.) στοχάζομαι. βλέπω. § (μτφορ.) ἐννοῶ, κατανοῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ.) aperçu, (ὡς οὐσ.), ἔποψις. περίληψις, σύνοψις.
Apercher, ῥ. (κυνηγ.) παρατηρῶ ποῦ κουριάζουν τὰ πτηνά.
Aperçoir, πέταλον μετάλλου προσηρμοσμένον εἰς τὸ ξύλον τῆς μυλόπετρας τοῦ καρφιδοποιοῦ.
Aperçu, ue, μτχ. τοῦ **Apercevoir.** ||. (ὡς οὐσ. ἀρσ.) ἰδέα γενικὴ (συνοπτικὴ) τοῦ πράγματος.
Apéritif, ive, (ἰατρ.), διαφορητικὸς, (κοιν.) ἐξανοικτικός.
Apéritoire, θ. πλὰξ πρὸς ὁμαλισμὸν τοῦ σύρματος τῶν καρφίδων.
Apertise, θ. (ἀρχ.), ἐπιδεξιότης.
Apetissement, σμίκρυνσις.
Apetisser, ῥ. σμικρύνω, (καὶ αὐτπθ.) σμικρύνομαι, μικραίνω. (ἐπὶ ὕφασμ.) τραβηοῦμαι εἰς τὸ νερὸν, (κοιν.) ἐμβαίνω.
Aphélie, (ἀστρνμ.), τὸ ἀφήλιον.
Aphérèse, θ. (γρμτ.), ἀφαίρεσις.
Aphorisme, ἀφορισμός.
Aphrodisiaque, ἐπιθ. ἀφροδισιακός.
Aphronille, θ. εἶδ. φυτοῦ διουρητικοῦ.
Aphronitre, ἀφρόνιτρον.
Aphthes, πλθ. ἄφθαι, ἄφτραις.
Aphtheux, euse, ἀφθώδης.

Api, εἶδος μήλου, παραδεισόμηλον. §. εἶδ. φυτοῦ, ἐλειοσέλινον.
Apiaires, πλθ. μελισσογενῆ (ἔντομα).
Apiater, ἴδε Guêpier.
Apical, ale, καὶ
Apidé, ée, (διδακτ.), ὁ ἔχων κορυφὴν ἢ ἀκωκήν.
Apicilaire, ἐπίθ. κορυφαῖος.
Apicole, = Apiculteur.
Apicule, ἀκίς.
Apiculé, ée, ἀκιδωτός.
Apiculteur, μελισσουργὸς, μελισσοκόμος.
Apiculture, θ. μελισσοκομία.
Apiéceux, euse, (τεχν.), ὁ δουλεύων μὲ τὸ κομμάτι.
Apietrir (s'—), ῥ. χαυνοῦμαι.
Apifère, ἐπιθ. (διδακτ.), μελισσοφόρος.
Apiforme, ἐπιθ. μελισσοειδής.
Apinaire (Λτν.), γελωτοποιός.
Apinal, (φαρμακοπ.), ἡ ῥίζα τῆς ἀριστολοχίας.
Apion, γένος ἐντόμων κολεοπτέρων.
Apiquage, (ναυτ.), τὸ οὐσ. τοῦ—
Apiquer, ῥ. (ναυτ.), ἔρχομαι κατὰ κάθετον, (ὅταν τεντόνεται ἡ ἄγκυρα).
Apitoyer, ῥ. κινῶ (καὶ αὐτπθ. κινοῦμαι) εἰς οἶκτον, οἰκτίρομαι.
Apivore, ἐπιθ. μελισσοφάγος.
Aplaigner, ῥ. ἴδε Lainer καὶ Paver.
Aplaigneur, ὁ κναφεύων (ἀνιξαίνων) τὰς ἐρέας.
Aplaner, ῥ. ἴδε Lainer.
Aplaneur, = Aplaigneur.
Aplanir, ῥ. ἰσάζω τὴν ἐπιφάνειαν, λεαίνω, ὁμαλίζω.
Aplanissement, ἐξομάλυνσις.
Aplanisseur, = Aplaigneur.
Aplater, ῥ. (ναυτ.) διαιρῶ τοὺς ναύτας ἀπὸ ἑπτὰ ἑπτὰ συσσίτους.
Aplatir, ῥ. πλατύνω τὴν ἐπιφάνειαν, ζουλῶν ἰσάζω, ἐπιπεδόω.
Aplatissage, τὸ οὐσ. τοῦ Aplatir.
Aplatissement, πλάτυνσις (τῆς ἐπιφανείας), ἐπιπέδωσις.
Aplatisserie, θ. τὸ μέρος τοῦ σιδηρουργείου ὅπου πλατύνονται αἱ λάμαι τοῦ σιδήρου.

Aplatisseur, ὁ ἐπιπεδῶν (ἰσάζων).
Aplatissoir, ἐργαλεῖον (ἢ μηχανὴ) πρὸς πλάτυνσιν τοῦ σιδήρου κτλ.
Aplester (-strer), ῥ. (ναυτ.), ἀπλόνω (ἀνοίγω) τὰ πανιά.
Aplet, εἶδ. δικτύου διὰ τὰς ἀρίγγας.
Apléter, ῥ. (γεωργ.) ἐπιταχύνω τὴν ἐργασίαν.
Apléteur, ὁ δουλεύων ταχέως.
Aplomb, ἡ κατὰ κάθετον στάσις. §. (μτφορ.) εὐστάθεια. ἀταραξία. ||. d'—, κατὰ κάθετον.
Apludée, γέν. φυτῶν (ἀγρώστιος), ἄχνη.
Aplustre, κόσμημα τοῦ πλοίου, ἄφλαστον.
Apocalypse, θ. ἀποκάλυψις, (Γρφ.).
Apocalyptique, ἐπίθ. ὁ κατ' ἀποκάλυψιν. §. δυσνόητος.
Apoco (Ἰταλ.), ὀλιγόνους, προβατώδης.
Apocope, θ. (Γρμτ.), ἀποκοπή.
Apocrisaire ἢ Apocrisiaire, ἀποκρισάριος, ἀπεσταλμένος.
Apocryphe, ἐπίθ. ἀπόκρυφος. §. ἀδέσποτος.
Apocyn, φ. ἀπόκυνον.
Apocynées, (βτν.), φυτὰ ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἀποκύνου.
Apode, ἐπίθ. ἄπους (ἰχθὺς χωρὶς πτερύγια εἰς τὸ ὑπογάστριον).
Apogée, (ἀστρνμ.), τὸ ἀπόγειον (σημεῖον). §. (μτφορ.) τὸ ἔπακρον (τῆς δόξης κτλ.).
Apointisser, ῥ. κάμνω τι ὀξὺ (σουβλερόν).
Apologétique, ἐπίθ. ἀπολογητικός.
Apologie, θ. ἀπολογία.
Apologiste, ὁ ὑπεραπολογούμεμενός τινος.
Apologue, ἀπόλογος, μῦθος.
Apoltronir, ῥ. (κυνηγ.), κόπτω τὰ 'νύχια τοῦ ἱέρακος.
Apophthegme, ἀπόφθεγμα.
Apophyse, θ. ἀπόφυσις.
Apoplectique, ἐπίθ. ἀποπληκτικός.
Apoplexie, θ. ἀποπληξία.
Apostasie, θ. ἐξώμοσις.
Apostasier, ῥ. ἐξόμνυμι (τὴν ἀληθῆ θρησκείαν).

Apostat, ἐξωμότης, ἀποστάτης (τῆς θρησκείας).
Apostème, ἀπόστημα.
Aposter, ῥ. τοποθετῶ τινα εἰς ἐνέδραν. ||. des gens apostés, ἐγκάθετοι.
Apostillateur, σχολιαστὴς (Νόμων κτλ.).
Apostille, θ. παρα(ὑπο)σημείωσις. ὑστερόγραφον.
Apostiller, ῥ. παρασημειῶ (εἰς ἀναφορὰν κτλ.), προσγράφω.
Apostis, (ναυτ.), κοντάρι, ἀπώστης.
Apostolat, τὸ ἀποστολικὸν ἐπάγγελμα, ἀποστολή.
Apostolicité, θ. τὸ ἀποστολικὸν (τοῦ βίου τινός).
Apostolique, ἐπίθ. ἀποστολικός.
Apostoliquement, ἐπίρ. ἀποστολικῶς.
Apostoliser, ῥ. κηρύττω ἀποστολικῶς.
Apostrophe, θ. (ῥτρ.) ἀποστροφή. §. (γρμτ.) ἀπόστροφος.
Apostropher, ῥ. ἀποστρέφω τὸν λόγον (ἀποτείνομαι κατὰ σχῆμα ἀποστροφῆς) πρός τινα.
Apothéose, θ. ἀποθέωσις.
Apothicaire, φαρμακοποιός.
Apothicairerie, θ. φαρμακεῖον, φαρμακοποιεῖον. §. φαρμακοποιία.
Apôtre, ἀπόστολος. §. (ναυτ.) = τῶ—
Apotureaux, πλθ. (ναυτ.) αἱ ἄκραι τῶν προεχόντων τῆς πρώρας στραβοξύλων.
Apozème, (ἰατρ.), ἀπόζεμα.
Appaiser, ἴδε Apaiser.
Apparaître, ῥ. φαίνομαι (ἔξαφνα). ἐμφανίζομαι. ||. faire—, (δικονμ.), ἐμφανίζω (ἔγγραφον κτλ.).
Apparat, ἐπίδειξις. §. πίναξ βιβλίου, ἔλεγχος τῶν ἐμπεριεχομένων. ἀπάνθισμα.
Apparaux, πλθ. (ναυτ.), ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ πλοίου,
Appareil, πομπή· ἐπίδειξις· ἑτοιμασία. §. τὰ πρὸς χειρουργίαν ἐργαλεῖα. §. τὸ σύστημα τῶν ὁμοειδῶν ὀργάνων τοῦ σώμ. §. (ἰατρ.) ἐπίθεμα, ἔμπλαστρον. §. (ἀρχιτεκτ.) ἡ ἀναλογία τῆς συναρμογῆς τῶν λίθων.

Appareillage, (ναυτ.), ἑτοιμασία πρὸς ἀπόπλουν, ἀπόπλους.

Appareillement, ζευγάρωμα ζώων.

Appareiller, ῥ. 'ταιρειάζω, ζευγαρόνω. (αὐτπθ.) συνοικειοῦμαι. §. (ναυτ.) ἀνάγομαι, ἀπαίρω. §. (ἀρχιτεκτ.) σχεδιάζω τὸ συναρμολόγημα τῶν πρὸς οἰκοδομίαν λίθων.

Appareilleur, (ἀρχιτεκτ.), συναρμολογητὴς τῶν λίθων.

Appareilleuse, θ. γυνὴ μαςροπός.

Apparemment, ἐπίῤ. ὡς φαίνεται.

Apparence, θ. ἐπιφάνεια, ἐξωτερικόν. πρόσχημα. §. πιθανότης. ||. sauver les apparences, οἰκονομῶ εὐσχήμως τὸ πρᾶγμα.

Apparent, ente, προφανής. ἐν ἀπόπτῳ κείμενος. φαντακτερός. §. (μτφορ.) δοκῶν, κατ' ἐπιφάνειαν.

Apparenter, ῥ. συγγενεύω.

Apparesser, ῥ. κάμνω τινὰ ὀκνηρόν.

Appariade, θ. (κοιν.) ἀντὶ-

Appariement καὶ **Appariment**, ζευγάρωμα.

Apparier, ῥ. κάμνω 'ταίρει, ζευγαρόνω, (καὶ αὐτπθ.) ζευγαρόνομαι.

Appariteur, κλητὴρ (σχολῆς). εὐταξίας (ἐκκλησ. δικαστηρίου).

Apparition, θ. ἐμφάνισις. §. ἐπιτολὴ (κομήτου κτλ.).

Apparoir, ῥ. (μετὰ τοῦ faire) δεικνύω (ἀποδεικνύω) τι. ||. (τρπρσ.) comme il appert, (Νμ.) καθὼς ἀποδείκνυται (ἐξάγεται, φαίνεται).

Appartement, χώρισμα (οἰκίας), *διαίτημα. §. συναναστροφὴ (εἰς τὴν αὐλήν).

Appartenance, θ. παράρτημα (κτήματος), προσκείμενον.

Appartenir, ῥ. ἀνήκω εἰς. ||. (συνήθ. τρπρσ.) εἶναι ἴδιον (ἔργον) τινος. ||. pour être statué ce qu il appartiendra, (φρσ. Νμ.), ἵνα δισταχθῶσι τὰ δέοντα.

Appas, πλθ. θέλγητρα.

Appât, δέλεαρ.

Appâteler καὶ

Appâter, ῥ. ταγίζω ('σὰν πουλί). §. δελεάζω.

Appauvrir, ῥ. πτωχύνω. §. (γεωργ.) ἐξαντλῶ τὸ γόνιμον τῆς γῆς, τὴν κάμνω λυπροτέραν.

Appauvrissement, τὸ οὐσ. τοῦ **Appauvrir**.

Appeau, κράκτης (πτηνῶν). §. ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ὀρνιθοθῆραι μιμοῦνται τὴν φωνὴν πτηνοῦ.

Appel, πρόσκλησις. §. (Νμ.) ἔφεσις (δίκης), ἔκκλησις. ||. cour d'—, ἐφετεῖον. ||. faire un —, ἐπικαλοῦμαι. ||. sans—, ἀνεκκλήτως.

Appelant, ante, (Νμ.), ἐφεσείων. §. (κυνηγ.) κράκτης.

Appeler, ῥ. ὀνομάζω. §. κράζω, φωνάζω (ἐξ ὀνόματος), προσκαλῶ. ||.— en justice, ἐνάγω, ἐγκαλῶ. §. (δικνμ.) κάμνω ἔφεσιν τῆς δίκης, ἐκκαλῶ.

Appelet, (ἁλιευτ.), παραγάδι.

Appellatif, (Γρμτ.), προσηγορικὸν (ὄνομα).

Appellation, θ. φώναγμα, πρόσκλησις. §. (δικνμ.) ἔκκλησις.

Appelle, θ. (ἀνατομ.), λειποσαρκία.

Appendice, παράρτημα. §. (βτν.) ἐπίφυμα, πρόσφυμα.

Appendicé, ée, (διδακτ.), ὁ ἔχων appendice.

Appendiciforme, ἐπιθ. ὁ ἐν εἴδει προσφύματος.

Appendiculaire, ἐπιθ. ὁ ἐν εἴδει-

Appendicule, ὑποκορ. τοῦ **Appendice**, προσφυμάτιον.

Appendiculé, ée, (βτν.), ὁ ἔχων προσφύματα.

Appendre, ῥ. ἀναρτῶ (κυρ. ἀνάθημα).

Appension, θ. (ἰατρ.), προσάρτησις (ἀνάρτησις) μέλους πάσχοντος.

Appentis, *παραστέγασμα.

Apperceptibilité, θ. (φιλοσ.) κατάληψις.

Apperception, θ. (φιλοσοφ.), κατανόησις.

Appert, ἴδε **Apparoir**.

Appésantir, ῥ. βαρύνω. ||. s'— sur un sujet, ἐνδιατρίβω εἴς (ἀντικείμενόν) τι.

Appésantissement, βάρος (τοῦ σώματος), χαύνωσις. ἀμβλύτης (τοῦ νοὸς), κτλ.

Appétence, θ. (διδακτ.), ὄρεξις.

Appéter, ῥ. (διδακτ.), ὀρέγομαι.

Appétibilité, θ. τὸ ὀρεκτικόν.

Appétible, ἐπίθ., ὀρεκτός.

Appétissant, ante, ὀρεκτικός.

Appétit, ὄρεξις. §. κρομμυδάκι διὰ σαλάταν.

Appétitif, ive, ἐπιθυμητικός.

Appétition, θ. ἐπιθυμία.

Appietrir (s'—), φθείρομαι, χαλνῶ.

Appiler, ῥ. ἐπισωρεύω.

Applatisserie, **Applatissoire**, ἴδε **Aplatisserie** κτλ.

Applaudir, ῥ. χειροκροτῶ, ἐπευφημῶ. ἐγκρίνω. §. (αὐτπθ.) καυχῶμαι. εὐχαριστοῦμαι.

Applaudissement, χειροκρότησις. ἀνευφημία.

Applaudisseur, ὁ χειροκροτῶν (ἀδιακρίτως ἢ ἐπὶ μισθῷ).

Applicabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

Applicaple, ἐπίθ. ἐφαρμοστέος. (ἐπὶ ποσ.) προσδιωρισμένος (διὰ τὴν δεῖνα δαπάνην).

Applicage, (τεχν.) ἡ ἐφαρμογὴ τῶν κοσμημάτων κτλ. εἰς πήλλινον ἀγγεῖον.

Applicaire, θ. εἶδος λυκοποδίου.

Applicatif, ive, (βτν.) ὁ κατ' ἐφαρμογὴν συνηνωμένος.

Application, θ. ἐφαρμογὴ (νόμου κτλ.). §. χρῆσις (ποσότητος πρὸς τὸν δεῖνα σκοπόν). 2) ἐπιμέλεια σύντονος, προσοχή.

Applique, θ. πρόσθεσις. ||. pièces d'—, ξύλα (κομμάτια) πρόσθετα.

Appliquer, ῥ. ἐφαρμόζω. προσκολλῶ. ἐπιθέτω. 'ταιρειάζω. §. προσδιορίζω (ποσότητά τινα διὰ τὴν δεῖνα χρῆσιν). §. προσηλόνω τὸν νοῦν (τὴν προσοχήν) μου εἴς τι. §. (αὐτπθ.) καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἴς τι. §. s'—qc., 'παίρνω τι ἐπάνω μου, τὸ ἐκλαμβάνω κατ' ἐμοῦ. (ἁπλῶς) οἰκειοποιοῦμαι, σφετερίζομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐπιμελής.

Appoint, τὰ πρὸς συμπλήρωσιν ποσότητος νομίσματα. §. τὸ ὑπόλοιπον πρὸς ἐξόφλησιν λογαριασμοῦ.

Appointage, τὸ τελευταῖον ἔργασμα τῶν δερμάτων.
Appointements, πλθ. μισθὸς, μισθοδοσία (ὑπαλλήλου κτλ.).
Appointer, ῥ. μισθοδοτῶ (ὑπάλληλον). §. (στρατ.) ἐπιβάλλω ποινήν. §. (τεχν.) λεπτύνω τὴν ἄκραν μολιβοκονδύλου (ἀγκίστρου κτλ.). §. δίδω τὴν τελευταίαν ἐργασίαν εἰς τὰ δέρματα. §. καταπιάνω τὰ ἄκρα τῆς ἐρέας (νὰ μὴ ξεφτίσῃ ἢ νὰ μὴ ξεδιπλωθῇ).
Appondure, θ. κοντάρι χρησιμεῦον πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῆς σχεδίας.
Appontement, εἶδος κινητῆς γεφύρας.
Apport, (Nμ.), ὅ,τι συνεισφέρει ἑκάτερος τῶν συζύγων ἢ ἕκαςος τῶν συμμετόχων. §. ἡ παρουσίασις ἐγγράφων εἰς τὸ δικαστήριον. ||. acte d'—, ἡ περὶ τούτου ἀπόδειξις.
Apportage, ἡ πληρωμὴ τοῦ φέροντός τι, τὰ κόμιστρα.
Apporter, ῥ. φέρω. ἐπιφέρω. προξενῶ. §. συνεισφέρω. §. καταβάλλω. §. (σπν.) ἀναφέρω.
Apposer, ῥ. ἐπιβάλλω (σφραγῖδα). βάλω (τὴν ὑπογραφήν μου). παρεμβάλλω (ὅρον τινὰ εἰς συμφωνητικὸν κτλ.).
Apposition, θ. ἐπίθεσις (σφραγῖδος). §. πρόσθεσις (λέξεως).
Appréciabilité, θ., ἡ ἰδιότης τοῦ-
Appréciable, ἐπίθ. τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ κρίνῃ (νὰ γνωρίσῃ) τὴν ἔκτασιν (τὸ βάρος κτλ.).
Appéciateur, trice, κριτὴς, ἐκτιμητής.
Appréciatif, ive, ἐκτιμητικός.
Appréciation, θ. ἐκτίμησις.
Apprécier, ῥ. ἐκτιμῶ.
Appéhender, ῥ. φοβοῦμαι. §. (μετὰ τοῦ au corps) συλλαμβάνω τινά.
Appréhensibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Appréhensible, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ συλλάβῃ.
Appréhension, θ. φόβος. §. (Λογικ.) ἀντίληψις.
Apprendre, ῥ. μανθάνω. πληροφοροῦμαι. §. διδάσκω. ||. (ἡ πθ. μτχ.) appris, apprise (μετὰ τοῦ mal), κακομαθημένος, ἀνάγωγος.
Apprenti, ie, μαθητὴς (τέχνης). πρωτόπειρος.
Apprentissage, μαθητεία.
Appressé, ée, (βτν.), προσπεφυκώς.
Apprêt, ἑτοιμασία. σκευασία (φαγητοῦ). ἔργασμα (δέρματος). λεύκανσις (ὑφάσματος κτλ.). §. (μτφορ.) ἐπιτήδευσις.
Apprêtage, (τεχν.), σκευασία, ἔργασμα.
Apprêtée, θ. (ναυτ.), ἐφόδια ἑτοιμασμένα πρὸς ναυμαχίαν.
Apprêter, ῥ. ἑτοιμάζω, προετοιμάζω· φθειάνω (σκευάζω) τὸ φαγητόν· ἐργάζω (τὰ δέρματα κτλ.)· στιλβόνω (τὸ ὕφασμα, τὴν ἐρέαν κτλ.).
Apprêteur, eure, ὁ σκευάζων (ἐργάζων) διαφόρως τὰ χειροτεχνήματα.
Apprêtoir, ἐργαλ. τῶν κεραμέων πρὸς ἑτοιμασίαν τοῦ κασσιτέρου.
Apprimé, ée, (βτν.), ἀπρὶξ (ἰσχυρῶς) προσπεφυκώς.
Apprivoisement, ἡμέρωμα.
Apprivoiser, ῥ. ἡμερόνω.
Approbateur, trice, ὁ ἐγκρίνων (ἀποδεχόμενός) τι.
Approbatif, ive, ὁ ἐκφράζων ἔγκρισιν (ἀποδοχήν).
Approbation, θ. ἔγκρισις, ἀποδοχή. ἐπιδοκιμασία.
Approbativement, ἐπίρ. μὲ τρόπον ἐκφράζοντα ἀποδοχὴν, ἐπιδοκιμαστικῶς.
Approchable, ἐπιθ. προσιτός.
Approchant, ante, παραπλήσιος, σχεδὸν ὅμοιος. ||. (ὡς ἐπίρ.) σχεδὸν, περίπου, (κοιν.) κοντά.
Approche, θ. προσέγγισις, πλησίασις. ||. (ὡς οὐσ. πλθ.) τὰ πλησίον (τὰ γειτνιάζοντα μέρη.) ||. lunette d'—, τηλεσκόπιον.
Approcher, ῥ. πλησιάζω, ἐγγίζω, προσεγγίζω. ||. l'heure approche (ἢ αὐτπθ.) s'—, ἐγγίζει ἡ ὥρα.
Approcheur, ὁ κουβαλῶν τὰ ξύλα πλησίον τῆς συναρμοζομένης σχεδίας.
Approfondir, ῥ. βαθύνω. §. (μτφορ.) ἐμβαθύνω, ἐξιχνιάζω. ||. l'étude approfondie d'une langue, ἡ κατὰ βάθος σπουδὴ γλώσσης.
Approfondissement, βάθυνσις. §. (μτφορ.) κατὰ βάθος ἔρευνα.
Appropriation, θ. οἰκειοποίησις.
Approprier, ῥ. εὐτρεπίζω. §. προσαρμόζω. §. (αὐτπθ.) οἰκειοποιοῦμαι.
Approuver, ῥ. ἀποδέχομαι, ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω.
Approvisionnement, ἐφοδιασμός. §. ἐφόδια.
Approvisionner, ῥ. ἐφοδιάζω.
Approvisionneur, ἐφοδιαστής.
Approximatif, ive, ὁ ὡς ἔγγιστα.
Approximation, θ. ὁ κατὰ προσέγγισιν ὑπολογισμὸς, συνεγγισμός.
Approximativement, ἐπίρ. κατὰ προσεγγισμὸν, ὡς ἔγγιστα.
Approximer, ῥ. προσεγγίζω, πλησιάζω.
Appui, στήριγμα, ὑποστήριγμα. §. ἀκκουμπιστῆρι. ||. l'—(le point d'—) d'un levier, τὸ ὑπομόχλιον. ||. pièce à l'—, δικαιολογητικὸν ἔγγραφον. 2) (Γρμτ.) ὁ τόνος τῆς προσῳδίας.
Appui-main, τὸ ἀκκουμπιστῆρι τῆς χειρὸς τοῦ ζωγραφοῦντος.
Appulse, θ. (ἀστρνμ.), προσέγγισις πλανήτου.
Appuyer (j'appuie, nous appuyons; j'appuyais, nous appuyions; j' appuierai; appuie, appuyons; que j' appuie, que nous appuyions; que j'appuyasse; appuyé), ῥ. ςηρίζω (καὶ αὐτπθ. ἢ οὐδ.) στηρίζομαι, ἀκκουμπῶ. §. (μτφορ.) ἐπιςηρίζομαι. ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω. ||. n' appuyez pas trop la plume, μὴ πατῇς πολὺ τὸ κονδύλι (γράφων). ||. (καὶ οὐδ.) appuyez davantage sur le cachet, πάτησε δυνατώτερα τὴν βοῦλλαν. ||. — sur une syllabe, προφέρω ἐντονώτερον τὴν συλλλαβήν.
Appuyoir, ἐργαλεῖον ξύλινον (πιεστήριον) τῶν παφυλουργῶν.
*Apre, ἐπιθ. τραχύς. δριμύς. συφός. σκληρός. ἀνώμαλος. §. αὐστηρός. ἀκρατής. ὁρμητικός.
*Aprement. ἐπίρ. τραχέως. πικρῶς. αὐστηρῶς. ὁρμητικῶς.

Après, (πρόθ.), μετά. §. (ὡς ἐπίῤ.) ἔπειτα. (μὲ ἀπαρ.) ἀφοῦ. (μὲ γεν.) κατόπιν τινος· (μετὰ τοῦ de) κατά. ||. d' — cela, ἑπομένως. ||. après coup, παράκαιρα. ||. ci —, παρακατιὼν, κατωτέρω, ||. le jour d'—, τῇ ἐπιούσῃ (ἡμέρᾳ).
Après-demain, ἐπίῤ. μεθαύριον.
Après-dinée, θ. τὸ ἀπόγευμα.
Après-midi, θ. τὸ ἀπομεσήμερον.
Après-soupée, θ. τὸ μεταδείπνιον.
Âpreté, θ. τραχύτης. δριμύτης. στυφάδα. §. (μτφορ.) στρυφνότης. αὐστηρότης. §. ὁρμὴ ἀκάθεκτος πρός τι.
Apron, εἶδ. ἰχθ. (πέρκης).
Aproxit, εἶδ. φυτοῦ.
Apsichet, μάνδαλος τῶν θυρίδων τῆς ἁμάξης.
Apside, θ. (ἀρχιτεκτ. καὶ ἀστρνμ.) ἀψίς.
Apte, ἐπίθ. (Νμ.), ἁρμόδιος.
Aptères, ἄπτερα (ἔντομα).
Aptitude, θ. ἱκανότης πρός τι.
Apurement, ξεκαθάρισις (λογαριασμοῦ).
Apurer, ῥ. §. λαγαρίζω (τὸν χρυσόν)· ξεκαθαρίζω (λογαριασμόν).
Apyre, ἐπίθ. (χημ.) ἀπύρωτος, ἄφλεκτος. §. (οὐσ.) ὁ ἄργιλλος τῆς Κίνας.
Apyrétique, ἐπίθ. (ἰατρ.), ὁ χωρὶς πυρετοῦ.
Apyrexie, θ. ἀπυρεξία.
Aquador, εἶδ. πτηνοῦ ἰχθύος.
Aqualice, = **Aquilice**.
Aquarelle, θ. εἶδος ζωγραφίας, *ὑδαρογραφία.
Aquarelliste, ὁ ζωγραφίζων aquarelles.
Aquariens, πλθ. ὑδροπαρασάται, (αἱρετικοί).
Aquartie, θ. εἶδ. θάμνου (σρύχνου) ἀκανθώδους τὴν νήσων τῆς Ἀμερ.
Aquatile, ἐπίθ. (ἐπὶ φυτῶν), ἔνυδρος.
Aqua-tinta (-**tinte**), εἶδ. χαλκογραφίας μιμουμένης τὴν ὑδαρογραφίαν.
Aquatique, ἐπίθ. ὑδατόκλυστος. §. ὑδρόβιος, ἔνυδρος.
Aqueduc, ὑδραγωγεῖον. §. (ἀνατομ.) ὀχετός.

Aqueresse, θ. ἡ ἑτοιμάζουσα τοὺς (ἁλιευτ.) καλάμους.
Aquette, ὕδωρ ἀρωματικὸν τῆς Ἰταλ.
Aqueux, euse, ὑδατώδης. §. νερουλός.
Aquifère, ἐπιθ. ὑδροφόρος
Aquilaire, εἶδος ἀγαλόχου, ἀετόξυλον.
Aquilice, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀκτῆς) τῆς Ἰνδ.
Aquilicies, πλθ. θυσίαι ἐν ἀνομβρίᾳ παρὰ Ῥωμαίοις.
Aquilien, enne, (ὀρνιθολ.), ἀετοειδής.
Aquilifère, ἀετοφόρος, (παρὰ Ῥωμ.).
Aquilin, ine, ἀετώδης. §. γρυπός.
Aquilinées, θ. πλθ. ἀετοειδῆ, γένος πτηνῶν.
Aquilon, Π. ὁ βορέας.
Aquilonnaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ βορῥᾶ.
Aquiminaire καὶ **Aquiminale**, (Λτν.), χέρνιβον (παρὰ Ῥωμαίοις).
Aquitecteur, ἐργάτης ἐπὶ τῶν ὑδραγωγείων.
Aquosité, θ. τὸ ὑδατῶδες.
Ara, εἶδ. ψιττακοῦ μακροούρου.
Arabe, ἄραψ. §. ἀραβικός. §. (οὐσ.) τὰ ἀραβικά.
Arabesque,, ἐπιθ. ἀραβοεργής. §. (οὐσ. πλθ.) ἀραβουργήματα, (εἶδ. κοσμημάτων ἀρχιτεκτ.).
Arabette, θ. εἶδος φυτοῦ, κάρδαμον τὸ ἀνατολικόν.
Arabi, εἶδ. ἰχθ. (μύξωνος).
Arabine, θ. (χημ.), ἓν τῶν συςατικῶν τοῦ ἀραβικοῦ κόμμεως.
Arabique, ἐπίθ. ἀραβικός.
Arabiquement, ἐπιῤ. ἀραβικῶς.
Arable, ἐπίθ. ἀρόσιμος.
Araboutan, ἴδε **Bresillet**.
Arachnoïde, (ἀνατομ.), ὁ ἀραχνοειδὴς (χιτὼν τοῦ ἐγκεφάλου).
Arack, οἰνόπνευμα ἀπὸ ὀρύζιον (κτλ.), ἀράκι.
Arachide ἢ **Arachine**, θ. εἶδος φυτοῦ, ἀράχιδνα.
Arachidnée, θ. (βτν.), ἀραχιδνοειδής.
Aradavine, θ. ἴδε **Tarin**.
Arates, πλθ. εἶδ. ἐντόμων (κόρεων).

Arage, ἄροσις. ἄροτος, ὄργωμα. §. τόπος ἀρόσιμος.
Aragne, θ. = **Gobe-mouche**.
Arague, = **Astragale**.
Araigne, θ. εἶδος δικτύου (διὰ τὰ πτηνά). §. = **Gobe-mouche**.
Araignée, θ. ἀράχνη. ||. toile d —, ἀραχνιά. §. δίκτυον διὰ τὰ πτηνά. §. (ναυτ.) τροχιλέα τις τοῦ πλοίου. §. ἡ πολυάγκιστος ἁρπάγη διὰ τῆς ὁποίας ἐκβάλλουσι τὰ πίπτοντα ἐντὸς φρέατος ἀνασυρτήρια.
Araigner, ῥ. ξεῤῥαχνίζω.
Araigneux, euse, ἀραχνοειδής
Arain, εἶδος ἀραδωτοῦ μεταξωτοῦ τῆς Ἰνδ.
Araire, εἶδος ἀρότρου. (ἐν γέν.) ἐργαλεῖον γεωργικόν.
Aralie, θ. εἶδ. φυτοῦ (εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται τὸ περίφημον ginseng τῶν Ἰνδ. κτλ.).
Aramaque, εἶδ. ἰχθ. (πλευρονήκτου).
Arambage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Aramber, ῥ. συλλαμβάνω πλοῖον μὲ ἁρπάγας
Aramer, ῥ. περιτείνω τὸ ὕφασμα εἰς τὸν κύλινδρον (ἵνα τεντωθῇ ἢ σιδηρωθῇ).
Arané, ée, ἀραχνώδης.
Aranée, θ. ἀργυρῖτις (γῆ).
Aranéen, enne καὶ
Aranéeux, euse καὶ
Aranéide, ἐπίθ. ἀραχνοειδής.
Arantelle, θ. ἀράχνιον. §. (πλθ.) ἶνες τῶν ποδῶν τῆς ἐλάφου.
Arapède, = **Patelle**.
Arase, θ. (ἀρχιτεκτ.) ἰσοδόμημα. §. (πλθ.) λίθος πρὸς ἰσοδόμησιν.
Arasement, ἰσοδόμησις.
Araser, ῥ. (ἀρχιτεκτ.), ἰσοδομῶ.
Arassade, κοιν. ἡ σαλαμάνδρα.
Aratoire, ἐπιθ. γεωργικός.
Aratriforme, ἐπιθ. ἀροτροειδής.
Arbalestres, θ. πλθ. τὰ σχοινία δι' ὧν τεντόνεται ὁ ἐργαλειὸς τῶν λεπτῶν μεταξωτῶν κτλ.
Arbalestrille, θ. ἀστρολάβιον ναυτικόν.
Arbalète, θ. εἶδ. τόξου, βαλλίστρα. §. ἐργαλ. τῶν κλειδοποιῶν κτλ., *ῥινιοκράτης. §. παγὶς διὰ τὰ ποταμόσκυλα. §. = **Arbalestres**.
Arbalétée, θ. τὸ διάστημα ὅπου φθάνει ἡ βολὴ τοῦ τοξοβόλου.

Arbaléter, ῥ. (οἰκοδ.) βάλλω τὰ ξύλα τῆς στέγης ἐπὶ τῶν ψαλίδων, κορφιάζω (;).
Arbalétière, θ. τρύπα εἰς τὸ τεῖχος διὰ τὰς βαλίστρας, τοξοβολίς.
Arbalètille, θ. ὑποκορ. τοῦ Arbalète.
Arbalètre, = Martinet (noir).
Arbaletrier, τοξότης βαλλιστροφόρος. §. (οἰκοδομ.) ψαλιδόξυλον τῆς στέγης.
Arbelay, Ἀλάμα σιδήρου.
Arbenne, θ. λευκοπέρδιξ.
Arbitrage, αἱρετοκρισία. §. ὑπολογισμὸς κατὰ μέσον ὅρον.
Arbitraire, ἐπιθ. προαιρετικός. §. αὐθαίρετος. ||. (οὐσ.) αὐθαιρεσία, τὸ αὐθαίρετον.
Arbitrairement, ἐπιῤ. αὐθαιρέτως.
Arbitral, ale, ὁ τοῦ αἱρετοκριτοῦ ἢ τῆς αἱρετοκρισίας.
Arbitralement, ἐπιῤ. κατ' αἱρετοκρισίαν.
Arbitrateur, ὁ δικάζων κατ' ἐπιείκειαν, συμβιβαστής, εἰρηνοποιός.
Arbitration, θ. (Νμ.) ἐκτίμησις ὡς ἔγγιστα.
Arbitre, αἱρετοκριτής. §. ἐξουσιαστὴς ἀπόλυτος. ||. le libre —, τὸ αὐτεξούσιον (τοῦ ἀνθρώπου).
Arbitrer, ῥ. ἐκτιμῶ ἢ ἀποφασίζω κατ' αἱρετοκρισίαν.
Arboise, = Arbousier.
Arbolade, θ. εἶδος γαλακτόπηττας.
Arboradure, θ. στήσιμον μηχανῆς (γεράνου).
Arborer, ῥ. ὑψόνω, στήνω. §. κηρύττω ἀνυποστόλως. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) δενδρώδης. (ἐπὶ ζ.) δενδροδίαιτος.
Arborescence, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ —
Arborescent, ente, δενδροειδῶς αὐξάνων, δενδροειδής.
Arboriculture, θ. δενδροκομία.
Arboriforme, ἐπίθ. δενδροειδής.
Arborisation, θ. δενδροειδὲς φυσικὸν ποίκιλμα λίθου.
Arborisé, ée, δενδροποίκιλτος (λίθος).
Arboriste, δενδροκόμος.
Arbouse, θ. κόμαρον.
Arbousier, κόμαρος (δένδρ.).
Arbousse, καρποῦζι τοῦ Ἀστραχανίου.
Arbre, δένδρον. §. ξύλον, κατάρτι.
Arbret, δενδράκι διὰ τοὺς ἰξούς.
Arbreter, ῥ. ἑτοιμάζω κλάδους δρυὸς κτλπ. εἰς σχῆμα δένδρου πρὸς τὴν διὰ τοῦ ἰξοῦ ὀρνιθοθηρίαν.
Arbreux, euse, δενδρόφυτος, σύνδενδρος.
Arbrier, ὁ ἱστὸς τῆς τοξοβαλίστρας.
Arbrisseau, δενδράκι.
Arbrot, = Arbret.
Arbusculaire, ἐπιθ. δενδρυλιοειδής.
Arbuscule, δενδρύλιον.
Arbuste, χαμόδενδρον, θαμνος.
Arbustif, ive, (βτν.), *παραδένδριος.
Arc, τόξον. §. (ἀρχιτεκτ.) ἀψίς.
Arcade, θ. ἀψὶς, καμάρα.
Arcane, μυστήριον (ἀλχημικὸν ἢ ἰατρικόν). §. κιμωλία ἐρυθρά.
Arcannette, θ. = Sarcelle.
Arcanson, κολοφωνία (ῥητίνη).
Arcasse, θ. (ναυτ.) τὰ ὀπίσθια τοῦ πλοίου. §. τὸ κῦτος τῆς τροχιλέας ἢ τοῦ πολυσπάστου. §. εἶδος ῥητίνης.
Arcaux, πλθ. (ναυτ.) μίλτος ἢ τεκτονική.
Arc-boutant, ἀντηρὶς, στήριγμα οἰκοδομῆς εἰς σχῆμα ἡμιαψίδος. §. (ναυτ. καὶ τεχν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στήριξιν διαφόρων τεχνουργημάτων.
Arc-bouter, ῥ. στηρίζω δι' ἀντηρίδος.
Arc-doubleau, ἡ τοξοειδῶς ἐξέχουσα κατὰ μῆκος ἔσωθεν τοῦ θόλου ῥάβδος.
Arceau, ἡ καμπὴ τῆς ἀψίδος (θόλου), τὸ καμαρωτὸν μέρος (θύρας κτλ.). §. κόσμημά τι ἀρχιτεκτονικὸν ἐν σχήματι τριφύλλου. §. (ἰατρ.) καμαροειδὲς κατασκεύασμα προφυλάττον τὸν νοσοῦντα ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν ἐφαπλωμάτων. §. (ἁλιευτ.) τὰ σχοινία τὰ συνέχοντα τοὺς λίθους τοῦ δικτύου.
Arcelle, θ. εἶδος ἐγχυτηρίου.
Arcellin, ine, ὁ ἔχων σχῆμα ἐγχυτηρίου.
Arc-en-ciel, (τὸ οὐράνιον) τόξον, ἴρις.
Arc-en-queue, ἑλικόουρος, (πτν.).
Archaïsme, ἀρχαϊσμός.
Archal, ἴδε Fil.
Archange, ἀρχάγγελος.
Archangélique, ἐπιθ. ἀρχαγγελικός. §. (οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ (ἀγγελικῆς).
Arche, θ. καμάρα (γεφύρας). §. κιβωτός. §. χωρίσματά τινα περὶ τὴν κάμινον τῶν ὑαλουργῶν. §. εἶδος κογχυλίου.
Archée, (φυσ.), τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον, ἡ ἀρχή.
Archelet, ἐργαλεῖον τῶν ὡρολογοποιῶν κτλ. §. τόξον κρατοῦν ἀνοικτὸν τὸ στόμιον τοῦ κύρτου.
Archéographie, **Archéologie** κτλ. ἀρχαιογραφία, ἀρχαιολογία κτλ.
Archéologique, ἐπιθ. ἀρχαιολογικός.
Archéologue, ἀρχαιολόγος.
Archer, τοξότης.
Archet, πλῆκτρον (δοξάρι) λύρας κτλ. §. τόξον τορευτοῦ κτλ. §. στεφάνη κοιτίδος ἢ κλίνης ἀσθενοῦς.
Archétype, ἀρχέτυπον.
Archevêché, ἀρχιεπισκοπή.
Archevêque, ἀρχιεπίσκοπος.
Archichancelier, ἀρχικαγγελάριος.
Archidiaconat, ἀρχιδιακονία.
Archidiaconné, δικαιοδοσία ἀρχιδιακόνου.
Archidiacre, ἀρχιδιάκονος.
Archiduc, ἀρχιδούξ.
Archiducal, ale, ὁ τοῦ ἀρχιδουκός.
Archiduché, ἀρχιδουκάτον.
Archiduchesse, θ. ἀρχιδούκισσα
Archiépiscopal, ale, ἀρχιεπισκοπικός.
Archiépiscopat, ἀρχιεπισκοπή.
Archière, θ. τοξοβολίς.
Archimandrite, ἀρχιμανδρίτης.
Archipel, ἀρχιπέλαγος.
Archipresbytéral, ale, ὁ τοῦ ἀρχιπρεσβυτέρου.
Archipresbutérat, ἡ ἀξία τοῦ ἀρχιπρεσβυτέρου.
Archiprêtre, ἀρχιπρεσβύτερος.
Architecte, ἀρχιτέκτων.
Architectonique, ἀρχιτεκτονικός.

ARCHITECTURE, θ. ἀρχιτεκτονική.
ARCHITECTURAL, ALE, ἀρχιτεκτονικός.
ARCHITECTURER, ῥ. ἀρχιτεκτονῶ.
ARCHITRAVE, θ. ἐπιστύλιον.
ARCHITRAVÉ, ÉE, ὁ ἔχων μόνον architrave.
ARCHITRÉSORIER, ἀρχιθησαυροφύλαξ.
ARCHIVES, θ. πλθ. ἀρχεῖα, παλαιὰ ἐπίσημα ἔγγραφα.
ARCHIVISTE, ἀρχειοφύλαξ.
ARCHIVOLTE, θ. (ἀρχιτεκτ.) κυμάτιον ἀψιδωτόν.
ARCHONTAT, ἡ ἀξία τοῦ (ἐν Ἀθήναις) ἄρχοντος.
ARCHONTE, ἄρχων (ἐν Ἀθήναις).
ARCHURES, θ. πλθ. μέρη τινὰ τῆς μηχανῆς τοῦ μύλου.
ARCILIÈRES, θ. πλθ. εἶδος στραβοξύλων.
ARCINELLE, θ. εἶδος κογγυλίου, καρδίτης.
ARCO, ἴδε ARCOT.
ARÇON, τὸ (Τ.) καλτακι τῆς σέλλας. ||. vider (perdre) les arçons, πίπτω ἀπὸ τοῦ ἵππου, (μτφορ.) ἀμηχανῶ, τὰ χάνω. §. δοξάρι τῶν πιλοποιῶν κτλπ. §. (γεωργ.) κληματὶς κλινομένη πρὸς τὴν βάσιν τοῦ κλήματος.
ARÇONNAGE, τίναγμα (σίβασμα) μὲ τὸ δοξάρι.
ARÇONNER, ῥ. τινάζω μὲ τὸ δοξάρι, στιβάζω. §. (γεωργ.) λυγίζω πρὸς τὴν βάσιν τοῦ κλήματος τὴν κληματίδα.
ARÇONNEUR, στιβακτὴς (βαμβακίου κτλ.), χαλάτσης.
ARÇONNIER, ὁ κατασκευάζων τὰ ἀκκουμπιστήρια τῶν ἐφιππίων.
ARCOT, ἀποκοσκινίδιον μετάλλυ.
ARCTATION, θ. (ἰατρ.) στένευσις στομίου.
ARCTIQUE, ἐπίθ. (γεωγρφ.), ἀρκτικός.
ARCTITUDE. θ. =ARCTATION.
ARCUATION, θ. (ἰατρ.), κύρτωσις τῶν ὀστέων.
ARCURE, θ. =ARQÛRE.
ARDÉLION, (χυδ.), πολυπραγμων, φιλοπράγμων. κομπαστής.
ARDEMMENT, ἐπιρ. ἐνθέρμως.
ARDENT, ENTE, ἀναμμένος, πεπυρωμένος. §. (μτφορ.) διάπυρος, ἔνθερμος, σφοδρός. §. (μτνμ.) κοκκινότριχος. ||. chapelle ardente, τελετὴ νεκρώσιμος μὲ φωτοχυσίαν.
ARDENT, ἀναθυμίασις φλογώδης φαινομένη περὶ τὰ ἕλη ἐν καιρῷ καύσωνος.
ARDEUR, θ. καῦσις ὑπερβολική. §. (μτφορ.) ζέσις, προθυμία.
ARDIER, τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον στρέφουν τὸ ἀντίον τοῦ ὑφαντ. ἱστοῦ.
ARDILLON, τὸ καρφὶ (γλωσσίδι) τῆς πόρπης.
ALDOISE, θ. εἶδος σχιστοῦ λίθυ. §. πλάκα διὰ γράψιμον.
ARDOISÉ, ÉE, ὁ ἔχων χρῶμα σχιστολίθου.
ARDOISER, ῥ. στεγάζω διὰ σχιστολίθων. §. χρωματίζω ὡς σχιστόλιθον.
ARDOISEUX, EUSE, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχιστολίθου.
ARDOISIER, ὁ λατομῶν σχιστολίθους.
ARDOISIÈRE, θ. λατομεῖον σχιστολίθου.
ARDOISIN, INE, ὁ ἐν εἴδει σχιστολίθου.
ARDU, UE, δύσβατος. §. δύσκολος
ARDUINE, θ. ἴδε CALAC
ARDUITÉ, θ. δυσχέρεια.
ARE, ςρέμμα Γαλλικὸν δεκάμετρον.
ARÉAGE, ἡ κατὰ στρέμμα καταμέτρησις.
AREC, εἶδος φοίνικος.
ARÉCINE, θ. (χημ.), ἡ οὐσία τοῦ ἀρεκοφοίνικος.
ARÉCINÉ, ÉE, (βτν.), ἀρεκοειδής.
ARÉDULE, θ. =HIRONDELLE DE CHEMINÉE.
ARÉFACTION, θ. (ἰατρ.), ἀποξήρανσις.
AREIGNOL, εἶδος δικτύου.
AREMONE, θ. =AIGREMOINE.
ARÉNAIRE, ἐπιθ. (βτν.), ὁ φυόμενος ἢ τρεφόμενος ἐν τῇ ἄμμῳ. ||. (οὐσ. ἀρσ.) μονομάχος. §. (θηλ.) εἶδος φυτοῦ, μαλακίου, πτηνοῦ καὶ ἐντόμου.
ARÉNATION, θ. (ἰατρ.), ψαμμισμὸς, ἀμμοχωσία.
ARÈNE, θ. ἄμμος. §. (συνκδχ.) στάδιον. (ἰδιαιτ.) ἡ κονίςρα τοῦ θεάτρου.
ARÉNER (S'—), ῥ. (οἰκοδ.) καταχάθημαι.
ARÉNEUX, EUSE, ἀμμώδης.
ARENG, φοῖνιξ ὁ ζαχαροφόρος.
ARÉNICAL, ALE, (ὀρυκτ.), ἀμμομιγής.
ARÉNICOLE, ἐπιθ. ἀμμοδίαιτος.
ARÉNIÈRE, θ. ἀμμωρυχεῖον.
ARÉNIFÈRE, ἐπιθ. (ὀρυκτ.) ὁ ἐμπεριέχων ἄμμον.
ARÉNIFORME, ἐπιθ. ἀμμοειδής.
ARÉNULACÉ, ÉE, ὁ ὁμοιάζων λεπτὴν ἄμμον.
ARÉNULEUX, EUSE, ὁ περιέχων λεπτὴν ἄμμον.
ARÉOLE, θ. ἀλώνιον. §. (μτνμ.) κύκλος ἐρυθροειδὴς περὶ τὴν ῥῶγα τοῦ μαστοῦ ἢ τὰ ἐξανθήματα τῆς ἑαμαλίδος. §. εἶδος χελώνης, (ἄλλ.) CARRELÉE.
ARÉOLÉ, ÉE, (ἀςρνμ.), περιαυγὴς (σελήνη). §. (βτν.) περίςικτος (κάλυξ).
ARÉOMÈTRE, ἀραιόμετρον.
ARÉOPAGE, Ἄρειος πάγος.
ARÉOPAGITE, ἀρεοπαγίτης.
ARÈQUE, ἴδε AREC.
ARÉQUIER, φοῖνιξ ὁ ἀρεκοφόρος.
ARER, ῥ. (ναυτ.) ἡ ἄγκυρα σύρει (κατὰ λέξ.) ὀργόνει, δὲν εἶν' ἐσκαλωμένη στερεά.
ARÊTE, θ. 'ψαροκόκκαλον. §. ἄγανον (γένει') τοῦ ἀσταχίου. §. (ἀρχιτεκτ.) γωνία. ||. à vive—, βαθέως. §. τὰ χείλη τοῦ πίλου. §. ἀσθένειά τις τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων.
ARÊTEUX, EUSE, γεμάτος ('ψαροκόκκαλα. §. (μτφορ.) ἀκανθώδης, δύσκολος.
ARÊTIER, (οἰκοδ.), ὁ κορφιᾶς τῆς ὀροφῆς.
ARÊTIÈRES, θ. πλθ. αἱ κτισταὶ κεραμίδες τῆς ὀροφῆς.
ARGALE, θ. εἶδος πελαργοῦ.
ARGALOU, κοιν. ὁ παλίουρος.
ARGAMASSE, θ. (οἰκοδ.) δῶμα ὑπερῴου.
ARGAMASSER, ῥ. κτίζω δῶμα ἐπὶ τοῦ ὑπερῴου.
ARGAN, γένος φυτῶν, ἴδε SAPOTILE.
ARGANEAU, (ναυτ.) ὁ κρίκος τῆς ἀγκύρας, (ἄλλ.) CIGALE. §. κρίκος ἐπὶ τῆς κρηπῖδος πρὸς ἀπόδεσιν τῶν ἀπογείων.
ARGEMONE, θ, =AIGREMOINE.
ARGENT, ἄργυρος. §. ἀργύριον, χρήματα. ||. — vif (ἡ) vif —,

ὑδράργυρος. ||. — comptant, μὲ μετρητά. ||. faire—, χρηματολογῶ.
Argentage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Argenter, ῥ. ἀσημόνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀργυροειδής,
Argenterie, θ. ἀσημικά.
Argenteur, ἀσημωτής.
Argenteux, euse, (χυδ.), πλούσιος.
Argentière, θ. μεταλλεῖον ἀργύρου, ἀργυρεῖον.
Argentifère, ἐπιθ. ἀργυροφόρος.
Argentifique, ἐπιθ. (χημ.), ἀργυρογόνος.
Argentin, ine, ἀργυροειδής. §. (ἐπὶ φωνῆς) λιγυρός. §. (οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ, ἀργυρίς.
Argenton, (τεχν.), μίγμα mikel καὶ καλάϊδος, ἐκ τοῦ ὁποίȣ κατασκευάζονται ἀργυροειδῆ ἀγγεῖα.
Argenture, θ. ἀσήμωμα. §. ἀσημικόν.
Argilacé, ée, (ὀρυκτ.) ἀργιλόχρους. §. (βτν.) ἀργιλοφυής.
Argile, θ. ἄργιλος.
Argileux, euse, ἀργιλώδης.
Argilière, θ. *ἀργιλωρυχεῖον.
Argon, εἶδος τόξου (πρὸς πτηνοθηρίαν).
Argonaute, εἶδος ὀστρέου καὶ πεταλοῦδας, ἀργοναύτης.
Argonautier, ὁ πολύπους τοῦ **Argonaute**.
Argot, κορακισικά. §. (γεωργ.) τὸ ὑπερέχον τοῦ κεντρώματος κλαδίον.
Argoter, ῥ. (κηπουρ.) κόπτω τὴν ἄκραν ξηροῦ κλάδου.
Argotier, ὁ λαλῶν κορακισικά.
Argotiser, ῥ. λαλῶ κορακισικά.
Argousin, ὑποδεσμοφύλαξ τοῦ κατέργου.
Argoussier, εἶδ. δένδρου (ἐλεάγνου), ῥαμνοειδές.
Arguation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Arguer**.
Argue, θ. διελκυστὴρ τῶν χρυσοχόων.
Arguer, ῥ. λεπτύνω διὰ τοῦ διελκυστῆρος τὰ χρύσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐλάματα.
Arguer (πρφ. τὸ u), ῥ. κατηγορῶ, καθάπτομαι, ἐξελέγχω, ἀποδεικνύω. §. (συνήθ.) συμπεραίνω.
Argueux, euse, ἐπιτιμητικὸς, ὀνειδιστικός.
Arguille, =**Traquet** (**motteux**).
Argule, γέν. ὀστρέων.
Argument, συμπέρασμα, ἐπιχείρημα. §. περίληψις (συγγράμματος κτλ.), ὑπόθεσις.
Argumentant, ὁ ἀγορεύων, (ἀκαδημ.).
Argumentateur, σοφιστὴς, φιλόνεικος.
Argumentation, θ. τὸ συλλογίζεσθαι, ἡ διὰ συλλογισμῶν (ἐπιχειρημάτων) ἀπόδειξις.
Argumenter, ῥ. κάμνω συμπέρασμα, ἀποδεικνύω δι' ἐπιχειρημάτων.
Argus, Ἄργος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, ἰχθύος, ὄφεως, πεταλούδας καὶ ὀστρέου.
Argutie, θ. σοφιστικὴ λεπτολογία.
Argutieux, euse, σοφιστικὸς, λεπτολόγος.
Arguze, θ. εἶδος φυτοῦ.
Argye, εἶδος μακρόποδος κοσσύφου.
Argynne, θ. εἶδος πεταλούδας, νυμφαλὶς ἢ ἄργυννος.
Argyrite, ἀργυρίτης (λίθος).
Aride, ἐπίθ. ξηρὸς, ἄνυδρος. §. (μτνμ.) ἄγονος.
Aridité, θ. ξηρασία.
Aridure, θ. (ἰατρ.), ξήρανσις.
Ariette, θ. ᾀσμάτιον.
Arigot, ἴδε **Larigot**.
Arille, (βτν.), σαρκῶδές τι σκέπασμα τινῶν καρπῶν.
Arillé, ée, (βτν.), ὁ ἔχων arille.
Arimer, ῥ. ὀξύνω τὰς βελόνας.
Ariser, ῥ. ἴδε **Arriser**.
Aristé, ée, (βτν.) ἀθερώδης.
Aristocrate, ἀριστοκρατικός.
Aristocratie, θ. ἀριστοκρατία.
Aristocratique, ἀρισοκρατικός.
Aristocratiquement, ἐπίῤ. ἀριστοκρατικῶς.
Aristocratiser, ῥ. σχηματίζω ἀριστοκρατικῶς.
Aristoloche, θ. ἀριστολοχία, (φυτ.).
Aristolochique, ἐπίθ. (ἰατρ.), ἀριστολόχιον.
Arithmétigien, ἐπιστήμων τῆς ἀριθμητικῆς.
Arithmétique, ἐπίθ. ἀριθμητικός. ||. (οὐσ. θ) ἡ ἀριθμητική.
Arithmétiquement, ἐπίθ. ἀριθμητικῶς.
Arlequin, μῖμος τοῦ θεάτρου, ἀρλεκῖνος. ||. habit d'—, πολυποίκιλον ἔνδυμα. §. (μτνμ.) συμφορητὸν σύγγραμμα, κέντρων. §. εἶδος πτηνοῦ, δένδρου, καὶ κανθάρου.
Arlequinade, θ. γελωτοποιία ἀρλεκίνου.
Arlequine, θ. εἶδος κογχύλης. §. εἶδος χοροῦ.
Arlequiné, ée, πεποικιλμένος (ὡς τὸ φόρεμα τοῦ Ἀρλεκίνου).
Arlet, κύμινον τῆς Ἰνδ.
Armadille, θ. στολίσκος τῆς Ἰσπαν. εἰς τὴν Ἀμερ. §. εἶδος ζώου (ἐχίνου) τῆς Ἀμερ.
Armaillade, θ. εἶδος δικτύου, (ἄλλ.) **Bastude**.
Armant, ζωμὸς διὰ τοὺς ἵππȣς.
Armarinthe, θ. εἶδος φυτοῦ, κάχρυς.
Armateur, καταδρομεύς.
Armature, θ. ἡ σιδηρᾶ σκευὴ μηχανῆς (οἰκοδομῆς κτλ,). §. ἡ μεταλλώδης ἐπιφάνεια τινῶν λίθων.
Arme, ὅπλον. ||. salle d'armes, γυμνασήριον ὁπλασκίας. ||. fait d'armes, ἀνδραγάθημα. §. maître (en fait) d'armes, διδάσκαλος ὁπλομαχίας. §. (πλθ.) παράσημον, σύμβολον, οἰκόσημον.
Armé, εἶδος ἰχθ. (σιλούρου).
Armech, =**Armet**.
Armée, θ. στρατιὰ, στράτευμα.
Armeline, θ. δέρμα κακουμίου.
Armement, ὁπλισμός. §. καταρτισμὸς (πλοίου).
Armenite, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ, ἀρμενία (λίθος).
Almentaire, ἐπίθ. ὁ τῶν ποιμνίων, ἀγελαῖος.
Armente, =**Bison**.
Armenteux, euse, (τόπος) ἔχων πολλὰ κτήνη (ποίμνια).
Armentine, θ. =**Armenite**.
Armer, ῥ. ὁπλίζω. §. ἁρματόνω (πλοῖον). ||. — un fusil etc, σηκόνω τὸν πετεινὸν τοῦ πυροβόλου κτλ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἔνοπλος. ||. à main armée, ἐνόπλως.
Armérie, θ. εἶδος φυτοῦ (γαροφάλλου).

ARMET, (ναυτ.), τὰ σίδηρα καὶ πρυμνήσια (ἢ ἀρματωσιὰ) τοῦ πλοίου.
ARMIFÈRE καὶ
ARMIGÈRE, ἐπιθ. ὁπλοφόρος.
ARMILLAIRE, θ. ἡ κρικωτὴ (σφαῖρα).
ARMILLÉ, ÉE, *ψελλιοφόρος.
ARMILLES, θ. πλθ. (ἀρχιτεκτ.) ψέλλιον (κρικοειδές τι κόσμημα) τῶν δωρικῶν κιόνων.
ARMILUSTRE ἢ (θ.) ARMILUSTRIE, (Λτν.), θυσία ἐπέτειος πρὸς ἁγνισμὸν τοῦ στρατοῦ (ὅστις συγχρόνως καὶ ἐπεθεωρεῖτο) παρὰ Ῥωμ.
ARMIPÈDE, ἐπιθ. (ζωολογ.) πληκτροφόρος.
ARMISTICE, ἀνακωχή.
ARMOGAN, (ναυτ.), καιρὸς ἁρμόδιος πρὸς πλοῦν.
ARMOIRE, θ. ἁρμάρι, (Τ.) δολάπι.
ARMOIRIES, θ. πλθ. σύμβολα οἰκογενείας.
ARMOISEUR, EURE, ὁ ὑφαίνων armoisins.
ARMOISE, θ. ἀρτεμισία, (φυτ.).
ARMOISIN, εἶδος μεταξωτοῦ, σανδάλι.
ARMOL, ἴδε ARROCHE.
ARMON, ὁ κλάδος τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμάξης.
ARMORIAL, ALE, ὁ τῶν οἰκογενειακῶν παρασήμων. ||. (οὐσ.) βιβλίον περὶ τῶν οἰκογενειακῶν παρασήμων.
ARMORIER, ῥ. στολίζω (ζωγραφίζω) μὲ παράσημα.
ARMORISTE, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν σηματογραφίαν.
ARMOSELLE, εἶδ. φυτοῦ, σερίφιον.
ARMOSIN, ἴδε ARMOISIN.
ARMURE, θ. ὅπλισις, πανοπλία. §. (μτνμ.) τὰ σιδηρᾶ δεσίματα μηχανῆς κτλ.
ARMURERIE, θ. τὸ ἔργον (ἢ τέχνη) τοῦ ὁπλοποιοῦ.
ARMURIER, ὁπλοποιός.
ARNALDIE, θ. τριχοῤῥοία.
ARNIÉ, ἴδε MARTIN-PÊCHEUR.
ARNIQUE, δορύκνιον, (φυτ.).
AROCAT, εἶδ. ἐντόμου.
AROMARIE, θ. εἶδος φυτοῦ.
AROMATE, ἄρωμα.
AROMATIQUE, ἐπίθ. ἀρωματικός.
AROMATIQUEMENT, ἐπίρ. δι' ἀρωματικῶν.
AROMATISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
AROMATISER, ῥ. σκευάζω (ἀνακατόνω) μὲ ἀρώματα.
AROMATITE, ἀρωματίτης (λίθος).
ARÔME, τὸ εὐῶδες στοιχεῖον τῶν ἀρωμάτων κτλ.
ARONDE, θ. (παλ.), χελιδών. ||. à queue d'—, (οἰκοδ.) ψαλιδωτός.
ARONDELAT, χελιδόνιον.
ARONDELLE, θ. εἶδος πλοίου. §. (ἁλιευτ.) παραγάδι.
ARONIQUE, = ARNIQUE.
ARONQUE, θ. εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) REINE DES PRÉS.
ARPAILLEUR, ἴδε ORPAILLEUR.
ARPÉGE ἢ ARPÉGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ARPÉGER, ῥ. μουσ. διατονίζω ἐπὶ τὸ γοργότερον.
ARPENT, πλέθρον, στρέμμα.
ARPENTAGE, χωρομετρία.
ARPENTE, πρίων ξυλουργικός.
ARPENTER, ῥ. καταμετρῶ γαίας. §. (οἰκ.) διατρέχω μὲ μεγάλα βήματα.
ARPENTEUR, χωρομέτρης. §. εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) PLUVIER.
ARPENTEUSE, θ. εἶδος κάμπης.
ARQUÉ, εἶδ. ἰχθ. (τριχόδοντος).
ARQUEBUSADE, θ. τουφεκιά. ||. eau d'—, ἰαματικόν τι ὕδωρ διὰ τὰς ἀπὸ τῶν πυροβόλων πληγάς.
ARQUEBUSE, θ. εἶδ. τουφεκίου.
ARQUEBUSER, ῥ. τουφεκίζω.
ARQUEBUSERIE, θ. ὁπλοποιία πυροβόλων.
ARQUEBUSIER, τουφεκοποιὸς ἢ τουφεκοφόρος (στρατ.).
ARQUER, ῥ. τοξοποιῶ, λυγίζω. ||. des jambes arquées, πόδια στραβά.
ARQUET, δοξάρι τοῦ (ὑφαντ.) ἐργαλειοῦ.
ARQÛRE, θ ἡ καμπυλότης τοῦ τόξου.
ARRACHAGE καὶ
ARRACHEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ARRACHER, ῥ. ἀνασπῶ, ξεῤῥιζόνω. §. ἁρπάζω. §. ἀποσπῶ, (καὶ αὐτπθ.) ἀποσπῶμαι, ξεκολνῶ. ||. d' arrache-pied, (οἰκ.), κατὰ συνέχειαν
ARRACHEUR, ἐκριζωτὴς (κυρ. ὀδόντων καὶ τύλων).
ARRACHEUSE, θ. νακοτίλτρια (παρὰ τοῖς πιλοποιοῖς).
ARRACHIS, δενδροκλοπία.
ARRACHOIR, ἐργαλ. γεωργ. πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν κουτσούρων.
ARRAISONNER, ῥ. προσπαθῶ νὰ φέρω τινὰ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον (εἰς θεογνωσίαν). §. (ναυτ.) ἐξετάζω τὸ συναπαντηθὲν πλοῖον πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει.
ARRAMBER, ἴδε ARAMBER.
ARRAMER, ἴδε ARAMER.
ARRANGEMENT, διευθέτησις, συμβιβασμός. ||. prendre des—ts, pour, λαμβάνω μέτρα πρός.
ARRANGER, ῥ. διευθετῶ, συγυρίζω. ἀραδιάζω. §. συμβιβάζω. ||. air arrangé, ὕφος ἐπιτετηδευμένον.
ARRASE, ARRASEMENT, ARRASER, ἴδε ARASE κτλ.
ARRENTEMENT, ἐκμίσθωσις, ἐνοικίασις.
ARRENTER, ῥ. ἐκμισθόω, ἐνοικιάζω (κτῆμα).
ARRÉRAGER, ῥ. καθυστερῶ.
ARRÉRAGES, πλθ. τὰ καθυστεροῦντα.
ARRESTATION, θ. κράτησις.
ARRÊT, ἀπόφασις (δικαστ.) §. κράτησις (στρατ.). §. (ἱππ.) σταμάτισμα (τοῦ ἵππου). §. ἀκκούμπισμα τῆς λόγχης. §. (κυνηγ.) παρακάθισμα τοῦ σκύλου. §. μάνδαλος (ἐμποδίζων τὸ ἐλατήριον) μηχανῆς. §. (ῥαπτ.) κομμάτι προσραπτόμενον εἰς τὰ ἀνοίγματα τῶν φορεμάτων ἵνα μὴ σχίζωνται,
ARRÊTANT, βελόνη τῶν καλτιοπλόκων.
ARRÊTÉ, ἀπόφασις (ἀρχῆς). §. κλείσιμον λογαριασμοῦ.
ARRÊTE-BOEUF, ἀγριάδα, (φυτ.).
ARRÊTE-NEF, ἴδε REMORE.
ARRÊTER, ῥ. κρατῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω. στυλόνω. §. (δικας.) κάμνω κατάσχεσιν. ||. (αὐτπ.) στέκομαι. μένω. χρονοτριβῶ. ἐνδιατρίβω. ||. —un point, δένω κόμπον. ||. —une maison, πιάνω οἰκίαν. ||. (κυνηγ.) le chien arrête, ὁ σκύλος παρακάθηται, (Ἰταλ.) φερμάρει. 2) ἀποφασίζω. ||. —un compte, κλείω λογαριασμόν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὡρισμένος. μό-

νιμος. (ζγρφ.) τελειωμένος ἢ ἔντονος.
Arrêtiste, ὁ συλέγων καὶ σχολιάζων ἀποφάσεις (δικαστ.)
Arrêtoir, (τεχν.), *κρατητήριον.
Arrher, ῥ. δίδω ἀῤῥαβῶνα (καππάρον, πέϊ).
Arrhes, θ. πλθ. ἀῤῥαβὼν, καπάρο.
Arrière, ἐπίῤ. ὀπίσω. ||. vent —, (ναυτ.) πρύμα. ||. l'—corps, τὸ ὄπισθεν μέρος (οἰκοδ.). ||. —neveu, ἀπόγονος. ||. rester en —, μένω ὀπίσω, ἀπολείπομαι. καθυστερῶ (εἰς πληρωμήν).
Arrière-ban, ἐξόπλισις τῶν εὐγενῶν.
Arrière-bec, ὁ κατὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἀγκὼν τῆς ἀψίδος.
Arrière-bouche, ὁ φάρυγξ.
Arrière-boutique, τὸ ὄπισθεν δωμάτιον ἐργαστηρίου.
Arrière-caution, θ. δευτέρα ἐγγύησις, ὑπεγγύησις.
Arrière-change, ἀνατοκισμός.
Arrière-cour, θ. ὀπισθαύλιον.
Arrière-dent, σωφρονιστὴρ (ὀδοὺς), *ὑστερόδοντον.
Arrière-fait, τὸ ὕστερον (τῆς γέννας).
Arrière-fente, ἡ πρὸς τὸ μέρος τῆς χειρὸς σχισμάδα τοῦ χειροκτίου.
Arrière-fermier, ὑπενοικιαστής.
Arrière-fief, τιμάριον ὑποτελές.
Arrière-fleur, θ. ἄνθος δένδρȣ προανθήσαντος ἤδη τὸ αὐτὸ ἔτος. §. (τεχν.) κόσκυλμα μὴ ἀφαιρεθὲν ἀπὸ τοῦ δέρματος.
Arrière-foin, χόρτον ὑστεροφυὲς (δευτεροθέριστον).
Arrière-garant, ὑπεγγυητής.
Arrière-garde, θ. ὀπισθοφυλακή.
Arrière-goût, γεῦσις μένουσα εἰς τὸ στόμα.
Arrière-main, (σφαιροβολ.) κτύπημα μὲ τὴν παλάμην. §. (ἱππ.) τὰ ὀπίσθια τοῦ ἵππου.
Arrière-neveu (nièce), υἱὸς (θυγάτηρ) τοῦ ἀνεψιοῦ ἢ τῆς ἀνεψιᾶς. §. (πλθ.), ἀπόγονος μεμακρυσμένος.
Arrière-pensée, ὑστεροβουλία.
Arrière-petit-fils (-petite-fille), δισέγγονος, -εγγόνη.
Arrière-petits-enfants, πλθ. τὰ δισέγγονα.
Arrière-point, 'πισοβελονιά.
Arrière-pointeuse, θ. ἡ ῥάπτουσα τὰς ὀπισοβελονιάς.
Arrière-rang, ἡ οὐραγία (ςρατ.).
Arriérer, ῥ. καθυςερῶ (εἰς πληρωμήν). ||. (μσ.) ἀπολείπομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ ἢ ἐπίθ.) καθυστέρημα (χρέους).
Arrière-saison, θ. τὸ φθινόπορον.
Arrière-vassal, τιμαριώτης ὑποτελής.
Arrière-vasselage, ἡ κατάστασις τοῦ Arrière-vassal.
Arrière-vussure, θ. εἶδος θόλου ἔσωθεν θύρας ἢ θυρίδος.
Arrimage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Arrimer, ῥ. τοποθετῶ καταλλήλως τὸ φόρτωμα ἐντὸς τοῦ πλοίȣ.
Arrimeur, ὁ τοποθετῶν καταλλήλως τὰ φορτώματα εἰς τὰ πλοῖα.
Arrioler (s'—), ῥ. (ναυτ.) τὰ παλαιὰ κύματα κατευνάζονται ὑπὸ τοῦ ἀντιπνέοντος ἀνέμου.
Arriser, ῥ. στενεύω τὰ ἱστία, ἴδε Ris.
Arrivage, φθάσιμον πλοίου, κατάπλους.
Arrivée, θ. ἄφιξις. φθάσιμον.
Arriver, ῥ. ἀράζω. (συνήθ.) φθάνω. §. (ἀπρσ.) συμβαίνω.
Arrobe, κεντηνάριον τῆς Ἰσπαν.
Arroche, θ. λοβουδιὰ, (φυτ.).
Arrogamment, ἐπίῤ. ἀλαζονικῶς.
Arrogance, θ. ἀλαζονεία.
Arrogant, ante, ἀλαζὼν
Arroger (s'—), ρ. ἰδιοποιοῦμαι.
Arroi, (en mauvais —), πενιχρῶς.
Arrondir, ῥ. στρογγυλαίνω. §. (ναυτ.) περιπλέω νῆσον ἢ ἀκρωτήριον. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) στρογγύλος.
Arrondissage, (τεχν.), ςρογγύλωσις.
Arrondissement, στρογγύλευμα. §. περιφέρεια (διοικήσεως), ὑποδιαίρεσις (ἐπαρχίας, πόλεως κτλ.).
Arrondisseur, ἐργαλ. (κοπίδι) τορευτοῦ.
Arrosage, πότισμα. §. (τεχν.) βρέξιμον τῆς πυρίτιδος.
Arrosement, πότισμα. κατάβρεξις.
Arroser, ῥ. ποτίζω. καταβρέχω. (μαγειρ.) ἀλείφω μὲ βούτυρον κτλ. §. (ἐμπορ.) δίδω καὶ ἄλλα χρήματα.
Arrosoir, ποτιστήριον (κηπουροῦ). §. εἶδος κογχυλίου, ἀρύταινα.
Arrugie, θ. ὑδροῤῥόη μεταλλείȣ.
Ars, πλθ. τὰ μέλη τοῦ ἵππου.
Arsenal, ὁπλοθήκη, ὁπλοστάσιον. §. (ναυτ.) ναύσταθμος, νεώριον.
Arséniaté, ée, ὁ περιέχων-
Arséniate, (χημ.), ἅλας ἀρσενικοῦχον.
Arsenic, εἶδ. ὀρυκτοῦ, ἀρσενίκειον, (ποντικοφάρμακον), (T.) ζερνίκι.
Arsénical, ale, ἀρσενικειώδης.
Arsénié, ée, ἀρσενικειομιγής.
Arsénieux καὶ
Arsénifère, καὶ
Arséniqué, ée, ἐπίθ. ἀρσενικώδης.
Arsénite, (χημ.), ἅλας ἀρσενικοῦχον.
Arsin, ἐπιθ. κεκαυμένος. ||. bois arsins, καύσαλα.
Arsure, θ. (βτν.) νόσος τις τῆς ἰσάτιδος ἐξ αἰτίας ἀνυδρίας.
Art, τέχνη. §. δεξιότης, ἐπιτηδειότης. §. πανουργία. ||. chef d'—, ἀριστούργημα.
Arte, ἴδε Artison.
Artémon, (ναυτ.), ἡ τρίτη τροχιλέα τοῦ πολυσπάστου.
Artenne, θ. = Petrel-puffin.
Artère, θ. ἀρτηρία.
Artérialité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ αἵματος τῶν ἀρτηριῶν.
Artériaque, ἀρτηριακὸν (ἰατρικόν.).
Artériel, elle, ὁ τῶν ἀρτηριῶν.
Artérieux, euse, ἀρτηριώδης.
Artériole, θ. μικρὰ ἀρτηρία.
Artériologie, θ. ἀρτηριολογία.
Artériotomie, θ. ἀρτηριοτομία.
Artésien, ἐπιθ. ἴδε Puits.
Arthrite, θ. ἀρθρῖτις (νόσος).
Arthritique, ἐπιθ. ἀρθριτικός.
Artialiser, ῥ. τεχνητεύω.
Artichaut, ἀγκινάρα.
Artichautière, θ. ἀγκιναρόφυτον. §. σίδηρον ἀγκαθωτόν.

Article, ἄρθρον. §. (βτν.) κόμβος.
Articulaire, ἐπιθ. (ἀνατομ.), ὁ τῶν ἄρθρων (τῶν ἁρμῶν).
Articulation, θ. ἁρμὸς, κλείδωσις. §. διάρθρωσις (λέξεων).
Articuler, ῥ. διαρθρῶ (τὰς λέξεις), προφέρω εὐκρινῶς. (ἀπλ.) ἐκφωνῶ. (δικνμ.) ἐκθέτω ἄρθρον πρὸς ἄρθρον. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ. φωνῆς) διηρθρωμένη, ἔναρθρος. (βτν.) γονατώδης.
Articuleux, euse, (ζωολογ.) διηρθρωμένος, ἔναρθρος.
Artiel, elle, ὁ τῆς τέχνης.
Artifice, τεχνητεία. §. τέχνασμα. §. πανουργία. 2) (piece d'—) πυροτέχνημα, φυσέκι.
Articificiel, elle, τεχνητός.
Artificiellement, ἐπίῤ. τεχνητῶς.
Artificier, πυροτέχνης.
Artificieusement, ἐπίῤ. πανούργως, εὐμηχάνως.
Artificieux, euse, πανοῦργος.
Artifier, ῥ. τεχνεύομαι, τεχνητεύω.
Artillerie, θ. τὸ πυροβολικόν. ||. pièce d'—, πυροβόλον, κανόνιον κτλ.
Artilleur, πυροβολιστής.
Artimon, (ναυτ.), τὸ μικρότερον κατάρτι. τὸ πανὶ τῆς πρύμνης, ἀρτέμων, (Ἰταλ.) μπαροκέττο.
Artisan, τεχνίτης. §. (μὲ γεν.) αὐτουργὸς, δημιουργός.
Artison, εἶδ. σκώληκος, ξυλοφάγος, σάρακας.
Artisonné, ée, σκωληκο(σαρακο)φαγωμένος.
Artiste, τεχνίτης, καλλιτέχνης.
Artistement, ἐπίῤ. ἐντέχνως.
Artistique, ἐπιθ. καλλιτεχνικός.
Artre, ἴδε Martin-pêcheur.
Arube, δ. ἀρύβη.
Arum, ἄρον, (φυτ.).
Arundinacé, ée, (βτν.), καλαμοειδής.
Arundinaire, θ. δονακὶς, (φυτ.).
Arundine, θ. εἶδος φυτοῦ (ὀρχεοειδοῦς).
Arundinelle, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀγρωστοειδοῦς).
Aruset, εἶδ. ἰχθ. (τριχόδους) τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσ.
Aruspice, ἱεροσκόπος, **μάντις**, (παρὰ Ῥωμ.).

Aruspicisme, θ. τὸ ἔργον τοῦ ἱεροσκόπου.
Arverse, θ. εἶδος φυτοῦ (παρωνυχίδος).
Arvicole (Λτν.), ἐπίθ., ἀγροδίαιτος. ||. (οὐσ.) εἶδος ποντικοῦ, (ἄλλ.) Campagnol.
Arviculture, θ. *ἀρουροκομία.
Arvien, enne, καὶ
Arvin, ine, (βτν.), ἀρουραῖος.
Arzel, ἐπιθ. ἵππος λευκόστικτος τοὺς ὀπισθίους πόδας καὶ τὸ μέτωπον.
As, ἄσος (τῶν χαρτοπαιγν.). §. ἀσσάριον (νόμισμα Ῥωμ.)
Asangue, ἡ Λύρα, (ἀστερισμός).
Asaret, ἄσαρον, (φυτ.).
Asarine, ἴδε Mufflier.
Asaroïdes, θ. πλθ. (βτν.), ἀσαροειδῆ.
Asbeste, ἄσβεστος (λίθος).
Ascaridaire, ἐπιθ. = Ascaridien.
Ascaride, ἀσκαρὶς, (ἕλμινς).
Ascaridien, enne, ἀσκαριδοειδής.
Ascendance, θ. ὑπεροχή. §. ἡ σειρὰ τῶν ἀνιόντων (συγγενῶν). §. (ἀστρνμ.) ἔξαρμα· ἐπιτολὴ πλανήτου. §. (μουσ.) κλίμαξ φωνῶν ἀνιουσῶν.
Ascendant, ante, ἀνιὼν, ἀνιοῦσα. ||. (οὐσ. πλθ.) οἱ ἀνιόντες (συγγενεῖς). 2) (ἀστρολογ.) ῥοπὴ (τάσις) ἀνίκητος πρός τι. §. (συνήθ.) ἐπιῤῥοὴ, ὑπεροχή.
Ascension, θ. ἀνάβασις, ὕψωσις. (φυσ.) ἀναδρομή. §. (ἐκκλησ.) ἡ ἀνάληψις (τοῦ Χριστοῦ).
Ascensionnel, elle, ὁ δι' ἀναβάσεως (ἀναδρομῆς), ἀναδρομικός.
Ascétique, ἐπίθ. ἀσκητικός.
Ascétisme, ἡ κατάστασις τοῦ ἀσκητοῦ, ὁ ἀσκητικὸς βίος.
Asciens, πλθ. (γεωγρφ.), ἄσκιοι.
Ascite, (ἰατρ.), ἀσκίτης (ὕδρωψ). §. εἶδ. ἰχθ., φουσκόψαρον.
Asclépiadées, θ. πλθ. (βτν.), ἀσκληπιάδεια (φυτά).
Asclépias, ἀσκληπιὰς, (φυτ. ἰατρ.).
Aselle, εἶδ. μικρῶν ὀστρέων. §. εἶδος ἰχθ. (ἄλλ.) Églefin.
Asellote, θ. ὀνίσκος (ἔντομ.).
Asile, ἄσυλον.

Asine, ἐπιθ. ὄνειος. ||. bête—, ὁ καὶ ἡ ὄνος.
Asparagé, ée, (βτν.) ἀσφαραγοειδής.
Asparagine, θ. (χημ.) ἡ κρυσταλλώδης οὐσία τοῦ ἀσφαράγου.
Asparaginé, ée καὶ
Asparagoïde, ἐπιθ. = Asparagé.
Aspe, ἴδε Asple.
Aspect, θέα, ὄψις, ἔποψις. ||. à l'—de, ἐνώπιον τοῦ.
Aspéline, θ. εἶδος φυτοῦ (ἠριγέροντος).
Aspérague, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀρνογλώσσου).
Aspercette, θ. = Sainfoin.
Asperèle, θ. = Prêle.
Asperge, θ. σπαράγγι, (φυτ.).
Asperger, ῥ. ῥαντίζω (μὲ ἁγίασμα).
Aspergerie, θ. ἀσφαραγοφυτώριον.
Aspergès, ἁγιαστούρα. §. ἁγιασμός.
Aspergillaire, ἐπιθ. (βτν.), θυσανοειδής.
Aspergille, θ. εἶδ. ἀμανίτου καὶ κογχυλίου.
Aspérifolié, ée, (βτν.), τραχύφυλλος.
Asperité, θ. τραχύτης, ἀνωμαλία.
Aspersion, θ. ῥάντισμα (μὲ ἁγιασμόν).
Aspersoir, ἁγιαστούρα.
Aspérule, θ. εἶδος φυτοῦ.
Asphalte, ἄσφαλτος (ἡ).
Asphodèle, ἀσφόδελος, (φυτ.).
Asphodélées ἢ **Asphodéloïdes**, (βτν.), ἀσφοδελοειδῆ (φυτά).
Asphyxiant, ante, ὁ προξενῶν ἀσφυξίαν.
Asphyxie, θ. ἀσφυξία.
Asphyxier, ῥ. ἐπιφέρω (καὶ αὐτπθ. περιπίπτω εἰς) ἀσφυξίαν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ. ἢ ἐπίθ.) χωρὶς σφυγμὸν, λειποθυμημένος.
Aspic, εἶδος ὄφεως, ἀσπίς. §. εἶδος νάρδου, (φυτ.). §. εἶδος φαγητοῦ (πηκτῆς).
Aspirail (τὸ πλθ. **Aspiraux**), τρύπα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν κλιβάνων.
Aspirant, ante, (ὑδραυλ.), εἰσπνευστικός. 2) μνηστὴρ (ὑποψήφιος) θέσεως κτλ. ||. — de

marine, ὑποσημαιοφόρος (τοῦ ναυτικοῦ).
ASPIRATEUR, = VENTILATEUR.
ASPIRATIF, IVE, (γρμτ.), ὁ προφερόμενος δασέως.
ASPIRATION, θ. (ὑδραυλ.), εἴσπνοή. §. (γρμτ.) δασύτης (προφορᾶς).
ASPIRATOIRE, ἐπιθ. ὁ τῆς ἀναπνοῆς.
ASPIRER, ῥ. εἰσπνέω. (ὑδραυλ.) ἀναῤῥοφῶ. (γρμτ.) προφέρω δασέως. 2) (ἀμτβτ. προθετ.) θηρεύω (θέσιν κτλ.), ἐπιθυμῶ (ἐποφθαλμιῶ εἴς) τι.
ASPIURE, θ. κόνις γαιανθράκων.
ASPLE, 'γλυτῆρι ἢ ἀνέμη (τοῦ μεταξίου).
ASPLÉNIE, θ. γένος φυτῶν, ἀσπλήνιον.
ASPLÉNIACÉ, ÉE, (βτν.), ἀσπληνοειδής.
ASPLÉNIAIRE, θ. ἀσπληνιάς.
ASPRÈDE, εἶδος ἰχθ. (σιλούρου).
ASPRÊLE, ἴδε PRÊLE.
ASSA-FOETIDA, (ἰατρ.), σκοροδοάσαρον (Τ.), σεῖτὰν-μποκού.
ASSAILLANT, ἐπιθ. ὁ προσβάλλων (ἐφορμῶν).
ASSAILLIR, ῥ. προσβάλλω, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ.
ASSAINIR, ῥ. καθιστῶ ὑγιεινόν.
ASSAINISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ ASSAINIR.
ASSAISONNEMENT, καρύκευσις. καρύκευμα.
ASSAISONNER, ῥ. καρυκεύω.
ASSAISONNEUR, καρυκευτής.
ASSALIMENT, ἁλάτισμα (φαγητοῦ).
ASSALIR, ῥ. ἁλατίζω (τὸ φαγητόν).
ASSARMENTER, ῥ. (γεωργ.) βλαστολογῶ τὴν ἄμπελον.
ASSASSIN, δολοφόνος.
ASSASSINAT, δολοφονία.
ASSASSINER, ῥ. δολοφονῶ. §. (μτφορ.) πλήκτω (μὲ ὑπερβολήν).
ASSATION, θ. βράσιμον εἰς τὸν ἴδιον χυμόν.
ASSAUT, προσβολὴ, ἔφοδος. ||. faire — de qc., κάμνω ἐπίδειξιν (ἀγχινοίας κτλ.).
ASSAUVAGIR, ῥ. κάμνω τινὰ ἄγριον, (καὶ μσ.) γίνομαι ἄγριος.
ASSEAU, ἴδε HACHETTE.
ASSÈCHEMENT, ξήρανσις.
ASSÉCHER, ῥ. ξηραίνω, ἀναξηραίνω.
ASSÉCUTION, θ. (Νμ.) ἐπίτευξις.
ASSÉITÉ, θ. (θλγ.), τὸ αὐθύπαρκτον.
ASSEMBLAGE, ἄθροισμα. συναρμολόγημα. σύγκραμα. ||. pièce d'—, συναρμοστὸν (ὄχι μονοκόμματον) σκεῦος.
ASSEMBLÉE, θ. ὁμήγυρις, συνέλευσις. §. (ἁπλ.) συνάθροισις, σύναξις. συναναστροφή.
ASSEMBLER, ῥ. συνάζω, συναθροίζω. §. (ξυλουργ.) συναρμολογῶ. §. (ἱππευτ.) ἀνασέλλω. ||. qui se ressemble, s'assemble, (παροιμ.), ὅμοιος τὸν ὅμοιον.
ASSEMBLEUR, EUSE, συλλέκτης τῶν (τυπογρφ. ἢ βιβλιοδετ.) φύλλων.
ASSENER, ῥ. καταιβάζω (κτύπημα).
ASSENTEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
ASSENTER, ῥ. (κυνηγ.) τὸ σκυλὶ αἰσθάνεται τὴν ὀσμὴν τοῦ ἀγριμήου.
ASSENTIMENT, συγκατάθεσις.
ASSENTIR, ῥ. συναινῶ. § (κυνηγ.) = ASSENTER.
ASSEOIR (j'assieds, nous asseyons; j'asseyais; j'assis; j'assierai ἢ j'asseyerai; que j'asseye; que j'assisse; asseyant; assis), ῥ. καθίζω, (καὶ αὐτπθ.) κάθημαι. §. (ἐπὶ κτιρίων) ἱδρύω, (καὶ αὐτπθ.) κεῖμαι. ||.— son camp, στήνω τὸ στρατόπεδόν μου, στρατοπεδεύω. ||. — un impôt, ἐπιβάλλω φόρον. ||. — son jugement sur qc., στηρίζω τὴν κρίσιν μὲ ἐπί τινος. ||. voter par assis et levé, ψηφοφορεῖν δι' ἀνασάσεως (τῶν συνευδοκούντων).
ASSERMENTER, ῥ. ὁρκίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὡρκισμένος, ἔνορκος.
ASERTIF, IVE, δια(ἐπι)βεβαιωτικός.
ASSERTION, θ. διαβεβαίωσις.
ASSERVIR, ῥ. ὑποδουλόνω.
ASSERVISSABLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ὑποδουλώσεως.
ASSERVISSANT, ANTE, ὁ ὑποδουλόνων.
ASERVISSEMENT, ὑποδούλωσις.
ASSESSEUR, πάρεδρος.
ASSESSORIAL, ALE, ὁ τοῦ παρέδρου.
ASSESSORIAT, τὸ ἀξίωμα (ἡ θέσις) τοῦ παρέδρου.
ASSETTE, θ. ἀντὶ HACHETTE, σφυρὶ τῶν βαρελλοποιῶν.
ASSEZ, ἐπίρ. ἱκανῶς, ἀποχρώντως, ἀρκετά. §. ὁπωσοῦν. ||. c'est (c'en est)—, ἀρκεῖ.
ASSIDENT, ἐπίθ. CONCOMITANT.
ASSIDU, UE, ἐπίμονος.
ASSIDUITÉ, θ. ἐπιμονή.
ASSIDÛMENT, ἐπίρ. ἐπιμόνως.
ASSIÉGER, ῥ. πολιορκῶ.
ASSIETTE, θ. τρόπος τοῦ καθῆσθαι ἢ κεῖσθαι. θέσις (στρατοπέδου). §. ἐπιβολὴ (φόρων). 2) πινάκιον, πιάτον. ||. piquer l'—, παρασιτῶ, ξενοτρώγω.
ASSIETTÉE, θ. πινακιά.
ASSIGNABLE, ἐπιθ. ὁριστὸς, εὐόριστος.
ASSIGNAT, (ἀρχ.), χαρτονόμισμα.
ASSIGNATION, θ. προσδιορισμὸς ποσότητος (πρὸς χρεωλυσίαν κτλ.). §. γραμμάτιον πληρωμῆς (ἀπὸ τῶν δημοσ. προσόδων). §. (δικονμ.) κλῆσις (πρὸς ἐμφάνισιν).
ASSIGNER, ῥ. προσδιορίζω ποσόν τι πρὸς χρεωλυσίαν κτλ. §. (ἐν γέν.) ἀποκληρῶ, προσδιορίζω. §. (δικονμ.) καλῶ εἰς δικαστήριον.
ASSIMILABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἐξομοιώσεως.
ASSIMILATEUR, TRICE, ὁ συντελῶν πρὸς ἐξομοίωσιν (κυρ. τῶν θρεπτικῶν χυμῶν).
ASSIMILATIF, IVE, ὁ δυνάμενος ἐξομοιοῦν ἢ ἐξομοιοῦσθαι.
ASSIMILATION, θ. ἐξομοίωσις.
ASSIMILER, ῥ. ἐξομοιόω.
ASSIMINE, θ. ὁ καρπὸς τοῦ
ASSIMINIER, ἴδε COROSSOLIER.
ASSIMULATION, θ. (ῥτρ.), προσποίησις.
ASSIR, ῥ. λύνω καὶ πλύνω τὰ ἔντερα.
ASSIS, ἡ ὄψις (τὸ ἐπάνω μέρος) τῆς πέτρας τοῦ πυροβόλου.
ASSIS, ISE, μτχ. πθ. τοῦ ASSEOIR.
ASSISE, θ. σειρὰ (δόμος) λίθων τοιχοδομουμένων. §. (πληθ.) σύνοδος κακουργιοδικείου. ||. cour d'—, κακουργιοδικεῖον.
ASSISTANCE, θ. παράστασις, προ-

σασία. παρουσία (ὑπαλλήλȣ εἰς τὰ χρέη του).

Assistant, ante, παριστάμενος (κυρ. εἰς ἐκκλησ. ὑπηρεσίαν), βοηθὸς (ἱερουργοῦντος). (πλθ. ἐν γέν.) οἱ παρευρισκόμενοι.

Assister, ῥ. παρασέκομαι, παρευρίσκομαι. §. (μτβτ.) βοηθῶ.

Associabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

Associable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς συνδυασμοῦ (ἑνώσεως).

Association, θ. ἑταιρία, συντροφία. §. ἕνωσις.

Associer, ῥ. προσλαμβάνω (συνάρχοντα, σύντροφον), συντροφεύω, (ἐπὶ πραγμ.) ἑνόνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) συνεταῖρος, σύντροφος.

Assoque (Ἰσπν.), θ. πλοῖον ὑδραργυροφόρον.

Assolement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Assoler, ῥ. διαιρῶ τὴν καλλιεργήσιμον γῆν εἰς τμήματα πρὸς τακτικὴν σποράν.

Assommant, ante, καθ' ὑπερβολὴν πληκτικὸς, ἀνυπόφορος.

Assombrir, ῥ. σκοτεινιάζω. ||. (μσ.) συννεφιάζω. (μτφορ.) σκυθρωπάζω.

Assommer, ῥ. φονεύω μὲ ῥόπαλον, ξυλοκοπῶ, συγκόπτω. §. (μτφορ.) ἐνοχλῶ (πλήκτω) μὲ ὑπερβολὴν, καταζαλίζω.

Assommeur, ὁ φονεύων τοὺς βόας κτλ., (λησὴς) φονεύων ἀνηλεῶς τὸν τυχόντα.

Assommoir, ῥόπαλον (κτλ. πρὸς σκοτωμὸν ζώων), ῥαιστήρ.

Assomptif, ive, (πρότασις) ἡ κατὰ πρόσληψιν.

Assomption, θ. (Λογικ.) ἡ ἐλάσσων πρότασις. §. (ἐκκλησ.) ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

Assonnance, θ. (ῥτρ.) συνήχησις.

Assonnant, ante, σύνηχος.

Assortiment, συναρμογή. §. σύναρμολόγημα. συγκρότημα, (Τ.) τακίμι. ||. livres d'—, βιβλία τὰ ὁποῖα ὁ βιβλιοπώλης ἐμπορεύεται ἐκτὸς τῶν ἰδικῶν του.

Assortir, ῥ. 'ταιριάζω, συναρμόζω. §. ἐφοδιάζω (ἐργαστήριον κτλ.) μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) 'ταιρειασμένος.

Assortissant, ante, ὁ 'ταιρειάζων, κατάλληλος, πρόσφορος.

Assortissoir, κόσκινον τοῦ ζαχαροπλάστου.

Assortissoire, θ. θήκη συγκροτήματος (assortiment).

Assoter, ῥ. ἀπομωραίνω.

Assoupir, ῥ. ναρκόνω, ἀποκοιμίζω. §. (μτφορ.) κατευνάζω, (καὶ αὐτπθ.) κατευνάζομαι, σβύνω.

Assoupissant, ante, ὑπνωτικὸς, ναρκωτικὸς, ἀποκοιμίζων.

Assoupissement, κάρωσις. §. ἀκηδία.

Assouplir, ῥ. καθιστῶ εὔκαμπτον, ἁπαλύνω.

Assourdir, ῥ. ξεκουφαίνω. §. (ζγρφ.) μετριάζω (τὴν ζωηρότητα τοῦ χρωματισμοῦ).

Assourdissant, ante, βαρύηχος, (κατὰ λέξιν) ξεκουφαίνων.

Assouvir, ῥ. χορταίνω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Assouvissement, κόρεσις (πάθους).

Assujettir (-jétir), ῥ. ὑπο-(καθυπο)τάττω. §. στυλόνω. §. (μτφορ.) καθυποχρεῶ(-υποχρεοῦμαι) εἴς τι.

Assujéttissant (-jétissant), ante, ὁ καθυποτάττων εἰς ἐργώδη (ὀχληρὰ) χρέη.

Assujétissement, ἡ κατάσχεσις τοῦ ὑποτελοῦς (τοῦ ὑποχειρίου). ὑποχρέωσις (εἰς ὀχληρὰ καθήκοντα).

Assumer, ῥ. ἀναλαμβάνω (εὐθύνην).

Assurance, θ. βεβαιότης· (δια)-βεβαίωσις. §. θάῤῥος. πεποίθησις. §. ἐξασφάλισις. ||. bureau d'—, ἀσφαλιστικὸν κατάστημα. ||. (ναυτ.) coup d'—, πυροβολισμὸς ὑψωμένης τῆς σημαίας. ||. (κυνηγ.) aller d'—, βαδίζειν θαῤῥαλέως.

Assure, θ. τὸ ὑφάδι τῶν χρυσοϋφάντων.

Assurément, ἐπίῤ. βεβαίως.

Assurer, ῥ. στυλόνω. §. (μτφορ.) βεβαιόνω. §. (ἐξ)ασφαλίζω. ||. (αὐτπθ.) κρατοῦμαι καλά. ||. ἔχω πεποίθησιν (πληροφορίαν). §. λαμβάνω τὰς ἀπαιτουμένας ἐγγυήσεις περί τινος. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) θαῤῥαλέος, εὔτολμος. βέβαιος. ἀσφαλὴς, ἐχέγγυος.

Assurette, θ. (ἐμπορ.) = Assurance.

Assureur, ἐξασφαλιστὴς κτήματος.

Assurgent, ente, (βτν.), ἀναβαίνων.

Aste, (ναυτ.), δοκός.

Astelle, θ. (χειρουργ.), λεπτὸν σανίδι, νάρθηξ.

Aster, ἀστὴρ, (φυτ.). §. εἶδ. ὀστρέου, (κοιν.) σταυρός.

Astéracé, ée, = Asteroïde.

Asterie, θ. ἀστερία, (λίθος).

Asterisme, ἀστερισμός.

Asterisque, ἀστερίσκος.

Astéroïde, ἐπιθ. ἀστεροειδής.

Asthmatique, ἐπίθ. ἀσθματικός.

Asthme, ἆσθμα.

Astic, στιλβωτήριον τῶν ἐμβαδοποιῶν.

Asticot, εἶδος δολώματος.

Asticoter, ῥ. (χυδ.), πειράζω.

Astiquer, ῥ. στιλβόνω τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων κλπ. μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐργαλεῖον.

Astragale (ἀρχιτ. καὶ βτν.), ἀστράγαλος.

Astragalé, ée, καὶ

Astragaloïde, ἐπίθ. (βτν.) ἀςραγαλοειδής.

Astral, ale, (ἀστρνμ.), ἀςρῷος

Astrance, θ. εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου.

Astre, ἀστὴρ, ἄστρον.

Astrée, θ. εἶδος πολυποδίου

Astreindre (j'astreins, nous astreignons; j'astreignais, nous astregnions; j'astregnis; j'astreindrai; que j'astreigne; que j'astregnisse; astreignant; astreint), ῥ. ὑποχρεῶ, καθυποβάλλω εἰς.

Astrer, ῥ. καθυποβάλλω ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν τοιούτου ἢ τοιούτȣ ἄστρου.

Astriction, θ. (ἰατρ.), ἡ ἐνέργεια τῶν στυπτικῶν.

Astringent, ente, (ἰατρ.), στυπτικός.

Astroc, σχοινίον δεμένον εἰς πάλον.

Astroïte, θ. = Astrée.

Astrolabe, ἀστρολάβιον.

Astrologie, -gique, -giquement, ἀστρολογία, -γικὸς, -γικῶς.

Astrlogue, ἀστρολόγος.
Astronome, ἀστρονόμος.
Astronomie, θ. ἀστρονομία.
Astronomique, ἐπίθ. ἀστρονομικός.
Astronomiquement, ἐπίρ. ἀςρονομικῶς.
Astroscope, ἀστροσκόπιον.
Astuce, θ. πανουργία.
Astucieusement, ἐπίρ. πανούργως.
Astucieux, euse, πανοῦργος.
Asyle, ἄσυλον, καταφύγιον.
Asymmétrie, θ. (μθμτκ.), ἀσυμμετρία.
Asymptote, θ. (μθμτκ.), ἡ ἀσύμπτωτος (γραμμή).
Asymptotique, ἐπίθ. (μθμτκ.), ἀσυμπτωτικός.
Atanaire, ἐπιθ. = Antanaire.
Ataxie, θ. ἀταξία (σφυγμοῦ κτλ.).
Ataxique, ἐπιθ. ἄτακτος (πυρετὸς κτλ.).
Atelier, ἐργοστάσιον.
Atermoiement (-moîment), συμφωνία πρὸς ἐμπρόθεσμον πληρωμὴν χρέους.
Atermoyer, ῥ. παρατείνω τὴν προθεσμίαν πληρωμῆς. ||. (αὐτπθ.) συμφωνῶ νὰ πληρώσω ἐμπροθέσμως.
Athée, ἄθεος.
Athéïsme, ἀθεΐα.
Athénienne, θ. σκεῦος ἀνθηφόρον (κτλ.) πρὸς καλλωπισμὸν κοιτῶνος.
Athin, φ. ἴδε Linaire.
Athlète, ἀθλητής.
Athlétique, ἐπίθ. ἀθλητικος.
Athlétiquement, ἐπίρ. ἀθλητικῶς.
Atick, εἶδ. πτν. (κοκκοθραύστυ).
Atinter, ῥ. (χυδ.), ςολίζω ἀπειροκάλως.
Atlante, (ἀρχιτεκτ.), ἄτλας.
Atlantique, ἐπιθ. ἀτλαντικός.
Atlas, ἄτλας, συλλογὴ γεωγραφ. πινάκων. §. ὁ πρῶτος σπόνδυλος τοῦ τραχήλου. §. εἶδ. πεταλούδας τῆς Ἀμερ.
Atmosphère, θ. ἀτμοσφαῖρα.
Atmosphérique, ἐπιθ. ἀτμοσφαιρικός.
Atocat, ἴδε Airelle.
Atole, θ. ζωμὸς ἀραβοσίτου.
Atome, ἄτομον.
Atomique, ἐπιθ. ἀτομικός.

Atomisme, τὸ σύστημα τῶν ἀτομιστῶν.
Atomiste, ἀτομιστής.
Atonie, θ. ἀτονία.
Atonique, ἐπίθ. ὁ ἐξ αἰτίας ἀτονίας.
Atour, στολίδι. ||. dame d'—, στολίστρια (θαλαμηπόλος) βασιλίσσης κτλ.
Atourner, ῥ. (σπν.), στολίζω.
Atout, (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.), τὸ ἐπικρατοῦν χαρτὶ, (Ἰταλ.) κόζι.
Atrabilaire, ἐπίθ. μελαγχολικός.
Atrabile, ἡ μέλαινα χολή.
Atrabileux, euse, μελαγχολώδης.
Atractyle, θ. ἀτρακτυλὶς, (φυτ.).
Atramentaire, ἐπιθ. μελανοειδής. ||. (οὐσ. θ.), πέτρα χαλκάνθου.
Atrape, θ. λαβὶς τοῦ χαλκοχόυ.
Atraface, ἴδε Aroche.
ʼAtre, γωνιὰ, ἑστία.
ʼAtre (Λτν.), ἐπίθ. μέλας.
Atrempage κτλ., ἴδε Attrempage κτλ.
Atretisme, (ἀνατομ.), ἀτρησία.
Atricaude (Λτν.), ἐπιθ. ὁ ἔχων ʼμαύρην οὐράν.
Atrice, θ. (χειρουργ.), φῦμα περὶ τὸν πρωκτόν.
Atricolle (Λτν.), ἐπιθ. μελανοτράχηλος.
Atrigastre (Λτν.), ἐπιθ. μελανογάστωρ.
Atripède (Λτν.), ἐπιθ. μελανόπους.
Atriplèce, θ. = Arroche.
Atriplette (-plotte), θ. = Fauvette (la petite).
Atriplicées, θ. πλθ. χηνοποδοειδῆ (φυτά).
Atroce, ἐπίθ. φρικτὸς, σκληρὸς, ἀπάνθρωπος. ||. (οὐσ.) εἶδος ὄφεως.
Atrocement, ἐπίρ. φρικτά. §. σκληρῶς, ἀπανθρώπως.
Atrocité, θ. δεινότης, μέγεθος (ἐγκλήματος κτλ.). §. σκληρότης, ἀπανθρωπία.
Atrogulaire, ἐπίθ. ὁ ἔχων μαῦρον λαιμόν.
Atrophie, θ. ἀτροφία.
Atrophié, ée, ὁ πάσχων ἀτροφίαν.

Atrophier (s'—), ῥ. περιπίπτω εἰς ἀτροφίαν, ἀτροφῶ.
Attabler, ῥ. καθίζω (καὶ αὐτπθ. κάθημαι, εἶμαι στρωμένος) εἰς τὸ τραπέζι.
Attachant, ante, ὁ προσηλόνων, τερπνὸς, ἑλκυστικός.
Attache, θ. δεσμὸς, λυτάρι (τῶν λαγωνικῶν), συγκέρι τῶν βωδιῶν). §. ὄχανον (διαφόρων ὀργάνων). 2) = τῷ -
Attachement, προσήλωσις, προσπάθεια. §. (πλθ.) σημειώσεις πρόχειροι τῶν ἀρχιτεκτόνων.
Attacher, ῥ. δένω (κρεμῶ) τι εἰς, συνδέω. ζεύγω (τοὺς ἵππους). §. (μτνμ.) προσηλόνω, προσκολλῶ, (καὶ αὐτπθ.) πρόσκειμαι. §. (μτφορ.) ἑλκύω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) προσκείμενος (εἰς πρεσβείαν), ἀκόλουθος.
Attacheur, euse, ὁ προσδέων τὰ σχοινία εἰς τοὺς ὑφαντ: ἐργαλειούς.
Attaquable, προσβλητός.
Attaque, θ. προσβολὴ (κυρ. καὶ μτνμ.).
Attaquer, ῥ. προσβάλλω (κυρ. καὶ μτνμ.), ἐγγίζω (διὰ λόγων), πειράζω. ||. (αὐτπθ.) πιάνομαι μετά τινος. §. (ναυτ.) πλησιάζω πρὸς ἀναγνώρισιν ξηρᾶς.
Attarder (s'—), ῥ. μένω ἀργὰ πουθενὰ, ʼξωρίζω.
Attaville, θ. εἶδος ἰχθύος (βάτου ἢ ῥίνης).
Attleignement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Atteindre (σχηματίζεται καθὼς τὸ Teindre), ῥ. φθάνω· εὑρίσκω (σημαδεύων). §. (μτνμ.) προσβάλλω.
Atteinte, θ. προσβολὴ, κτύπημα.
Attel, τὸ ἐμπροσθινὸν σανίδι τοῦ ζυγολωρίου.
Attelable, ἐπίθ., τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ζεύξῃ.
Attelage, ζεῦγος ἵππων ἢ βοῶν, συνωρίς.
Atteler (διπλασιάζεται τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ζεύγω (εἰς τὸ ἁμάξι).
Attelet, ἢ Attelle, θ. = Attel, Astelle. §. ἐργαλεῖόν τι τῶν κεραμέων. §. λαβὶς ξυλίνη τῶν σιδηρουργῶν.

Attellement, ζεῦξιμον (εἰς τὸ ἁμάξι).
Attelloire ἢ **Atteloire**, θ. λαβὴ, χεροῦλι. §. ὁ γόμφος τοῦ ῥυμοῦ τῆς ἁμάξης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτῶνται τὰ λωρία.
Attenant, **ante**, συνεχόμενος, κολλητός.
Attenant, ἐπίρ. πλησίον.
Attendance, θ. σκοπός. §. ἀπεκδοχή.
Attendre, ῥ. προσμένω. §. (συνκδχ.) ἀπεκδέχομαι, ἐλπίζω. ||. en attendant, ἐπιρ., ἐν τῷ μεταξὺ, ἐν τούτοις, ἐν τοσούτῳ. ||. en — que, ἐν ὅσῳ, ἕως οὗ. ||. (ἡ πθ. μτχ.) attendu, (ὡς πρόθ.) διὰ, ἕνεκα. ||. — que, ἐπειδή.
Attendrir, ῥ. τρυφεραίνω. §. (μτφορ.) κινῶ (καὶ αὐτπθ. κινοῦμαι) εἰς οἶκτον, κάμπτομαι.
Attendrissant, **ante**, κινῶν εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), κατανυκτικός.
Attendrissement, τὸ οὐσ. τοῦ **Attendrir**, τρυφέρευσις. §. (συνήθ. μτφορ.) οἶκτος, συμπάθεια, κατάνυξις.
Attendu, ἴδε **Attendre**.
Attenir, ῥ. κέκτημαι. §. ἀνήκω. §. γειτνιάζω.
Attentat, προσβολή. §. ἀνοσιούργημα.
Attentatoire, ἐπίθ. προσβλητικός.
Attente, θ. ἀπεκδοχὴ, προσδοκία. ||. être en (dans l')—de, ἀπεκδέχομαί τι. ||. table d'—, πλὰξ ἐπὶ τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ ἐγχαραχθῇ τι. ||. pierres d'—, λίθοι ἐξέχοντες εἰς τοῖχον μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἑνωθῇ ἀκολούθως ἄλλη οἰκοδομή. ||. ligature d'—, πρόχειρος ἐπίδεσμος.
Attenter, ῥ. ἐπιβουλεύομαι (τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν κτλ. τινος). §. (ἐνίοτε) τολμῶ.
Attentif, **ive**, προσεκτικός. §. περιποιητικός.
Attention, θ. προσοχή. §. (πλθ.) περιποίησις. ||. faire — à, προσέχω εἴς τι.
Attentionné, **ée**, περιποιητικός.
Attentivement, ἐπίρ. προσεκτικῶς.
Attenuant, **ante**, (Νμ.), ἐλαφρυντικός. §. (ἰατρ.) *λεπτοποιητικὸς, διαλυτικός.
Attenuation, θ. (ἰατρ.) *λεπτοποίησις (τῶν χυμῶν). §. ἀποκαμωμὸς, ἀτονία. §. (Νμ.) μετριασμὸς τῶν κατηγοριῶν.
Attenuer, ῥ. (ἰατρ.), λεπτοποιῶ (τοὺς χυμούς). ἀδυνατίζω. §. (Νμ.) μετριάζω, ἐλαττόνω.
Attereau, εἶδος φαγητοῦ, βωδινὸν καὶ χοιρινὸν φουρνιστά.
Attermer, ῥ. = **Atermoyer**.
Atterminement, = **Atermoyement**.
Atterminer, = **Atermoyer**.
Attermoiement, = **Atermoiement**.
Atterrage ἢ **Attérage**, (ναυτ.), γειτνίασις (πλησίασις) εἰς τὴν ξηράν.
Atterrement, ῥίψιμον κατὰ γῆς.
Atterrer ἢ **Attérer**, ῥ. ῥίπτω κατὰ γῆς. κατεδαφίζω. §. (μτφορ.) καταπλήττω. §. (ναυτ.) πλησιάζω εἰς τὴν ξηράν.
Atterrir ἢ **Attérir**, ῥ. ἀράζω.
Atterrissage ἢ **Attérissage**, ἄραγμα.
Atterrissement ἢ **Attérissement**, πρόσχωσις, πρόσχωμα.
Attestation, θ. μαρτυρικόν.
Attester, ῥ. μαρτυρῶ. §. μαρτύρομαι.
Atticisme, ἀττικισμός.
Atticiste, ἀττικιστής.
Attiédir, ῥ. χλιαίνω. §. (μτνμ.) ἐλαττόνω (καὶ αὐτπθ.) ἐλαττοῦμαι.
Attiédissement, ἐλάττωσις ζήλου (φιλίας κτλ.).
Attier, εἶδος φυτοῦ.
Attifement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Attiffer, ῥ. (οἰκ.), στολίζω περιέργως, φυκιάνω (τὰ μαλλιά).
Attile, εἶδος ἰχθύος καὶ πτηνοῦ.
Attinter, ῥ. τοποθετῶ τὰ φορτία εἰς τὸ πλοῖον.
Attique, ἐπίθ. ἀττικός. §. (ἀρχ.) εἶδος κορωνίδος περὶ τὴν στέγην.
Attiquement, ἐπίρ. ἀττικῶς.
Attirable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἕλξεως.
Attirage, βαρύδι τοῦ ἐργαλειοῦ τῶν χρυσονηματουργῶν.
Attirail, σκευὴ, ἀποσκευή.
Attirant, **ante**, ἑλκυστικός.
Attirer, ῥ. τραβῶ. §. (μτφορ.) ἑλκύω. ἐπισπῶμαι.
Attisage, συνδαύλισμα.
Attise, θ. δαυλός.
Attise-querelle, (μτφορ.), ταραχοποιὸς, σκανδαλοποιός.
Attiser, ῥ. συνδαυλίζω. §. (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.
Attiseur, (οἰκ.), ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ συνδαυλίζῃ.
Attisoir, καὶ **Attisonoir**, σκάλευθρον τῶν καμίνων.
Attitrer, ῥ. δίδω τὴν προτίμησιν εἴς τινα. ||. des témoins attitrés, μάρτυρες ἀγορασμένοι.
Attitude, θ. θέσις (τοῦ σώματος).
Attituler, ῥ. τιτλοδοτῶ.
Attole, ἴδε **Anate**. §. (πλθ.) ἄθροισμα νησιδίων ἀδιαπλεύστων, (ναυτ.).
Attouchement, ἐπαφὴ, ἔγγιγμα.
Attoucher, ῥ. (ἀρχ.), συγγενεύω.
Attracteur, **ctrice**, ὁ ἐνεργῶν δι' ἕλξεως.
Attractif, **ive**, ἑλκτικός. §. ἐπισπαστικός.
Attraction, θ. ἕλξις. συνολκὴ (τῶν σωμάτων). συμπάθεια.
Attractionnaire, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τῆς συνολκῆς (τῶν σωμ.).
Attrait, θέλγητρον.
Attrape, θ. παγὶς, ἀπάτη. §. (ναυτ.) ἓν τῶν σχοινίων τοῦ πλοίου. §. λαβὶς τῶν χαλκοχόων.
Attrape-deniers, ἀπατεὼν, ἀγύρτης.
Attrape-lourdaut, = **Attrape-nigaud**.
Attrape-minon, ὑποκριτὴς, ἀπατεών.
Attrape-mouche, εἶδ. φυτοῦ (αἰσθητικοῦ), μυίαγρος. §. (κοιν.) = **Gobe-mouche**.
Attrape-niais καὶ
Attrape-nigaud, (οἰκ.), ψεῦδος παχυλὸν (δι' ἀνοήτους).
Attraper, ῥ. πιάνω (μὲ τὴν παγίδα). §. (μτφορ.) ἀπατῶ, παγιδεύω. §. συλλαμβάνω ἐπ' αὐ-

τοφώρῳ. §. κτυπῶν εὑρίσκω. ἐπιτυγχάνω. §. ἀντιλαμβάνομαι (τῆς ἐννοίας). ||. le cheval s' attrape, ὁ ἵππος κτυπᾶται μὲ τὰ πόδια του ἐν ᾧ προπατεῖ.

Attrapette, θ. (οἰκ.), μικρὰ ἀπάτη.

Attrapeur, ὁ ἁρπάζων δι' ἀπάτης.

Atrape-vilain, ἀπάτη ἐναντίον φιλαργύρου.

Attrapoire, θ. (οἰκ.) μέσον πρὸς ἐξαπάτησιν.

Attraquer, ῥ. (ναυτ.) πλησιάζειν εἰς τὴν ξηρὰν πρὸς φορτισμὸν ἢ ἀποφορτισμόν.

Attrayant, **ante**, ἑλκυστικός.

Attrempage, ἡ βαθμηδὸν ἔκκαυσις τῆς καμίνου τῶν ὑαλουργῶν.

Attrempence, θ. μετριοπάθεια.

Attremper, ῥ. θερμαίνω βαθμηδὸν τὸ ἐψηθησόμενον ἀγγεῖον. §. (μτφορ.) μετριάζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) μέτριος (τὸ πάχος).

Attribuer, ῥ. ἀποδίδω. ἀπονέμω. ||. (αὐτπθ.) ἀντιποιοῦμαι.

Attribut, τὸ κατηγορούμενον, τὸ συμβεβηκός. τὸ προσόν. ἡ ἰδιότης. §. (ζγρφ.) σύμβολον.

Attributif, **ive**, (Νμ.) ἀπονεμητικός.

Attribution, θ. καθῆκον ἢ ἁρμοδιότης (ἀρχῆς), δικαιοδοσία. προνόμιον. προσόν.

Attristant, **ante**, λυπηρός.

Atrister, ῥ. λυπῶ.

Attrit, **ite**, (θλγ.), κατανενυγμένος

Attrition, θ. τρίψιμον δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα. §. (ἰατρ.) σύγκαμμα. §. (ἐκκλησ.) συντριβὴ καρδίας.

Attroter, ῥ. (οἰκ.), τρέχω, 'πιλαλῶ.

Attroupement, σύστασις ὄχλου (ἐπὶ κακῷ).

Attrouper, ῥ. συναθροίζω (καὶ αὐτπθ. συνέρχομαι) πρὸς ὀχλαγωγίαν.

Au καὶ πλθ. **Aux**, (ἄρθρ.) εἰς τὸν (τοὺς), τῷ, τοῖς, ταῖς.

Aubade, θ. μουσικὴ συμφωνία περὶ τὸν ὄρθρον, πατινάδα. §. (εἰρων.) θόρυβος πρὸς περιύβρισίν τινος.

Aubader, ῥ. κάμνω πατινάδαν.

Aubage, σανίδια λεπτόσχιστα διὰ τὰ φατνώματα τῆς ὀροφῆς.

Aubainage, τὸ δικαίωμα τοῦ—

Aubaine, θ. δικαίωμα κληρονομίας ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν ἀλλοδαπῶν. §. (ἐν γένει) κέρδος ἀνέλπιστον, ἕρμαιον.

Auban (droit d'—), φόρος διὰ τὸ ἄνοιγμα ἐργαστηρίου.

Aubarestrière, θ. ξύλον ναυπηγήσιμον.

Aube, θ. ἡ αὐγή, τὰ χαράγματα. §. (ἐκκλησ.) στιχάριον. §. ἡ πτερωτὴ τοῦ νερομύλου.

Aubec, = **Aubour**.

Aubépin καὶ **Aubépine**, δ. λευκάκανθα.

Aubère, ἐπίθ. ἵππος ῥοδόχρους.

Auberède, δένδρον λευκόξυλον.

Aubergade, θ. δικαίωμα καταλύματος.

Auberge, θ. ξενοδοχεῖον. §. (στρατ.) συσσίτιον ἀξιωματικῶν.

Aurergine, θ. μαντζάνα, (φυτ.).

Aubergiste, ξενοδόχος.

Auberon, σιδήριόν τι τῆς κλειδωνιᾶς ὅπου κρατεῖται τὸ moraillon.

Auberonière, θ. τὸ σίδηρον τῆς κλειδονιᾶς ὅ,που κρατεῖ τὸ auberon.

Aubert, = **Aubère**.

Aubervilliers, εἶδος σκληροῦ μαρουλίου.

Aubessin, = **Aubepine**.

Aube-vigne, θ. λευκάμπελος, (ἄλλ.) κληματῖτις, (φυτ.).

Aubier, τὸ μετὰ τὸν φλοιὸν μέρος τοῦ δένδρου. §. εἶδ. θάμνου, (ἄλλ.) **Obier**.

Aubifoin, κύανος ὁ λευκὸς ἢ μέγας, λευκοκύανος, (φυτ.).

Aubin, τὸ μεταξὺ amble καὶ galop βάδισμα τοῦ ἵππου. §. τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ.

Aubiner, ῥ. (ἱππ.) βαδίζειν μεταξὺ amble καὶ galop. §. (γεωργ.) παραχόνω προσωρινῶς τὰς ῥίζας τοῦ μεταφυτευθησομένου δένδρου.

Aubinet, (ναυτ.), ἀποβάθρα ἐκ σχοινίων.

Aubiton, = **Aubifoin**.

Aubletie, θ. εἶδος φυτοῦ (ἱεροβοτάνης) καὶ θάμνου (παλιούρου)

Aubour, εἶδ. βρυωνίας ἢ κυτίσου ἢ ἀναγυρίδος. §. (ναυτ.) τὸ λευκὸν καὶ ἄχρηστον τῶν ναυπηγησίμων ξύλων, (ὅθ. §. (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη.

Aubrègue, θ. (ὀρυκτ.), ἄργιλος περιέχουσα βελεμνίτας καὶ ἀμμωνίτας.

Aubressin, = **Aubépin** (**Néflier**).

Aubrier, εἶδ. ἱέρακος καὶ ἰχθύος, (ἄλλ.) **Baudroie**.

Auche, θ. κοιλότης ὅπου σχηματίζεται ἡ κεφαλὴ τῆς καρφίδος.

Aucube, εἶδ. ῥάμνου.

Aucun, **une**, κἀνείς, οὐδείς. §. (πλθ.) τινές.

Aucunement, ἐπίῤ. οὐδόλως, διόλου.

Audaçe, θ. αὐθάδεια. §. ἀψηφησία. §. (ἐνίοτε) θάρσος, εὐτολμία. §. (τεχν.) σειρῆτι ἀνέχον τὴν ἄκραν τοῦ σκιαδίου.

Audacieusement, ἐπίῤ. αὐθαδῶς. παρατόλμως. §. εὐτόλμως.

Audacieux, **euse**, θρασύς. παράτολμος. §. εὔτολμος.

Audience, θ. ἀκρόασις. §. ἀκροατήριον.

Audiencer, ῥ. εἰσάγω τὴν δίκην εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Audiencier, ὁ τοῦ ἀκροατηρίου.

Audimètre, ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν τῶν βαθμῶν τῆς ἀκοῆς.

Auditeur, **trice**, ἀκροατής. §. φοιτητής. §. πάρεδρος.

Auditif, **ive**, ἀκουστικός.

Audition, θ. ἀκοή. §. ἀκρόασις (μάρτυρος κτλ.).

Auditoire, ἀκροατήριον.

Auditorat (**-toriat**), στρατοδικεῖον ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ.

Auffe, θ. εἶδ. σπάρτου (πρὸς σχοινοπλοκίαν).

Auge, θ. σκάφη (διὰ ζῶα). §. πηλοφόριον. §. ὁ ξύλινος ἀγωγὸς τοῦ νερομύλου. §. (ἱππιατρ.) κοιλότης ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα.

Augée, θ. ὅσον χωρεῖ ἡ σκάφη ἢ τὸ πηλοφόριον.

Augelot, ἐξαφριστήριον καὶ κατασταλακτήριον τοῦ ἅλατος.

Auger, ῥ. κοιλαίνω εἰς σχῆμα σκάφης ἢ ὀχετοῦ.

Auget, σκαφίδιον κλωβίου. §.

κουβᾶς μαγγανοπηγάδου. §. τὸ στόμιον τῆς χώνης τοῦ ἀλευρομύλου.
AUGETTE, θ. σκαφὶς μεταλλουργείου.
AUGIE ἢ AUGIN, δένδρον βερενικοφόρον τῆς Κίνας.
AUGITE, αὐγίτης (λίθος).
AUGMENT, (γρμτ.) αὔξησις. §. (Νμ.) ἀνδρομοίριον. §. (ἰατρ.) ἐπίτασις (τῆς νόσου).
AUGMENTABILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
AUGMENTABLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς αὐξήσεως.
AUGMENTATEUR, ὁ προσεπαυξάνων ἄλλου σύγγραμμα.
AUGMENTATIF, IVE, αὐξητικὸς, ἐπιτατικός.
AUGMENTATION, θ. αὔξησις.
AUGMENTER, ῥ. αὐξάνω. (ἐπὶ ἐμπορ.) ἀκριβαίνω.
AUGUET, μικρὸν κοίλωμα.
AUGURAL, ALE, οἰωνοσκοπικός.
AUGURALEMENT, ἐπίῤ. οἰωνοσκοπικῶς.
AUGURE, οἰωνός. §. οἰωνοσκόπος (παρὰ Ῥωμ.).
AUGURER, ῥ. οἰωνίζομαι, μαντεύω.
AUGUSTAIRE, εἶδος χρυσοῦ νομίσματος.
AUGUSTAL, ALE, ὁ τοῦ Αὐγούστου (Καίσαρος). ἀξιωματικός. πολίτης δευτερεύων. ἱερεύς. ||. les jeux augustaux ἢ les Augustales, τὰ Αὐγουστάλια, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου. ||. (οὐσ. θ.) = AUGUSTAIRE.
AUGUSTE, ἐπίθ. σεβαστός. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος λευκοκοκκίνου γαροφάλλου καὶ λειρίου.
AUGUSTEMENT, ἐπίῤ. σεβαστῶς.
AUGUSTIN, INE, Αὐγουστινιανὸς, -ανὴ, (τάγμα μοναχῶν). 2)(θ.) εἶδ. φωγοῦς ὑποκαιομένης μὲ οἰνόπνευμα. §. εἶδος χάρτου, ἄνθους, καὶ μεταξωτοῦ.
AUGUSTURE, δένδρον τι κινινοφόρον τῆς Ἀβυσσινίας.
AUJON, = AJONC.
AUJOURD'HUI, ἐπίῤ. σήμερον. ||. d',—σημερινός.
AULIQUE, ἐπίθ. αὐλικός. §. εἶδ. ὄφεως καὶ ἐντόμου.
AULNAIE, ἴδε AUNÉE.
AU-LOF, (ναυτ.), πρὸς τὸν ἄνεμον! (εἶδ. κελεύσματος).
AULOFFÉE, θ. (ναυτ.), ἡ πρὸς τὸν ἄνεμον κίνησις τοῦ πλοίου.
AUMAILLADE, θ. δίκτυον διὰ τὰς σηπίας κτλ.
AUMÉE, θ. τὸ μεγάλον 'μμάτι τοῦ δικτύου, (κυνηγ.)
AUMÉLI, εἶδος συροπίου (ὑδρομέλιτος).
AUMÔNE, θ. ἐλεημοσύνη.
AUMÔNÉE, θ. διανομὴ ἄρτου κτλ. μετὰ τὴν κηδείαν, μακαριά.
AUMÔNER, ῥ. δίδω ἐλεημοσύνην, ἐλεῶ.
AUMÔNERIE, θ. ἡ θέσις καὶ τὸ οἴκημα τοῦ-
AUMÔNIER, Ἐλεήμων (ἰδίως ὁ ἅγ. Ἰωάννης). §. (οὐσ.) ἱερεὺς (ἀρχιμανδρίτης) παλατίου, στρατοῦ κτλ.
AUMÔNIÈRE, θ. ἡ ἐπὶ τοῦ ἐλέους ἀδελφὴ (εἰς τὰ μοναστήρια). §. εἶδος σακκούλας.
AUMUSSE(-MUCE), θ. καλύπτρα τῶν κληρικῶν, κουκκούλα. §. εἶδος κογχυλίου (κώνου).
AUMUSSIER, ὁ κατασκευάζων aumusses. §. ὁ πολύπους τοῦ ὁμωνύμου κογχυλίου.
AUNAGE, μέτρημα μὲ τὸν πῆχυν. §. τὸ ποσὸν τῶν πήχεων (ὑφάσματος).
AUNAIE, θ. δενδρόφυτον κλήθρων.
AUNÂTRE, εἶδος δένδρου (μεταξὺ κλήθρου καὶ σημύδας).
AUNE, ὁ. κλήθρα, σκλῆθρος.
AUNE, θ. πῆχυς (3 ποδ. 8 δακτ.). ||. tout le long (tout du long) de l'—, (οἰκ.) σωστὰ, καθ' ὁλοκληρίαν ἢ κατ' ἔκτασιν.
AUNEAU, (γεωργ.), χαράκωμα(;) τῆς ἀμπέλου.
AUNÉE, θ. ἑλένιον, (φυτ.).
AUNER, ῥ. μετρῶ μὲ τὴν πῆχυν.
AUNETTE, θ. νεόφυτον κλήθρων.
AUNEUR, ἔφορος τῆς πηχεομετρίας. §. ὁ ἐπιφορτισμένος τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τὰ ἐργοστάσια.
AUPARAVANT, ἐπίῤ. προτοῦ, πρίν.
AUPRÈS, ἐπίῤ. ἢ πρόθ., πλησίον, παρά. §. (συγκρ.) ὡς πρός.
AURADE ἢ AURADINE, θ. (χημ.), κηροειδής τις οὐσία τοῦ ἐλαίου τῶν ἀνθῶν τῆς πορτογαλλέας.
AURANNE, θ. εἶδ. ἰχθ. (χρυσόφρυος).
AURANTIACÉE ἢ AURANTIÉE, ἐπίθ. (βτν.) πορτογαλλοειδής.
AURANTINE, θ. (χημ.), ἡ πικρὰ οὐσία τῶν ἀώρων πορτογαλλίων κλπ.
AURATE, εἶδος ἀπιδίου.
AURATICOLLE (Λτν.), ἐπιθ. (ζωολογ.), χρυσοτράχηλος.
AURAUNE, θ. εἶδ. ἰχθ. τῆς Βρασιλ.
AURAY (ναυτ.), πέτρα (κανόνιον κτλ.) ὅπου δένουν τὰ ἀπόγεια, γύαιον.
AURE, θ. ἱέραξ ὁ μέγας τῆς Ἀμερ.
AUREILLON, (ὑφαντ.) τὸ κρατητήριον τοῦ ἀντίου.
AURELIE, θ. (εἶδ. πεταλούδας, φυτοῦ καὶ μαλακίου), αὐρηλία.
AURÉOLAIRE, ἐπίθ. στεφανοειδής.
AURÉOLE, θ. ὁ στέφανος τῶν ἁγίων. §. εἶδ. πτν., χρυσαυγίς.
AURÉOLÉ, ÉE, ἐπίθ. γένος πτηνῶν χρυσοποικίλων.
AURICOLLE, ἐπίθ. (ζωολογ.), χρυσοτράχηλος.
AURICORNE, ἐπίθ. (ζωολογ.), χρυσόκερως.
AURICULAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ ὠτίου ἢ τῆς ἀκοῆς. ||. témoin, —, μάρτυς αὐτήκοος. 2) (οὐσ.) εἶδ. μύκητος.
AURICULE, θ. οὖς θαλάσσιον, (εἶδ. ὀστρ.). 2) (ἀνατ.) τὸ χονδρῶδες τοῦ ὠτίου.
AURICULÉ, ÉE, (βτν.), ὠτιοειδής.
AURICULIFÈRE, ἐπίθ. ὠτιοφόρος.
AURICULIFORME, ἐπίθ. ὠτιοειδής.
AURICULITE, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ κογχυλίου.
AURIÈRE, θ. (γεωργ.) τὸ περὶ τοὺς φραγμοὺς καὶ τὰς ὄχθας τῶν ἀγρῶν καλλιεργήσιμον μέρος.
AURIFÈRE, ἐπίθ. χρυσοφόρος (γῆ), χρυσῖτις.
AURIFIQUE, ἐπίθ. (χημ.), χρυσοποιὸς, χρυσογόνος.
AURIFORME, ἐπίθ. ὠτοειδής.
AURIGE, διφρηλάτης.
AURIGINEUX, EUSE, χρυσίζων, χρυσοκίτρινος. §. (ἰατρ.) ἰκτερώδης.
AURILLARD, ἴδε ORILLARD.
AURINE, θ. (χημ), οὐσία χρυσόχρους, χρυσίνη.
AURIOLE, θ. = LAURÉOLE.
AURIPEAU, ἴδε ORIPEAU,
AURIPENNE (Λτν.), ἐπίθ. χρυσόπτερος.
AURIQUE, ἐπίθ. θ. (ναυτ.) πανὶ τε-

τράπλευρον χωρὶς νὰ ἦνε τετράγωνον.
Aurite, εἶδ. ἰχθ. λάβραξ ὁ ὠτόεις.
Auriventre, ἐπίθ. χρυσογάστωρ.
Aurivore, ἐπίθ. χρυσοβόρος.
Aurochs, ἀγριοβώδιον τῆς Γερμαν., βόνασος.
Auron, εἶδ. ὄφεως τῆς Ἀμερ.
Aurone ἢ **Auronne**, θ. φ. ἀβρότονον, (Τ.) κιαφιρί.
Aurore, θ. ἡ αὐγή. ||. l'—boréale, τὸ βόρειον σέλας. §. εἶδ. πεταλούδας, φυτοῦ καὶ ὄφεως.
Aurure, (χημ.), κρᾶμα χρυσοῦ καὶ ἄλλου μετάλλου.
Auscultation, θ. (ἰατρ.) ἡ διὰ τῆς ἀκροάσεως τῶν ἐντὸς ἤχων διάγνωσις τῆς νόσου.
Ausculter, ῥ. (ἰατρ.) ἀκροῶμαι τοὺς ἐντὸς τοῦ στήθους ἤχους πρὸς διάγνωσιν τῆς νόσου.
Auspice, οἰωνός. ||. sous vos auspices, ὑπὸ τὴν προστασίαν σου.
Aussi, ἐπίῤ. ὡσαύτως, ἐπίσης. §. οὕτω, τόσον. §. προσέτι. §. ὅθεν, ἑπομένως. ||. —bien, ἄλλως τε. ||.—bien que, καθὼς καί.
Aussière, θ. σχοινίον τρίκλωνον. §. σχοινίον τοῦ δικτύου.
Aussitôt, ἐπίῤ. εὐθύς, παρευθύς. ||. —dit,—fait, (φρσ.), ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον.
Auster (Λτν.), Π. ὁ νότος.
Austère, ἐπίθ. αὐστηρός. §. (ἐπὶ χυμ.) στυφίζων, ὀμφακώδης.
Austèrement, ἐπίῤ. αὐστηρῶς.
Austérisme, σύστημα αὐστηρότητος.
Austérité, θ. αὐστηρότης.
Austral, ale, μεσημβρινὸς, νότιος.
Australite, εἶδ. ἄμμου μεταλλίτιδος.
Autan, Π. ὁ νότος.
Autant, ἐπίῤ. τόσον ὅσον. §. τὸ ἴδιον. ||. — vaut, τὸ αὐτὸ εἶνε. §. σχεδὸν ὡς ἂν εἰ. ||. d'—que, καὶ μάλιστα ὁποῦ. ||. d'— plus (mieux), τοσούτῳ μᾶλλον.
Autel, βωμός. §. (ἐκκλησ.) ἡ ἁγ. τράπεζα. ||. s'approcher de l'autel, κοινωνῶ (τῶν θείων μυστηρίων).
Auteur, αὐτουργὸς, αἴτιος. §. δημιουργὸς, ἐφευρέτης. §. συγγραφεύς.
Authenticité, θ. κῦρος, ἀξιοπιστία, ἐπισημότης (ἐγγράφου).
Authentique, ἐπίθ. ἔχων κῦρος, ἐπίσημος, ἀξιόπιστος. ||. (οὐσ. θ.) νόμος τοῦ Ἰουστινιανοῦ.
Authentiquement, ἐπίῤ. ἐπισήμως.
Authentiquer, ῥ. (Ῥωμ. Νμ.) ἐπικυρόνω. §. καταδικάζω (ἐπὶ μοιχείᾳ).
Autochthone, **Autocrate**, κτλ. αὐτόχθων, αὐτοκράτωρ, κτλ.
Autoclave, *αὐτόκλειστον, εἶδος χύτρας ὅπου τὸ φαγητὸν βράζεται χωρὶς νὰ ἐξατμισθῇ.
Autoclyse, θ. εἶδος κλυστῆρος κινουμένου μηχανικῶς ἀφ' ἑαυτοῦ, ἴδε **Clysopompe**.
Auto-da-fé (Ἱσπν.), καύσιμον ἑτεροδόξου (κατὰ τοὺς ἱεροδίκας).
Autographe, ἐπίθ. αὐτόγραφος.
Autographie, θ. ἡ διὰ τῆς λιθογραφίας ἀποτύπωσις αὐτογράφου, *αὐτογραφοτυπία.
Autographier, ῥ, τυπόνω αὐτόγραφον διὰ τῆς λιθογραφίας.
Autographique, ἐπ. ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς αὐτογραφοτυπίας.
Automate, αὐτόματον. §. ἠλίθιος.
Automatique, ἐπίθ. αὐτομάτως ἐκτελούμενος, αὐτόματος.
Automatiquement, ἐπίῤ. αὐτομάτως.
Automatisme, αὐτοματισμός.
Automnal, ale, φθινοπωρινός.
Automnation, θ. ἡ ἐπὶ τῶν φυτῶν ἐπενέργεια τοῦ φθινοπώρου.
Automne, θ. καὶ ἀρσ. φθινόπωρον.
Autonome, **Autonomie**, αὐτόνομος, αὐτονομία.
Autopsie, θ. αὐτοψία (νεκροῦ).
Autorisable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς κύρους ἢ ἀδείας.
Autorisateur, trice, ὁ δοτὴρ τοῦ κύρους ἢ τῆς ἀδείας.
Autorisation, θ. ἄδεια.
Autoriser, ῥ. δίδω ἄδειαν, ἐπιτρέπω. §. (αὐτπθ.) λαμβάνω κῦρος, (ἐπὶ προσ.) δικαιοῦμαι (νὰ πράξω τι).
Autorité, θ. ἐξουσία, δύναμις. §. κῦρος, αὐθεντία. (γνώμη χρησιμεύουσα ὡς) ὅρος. §. (πλθ.) ἀρχὴ (καθεστῶσα).
Autour, πρόθ., περὶ, πέριξ, τριγύρω. ||. tout —, ὁλοτρόγυρα.
Autour, εἶδ. ὀρνέου (ἱέρακος), ἀστερίας. 2) φλοιός τις βαφικός.
Autourserie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Autoursier, ὁ γυμνάζων τοὺς θηρευτικοὺς ἱέρακας, ἱερακάρης, ὀρνεοκόμος.
Autre, ἐπιθ. ἄλλος. §. διαφορετικὸς, ἀλλοῖος. ||. — part, ἀλλοῦ. ||. de part et d'—, ἔνθεν κἀκεῖθεν. ||. de côté et d'—, τῇδε κἀκεῖσε. ||. nous (vous) autres, ἡμεῖς (σεῖς) αὐτοί.
Autrefois, ἐπίῤ. τὸ πάλαι, ἄλλοτε.
Autrement, ἐπίῤ. ἄλλως, ἀλλέως. §. εἰ δὲ μὴ, ἄλλως.
Autruche, θ. στρουθοκάμηλος, (πτν.).
Autrui, ὁ ἕτερος. (συνήθ.) ὁ πλησίον, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.
Auve, θ. εἶδος λευκοῦ λαρδίου.
Auvel, περίφραγμα ἰχθυοτροφείου.
Auvent, σκέπη ὑπὲρ τὰς θύρας τῶν ἐργαστηρίων κλπ., γεῖσον.
Auvergne, θ. εἶδος χαρτοπαιγνίου. §. (τεχν.) διάλυσις φλοιοῦ δρυὸς πρὸς βυρσοδεψίαν.
Auvergner, ῥ. βυρσοδεψῶ διὰ τῆς καλουμένης **Auvergne** σκευασίας.
Auvergneur, ὁ βυρσοδεψῶν διὰ τῆς **Auvergne**.
auvernat, σαφυλὴ καὶ οἶνος τῆς Ἀρβερίας (**Auvergne**).
Auvesqué, εἶδος cidre.
Aux, ἄρθρ. ἴδε **Au**.
Auxide, θ. α ὐ ξ ὶ ς, εἶδος μικρᾶς πηλαμύδος.
Auxiliaire, ἐπίθ. βοηθητικός. ἐπικουρικὸς (στρατός).
Avachir (s'—), ῥ. χαυνοῦμαι (ὑπὸ πάχους). §. (ἐπὶ ὑφασμ.) σαλακόνομαι.
Avagnon, εἶδ. κογχυλίου (μυδιοῦ).
Aval, (ἐμπορ.), ἡ ὑπογραφὴ τρίτου εἰς συνάλλαγμα.
Aval καὶ **'a-vau-l'eau**), ἐπίῤ., πρὸς τὰ κάτω (πρὸς τὸν ῥοῦν) τοῦ ποταμοῦ, κατὰ τὸ ῥεῦμα. §. (μτφορ.) ἐπὶ ματαίῳ. ||. vent d' —, ἄνεμος πνέων κατὰ τοῦ ῥεύματος, (ἰδιαιτ.) ζέφυρος, (κοιν.) μπάτης.
Avalage, κατάπλους πλοιαρίου καὶ τὸ δι' αὐτὸν πληρονόμενον τέλος. §. καταίβασμα τοῦ οἴνου εἰς τὸ ὑπόγειον.

Avalaison, καταρράκτης χειμάῤῥου, χαράδρα. §. (ναυτ.) διαρκὴς δυτικὸς ἄνεμος.

Avalanche(-lange), σωρὸς χιόνος ἢ χώματος καταπίπτων ἀπὸ ὄρους.

Avalant, ante, (ναυτ.), ὁ καταπλέων μὲ τὸ ῥεῦμα.

Avalasse, θ. = **Avalaison**.

Avale-dru, (χυδ.), φαγᾶς, τρώγων μὲ βίαν.

Avalée, θ. ὅσον ὕφασμα ὑφαίνεται χωρὶς νὰ τυλιχθῇ εἰς τὸ ἀντίον. §. τὸ μεταξὺ τῆς ἐσχάρας καὶ τοῦ ἰκρίου μέρος τῆς κναφευομένης ἐρέας.

Avalement, τὸ ούσ. τοῦ-

Avaler, ῥ. καταπίνω. §. καταιβάζω τὸ κρασὶ εἰς τὸ κατώγειον. §. κοντοκλαδεύω. §. (αὐτπθ.) χαμηλόνω, (κοιν.) κρεμνῶ κάτω. ||. le ventre de la jument s'avale, ἡ κοιλία τῆς φοράδας χαμηλόνει (κρεμνᾷ).

Avalette, θ. τὸ ξύλον τῆς ὁρμιᾶς (βόλτας).

Avaleur, ὁ καταπίνων.

Avalies, πληθ. μαλλὶ προβάτου σφαγμένου χρησιμεῦον μόνον ὡς ὑφάδιον.

Avaloir, (ἁλιευτ.) εἶδος κύρτου ἢ ἐργαλειοῦ.

Avaloire, (χυδ.), ὁ λάρυγξ. §. τὸ περὶ τὰ οὐραῖα μέρος τῶν λεπάδνων. §. ἐργαλεῖόν τι τοῦ πιλοποιοῦ. §. πρόχωμα ποταμοῦ πρὸς ἀλείαν τῶν σαλμόνων.

Avalure, θ. τύλος τις περὶ τὴν ἀνανεουμένην ὁπλὴν τοῦ ἵππου. §. νόσος τις τῶν καναρίων.

Avançage, ἄδεια διδομένη εἰς τὰ δημόσια ὀχήματα ἵνα στέκωσιν ἐπέκεινα τοῦ προσδιωρισμένου μέρους.

Avance, θ. μέρος ἐξέχον τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος. §. τὸ διάστημα καθ' ὃ προέχει τις ἄλλου καθ' ὁδόν. §. τὸ προτελειωμένον ἤδη μέρος ἐργασίας. §. προκαταβολὴ χρημάτων. §. (πληθ.) κινήματα τὰ ὁποῖα κάμνει τις αὐτὸς πρῶτος πρὸς διαλλαγὴν ἢ προσοικείωσιν. ||. d'—, ἐκ προκαταβολῆς, προηγουμένως.

Avancé, ée, μτχ. τοῦ **Avancer**. ||. (ὡς ούσ. ἀρσ.) ἄδεια τοῦ προέδρου ἵνα προτιμηθῇ ἡ δίκη.

Avancement, προβιβασμὸς, προχώρησις, πρόοδος, προκαταβολὴ μέρους ἀπὸ τοῦ ὅλου.

Avancer, ῥ. φέρω παρεμπρός. προτείνω (τὴν χεῖρα κτλ.). §. προπληρόνω, προκαταβάλλω. §. λέγω (προτείνω) τι. §. ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω. §. (μτφορ.) προάγω, προβιβάζω. ||. (αὐτπθ. ἢ οὐδ.) προχωρῶ, ἐπιδίδω. §. (ἐπὶ ἀψύχ.) ἐξέχω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προέχω. ||. —la tête, προκύπτω. ||. ma montre avance, τὸ ὡρολόγι μου ὑπάγει ἐμπρός. ||. âge avancé, ἡλικία προβεβηκυῖα. ||. viande avancée, κρέας 'ψημένον πρόωρα. ||. (sentinelle) avancée, φρουρὰ πρόσκοπος. ||. ouvrage avancé, ὀχύρωμα μακρὰν τοῦ τείχους.

Avanceur, ὁ διαπερῶν τὸ χρυσόνημα.

Avançon, τὸ ἐπίσχετρον τοῦ ῥόμβου τῶν σχοινιοπλόκων. §. τὸ πρὸς τὸ ἄγκιστρον μέρος τῆς ὁρμιᾶς.

Avanie, θ. ζημία. τυραννία. ὕβρις.

Avano, δίκτυον μικρὸν, 'πόχη.

Avant, πρόθ., πρὸ, πρίν. §. (ὡς ἐπίρ.) ἐμπρός. ||. le jour d'—, τῇ προτεραίᾳ, ||. mettre en—, προτείνειν τι.

Avant, ούσ., (ναυτ.), τὸ ἔμπροσθεν (τὸ πρὸς τὴν πρῴραν) μέρος τοῦ πλοίου.

Avantage, ὄφελος, συμφέρον. §. ὑπεροχὴ, πλεονέκτημα. §. (Νμ.) ὑπερμοιρία. §. (μεταλλουργ.) φλὲψ ἑτερογενὴς εἰς μεταλλεῖον σχιστολίθου. ||. avoir de l'—sur, ὑπερέχειν (πλεονεκτεῖν) τινος. ||. être monté à son—, εἶμαι καββαλικευμένος καλὸν ἵππον. ||. monter avec —, (ἢ) prendre—pour monter, καββαλικκεύω βοηθούμενος (πατῶν εἰς λίθον κτλ.). ||. (ναυτ.) faire—de voiles à un autre bâtiment, μετριάζω τὰ ἱστία πρὸς χάριν του (ἵνα μὲ φθάσῃ).

Avantager, ῥ. χορηγῶ πλεονέκτημά τι εἴς τινα. (Νμ.) κληροδοτῶ κατὰ προτίμησιν, κάμνω χάριν.

Avantageusement, ἐπίρ. ἐπωφελῶς. εὐθέτως, ἐπικαίρως.

Avantageux, euse, ἐπωφελὴς, ἁρμόδιος. εὔθετος. §. (ἐπὶ ἀνθρ.) κενόδοξος, περιαυτολόγος, μάταιος. ||. taille—, ἀνάστημα φαντακτερόν.

Avant-bec, ἡ πρὸς τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ ἐξέχουσα γωνία τῶν ἀψίδων τῆς γεφύρας, πρόβολος, (ἄλλ.) **Brise-glace**.

Avant-bouche, θ. προστόμιον.

Avan-bras, ὁ πῆχυς τῆς χειρός. §. μέρος τι τοῦ ἐργαλείου τῶν καλτσιοπλόκων.

Avant-chien, (ἀςρον.), προκύων.

Avant-coeur, πρῆσμά τι εἰς τὸ προςήθιον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ βοός. §. (ἀνατομ.) τὸ προκάρδιον.

Avant-corps, κτίσμα ἐξέχον εἰς τὸ πρόσωπον οἰκοδομήματος. §. (τεχν.) τὸ προέχον μέρος διαφόρων τεχνουργημάτων.

Avant-cour, προαύλιον.

Avant-coureur (τὸ θηλ. **Avant-courrière**), προάγγελος, πρόδρομος.

Avant-courier, ὁ προτρέχων ἔφιππος τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης.

Avant-dernier, ère, προτελευταῖος.

Avant-duc, τὸ παρὰ τὰς ὄχθας σανίδωμα πρὸς κατασκευὴν πλοιογεφύρας.

Avant-faire-droit, (δικονμ.), προδικαστικὴ ἀπόφασις.

Avant-fossé, προτάφρευμα.

Avant-garde, θ. προφυλακή.

Avant-goût, προαπόλαυσις μελλούσης ἡδονῆς.

Avant-hier, ἐπίρ. προχθές.

Avantier, ποδιὰ, 'μπροσθέλλα.

Avantin, (γεωργ.), κληματὶς γυρμένη διὰ καταβολάδα, (ἄλλ.) **Crossette**.

Avant-jour, ὁ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καιρός.

Avant-la-lettre, τὰ πρῶτα (πρὸ τῆς ἐπιγραφῆς) ἀντίτυπα χαλκογραφήματος ἢ λιθογραφήματος.

Avant-logis, τὸ πρὸ τοῦ (καθαυτὸ) οἴκημα.

Avant-main, τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἵππου. §. (σφαιροβολ.) κτύπημα μὲ τὰ ἔμπροσθεν τοῦ ἀφετῆρος.

Avant-mur, προτείχισμα.

Avant-part, μέρος τῆς κληρο-

νομίας λαμβανόμενον πρὸ τῆς διανομῆς.

Avant-pêche, θ. εἶδ. πρωΐμων ῥοδακίνων.

Avant-pied, τὸ ἐμπρόσθιον τοῦ ποδός. §. τὸ 'ψίδι τῆς ἐμβάδος.

Avant-pieu, τὸ ἐπὶ τοῦ ἐμπηγνυμένου πασσάλου ξύλον. §. τρυπητήριον διὰ τὰς ἐμπηγνυμένας χάρακας. §. εἶδος λαβίδος.

Avant-poignet, τὸ προκάρπιον τῆς χειρός.

Avant-port, τὸ πρὸ τοῦ λιμένος καραβοστάσιον.

Avant-poste, προφυλακή.

Avant-propos, πρόλογος (βιβλίου).

Avant-quart, τὸ πρὸ τῶν ἡμιωρίων κτύπημα τοῦ ὡρολογίου.

Avant-scène, προσκήνιον.

Avant-toît, προστέγιον.

Avant-train, τὰ ἐμπρόσθια ἁμάξης ἢ ἵππου.

Avant-veille, θ. ἡ πρὸ τῆς προτεραίας ἡμέρα.

Avare, ἐπιθ. φιλάργυρος. (μὲ γεν.) φειδωλός.

Avariabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

Avariable, ἐπίθ. ὑποκείμενος εἰς avaries.

Avarice, φιλαργυρία.

Avaricieusement, ἐπίρ. με φειδωλίαν.

Avaricieux, euse, φιλάργυρος τὸν τρόπον.

Avarie, θ. ζημία πλοίου ἢ πραγματειῶν.

Avarié, ée, ὁ παθὼν avaire, βεβλαμμένος.

Avarier (s'—), ῥ. παθαίνω ζημίαν, χαλνῶ, φθείρομαι, (ἐπὶ ἐμπορευμ.).

Avaste! ςῆτε! (κέλευσμα ναυτ.).

'A-vau-l'eau, ἴδε Aval.

Ave (maria), τὸ Θεοτόκε παρθένε. §. οἱ κόκκοι τοῦ κομβολογίου. §. ἡ διακοπὴ τῆς διδαχῆς πρὸς ἐπίκλησιν τῆς Θεοτόκου.

Avec, πρόθ. ἢ ἐπίρ., ὁμοῦ, μετά, μέ. ||. d'—, ἀπό. ||. διακρίνειν τὸν κόλακα (ἀπὸ) τοῦ φίλου, distinguer un ami d'avec un flatteur.

Aveindre, ῥ. (οἰκ.), ἐκβάλλω τι ἀπ' ὅπου ἦτο φυλαγμένον.

Aveine, ἴδε Avoine.

Aveinerie, θ. ἴδε Avoinerie.

Aveineron, εἶδος βρώμης.

Avelanède. θ. (βυρσοδεψ.), τὸ βελανίδι.

Aveline, θ. εἶδος λεπτοκαρύου.

Avelinier, δ. εἶδος λεπτοκαρύας.

Avénacé, ée, (βτν.), βρωμοειδής.

Avenant, ante, χαρίεις, νόστιμος. §. à l'—, ἐπίρ. (οἰκ.), ὁμοίως, ἀναλόγως.

Avénement, ἡ ἔλευσις (τοῦ Μεσσίου). ἀναγόρευσις (βασιλέως κτλ.). ||. le second—, ἡ δευτέρα παρουσία.

Avéneron, βρώμη, ἄκαρπος.

Avenier, ἀγρὸς σπαρμένος βρώμην.

Avenier, ère, ὁ τῆς βρώμης.

Aveniforme, ἐπίθ. (βτν.) βρωμοειδής.

Avenir, ῥ. (ἀπρσ.), συμβαίνω, συμπίπτω, γίνομαι. ||. le cas avenant, ἂν οὕτω τύχῃ.

Avenir, τὸ μέλλον. ||. à l'—, εἰς τὸ ἑξῆς. §. (δικονμ.) πρόσκλησις ἐμφανίσεως εἰς ῥητὴν ἡμέραν.

Avent, τὸ σαρανταήμερον. §. αἱ διδαχαὶ τοῦ σαρανταημέρου.

Aventure, θ. συμβὰν (τυχαῖον), συμβεβηκὸς, περιστατικόν. τύχη. ||. dire la bonne—, λέγω τὴν τύχην τινός. ||. mal d'—, κοιν. ἡ παρωνυχίς. ||. mettre à la grosse—, διακινδυνεύω χρήματα ἢ πράγματα εἰς ἐμπορικὸν πλοῖον. ||. à l'—, ὅπως τύχῃ. ||. d'—, κατὰ τύχην.

Aventurer καὶ S'—, ῥ. ῥιψοκινδυνεύω.

Aventureusement, ἐπίρ. ῥιψοκινδύνως, ὡς τυχοδιώκτης.

Aventureux, euse, ῥιψοκίνδυνος.

Aventurier, ère, τυχοδιώκτης.

Aventurine, θ. χρυσαμμόλιθος.

Avenue, θ. δρόμος (συνήθ. δενδρόφυτος), δίοδος.

Avérer, ῥ. ἀποδεικνύω τι ἐπαληθεῦον.

Averse, θ. (οἰκ.), βροχὴ ῥαγδαία.

Averon, = Aveineron.

Aversion, θ. ἀποστροφή, ἀπέχθεια. ἀντιπάθεια.

Avertin, = Tournis, ἴλιγγος (τῶν προβάτων).

Avertineux, euse, ὁ πάσχων ἴλιγγον.

Avertir, ῥ. δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ. §. ὑπομιμνήσκω. §. (ἱππ.) διεγείρω.

Avertissement, γνωστοποίησις, ὑπόμνησις, εἴδησις.

Avet, ἡ ἔλατος.

Aveu, μαρτυρία. ὁμολογία. §. γνώμη, συγκατάθεσις. ||. homme sans—, ἄγνωστος (ἀλήτης, ἀνέστιος) ἄνθρωπος.

Aveuer, ῥ. ἴδε Avuer.

Aveugle, ἐπίθ. τυφλός. §. (μτνμ.) ἀδιέξοδος. §. (μτφορ.) σκοτισμένος (ὑπὸ πάθους), ἄλογος. ||. à l'—, εἰς τὰ τυφλά.

Aveuglement, τύφλωσις (μτφορ.).

Aveuglément, ἐπίρ. τυφλῶς· (μτφορ.) ἀπερισκέπτως.

Aveugler, ῥ. τυφλόνω. §. (μτφορ.) σκοτίζω τὸν νοῦν, θαμβόνω. ||. (αὐτπθ.) παραλογίζομαι. §. (μτνμ.) στουππόνω ἐκ τοῦ προχείρου.

Aveuglette (à l'—), ἐπίρ. (οἰκ.), εἰς τὰ τυφλά, πασπατεύοντας.

Avi, ἡ ἐντελὴς θέρμανσις τοῦ κλιβάνου.

Aviander, ῥ. ἐφοδιάζω μὲ τροφάς. ||. (μσ.) χορταίνω.

Avicède, θ. εἶδος ἱέρακος τῆς Ἀφρ.

Aviculaire, ἐπιθ. (ζωολ.), ὁ τῶν πτηνῶν.

Avicule, θ. εἶδος ὀστρέου διθύρου. §. εἶδος πτηνῶν.

Aviculé, ée, (ζωολ.), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Avicules.

Avide, ἐπίθ. ἄπληστος.

Avidement, ἐπίρ. ἀπλήστως.

Avidité, θ. ἀπληστία.

Avignon (grain d'—), ἀβινιώνιον, εἶδος βαφικῆς ἢ κοκκίνης ὕλης.

Avilir, ῥ. ἐξευτελίζω.

Avilissant, ante, ἐξευτελιστικός.

Avilissement, ἐξευτελισμός.

Avilisseur, ἐξευτελιστής.

Avillon, τὸ πλῆκτρον τῶν ὀρνέων.

Avillonner, ῥ. (ὀρνεοθηρ.), κτυπῶ διὰ τῶν πλήκτρων.
Aviner, ῥ. ποτίζω τὸ ἀγγεῖον μὲ οἶνον. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πιωμένος.
Avir, ῥ. περικαίω, τσουρουφλίζω. (τεχν.), περιστέλλω τὰ ἄκρα τοῦ χαλκώματος ἵνα τὸ σχηματίσω.
Aviraison, διοχέτευσις ἢ παροχέτευσις (ἁλοπηγ.).
Aviron, κωπίον. §. ξυλοκουτάλα διὰ τὸ ἀναλυόμενον λίπος. §. (μτνμ.) τὸ πόδι τινῶν ἐνύδρων ἐντόμων.
Avironner, ῥ. κωπηλατῶ.
Avironnerie, θ. ἐργαστήριον κωπίων.
Avironnier, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν κωπία.
Avirostre (Λτν.), ἐπιθ., ῥαμφοειδής.
Avis, γνώμη. γνωμοδότησις. §. εἴδησις. παραίνεσις. ||. être d'—, νομίζειν, ἔχειν γνώμης. ||. m'est avis (il m'est avis) que, μοὶ φαίνεται, νομίζω. ||. — au lecteur, (φρσ.), ὁ νοῶν νοείτω.
Avisé, ée, φρόνιμος, (κοιν.) στοχαστικός. ||. (κυρ. πθ. μτχ. τοῦ—
Aviser, ῥ. (ἀρχ.), γνωστοποιῶ. §. (συνήθ. οὐδ.) σκέπτομαι. παρατηρῶ, 'ξανοίγω. §. (αὐτπθ.) φαντάζομαι. σοφίζομαι.
Aviso, λέμβος ἀγγελιοφόρος.
Avisse, θ. (μεταλλουργ.), φλὲψ ἑλικοειδής.
Avisure, θ. (τεχν.), τὰ ἄκρα δι' ὧν συνάπτονται δύο χαλκώματα.
Avitaillement, τὸ οὐσ. τοῦ—
Avitailler, ῥ. ἐφοδιάζω (φρούριον κτλ.) μὲ ζωοτροφίας.
Avitailleur, ἐφοδιαστὴς (προμηθευτής, ζωοτροφιῶν) φρουρίου κτλ.
Avivage, τὸ οὐσ. τοῦ—
Aviver, ῥ. ἀναλαμπρύνω τὸ ἀμαυρωθὲν τεχνούργημα. §. ἀναξέω τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ χρυσωθησομένου μεταλλουργήματος. §. ἐξαναπελεκῶ βαθύτερον τὸ ξύλον. §. ἀναζωπυρῶ δι' ἐπιχύσεως ὕδατος τὸ πῦρ. ||. (μσ.) ἀναζωπυροῦμαι, ἀναθάλλω.
Avives, θ. πλθ. οἱ ἀδένες (κυρ. ὅταν πρησθοῦν) τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς μασχάλης τῶν ἵππων.
Avivoir, ἐργαλ. πρὸς ἐφάπλωσιν τοῦ χρυσοῦ ἐπὶ τοῦ μετάλλου.
Avocasseau, δικηγόρος ἀδόκιμος, δικηγορίσκος.
Avocasser, ῥ. μετέρχομαι ἀνεπιτηδείως τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα,
Avocasserie, θ. τὸ ἔργον τοῦ δικηγορίσκου.
Avocassier, ère, ὁ τοῦ δικηγορίσκου.
Avocat, δικηγόρος, συνήγορος. ||. poire-avocat, ὁ καρπὸς τοῦ
Avocatier (Aouicate, Καραϊβ.), δένδρον τι (ἀπιδηὰ) τῆς Ἀμερ.
Avocette, εἶδ. πτηνοῦ (στεγανόποδος).
Avoi, μεταγγισμὸς (τοῦ ζύθου).
Avoine, θ. εἶδ. γεννήμ., βρώμη.
Avoinerie, θ. χωράφια σπαρμένα βρώμην.
Avoineux, euse, ὁ τῆς βρώμης.
Avoir (j'ais, tu as, il a, nous avons, nous avez, ils ont; j'avais, nous avions; j'eus, nous eûmes; j'aurai, tu auras; ayant; eu), ῥ. ἔχω. ||. — peur (honte, chaud, froid, faim, soif etc), φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, ζεσταίνομαι, κρυόνω, πεινῶ, διψῶ κτλ. ||. à qui en a-t-il? μὲ ποῖον τὰ ἔχει (εἶνε θυμωμένος); §. (ἐνίοτε ἀντὶ 'Παίρνω) c'est lui qui aura le prix, αὐτὸς θὰ 'πάρῃ τὸ βραβεῖον. ||. on a beau dire (faire), ὅσα (ὅτι) κεν εἴπῃ (κάμῃ) τις. ||. il a de quoi, εἶν' εὐκατάστατος, (κοιν.) φυσᾷ. §. (τρτπρσ. μετὰ τοῦ y) εἶνε. ||. il y a deux ans, εἶνε δύο ἔτη. ||. il y en a qui.., εἶνέ τινες οἱ ὁποῖοι... ||. il n'y a personne, δὲν εἶνε κανείς. §. (ὡς βοηθητ.) j'ai lu (donné etc), ἀνέγνων, ἔδωκα κτλ. ||. il a plu, ἔβρεξε. ||. eu égard à, ἐπίρ., χάριν τοῦ... §. (ἐνάρθρ. ὡς οὐσ.) ἡ περιουσία, (κοιν.) τὸ ἔχειν. §. (ἐνίοτε) κτῆμα.
Avoisinant, ante, γειτνιάζων, -ουσα.
Avoisinement, συγχώνευσις Λατίνων καὶ Διαμαρτυρομένων.
Avoisiner, ῥ. γειτνιάζω.
Avortement, ἐξάμβλωσις.
Avorter, ῥ. ἐξαμβλίσκω, (κοιν.) ἀποβάλλω. §. (μτφορ.) δὲν τελεσφορῶ. ἀποτυγχάνω.
Avorton, ἐξάμβλωμα, ἔκτρωμα (κυρ. καὶ μτφορ.).
Avoué, (δικνμ.), ἐπίτροπος (εἰς δίκην), ἀντίκλητος.
Avouer, ῥ. ὁμολογῶ. §. ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι. ἀναγνωρίζω.
Avoyer (s'—), ῥ. ἀνευρίσκω (ἐμβαίνω εἰς) τὸν δρόμον μου.
Avoyer, ὁ πρῶτος ἄρχων εἴς τινας ἐπαρχίας τῆς 'Ελβετ.
Avril, ἀπρίλιος. ||. en avril, τὸν ἀπρίλιον, κατὰ μῆνα ἀπρίλιον. ||. poisson d'—, ψεῦδος τὴν πρωταπριλιάν.
Avrillé, ée, σπαρμένος τὸν ἀπρίλιον, ἀπριλιάτικος.
Avrillet, σίτος ἀπριλιάτικος.
Avrilleux, euse, ἀπριλίζων.
Avron, κοιν. ἡ βρώμη.
Avuer, ῥ. (κυνηγ.), παρακολουθῶ μὲ τὰ ὀμμάτια.
Avulsion, θ. (χειρουργ.) ἐκρίζωσις.
Avunculaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ θείου (τῆς θείας).
Avuste, (ναυτ.) = Ajust.
Avuster, ῥ. (ναυτ.) = Ajuster.
Axe, ἄξων. (τεχν.) στροφεύς.
Axicule, ἀξόνιον, (ὑποκορ.).
Axifère, ἐπίθ. (φυσ.) ὁ ἔχων ἄξονα.
Axiforme, ἐπιθ. ἀξονοειδής.
Axillaire, ἐπιθ. ὁ τῆς μασχάλης, μασχαλιαῖος.
Axille, θ. (βτν. καὶ ὀρνιθ.), μασχάλη.
Axin ἢ **Axine**, εἶδ. κογχυλ. καὶ ἐντ., ἀξίνη.
Axinite, θ. (ὀρυκτ.), ἀξινίτης (λίθος).
Axiomatique, ἐπιθ. ὁ δι' ἀξιωμάτων, ἀξιωματικός.
Axiome, ἀξίωμα (φιλοσοφ.).
Axirnach, στεατῶδές τι φῦμα τοῦ ἐπάνω βλεφάρου μάλιστα τῶν παίδων.
Axis, εἶδος ζώου τῆς 'Ινδ.. (ἄλλ.) cerf du Gange, daim de Bengale. §. (ἀνατομ.) ὁ δεύτερος σπόνδυλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου.
Axoïde, ἐπιθ. ἀξονοειδής. ||. (οὐσ.) = Axis, (ἀνατ.).

Axonge, θ. 'ξύγγι. ||.—de verre, ἀφρὸς τῆς ὑάλου.
Ayant, μτχ. τοῦ Avoir. ||. les ayants droit (ou) cause, (Νμ.), οἱ ἐνεχύμενοι εἰς συμφέρον ἢ ὑπόθεσιν.
Aye! ἐπιφών. σχετλ. (ἐκφράζον πόνον), ἄχ! ὄχ!
Ayène ἢ **Ayenie**, θ. εἶδος φυτοῦ (μαλαχοειδοῦς) τῆς 'Αμερ.
Aver, εἶδ. θάμνυ (κισσοειδοῦς).
Aynet, ῥαβδίον ὅπου ξηραίνονται ὡρμαθιασμέναι αἱ ἀρίγγαι.
Aze, (ἀρχ.), ὄνος.
Azédarach, εἶδος δένδρου.
Azerole, θ. ὁ καρπὸς τοῦ-
Azerolier, ὁ. ἀμαμηλὶς, (εἶδος μουσμουλῆᾶς).
Azimut, (Ἀραβ.), ἀστρνμ. γωνία ἢ κύκλος ἢ τόξον.
Azimutal, **ale**, ὁ τῶν azimut.
Azole καὶ **Azorelle**, θ. εἶδος φυτῶν.
Azote, (χημ.), ἄζωτον.
Azoté, **ée**, (χημ.), ὁ περιέχων ἄζωτον.
Azoter, ῥ. ἑνόνω μὲ ἄζωτον.
Azoteux, **euse**, =**Azoté**.
Azotifère, ἐπιθ. =**Azoté**.
Azotisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Azotiser, ῥ. μεταποιῶ εἰς ἄζωτον.
Azur, τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἢ τῶν ζωγράφων ||. pierre d'—, ὁ λαζούριος λίθος. ||. ciel d'—, αἴθριος (γαλάζιος) οὐρανός.
Azuré, **ée**, κυανοῦς, κυανοβαφής. §. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. (κυπρίνου) καὶ πτηνοῦ (μυιοφάγυ), κύανος.
Azurage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Azurer, ῥ. ζωγραφίζω μὲ κυανοῦν χρῶμα.
Azurescent, **ente**, κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν, κυανίζων.
Azurin, **ine**, κυανοειδὴς (τὸ χρῶμα), κυανίζων. ||. (οὐσ. ἀρσ.) κόσσυφος τῆς Γυϊνέας, κύανος.
Azurouge, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀφρ., ἐρυθροκύανος.
Azuroux, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀμερ., ξανθοκύανος.
Azyme, ἐπίθ. θ. ἄζυμος. ||. (οὐσ.) les azymes, τὰ ἄζυμα (τῶν 'Ιουδ.).
Azymite, ἐπιθ. ὁ λειτουργῶν ἢ κοινωνῶν μὲ ἄζυμον (ἄρτον), ἀζυμίτης

B

B, b, τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτυ. ||. homme marqué au *b*, ἄνθρωπος σημειωμένος (μὲ τὸ *b*, δηλ. boiteux, borgne κτλ.). ||. ne parler que par *b* et par *f*, ἡ ὁμιλία του εἶναι ὅλη αἰσχρολογία (διὰ τὰς ἀπὸ τῶν ςοιχείων τούτων ἀρχομένας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ Γαλλικὸν ἀχρείας λέξεις).
Baba, εἶδος ζυμαρικοῦ μὲ σταφίδας, κίτρον, κρόκον, ἀφρόγαλα κτλ. §. εἶδος πτηνοῦ (πελεκάνου).
Babel (**tour de**—), σύγχυσις (ἰδεῶν κτλ.), βαβυλωνία.
Babelu, ἀστεῖος, σκώπτης.
Babeure, ὀῤῥὸς (τσύῤῥος) τοῦ γάλακτος καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ σκευαζόμενον τυρί.
Babiche, θ. θηλ. τοῦ-
Babichon, σκυλάκι μὲ μακρὰς τρίχας.
Babil καὶ
Babillage, λαλιὰ, φλυαρία.
Babillard, **arde**, λάλος, φλυαρος. §. ἀδόλεσχος, ἀκριτόμυθος. §. εἶδος ὀψαρίου καὶ πτηνοῦ. §. τὸ χαρδάλι τοῦ μύλου.
Babillement, = **Babillage**.
Babiller, ῥ. φλυαρῶ.
Babine, θ. χεῖλος (ζώου).
Babiole, θ. παιγνίδιον (παιδίου). §. (συνκδχ.) πρᾶγμα ἀσήμαντον.
Babion, εἶδ. πιθήκου.
Babiroussa, ζ. χοιρέλαφος.
Bâbord, τὰ ἀριστερὰ (ὡς ἀπὸ τῆς πρύμνης) τοῦ πλοίου, (κοιν.) ὄρτσα.
Bâbordais, ναύτης ὑπηρετῶν εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ πλοίου.
Babotte, θ. ὁ βροῦχος (ἡ χρυσαλὶς) τῆς τριφυλλοφάγου κάμπης.
Baboucard, εἶδ. πτν. (ἀλκυόνος) τῆς Ἀφρ.
Babouche, θ. (Τ.) παποῦτσι.
Baboue, θ. φόβητρον παιδίου, μορμὼ, (κοιν.) μπαμπούτσης.
Babouin, χοιροπίθηκος, εἶδος κυνοκεφάλου. §. (οἰκ.) παιδίον σερπετὸν ἢ βλακῶδες· ἄνθρωπος ἀσχημοκαμωμένος. §. ζωγραφία δύσμορφος εἰς τοὺς τοίχους τῶν φυλακῶν, τὴν ὁποίαν ἐφίλυν πρὸς πειθαρχικὴν τιμωρίαν οἱ ἀτακτοῦντες, (ὅθ. ||. faire baiser le—, ταπεινόνω. §. (ἰατρ.) φλυκταινὶς τῶν χειλέων.
Babouiner, ῥ. μορφάζω καθὼς ὁ πίθηκος, ἀτακτῶ. ἀπατῶ.
Babouinerie, θ. μορφασμὸς πιθηκώδης ἢ παιδαριώδης, ἀταξία, ἀνοησία.
Bac, πορθμεῖον ποταμοῦ, πέραμα. §. γοῦρνα βρύσεως. §. καδίσκος τοῦ ζυθοποιοῦ κτλ.
Bacalar (**-las**), ξύλον εἰς σκέπασμα τῆς πρύμνης.
Bacaliau, μπακαλάος.
Bacasas (**-ssas**), πλοιάριον μὲ ὑψηλὴν πρώραν καὶ χαμηλὴν πρύμναν.
Baccalaureat, ὁ βαθμὸς τοῦ **Bachelier**.

Bacchanal, ale, Βακχικός. ||. (οὐσ. ἀρσ.) θόρυβος μέγας. ||. (θ. πληθ.) τὰ βάκχεια. (ἁπλ.) ὄργια, κῶμος.
Bacchanaliser, ῥ. μεθοκοπῶ, κωμάζω, βακχιάζω.
Bacchante, θ. βάκχη, μαινάς. §. = τῷ -
Baccharide, θ. εἶδος φυτοῦ (ἠριγέροντος).
Bacchas, θ. καταπάτι τῶν βαρελλίων τοῦ λεμωνοζωμίου
Bacchie, θ. ἡ ἐρυθρομελάνότης τοῦ προσώπου τῶν μεθύσων.
Baccifère, ἐπίθ. (βτν.), κοκκοφόρος.
Bacciforme, ἐπιθ. κοκκοειδής.
Baccivores, πλθ. κοκκοφάγα (πτηνά).
Bacha, ἴδε **Pacha**.
Bachasson, ἡ κάψα ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ χύνεται εἰς τὸ κοπανιςήριον τῶν χαρτεργείων.
Bachat, ὁ ὑπὸ τὸν κόπανον τοῦ χαρτουργείου ὀχετός.
Bâche, θ. χονδρόπανον διὰ σκέπασμα τῶν ἁμαξῶν (τῶν πλοίων κτλ.) §. θήκη ὑαλοσκέπαστος διὰ φυτά. §. κάψα τις τῆς ἀναρροφητικῆς ἀντλίας. §. εἶδ. δικτύου. §. εἶδ. φοίνικος.
Bachelier, δόκιμος θεολογίας (νομικῆς κτλ.).
Bâcher, ῥ. σκεπάζω μὲ χονδρόπανον (Bâche).
Bachie, = **Bacchie**.
Bachique, ἐπίθ. βακχικός.
Bacholle, θ. λεβέτιον χαλκοῦν τῶν χαρτουργείων.
Bachon, καδί(ον), κουβᾶς.
Bachot, μικρὸν πορθμεῖον (Bac.)
Bachotage, τὸ ἔργον τοῦ -
Bachoteur, πορθμεύς, περαματάρης.
Bachotte, θ. καδίον ἰχθυοφόρον, ζωγρεῖον.
Bachotter, ῥ. διαπορθμεύω εἰς ποταμὸν τοὺς διαβάτας.
Bachoue, θ. = **Bachon**.
Bacile, φ. κρήταμον.
Bacillaire καὶ **Bacilliforme**, ἐπίθ. ῥαβδοειδὴς, ῥαδινός.
Bacinet, ἴδε **Bassinet** (4).
Bâclage, κλείσιμον λιμένος. §. ἡ ἐν τῷ λιμένι κατάταξις καὶ ὁ δι' αὐτὴν φόρος τῶν τροφιμοφόρων πλοίων. §. (οἰκ.) διεκπεραίωσις κατεσπευσμένης ὑποθέσεως.
Bâcler, ῥ. ἀμπαρόνω (θύραν). κλείω (λιμένα). τοποθετῶ ἀνηκόντως τὸ καταπλεῦσαν πλοῖον. §. (οἰκ.) τελειόνω ταχέως ὑπόθεσιν.
Bacone, θ. εἶδ. ἐρυθροδάνου.
Bactréole, θ. ξύσματα χρυσοῦ πρὸς κατασκευὴν χρυσομελάνης.
Baculite, θ. βακτρίτης, (εἶδος κογχύλης).
Badail, εἶδ. δικτύου.
Badamier, φ. ἐλέαγνος ἢ λακοφόρος ἢ βερνικοφόρος.
Badase, θ. εἶδος φυτοῦ (λαβάνδας).
Badaud, aude, χάχας.
Badaudaille, θ. συνάθροισις ἀργῶν (χάχαδων).
Badaudage, = **Badauderie**.
Badaudement, ἐπίῤ. ὡς ἂν χάχας.
Badauder, ῥ. ματαιοσχολῶ περιβλέπων ὡς ἂν χάχας.
Badauderie καὶ **Badaudise**, θ. ματαιοσχολία, εὐήθεια, ἀνοησία.
Badaudisme, ἡ ἕξις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ χάχα.
Bade, θ. εἶδ. ἰχθ. (πλευρονήκτυ). §. (ναυτ.) ἡ διὰ τοῦ διαβήτου σημείωσις τῶν διαστάσεων τοῦ ναυπηγησίμου ξύλου.
Baderne, θ. πέδικλον τῶν ζώων εἰς τὰ πλοῖα.
Badiane, θ. εἶδ. φυτοῦ (λειρίου) ἀρωματοφόρου.
Badigeon, κονίαμα, (T.) μπαδανᾶς. §. μίγμα γύψου πρὸς ἐπισκευὴν ἀγάλματος. §. μίγμα κόλλας καὶ πριονιδίων πρὸς παραγέμισιν σχισμάδων.
Badigeonnage, χρίσιμον τοίχου διὰ κονιάματος.
Badigeonner, ῥ. ἀλείφω (ἐπιχρίω) τοῖχον διὰ κονιάματος.
Badigeonneur, ὁ ἀλείφων διὰ κονιάματος τοὺς τοίχους.
Badillon, ξυλάριον δηλωτικὸν τοῦ πλάτους τῶν ναυπηγησίμων ξύλων.
Badin, ine, ἀστεῖος, παιγνιδιάρης, πρόσχαρος.
Badinage, ἀστεϊσμὸς, χαριεντισμός.
Badinaut, ἵππος ἀγόμενος ὄπισθεν τῆς ἁμάξης πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ τυχὸν ἀπολειφθησομένου.
Badine, θ. ῥαβδίον εὐλύγιστον, βεργίτσα. §. (πλθ.) μικρὰ τσιμπίδα.
Badinement, = **Badinage**.
Badiner, ῥ. ἀστεΐζομαι, χωρατεύω. §. (ἐπὶ ἐνδυμ.) κυματίζω μὲ χάριν.
Badinerie, θ. ἀςεϊσμὸς, χωρατᾶς.
Badrouille, θ. παλαιόσχοινα πισσωμένα μὲ τὰ ὁποῖα ἀνάπτουν τὸ πῦρ περὶ τὰ παλαμιζόμενα πλοῖα.
Baëtas, = **Baquette**.
Baffetas, χονδρόπανον βαμβάκιον τῶν Ἰνδ.
Bafouer, ῥ. ὀνειδίζω, προπηλακίζω.
Bafre, θ. (χυδ.) δεῖπνον πλουσιοπάροχον.
Bafrer, ῥ. (χυδ.), τρώγω λαιμάργως καὶ κατὰ κόρον.
Bafreur, (χυδ.), πολυφάγος, λαίμαργος.
Bagace, ἴδε **Bagasse**.
Bagadais, γεν. πτν. (κολλυρίωνος).
Bagage, ἀποσκευὴ, ἀπαρτία, (κοιν.) πράγματα. ||. cheval de —, σκευοφόρος ἵππος. ||. plier (trousser) —, ἀναχωρῶ κρυφὰ, (εἰρων.) ἀποθνήσκω.
Bagarre, θ. θόρυβος, ἀψιμαχία.
Bagasse, θ. ἀποστραγγίδια ζαχαροκαλάμων ἢ ἰσάτιδος χρήσιμα διὰ τὸ πῦρ. §. κρόσσια μισότριβα. §. (χυδ.) πόρνη.
Bagassier, δένδρον μέγα τῆς Ἀμερ.
Bagatelle, θ. πρᾶγμα εὐτελὲς, μικροδουλειά, παιγνίδι
Bagaud, ἐπαναστάτης.
Bagne, τὸ κάτεργον. §. βαρέλλιον μὲ κεραμῖτιν.
Bagnolet(-lette), εἶδ. γυναικείου κεφαλοδέματος. §. χονδρόπανον κατραμωμένον διὰ σκέπασμα τοῦ πλοίου.
Bagre, φάγρος, (ἰχθ.).
Bague, θ. δακτυλίδιον. §. κρίκος τις τῶν μουσ. ὀργάνων διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται τὸ κλειδίον. §. (ναυτ.) οἱ κρίκοι οἱ συγκρατοῦντες τὸ ἱστίον. §. εἶδος ἰχθύος (σπάρου). ||. sortir vie et

bagues sauves, ἐξέρχομαι τοῦ φρουρίου διὰ συνθήκης ἵνα συμπαραλάβω καὶ τὰ πολυτιμότερά μου πράγματα, (ὅθ. ||. μτφορ.) sortir (revenir) bagues sauves, ξεμπερδεύω ἀζημίωτος.
Baguenaude, θ. ὁ καρπὸς (ἡ φυσαλὶς) τῆς κολουτέας.
Baguenauder, ῥ. σπάνω φυσαλίδας. §. (συνκδχ.) ματαιοσχολῶ.
Baguenaudier, φ. κολουτέα. §. ματαιόσχολος, ἀργός.
Baguer, ῥ. τρουπόνω (καταπιάνω) τὸ φόρεμα πρὶν τὸ ῥάψω, (Τ.) τσατίζω. §. (ναυτ.) συνδέω δύω κρίκους. ||. fusil (canon) bagué, τουφέκι (κανόνι) περιερρηγμένον ἔσωθεν.
Baguette, θ. ῥάβδος, βέργα.
Baguier, δακτυλιοθήκη.
Bah, ἐπιφών. μπᾶ! πᾶ! ||. ah bah! καλὲ δά!
Bahut, κιβώτιον καμαρωτὸν, μπαοῦλον. §. (ἀρχιτ.) κύρτωμα εἰς σχῆμα μπαούλου.
Bahutier, ὁ κατασκευάζων μπαοῦλα.
Bai, aie, (ἵππος) καστανόχρους, (Τ.) κούλα.
Baiart, πηλοφόριον.
Baie, θ. μικρὸς λιμὴν (κόλπος), ὅρμος. §. (οἰκοδ.) μέρος ἀφειμένον εἰς τὸν τοῖχον διὰ θύραν ἢ θυρίδα. §. (βτν.) κόκκος δένδρου μὲ πυρῆνας). ||. — de laurier etc, δαφνοκούκκουτσον κτλ.
Baié, ée, (βτν.) = Bacciforme.
Baignace, λούσιμον.
Baigner, ῥ. λούω. §. (οὐδ.) μουσχεύω.
Baigneur, euse, ὁ λουόμενος. § λουτράρης.
Baigneuse, θ. λουτροπουκάμισον.
Baignoir, τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου λούονται.
Baignoire, θ. λουτὴρ, πύελος. §. (εἰς τὰ θέατρα) θεωρεῖον στρογγυλόν. §. τὸ τηγάνιον τοῦ σκυτοδέψου. §. εἶδος κογχυλίου.
Bail, μίσθωσις (κτήματος).
Baïle, βάϊλος, (τίτλος τοῦ ποτὲ πρέσβεως τῆς Οὐενετίας εἰς Τουρκίαν).
Baillant, ante, μτχ. τοῦ Bailler. ||. (οὐσ.) γένος πτηνῶν μὲ πλατὺ στόμα.
Baillard, στεγνωτὴρ (καλόγυρος) τῶν βαπτομένων μεταξίων. §. = τῷ-
Baillarge, εἶδος κριθῆς.
Baille, θ. μαστέλλον τῶν καραβίων.
Baille-blé, τὸ κρόταλον τοῦ μύλου.
Bâillement, χασμούρημα. §. (Γρμτ.) χασμῳδία. §. νόσος τις τῶν πτηνῶν.
Bâiller, ῥ. χασμῶμαι. §. (μτνμ.) εἶμαι μισοανοικτὸς, δὲν καλοκλείω. §. (ἐπὶ ὕφασμ.) σακκουλιάζω.
Bailler, ῥ. (ἀρχ.), δίδω. ||. vous m'en baillez d'une belle, vous me la baillez belle, θέλεις νὰ μὲ γελάσῃς. §. (ἁλιευτ.) ῥίπτω δόλωμα εἰς τὰς σαρδέλλας.
Baillère, θ. εἶδος φυτοῦ (ἡλιοτροπίου).
Bailleresse, θ. τοῦ Bailleur.
Baillet, ἵππος αἰθόλευκος.
Bailleur, (Νμ.), ὁ ἐνοικιάζων κτῆμα εἰς ἄλλον.
Bâilleur, ὁ χασμώμενος συχνά.
Bailli, ἄρχων δικαστ. τῆς Ἐλβετ. καὶ (τὸ πάλαι) τῆς Γαλλ.
Bailliage, ἡ περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Bailli.
Bailliager, ère, ὁ τοῦ Bailliage.
Baillive, ἡ σύζυγος τοῦ Bailli.
Bâillon, φίμωτρον.
Bâillonner, ῥ. φιμόνω, ἐπιστομίζω.
Bailloques, θ. πληθ. πτερὰ ποικιλόχροα.
Baillotte, θ. καδίον.
Bain, λουτρόν. §. λουτήρ. §. λούσιμον. ||. — de siège (ou) de fauteuil, ἐγκάθισμα, ἐγκαθισμός. ||. — marie, ἀγγεῖον βράζον ἐντὸς ἄλλου. §. (τεχν.) τὸ καδίον. §. ἡ ἐντελὴς ἀνάλυσις τοῦ μετάλλου.
Baïonnette, θ. λόγχη πυροβόλου.
Baïoque, θ. χαλκοῦν νόμισμα τῆς Ῥώμης (5 λεπτὰ Γαλλ.).
Baisemain, χειρασπασμὸς, χειροφίλημα. ||. à belles baisemains, φρσ. ἐπιρ., προθύμως καὶ εὐγνωμόνως.
Baisement, ἀσπασμὸς, φίλημα.
Baiser, ῥ. φιλῶ. (κατ' εὐφημ.) ἀφροδισιάζω. §. (μτνμ. κατ' ἀλληλπθ.) ἐγγίζω, συνεφάπτομαι. ||. harengs baisés, ἀρίγγαι κολληταὶ εἰς τὸ κάπνισμα.
Baiser, φίλημα, φιλεῖ· ἀσπασμός.
Baiseur, euse, ὁ ἀγαπῶν νὰ φιλῇ.
Baisotter, ῥ. συχνοφιλῶ.
Baisse, θ. ἐκπεσμὸς τῆς τιμῆς (γραμματίων κτλ.). ||. la baisse de la mer, ἡ ἄμπωτις τῆς παλιῤῥοίας. §. γήπεδον κατακαθισμένον.
Baissement, ἐλάττωσις.
Baisser, ῥ. χαμηλόνω, καταιβάζω (τὴν τιμὴν ἐμπορεύματος, τὸ) εὐθηναίνω. §. (οὐδ. αὐτπθ. ἢ κατὰ μτνμ.) ἐκπίπτω, ἀδυνατίζω. ἐλαττοῦμαι. ||. tête-baissée, (φρσ.) κατακέφαλα, μὲ τὸ κεφάλι.
Baissier, ὁ μειοδοτῶν εἰς τὰ δημόσ. συναλλάγματα ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, (ἀντιθ. τῷ Haussier).
Baissière, θ. ὁ ὑπὲρ τὴν ἐν τῷ πίθῳ τρυγίαν οἶνος.
Baissoir, ὑδροδοχεῖον (δεξαμενὴ) ἁλοπηγίου.
Baisure, θ. τὸ μέρος ὅπου ἦσαν δύο ψωμία συγκολλημένα εἰς τὸν φοῦρνον.
Baitre, θ. = Grèbe.
Bajet, εἶδ. ὀστρειδίου.
Bajoire, θ. νόμισμα φέρον δύο πρόσωπα παράλληλα.
Bajou, τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ πηδαλίου τῶν ποταμηγῶν πλοίων.
Bajoue, θ. τὸ ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ μέχρι τῆς γνάθου φαγώσιμον μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ χοίρου κτλ.
Bajoyères ἢ **Bajoyers**, πληθ. οἱ πλάγιοι τοῖχοι τοῦ ποταμοκλείθρου.
Bal, χορός. §. (εἰρων.) φιλονεικία.
Baladin, ine, χορευτὴς (θεάτρου). γελωτοποιὸς, μῖμος.
Baladinage, βωμολοχία.
Balafre, θ. σημάδι σπαθιᾶς ἐπὶ τοῦ προσώπου.
Balafrer, ῥ. κάμνω σημάδι σπαθιᾶς εἰς τὸ πρόσωπον.
Balai, σάρωμα, σκοῦπα. §. βοῦρτσα τῶν ὑ ράφων. §. (χειρουργ.) καθετὴρ διὰ τὸν οἰσοφάγον. §. (κυνηγ.) ἡ ἄκρα τῆς οὐρᾶς τῶν σκυλιῶν καὶ ἱεράκων. ||. — neuf, (παροιμ.), καινούργιον

κοσκινάκι. ||. rôtir le—, καταγηράσκω εἰς ἀσήμαντον ὑπηρεσίαν, ἢ (ὅταν ὁ λόγος ἦνε περὶ γυναικὸς) διάγω ἀσελγῶς καὶ ἀσώτως.

Balais (rubis—), ῥουμπίνι χρώματος οἴνου κιῤῥοῦ.

Balance, θ. πλάστιγξ, ζυγαριά. §. (ἀστρνμ.) ὁ Ζυγός. §. (μτνμ.) ἰσοῤῥοπία. §. ἰσολογισμὸς ληψοδοσίας. ||. être en—, ταλαντεύομαι. §. εἶδος δικτύου διὰ τὰς καραβίδας.

Balancé, ζύγισμα τοῦ σώματος εἰς τὸν χορόν.

Balancelle, εἶδ. λέμβου ἀμφιπρώρου.

Balancement, τρυτάνισμα, κούνημα.

Balancer (τὸ *c* τρέπεται πρὸ τοῦ *a* καὶ *o* εἰς ç), ῥ. κουνῶ· σταθμίζω, ζυγίζω, ἰσοσταθμίζω. ||. (αὐτπθ. καὶ οὐδ.) ταλαντεύομαι, διστάζω, ἐξισοῦμαι,

Balanceur, εἶδος πτηνοῦ(κοκκοθραύστου) τῆς Ἀμερ.

Balancier, μηχάνημά τι πρὸς ῥύθμισιν τῆς κινήσεως τοῦ ὡρολογίου. §. τὸ κοντάρι τῶν σχοινοβατῶν. §. τὸ πιεστήριον τῶν νομισμάτων. §. ὁ μοχλὸς τοῦ ποταμοκλείθρου.

Balancier, ὁ κατασκευάζων πλάστιγγας.

Balancine, θ. (ναυτ.) τὸ κεραιοῦχον σχοινίον.

Balançoire, θ. ξύλον ὅπου κουνοῦνται, τραμπάλα, αἰώρα, κούνια.

Balançons, πλθ. ξύλα ἐλάτης πωλούμενα λιανικῶς.

Balandran(-dras), εἶδ. στρατιωτικοῦ ἐπενδύτου.

Balandre, θ. εἶδος πλοίου.

Balanite, (ὄστρ.), βαλανίτης. §. εἶδος δένδρου. §. νόσος τις περὶ τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου, βαλανῖτις.

Balanoïde, ἐπίθ. βαλανοειδής.

Balant, (ναυτ.) τὸ ἀτάνυστον μέρος τοῦ σχοινίου.

Balantin, ὀψάρευμα μὲ τὸ ἀγκίστριον (ἐνχρήσει εἰς τὴν Οὐαλεντίαν).

Balard ἢ **Ballard**, εἶδ. μουσ. ὀργάνου τῶν Μαύρων.

Balasse, θ. ἀχυρόςρωμα. §. εἶδ. ψυκτῆρος.

Balast, (ναυτ.), σαβοῦρα (σωρὸς) ἀπὸ χάλικας.

Balauste, θ. βαλαύστιον, τὸ ἄνθος τοῦ-

Balaustier, δ. ἀγριοῤῥωδιά.

Balayage, σάρωμα, σκούπισμα.

Balayer, ῥ. σαρόνω, σκουπίζω.

Balayette, θ. (ὑποκορ.) μικρὸν σάρωμα, σκουπίτσα.

Balayeur, euse, σαρωτής.

Balayures, θ. πλθ. σκουπίδια.

Balbutie, θ. ψέλλισμα.

Balbutiement, ψελλισμὸς, τσίδδισμα.

Balbutier, ῥ. ψελλίζω. §. μασσῶ τὰ λόγια μου.

Balbuzard, εἶδ. πτηνοῦ, θαλασσοκόραξ.

Balcon, ἐξώστης (οἰκίας ἢ δικρότου). §. κάγκελλα παραθυρίου.

Baldaquin, κουβούκλιον (ἐπάνω θρόνου κτλ.).

Bâle, θ. (βτν.) ἴδε **Balle**.

Baleine, θ. φάλαινα, (κῆτος). §. φαλαίνιον (ὀστοῦν). ||. blanc de —, κητόσπερμα.

Baleiné, ée, ὁ ἔχων ἔσωθεν φαλαίνιον (βαλαίναν).

Baleineau, φαλαινίδιον.

Baleinier καὶ (θ.) **Baleinière**, φαλαινοθήρας.

Balenas, τὸ γεννητικὸν μόριον τῆς ἀρσεν. φαλαίνης.

Baleston, (ναυτ.), πάσσαλος πρὸς στηριγμὸν τοῦ ἱστίου.

Balestrille, θ. ἴδε **Arbalete**. §. ἀστρονομικόν τι ἐργαλεῖον.

Balètre, θ. ἀφρὸς μετάλλου ῥέων διὰ τῶν διαφυῶν τοῦ χωνίου.

Balevre, θ. ἐξοχὴ λίθου. §. ἀνωμαλία μείνασα εἰς μετάλλινον τεχνούργημα.

Baligoule, εἶδος ἀμανιταρίου.

Balin, σινδόνι πρὸς ὑποδοχὴν τῶν κόκκων τοῦ λικμιζομένου σίτου.

Baline, θ. χονδρόπανον διὰ τύλιγμα.

Balisage, τὸ οὐσ. τοῦ **Baliser**.

Baliscorne, θ. σιδήριόν τι τῶν φυσητηρίων καμίνου.

Balise, θ. σημαντὴρ ἐπὶ τῶν ῥηχῶν ποταμοῦ. §. διάστημα εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν πρὸς εὐκολίαν τῆς ῥυμουλκίας. §. ὁ καρπὸς τοῦ **Balisier**.

Balisement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Baliser, ῥ. σημαδεύω τὰ ῥηχὰ τοῦ ποταμοῦ.

Baliseur, ὁ σημαδεύων τὰ ῥηχὰ τῶν ποταμῶν ϗ τὰ διαστήματα τῆς ῥυμουλκίας.

Balisier, γεν. φυτῶν (δριμυῤῥίζων).

Balistaire, ὁ ἐπὶ τῶν βαλιςρῶν ἀξιωματικός.

Baliste, θ. βαλίστρα, καταπέλτης. §. γένος ἰχθ. θωρακοφόρων.

Balistique, θ. βελοστατικὴ ἢ βαλιστικὴ (ἐπιστήμη).

Balivage, (δασονομ.), ἡ σημείωσις τῶν διατηρητέων δένδρων.

Baliveau, (δασονομ.), νέον δένδρον διατηρητέον εἰς ὑλοτομούμενον δάσος.

Baliverne, θ. μωρολογία.

Baliverner, ῥ. μωρολογῶ.

Ballade καὶ (ὑποκορ.) **Balladelle**, θ. ποίημά τι ἢ ᾆσμα Γαλλικόν.

Balland, ἐπιθ. κουνῶν, κουνούμενος. §. (οὐσ. ναυτ.) τὸ χαλαρὸν μέρος τοῦ σχοινίου.

Ballarin, εἶδ. ἱέρακος.

Balle, θ. σφαῖρα. §. βόλι (πυροβόλου). §. δέμα ἐμπορευμάτων, μπάλλα. §. (τυπογρφ.) μελανωτὴς ἢ μελανεῖον. §. (βτν.) ἡ θήκη (τὸ ἔλυτρον) τῆς βρόμης ϗτλ. §. βῶλος κεραμίτιδος.

Balle-queue, θ. =**Hoche-queue**.

Baller, ῥ. (ἀρχ.) χορεύω. §. (ἐκκλησ.) χαιρετῶ ψάλλων.

Ballet, εἶδ. μιμικοῦ χοροῦ ἢ μελοδράματος. §. (βτν.) μικρὸν ἄχυρον.

Baillarde, θ. μία τῶν κηλίδων τῆς σελήνης.

Ballier, τὸ μέρος τοῦ σιτῶνος, ὅπου ἀποτίθενται τὰ θρύμματα τῶν ἀχύρων.

Ballin, τύλιγμα πραγματειῶν.

Ballon, σφαῖρα κενὴ ἔσωθεν, κώρυκος. §. (χημ.) ἀγγεῖον ὑάλινον σφαιροειδές. §. εἶδ. πλοίου τοῦ Σιάμ.

Ballonné, ée, (ἰατρ.), πρησμένος ὡς ἂν φοῦσκα.

Ballonnement, (ἰατρ.), πρήξιμον φουσκοειδές.

Balloner, ῥ. (ἰατρ.), πρήσκω ὡς ἂν φοῦσκαν.
Ballonier, σφαιροποιός.
Ballot, μικρὸν δέμα πραγματειῶν.
Ballotin, ὑποκορ. τοῦ **Ballot**.
Ballottade, θ. πήδημά τι τῶν γυμναζομένων ἵππων.
Ballottage, ψηφηφορία δύω συνεπιλαχόντων.
Ballotte, θ. εἶδ. φυτοῦ, ἄγριον μελισσόχορτον, βαλλωτή. §. σταφυλοδοχεῖον.
Ballottement, παρακύλημα.
Ballotter, ῥ. παρακυλῶ. §. (μτφορ.) ἀπατῶ παραπέμπων τινὰ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον. §. (πθ.) ψηφοφοροῦμαι συνεπιλαχὼν μετ' ἄλλου. §. (ἀμτβτ.) κουνῶ (κουνοῦμαι) δι' ἔλλειψιν στηρίγματος.
Ballottin, ὑποκορ. τοῦ **Ballot**. §. εἶδος πορτοκαλλέας.
Ballottine, θ. (χημ.), πικρὰ οὐσία τῆς βαλλωτῆς.
Balnéable, ἐπιθ. (ὕδωρ) χρήσιμον διὰ λουτρὸν, βαλανεύσιμον.
Balocher, ῥ. πηγαινοέρχομαι ἔποχος.
Baloires, θ. πλθ. μακρὰ ξύλα σχηματίζοντα τὸ ναυπηγούμενον πλοῖον.
Baloise, λείριον τρίχρουν.
Balon, πλοῖον τοῦ Σιάμ.
Baloulon, εἶδ. βανανέας.
Balourd, ourde, χονδροκέφαλος, εὐήθης.
Balourdise, θ. εὐήθεια.
Balsamarie, θ. εἶδος δένδρου τῆς Ἰνδ.
Balsamier, τὸ δένδρον τῆς βαλσάμου, βαλσαμόδενδρον.
Balsamifère, ἐπιθ. βαλσαμοφόρος.
Balsamiflue, ἐπιθ. βαλσαμοχόος.
Balsamine, θ. εἶδ. φυτοῦ, βαλσαμίνη, (Τ.) κνᾶ-τσιτσέκι.
Balsaminé, ée, ἐπιθ. (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς βαλσαμίνης.
Balsamique, ἐπίθ. εὐώδης, βαλσαμώδης.
Balsamite, θ. βαλσαμῖτις, (γένος φυτ.).
Baluettes, θ. πλθ. (ἁλιευτ.) ῥαβδία προσαρμοζόμενα εἰς τὴν ὁρμιὰν τοῦ παραγαδίου.
Balustrade, θ. κιγκλίδωμα (κιονωτὸν), δρύφρακτον.
Balustre, κιόνιον κιγκλιδώματος. §. (ἐνίοτε) = **Balustrade**.
Balustrer, ῥ. περικλείω μὲ κάγκελλα.
Balvane, θ. δελέαστρον πτηνοειδὲς πρὸς ὀρνιθοθηρίαν.
Balzan, ἵππος λευκόστικτος τοὺς πόδας.
Balzane, θ. λευκὸν στίγμα τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου.
Bambelle, εἶδ. μικροῦ κυπρίνου τῆς Ἐλβετ.
Bambin, (οἰκ.), νήπιον.
Bamble, μικρὰ κίχλα.
Bambochade, θ. ἀγροικογραφια.
Bamboche, θ. κοῦκλα μεγάλη. §. (μτνμ.) ἀνοστοκαμωμένος ἄνθρωπος. §. ῥαβδίον ἀπὸ βλαστὸν ἰνδοκαλάμου. §. (πλθ.) μεθοκόπημα, κραιπάλη.
Bambocher, ῥ. (χυδ.), μεθοκοπῶ.
Bambocheur, (χυδ.), μεθοκόπος.
Bambou, ἰνδοκάλαμος. §. (συνκδχ.) ῥαβδὶ ἰνδοκαλάμου.
Ban, διακήρυξις (στρατ. παραγγέλματος). §. προκήρυξις γάμου. §. (κατὰ τὸν μεσαίωνα) πρόσκλησις τῶν εὐγενῶν τιμαριωτῶν εἰς ἐκστρατείαν καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ τῶν οὕτω στρατευομένων. §. ἐξορία.
Banal, ale, (ἀρχ.), αὐθεντικὸς, τιμαριωτικός. §. (συνήθ.) κοινὸς, τετριμμένος, ἀσήμαντος.
Banalité, θ. (ἀρχ.), τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως τοῦ τιμαριωτικοῦ κτήματος. §. (συνήθ.) τὸ τετριμμένον (ἐκφράσεως κτλ.), φράσις τετριμμένη.
Banane, θ. ὁ καρπὸς τοῦ **Bananier**.
Bananerie, θ. φυτώριον βανανεῶν, βανανεών.
Bananier, δ. (τῆς Ἰνδ.), βανανέα.
Bananiste, εἶδ. πτηνοῦ.
Bananivore, ἐπίθ. ὁ τρεφόμενος μὲ τοὺς καρποὺς τῆς βανανέας.
Banare, δένδρον τῆς Γουϊάνης.
Banatte, θ. καλάθιον πρὸς λαγάρισμα τοῦ στέατος.
Banc, βάθρον, κάθισμα, θρανίον. §. ἑδώλιον (τριήρους). §. (ἁλιευτ.) κοπάδι ἰχθύων. §. στρῶμα πετρῶν εἰς λατομεῖον. §. περίφραγμα πρὸς ἐναπόθεσιν προσωρινὴν τοῦ ἅλατος. ||. — d'œuvre, τὸ παγκάρι τῆς ἐκκλησίας. ||. être (se mettre) sur les bancs, ἐμβαίνω εἰς τὴν σειρὰν ὡς ὑποψήφιος.
Bancal, ale, στρεβλὸς, κυρτός. ||. (οὐσ. οἰκ.) στραβοπόδης.
Bancasse, θ. (ναυτ.), κάθισμα πρόχειρον ἀπὸ κάσας κτλ.
Bancelle, θ. θρανίον στενόμακρον.
Banche, θ. καλοῦπι διὰ τὰς πλίνθους. §. εἶδ. πέτρας ἁπαλῆς τῶν παραλίων.
Banchée, θ. ἡ λάσπη ὅσην μεταχειρίζεται διὰ μιᾶς ὁ πλινθουργός.
Banco, (Ἰταλ.), ἐπίῤ. τραπεζιτικῶς.
Bancoul, ὁ καρπὸς τοῦ—
Bancoulier, εἶδ. δένδρου τῆς Ἰνδ.
Bancroche, ἐπίθ. (οἰκ.), στραβοπόδης.
Bandage, ἐπίδεσμος (πληγῆς). δέμα (σπασμένου). §. ἐπίσωτρον (τῶν τροχῶν).
Bandagiste, ὁ κατασκευάζων δέματα (διὰ τοὺς σπασμένους).
Bande, θ. δέμα (πλατὺ), ταινία (φακέλλου κτλ.), φασκιά. λωρί. στεφάνι. §. (ναυτ.) πλευρὰ τοῦ πλοίου, τοῖχος. §. (οἰκοδ.) ἐξοχή. §. τὸ ἔσωθεν χεῖλος τοῦ σφαιριστηρίου. §. κοπάδι, ἀγέλη, (ἐπὶ κακοῦ) συμμορία.
Bandeau, ταινία διὰ κεφαλόδεσμον. §. διάδημα. §. (ἀρχιτεκτ.) στεφάνη πέριξ θύρας ἢ θυρίδος. §. σιδήριον συνδέον τὸν αὐλὸν τοῦ πυροβόλου μὲ τὸν ὑποστάτην.
Bandège, θ. τράπεζα χωρὶς πόδας.
Bandelette, θ. στενὴ ταινία κτλ., λωρίδα.
Bander, ῥ. δένω μὲ ταινίαν κτλ. §. (οἰκοδ.) δένω (κλείω) τὸν θόλον. §. (ναυτ.) προσράπτω τμήματα πανίου εἰς τὸ ἱστίον. §. τεντόνω, (καὶ οὐδ.) εἶμαι τεντωμένος (ἐντεταμένος).
Bandereau, ὁ ἀορτὴρ τῆς σάλπιγγος.

Banderole, θ. σημαία ταινιοειδής (στενόμακρος). §. τὸ λωρὶ (ὁ ἀροτὴρ) τῆς ἀσκοπήρας τῶν στρατ. (τοῦ κυνηγετικοῦ πυροβόλου κτλ.).
Banderolé, ée, ταινιοειδῶς πεποικιλμένος.
Bandinets, πλθ. ὑποκορ. τοῦ **Bandins**.
Bandingues, θ. πλθ., εἶδος παραγαδίου.
Bandins, πλθ. (ναυτ.), στηρίγματα τοῦ τοποθετημένȣ εἰς τὴν πρύμνην.
Bandit, λῃστής. § (ἐν γέν.) κακοῦργος, ἀπονενοημένος.
Bandoir, τανυστήριον τοῦ ἐργαλειοῦ τῶν ταινιοποιῶν.
Bandoulière, θ. τὸ λωρὶ τῆς σπάθης κτλ., ἀορτήρ. ||. porter la—, εἶμαι κυνηγοφύλαξ ||. porter qc. en—, φορῶ τι κρεμασμένον ἀπὸ τὸν ὦμον.
Bandure, εἶδος φυτοῦ (νεροκράτης) τῶν Ἰνδ.
Bane, θ. ἴδε **Benne**.
Bangie, θ. γένος θαλασσ. φύκȣς.
Bangon, πρήξιμον ὑπὸ τὴν σιαγόνα τῶν προβάτων.
Banians, εἰδωλολάτραι τῶν Ἰνδ.
Banistère, θ. εἶδ φυτοῦ (κισσοειδοῦς) τῆς Ἀμερ.
Banlieue, θ. τὰ περίχωρα πόλεως.
Bannasse, θ. φορειον διὰ τὴν στάκτην τῶν ἁλυκῶν. §. πλεκτὸν ςραγγιστήριον τῶν σαπωνοποιῶν.
Banne, θ. =**Bâche**, χονδρόπανον διὰ σκέπασμα. §. κόφφα μεγάλη στενόμακρος.
Banneau, κοφίνι. §. ἁμαξάκι δίτροχον συρόμενον ὑπὸ ἀνθρώπων. §. εἶδος ἀγγείου χρησιμεύοντος καὶ ὡς μέτρον τῶν ῥευστῶν.
Banner, ῥ. σκεπάζω μὲ banne.
Banneresse, θ. τὸ θηλ. τοῦ-
Banneret, τιμαριώτης ἄρχων λόχου ὑποτελῶν.
Banneton, κάνιστρον ἢ πινακωτὴ διὰ τὸ ψωμί. §. ϐιϐάρι (ὀψαρίων).
Bannette, θ. κοφινάκι. §. συγκρότημα βῳδοτομάρων.
Bannière, θ. (ἀρχ.), σημαία.
Bannir, ῥ. ἐξορίζω. ||. (ἢ πθ. μτχ.) **Banni**,(ὡς οὐσ.) ἐξόριςος.
Bannissable, ἐπίθ. ἐξοριστέος.
Bannissement, ἐξορία.
Banque, θ. τράπεζα (χρηματιστική). (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) τὸ κεφάλαιον τοῦ τραπεζούχου. §. (τυπογρφ.) ἡ καθ' ἑβδομάδα ἢ κατὰ δεκαπενταημερίαν μισθοδοσία. §. (τεχν.) θρανίον ξύλινον (τεζγκιάχι) τῶν κτενοποιῶν κτλ.
Banquer, ῥ. =**Embanquer**.
Banquereau, (ναυτ.), μικρὰ σύρτις, ἀμμολοφίσκος.
Banquerie, θ. τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τραπεζίτου, ἡ τραπεζιτική.
Banqueroute, θ. χρεωκοπία. ||. faire—, χρεωκοπῶ.
Banqueroutier, χρεωκόπος.
Banquet, δεῖπνον, συμπόσιον. §. (ἱππ.) τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος τοῦ χαλινοῦ.
Banqueter, ῥ. συμποσιάζω.
Banqueteur, συμποσιαστής.
Banquette, θ. θρανίον γεμισμένον μὲ τρίχας. §. (ἰδιαιτ.) τὸ κάθισμα τοῦ ὑφάντου. §. (ὀχυρωματ.) τὸ ἐπὶ τῆς τάφρου βάθρον διὰ τοὺς πυροβολιστάς. §. τὸ ἑκατέρωθεν ὑδραγωγεῖȣ ἢ ἁμαξιτοῦ πορευτὸν μέρος. §. (ἀρχιτ.) τὸ ὑπὸ τὸ κατώφλιον θυρίδος χαμηλὸν τοιχίον. §. (κηπουρ.) διάφραγμα μεταξὺ δενδροστοιχίας.
Banquier, τραπεζίτης. §. πλοῖον ἁλιευῦον (φαλαίνας) εἰς τὰς σύρτεις τῆς Νέας Γῆς.
Banquise, θ. ταινία (σύρτις) πάγων.
Banquiste, ἀγύρτης, καλὸς-ἰατρός.
Bans, πλθ. κοιτη τῶν λαγωνικῶν.
Banse, θ. τὸ διὰ τὰ σύνεργα τῶν χαλκέων καλάθιον. §. κόφινος ἐμπορευμάτων.
Banvin, τιμαριωτικὸν δικαίωμα οἰνοπωλίας.
Baobab, δένδρον (ψωμόκαρπος) τῆς Ἀφρ.
Bapaume, (ναυτ.), πλοῖον εἰς ἀκινησίαν.
Baptème, βάπτισμα.
Baptiser, ῥ. βαπτίζω. §. (μτνμ.) νερόνω τὸ κρασίον.
Baptismal, ale, ὁ τοῦ βαπτίσματος, βαπτιστήριος. ||. les fonds baptismaux, τὸ βαπτιστήριον, ἡ κολυμϐήθρα.
Baptistaire, ἐπίθ. βαπτιστήριος. ||. (οὐσ.) βαπτιστοχάρτιον.
Baptistère, βαπτιςήριον (ναοῦ).
Baquet, μαστέλλον.
Baqueter, (διπλασιάζεται τὸ *t* πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. (κηπουρ.) ποτίζω μὲ τὸ πτυάριον.
Baquette, θ. λαβὶς τοῦ συρματοποιοῦ.
Baquetures, θ. πλθ. ἀποςαλάγματα τοῦ βαρελλίου.
Baquier, βαμϐάκι πρόστυχον.
Baquois, εἶδος φυτοῦ (παραφοινικίου).
Bar ἢ **Bard**, φορεῖον διὰ χάλικας (κοπρίαν κτλ.). §. εἶδος πλοίου, βάρις. §. εἶδ. ἰχθύος (σιλούρου).
Baracan, ἴδε **Bouracan**.
Baradas, εἶδος μεγάλου αἰθοκοκκίνου γαροφάλλου.
Baradine, θ. (γεωργ.), λάκκα πρὸς συναγκισμὸν ὑδάτων γεωλόφου.
Baragouin καὶ
Baragouinage, (οἰκ.), διάλεκτος (ὁμιλία) σολοικοβάρβαρος καὶ ἀκατανόητος, (κοιν.) ἀλαμπȣρνέζικα.
Baragouiner, ῥ. (οἰκ.), ὁμιλῶ διεφθαρμένως, προφέρω κακῶς τὰς λέξεις ξένης γλώσσης.
Baragouineur, euse, ὁ προφέρων κακῶς (ὁμιλῶν ἀλαμπουρνέζικα).
Barange, θ. τοιχίον χωρίζον τὴν κάμινον ἁλοπηγίου.
Baraque, θ. παράπηγμα, μπαράκα.
Baraquement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Baraquer, ῥ. κτίζω μπαράκας.
Baraquette, θ. (ναυτ.), εἶδος πολυσπάστου.
Baraquille, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ (ὀρνιθόπηττας).
Barate, θ. (ἀρχ.), δόλος, ἀπάτη. §. (ναυτ.) λωρίον συνέχον σταυροειδῶς τὰ ἱστία ἐν καιρῷ σφοδροῦ ἀνέμου.
Baraterie, θ. ναυταπάτη.
Baratte, θ. καρδάρι ὅπου δέρνουν τὸ γάλα. §. (ναυτ.)=**Barate**.
Barattage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Baratter, ῥ. δέρνω τὸ γάλα εἰς τὸ καρδάρι.
Barbacane, θ. (ἀρχ.) τρύπα (πολεμίστρα ἢ ὑδροῤῥόη) εἰς τοῖχον. §. (συνήθ.) προμαχὼν, προτείχισμα, (ἄλλ.) Contre-mur.
Barbacole (Ἰταλ. γενειοκόμος), ἀρχ. γραμματοδιδάσκαλος δοκησίσοφος, δασκαλάκι.
Barbacou, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀμερ., *πωγωνίας
Barbajan, κοιν. ὁ νυκτικόραξ.
Barbajou ἢ (θ.) **Barbajoue**, κοιν. τὸ ἀείζωον (φυτ.).
Barbale, θ. = **Barbelle**.
Barban, εἶδος σκώληκος ἐλαιοφάγου.
Barbare, ἐπίθ. καὶ οὐσ. βάρβαρος, ἀπαίδευτος, ἀπάνθρωπος.
Barbarée, θ. εἶδ. φυτοῦ (καρδάμου).
Barbarement, ἐπίῤ. βαρβάρως.
Barbaricaire, ὁ κεντῶν τοὺς τάπητας.
Barbarie, θ. βαρβαρότης, ἀπαιδευσία, ἀπανθρωπία.
Barbarin, γένος ἰχθ. (σιλούρων ἢ τριγλίων).
Barbarine, θ. εἶδ. κολοκύνθης.
Barrariser, ῥ. βαρβαρίζω.
Barbarisme, βαρβαρισμός.
Barbarissime, ἐπιθ. (ὑπερθ.) βαρβαρώτατος, τρισβάρβαρος.
Barbaron, εἶδος σταφυλῆς τῆς Ἀφρ.
Barbastelle, (τοπ.), ἡ νυκτερίς.
Barbaude, θ. εἶδος ζύθου.
Barbe, θ. γενειὰς, γένεια. §. (μτνμ.) τὰ ἄγανα τῶν ἀσταχύων. ||. rire dans sa—, κρυφογελῶ. ||. faire qc. à la—de q., πράττω τι κατὰ πρόσωπον καὶ εἰς τὸ πεῖσμά τινος. ||. (ναυτ.) la sainte—, ἡ πυριτοθήκη. ||. (μτνμ.) —de bouc (de chèvre, de renard κτλ.), τραγοπώγων, σπειραία, τραγάκανθα καὶ ἄλλα διάφορα εἴδη φυτῶν.
Barbe, οὐσ. καὶ ἐπίθ. ἵππος λιβυκὸς, Λίβυς.
Barbeau, τριγλὶ τοῦ ποταμοῦ. §. κύανος, κενταύριον, (φυτ.).
Barbebon, κοιν. ὁ τραγοπώγων, (φυτ.).
Barbeier, = **Barbeyer**.
Barbelé, ée, ἀκιδωτὸς, ὀδοντωτός.
Barbelet, ἐργαλ. τοῦ ἀγκιστροποιοῦ.
Barbelette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Barbe**, γενάκι.
Barbelle. θ. (βτν.) τὸ ἀγανοειδὲς ἔκφυμα τινῶν ἀνθέων. 2) εἶδος κογχυλίων, (ἄλλ.) **Iridine**.
Barbenie, φυτόν τι τοῦ Μαδαγασκάρ.
Barberin, εἶδ. ἰχθ. (μύλλου).
Barberot, ὑποκορ. ἐξευτελ. τοῦ **Barbier**.
Barbesin, εἶδος ἀμανίτου.
Barbet, ette, σκύλος σγουρόμαλλος.
Barbette, θ. περιστήθιον τῶν καλογραίων. §. (ὀχυρωμ.) εἶδος ἀναχώματος ὅθεν πυροβολοῦσιν ἀσκεπῶς. ||. coucher à—, κοιμῶμαι κατὰ γῆς (ἐπὶ χαμεύνης).
Barbeyer, ῥ. ἴδε **Friser**.
Barbican, γένος πτηνῶν πωγωνοφόρων.
Barbiche, θ. γένειον ἀφινόμενον ὑπὸ τὸν ἀνθερεῶνα. 2) (κοιν.) τὸ μελάνθιον.
Barbichon, ὑποκορ. τοῦ **Barbet**.
Barbicorne, ἐπιθ. γένος ἐντόμων μὲ θυσανωτὰ κεράτια.
Barbier, κουρεύς. 2) εἶδ. ἰχθ. τῆς Μεσογ., ἀνθίας.
Barbifère, ἐπιθ. πωγωνοφόρος. 2) (οὐσ. θ.) ἴδε **Barbule**.
Barbifier, ῥ. (οἰκ.), ξυρίζω.
Barbille, θ. τὰ ψήγματα τῶν ἀσφραγίστων εἰσέτι νομισμάτων.
Barbillon, μικρὸν τριγλὶ τοῦ ποταμοῦ. §. ἀκὶς τοῦ ἀγκίστρου. §. (πλθ.) τὰ μουστάκια τινῶν ἰχθύων. §. αἱ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ βοὸς κτλ. ῥυτίδες.
Barbilloner, ῥ. ἀνασηκόνω τὴν ἀκίδα τοῦ ἀγκίστρου.
Barbion, εἶδος πτηνοῦ καὶ τριγλίου.
Barbique, θ. εἶδος πιθήκου.
Barbirostré, ée, γένος πτηνῶν καὶ ἐντόμων μὲ τριχωτὸν ῥάμφος ἢ προβοσκίδα.
Barbon, παληόγερως· (κυρ.) *μειρακιογέρων. § γένος φυτῶν (σιτοειδῶν).
Barbonnage, τρόπος μειρακιογέροντος.
Barbonne, εἶδ. ἰχθ. (πέρκης ἢ κωβιοῦ) ποταμίου.
Barbot, κουρεὺς τῶν κατεργαρέων.
Barbotage, ἰατρικὸν γρατὸς (δημῶδες).
Barbote, θ. εἶδος ἰχθύος ποταμίου. §. κοιν. ὁ βίκος.
Barboteau, ὄνομα διαφόρων ἰχθύων.
Barboter (διπλασιάζεται τὸ *t* πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. σκαλίζω ὡς αἱ πάπιαι τὸν βοῦρκον. §. τσαλαβουτῶ. §. μουρμουρύζω, λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. §. (ναυτ.) = **Friser**.
Barboteur, (οἰκ.), ἡ οἰκιακὴ πάπια. §. (μτφορ.) ἄνθρωπος φαυλόβιος, (κοιν.) τσαλαβούτας.
Barboteuse, θ. (χυδ.), πόρνη τοῦ δρόμου.
Barbotière, θ. λάκκα μὲ νερὸν διὰ τὰς πάπιας. §. μαστέλλον διὰ πότισμα τῶν ἵππων.
Barbotine, θ. ἡ κόλλα τοῦ κεραμέως. §. κοιν. ἡ ἀρτεμισία, (φυτ.).
Barbotte, θ. = **Barbote**.
Barbouillage, κακὴ γραφὴ ἢ ζωγραφία, ὀρνιθοσκαλίσματα, μουντζούραις. §. (μτνμ.) μωρολογία.
Barbouiller, ῥ. μουντζουρόνω. §. (μτφορ.) ἀμαυρόνω τὴν ὑπόληψίν μου. §. ἐμπερδεύω τὰ λόγιά μου. §. (τρτπρσ.) συννεφιάζω. ||. se moquer de la barbouillée, φρσ. οἰκ., μωρολογῶ ἀδιαφορῶν τί θὰ συμπεράνωσιν οἱ ἄλλοι φθάνει νὰ κατορθώσω τὸν σκοπόν μου.
Barbouilleur, euse, χρωματιστὴς τοίχων κτλ. §. ζωγράφος ἢ συγγραφεὺς ἀνεπιτήδειος. §. μωρολόγος.
Barbouillon, onne, = **Barbouilleur, euse**.
Barbouquet, νόσος τις τῶν ἐριοφόρων ζώων, (ἄλλ.) **Noir-museau**.
Barbouquine, θ. εἶδος τραγοπώγωνος.
Barboute, θ. σάκχαρ ἀκαθάριστον.
Barbu, ue, γενάτος, πωγωνοφόρος. §. (ἐπὶ φυτ.) ἀγανοφόρος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. πτηνῶν (ἀλεκτορίδων) τῆς διακεκαυμένης ζώνης. §. (θ.) εἶδ. ἰχθ. (ῥόμβου).

Barbule, θ. εἶδ. εὐόσμου δενδρυλλίου (ἢ μνίου) τῆς Κίνας.
Barbulé, ée, (βτν.), θυσανωτὸς, γενειήτης.
Barbuquet, = **Barbouquet**.
Barbure, θ. ἀνωμαλίαι τῶν ἀνεπεξεργάστων εἰσέτι χωνευτῶν τεχνουργημάτων.
Barbyle, ἴδε **Barbule**
Barcade, θ. ἀγέλη ἵππων ἐμβιβαστέων εἰς πλοῖον.
Barcarolle, θ. ᾆσμα δημῶδες τῶν πορθμέων τῆς Οὐενετίας.
Barcasse, παληόβαρκα, σκυλοπνίκτης.
Barcelle, θ. (γεωργ.), εἶδος ἁμαξίου ἢ φορείου.
Barcelonnette, θ. κρεμαστὴ κοιτὶς βρέφους.
Bard, ἴδε **Bar**.
Bardache, (Ἰταλ.), θηλυδρίας, γαννυμήδης.
Bardage, τὸ οὐσ. τοῦ **Barder**.
Bardane, θ. εἶδ. φυτοῦ, ἀπαρίνη, κολλητσίδα, (οἱ Γάλλοι τὸ ὀνομάζουσι προσέτι διὰ τὴν χρῆσίν του, κασιδοβότανον).
Barde, βάρδος, ποιητὴς (ῥαψῳδὸς) τῶν παλαιῶν Κελτῶν. §. (θ.) ὁλοσίδηρος σκευὴ τοῦ ἵππου. §. (μαγειρ.) λαρδὶ ψιλοκομμένον διὰ τὰ 'ψηνόμενα ὀρνίθια.
Bardeau, πέταυρον τῆς στέγης, σιντρίλλι. §. συρτάριον πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν μὴ ἀναγκαίων τυπογραφικῶν στοιχείων. §. μικρὸν μουλάρι, γίννος, (ἄλλ.) **Bardot**.
Bardée, θ. τὸ φόρτωμα ἑνὸς bard. (ἰδίως) ἡ ποσότης τοῦ ἐγχεομένου ὕδατος εἰς τοὺς κάδους τοῦ ἀμμωνιακοῦ.
Bardelle, θ. εἶδος πεπλωματώδους ἐφιππίου χωρὶς ἀκουμβιστήρια.
Barder, ῥ. καταφράσσω (θωρακίζω) τὸν ἵππον. §. τυλίσσω τὸ 'ψητὸν μὲ λαρδί. §. φορτόνω χάλικας (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ φορεῖον. ||. il était bardé de cordons (de croix), ἦτον κατάφρακτος ἀπὸ παράσημα.
Bardeur, ὁ κουβαλῶν χάλικας (κοπρίαν κτλ.) μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ φορεῖον.

Bardi(-**dis**), διάφραγμα σανιδωτὸν πρὸς διαστολὴν τῶν διαφόρων γεννημάτων εἰς τὰ πλοῖα. §. σανίδωμα πισσωμένον πρὸς ἐμπόδισιν τῆς εἰσροῆς τοῦ ὕδατος εἰς τὰ πλαγιαζόμενα πλοῖα.
Bardin, εἶδος μοσχομήλου.
Bardoire, κοιν. ὁ χρυσοκάνθαρος.
Bardot, ἡ προπορευομένη τῶν λοιπῶν σκευοφόρος ἡμίονος. §. (μτνμ.) ὁ ὑπηρέτης ἢ σύντροφος εἰς τὸν ὁποῖον οἱ λοιποὶ ἀφίνουν ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν.
Bardottier, εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) **Nattier**.
Barège, θ. εἶδ. μαλλίνου λεπτοῦ ὑφάσματος.
Barème, βιβλίον ἀριθμητικῆς πρόχειρον, ἀριθμολόγιον.
Barer, ῥ. ἐμπερδεύομαι εἰς τοὺς δρόμους τοῦ κυνηγίου. §. δισάζω νὰ ἀκολουθήσω τινὰ, κοντοστέκομαι.
Barette, θ. σιδήριον συνέχον τὴν θήκην τοῦ ἐλατηρίου τῶν ὡρολογίων.
Bargache, εἶδος ἐντόμου.
Barge, θ. εἶδος πτηνοῦ (σκολόπαξ ὁ αἰγοκέφαλος), ἰχθύος (ἴδε **Carrelet**) καὶ πλοίου ποταμηγοῦ. §. θημωνία χόρτου μὴ δεματιασμένου· κομμάτια ξύλων καυσίμων.
Barguette, θ. πορθμεῖον ἵππων. §. ἑρμάριον διὰ τὰ ζυμαρικὰ καὶ ἄλλα μαγειρεύματα.
Barguignage, (οἰκ.), δισταγμὸς, κοντοστάσιμον.
Barguigner, ῥ. (οἰκ.), διστάζω, κοντοστέκομαι.
Barguigneur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ διστάζῃ εἰς κάθε τι.
Barguille, θ. = **Chenevotte**.
Baricaut, = **Barriquaut**.
Baricot, καρπός τις τοῦ Μαδαγασκὰρ καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ σκευαζόμενον ποτόν.
Baricotier, τὸ δένδρον τὸ καρποφοροῦν τὰ Baricots.
Barigel, ἀρχηγὸς τῶν τοξοτῶν εἰς τὴν Ἰταλ.
Barigoule, θ. εἶδος ἀμανίτου. §. τρόπος μαγειρεύματος τῶν ἀγκινάρων.
Barigue, θ. εἶδος κύρτου.
Baril, βαρέλλι. §. τὸ τεζγκιάχι τοῦ βαρελλᾶ. §. 450 φύλλα πάφυλλα.
Barillage, (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν βαρελλοποιίαν. (ἰδιαιτ.) ἡ ἐν τῷ πλοίῳ βαρελλοθέτησις. §. (ἀρχ.) ὁ μεταγγισμὸς τοῦ οἴνου εἰς βαυκάλια κλπ.
Barillard, ὁ ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ οἴνου ἀξιωματικὸς τῶν πλοίων. §. βαρελλοποιὸς ναυστάθμου.
Barille, θ. ἡ Ἰσπανικὴ σόδα.
Barillet, βαρελλάκι. §. κόσμημα κυλινδροειδές. §. ἡ θήκη τοῦ ἐλατηρίου τῶν ὡρολογίων (τοῦ μέτρου τῶν σχοινιομετρῶν κλπ.). §. (ναυτ.) τὸ κοῖλον τῆς ἀντλίας. §. (ἀνατομ.) ἡ ὄπισθεν τοῦ ὠτίου κοιλότης. §. εἶδ. ὀστρέου, (ἄλλ.) **Doliole**.
Barilleur, βαρελλοποιός.
Barillon, πηλοφόριον τῶν ἀργιλλοπλαστουργῶν. §. εἶδος νεροζυγίου.
Bariolage, ἀπειρόκαλος ποικιλία χρωμάτων. §. (μτφορ.) ἀσυνάρτητος ἰδεῶν ἢ φράσεων συναρμογή.
Barioler, ῥ. χρωματίζω ἀπειροκάλως μὲ πολυποίκιλα χρώματα. §. (μτνμ.) γράφων συῤῥάπτω κέντρωνας.
Bariolure, θ. = **Mouchetnre**.
Bariquaut, ὑποκορ. τοῦ -
Barique, ἴδε **Barrique**.
Bariteaux, πλθ. ἀραιόν τι ὕφασμα διὰ κρησάρας.
Barizel, = **Barigel**.
Barjelade, θ. μίγμα διαφόρων γεννημάτων καὶ ὀσπρίων σπειρόμενον ἵνα χορτοκοπηθῇ ὀψίμως.
Barliau, = **Bacaliau**.
Barlin, κόμβος εἰς τὰς ἄκρας τοῦ στήμονος τῶν μεταξωτῶν.
Barlong, ongue, ἐπιμήκης χωρὶς ἀναλογίαν. §. (ἐπὶ ἐνδυμ.) στραβοκομμένος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ὑπολήνιον.
Barlotières, θ. πλθ., αἱ σιδηραῖ ῥάβδοι τῶν ὑαλωτῶν θυρίδων.
Barnabote, εὐγενὴς πτωχὸς τῆς Ἑνετίας.
Barnache(-**cle**), θ. εἶδ. ἀγριόχηνας, χηναλώπηξ.
Barnadèse, θ. εἶδ. μίνθου, (φυτ.).
Barnaque, θ. = **Barnache**.
Barne, τὸ μέρος τοῦ ἁλοπηγίου ὅπου γίνεται τὸ ἅλας.

Barnet, εἶδ. ὀστρ. (κογχύλης).
Barnicle, θ. = Barnache.
Barnissotte, θ. εἶδος σύκων.
Barocher, ῥ. (ζωγρφ.), συγχέω τὰ χρώματα τοῦ δαπέδου καὶ τῶν ἀντικειμένων τῆς εἰκόνος.
Baromètre, Barométrique, βαρόμετρον, -μετρικός.
Baron, onne, βαρῶνος, βαρώνη ἢ βαρωνίς.
Baronnage, ἡ τάξις τοῦ βαρώνυ.
Baronnet, βαρωνίσκος, (εἰς τὴν Ἀγγλ.).
Baronnial, ale, ὁ τοῦ βαρώνου, βαρωνικός.
Baronnie, θ. βαρωνία.
Baroque, ἐπίθ. ἀλλόκοτος. §.(ἐπὶ μαργαριτ.) ἄνισος, ἀνώμαλος.
Baroscope, εἶδος βαρομέτρου, βαροσκόπιον.
Barot, ἴδε Bau.
Baroter, ῥ. (ναυτ.) γεμίζω τὸ πλοῖον ἄχρι τῶν σταμίνων.
Barotin, (ναυπηγ.) μικρὰ δοκὸς ἐπιτιθεμένη κατὰ πλάτος ἐπὶ τῶν σταμίνων.
Barotte, θ. βούτη διὰ σταφύλια κλπ.
Baroulon, = Balisier.
Barque, θ. λέμβος, βάρκα. §. τὸ δοχεῖον τῶν ἐργαλείων τοῦ ζυθοποιοῦ. §. καδίον τοῦ βαφέως.
Barquée, θ. βαρκιὰ, καϊκιά.
Barquerolle, θ. πλοιάριον χωρὶς ἱστόν.
Barquette, θ. βαρκίτσα. §. ἀρμάριον φέρον τὸ δεῖπνον τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως. §. εἶδος ζυμαρικοῦ καὶ σκεύους.
Barquieu, δεξαμενὴ διὰ τὴν θολοστακτὴν τοῦ σαπωνοποιείου.
Barracol, = Raie (miraillet).
Barradis, (γεωργ.), περίφραγμα ἀγροῦ.
Barrage, κλείσιμον δρόμου. §. φόρος ἐπὶ τῶν ὁδῶν.
Barrager, εἰσπράκτωρ τοῦ ἐπὶ τῶν ὁδῶν φόρου.
Barralet, = Muscari.
Barras, ῥητίνη πεύκης.
Barre, θ. μοχλὸς, ἀμπάρα. ‖.— de fer, λοςός. ‖.—d'or (etc), βέργα χρυσοῦ κτλ. ‖. la — du gouvernail, τὸ δοιάκι τοῦ τιμονιοῦ. 2) τὸ δρύφρακτον δικαστηρίου (βουλευτηρίου). ‖. mander à la —, καλῶ πρὸς ἀπολογίαν. 3) (ναυτ.) ῥηχὰ ἀμμώδη (σύρτις) περὶ τὴν εἴσοδον λιμένος ἢ ποταμοῦ. §. τὸ χωρὶς ὀδόντων μέρος τῆς σιαγόνος τοῦ ἵππου. 4) κονδυλιὰ, γραμμή. 5) εἶδ. παιδιᾶς, (κοιν.) σκλαβάκια.
Barreau, κάγκελλον. §. ὁ ζευκτὴρ τῶν ποδαρικῶν καθέδρας. §. ὁ σιδηροῦς λοστὸς (στρεπτὴρ) τοῦ πιεστηρίυ. 2) τὸ βῆμα (τὸ ἐπάγγελμα, τὸ σῶμα) τῶν δικηγόρων, ὁ δικηγορικὸς σύλλογος.
Barrefort, μεγάλα ξύλα πεύκης.
Barrement, (ἱππιατρ.), φράξιμον τῶν φλεβῶν πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ νοσήματος.
Barrer, ῥ. κλείω μὲ μοχλὸν, ἀμπαρόνω. §. φράσσω (κόπτω) τὸν δρόμον (κυρ. καὶ μτφορ.). §. στερεόνω διὰ ζευκτήρων τοὺς πόδας καθέδρας κλπ. §. σβύνω διὰ γραμμῆς. §. ἀναδεύω τὰ βαφόμενα μετάξια. ‖. dents barrées, ὀδόντες δυσεκρίζωτοι.
Barreton, ὑποκορ. τοῦ Barre.
Barrette, θ. σκούφια (νηπίου κλπ.). §. ἡ μίτρα (ὁ ἐρυθροῦς πῖλος) τῶν καρδιναλίων. §. σιδήριον ἀναστέλλον τὴν κίνησιν τοῦ ἐλατηρίου τῶν ὡρολογ. §. χρυσοῦν ἔλασμα μεταξὺ δύο σκεπασμάτων ταμπακοθήκης.
Barreur, λαγωνικὸν διὰ τὰς δορκάδας.
Barri, νέος ἀγριόχοιρος.
Barricade, θ. διάφραγμα ὁδοῦ (ἀπὸ βαρέλια κλπ.) πρὸς ὑπεράσπισιν.
Barricader, ῥ. κλείω (κυρ. δρόμον) διὰ διαφράγματος· ἀμπαρόνω (θύραν ἢ θυρίδα).
Barrier, ὁ στρέφων τὸν λοστὸν τοῦ τυπωτῆρος τῶν νομισμάτων.
Barrière, θ. διάφραγμα καγκελλωτόν. §. (μτφορ.) προπύργιον. μεσότοιχον. ὅριον.
Barillat, = Barillard.
Barricaut, ὑποκορ. τοῦ -
Barrique, θ. βαρέλλα.
Barrir καὶ Barrisser καὶ Barronner, ῥ. φωνάζω ὡς ὁ ἐλέφας.
Barroir, τρυπάνι μακρὸν τῶν βαρελλοποιῶν.
Barrot, ἴδε Bau.
Barroter, ῥ, = Baroter.
Barrotin, = Barotin.
Barse, θ. κουτὶ καλάγινον διὰ τὸ τέϊ.
Bartavelle, εἶδος πέρδικος, περδικομάννα.
Baruce, θ. ὁ καρπὸς τοῦ Sablier
Baryte, θ. (χημ.), εἶδος μεταλλικῆς φαρμακερᾶς οὐσίας.
Baryton, ἐπίθ. βαρύτονος.
Barytoner (-toniser), ῥ. τραγῳδῶ βαρυτόνως.
Bas, basse, χαμηλός. κατωτέρω κείμενος. §. (μτφορ.) ταπεινὸς, ἀγενής. χαμερπής. εὐτελής. κατώτερος, πρόστυχος. ‖. le bas clergé, ὁ κατώτερος κλῆρος. ‖. le bas peuple, ὁ χύδην ὄχλος. ‖. le Bas-Empire, τὸ Γραικορωμαϊκὸν Κράτος. ‖. ce bas monde, ὁ κάτω κόσμος. ‖. maître des bas œuvres, ὁ καθαρίζων τοὺς ἀποπάτους. ‖. la mer est basse, ἡ θάλασα εἶνε ῥηχή. ‖. le temps est bas, ὁ καιρὸς εἶνε συννεφιασμένος. ‖. avoir la vue basse, εἶνε κοντόφωτος. ‖. faire main basse sur q., φονεύω ἀνηλεῶς, κατασφάζω. ἀφανίζω. ‖. à bas prix, εὐθηνός. ‖. (ὡς ἐπίρ.) κάτω, χαμηλά. (ἐπὶ φωνῆς) σιγανά. ‖. tout bas, κρυφίως, σιγανά, καθ' ἑαυτόν. ‖. mettre bas, (ἐπὶ ζ.) γεννῶ. (εἰς τὰ μεταξυργεῖα) διακόπτω τὴν ἐργασίαν. ‖. le cerf à mis bas, ὁ ἔλαφος ἔῤῥιψε τὰ κέρατά τυ. ‖. (καὶ μτνμ.) le malade est bien bas, ὁ ἀσθενὴς εἶνε πολλὰ βαρειά. ‖. il est bas percé, ἐξηντλήθη χρηματικῶς. ‖. (καὶ ἐνάρθρ.) le bas du visage, τὸ πηγοῦνι.
Bas, κάλτσα. §. (εἰς τὰ πλοῖα) εἶδος σιδηρᾶς ποδοκάκκης ἢ χειροπέδης.
Basacle, μέρος ὅπου κλείουσιν οἱ ἁλιεῖς τὰ ὀψάρια.
Basal, ale, (βτν.), τοῦ ὁποίου ἡ βάσις (τὸ πρέμνον) ἔχει τι ἀξιοσημείωτον. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) χαμόδενδρον μετρίου μεγέθους.
Basalte, βασάλτις (βασανῖτις) λίθος.
Basane, θ. δέρμα χρωματισμένον, σαχτιάνι.
Basané, ée, μελαψὸς, ἡλιοκαυμένος.

Basanier, ère, ἔμπορος βαπτῶν δερμάτων.
Bas-bleu, γυνὴ ἐπαγγελλομένη τὸν πεπαιδευμένον καὶ ποιοῦσα ἢ συγγράφουσα.
Bas-bord, τὰ βρεχάμενα τοῦ πλοίου ὅταν δὲν ἦνε βαθέα, ἴδε καὶ Bâbord.
Basconette ἢ **Bascouette,** θ. = Mesange ('a longue queue) ἢ Lavandière.
Bascul, τὸ λωρὶ τῆς σέλλας τῶν φορτηγῶν ὑποζυγίων.
Bascule, θ. τρυτάνη, αἰώρα. τραμπάλα. §. εἶδος πλοίου ἰχθυοφόρου.
Basculer, ῥ. τρυτανίζομαι.
Base, θ. βάσις.
Baselle, θ. εἶδος λαχανικοῦ (λοπουντιᾶς).
Baser, ῥ. στηρίζω. ||. être basé, στηρίζομαι, βαίνω.
Bas-fonds, ῥηχὰ, (ναυτ.).
Basilaire, (ἀνατ.), ὁ χρησιμεύων ὡς βάσις. (βτν.) ὁ περὶ τὴν βάσιν τοῦ φυτοῦ.
Basile, ἡ κλίσις τοῦ σιδηρίου τῆς ῥυκάνης κτλ.
Basilée, θ. εἶδος ἄνθους (ἀσφοδέλου).
Basilic, φ. βασιλικός. §. ζ. βασιλίσκος.
Basilique, θ. βασιλικὴ (οἰκία). §. ἐκκλησία μεγαλοπρεπής.
Basilinne, θ. εἶδος πτηνοῦ, βασιλίς.
Bas-mât, τὸ κάτω κατάρτι ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶν' ἐφηρμοσμένα τὰ ἄλλα.
Basoche, θ. ἡ κοινότης τὸ πάλαι τῶν ἐν Παρισίοις δικηγορικῶν γραφέων.
Basque, κάτοικος τῆς Βισκαΐας.
Basque, θ. ποδιὰ (φορέματος), κράσπεδον.
Basquine, θ. 'μισοφούστανον τῶν Ἱσπανίδων.
Basquiner, ῥ. μαγεύω.
Bas-relief, ἀνάγλυφον ἐξέχον ὀλίγον.
Bassage, ἡ βυρσοδεψικὴ ζύμωσις τοῦ δέρματος.
Basse, θ. (μυσ.), βαρυφωνία. Ἴσον. §. εἶδος βιολίου, ἴδε Violoncelle. §. ἡ βαρυφωνοτέρα χορδὴ τῶν ἐντατῶν ὀργάνων. §. (ναυτ.) ξέρα. §. (ἱππ.) κατήφορος ὁμαλὸς πρὸς γύμνασιν τῶν ἵππων.
Basse-conde, θ. ἡ ἐπάνω ἐπιφάνεια τῶν φυσερῶν καμίνου.
Basse-contre, θ. (μουσ.) εἶδος βαρυφώνου.
Basse-cour, θ. αὐλὴ οἰκίας (ὅπου εἶνε τὸ ὀρνιθοτροφεῖον κτλ.).
Basse-étoffe, θ. μίγμα μολίβδου καὶ καλαγίου.
Basse-lisse, θ. ἡ ἐπὶ τοῦ ὀρθίου ἐργαλειοῦ ταπητουργία.
Basse-lissier, ère, ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρθίου ἐργαλειοῦ ταπητουργῶν ὑφάντης.
Basse-marche, θ. μέρος τοῦ ὀρθίου ἐργαλειοῦ.
Bassement, ἐπίῤ. χαμερπῶς, ἀγεννῶς.
Basser, ῥ. (ὑφαντ.) μαζαλίζω τὸ στημόνιον.
Bassesse, θ. χαμέρπεια. τὸ εὐτελὲς (καταγωγῆς, ἐκφράσεως κτλ.).
Basset, λαγωνικὸν μὲ κοντὰ καὶ στραβὰ πόδια.
Basset, ette, ὑποκορ. τοῦ Bas, χαμηλούτσικος.
Basse-taille, θ. (μουσ.) βαρυφωνία.
Basse-terre, θ. ἀλιτενὴς αἰγιαλός.
Bassette, θ. εἶδος χαρτοπαιγνίου (φαραόν).
Basse-turbe, εἶδος αὐλοῦ (κλαρινέτας) βαρυφώνου.
Bassiconde, θ. = Baliscorne.
Bassicot, φορεῖον πρὸς ἐκκομιδὴν τῶν σχιστολίθων.
Bassie, θ. δένδρον τι τῶν Ἰνδιῶν βουτυροφόρον.
Bassiers, πλθ. σύρτις ποταμοῦ.
Bassile, θ. εἶδος φυτοῦ (γλιστρίδας).
Bassin, λεκάνη. §. καθίκι. §. τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς. §. ὁ δίσκος τῶν ἐκκλησιῶν. §. γοῦρνα, χαβοῦζι. §. κοιλάς.
Bassinage, ἡ διαβροχὴ τῆς ζύμης.
Bassine, θ. λεκάνη τῶν φαρμακοποιῶν.
Bassinement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Bassiner, ῥ. σιδερόνω τὸ στρῶμα (ἵνα ζεσαθῇ). §. πλύνω μὲ θερμὸν πληγὴν κτλ., καταντλῶ. §. διαβρέχω τὸ ζυμάρι.
Bassinet, ἡ ἑστία τοῦ πυροβόλου. §. τὸ μέρος τοῦ κηροπηγίου ὅπου κολλᾶται τὸ κηρί. §. (ἀνατ.) ἡ κάλυξ τῶν νεφρῶν. §. εἶδος φυτοῦ (βατραχίου), (ἄλλ.) Bouton d'or.
Bassinoire, θ. σίδηρον κοῖλον διὰ τὸ ζέσταμα τῶν στρωμάτων.
Bassinot, λεκανίδιον. §. εἶδος ἐμπνευστοῦ μουσ. ὀργάνου.
Bassiot, μικρὸν μαστέλλον τῶν ῥακοποιείων.
Bassiste, ὁ παίζων τὴν Contrebasse.
Basson, βαρύαυλος καὶ ὁ παίζων αὐτόν. §. εἶδος πτηνοῦ (ἀγριοπάπιας).
Bassoniste, ὁ παίζων τὸ Basson.
Bassouin, τὰ σχοινία δι' ὧν συγκρατεῖται ἡ σαγήνη.
Bassure, θ. γήπεδον κοῖλον καὶ κάθυδρον.
Bastant, = Frayon.
Bastant, ante, (οἰκ.), ἀρκετός.
Bastarèche, θ. δίφρος ἁμάξης.
Baste, ἐπιφών. φθάνει! ἔστω.
Baste, θ. ἀγγεῖον κυλινδροειδὲς διὰ τὸ γάλα καὶ τὰ σταφύλια. §. κοφίνι διὰ τὰ σαγμαροφόρα ζῶα. §. εἶδος μεταξωτοῦ τῆς Κίνας.
Baster, ῥ. ἀσπάζομαι· μωραίνω ἐξαρκῶ.
Bastère, θ. = Rohrie.
Basterne, θ. βωδάμαξα.
Bastide, θ. ἀγροικία, ἔπαυλις.
Bastille, θ. πύργος. §. ἑλέπολις.
Bastin, δεματαριὰ, ἀχυρόσχοινον.
Bastine, θ. εἶδος ἐφιππίου.
Bastinage, (ναυτ.), εἶδ. ὀχυρώματος διὰ στρωμάτων, παράῤῥυμα.
Bastingue, χονδρόπανον ἢ μουσαμᾶς διὰ παραῤῥύματα.
Bastinguer (se—), ῥ. ὀχυροῦμαι διὰ παραῤῥυμάτων.
Bastion, ὀχύρωμα (προπύργιον) γωνιωτόν.
Bastionner, ῥ. ὀχυρόνω μὲ bastions.
Bastir, ῥ. κατασκευάζω πῖλον ἀπὸ γνάφαλα.
Bastissage, ἡ πρώτη ἐργασία τῶν ἐρίων τοῦ πιλοποιοῦ.
Bastonnade, θ. ῥαβδισμός.
Bastringue, (χυδ.) χορὸς εἰς καπηλεῖον.

Bastude, θ. δίκτυον διὰ τὰ ἰχθυοτροφεῖα.
Bas-ventre, τὸ ὑπογάστριον.
Bat, οὐρὰ ἰχθύος. §. (ναυτ.) σούπτωμα.
Bât, σαγμάρι(ον).
Bat-à-bourre, τὸ ἐργαλεῖον (ὁ κόπανος) τοῦ Bourrelier.
Bataclan, (χυδ.), περιττὰ καλαμπαλίκια.
Batadoir, ξύλον ὅπου κοπανίζουν οἱ πλύνοντες εἰς τὰ ποτάμια.
Bâtage, ὁ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν ζώων φόρος.
Bataille, θ. μάχη. ||. cheval de—, πολεμικὸς ἵππος. §. (καὶ μτφορ.) τὸ ἰσχυρότερον ἐπιχειρήματινος. 2) δίοδος περὶ τὴν ἑστίαν τοῦ μεταλλουργείου.
Batailler, ῥ. (οἰκ.), φιλονεικῶ, διαπληκτίζομαι.
Batailleur, euse, φιλόνεικος, φίλερις.
Bataillère, θ. τὸ σχοινίον τὸ κρατοῦν τὸ κροτάλιον τοῦ μύλου.
Bataillon, τάγμα (στρατ.).
Batan, εἶδος δένδρου τῆς Ἰνδ., (ἄλλ.) **Divrion**.
Batara, εἶδος πτηνοῦ (κολοιοῦ ἢ μυρμηκοφάγου).
Bâtard, arde, νόθος. §. εἶδος σκώληκος χρησιμεύοντος ὡς δέλεαρ.
Batardeau, πρόχωμα (πρὸς παροχέτευσιν ῥείθρου). §. (ναυτ.) = **Bardis**.
Batardier, εἶδος κοσκίνου.
Bâtardière, θ. φυτώριον ἐμβολιασμένων δένδρων.
Bâtardise, θ. νοθεία.
Batate, θ. ἴδε **Patate**.
Bataule, θ. βούτυρον ἰνδοκαλάμου).
Batave, εἶδος περιστερᾶς μακροτραχήλου.
Batayole, (ναυτ.), φραγή, διάφραγμα.
Bate, ἴδε **Batte**.
Bâte, θ. τὸ στίλβον μέρος τοῦ σιδήρου τοῦ ξίφους. §. τὸ περιθώριον ταμβακοθήκης. §. ὁ ἔσωθεν κύκλος τοῦ ὡρολογίου.
Bateau, πλοιάριον. §. τὸ ξύλινον μέρος ὀχήματος. §. εἶδος φυτοῦ (εὐπατορίου).
Bâtée, ἴδε **Battée**.
Batelage, ἡ διὰ τῶν πλοιαρίων μετακόμισις τοῦ φόρτου τῶν πλοίων. §. τὸ ἔργον τοῦ Bateleur.
Batelée, θ. (μιὰ) καϊκιά.
Batelement, ἴδε **Battelement**.
Bateler, ῥ. μετακομίζω διὰ πλοιαρίων.
Batelet, βαρκίτσα, καϊκάκι.
Batelerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Bateleur, euse, ἀγύρτης, μίμος, δεικιληκτής. §. εἶδος ἀετοῦ καὶ κορυδαλοῦ τῆς Ἀφρ.
Batelier, ère, (T.) καϊκτσῆς.
Bâter, ῥ. σαμαρόνω.
Baterse, θ. εἶδος μεγάλου ἀρότρου.
Bateuil ἢ **Bateul**, τὰ ὀπίσθια λέπαδνα (κοιν. ἡ πιστιὰ) τῶν φορτηγῶν ζώων.
Bat-filière, θ. ἐργαλεῖον (τύπανον) τοῦ συρματουργοῦ.
Bâti, τὰ τέσσαρα ξύλα τοῦ θυροφύλλου. §. τὸ βάθρον (τεζγκιάχι) τῶν ἐβενουργῶν. §. τὸ ὄχανον τοῦ ἐργαλείου τῶν ὡρολογοποιῶν. §. χονδρὴ κλωστὴ διὰ τρούπωμα.
Bâtier, σαμαρᾶς. §. ὁ παχύνων ζῶα.
Batifolage, (οἰκ.), παιγνίδια, τρέλλαις.
Batifoler, ῥ. (οἰκ.), παίζω 'σὰν παιδί.
Batifoleur, ὁ παίζων ὡς τὰ παιδία.
Bâtiment, κτίριον, οἰκοδόμημα. §. πλοῖον.
Batine, θ. εἶδ. σέλλας.
Batiportes, πλθ. (ναυτ.) καταῤῥάκτης σκεπάζων τὸν ἔκρουν τοῦ πλοίου.
Bâtir, ῥ. οἰκοδομῶ, κτίζω. §. (ῥαπτ.) καταπιάνω, (T.) τσατίζω.
Batirolle, θ. τὸ καρδάρι ὅπου δέρνουν τὸ γάλα.
Badisodage, (οἰκοδ.), χριστὴ ὀροφή, (T.) μπαγδατί.
Bâtissage, κτίσιμον.
Bâtisse, θ. οἰκοδομὴ (τοίχου), τοιχοδομία. §. ἀρχιτέκτων ἀδόκιμος.
Bâtisseur, ὁ οἰκοδομῶν ἀδιακόπως.
Batissoir, σιδηροῦν στεφάνι βαρελλίου.
Batiste, θ. βατίστα.
Batiture, ἴδε **Battiture**.
Batol, ἴδε **Bondue**.
Bâton, ῥαβδί(ον), ῥάβδος. ||. coup de—, ῥαβδιά. ||. — de jacob, εἶδ. φυτοῦ, ἀσφόδελος ὁ κίτρινος. ||. — d'or, εἶδος δενδροΐας κίτρινης διπλῆς. ||. un — de cire d'Espagne, μία βέργα βουλλοκέρι. ||. à bâtons rompus, (φρσ.), ἐκ διαλειμμάτων. ||. tour du—, ἔκτακτα (ἐκ καταχρήσεων) [illegible]ήματα. ||. tirer au court bâton avec q., φιλονεικῶ ἐξ ἴσου. ||. (sortir d'un emploi) un bâton blanc à la main, χωρὶς ὀβολοῦ.
Bâtonnage, ἡ εἰς σχῆμα ῥάβδων διαμόρφωσις.
Bâtonnat, τὸ ἀξίωμα τοῦ **Bâtonnier**.
Bâtonnée, θ. (ναυτ.), ὅσον ὕδωρ ἐξαντλεῖται εἰς ἑκάστην κίνησιν τῆς ἀντλίας.
Bâtonner, ῥ. ξυλίζω. §. σβύνω (διὰ γραμμῆς).
Bâtonnet, τὸ σουβλερὸν ξυλάριον τοῦ παιγνιδίου τσελὶκ-τσομάκ. 2) εἶδ. ὀστρ. (κώνου).
Bâtonnier, πρόεδρος δικηγορικοῦ συλλόγου.
Bâtonniste, ἐπιτήδειος εἰς ῥαβδομαχίαν.
Batourner, ῥ. ἰσομετρῶ τὰς σανίδας τοῦ βαρελλίου.
Batrachite, βατραχίτης (λίθος).
Batraciens, πλθ. βατραχοειδῆ (ἑρπετά).
Batriace, ἐργαλεῖον τοῦ κεραμιδοπλάστου.
Battage, κοπάνισμα. §. ἀλώνισμα.
Battant, ante, ὁ κτυπῶν κτλ (μτχ. τοῦ **Battre**). ||. métier —, ἐργαλεῖος ὑφαντῶν. ||. porte —, θύρα αὐτόκλειστος. ||. pluie—, βροχὴ ῥαγδαία. ||. habit tout — neuf, φόρεμα ὁλοκαίνουργον. ||. mener—, ἀποστομόνω τὸν ἀντίπαλόν μου. 2) (ουσ.) ἡ γλῶσσα τοῦ κώδωνος. §. θυρόφυλλον. §. μυλοκρόταλον. §. κόπανος. §. πτὺξ ὀστρέου. §. (ναυτ.) τὸ μῆκος τῆς σημαίας (κυματιζούσης).
Battant-l'oeil, εἶδος κεφαλοδέματος γυναικείου, (T.) κὰσ-μπαστί.
Battarée, θ. εἶδος ἀμανίτου (λυκοπερδίου).

Batte, θ. κόπανος. §. ξίφος ξύλινον. §. τὸ ἐξέχον μέρος τῆς σέλλας.

Batte-à-beurre, θ. τὸ σταυρωτὸν ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον δέρνουν τὸ γάλα.

Batte-à-boeuf, τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν τὸ σφαγμένον βῶδι πρὶν τὸ 'γδάρουν.

Battée, θ. μία ζυμωσιὰ (χώματος), μία κοπανιὰ (χαρτίου) ⁘.

Battelage, = **Batelage.**

Batteler, ῥ, = **Bateler.**

Battelement, αἱ περὶ τὸ ἀκροστέγιον ὕπτιαι κεραμίδες, (κοιν.) ῥεῦται.

Battelarie, θ. = **Batelerie.**

Batteleur, euse, = **Bateleur.**

Batte-lessive, θ. = **Lavandière.**

Battement, κτύπημα. παλμὸς (τῆς καρδίας). §. (χορευτ.) κροῦσις. §. (μουσ.) λαρυγγισμός. §. (τεκτον.) πήχη ἐπικαλύπτουσα τὴν μεταξὺ τῶν θυροφύλλων χαραγμάδα.

Batte-queue, = **Bergeronnette.**

Batterant, ἐργαλ. λιθοξ., (κοιν.) βαρειά.

Batterie, θ. ξυλοκόπημα, διαπληκτισμός. §. κοπάνισμα. §. τυμπανοκρουσία. §. κανονοστάσιον. §. ὁ χάλυψ τοῦ πυροβόλου. ||. — de cuisine, τὰ χαλκώματα τοῦ μαγειρείου.

Batteur, ὁ κτυπῶν (κοπανίζων κτλ.). κοπανιςὴς (τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀσβέστȣ κτλ.). ||. — de pavé (d'estrade), περίτριμμα τῶν ὁδῶν, (T.) σουρτούκης. ||. — d'ailes, εἶδος πτηνοῦ θαλασσοβίου.

Battin, κάλαμος ἢ βροῦλλον τῆς Ἰσπαν.

Battitures, θ. πλθ. ψήγματα τοῦ σφυροκοπουμένου μετάλλȣ.

Battoir, κόπανος (τῆς πλύσης). §. ξυλίνη παλάμη τῶν σφαιριζόντων. §. καρδάρι ὅπου δέρνουν τὸ γάλα.

Battre (je bats, nous battons; je battais; je battis; je battrai; que je batte; que je battisse; battant; battu), ῥ. κτυπῶ. δέρνω. κοπανίζω. §. καταγωνίζομαι, νικῶ. ||. — monnaie, κόπτω νόμισμα, (καὶ μτφορ.) προμηθεύομαι χρήματα. §. κρούω (τὸ τύμπανον). ||. — q. à terre, ἐπεμβαίνειν πεπτωκότι. ||. — en retraite, ὑποχωρῶ τῆς μάχης, (καὶ μτφορ.) ἐνδίδω, ἀποσύρομαι. ||. — froid à q., ὁμιλῶ (φέρομαι) ψυχρῶς πρός τινα. ||. — la plaine (la forêt etc), διατρέχω κυνηγῶν τὴν πεδιάδα (τὸ δάσος κτλ.). ||. — du pays, περιέρχομαι πολὺν τόπον (διαφόρους τόπους). ||. — la campagne, παραλαλῶ, λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. ||. — la mer, διαμένω πολὺν χρόνον εἰς τὸ πέλαγος. ||. — tel pavillon, φέρω (ὑψόνω) τοιαύτην ἢ τοιαύτην σημαίαν. ||. se battre (ἢ) s'en battre l'oeil de q., ἀψηφῶ, ἀδιαφορῶ. ||. le cheval bat du flanc, ὁ ἵππος ἀγκομαχεῖ (ἀσθμαίνει). ||. (ἡ πθ. μτχ.) δαρμένος, κτυπημένος ⁘. ||. chemin battu, ὁδὸς τετριμμένη (πεπατημένη). ||. des yeux battus, 'μμάτια περικομμένα. ||. avoir les oreilles battues et rebattues d'une affaire, τὸ ἤκουσα πολλάκις, ἐβαρύνθην ν' ἀκούω περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος.

Battude, = **Bastude.**

Battue, θ. κυνηγεσία διὰ περιστοιχήσεως τοῦ δάσους, παγανιά.

Batture, θ. εἶδ. χρυσοκόλλας. §. (ναυτ.) ξέρα, ῥηγμὶν θαλάσσης.

Bau, (ναυτ.) σταμὶν, δοκὸς συνέχουσα τὸ κατάστρωμα.

Baubi, εἶδος σκύλου τῆς Νορμανδ.

Baudau, σχοινίον κρατοῦν τὸ δίκτυον.

Baudet, ὄνος (κυρ. ὁ ἀμουνούχιστος καὶ χρησιμεῦον ὡς ὀχεῖον). §. σκαλωσιὰ τῶν πριονιστῶν.

Baudir, ῥ. (κυνηγ.), παρορμῶ τοὺς κύνας. §. (οὐδ.) χαίρω.

Baudouinage, ὀχεία ὄνων.

Baudouiner, ῥ. (ἡ ὄνος) γεννᾷ.

Baudreuil, = **Baudroie.**

Baudrier, τὸ λωρὶ (ὁ τελαμὼν) τοῦ ξίφους, ἀορτήρ.

Baudrillée, θ. ποσότης νομισμάτων ἐξαγομένων τῆς ἐπὶ τούτῳ ζώνης ἓν πρὸς ἕν.

Baudroie, θ. εἶδ. ἰχθ., βάτραχος, ἁλιεύς.

Baudruche, θ. μεμβράνα ἐπὶ τῆς ὁποίας σφυροκοπεῖται ὁ χρυσός.

Bauffe, θ. παραγάδιον.

Bauge, θ. βόρβορος ὅπου κρύπτονται οἱ ἀγριόχοιροι. φωλεὰ σκιούρου. §. λάσπη μὲ ἄχυρα.

Baugue, = **Bauque.**

Baume, βάλσαμον. (μτφορ.) παρηγορία. §. — des jardins, ὁ ἡδύοσμος.

Baumier, τὸ δένδρον τοῦ βαλσάμου, βαλσαμόδενδρον.

Bauque, θ. φύκια τῆς μεσογείου.

Bauquières, θ. πλθ. αἱ δοκοὶ ἐφ' ὧν στηρίζονται αἱ σταμῖνες τοῦ καταστρώματος.

Bauquin, τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ὑαλοφυσήτρου.

Baurach, = **Borax.**

Bavard, arde, μωρολόγος, φλύαρος, ἀκριτόμυθος.

Bavardage, φλυαρία, μωρολογία.

Bavarder, ῥ. φλυαρῶ, μωρολογῶ.

Bavarderie, θ. ἡ περὶ τὸ φλυαρεῖν ἕξις, (ἐν γένει) φλυαρία.

Bavardin, ine, μικρὸς φλύαρος, φλύαξ.

Bavardiner, ῥ. φλυαρῶ πρὸς διασκέδασιν, λεσχηνεύω.

Bavardise, θ. = **Bavardage.**

Bavaroise, θ. εἶδος ποτοῦ (τέϊ μὲ σιρόπιον πολυτρίχου, γάλα, κοκκολάτταν κτλ.).

Bave, θ. σάλιον.

Bavéole, θ. = **Centaurée-bluet.**

Baver, ῥ. σαλιάζω. §. le tuyau bave, ὁ ῥεύτης παραχύνει (δὲν ῥέει ὁμαλῶς).

Bavette, θ. περιστήθιον (ἐμπροσθέλλα) παιδίου. ||. tailler des bavettes, μωρολογῶ, σαλιάζω. 2) (οἰκοδ.) μολύβδινον περικόσμημα τῶν στεγαστήρων σχιστολίθων.

Baveule, θ. = **Bavéole**

Baveur, σαλιάρης, μωρολόγος.

Baveux, euse, σαλιάρης. §. νερουλός. πλαδαρός. (τπγρφ.) σβυσμένος, μὴ καλοτυπωμένος. 2) (οὐσ. θ.) εἶδ. ἰχθ., γλῖνος, σαλιακοῦδα.

Bavocher, ῥ. (τπγρφ.) μουντζουρόνω.

Bavochure, θ. (τπγρφ.), μουντζούρα.

Bavolet, εἶδ. γυναικείου κεφαλοδέσμου.
Bavolette, γυνὴ χωρικὴ φοροῦσα bavolet.
Bavure, θ. ἡ ἐπὶ τῶν χωνευτῶν ἀνωμαλία ὡς ἐκ τῆς διαφυῆς τῶν καλουπίων.
Bayad, εἶδ. ἰχθ. (σιλούρου).
Bayade, θ. εἶδ. κριθῆς σπειρομένης τὴν ἄνοιξιν.
Bayadère, χορεύτρια (κυρ. ἱέρεια) τῆς Ἰνδ.
Bayard, εἶδ. φορείου (ξυλογαϊδάρας).
Bayer (je baie, ils baient; je baierai), ῥ. χάσκω. ||. — aux corneilles, χάφτω μυίγαις. ||. — après qc., λακταρῶ τι.
Bayeur, euse, χάχας.
Bayonnette, =Baïonnette.
Béant, antf, χαίνων, χάσκων. ἀνοικτός,
Béat, ate. εὐλαβὴς ἢ ὑποκρινόμενος τὸν εὐλαβῆ.
Béatification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Béatifier, ῥ. ἐγκατατάττω εἰς τὸν χορὸν τῶν μακαρίων (τῶν ἁγίων).
Béatifique, ἐπίθ. ὁ καθιστῶν μακάριόν τινα.
Béatilles, θ. πλθ. (μαγειρ.), γόμος ζυμαρικοῦ ἀπὸ γλυκάδια πτηνῶν, ʼμανιτάρια κτλ.
Béatitude, θ. μακαριότης. ||. les huit béatitudes, (Ἐκκλησ.), οἱ ὀκτὼ Μακαρισμοί.
Beau καὶ (πρὸ φων.) Bel, belle, καλὸς (τὴν ὄψιν), εὔμορφος. §. (μτνμ.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἔνδοξος ἢ §. πολὺς, μέγας, ἱκανὸς κτλ. ἢ §. ἐπικερδής. ἁρμόδιος· ἀξιόλογος κτλ. ||. beau et bon, καλὸς κἀγαθός. ||. il fait beau (temps), εἶναι καλοκαιριὰ (καλοσύνη). ||. se faire beau (belle), στολίζομαι. || faire le beau (la belle), καμαρόνω. ||. il fait beau voir, χαίρεται νὰ τὸν βλέπῃ τις. ||. il en a fait de belles, ἔκαμε θαύματα. ||. un bel esprit, ἀγχίνους (χαρίεις) ἄνθρωπος. ||. les belles lettres, ἡ φιλολογία. ||. vous avez beau dire (etc), ὅσον θέλεις λέγε (κτλ.), εἰς μάτην ὁμιλεῖς κτλ. ||. il l'échappa belle, καλὰ (εὐθηνὰ) τὰ ἐγλύτωσε. ||. vous me la donnez belle, ζητεῖς ʼνα μὲ ἀπατήσῃς. ||. coucher à la belle étoile, κοιμᾶται εἰς τὸ ὕπαιθρον. ||. au beau milieu, καταμεσῆς. ||. un beau poisson, ἓν καλὸν (μεγάλον) ʼψάρι. ||. (ὡς ἐπίῤ.) tout beau, ἀγάλια! μὴ βιάζεσθε. ||. bel et beau, bel et bien, bien et beau, ἀποτόμως, ʼξάστερα, μιᾷ καὶ καλῇ. ||. de plus belle, ἐκ νέου καὶ μὲ πλειοτέραν προθυμίαν.
Beaucoup, ἐπίῤ. πολὺ, πολλά. ||. il s'en faut (de)—, πολλοῦ γε καὶ δεῖ.
Beaucrier, εἶδος σταφυλῆς.
Beaucuit, κοιν. τὸ καλαμπόκι.
Beau-fils, προγονὸς ἢ γαμβρός.
Beau-frère, ἀνδράδελφος ἢ γυναικάδελφος· γαμβρὸς (ἐπʼ ἀδελφῇ)· σύγγαμβρος.
Beauhène, γένος φυτῶν ὀσπριοφόρων.
Beaumarie, θ. εἶδος δένδρου τῆς Ἀμερ., ἀπὸ τῶν κόκκων τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ποτὸν οἰνῶδες.
Beaumarquet, εἶδ. ὡραίου πτηνοῦ (κοκκοθραύστου) τῆς Ἀφρ.
Beaumerte, θ. =Cresson (de fontaine).
Beau-père, πενθερὸς ἢ μητρυιός.
Beau-près, (ναυτ.), τὸ πρὸς τὴν πρώραν πλάγιον κατάρτι, (κοιν.) μπονμπρέσο.
Beauté, θ. καλλονὴ, κάλλος, ὡραιότης.
Beautrier, =Beaucrier.
Beauture, θ. καλοκαιρία, καλοσύνη.
Beauveau, (ἐργαλ.), γωνιαγωγός.
Beauvotte, θ. ἴδε Charançon.
Beauvrier, εἶδος σταφυλῆς.
Bec, ῥάμφος (μύτη) πτηνοῦ. §. (μτνμ.) ἄκρα προέχουσα. §. (οἰκ. καὶ εἴρων.) σόμα ἢ μύτη ἀνθρ. ||. le bec d'une lampe, τὸ ἀκρολύχνιον. ||. faire le bec à q., προκατηχῶ τινα (τί πρέπει νὰ εἴπῃ). ||. blanc bec, νέος ἄπειρος ἀκόμη' τοῦ κόσμου. ||. bec cornu, βλὰξ, ἠλίθιος. ||. bec de grue (de cicogne etc), γεράνιον, (φυτ.). ||. avoir bon bec, ἔχει γλῶσσαν, ἠμπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ.
Bécabunga, εἶδος φυτοῦ (βερονίκης) ἐνύδρου.
Bec-à-cuiller, κοιν. ἡ σπαθὶς τῶν φαρμακοπ.
Bécade, θ. =Becasse.
Bec-à-figue, =Becfigue.
Bec-allongé, εἶδ. ἰχθύος (χαιτόδοντος).
Bécard, =Harle. §.=Saumon.
Bécabde, θ. =Pie-grièche.
Bécarre, (μουσ.), σημεῖόν τι πρὸς ἐπαναγωγὴν τῆς φωνῆς.
Bécasse, θ. ξυλόκοττα, μπεκάτσα, (πτν.). §. εἶδος ἰχθύος, κογχυλίου καὶ σταφυλῆς. §. εἶδος ζυγίου διὰ τὴν σιδηροῦχον μεταλλῖτιν. §. ἐργαλεῖόν τι τοῦ καλαθοπλέκτου. ||.—d'arbre ἢ perchante, =Huppe. ||. —de mer,=Huitrier ἢ Courlis. ||. brider la—, πιάνειν τινὰ ἀπὸ τὴν μύτην.
Bécasseau ἢ Bécassin καὶ Bécassine, θ. μικρὴ ξυλόκοττα, μπεκασσίνι. §. διάφορα εἴδη ὀψαρ. καὶ κογχυλ.
Bécasson, εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) Chevalier.
Bécassonnier, εἶδος μικροῦ κυνηγετικοῦ τουφεκίου.
Bécat, εἶδος δικέλλης.
Bec-courbé, =Avocette. §. ἐργαλεῖον τοῦ καλαφάτου.
Bec-croche, εἶδος πτηνοῦ, καραβιδοφάγος.
Bec-croisé ἢ -en-croix, εἶδος πτηνοῦ (λοξίου), δρεπανόῤῥαμφος.
Bec-d'âne, διάφορα εἴδη ξυλουργικῶν καὶ σιδηρουργικῶν ἐργαλείων.
Bec-d'argent,=Tangara (pourpré).
Bec-de-canard, εἶδος ἐντόμου.
Bec-de-cane, κλειδονιὰ κρεμαστὴ χωρὶς κλειδίου. §. ἐργαλεῖόν τι τοῦ μαχαιροποιοῦ. §. εἶδος φυτοῦ (ἀλόης).
Bec-de-cire, εἶδος πτηνοῦ τῆς Σενεγάλης, κοκκινομύτης.
Bec-de-corbeau, ἐργαλεῖον χειρουργ., κόραξ.
Bec-de-corbin, (τεχν.), πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα ῥάμφους κόρακος.
Bec-de-corne, =Calaos.

Bec-de-faucon(ἢ)—a' faucon, εἶδος χελώνης, (ἄλλ.) Caret.
Bec-de-fer, =Barbilanier.
Bec-de-hache, =Huitrier.
Bec-de-lièvre, ὁ ἔχων σχισμένον τὸ ἐπάνω χεῖλος. §. εἶδ. νυκτερίδος μὲ σχιστὸν ῥάμφος.
Bec-d'oie, κοιν. ὁ δελφίν.
Bec-doré, εἶδ. περιστερᾶς, χρυσόῤῥαμφος.
Bec-dur, =Gros-bec.
Bec-en-croix, =Bec-croisé.
Bec-en-cuiller,=Savacou.
Bec-en-fourreau, εἶδος πτηνοῦ, χιονίς.
Bec-en-palette, γένος πτηνῶν, (ἄλλ.) Spatule.
Bec-en-scie, =Harle.
Becfigue, συκοφάγος, (πτν.).
Beb-fin, γένος μικρῶν πτηνῶν.
Béchamel ἢ (θ.)Béchamelle, εἶδος σάλτσας μὲ ἀνθόγαλα.
Béchard,=Bécat.
Bécharu, ἴδε Flamant
Bêche, θ. λισγάρι, λίσγος, ἢ ξινάρι. §. εἶδος ἐντόμου ἀμπελοφθόρου.
Bêchelon, εἶδος γεωργ. ἐργαλ. δικέλλης.
Bêchement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Bêcher, ῥ. σκάπτω μὲ τὸν λίσγον.
Béchet, =Brochet.
Bêcheton, εἶδος μικρᾶς bêche.
Bêchetonner, ῥ. σκάπτω μὲ τὸ bêcheton.
Bechette, θ. ὑποκορ. τοῦ Bêche.
Bécheveter, ῥ. (τυπγρφ.) τοποθετῶ τὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ τἀνάπαλιν.
Bechique, ἐπίθ. (ἰατρ.), ὠφελῶν εἰς τὸν βῆχα.
Béchoir καὶ Béchon, εἴδη ἀξιναρίων.
Béchot, ὑποκορ. τοῦ Bêche. §. =Bécasseau.
Béchottage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Béchotter, ῥ. συχνοσκάπτω ἀπ' ὀλίγον.
Becmare, εἶδος ἐντόμων κολεοπτέρων, ἀττέλαβος.
Bécot,=Bécasse.
Bec-ouvert, εἶδος ἐρωδιοῦ.
Beb-plat,=canard (souchet).
Bec-pointu,=Raie (la blanche).
becquebois,=Pivert.
Becquée, θ. ἡ τροφὴ ὅσην κρατεῖ ἑκάστοτε τὸ πτηνὸν εἰς τὸ ῥάμφος του. ||. donner la —, ταγίζειν.
Becque-fleurs, γένος πτηνῶν (Remiz ἢ Colibri).
Becquerolle, θ.=Bécassine.
Becquet,=Saumon.
Becquètement, τὸ οὐσ. τοῦ
Becqueter (διπλασιάζεται τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. τσυμπῶ μὲ τὸ ῥάμφος.
Becqueteur, = Hirondelle de mer (la petite).
Becquillon, ῥάμφος νέου ἱέρακος.
Bec-tranchant,=Pingouin.
Bécu, ἱέραξ μὲ μεγάλον ῥάμφος.
Bécuant, στρῶμα λατομείου λοξὸν ἑτερογενοῦς ὕλης.
Bécudel, εἶδος σταφυλῆς.
Béculs, θ. πλθ. τὰ στηρίγματα τῆς σκαλωσιᾶς.
Bécune, εἶδ. ἰχθ. (λάβρακος;).
Bédaine, θ. (οἰκ.), μεγάλη κοιλία.
Bédaude, θ. Corneille (l' emmantelée).
Bédeau, εὐταξίας (ἐκκλησ.).
Bédeaude,=Bédaude.
Bédégar, εἶδος φυτοῦ (κυνοῤῥόδου;) καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ αὐτοῦ κηκίς.
Bédon, (ἀρχ.), τύμπανον. ||. un gros —, ἄνθρωπος χονδρόσωμος.
Bédoré,=Bec-doré.
Bédouide ἢ Bédouille,=Farlouse.
Bédouin, Ἄραψ σκηνίτης, Βεδουῖνος.
Bée, ἐπίθ. ἀνοικτός. ||. (ὡς οὐσ. θ.),=Abée. §. (ἀρχιτ.) κενὸν εἰς τοῖχον πρὸς ἄνοιγμα θύρας ἢ παραθύρου, κούφωμα.
Beène,=Choucas.
Béer, ῥ.=Bayer.
Beffroi, σκοπιὰ, πύργος πρὸς κατόπτευσιν· κωδωνοστάσιον ὅθεν σημαίνεται πυρκαϊὰ (ἐπιδρομὴ κτλ.). §. ἰκρίωμα τοῦ μύλου, μυλοστάτης. §. εἶδ. πτηνοῦ (κίχλας) μυρμηκοφάγου.
Bégaiement, τὸ ἐλάττωμα τοῦ βραδυγλώσσου, βατταρισμός.
Bégaud, e, (οἰκ.), βλάξ, χάχας.
Bégauder, ῥ. χάσκω ὑπ' ἀργίας.
Bégayement,=Bégaiement.
Bégayer (τὸ y τρέπεται εἰς i πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. προφέρω μὲ δυσκολίαν (δὲν διαθρῶ) τὰς λέξεις, τραυλίζω, βατταρίζω. §. (ἐπὶ ἵππου) προσπαθῶ ν' ἀποπτύσω τὸν χαλινόν.
Bégone, εἶδ. φυτοῦ, ἀγριοξινήθρα.
Bégu, uë, (ἵππος) βάλλων εἰσέτι (ἂν καὶ παρῆλιξ) τοὺς ὀδόντας.
Béguard ,=Béguin.
Bègue, ἐπίθ. ψελλὸς, βραδύγλωσσος.
Bégueter, ῥ. φωνάζω (βελάζω) ὡς ἡ γίδα, μηκῶμαι.
Beguettes, θ. πλθ. λαβὶς μικρὰ (διλάδιον) κλειδοποιοῦ.
Bégueule, θ. γυνὴ σεμνότυφος.
Bégueulerie, θ. (οἰκ.), σεμνοτυφία (γυναικός).
Béguil, ὁ καρπὸς τοῦ
Béguilier, δένδρον (κόμαρος) τῆς Ἀφρ.
Béguin, σκούφια νηπίου.
Béguinage, μοναστήριον καλογραίων. §. δεισιδαιμονία γυναικός.
Béguine, θ. καλογραία. §. γυνὴ δεισιδαίμων.
Béhène, θ. σχοινὶ ὅπου δένουν τὴν βοῦν εἰς τὸν σταῦλον.
Béhors,=Butor.
Beige, ἐπιθ. ἄβαφος, φυσικοῦ χρώματος.
Beignet, τηγανήτα, λάγανον.
Béjaune(Bec-jaune),νέος ἱέραξ. §. (μτνμ.) νέος ἄπειρος ἀκόμη τοῦ κόσμου ἢ εὐήθης. §. (εἰς τὰς συντεχν.) μαθητὴς δόκιμος.
Bel, belle, ἴδ. Beau.
Bélandre, θ. εἶδ. πλοίου καὶ φορείου (σκίμποδος;).
Bêle,=Bâtonnet.
Bélée, θ. παραγάδιον.
Bêlement, φωνὴ προβάτου, βέλασμα.
Belemnite, βελεμνίτης, εἶδ. ὀρυκτοῦ κογχυλίου.
Bêler, ῥ. βελάζω.
Belette, θ. νυφίτσα.
Bélier, κριὸς, κριάρι. §. κόπανος διὰ τὰ ἐμπηγόμενα παλούκια.
Bélière, θ. ὁ κρίκος τῆς γλώσσης τοῦ κώδωνος.
Bélieer, ῥ. (ἐπὶ κριοῦ) βατεύω.
Belînre, ἄνθρωπος ἄθλιος (χαμένος).

Bella-donna ('Ιταλ.), φυτ. φαρμακ., στρύχνος, *εὐθάλεια.
Bellâtre, εὐειδὴς χωρὶς χάριν.
Belle, θ. τοῦ **Beau**.
Belle-dame, = **Arroche**. §. εἶδος πεταλούδας.
Belle-de-jour, φ. ἡμεροκαλλές.
Belle-de-nuit, φ. ἑσπερὶς, φιλέσπερον, (τ.) γκετζέ-σεφά. §. εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) **Rousserolle**.
Belle-face, ἀρσ. καὶ θ. ἵππος λευκομέτωπος.
Belle-feuille, θ. = **Phyllis**.
Belle-fille, θ. προγονή. §. νύμφη.
Bellement, ἐπίρ. (οἰκ.), εὔμορφα. σιγανά.
Belle-mère, θ. μητρυιὰ ἢ §. πενθερά.
Belle-pucelle, θ. = **Renoncule (des champs)**.
Belleque, ἴδε **Foulque**.
Belle-soeur, ἀνδραδέλφη ἢ γυναικαδέλφη. §. νύμφη (ἐπ' ἀδελφῷ). §. συννυμφάδα.
Bellicule, εἶδος κογχύλης, *ὀμφάλιον.
Belligérant, ante, διαμαχόμενος.
Belliqueux, euse, πολεμικὸς, μάχιμος.
Bellis, γένος φυτ., (ἄλλ.) **Paquerette, Marguerite** κτλπ.
Bellissime, ἐπιθ. (οἰκ.), ὡραιότατος.
Bellon, κάδος ληνοῦ. §. νόσος ἀπὸ ἀναθυμίασιν μολύβδου.
Bellonaire, ἱερεὺς τῆς Ἐνυοῦς.
Bellone, θ. Ἐνυώ, (θεὰ τοῦ πολέμου). §. εἶδος φυτοῦ, βελλονία. §. εἶδος σύκου.
Bellot, otte, (οἰκ.), καλλούτσικος.
Belluye, εἶδ. ἰχθ. (σιλούρου ἢ ἀντακαίου).
Belnau, (κηπουρ.) ἅμαξα κοπροφόρος.
Belone, θ. εἶδος ἰχθύος (ἐγχελίου) τῆς θαλ., βελόνη.
Belotter, ῥ. φωνάζω 'σὰν τὴν νυμφίτσαν.
Bel-outil, ἄκμων μικρὸς τῶν χρυσοχόων.
Belouze, κασσίτερος κατειργασμένος.
Belouga (-luga), = **Belluye**.
Belvale, θ. εἶδος φυτοῦ, στρουθαίολον.
Belvéder (-dère), δωμάτιον ὑπερῷον, κιόσκι. §. εἶδος φυτοῦ, ὄσιρις.
Belvisie, θ. εἶδος φυτοῦ (πτερίδος).
Bémol, (μϭσ.), σημεῖον (b) ἡμιτονικῆς ὑφέσεως.
Bémoliser, ῥ. (μουσ.), καταβιβάζω καθ' ἡμιτονίαν τὴν φωνήν.
Bénarde, κλειδονιὰ ἀνοιγομένη ἑκατέρωθεν.
Benastre, (ἁλιευτ.), περίφραγμα ἐντὸς τῆς θαλάσσης.
Bénatage, πλέξιμον ἁλατοκοφίνων.
Bénate, ἁλατοκόφινον.
Bénatier, ὁ πλέκων ἁλατοκόφινα.
Bénaton, = **Bénate**.
Bénaut, μαστέλλον μὲ ξυλίνας λαβάς.
Bénédicité (Λτν.), ἡ πρὸ τῆς τραπέζης προσευχή.
Bénédicte, εἶδος ἐκλείγματος καθαρτικοῦ.
Bénédictin, ine, Βενεδικτῖνος, (τάγμα μοναχῶν).
Bénédiction, θ. εὐλόγησις. εὐχὴ, εὐλογία. ||. c'est une —, εὐχὴ (χαρὰ) θεοῦ, εὐλογία.
Bénédictionnaire, εὐχολόγιον.
Bénéfice, κέρδος, ὠφέλημα. προνόμιον. §. (ἐκκλησ.) δικαίωμα (εἰσόδημα) ἀπὸ κτήματος ἢ θέσεως. ||. héritier par — d'inventaire, = τῷ **Beneficiaire**.
Bénéficiable, ἐπίθ. ἐπικερδής.
Bénéficiaire, ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος.
Bénéficial, ale, ὁ ἀφορῶν ἐκκλησιαστικὸν χορήγημα.
Bénéficiature, θ. τὸ ψαλτικόν.
Bénéficiel, elle, ἐπικερδής.
Bénéficier, ὁ καρπούμενος ἐκκλησιαστικὸν χορήγημα.
Bénéficier, ῥ. κερδίζω (ὠφελοῦμαι) ἀπό. §. (τεχν.) λαγαρίζω (τὸν χρυσὸν κτλ.).
Benêt, μωρὸς, εὐήθης.
Bénévole, ἐπίθ. εὐμενής.
Bénévolement ꝁ **Benignement**, ἐπίρ. εὐμενῶς.
Bénignité, θ. εὐμένεια, ἠπιότης.
Bénin, igne, πρᾶος, εὐμενὴς, ἤπιος.
Bénir (ἡ πθ. μτχ. **Béni** καὶ, ἐπὶ πραγμ. καθιερωμένων διὰ τελετῆς, **Benit**), ῥ. εὐλογῶ. ἁγιάζω. §. στεφανόνω (ἀνδρόγυνον). §. προχειρίζομαι (ἡγούμενον). ||. pain benit, προσφορὰ, ἄρτος. ||. eau bénite, ἁγίασμα.
Bénitier, σκεῦος τοῦ ἁγιασμοῦ, ἁγιασματάρι(ον). §. εἶδος μεγάλης κόγχης (νηρίτȣ ἢ κτενίȣ).
Benjoin, μοσχολίβανον, μεντζȣβί.
Benne, θ. πλοιάριον φορτηγόν. §. = **Banne**, κοφίνι.
Benneau, = **Banneau**.
Benoît, îte, = **Benet**.
Benoîte, θ. εἶδος φυτοῦ.
Benzoïque, (χημ.), βενζοϊκὸν (ὀξύ)
Béorage, οἶνος στεμφυλίτης, (κοιν.) λάγγερας.
Béquarre, = **Becarre**.
Bèque-fleur, = **Colibri**.
Béquène, θ. εἶδος ἀπιδίου.
Béquet, ὑποκορ. τοῦ **Bec**. §. κάττυμα ἐμβάδος. §. (τυπγρφ.) χαρτίον προσηρτημένον μὲ προσθήκας εἰς τὸ χειρόγραφον. §. κοιν ἀντὶ **Brochet**.
Béquettes, θ. πλθ. κυρτὴ ψαλὶς τῶν σιδηρουργῶν.
Béquillard, (οἰκ.), γέρων στηριζόμενος εἰς βακτηρίαν.
Béquille, θ. δικανίκι, πατερίτσα (χωλοῦ). §. σκαφεῖον εἰς σχῆμα τσουγγράνας. ||. couteau à —, μαχαιρίδιον μὲ δύο λάμας, ὧν ἡ μία μένει ἐντὸς τῆς λαβῆς ὅταν ἡ ἄλλη ἦν' ἐκτός.
Béquiller, ῥ. σκάπτω ἢ περιπατῶ μὲ béquille.
Béquillon, ὑποκορ. τοῦ **Béquille**. §. (βτν.), μικρὸν φύλλον ἐντὸς ἄνθους.
Béquot, ὑποκορ. τοῦ **Bécassine**.
Ber, (ναυτ.), ὑποστήριγμα πλοίου ναυπηγουμένου. §. (βτν.) = **Jujubier**. §. κοιτὶς (βρέφους).
Berberis, = **Épine-vinette**.
Berbouisset, = **Fragon**.
Bercail, μάνδρα.
Berce, θ. = **Rouge-gorge**. §. σφονδύλιον, (φυτ.).
Berçeau ꝁ (ὑποκορ.) **Bercelet**, κούνια (βρέφους). §. σκιὰς (κήπου). §. θόλος (ὑπογείου). §. γλυφὶς ὀδοντωτὴ τῶν χαλκογράφων.
Bercelle, θ. λαβίδιον ἐγκαυστουργοῦ.

Bercelonnette, θ.=**Barcellonnette**.
Bercement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Bercer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. κενῶ (βρέφος). §. (μτφορ.) διαπαιδαγωγῶ μὲ κενὰς ἐλπίδας. §. (χαλκογρφ.) σκαλίζω τὴν πλάκα μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐργαλεῖον
Berceuse, θ. γυνὴ κουνοῦσα βρέφος.
Berche, θ. εἶδος κανονίου.
Béreau, κοιν. ἀντὶ **Bélier**.
Bérée, θ.=**Rouge-gorge**.
Beret, ἴδε **Berret**.
Bergame, θ. ἀνδρομίδα.
Bergamote, θ. περγαμηνὸν (κιτρόμηλον ἢ ἀπίδιον), (T.) μπέϊ-ἀρμουτού.
Bergat, = **Bergot**.
Berge, θ. ὄχθη ἀπότομος. §. λέμβος στενή. ||. ciseaux à la —, ψαλὶς μὲ πλατείας κοπίδας.
Bergelade, θ. (γεωργ.) σμιγάδι ἀρακᾶ καὶ βρώμης.
Berger, ποιμήν, βοσκός. ||. l'etoile du—, ὁ ἕσπερος (ἀστήρ). ||. l'heure du—, ἡ ἁρμοδία ὥρα (κυρ. ἐραστοῦ).
Bergère, θ. βοσκοποῦλα, ποιμενίς. §. εἶδος εὐρυχώρου καθέδρας.
Bergerette, μικρὰ βοσκοποῦλα. §. οἰνόμελι.
Bercerie, θ. μάνδρα.
Bergeron, κοντὸν ἐπανωφόρι τῶν ἐργατῶν λιμένος.
Bergeronnette, θ. = **Bergerette**. §. εἰδ. πτηνοῦ (σεισούρου).
Bergforelle, εἰδ. ἰχθ. (σάλμωνος) τῶν Ἄλπ.
Bergie, θ. φυτὸν καρυοφυλλῶδες τῆς Ἰνδ.
Bergot, εἶδος δικτύου.
Berichon (-**chot-chet**), εἰδ. πτηνοῦ, τρωγλοδύτης, τρυποφράκτης.
Béril, ἴδε **Béryl**.
Béringène, = **Mélongène**.
Berle, θ. σίον, ἐλειοσέλινον, (φυτ.).
Berlette, θ. εἶδος σταφυλῆς.
Berline, θ. κρεμαστὴ τετράκυκλος ἅμαξα.
Berlinge, θ. χονδρόπανον λινομάλλινον.
Berlingot, μικρὰ **Berline**.
Berloque, θ. (στρατ.) εἶδος τυμπανοκρουσίας (πρὸς δειπνοποιΐαν κτλ.)
Berlue, θ. ζάλη, σκοτοῦρα.
Berlurette, θ. εἶδος παιδιᾶς (τυφλομυίγας).
Berme, θ. (ὀχυρωμ.) μονοπάτι μεταξὺ τῆς κρηπῖδος τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου. §. κάδος ὅπου ζυμοῦται τὸ ἄμυλον.
Bernable, ἐπίθ. ἀξιογέλαστος.
Bernache (-**nacle**), εἰδ. πτηνοῦ, χηναλώπηξ ἢ βρένθος. §. εἰδ. κογχύλης (πεταλίδος;).
Bernachen, τὸ μικρὸν τῆς χηναλώπεκος.
Bernage, θ. σμιγάδι σίτου καὶ ὀσπρίων σπειρόμενον διὰ χόρτον.
Bernardet, = **Squale**.
Bernard-l'hermite, κοχλιοδύτης.
Bernardin, **ine**, Βερναρδῖνος, (τάγμα μοναχῶν).
Bernandoir, κόφινος μέγας τῶν πιλοποιῶν.
Berne, θ. ἀνατίναγμα ἐντὸς παπλώματος πρὸς ἀστεϊσμὸν, (T.) ἄλτ'-ὄκα. §. (ναυτ.) pavillon en —, σημαία τυλιγμένη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἱστοῦ πρὸς σημεῖον πένθους ἢ ἀνάγκης.
Bernement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Berner, ῥ. ἀνατινάζω τινὰ ἐντὸς παπλώματος (πρὸς ἀστεϊσμόν). §. (συνκδχ.) χλευάζω, περιπαίζω.
Bernesque, ἐπίθ. = **Burlesque**.
Berneur, **euse**, περιγελαστής.
Bernicle, εἰδ. πεταλίδος.
Bernique! ἐπιφων. χυδ., ἀπάτη! 2) εἶδος χαρτοπαιγνίου, (κοιν.) μύτος.
Berniquet, κιβώτιον διὰ τὰ πίτυρα. ||. être au—, κατήντησε νὰ ψωμοζητῇ.
Béron, τὸ μέρος ὅπου ἐκρέει ὁ μηλίτης οἶνος.
Bérot, εἶδος ἁμαξίου.
Berret, εἰδ. φεσίου ἢ σκούφου.
Bers, οἱ θαιροὶ (τὰ πλαγινὰ κάγκελλα) τῆς ἁμάξης.
Bersail καὶ **Bersault**, σημάδι ὅπου γυμνάζονται οἱ στρατ.
Bertaule, = **Verveux**.
Bertavelle, θ. εἰδ. ψιάθου δι' ὀψάρευμα.
Bertois, σχοινίον πρὸς ἀνίμησιν τῶν σχιστολίθων.
Béryl, βήρυλλος, (λίθ. πολύτ.).
Besace, θ. δισάκκι (ψωμοζήτου).
Besacier, ἐπαίτης, ψωμοζήτης.
Besaigre, ἐπίθ. ὀξίνης (οἶνος).
Besaiguë, θ. πέλεκυς δίστομος, ἀμφιπέλεκυς.
Besant, φλωρὶ βυζαντινὸν, κωνσταντινάτον.
Beschois, = **Pic-vert**.
Beseau, αὐλάκι διὰ πότισμα.
Besenge, θ. = **Mésange** (**charbonnière**).
Beser, ῥ. οἰστρηλατοῦμαι.
Beset, διπλῆ μονὰς (εἰς τὸ τάβλι).
Besicles, ὀμματοϋάλια.
Bésier, εἶδος ἀγριαπιδηᾶς.
Besoche, θ. εἶδος λίσγου ἢ τσαπίου.
Besogne, θ. ἐργασία. ||. tailler (donner bien) de la—à qc., ἀνοίγω δουλειαὶς εἴς τινα.
Besogner, ῥ. ἐργάζομαι.
Besoigneux, **euse**, (οἰκ.) ἐνδεής.
Besoin, ἀνάγκη, χρεία. §. ἔνδεια. ||. au—, χρείας τυχούσης. ||. cela me fait—, μὲ χρειάζεται τοῦτο.
Besolet, εἰδ. πτηνοῦ τῆς Ἐλβ.
Besquine, θ. εἰδ. ἁλιευτικοῦ πλοιαρίου.
Besse, θ. = **Vesce**.
Bessère, θ. = **Pulmonaire**.
Besson, (ναυτ.) ἡ κυρτότης τοῦ καταστρώματος.
Beste, θ. διυλιστήριον ὕδατος.
Bestiaire, θηριομάχος.
Bestial, **ale**, (ἐπίρ.) -**ement**, κτηνώδης.
Bestialiser, ῥ. ἀποκτηνόω.
Bestialité, θ. κτηνοβατία.
Bestiasse, θ. ἄνθρωπος κτηνώδης, ζῶον.
Bestiaux, πλθ. κτήνη, ζῶα.
Bestiole, θ. ζωδάριον. §. νέος εὐήθης.
Bestion καὶ (θ.) **Bestionilette**, ὑποκορ. τοῦ **Bête**.
Bêta, (χυδ.), κουτὸς ἄνθρωπος, ζῶον.
Bétail, (περιληπτ.), κτήνη, ζῶα, θρέμματα.
Bête, θ. ζῶον (τετράποδον), κτῆ-

νος, θηρίον. ||. — épaulée, κόρη διεφθαρμένη· ἄνθρωπος χωρὶς νοῦν ἢ χωρὶς ὑπόληψιν. ||. — asine (bovine, chevaline), περιφρ. ἀντὶ ὄνος, βοῦς, ἵππος. ||. c'est ma bête noire, (φρσ.) εἶναι ὁ διάβολός μου. ||. — noire, διάφορα εἴδη φθοροποιῶν ἐντόμων (τερηδόνων κτλ.). ||. (καὶ ἐπιθετ.) une reponse bien —, πολλὰ εὐήθης ἀπόκρισις.

Bétel, εἶδ. φυτοῦ τῶν Ἰνδ. καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον μάσημα.

Bêtement, ἐπίῤ. (οἰκ.), ὡς ἂν ζῶον, ἠλιθίως.

Bêtise, θ. εὐήθεια, ἀταξία, ἀνοησία.

Bétoine, θ. κέστρον, μπετόνικα, (φυτ. ἰατρ.).

Bétoire, χωνευτήριον, καταβόθρα.

Béton, κολόστρα. §. (οἰκοδ.) εἶδος πηλοῦ ἢ ἀμμοκονίας σκληρυνομένης εἰς τὸ ὕδωρ.

Bétonnage, τὸ οὐσ. τοῦ

Bétonner, ῥ. κτίζω μὲ ἀμμοκονίαν.

Bette, θ. σεῦτλον, (κοιν.) παζὶ, (φυτ.).

Betterave, θ. κοκκινογοῦλι, (φυτ.).

Bétulacé, ée, καὶ

Bétulaire, ἐπιθ. καὶ

Bétuliné, ée, (βτν.), σημυδοειδής.

Betuse, θ. βαρέλλι πρὸς μετακόμισιν ἰχθύων.

Beugle, θ. = **Bure**.

Beuglement, μούγγρισμα.

Beugler, ῥ. μουγγρίζω (ʼσὰν τὸ βῶδι).

Beurre, θ. βούτυρον.

Beurré, ée, βουτυρώδης, βουτυρωμένος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. ζωμεροῦ ἀπιδίου. §. (θ.) φρυγανιὰ μὲ βούτυρον.

Beurrer, ῥ. βουτυρόνω.

Beurrerie, θ. βουτυροποιεῖον. §. δένδρον τῆς Ἰαμαϊκῆς.

Beurrier, ère, βουτυρᾶς, βουτυροπώλης. §. (ἀρσ.) ἀγγεῖον διὰ βούτυρον.

Beuse, θ. κιβώτιον τῶν χαλκέων.

Beuvailler, ῥ. (χυδ.), συχνοπίνω.

Beuvante, θ. τὸ ἐκ τοῦ ναύλου μερίδιον τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πλοίου.

Beuvasser, ῥ. (χυδ.), συχνοπίνω.

Beuveau, = **Beauveau**.

Beuvrine, θ. λινὸν χονδρόπανον.

Bévue, θ. λάθος ἐξ ἀγνοίας ἢ ἀπροσεξίας, ἀστοχία.

Bez, σταλακτίτης ἁλατοῦχος.

Bezeau, (ναυπηγ.), δοκὸς μὲ λοξοκομμένην ἄκραν.

Bezet, = **Beset**.

Bezoard, λίθος ἐντοσθίδιος χρησιμεύων ὡς ἀντιφάρμακον, παντζέχρι.

Bézoardique, ἐπίθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ παντζέχρι.

Bézoche, θ. εἶδ. λίσγου ἢ ἀξιναρίου.

Biais, λοξότης. ||. de —, λοξὰ, (καὶ μτφορ.) πλαγίως.

Biaisement, λοξοδρομία. §. (μτφορ.) τρόπος πλάγιος.

Biaiser, ῥ. ὑπάγω λοξὰ, λοξοβατῶ (κυρ. καὶ μτφορ.), καρκινοβατῶ.

Biaiseur, λοξοβατῶν, πανοῦργος.

Biasse, μετάξι ἄβραστον (ἀκατέργαστον).

Biatu, = **Ortolan**.

Biaurelle, θ. εἶδος φυτοῦ (ὀρχιοειδοῦς).

Bibe, εἶδ. ἰχθ. (καλλαρίου).

Biberon, (Τ.) ἰμπρίκι. §. ῥωγοβύζι. §. (οἰκ.) κρασοκανάτας, μέθυσος.

Bible, θ. ἡ Ἱερὰ Γραφὴ, ἡ Βίβλος.

Bibliographe, **Bibliomane**, **Bibliophile** (καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν), βιβλιογράφος, βιβλιομανὴς, βιβλιοφίλης κτλ.

Bibliothécaire, βιβλιοθηκάριος.

Bibliothèque, θ. βιβλιοθήκη.

Biblique, ἐπίθ. Ἱερογραφικὸς, βιβλικός.

Bibliste, ὁ προσκείμενος εἰς τὸ γράμμα τῆς θείας Γραφῆς.

Biblistique, ἡ ἱστορικὴ γνῶσις καὶ ἔρευνα τῶν διαφόρων ἐκδόσεων τῆς Γραφῆς.

Bibreuil, εἶδος φυτοῦ (σφονδυλίου).

Bibus (**de** —), μηδαμινὸς, (οἰκ.).

Bicalleux, euse, (διδακτ.), δίτυλος.

Bicapsulaire, ἐπίθ. (βτν.), διθύλακος.

Bicarène, εἶδ. σαύρας, μηνύτρια.

Biceps, (ἀνατομ.), διφυὴς, διχαλωτός.

Bicêtre, γεροντοκομεῖον (τῶν Παρισίων).

Biche, θ. ἡ ἔλαφος. §. εἶδ. ἰχθ. (σκόμβρου). ||. pied de —, διάφορα ἐργαλεῖα εἰς σχῆμα ἐλαφόποδος.

Bicheries, θ. πλθ. = **Bordages**.

Bichette, ὑποκορ. τοῦ **Biche**. §. εἶδ. δικτύου.

Bichon, onne, κυνίδιον σιμὸν καὶ σγουρόν.

Bichonner, ῥ. σγουραίνω (φουντόνω) τὰ μαλλιά μου, καλλωπίζομαι.

Bicipital, ale, (ἀνατ.), ὁ ἀνήκων εἰς διχαλωτὸν μῦν.

Bicolore, ἐπίθ. δίχρους.

Bicocq, = **Pied-de-chèvre**.

Biconge, θ. εἶδος μέτρου παρὰ Ῥωμ., δίχους.

Biconjuguée, θ. ἐπίθ. (βτν.), δίζυγος (μίσχος).

Bicoque, θ. μικρὸν (εὐτελὲς) οἰκίδιον ἢ φρούριον.

Bicorne καὶ **Bicornu, ue**, (βτν.), ἐπίθ. δίκερως.

Bidauct, καπνιὰ πρὸς κατασκευὴν βαφῆς.

Bident, = **Tête-cornue**.

Bidenté, ée, (βτν.), διόδους, -οντος.

Bidet, ἄλογον μικρόσωμον. §. καθίκι ὅπου πλύνονται. ||. pousser son —, ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του.

Bidigité, ée, (βτν.), διδάκτυλος.

Bidon, ποτήριον μετάλλινον ἢ ξύλινον τῶν στρατ., εἶδος μέτρου χωροῦντος 5 pintes.

Bief, = **Biez**.

Bieffe, θ. εἶδ. γῆς ἀκάρπου.

Bien, τὸ ἀγαθὸν, τὸ καλόν. §. συμφέρον, ὄφελος. ||. homme de —, χρηστὸς (ἀγαθὸς) ἀνήρ. ||. (ὡς ἐπίῤ.) καλῶς, ὀρθῶς, (ἀρχ.) εὖ, ἤ· πολὺ, πολλὰ, ἤ· σχεδόν. ||. bien plus, πολλῷ μᾶλλον. ||. il y a bien trois ans que., εἶνε σχεδὸν τρία ἔτη ἀφ' οὗ.. ||. (μετὰ τοῦ que) ἂν, ἂν καὶ, καίτοι. ||. (μετὰ τοῦ si) ὥστε. ||. (ὡς ἐπιφών.) eh bien! καὶ λοιπόν! 2) ὑποστατικὸν, κτῆμα.

(ἐν γένει) περιουσία. ||. les biens nationnaux, τὰ ἐθνικὰ κτήματα. ||. le navire a péri corps et biens, τὸ πλοῖον ἐχάθη σύξυλον.
BIEN-AIMÉ,-ÉE, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀγαπητὸς, προσφιλέστατος.
BIEN-DIRE, καλλιέπεια.
BIEN-ÊTRE, τὸ εὖ εἶναι.
BIENFAISANCE, θ. ἀγαθοεργία, εὐποιία.
BIENFAISANT, ANTE, εὐεργετικός.
BIENFAIT, εὐεργέτημα, εὐεργεσία.
BIENFAITEUR, TRICE, εὐεργέτης.
BIEN-FONDS, ἀκίνητον κτῆμα.
BIENHEUREUX, EUSE, εὐδαίμων, μακάριος. ||. les bienheureux, οἱ σεσωσμένοι.
BIENJOINT, ἴδε BADAMIER.
BIENNAL, ALE, διετής.
BIENSÉANCE, θ. τὸ πρέπον, εὐσχημοσύνη. ||. être à la—de q., εἶνε πρόσφορόν τι διά τινα, (κοιν.) 'τὸν κάμνει.
BIENSÉANT, ANTE, πρέπων, ἁρμόζων.
BIENTÔT, ἐπίρ., μετ' οὐ πολὺ, ἐντὸς ὀλίγου.
BIENVEILLANCE, θ. εὐμένεια, εὔνοια.
BIENVEILLANT, ANTE, εὐμενὴς, εὔνους.
BIENVENU, UE, τὸν ὁποῖον ὑποδέχονται ἀσμένως (εὐχαρίστως). ||. soyez le—, καλῶς ὥρισες.
BIÈRE, θ. ξυλοκρέββατον, κουτὶ (διὰ νεκρόν). §. ζῦθος, μπίρα.
BIEUSSON, μαλακὸν. ἀγριάπιδον.
BIEZ, τὸ αὐλάκι (ὁ ἀγωγὸς) τοῦ νερομύλου.
BIFENDU, UE, δισχιδής.
BIFÈRE, ἐπίθ. (βτν.), διφόρος.
BIFEUILLE. ἐπιθ. (βτν.) δίφυλλος. ||. (οὐσ.) δίφυλλον, (εἶδ. ζωοφύτου).
BIFFAGE, τὸ οὐσ. τοῦ BIFFER.
BIFFE, θ. ψευδὴς ἀδάμας, (ἐν γέν.) ψευδόλιθος.
BIFFER, ρ. σβύνω (τὰ γεγραμμένα), διαγράφω.
BIFIDE, ἐπίθ. (βτν.), δισχιδής.
BIFFIDITÉ, θ. (βτν.) τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ δισχιδοῦς.
BIFLORE. ἐπίθ. (βτν.), διανθής.
BIFOLIOLÉ, ÉE, δίφυλλος.
BIFORE, θ. δίθυρον ἢ δίτρητον, εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου.
BIFORÉ, ÉE, (βτν.) *δίτρητος.
BIFORME, ἐπιθ. δίμορφος.
BIFRE, ἴδε CASTOR.
BIFTEEK (γρφτ. BEEFSTEAK, Ἀγγλ.), ἐψητὸν βῳδινόν.
BIFURCATION, θ. σχίσιμον δρόμου (κτλ.) εἰς δύο.
BIFURQUE, θ. εἶδος φυτοῦ, δίκροον.
BIFURQUER (SE), ρ. σχίζομαι κατὰ τὸ ἄκρον εἰς δύο, γίνομαι διχαλωτός. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) διχαλωτὸς, δίκρους.
BIGAILLE, θ. πτερωτὸν ἔντομον.
BIGAME, BIGAMIE, δίγαμος, διγαμία.
BIGARADE, θ. εἶδος νεραντζιοῦ.
BIGARADIER, εἶδος νεραντζηᾶς.
BIGARREAU, κεράσι τραγανὸν δίχροον.
BIGARREAUTIER, κερασιὰ τραγανοφόρος.
BIGARRER, ρ. ποικίλω μὲ διάφορα (ἀνοικτὰ) χρώματα.
BIGARRURE, θ. ποικιλία χρωμάτων (ἀσυναρμόστων). §. σύγκραμμα ἰδεῶν ἀσυναρτήτων.
BIGAT, νόμισμα ῥωμ. φέρον ἐγκεχαραγμένον δίφρον.
BIGAUDELLE, εἶδος κερασίου.
BIGAUT, εἶδος δικέλλης διὰ τὸ διβόλισμα τῶν ἀμπελώνων.
BIGE, ἅρμα συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων.
BIGÉMINÉE, =BICONJUGUÉE.
BIGEMME, ἐπιθ. (βτν.) δίβλαστος.
BIGÈNE, ἐπιθ. (βτν.) διβλαστής.
BIGÉNÈRE, ἐπιθ. (βτν.) διγενὴς, διφυής.
BIGIBBEUX, EUSE, δίτυλος.
BIGLE, ἐπίθ. ἀλλοίθωρος.
BIGLER, ρ. ἀλλοιθωρίζω.
BIGNI, εἶδος κογχυλίου (κήρυκος).
BIGNON, εἶδος δικτύου, (ἄλλ.) TRUBLE.
BIGON, ἱστίον πλοιαρίου.
BIGORNE καὶ (ὑποκορ.) BIGORNEAU, θ. ἄκμων δίκερως. §. (ναυτ.) εἶδος σιδηρᾶς σφηνός. §. κόπανος τοῦ βυρσοδέψου. §. εἶδ. χερσαῖε κοχλίε, (ἄλλ.) VIGNEAU, GUIGNETTE κτλπ.
BIGORNER, ρ. σφυρηλατῶ ἐπὶ ἢ βυρσοδεψῶ διὰ τοῦ BIGORNE.
BIGOT, OTE, δεισιδαιμόνως εὐλαβὴς, θρῆσκος περὶ τὰ ἐπεισώδη.
BIGOTE, θ. εἶδος τροχιλέας. §. εἶδος δικέλλης.
BIGOTERIE, θ. καὶ
BIGOTISME, εὐλάβεια μικρολόγος καὶ δεισιδαίμων.
BIGOURELLE, θ. (ναυτ.), εἶδ. στρογγυλῆς ῥαφῆς.
BIGOURETTE, θ. (ναυτ.), εἶδος μικρᾶς τροχιλέας.
BIGOURNEAU, εἶδ. νηρίτου (ἄλλ. SABOT) καὶ ῥόμβου (σύακος).
BIGUE, θ. (ναυτ.) ἱστὸς μὲ τροχιλέαν πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.
BIHOREAU, εἶδος ἐρωδιοῦ ἢ (;) νυκτικόρακος.
BIJON, ἡ πευκίνη τερεβινθίνη.
BIJOU, κόσμημα λιθοκόλλητον, κειμήλιον, (Τ.) τζεβαέρι, τεφαρίκι.
BIJOUTERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ—
BIJOUTIER, (Τ.) τζεβαερτζῆς.
BIJUGUÉE, ἐπίθ. θ. (βτν.), δίζυγος.
BILABIÉ, ÉE, (βτν.), ἀμφίχειλος.
BILAN, ἰσολογισμὸς (πλάστιγξ) δοσοληψίας.
BILATÉRAL, ALE, (βτν.), ἀμφιπλεύριος. §. (Νμ.) ὑποχρεωτικὸς ἑκατέρωθεν.
BILATÉRALEMENT, ἐπιρ. ἀμφιπλευρίως.
BILBOQUET, εἶδος παιγνιδίου. §. ἐργαλ. τοῦ χρυσωτοῦ, τοῦ κομμωτοῦ, τοῦ νομισματοκόπε ἢ §. (τυπγρφ.) γραμμάτια καὶ ἄλλα τοιαῦτα μικρὰ τυπόγραφα. §. (ἀρχιτεκτ.) μικροὶ λίθοι τετράγωνοι μένοντες εἰς τὸ λατομεῖον ἢ προερχόμενοι ἀπὸ κτίριον χαλασμένον.
BILE, θ. χολὴ (κυρ. καὶ μτφορ.).
BILIAIRE, ἐπιθ. ὁ τῆς χολῆς.
BILIEUX, EUSE, χολερικός. §. (συνκδχ.) μελαγχολικὸς, ὀξύχολος.
BILINGUE, ἐπιθ. δίγλωσσος.
BILL, (Ἀγγλ.), προβούλευμα, νομοσχέδιον.
BILLARD, σφαιριστήριον, μπιλλιάρδον. §. (ναυτ.) κόπανος πρὸς στερέωσιν τῶν κρίκων τοῦ ἱστοῦ. §. (γεωργ.), λάκκος πρὸς μόσχευσιν καταβολάδων. §. ἐργαλ. (ῥάβδος) τοῦ ὀρνιθοθήρε.
BILLARDER, ρ. κτυπῶ τὴν σφαῖ-

ραν (τοῦ μπιλλιάρδυ) παρὰ κανόνας. §. (ναυτ.) κτυπῶ μὲ τὸν ἐπὶ τούτῳ κόπανον τοὺς κρίκυς τοῦ ἱστοῦ.

Billaud, ἐργαλ. τοῦ μεταλλογλύπτου.

Bille, θ. σφαῖρα τοῦ μπιλλιάρδου. §. σβόλος διὰ παιγνίδι τῶν παιδίων. §. ἐργαλ. τῶν βυρσοδεψῶν, τῶν στρωματοδετῶν, τῶν βελονοποιῶν, τῶν χρυσοχόων κλπ. §. πλαστάριον τῶν ἀρτοποιῶν. §. δοκὸς διὰ σανίδια. §. πλὰξ (χάλυβος). §. (κηπουρ.) κωλοῤῥίζι ἢ ἐμβόλιον.

Billebarrer, ῥ. (οἰκ.) = Bigarrer.

Billebaude, θ. (οἰκ.), ἀταξία, σύγχυσις. ||. à la—, ἐπίῤ. ἀτάκτως.

Billebauder, ῥ. (κυνηγ.) ὁδεύω ἀτάκτως.

Biller, ῥ. στρέφω δέρματα ἢ σχοινία μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐργαλεῖον. §. στρέφω ξύλον ἐπὶ τοῦ ἄξονός του. §. (ναυτ.) δένω τὸ πλοῖον πρὸς ῥυμουλκίαν.

Billet, γραμμάτιον. δελτίον. ῥαβασάκι. §. ψηφοδέλτιον. §. ὁμολογία. ||.—d'entrée (d'invitation etc), εἰσιτήριον, προσκλητήριον κτλ. ||. billet de (faire) part, ἀναγγελτήριον (γάμυ, κηδείας κτλ.). ||. faire courir le—, ἀναγγέλλειν τι ἐγγράφως.

Billeter (διπλασιάζεται τὸ *t* πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. = Étiquetter. §. ἐπισταθμεύειν ϛρατιώτας διὰ γραμματίων.

Billeteur, μισθοδότης (εἰς πλοῖον).

Billetier, ὁ ἐκδίδων τὰ δηλωτικὰ τοῦ τελωνείου εἰς τοὺς ἐμπόρους.

Billette, θ. δηλωτικὸν τοῦ τελωνείου. §. κοντόξυλα ἢ φρύγανα διὰ τὰ ὑελυργεῖα. §. βέργα (ῥαβδίον) 'χυμοῦ γλυκυῤῥίζης. §. ῥάβδος χρησιμεύουσα εἰς διαφόρους τέχνας.

Billettement, ἡ διὰ γραμματίων ἐπισταθμεία.

Billevesée, θ. (οἰκ.), μωρολογία.

Billion, = Milliard.

Billon, χαλκᾶ ἢ ἀδόκιμα νομίσματα. §. (γεωργ.) βραγιὰ ὑψηλὴ καὶ περιεσκαμμένη. §. κλῆμα κοντοκλαδευμένον.

Billonnage καὶ Billonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Billonner, ῥ. διαδίδω (ἐμπορεύομαι) ἀδόκιμα νομίσματα. §. (γεωργ.) ἀνασκάπτω ἢ περισκάπτω τὴν γῆν. §. εὐνουχίζω ζῶον.

Billot, κούτσουρον (διὰ κρέας κλπ.). §. ἐπίξηνον, ἐπίκοπον. §. ὑπομόχλιον. §. ὑπακμόνιον. §. κλοιὸς (διὰ τοὺς σκύλους). §. χονδρὸν βιβλίον.

Billotée, θ. τέμαχος ἰχθύος πωλουμένου. §. ποσότης ἰχθύων πωλητέων.

Bilobé, ée, (βτν.) δίλοβος.

Biloculaire, ἐπίθ. (βτν.), διθάλαμος.

Biloquer, ῥ. (γεωργ.), σκάπτω βαθέως τὸν ἀγρὸν πρὸ τοῦ χειμῶνος.

Bilorot, = Loriot.

Bilunulé, ée, *ἀμφισεληνόςικτος.

Bimaculé, ée, δίϛικτος. ||. (οὐσ.) εἶδος σαύρας.

Bimanes, πλθ., δίχειρα (ζῶα).

Bimart, εἶδος ἀπιδίου.

Bimbelé, = Linotte.

Bimbelot, παιγνίδιον παιδίου.

Bimbeloterie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-

Bimbelotier, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν παιγνίδια (παιδίων).

Bimestre, δίμηνος -νον.

Bimouchetė, ée, = Bimaculé.

Binage, (γεωργ.), διβόλισμα. §. (ἐκκλησ.) διπλολειτούργημα.

Binaire, (ἀριθμ.), ὁ ἐκ δύω μονάδων.

Binard, εἶδ. φορτηγοῦ ἀμάξης.

Bine, θ. εἶδος γεωργ. ἐργαλ. (δικέλλης).

Binée, θ. σκαφίδι διὰ τὴν τροφὴν τῶν βοῶν.

Binement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Biner, ῥ. (γεωργ.), διβολίζω. §. (ἐκκλησ.) λειτουργῶ αὐθημερὸν εἰς δύω ἐκκλησίας.

Binéril ἢ Binery, = Bruant.

Binervé, ée καὶ

Binervulé, ée, (βτν.), δίνευρος.

Binet, πρόσθετον μέρος τοῦ κανδηλερίου ὅπου καίεται ὁλόκληρον τὸ κηρίον. §. = Binoir. ||. faire—, κάμνω εὐτελεῖς οἰκονομίας.

Binette, θ. ὑποκορ. τοῦ Bine.

Binochon, σκαλιστήριον διὰ τὰ κρόμμυα.

Binocle, θ. διπλοῦν τηλεσκόπιον. §. ζωολογ. = τῷ-

Binoculaire, ἐπίθ., γένος μαλακοςρ. μὲ διεϛηκότας ὀφθαλμούς.

Binoir, εἶδος μικροῦ ἀρότρυ διὰ τὸ διβόλισμα.

Binôme, (ἀλγ.), ποσότης συγκειμένη ὑπὸ δύω μόνων ὅρων.

Binot, = Binoir.

Binotis, διβόλισμα διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἀρότρου.

Biographe, -graphie, -graphique, βιογράφος, -γραφία, -γραφικός.

Bion, ἐργαλ. τῶν ὑαλοθετῶν.

Biondelle, θ. δάφνη κνιδία, (φυτ.).

Bipartible, ἐπίθ. (βτν.), ὁ εἰς δύο διαιρετός.

Biparti, ie, (βτν.), εἰς δύο διῃρημένος.

Bipédal, ale, δύο ποδῶν ἐκτάσεως, διποδιαῖος.

Bipède, ἐπίθ., δίπους.

Bipenne, θ. πέλεκυς δίστομος.

Bipinnatifide, ἐπιθ. (βτν.), διπτεροσχιδής.

Bipinné, ée, (βτν.) δίπτερος.

Biquadratique, ἐπιθ. (μθμτκ.), τεταρτοβάθμιος.

Bique, θ. (οἰκ.) 'γίδα.

Biquet, (χυδ.), 'γίδι μικρὸν, ἐρίφιον. §. ζυγαριὰ διὰ τὸν χρυσὸν κτλ.

Biqueter, ῥ. ζυγίζω διὰ τοῦ βεζνέ §. (ἐπὶ αἰγὸς), γεννῶ.

Biquintile, ἐπιθ. (ἀϛρνμ.) ἀφεϛηκὼς 144°.

Birambrot (Γερμ.), ποτὸν ἐκ ζύθου ζαχάρ. καὶ μοσχοκαρύου.

Birayé, ée. ὁ ἔχων δύο ῥάβδους (ἀράδας) χρωματισμένας ἐπὶ τοῦ δέρματος.

Bire, θ. κύρτος ἁλιευτικός.

Birème, θ. διήρης.

Birette, θ. εἶδος ξυλοτσουγγράνας.

Biribi, εἶδ. παιδιᾶς (κύβων).

Birloir, μάνδαλος (θυροφύλλυ).

Bironche, θ. ὀχημάτιον διὰ τὸ κυνῆγι.

Bis, ise, μελαψὸς, 'μαῦρος.

Bis, ἐπίῤ. δίς.

Bisage, 'ξαναβάψιμον (εἰς ἄλλο χρῶμα).

Bisaïeul, -eule, πρόπαππος, προμάμμη.
Bisaiguë, θ. (ὑποδημ.), στιλβωτήριον.
Bisaille, θ. ἀποκοσκινίδι 'μαύρȣ ἀλευριοῦ. §. μαυροπισέλια καὶ λαθούρια πρὸς τροφὴν περιστερίων κλπ.
Bisailler, ῥ. λαμβάνω μελαψὸν χρῶμα.
Bisan, = Ivraie.
Bisannualité, θ. τὸ διετές.
Bisannuel, elle, (βτν.), διετής.
Bisbille, θ. (οἰκ.), λογοτριβή.
Biscaïen, μέγα τυφέκιον. §. σιδηρᾶ σφαῖρα πυροβόλου.
Bisché, (αὐγὸν) περιῤῥαγὲς, ἕτοιμον νὰ ἐκλεπισθῇ ὑπὸ τοῦ νεοττοῦ.
Biscornu, ue, ἀνάποδος, ἀλλόκοτος, στραβοδίβολος.
Biscotin, παξιμαδάκι (μὲ ζάχαριν κτλ.), μπισκοτίνι.
Biscotte, θ. φέτα ψωμιοῦ παξιμαδιασμένη. §. κάστανον βρασμένον εἰς τὸ κρασὶ καὶ φουρνισμένον.
Biscuit, παξιμάδι. §. μπισκοτίνι. §. λυχναράκι.
Biscuiter, ῥ. σκληρύνω πήλινον ἀγγεῖον εἰς τὸν φοῦρνον.
Biscutelle, θ. εἶδος φυτοῦ.
Bise, θ. ψυχρὸς βόρειος ἄνεμος, (Τ.) καρά-γελης. §. εἶδος ἰχθύος (θύννου.)
Biseau, ἄκρα κοπτεροῦ ἐργαλείȣ λοξοκομμένη· ἐργαλεῖον μὲ τοιαύτην ἄκραν. §. (τπγρφ.) κομμάτι ξύλου διὰ τὰ περισελίδια. §. = Baisure. §. (ἀρχιτεκτ.) = Chanfrein.
Biser, ῥ. ξαναβάφω. §. (γεωργ.) διαφθείρομαι. μαυρίζω.
Bisergot, (πέρδιξ) δίπληκτρος, (ἄλλ.) Francolin.
Biset, ἀγριοπερίστερον, πελειάς.
Bisette, θ. δαντέλλα πρόστυχη. §. = Macreuse.
Bisettière, θ. δαντελοπλόκος.
Biseur, μεταβαφεύς.
Bisexe, ἐπιθ. (βτν.), = Bissexuel.
Bismuth, εἶδ. ἡμιμετάλλου, βισμούθιον.
Bison, ἄγριος βοῦς (βόνασος) τῆς 'Αμερ.
Bisonne, θ. εἶδος ἀλευκάςȣ ὑφάσματος χρησιμεύοντος ὡς ἐσώπανον.
Bisquain, προβηὰ ἐργασμένη.
Bisque, θ. (εἰς τὸ μπιλλιάρδον) πλεονέκτημα παραχωρούμενον εἰς τὸν ἀπειρότερον. §. (μαγειρ.) ζωμὸς ἀπὸ καραβίδας κτλ.
Bisquer, ῥ. (χυδ.), σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, πεισμόνω.
Bissac, δισάκκι.
Bisse, χυδ. ὁ ἐρίθακος (πτν.)
Bissection, θ. (γεωμετρ.), τομὴ εἰς δύο ἴσα μέρη.
Bisser, ῥ. κράζω δὶς-δὶς (εἰς τὸ θέατρον.)
Bissexte, ἡ κατὰ τετραετίαν ἐμβόλιμος ἡμέρα.
Bissextil, ile, βίσεκτος (χρόνος).
Bissexuel, elle, (βτν.), διγενὴς, ἑρμαφρόδιτος.
Bissourdet, εἶδος πτηνοῦ, τρωγλοδύτης.
Bistoquet, ἡ χονδρὴ ῥάβδος τοῦ μπιλλιάρδου.
Bistorte, θ. εἶδος φυτοῦ (πολυγονάτου).
Bistortier, ξύλινον 'γδοχέρι.
Bistouri, ἐργαλ. χειρȣργ., σμίλη.
Bistournage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Bistourner, ῥ. στρήφω τι ἀνάποδα, διαστρέφω.
Bistre, βαφή τις ἀπὸ αἰθάλην (καπνιὰν) διὰ τὴν ὑδαρογραφίαν.
Bistrer, ῥ. ζωγραφίζων δίδω τὸ χρῶμα τῆς αἰθάλης.
Bistreux, euse, αἰθαλόεις.
Bisulce(-ulque), ἐπίθ. δίχηλον (ζῶον).
Biterné, ée, (βτν.), διῃρημένος εἰς τρεῖς τριφύλλους μίσχους.
Bitestacés, πλθ. κοχλιοδῦται, (γέν. ὀστρ.)
Bitord, (ναυτ.), σχοινὶ τρί(ἢ τετρά)κλωνον πισσωμένον.
Bittaque, εἶδος ἐντόμου (πάρνοπος).
Bitte, θ. (ναυτ.), πάσσαλος ἐπὶ τῶν ἱστῶν πρὸς δέσιν σχοινίων.
Bitter, ῥ. (ναυτ.), δένω τὰ σχοινία εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν ἱστῶν πασσάλους.
Bittern, τὸ μετὰ τὴν πῆξιν τοῦ ἅλατος ἐναπολειπόμενον ὑγρόν.
Bitton, (ναυτ.), στήλη εἰς τὴν ξηρὰν διὰ τὰ παράγγεια.
Bittonières, θ. πλθ. ὀχετὸς περὶ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίȣ πρὸς συναγωγὴν τῶν ὑδάτων εἰς τὸν ἄντλον.
Bitture, ὅσον παλαμάρι χρειάζεται διὰ τὴν ἀγκυροβολίαν. ||. prendres ses bittures, ἑτοιμάζειν τὰ παλαμάρια.
Bitume, εἶδος ὀρυκτῆς ἀσφάλτȣ.
Bituminer, ῥ. ἀλείφω μὲ ἄσφαλτον.
Bitumineux, euse, ἀσφαλτώδης.
Bituminifère, ἐπίθ. ἀσφαλτοφόρος.
Bituminisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Bituminiser, ῥ. μεταποιῶ εἰς ἄσφαλτον.
Bivac, **Bivaquer**, = **Bivouac**, -vouaquer.
Bivalve, ἐπιθ. δίθυρος. δίλοβος.
Biveau, = Beauveau.
Biviaire, δίστρατον.
Bivial, ale, δισχιδὴς (ὁδός).
Bivoie, θ. δίστρατον.
Bivouac, ἡ ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτέρευσις, ἀγραυλία.
Bivouaquer, ῥ. διανυκτερεύω εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἀγραυλῶ.
Bizarre (καὶ ἐπίῤ.-ement), ἐπιθ., ἀλλόκοτος. παράξενος.
Bizarrerie, θ. τὸ ἀλλόκοτον τοῦ χαρακτῆρος ἢ τοῦ πράγματος, παραξενιά.
Bizé, (ὑποδημ.), σουβλὶ διὰ τὰ καττύματα.
Bizègue, = Bisaigue.
Blac, ἱέραξ τῆς Ἀφρ., βλάξ.
Blache, θ. δάσος ἀραιὸν ὅ,που σπείρεται.
Blafard, arde, θαμβὸς, ἀμυδρός. ξεθωριασμένος.
Blagre, εἶδος ἱέρακος ἢ ἀετοῦ, πύγαργος.
Blague, θ. καπνοσακκοῦλα. §. (μτφορ.) κουφολογία.
Blaguer, ῥ. (χυδ.), ψευδολογῶ, (κοιν.) κόπτω παλαύραις.
Blagueur, euse, ψευδολόγος. μεγαλοῤῥήμων.
Blaireau, ζ. ἀσβός. §. βύρσα τῶν χρυσωτῶν ἢ τοῦ ξυρίσματος.
Blâmable, ἐπίθ. ἀξιόμεμπτος.
Blâme, μομφὴ, κατηγορία.
Blâmer, ῥ. μέμφομαι.
Blanc, anche, λευκὸς, ἄσπρος. §. καθαρός. §. ἄβαφος. ||. papier—, χαρτὶ ἄγραφον. ||. carte blanche, πληρεξȣσιότης. ||. argent —, ἀργυρᾶ νομίσματα.

||. armes blanches, ἀγχέμαχα ὅπλα. ||. vers —, στίχος ἀνομοιοκατάληκτος. ||. nuit blanche, νὺξ τὴν ὁποίαν διέρχεταί τις ἄϋπνος. ||. (ὡς οὐσ.) — d'Espagne (de plomb, de zinc, de ceruse, de fard), ψιμμύθιον, σφυπέτσι. ||. le — de l'œil (de l'œuf), τὸ ἀσπράδι τοῦ 'μματιοῦ (τοῦ αὐγοῦ). ||. — d'argent, τὸ λευκότατον στουμπέτζι. ||. — d'eau, = Nénuphar. ||. — de baleine, κητόσπερμα. ||. — de bourre, χρίγι μὲ τρίχας. ||. — de chapon, τὸ στῆθος τοῦ καπονίου. ||. — de chaux, μπαδανᾶς. ||. un cheval qui boit —, ἵππος τὸ στόμα μόνον περίλευκος. ||. mettre du noir sur le blanc, γράφειν, συντάττειν. §. εἶδος νόσου τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἵππων. §. τόπος κενὸς ἀφινόμενος ἐπίτηδες εἰς ἔγγραφον. §. ὁ λευκὸς κύκλος τὸν ὁποῖον προτίθενται ὡς σκοπὸν οἱ σημαδεύοντες πρὸς ὁπλασκίαν, (ὅθ. ||. tirer de but en blanc, βάλλειν κατ' εὐθεῖαν (κατὰ σκοποῦ), (ϗ μτφορ.) de but en —, ἀπ' εὐθείας, ἀποτόμως, ἄνευ προοιμίων καὶ περιστροφῶν. §. = Blanchail.

Blan-bec, ἴδε Bec.

Blancard, λινὸν λευκασμένον πρὶν ὑφανθῇ.

Blanc-aune, = Alisier.

Blanc-cul, = Bouvreuil ἢ Motteux.

Blanchaille, θ. ἰχθύδια (μαρίδα) τοῦ γλυκοῦ νεροῦ διὰ δόλωμα.

Blanchard, εἶδος ἀετοῦ. §. — velouté, εἶδ. χόρτυ διὰ βοσκήν.

Blanchâtre, ἀσπρειδερός.

Blanchelet, ette, ὑποκορ. τοῦ Blanche, ἀσπρούτσικος.

Blanchement, ἐπίρ. καθαρίως.

Blanche-queue, θ. = Motteux.

Blancher, (βυρσοδ.), ὁ προκατεργάζων τὰ μικρὰ δέρματα.

Blanche-raie, θ. = Stournelle.

Blancherie, θ. = Blanchisserie.

Blanchet, ὁ ἐξ ὑφάσματος ὑπενδύτης τοῦ τυμπάνου τοῦ πιεστηρίου. §. τὸ μάλλινον σφαγγιστῆρι τῶν φαρμακοποιῶν κλπ. §. εἶδος ἰχθύος (σιλούρυ ἢ σάλμωνος).

Blanchet, ette, ὑποκορ. τοῦ Blanc.

Blanchette, θ. = Mâche.

Blancheur, θ. λευκότης.

Blanchiment, λεύκασμα (πανιῶν κτλ.), ἄσπρισμα.

Blanchir, ῥ. λευκαίνω, ἀσπρίζω. §. παστρεύω. πλύνω (ῥοῦχα). §. (μτφορ.) ἀθωόνω. ||. (οὐδ.) γηράσκω. ἀσπρίζω. §. ἀφρίζω. ||. ce coup de fusil n'a fait que —, ἐκτύπησεν ἐπιπολαίως. ||. (καὶ μτφορ.) ses efforts n'ont fait que —, αἱ προσπάθειαί του δὲν ἐτελεσφόρησαν.

Blanchis, σημεῖον (χάραγμα) ἐπὶ τοῦ δένδρου τὸ ὁποῖον εἶναι νὰ κοπῇ.

Blanchissage, πλύσιμον (ῥούχων). §. λεύκασμα (λαγάρισμα) τῆς ζαχάρεως.

Blanchisant, ante, λευκοφανής.

Blanchisserie, θ. λευκαστήριον (ὑφασμάτων κτλ.).

Blanchisseur, euse, πλύντης, πλύστρα.

Blanchoeuvrier, μαχαιροποιός, δρεπανοποιός, κτλ.

Blanchotte, θ. = Blanchette.

Blrnc-jaune, = Saumon.

Blanc-manger, εἶδος ἐδέσματος (πηκτῆς).

Blanc-nez, εἶδος πιθήκου λευκορύγχου.

Blanc-pendard, = Pie-Grièche (la grise).

Blanc-seing ἢ **Blanc-signé**, χαρτίον μὲ τὴν ὑπογραφὴν ἢ τὴν σφραγῖδα μόνον τινὸς, διδόμενον εἰς πληρεξούσιον ἵνα γράψῃ ἐπ' αὐτοῦ ὅ,τι ἐγκρίνῃ, (T.) μπεγιάζι, (κατὰ τὸν Κορ.) λεύκωμα.

Blanculet, = Motteux.

Blandine, θ. εἶδος πεταλούδας.

Blanc, εἶδος ὄφεως (τυφλίτου).

Blanque, θ. εἶδος λαχείου. ||. trouver —, δὲν εὑρίσκω τίποτε.

Blanquette, θ. εἶδος σταφυλῆς, ἀπιδίου, οἴνου καὶ φαγητοῦ. §. (ἁλιευτ.) = Blanchaille.

Blaquet, μαρίδα διὰ δόλωμα.

Blaser, ῥ. ἀμβλύνω (διὰ καταχρήσεων τὴν ὄρεξιν). ||. homme blasé, ἄνθρωπος πεπωρωμένος τὰς αἰσθήσεις.

Blaser, εἶδος ἰχθύος, (ἄλλ.) Coffre.

Blason, τὰ σύμβολα (παράσημα) τῶν ἀρχαίων οἰκογενειῶν καὶ ἡ περὶ τούτων γνῶσις.

Blasonnement, τὸ οὐσ. τοῦ -

Blasonner, ῥ. ζωγραφίζω ἢ ἐξηγῶ παράσημα. §. (οἰκ.) κατηγορῶ, (κοιν.) στολίζω.

Blasphémateur, βλάσφημος (ἄνθρ.)

Blasphématoire, ἐπιθ. βλάσφημος (λόγος).

Blasphématoirement, ἐπίρ. βλασφήμως.

Blasphème, βλασφημία.

Blasphémer (τὸ é τρέπεται εἰς è πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. βλασφημῶ.

Blatérer, ῥ. φωνάζω ὡς ἡ κάμηλος (ὁ κριὸς, ὁ βάτραχος). §. φλυαρῶ.

Blâtier, σιτοπώλης.

Blâtir, ῥ. = Blatérer.

Blatrer, ῥ. καπηλεύω τὸν σῖτον.

Blattaire καὶ **Blattarie**, θ. = Molène.

Blatte, θ. εἶδος σάρακος, σίλφη.

Blazer, εἶδος ἰχθύος, (ἄλλ.) Poupon.

Blé, σῖτος, σιτάρι. ||. — cornu, εἶδος ἥρας. ||. — d'Espagne (d'Inde, de Turquie), ἴδε Maïs. ||. — de vache, μελάμπυρος.

Blêche, ἐπίθ. μαλθακὸς, ἀδρανής.

Bleime, θ. μώλωψ τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου.

Blème, ἐπίθ. χλωμός.

Blémir, ῥ. χλωμαίνω.

Blémissement, χλώμιασμα.

Blireau, = Blaireau.

Blésement, εἶδος ψελλισμοῦ.

Bléser, ῥ. ὑποψελλίζω.

Blésité, θ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ ὑποψελλίζοντος.

Blessant, ante, πειρακτικὸς, ἐγγικτικός.

Blesser, ῥ. πληγόνω. §. (μτφορ.) λυπῶ καιρίως, προσβάλλω. πειράζω, βλάπτω.

Blessir, ῥ. (ἐπὶ ὀπωρ.) μαλακόνω ὡριμάζων ὑπὲρ τὸ δέον.

Blessissement, μαλάκωμα δι' ὡριμάσεως.

Blessure, θ. πληγὴ (κυρ. καὶ μτφορ.).

Blet, ette, (ὀπωρικὸν) μαλακῶσαν δι' ὡριμάσεως.

Blétissement, = Blessissement.

Blette, θ. βλῆτον, (φυτ.).
Blettir, ῥ. = **Blessir**.
Blettissure, θ. = **Blessissement**.
Bletton, = **Béton**.
Bleu, **eue**, κυανοῦς, γαλάζιος. ||. des yeux bleus, γαλανὰ 'μμάτια. ||. conte bleu, παραμύθι τῆς Χαλιμᾶς. ||. cordon bleu, μάγειρος ἢ μαγείρισσα ἐπίσημος. ||. officier bleu, ἀξιωματικὸς ναυτικοῦ προβιβασθεὶς ἐξ ἀνάγκης, ἐν καιρῷ τοῦ διάπλȣ, ὑπὸ τοῦ πλοιάρχȣ. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ γαλάζιον χρῶμα. §. εἶδος ἰχθύος (σκυλοψαρίου). §. les bleus, οἱ πτωχοὶ τοῦ ἐν Παρισίοις νοσοκομείου τῆς Ἁγίας Τριάδος.
Bleuâtre, ἐπίθ., κυανόλευκος.
Bleuet, = **Bluet**. §. **Martin-pêcheur**.
Bleuette, θ. = **Bluette**. §.— du Rhin, πρόστυχον μαλλὶ τῆς Γερμ.
Bleueur, ὁ βάφων τὰς ἄκρας τῶν βελονίων.
Bleuir, ῥ. χρωματίζω κυανοῦν.
Bleuissage καὶ **Bleuissement**, ἡ ἐπὶ τὸ κυανοῦν μεταβολὴ τοῦ χρώματος.
Bleuissant, **ante**, ὁ κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν.
Bleuissoir, ἐργαλ. τοῦ ὡρολογοποιοῦ πρὸς κυανόχρωσιν τοῦ χάλυβος.
Bleu-manteau, = **Goëland**.
Bleu-vert, = **Guêpier**.
Blindage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Blinder, ῥ. σκεπάζω (ὀχυρόνω) μὲ -
Blindes, θ. πληθ. (ςρατ. ϗ ναυτ.), σκέπασμα ἀπὸ κλαδιὰ παλαιόσχοινα κτλ. διὰ τὰς βόμβας.
Bloc, ὄγκος (λίθου ἢ μετάλλου) ἀκατέργαστος. ||. en bloc, χονδρικῶς, (Τ.) τοπτάν.
Blocage ἢ (θ.) **Blocaille**, λιθάρια διὰ παραγέμισμα τῶν τοίχων. §. (τυπγρφ.) ςοιχεῖα ἀνεστραμμένα (προσωρινῶς).
Blochet, (οἰκοδ.), μικρὰ δοκὸς τῆς στέγης.
Blocus, ἀποκλεισμὸς (λιμένος ϗτλ.)
Blond, **onde**, ξανθός.
Blonde, θ. δαντέλλα μεταξωτὴ, βλόνδα.
Blondelet, **ette**, ὑποκορ. τοῦ
Blond, **onde**, ξανθούλης, -ούλα.
Blondeur, θ. ξανθότης.
Blondier, ὁ πλέκων βλόνδας.
Blondin, **ine**, ξανθός. §. καλλωπιστής.
Blondir, ῥ. γίνομαι ξανθὸς, ξανθαίνω.
Bloquer, ῥ. ἀποκλείω (λιμένα κτλ.). §. (οἰκοδ.) παραγεμίζω μὲ λιθάρια. §. (τυπγρφ.) τοποθετῶ προσωρινῶς στοιχεῖα ἀντίστροφα. §. (εἰς τὸ μπιλλιάρδον) ἐμβάλλω διὰ μιᾶς τὴν σφαῖραν εἰς τὸ θυλάκιον.
Blottir (se—), ῥ. ζαρόνω πουθενά.
Blouse, θ. τὸ θυλάκιον τῆς σφαιρίςρας. §. ἐπανωφόρι πάνινον.
Blouser, ῥ. ἐμβάλλω τὴν σφαῖραν εἰς τὸ θυλάκιον (τοῦ μπιλλιάρδου). §. (μτφορ.) ἀπατῶ.
Blousse, θ. μαλλὶ κοντόν.
Bluet, φ. κύανος, (Τ.) ἀμπέρμποϊ.
Bluette, θ. σπινθήρ. §. = **Pintade**.
Blutage, κρησάρισμα.
Bluteau, = **Blutoir**.
Bluter, ῥ. κρησαρίζω.
Bluterie, τὸ κρησαριστήριον τοῦ ἀρτοπτείου.
Blutoir, κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ, κρησάρα. §. σάρωμα μάλλινον διὰ τὰ βυρσοδεψούμενα δέρματα.
Boa, ὄφις ὑπερμεγέθης. §. γουναρικὸν στρογγυλόμακρον διὰ τὸν λαιμόν.
Bobague, εἶδος ἀρκτόμυος.
Bobèche, θ. τὸ μέρος τοῦ κανδηλερίου ὅπου ἐμβαίνει τὸ κερί.
Bobille, θ. κύλινδρος τῶν βελονοποιῶν.
Bobine, θ. μασοῦρι, καλαμάκι.
Bobiner, ῥ. καλαμίζω.
Bobineuse, θ. καλαμίςρια (ὑφαντουργείου).
Bobinière, θ. τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ῥοδανίου.
Bobo, βαβᾶ, πόνεμα.
Bobos, ὄφις τερατώδης, δράκων.
Bocage, μικρὸν δάσος.
Bocager, **ère**, ὁ τῶν μικρῶν δασῶν.
Bocal, βαυκάλιον. §. προσομιον μουσ. ὀργάνου.
Bocard, μηχανὴ διὰ τὸ κοπάνισμα τῆς μεταλλίτιδος.
Bocardage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Bocarder, ῥ. κοπανίζω τὴν μεταλλῖτιν.
Bodée, θ. τὸ βάθρον τῶν ἐργαλείων τοῦ ὑαλουργοῦ.
Bodine, θ. (τοπ.), ἡ τρόπις.
Bodinerie, θ. θαλασσοδάνειον.
Bodinure, θ. (ναυτ.), σχοινίον περὶ τὸν κρίκον τῆς ἀγκύρας.
Bodruche, = **Baudruche**.
Boësse, θ. λίςρον διὰ τὰ μεταλλουργήματα.
Boësser, ῥ. στιλβόνω μέταλλον.
Boeuf, βοῦς, βῷδι. §. (κρέας) βωδινόν. §. ὑπηρέτης ἁλικῆς.
Bogue, ὁ ἐχῖνος τοῦ καστάνου. §. (ἰχθ.), γοῦπα.
Bohémien, **enne**, γύφτος (τῆς Εὐρ.).
Boire (je bois, nous buvons, ils boivent; je buvais; je bus; je boirai; que je boive; que je busse; buvant; bu), ῥ. πίνω. §. (χωρὶς πτ.) οἰνοποτῶ. ||.— à (la santé de) qc., πίνειν εἰς ὑγείαν τινός. ||. donner à—, ἔχω καπηλεῖον. ||. faire — une voile (une étoffe), χαλαρόνω ὀλίγον τὸ ἱστίον (τὸ ῥαπτόμενον ὕφασμα). ||. le papier boit, τὸ χαρτὶ πίνει (ποτίζει). ||. (ὡς οὐσ.) ἡ πόσις, τὸ ποτόν.
Boirin, (ναυτ.), τὸ σχοινίον τοῦ σημαντῆρος.
Bois, ξύλον. §. δάσος. §. ἐλαφοκέρατον. ||. le — d'un fusil, τὸ κοντάκι τοῦ τουφεκιοῦ. ||. faire flèche de tout —, (παροιμ.), πάντα κάλων κινεῖν. ||. trouver visage de —, ηὗρα τὴν θύραν κλειστὴν ἢ, δὲν ηὗρα κἀνένα. ||. (κυνηγ.) faire le —, ἰχνηλατῶ τὸ ἀγρίμιον ἐντὸς τοῦ δάσους. ||. tirer en plein —, πυροβολῶ κατὰ τοῦ σώματος τοῦ σκάφȣς.
Boisage, ἡ πρᾶξις καὶ ἡ ξυλικὴ τοῦ σανιδώματος, σανίδωσις. 2) τὰ ξύλινα στηρίγματα τῶν μεταλλείων καὶ φρεάτων.
Boisement, πύκνωσις τόπου μὲ δάση.
Boiser, ῥ. σανιδόνω. §. συναρμόζω τὴν πρὸς ναυπηγίαν πλοίȣ ξυλικήν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) δενδρόφυτος, δασώδης.
Boiserie, θ. σανίδωμα (δωματίων).
Boiseux, **euse**, ξυλώδης.

Boisilier, (ναυτ.), ξυλοκόπος.
Boisseau, κοιλὸν, μόδιος. §. (οἰκοδ.) σωλὴν ἀναγκαίου, (Τουρκ.) κιούνγκι.
Boisselage, ἡ διὰ τοῦ μοδίου μέτρησις.
Boisselée, θ. ἐν boisseau γεννήματος. §. ὅσον μέρος γῆς χρειάζεται ἵνα σπαρῇ ἐν boisseau γεννήματος.
Boisselier, ὁ κατασκευάζων κοιλὰ κτλ.
Boisselière, θ. = Pie-grièche.
Boissellerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ Boisselier.
Boisselon, ἀξινάριον διὰ σκάλισμα τοῦ σίτου.
Boisson, ποτόν. §. οἰνοποσία.
Boite, θ. ἡ ποτιμότης τοῦ οἴνου.
Boîte, θ. θήκη, κυτί. §. ταμβακοθήκη. §. εἶδ. πυροτεχνήματος. §. ἡ κλείδωσις τοῦ γόνατος κτλ. ||. —à Perrette, ταμεῖον μυσικῆς εταιρίας και αἱ ἀπ' αὐτοῦ διδόμεναι συντάξεις.
Boiter, ῥ. χωλαίνω
Boiteux, euse. χωλός.
Boîtier, κουτὶ με χωρίσματα.
Boitillon, το εἰς τὴν τρυπαν τῆς μυλόπετρας ἐμπηγμένον ξύλον.
Boitte, θ. μικρόψαρα διὰ δόλωμα.
Boit-tout, ποτῆρι χωρὶς βάσιν.
Boivin, σχοινὶ τοῦ σημαντῆρος.
Bol, βῶλος (ἰατρικοῦ). §. γῆ ἀργιλλώδης. §. (Ἀγγλ.) φλυτζάνι.
Bolaire, ἐπίθ. βωλῖτις (γῆ.)
Bolantin, ὀψάρευμα μὲ ὁρμιὰν ἀπὸ πλοίου.
Bolbonach, = Lunaire.
Bolet, εἶδος ἀμανίτου, βωλίτης, (ἄλλ.) Morille.
Boliche, θ. δίκτυον, εἶδ. σαγήνης.
Bombance, θ. ξεφάντωμα, εὐωχία.
Bombardable, ἐπιθ. πυροβολήσιμος.
Bombarde, θ. εἶδος πετροβόλου μηχανῆς. §. εἶδ. πολεμικοῦ πλοίου. §. εἶδ. σαλπίσματος. §. εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ γλώσσας προβάτων κτλ.
Bombardement, τὸ ουσ. τοῦ-
Bombarder, ῥ. πυροβολῶ μὲ βόμβας.
Bombardier, πυροβολιστὴς (διὰ τὰς βόμβας).

Bombasin καὶ θ. Bombasine, ὕφασμα μεταξωτὸν ἢ λινοβαμβάκινον.
Bombe, θ. βόμβα.
Bombement, ἀνακούφωμα.
Bomber, ῥ. κάμνω τι ἀνακουφωτὸν, φουσκόνω.
Bomberie, θ. τὸ μέρος ὅπου χύνονται (κατασκευάζονται) αἱ βόμβαι.
Bombeur, ὁ κατασκευάζων ἀνακουφωτὰ ὑαλιά.
Bombine, θ. μικρὰ βόμβα.
Bombiste, ὁ κατασκευάζων βόμβας.
Bombure, θ. ἀνακούφωμα.
Bon, bonne, ἀγαθὸς, καλός. §. ἁπλοῦς, ἄκακος. §. ἱκανὸς, ἄξιος. §. (ἐπὶ πραγμ.) χρήσιμος. §. πολὺς, μέγας, ἄφθονος. ||. le bon sens, ὁ ὀρθὸς λόγος. ||. y aller bon jeu, bon argent, κάμνειν τι σπουδάζων (καὶ ὄχι παίζων). ||. en dire de bonnes, λεγειν ἀπίθανα. ||. à bon entendeur, salut, ὁ νοῶν νοείτω. ||. à bon entendeur peu de paroles, τὰ τῶν φρονίμων ὀλίγα. ||. faire bon, ὑπόσχομαι νὰ πληρώσω (ὅθ. ὡς οὐσ. un bon de mille francs, διαταγὴ πρὸς πληρωμὴν 1000 φρ.). ||. bon jour, ἡμέρα ἑορτάσιμος. ||. faire son bon jour, μεταλαμβάνειν (τῶν θείων μυστηρίων). ||. de bonne heure, ἐνωρίς. ||. à la bonne heure! ἀγαθῇ τύχῃ! ἔστω. ||. une bonne fois, μιᾷ (φορᾷ) καὶ καλῇ. ||. (καὶ ὡς ἐπίρ.) sentir bon, εὐωδιάζειν. ||. tout de bon, μὲ τὰ ὅλα του.
Bonace, θ. γαλήνη, νηνεμία.
Bonasse, ἐπιθ. (οἰκ.), ἁπλοῦς, ἄκακος.
Bonbon, ζαχαρωτόν, κουφέτον.
Bonbonnière, θ. θήκη ζαχαρωτῶν.
Bon-chrétien, εἶδ. μεγάλου ἀπιδίου.
Bond, πήδημα. ||. faire faux bond à q., ἀπατῶ τινα.
Bonde, θ. κλεῖθρον λίμνης. §. τρύπα βαρελλίου.
Bondelière, θ. εἶδος ἰχθύος (κυπρίνου).

Bonder, ῥ. (ναυτ.), φορτόνω ὅσον ἐνδέχεται τὸ πλοῖον.
Bondieu, σφῆνα τοῦ πριονιστοῦ.
Bondir, ῥ. ἀναπηδῶ, ἀνασκιρτῶ. ||. le cœur me bondit, γυρίζει (ἀνακατόνεται) ἡ καρδιά μου, ἀναγουλιάζω.
Bondissant, ante, σκιρτῶν, σκιρτητικός.
Bondissement, ἀναπήδησις (σκίρτησις). ||. — de cœur, ἀναγοῦλα.
Bondon, τὸ ξύλινον στούππωμα τοῦ βαρελλίου.
Bondonner, ῥ. στουππόνω τὸ βαρέλλι.
Bondonnière, τρυπάνι διὰ τὰ βαρέλλια.
Bonduc, εἶδος φυτοῦ (κνήκου).
Bongeau, = Bonjeau.
Bon-Henri, εἶδ. φυτοῦ (χηνοποδίου), ἀγριοσπανάκι.
Bonheur, εὐτυχία. εὐτύχημα. εὐδαιμονία.
Bonhomie, θ. ἁπλότης. εὐπιστία.
Bonhomme, ἁπλοῦς, ἄκακος. εὐαπάτητος. §. πρεσβύτης, γεροντάκι. §. εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Molène.
Boni, περίσσευμα δαπάνης ἢ προσόδου.
Bonichon, ἡ τρύπα τοῦ κλιβάνου τῶν ὑαλουργείων.
Bonification, θ. βελτίωσις (κτήματος). §. ἐπίμετρον βάρους ἐμπορεύματος, ἀποζημίωσις.
Bonifier, ῥ. βελτιῶ, καλλητερεύω, ἀποζημιόνω.
Bonite, θ. γουφάρι, (ἰχθ.).
Boniton, εἶδ. ἰχθ. (σκόμβρου;).
Bonjeau, διπλοῦν δεμάτιον λιναρίου.
Bonjour, καλὴ-'μέρα, (χαιρετ.).
Bonne, θ. γυνὴ παιδαγωγὸς, (Τ.) δαδᾶ.
Bonneau, (ναυτ.), σημαντήρ. §. (οἰκ.) μαστροπός.
Bonne-damme, = Arroche.
Bonnement, ἐπίρ. ἐν ἁπλότητι, ἐν ἀκακίᾳ ||. tout—, μὲ τὰ ὅλα σου.
Bonnet, σκοῦφος, σκούφια. σκούφωμα. §. (τεχν.) σκύφος. §. (ἀνατομ.) κεκρύφαλος. ||. gros—, σημαντικὸν ὑποκείμενον.
Bonnetade, θ. χαιρετισμὸς διὰ τοῦ σκούφου.

Bonnetage, σκέπασμα τῆς ὀπῆς τοῦ φυσεκίου.
Bonneter, ῥ. συχνοχαιρετῶ (ἐκβάλλων τὸ σκιάδιόν μȣ). §. σκεπάζω τὴν ὀπὴν τοῦ φυσεκίου.
Bonneterie, θ. τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ Bonnetier.
Bonneteur, (οἰκ.), ὁ συχνοχαιρετῶν.
Bonnetier, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν σκούφους κτλ.
Bonnette, θ. ὑποκορ. τοῦ Bonnet, σκουφίτσα. §. (ὀχυρωμ.) μικρὸς προμαχών. §. (ναυτ.) μικρὸν ἱστίον, σκορτελάτσα.
Bonsoir, καλὴ-'σπέρα, (χαιρετ.).
Bonté, θ. χρηστότης, ἀγαθότης, ἐπιείκεια, καλοσύνη. §. ἁπλότης, εὐπιστία. §. (ἐπὶ πραγμ.) καλὴ ποιότης. §. (πλθ.) εὐεργεσίαι ἢ φιλοφρονήσεις.
Bontour, (ναυτ.) γύρισμα τοῦ πλοίου ἵνα μὴ ἐμπεριδεθῶσιν αἱ ἄγκυραι.
Bonze, ἱερεὺς τῶν Κινέζων καὶ Ἰαπόνων.
Boquerel, = Moineau (friquet).
Boquet ἢ (ὑποκορ.) **Boqueteau**, = Écope.
Boquettier, ἀγριομηλέα.
Boracique, ἐπιθ. χρυσοκολλικός.
Borasseau, κιβώτιον μὲ χρυσόκολλαν.
Boraté, ée, (χημ.), ὁ περιέχων χρυσοκολλικὸν ὀξύ.
Borax, χρυσόκολλα, εἶδ. ἅλατος.
Borborygme, βορβορυγμὸς, γȣργουρητόν.
Bord, ἄκρα, χεῖλος. κράσπεδον (φορέματος). γραντὶ (δικτύου). ὄχθη (λίμνης κτλ.). γῦρος (σκιαδίου). §. (ναυτ.) πλευρὰ πλοίου. τὸ πλοῖον αὐτὸ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν ξηράν). ||. virer de —, γυρίζω τὸ πλοῖον, (καὶ μτφορ.) ἀλλάζω σύστημα.
Bordage, τὸ σανίδωμα τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου. 2) τὸ οὐσ. τοῦ ῥήμ. Border, περιῤῥαφὴ (μαργέλωμα) ὑφάσματος (πεδίλου, σκιαδίου κτλ.).
Bordailles, θ. πλθ. ξύλα διὰ σανίδωμα τοῦ πλοίου.
Bordailler, ῥ. λοξοδρομῶ ἐκ συντόμου.
Bordant, (ναυτ.), τὸ περίῤῥαμμα τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἱστίου.
Bordayer, = Bordailler.
Bordé, = Galon, σειρῆτι.
Bordée, θ. ἡ διὰ μιᾶς πυροβόλησις ὅλων τῶν κανονίων τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου. §. ὁ δρόμος τοῦ πλοίου λοξοδρομοῦντος, (κοιν.) βόλτα.
Bordel, χαμαιτυπεῖον.
Bordelier, ὁ συχνάζων εἰς τὰ χαμαιτυπεῖα.
Bordelière, γυνὴ χαμαιτυπείȣ. 2) θ. εἶδ. κυπρίνου.
Bordement, ἡ προσκόλλησις τοῦ σμάλτου εἰς τὸν χρυσόν.
Bordenneau, ἡ θύρα τοῦ καταῤῥάκτου τῶν ἁλυκῶν.
Border, ῥ. περιῤῥάπτω (περιαρμόζω) τι γύρωθεν, μαργελλόνω (ὕφασμα). χωρίζω βραγιὰς ἢ περιβάλλω φραγμὸν ἢ τάφρον εἰς κῆπον κτλ. σκεπάζω μὲ σανίδωμα τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίȣ. ἀραδιάζομαι κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ· (ἐπὶ ἀψύχ.) παρεκτείνομαι ἑκατέρωθεν ἢ κατὰ μῆκος. ||. — les avirons, ἑτοιμάζω τὰ κωπιὰ πρὸς εἰρεσίαν.
Bordereau, σημείωμα πρόχειρον τῶν ἐν τῷ καταστίχῳ διαφόρων ποσοτήτων (τῶν ἐν τῷ κιβωτίῳ διαφόρων νομισμάτων κτλ.).
Bordier, (ναυτ.), πλοῖον ἑτερόπλευρον. §. κύριος κτήματος κειμένου παρὰ τὴν ὁδόν.
Bordigue, περίφραγμα πρὸς ἁλιείαν, 'πόχη, βιβάρι.
Bordoyer, ῥ. περιμελαίνομαι κατὰ τὰ ἄκρα (ἐπὶ ἐγκαύστου).
Bordure, θ. γῦρος (ὑφάσματος), κενάρι. τριγυρινὸν (εἰκόνος κτλ.), περβάζι. στεφάνι (τοῦ πηδαλίȣ) κτλ.
Boréal, ale, βόρειος
Borélie, θ. εἶδ. ὀστρ., κεγχρίτης.
Borgnat, = Roitelet.
Borgne, μονόφθαλμος. §. (μτφορ.) ἀτελής. ἀσαφής. ἄθλιος.
Borgnesse, θ. γυνὴ μονόφθαλμος.
Borgnoier, ῥ. = Bornoyer, βλέπω κλείων τὸ ἓν ὀμμάτι.
Borgue, θ. εἶδος κοφίνου χρησιμεύοντος πρὸς κλείσιμον τοῦ βιβαρίου.
Borigue, θ. εἶδος κύρτου ἢ δικτύου, (ἄλλ.) Nasse.
Borin, ine, γαιανθρακωρύχος. §. ὑπολαῖς, (πτν).
Bornage, ἡ δι' ὁροσήμων ὁροθέτησις
Bornager, ῥ. ἀράζω τὸ πλοῖον ἀπὸ πασσάλου ἐμπηγμένου εἰς τὴν ἄμμον.
Bornais, γῆ ἀργιλοαμμώδης.
Borne, θ. ὁρόσημον, ὅριον. σύνορον. §. τὸ τέρμα τοῦ σταδίου.
Borner, ῥ. χωρίζω δι' ὁρίων, ὁροθετῶ, τερματίζω. §. περιορίζω.
Bornoyer, ῥ. βλέπω μὲ τὸν ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν (ἵνα κρίνω περὶ εὐθυγραμμίας). §. χωρίζω τὴν γραμμὴν τοίχου κτλ.
Bornoyeur, ὁ χωρίζων δρόμον κτλ. κατ' εὐθυγραμμίαν.
Borraginées, θ. πλθ. (βτν.), ἀρνογλωσσοειδῆ.
Borrère, θ. εἶδ. φυτοῦ (λειχῆνος).
Bortingle, θ. παράῤῥυμα πλοιαρίου.
Boscote, θ. = Rouge-gorge.
Bose ἢ **Bosée**, θ. εἶδ. χηνοποδίου.
Bosel, (ἀρχιτεκτ.), ἀστράγαλος.
Bosquet, μικρὸν δάσος.
Bossage, (ἀρχιτ.), λίθος ἐξέχων.
Bosse, θ. καμπούρα. §. πρήξιμον. §. ἀνάγλυφον. §. ζούλιγμα ἢ ἀνακούφωμα (σκεύους). §. ἐξοχὴ τῆς ὄχθης ποταμοῦ. §. (ναυτ.) σχοινὶ κοντὸν διὰ δέσιμον.
Bosselage, τόρευμα ἀνακουφωτὸν, πομφολύγωμα.
Bosseler (διπλασιάζεται τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. τορεύω (σκεῦος μετάλλινον) διὰ πομφολυγώματος. §. = Bossuer.
Bosselure, θ. (βτν.), κύρτωμα (ἀνακούφωμα) φύλλου ἢ ἄνθους ἢ σκεύους.
Bosseman, (ναυτ.), ὑπαξιωματικός.
Bosser, ῥ. (ναυτ.), δένω τὰ σχοινία (τὴν ἄγκυραν κτλ.).
Bossetier, ὁ φυσῶν τὴν ὕαλον ἐργάτης.
Bossette, θ, κόσμημά τι (ὀμφάλιον) τοῦ χαλινοῦ. §. τὸ περιτιθέμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἡμιόνων δερμάτινον περικάλυμμα.

Bosseur, = Bossoir.
Bossier, = Bossetier.
Bossillon, εἶδος ἀμανίτου (ἀγαρικοῦ).
Bossoir, (ναυτ.), ἐπωτὶς (διὰ τὴν ἄγκυραν).
Bossoyer, ῥ. κάμνω καμπούραν, πρήσκω -ομαι.
Bossu, ue, καμπούρης.
Bossuer, ῥ. ζουλίζω (μετάλλινον σκεῦος).
Bossuel, = Bosuel
Boston, εἶδος χαρτοπαιγνίου.
Bosuel, εἶδος λειρίου (λαλὲ, τὸ μόνον εὐῶδες) καὶ βατραχίου (διπλοῦ).
Bot, ἐπίθ. (ποῦς) στραβός. ||. pied bot, σταβοπόδης.
Botanique, ἐπίθ. βοτανικός.
Botaniser, ῥ. βοτανολογῶ.
Botaniseur, βοτανολόγος.
Botaniste, βοτανικὸς (ἀνήρ).
Botiche, σκεῦος οἰνηρὸν, βυκίον.
Botte, θ. δεμάτι, δέσμη. §. ὑπόδημα. §. σπαθιά. (μτφορ.) προσβολή. §. εἶδ. κάδου. §. εἶδος ψαλίδος. §. (κοιν.) ἡ σιταρόψειρα. ||. à propos de bottes, (παροιμ.), περὶ ὄνου σκιᾶς, παραλόγως, ἐκτὸς τοῦ προκειμένου.
Botteau, δεμάτιον χόρτου.
Bottelage, δεμάτιασμα.
Botteler (διπλασιάζεται τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. δεματιάζω.
Bottelette, θ. δεμάτιον χόρτου.
Botteleur, δεματολόγος.
Botteloir, ἐργαλ. πρὸς δεμάτιασμα χόρτου (σφαραγγίων κτλ.).
Botter, ῥ. ὑποδηματόνω, (μσ.) ὑποδένομαι. §. προσκολλᾶται λάσπη ἢ χιὼν εἰς τὰ ὑποδήματά μου.
Botterie, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ὑποδηματοποιοῦ.
Bottier, ὑποδηματᾶς.
Bottière, θ. ἡ γυνὴ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ.
Bottillon, δεματάκι χόρτων κτλ.
Bottine, θ. ὑποδηματάκι.
Bouar(-ard), ἡ σφύρα τοῦ νομισματοκοπείου.
Bouc, τράγος. §. ἀσκὶ τράγινον.
Boucage, φ. εἶδος γλυκανίσου.
Boucan, καπνιστήριον κρεάτων. §. χαμαιτυπεῖον.
Boucanage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Boucaner, ῥ. ξηραίνω εἰς τὸν καπνὸν κρέατα κτλ. §. κυνηγῶ ἀγριοβώδια.
Boucanier, κυνηγὸς ἀγριοβωδίων. §. πειρατής. §. εἶδος μεγάλου τουφεκίου.
Boucard, χημ., μήλη ἢ βολίς.
Boucassin, μπογασὶ, (ὕφασμα).
Boucassiné, ée, ὑφασμένος ὡς ἂν μπουγασί.
Boucaut, βαρέλλι χονδροκαμωμένον διὰ καπνόχορτον κτλ. §. ἀσκὶ τράγινον.
Bouchage, (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ) στούππωμα.
Boucharde, θ. ἐργαλεῖον (κολαπτὴρ πριονωτὸς) τῶν λιθοξόων.
Bouche, θ. στόμα. §. στόμιον. ||.— à feu, πυροβόλον, κανόνι.
Bouchée, χαψιὰ, βοῦκα
Bouchelle, θ. τὸ στόμιον τοῦ ἔξω γύρου τοῦ βιβαρίου.
Boucher, ῥ. στουππόνω, φράσσω.
Boucher, ère, μακελλάρης, (T.) κασάπης.
Boucherie, θ. μακελλεῖον, κρεωπωλεῖον. §. (μτφορ.) σφαγή.
Bouchet, εἶδος ποτοῦ ἰατρικοῦ, ζαχαρόνερον βρασμένον μὲ κανέλλαν.
Bouchetture, θ. περίφραγμα ἀγροῦ.
Bouchin, (ναυτ.), τὸ ἐντὸς πλάτος τοῦ πλοίου.
Bouchoir, ἐπιστόμιον κλιβάνου.
Bouchon, στούππωμα (σκεύους). §. ἄχυρον στρημμένον. §. σημεῖον οἰνοπωλείου. §. οἰνοπωλεῖον.
Bouchonner, ῥ. ξυστρίζω μὲ ἄχυρον στριμμένον. §. χαϊδεύω. §. σαλακόνω.
Bouchonnier, ὁ πωλῶν στουππώματα.
Bouchot, = Bordigue.
Boucirolle, θ. = Bécassine (la sourde).
Boucle, θ. πόρπη, θηλυκωτῆρι. §. σκουλαρίκι. §. σγουρόν. §. κρίκος εἰς τὸ παράλιον διὰ τὰ ἀπόγεια σχοινία. §. κλοιὸς διὰ τοὺς τιμωρουμένους ναύτας. §. κρίκος δερμάτινος ἐμποδίζων τὴν φορβάδα νὰ βατευθῇ.
Bouclement, *κρίκωσις (τῆς φορβάδος).
Boucler, ῥ. σφίγγω (κλείω) διὰ πόρπης ἢ κρίκου. §. σγουραίνω. §. (κυνηγ.) ἐκβάλλω τὸ ἀγρίμηον ἀπὸ τὴν φωλεάν του. ||. raie bouclée, (ἰχθ.), ῥινόβατος.
Bouclette, θ. κρίκος μικρὸς τοῦ ἐργαλειοῦ.
Boucleur, ὁ συνδέων διὰ κρίκου τὴν ἀκροβυςίαν.
Bouclier, ἀσπίς. §. γέν. ἰχθ. καὶ ἐντόμ.
Boucon ('Ιταλ.), φαρμάκι.
Boucquetine, θ. = Boucage.
Boucraie, θ. = Engoulevent.
Bouder, ῥ. κακιόνω. μουρμουρύζω. §. (ἐπὶ δένδρ.) κατσιάζω.
Bouderie, θ. κάκιωμα.
Boudeur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ κακιώνῃ.
Boudin, λουκάνικον, αἱματῖτις (χορδή). §. ἐλατήριον ἑλικοειδές. §. εἶδος σγουροῦ καὶ πυροτεχνήματος.
Boudinade, θ. εἶδος ἑψητοῦ.
Boudinage, τὸ οὐσ. τοῦ Boudiner.
Boudine, ὀμφαλὸς ὑαλίνου σκεύους.
Boudiner, ῥ. (ὑφαντ.) στρήφω ὀλίγον τὸ νῆμα πρὶν τὸ καλαμίσω.
Boudinier, ὁ κατασκευάζων καὶ πουλῶν λουκάνικα.
Boudinière, θ. χωνίον πρὸς παραγέμισιν τῶν λουκανικῶν.
Boudinoir, ῥοδάνι διὰ τὸ στρήψιμον τοῦ νήματος.
Boudinure, θ. περισχοίνισμα τοῦ κρίκου τῆς ἀγκύρας.
Boudoir, κοιτώνιον (διὰ τὰς κυρίας), *τιμώνιον.
Boue, θ. λάσπη.
Bouée, θ. ὁ σημαντὴρ (τῆς ἀγκύρας), ἡ σημαντούρα. §. ἡ ἀτμὶς τῶν νεωστὶ φουρνισμένων ἄρτων.
Bouement, συναρμογὴ ξύλων.
Bouer, ῥ. σφυρηλατῶ τὰ νομίσματα.
Boueter, ῥ. δελεάζω τὰς θρίσσας.
Boueur, ὁ παστρεύων τοὺς δρόμους ἀπὸ τὴν λάσπην.
Boueux, euse, λασπώδης. §. (τπγρφ.) = Baveux.
Bouffant, ante, φουσκωτός.
Bouffarde, θ. εἶδος πίπας.

Bouffe, μῖμος (γελωτοποιὸς) τοῦ Ἰταλ. θεάτρου. §. =Raie (bouclée).
Bouffée, θ. ῥιπὴ ἀνέμου. §. περίοδος θυμοῦ κτλ.
Bouffement, πνοὴ, φύσημα, ἀναθυμίασις.
Bouffer, ρ. φουσκόνω (φυσῶν). (ἐπὶ ὑφασμ.) εἶμαι ἀνακυφωτός.
Bouffette, θ. φουντίτσα ἢ φιόγκος.
Bouffir, ρ. πρήσκω, φουσκόνω.
Bouffissure, θ. πρήξιμον.
Bouffoir, φυσκωτήριον τῶν μακελλαρίων.
Bouffon, onne, βωμολόχος, γελωτοποιός. (ἐπιθ.) γελοῖος, γελοιώδης.
Bouffonner, ρ. γελωτοποιῶ, γελοιάζω.
Bouffonerie, θ. γελοιασμὸς, βωμολοχία.
Bouffron, κοιν. ἡ σηπία.
Bouge, κοιτώνιον. §. οἴκημα βρωμερὸν (ἄθλιον). §. (τεχν.) κύρτωμα, κοιλία. §. βούτη (διὰ τὰ σταφύλια).
Bougeoir, κανδηλέρι μὲ λαβήν.
Bougeotte, θ. τρύπα τοῦ περιστερεῶνος.
Bouger, ρ. κινοῦμαι, σαλεύω. 2) σκεπάζω μὲ χῶμα τὴν σοίβαν τῶν καρβουνοξύλων.
Bougette, θ. δισάκκι δερμάτινον, τζαμμεδάνι.
Boughouer, ρ. ἀλείφω τὸ σῶμα μὲ λίπος καθὼς οἱ ἄγριοι.
Bougie, θ. κηρί(ον), ἁγιοκέρι. §. εἶδος καθετῆρος διὰ τὴν οὐρήθραν.
Bougier, ρ. κηρόνω τὰς ἄκρας ὑφάσματος νὰ μὴ ξεφτᾷ.
Bougière, θ. εἶδος λεπτοῦ δικτύου.
Bougillon, (οἰκ.), ἀνήσυχος, ἀεικίνητος.
Bougon, (χυδ.), μεμψίμοιρος, μουρμούρης.
Bougonner, ρ. (χυδ.), μουρμουρύζω.
Bougouer, ρ. = Boughouer.
Bougran, χονδρόπανον (ἀστάρι) κομμιδωμένον.
Bougranée, θ. ὕφασμα παρεσκευασμένον ὡς Bougran.
Bougraner, ρ. σκληρύνω τὸ ὕφασμα ὡς ἂν Bougran.
Bougre, esse, (χυδ.), ἀχρεῖος, κακοήθης.
Bouguette, θ. = Bourbette.
Bouguière, = Bougière.
Bouillaison, θ. ἡ ἀνάζεσις τοῦ ζύθου.
Bouillant, ante, βράζων. §. (μτφορ.) ὀξὺς, ὁρμητικός.
Bouillar(-lard), νέφος χωρὶς ἄνεμον καὶ βροχήν. 2) αἴγειρος (ἡ μέλαινα).
Bouille, θ. (ἁλιευτ.) κοντάρι διὰ θόλωμα τοῦ νεροῦ.
Bouilleau, τὸ ἀγγεῖον τοῦ ζωμοῦ τῶν φυλακωμένων.
Bouiller, θ. (ἁλιευτ.) θολόνω μὲ τὸ κοντάρι τὸ νερόν. §. (ὑφαντ.) σημαδεύω.
Bouillerie, θ. ῥακοποιεῖον.
Bouilleur, διασταλακτὴς οἰνοπνεύματος. 2) τὸ μέρος τῆς ἀτμοκινήτου μηχανῆς ὅπου ἐξατμίζεται τὸ ὕδωρ.
Bouilli, (κρέας) βραστόν.
Bouillie, θ. ἀλευριὰ, κουρκοῦτι. χυλός. §. ὁ πολτὸς τῶν χαρτοποιῶν.
Bouillir (je bous, il bout, nous bouillons; je bouillais, nous bouillions; je bouillis; je bouillirai; bous; que je bouille, que tu bouilles, que nous bouillons; que je bouillisse; bouillant; bouilli), ρ. βράζω.
Bouillitoire, θ. βράσιμον πρὸς λεύκανσιν τῶν νομισμάτων.
Bouilloir, καὶ
Bouilloire, θ. ἀγγεῖον διὰ βράσιμον νεροῦ, γκιουγιοῦμι.
Bouillon, βράσις, κοχλάκισμα. §. κρουνὸς (ἀναβρύοντος νεροῦ). §. ζωμὸς (βραστοῦ κρέατος). §. φυσκαλὶς ἐντὸς τοῦ ὄγκου τῆς ὑάλου. §. πρῆσμα τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου. §. ὑπερσάρκωμα πληγῆς. §. ταινία εἰς σχῆμα φούντας, φιόγκος. ||. à gros bouillons, κρουνηδόν.
Bouillon-blanc, φλόμος, τιθύμαλλος, (φυτ.).
Bouillonnement, βρασμὸς, κοχλακισμός.
Bouillonner, ρ. ἀναβράζω, κοχλακίζω. §. κάμνω φιόγκους. §. τρέφω τὸν ἀσθενῆ μὲ ζωμόν.
Bouillote, θ. = Bouilloire. 2) εἶδος χαρτοπαιγνίου, (ἄλλ.) Brelan.
Bouin, δέμα μετάξης.
Bouis, ἐπισκευὴ παλαιοῦ σκιαδίου. 2) ἀρχ. ἀντὶ-
Bouisse, θ. καλαπόδιον.
Boujaron, (ναυτ) ἀγγεῖον πρὸς διανομὴν τοῦ ποτοῦ. §. εἶδ. ἰχθ. (βλέννου).
Boujeau, = Bonjeau.
Boujonner, ρ. σημαδεύω καὶ βουλλόνω μὲ μόλιβδον τὸ ὕφασμα.
Boulage, τὸ οὐσ. τοῦ Bouler.
Boulaie, θ. δάσος ἢ ξυλοθήκη σημυδῶν.
Boulanger, ère, ψωμᾶς.
Boulanger, ρ. κάμνω ψωμὶ, ζυμόνω.
Boulangerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ ψωμᾶ. §. ψωμάδικον.
Bouldure, θ. λάκκος ὑπὸ τὸν τροχὸν τοῦ νερομύλου.
Boule, θ. σφαῖρα. §. ψῆφος. ||. à la—vue, ἀπερισκέπτως. ||.—de neige, κάρ-τοπου, (φυτ.).
Bouledocue, (Ἀγγλ.), εἶδος σκύλου (σαμψωνίου).
Bouldéjon, εἶδος δικτύου διὰ τὰς ἀρίγγας.
Bouleau, δ. σημύδα.
Boulée, θ. ἀπομεινάριον κηρίου λυωμένου.
Bouler, ρ. φυσκόνω. §. (γεωργ.) αἱ ῥίζαι τοῦ σίτου σκιρρῶνται. §. (ἁλιευτ.) = Bouiller.
Bouleraie, θ. δενδρόφυτον σημυδῶν.
Bouleveau ἢ Boulerot, εἶδος ἰχθύος (κωβιοῦ).
Boulet, σφαῖρα (κανονίου). §. (ἱππ.) κυνήπους. §. ἐχινόπους, (φυτ.).
Bouleté, ée, (ἵππος) βεβλαμμένος τοὺς κυνήποδας.
Boulets, εἶδος δικτύου ('πόχης).
Boulette, θ. σφαιρίδιον (κυρ. κρέατος λιανισμένου), κιοφτές. §. = Globulaire.
Bouleur, (ἁλιευτ.), ὁ θολόνων τὸ νερόν.
Bouleux, (ἵππος) χονδροκαμωμένος πλὴν ἐργατικός.
Boulevard, τὸ ἐπίπεδον προτειχίσματος. περίπατος ἐπὶ ἢ πέριξ τῶν τειχῶν φρουρίου. §. (μτφορ.) προπύργιον.
Bouleversement, ἀνατροπή.

Bouleverser, ρ. ἀνατρέπω, συν-ταράττω.
Bouliche, θ. (ναυτ.), πινάκα.
Boulier, -**ère**, κτλ. εἶδος δικτύου.
Boulimie, θ. (ἰατρ.), βουλιμία.
Boulin, τρύπα τοίχου ἢ περιστερεῶνος.
Boulinage, τὸ οὐσ. τοῦ **Bouliner**.
Bouline, θ. (ναυτ.) σχοινὶ πρὸς πλαγιασμὸν τοῦ ἱσίου, μπουρίνα.
Bouliner, ρ. στρέφω (ἢ ἀρμενίζω μὲ) πλάγιον τὸ ἱστίον.
Boulinette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Bouline**.
Boulineur, στρατιώτης κλέπτων ἐν τῷ στρατοπέδῳ.
Boulingrin, μέρος χορτοσκέπαστον εἰς κῆπον.
Boulingue, θ. μικρὸν ἱστίον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἱστοῦ.
Bouloir, πτυάρι πρὸς ἀνάδευσιν τῆς ἀσβέστου τῶν δερμάτων κτλ. §. (ἁλιευτ.) = **Bouille**.
Boulois, ὕσκα διὰ τοὺς ὑπονόμους.
Boulon, καρφὶ σφιγγόμενον κάτωθεν μὲ γλωσσίδα.
Boulongeon, χονδρόπανον.
Boulonner, ρ. καρφόνω μὲ boulon.
Boulot, **otte**, χονδρὸς καὶ παχύς.
Boulteau, δένδρον στρογγυλοκομμένον.
Boulue, θ. φιάλη δερματίνη, λήκυθος.
Boulure, θ. κωλοῤῥίζι.
Bouque, θ. στόμιον βιβαρίου.
Bouquet, δεμάτιον ἀνθέων. §. ποιημάτιον. §. δῶρον ἑόρτιον. §. (πυροτεχν.) δράγμα. §. ἰδιαιτέρα τις ὀσμὴ τοῦ οἴνου.
Bouquetier, **ère**, σκεῦος δι' ἄνθη. §. ἀνθοπλόκος.
Bouquetin, εἶδος αἰγάγρου, πλατῶνι.
Bouquetine, θ. = **Boucage**.
Bouquin, γέρων τράγος ἢ λαγώς. §. παλαιὸν βιβλίον,
Bouquiner, ρ. ἀναζητῶ ἢ φιλολογῶ παλαιὰ βιβλία.
Bouquinerie, θ. σωρὸς παλαιῶν βιβλίων.
Bouquineur, ὁ ἀγαπῶν νὰ φυλλολογῇ παλαιὰ βιβλία.
Bouquiniste, βιβλιοκάπηλος.
Bouracan, χονδρὸν μάλλινον ὕφασμα.
Bouracanier, ὁ ὑφαίνων bouracan.
Bourache (-**ragne**, -**raque**), θ. κύρτος, ψαροκόφινον.
Bourasseau, = **Borasseux**.
Bourbe, θ. βοῦρκος, βόρβορος.
Bourbeux, **euse**, πλήρης βούρκου, τελματώδης.
Bourbier, λασπότοπος. §. (μτφορ.) βρωμερὰ ὑπόθεσις.
Bourbillon, ἔμπυον πηγμένον.
Bourbotte, θ. = **Barbotte**.
Bourcer, ρ. (ναυτ.), = **Carguer**.
Bourcet, = **Misaine**.
Bourcette, = **Mâche**
Bourchelle, θ. ἡ εἴσοδος τοῦ ἐξωτέρου κύκλου τῶν βιβαρίων.
Bourdaigne καὶ
Bourdaine, θ. εἶδ. ῥάμνου.
Bourdalou, πλεκτὸν περὶ τὸ σκιάδιον. §. καθίκι στρογγυλόμακρον.
Bourde, θ. (χυδ.), ψεῦδος. §. (ναυτ.) ἱστίον ἀνοιγόμενον ὅταν ἦνε μέτριος ὁ ἄνεμος. §. (τεχν.) μίγμα ἅλατος καὶ καλίου πρὸς σαπωνοποιίαν καὶ ὑαλουργίαν.
Bourder, ρ. (χυδ.), ψευδολογῶ.
Bourdeur, (χυδ.), ψεύστης.
Bourdigue, = **Bordigue**.
Bourdillon, σανὶς δρύϊνος, (βαρελλ.), ἴδε **Merrain**.
Bourdin καὶ (θ.) **Bourdine**, εἶδος ῥοδακίνου καὶ κογχυλίου.
Bourdon, ῥάβδος ὁδοιπόρου. §. κηφὴν ἢ ἀνθρήνη, ἀγριομέλισσα. §. (μουσ.) τὸ χαμηλὸν ἴσον, ἡ ὑπάτη. §. ὁ μεγαλήτερος κώδων. §. (τπγρφ.) λέξεις παραλειφθεῖσαι.
Bourdonnement, βόμβος (τῶν μελισσ. καὶ τῶν ὠτίων). βοὴ σύμμικτος, θροῦς.
Bourdonner, ρ. βομβῶ (ὡς αἱ μέλισσαι), βούζω.
Bourdonnet, φτίλι πληγῆς.
Bourdonneur, ὁ βομβῶν (ἐν ᾧ πετᾷ).
Bourdonnier, προσκυνητὴς βακτροφόρος. §. στοιχειοθέτης τυπογραφείου ἀφίνων λέξεις. §. ὑποστήριγμα τῆς δοκοῦ τοῦ μύλου.
Bourèche, θ. πλέγμα τι τῶν καραβοσχοίνων.
Bourg, κώμη, κωμόπολις.
Bourgade, θ. μικρὰ κώμη, κεφαλοχώριον.
Bourgène, = **Bourdaine**.
Bourgeois, **oise**, πολίτης (πόλεως), ἀστός. §. (κατ' ἀντίθ.) ὄχι στρατιωτικὸς οὔτε εὐγενής. §. (ἐπιθ.) ἰδιωτικός. κοινὸς, πρόστυχος ἢ σπιτικός. §. παρὰ τοῖς τεχνίταις) μάστορης ἢ μουστερῆς.
Bourgeoisement, ἐπίρ. ὡς ἁπλοῦς πολίτης, ἰδιωτικῶς.
Bourgeoisie, θ. ἡ τάξις τῶν (ἁπλῶν) πολιτῶν, οἱ ἰδιῶται, οἱ πολῖται.
Bourgeon, φύτρον (δένδρου), βλαστάρι. §. σπυρὶ εἰς τὸ πρόσωπον. §. (πλθ.) λεπτὸν μαλλὶ διὰ γνέσιμον.
Bourgeonnement, τὸ οὐσ. τοῦ
Bourgeonner, ρ. ἐκβάλλω φύτρον ἢ σπυριά.
Bourgmestre, δήμαρχος (εἰς τὴν Γερμ. Ἑλβ. κτλ.).
Bourgne, θ. καὶ **Bourgnon**, ψαροκόφινον.
Bourguière, θ δίκτυον (σαγήνη) δι' ὀψάρευμα.
Bourguignon, (ναυτ.), πάγος ἀποῤῥώξ.
Bouriquet, μαγγάνι πρὸς ἀνέλκυσιν βάρους ἐκ τοῦ μεταλλείου κτλ.
Bourjasotte, θ. μαυρόσυκον.
Bourlet, = **Bourrelet**.
Bourlinguer, ρ. (ναυτ.), κοπιάζω, βασανίζομαι.
Bourlotte, θ. εἶδος μετάξης καὶ σκώληκος.
Bourme, θ. σκώληξ διὰ δόλωμα.
Bourrache, θ. ἀρνόγλωσσον, μπουράντζα, (φυτ.).
Bourrade, θ. κτύπημα μὲ τὸ κοντάκι, κοντακιά. §. ἀπόκρισις ἀπότομος.
Bourrage, (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) βύσμα, στούππωμα.
Bourraginées, = **Borraginées**.
Bourrasque, θ. καταιγὶς, μπόρα. §. περίοδος θυμοῦ κτλ.
Bourre, θ. μαλλὶ διὰ γέμισμα, χονδρόμαλλον, γνάφαλον. (μτφορ.) στοιβή. §. τὸ στουππὶ τοῦ πυροβόλου. §. τὸ χνοῦδι τῶν φύτρων κτλ.
Bourreau, δήμιος. §. τύραννος. 2) τύλη τῶν μεταφερόντων τὸ ἅλας.

Bourrée, θ. δέμα φρυγάνων. §. εἶδος χοροῦ. §. εἶδος ἀμανίτυ.
Bourreler, ῥ. τυραννῶ, βασανίζω.
Bourrelerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ Bourrelier.
Bourrelet, κουλουροειδὲς προσκέφαλον. §. (ἰατρ.) τὸ περὶ τὴν ὀσφὺν τῶν ὑδρωπικῶν σχηματιζόμενον πρήξιμον.
Bourrelier, λεπαδνοῤῥάφος, (T.) σαράτσης.
Bourre-noix, = Chasse-noix.
Bourrer, ῥ. γεμίζω μὲ γνάφαλα κτλ., πατόνω, παραγεμίζω. §. κτυπῶ κοντακιαίς. §. (συνκδχ.) περιυβρίζω. §. (ἱππ.) τινάζομαι ἐξαίφνης.
Bourrette, θ. τὸ γνάφαλον τὸ περικαλύπτον τὸ κουκκούλιον.
Bourriche, θ. καλάθι μακρουλὸν διὰ τὰ πτηνὰ τοῦ κυνηγίου καὶ τὰ ὀψάρια.
Bourriers, πλθ. ἄχυρα εἰς λικμισθέντα σίτον.
Bourrique, θ. γαειδάρα. §. (μτνμ.) χυδαῖος (ἀπαίδευτος) ἄνθρωπος.
Bourriquet, γαϊδουράκι. §. = Bouriquet.
Bourrir, ῥ. κροτῶ ὡς ἡ πέρδιξ πετῶσα.
Bourroir, ξύλον χρησιμεῦον πρὸς γέμισιν σακκίων κτλ., *βυσήρ.
Bourron, μαλλὶ χωρισμένον εἰς τολύπας.
Bourru, ue, σκυθρωπός. ἀπότομος. δύστροπος. §. (μτνμ. ἐπὶ οἴνου) δριμὺς, ἀγένωτος. §. (ἐπὶ κλωστῆς) γναφαλώδης, ἄνισος.
Bourse, θ. πουγγὶ, σακκοῦλα. §. χρήματα πρὸς δαπάνην. §. σύνταξις (ὑποτρόφου). §. χρηματιστήριον ἐμπόρων. §. εἰδ. ἰχθ. ὀστρ. δικτ. καὶ φυτοῦ.
Bourseau (-**seault**), ἡ μολυβδίνη κορυφὴ τῶν ἐκ σχιστολίθου στεγῶν. §. τὸ σφυρίον τῶν μολυβδουργῶν.
Bourset, φελλὸς σαγήνης.
Boursette, θ. καὶ **Boursicaut**, πουγγάκι, σακκουλίτσα
Boursier, (μαθητὴς) ὑπότροφος. §. σακκουλοποιὸς (-πώλης). §. ὁ ἐπὶ τῆς δαπάνης.
Boursiller, ῥ. συνεισφέρω μικρὰς ποσότητας.

Boursillon, πουγγάκι, σακκουλίτσα.
Boursouflage, ὄγκος (οἴδημα) λόγου.
Boursouflement, (χημ.), ἡ διὰ τῆς ἑψήσεως ἐξόγκωσις.
Boursoufler, ῥ. πρήσκω.
Boursouflure, θ. πρήξιμον. §. (μτφορ.) οἴδημα (λόγου).
Bousage, προπαρασκευή τις τοῦ ὑφάσματος πρὶν βαφῇ.
Bousards, πλθ. ἡ κόπρος τῆς ἐλάφου.
Bousculement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Bousculer, ῥ. (οἰκ.), ἀναποδογυρίζω. σπρώχνω ἔνθεν κακεῖθεν.
Bouse, θ. κόπρος βοὸς, σβουνιά.
Bouser, ῥ. (γεωργ.), ἀλείφω μὲ χῶμα καὶ σβουνιὰν τὸ ἀλῶνι.
Bousier, κοπροκάνθαρος, (ἔντ.)
Bousillage, λάσπη ἀπὸ χῶμα μόνον ἢ ἄχυρα. §. ἔργον πρόστυχον.
Bousiller, ῥ. κτίζω μὲ λάσπην μόνον. §. ἐργάζομαι ὅπως τύχῃ.
Bousilleur, κτίστης δουλεύων μόνον μὲ λάσπην. §. τεχνίτης ἀδόκιμος.
Bousin, τὸ ἀπαλὸν (ἄχρησον) μέρος τοῦ λίθου. §. θόρυβος.
Bousingot, σκιάδιον ναύτου.
Bousquer, ῥ. (ναυτ.) καταναγκάζω πρὸς ὑπηρεσίαν.
Boussard, ἀρίγγα ἰσχνὴ μετὰ τὴν ᾠοτοκίαν.
Bousserade, θ. εἶδος δένδρου μὲ σταφυλοειδεῖς καρπούς.
Boussoir, (ναυτ.), = Bossoir.
Boussole, θ. πολοδείκτης, πούσουλας.
Bousure, θ. μίγμα πρὸς λεύκανσιν τῶν νομισμάτων.
Bout, ἄκρα. πέρας. ||. le — du sein (de la mamelle), ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ. ||. — de l'an, μνημόσυνον (χρονιάτικα) ἀποθανόντος. ||. au — du compte, τὸ κάτω-κάτω, ἐπὶ πᾶσι. ||. pousser à —, ἐρεθίζω, φέρω εἰς ἀπελπισίαν. ||. venir à — de, κατορθόνω.
Boutade, θ. παραξενιὰ, ἰδιοτροπία.
Boutage, τὸ μέρος τῆς σχεδίας ὅπου ἵσταται ὁ διευθύνων αὐτὴν ναύτης.
Boutargue, θ. αὐγοτάραχον.

Boutasse, θ. κατάστρωμα πρύμνης πλοίου.
Bout-avant, ἐπιστάτης ἀλυκῆς.
Boute, θ. ὑδροθήκη πλοίου.
Bouté, ée, (ἵππος) εὐθύκνημος. §. (οὐσ. θ.) ἀντηρίς.
Bouteau, εἶδος δικτύου ('πόχης, T. κεπτσὲ) διὰ τὰς καρίδας.
Boute-charge, σάλπισμα πρὸς φόρτωσιν τῶν ἵππων.
Boute-dehors ἢ **Bout-dehors**, (ναυτ.), κεραία πρόσθετος.
Boute-en-train, ὁ διεγείρων πρὸς εὐθυμίαν.
Boute-feu, ὁ πυραύστης (τὸ πυρφόρον κοντάρι) τοῦ κανονίου. §. (μτφορ.) ταραχοποιὸς, ταραξίας.
Boute-hors, = Boute-dehors.
Bouteille, θ. φιάλη, μποτίλια. §. (εἰς τὰ πλοῖα) ὁ ἀπόπατος.
Bouter, ῥ. (παλ.), βάλλω, θέτω. §. (τεχν.) ξύνω (τὸ δέρμα). διαιρῶ εἰς φακέλλους τὰς καρφίδας. §. (οὐδ. ἐπὶ οἴνου) πηκταίνω. γλιντζιάζω.
Boutereau (-**rot**), (τεχν.), ἐγκολαπτὴρ διὰ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος τύπους τῶν καρφίδων.
Bouterolle, θ. τὸ κουμπὶ τῆς ἄκρας τοῦ θηκαριοῦ. §. τὸ γλωσσίδι τῆς κλειδωνιᾶς. §. ἐργαλεῖόν τι τῶν χρυσοχόων.
Bouteroue, θ. ἕρκος κατὰ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης.
Boute-selle, σάλπισμα πρὸς ἑτοιμασίαν τῶν ἱππέων.
Bouteuse, θ. ἡ διαιροῦσα τὰς καρφίδας εἰς φακέλλους.
Bouteux, = Bouteau.
Boutiquage, τὸ ἔργον τοῦ ἐργαστηριαρίου.
Boutique, θ. ἐργαστήριον. §. (περιληπτ.) τὰ ἐργαλεῖα τεχνίτου. §. βιβάρι τρυπητόν.
Boutiquier, ἐργαστηριάρης.
Boutis, (κυνηγ.), μέρος σκαμμένον ὑπὸ τῶν ἀγριοχοίρων.
Boutisse, θ. (οἰκοδ.), πέτρα ἐντετειχισμένη κατὰ μῆκος.
Boutoir, ὁ ὀνυχιστὴρ τοῦ πεταλωτοῦ. §. ὁ ξυστὴρ τοῦ βυρσοδέψου. §. τὸ ῥύγχος τοῦ ἀγριοχοίρου. ||. coup de —, (μτφορ.), λόγος δηκτικός.
Bouton, ὁ κάλυξ (τὸ μπουμποῦκι, ὁ γοντζὲς) τῶν ἀνθέων. §. (μτνμ.) κομβίον. §. ἡ ῥώγα τοῦ

βυζιοῦ. §. (τεχν.) σφαίρωμα. §. (ἰατρ.) σπυρὶ, δοθιὴν, βούζουνας. (ἱππιατρ.) ἐξόγκωσις τῆς ὁπλῆς. φῦμα ὑπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ βοὸς κτλ. §. ὄνομα διαφόρων ἀνθέων (λυχνίδων, βατραχίων κλπ.) καὶ κογχυλίων.

Boutonnement, μπουμπούκιασμα τῶν δένδρων.

Boutonner, ῥ. κομβόνω. §. (οὐδ.) (ἐπὶ δένδρ.) μπουμπουκιάζω.

Boutonnerie, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ-

Boutonnier, κομβιοποιὸς ἢ κομβιοπώλης.

Boutonnière, θ. θηλειὰ κομβίου, κομβότρυπα. §. (μτνμ.) λαβωματιά.

Boutriot, ἐργαλ. τοῦ καρφιδοποιοῦ.

Bout-saigneux, λαιμὸς προβάτου ἢ μοσχαρίου.

Bouts-rimés, πλθ. ὁμοιοκαταληξίαι προτεινόμεναι πρὸς στιχουργίαν.

Bouturage, τὸ οὐσ. τοῦ **Bouturer**.

Bouture, θ. κλαδὶ πρὸς φύτευσιν, μόσχευμα.

Bouturer, ῥ. (κηπουρ.), πολλαπλασιάζω διὰ μοσχευμάτων. §. (οὐδ.) ἐβγάλλω μοσχεύματα.

Bouvart ἢ **Bouvelet**, βῶδι νέον, βωδάκι.

Bouvement, = **Bouvet**.

Bouveret(-**ron**), = **Bouvreil**.

Bouverie, θ. βουστάσιον (κρεωπωλείου).

Bouvet, εἶδος ῥυκάνης, πλάνη.

Bouvier, **ère**, βουκόλος, βοηλάτης. 2) = **Gobe-mouche** ἢ **Bergeronnette**.

Bouvière, θ. ὁ μικρότερος τῶν κυπρίνων.

Bouvillon, βωδάκι.

Bouvreuil, εἶδ. πτν., πυῤῥούλας.

Bouzards, = **Bousards**.

Bouze, = **Bouse**.

Bouzine, θ. = **Bousin**.

Bovine, ἐπίθ. (la race—), τὸ τῶν βοῶν γένος.

Boxer (Ἀγγλ.), ῥ. παίζω ταὶς γρονθιαὶς, γρονθοκοποῦμαι.

Boxeur, πυγμάχος, γρονθοκόπος.

Boyard, εἶδος ξυλογαειδάρας. §. μέρος τοῦ κλείθρου τῆς ἁλικῆς.

Boyau, ἔντερον. §. δερμάτινος σωλήν. §. σήραγξ. ||. racler le —παίζω ἀτέχνως τὴν λύραν κτλ.

Boyauderie, θ. χορδοστροφεῖον.

Boyaudier, χορδοστρόφος.

Brac, εἶδος πτηνοῦ (βουκέρωτος) καὶ ἰχθύος.

Bracelet, βραχιόλιον.

Brachial, **ale**, (ἀνατ.) ὁ τοῦ βραχίονος.

Brachié, **ée**, (βτν.) σταυροειδής.

Bracon, στήριγμα ὑδραυλικοῦ καταῤῥάκτου.

Braconnage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Braconner, ῥ. κυνηγῶ χωρὶς ἄδειαν.

Braconnier, ὁ κυνηγῶν εἰς ξένην γῆν ἢ ἀφειδῶς, *λαθροθήρας.

Bractée, θ. φυλλάριον φυόμενον ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ ἄνθους τινῶν φυτῶν (καθὼς τῆς φιλυρέας). 2) εἶδος ἀνεμοδείκτου.

Bractéole, θ. ὑποκορ. τοῦ **Bractée**. 2) = **Bactréole**.

Bracque ἢ **Brague**, θ. (ναυτ.) τὸ σχοινίον τὸ συνέχον τὸ κανόνιον.

Braguet ἢ (θ.) **Braguette**, (ναυτ.) σχοινίον συνέχον τὸ θωράκιον.

Brai, πίσα (λαγαρισμένη). ||. — gras, πίσσα μὲ κατράνι, ὑγρόπισσα. §. κριθὴ κοπανισμένη πρὸς ζυθοποιίαν

Braie, θ. κωλόπανον βρέφους. §. (παλ.) βρακί. §. χαρτὶ πρόστυχον. §. στούππωμα τῆς ἱστοδόκης. §. ἐργαλεῖον πρὸς ἅπλωμα τοῦ κηροῦ. 2) = **Broie**, **Brisoir**.

Brail, παγὶς διὰ τὰ μικρὰ πτηνά.

Braillard, **arde**, φωνακλᾶς, πολυλογᾶς.

Braille, θ. ξύλον πρὸς ἀνακάτωμα τῶν ἁλατιζομένων ἀρίγγων.

Braillement, φωνὴ ὀχληρὰ ζώου.

Brailler, ῥ. (οἰκ.), φλυαρῶ μεγαλοφώνως, μωρολογῶ. §. γρηνιάζω. §. ψάλλω κακοφώνως. §. ἀνακατόνω τὰς ἁλατιζομένας ἀρίγγας.

Brailleur, **euse**, = **Braillard**.

Braiment, 'γκάρυσμα.

Braine, θ. δάμαλις.

Braire, ῥ. 'γκαρύζω. ||. (ὡς οὐσ.) 'γκάρισμα.

Braise, θ. καρβουνιὰ, ἀνθρακιά. χώβολη.

Braiser, ῥ. 'ψήνω εἰς τὴν χώβολην.

Braisier, ἀγγεῖον ὅπου σβύνουν τὴν καρβουνιάν.

Braisière, θ. ἀγγεῖον διὰ τὰ εἰς τὴν χώβολην 'ψηνόμενα.

Braisine, θ. μίγμα ἀργίλλου καὶ σβουνιᾶς ἢ καρβουνοκόνεως πρὸς ὑπάλειψιν τῶν χυτηρίων.

Brak, ἀρίγγα ἐγκαιρόπαστος.

Bramement, ἡ φωνὴ τῆς ἐλάφου, βρώμημα.

Bramer, ῥ. φωνάζω ὡς ὁ ἔλαφος, βρωμῶμαι ἢ βρέμω.

Bran, σκατόν.

Brancard, φορεῖον. §. εἶδος ὀχήματος χωρὶς τροχοὺς, (Τουρκ.) ταχτιρβάνι. §. οἱ βραχίονες τῆς ἁμάξης.

Branchage, (περιληπτ.), τὰ κλαδιὰ δένδρου.

Branche, θ. κλαδὶ, κλάδος (κυρ. καὶ μτνμ.).

Brancher, ῥ. ἐπικάθημαι (ὡς τὰ πτηνὰ) εἰς κλάδον δένδρου.

Branchette, θ. κλαδάκι.

Branche ursine, θ. εἶδος ἀκάνθης.

Branchial, **ale**, (ἀνατομ.), ὁ τῶν βραγχίων.

Branchier, (κυνηγ.), πτηνὸν ἐπικαθήμενον ἀκόμην εἰς τοὺς κλάδους.

Branchies, θ. (πλθ.) τὰ βράγχια (τῶν ἰχθ.).

Branchu, **ue**, πολύκλαδος.

Brande, θ. ἐρείκη, (φυτ.). §. φρύγανα.

Brandebourg, κόσμημά τι περὶ τὰς κομβότρυπας. §. (θ.) εἶδ. γούνας, μαλουτές.

Branderie, θ. μέρος ὅπου κατασκευάζεται-

Brandevin (Γερμ.), οἰνόπνευμα.

Brandillement, κούνημα.

Brandiller, ῥ. (οἰκ.) κουνῶ.

Brandilloire, θ. ἀνεμόκουνια.

Brandir, ῥ. σείω τι εἰς τὴν χεῖρά μου, κραδαίνω (δόρυ κτλ.). §. (τεχν.) συναρμόζω διὰ γομφώματος.

Brandon, φρυκτὸς (πυρσὸς) ἀπὸ ἄχυρα στριμμένα. §. δᾳς ἀναμμένη, (μτφορ.). §. σημεῖον κτήματος κατεσχημένου, ὅρος.

Brandonner, ῥ. στήνω τὸ ἐπί-

τούτῳ σημεῖον (ὅρον) εἰς κατεσχημένον κτῆμα.
Brane, θ. ὁ μαστὸς τῆς λυκαίνης.
Branée, θ. ποτὸν ἀπὸ πίτυρα διὰ τοὺς σιτευομένους χοίρους.
Branlant, **ante**, κινούμενος, κλονούμενος. §. ἑτοιμόῤῥοπος.
Branle, κούνημα. §. χορὸς (συρτός). §. (παλ.) = Hamac, (ὅθ.
Branle-bas, προπαρασκευὴ πρὸς ναυμαχίαν.
Branlement, κλόνος, κούνημα.
Branle-queue, σεισοπυγὶς (ἄλλ.) Hoche-queue.
Branler, ῥ. κουνῶ, σείω. ‖. (οὐδ.) σείομαι.
Branloire, θ. = Balançoire, τραμπάλα.
Braque, εἶδος λαγωνικοῦ.
Braquement, ξίφος κοντὸν καὶ πλατύ.
Braquement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Braquer, ῥ. στήνω (διευθύνω) τὸ πυροβόλον κτλ. πρὸς τὸν σκοπόν.
Braques, θ. πλθ. αἱ χηλαὶ τῆς καραβίδος.
Bras, βραχίων. (πλθ.) ἀγκάλαι. §. χηλαὶ καβούρε κτλ. §. (ναυτ.) οἱ ποδεῶνες (τὰ μπράτσα) τῆς ἀντέννας. ‖. se donner le —, συγκρατοῦμαι. ‖. moulin à —, χειρόμυλος. ‖. fauteuil à —, θρονὶ μὲ ἀκκουμβιστήρια. ‖. — de mer, πορθμὸς θαλάσσης.
Brasement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Braser, ῥ. συγκολλῶ (μέταλλα). §. συντρίβω τὸν ἐπίπαγον τοῦ σχηματισθέντος ἅλατος. §. (ἀμτβτ.) σπινθηρίζω.
Brasier, ἀνθρακιά. §. μαγκάλι.
Brasillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Brasiller, ῥ. ψήνω εἰς ἀνθρακιάν. §. (οὐδ.) σπινθηρίζω (καθὼς ἡ θάλασσα ἀντανακλῶσα τὴν ἡλιακὴν ἢ σεληνιακὴν λάμψιν).
Brasque, θ. = Braisine.
Brasquer, ῥ. ἀλείφω μὲ brasque.
Brassaison, τὸ οὐσ. τοῦ Brasser.
Brassard, βραχιονιστὴρ (ὁπλίτε).
Brasse, θ. ὀργυιά.
Brassée, θ. ἀγκαλὶς (ξύλων κτλ.).
Brasser, ῥ. ἀναδεύω (διὰ τῶν χειρῶν). §. (ναυτ.) στρέφω διὰ τῶν ποδεώνων τὰ ἱστία, μπρατσάρω. §. (ἁλιευτ.) = Bouiller. §. (μτφορ.) ὑποκινῶ (στάσιν).
Brasserie, θ. ζυθοποιεῖον.
Brasseur, ζυθοποιός.
Brasseyage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Brasseyer, ῥ. (ναυτ.), = Brasser.
Brassiage, (ναυτ.), τὸ δι' ὀργυιῶν μέτρημα.
Brassicaires, κραμβοφάγοι, (πεταλοῦδαι).
Brassicourt, ἵππος βλαισόπους.
Brassières, θ. πλθ. εἶδ. καμιζόλας ἢ στηθοπάνου (διὰ τὰ παιδία).
Brassin, καδὶ (ληνὸς) διὰ τὸν ζῦθον.
Brassoir, ἐργαλεῖον πρὸς ἀνάδευσιν τῶν χωνευομένων μετάλλων.
Brassour ἢ (θ.) **Brassoure**, αὐλάκιον τῆς ἁλυκῆς.
Brasure, θ. τὸ μέρος ὅπου εἶνε συγκολλημένα δύο τμήματα μετάλλου.
Bravache, ἐπιθ'. θρασύδειλος, κομποῤῥήμων.
Bravade, θ. ἀψηφησία. §. κομποῤῥημοσύνη.
Brave, ἐπίθ. ἀνδρεῖος. §. χρηστὸς, τίμιος. §. (οἰκ.) στολισμένος.
Bravement, ἐπίῤ. ἀνδρείως. §. ἐπιτηδείως.
Braver, ῥ. ἀψηφῶ. καταφρονῶ. §. αὐθαδιάζω.
Bravo! (ἐπιφών.) εὖγε!
Bravoure, θ. ἀνδρία.
Brayer, τὸ δέμα τῶν σπασμένων. §. τὸ πρὸς ἀνέλκυσιν τοῦ πηλοῦ κτλ. σχοινίον τῶν οἰκοδόμων. §. ὁ τελαμὼν ὅπου στηρίζεται τὸ δόρυ τῆς σημαίας.
Brayer, ῥ. πισσόνω.
Brayette, θ. τὸ ἐμπροσθινὸν σχίσμα τοῦ βρακίου.
Brayeur, ὁ ἀνελκύων τὸν πηλὸν κτλ. ἐργάτης.
Brayoire, θ. = Maque.
Brayon, θ. παγὶς διὰ τὰς ἀλώπεκας κτλ.
Bréant, = Bruant.
Brébis, θ. προβατίνα· πρόβατον.
Brèche, θ. ῥῆγμα εἰς τοῖχον κτλ. §. κενὸν εἰς μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφῃρέθη τι. §. (μτφορ.) προσβολὴ τῆς ὑπολήψεως. ζημία. §. εἶδ. λίθου συμφορητοῦ, ἀμυγδαλίτης. §. = Brégin.
Brèche-dent, κουτσοδόντης.
Brechet, τὸ κόκκαλον τοῦ στήθες.
Brecin, (ναυτ.), σχοινίον πρὸς ἀνέλκυσιν τῶν κεραιῶν κτλ.
Bredaler, ῥ. ἠχῶ καθὼς τὸ ἀδράκτι τοῦ κλωστῆρος ὅταν ἔχῃ μεγάλην τρύπαν.
Brède, θ. εἶδ. φυτοῦ (ἀμαράντε) σπανακοειδοῦς.
Bredin, = Patelle.
Bredindin, σχοινίον πρὸς ἀνέλκυσιν διαφόρων πραγμάτων ἀπὸ τοῦ κύτους τοῦ πλοίου.
Brédir, ῥ. συῤῥάπτω δέρματα διὰ λωρίδων.
Brédissage, ἡ διὰ λωρίδων συῤῥαφὴ δερμάτων.
Brédissure, θ. πάθος τι τοῦ στόματος, κόλλημα τῶν σιαγόνων.
Bredouille, θ. δωδεκάβολον (εἰς τὸ τάβλι).
Bredouillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Bredouiller, ῥ. ὁμιλῶ βιαστικὰ καὶ ἀδιάρθρωτα, δισσολογῶ, βατταρίζω.
Bredouilleur, ὁ βατταρίζων.
Brée, θ. τὸ σιδηροῦν περικάλυμμα τῆς λαβῆς τῆς σφύρας.
Bref, **ève**, βραχύς. σύντομος. ‖. (ὡς ἐπίῤ.) ἐν συντόμῳ. ‖. (οὐσ.) ἐπιστολὴ τοῦ Πάππα. §. σύνοψις (ἐκκλησ.).
Brège, θ. καὶ
Brégin, δίκτυον διὰ τοὺς σάλμωνας.
Bréhaigne, ἐπίθ. θ. στεῖρα, ἄγονος.
Bréhème, θ. = Mélongène.
Breher, ῥ. καρφόνω τὸ πέταλον.
Brelan, εἶδος χαρτοπαιγνίου. §. χαρτοπαικτεῖον.
Brelander, ῥ. χαρτοπαικτῶ, εἶμαι-
Brelandier, χαρτοπαίκτης.
Brelée, θ. χόρτον διὰ χειμερινὴν τροφὴν τῶν προβάτων.
Brelingot, = Berlingot.
Brelle, θ. μικρὰ σχεδία ξυλικῆς.
Breloque, θ. στολίδι μικρᾶς ἀξίας. §. (στρατ.) = Berloque.
Brème καὶ (ὑποκορ.) **Bremotte**, θ. εἶδ. ἰχθ. (κυπρίνου).
Brenade, θ. = Brenée.

Brenèche, θ. μηλίτης οἶνος ἄγέ-νωτος ἀκόμην.
Brenée, θ. μίγμα χόρτων καὶ πιτύρων πρὸς τροφὴν τῶν χοίρων (χηνῶν κτλ.).
Brenneux, euse, σκατωμένος.
Bresagne, θ. = Effraie.
Bresague, θ. = Chouette.
Brequin, ἡ ἕλιξ τοῦ τρυπάνου. §. τὸ τρύπανον.
Bresiller, ῥ. κάμνω θρύμματα, συνθραύω. 2) βάφω μὲ κοκκινόξυλον (μπακάμι).
Breslingue, θ. εἶδ. φράγουλας.
Bresseaux, πλθ. ὁρμιαὶ προσηρτημέναι εἰς τὸ δίκτυον.
Bressin, (ναυτ.), σχοινίον πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων κτλ.
Bresson, βοῦς ὑπόξανθος (σιτόχρους).
Breste, θ. στήσιμον ἰξῶν.
Brétailler, ῥ. ματαιοσχολῶ εἰς ὁπλασκίαν.
Brétailleur, μαχαιροβγάλτης.
Bretauder, ῥ. στραβοκουρεύω. §. (ἱππ.) ὠτοτομῶ.
Bretelle, θ. ὁ ἀορτὴρ τῆς περισκελίδος κτλ.
Bretellerie, θ. κατασκευὴ καὶ πώλησις ἀορτήρων (bretelles).
Bretellière, θ. εἶδος δικτύου.
Brette, θ. σπάθα, (χλευαστ.).
Bretteller καὶ Bretter, ῥ. λαξεύω μὲ ὀδοντωτὸν ἐργαλεῖον.
Bretteur, μαχαιροβγάλτης.
Bretture, θ. χάραγμα εἰς λίθον ἢ ξύλον δι' ὀδοντωτοῦ ἐργαλείου.
Breuil, λόχμη δάσους. §. (ναυτ.) = Garcette.
Breuiller, ῥ. (ναυτ.), = Carguer.
Breuilles, θ. ἢ ἀρσ. πλθ. (ναυτ.) τὰ διάφορα μικρὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα πρὸς συστολὴν τῶν ἱστίων. 2) τὰ ἔντερα τῆς ἀρίγγας κτλ.
Breuvage, ποτόν. §. ἰατρικόν.
Brève, θ. ἡ ποσότης τῶν εἰς μίαν μόνην βράσιν τοῦ μετάλλου παραχθέντων νομισμάτων. §. εἶδ. πτηνοῦ (κόρακος).
Brevet, πιττάκι, δίπλωμα, (Ατν.) βρέβιον. 2) βαφική τις σκευασία.
Brevetable, ἐπίθ. ἄξιος διπλώματος, βραβεύσιμος.
Brevetaire, ὁ φέρων δίπλωμα.
Breveter (τὸ t δὲν διπλασιάζεται, τὸ e δὲ μόνον τῆς παραληγ. βαρύνεται πρὸ τῶν ἀφώνων συλλαβῶν), ῥ. δίδω δίπλωμα εἴς τινα.
Breveux, εἶδος ἀγκίστρου διὰ τοὺς ἀστακοὺς καὶ παγούρους.
Bréviaire, βιβλίον ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας, σύνοψις. §. ἀκολουθία.
Brévicaude, ἐπιθ. βραχύουρος. (βτν.) βραχύμισχος.
Brévipèdes, πλθ. βραχύποδα καὶ-
Brévipennes, πλθ. βραχύπτερα καὶ-
Brévirostres, πλθ. βραχύρραμφα (πτηνά).
Brévité, θ. βραχύτης (συλλαβῆς).
Breviuscule, ἐπιθ. ὑποκορ. ὀλίγον τι. βραχὺς (κοντός).
Bride, θ. κλάσμα ἄρτου. §. (πλθ.) τὰ ἀποφάγια. §. (μτφορ.) φράσεις ἀσυνάρτητοι.
Bric-à-brac (marchand de—), παλαιοπώλης.
Brick, καράβι δικάταρτον, βρίκιον.
Bricole, θ. τὸ περὶ τὸ στῆθος μέρος τῶν ζυγολωρίων, §. ὁ ἀορτὴρ (ἀναφορεὺς) τῶν ὑδροφόρων κτλ. §. δίκτυον δι' ἐλάφους κτλ. §. ἡ κατ' ἀντίκρουσιν σφαιροβολία. §. (μτφορ.) πλάγιον (δόλιον) μέσον.
Bricoler, ῥ. σφαιροβολῶ δι' ἀντικρούσεως. §. (μτφορ.) λοξοδρομῶ, καρκινοβατῶ.
Briçolier, ἵππος παρήορος (παρεζευγμένος).
Bride, θ. χαλινός. §. λωρὶ σκιαδίου. §. στεφάνι δοκοῦ.
Brider, ῥ. χαλινόνω. §. (μτφορ.) καταναγκάζω. περιορίζω.
Bridier, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων χαλινάρια.
Bridoir, τὸ λωρὶ (κράτημα) τοῦ σκιαδίου.
Bridon, χαλινὸς χωρὶς περιστόμιον, φορβειά.
Bridure, θ. (ναυτ.), δέσιμον τῶν τεντωμένων σχοινίων.
Brie, θ. σκυτάλη μὲ τὴν ὁποίαν ζυμόνουν.
Brier, ῥ. ζυμόνω μὲ τὴν ἐπὶ τούτῳ σκυτάλην.
Brief, ève, βραχύς, σύντομος.
Brièvement, ἐπίρ. συντόμως.
Brièveté, θ. βραχύτης (διαρκείας).
Brifauder, ῥ. πρωτοκτενίζω τὰ ἔρια.
Brifer, ῥ. (χυδ.), χάφτω. 2) σαλακόνω.
Brifeur, euse, (χυδ.), φαγᾶς. 2) τσαπατσούλης.
Brigade, θ. τάγμα στρατιωτικόν. ἐνωμοτία.
Brigadier, ἐνωμοτάρχης. 2) (ναυτ.) πρωτελάτης λέμβου.
Brigand, ληστής.
Brigandage, ληστεία. §. κατάχρησις (ἐξουσίας).
Brigandeau, (οἰκ.), κλεπτάκος.
Brigander, ῥ. ληστεύω.
Brigandin καὶ (θ.) Brigandine, εἶδ. πλοίου, μικρὸν βρίκι, βριγαντίνι.
Brignole, θ. ξηρὸν δαμάσκηνον.
Brigue, θ. ῥᾳδιουργία.
Briguer, ῥ. ῥᾳδιουργῶ. σπουδαρχῶ.
Brigueur, μνηστὴρ (σπουδαρχῶν περὶ) δημοσίας θέσεως.
Brijeau, διάφορα γεννήματα σπειρόμενα ὁμοῦ ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς χόρτος.
Brillamment, ἐπίρ. λαμπρῶς.
Brillant, ante, λαμπρός, μεγαλοπρεπής. ‖. (οὐσ.) λαμπρότης. 2) διαμάντι (πολύεδρον), μπριλλιάντι.
Brillanter, ῥ. κόπτω εἰς σχῆμα πολύεδρον τὸν ἀδάμαντα. §. (μτφορ.) λαμπρύνω μὲ στιλπνὰς φράσεις (τὸ ὕφος μου).
Briller, ῥ. λάμπω. §. (μτφορ.) διαπρέπω, φαντάζω.
Brilloter, ῥ. (χυδ.), ὑπολάμπω.
Brimbale, θ. ὁ μοχλὸς τῆς ἀντλίας.
Brimbaler, ῥ. κουνῶ ἀδιακόπως. §. σημαίνω ὀχληρῶς τὸν κώδωνα.
Brimborion, στολίδι πρόστυχον; λῆρος.
Brin, κάρφος, τσάκνον. κλωνίον. §. τὸ ἐλάχιστον. ‖. brin d'arbre (de bois), δένδρον (ξύλον) ἀκέραιον (ἀπελέκητον). ‖. brin à brin, τρίχα—τρίχα.
Brinasse, θ. στουππὶ δευτέρας ποιότητος.
Brinbasse, θ. ὁ καρπὸς τοῦ-

BRINBASSIER, =AIRELLE.
BRINDE, θ. ποτηριὰ εἰς ὑγείαν τινός.
BRINDESTOC, ῥάβδος πρὸς διαπήδησιν τάφρων.
BRINDILLE, θ. κλωνὶ, κλωνάρι.
BRINGUEBALE, =BRINBALE.
BRINGUE, θ. (χυδ.), παληάλογον.
BRIOCHE, θ. εἶδ. ζυμαρικοῦ.
BRIOINE, θ. = COULEUVRÉE.
BRION, (βτν.), βρύον. §. (ναυτ.) ἐσωτρόπιον.
BRIOTTE, θ. εἶδ. ἀνεμώνης.
BRIQUAILLONS, πλθ. (μεταλλεργ.) κεραμιδοκόμματα παρεμβαλλόμενα μεταξὺ τοῦ κλιβάνου.
BRIQUE, θ. πλίνθος· τούβουλον. §. πλάκα (σαπουνίου).
BRIQUET, (T.) τσακμάκι. §. ξίφος κοντὸν καὶ κυρτόν.
BRIQUETAGE, πλινθουργία. §. πλινθοειδὲς ἄλειμμα τοίχου.
BRIQUETER, ῥ. χρίω πλινθοειδῶς τοῖχον. §. στρώνω μὲ τούβουλα.
BRIQUETERIE, θ. πλινθουργεῖον.
BRIQUETEUR καὶ
BRIQUETIER, πλινθουργός.
BRIQUETTE, μικρὰ πλὰξ τεχνητοῦ γαιάνθρακος.
BRIS, ῥῆξις (θύρας, σφραγῖδος κτλ.). ||. (πλθ.) ναυάγια. ||.—de ban, ἐπιστροφὴ ἐξορίστου ἄνευ ἀδείας.
BRISABLE, θραυστός.
BRISANT, ξέρα, ῥηγμὶν, κυματωγή.
BRISE, θ. αὖρα, ἀεράκι.
BRISE-COU, σκάλα ἐπικίνδυνος· πήδημα τολμηρόν.
BRISÉES, θ. πλθ. (κυνηγ.), κλάδος τεθραυσμένος πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ δρόμου. ||. (μτφορ.) aller sur les—de q., συναγωνίζομαι πρός τινα.
BRISE-GLACE, ἀντηρὶς προέχουσα τῶν ἀψίδων τῆς γεφύρας πρὸς θραῦσιν τῶν καταφερομένων πάγων.
BRISEMENT, θραῦσις τῶν κυμάτων εἰς τὸ παράλιον, κυματωγή. ||. — de cœur, συντριβὴ τῆς καρδίας.
BRISE-MOTTE, (γεωργ.), βωλοκόπι. §. εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) TRAQUET MOTTEUX.
BRISE-PIÈRE, ἐργαλ. χειρουργ., *λιθοθραύστης.
BRISER, ῥ. θραύω, συντρίβω, σπάνω. §. (μτνμ.) κατακουράζω. ||. brisons là (là-dessus), φρσ. φθάνει! περιττὰ τὰ περαιτέρω λόγια.
BRISE-SCELLÉ, κλέπτης, *σφραγιδολύτης.
BRISE-TOUT, ὁ σπάνων ὅ,τι πιάση, ζημιάρης.
BRISEUR (D'IMAGES), εἰκονοκλάστης.
BRISE-VENT, (κηπουρ.), πρόβολος κατὰ τοῦ ἀνέμου.
BRISOIR, κόπανος τοῦ λιναρίου ἢ τοῦ ἀχύρου.
BRISURE, θ. ῥῆγμα, σπάσιμον. §. (τεχν.) κλείδωσις τῶν συναρμοστῶν τεχνουργημάτων. ||. mât à—, κατάρτι κομματιαστὸν (ἐκ συμβολῆς).
BROC, κουβᾶς. 2) (ἀρχ.) ἀντὶ
BROCHE, (ὅθ. ||.) de broc en bouche, ἀπὸ τὴν σούβλαν κ' εἰς τὸ στόμα. ||. de bric et de broc, ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, μὲ κάθε τρόπον.
BROCAILLE, θ. λιθόστρωτον ἀπὸ παλαιόπετραις.
BROCANTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
BROCANTER, ῥ. μεταπωλῶ (σκεύη, ἔπιπλα κτλ.).
BROCANTEUR, EUSE, μεταπράτης (σκευῶν κτλ.).
BROCARD, σκῶμμα δηκτικόν.
BROCARDER, ῥ. σκώπτω δηκτικῶς, χλευάζω.
BROCARDEUR, EUSE, σκώπτης.
BROCART, μεταξωτὸν χρυσοΰφαντον.
BROCATELLE, εἶδ. BROCARD βαμβακεροῦ. §. εἶδος ποικίλου λίθου, σομακί.
BROCHAGE, χαρτοδέσιμον βιβλίου.
BROCHE, θ. σουβλὶ, σούβλα. §. καλτσοβελόνη. §. τὸ ἀδράκτι τῆς ῥοδάνης. §. ὁ πεῖρος τοῦ βαρελλίου. §. τὸ γλωσσίδι τῆς κλειδωνιᾶς. §. (πλθ.) οἱ χαυλιόδοντες τοῦ ἀγριοχοίρου. §. τραπεζικὸν γραμμάτιον μικρᾶς ποσότητος.
BROCHÉE, θ. σουβλιὰ (κρέατος).
BROCHER, ῥ. ποικίλω μὲ κλαδιὰ κτλ. τὸ ὕφασμα. §. σκαλίζω τὸ ἀμπέλι. §. χαρτοδένω βιβλίον. §. (μτφορ.) αὐτοσχεδιάζω. ||. ||. brochant sur le tout, (φρσ.), ὡς ἐπίμετρον (ἀηδίας, δυσχερείας κτλ.).
BROCHET, (ἰχθ. ποτάμ.) ἀνθίας, λύκος.
BROCHETER, ῥ. σουβλίζω. §. σαματόνω (γουναρικὰ), προσπατταλεύω. §.—(ναυτ.) μετρῶ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου.
BROCHETON, ὑποκ. τοῦ BROCHET
BROCHETTE, θ. σουβλίτσα.
BROCHEUR, βιβλιοῤῥάφος.
BROCHOIR, σφυρὶ τοῦ πεταλωτοῦ.
BROCHON, τὸ κόμμι τοῦ βδελλίου.
BROCHURE, θ. χαρτοδέσιμον βιβλίου. §. βιβλίον χαρτοδεμένον
BROCOLI, εἶδ. κράμβης τῆς Ἰταλ
BROCOTTES, θ. πλθ. τὰ βουτυρώδη μόρια τοῦ τυρογάλακτος.
BRODEQUIN, εἶδ. ὑποδήματος, ἐμβάτης. §. (συνκδ.) ἡ κωμῳδία §. εἶδος βασάνου, ποδοκάκη.
BRODER, ῥ. κεντῶ (ὕφασμα). § ποικίλω ἐπὶ τὸ μυθωδέστερον τὴν διήγησιν.
BRODERIE, θ. κέντημα. §. κεντίδι. §. προσθήκη εἰς διήγησιν.
BRODEUR, EUSE, κεντητὴς, κεντήστρια.
BRODOIR, κουβαράκι τῶν πιλοποιῶν κλπ. §. ἐργαλεῖος τῶν σειρητίων.
BROIE, θ. = BRISOIR.
BROIEMENT, κοπάνισμα. τρίψιμον.
BRONCHADE, θ. σκόνταμμα, παραπάτημα ἵππου.
BRONCHE, θ. (ἀνατ.) βρόγχος.
BRONCHEMENT, = BRONCHADE.
BRONCHER, ῥ. προσκόπτω, σκοντάπτω. §. (μτφορ.) σφάλλω.
BRONCHIAL, ALE, καὶ BRONCHIQUE, ἐπίθ. (ἀνατ.) ὁ τῶν βρόγχων.
BRONCHOIR, διπλωτήριον τῆς τσόχας.
BRONDISSAGE, σούππωμα τῶν κενῶν διαστημάτων τοῦ κλιβάνου τῆς ὑπονόμου.
BRONZAGE, τὸ οὐσ. τοῦ BRONZER.
BRONZE, κρᾶμα χαλκοῦ καὶ ἄλλων μετάλλων, ὠρίχαλκος, (κοιν.) μπροῦντζος. §. νόμισμα ἢ ἄγαλμα χάλκινον.
BRONZER, ῥ. χρωματίζω (καὶ μου σκληρύνομαι) εἰς εἶδος ὠριχάλκου.

Broquart, (κυνηγ.), ἀγρίμιον ἑνὸς ἔτους.
Broque, = Brocoli.
Broquelines, θ. πλθ. τὰ ἄκρα (σκύβαλα) τῶν καπνοφύλλων.
Broquer, ῥ. περνῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῶν βραγχίων μικροῦ ὀψαρίου κλωστὴν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς δόλωμα.
Broquette, θ. καρφάκι, πρόκα.
Broqueteur, (γεωργ.) ὁ σωρεύων καὶ φορτόνων τὰ δεμάτια.
Bros, σῶμα ἑτερογενὲς μεταξὺ τῶν φύλλων ναστοχάρτου.
Brossage, βούρσισμα.
Brosse, θ. ψῆκτρα, βούρτσα. §. (πλθ.) λόχμη.
Brossée, θ. βούρτσισμα. §. (μτνμ. καὶ χλευας.) ξυλοκόπημα.
Brosser, ῥ. βουρτσίζω. §. (εἰρων.) ξυλοκοπῶ. §. (κυνηγ.) διατρέχω τὴν λόχμην δάσους.
Brosserie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Brossier, ψηκτροποιὸς(-πώλης).
Brossure, θ. ἡ διὰ τῆς ψήκτρας μόνον βαφὴ τῶν δερμάτων
Brou, τὸ χλωρὸν ἐξώφλοιον τῶν καρύων κλπ.
Brouailles, θ. πλθ. (μαγειρ.), τὰ ἔντερα τῶν ἰχθύων.
Brouée, θ. βροχὴ αἰφνιδία καὶ ὀλιγοχρόνιος.
Brouet, ζωμός.
Brouette, θ. φορεῖον μονότροχον, χειραμάξιον.
Brouettée, θ. ὅσον χωρεῖ ἓν χειραμάξιον.
Brouetter, ῥ. κουβαλῶ διὰ τῆς χειραμάξης.
Brouettier, ὁ σύρων τὴν χειράμαξαν.
Brougnée, θ. (ἁλιευτ.) εἶδος μακρουλοῦ κύρτου.
Brouhaha, (οἰκ.), ὀχλοβοή, θόρυβος.
Brouï, σωλὴν (φυσητήριον) τῶν ἐγκαυστουργῶν.
Brouillage, (κηπουρ.), ἅπλωμα (σκόρπισμα) τῶν ξεῤῥιζωθέντων χόρτων.
Brouillamini, (χυδ.), ἀταξία, σύγχυσις. §. (ἱππιατρ.) εἶδος ἐμπλάστρου.
Brouillard, ὁμίχλη, καταχνιά. §. (ἐμπορ.) πρόχειρον βιβλίον (κατάστιχον). §. (ἐπίθ.) papier —, στουππόχαρτον.

Brouille, θ. (οἰκ.) = Brouillerie.
Brouille-blanche, θ. εἶδος φυτοῦ (βατραχίου).
Brouiller, ῥ. συγχέω, ἀνακατόνω. §. (μτφορ.) περιπλέκω, ἐμπεριδεύω. §. συγκρούω δύω τινὰς πρὸς ἀλλήλους. ||. le temps se brouille, ὁ καιρὸς χαλνᾷ (συννεφιάζει). ||. il se brouilla, τὰ ἔχασεν(ὁμιλῶν),ἐμπεριδεύθη.
Brouillerie, θ. σύγχυσις (μεταξὺ φίλων), κάκιωμα.
Brouillon, onne, ἀνακατωτούρης, ταραξίας. §. (οὐσ. ἀρσ.) σχέδιον (ἐγγράφου), πρωτόγραφον.
Brouillonner, ῥ. σχεδιάζω ἔγγραφον.
Brouir, ῥ. ξηραίνω, καίω.
Brouissure, θ. καύσιμον τῶν φυτῶν ὑπὸ τοῦ ψύχους ἢ τοῦ ἡλίου.
Broussailler[1], ῥ. φυτεύω (περιφράσσω) μὲ χαμόκλαδα.
Broussailles, θ. πλθ. θάμνοι, χαμόκλαδα, (Τ.) τσαλιά.
Brousse, θ. εἶδος τυριοῦ.
Brousser, ῥ. διέρχομαι κυνηγῶν διὰ τῶν θάμνων. 2) τυριάζω.
Broussin, φῦμα ξυλῶδες ἐπὶ τῶν δένδρων.
Brout, τὰ νεόβλαστα χαμόκλαδα.
Brouter, ῥ. βόσκω (τοὺς ἀκρέμονας τῶν δένδρων). §. (κηπυρ.) βλαστολογῶ δένδρον. ||. les bêtes broutantes, (κυνηγ.), αἱ ἔλαφοι κτλ.
Broutilles, θ. πλθ. φρύγανα. §. μηδαμινὰ πράγματα.
Broyage, κοπάνισμα, τρίψιμον.
Broye, = Brisoir.
Broyement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Broyer, ῥ. τρίβω, κοπανίζω.
Broyeur, ὁ τρίβων (κοπανίζων).
Broyon, (τπγρφ.), ἐργαλεῖον διὰ τὴν μελάνην. §. κόπανος διὰ τὴν λάσπην. §. παγὶς διὰ τὰ ἀγρίμηα.
Bru, θ. ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ, νύμφη
Bruant, εἶδ. πτν. (κριθολόγου), φλυτζοῦνι.
Bruantin, εἶδος πτηνοῦ (χλωρίωνος).
Bruc, εἶδ. θάμνου (ἐρείκης).
Brucelles, θ. πλθ. λαβίδιον μὲ ἐλατήριον.
Bruée, θ. ἐξάτμισμα τῆς ζύμης.
Brugnon, μηλοῤῥοδάκινον (;).

Bruguet, εἶδος ἀμανίτου.
Bruine, θ. ψιλὴ βροχή, ψηχάλα.
Bruiner, ῥ. ψηχαλίζει.
Bruir, ῥ. ἁπαλύνω διὰ τοῦ ἀτμοῦ τὸ ὕφασμα.
Bruire, ῥ. ἠχῶ, βούζω, μπουμπουνίζω.
Bruisiner, ῥ. (ζυθοπ.), χονδροκοπανίζω τὸ γέννημα.
Bruissement, βοή, βόμβος (τῶν ὠτίων κτλ.).
Bruit, κρότος, βοή, ταραχή, θόρυβος, τύρβη. §. φήμη, ᾀδόμενον. ||. à petit —, ἡσύχως.
Brûlable, ἐπιθ. ἄξιος νὰ καῇ.
Brûlage, κόπρισμα τῆς γῆς δι' ἐπικαύσεως τῶν χόρτων.
Brûlant, ante, καυσικός, καίων. §. (μτφορ.) φλογερός, διακαής.
Brûlement, καύσιμον (πραγματειῶν κτλ.).
Brûler, ῥ. καίω, καίομαι. ||. (μτφορ.) εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ πράξω τι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) τσίκνα φαγητοῦ, καῦλα.
Brûlerie, θ. διασταλακτήριον οἰνοπνεύματος.
Brûle-tout, ἴδε Binet.
Brûleur, ἐμπρηστής.
Brûlot, πυρπολικὸν (πλοῖον). §. στιλβωτήριον τῶν κατόπτρων. §. εἶδος ἐντόμων (σκνιπῶν;).
Brulottier, ναύτης πυρπολικοῦ (πλοίου).
Brûlure, θ. καύσιμον.
Brumaire, ὁ β'. μὴν τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ. (23 Ὀκτ.-21 Νοεμβ.), ὁμιχλώδης.
Brumal, ale, χειμερινός.
Brume, θ. ὁμίχλη (τῆς θαλάσσης).
Brumée, θ. εἶδος γάδου (ὀνίσκυ).
Brumel, εἶδος ὁρμιᾶς.
Brumeux, euse, ὁμιχλώδης.
Brun, une, φαιός, σκοῦρος. (ἐπὶ ἀνθρ.) μελαχροινός. ||.(οὐσ. ἀρσ.) τὸ φαιὸν (χρῶμα). §. (θ.) τὸ λυκαυγὲς τῆς ἑσπέρας.
Brunâtre, ἐπίθ. ὑπόφαιος.
Brunelle, θ. εἶδος ἐχίδνης.
Brunet, ette, μελαγχροινούτσικος. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος πτηνοῦ παρυδατίου, πέλιδνος.
Bruni, τὸ στιλπνὸν μέρος (ἢ ὑαλάδα) τοῦ χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ σκεύους.
Brunie, θ. εἶδος ῥάμνου.

Brunir, ρ. χρωματίζω τι αἶθόν. §. (ἐπὶ μετάλλ.) στιλβόνω.
Brunis, τὸ στιλπνὸν (ἐπὶ μετάλλων).
Brunissage, στίλβωσις καὶ-
Brunisseur, στιλβωτὴς καὶ-
Brunissoir, στιλβωτήριον (μετάλλων).
Brunissure, θ. = Bruni. §. (βαφ.) ἀμαύρωσις τοῦ χρώματος.
Brunoir, εἶδος κοσσύφου τῆς Ἀφρ.).
Bruse, εἶδος θάμνου (ἐρείκης).
Brusque, ἐπιθ. ἀπότομος (τρόπος, λόγος κτλ.). §. αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος. ||. vin—, οἶνος τραχὺς, πράμνειος.
Brusquement, ἐπίρ. ἀποτόμως. §. αἰφνιδίως.
Brusquer, ρ. φέρομαι ἀποτόμως πρός τινα. §. ἐπιχειρῶ τι ἐκ τοῦ παραχρῆμα. ἐπισπεύδω. διακυβεύω. §. (μαγειρ.) καυσαλίζω.
Brusquerie, θ. τὸ ἀπότομον (τρόπου κτλ.). λόγος ἢ πρᾶξις ἀπότομος.
Brut, ute, ἀκατέργαστος. §. (μτφορ.) ἀνάγωγος. §. (ἐπὶ ἐμπορευμ.) χωρὶς ἐκπεσμὸν (τοῦ βάρους, τῶν ἐξόδων κτλ.).
Brutal, ale κτηνώδης. §. βάναυσος.
Bbutalement, ἐπίρ. βαναύσως.
Brutaliser, ρ. φέρομαι βαναύσως πρός τινα.
Brutalité, θ. τὸ κτηνῶδες. σκαιότης (ἤθες, τρόπων). χωριατιά.
Brute, θ. ζῶον ἄλογον, κτῆνος.
Brutier, εἶδος ὀρνέου (buse).
Brutification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Brutifier, ρ. μεταβάλλω εἰς κτῆνος, ἀποκτηνόω.
Bruyamment, ἐπίρ. θορυβωδῶς.
Bruyant, ante, θορυβώδης.
Bruyère, θ. εἶδος θάμνȣ, ἐρείκη. §. τόπος ἐρεικόφυτος.
Bruyéreux, euse, κατάφυτος μὲ ἐρείκας.
Buanderie, θ. πλυσταρειόν.
Buandier, ère, πλύντης, πλύσρα.
Bubale, εἶδος αἰγάγρου (ἀντιλόπη) τῆς Ἀφρ.
Bube, θ. σπυράκι.
Bubon, πρήξιμον (τῶν βȣβώνων).
Bubuler, ρ. φωνάζω ὡς ὁ βύας (μποῦφος).

Bucarde, θ. εἶδος ὀστρέων διθύρων, βουκάρδιον.
Bucardier, ὁ πολύπους τοῦ βουκαρδίου.
Bucardite, βουκάρδιον ἀπολελιθωμένον, βουκαρδίτης.
Buccal, ale, (ἀνατ.), ὁ τοῦ σόματος.
Buccin, εἶδος ὀστρ., σρόμβος, κῆρυξ.
Buccinal, ale, βουκινοειδής.
Buccinateur, (ἀρχ.), βουκινάτωρ. §. (ἀνατ.), ὁ μεταξὺ τῶν δύω σιαγόνων (μῦς).
Buccine, θ. βυκάνη, βούκινον.
Bucciné, ée, βουκινοειδής.
Buccinelle, θ. = Turbinelle.
Buccinier, ὁ πολύπȣς τοῦ σρόμβου, στρομβίτης, βουκινίτης.
Buccinites, θ. πληθ. βουκινῖται, (εἶδος ἀπολιθωμάτων).
Bûche, θ. κούτσουρον διὰ τὸ πῦρ. (μτφορ.) ἠλίθιος.
Bûcher, ἀποθήκη ξύλων καυσίμων. §. πυρὰ (νεκροῦ ἢ καταδίκου).
Bûcher, ρ. πελεκῶ ἐκ τοῦ προχείρου.
Bûcheron, ξυλοκόπος.
Bûcheronne, θ. ἡ γυνὴ τοῦ ξυλοκόπου.
Bûcheronner, ρ. ἐργάζομαι ὡς ξυλοκόπος.
Bûchette, θ. ξυλάριον. §. κάρφος (ἀχύρου κτλ.).
Buchilles, θ. πλ. τρίμματα ὠρειχάλκȣ ἀποπίπτοντα ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας τῶν πυροβόλων.
Budget (Ἀγγλ.), προϋπολογισμὸς (τῶν ἐτησίων προσόδων καὶ ἐξόδων Κράτους).
Buffet, σκευοθήκη τῆς τραπέζης. §. συγκρότημα σκευῶν. §. ἡ ὀργανοθήκη τῶν Λατινικῶν ἐκκλησιῶν. §. ἡ ἄμφωτις τῆς περικεφαλαίας.
Buffeter (διπλασιάζεται τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. οἰνοκλοπέω.
Buffeteur, οἰνοκλόπος (ἀμαξηλάτης).
Buffle, βουβάλι. §. βουβαλοτόμαρον. §. στιλβωτήριον.
Buffleterie, θ. τὰ δερμάτινα μέρη τῆς σκευῆς τῶν στρατ.
Buffletier, ὁ κατασκευάζων διάφορα πράγματα ἀπὸ βȣβαλοτόμαρον.
Bufflетin καὶ Bufflon, βουβαλάκι.
Bufflone, θ. βουβάλα.
Bugadier, ἡ χύτρα τοῦ μυρεψοῦ.
Bugadière, θ. κονιοδόχη (τῶν σαπωνουργείων).
Bugle, θ. χαμαίπιτυς, (φυτ.).
Buglose(-sse), βούγλωσσον, (φυτ.)
Bugrane, θ. ὄνωνις, (φυτ.)
Buhot, κερκὶς διὰ τὰ πλουμίδια τῶν μεταξωτῶν. §. (πλθ.) πτεροθύσανοι χρησιμεύοντες ὡς σημεῖα τῶν πτεροπωλείων. §. (ναυτ.) = Espolins.
Buhottier, δίκτυον ('πόχη, κεπτσὲς) διὰ τὰς καρίδας.
Buis, πύξος, τσιμισίρι, (τὸ δένδρον καὶ τὸ ξύλον). §. (σκυτοτομ.) στιλβωτήριον.
Buisard, = Busard.
Buissaie, θ. δάσος πύξων.
Buisse, θ. εἶδος λαβίδος τῶν ῥαπτῶν.
Buisserie, θ. σανὶς πρὸς βαρελλοποιίαν.
Buissière, θ. μέρος κατάφυτον ἢ περίφρακτον μὲ πύξους.
Buisson, θάμνος ἀκανθώδης, (T.) τσαλί. ||. le—ardent, ἡ φλεγομένη βάτος. §. πυράκανθα.
Buissonnaie, θ. λόχμη (θάμνων).
Buissonner, ρ. (γεωργ.), λοχμοῦμαι. §. (κυνηγ.) ἀναχωρῶ ἐντὸς τῆς λόχμης καθὼς οἱ ἔλαφοι ὅταν ἀλλάσσωσι τὰ κέρατά των.
Buissonnet, θαμνίσκος.
Buissonneux, euse, θαμνώδης.
Buissonnier, ère, θαμνοδίαιτος. ||. faire l'école—, (φρσ.), μὴ ὑπάγειν εἰς τὸ σχολεῖον.
Buissures, θ. πλθ. αἱ ἐπὶ τοῦ μετάλλȣ ἀκαθαρσίαι τοῦ πυρός.
Bulbe, θ. βολβός.
Bulbeux, euse, βολβώδης.
Bulbifère, ἐπίθ. βολβοφόρος.
Bulbille καὶ Bulbule, θ. ὑποκορ. τοῦ Bulbe, βολβίσκος.
Bulbipare, ἐπίθ. βολβοτόκος (ὡς οἱ πολύποδες).
Bulbonac, = Lunaire.
Bulin, εἶδος κογχυλίου (το μικρότατον τῶν κογχυλίων).
Bullaire, συλλογὴ τῶν Παπικῶν διαταγμάτων.
Bulle, θ. φοῦσκα (τοῦ νεροῦ),

πομφόλυξ. §. διάταγμα τοῦ Πάππα, σιγγίλιον. §. εἶδος ὀστρ., φοῦσκα.
Bullé, ée, ἐπίσημος, σιγγιλιώδης, (ἐπὶ ἐγγράφ.). 2) (βτν.) = Bulleux.
Bullescence, θ. (βτν.) τὸ πομφολυγωτὸν τῶν φύλλων (καθὼς τοῦ κραμβολαχάνου).
Bulletin, ψηφοδέλτιον. §. ἔκθεσις ἐπίσημος, διάγγελμα. συλλογὴ (νόμων κτλ.).
Bulleux, euse, (βτν.), πομφολυγωτός. (ἰατρ.), πεμφλιγώδης.
Bullicame, πηγὴ πομφολυγίζουσα ἀνθρακικὸν ὀξὺ εἰς τὸν πυθμένα της.
Bullier, ὁ πολύπους τῆς φούσκας (Bulle).
Bune, θ. ὁ ὑπεράνω τῶν σιδηρουργείων (τοῖχος).
Bunette, θ.=Fauvette(d'hiver).
Bupreste, βούπρηστις, (ἔντ.).
Buquet, ἐργαλεῖον (κύκηθρον) τῶν βαφέων.
Buraliste, ὁ ἐπὶ τῶν πληρωμῶν καὶ εἰσπράξεων γραφείου (λαχείου κτλ.).
Burat, εἶδος σαγιακίου (Bure).
Buraté, ée, ὑφασμένος ὡς ἂν Burat.
Buratine, θ. εἶδος μεταξομαλλίνου ὑφάσματος.
Burbot, =Lotte.
Bure, θ. σαγιάκι, σκουτί, ἀμπᾶς. §. στόμιον (φρέαρ) μεταλλείου.
Bureau, γραφεῖον. §. τμῆμα.
Burocratie, γραφειοκρατία.
Burette, μικρὰ φιάλη.
Burgandine, τὸ ὡραιότερον εἶδος τῶν -
Burgau, κόγχος ἢ μαργαροφόρος, (ὄστρ. τῶν Ἰνδ.).
Burgeage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Burger, ῥ. ἀναβράζω τὴν ὕαλον (δι' ἐμβάψεως χλωρῶν ῥάβδων).
Burgrave, ἄρχων τῆς Γερμαν.
Burgraviat, ἡ ἀξία τοῦ Burgrave.
Burin, γλυφὶς (χαλκογράφου). §. λοστὸς μεταλλευτοῦ.
Buriner, ῥ. ἐγχαράττω διὰ τῆς γλυφίδος, (κοιν.) σκαλίζω (εἰς μέταλλον).
Burlesque (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. γελοῖος ἐπὶ τὸ ἀλλόκοτον, παράξενος.
Buron, καλύβη ποιμένων.
Buronnier, ποιμὴν καλυβίτης.
Bursaire, ἐπιθ. θυλακοειδής, ἡ θυλακοφόρος.
Bursal, ale, φορολογικὸς (νόμος κτλ.).
Bursicule, θ. θυλάκιον, σακκουλάκι.
Busart, εἶδ. ἱέρακος (κίρκου), ἀλεκτοροθήρας.
Busc, τὸ βαλαίνιον ἢ λεπίδιον τοῦ περιστηθίου (corset). 2) ἀντιστηρίγματα τῶν μοχλῶν τοῦ κλείθρου τῶν ποταμῶν κτλ.
Buse, θ. ὄρνεον (ἄχρηστον πρὸς θήραν), κίρκος ἢ τριόρχης. §. (μτφορ.) εὐήθης. §. (τεχν.) σωλὴν πνευστῆρος ἢ φυσεροῦ ἢ κρήνης ἢ καπνοδόχης.
Busette, θ. =Fauvette.
Buson, εἶδος κίρκου (ἱέραχος).
Busquer, ῥ. βάλλω Busc.
Busserolle, θ.=Arbousier(trainant).
Buste, τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, προτομή. 2) κουτὶ διὰ τὰς δαμασκηνὰς σταφίδας.
Bustie, θ. βούφθαλμον, (φυτ.).
But, σκοπὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). τέρμα, ||. de — en blanc, ἀπ' εὐθείας, χωρὶς αἰτίαν ἢ προοίμια. ||. but à but, ἴσια-καὶ -ἴσια
Bute, θ. κοπίδι τοῦ πεταλωτοῦ.
Buteau, =Buse.
Butée, ἴδε Buttée.
Buter, ῥ. κτυπῶ εἰς τὸ σημάδι, εὐστοχῶ. §. (ἀρχιτ.) στηρίζω δι' ἀντηρίδος. §. (αὐτπθ.) ἐπιμένω εἴς τι, διατείνομαι. ||. ils se butent, ἀντιφέρονται.
Butin, λεῖα, λάφυρον.
Butiner, ῥ. κάμνω λάφυρα, ληΐζομαι.
Butineur, euse, λαφυραγωγός.
Butoir, (σκυτοτομ.), κοπίδι(ον).
Butor, εἶδος ὀρνέου, πῶϋγξ (;). §. (μτφορ.) εὐήθης, (κοιν.) μποῦφος.
Buttage, τὸ οὐσ. τοῦ Butter.
Butte, ὕψωμα γῆς. ||. être en —, εἶμαι ἐκτεθειμένος (εἰς τὰς προσβολάς).
Buttée, θ. λίθινον κτίσμα εἰς τὰς ἄκρας τῆς γεφύρας, (ἄλλ.) Culée.
Butter, ῥ. (κηπουρ.), ὑψόνω χῶμα περὶ τὴν ῥίζαν δένδρου. §. (οὐδ.) σκοντάπτω.
Buttoir, ἐξοχὴ ἀντιστηρίζουσα τὸ ἐλατήριον μηχανῆς. 2) ἄροτρον μὲ δύω πτυάρια.
Butture, θ. πρήξιμον τοῦ ποδὸς τῶν λαγωνικῶν.
Butyracé, ée, βουτυροειδής.
Butyreux, euse, βουτυρώδης.
Buvable, ἐπίθ. πότιμος.
Buvard, ῥουφπόχαρτον εἰς σχῆμα βιβλίου.
Buvée, θ. ποτὸν ἀπὸ ἀλεύρι, λαθούρια, κουκκία κτλ. διὰ τὰς ἀγελάδας.
Buveau, (ἀρχιτ.), γωνιόμετρον.
Buvetier, ὁ ἔχων (κρατῶν)-
Buvette, θ. τὸ μέρος ὅπου συνήθως ἐπρογεύοντο οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι.
Buveur, euse, πότης, οἰνοπότης.
Buvotter, ῥ. συχνοπίνω.
Buzard, =Busard.

C

C, c, τὸ γ'. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

Çà, ἐπίρ. ἐδῶ. ‖. çà et là, τῇδε κἀκεῖσε. ‖. (ὡς ἐπιφών.) ἄγετε! ἔλα! §. (οἰκ.) ἀντὶ Cela.

Cabale, θ. ἡ κατὰ παράδοσιν Ἰουδαϊκὴ ἑρμηνεία τῆς Γραφῆς. §. εἶδ. μαγείας. §. (συνήθ.) σκευωρία, ῥαδιουργία. συνωμοσία. §. συμμορία.

Cabaler, ῥ. ῥαδιουργῶ.

Cabaleur, ῥαδιουργῶν (κυρ. ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν ὑποκριτῶν θεάτρȣ).

Cabaliser, ῥ. ἀκολουθῶ τὴν Ἰȣδαϊκὴν Κάβαλαν.

Cabaliste, δεινὸς περὶ τὴν Ἰȣδ. Κάβαλαν, καβαλιστής.

Cabalistique, ἐπίθ. καβαλιςικός.

Caballin, ine, ὁ τῶν ἵππων, ἵππειος.

Caban, ἐπενδύτης ναυτικὸς διὰ τὴν κακοκαιρίαν.

Cabanage, τὸ οὐσ. τοῦ Cabaner.

Cabane, θ. καλύβη. κοιτωνίσκος (πλοίου). μέγα κλωβίον.

Cabaner, ῥ. καλυβοποιοῦμαι. σπιτόνομαι. §. (ναυτ.) ἀναποδογυρίζω, -ομαι.

Cabanis, εἶδος φυλλιάσματος διὰ συγκολλήσεως

Cabanon, δωμάτιον εἱρκτῆς.

Cabarer, ῥ. μεταγγίζω τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ζυθοποιεῖον.

Cabaret, καπηλεῖον. §. δίσκος. μὲ φλυτζάνια. §. ἄσαρον, (φυτ.).

Cabaretier, ère, κάπηλος.

Cabas, καλάθι (διὰ σῦκα). §. παλαιοάμαξον.

Cabasser, ῥ. βάλλω εἰς τὸ καλάθι.

Cabasseur, euse, κλέπτης.

Cabe, θ. παληοαγελάδα.

Cabéliau, εἶδος ἰχθ. (καλλαρίȣ), ὀνίσκος, γάδος.

Cabestan, ἐργάτης (πλοίων), μποτζεργάτης.

Cabillot, (ναυτ.), πάσσαλος διὰ τὰς τροχιλέας.

Cabine, θ. = Cabane, κοιτωνίσκος πλοίου.

Cabinet, δωμάτιον (ἰδιαίτερον), ἀναγνωστήριον, σπουδαστήριον κτλ. §. μουσεῖον. §. ἀνακτοβούλιον. §. πελατεία δικηγόρȣ. §. ἀναγκαῖον.

Câble, σχοινὶ χονδρὸν, παλαμάρι. §. (ναυτ.) μέτρον 120 ὀργυιῶν.

Câblé, χονδρὸν γαειτάνι.

Câbleau, καλώδιον (πρὸς ῥυμȣλκίαν).

Câblée, θ. ἔκτασις ἑνὸς câble (200 μέτρων).

Câbler, ῥ. συγκλώθω πολλὰ σχοινία εἰς ἕν.

Cabliau, = Cabéliau.

Cablière, θ. τὸ βαρύδι (μολύβι) τῆς ὁρμιᾶς ἢ τοῦ δικτύου.

Câblot, = Câbleau.

Câblure, θ. λίθος διατρυπημένος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δένονται τὰ ἀπόγεια.

Caboche, θ. (χυδ.), κεφαλή. §. εἶδος καρφίου μὲ γωνιώδη κεφαλήν. §. = Cherèche.

Cabochon, ὑποκορ. τοῦ Caboche. §. λίθος πολύτιμος ἀπελέκητος.

Cabosse, θ. ὁ καρπὸς τοῦ κακάȣ.

Cabot, εἶδος ἰχθ. (κεφάλου καὶ κωβιοῦ).

Cabotage, ἀκτοπλοΐα

Cabote, θ. χελιδονόψαρον, (ἰχθ.).

Caboter, ῥ. μετέρχομαι τὴν ἀκτοπλοΐαν.

Caboteur, ὁ μετερχόμενος τὴν ἀκτοπλοΐαν.

Cabotier, πλοῖον πρὸς ἀκτοπλοΐαν.

Cabotin, κωμικὸς ὑποκριτὴς ἀδόκιμος.

Cabotinage, δρᾶμα ἀδόκιμον.

Cabotiner, ῥ. ζῶ ἢ ὑποκρίνομαι ὡς Cabotin.

Cabre, μηχανὴ βαρουλκὸς, (ἄλλ.) Chevre.

Cabrer (se—), ῥ. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) ἀνορθοῦμαι ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν. §. (μτφορ.) ἀπειθῶ, ἀντιτείνω.

Cabri, κατσικάκι. §. (ναυτ.) ῥάβδος κρατοῦσα τὴν τένταν.

Cabriole, θ. σκίρτημα, χοροπήδημα.

Cabrioler, ῥ. σκιρτῶ, χοροπηδῶ.

Cabriolet, ἁμάξι δίτροχον, δίφρος.

Cabrioleur, ὁ χοροπηδῶν, σκίρταξ.

Cabrions, πλθ. (ναυτ.) σφηνώματα τῶν κανονίων εἰς ἀνεμοζάλην.

Cabron, δέρμα ἐριφίου.

Cabrouet, ἁμάξι(ον) διὰ τὰ ζαχαροκάλαμα.

Cabrouéter, ῥ. κουβαλῶ μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἁμάξι τὰ ζαχαροκάλαμα.

Cabrouétier, ἁμαξηλάτης ζαχαροκαλάμων.

Cabus (choux-), κραμβολάχανον.

Caca, κακκᾶ, λέξις τῶν νηπίων.

Cacade, θ. (χυδ.), σκατοδȣλειά.

Cacao, τὸ ἀμύγδαλον τοῦ κακαοδένδρου (ἀπὸ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ τσοκκολάτα), κακάον.

Cacaotier καὶ Cacaoyer, τὸ δένδρον τοῦ κακάου.

Cacaotière, καὶ Cacaoyer τὸ δένδρον τοῦ κακάου.

Cacaoyère, θ. φυτεία κακαοδένδρων.

Cacarder, ῥ. κακανίζω.

Cacatoire, ἐπιθ. συνωδευμένος μὲ διάῤῥοιαν.

Cachalot καὶ (θ.) Cachalotte, εἶδος κήτȣς, φυσητὴρ ἢ φύσαλος.

Cache, θ. κρυψιῶνας.

Cache-cache, κρυβητὸν, (εἶδος παιδιᾶς).

Cachectique, ἐπίθ. καχεκτικός.

Cachemire, σάλι, λαχοῦρι.

Cache-nez, περιλαίμιον διὰ τὸ ψῦχος.

Cacher, ῥ. κρύπτω, ὑπο(ἀπο)κρύπτω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κρυπτός. ἀπόῤῥητος. κρυφίνȣς. ‖. des vues cachées, σκοποὶ ὑποκεκρυμμένοι.

Cachère, θ. παρατείχιον ὑελȣργείου.

Cacheron, σπάγγος ἀπὸ χονδροκάνναβον.

Cachet, σφραγίς. §. (μτφορ.) χαρακτὴρ, τύπος. ‖. courir le —,

παραδίδειν μαθήματα εἰς διαφόρους οἰκίας.
CACHETER (διπλασιάζεται τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. σφραγίζω.
CACHETTE, θ. κρυψιῶνα. ||. en—, κρυφίως.
CACHEUR, EUSE, (οἰκ.) ὁ συνειθίζων νὰ κρύπτῃ.
CACHEUR, τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποίȣ χωρίζουν τὴν ζάχαριν ἀπὸ τὰ καλούπια.
CACHEVEAU, = PLONGEON.
CACHEXIE, θ. (ἰατρ.), καχεξία.
CACHOT, φυλακὴ σκοτεινὴ, δεσμωτήριον.
CACHOTTERIE, θ. κρυψίνοια ἐπιτετηδευμένη.
CACHOTTIER, ÈRE, ὁ ἐπιτηδεύων τὸ κρύπτεσθαι.
CACHOU, φυτική τις ὕλη τῶν Ἰνδ. σκευαζομένη ὡς ἔκλειγμα.
CACOCHYME, κακόχυμος, φιλάσθενος. §. παράξενος, δύστροπος.
CACOLET, εἶδος καλαθοειδοῦς ἐφιππείου.
CACOGRAPHIE (-PHONIE, κτλ.), κακογραφία (-φωνία κτλ.).
CACTIER, γένος φυτῶν παχεοφύλλων, κάκτος.
CACTOÏDES, θ. πλθ., κακτοειδῆ (φυτά).
CADASTRAGE, τὸ οὐσ. τοῦ CADASTRER.
CADASTRAL, ALE, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ-
CADASTRE, κτηματολόγιον.
CADASTRER, ῥ. καταμετρῶ γαίας πρὸς σύνταξιν κτηματολογίου.
CADAVÉREUX, EUSE, νεκρώδης.
CADAVÉRIN, INE, πτωματοδίαιτος (σκώληξ κτλ.).
CADAVÉRIQUE, ἐπίθ. ὁ τῶν πτωμάτων.
CADAVRE, νεκρὸς (ἀνθρώπȣ), πτῶμα.
CADE, καδὶ, κάδος. 2) ἄρκευθος. ||. huile de —, ἀρκευθέλαιον, εἶδος δυσώδους κατραμίου.
CADEAU, δῶρον. 2) γράμμα κεφαλαῖον πρὸς κόσμημα τοῦ τετραδίου.
CADELER, ῥ. γράφω μὲ κεφαλαῖα γυριστὰ γράμματα (μὲ μονοκονδυλιαίς).
CADELURE, θ. γράψιμον μὲ μονοκονδυλιαίς).
CADENAS, κλειδαριὰ κρεμαστή.
CADENASSER, ῥ. κλειδόνω μὲ κρεμαστὴν κλειδαριάν.
CADENCE, θ. (μουσ.), ῥυθμός. §. εὐρυθμία.
CADENCER, ῥ. ῥυθμίζω (μȣσικῶς), τονίζω.
CADÈNE, θ. ἅλυσος (τῶν κατεργαρέων).
CADENETTE, θ. πλεξίδα (τῶν μαλλιῶν), κρώβυλος.
CADET, ETTE, ὑστερογενὴς, δευτερότοκος. §. νεώτερος πάντων τῶν τέκνων. §. ὑστεροταγὴς ἄλλου εἰς σωματεῖον. §. στρατιώτης εὐγενὴς, (καθὼς παρ' ἡμῖν ἐν Ἑλλάδι) οἱ Εὐέλπιδες.
CADETTE, θ. πλὰξ (διὰ στρώσιμον δρόμου). §. ἡ βραχυτέρα τῶν δύω μεγάλων ῥάβδων (QUEUES) τοῦ μπιλλιάρδου.
CADETTER, ῥ. στρώνω μὲ πλάκας.
CADIS, εἶδος ἐρέας (τσόχας).
CADOLE, θ. μάνδαλος.
CADRAN, ἡ πλὰξ τοῦ ὡρολογίου ὅπου εἶνε σημειωμέναι αἱ ὧραι. §. = CADRANT. §. CADRANNURE.
CADRANNÉ, ÉE, (δένδρον) πάσχον ῥαγάδα.
CADRANNERIE, θ. τὸ ἔργον ἢ τέχνη) τοῦ κατασκευάζοντος τὰς πλάκας τῶν ὡρολογίων. 2) τὸ μέρος ὅπου εἶν' ἀποτεθειμένοι οἱ γνώμονες (οἱ πολοδεῖκται κτλ.) τῶν πλοίων.
CADRANT, ἐργαλεῖόν τι δι' οὗ κρατεῖται ὁ κατεργαζόμενος ἀδάμας.
CADRANNURE, θ. ἀσθένειά τις τῶν δρυῶν, ῥαγάς.
CADRAT καὶ (ὑποκορ.) CADRATIN, (τπγρφ.), κομμάτιον μετάλλου συγκρατοῦν τὰ στοιχεῖα χωρὶς νὰ ἐκτυπόνεται ἐπὶ τοῦ χάρτου.
CADRATURE, θ. τὸ σύνολον τῆς μηχανῆς τοῦ ὡρολογίου.
CADRATURIER, ὁ κατασκευάζων τὰ διάφορα μέρη της μηχανῆς τοῦ ὡρολογίου.
CADRE, τὸ τριγυρινὸν (περβάζι) εἰκόνος κτλ. §. τὸ σχέδιον συγγράμματος κτλ. §. (στρατ.) οἱ ἀξιωματικοὶ στρατιωτικοῦ σώματος. §. (ναυτ.) κρεββάτι κρεμαστόν.
CADRER, ῥ. συνάδω, συμφωνῶ.
CADUC, UQUE, ὑπέργηρως, ἐσχατόγηρως. §. (Νμ.) ἄκυρος. §. §. mal—, ἡ ἐπιληψία.
CADUCÉATEUR, κηρυκειοφόρος.
CADUCÉE, τὸ κηρύκειον (τοῦ Ἑρμοῦ).
CADUCITÉ, θ. γῆρας ἐσχατογήρω. §. (Νμ.) ἀκυρότης.
CAFARD, ARDE, ὑποκριτὴς (εὐλαβείας).
CAFARDERIE, θ. ὑπόκρισις (εὐλαβείας).
CAFARDISE, θ. ἐπίπλαστος εὐλάβεια.
CAFÉ, καφές. §. καφενεῖον,
CAFÉIER, = CAFIER.
CAFÉIÈRE, θ. δενδρόφυτον καφέ.
CAFETIER, καφετζῆς.
CAFETIÈRE, θ. ἰμπρίκι ἢ κȣτὶ τοῦ καφέ.
CAFÉYER, = CAFIER.
CAFÉYÈRE, = CAFEIÈRE.
CAFIER, τὸ δένδρον τοῦ καφέ.
CAGE, θ. κλωβί(ον). §. (ἀρχιτ.) οἱ τέσσαρες τοῖχοι. §. ἡ σκεπὴ τοῦ ἀνεμομύλου. §. ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα ἰχθυοτροφείου.
CAGÉE, θ. ὅσα πτηνὰ περιέχει τὸ κλωβίον.
CAGEROTTE, θ. τυροβόλιον.
CAGE-TRÉBUCHET καὶ (θ.) CAGETTE, παγὶς εἰς σχῆμα κλωβίου.
CAGIER, ÈRE, ὁ πωλῶν κλωβία ἢ πτηνὰ τοῦ κλωβίου.
CAGNARD, ARDE, νωθρὸς, ὀκνηρός. 2) (οὐσ.) εἶδος φωγοῦς τῶν κηροποιῶν. 3) (ναυτ.) πάνινον στέγασμα διὰ τοὺς ναύτας.
CAGNARDER, ῥ. ζῶ ὀκνηρῶς.
CAGNARDISE, θ. ὀκνηρία.
CAGNE, θ. (χυδ.) σκύλα.
CAGNEAU, = CAGNOT.
CAGNEUX, EUSE, ῥαιβὸς, στραβοπόδης.
CAGNOT, εἶδος σκυλοψαρίου.
CAGOT, OTE, δεισιδαιμόνως εὐλαβής.
CAGOTER, ῥ. ὑποκρίνομαι εὐλάβειαν.
CAGOTERIE, θ. ψευδὴς (δεισιδαίμων) εὐλάβεια.
CAGOTISME, ὁ χαρακτὴρ τοῦ CAGOT.
CAGUE, θ. μικρὰ ποταμηγὸς λέμβος.
CAHIER, τετράδιον. §. ὑπόμνημα. ἔκθεσις.
CAHIÈRE, θ. εἶδος μεγάλου θρονίȣ μὲ ἀκκουμβιστήρια.

Cahin-caha, ἐπίρ. ἔτσι καὶ ἔτσι, κουτσὰ-στραβά.
Cahot, τίναγμα τῆς ἁμάξης. §. ὁδὸς ἀνώμαλος.
Cahotage, ταρτάνισμα.
Cahoter, ῥ. κουνῶ, ταρτανίζω.
Cahute, θ. καλύβιον.
Caïeu, (βτν.), παραφυὰς βολβοῦ.
Caille, θ. ὀρτύκι, (πτν.).
Caillebotin, τὸ κουτίον ἢ παναίριον ὅπȣ ἀποθέτουσιν οἱ σκυτοτόμοι τὴν κλωστὴν καὶ τὰ σουβλία των.
Caillebote, θ. γάλα πηγμένον, μυζήθρα §. (ναυτ.) εἶδος κλάπας πρὸς συναρμογὴν τοῦ ἴσοῦ.
Caillebotter, ῥ. μεταβάλλω εἰς μυζήθραν.
Caillebottis, (ναυτ.) τὸ δικτυωτὸν μέρος τοῦ καταστρώματος.
Caille-lait, γάλιον, (φυτ.).
Caillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Cailler, ῥ. πήζω καθὼς τὸ γάλα. ||. (ἡ πθ. μτχ.) Caillé, ὡς οὐσ. = Caillebotte.
Cailletage, φλυαρία(γυναικῶν), ἀργολογία.
Cailleteau, ὀρτυκάκι.
Cailleter (διπλασιάζεται τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων) ῥ. φλυαρῶ, ἀργολογῶ.
Caillette, θ. ὁ περιέχων τὴν πιτύαν τέταρτος στόμαχος τοῦ μοσχαρίου κλπ. §. εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) Pétrel. §. γυνὴ φλύαρος, ῥωποπερπερήθρα.
Cailleur, *ὀρτυγοθήρας.
Caillot, θρόμβος αἵματος.
Caillotis, εἶδος λιθώδους καλίȣ.
Caillot-rosat, εἶδος σκληροῦ καὶ εὐώδους ἀπιδίου.
Caillou, λίθος σκληρότατος, χαλίκι.
Cailllouasse, θ. μυλόπετρα χαλικοειδής.
Cailloutage, σωρὸς χαλίκων. §. ἔργον ἐκ χαλίκων. 2) τὸ οὐσ. τοῦ Caillouter.
Cailloutée, θ. φαβεντιανὸν λεπτούργημα. 2) βουνὸς ἐκ ποικίλων χαλίκων πρὸς στολισμὸν κήπου κτλ.
Caillouter, ῥ. στρώνω μὲ χάλικας.
Caillouteur, ὁ στρώνων μὲ χάλικας. 2) ὁ πελεκῶν τὰ σουρνάρια.
Caillouteux, euse, πλήρης χαλίκων.
Cailloutis, ἄμμος χονδρὸς μὲ χαλίκια ἐστρωμένος εἰς τοὺς δρόμους.
Caïman, κροκόδειλος τῆς Ἀφρ. καὶ Ἀμερ.
Caïmitier, δένδρον τῆς Ἀμερ., ἀργυρόφυλλον.
Caire, τὸ ἐξώφλοιον τοῦ κακάȣ.
Caisse, θ. κιβώτιον, κάσσα, κȣτὶ, θήκη. §. ταμεῖον (χρημάτων). §. ὁ κύλινδρος τοῦ τυμπάνου. τὸ τύμπανον.
Caissetin, κουτὶ (διὰ σταφίδας κτλ.).
Caissier, ταμίας.
Caisson, κάσσα μεγάλη εἰς εἶδος φορτηγοῦ ἁμάξης. §. (ἀρχιτ.) κοίλωμα εἰς ὀροφὴν, φάτνωμα.
Cajolable, ἐπιθ. θωπεύσιμος.
Cajoler, ῥ. θωπεύω, καλοπιάνω. §. ζητῶ νὰ ξελογιάσω.
Cajolerie, θ. θωπεία, χάϊδευμα.
Cajoleur, euse, ὁ θωπεύων, κόλαξ.
Cajot, λεβέτι διὰ τὸ ὀψαρόλαδον.
Cajute, θ. = Cabine.
Cake (Ἀγγλ.), εἶδος ζυμαρικοῦ (μπουτίνκας).
Cakile, εἶδος φυτοῦ(ἁλμυρήθρας).
Cal, τύλος, κάλος, κότσι. §. πῶρος (τῶν κοκκάλων).
Calade, θ. κατήφορος πρὸς γύμνασιν τῶν ἵππων.
Calais, ἐργαλεῖον (πέταλον) τῶν ταπητουργῶν.
Calaise, θ. εἶδος πολυτίμου λίθου (σαπφείρου).
Calaison, θ. (ναυτ.) τὸ μέτρον τοῦ βάθους ἢ βυθίσματος τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου.
Calament ἢ (θ.) Calamenthe, θ. εἶδος ἡδυόσμου, καλαμίνθη.
Calaminaire, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς-
Calamine, θ. τὸ ὀξείδιον τοῦ ζίγγου, ἡ φυσικὴ καδμεία (παρβλ. Tutie).
Calaminthe, θ. = Calamenthe.
Calamite, θ. εἶδος ῥητίνης (σύρακος), δενδρίτȣ, ἀργίλλȣ, καδμείας καὶ βατράχȣ, καλαμίτης.
Calamité, θ. συμφορὰ (κοινὴ, θεήλατος).
Calamité, ée, ὁ ἐκ τοῦ εἴδȣς τοῦ καλαμίτου.
Calamiteux, euse, πλήρης συμφορῶν.
Calendrage, ἡ διὰ τοῦ πιεστῆρος στίλβωσις τῶν ὑφασμάτων.
Calandre, θ. καλάνδρα, εἶδος κορυδαλοῦ. §. σιταρόψειρα, (ἔντ.). §. μάγγανος ὅπου στιλβόνονται τὰ ὑφάσματα, (Τ.) μέγγενες.
Calandrelle, θ. ὑποκορ. τοῦ Calandre, εἶδος κορυδαλοῦ.
Calandrer, ῥ. στιλβόνω διὰ τοῦ πιεστῆρος (μέγγενε).
Calandrette, θ. εἶδος πτηνοῦ (κίχλας). 2) τὸ μέρος ὅπȣ ξηραίνουσι τοὺς καλαρίας.
Calandreur, euse, ὁ στιλβόνων διὰ τοῦ πιεςῆρος τὰ ὑφάσματα.
Calangue, θ. ὅρμος παρὰ τὸ στόμιον ποταμοῦ.
Calao, ὑδροκόραξ ὁ βούκερως, (πτν.).
Calapite, θ. λίθωμά τι εὑρισκόμενον ἐντὸς τοῦ κοκκοκαρύου.
Calappe, εἶδος παγούρου, (ἄλλ.) Coq de mer.
Calcaire, ἐπίθ. τιτανώδης.
Calcarifère, ἐπιθ. (χημ.), τιτανοφόρος.
Calcédoine, θ. ἀχάτης γαλακτόχρους, καλχηδόνιος ἢ χαλκηδόνιος (λίθος).
Calcédoineux καὶ
Calcédonieux, euse, λευκόστικτος ὡς ὁ χαλκηδόνιος.
Calcéolaire, θ. εἶδος φυτῶν, * σανδαλιάς.
Calcéole, θ. εἶδος ὀρυκτῶν κογχυλίων, σανδαλίτης.
Calcéolé, ée, ὁ ἐκ τοῦ εἴδȣς τοῦ σανδαλίτου.
Calcet, (ναυτ.), τὸ τετράγωνον μέρος τοῦ ἱστοῦ ὅπου ἐναρμόζεται ἡ κεραία.
Calcin, κόνις ὑάλου ἢ πάγου.
Calcinable, ἐπιθ. ἀσβεστοποιήσιμος.
Calcination, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Calciner, ῥ. ἀσβεστοποιῶ (χημικῶς), διακαίω.
Calcul, ὑπολογισμὸς, λογαριασμός. §. σκέψις. §. (ἰατρ.) λίθος (τῆς κύστεως κτλ.).
Calculable, ἐπίθ. ὑπολογιστός.
Calculateur, trice, ὑπολογι-

στής. §. ὑπολογιστικὸς (τῶν ἐνδεχομένων).
Calculatoire, θ. ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν ὑπολογισμῶν.
Calculer, ῥ. ὑπολογίζομαι, λογαριάζω (κυρ. καὶ μτφορ.)
Calculeux, euse, ὁ τοῦ λίθου (τῆς κύστεως). ||. (οὐσ.) les calculeux, οἱ λιθιῶντες.
Calculifrage, ἐπιθ. (χειρουργ.), λιθοθρυπτικός.
Calderon, εἶδος φυσητῆρος, (κήτος).
Cale, θ. ὁ πυθμὴν τοῦ πλοίου. §. κατηφορικὸν παραιγιάλιον. §. ὑπόθεμα πρὸς ἰσοπέδωσιν τραπέζης κτλ. §. τὸ βαρύδι τῆς ὁρμιᾶς. §. βούτημα εἰς τὴν θάλασσαν (πρὸς τιμωρίαν).
Calebas, (ναυτ.), χαλαστηρία (σχοῖνος).
Calebasse, θ κολοκύνθη ξηρὰ (διὰ νερόν).
Calebassier, εἶδος δένδρου τῆς Ἀμερ.
Calebottin, = **Caillebotin**.
Calèche (Πολων.), θ. ἁμάξι ἀσκεπὲς, καλιάσκα.
Caleçon, ἐσώβρακον.
Caleçonnier, ὁ ῥάπτων ἢ πωλῶν ἐσώβρακα.
Caléfacteur, μηχανικόν τι κατασκεύασμα πρὸς θέρμανσιν τοῦ ὕδατος κτλ., *ζεστὴρ ἢ *θερμαστήρ.
Caléfaction, θ. (διδακτ.), θέρμανσις.
Calembour, εἶδος παιγνηγορίας (jeu de mots), παραγραμματισμός.
Calembouriste, παραγραμματιστής.
Calembrédaine, θ. ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.
Calendes, θ. πλθ. ἡ πρωτομηνιὰ παρὰ Ῥωμαίοις. ||. aux—grecques, (παροιμ.), τὸν μῆνα 'που δὲν ἔχει σάββατον, (δηλ.) οὐδέποτε.
Calendrier, καλανδάρι(ον).
Calendulacé, ée, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς-
Calendule, θ. εἶδος κορυδαλοῦ τῆς Ἀφρ. 2) (ἐπισημον.) ἀντὶ **Souci**, (ἄνθ.).
Calendulé, ée, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς **Calendule**.
Calenture, θ. ἀσθένειά τις (φρενῖτις) τῶν διαπλεόντων τὴν διακεκαυμένην ζώνην.
Calepin, συλλογὴ σημειωμάτων.
Caler, ῥ. (ναυτ.), χαλάω, καταιβάζω. §. ἰσοπεδόω (δι' ὑποθέματος). §. (τυπγρφ.) ἀργῶ, σχολάζω. ||. ce navire cale trop, τὸ πλοῖον τοῦτο τραβᾷ πολὺ νερόν.
Caleur, euse, κομπαστὴς ἢ θρασύδειλος. 2) (τυπογρφ.) ἐργάτης ἀργῶν δι' ὀκνηρίαν.
Calfait, τὸ σιδήριον (σμιλίον) τοῦ καλαφάτου.
Calfat, καλαφάτης.
Calfatage, καλαφάτισμα.
Calfater, ῥ. καλαφατίζω.
Calfateur, = **Calfat**.
Calfatin, ὑπηρέτης καλαφάτου.
Calfeutrage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Calfeutrer, ῥ. στουππόνω ταῖς χαραγμάδαις.
Calhauban, (ναυτ.), παρεξάρτιον.
Calibre, διάμετρος σωλῆνος (κυρ. πυροβόλου) ἢ σφαίρας ἢ στήλης. §. ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν αὐτῆς. §. (μτφορ.) ἱκανότης, ἰδιότης.
Calibrer, ῥ. μετρῶ τὸ (ἢ κατὰ τὸ) **Calibre**
Calice, (ἁπλ.) ποτήριον. (ἰδιαιτ.) τὸ δισκοπότηρον. §. (βτν.) τὸ περικάλυμμα τοῦ κάλυκος.
Calicé, ée, (βτν.), ὁ ἔχων Calice.
Calicot, ὕφασμα βαμβακερόν. 2) (χλευαστ.) ἔμπορος μιμούμενος γελοίως τοὺς στρατιωτικούς.
Calicotier, ὁ ἐμπορευόμενος μὲ calicots.
Calicule, (βτν.), ὑποκορ. τοῦ **Calice**.
Caliduc, (σωλὴν) θερμαγωγός.
Calier, (ναυτ.), ὁ ἐπὶ τοῦ πυθμένος τοῦ πλοίου (πρωτοναύτης).
Caliette, θ. εἶδος κιτρίνου ἀμανίτου, κουμαρίτης ἢ κεδρίτης.
Califat, ἡ ἀξία τοῦ-
Calife, Καλίφης, ἡγεμὼν διάδοχος τοῦ Μωάμεθ.
Califourchon (**à**—), ἐπίρ. καβαλικευτά.
Calige, ψεῖρα τῆς θαλάσσης.
Caligineux, euse, ζοφώδης.
Caligo, εἶδος φύματος τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Caligule, θ. τὸ περὶ τοὺς πόδας τῶν πτηνῶν δέρμα.
Calimande, εἶδος ἰχθύος (ψησσίου ἢ γλώσσης).
Câlin, ine, ὀκνηρός. §. κόλαξ.
Câliner, ῥ. θωπεύω. 2) (μσ. ἢ αὐτπθ.) κάθημαι ἀργός.
Câlinerie, θ. θωπεία, κολακεία.
Caliorne, θ. (ναυτ.) σχοινίον χονδρόν.
Calissoire, θ. θερμαστὴρ πρὸς στίλβωσιν τῶν ὑφασμάτων.
Calle, θ. ὑποστήριγμα τοῦ ξυλουργουμένου τεχνουργήματος. §. μηχανὴ πρὸς ἀνέλκυσιν τοῦ καλαφατισθησομένου πλοίου. 2) εἶδος φυτοῦ (ἄρου).
Calleux, euse, τυλώδης, τύλων ἀνάπλεως.
Calligraphe, -phie, καλλιγράφος, -φία.
Calligraphier, ῥ. καλλιγραφῶ.
Callosité, θ. τύλος, κάλος. §. (βτν.) ῥόζος.
Calmande, θ. μάλλινον ἀτλαζοειδὲς ὕφασμα.
Calmant, ante, καταπραϋντικὸς, παυσώδυνος.
Calmar, καλαμάρι, (θαλασσ.).
Calmaret, εἶδος καλαμαρίου, (θαλασσ.).
Calme, ἐπιθ. γαληνιαῖος. §. ἀτάραχος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) γαλήνη. §. ἀταραξία.
Calmer, ῥ. καταπραΰνω (ἢ αὐτπθ.) -ύνομαι. (ἐπὶ θαλάσσ.) γαληνίζω. (ἐπὶ ἀνέμου) κοπάζω.
Calomel, (ἰατρ.) καλόμελαν, σκευασία ὑδραργύρου.
Calomniateur, trice, συκοφάντης.
Calomnie, θ. διαβολὴ, συκοφαντία.
Calomnier, ῥ. συκοφαντῶ, διαβάλλω.
Calomnieusement, ἐπίρ. συκοφαντικῶς.
Calomnieux, euse, συκοφαντικός.
Calonière (**-nnière**), θ. σωλὴν συνέχων διαφόρων εἰδῶν γλυφίδας.
Calorie, θ. ἡ μονὰς τῆς θερμότητος, (κατὰ τοὺς φυσικούς).
Callorifère, ἐπιθ. θερμαγωγός. ||. (οὐσ.) εἶδος μεγάλης θερμάστρας, θερμαγώγιον.

Calorification, θ. θερμογονία.
Calorifique, ἐπιθ. θερμογόνος.
Calorimètre, εἶδος θερμομέτρου.
Calorimétrie, θ. θερμομετρία.
Calorimétrique, ἐπιθ. θερμομετρικός.
Calorique, (χημ.), τὸ θερμὸν, τὸ θερμογόνον στοιχεῖον, ἡ θερμότης.
Calotte, θ. εἶδος σκούφιας ἢ φεσίου. §. τὸ σκέπασμα τῆς μηχανῆς τοῦ ὡρολογίου. §. (χειρουργ.) κασσιδοπάνι. §. ῥάπισμα, κόλαφος. ||. donner la —, χειροτονῶ καρδινάλιον.
Calotter, ῥ. ἐνδύω μὲ σκούφιαν, σκουφόνω. 2) (οἰκ.) ῥαπίζω, κολαφίζω.
Calottier, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν **Calottes**, σκουφᾶς.
Calottin, χλευαστικὸν ἐπίθετον τῶν ἱερωμένων.
Calque, ἀποτύπωσις (εἰκόνος κτλ.). §. (μτφορ.) ἐκμάγειον, ἀποτύπωμα, (ὡς οὐσ. τοῦ-
Calquer, ῥ. ἀντιγράφω εἰκόνα κτλ. διὰ διαστίξεως, ἀποτυποῦμαι. §. (μτφορ.) ἀπομιμοῦμαι.
Calqueron, μέρος τοῦ ἐργαλειοῦ τῶν μεταξωτῶν.
Calquoir, γραφὶς πρὸς ἀποτύπωσιν (calque) εἰκόνος κτλ.
Calumet, καπνοσύριγξ τῶν ἀγρίων χρησιμεύουσα καὶ ὡς κηρύκειον.
Calus, ἡ διὰ τοῦ φυσικοῦ πώρου συγκόλλησις συντριβέντος ὀστοῦ, πώρωσις.
Calvaire, ὁ Κρανίου τόπος (ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Χριστός).
Calvanier, (γεωργ.), ὁ σοιβάζων τὰ δεμάτια εἰς τὴν ἀποθήκην ἐργάτης.
Calville, θ. εἶδος μήλου.
Calvinisme, **-niste**, Καλβινισμὸς, -νιστής.
Calvitie, φαλάκρα, φαλακρότης.
Camaïeu, ζωγραφία μονοχρώματος.
Camail, μανδὺ ἢ ἐπωμὶς τῶν Λατίνων ἱερέων.
Camarade, σύντροφος, συμμαθητὴς, συστρατιώτης κτλ.
Camaraderie, θ. οἰκειότης συμμαθητοῦ κτλ.
Camard, **arde**, = **Camus**. ||. (οὐσ.) la camarde, (χυδ.) ὁ θάνατος.
Camarilla (Ἱσπαν.), συμμορία αὐλικῶν καταχρωμένων πρὸς ζημίαν τοῦ Κράτους τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνης τοῦ μονάρχου.
Camarre, θ. = **Caveçon**.
Cambouis, τὸ μαῦρον ἄλειμμα τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης καὶ τῆς ἑστίας τοῦ πυροβόλου.
Cambrement, κύρτωσις.
Cambrer, ῥ. κυρτόω, λυγίζω.
Cambreur, ὁ κυρτοποιῶν τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων.
Cambrillon, τὸ δέρμα τῆς πατούνας τοῦ ζώου.
Cambrousse, θ. κακὴ καμαριέρα.
Cambrure, θ. κύρτωμα.
Cambuse, θ. (ναυτ.) τροφοδοτήριον καὶ-
Cambusier, τροφοδότης (πλοίου).
Came, θ. ἴδε **Chame**. §. ὀδόντιον τροχοῦ μηχανῆς.
Camée, δακτυλιόλιθος ἀνάγλυπτος, καμέα.
Camélée, θ. χαμελαία, (δένδρ.).
Caméléon, χαμαιλέων (κυρ. καὶ μτφορ.).
Caméléoniens, πλθ. χαμαιλεοντοειδῆ (ζῶα).
Camélien, **enne**, καὶ
Caméliforme, ἐπίθ. καμηλοειδής.
Caméline, θ. χαμαίλινον, εἶδος φυτοῦ.
Camelot, ὕφασμα μάλλινον ἢ μαλινομέταξον, σαλὶ ἢ σόφι.
Cameloter, ῥ. ὑφαίνω σαλὶ ἢ ὡς ἂν σαλί.
Camelotier, **ère**, ὁ ὑφαίνων ἢ πωλῶν σαλία. 2) (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος χονδροῦ χαρτίου
Camelotine, θ. εἶδος λεπτοῦ ὑφάσματος.
Camelotte, θ. ἐμπόρευμα πρόστυχον.
Camérier, ἀξιωματικὸς (θαλαμηπόλος) τοῦ Πάπα, σύγκελλος ἢ κοιτωνίτης.
Camérière, θ. = **Cameriste**.
Camérisier, εἶδος δένδρου μὲ ἄνθη αἰγοκλήματος καὶ καρπὸν κερασοειδῆ, χαμαικέρασος.
Cameriste, θ. (γυνὴ) θαλαμηπόλος.
Camerlinguat, τὸ ἀξίωμα τοῦ-
Camerlingue, ὁ πρόεδρος τοῦ Παπικοῦ ὑπουργείου.
Camion, καρφὶς μικροτάτη. §. ἁμαξίδιον.
Camionneur, ἁμαξηλάτης **camion**.
Camisade, θ. προσβολὴ νυκτερινή.
Camisole, θ. ἐσωκάρδιον, καμιζόλα.
Camme, θ. τὰ ἐξέχοντα μέρη τοῦ ἄξονος μηχανῆς διὰ τῶν ὁποίων ἀνασηκόνονται κόπενοι ἢ φυσοῦναι.
Camoïard, ὕφασμα ἀπὸ τρίχας αἰγείας.
Camomille, θ. χαμόμηλον.
Camouflet, κάπνισμα κατὰ πρόσωπόν τινος. §. (συνκδχ.) προπηλακισμὸς, ὕβρις.
Camourlot, μίγμα πρὸς ἄλειψιν τῶν ἐντὸς μερῶν τοῦ πλοίου.
Camp, στρατόπεδον. ||. aide de —, ὑπασπιστής.
Campagnard, **arde**, ἀγροδίαιτος.
Campagne, θ. πεδιάς. §. οἱ ἀγροί. §. ἡ ἐξοχή. §. στρατεία. §. καιρὸς ἐργασίας. ||. battre la —, λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, παραλαλῶ.
Campagnol, μῦς ὁ ἀρουραῖος, ἀγρόμυς.
Campanaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ κώδωνος.
Campane, θ. κωδωνοειδὲς ἐξάρτημα ἢ κόσμημα. 2) εἶδος λέβητος τῶν σαπωνοποιείων.
Campanelle, θ. = **Liseron**.
Campaniforme, ἐπιθ. (βτν.), κωδωνοειδής.
Campanile, κωδωνοστάσιον ἢ ἀκροθόλιον διάτρητον.
Campanulacé, **ée** καὶ
Campanulaire, ἐπίθ. (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς-
Campanule, θ. εἶδος φυτοῦ μὲ κωδωνοειδῆ γαλάζια ἄνθη.
Campanulé, **ée**, = **Campaniforme**.
Campanuline, θ. μικρὸν εἶδος **Campanule**.
Campêche, τὸ δένδρον τοῦ κοκκινοξύλου.
Campement, στρατοπέδευσις, -δεία.
Camper, ῥ. στρατοπεδεύω. §. (μτφορ.) κολνῶ πουθενὰ, καλοκάθημαι.
Camperche, ξύλον τι τοῦ ἐργαλειοῦ τῶν ταπητουργῶν.

Camphre, φυτική τις ὕλη, κάμφορα. 2) (χυδ.) ῥακή.
Camphrer, ῥ. ἐμβάλλω (ἑνόνω μὲ) κάμφοραν.
Camphrier, τὸ δένδρον τῆς κάμφορας. 2) (χυδ.) ῥακοπότης.
Campicole (Ατν.), ἐπιθ. ἀγροδίαιτος.
Campine, θ. (μαγειρ), νοσσίδα, πουλακίδα.
Campos, ἄδεια μαθητοῦ.
Camus, use, σιμὸς (τὴν ῥῖνα), πατσομύτης. ||. être—, ψεύδομαι τῶν ἐλπίδων. ||. rendre q. —, κάμνειν ἀναπολόγητον.
Camuson, ὑποκορ. τοῦ Camus.
Can, (τεκτ.), τὸ στενότερον μέρος τοῦ ξύλου.
Canaille, θ. ὁ συρφετώδης ὄχλος, τὸ σκυλολόγι. ||. (ὡς ἐπίθ.) συρφετώδης, βάναυσος.
Canal, σωλὴν, αὐλάκι. §. κῦτος (κοίτη) ποταμοῦ. §. διώρυξ. §. πορθμός. §. (μτφορ.) μέσον.
Canalicule, (βτν.), ἐντομὴ, αὐλακιά. §. σωληνίσκος.
Canaliculé, ée, (βτν.) ὁ ἔχων ἐντομὰς, αὐλακωτός.
Canaliforme, ἐπιθ. σωληνοειδής.
Canalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Canaliser, ῥ. διατέμνω μὲ διώρυγας.
Canamelle, θ. ζαχαροκάλαμον.
Canap, τὸ λεκανοστάσιον τοῦ ζαχαροποιείου.
Canapé, κλιντὴρ, καναπές.
Canard, πάππια, (πτν.). §. ζαχαροκόμματον βουτημένον εἰς ῥακήν. §. εἶδος σκύλου πίπτοντος μὲ εὐκολίαν εἰς τὸ ὕδωρ. §. κακοφωνία ψάλτου ἢ αὐλητοῦ. §. ψευδὴς εἴδησις. §. (ἐπιθ.) πλοῖον τοῦ ὁποίου ἡ πρῶρα βυθίζεται πλειότερον τοῦ δέοντος.
Canardeau, = Halbran.
Canarder, ῥ. (μουσ.) ἐκβάλλω δύσηχόν τινα φωνὴν ὡς ἂν τῆς πάπιας. §. πυροβολῶ εὐστόχως κρυμμένος. §. (ναυτ.) βουτῶ μὲ τὴν πρῶραν.
Canarderie, θ. παππιοτροφεῖον.
Canardier, ὁ κυνηγῶν πάπιας.
Canardière, θ. παγὶς ἢ ἐνέδρα διὰ ταῖς πάππιαις. §. μακρὺ τουφέκι.

Canari καὶ Canarin, κανάρι, (πτν.)
Canarine, θ. εἶδος φυτοῦ μὲ ἄνθη κιτρινοπόρφυρα.
Canasse, εἶδος καπνοῦ ψιλοκομμένου. 2) = τῶ-
Canastre, κουτὶ διὰ τὸ τέϊ.
Cancan, ἡ φωνὴ τῆς πάπιας καί τινος εἴδους ψιττακῶν. §. ἀργολογία ματαιόσχολος μετὰ κακολογίας, ἴδε Quanquan.
Cancaner, ῥ. φωνάζω ὡς ἡ πάπια καὶ ἓν εἶδος ψιττακῶν. 2) ἀργολογῶ κακοσχόλως.
Cancanier, ère, ὁ συνειθίζων νὰ ἀργολογῇ καταλαλῶν.
Cancellation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Canceller, ῥ. (Νμ.), σβύνω (διαγράφω) καγκελλοειδῶς.
Cancer, (ἀνατ. καὶ ἀστρ.), καρκῖνος.
Cancereux, euse, (ἰατρ.), καρκινώδης.
Cancériformes, πληθ. καρκινοειδῆ (ὄστρεα).
Cancre, καρκῖνος. §. ῥυπαρὸς φιλάργυρος.
Cancrelas, εἶδ. κανθάρων πολλαπλασιαζομένων ἐντὸς τῶν πλοίων τῶν εἰς τὰς Ἰνδίας.
Cancriformes, = Cancériformes.
Cancrinite καὶ Cancrite, εἶδος ἀπολιθώματος, καρκινίτης.
Cancrivore, ἐπίθ. καρκινοφάγος.
Cancroïde, ἐπιθ. (ἀνατομ.), καρκινοειδής.
Candelabre, λύχνία. μανουάλι.
Candelette, θ. τὸ ἄγκιστρον δι' οὗ τοποθετεῖται ἀνηκόντως ἡ ἀνασυρομένη ἄγκυρα.
Candeur, θ. τὸ ἄδολον τοῦ ἤθους, ἁπλότης.
Candi, ζάχαρις κρυσταλλωτὴ, κάνδιον. §. κόνδιτον.
Candidat, ὑποψήφιος
Candidature, θ. ἡ θέσις τοῦ ὑποψηφίου.
Candide, (καὶ ἐπίρ.-ment), ἐπίθ. ἁπλοῦς, εἰλικρινὴς, ἄδολος.
Candir, ῥ. λαγαρίζω μέχρι κρυσταλλώσεως τὴν ζάχαριν. ||. (μσ. ἢ αὐτπθ.) κανδιάζω, κρυσταλλοῦμαι.
Candisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κανδίασμα.
Cane, θ. ἡ θηλυκὴ πάππια

Canepetière, θ. εἶδος πτηνοῦ (ὠτίδος).
Canéphore, θ. (ἀρχαιολογ.) κανηφόρος.
Canepin, δέρμα λεπτότατον διὰ χειρόφτια.
Canet, παππί.
Canetier, ère, ὁ ἀνήκων εἰς τὰς πάπιας.
Caneton, παππὶ, παππάκι.
Canette, θ. παππίτσα. §. μασοῦρι τῶν μεταξουργῶν. §. κανάτα (διὰ τὸν ζῦθον).
Canevas, ἀραιὸν καννάβινον ὕφασμα πρὸς ταπητουργίαν. §. (μτφορ.) σχέδιον (συγγράμματος κτλ.).
Canevassier, ère, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων canevas.
Canevette, θ. φιαλοθήκη, καναβέττα.
Canezou, ἐπανωφόρι χωρὶς μανίκια.
Cani, ἐπίθ. (ξύλον) ὑπόσαπρον.
Caniche, εἶδος σκύλου, (ἄλλ.) Barbet.
Canichon, παππὶ ἄπτερον ἀκόμη. 2) ὑποκορ. τοῦ Caniche.
Canicide (Ατν.), κυνοκτονία. §. ἀνατομὴ κυνὸς ζῶντος.
Caniculaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ κυνὸς (ἀστέρος).
Canicule, θ. ὁ κύων (ἀςερισμός). τὰ κυνικὰ καύματα.
Canif, κονδυλομάχαιρον.
Canin, ine, κύνειος. ||. faim—, βουλιμία. ||. dents—, κυνόδοντες.
Canitie, θ. λεύκωσις τῶν τριχῶν.
Caniveau, πέτρα σκαμμένη αὐλακοειδῶς περὶ τὸ μέσον πρὸς ἐκροὴν ὑγροῦ.
Canivet, εἶδος ὡραίου καὶ μεγάλου ψιττακοῦ.
Cannabine, θ. εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Linotte. 2) εἶδος φυτοῦ (κνίδης) κανναβοειδοῦς.
Cannage, μέτρημα μὲ τὸν κάλαμον (canne).
Cannaie, θ. καλαμεών.
Cannamelle, θ. εἶδος φυτοῦ καλαμοειδοῦς.
Canne, θ. κάλαμος. §. ῥάβδος. §. καλαμίδι. §. εἶδ. πήχεως.
Canneberge, θ. = Airelle.
Cannelas, ζαχαρωτὰ ἀπὸ κανέλλαν.

CANNELER, ῥ. κάμνω (καλλωπίζω μὲ) ῥαβδώματα. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ῥαβδωτός.
CANNELLE, θ. κανέλλα. §. μαστύρι (κάνουλα) βαρελλιοῦ.
CANNELLIER, τὸ δένδρον τῆς κανέλλας.
CANNELON, καλοῦπι (τυροβόλι) αὐλακωτόν.
CANNELURE, θ. αὐλακιὰ (ςήλης), ῥάβδωμα.
CANNER, ῥ. μετρῶ μὲ τὸν κάλαμον (CANNE).
CANNETILLE, θ. (Τ.) τιρτίρι, χορδὴ μεταλλίνη ἐστρημμένη.
CANNETILLER, ῥ. κοσμῶ μὲ CANNETILLE.
CANNETTE, θ. = CANNELLE, κάνουλα.
CANNIBALE, ἀγριάνθρωπος, ἀνθρωποφάγος.
CANNIBALISME, ἀνθρωποφαγία τῶν ἀγριανθρώπων, (ἐν γέν.) ἀγριότης, ἀπανθρωπία.
CANON, κανόνι(ον). §. σωλὴν πυροβόλου. §. βρακοπόδιον. §. τὸ μεταξὺ τοῦ γόνατος καὶ τοῦ κυνήποδος μέρος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου. 2) (Ἐκλησ.) κανών.
CANONIAL, ALE, ὁ τοῦ κανονικοῦ (CHANOINE) ἢ τῶν κανόνων.
CANONICAT, ἡ θέσις τοῦ CHANOINE. §. θέσις ἀπολαυστικὴ καὶ ἄμοχθος.
CANONICITÉ, θ. τὸ κανονικὸν (βιβλίου κτλ.).
CANONIQUE (καὶ ἐπίῤ. -MENT), ἐπίθ., κανονικός.
CANONISATION, τὸ οὐσ. τοῦ-
CANONISER, ῥ. κατατάττω εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων.
CANONISTE, νομομαθὴς τῶν ἐκκλησ. κανόνων.
CANONNADE, θ. κανονοβολία.
CANONNAGE, ἡ τέχνη τοῦ (ναυτ.) πυροβολιστοῦ.
CANONNER, ῥ. κανονοβολῶ. 2) (ναυτ.) περιτυλίσσω κυλινδροειδῶς τὸ ἱστίον.
CANONNERIE, θ. τὸ μέρος τοῦ χαλκουργείου ὅπου χύνονται κανόνια.
CANONNIER, πυροβολιστής.
CANONNIÈRE, θ. σκηνὴ στρατιωτικὴ χωρὶς παραπετάσματα. §. παιγνίδι (τουφέκι) τῶν παιδίων. §. (ἐπιθ.) κανονοφόρος (λέμβος).
CANONNISTE, ὁ χύνων κανόνια.
CANOT, (πλοιάριον) μονόξυλον. βαρκίτσα.
CANOTIER, ναύτης πλοιαρίυ, βαρκιέρης.
CANTABILE (Ἰταλ.), ᾆσμα μελῳδικόν.
CANTALOUP, εἶδος γωνιώδους πεπονίου.
CANTANETTE, θ. τρύπα δι' ἧς διέρχεται τὸ πηδάλιον.
CANTATE καὶ (ὑποκορ.) CANTATILLE, θ. εἶδος ᾠδῆς (λυρικοῦ ποιήματος).
CANTATRICE, θ. τραγῳδίστρια.
CANTHARIDE, θ. κανθαρὶς, (ἔντ.).
CANTILÈNE, θ. εἶδος λιγυροῦ καὶ ἁρμονικοῦ ᾄσματος.
CANTINE, θ. καπηλεῖον καὶ
CANTINIER, ÈRE, κάπηλος (ςρατοπέδου).
CANTIQUE, ᾆσμα (ἱερὸν), ὕμνος. ||, le cantique des cantiques, τὸ Ἆσμα τῶν Ἀσμάτων.
CANTON, μέρος πόλεως ἢ χώρας. §. μέρος δημοσίυ δρόμου ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ἑνὸς CANTONNIER.
CANTONADE, θ. ἡ γωνία (ὁ μυχὸς) τοῦ θεάτρου. ||. parler à la —, ὁμιλεῖν μετά τινος μὴ βλεπομένου ὑπὸ τῶν θεατῶν.
CANTONAL, ALE, ὁ τοῦ CANTON.
CANTONNEMENT, ἐπιςαθμία ςρατευμάτων.
CANTONNER, ῥ. δίδω κωνάκι, ἐπισταθμεύω. ||. (οὐδ.) κατοικῶ.
CANTONNIER, ὁ ἐπὶ τῆς διατηρήσεως τῶν ὁδῶν.
CANTONNIÈRE, θ. κράσπεδον κλίνης. §. ἐπίβλημα παραπετάσματος. §. ἔλαμα (βεργίον) σιδηροῦν κιβωτίου κτλπ.
CANTRE, ἐργαλειὸς γυρτὸς διὰ τὰ μεταξωτά. 2) μέρος τοῦ διαστηρίου.
CANULE, θ. ὁ σωληνίσκος τοῦ κλυστῆρος καὶ ἄλλων χειρυργ. ἐργαλείων.
CANUT, οὕτως ὀνομάζονται οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ μεταξουργεῖα τοῦ Λυών.
CAOUTCHOUC, τὸ ἐλαστικὸν κόμμι.
CAOUTCHOUCTER, ῥ. ἀλείφω μὲ CAOUTCHOUC.
CAP, κεφαλὴ, κεφαλάρι. §. (μτφορ.) ἀρχηγὸς πρῶτος. ||. de pied en —, ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν. 2) ἀκρωτήριον.
CAPABLE, ἐπίθ. ἱκανὸς (πρός τι). χωρητικός. ἐπιδεκτικός. ἐπιτήδειος, ἄξιος.
CAPACITÉ, θ. χωρητικότης. §. ἱκανότης, ἁρμοδιότης. ἐπιτηδειότης.
CAPADE, θ. (πιλοπ.), στοίβα ἢ στοίβαγμα μαλλίου.
CAPARAÇON, σκέπασμα τῆς σέλλας, χασᾶς.
CAPARAÇONNER, ῥ. σκεπάζω τὸν ἵππον μὲ χασᾶν.
CAPE, θ. κάπα μὲ κουκούλαν, καπότα. §. (ναυτ.) être (mettre) à la —, = τῷ-
CAPÉER (-EYER), ῥ. ἀνακωχεύω (τὸ πλοῖον), στέκω εἰς τὰ πανιά.
CAPELAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
CAPELER, ῥ. (ναυτ.), περνῶ τὰ ἐξάρτια ὑπὲρ τὸν ἱστόν.
CAPELET, εἶδος φύματος περὶ τὴν ἰγνὺν τοῦ ἵππου.
CAPENDU, εἶδος μήλου κοκκίνυ βραχυμίσχου.
CAPERON, = CAPRON.
CAPILLACÉ, ÉE, (βτν.), τριχοειδής.
CAPILLAIRE, ἐπίθ. τριχοειδής. §. (οὐσ.) πολύτριχον, (φυτ.).
CAPILLAMENT, τρίχωμα.
CAPILLARITÉ καὶ CAPILLATURE, θ. τὸ τριχοειδὲς (τῶν ἰνῶν ἢ τῶν ῥιζῶν).
CAPILOTADE, θ. εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ λείψανα πτηνῶν καὶ κομμάτια ἑψητοῦ.
CAPITAINE, λοχαγός, πλοίαρχος. §. (ἁπλ.) ςρατηγὸς, πολεμιςής. ||. — de port, λιμενάρχης.
CAPITAINE, θ. γυνὴ λοχαγοῦ.
CAPITAINERIE, θ. (παλ.), καπιτανάτον.
CAPITAL, ALE, κεφαλαιώδης, πρώτιστος. §. θανάσιμος. §. (οὐσ. θ.) πρωτεύυσα (πόλις). §. (ἀρσ.) κεφάλαιον (χρημάτων).
CAPITALEMENT, ἐπίῤ. εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν.
CAPITALISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
CAPITALISER, ῥ. σχηματίζω κε-

φάλαιον (χρημάτων). §. μεταβάλλω εἰς κεφάλαιον.
Capitaliste, κεφαλαιοῦχος.
Capitalité, θ. τὸ κεφαλαιῶδες, τὸ κύριον.
Capitan, κομπαστής, κομποῤῥήμων.
Capitation, θ. κεφαλιάτικον (δόσιμον).
Capité, ée, (βτν.), κεφαλωτός.
Capitel, τὸ καθαρώτερον μέρος τῆς κονίας τῶν σαπωνοποιείων.
Capitellé, ée, (βτν.), κεφαλωτός.
Capiteux, euse, (οἶνος) κτυπῶν εἰς τὴν κεφαλήν.
Capiton, χονδρομέταξον. §. μεγάλη φράγουλα.
Capitulaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ Chapitre. §. (πλθ.) κανονισμοὶ νομοθετικοί, διατάγματα.
Capitulant, ὁ ἔχων δικαίωμα ψήφου εἰς τὸ Chapitre.
Capitulation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Capituler, ῥ. κάμνω συνθήκην περὶ παραδόσεως (φρουρίου κτλ.).
Caplan, εἶδος ἰχθύος.
Capon, ὑποκριτής, ὕπουλος, ἄνανδρος. §. (ναυτ.) = Candelette.
Caponner, ῥ. (ναυτ.) ἀνασύρω διὰ τοῦ capon τὴν ἄγκυραν.
2) (οὐδ.) ὑποκρίνομαι. §. δειλιῶ.
Caponnière, θ. (ὀχυρωμ.), προμαχὼν ὑπόγειος διὰ τὰς τάφρους.
Caporal, δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ.
Caposer, ῥ. (ναυτ.) δένω τὸ πηδάλιον καὶ ἀφίνω τὸ πλοῖον κατὰ τὸν ἄνεμον.
Capot, (εἰς τὰ χαρτοπαιγν.) καπότον. §. (ναυτ.) τὸ σκέπασμα τῆς καταβάθρας. ‖. faire—, ἀναποδογυρίζομαι.
Capotage, τὸ νὰ γνωρίζῃ ὁ ποδότης πόσον δρόμον κάμνει τὸ πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος.
Capote, θ. ἐπανωφόρι μὲ κουκούλαν, καπότα. §. τὸ δερμάτινον σκέπασμα τοῦ δίφρου.
Capoter, ῥ. (ναυτ.), ἀναποδογυρίζομαι.
Capoulière, θ. δίκτυον πρὸς κλείσιμον τῆς εἰσόδου τῶν ἰχθυοτροφείων.
Capparées καὶ Capparidées, θ. πλθ. (βτν.), καππαροειδῆ (φυτά).
Cappe, θ. τσύπα ὑγροῦ. §. πέταυρον.
Câpre, θ. κάππαρις (ὁ καρπός).
Caprelle, θ. = Chevrolle.
Caprice, παραξενειά, ἰδιοτροπία. §. (μουσ.) αὐτοσχεδίασμα.
Capricieusement, ἐπίρ. ἰδιοτρόπως.
Capricieux, euse, παράξενος, ἰδιότροπος.
Capricorne, (ἀστρνμ.) ὁ αἰγόκερως.
Caprier, κάππαρις (τὸ φυτόν).
Caprimulge (Λτν.), αἰγαμολγὸς, (πτν.), ἴδε Engoulevent.
Capripède (Λτν.), ἐπιθ. αἰγόπους.
Capron, εἶδος μεγάλης φράγουλας, (ἄλλ.) Capiton.
Capronier, τὸ φυτὸν τὸ καρποφοροῦν τὰς μεγάλας φράγουλας.
Capsulaire, ἐπιθ. (βτν.), θυλακώδης.
Capsule, θ. (βτν.), θυλάκιον, σποροθήκη. §. τὸ ἐκπύρωτρον τοῦ τουφεκίου.
Captateur, ὁ θηρεύων ἀπατηλῶς ὠφέλημα.
Captation, θ. θήρευσις ὠφελήματος δι' ἀπατηλῶν μέσων.
Captatoire, ἐπίθ. ὁ ἐπὶ σκοπῷ ἀπατηλῆς θηρεύσεως ὠφελήματος.
Capter, ῥ. θηρεύω ὠφέλημα δι' ἀπατηλῶν μέσων, ὑποποιοῦμαί τινα.
Captieux, euse, (καὶ ἐπίρ.)-ement, ἀπατηλὸς, σοφιστικός.
Captif, ive, αἰχμάλωτος. §. ὑποχείριος.
Captiver, ῥ. αἰχμαλωτίζω. §. ὑποποιοῦμαι.
Captivité, θ. αἰχμαλωσία. §. ὑπεξουσιότης
Capture, θ. πιάσιμον (καταδιωκομένου). ἄγρα. λεία.
Capturer, ῥ. πιάνω, συλλαμβάνω.
Capuce, κουκκούλα μικροτέρα τοῦ-
Capuchon, κουκκούλα (κυρ. μοναχοῦ). §. (βτν.) κορδύλη.
Capuchonné, ée, (βτν.), ὁ ἔχων Capuchon.
Capucin, ine, Καπουκῖνος, (τάγμα μοναχῶν). §. δεισιδαιμόνως εὐλαβής.
Capucinade, θ. διδαχὴ πληκτικὴ καὶ ἄκαιρος.
Capucine, θ. τροπαίολον, φραγκοκάρδαμον, (φυτ.). §. κρίκος συνέχων τὸ τουφέκιον. §. πήλινος λέβης μὲ λαβήν.
Capucinière, θ. φωλεὰ Καπουκίνων.
Caquage, τὸ οὐσ. τοῦ Caquer.
Caque, θ. βαρέλλι διὰ τὰς ἀρίγγας κτλ. §. φωγοῦ τῶν κηροποιῶν.
Caquer, ῥ. προετοιμάζω τὰς ἀρίγγας διὰ πάστωμα.
Caquerole, θ. λέβης μὲ ποδαρικὰ καὶ μακρὰν λαβήν.
Caquet, λαλιὰ, φλυαρία.
Caquetage, φλυαρία, ἀργολογία, (ὡς οὐσ. τοῦ Caqueter).
Caquète, θ. σκάφη τῶν ψαράδων.
Caqueter (διπλασιάζεται τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. κακανίζω (ὡς ἡ ὄρνις). (μτνμ.) φλυαρῶ, ἀργολογῶ.
Caquèterie, θ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ-
Caqueteur, euse, λάλος, ἀργολόγος, φλύαρος.
Caquetoire, θρονίον τι χαμηλὸν χωρὶς ἀκκουμπιστήρια. 2) (γεωργ.) τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου ὅπου ἀκκουμβᾷ ὁ γεωργός.
Caqueur, euse, ὁ παστόνων τὰς ἀρίγγας. §. ὁ θηκιάζων τὴν πυρίτιδα ἢ τὸ νίτρον. §. ὁ χύνων τὸν κηρὸν εἰς τὰ καλούπια.
Caqueux, μάχαιρα τοῦ παστόνοντος ἀρίγγας.
Car (Λτν. Quâ re), (συνδ.), γὰρ, διότι, ἐπειδή.
Carabé, κεχριμπάρι.
Carabin (ἀρχ.), καραβινοφορος. §. ἀρχάριος χειρουργός. φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς. §. δερμάτιον μεταξὺ τῶν δακτύλων τοῦ χειροκτίου.
Carabinade, θ. συνεχὴς καραβινοβολισμός. §. νεανίευμα φοιτητοῦ.
Carabine, θ. εἶδος ῥαβδωτοῦ μολυβδοβόλου, καραμπίνα.
Carabiné, ée, (ναυτ.), σφοδρὸς (ἄνεμος).
Carabiner, ῥ. χαρακόνω ἐσωτερικῶς τὸ μολυβδοβόλον.
Carabineur, ὁ χαρακόνων ἐσωτερικῶς τὰ μολυβδοβόλα.

Carabinier, στρατιώτης καραβινοφόρος.
Caracol, (ἀρχιτ.), ἕλιξ.
Caracole, θ. περιαγωγὴ τοῦ ἵππου.
Caracoler, ρ. κάμνω περιαγωγὰς, περιιππεύω.
Caracouler, ρ. φωνάζω ὡς ὁ περιστερὸς, γογγύζω.
Caractère, χαρακτὴρ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Caractériser, ρ. χαρακτηρίζω.
Caractéristique, ἐπίθ. χαρακτηριστικός.
Carafe, θ. φιάλη, καράφα.
Carafon, μικρὰ φιάλη. §. ψυκτήρ.
Carambolage, τὸ οὐσ. τοῦ Caramboler.
Carambole, θ. ἡ κόκκινη σφαῖρα τοῦ μπιλλιάρδου. 2) ὁ καρπὸς τοῦ Carambolier.
Caramboler, ρ. κτυπῶ δύο σφαίρας συγχρόνως (εἰς τὸ μπιλλιάρδον).
Caramboleur, ὁ κάμνων Carambolages εἰς τὸ μπιλλιάρδον.
Carambolier, δένδρον τῶν Ἰνδ. καρποφοροῦν ᾠοειδῆ ὑπόξινόν τινα καρπόν.
Caramel, ζάχαρις πολλὰ δεμένη, καραμέλα.
Caramélisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ —
Caraméliser, ρ. δένω τὴν ζάχαριν εἰς πῆξιν καραμέλας.
Caranate, θ. μικραὶ καρίδες διὰ δόλωμα.
Caranguer, ρ. (ναυτ.), λοξοδρομῶ χωρὶς νὰ προχωρῶ.
Carapace, θ. καύκαλον τῆς χελώνης.
Carapat, = Ricin.
Carassin, εἶδος κυπρίνου.
Carat, μέτρον διὰ τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας, κεράτιον.
Caravane, θ. συνοδία ἐμπόρων ἢ ὁδοιπόρων, κερβάνι.
Caravanier, ὁδηγὸς κερβανίου.
Carbet, οἴκημα τῆς συνελεύσεως τῶν ἀγρίων.
Carbonade, θ. κρέας ψημένον εἰς τὴν σκάραν, ἐπανθρακὶς, (Τ.) κιοὺλ-μπαστή.
Carbonal ἢ Carbonat, = Carbouille.
Carbonate, (χημ.), ἀνθρακικὸν ἅλας.
Carbonater, ρ. (χημ.), ἀνθρακοποιῶ.

Carboncle, ἄνθραξ, καρβοῦνι.
Carbone, (χημ.), τὸ στοιχεῖον τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ ἀδάμαντος, ἀνθράκιον.
Carboné, ée. (χημ.), ἀνθρακοῦχος.
Carboneux, euse, (χημ.), ὁ περιέχων ἀνθράκιον.
Carbonifère, ἐπιθ. ἀνθρακοφόρος.
Carbonique, ἐπίθ. ἀνθρακικός.
Carbonisation, τὸ οὐσ. τοῦ —
Carboniser, ρ. (χημ.), ἀνθρακοποιῶ.
Carbouille, θ. ἡ μαύρη ἐρυσίβη, πάθος τοῦ σίτου.
Carbure, θ. ἕνωσις τοῦ ἀνθρακίου μὲ ἄλλην ἁπλῆν ὕλην.
Carcaillot, ὀρτύκι(ον).
Carcailler, ρ. φωνάζω 'σὰν τὸ ὀρτύκι, τρυλλίζω.
Carcaise, θ. = Carquaise.
Carcajou, εἶδος ζώου (ἀσβὸς) τῆς Ἀμερ.
Carcal, ξύλινον πλαίσιον διὰ τὴν χορτολογίαν.
Carcan, κύφων, κλοιός. §. περιδέραιον, χαρχάλι.
Carcasse, θ. σκελετὸς (ζώου καὶ μτνμ. πλοίου), κουφάρι.
Carcerule, θ. (βτν.), περικάρπιον μὴ ἀνοιγόμενον.
Cardaire, εἶδος ἰχθύος ἀκανθωτοῦ, βάτος.
Cardage, τὸ οὐσ. τοῦ Carder, λανάρισμα.
Cardasse, = Nopal. 2) εἶδος μεγάλης λανάρας.
Carde, θ. λανάρα (τῶν ἐριουργῶν), ξάνιον. §. κνάφος.
Cardée, θ. ὅσον μαλλὶ ἐξάνθη διὰ μιᾶς εἰς τὴν λανάραν.
Carde-poirée, θ. = Bette.
Carder, ρ. κναφεύω. λαναρίζω.
Cardère, θ. δίψακος, νεροκράτης, (φυτ.).
Carderie, θ. ἐργοστάσιον λαναρίσματος, *ξαντήριον. 2) *ξανιουργεῖον.
Cardeur, euse, ὁ λαναρίζων (ἔρια), ξάντης.
Cardiacé, ée, (ζωολογ.) καρδιοειδής.
Cardiaire, ἐπιθ. (ἰατρ.), ὁ τῆς καρδίας.
Cardiaque, ἐπιθ. (ἰατρ. καὶ ἀνατ.), καρδιακός.

Cardier, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν λανάρας, *ξανιουργός.
Cardinal, ale, πρώτιστος, κύριος. 2) (οὐσ.) καρδινάλιος. §. (μτνμ.) εἶδος πτηνοῦ, φυτοῦ καὶ πεταλούδας.
Cardinalat, ἡ ἀξία τοῦ καρδιναλίου.
Cardinaliser, ρ. (ζγρφ.) κάμνω κόκκινον.
Cardine, θ. = Calimande.
Cardon, ἀγριαγκινάρα (κηπευτή).
Cardonnette, = Chardonnette.
Carduacé καὶ Carduiné, ée, κιναροειδής.
Carême, τεσσαρακοστὴ, νηστεία. §. συλλογὴ διδαχῶν ἐκφωνουμένων τὴν τεσσαρακοστήν. ||. — prenant, αἱ ἀποκρέαι. ||. c'est un —, εἶνε μασκαρᾶς.
Carénage, τὸ οὐσ. τοῦ Caréner.
Carence, θ. (Νμ.), ἀκτημοσύνη (χρεώστου ἢ ἀποθανόντος).
Carène, θ. ἡ τρόπις καὶ τὰ πλευρὰ (τὸ σκαρὶ) τοῦ πλοίου.
Caréné, ée, (βτν.), κοῖλος εἰς σχῆμα τρόπιδος.
Caréner, ρ. καλαφατίζω τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου.
Caressant, ante, χαϊδευτικός.
Caresse, θ. θωπεία, χάδι.
Caresser, ρ. χαϊδεύω. καλοπιάνω.
Caret, χελώνη. §. τόρνος ('γλυτῆρι) σχοινοπλόκου.
Carette, θ. μάγγανος μεταξουργικός.
Cargaison, θ. φορτίον (πλοίου).
Cargue, θ. (ναυτ.), στίγγος, κεροίαξ.
Carguer, ρ. (ναυτ.), μαζόνω τὰ πανιὰ, στιγγάρω.
Carguette, θ. (ναυτ.) ἰσάζω ἢ μεταθέτω τὴν κεραίαν.
Cargueur, (ναυτ.), τροχιλέα τῆς ἠλακάτης.
Caribou, ἱππέλαφος τῆς Ἀμερ.
Caricatural, ale, γελοιογραφικός.
Caricature, θ. γελοιογραφία, γελοιογράφημα.
Caricaturer, ρ. γελοιογραφῶ, χλευάζω διὰ γελοιογραφημάτων.
Caricaturiste, γελοιογράφος.

CARIE, θ. σῆψις τῶν ὀστέων καὶ τῶν γεννημάτων, τερηδών.
CARIER, ῥ. σήπω, -ομαι, τερηδονιῶ.
CARIEUX, EUSE, τερηδονώδης.
CARILLON, κωδωνοκρουσία ἔῤῥυθμος. §. κρότος ὀχληρὸς, θόρυβος.
CARILLONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
CARILLONNER, ῥ. σημαίνω μετά τινος ῥυθμοῦ τούς κώδωνας. §. θορυβῶ. ||. fête carillonnée, ἑορτὴ μεγάλη.
CARILLONNEUR, κωδωνοκρούστης.
CARIQUEUX, EUSE, (χειρουργ.), συκοειδής.
CARISEL, εἶδος canevas.
CARISTADE, θ. ἐλεημοσύνη.
CARLIN, κυνίδιον λεβρὸν καὶ σιμόν.
CARLINE, θ. χαμαιλέων, (φυτ.).
CARLINGUE, θ. (ναυτ.), ἐσωτρόπιον.
CARME, μοναχὸς Καρμηλίτης.
CARMES, πλθ. δύο τέσσαρα (δοὺ-τζεχάρ) εἰς τὸ τάβλι.
CARMIN, ἡ ἐρυθρὰ βαφὴ τῆς κόκκου.
CARMINATIF, IVE, (ἰατρ.), διαλυτικὸς τῶν ἐν τῷ σώματι ἀνέμων.
CARMINE, θ. ἡ ἐρυθρὰ οὐσία τῆς κόκκου.
CARMINER, ῥ. χρωματίζω μὲ (ἢ μεταβάλλω εἰς) carmin.
CARMINIFORME (Λτν.), ἐπιθ. ὁ ἐν εἴδει στίχων (ποιήματος).
CARNAGE, σφαγή. θραῦσις.
CARNAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ κρέατος. ||. mouche—, κρεατόμυιγα.
CARNAL καὶ (ὑποκορ. θ.) CARNALETTE, (ναυτ.) τὸ κάτω ἀκροκέραιον. §. ἡ ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ἱστῶν τροχιλέα.
CARNASSIER, ÈRE, σαρκοφάγος.
CARNASSIÈRE, θ. ἀσκοπήρα κυνηγοῦ.
CARNATION, θ. τὸ σαρκόχρουν ζωγραφίας. ||. belle —, εὔχροια, ὄψις.
CARNAU, ἡ ὀπὴ ἡ εἰς τὸν θόλον τῆς καμίνου τῶν ἀργιλλοπλαστουργείων.
CARNAVAL, τὰ καρναβάλια.
CARNE, θ. ἡ ἐξωτερικὴ γωνία λίθου κτλ.
CARNÉ, ÉE, σαρκόχρους.
CARNEAU, (ναυτ.), ἡ πρὸς τὴν πρῷραν γωνία τοῦ ἱστίου.

CARNÈLE, θ. ὁ γῦρος τοῦ νομίσματος ὅπου χαράσσονται τὰ γράμματα.
CARNELER, ῥ. ἐπιγράφω τὸν γῦρον τοῦ νομίσματος.
CARNET, σημειωματάριον (ἐμπόρου κτλ.).
CARNIER, = CARNASSIÈRE.
CARNIFICATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
CARNIFIER (SE—), ῥ. (ἰατρ.), σαρκοποιοῦμαι.
CARNIFORME, ἐπίθ. σαρκοειδής.
CARNIVORE, ἐπίθ. σαρκοφάγος.
CARNOSITÉ, θ. (χειρουργ.), σάρκωμα.
CARODIS, ἡ ὑπὲρ τὸν σιτῶνα χορτοθήκη.
CAROGNE, θ. γυνὴ φαυλόβιος, βρῶμα.
CARON, λωρὶ λαρδίου χωρὶς τὸ ψαχνόν. 2) (γεωργ.) σίτος καὶ κριθὴ συνεσπαρμένα.
CARONADE, θ. κοντόχονδρον κανόνι (πλοίου).
CARONCULE, θ. (ἀνατ.), σαρκίδιον.
CARONCULÉ, ÉE, ὁ ἔχων caroncule.
CARONCULEUX, EUSE, ὁ τῶν caroncules.
CAROSSE, ἐργαλεῖον τοῦ σχοινοπλόκου. §. κληματίδες συνδεδεμέναι περὶ τὴν χάρακα. §. ὁ καρπὸς τοῦ -
CAROSSIER, εἶδος φοίνικος τῆς Γουϊνέας
CAROTIDAL, ALE, ὁ τῶν καρωτίδων.
CAROTIDE, θ. (ἀνατομ.), καρωτὶς (ἀρτηρία).
CAROTIDIEN, ENNE καὶ
CAROTIQUE, ἐπίθ. = CAROTIDAL.
CAROTTE, θ. δαυκί, (T.) χαβοῦτσι, (φυτ.). §. εἶδος κογχυλίου (κώνου).
CAROTTER, ῥ. (οἰκ.), παίζω φειδωλῶς. §. τσυμπῶ κάτι τι παρά τινος.
CAROTTEUR, EUSE καὶ CAROTTIER, ÈRE, ὁ παίζων φειδωλῶς.
CAROUBE, ξυλοκέρατον.
CAROUBIER, ξυλοκερατηά, (δένδρ.).
CAROUGE, τὸ ξύλον τῆς ξυλοκερατῆας. 2) εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀμερ.
CARPE, θ. κυπρῖνος, (T.) σαζάνι, (ἰχθ.). §. ἀρσ. (ἀνατ.) ὁ καρπὸς τῆς χειρός.

CARPEAU, μικρὸς κυπρῖνος.
CARPET, εἶδος ἰχθύος (κυπρίνου) τῆς Ἀφρ.
CARPETTE, θ. = CARPEAU. 2) ὕφασμα μάλλινον χονδρὸν, καρπέττα.
CARPIEN, ENNE, (ἀνατ.), ὁ τοῦ καρποῦ (τῆς χειρός).
CARPIER καὶ (θ.) CARPIÈRE, ἰχθυοτροφεῖον κυπρίνων.
CARPILLON, = CARPEAU.
CARQUAISE, κλίβανος ὑελουργείου.
CARQUERON, λοξὸς παρεμβαλλόμενος μεταξὺ τῶν πατητήρων τοῦ (ὑφαντ.) ἐργαλειοῦ.
CARQUOIS, φαρέτρα, βελοθήκη.
CARRASSIN, εἶδος κυπρίνου κοντοτέρου καὶ χονδροτέρου.
CARRE, θ. ἄκρα τετράγωνος. ||. avoir une bonne—, ἔχει στιβαροὺς ὤμους.
CARRÉ, ÉE, τετραγωνικός. τετράγωνος. ||. (οὐσ. οὐδ.) τετράγωνον.
CARREAU, πλὰξ (πρὸς ἐδαφοσρωσίαν). ἔδαφος πλακόστρωτον. §. §. ὑαλὶ παραθύρου. §. τετράγωνον προσκέφαλον. §. κεραυνός. §. νόσος (εἶδος καχεξίας) τῶν παιδίων. §. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) τὸ καῤῥό.
CARREFOUR, μέρος ὅπου σταυρόνονται δύο (τρεῖς κτλ.) δρόμοι, τρί(τετρά)στρατον, σαυροδρόμι.
CARRÉGER, ῥ. (ναυτ.), λοξοδρομῶ, (Ἰταλ.) βολτατζάρω.
CARRELAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
CARRELER, ῥ. στρώνω μὲ πλάκας. ἐμβαλλόνω παλαιὰ ὑποδήματα. ||. (ἡ πθ. μτχ.) carrelé, ée, (ὡς οὐσ.) εἶδος μεταξωτοῦ. §. εἶδ. χελώνης, (ἄλλ.) ARÉOLE.
CARRELET, ψησσὶ, (ἰχθ.). §. δίκτυον τετράγων. §. σακοῤῥάφα.
CARRELETTE, θ. εἶδος λεπτοῦ ῥινίου.
CARRELEUR, ὁ στρώνων μὲ πλάκας. §. παλαιοῤῥάφος ὑποδημάτων.
CARRELIER, ὁ πωλῶν πλάκας κτλ.
CARRELURE, θ. νέον ἰχνάριον εἰς παλαιὸν ὑπόδημα.
CARRÉMENT, ἐπίρ. τετραγώνως.
CARRER, ῥ. τετραγωνίζω. ||. (αὐτπθ.) κορδόνομαι, καμαρόνω
CARRICK, ἐπανωφόριον μὲ πολλὰς δίπλας.
CARRIER, ἐργάτης λατομείου.

Carrière, θ. στάδιον. §. λατομεῖον.
Carriole, θ. ἁμαξίδιον σκεπαστόν.
Carrossable, ἐπιθ. ὅπȣ δύναται νὰ διοδεύσῃ ἅμαξα.
Carrosse, ἁμάξι κλειστὸν καὶ κρεμαστὸν, καῤῥότσα. §. (ναυτ.) δωμάτιον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.
Carrossée, θ. (μιὰ) ἁμαξιά.
Carrosser, ῥ. (ναυτ.), ἔχω πολλὰ ἱστία ἀνοικτά.
Carrosier, ἁμαξοπηγός. §. (ἵππος) ἁμαξηγός.
Carrousel, ἱπποδρομία, -δρόμιον.
Carrure, θ. τὸ πλάτος τῆς ῥάχης.
Cartacé, ée, χαρτοειδής.
Cartayer, ῥ. ἁμαξηλατῶν ἀποφεύγω (μεσολαβῶ) τὰς τροχιάς.
Carte, θ. χαρτὶ (τοῦ παιγν.). §. χάρτα (γεωγρφ.). §. γραμμάτιον ἐπισκέψεως κτλ. §. κατάλογος ξενοδοχείου.
Cartel, προκλητήριον (μονομαχίας). §. ὡρολόγι κρεμαστόν.
Cartelette, θ. μικρὰ σχιστόλιθος διὰ τὴν στέγην.
Cartelle, θ. σανίδιον. §. ἡ σανὶς ἡ ἀνέχȣσα τὴν μυλόπετραν. §. (μουσ.) σχέδη διὰ τὴν γραφὴν τῶν τόνων.
Carterie, θ. χαρτουργεῖον παιγνιοχαρτίων.
Carteron, μικρὸν χαρτοφυλάκιον. §. πῆχυς κρατοῦσα διακεκριμένα τὰ νήματα τοῦ στήμονος.
Carteron, onne, υἱὸς (θυγάτηρ) λευκοῦ ἢ λευκῆς καὶ ἡμιλεύκου.
Carthame, κνῆκος, (φυτ.).
Carthamine, θ. ἡ χρωματισικὴ οὐσία τοῦ κνήκου.
Cartier, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν χαρτία (τοῦ παιγν.).
Cartilage, (ἀνατ.), χόνδρος. §. τραγανὸν (τοῦ κρέατος).
Cartilagineux, euse, χονδρώδης.
Cartisane, θ. χονδρόχαρτον ὑπὸ τὰ ἀνακουφωτὰ κεντήματα.
Carton, χονδρόχαρτον, χαρτόνι, μουκαβᾶς. §. κουτὶ ἀπὸ μουκαβᾶν. §. (τπγρφ.) φύλλον χωριστόν. §. σχέδιον ζωγραφίας.

Cartonnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Cartonner, ῥ. δένω βιβλίον μὲ χαρτόνι.
Cartonnerie, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ-
Cartonnier, ὁ κατασκευάζων χαρτόνι ἢ σκεύη ἀπὸ χαρτόνι.
Cartouche, κόσμημα γλυπτὸν εἰς σχῆμα χαρτονίου. §. πλάξ. §. (θ.) φυσέκιον (πυροβόλου). §. ἄδεια ἀπουσίας στρατιώτου.
Cartouchier καὶ (θ.) **Cartouchière**, φυσεκοθήκη ναύτου.
Cartulaire, κῶδηξ (συλλογὴ) ἐγγράφων μοναστηρίου κτλ. §. ἀρχειοφύλαξ ἐκκλησίας, χαρτȣλάριος.
Carue, θ. ἀποθεματικὸν ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ναυτῶν.
Carvelle, θ. (ναυτ.), καρφὶ μεγάλον.
Carvi, εἶδος φυτοῦ (σελίνου), κάρον.
Cas, περίπτωσις, περίστασις. §. (Νμ.) ἔργον, ὑπόθεσις, συμβάν. §. (γρμτ.) πτῶσις. §. (χυδ.) ἀποπάτησις. ||. faire—de, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι.
Cas, casse, ὁ ἠχῶν ὡς ῥαγισμένον σκεῦος, παρεῤῥωγώς.
Casanier, ère, οἰκουρός.
Casaque, θ. ἐπανωφόρι πλατομάνικον.
Casaquin, κοντογοῦνι (γυναικεῖον).
Cascade ἢ (ὑποκορ.) **Cascatelle**, θ. καταῤῥάκτης (ὕδατος).
Case, θ. οἴκημα (γεωργ.), 'σπιτοκάλυβον. §. τετράγωνον πίνακος κτλ. (Τ.) χανὲς τοῦ ζατρικίου κτλ. §. χώρισμα ἁρμαρίου (κουτίου κτλ.).
Caséation, θ. ἡ εἰς τυρὸν μεταποίησις.
Caséeux, euse, (διδακτ.) τυρώδης.
Caséiforme, ἐπίθ. τυροειδής.
Casemate, (θ. ὀχυρ.), θολωτὸν ὑπόγειον.
Casematé, ée, ὁ ἔχων casemates.
Caséolaire, εἶδος δένδρου μὲ ἁπαλὸν (τυροειδὲς) ξύλον.
Caser, ῥ. τοποθετῶ. ἐνοικίζω.
Caserel ἢ θ. **Caserette**, τυροβόλι.
Caserne, θ. στρατών.

Casernement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Caserner, ῥ. κατοικῶ ἢ κατοικίζω εἰς στρατῶνα.
Casernet, ὀνοματολόγιον τεχνιτῶν.
Casette, θ. εἶδος περικαλύμματος ὅπου ἐμβαλλόμενα φουρνίζονται τὰ πολύτιμα ἀργιλόπλαστα.
Casier, θήκη μὲ χωρίσματα πρὸς ἐναπόθεσιν ἐγγράφων. §. (ἁλιευτ.) εἶδος κύρτου.
Casière, θ. ἀποθήκη διὰ τυρία.
Casilleux, euse, (ὑαλὶ) εὔθρυπτον.
Casimir, λεπτὸν μάλλινον δίμιτον.
Casino ('Ιταλ.), λέσχη.
Casoar, εἶδ. στρουθοκαμήλου.
Casque, περικεφαλαία.
Casqué, ée, ὁ φορῶν περικεφαλαίαν.
Casquette, θ. εἶδος χαμηλοῦ σκιαδίου.
Cassage, ἡ θραῦσις τῆς μεταλλίτιδος.
Cassant, ante, θραυςὸς, εὔθραυστος.
Cassation, θ. (Νμ.), ἀκύρωσις (δίκης), ἀναίρεσις. ||. cour de —, ὁ Ἄρειος Πάγος.
Cassave, θ. ἀλεῦρι μανιόκου.
Casse, θ. φυτὸν ἰατρικὸν ἑλλοβόσπερμον, κασσία. 2) (τυπγρφ.) γραμματοθήκη. 3) σαψάκι. 4) (σρατ.) ἔκπτωσις τοῦ βαθμοῦ.
Casseau, (τπγρφ.), τὸ ἥμισυ τῆς γραμματοθήκης.
Casse-cou, ὁδὸς ἐπισφαλής.
Casse-motte, = **Brise-motte**.
Casse-noisette (-noix), καρυοκατάκτης, καρυδᾶς, (ἐργαλ.). 2) εἶδος πτηνοῦ, καρυοθλάστης.
Cassenole, θ. κηκίδι.
Case-noyaux, = **Gros-bec**.
Casse-pierre, κρήταμον, (φυτ.).
Casser, ῥ. συντρίβω. σπάνω. §. (μτνμ.) ἀναιρῶ (δίκην). ἀκυρόνω (διαθήκην κτλ.). καθαιρῶ (ἀξιωματικόν). (αὐτπθ.) παρακμάζω.
Casserole, θ. χύτρα μὲ λαβὴν, κατσαρόλλα.
Casserolée, θ. ὅσον χωρεῖ ἡ casserole.

Cassetée, θ. ὅσον χωρεῖ τὸ σαψάκι (casse).
Cassb-tête, ῥόπαλον. §. ἔργον δύσκολον, (κοιν.) κεφαλόπονος.
Cassetin, (τπγρφ.), ἕκαστον χώρισμα τῆς γραμματοθήκης.
Cassette, κιβώτιον (κειμηλιοῦχον), ταμεῖον.
Casseur (d'assiettes), θορυβοποιός.
Cassie, θ. εἶδος δένδρου (ἀκακίας), γαζία.
Cassier, ἑρμάριον διὰ τὴν (τυπγρφ.) Casse.
Cassin, ἡ θήκη τῶν τροχιλέων τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ.
Cassine, θ. οἰκημάτιον εἰς τὴν ἐξοχήν.
Cassis, χαράδρα χαλικοφόρος. 2) εἶδος μελανοῦ φραγκοσταφύλου καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ῥακί.
Cassolette, θ. ὀσφράδιον, θυμιατήριον.
Cassole, θ. πύραυνον διὰ ζέσαμα τῆς κόλλας εἰς τὰ χαρτουργεῖα.
Casson, θρύμμα (κομμάτι) ζαχαροκεφάλου ἢ κακάου.
Cassonade, θ. ζάχαρις 'μισολαγαρισμένη.
Cassot, κιβώτιον μὲ χωρίσματα διὰ τὰ χαρτόπανα.
Cassure, θ. μέρος συντριμμένον, σπάσιμον.
Castagnettes, θ. πλθ. κρόταλα (τῶν χορευτῶν), κρέμβαλα.
Castagneux, = **Grèbe (le petit)**.
Caste, θ. φυλὴ (τῶν Ἰνδῶν). §. τάξις ἀνθρώπων.
Castel, καστέλλι, φρούριον.
Castelane, εἶδος πρασίνου δαμασκηνοῦ.
Castille, θ. λογοτριβή, ἔρις.
Castine, θ. εἶδ. σιδηρουργικοῦ τινανολίθου.
Castor, ζ. κάστωρ. §. σκιάδι ἀπὸ τρίχας κάστορος.
Castorine, θ. εἶδ. λεπτοῦ μαλλίνου ὑφάσματος.
Castramétation, θ. ἡ περὶ ςρατοπεδείας τέχνη.
Castrat, εὐνοῦχος (διὰ τὴν μουσικήν).
Castration, θ. εὐνουχισμὸς, ἐκτομή.
Casualité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Casuel, elle, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, τυχαῖος. ||. (οὐσ.) τυχηρὸν (ὠφέλημα).
Casuiste, θεολόγος λύων τὰ τῆς συνειδήσεως ζητήματα.
Catachrèse, θ. κατάχρησις, (ῥτρ.).
Cataclysme, κατακλυσμός.
Catacombes, θ. πλθ. κρύπται (ὑπόγεια) πρὸς ἐνταφιασμόν.
Catafalque, κρηπὶς (ἐξέδρα) πρὸς ἐπίθεσιν νεκροκραββάτου.
Cataire, ἴδε **Chataire**.
Catalectes, πλθ. τεμάχια (ἀρχαίων συγγραφέων), ἀνάλεκτα.
Catalepsie, θ. (ἰατρ.), καταληψία.
Cataleptique, ἐπίθ. (ἰατρ.), καταληπτικός.
Catalogue, κατάλογος.
Cataloguement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Cataloguer, ῥ. καταγράφω εἰς κατάλογον.
Catalogueur, ὁ συντάττων καταλόγους (βιβλίων).
Cataménial, ale, ὁ τῶν καταμηνίων.
Cataplasme, κατάπλασμα.
Catapulte, θ. καταπέλτης.
Cataracte, θ. καταῤῥάκτης (ποταμοῦ). §. (ἰατρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν.
Cataracter (se—), ῥ. παθαίνω καταῤῥάκτην.
Catarrhal, ale, καταῤῥοϊκός.
Catarrhe, καταῤῥοή.
Catarrheux, euse, ὑποκείμενος εἰς καταῤῥοήν.
Catastrophe, θ. καταστροφή.
Catau, θ. (οἰκ.) παιδίσκη ἀγροικίας ἢ ξενοδοχείου. §. κοράσιον ῥυπαρὸν καὶ κακόηθες.
Catéchiser, ῥ. κατηχῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Catéchisme, κατήχησις.
Catéchiste, κατηχητής.
Catéchumène, κατηχούμενος.
Catégorie, θ. (Λογικ.), κατηγορία.
Catégorique (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. θετικὸς, σαφὴς, ἀκριβής.
Caténière, θ. εἶδος ἁρπάγης πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν δικτύων καὶ παραγαδίων.
Caténiforme, θ. ἁλυσσοειδής.
Caténulaire, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει ἁλυσιδίου.
Caténule, θ. ἁλυσίδιον.
Cathédrale, θ. μητρόπολις (ἐκκλησία).
Cathéter, (χειρουρ.), καθετὴρ (διὰ τὴν κύστιν).
Cathétériser, ῥ. χειρουργῶ διὰ τοῦ καθετῆρος.
Cathétérisme, ἡ διὰ τοῦ καθετῆρος χειρουργία.
Catholicisme, τὸ δόγμα τῶν καθολικῶν.
Catholicité, θ. ὁ χαρακτὴρ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. §. (περιληπτ.) τὰ πρεσβεύοντα αὐτὴν μέρη τοῦ κόσμου.
Catholique, ἐπίθ. καὶ οὐσ. καθολικὸς (τὸ δόγμα).
Catholiquement, ἐπίρ. ὡς καθολικός.
Cati, (τεχν.), στίλβωμα (ὑφάσματος).
Catillac, εἶδος κολοκυνθοειδοῦς ἀπιδίου.
Catimini (en-), ἐπίρ. κρυφίως.
Catin, θ. γυνὴ φαυλόβιος. 2) (χημ.) τὸ σκεῦος ὅ,που δέχεται τὸ λυωμένον μέταλλον.
Catir, ῥ. στιλβόνω (ὕφασμα ἢ βερνίκωμα).
Catissage, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Catisseur, στιλβωτὴς (ὑφασμάτων).
Catissoir, ςιλβωτήριον (χρυσωτοῦ).
Catissoire, θ. (τεχν.), εἶδ. θερμάστρας διὰ σιδέρωμα μαλλίνων τινῶν ὑφασμάτων.
Caton, ῥάβδος σιδήρου προετοιμασμένη διὰ σύρμα.
Catoptrique, ἡ κατοπτρικὴ (μέρος τῆς ὀπτικῆς).
Cauche, θ. (ἁλιευτ.), κόλπος ὅπου σταλίζουν αἱ ἀθερίναι.
Cauchemar, ὁ καθ' ὕπνον ἐπερχόμενος πνιγμὸς, βραχνᾶς, (πάθος).
Caucher, φύλλα περγαμηνοῦ διὰ τὸ βερνίκιον.
Caudal, ale, ὁ τῆς οὐρᾶς, οὐραῖος.
Caudataire, ὁ κρατῶν τὴν οὐρὰν τοῦ μανδύου τοῦ πάππα (τῶν καρδιναλίων κτλ).
Caudé, ée, (βτν.), κερκοφόρος.
Caudec, εἶδ. πτηνοῦ (gobe-mouche).
Caudicule, θ. (βτν.), λεπτὸς μίσχος.

Caudifère, ἐπίθ. κερκοφόρος.
Caudimane, ἐπίθ. (ζωολογ.), κερκόχειρ.
Caulescent καὶ **Caulifère**, ἐπίθ. (βτν.), ὁ ἔχων (φύων) καυλόν.
Cauliforme, ἐπιθ. καυλοειδής.
Caulinaire, ἐπίθ. (βτν.), ὁ τοῦ καυλοῦ.
Caurale, εἶδος πτηνοῦ (ταῶνος).
Caure, ἀγριοφουντουκιά.
Cauris, κογχύλη χρησιμεύουσα ὡς νόμισμα.
Causage, συνομιλία.
Causal, **ale**, = **Causatif**.
Causalité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Causatif, **ive**, (διδακτ.), αἰτιολογικός.
Cause, θ. αἰτία, αἴτιον. λόγος. §. δίκη, ὑπόθεσις. μέρος (εἰς ὑπόθεσιν).
Causer, ῥ. γίνομαι αἴτιος, ἐπιφέρω, προξενῶ. 2) (οὐδ.) συνομιλῶ. §. πολυλογῶ. §. ἐκφερομυθῶ.
Causerie, θ. συνομιλία οἰκιακή.
Causeur, **euse**, ὁ ἀγαπῶν νὰ ὁμιλῇ. §. (οὐσ. θ.) μικρὸς κλιντὴρ (καναπὲς) διὰ δύω ἀνθρ.
Caussiné, **ée**, σκεβρωμένος.
Causticité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Caustique (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἐπίθ. καυστικὸς, διαβρωτικός. §. (μτφορ.) δηκτικός.
Cauteleux, **euse**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, πανοῦργος, ὕπουλος.
Cautère, (ἰατρ.), καυτήριον.
Cautérétique, ἐπίθ. ὁ χρησιμεύων ὡς καυτήριον.
Cautérisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Cautériser, ῥ. (ἰατρ.) ἐπικαίω διὰ καυτῆρος, καυτηριάζω
Caution, θ. ἐγγυητής.
Cautionnement, ἐγγύησις.
Cautionner, ῥ. ἐγγυῶμαι.
Cauvette, θ. = **Choucas**.
Caux, κραμβολάχανα γογγύλια καὶ μῆλα πρὸς τροφὴν τῶν χοίρων καὶ ἀγελάδων.
Cavage, καταίβασμα ἐμπορευμάτων εἰς ὑπόγειον καὶ ἡ πρὸς τοῦτο δαπάνη καθὼς καὶ τὸ ἐνοίκιον.
Cavalage, ἡ ὀχεία τῶν χελωνῶν.
Cavalcade, θ. πορεία ἢ συνοδία ἐφίππων.

Cavale, θ. φοράδα.
Cavalerie, θ. ἱππικὸν (στράτευμα).
Cavalet, τὸ ἐπίπωμα τοῦ (ὑαλουργ.) κλιβάνου.
Cavalier, ἱππεὺς, ἔφιππος. §. ἱκανὸς περὶ τὸ ἱππεύειν, ἱππευτικός. §. ἀνὴρ συντροφεύων γυναῖκα.
Cavalier, **ère**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἐλεύθερος, θαῤῥαλέος. §. ἰταμὸς, ὑπὲρ τὸ δέον θαῤῥετός. ἀνοίκειος.
Cavaline, θ. (ναυτ.), σταμίν.
Cavatine, ᾆσμα μικρὸν χωρὶς στροφήν.
Cave, ἐπίθ. κοῖλος. 2) (οὐσ. θ.) ὑπόγειον διὰ κρασὶ κτλ. §. τὸ ὑπὸ τὴν ἅμαξαν μέρος διὰ τὰ ἐφόδια. §. κιβώτιον μὲ χωρίσματα διὰ ποτά. 3) (χαρτοπαιγν.) ὅσα καταθέτει ἔμπροσθέν του ἕκαστος.
Caveau, μικρὸν ὑπόγειον.
Cavecé, **ée**, ὁ, ἔχων τὴν κεφαλὴν τοιούτου ἢ τοιούτου χρώματος.
Caveçon, εἶδ. χαλινοῦ πρὸς δαμασμὸν τῶν πωλαρίων, (κοιν.) χαβιά.
Cavée, θ. κοίλη ὁδὸς, ῥευματιά.
Caver, ῥ. κοιλαίνω. ὑποσκάπτω. 2) (χαρτοπαιγν.) καταβάλλω τὸ κεφάλαιόν μου.
Cavernaire, ἐπιθ. ὁ φυτρόνων εἰς τὰ σπήλαια (εἰς τὰ ὑπόγεια).
Caverne, θ. σπήλαιον. ἐνδιαίτημα κακούργων.
Caverneux, **euse**, σπηλαιώδης.
Caveron, = **Prunellier**.
Cavessine, θ. ὑποκορ. τοῦ-
Cavesson, = **Cavecon**.
Cavet, (ἀρχιτ.), φάτνωμα στήλης κτλ.
Caviar, χαβιάρι.
Cavicole (Λτν.), ἐπιθ. ὁ ζῶν ἐντὸς κοιλωμάτων.
Cavicornes, θ. πλθ. (ζῶα) τὰ ἔχοντα κοῖλα ἔνδοθεν τὰ κέρατα.
Cavillation, θ. σόφισμα.
Cavin, κοίλωμα γηπέδου.
Cavirostre (Λτν.), ἐπιθ. ὁ ἔχων κοῖλον τὸ ῥάμφος.
Cavité, θ. κοιλότης, κοίλωμα.
Cavoir, (τεχν.), ῥινίδιον διὰ τὰ ὑαλία, (ἄλλ.) **Gresoir**.

Cayenne, θ. μαγειρεῖον τῶν ναυτῶν εἰς τὴν ξηράν.
Cayeu, = **Caïeu**.
Cazelle, θ. καλαμὶς του χρυσονήματος.
Cazette, θ. πήλινον σκέπασμα τῶν καμινευομένων κεραμίων.
Ce καὶ (πρὸ φων.) **Cet**, (τὸ θ.) **Cette**, (τὸ πλθ.) **Ces**, οὗτος, αὕτη, τοῦτο, (ἀντνμ.).
Céans, ἐπίῤ. ἐδῶ (μέσα).
Ceci, (ἀντνμ.), τοῦτο.
Cécité, θ. τυφλότης.
Cédant, **ante**, (Νμ.), παραχωρητὴς (κτήματος, διπλώματος κτλ.).
Céder (τὸ é μεταβάλλεται εἰς è πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. παραχωρῶ. §. (χωρὶς πτ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω. ἐλαττοῦμαι. (ἐπὶ ἀψύχ.) καταπίπτω (ὑπὸ τὸ βάρος).
Cédille, θ. σημεῖον (ἀπόστροφος) ὑπὸ τὸ **c** ὅταν προφέρεται ὡς **s**.
Cédrat, κίτρον.
Cédratier. κιτρηὰ, (δένδρ.).
Cèdre, δ. κέδρος.
Cédrel, δένδρον μέγα τῆς Ἀμερ.
Cedule, θ. ὁμολογία (ἰδιωτική). §. (ἁπλ.) δηλωτικόν.
Ceindre ℨ (ναυτ.) **Ceintrer** (je ceins, nous ceignons; je ceignais; je ceignis; je ceindrai; ceint, ceinte), ῥ. ζώνω, περιζώνω (κυρ. καὶ μτνμ.).
Ceintrage, (ναυτ.), περίζωσις τοῦ πλοίου διὰ σχοινίων.
Ceintre, ἀρχιτ. = **Cintre**. 2) (ναυτ.) δέμα σχοινίων παρτωμενον εἰς τὰς ἐφολκίδας ἵνα μὴ συγκρούωνται.
Ceinture, θ. ζώνη (κυρ. καὶ μτνμ.).
Ceinturelle (-**rette**), θ. λωρίον ἢ σχοινίον περιζῶνον, (ναυτ. καὶ κυνηγ.).
Ceinturier, ὁ πωλῶν ζώνας κτλ.
Ceinturon, τελαμὼν (ξίφους κτλ.).
Cela, (ἀντνμ.), τοῦτο, ἐκεῖνο.
Celadon, γαλανοπράσινον (χρῶμα). §. ἐραστὴς τρυφερός.
Celadonique, ἐπίθ. Κελάδοντος (τρυφερευομένου) ἴδιος, ἀηδῶς ἐρωτικός.
Celadonisme, τρόπος (χαρακτὴρ) Κελάδοντος.

Célébrable, ἐπιθ. ἀξιύμνητος.
Célébrant, ὁ ἱερουργῶν (ἱερεύς).
Célébration, θ. ἱερουργία (μυστηρίου), ἱεροπραξία, τελετουργία.
Célèbre, ἐπίθ. περίφημος.
Célébrer (τὸ É τῆς παραληγούσης τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È, πλὴν τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ ὑποθετ. ἀορίστου), ῥ. ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω. §. τελῶ (μυστήριον)· ἱερουργῶ. §. ἑορτάζω.
Célébrité, θ. διασημότης, φήμη.
Celer (τὸ E τῆς παραληγούσης τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È, τὸ δὲ L δὲν διπλασιάζεται), ῥ. κρύπτω.
Célère, ἐπιθ. ταχὺς, ὀγλίγωρος.
Céleri, σέλινον, (φυτ.).
Célérimètre, ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν τῆς ταχύτητος τῆς ἁμάξης.
Célerin, εἶδος μεγάλης θρίσσης.
Célérifèdes, θ. πλθ. (ζωολογ.), ταχύποδα.
Célérité, θ. ταχύτης.
Célesle, ἐπίθ. οὐράνιος. §. θεῖος.
Célibat, ὁ βίος τοῦ-
Célibataire, ἐπίθ. ἄγαμος.
Celle, θηλ. τοῦ **Celui**.
Cellérier, **ère**, κελλάρης (-ισσα) μοναστηρίου.
Cellier, οἰνὼν, κελλάρι.
Cellulage, ἡ ἐντὸς κελλίων (μεμονωμένων δωματίων) κατάκλεισις τῶν φυλακωμένων.
Cellulaire, ἐπίθ. (ἀνατομ.), συγκείμενος ἀπὸ λεπτοτάτας ἶνας. 2) διῃρημένος εἰς κελλία (ἰδιαίτερα δωμάτια).
Cellule, θ. κελλίον. §. ἡ τρύπα τῆς μελικηρίδος. §. (βτν.) ἡ κυψέλη τῆς σποροθήκης.
Cellulé, **ée**, ἔγκλειστος εἰς κελλίον.
Celluleux, ἐπίθ. διῃρημένος εἰς κυψέλας, θαλαμωτός.
Celluliforme, ἐπιθ. ὁ ἐν εἴδει κυψέλης (θαλάμης), *θαλαμοειδής.
Celui, (τὸ θ.) **Celle**, (τὸ πλθ.) **Ceux**, **Celles**, ἐκεῖνος, (ἀντνμ.). ‖. celui (celle)-ci, οὗτος καὶ ‖. celui (celle)-là, ἐκεῖνος, (ἐπὶ τῆς ἐγγυτέρω ἢ ἀπωτέρω δείξεως).

Cément, κόνις πρὸς-
Cémentation, θ. (χημ.), η ἐντὸς κόνεως ἐξόπτησις (μετάλλου).
Cémentatoire, ἐπιθ. ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς **Cémentation**.
Cémenter, ῥ. (χημ.), ἐξοπτῶ μέταλλον ἐντὸς κόνεως.
Cémenteux, **euse**, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ cément.
Cénacle, ἑστιατόριον.
Cendre, θ. στάκτη. §. κονις ἀποθανόντος. ‖. reduire (mettre) en cendres, ἀποτεφρόω. ‖. le mercredi des cendres, ἡ καθαρὰ τετράδη (ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς κατὰ τοὺς Λατίνους).
Cendré, **ée**, σποδοειδὴς, σακτερός.
Cendrée, θ. λεπτότατα μολύβια, σκάγια. §. (χημ.) σποδὸς μολύβδου πρὸς κατασκευὴν κυπέλλων (χοάνων).
Cendrer, ῥ. στακτόνω. §. χρωματίζω τι τεφρῶδες.
Cendreux, **euse**, στακτωμένος.
Cendrier, στακτοδόχη.
Cendrier, **ère**, ὁ συνάζων καὶ πωλῶν στάκτην.
Cendriette, = **Cinéraire**.
Cendrillard, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀμερ.
Cendrille, θ. = **Mésange**.
Cendrillon, θ. (οἰκ.), στακτοπαίπαιλη.
Cendrure, θ. τὰ στακτοειδῆ ἢ φλεβοειδῆ μόρια τὰ χαρακτηρίζοντα τὸν ἀχρεῖον χάλυβα.
Cène, θ. (ὁ μυστικὸς) δεῖπνος. §. ἡ κοινωνία (παρὰ τοῖς Διαμαρτυρομένοις).
Cenelle, θ. ὁ καρπὸς τῆς ὕσγης (τῆς λευκακάνθης).
Cénobite, κοινοβιάτης (μοναχός).
Cénobitique, ἐπίθ. κοινοβιακός.
Cénotaphe, κενοτάφιον.
Cens, ἀπογραφὴ (τῶν πολιτῶν παρὰ Ῥωμ.). §. (εἰς τὸν μεσαίωνα) = **Censive**. §. (συνήθ.) τίμημα ἐκλέκτορος.
Cense, θ. ἀγροικία, ἔπαυλις.
Censé, **ée**, ὑποτιθέμενος, νομιζόμενος.
Censeur, τιμητὴς (Ῥωμ.). §. κριτὴς αὐστηρός. §. ἀνακριτὴς βιβλίων. §. ἔφορος σχολείου.
Censier, **ère**, ὁ λαμβάνων καὶ-
Censitaire, ὁ τελῶν-
Censive, θ. ἔγγειος φόρος, γεώμορον.
Censorial, **ale**, ὁ τῆς τιμητείας.
Censurable, ἐπιθ., ἐπιλήψιμος.
Censure, θ. τὸ ἔργον τοῦ κήνσωρος, τιμητεία. §. (συνήθ.) ἐπίκρισις, ἐπιτίμησις. (ἰδιαιτ.) λογοκρισία.
Censurer, ῥ. μέμφομαι. ἐπικρίνω. ἐπιπλήττω.
Cent, (ἀριθμ.), ἑκατόν. (συνκδχ.) πολλοὶ, πλῆθος. ‖. (οὐσ.) ἑκατοστὸς ἢ = τῷ-
Centaine, θ. ἑκατοντὰς, ἑκατοστύς. §. (ὑφαντ.) ἡ κλωστὴ ἡ συνδέουσα ἕκαστον 'πάσμα τῆς θηλειᾶς.
Centaure, κένταυρος.
Centaurée, θ. κενταύριον, (φυτ.).
Centenaire, ἐπιθ. ἑκατοντούτης, -οῦτις.
Centenier, ἑκατόνταρχος.
Centésimal, **ale**, ἑκατονταδικός.
Centésimation, θ. ὁ ἑνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν δεκατισμός.
Centiare, τὸ ἑκατοστημόριον τοῦ πλέθρου (**are**).
Centième, ἐπιθ. ἑκατοστός.
Centigrade, ἐπιθ. διῃρημενος εἰς 100 βαθμούς.
Centigramme, τὸ ἑκατοστημόριον τοῦ γραμμαρίου.
Centilitre, τὸ ἑκατοστημόριον τῆς λίτρας.
Centime, τὸ ἑκατοςὸν τοῦ φράγκȣ, (καθὼς παρ' ἡμῖν τὸ) λεπτόν.
Centimètre, τὸ ἑκατοστημόριον τοῦ μέτρου.
Centinode, εἶδος φυτοῦ, πολυγόνατον.
Centipède, ἐπιθ. ἑκατόμπους, ἑκατονταπόδαρος.
Centon, ποίημα συμφορητὸν, κέντρων.
Central, **ale**, κεντρικός.
Centralisateur, **trice**, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τῆς-
Centralisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Centraliser, ῥ. συγκεντρόω.
Centre, τὸ μεσαίτατον σημεῖον (κύκλου, περιφερείας κτλ.), τὸ κέντρον.

Centrer, ῥ. τοποθετῶ ἀνηκόντως τὸ κέντρον τοῦ ἄξονος τοῦ τηλεσκοπίου κτλ.
Centreur, τὸ μέρος τοῦ καλουπίου τῶν κηρίων τὸ κρατοῦν τὸ φτίλ.ον ἐν τῷ μέσῳ.
Centrier, βουλευτὴς ἑδρεύων ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ βουλευτηρίου καὶ ἑπομένως ἀνήκων εἰς τοὺς ὑπουργικοὺς ἢ μετριόφρονας.
Centrifuge, ἐπιθ. (φυσ.), κεντρόφυξ.
Centripète, ἐπίθ. (φυσ.), κεντρόμολος.
Centripétence, θ. ἡ πρὸς τὸ κέντρον τάσις τῶν περιστρεφομένων σωμάτων.
Centuple, ἐπιθ. ἑκατονταπλάσιος.
Centupler, ῥ. ἑκατονταπλασιάζω.
Centurie, θ. ἑκατοστύς. §. ἑκατονταρχία
Centurion, ἑκατόνταρχος.
Cep, κλῆμα. §. (παλ.) πέδη, δεσμά.
Cépacé, ée, (βτν.), ὁ ἔχων τὴν ὀσμὴν ἢ τὸ σχῆμα τοῦ κρομμύου.
Cèpe, εἶδος ἀμανίτου.
Cépeaux, τὸ ἐπίκοπον τῶν τυπουμένων νομισμάτων.
Cépée, θ. πολλαὶ παραφυάδες ὁμοῦ.
Cependant, (ἐπίρ.), ἐν τούτοις, ἐν τοσούτῳ. §. (σύνδ.) καὶ ὅμως.
Cephalique, ἐπίθ. ὁ τῆς κεφαλῆς.
Cepillon, εἶδος μικροῦ κρομμυοειδοῦς ἀμανίτου.
Cépole, θ. εἶδος ἰχθύος, (ἄλλ.) **Ruban de mer.**
Ceracé, ée, κηροειδής.
Cérasiole, ὁ κερασοειδὴς καρπὸς τοῦ **Taminier.**
Cérat, ἀλοιφὴ μὲ κηρὸν, κηρωτὴ, κηρέλαιον.
Cerbere, ὁ Κέρβερος. §. (μτφορ.) φύλαξ ἄγρυπνος (ἀδυσώπητος).
Cerceau, βεργὶ, στεφάνι.
Cercelle, θ. εἶδος πεταλούδας.
Cercerelle, θ. = **Crécerelle.**
Cercle, κύκλος. §. στεφάνι. §. περιφέρεια (χώρας), (εἰς τὴν Γερμαν.) Νομός. §. συναναστροφὴ, συνάθροισις.
Cercler, ῥ. δένω μὲ στεφάνια.
Cerclier, ὁ κατασκευάζων στεφάνια (βαρελλίων κτλ.).
Cercueil, κιβώτιον νεκροῦ, νεκροκράββατον.
Céréale, ἐπιθ. θ. σιτηρὸν (φυτὸν), δημητριακὸς (καρπός). ||. (συνήθ. πλθ. οὐσ.) τὰ σιτηρὰ, τὰ γεννήματα.
Cérébral, ale, ὁ τοῦ ἐγκεφάλȣ.
Cérébreux, euse, ὁ ἐξάπτων τὸν ἐγκέφαλον.
Cérébriforme, ἐπιθ. ἐγκεφαλοειδής.
Cérébrin, ine, ὁ περὶ τὸν ἐγκέφαλον.
Cérébrite, θ. νόσος (φλόγωσις) τοῦ ἐγκεφάλου, ἐγκεφαλῖτις.
Céréiforme, ἐπιθ. λαμπαδοειδής.
Cérémonial, ἡ περὶ τὰς τελετὰς τάξις καὶ τὸ περὶ αὐτῆς τυπικόν.
Cérémonie, θ. τελετή. §. (πλθ.) διατυπώσεις. §. φιλοφρονήσεις. §. θρύψεις, ἀκκισμοί.
Cérémonieux, euse, ὁ κάμνων πολλὰς φιλοφρονήσεις.
Cérès, ἡ Δήμητρα.
Cerf, ζ. ἐλάφι, ἔλαφος.
Cerfeuil, φραγκομαγηδανὸς, πετροσέλινον, (φυτ.).
Cerf-volant, κάνθαρος. §. ἀετὸς, (Τ.) οὐτσουρμᾶ, (παιγν. τῶν παιδ.).
Cérifère, ἐπιθ. κηροφόρος.
Cerisaie, θ. φυτεία κερασεῶν, κερασεών.
Cerise, θ. κεράσι(ον).
Cerisette, θ. εἶδος μικροῦ δαμασκηνοῦ.
Cerisier, δ. κερασηά.
Cérisin, = **Serin.**
Cerne, κύκλος (τοῦ στελέχους).
Cerneau, χλωρὸν καρύδι ξεφλȣδισμένον.
Cernement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Cerner, ῥ σχηματίζω κύκλον πέριξ τινός. §. περικυκλόνω. §. (γεωργ.) ξελακκόνω δένδρον ἵνα 'τὸ μεταφυτεύσω. ||. —des noix, ξεφλουδίζω χλωροκάρυα.
Cernoir, ἐργαλεῖον γεωργ., διὰ τὸ ξελάκκωμα τῶν δένδρων.
Céron, = **Suron.**
Certain, aine, βέβαιος, ὡρισμένος. 2 (ἀορ.) τις, κάποιος.
Certainement, ἐπίρ. βεβαίως.
Certeau, εἶδος ἀπιδίου.
Certes, ἐπίρ. πάντως, βέβαια.
Certificat, πιστοποιητικόν.
Certificateur, ὁ πιστοποιῶν ἐγγυητὴν, ἐπεγγυητής.
Certification, θ. πιστοποίησις.
Certifier, ῥ. πιστοποιῶ.
Certitude, θ. βεβαιότης. §. μονιμότης.
Cérumen, ἡ λέρα τῶν αὐτιῶν.
Ceruminеux, euse, ὁ τοῦ **Cerumen.**
Ceruse, θ. ἀνθρακικὸν μολύβδȣ, ψιμύθιον.
Cerusier, ὁ κατασκευάζων **ceruse.**
Cervaison, θ. ὁ καιρὸς τοῦ κυνηγίου τῶν ἐλάφων.
Cerveau, ἐγκέφαλος. §. (συνκδχ.) νοῦς.
Cervelas, λȣκάνικον κοντόχονδρον.
Cervelet, (ἀνατ.), ἡ παρεγκεφαλίς.
Cervelle, θ. = **Cerveau.**
Cervèque, εἶδος ἐλάφου τῆς Ἀμερ.
Cervical, ale, ὁ τοῦ αὐχένος,
Cervicorne, ἐπιθ. ὁ ἔχων ἐλάφου κέρατα.
Cervin, ine, ἐλαφοειδής.
Cervoise, θ. ζῦθος (τῶν παλ.).
Césarienne (operation), τομὴ τῆς μήτρας (πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμβρύου).
Céseron, ἐρέβινθος.
Cessant, ante, παύων.
Cessation, θ. παῦσις.
Cesse, θ. παῦσις. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) sans cesse, ἀπαύστως, ἀκαταπαύστως.
Cesser, ῥ. παύω.
Cessibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Cessible, ἐπιθ. (Νμ.), παραχωρητός.
Cession, θ. παραχώρησις.
Cessionnaire, ἐπίθ. ὁ λαβών τι παρ' ἄλλου κατὰ παραχώρησιν.
Ceste, χειρόκτιον τῶν πυγμάχων. §. κεστός.
Cesure, θ. τομὴ στίχου.
Cétacé, ée, κητώδης. (οὐσ.) κῆτος.
Cétérac, = **Doradille.**

Chablage, ῥυμουλκία καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐπιστασία.
Chable καὶ **Chableau**, σχοινίον πρὸς ῥυμουλκίαν.
Chabler, ῥ. δένω τὸ φορτίον ἵνα τὸ ἀνασύρω. §. συστρέφω εἰς ἓν πολλὰ σχοινία. §. κτυπῶ τὴν καρυδηὰν ἵνα πέσωσι τὰ κάρυα.
Chableur, ἐπιςάτης τῆς ῥυμȣλκίας.
Chablis, ξύλα πεσμένα εἰς τὸ δάσος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.
Chabot, εἶδ. ἰχθ. (κωβιοῦ) ποταμίου. §. (τοιχοδ.) κομμάτι σχοινίου.
Chabotte, θ. ὄγκος χυτοῦ μετάλλου συνέχων τὸν μέγαν ἄκμονα.
Chaboussade, θ. πρόβατον ἄνευ κεράτων καὶ μὲ μαλλὶ ἕως τοὺς ἀστραγάλους.
Chabraque, θ. αἰγὶς ἢ κώδιον χρησιμεῦον ὡς ἐπίβλημα τοῦ ἐφιππίου.
Chabrée, θ. εἶδος φυτοῦ (περδικίου).
Chacal, ζ. τσακάλι
Chacrelle, θ. = **Cascarille**.
Chacun, une, (ἀντνμ.), ἕκαστος.
Chaffée, θ. τὰ πίτυρα τοῦ ἀμύλȣ.
Chafouin, ine, λιγνὸς κοντὸς καὶ ἄσχημος.
Chagrin, λύπη, θλίψις. 2) τομάρι σπυρωτὸν, σαγγρί.
Chagrin, ine, σκυθρωπὸς, λυπημένος.
Chagrinant, ante, ὁ λυπῶν, λύπης πρόξενος.
Chagriner, ῥ. λυπῶ. §. σκεβρόνω ὡς ἂν τὸ σαγγρί.
Chagrinier, ὁ κατασκευάζων σαγγρία.
Chaideur, ὁ κοπανίζων τὴν μεταλλῖτιν.
Chaîne, θ. ἅλυσος. §. δεσμά. τὸ κάτεργον. §. (μτφορ.) δουλεία. §. (μτνμ.) σειρά. §. (ὑφαντ.) στημόνι. §. (οἰκοδ.) λίθος ἐπιμήκης.
Chaîné, ée, ἁλυσιδωτός.
Chaîner, ῥ. καταμετρῶ ἔκτασιν γῆς διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἁλύσου.
Chaînetier, ὁ κατασκευάζων ἁλυσιδωτὰ κοσμήματα.
Chaînette, θ. ἁλυσιδίτσα (διὰ στολίδι).
Chaînon, κρίκος ἁλύσου.

Chair, θ. σὰρξ, κρέας.
Chaire, θ. ἄμβων (ἐκκλησ.) §. καθέδρα (καθηγητοῦ).
Chaise, θ. καρέγλα. §. φορεῖον. §. ὄχημα μικρὸν, δίφρος.
Chaisier, καρεγλᾶς.
Chalade, θ. = **Calade**.
Chaland, ande, μουστερῆς. 2) (οὐσ.) εἶδος ποταμηγοῦ λέμβȣ.
Chalandeau(-don), πλοίαρχος τοῦ Chaland.
Chalcographe, χαλκογράφος.
Chalcographie, θ. χαλκογραφία.
Chale, θ. ξυλογοῦδι ἁλυκῆς.
Châle, σάλι, λαχοῦρι.
Chalet, καλυβόσπιτον εἰς τὴν Ἐλδ.
Chaleur, θ. θερμότης, ζέστη. §. ὁρμὴ (ἀκμὴ) πάθους. ὀργασμός. ζέσις.
Chaleureusement, ἐπίῤ. μὲ ζέσιν.
Chaleureux, euse, θερμός. §. ἔνθερμος.
Châlit, ἡ ξυλικὴ τοῦ κρεββατιοῦ.
Chalon, γρῖπος ποταμοῦ.
Chaloupe, θ. λέμβος, σαλοῦπα.
Chaloupier, ναύτης σαλοῦπας.
Chalumeau, καλάμη (σίτου). §. σωλὴν φυσητηρίȣ. §. αὐλὸς (ποιμενικὸς), φλογέρα. §. ἰξόβεργα.
Chalumer, ῥ. ῥοφῶ ὑγρὸν διὰ καλάμης, σιφωνίζω.
Chalumet, = **Calumet**.
Chamade, (πολεμ.), σημεῖον αἰτήσεως συμβιβασμοῦ.
Chamailler, ῥ. λογομαχῶ, μαλλόνω.
Chamaillis, φιλονεικία, σύγκρȣσις.
Chamarrer, ῥ. στολίζω ἀπειροκάλως.
Chamarrure, θ. ςολισμὸς ἀπειρόκαλος.
Chambellan, θαλαμηπόλος.
Chamberpot, εὐφ. ἀντὶ **Pot de chambre**, λάσανον.
Chambrage, (ναυτ.), σανίδωμα περὶ τὴν βάσιν τοῦ ἱστοῦ.
Chambranle, τὸ τριγυρινὸν θύρας (θυρίδος κτλ.).
Chambre, θ. κάμαρα, (Τ.) ὀδᾶς. §. (ἰδιαιτ.) ὁ κοιτὼν τοῦ βασιλέως, (ὅθ. ||. officiers de la—, οἱ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος (ἀξιωματικοὶ), θαλαμηπόλοι. 2) βουλή. σύλλογος. 3) κοίλωμα κενὸν μένον ἐντὸς χωνευτοῦ σκεύȣς ἐν καιρῷ τῆς χύσεως. ἐςία ὑπονόμȣ.
Chambrée, θ. ὁμὰς στρατιωτῶν συνδιαιτωμένων, μάγκα. §. ἄθροισμα (τὸ σύνολον) τῶν θεατῶν.
Chambrelan, τεχνίτης ἐργαζόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του. §. ἐνοικάτωρ μιᾶς μόνον κάμαρας.
Chambrer, ῥ. κρατῶ ἔγκλειστόν τινα. §. (οὐδ.) συνοικῶ ὡς συστρατιώτης.
Chambrette, θ. δωμάτιον, καμαρίτσα.
Chambrière, θ. ὑπηρέτρια, καμαριέρα. §. εἶδ. μάστιγος, κηροπηγίου, καὶ λαβίδος.
Chabrillon, ὑποκορ. τοῦ **Chambrière**, δουλευτρίτσα.
Chambrule ἢ **Chambuche**, κοιν. ἡ μαύρη ἐρυσίβη.
Chame, θ. χήμη, χηβάδα, (ὄςρ.).
Chameau, ζ. κάμηλος. §. (ναυτ.) μηχανὴ πρὸς ἀνασήκωμα πλοίȣ.
Chamelier, καμηλαγωγὸς, καμηλάρης.
Chamélin, εἶδος μικροτάτου λιναρίου.
Chamelle, θ. ἡ θηλυκὴ κάμηλος.
Chamèlon, καμηλόπουλον.
Chamois, ἀγριοκάτσικον, αἴγαγρος. §. δέρμα αἰγάγρου. §. χρῶμα κίτρινον.
Chamoiser, ῥ. βυρσοδεψῶ δέρμα ἢ ὡς ἂν δέρμα αἰγάγρου.
Chamoiserie, θ. βυρσοδεψεῖον καὶ
Chamoiseur, βυρσοδέψης δερμάτων αἰγάγρων.
Champ, ἀγρὸς, χωράφι. §. πεδιὰς, κάμπος. §. (μτφορ.) στάδιον. §. (οἰκοδ.) τὸ ςενώτερον μέρος (λίθου ἢ ξύλου). §. τὸ δάπεδον εἰκόνος ἢ κεντητοῦ ὑφάσματος. ||. être (se mettre) aux champs, θυμόνω εὐκόλως. ||. battre aux champs, κρούω τὸ ἐμβατήριον. ||. sur le —, ἐν τῷ ἅμα. ||. à tout bout de—, εἰς πᾶσαν περίστασιν.
Champaniser, ῥ. δίδω τὴν γεῦσιν τοῦ Καμπανοῦ οἴνου εἰς ἁπλοῦν οἶνον.
Champeleuse, θ. κάμπη μεγάλη.
Champeser, ῥ. (ἀλοπηγ.), διατηρῶ τὸ πῦρ εἰς τὸν κλίβανον.
Champêtre, ἐπίθ. ὁ τῶν ἀγρῶν, ἀγροτικός. ||. garde, ἀγροφύλαξ, ἀγρονόμος.
Champeur, ὁ διατηρῶν τὸ πῦρ

τῶν καμίνων ἀλοπηγίου.
CHAMPI, εἶδος χαρτίου διὰ τὰ παράθυρα.
CHAMPIGNON, φ. ἀμανίτης, ʼμανιτάρι. §. καλοῦπι σκιαδίε ꝁλ. §. τὸ κάκαδον τοῦ φτιλίου. §. (χειρεργ.) ὑπερσάρκωσις σπογγώδης. §. εἶδος ζωοφύτου.
CHAMPIGNONNIÈRE, θ. φυτεία (ἀ)μανιταρίων.
CHAMPION, ὑπέρμαχος, πρόμαχος.
CHAMPLEVER, ῥ. (τεχν.) περιχαράσσω τὴν πλάκα τοῦ μετάλλε ἵνα κρατῇ τὸ ἔγκαυστον.
CHAMPLURE, θ. πέσιμον τῶν φύλλων τῶν ὀπωρικῶν ἢ τῶν ἀκρεμόνων ἐξ αἰτίας πάγε ἢ χαλάζης. §. τρύπα εἰς πίθον ἢ κάδον πρὸς ἐκροὴν τοῦ ὑγροῦ.
CHAMPONIER, (ἵππος) ἰσχνόμακρος τὰς κνήμας.
CHANCE, θ. περίπτωσις (μεταβολὴ, περιπέτεια) τύχης. ||. bonne—, ἐπιτυχία.
CHANCELANT, ANTE, κλονούμενος. §. ἐπισφαλὴς, ἄστατος.
CHANCELER (διπλασιάζεται τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. κλονίζομαι, κονδυλῶ.
CHANCELIER, σφραγιδοφύλαξ.
CHANCELIÈRE, θ. ἡ γυνὴ τοῦ σφραγιδοφύλακος. §. κιβώτιον μὲ γοῦναν ὅπε ζεσταίνονται τὰ πόδια.
CHANCELLEMENT, κλονισμός.
CHANCELLERIE, θ. τὸ γραφεῖον τοῦ σφραγιδοφύλακος, καγγελλαρία.
CHANCEUX, EUSE, ὁ ἔχων (καλὴν) τύχην, τυχηρός. (ἐπὶ πραγμ.) τυχαῖος.
CHANCI, κοπρία ʼμανιταροφόρος. §. (ἀλοπηγ.) κάρβουνα σβυστά.
CHANCIR, ῥ. ἀρχίζω νὰ μεχλιάζω.
CHANCISSURE, θ. ἀρχὴ μούχλας.
CHANCRE, πληγὴ φαγεδαινώδης, καρκῖνος, φάγουσα.
CHANCREUX, EUSE, φαγεδαινώδης.
CHANDELEUR, θ. ἡ Ὑπαπαντή.
CHANDELIER, κηροπηγὸς, κηροχύτης. §. κηροπήγιον, λυχνία, κανδηλέρι. §. (ναυτ.) ὑπόβαθρον (ὑποςάτης) πρὸς διαφόρες χρείας.
CHANDELLE, θ. ἀλειμματοκέρι.
CHANDELLERIE, θ. ἐργαστήριον ἀλειμματοκηρίων.
CHANÉE, θ. ὑδραγωγὸς χαρτομύλου. §. χαράκι τοῦ ἐργαλειοῦ τῶν μεταξωτῶν.
CHANFREIN, τὸ μέτωπον τοῦ ἵππου. §. (οἰκοδ.) τὸ λοξότμητον μέρος λίθου ἢ ξύλου.
CHANFREINER, ῥ. (οἰκοδ.), λοξοτομῶ.
CHANGE, ἀνταλλαγή. §. ἐπικαταλλαγὴ (νομίσματος), κάμπιον. §. (κυνηγ.) κυνήγημα ἄλλου ἀντ' ἄλλου ζώου. ||. donner (ou) prendre le—, ἀπατῶ, -ῶμαι.
CHANGEANT, ANTE, ποικίλος, εὐμετάβλητος.
CHANGEMENT, μεταβολή.
CHANGEOTER, ῥ. συχνοαλλάσσω.
CHANGER, ῥ. μεταβάλλω, (καὶ οὐδ.) μεταβάλλομαι, ἀλλάζω. §. συναλλάσσω.
CHANGEUR, ἀργυραμοιβὸς, (T.) σαῤῥάφης.
CHANLATTE, θ. σανὶς λοξοκομμένη, ἵνα κρατῇ, προστιθεμένη εἰς τοὺς ἀμείβοντας τῆς στέγης, τοὺς ὑδραγωγούς.
CHANOINE, ESSE, κληρικὸς καρπούμενος prébende ἢ bénefice, προεστὼς ἐκκλησίας, ἡγούμενος.
CHANSON, θ. τραγοῦδι. §. (μτνμ.) φλυαρία, μωρολογία.
CHANSONNABLE, ἐπίθ. ἄξιος τραγωδίου (σατύρας), καταγέλαςος.
CHANSONNER, ῥ. ἐβγάλλω τραγοῦδι κατά τινος, τὸν σατυρίζω.
CHANSONNET, ψαρῶνι, (πτν.).
CHANSONNETTE, θ. τραγουδάκι.
CHANSONNIER, ÈRE, συνθέτης ἢ συλλογὴ τραγῳδίων.
CHANT, τραγούδημα. τραγοῦδι, ᾆσμα. κελάδημα (πτν.).
CHANTABLE, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ψάλῃ ἢ νὰ τραγῳδήσῃ.
CHANTAGE, τὸ ἔργον τοῦ Chanteur, δυσφημισμὸς ἐν ταῖς ἐφημερίσι.
CHANTANT, ANTE, ᾀσματικός.
CHANTEAU, φέτα (ψωμιοῦ). §. φύλλον (ὑφάσματος). §. (πλθ.) αἱ κνῆμαι τοῦ ῥοδανίου.
CHANTEPLEURE, θ. χωνὶ τρυπητόν. §. τρύπα εἰς τοῖχον πρὸς ἐκροὴν τῶν ὑδάτων. §. εἶδος μικροῦ ληνοῦ ἢ κάδου.
CHANTEPLEURER, ῥ. πατῶ τὰς ςαφυλὰς εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ κάδον πρὶν τὰς ῥίψω εἰς τὸν ληνόν.
CHANTER, ῥ. τραγῳδῶ, ψάλλω. §. (ἐπὶ πτν.) κελαδῶ. §. (ἐνίοτε) φλυαρῶ. §. (μτφτ.) ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω.
CHANTERELLE, ἡ ἀνωτάτη χορδὴ (ἡ ὑπάτη) μουσικοῦ ὀργάνου. §. κράκτης ὀρνιθοθηρευτής. §.=τῷ-
CHANTERILLE, θ. μασοῦρι διὰ σύρμα.
CHANTEUR, EUSE, τραγῳδιστὴς, -δίστρια. §. (ὡς ἐπίθ. πτν.) κελαδιστικός. §. σατυριστής.
CHANTIER, ξυλαποθήκη. §. ναυπηγεῖον. §. ἰκρίωμα ('σκαρὶ) πλοίου ναυπηγουμένου. §. ὑπόβαθρον βαρελλίου. §. τεζγκιάχι ξυλουργοῦ ἢ λιθοξόου.
CHANTIGNOLE, θ. (οἰκοδ.), ὑποστάτης.
CHANTONNER, ῥ. τραγουδῶ μουρμουρύζων.
CHANTONNERIE, θ. τραγῴδημα μονότονον καὶ ἀνούσιον.
CHANTOURNAGE, τὸ οὐσ. τοῦ CHANTOURNER.
CHANTOURNEMENT, γῦρος σανίδος ξυλουργηθείσης.
CHANTOURNER, ῥ. δουλεύω (πελεκῶ) ξύλον κατὰ τὸ δοθὲν σχῆμα.
CHANTRE, ψάλτης (ἐκκλησ.). χοροστάτης. §. ποιητὴς, ἀοιδός.
CHANTRERIE, θ. ἡ θέσις (ὁ βαθμὸς) τοῦ ψάλτου ἐκκλησίας.
CHANVRE, καννάβι, (φυτ.).
CHANVREUX, EUSE, κανναβοειδής.
CHANVRIER, κανναβουργός.
CHANVRIÈRE, θ. = CHÈNEVIÈRE.
CHAOS, χάος (κυρ. καὶ μτφορ.).
CHAPE, θ. μανδὺ (ἐπισκόπε ꝁλ.). §. πῶμα (ἀλαμβύκε). §. ἀξόνιον (τροχιλέας). § ὁ κορμὸς τῆς πόρπης κτλ.
CHAPEAU, σκιάδι(ον), καπέλλον. §. (μτνμ.) κεφαλὶς (τεχνουργήματος), πέτασος (φυτοῦ), ꝁλ.
CHAPELAIN, ἐφημέριος παρεκκλησίου, ἀρχιμανδρίτης.
CHAPELER, ῥ. ξύνω (ἀφαιρῶ) τὴν κόραν ψωμίου.
CHAPELET, κομβολόγιον.
CHAPELIER, ÈRE, καπελλοποιὸς, -καπελλοπώλης.
CHAPELLE, θ. παρεκκλήσιον. §. τὰ σκεύη καὶ ἡ ὑπηρεσία (οἱ μεσικοὶ κλπ.) παρεκκλησίου. §. θόλος κλιβάνου.

Chapellenie, θ. εἰσόδημα παρεκκλησιάρχου.
Chapellerie, θ. τὸ ἔργον καὶ ἐργοστάσιον τοῦ **Chapelier**.
Chapelure, θ. ξύσμα κόρας ψωμίου.
Chaperon, εἶδος σκούφου, ἴδε **Chausse**. §. ῥάχις (σαμάρι) τοίχου. §. γυνὴ ἡλικιωμένη παρακολουθοῦσα ἄλλην νέαν. §. τὸ σκέπασμα τῆς ὀπῆς τοῦ πυροβόλου.
Chaperonner, ῥ. καλύπτω μὲ **Chaperon**.
Chapier, ὁ φορῶν ἢ κατασκευάζων chape. 2) ἀρμάριον διὰ τὰ ἱερὰ ἄμφια.
Chapiteau, κιονόκρανον. §. (εἰς διάφορα πράγμ.) κορυφὴ, κορωνίς.
Chapitral, **ale**, ὁ τοῦ Chapitre.
Chapitre, κεφάλαιον. §. σύλλογος κληρικῶν. (ἁπλ.) ὁμήγυρις.
Chapitrer, ῥ. ἐπιπλήττω (κυρ. μοναχὸν ἐπὶ συνόδου).
Chapon καὶ (ὑποκορ.) **Chaponneau**, καπόνι, καπονάκι.
Chaponner, ῥ. εὐνουχίζω (πετεινόν).
Chaponnière, χύτρα (διὰ καπόνια).
Chapoter, ῥ. ῥοκανίζω ὁλοτρόγυρα τὸ ξύλον.
Chappe, θ. τὸ γραντὶ τοῦ δικτύου. §. ἡ λαβὴ τοῦ καλουπίου.
Chaput, κούτσουρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἰσάζονται αἱ πλάκες.
Chaque, (ἀντνμ.), ἕκαςος, κάθε.
Chaqueue, εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) **Prêle**.
Char, ἅμαξα, ἅρμα.
Charade, θ. εἶδος λογογρίφου.
Charagne, εἶδος φυτοῦ δυσώδους, ἵππουρις (;).
Charançon, σιταρόψειρα, (ἔντ.).
Charançonné, **ée**, (σῖτος) ψειροφαγωμένος.
Charbon, κάρβουνον. §. (ἰατρ.) φῦμα γαγγραινῶδες, ἄνθραξ. §. (βτν.) καπνιά. ||. — de terre, πετροκάρβουνον, γαιάνθραξ. ||. — de pierre, λιθάνθραξ.
Charbonnage, γαιανθρακωρυχεῖον.
Charbonnaille, μίγμα καρβουνοκόνεως καὶ ἄμμου πρὸς στρῶσιν τοῦ ἐδάφους τῶν καμίνων.
Charbonnée, θ. κρέας 'ψημένον εἰς τὰ κάρβουνα. 2) στρῶμα καρβούνων ἐντὸς καμίνου.
Charbonner, ῥ. κάμνω ἢ γίνομαι κάρβουνον, μαυρίζω. (βτν.) ἐρυσιβοῦμαι. §. (μτφορ.) αὐτοσχεδιάζω.
Charbonnerie, θ. ἀποθήκη καρβούνων, ἀνθρακοθήκη.
Charbonneux, **euse**, ἀνθρακώδης.
Charbonnier, **ère**, καρβουνάρης. §. (θ.) καρβουναρεῖον (εἰς δάσος). §. πλοῖον ἀνθρακοφόρον. §. κοιν. ἀντὶ Mesange (πτν.).
Charbouiller, ῥ. μαυρίζω τὰ φυτὰ (ὡς ἡ ἐρυσίβη). ||. (μσ. αὐτπθ.) ἐρυσιβοῦμαι.
Charbouillon, νόσος τις τῶν ζώων.
Charbucle, θ. ἐρυσίβη.
Charcuter, ῥ. καταλιανίζω ἀνεπιτηδείως κρέας.
Charcuterie, τὸ ἔργον τοῦ —
Charcutier, **ère**, ὁ πωλῶν χοιρινὸν (λουκάνικα κτλ.), ἀλλαντοπώλης.
Chardon, γαϊδουράγκαθον, (φυτ.)
Chardonneau, = **Chardonneret**.
Chardonner, ῥ. κναφεύω (ἐρέαν).
Chardonneret, καρδερίνα, (πτν.).
Chardonnet, τὸ ξύλινον ἢ λίθινον ἀγκωνάρι τὸ ἀνέχον τοὺς στρόφιγγας τῶν θυροφύλλων.
Chardonnette, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀγριαγκινάρας), κροκοδείλιον.
Chardonnière, θ. γαϊδουραγκαθότοπος.
Charge, θ. φορτίον. βάρος. ὑποχρέωσις. §. θέσις δημοσία, ὑπούργημα. §. (δικνμ.) καταμαρτυρία. §. προσβολὴ, ἔφοδος. §. γέμισμα πυροβόλου. §. ὑπερβολὴ, φορτικότης (κυρ. ζωγραφήματος). ||. femme de —, γυνὴ ἐπιστάτις οἰκίας, οἰκονόμος. ||. temoin à —, μάρτυς τῆς κατηγορίας. ||. au pas de —, ἐξ ἐφόδου. ||. revenir à la —, ἐπανέρχεσθαι ἐπιμόνως.
Chargé (**d'affaires**), ἐπιτετραμμένος (τὰς ὑποθέσεις ξένου Κράτους).
Chargement, φορτίον πλοίου. §. φορτωτικὴ (δήλωσις). §. (ταχυδρομ.) σύστασις ἐπιστολῆς.
Chargeoir, γεμιστήριον κανονίου. §. φορτωτήρα.
Chargeon, κληματὶς κλαδευμένη κατὰ δύο ἢ τρία 'μμάτια
Charger (πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** προστίθεται **e** ἄφωνον μετὰ τὸ **g**), ῥ. φορτόνω. §. γεμίζω (πυροβόλον, πίππαν κτλ.). §. συςαίνω ἐπιστολὴν (εἰς τὸ ταχυδρ.). §. (μτφορ.) ἐπιφορτίζω. παραβαρύνω. §. καταμαρτυρῶ (ὑποδίκου). §. ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. §. μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ φορτικώτερον.
Chargeur, φορτωτὴς (πλοίου ἢ ἁμάξης). γεμιστὴς (τῶν κανονίων).
Chariot, ἅμαξα. §. στρατούλα νηπίου. §. ἐργαλεῖον (ῥοδάνι) τοῦ σχοινοστρόφου. §. ἐργαλειὸς τοῦ γαειτανοπλόκου κτλ.
Charitable (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπιθ., φιλάγαθος, φιλόπτωχος. φιλελεήμων.
Charité, θ. ἀγάπη (τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον). ἐλεημοσύνη, ἔλεος.
Charivari, θ. θόρυβος, ὀχλοβοή 2) (Οὐγγρ.) περισκελὶς δερματίνη διὰ τοὺς ἱππεῖς, σαλβάρι.
Charivarique, ἐπίθ. συνωδευμένος μὲ ὀχλοβοήν.
Charivariser, ῥ. καταθορυβῶ δι' ὀχλοβοῆς.
Charlatan, ἀγύρτης, ψευδοϊατρὸς, ἀλαζὼν, λαοπλάνος.
Charlataner, ῥ. πλανῶ δι' ἀγυρτειῶν, ἀλαζονεύομαι.
Charlatanerie, θ. ἀγυρτεία.
Charlatanesque, ἐπιθ. ἀγύρτου ἴδιος, ἀγυρτικός.
Charlatanisme, ἀγυρτεία.
Charlot, = **Courlis**.
Charlotte, θ. εἶδος γλυκύσματος ἀπὸ μῆλα (βερύκοκκα κτλ.) καὶ φρυγανίας.
Charmant, **ante**, θελκτικὸς, τερπνότατος, χαριέστατος.
Charme, θέλγητρον. γοήτευμα, μάγια. 2) (δένδρ.), ζυγία.
Charmer, ῥ. θέλγω. μαγεύω, γητεύω. §. τέρπω. ||. (πθ.) ὑπερχαίρω.
Charmille, θ. φυτεία ἢ ὄρχατος ἐκ μικρῶν ζυγιῶν (charmes).
Charmoie, θ. φυτεία ζυγιῶν.
Charnage, (χυδ.), κρεωφαγία.
Charnalité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ —
Charnel, **elle**, (καὶ ἐπίθ. **-ement**), σαρκικός.
Charnier, ἀποθήκη ταριχευτῶν

κρεάτων. §. ὀςεοδοχεῖον νεκροταφείου. §. (ναυτ.) βαρέλλι διὰ τὸ καθημερινὸν ὕδωρ. §. (γεωργ.) δέμα χαράκων διὰ τὰς ἀμπέλους.

Charnière, θ. κλείδωσις θήκης κτλ., γιγγλυμός.

Charnon, τὸ κρικοειδὲς τοῦ γιγγλυμοῦ.

Charnu, ue, σαρκώδης, κρεατωμένος.

Charnure, θ. τὸ κρεατῶδες τῆς σαρκὸς, *σάρκωμα. ||. qui a (qui est d')une belle—, εὔσαρκος.

Charogne, θ. πτῶμα ζώου, ψοφίμι.

Charotte, θ. εἶδος κυνηγετικοῦ κοφίνου.

Charpène, ζυγία, (δένδρ.)

Charpente, θ. ξυλικὴ οἰκοδομήματος. §. τὸ σύνολον τῶν ὀςῶν τοῦ σώματος. §. σχέδιον (συγγράμματος κτλ.)

Charpenter, ῥ. κόπτω ἀνεπιτηδείως. §. σχεδιάζω σύγγραμμα.

Charpenterie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-

Charpentier, τέκτων, ξυλουργός.

Charpentière, γυνὴ τέκτονος. §. κοιν. ὁ δρυοκολάπτης, (πτν.).

Charpi, τὸ ἐπίκοπον τοῦ βαρελλοποιοῦ.

Charpie, θ. ξαντόν.

Charpir, ῥ. κάμνω (ξεφτῶ) ξαντὸν ἢ ὡς ἂν ξαντόν.

Charque, κρέας ςεγνωμένον καὶ ἀλειμμένον μὲ λευκὸν ὠοῦ πρὸς διατήρησιν.

Charrée, θ. ἀπόπλυμα (κατάπάτι) στάκτης.

Charretée, θ. (μία) ἀμαξιά.

Charretier, ère, ἀμαξήλατος (ὁδὸς κτλ.). ||. (οὐσ.) ἀμαξηλάτης.

Charretin, ὑποκορ. τοῦ-

Charette, θ. ἀμάξι δίτροχον, κάῤῥον.

Charriage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Charrier, ῥ. μετακομίζω δι' ἁμάξης. §. (ἐπὶ ποτ.) παρασύρω, καταιβάζω.

Charrier, ςακτόπανον (τῆς πλύσης).

Charrière, θ. (ὁδὸς) ἀμαξιτός.

Charroi, = **Charriage**. §. τὰ ἀμαξιάτικα. §. (στρατ.) συνοδία πυροβολικῆς ἀποσκευῆς.

Charron, ἀμαξοπηγὸς, ἀμαξᾶς.

Charronnage, ἀμαξουργία.

Charronne, θ. γυνὴ ἀμαξουργοῦ.

Charroyer (τὸ **y** μεταβάλλεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **i**), ῥ. κουβαλῶ δι' ἀμαξίων.

Charroyeur, ὁ κουβαλῶν δι' ἀμαξίων.

Charrue, θ. ἄροτρον. §. ζευγάρι.

Charte(-tre), θ. χάρτης ἀρχαίων θεσμῶν ἢ τοπικῶν προνομίων. νόμος θεμελιώδης. §. —partie, (ἐμπορ.), ναυλωτήριον (συμβόλαιον). §. —privée, εἱρκτὴ παράνομος.

Chartrier, ἀρχειοφυλάκιον ἢ ἀρχειοφύλαξ μονῆς.

Chartron, θήκη ἐντὸς κιβωτίου, (χυδ.) χαρταλαμίδι.

Chartulaire, = **Cartulaire**.

Chas, ἡ τρύπα τῆς βελόνης. §. (ὑφαντ.) κόλλα τοῦ ςήμονος, μάζαλη.

Chaseret, εἶδος τυροβολίου.

Châsse, θ. κιβώτιον (κουτὶ) ἁγίων λειψάνων, λειψανοθήκη. 2) ἡ πύελος (πυελὶς) τῶν ἐνωτίων. 3) τὸ ὄχανον τῶν ὀμματοϋαλίων.

Chasse, θ. κυνήγιον. §. τὸ εὔτροχον (εὐκίνητον) μηχανῆς, δρόμος σφαίρας (ὀχήματος κτλ.). ||. avoir de la—, εἶναι εὔτροχος. ||. donner la—à, κυνηγῶ, καταδιώκω. 2) εἶδος δικτύου, στάθμης, σφυρίου κτλ.

Chassé, βῆμά τι τῶν χορευτῶν.

Chasse-avant, ἐργοδιώκτης τεχνουργείου.

Chasse-carrée, θ. εἶδος σφύρας.

Chasse-cousins, οἶνος ἀχρεῖος.

Chasse-crapauds, = **Engoulevent**.

Chasse-diable, = **Millepertuis**.

Chasse-fleurée, ἐξαφριστήριον τῶν βαφέων.

Chasse-goupille, ἐργαλ. τῶν ὁπλοποιῶν.

Casselas, εἶδος σταφυλῆς.

Chasse-marée, ἅμαξα ἢ λέμβος ἰχθυοφόρος καὶ ὁ ὁδηγῶν αὐτήν.

Chasse-Mars, ὁ Εὐαγγελισμός.

Chasse-merde, εἶδος πτηνοῦ ἐναλίου, (ἄλλ.) **Labre**.

Chasse-mouches, μυιαστήριον. §. δικτυωτόν τι σκέπασμα τῶν ἵππων.

Chasse-mulet, ὑπηρέτης ἡμιονηγοῦ.

Chasse-noix, ἐργαλ. πρὸς ξεβίδωμα τῶν πιστολίων.

Chasse-poignée(-pointes,-pommeau, -rivet, -ronde, -roui etc), διάφορα σκεπαρνοειδῆ ἢ σφυροειδῆ ἐργαλεῖα.

Chasser, ῥ. διώκω, φυγαδεύω, ἀποδιώκω. §. κυνηγῶ. §. σπρώχνω. §. (ναυτ.) προσπλέω. §. (τυπογρφ.) πιάνω πολὺν ἢ ὀλίγον τόπον. §. (χορευτ.) λοξοβατῶ. ||. la voiture chasse bien, τὸ ὄχημα τρέχει καλὰ (εἶν' εὔτροχον).

Chasserage, = **Passerage**.

Chasseresse, θ. Π. ἀντὶ **Chasseuse**.

Chasse-roue, προφυλακτήριον τῶν οἰκιῶν κατὰ τῶν ἀμαξῶν.

Chasseur, euse, κυνηγός. §. (στρατ.) εὔζωνος.

Chassie, θ. τσύμπλα.

Cassieux, euse, τσυμπλιάρης.

Châssis, (ἐν γέν.), γῦρος ξύλινος, τριγυρινὸν (εἰκόνος κτλ.), (ἰδιαιτ.) τσερτσεβὲς (παραθυρίου).

Chassoir, ἐργαλεῖον σφηνοειδὲς τῶν βαρελλοποιῶν.

Chaste (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ., σώφρων. σεμνός.

Chasteté, θ. σωφροσύνη.

Chasuble, θ. φελόνιον.

Chasublier, ῥάπτης ἱερῶν ἀμφίων.

Chat, atte, ζ. κάττος, κάττα. §. (μτνμ.) διάφορα εἴδη ἀγκιδωτῶν ἐργαλείων, ἁρπάγη, ἐχινόπους, κτλ. §. (βτν.) τὸ ἄγονον ἄνθος τῆς καρύας, κτλ. ||. chat-brûlé, εἶδος χειμερινῶν ἀπιδίων, κρουσταλλάπιδον. ||. chat-cervier, εἶδος ζώου (ἀγριόκαττος) τῆς Ἀμερ. ||. chat-marin, εἶδος γαλεοῦ.

Châtaigne, θ. κάστανον. ||.—d'eau, ὁ καρπὸς τοῦ mâcre, *ὑδροκάστανον. ||.— de terre, ἡ ῥίζα τοῦ βουνίου, βολβοκάστανον. §. εἶδος φύματος τυλώδους τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων.

Châtaignairaie, θ. δρυμὼν καστανεῶν.

Châtaignier, δ. καστανηά.

Châtain, ἐπιθ. καστανόχρους.

Chataire, θ. εἶδος φυτοῦ (μά-

ρου), γαλεοβότανον, (Τ.) κεδὶ-ὀτού.
CHÂTEAU, φρούριον. ἀκρόπολις. §. οἰκία ἄρχοντος εἰς ἐξοχὴν, πύργος. §. ἀνάκτορον. ||. châteaux en Espagne, ὀνειροπολήματα.
CHÂTELAIN, AINE, οἰκοδεσπότης πύργου.
CHÂTELLENIE, θ. ἡ δικαιοδοσία τοῦ CHÂTELAIN.
CHATEPELEUSE, θ. = CHARANÇON.
CHAT-HUANT, εἶδος γλαυκὸς, νυκτικόραξ ἢ στρὶγξ, (πτν.).
CHÂTIABLE, ἐπίθ. τιμωρητέος.
CHÂTIER, ῥ. παιδεύω, τιμωρῶ. §. ἐπεξεργάζομαι, διαπονῶ.
CHATIÈRE, θ. τρύπα ἢ παγὶς διὰ ταῖς κάτταις.
CHÂTIEUR, (οἰκ.), τιμωρὸς, κολαστής.
CHATILLON, = CHATOUILLE.
CHÂTIMENT, τιμωρία.
CHATOIEMENT, *ἑτεροχροΐα, *ποικιλλοχροΐα.
CHATON, κατοῦδι, γαττάκι. §. ἡ σφενδόνη (πυελὶς) τοῦ δακτυλιδίου. §. (βτν.) τὸ πράσινον περικάλυμμα τοῦ λεπτοκαρύου κλπ.
CHATONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ -
CHATONNER, ῥ. περισφίγγω τὸν δακτυλιόλιθον ἐντὸς τῆς πυελίδος.
CHATOUILLE, θ. εἶδος ιχθ. (γαλεοῦ ἢ πετρομύζου).
CHATOUILLEMET, γαργάλισμα.
CHATOUILLER, ῥ. γαργαλίζω. §. τέρπω, ἡδύνω.
CHATOUILLEUX, EUSE, εὐαίσθητος εἰς τὸ γαργάλισμα. §. εὐερέθιστος. §. (μτφορ.) ἀκροσφαλὴς, δυσμεταχείριστος.
CHATOYANT, ANTE, αἰολόχρους.
CHATOYER (τὸ Y μεταβάλλεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς I), ῥ. ἑτεροχροῶ.
CHAT-PARD, = SERVAL.
CHÂTRER, ῥ. εὐνουχίζω. §. (μτφορ.) ἀφαιρῶ τὰ περιττὰ, κολάζω.
CHÂTREUR, EUSE, ὁ εὐνουχίζων ζῶα.
CHÂTRURE, (ἱππιατρ.), εὐνουχισμὸς διὰ καυτηριάσεως.
CHATTE, θηλ. τοῦ CHAT.
CHATTEMITE, θ. ὑποκριτικὴ, (κοιν.) πισίκα.
CHATTER, ῥ. (ἡ κάττα) γεννᾷ.
CHATTERIE, θ. (οἰκ.) γλιγοῦδι. §. θωπεία, χάϊδι.
CHAUBOULURE, θ. φλύκταινα ἐξ αἰτίας ζεματίσματος.
CHAUSSE-BRANCHE, θ. μοχλὸς πρὸς ἀνασήκωσιν μεγάλου βάρους. 2) κοιν. ἀντὶ ENGOULEVENT.
CHAUSSE-POULE, = MILAN.
CHAUSSE-VIEILLE, = CAUCHEMAR.
CHAUD, AUDE, θερμὸς, ζεστός. πυρός. (ἐπὶ ζ.) ὀργῶν. §. (μτφορ.) ὁρμητικὸς, διάπυρος. ἔντονος. ||. (οὐσ.) ἀντὶ CHALEUR, ζέστη. ||. il fait—, εἶνε ζέστη (καὶ μτφορ.) κίνδυνος. §. (θ.) πυράκτωσις (σιδήρου). ὄπτησις (ὑαλίου). ||. à là—, ἐν τῷ ἅμα.
CHAUDEAU, ζωμὸς ζεστὸς, ζεστασιά.
CHAUDEMENT, ἐπίῤ. ζεστά. §. προθύμως, μὲ ζέσιν.
CAAUDE-PISSE, εἶδος νόσου, βλεννοῤῥαγία.
CHAUDER, ῥ. κοπρίζω (μὲ τίτανον).
CHAUDERET, μύλος πρὸς ἔλασιν τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου.
CHAUDIÈRE, θ. λεβέτι, καζάνι.
CHAUDRÉE, ὅσον μαῦρον μετάξι βάφεται διὰ μιᾶς.
CHAUDRET, = CHAUDERET.
CHAUDRON, χαλκίνη χύτρα, (Τ.) τεντζερές.
CHAUDRONNÉE, θ. (μία) καζανιά.
CHAUDRONNERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
CHAUDRONNIER, ERE, χαλκωματᾶς, (Τ.) καζαντζῆς.
CHAUFFAGE, ζέσταμα οἰκίας καὶ τὰ πρὸς τοῦτο ξύλα.
CHAUFFE, θ. ἡ ἑστία τοῦ κλιβάνου.
CHAUFFE-CHEMISE(-LINGE), στεγνωτήριον ἐνδυμάτων καλόγυρος.
CHAUFFE-DOUBLE, θ. 'ξαναβράσιμον τοῦ ῥακίου ἀφ' οὗ προσεθῇ εἰς αὐτὸ οἶνος.
CHAUFFE-PIEDS, = CHAUFFERETTE.
CHAUFFER, ῥ. ζεσταίνω. §. κανονοβολῶ σφοδρῶς. §. (ναυτ.) περικαίω τὴν τρόπιν. §. (οὐδ.) κάμνω γρήγωρα.
CHAUFFERETTE, θ. σκεῦος διὰ ζέσταμα τῶν ποδῶν, αἴθρανος. §. σιδηρωτήριον τῶν βελούδων.
CHAUFFERIE, θ. ἡ κάμινος τοῦ σιδηρουργοῦ.
CHAUFFEUR, ὁ διατηρῶν τὸ πῦρ (εἰς τὰς καμίνους), *καμινεύς.
CHAUFFOIR, τὸ μέρος ὅπȣ ζεσταίνονται. §. πανὶ ζεστὸν (διὰ πάσχον μέλος).
CHAUFFURE, θ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ ὑπερπυρωθέντος καὶ διὰ τοῦτο χωριζομένȣ εἰς λεπίδας σιδήρȣ.
CHAUFOUR, ἀσβεστοκάμινος.
CHAUFOURNIER, ἀσβεστουργός.
CHAULAGE, τὸ οὐσ. τοῦ -
CHAULER, ῥ. μȣσχεύω (τὸ σιτάρι πρὶν τὸ σπείρω) εἰς ἀσβεστόνερον. 2) = CHAUDER
CHAULIER, ἀσβεστᾶς.
CHAUMAGE, καλαμητομία.
CHAUME, καλάμη σίτου. §. (Π.) = CHAUMIÈRE.
CHAUMER, ῥ. κόπτω (συλλέγω) τὴν καλάμην τοῦ σίτου.
CHAUMET, εἶδος μικροῦ πτηνοῦ.
CHAUMIÈRE, θ. καλυβόσπιτον ἀχυροσκέπαστον.
CHAUMINE, θ. μικρὰ CHAUMIÈRE.
CHAUNE, θ. ἐργαλεῖον (ψαλὶς) τοῦ καρφιδοποιοῦ.
CHAUSSANT, ANTE, ὁ στρώνων (ἐρχόμενος καλὰ) εἰς τὸ πόδι.
CHAUSSE, θ. εἶδος σκούφȣ ἢ κȣκκούλας ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας τοῦ δόκτωρος κτλ. §. στραγγιστήριον χωνοειδὲς ἀπὸ ῥοῦχον. §. σωλὴν ἀποπάτου. §. (πλθ.) βρακί.
CHAUSSÉE, θ. πρόχωμα. §. ὁδὸς κτιστὴ (δημοσία).
CHAUSSE-PIED, ἐργαλεῖον πρὸς ὑπόδεσιν, ὑποδετήριον.
CHAUSSER, ῥ. ὑποδέω, - δένομαι, φορῶ τὰ ὑποδήματά (ταῖς κάλτσαις) μου. 2) (γεωργ.) περιχώνω τὴν ῥίζαν δένδρου.
CHAUSSETIER, καλτιοπώλης.
CHAUSE-TRAPE, θ. τρίβολος. §. παγίς.
CHAUSSETTE, θ. καὶ
CHAUSSON, εἶδος μικρῶν καλτίων τσουράπι, καλτσοῦνι. §. εἶδος ζυμαρικοῦ.
CHAUSSURE, θ. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑπόδεσιν, ὑπόδεσις.
CHAUVE, ἐπιθ. φαλακρός.
CHAUVE-SOURIS, θ. νυκτερίς.
CHAUVIR, ῥ. ἀνορθῶ (τεντόνω) τὰ ὠτία.

Chaux, θ. ἀσβέστης.
Chavirement, ἀναποδογύρισμα πλοίου.
Chavirer, ῥ. ἀναποδογυρίζομαι.
Chavreau, εἶδος τσαπίου κυρτοῦ καὶ τριγωνοειδοῦς.
Chef, κεφαλή, 'κάρα (ἁγίου). §. (μτνμ.) κεφαλάρι (ὑφάσματος). §. (ναυτ.) ἡ πρῴρα. §. (μτφορ.) ἀρχηγός. §. (Νμ.) κεφάλαιον (κατηγορίας). ||. général (greffier etc) en—, ἀρχιστράτηγος, ἀρχιγραμματεὺς κτλ.
Chef-d'ouvre, ἀριστούργημα.
Cheffecier, = Chevecier.
Chffeerie, θ. ἡ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ἑνὸς μηχανικοῦ διατελοῦσα περιφέρεια.
Chef-lieu, πρωτεύουσα (τόπου).
Chégros, κλωστὴ πισσωμένη πρὸς χρῆσιν τῶν νευροῤῥάφων.
Chélidoine, θ. χελιδόνιον, (φυτ.).
Chêmer(se—), ῥ. ζουριάζω.
Chemin, ὁδὸς, δρόμος. §. (μτφορ.) τρόπος, μέσον.
Cheminée, θ. γωνιὰ, ἑστία, καπνοδόχη. ||. sous la —, κρυφίως.
Cheminement, προχώρησις (πολιορκίας), πορεία (στρατευμάτων).
Cheminer, ῥ. βαδίζω, προπατῶ. (μτφορ.) προοδεύω.
Chemise, θ. ὑποκάμισον. §. (μτνμ.) περικάλυμμα. σκέπασμα.
Chemiser, ῥ. χρίω τὴν πύελον τοῦ χωνευτηρίου μὲ ἀσβέστην κτλ.
Chemiserie, θ. ἐμπόριον ἢ ἐργαστήριον ὑποκαμίσων.
Chemisette, θ. 'σωκάρδι, καμιζόλα. §. τραχηλιά.
Chemisier, ère, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων ὑποκάμισα.
Chênaie, θ. δάσος δρυῶν, δρυμών.
Chenal, αὐλάκι (νεροῦ). πορθμὸς στενώτατος, εὔριπος.
Chenaler, ῥ. (ναυτ.) διεκπλέω πορθμόν.
Chenapan, ληστὴς, κακοήθης, κατεργάρης.
Chêne, δ. δρῦς, βαλανιδιά.
Chéneau, ἀγωγὸς (ὀλοῦκι) διὰ τὰ νερὰ τῆς στέγης.
Chêneau, μικρὰ δρῦς.
Chenet, ξυλοστάτης τῆς γωνιᾶς, πυρωστιά.
Chêneteau, δρῦς μικρὰ (μήπω τεσσαρακονταετής).
Chenette, θ. = Germandrée.
Chènevière, θ. ἀγρὸς καννὰβόσπαρτος.
Chèneville, θ. = Chènevotte.
Chènevis, κανναβόσπορος, κανναβοῦρι.
Chènevotte, θ. κανναβόξυλον.
Chènevotter, ῥ. (γεωπον.) ἐβγάλλω ἀδύνατα βλαστάρια (κληματια).
Chênier, εἶδος ἀμανίτου, *δρυΐτης.
Chenil, μέρος διὰ τὰ λαγωνικά. §. (συνκδχ.) βρωμόσπιτον.
Chenille, θ. κάμπη. §. εἶδος στρημμένου κατηφὲ διὰ κεντήματα.
Chenillette, θ. σκορπίουρος, (φυτ.).
Chénole, θ. κληματὶς ἀκλάδευτος δι(ἢ τρι)ετής.
Chenu, ue, λευκὸς ὑπὸ γήρως, πολιός.
Cheptel (δὲν προφέρεται τὸ p), μίσθωσις (συντροφικὴ παραχώρησις) ζώων.
Cheptelier, ère, ὁ λαμβάνων ζῶα συντροφικὰ (μεσιακά).
Chépu, τὸ ἐπίκοπον τοῦ βαρελλοποιοῦ.
Cher, ère, πολλοῦ τιμώμενος, ἀκριβός. §. πολλὰ ἀγαπητὸς, προσφιλέστατος. ||. (ὡς ἐπίῤ.) ἀκριβά.
Chercher, ῥ. ζητῶ, ἀναζητῶ, σκαλίζω. προσπαθῶ νά.
Chercheur, euse, ὁ σκαλίζων.
Chère, θ. ἡ ποιότης τῶν φαγητῶν, τὸ φαγεῖ.
Chèrement, ἐπίῤ. ἀκριβά.
Chérir, ῥ. ἀγαπῶ φιλοστόργως. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) προσφιλὴς, ἀγαπητός.
Chérissable ἐπίθ. ἀξιαγάπητος.
Cherté, θ. ἀκρίβεια (τῶν πωλουμένων).
Chérubin, χερουβεὶμ, ἄγγελος.
Chervi ἢ Chervis, φ. σίσαρον, κερεβίζι.
Chétif, ive, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, εὐτελής. ἰσχνός. ἄθλιος.
Chétron, = Chartron.
Cheval, ἵππος, ἄλογον. ||. —fondu, εἶδ. παιδιᾶς. ||. —de frise, δοκὸς (χάραξ) σουβλερή. ||. être à — sur un fleuve (sur une route), τὸ στράτευμα κατέχει ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας.
Chevalement, (οἰκοδ.), ὑποστήριγμα οἰκοδομήματος τοῦ ὁποίου ἀνανεοῦνται τὰ κάτω μέρη.
Chevaler, ῥ. ὑποστηρίζω (τοῖχον). §. ἐργάζομαί τι ἐπὶ ὑποβάθρου. §. (οὐδ.) πηγαινοέρχομαι.
Chevaleresque, ἐπίθ. ἱππότου ἴδιος, ἱπποτικός.
Chevalerie, θ. ὁ βαθμὸς (τὸ τάγμα) τῶν ἱπποτῶν τοῦ μεσαίωνος.
Chevalet, εἶδος βασανιστηρίου, ςρέβλη. §. ὑπόβαθρον (ξυλουργοῦ κτλ.), καμήλα. §. ὀκρίβας (τῶν ζγρφ.). §. ὑποστήριγμα τῶν χορδῶν μουσ. ὀργάνου, μαγάδιον.
Chevalier, ἱππότης. ||. —d'industrie, βαλαντιοτόμος, λωποδύτης.
Chevaline (bête—), ὁ ἢ ἡ ἵππος.
Chevauchant, ante, (βτν.), κεραμηδὸν ἢ ἐπαλλήλως διατεθειμένος.
Chevauchement, ἡ ἐπάλληλος (κεραμηδὸν) θέσις ὀστέων ἢ φύλλων.
Chevaucher, ῥ. ὑπάγω ἔφιππος. §. (τεχν.) ἐπισκελίζω. §. ἐπίκειμαι κεραμηδὸν ἢ ἐπαλλήλως. §. (τυπγρφ.) ἐξέχω τῆς γραμμῆς. §. (ναυτ.) ἐμπεριδεύομαι.
Chevècerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ Chevecier.
Chevèche θ. εἶδος γλαυκός.
Chevecier, ὁ ἐπὶ τῶν κηρίων ἐκκλησίας.
Chevelu, ue, ἔχων μαλλιὰ (μακρυὰ), κομῶν.
Chevelure, θ. τὰ μαλλιὰ (τῆς κεφαλῆς), κόμη.
Chever, ῥ. κοιλαίνω πολύτιμον λίθον.
Chevet, προσκέφαλον (τοῦ κρεββατιοῦ). §. τὸ σύνθρονον (τοῦ ἱεροῦ).
Chevetau, ἡ δοκὸς ἐφ' ἧς στρέφεται ὁ μῦλος.
Chevêtre, κημός. §. ἐναρμογὴ δοκοῦ κτλ.
Chevêtrier, ἡ δοκὸς ἐφ' ἧς ςρέφεται θύρα (κτλ.)
Cheveu, θρὶξ (τῆς κεφαλῆς), (πλθ.) μαλλιὰ, κόμη.

Chevilière, θ. εἶδος πλατέος γαιτανίου ἢ σειρητίου.
Chevillage, τὸ οὐσ. τοῦ Cheviller, γόμφωσις.
Cheville, θ. γόμφος, ξυλοκάρφι, (T.) τσιδί. §. ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός. §. ὁ κόλλαβος (τὸ στριφτάρι) τῆς λύρας κτλ. §. (εἰς τὴν στιχουργ.) λέξις ἀναπληροῦσα τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ. §. (κυνηγ.) = Andouille. ||. — ouvrière, ὁ μέγας σιδηροῦς γόμφος ὁ συνέχων τὸν ῥυμὸν μὲ τὸ σῶμα τῆς ἁμάξης.
Cheviller, ῥ. συναρμόζω διὰ γόμφων.
Cheviller, τὸ μέρος ἐντατοῦ ὀργάνου ὅπου εἶν' ἐμπηγμένοι οἱ κόλλαβοι.
Chevillette, θ. (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Cheville. §. (ἰδιαιτ.), ὁ ἐντατὴρ (πασσαλίσκος) τῶν βιβλιοῤῥάφων.
Chevillier, ὁ ἵππος ὁ πρὸ τοῦ τιμονιέρου.
Chevillon, ὑποκορ. τοῦ Cheville.
Chèvre, θ., 'γίδα, κατσίκα. §. μηχανὴ διὰ σήκωμα φορτίων. §. τυροβόλιον.
Chevreau, ἐρίφιον, κατσικάκι.
Chèvrefeuille, ἀγιόκλημα, (φ.).
Chèvre-pieds, ἐπιθ. αἰγόπους, (ἐπιθ. τῶν Σατύρων). 2) (οὐσ.) ξυλοστάτης τῆς γωνιᾶς χωρὶς βραχιόνων, ἐσχάρα τῆς ἑστίας. 3) εἶδος ἀμανίτυ, (ἄλλ.) Chevrotine.
Chevrette, θ. ζαρκάδι (θηλυκόν). §. καρίδα. §. μικρὸν τριπόδι.
Chevreuil, ζ. δορκὰς, ζαρκάδι.
Chevrier, 'γιδοβοσκὸς, αἰπόλος.
Chevrillard, ζαρκαδάκι.
Chevrolle, θ. εἶδος ἐντόμυ (κυβαρίδος).
Chevron, ἡ δοκὸς τῆς στέγης, ὁ καβαλάρης. §. τὸ ἐπὶ τῆς χειρίδος στρατιώτου σειρήτιον ὡς σημεῖον ἀρχαιότητος.
Chevronnage, τὸ οὐσ. τοῦ —
Chevronner, ῥ. βάλλω (στεγάζω μὲ) chevrons.
Chevrotant, ante, τρεμουλιαστός.
Chevrotement, τρεμούλιασμα (τῆς φωνῆς).
Chevroter. ῥ. (ἡ 'γίδα) γεννᾷ. §. (ἡ φωνὴ) τρέμει. §. (ὁ περιπατῶν) σκιρτᾷ ὡς ἡ αἴξ.
Chevrotin, δέρμα ἐριφίου, μικρὸν 'γιδοτόμαρον.
Chevrotine, θ. χονδρὰ σκάγια (διὰ δορκάδας κλπ.).
Chevrotiner, ῥ. σκιρτῶ ὡς τὸ αἰγίδιον.
Chez, πρόθ. εἰς (τὸν οἶκον ἢ τὴν πατρίδα) τινος, παρά (τινι).
Chiase, θ. χέσμα. §. σκωρία.
Chic, ἐπιτηδειότης τεχνίτου.
Chicanne, θ. δικοῤῥαφία. στρεψοδικία.
Chicaner, ῥ. στρεψοδικῶ. §. φιλονεικῶ σοφιστικῶς, πεισματόνω.
Chicanerie, θ. ἐνόχλησις στρεψοδίκου.
Chicaneur, euse καὶ Chicanier, ère, φιλόνεικος, στρεψοδίκης.
Chicard, arde, (χυδ.), ὡραῖος.
Chicarder, ῥ. (χυδ.), καμαρόνω.
Chiche (καὶ ἐπιῤ. -ement), ἐπιθ., πολλὰ φειδωλός. ῥυπαρός. γλίσχρος. ||. pois —, ῥοβίθι.
Chicon, εἶδος μαρουλίου.
Chicoracées, θ. πλθ. κιχωροειδῆ (φυτά).
Chicorée, θ. κιχώριον, ραδίκι, (φυτ.)
Chicot, στέλεχος δένδρου κοπέντος, κούτσουρον. §. θραῦσμα ξύλου ἢ ὀδόντος. §. νόσος τις τῶν ἵππων.
Chicoter, ῥ. (χυδ.), = Chicaner. 2) = Grignoter, τρώγω, ῥοκανίζω.
Chicotin, ὁ πικρὸς χυμὸς τῆς κολοκυνθίδος.
Chien, enne, σκύλος, σκυλί. §. σκυλόψαρον. §. (μτφ.) ὁ λύκος τοῦ τουφεκιοῦ κτλ. ||. rompre les chiens, ἐμποδίζω τὰ λαγωνικὰ, (καὶ μτφορ.) προλαμβάνω δυσάρεστον φιλονεικίαν. ||. jeter sa langue aux chiens, παραμελῶ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ προαχθῶ.
Chiendent, ἀγριάδα, (φυτ.).
Chiennée, θ. γέννα σκύλας. 2) (βτν.) = Colchique.
Chienner, ῥ. (σπν.), (ἡ σκύλα) γεννᾷ.
Chier, ῥ. (χυδ.), χέζω.
Chieux, euse, (χυδ.), χέστης.
Chiffe, θ. ὕφασμα ἀχρεῖον. κυρέλλι.
Chiffon, παλαιόπανον, κουρέλλι. πατσαβοῦρα. §. (πλθ.) μικρὰ στολίδια γυναικὸς, κορδέλλαις κτλ.
Chifonnage, κουρέλλιασμα. §. κουρελλοθῆμι.
Chifonne, θ. (ἐπίθ.), γεωργ. (κλάδος) ἄχρηστος.
Chiffonner, ῥ. σαλακόνω (πανὶ, χαρτί). §. (μτφορ.) πεισμόνω πλήκτω.
Chiffonnerie, θ. δυσαρέσκεια.
Chifonnier, ère, ὁ συνάζων ἀπὸ τοὺς δρόμους τὰ κουρέλλια κλπ. §. (μτφορ.) ἀνακατωτούρης, ἀκριτόμυθος. §. (θ.) θήκη διὰ τὰ ἐργόχειρα τῶν γυναικῶν.
Chiffre, χαρακτὴρ ἀριθμητικὸς, ἀριθμός. §. ἡ ὅλη ποσότης (τὸ κεφάλαιον) λογαριασμοῦ. §. συμβολικὸν (συνθηματικὸν) γράψιμον. §. μονοκονδυλιὰ, τσίφρα.
Chiffrer, ῥ. σημειόνω μὲ ἀριθμούς. ἀριθμῶ (μὲ τὸ κονδύλι), λογαριάζω. §. γράφω συμβολικῶς (μὲ τσίφραν).
Chiffreur, ὁ λογαριάζων μὲ τὸ κονδύλι. δεινὸς περὶ τὸ ἀριθμεῖν, λογιστικός.
Chicnole, θ. εἶδος ἀνέμης (ἐξελίκτρας).
Chignon, τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ ἢ τῆς κόμης, ὁ σβέρκος.
Chimère, θ. χίμαιρα. πλάσμα τῆς φαντασίας.
Chimérique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. χιμαιρικὸς, ἀνύπαρκτος, φαντασιώδης.
Chimie, θ. χημεία.
Chimique, ἐπίθ. χημικός.
Chimiquement, ἐπίῤ. χημικῶς.
Chimiste, ἐπιστήμων τῆς χημείας, χημικός.
Chimoine, μαρμαροειδές τι μίγμα ἀσβέστου καὶ ὀστράκων ἀσβεστοποιημένων.
Chinage, τὸ οὐσ. τοῦ Chiner.
Chinchilla, κουνάδι ἢ κουνέλι τῆς Ἀμερ., γουναρικόν.
Chiner, ῥ. πλουμίζω (χρωματίζω) τὸ στημόνι.
Chinfreneau, σπαθιὰ εἰς τὸ πρόσωπον ἢ κατακεφαλιά.
Chinure, (ὑφαντ.), πλούμισμα.

Chiourme, ἡ ὁμὰς τῶν κατεργαρέων.
Chipage, τὸ οὐσ. τοῦ Chiper.
Chipeau, εἶδος πάπιας τῆς Ἀμερ., (ἄλλ.) Ridelle.
Chiper, ῥ. βυρσοδεψῶ κατὰ τὸν Δανικὸν τρόπον. 2) (οἰκ.) ὑφαιροῦμαί τι κρυφίως.
Chipeur, euse, ὁ βυρσοδεψῶν καθὼς εἰς τὴν Δανίαν. 2) (οἰκ.) μικροκλέπτης.
Chipie, θ. ςρίγλα, κακογυναῖκα.
Chipolin, εἶδος ζωγραφίας ἐςιλβωμένης.
Chipoter, ῥ. ἀργοπατῶ, ψηλαφῶ. σμικρολογῶ.
Chipotier, ὁ ψηλαφῶν τὸ κάθε τι, ἀργοκίνητος. σμικρολόγος.
Chique, θ. καπνόφυλλα διὰ μάσσημα. §. εἶδος ψύλλου. §. κουκκοῦλι φτενὸν (ἄσαρκον). §. φλυζάνι μικρότατον. §. σβωλάκι πρὸς παιδιάν.
Chiquenaude, θ. κτύπημα εἰς τὴν μύτην μὲ τὸ δάκτυλον, σκιμαλισμός.
Chiquenauder, ῥ. κτυπω τινος τὴν μύτην μὲ τὸ δάκτυλον, σκιμολίζω.
Chiquer, ῥ. μασσῶ καπνόφυλλα. §. (χυδ.) ῥοκανίζω. §. ζωγραφίζω ἐπιτηδείως. §. (μσ. αὐτπθ.) γεμίζω ψύλλους ἢ μαμμούδια.
Chiquet, ὀλίγον τι, ὀλιγάκι. ||. chiquet à chiquet, ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Chiqueter, ῥ. (ὑφαντ.), ἐμπλέκω διὰ τοῦ κτενίου. §. (μαγειρ.) πλουμίζω μὲ τὸ μαχαῖρι τὸ ζυμαρικόν.
Chiqueur, ὁ μασῶν καπνόφυλλα.
Chiragre, θ. χειράγρα, (πάθος).
Chirographaire, ἐπιθ., (Νμ.), ὁ ἐπὶ ἰδιωτικῇ ὁμολογίᾳ.
Chiromancie, θ. χειρομαντεία.
Chiromancien, χειρομάντις.
Chirurgical, ale, χειρουργικός.
Chirurgie, θ. χειρουργία.
Chirurgien, χειρουργός.
Chiure, = Chiasse.
Chlorate, (χημ.) χλωρικὸν ἅλας.
Chlore, χλώριον, ἀέριον κιτρινίζον.
Chlorique. χλωρικὸν ὀξύ.
Chlorite, χλωρῖτις, (εἶδ. μεταλλικοῦ).
Chlorose, θ. χλώρωσις, (πάθος).
Chlorotique, ἐπιθ. ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς χλώρωσιν, χλωριῶν.
Chlorure, χλωροῦχον σῶμα, (χημ.).
Chloruré, ée, ὁ περιέχων χλωροῦχον.
Choc, σύγκρουσις. §. προσβολή. 2) = Choque.
Chocolat, τσοκολάτα.
Chocolatier, ὁ σκευάζων καὶ πωλῶν τσοκολάταν.
Chocolatièrr, θ. σκεῦος διὰ τσοκολάταν.
Choeur, χωρὸς (δράματος ἢ μουσικῆς). §. τὸ μέρος τῆς ἐκκλησ. ὅπου στέκουν οἱ ψάλται.
Choir, ῥ. πίπτω.
Choisir, ῥ. ἐκλέγω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐκλεκτός.
Choix, ἐκλογή. ||. de—, ἐκλεκτός.
Choléra (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) morbus, χολέρα, (πάθ.).
Cholérique, ἐπίθ. χολεριῶν.
Chômable, ἑορτάσιμος (μὲ ἀργίαν).
Chômage, ἀργία (ἑορτῆς).
Chômer. ῥ. μένω ἀργὸς, σχολάζω, ἀπρακτῶ. §. ἑορτάζω μὲ ἀργίαν.
Chopart, = Bouvreuil.
Chopine, θ. μέτρον οἴνου, (τὸ ἥμισυ τῆς pinte, δηλ. περίπου 5 λίτρ.).
Chopiner, ῥ. (χυδ.), σβανάρω.
Chopinette, ὑποκορ. τοῦ Chopine.
Chopper, ῥ. προσκόπτω.
Choquant, ante, πληκτικὸς, προσβλητικὸς, δυσάρεστος.
Choquard (-art), εἶδος κόρακος μὲ κίτρινον ῥάμφος καὶ ἐρυθροὺς πόδας.
Choque, εἶδος καλουπίου τῶν σκιαδοποιῶν.
Choquer, ῥ. συγκρούω ἢ προσκρούω. §. (μτφορ.) δυσαρεσῶ, πλήκτω.
Chorégraphie, θ. χορογραφία.
Chorégraphique, ἐπίθ. χορογραφικός.
Chorévêque, χωρεπίσκοπος.
Chorion, (ἀνατ.), χόριον.
Choriste, ψάλτης χοροστατῶν. §. ὄργανόν τι ῥυθμίζον τὸν τόνον τῶν ψαλλόντων.
Chorographie, θ. χωρογραφία.
Chorographique, ἐπίθ. χωρογραφικός.
Choroïde, ὁ χοροειδὴς (χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ).
Chorus (faire —), συνεπηχῶ, συνᾴδω.
Chose, θ. πρᾶγμα. ||. quelque —, τι ἢ ὅ,τι, (ἀοριστολογ.).
Chou, θ. κράμβη, λάχανον, (καὶ μονολεκτ.) κραμβολάχανον. §. ψαθοῦρι, τηγανήτα, (ζυμαρικόν).
Chouan, = Duc (le moyen). 2) ἀποστάται τινὲς πολεμοῦντες τὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ τῆς Γαλλ. δημοκρατίας.
Chouanner, ῥ. πολεμῶ καθὼς οἱ Chouans ἐπὶ τῆς Γαλλ. δημοκρατ.
Chouannerie, θ. τὸ κόμμα (τὸ σύστημα) τῶν Chouans.
Chouart, = Effraie.
Chouc, = Choucas (le noir).
Choucas, κορακίας, (πτν.).
Chouchement, ἡ φωνὴ τῆς γλαυκὸς, κικκαβισμός.
Chouchette, θ. = Choucas.
Choucou καὶ Chouçouhou, εἴδη γλαυκός.
Choucroute (Γερμαν.), θ. λαχαναρμηὰ, τουρσὴ-λάχανα.
Choudet, = Hibou.
Chouette, θ. εἶδ. νυκτικόρακος, αἰγωλιός. §. εἶδος ἰχθ. καὶ κάμπης.
Chou-fleur, ἀνθοκράμβη, κωνοπίδι, (Τουρκ.) καρναμπίτι, (φυτ.).
Chouq καὶ Chouquet, (ναυτ.), τεσταμοῦρος. §. τὸ ἐπίκοπον τῶν συρματοποιῶν.
Chouquette, θ. = Choucas.
Choyer (τὸ y τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς i), ῥ. ἐννοιάζομαι, περιέπω.
Chrême, τὸ ἅγιον ἔλαιον (μῦρον).
Chrêmeau, σκούφια λινὴ τῶν παίδων (κυρ. ὅταν μυρόνωνται).
Chrestomathie, χρηστομάθεια.
Chrétien, enne, χριςιανός. χριστιανικός.
Chétiennement, ἐπίῤ. χριστιανικῶς.
Chétienté, θ. ἡ χριστιανωσύνη.

Chrismation, θ. χρίσις (διὰ τοῦ ἁγίου μύρου), μύρωσις
Christ (Jesus—), ὁ Χριστός.
Christe-marine, θ. κρήταμον, (φυτ.).
Christianisme, ὁ χριστιανισμός.
Chromate, χρωματικὸν ἅλας, (χημ.).
Chromatique (ἢ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. (μουσ.), ὁ καθ' ἡμιτονίαν.
Chrome, (χημ.), χρώμιον.
Chromique, ἐπίθ. χρωμικὸν (ὀξύ).
Chronicité, θ. τὸ χρόνιον νοσήματος.
Chronique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. (ἰατρ.), χρονικὸς, χρόνιος. 2) (οὐσ. θ.) χρονικά.
Chroniqueur, συγγραφεὺς χρονικῶν.
Chronogramme, χρονόγραμμα, ἐπιγραφὴ δηλοῦσα διὰ τῶν ἀριθμητικῶν αὐτῆς στοιχείων ἐποχήν.
Chronologie, θ. χρονολογία.
Chronologique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. χρονολογικός.
Chronologiste, ὁ περὶ τὴν χρονολογίαν ἀσχολούμενος.
Chronomètre, χρονόμετρον.
Chrysalide, θ. χρυσαλὶς, νεκύδαλος.
Chrysalider (se —), ῥ. μεταμορφοῦμαι εἰς χρυσαλίδα.
Chrysanthème, χρυσάνθεμον, (φυτ.).
Chrysocale (-cal, -calque), ψεύτικον μάλαγμα, (ἄλλ.) Similor.
Chu, ue, μτχ. πθ. τοῦ Choir.
Chucheter, ῥ. = Chuchoter. 2) (ἐπὶ φωνῆς σρουθίου), τσυρίζω.
Chuchotement, ψιθυρισμὸς, κρυφομίλημα.
Chuchoter, ῥ. κρυφομιλῶ, ψιθυρίζω.
Chuchoterie, θ. κρυφομίλημα.
Chuchoteur, euse, ψιθυριστὴς, ψίθυρος.
Chuintant, ante, ὁ ἠχῶν ὡς τὰ στοιχεῖα j καὶ ch.
Chuinter, ῥ. φωνάζω ὡς ἡ γλαὺξ, κικκαβίζω. 2) ἠχῶ ὡς τὰ στοιχεῖα j καὶ ch.
Churleau, σταφυλῖνος, ἀγριοδαυκὶ, (φυτ.).

Chut, ἐπιφών. σιωπή! σσσ!
Chute, θ. πέσιμον, πτῶσις. §. (μτνμ.) ἔκπτωσις· ἀποτυχία. §. κατάληξις. ||. (ναυτ.) τὸ κατὰ κάθετον ὕψος τῶν ἱστίων. ||. la —du jour, ἡ κλίσις τῆς ἡμέρας, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου.
Chyle, (ἰατρ.), χυλός.
Chyleux, euse, χυλώδης.
Chylifère, ἐπιθ. χυλοφόρος.
Chylification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Chylifier, ῥ. μεταβάλλω εἰς χυλὸν, χυλοποιῶ.
Chylivore, ἐπιθ. χυλοβόρος.
Ci, ἐπιρ. ἐνταῦθα, ἐδῶ (παντοτε σχεδὸν μὲ τὰ οὐσ. καὶ τὰς δεικτ. ἀντωνυμ.). ||. qu' est-ce ci? τί (εἶνε) τοῦτο, ||. ci-après, μετὰ ταῦτα, κατωτέρω.
Cibation, θ. (χημ.), αὔξησις τῆς συστάσεως καὶ μονιμότητος τῆς οὐσίας.
Cibandière, θ. εἶδος δικτύου.
Cible, θ. τὸ σημάδι τῶν πυροβολούντων,
Ciboire, τὸ ἱερὸν ἀρτοφόριον.
Ciboule, θ. κρομμυδάκι, γήθειον.
Ciboulette, θ. εἶδ. σκόρδου, πρασουλίδα, ἀμπελόπρασον.
Cicadaire, ἐπιθ. τεττιγοειδής.
Cicadelle, θ. εἶδος ἀκρίδος ἢ τέττιγος, κερκωπίς.
Cicatrice (καὶ ὑποκορ. Cicatricule), θ. σημάδι πληγῆς, οὐλή.
Cicatrisable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς συνουλώσεως.
Cicatrisant, ante, συνουλωτικός.
Cicatrisation, θ. συνούλωσις.
Cicatriser, ῥ. κλείω πληγὴν, συνουλόω.
Cicéro, κικερώνειον, εἶδος (τυπγρφ.) στοιχείων (τῶν 11 γραμμ.).
Cicérole, θ. εἶδος ἐρεβίνθου.
Cicerone (Ἰταλ.), ὁδηγὸς (περιηγητοῦ), ξεναγός.
Cicognat ἢ Ciconeau, = Cigogneau.
Ciconien, enne, πελαργοειδής.
Ci-contre, ἐπίρ. ἀντικρὺ, εἰς τὴν ἀντικρυνὴν σελίδα.
Cicutaire, θ. ὑδροκώνειον, (φυτ.).
Cicutin ἢ (θ.) Cicutine, ἡ φαρμακοειδὴς οὐσία τοῦ κωνείου.
Ci-dessous, ἐπίρ. ἐδῶ ὑποκάτω ἢ κατωτέρω.
Ci-dessus, ἐπίρ. ἀνωτέρω.

Ci-devant, ἐπίρ. πρότερον· πρώην.
Cidre (σίκερα), μηλίτης (οἶνος), εἶδ. ποτοῦ
Ciel (τὸ πλθ. Cieux καὶ κατὰ μτνμ. Ciels), οὐρανός. κλίμα. §. (συνκδχ.) ἡ θεία πρόνοια. §. ὁ παράδεισος. §. (μτνμ.) θόλος κρεββατιοῦ κτλ.
Cierge, θ. λαμπὰς (κηρίου), ἀγιοκέρι.
Cierger, ῥ. = Bougier.
Ciergier, λαμπαδοχόος, -πώλης
Cigale, θ. τέττιξ, τσίντζυρας, (ἔντ.). 2) (ναυτ.) = Arganeau.
Cigare, καπνόφυλλα τυλιγμένα διὰ κάπνισμα, τσηγάρον.
Cigarette, θ. μικρὸν κηγάρον, καπνὸς τυλιγμένος ἐκ τοῦ προχείρου εἰς χαρτίον.
Cigogne, πελαργὸς, λελέκι, (πτν.).
Cigogneau, τὸ μικρὸν (νεογνὸν) τοῦ πελαργοῦ, πελαργιδεύς.
Ciguë, θ. κώνειον, (φυτ. φαρμ.).
Cil, βλεφαρὶς, 'μματοτσύνουρον.
Ciliaire, ἐπιθ. ὁ τῶν βλεφαρίδων.
Cilice, τριχίνη ζώνη τῶν ἀσκητῶν, κιλίκειον.
Cilié, ée, (βτν.), βλεφαριδωτός.
Cilifère, ἐπιθ. βλεφαριδοφόρος.
Ciliforme, ἐπιθ. βλεφαριδοειδής.
Ciligère, ἐπιθ. = Cilifère.
Cillement, σκαρδαμυγμὸς (οὐσ. τοῦ-
Ciller, ῥ. ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ ὀμμάτια, σκαρδαμύσσω. 2) (ἐπὶ ἵππ.) ἀρχίζουν ν' ἀσπρίζωσιν αἱ βλεφαρίδες μου.
Cillose, θ. κίνησις σπασμωδικὴ τῆς ἐπάνω βλεφαρίδος, *βλεφαρισμός.
Cimaise, θ. = Cymaise.
Cime, θ. κορυφή.
Ciment, μίγμα ἄμμου με ἀσβέστην κτλ. διὰ κτίσιμον, χορίγι, κορασάνι.
Cimenter, ῥ. συγκολλῶ λίθους (κτίζω) μὲ ἀσβέστην κτλ. §. (μτφορ.) ἐπικυρῶ, στερεόνω.
Cimentier, ὁ κατασκευάζων ciment.
Cimeterre, ξίφος γυρτὸν, πάλα.
Cimetière, νεκροταφεῖον, κοιμητήριον.
Cimette, θ. παραβλάσταρον εἶ-

δυς τινὸς κραμβολαχάνων, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) παραποῦλι.
CIMICAIRE, θ. εἶδος φυτοῦ δυσώδους, κορυζόχορτον.
CIMICOÏDE, ἐπιθ. κορεοειδής.
CIMIER, φούντα (κόρυμβος) περικεφαλαίας. §. κομμάτι ἀπὸ τὸ ὀπισινὸν βωδιοῦ κτλ.
CINABARIN, INE, = CINNABARIN.
CINABRE, κιννάβαρι, θειοῦχος ὑδράργυρος.
CINARÉ, ÉE, καὶ
CINAROÏDE, ἐπίθ. (βτν.), κιναροειδής.
CINCENELLE, θ. σχοινίον πρὸς ῥυμουλκίαν.
CINCLE, εἶδος πτηνοῦ κολυμβητικοῦ, κίγκλος ἢ ὑδροκόσσυφος.
CINDRE, ἐργαλ. ξυλουργικόν.
CINÉFACTION, θ. (χημ.), ἀποτέφρωσις.
CINÉFIER, ῥ. κάμνω στάκτην, ἐκτεφρόω.
CINÉRAIRE, ἐπίθ., τεφροδόχος (κάλπη).
CINGLE, εἶδος ἰχθύος ποταμίου, (Γερμ.) ZINGEL.
CINGLER, ῥ. ἀρμενίζω. §. (μτδτ.) δέρνω (μὲ βέργαν ἢ μασίγιον), ῥαπίζω.
CINI ἢ CINIT, = TARIN.
CINNABARIN, INE, κιναβάρινος (τὸ χρῶμα).
CINQ, ἀριθμ., πέντε. §. πέμπτος.
CINQUANTAINE, θ. πενηνταριά.
CINQUANTE, ἀριθμ. πεντήκοντα. §. πεντηκοστός.
CINQUANTIÈME, ἐπίθ. πεντηκοστός. ||. (οὐσ.) τὸ πεμπτημόριον.
CINQUIÈMEMENT, ἐπίρ., πέμπτον.
CINTRAGE, (ναυτ.), = CEINTRAGE.
CINTRE, ἀψὶς (θόλου), καμάρα. §. (ναυτ.) = CEINTRE.
CINTRER, ῥ. κτίζω εἰς σχῆμα θόλου.
CIPOLIN, εἶδος μαρμάρου.
CIPPE, στήλη χωρὶς βάσιν καὶ ἐπιστύλιον.
CIRAGE, ἡ διὰ κηροῦ ἢ κηρώματος ἐπάλειψις, κήρωσις. §. μίγμα πρὸς κήρωσιν (ὑποδημάτων).
CIRCELLE, θ. = SARCELLE.
CIRCOMPOLAIRE, ἐπίθ., ὁ περὶ τοὺς πόλους.
CIRCONCIRE (je circoncis, nous circoncisons; je circoncisais; je circoncirai; que je circoncise; que je circoncisse; circoncis), ῥ. περιτέμνω.
CIRCONCISION, θ. περιτομή.
CIRCONFÉRENCE, θ. περιφέρεια.
CIRCONFLEXE, ἐπίθ. περισπώμενος. ||. (accent) —, περισπωμένη.
CIRCONLOCULION, θ. περίφρασις.
CIRCONSCRIPLION, θ. περιορισμὸς (ἐκτάσεως). περιγραφὴ (σχήματος).
CIRCONSCRIRE (je circonscris, nous circonscrivons; je circonscrivais; je circonscris; je circonscrirai; que je circonscrive; que je circonscrivisse; circonscrit), ῥ. περιγράφω, περιορίζω.
CIRCONSPECT, ECTE, προσεκτικὸς, συνεσταλμένος.
CIRCONSPECTION, θ. προσοχὴ, περίσκεψις. ||. avec —, περιεσκεμμένως.
CIRCONSTANCE, θ. περίστασις. §. παρεπόμενον (δίκης, κτήματος).
CIRCONSTANCIER, ῥ. ἐκθέτω λεπτομερῶς (τὰς περιστάσεις συμβάντος).
CIRCONVALLATION, θ. ὀχύρωσις (περιχαράκωσις) πολιορκούντων. ἐπιτειχισμὸς (κατὰ τῶν ἐκδρομῶν).
CIRCONVENIR (καθὼς τὸ VENIR), ῥ. ἐξαπατῶ, παραπείθω.
CIRCONVOISIN, INE, περίοικος, πέριξ κείμενος.
CIRCONVOLUTION, θ. ἑλιγμὸς, γῦρος.
CIRCUIT, περίβολος. περιέλιξις.
CIRCULAIRE, ἐπίθ. κυκλοτερὴς, κυκλικός. ||. (οὐσ. θ.) ἐγκύκλιος (ἐπιστολή).
CIRCULAIREMENT, ἐπίρ. κυκλοτερῶς, ἐν κύκλῳ.
CIRCULATION, θ. κυκλοφορία.
CIRCULATOIRE, ἐπίθ. ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς κυκλοφορίας.
CIRCULER, ῥ. κυκλοφορῶ.
CIRCUMINCESSION, θ. (θλγ.), περιχώρησις.
CIRCUMNAVIGATEUR, ὁ περιπλεύσας τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν.
CIRCUMNAVIGATION, θ. περίπλους τῆς γῆς.
CIRE, κηρὸς, κηρί. ||. — d'Espagne, βουλοκέρι.
CIRER, ῥ. ἀλείφω μὲ κηρί. (ἐπὶ ὑποδ.) κωνίζω.
CIRIER, κηροποιός. 2) εἶδος δένδρου κηροφόρου.
CIRIÈRE, θ. (μέλισσα) κηροπηγος ἢ κηροφόρος.
CIRON, μικρότατον ἔντομον, ἄκαρι.
CIRQUE, ἱππόδρομος, ἱπποδρόμιον.
CIRRE, ἕλιξ (ἀμπέλου).
CIRRÉE, θ. εἶδος φυτῶν ἑλικοφόρων.
CIRREUX, EUSE, καὶ
CIRRIFÈRE, ἐπιθ. ἑλικοφόρος.
CIRURE, θ. ἡ διὰ κηροῦ ἐπάλειψις, κήρωσις.
CISAILLE, θ. ψαλὶς μεγάλη (διὰ κόψιμον μεταλλίνων ἐλασμάτων). 2) κοψίδια τῶν κοπτομένων νομισμάτων.
CISAILLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
CISAILLER, ῥ. κόπτω διὰ τῆς ψαλίδος τὰ ἀδόκιμα νομίσματα.
CISALPIN, INE, ὁ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπ. (ὡς πρὸς τὴν Γαλλ.).
CISEAU, γλυφὶς, σμιλάρι, σμίλη. §. (πλθ.) ψαλίδι.
CISELER, ῥ. τορεύω διὰ τῆς γλυφίδος, σμιλεύω.
CISELET, μικρὰ γλυφὶς (σμιλίον) τῶν χρυσοχόων κλπ.
CISELEUR, γλύπτης (τορευτὴς) μετάλλων.
CISELURE, θ. γλυφὴ (τόρευσις) μετάλλων, πλουμίδι διὰ τῆς γλυφίδος, τόρευμα.
CISERON, εἶδος ἐρεβίνθου.
CISERRE, θ. = DRAINE.
CISOIRES, θ. πλθ. εἶδος μεγάλης ψαλίδος μὲ ποδαρικά.
CISTUDE, θ. εἶδος χελώνης ἐνυδροβίου, νεροχελώνα.
CITABLE, ἐπιθ. ἄξιος 'να ἀναφέρηται πρὸς μαρτυρίαν.
CITADELLE, θ. ἀκρόπολις.
CITADIN, INE, κάτοικος (πολίτης) πόλεως, ἀστός.
CITATEUR, ὁ ἀναφέρων συνεχῶς (συγγραφεῖς, περικοπάς). 2) βιβλίον περιέχον χωρία (μαρτυρίας) συγγραφέων.
CITATION, θ. πρόσκλησις εἰς δικαστήριον, κλῆσις. 2) ἀπομνημόνευσις χωρίου συγγραφέως.

Citatoire, ἐπίθ. (προσ)κλητήριος.
Cité, θ. (Π.) πόλις. §. τὸ ἄςυ.
Citer, ῥ. καλῶ (πρὸς ἐμφάνισιν). §. ἀναφέρω πρὸς μαρτυρίαν ἢ ὡς παράδειγμα.
Citérieur, eure, (γεωγρφ.), ὁ ἐντεῦθεν κείμενος.
Citerne (ὑποκορ. **Citerneau**), θ. στέρνα.
Citoyen, enne, πολίτης, -ῖτις.
Citragon, =**Citronelle**.
Citrate, (χημ.), ἅλας κιτρικοῦ ὀξέος.
Citricole, ἐπιθ. *κιτριοδίαιτος.
Citrin, ine, κίτρινος, λειμωνώς.
Citrine, θ. κιτρόλαδον ἢ λειμονόλαδον.
Citrinelle, θ. =**Bruant**.
Citrique, ἐπίθ. κιτρικὸν (ὀξύ).
Citron, λειμώνιον.
Citronnat, γλυκὸν λεμονίων.
Citronné, ée, μυρίζων ὡς ἢ ἀνακατωμένος μὲ λειμώνιον.
Citronnelle, θ. μελισσόχορτον.
Citronner, ῥ. καρυκεύω (ἀνακατόνω) μὲ λεμονόζωμον.
Citronnier, δ. λειμωνιά.
Citrouille, θ. κολοκύνθη, (Τ.) μπὰλ-καμπάκι.
Civadière, θ. (ναυτ.), τὸ ὑπὸ τὸν (;)ἀρτέμονα ἱστίον.
Cive, θ. εἶδος κρομμυδίου.
Civet, φαγεῖ' ἀπὸ κρέας λαγωοῦ.
Civette, θ. =**Cive**. 2) ζ. μοσχοπόντικον, (κυρ.) μοσχογαλῆ.
Civière, θ. φορεῖον λίθων κτλ., ξυλογαϊδάρα. 2) (ναυτ.) τὸ σχοινίον τῆς **Civadière**.
Civil, ile, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, ἀστυκὸς, πολιτικός. §. (συνκδχ.) εὐγενικὸς, περιποιητικὸς, εὐπροσήγορος. ||. guerre—, ἐμφύλιος πόλεμος. ||. état—, τὸ χαρακτηριςικὸν τοῦ πολίτου (τοῦ ἀςοῦ). ||. actes (registres) de l'état—, τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.
Civilisable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς πολιτισμοῦ.
Civilisateur, -trice, ὁ συντελῶν πρὸς πολιτισμόν.
Civilisation, θ. πολιτισμός.
Civiliser, ῥ. πολιτίζω, ἐξευγενίζω (τὰ ἤθη).
Civilité, θ. τρόπος εὐγενικὸς (περιποιητικός). §. (πλθ.) φιλοφρονήσεις, περιποιήσεις. §. προσκυνήματα. ||. la—puérile (ou) honnête, ἡ Χρηστοήθεια.
Civique, ἐπίθ. (χρηστοῦ) πολίτου ἴδιος, ἀστυκός.
Civisme, χρηστότης πολίτου, φιλοπατρία.
Clabaud, λαγωνικὸν γαβγύζον ἀκαίρως. 2) σκιάδιον μὲ χαλαρὰς ἄκρας.
Clabaudage, φωναὶ χωρὶς νόημα.
Clabauder, ῥ. φωνάζω ἀκαίρως (εἰς μάτην).
Clabaudeur, euse, ὁ φωνάζων χωρὶς νόημα, (κύων) ὑλάκτης.
Claie, θ. πλέγμα ἀπὸ βέργας, ταῤῥὸς, πλοκὸς, καλαμωτή.
Clain, ἐντομὴ πρὸς συναρμογὴν τῶν σανίδων τοῦ βουτσίου κλπ.
Clair, aire, λαμπρὸς, διαυγὴς, διαφανής· φωτεινός· ὑαλιστερός· αἴθριος· (ἐπὶ χρμ.) ἀνοικτός· (ἐπὶ φων.) καθαρός. §. (ἐνίοτε) ἀραιός. §. (μτφορ.) σαφὴς, εὐκρινής. ||. (ὡς ούσ.) φέγγος. ||. il fait—, φέγγει. ||. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) voir—, βλέπω καθαρά.
Clairain, κουδούνι (ζώου βόσκοντος).
Clairage, λαγάρισμα (ζαχάρεως).
Clairce, θ. λαγάρα (ζαχάρεως).
Claircer, ῥ. λαγαρίζω (τὴν ζάχαριν).
Claire, θ. ςάκτη κοκκάλων (διὰ τοὺς χρυσοχ.). 2) λέβης τοῦ ζαχαροποιοῦ.
Clairée, θ. τὸ ἐξαφρισμένον σάκχαρ. 2) δεξαμενὴ ἁλατοπηγίου.
Clairement, ἐπίθ. καθαρῶς. εὐκρινῶς. § σαφῶς. προφανῶς.
Clairet, ette, ἐπιθ (οἶνος ἢ πολύτ. λίθος) ἄχρους. §. (οὐσ.) οἰνόμελι. §. τὸ πλατὺ 'μμάτι τοῦ δικτύου. §. νόσος (διαφάνεια) τῶν μεταξοσκωλήκων.
Claire-voie, θ. τρύπα (δίοδος χαμηλὴ) εἰς τοῖχον. §. κάγκελλα (περιβολίου). ||. à—, ἀραιῶς.
Clairière, θ. τὸ ἄδενδρον μέρος δάσους. §. τὸ ἀραιὸν μέρος ὑφάσματος, ἀραίωμα.
Clair-obscur, (ζγρφ.), ἡ μίμησις τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σκιᾶς, *σκιαύγεια.
Clairon, (παλ.), σάλπιγξ ὀξύφωνος, βούκινον (;). 2· εἶδος ἐντόμου μελισσοφθόρου.
Clair-semé, ée, ἐπίθ. ἀραιός.
Clairure, θ. ἀραίωμα ὑφάσματος.
Clairvoyance, θ. ὀξυδέρκεια νοός.
Clairvoyant, ante, ὀξυδερκὴς τὸν νοῦν, διορατικός.
Clameur, θ. κραυγή. §. φωνασκίαι.
Clamp, (ναυτ.), ξύλον χρησιμεῦον πρὸς συναρμογὴν ἱστοῦ.
Clampin, ine, βραδὺς, ὀκνὸς, ἀργοκίνητος.
Clampiner, ῥ. ὀκνῶ, βραδύνω.
Clamponnier, ἵππος μακρὸς (μακροσκελὴς) καὶ ἰσχνός.
Clan, φυλὴ (εἰς τὴν Σκωτ.). 2) (ναυτ.) ἐντομὴ πρὸς διεξαγωγὴν σχοινίου. 3) ὁ ξύλινος ὀχεὺς τοῦ περγαμηνοτόμου.
Clandestin, ine, (καὶ ἐπίθ.) **-ement**, ὁ γινόμενος κρυφίως (ἐν παραβύστῳ), λαθραῖος. σκότιος.
Clandestinité, θ. τὸ λαθραῖον γάμου).
Clanqueur, θ. φωνὴ πτηνῶν πλαταγούντων, κλαγγή.
Clapet, πῶμα (ἀντλίας κτλ.) ἀνοιγοκλειόμενον, *ἐπιβύστρα.
Clapier, τρύπα διὰ τὰ κουνέλια. 2) (χειρουργ.), κόλπος σύριγγος.
Clapir, ῥ. φωνάζω 'σὰν τὸ κουνέλι. §. ζαρόνω εἰς τὴν τρύπαν μου (ὡς τὰ κουνέλια), τρυπόνω.
Clapotage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Clapoter, ῥ. κυματίζω ἐλαφρά.
Clapoteuse(mer—), (θάλασσα) κυματιζομένη ἐλαφρά.
Clapotis, =**Clapotage**.
Clappement, ὁ κρότος τῆς γλώσσης ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου, κλωγμός.
Clapper, ῥ. κάμνω ποιόν τινα κρότον διὰ τῆς γλώσσης ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου, κλώζω.
Claquade, θ. κόλαφος.
Claque, θ. κτύπημα μὲ την παλάμην, κολαφισμός. 2) οἱ ἐπὶ μισθῷ χειροκροτοῦντες εἰς τὸ θέατρον. 3) (ἀρτ.) εἶδος πλατέος καὶ πτυκτοῦ σκιαδίου. 4) εἶδος γαλέντζας, πηλοβατὶς ἢ

κρούπεζα. 5) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ.
CLAQUEBOIS, εἶδος μουσ. ὀργάνȣ, (παρβλ. RÉGALE).
CLAQUEDENT (-DENTS), κομποῤῥήμων, φαφλατᾶς.
CLAQUEMENT, σύγκρουσις ὀδόντων (χειρῶν κτλ.).
CLAQUEMURER, ῥ. κατακλείω.
CLAQUE-OREILLE, σκιάδιον μὲ χαλαρὸν πέτασον καὶ ὁ φορῶν τοιοῦτο.
CLAQUER, ῥ. κροτῶ, παταγῶ. §. (μτβτ.) κολαφίζω. §. (εἰρων.) χειροκροτῶ.
CLAQUET, τὸ κρόταλον (χαρβάλι) τοῦ μύλου.
CLAQUETER (je claquète, nous claquetons; je claquèterai), ῥ. κροταλίζω (ὡς ὁ πελαργός).
CLAQUETTE, θ. πλατάγη ἢ κρόταλον. 2) εἶδος μικροῦ χαρτοφυλακίου.
CLAQUEUR, ὁ ἐκ συνθήματος ἢ ἐπὶ μισθῷ χειροκροτῶν, *κροταλιστής.
CLAREQUET, μάζα ζαχαρωτοῦ διαφανής.
CLARETTE, θ. οἶνος ἄχρους καὶ λεπτός.
CLARIÈRE, θ. (ναυτ.), δίοδος μεταξὺ ἀμμωδιῶν καὶ πάγων.
CLARIFICATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
CLARIFIER, ῥ. καθαρίζω (ὑγρὸν), λαγαρίζω.
CLARINE, θ. = CLAIRAIN.
CLARINETTE, θ. εἶδος αὐλοῦ, κλαρινέττα καὶ §. ὁ παίζων αὐτήν.
CLARTÉ, θ. φῶς, λάμψις. §. διαφάνεια. §. (μτφορ.) σαφήνεια.
CLASSE, θ. τάξις, κλάσις. §. παράδοσις (μαθήματος). (συνκδχ.) δωμάτιον παραδόσεως. §. (πλθ.) σπουδαί.
CLASSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
CLASSER, ῥ. διαιρῶ (κατατάττω) εἰς κλάσεις.
CLASSEUR, εἶδος χαρτοφυλακίου μὲ διάφορα χωρίσματα.
CLASSIFICATEUR, ὁ διαιρῶν κατὰ τάξιν (κυρ. ἐπιστημονικὰ ἀντικείμενα).
CLASSIFICATION, ἡ εἰς τάξεις (κλάσεις) διαίρεσις.
CLASSIFIER, ῥ. = CLASSER.
CLASSIQUE, ἐπίθ. (κυρ. συγγραφεὺς) πρώτης τάξεως ἢ ἀρχαῖος, κλασικὸς, κανονικός.
CLAUDE, ἐπίθ. εὐήθης, ἠλίθιος.
CLAUDICANT, ANTE, χωλαίνων.
CLAUDICATION, θ. χωλότης.
CLAUJOT, = GOUET.
CLAUSE, θ. ὅρος ἰδιαίτερος, ῥήτρα.
CLAUSOIR, ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος ἑκάστου δόμου.
CLAUSTRAL, ALE, ὁ τῆς μονῆς.
CLAUSTRATION, θ. κατάκλεισις.
CLAUSULE, θ. ὅρος, ῥήτρα.
CLAVAIRE, θ. εἶδος ἀμανίτου, τραγοπώγων.
CLAVÉ, ÉE, (βτν.) ῥοπαλοειδής.
CLAVEAU, νόσος τῶν προβάτων, εὐλογιά. 2) (ἀρχιτεκτ.) ὁ σφηνοειδὴς λίθος ὁ κλείων τὰ καμαρωτὰ κουφώματα.
CLAVECIN, πολύχορδον, κλειδοκύμβαλον.
CLAVECINISTE, ὁ παίζων τὸ κλειδοκύμβαλον, κυμβαλιστής.
CLAVEL ἢ (θ.) CLAVELADE, = RAIE (BOUCLÉE).
CLAVELÉ, ÉE, ὁ πάσχων Claveau.
CLAVELÉE, θ. = CLAVEAU.
CLAVELEUX, EUSE, = CLAVELÉ.
CLAVELISATION, ἐμβολιασμὸς ζώȣ
CLAVELISER, ῥ. ἐμβολιάζω ζῶον.
CLAVELLÉ, ÉE, (βτν.), ῥοπαλοειδής.
CLAVER, ῥ. ἀρχ. ἀντὶ CLOUER.
CLAVESIN, (ναυτ.), κάσαρον.
CLAVET, τὸ σιδήριον τοῦ καλαφάτου.
CLAVETTE, θ. καρφίον σφηνοειδὲς, περόνη, ἔμβολον.
CLAVICULAIRE, ἐπιθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν-
CLAVICULE, θ. (ἀνατ.), τὸ κλειδοκόκκαλον. ||. la — de Salomon, Σολομονική.
CLAVICULÉ, ÉE, ὁ ἔχων clavicule.
CLAVIER, κρίκος ἢ ἅλυσος πρὸς ἐξάρτησιν κλειδίων. §. ἡ σειρὰ τῶν πλήκτρων (touches) τοῦ πολυχόρδου κτλ. §. = τῷ-
CLAVIÈRE, θ. εἶδ ἰχθ. (λάβρακος).
CLAVIFORME, ἐπιθ. (ἀνατ.), ῥοπαλοειδής.
CLAVIN, = CLAVEAU.
CLAYER, μεγάλη καλαμωτή.
CLAYON, καλαμωτὴ (διὰ τὰ τυριά).
CLAYONNAGE, πλέγμα ἀπὸ βέργας πρὸς ὑποστήριξιν χώματος κτλ., πλοκός.
CLÉ ἢ CLEF, θ. κλειδὶ (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. fermer à —, κλειδόνω. ||. fausse—, ἀντικλεῖδι. ||. avoir la — des champs, ἀπολαύειν ἐντελοῦς ἐλευθερίας. ||. donner la—des champs, ἀπολύειν ἐλεύθερον τινά.
CLÉMATITE, θ. κληματῖτις, (φυτ.).
CLÉMENCE, θ. ἐπιείκια.
CLÉMENT, ENTE, ἐπιεικής.
CLEPSYDRE, θ. κλεψύδρα.
CLERC, κληρικός. §. (παλ.) γραμματισμένος. §. (συνήθ.) γραφεὺς συμβολαιογράφου ἢ δικηγόρου.
CLERGÉ, ὁ κλῆρος, τὸ ἱερατεῖον.
CLÉRICAL, ALE, ὁ τοῦ κλήρου.
CLÉRICALEMENT, ἐπίῤ. ὡς κληρικός.
CLÉRICATURE, θ. ἡ κατάστασις τοῦ κληρικοῦ.
CLICHAGE, τὸ οὐσ. τοῦ CLICHER.
CLICHÉ, πλὰξ τυπογραφικὴ ἀποτυπωθεῖσα διὰ τοῦ clichage.
CLICHEMENT, τὸ ἐλάττωμα τοῦ μὴ διαρθροῦντος τὰ στοιχεῖα j καὶ ch.
CLICHER, ῥ. κάμνω διὰ τῆς ἐπὶ γύψου κτλ. προστυπώσεως μίαν μονοκόμματον πλάκα τυπγρφ. χαρακτήρων. 2) δὲν προφέρω καλῶς τὰ στοιχεῖα j καὶ ch.
CLICHEUR, τεχνίτης τοῦ clichage.
CLIENT, ENTE, πελάτης (δικηγόρου κτλ.).
CLIENTÈLE, (περιληπτ.), οἱ πελάται (δικηγόρου κτλ), ἡ πελατεία.
CLIFOIRE, θ. πατλαγκοῦτσι, (παιγν.).
CLIGNEMENT, 'μισοκλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν.
CLIGNE-MUSETTE, θ. κρυβητὸν, (εἶδ. παιγν.).
CLIGNER, ῥ. 'μισοκλείω τὰ 'μμάτια.
CLIGNOTEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
CLIGNOTTER, ῥ. ἀνοιγοκλείω συχνὰ καὶ ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμοὺς, σκαρδαμύσσω.
CLIMAT, κλίμα.
CLIMATÉRIQUE (ANNÉE—), ἐπίθ., ὁ καθ' ἑπταετίαν τῆς ζωῆς (ἐνιαυτός). ||. la (grande) —, ὁ μέγας (ὁ κατ' ἐξοχὴν) κλιμακτηρικὸς ἐνιαυτὸς (ὁ 63 καὶ 84) τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρ.

Climature, θ. ἡ ἐπιῤῥοὴ (τὸ σύνολον τῶν περιςατικῶν) τοῦ κλίματος.
Clinfoc, (ναυτ.), τὸ τελευταῖον μικρὸν τρίγωνον ἱστίον τῆς πρῴρας.
Clinicien, ἐπιθ. (ἰατρὸς) ἀσχολούμενος περὶ τὴν κλινικήν.
Clin(d'oeil), ῥιπὴ (τοῦ ὀφθαλμοῦ). ||. en un —, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐν ἀκαρεῖ.
Clinche, θ. μάνδαλος (θύρας), ἐπιβλής.
Clin-clin, εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) **Chevalier (guignotte)**.
Clinique, ἐπίθ. κλινικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ κλινική, (μέρος τῆς ἰατρικῆς).
Clinopode, κλινοπόδιον, (φυτ.).
Clinquant, τρᾶ ἢ τρέμουσα. §. (μτφορ.) ψευδὴς καλλονή
Cliquart, (οἰκοδ.), πέτρα ἀρίςης ποιότητος.
Clique, θ. συμμορία ῥαδιουργούντων.
Cliquet, εἶδος ἐμβόλου ἐμποδίζοντος τὸν τροχὸν νὰ στρέφηται ὀπίσω.
Cliqueter (διπλασιάζεται τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. κροταλίζω ὡς claquet.
Cliquetis, κρότος ὅπλων κλπ. συγκρουομένων, κλαγγή.
Cliquette, θ. κρόταλον συγκρουόμενον μεταξὺ τῶν δακτύλων, κρέμβαλον. §. λίθος (βαρύδι) δικτύου.
Clisse, θ. καλαμωτὴ διὰ τὰ τυριά, τάλαρος.
Clissé, ée, περιτυλιγμένος μὲ πλέγμα (ἀπὸ βέργαις.)
Clisser, ῥ. περιτυλίσσω μὲ βέργας ἢ καλάμια.
Clister, ῥ. χρίω (στουππόνω) τὸν κλίβανον τοῦ ἅλατος.
Clivable, ἐπιδεκτικὸς τοῦ clivage.
Clivage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Cliver, ῥ. σχίζω τὸν ἀδάμαντα κατὰ τὰς φλέβας του.
Cloaque, ὀχετὸς διὰ τὸν βόρβορον, γκερίζι.
Cloche, θ. κώδων, καμπάνα. §. σκεῦος ἢ ἄνθος κωδωνοειδές. §. (μτνμ.) φλύκταινα (τῆς ἐπιδερμίδος).
Clocheman (Γερμ.), ὁ προπορευόμενος τῆς ποίμνης κωδωνοφόρος κριός.
Clochement, τὸ χωλαίνειν.
Cloche-pied (à—), ἐπίρ. μονοπόδι.
Clocher, κωδωνοστάσιον, καμπαναρεῖον. §. (συνκδχ.) ἐνορία. ||. course au—, τὸ κατ' εὐθεῖαν (πρὸς τὸν σκοπὸν) χωρὶς παραδρομῆς τρέξιμον.
Clocher, ῥ. χωλαίνω. 2) (κηπουρ.) σκεπάζω τὸ φυτὸν μὲ ὑάλινον κώδωνα.
Clocheton καὶ (θ.) **Clochette**, μικρὸς κώδων, κωδώνιον, καμπανάκι. 2) (μτνμ.) διάφορα κωδωνοειδῆ ἄνθη.
Cloison, θ. διάφραγμα, -τείχισμα.
Cloisonnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Cloisonner, ῥ. χωρίζω μὲ διάφραγμα (τσατμᾶν), διατειχίζω.
Cloître, μοναστήριον. §. στοὰ (μὲ κελλία).
Cloîtrer, ῥ. κλείω εἰς μοναςήριον.
Cloper, ῥ. χωλαίνω
Clopeux, κόπανος τοῦ ζαχαροποιοῦ.
Clopin-clopant, ἐπίρ. χωλαίνων, κούτσα-κούτσα.
Clopiner, ῥ. προπατῶ μὲ δυσκολίαν, ὑποσκάζω.
Cloporte, κουβαρὶς, σαρανταπόδαρον, (ἔντ.).
Cloque, θ. νόσος (σούφρωμα) τῶν φύλλων τῆς ῥοδακινέας, κράδη.
Cloqué, ée, (βτν.), σουφρωμένος ἐξ αἰτίας τοῦ πάθους cloque.
Cloquetier, τὸ ξύλον τῆς πλινθοκοπίδος.
Clore (je clos; je closais; clos, -ose), ῥ. κλείω. §. τελειόνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κλειςός. ||. à huis clos, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. ||. à nuit close, νυκτόνοντας, μὲ τὸ σκοτάδι. ||. pâques closes, ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ. ||. ce sont lettres closes, εἶνε ἄδηλα καὶ κρύφια.
Clos, τόπος ἐργάσιμος, περιφραγμένος, κλεῖσμα.
Closeau, κηπάριον (χωρικοῦ).
Closerie, θ. ἀγρὸς τοῦ ὁποίου ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἔχει ἰδίους βόας.
Closet, εἶδος ἰχθυοδοχείου.
Closier, χωρικὸς ἔχων closerie.
Closoir, τὸ καλοῦπι τοῦ πλινθοποιοῦ.
Clossement, = **Gloussement**.
Closser, ῥ. = **Glousser**.
Clôture, θ. κλείσιμον (λογαριασμοῦ). §. τέλος συνεδριάσεως. §. περίβολος, περίφραγμα.
Clôturer, ῥ. = **Clore**.
Clôturier, καρταλᾶς, καλαθοπλόκος.
Clou, καρφί. §. μοσχοκάρφι. §. βούζουνας. §. ῥόζος πέτρας. §. κοιν. ἀντὶ **Mont-de piété**.
Clouage καὶ
Clouement, κάρφωμα.
Clouer, ῥ. καρφόνω.
Clouet, τὸ σιδήριον τοῦ βαρελλοποιοῦ.
Clouière, θ. = **Cloutière**.
Clouter, ῥ. στολίζω μὲ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ καρφία.
Cloutère, θ. ἀκμόνιον τοῦ καρφοποιοῦ.
Clouterie, θ. ἐμπόριον ἢ ἐργαστήριον καρφίων.
Cloutier, ὁ ποιῶν ἢ πωλῶν καρφία.
Cloutière καὶ **Clouvière**, θ. ἐργαλεῖον καρφοποιίας. 2) θήκη καρφίων διαφόρου μεγέθους.
Cloyère, θ. κάνιστρον διὰ τὰ ὀστρείδια καὶ ὀψάρια.
Club (Ἀγγλ.), εἶδος πολιτικῆς λέσχης.
Clubiste, μέλος πολιτικῆς λέσχης (club).
Cludiforme, ἐπιθ. ὁ εἰς σχῆμα καρφίου, (ἐπὶ γραμμάτων) = **Cunéiforme**.
Cluser, ῥ. (κυνηγ.), παρορμῶ τοὺς κύνας νὰ ἐκβάλωσι τὴν ὑπὸ τὸν θάμνον πέρδικα (ἐπιφωνῶν cluse! cluse!)
Clusier, δένδρον ῥητινοφόρον τῆς Ἀμερ.
Clute, θ. γαιάνθραξ κατωτέρας ποιότητος.
Clutelle, θ. εἶδος φυτοῦ (εὐφορβίου).
Clysoir, χωνοειδές τι πάνινον καὶ ἀδιάβροχον κατασκεύασμα διὰ τοὺς κλυστηριζομένους.
Clystère, κλύσμα, κλυστῆρι.
Clystérisation, θ. κλυστηριασμός.
Clystériser, ῥ. κλυστηριάζω.

Coaccusé, ée, συγκατηγορούμενος.
Coactif, ive, καταναγκαστικός.
Coaction, θ. καταναγκασμός.
Coactivité, θ. ἡ καταναγκαστικὴ δύναμις.
Coadapter, ῥ. συνεφαρμόζω.
Coadjuteur, συμβοηθὸς ἐπισκόπου(ἡγουμένου κτλ.)
Coadjutorerie, ἡ ἀξία τοῦ Coadjuteur.
Coadjutrice, θ. μοναχὴ συμβοηθὸς ἡγουμένης.
Coagulable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς πήξεως.
Coagulant, ante, πηκτικός.
Coagulation, θ. πῆξις.
Coaguler, ῥ. πήζω.
Coaille, θ. μαλλὶ κατωτέρας ποιότητος.
Coalescence, θ. (διδακτ.), σύμφυσις τῶν φύσει διεστηκότων.
Coalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Coaliser, ῥ. συνενόνω (καὶ μσ. -ενόνομαι) εἰς συμμαχίαν κατά τινος.
Coalition, θ. συμμαχία (σύςασις ἐπὶ κακῷ) κατά τινος. §. (φυσ.) συνένωσις (ἑτερογενῶν οὐσιῶν)· = Coalescence.
Coaptation, θ. (χειρουργ.), καταρτισμὸς συντετριμμένου ἢ ἐναρμογὴ ἐξηρθρωμένου μέλους.
Coarctation, θ. (ἰατρ.), στένωσις· βραχύτης (σφυγμοῦ).
Coarcter (Λτν.), ῥ. στενοχωρῶ.
Coassement, φωνὴ βατράχϐ, κοασμός.
Coasser, ῥ. κοάζω (ὡς οἱ βάτραχοι).
Coassocié, (ἐμπορ.), συνεταῖρος.
Cobalt, κοβάλτον, εἶδος καδμείας, (ἡμιμέταλλ.).
Cobel, εἶδος ἐχίδνης.
Cocagne, (ἀρχ.), εὐωχία δημοτελής, δημοθοινία. ||. mât de —, κατάρτι ὅπου ἀναῤῥιχῶνται συναμιλλώμενοι περὶ βραβείου. ||. pays de—, χώρα πάμφορος, γῆ ῥέουσα μέλι ϗ γάλα.
Cocard, γέρων πετεινός. 2) μωρὸς, παράφρων, παλαβός.
Cocarde, θ. σημεῖον ἐθνικῆς διακρίσεως, κοκάρδα. §. φιόγκος.
Cocardeau, εἶδος (διπλῆς;) δενδρόϊας, (φυτ.).

Cocarderie, θ. μωρία, τρέλλα.
Coccifère, ἐπίθ. (βτν.), κοκκοφόρος.
Cocasse, ἐπίθ. ἀλλόκοτος, γελοῖος.
Cocâtre, ἀλέκτωρ 'μισοευνουχισμένος.
Coccyx, τὸ κωλοκούκουρον.
Coche, ὄχημα δημόσιον, (Τϐρκ.) κοτσί. ||. — d'eau, φορτηγὸν πλοῖον. 2) (θ.) ἐγκοπὴ, χαραγματιά. §. κόπανον τοῦ στιβακτοῦ. 3) γροῦνα, σκρῶφα.
Cochène, εἶδος σϐρβηᾶς, (δένδρ.).
Cochenillage, τὸ οὐσ. τοῦ Cocheniller.
Cochenille, κιρμίζι ἢ πρινοκόκκι τῆς Ἀμερ.
Cocheniller, ῥ. βάφω μὲ cochenille.
Cocher, ἁμαξηλάτης.
Côcher, ῥ. ὀχεύω, (ἐπὶ πτν.). 2) κάμνω (κόπτω) χαραγματιάν.
Cochère (porte—), θύρα διὰ τὰ ἁμάξια.
Cochet, πετεινάρι.
Cochevis, κορυδαλὸς ὁ μέγας ἢ λοφίας.
Cochléaria, κοχλιαρέα, (φυτ.).
Cochoir, ἐγκοπεὺς (πελεκύδιον) τῶν βαρελλοποιῶν.
Cochois, ἐργαλεῖόν τι (ἑλικτὴρ) τοῦ σχοινοπλόκου. §. ὁμάλιςρον τῶν λαμπάδων.
Cochon, χοῖρος, γροῦνι. §. μέταλλον ἀλαγάριστον.
Cochonnaille, θ. κρέας χοιρινόν.
Cochonnée, θ. τὰ χοιρίδια μιᾶς γέννας.
Cochonner, ῥ. πράττω τι ῥυπαρῶς. §. (οὐδ. ἐπὶ ὑὸς) γεννῶ.
Cochonnerie, θ. ῥυπαρότης, αἰχρουργία, χοιρωδία.
Cochonnet, γρουνάκι. 2) παιδιὰ μὲ σφαίρας ἢ ἁμάδας καὶ ὁ σκοπὸς πρὸς τὸν ὁποῖον βάλλϐσιν οἱ παίζοντες.
Coco, ὁ καρπὸς τοῦ κοκκοφοίνικος. 2) εἶδος ποτοῦ ἀπὸ γλυκόῤῥιζαν.
Cocon, κουκκοῦλι (μεταξίου), βόμβυξ.
Coconille, θ. τὸ μετάξι τῶν βρασμένων καὶ κοπανισμένων κουκκουλίων.

Coconner, ῥ. (τὸ σκωλῆκι) κάμνει τὸ κουκκοῦλί του.
Coconnière, θ. βομβυκοτροφεῖον.
Cocotier, κοκκοφοίνιξ, (δένδρ. τῶν Ἰνδ.).
Cocotte, θ. σκεῦός τι μαγειρικόν. 2) εἶδος παιγνιδίου. 3) νόσος τῶν ὀφθαλμῶν.
Cocquard, πετεινάρι γεννηθὲν ἀπὸ φασιανὸν καὶ ὄρνιθα.
Cocréancier, συνδανειστής.
Coction, θ. βράσις, πέψις.
Cocu, (χυδ.), κερατᾶς.
Cocuage, τὸ νὰ ἦνέ τις cocu.
Cocufier, ῥ. κερατόνω.
Code, κώδηξ.
Codébiteur, συνοφειλέτης.
Codemandeur, συνεξαιτούμενος.
Codéputé, συναπεσταλμένος (ὡς βουλευτής).
Codétenteur, συνδιακάτοχος.
Codétenu, ὁ ὢν ὑπὸ κράτησιν μετ' ἄλλου.
Codex (Λτν.), βιβλίον (κώδηξ) φαρμακοποιίας.
Codicilaire, ἐπίθ. ὁ περιεχόμενος εἰς-
Codicille, διαθήκη ὑστερογενὴς ἢ πρόσθετος, κωδήκελος.
Codificateur, συντάκτης κώδηκος (νόμων).
Codification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
Codifier, ῥ. συντάττω κώδηκα νόμων.
Codirecteur, -trice, συνδιευθυντής.
Codonataire, συμμέτοχος δωρεᾶς.
Codonateur, συνδωρητής.
Coecal, ale, (ἀνατ.), ὁ ἀνήκων εἰς τὸ-
Coecum, (ἀνατ.), τὸ τυφλὸν ἔντερον.
Coefficient, (ἀλγεβρ.), ὁ πολλαπλασιαστὴς ἀριθμὸς ἀγνώστου ποσότητος.
Coélecteur, συνεκλέκτωρ.
Coercer, ῥ. συνέχω, ἀναστέλλω.
Coercibilité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Coercible, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς συνθλίψεως.
Coercitif, ive, συνθλιπτικός. §. (Νμ.) καταναγκαστικός.
Coercition, θ. (Νμ.), δικαίωμα καταναγκασμοῦ.
Coëte, θ. ἰκρίωμα ἐπὶ τοῦ ὁποίϐ

ἀποτίθεται ἡ πλὰξ τοῦ καθρέπτου, ἅμα ἐξαχθεῖσα τοῦ κλιβάνου.
Coéternel, elle, συναΐδιος.
Coeur, καρδία. §. (καταχρ.) ςομάχι. §. (μτνμ.) μέση, κέντρον. ἐντεριώνη (δένδρου). §. (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἀνδρία. αἴσθημα, διάθεσις. §. ἀκμή. §. (εἰς τὰ χαρτοπαιγν.) ἡ κοῦπα. ||. par —, ἐκ στήθους, ἀπὸ μνήμης. ||. de bon (grand) —, προθύμως, μετὰ (πάσης) χαρᾶς. ||. à contre-cœur, ἀπροθύμως. ||. prendre une chose à —, τὸ ʼπαίρνω κατάκαρδα. ||. se donner au —joie d'une chose, ἀπολαμβάνειν ἀνέτως (κατὰ κόρον), ἐντρυφᾷν. ||. cœur de bœuf, εἶδος φυτοῦ (ἀνώνιος), βουκάρδιον.
Coexistence, θ. τὸ συνυπάρχειν.
Coexister, ρ. συνυπάρχω.
Coffiner (se —), ρ. (ξυλεργ.) σκεβρόνω. §. (κηπουρ.) σουφρόνομαι.
Coffrage, (στρτ.), τὸ ἰκρίωμα τῆς ὑπονόμου.
Coffre, κιβώτιον, σανδοῦκι. §. κορμὶ, κουφάρι.
Coffre-fort, κιβώτιον διὰ χρήματα, *κειμηλιούχιον.
Coffrer, ρ. κατακλείω (ὡς εἰς κιβώτιον).
Coffret, κουτίον, σανδουκάκι. §. τὸ ἐπίκοπον τῶν σκυτοτόμων.
Coffretier, ὁ κατασκευάζων σανδούκια, (συχνοτ.) Layetier.
Cofidéjusseur, συνεγγυητής.
Cognac, ῥακὶ διεσταλαγμένον.
Cognasse, θ. ἀγριοκύδωνον.
Cognassier, δ. κυδωνιά.
Cognat, συγγενὴς καὶ
Cognation, θ. συγγένεια ἐξ ἀγχιστείας.
Cognatique, ἐπιθ. ὁ ἐξ ἀγχιςείας.
Cognée, θ. τσεκοῦρι, μπαλτᾶς.
Cogne-fetu, (χυδ.), ματαιόσχολος.
Cogner, ρ. κτυπῶ. §. κτυπῶν εἰσάγω (χώνω).
Cognet, κῶνος καπνοφύλλων παρεμβυόμενος.
Cogneux, τύπανον τῶν μεταλλοχόων.
Cognoir, (τυπγρφ.), τύπανον διὰ τὰς σφῆνας τοῦ πλαισίου.

Cohabitation, θ. συνοίκησις.
Cohabiter, ρ. συνοικῶ, συνδιαιτῶμαι.
Cohéremment, ἐπίρ. συμφυῶς, διὰ συναφείας.
Cohérence, θ. συνάφεια.
Cohérent, ente, συναφὴς, συνηρτημένος. §. (βτν.) συμφυής.
Cohéritier, ère, συγκληρονόμος.
Cohésion, θ. συμφυΐα, σύμφυσις.
Cohésionner, ρ. συνάπτω διὰ συμφύσεως.
Cohibition, θ. ἐμπόδισμα.
Cohobation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Cohober, ρ. (χημ.), διασταλάζω ἐπανειλημμένως.
Cohorte, θ. σύνταγμα (στρατ. παρὰ Ῥωμ.).
Cohue, θ. ὁμήγυρις θορυβώδης, ὄχλος.
Coi, ite, ἥσυχος. ||. se tenir—, ἠρεμῶ, ἡσυχάζω.
Coï, ὀχετὸς ἀλοπηγίου.
Coïer (τὸ πλθ. coïeux), ξύλα τινὰ τῆς στέγης.
Coiffe, θ. σκούφωμα (φακιόλι) γυναικ.
Coiffer, ρ. σκεπάζω (καὶ ἐπὶ γυν. ςολίζω) τὴν κεφαλὴν, σκεφόνω, φακιολίζω. §. κτυπῶ εἰς τὴν κεφαλήν. §. (χυδ.) κερατόνω. §. περικαλύπτω τὸ πῶμα βωκαλίου. §. (ἐνίοτε) μεθύσκω, -ομαι. §. (ναυτ.) τὰ πανιὰ κολλοῦν ἀπὸ τὸν ἄνεμον εἰς τὰ κατάρτια. §. (μτφορ.) se—de q., εἶμαι προκατειλημμένος ὑπέρ τινος. ||. chien (cheval) bien coiffé, κύων (ἵππος) ἔχων εὔμορφα τὰ ὦτα.
Coiffette, θ. ὑποκορ. τοῦ Coiffe.
Coiffeur, ὁ ἰσάζων τὰ μαλλιὰ, κομμωτὴς, -μμώτρια.
Coiffure, θ. σκέπασμα ἢ δέσιμον (συγύρισμα) τῆς κεφαλῆς, σκούφωμα, φακιόλι. (ἐνίοτε) κόμη.
Coignage, τὸ κτιστὸν μέρος τῆς καμίνου μεταλλουργείου.
Coignet, ὑποκορ. τοῦ-
Coin, γωνία, κώχη, ἀγκωνή. ἄκρα. §. σφῆνα. §. ὁ τύπος (τὸ σφραγιςήριον) τῶν νομισμάτων. §. (πλθ.) οἱ διχαστῆρες ὀδόντες τῶν ἵππων κτλ. §. τὰ ἐπίσφυρα τῆς κάλτσας.
Coincer, ρ. (Ναυτ.), σφηνόω.

Coïncidence, θ. σύμπτωσις.
Coïncident, ente, ὁ συμπίπτων (εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον).
Coïncider, ρ. συμπίπτω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Coïndicant, ante, (ἰατρ.), συνενδεικτικός.
Coïndication, θ. συνένδειξις.
Coing, κυδῶνι.
Coïnquination, θ. ῥεῦσις. §. δυσφημία.
Coïnquiner, ρ. μιαίνω. §. δυσφημῶ.
Coïntéressé, ée, συνενδιαφερόμενος.
Coït, μίξις, συνουσία.
Cojouissance, θ. (Νμ.) συμμετοχὴ πολλῶν ἐπὶ τῆς ἐπικαρπίας τοῦ αὐτοῦ κτήματος, *συγκάρπωσις.
Coke (Ἀγγλ.), γαιάνθραξ καθαρισμένος τοῦ ἀνθρακίου.
Col ἀντὶ Cou, αὐχὴν ἢ φάραγξ (ὄρους), κλεισούρα. §. τραχηλιὰ (φορέματος). λαιμοδέτι (ςρατ.).
Colao (-aos), ῥαμφόκερως, (πτν.).
Colas, = Geai. 2) μωρὸς, ἠλίθιος.
Colature, θ. (φαρμακ.), διαςάλαγμα, *διήθημα.
Colbac, καλπάκι τῶν ςρατ. ἀπὸ ἀρκουδοτόμαρον.
Colchique, (φυτ. φαρμ.), κολχικὸν, σκυλοβότανον.
Coléoptère, κολεόπτερον (ἔντομον).
Colère, θ. θυμός. §. (ἐπιθ.) θυμώδης.
Coleret, εἶδος δικτύου (συρτικοῦ) διὰ τοὺς ποταμούς.
Colérique, θυμώδης, ὀξύθυμος.
Colibri, γένος μικροτάτων πτν., κολίβριον, μυιοτροχίλος.
Colifichet, παίγνιον, μικροτέχνημα. §. (μτνμ.) κοσμημάτιον ἄκαιρον.
Colin-maillard, τυφλομυῖγα, (παιγν.).
Colique, θ. κωλικόπονος.
Colis, δέμα πραγματειῶν.
Colisse, θ. τὰ καλάμια τοῦ μιταρίου μεταξὺ τῶν ὁποίων διέρχεται ὁ στήμων.
Collabescence, θ. ἀποκαμωμὸς, ἀτονία.

Collabescent, ente, ἀποκαμωμένος, ἀπηυδηκώς.
Collaborateur, trice, συνεργάτης,—άτις.
Collaboration, θ. συνεργασία.
Collaborer, ῥ. συνεργάζομαι.
Collage, κόλλημα. §. κολλάρισμα.
Collaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ λαιμοῦ ἢ τοῦ αὐχένος.
Collant, ante, ὁ κολνῶν.
Collataire, ὁ λαβὼν (ἐκκλησ.) χορηγίαν.
Collatéral, ale, (ὃ ἐπίῤ.-**alement**), ὁ ἐκ πλαγίου συγγενής.
Collateur, ὁ χορηγῶν (ἐκκλησ.) ἀποδοχήν.
Collatif, ive, (ἐκκλησ.) χορηγητέος.
Collation, θ. δικαίωμα πρὸς χορηγίαν ἐκκλησ. ἀποδοχῆς. §. παραβολὴ ἐγγράφων. §. φαγητὸν ἐλαφρὸν, ἀκράτισμα.
Collationnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Collationner, ῥ. παραβάλλω ἔγγραφον. §. τρώγω ὀλίγον πρὶν τοῦ δείπνου.
Colle, θ. κόλλα. 2) (χυδ.) ψεῦδος.
Collecte, σύναξις ἐράνου (ἐλεημοσύνης), ζητεία. §. (ἐκκλησ.) συναπτή.
Collecteur, εἰσπράκτωρ φόρων, δασμολόγος.
Collectif, ive, ἀθροιστικός.
Collection, θ. συλλογή.
Collectionner, ῥ. συλλέγω (πράγματα σπάνια), κάμνω συλλογὰς (βιβλίων κλπ.).
Collectionneur, euse, ὁ ἀσχολούμενος εἰς σχηματισμὸν συλλογῶν.
Collectivement, ἐπίῤ. συλλήβδην.
Collégataire, συγκληροδόχος.
Collège, σύλλογος. §. σχολεῖον, γυμνάσιον.
Collégial, ale, ὁ ἀνήκων εἰς σύλλογον.
Collégien, μαθητὴς γυμνασίου.
Collègue, συνάρχων.
Coller, ῥ. κολλῶ, κολνῶ. §. βρέχω ἢ ἀλείφω μὲ κόλλαν, κολλάρω.
Collerette, θ. τραχηλιὰ γυναικεία.
Collet, περιλαίμιον, (Τ.) γιακᾶς. §. θηλειὰ (διὰ λαγοὺς κτλ.).
Colleter (διπλασιάζεται τὸ **t** πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. πιάνω ἀπὸ τὸν γιακᾶν. §. (οὐδ.) στήνω θηλειαίς.
Colletier, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν collets.
Colleur, ὁ κολλῶν χαρτία εἰς τοὺς τοίχους. §. ὁ κολλάρων τὴν μάζαν τοῦ χαρτίου ἢ τὸ στημόνιον. §. ὁ τοιχοκολλῶν ἀγγελίας κτλ. §. (χυδ.) ψευδολόγος.
Collier, περιδέραιον, χαρχάλι. §. ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ. §. ζεύγλη (τῶν ἁμαξηγῶν ἵππων). §. κλοιὸς τῶν σκλάβων καὶ σκύλων.
Collifère, ἐπιθ. (βτν.), τραχηλοφόρος.
Colliforme, ἐπιθ. τραχηλοειδής.
Colligation, θ. σύνδεσις, ἀλληλουχία.
Collinaire, ἐπιθ. ὁ φυόμενος ἐπὶ κολωνῶν (λόφων).
Colline, θ. βουνάκι, λόφος.
Colliquatif, ive, (ἰατρ.), ὁ εἰς ὑγρὰ διαλυόμενος.
Colliquation, θ. ἡ εἰς ὑγρὸν διάλυσις.
Collision, θ. σύγκρουσις.
Collocation, θ. ἡ κατὰ τὴν σειρὰν τῆς πληρωμῆς τοποθέτησις τῶν δανειστῶν.
Colloque, διάλογος, συνομιλία.
Colloquer, ῥ. τοποθετῶ (ἐν τάξει), βάλλω (κατὰ σειράν).
Colluder, ῥ. συνεννοοῦμαι δολίως (ἐπὶ κακῷ).
Collure, θ. = **Collage**.
Collusion, θ. συνεννόησις δολία πρὸς βλάβην ἄλλου τρίτου.
Collusoire, ἐπιθ. ὁ γινόμενος -
Collusoirement, ἐπίῤ. κατὰ συνεννόησιν δολίαν (πρὸς βλάβην τρίτου).
Collyre, ἰατρικὸν διὰ τὰ μμάτια, κολλύριον
Colmatage, τὸ οὐσ. τοῦ **Colmater**.
Colmate, θ. τεχνητὴ ἀνύψωσις γηπέδου διὰ κατασυρμάτων, (παρβλ.) **Terrement**.
Colmater, ῥ. ἀνυψῶ γήπεδον διὰ τῶν καταφερομένων εἰς αὐτὸ χωμάτων.
Colombage, (οἰκοδ.), σειρὰ δοκῶν τοποθετημένων καθέτως ἐντὸς διαφράγματος.
Colombe, θ. περιστερά. 2) (οἰκοδ.) δοκὸς ὀρθία ἐντὸς διαφράγματος. 3) ἐργαλ. (ῥυκάνη κυρτὴ) τοῦ βαρελλοποιοῦ κτλ.
Colombelle, θ. εἶδος ὀστρέων.
Colombier, περιστερεών. 2) μέγα φύλλον χαρτίου (διὰ γεωγρφ. πίνακας καὶ εἰκόνας).
Colombin, ine, ὁ τῶν περιστερῶν. §. (οὐσ. θ.) κόπρος περιστερῶν.
Colon, κληροῦχος, ἄποικος. §. (Νμ.) γεωμοιρίτης.
Côlon, (ἀνατ.), τὸ παχὺ ἔντερον.
Colonage, ἐργασία κληρούχου.
Colonel, συνταγματάρχης. ‖. **lieutenant**—, ἀντισυνταγματάρχης.
Colonelle, θ. γυνὴ συνταγματάρχου.
Colonial, ale, ὁ τῶν ἀποικιῶν.
Colonie, θ. ἀποικία.
Colonisable, ἐπιθ. (τόπος) ἐπιδεκτικὸς ἀποικίσεως, ἀποικήσιμος.
Colonisateur, trice, ἀποικιστής.
Colonisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Coloniser, ῥ. κατοικίζω δι' ἀποίκων. σχηματίζω ἀποικίαν.
Colonnade, θ. σειρὰ κιόνων, *κιονοστοιχία.
Colonnaison, θ. τάξις καὶ
Colonnation, θ. διάθεσις (ἀναλογία) κιόνων.
Colonne, θ. κίων, κολόννα. στήλη. §. (μτφορ.) στύλος, στήριγμα. §. (στρατ.) σῶμα στρατιωτῶν.
Colonnette, θ. μικρὸς κίων, κιόνιον.
Colophane ἢ **Colophone**, θ. κολοφωνία (ῥητίνη) πρὸς τρίψιν τῶν χορδῶν τοῦ πλήκτρου.
Coloquinelle, θ. = **Coloquinte fausse**.
Coloquinte, θ. κολοκυνθὶς, πικροκολοκυθιὰ, (φ. ἰατρ.). ‖.— fausse, ψευδοκολοκυνθίς.
Colorant, ante, ὁ χρωματίζων.
Coloration, θ. χρωματισμός.
Colorer, ῥ. χρωματίζω. §. (μτ-

φορ.) συσκιάζω δι' εὐσχήμε τρόπου.
COLORIER, ῥ. χρωματίζω (καταλλήλως).
COLORIFIQUE καὶ COLORIGÈNE, ἐπιθ. χρωματισμοῦ πρόξενος (παραίτιος).
COLORIS, χρωματισμὸς (εἰκόνος), εὔχροια.
COLORISTE, χρωματιστὴς ἐπιτήδειος.
COLOSSAL, ALE (καὶ ἐπίῤ.—ALEMENT), κολοσσαῖος.
COLLOSSE, κολοσσός.
COLPORTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
COLPORTER, ῥ. πωλῶ περιφέρων (κυρ.) ἐφημερίδας. §. διαδίδω (εἴδησιν).
COLPORTEUR, πωλητὴς (κυρ. ἐφημερίδων κλπ.) περιφερόμενος τοὺς δρόμους.
COLUBRIEN καὶ
COLUBROÏDE, ἐπιθ. ἐχιδνοειδής.
COLUMELLE, θ. ὁ ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ἡ ἕλιξ τῶν κοχλιῶν.
COLURE, γεωγρφ., κόλουρος (κύκλος).
COLZA, εἶδος κράμβης ἐλαιοφόρου.
COMA, (ἰατρ.), κῶμα, βῦθος.
COMATEUX, EUSE, κωματώδης.
COMBAT, μάχη. §. ἀγὼν, πάλη. ||.—singulier, μονομαχία.
COMBATTANT, ANTE, μαχητὴς, πολεμιστής.
COMBATTRE (καθὼς τὸ BATTRE), ῥ. μάχομαι. πολεμῶ. ἐναντιοῦμαι.
COMBIEN, ἐπίῤ. πόσον; πόσον!
||.— de fois, ποσάκις.
COMBINABLE, ἐπίθ. συνδυαστός.
COMBINAISON, θ. συνδυασμός. §. συνένωσις. §. σύγκρασις.
COMBINATEUR, TRICE, δεινὸς περὶ τοὺς συνδυασμούς.
COMBINATOIRE, ἐπιθ. ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν συνδυασμῶν.
COMBINÉ, (χημ.), σύγκραμα.
COMBINER, ῥ. συνδυάζω. §. συγκιρνῶ, συνενόνω.
COMBLE, τὸ περισσεῦον (ὑπὲρ τὸ μέτρον), ἐπίμετρον. §. κορυφὴ κτιρίου. §. (μτφορ.) ὁ ἀνώτατος βαθμὸς, τὸ ἔπακρον, ὁ κολοφῶν. §. (ἐπιθ.) ὑπερχειλής. ||. de fond en—, ἄρδην, ἐκ θεμελίων. ||. pour—de, (φρσ.), ἵνα μηδὲν ἐλλείπῃ.
COMBLEAU, σχοινὶ χονδρὸν διὰ τὰ κανόνια.
COMBLEMENT, (σπν.), γέμισμα ὡς ἐπάνω. ἀπογέμισμα.
COMBLER, ῥ. γεμίζω (ὡς ἐπάνω). §. (μτφορ.) ἐκπληρῶ. §. κορυφόω. ||.— de louanges, ὑπερεπαινῶ.
COMBRIÈRE, εἶδος δικτύου διὰ τοὺς θύννους κλπ., θυννί.
COMBUGER, ῥ. γεμίζω τὰ βαγένια μὲ νερὸν ἵνα ποτισθῶσι πρὶν τὰ μεταχειρισθῶ διὰ κρασί.
COMBURANT (-RENT), ANTE ἢ ENTE, (χημ.), καυστικός.
COMBUSTIBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
COMBUSTIBLE, ἐπιθ. καύσιμος. εὔπρηστος. εὔφλεκτος.
COMBUSTION, θ. καύσιμον. §. (μτφορ.) γενικὸς βρασμὸς, ἀναβρασμὸς, ἀναστάτωσις.
COMÉDIE, θ. κωμῳδία. θέατρον. §. χλεύη. §. ὑπόκρισις.
COMÉDIEN, ENNE, κωμῳδός. §. ὑποκριτής.
COMESTIBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
COMESTIBLE, ἐπιθ., ἐδώδιμος, φαγώσιμος. ||. (οὐσ.) τὰ τρόφιμα.
COMESTION, θ. (διδακτ.) ἐδωδὴ, φάγωμα.
COMÉTAIRE, ἐπιθ. ὁ τῶν κομητῶν.
COMÈTE, θ. κομήτης.
COMICES, πλθ. συνελεύσεις (ἐκκλησίαι) τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων.
COMICIAL, ALE, ὁ ἀνήκων εἰς τὰς comices.
COMIQUE (καὶ ἐπιῤ. -EMENT), ἐπιθ., κωμικός. §. γελοῖος. ||. (οὐσ.) κωμῳδοποιός.
COMITÉ, ἐπιτροπὴ πρὸς συζήτησιν ὑποθέσεως. §. ὁμήγυρις φίλων.
COMMA, (μουσ.), ἡμιτέταρτον τόνου, κόμμα. §. (γραμτ.) δύω στιγμαὶ ἀλλεπάλληλοι (:).
COMMAND (DE—), κατὰ παραγγελίαν (ἄλλου).
COMMANDANT, διοικητὴς (ςρατοῦ, φρουρίου ἢ στόλου).
COMMANDANTE, θ. ἡ γυνὴ τοῦ COMMANDANT.
COMMANDASSER, ῥ. διοικῶ ἀνεπιτηδείως.
COMMANDE, θ. παραγγελία (πρὸς τεχνίτην ἢ ἔμπορον). ||. de— παραγγελτός. §. (μτφορ.) προσποιητός.
COMMANDEMENT, ἐντολή. §. προσταγή. §. ἐξουσία.
COMMANDER, ῥ. προστάζω. παραγγέλλω. §. ἄρχω, ὁρίζω. §. (μτνμ. ἐπὶ φρουρίων) ὑπέρκειμαι
COMMANDERIE, θ. πρόσοδος (ἀποδοχὴ) ἱππότου.
COMMANDEUR, ἱππότης ἔχων πρόσοδον. §. ταξίαρχος ἱππoτικοῦ τάγματος. §. εἶδος πτηνοῦ (ψαρωνίου).
COMMANDITAIRE, συνεταῖρος εἰς-
COMMANDITE, θ. ἑταιρία ἑτερόῤῥυθμος.
COMMANDITER, ῥ. (ἐμπορ.), διοικῶ ἑτεροῤῥύθμως.
COMME, (ἐπίῤ.), ὡς, ὡσὰν, καθώς. §. ὅπως. §. οἷον. §. πῶς. ἢ πῶς! §. ἐν ᾧ. §. (ὡς σύνδ.) ἐπειδή.
COMMÉMORATION ἢ -RAISON, συνανάμνησις, (ἐν γέν.) μνεία, μνήμη. §. (ἐκκλησ.) μνήμη (τοῦ ὀνόματος) ἁγίου ἢ ἀποθανόντος.
COMMÉMORER, ῥ. ἀναμιμνήσκομαι.
COMMENÇANT, ANTE, ἀρχάριος.
COMMENCEMENT, ἀρχή.
COMMENCER (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ A καὶ O εἰς ç), ῥ. ἀρχίζω, ἀρχινῶ.
COMMENDATAIRE, ὁ νεμόμενος-
COMMENDE, θ. πρόσοδος (σύνταξις) διὰ βίου.
COMMENDER, ῥ. δίδω τινὶ σύνταξιν διὰ βίου (commende).
COMMENSAL, ὁ συντρώγων συνήθως μετά τινος, ὁμοτράπεζος, σύσσιτος.
COMMENSURABILITÉ, θ. ἡ ἀριθμητικὴ σχέσις τῶν ἰσομέτρων.
COMMENSURABLE, ἐπιθ., ὁ ἀριθμητικῶς ἰσόμετρος.
COMMENSURATION, θ. ἡ ἀριθμητικὴ ἀνεύρεσις τῶν ἰσομέτρων.
COMMENT, (ἐπίῤ.) πῶς, ἢ πῶς; ἢ πῶς!
COMMENTAIRE, σχόλιον, σημείωσις. ὑπόμνημα. ||. les Commen-

taires de César, τὰ ὑπομνήματα τοῦ Καίσαρος.

COMMENTATEUR, σχολιαστής. ὑπομνηματιστής.

COMMENTER, ῥ. σχολιάζω, ὑπομνηματίζω. §. παρεξηγῶ ἐπὶ κακῷ.

COMMÉRAGE, φλυαρία (περπερία) λάλου γυναικός.

COMMERÇABLE, ἐπιθ. ἐμπορεύσιμος, (εὐχρηστότ. τὸ) NÉGOCIABLE.

COMMERÇANT, ANTE, ἐμπορικός. ||. (οὐσ.) ἔμπορος.

COMMERCE, ἐμπόριον. §. σχέσις.

COMMERCER (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ A ϗ O εἰς ç), ῥ. ἐμπορεύομαι.

COMMERCIAL, ALE, ἐμπορικός.

COMMÈRE, θ. συντέκνισσα, κουμπάρα. §. γυνὴ φλύαρος, κυράτσα, περπερήθρα.

COMMÉRER, ῥ. (οἰκ.), φλυαρῶ ὡς αἱ κυράτσαι.

COMMETAGE, συνένωσις πολλῶν σχοινίων εἰς ἕν.

COMMETTANT, ἐντολεύς, ἐντολοδότης.

COMMETEUR, ὁ συμπλέκων πολλὰ σχοινία εἰς ἕν.

COMMETTRE (καθὼς τὸ METTRE), ῥ. πράττω (λάθος, ἔγκλημα). §. διορίζω (εἰς ἐπιστασίαν). §. ἐμπιστεύομαι (ὑπόθεσιν). §. ἐκθέτω (εἰς κίνδυνον). §. συγκρούω (-κρούομαι) μετά τινος. §. (τεχν.) συνάπτω πολλὰ σχοινία εἰς ἕν.

COMMINATION, θ. (ῥτρ.), ἀπειλή.

COMMINATOIRE, ἐπίθ. (Νμ.), ἀπειλητικός.

COMMINUTIF, IVE, (ἰατρ.), ὁ κάμνων ἢ (;) γινόμενος θρύμματα.

COMMINUTION, θ. (χειρουργ.), ἡ εἰς θρύμματα σύντριψις.

COMMIS, ISE, διωρισμένος εἰς ἐπιστασίαν. §. (οὐσ.) ἐπιστάτης· ὑπάλληλος (γραφείου).

COMMISERATION, θ. αἴσθημα οἴκτου, οἰκτιρμός.

COMMISSAIRE, (προσωρινὸς) ἐπιστάτης, ἐπίτροπος. §. ἀστυνόμος.

COMMISSARIAT, τὸ ἔργον καὶ ἡ διάρκεια τοῦ COMMISSAIRE.

COMMISSION, θ. παραγγελία (πρὸς ἀγορὰν κτλ.). §. δίπλωμα (ναυτικόν). §. ἐπιτροπή, -εία.

COMMISSIONNAIRE, ὁ ἐπιφορτισμένος παραγγελίαν (κυρ. προμηθεύσεως πραγματειῶν). §. ὑπηρέτης περιμένων εἰς τὸν δρόμον πρὸς μετακόμισιν φορτίων.

COMMISSIONNER, ῥ. ἐφοδιάζω μὲ δίπλωμα (πρὸς ἐκτέλεσιν παραγγελίας).

COMMISSOIRE, ἐπίθ. (ὅρος) τοῦ ὁποίου ἡ παράβασις ἐπιφέρει ἀκύρωσιν.

COMMISSURE, θ. (ἀνατ.), τὸ μέρος ὅπου συνάπτονται τὰ χείλη κτλ., συμβολή.

COMMIXTION, θ. (Φλσφ.), συνανάκρασις διαφόρων οὐσιῶν συνενεργουσῶν.

COMMODAT. (Νμ.), δάνεισμα ἄμισθον (ἐπὶ ἀκεραίῳ ἐπιστροφῇ).

COMMODATAIRE, ἐπιθ. (Νμ.), ὁ δανειζόμενος ἐπὶ ἀκεραίῳ ἐπιστροφῇ.

COMMODE, ἐπίθ. εὔκολος. εὔχρηστος. καλόβολος. (ἐπὶ πραγμ.) ἀναπαυτικός. ||. vie—, βίος ἄνετος. 2) (οὐσ. θ.) τραπέζι μὲ συρτάρια.

COMMODÉMENT, ἐπίῤ. ἐν ἀνέσει.

COMMODITÉ, θ. ἄνεσις, εὐκολία. §. εὐκαιρία. §. (πλθ.) τὸ ἀναγκαῖον.

COMMOTION, θ. τίναγμα δυνατόν, κλονισμός. §. (μτφορ.) ταραχή.

COMMUABILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

COMMUABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς μεταβολῆς (τροποποιήσεως).

COMMUER, ῥ. μεταβάλλω (τὴν ποινήν).

COMMUN, UNE, κοινός. συνήθης, τετριμμένος. ἄφθονος. πρόστυχος. ||. (οὐσ.) ὁ κοινὸς ὄχλος, οἱ πολλοί. ||. année commune, χρόνον μὲ τὸν χρόνον. ||. en commun, κοινῶς, ἐκ συμφώνου.

COMMUNAL, ALE, ὁ ἀνήκων εἰς δῆμον (εἰς κοινότητα), δημοτικός.

COMMUNAUTÉ, θ. κοινότης. ||.—de biens, κοινοκτημοσύνη.

COMMUNE, θ. δῆμος, κοινότης. §. δημαρχεῖον.

COMMUNÉMENT, ἐπίῤ. κοινῶς, συνήθως.

COMMUNICABILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

COMMUNICABLE, ἐπίθ. κοινωνητός.

COMMUNICATIF, IVE, κοινωνικός. (ἐπὶ πραγμ.) μεταδόσιμος.

COMMUNICATION, θ. κοινωνία, σχέσις. συγκοινωνία. §. κοινοποίησις. διακοίνωσις. §. (ῥτρ.) κοίνωσις.

COMMUNICATIVEMENT, ἐπίῤ, μὲ τρόπον κοινωνικόν.

COMMUNIER, ῥ. κοινωνῶ (τῶν θείων μυστηρίων), μεταλαμβάνω.

COMMUNION, θ. ἡ μετάδοσις ἢ μετάληψις τῶν θείων μυστηρίων. §. τὸ κοινωνικόν. §. ἡ κοινότης (ὁλομέλεια) τῶν πιστῶν.

COMMUNIQUER, ῥ. μεταδίδω. διακοινόω. §. (οὐδ.) συγκοινωνῶ.

COMMUNISME, τὸ σύστημα (ἡ αἵρεσις) τῶν COMMUNISTES.

COMMUNISTE καὶ COMMUNITAIRE, ὁ πρεσβεύων τὴν κοινοκτημοσύνην.

COMMUTATIF, IVE, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συναλλάγματα.

COMMUTATION, θ. μεταβολὴ (τῆς ποινῆς). §. (ῥτρ.) = RÉVERSION.

COMPACITÉ, θ. πυκνότης.

COMPACTE ἢ COMPACT, ACTE, ἐπιθ. πυκνός.

COMPAGNE, θ. (γυνὴ) σύντροφος. σύζυγος.

COMPAGNIE, θ. ὁμήγυρις. συντροφιά. συναναστροφή. §. (ἐμπορ.) ἑταιρία. §. (στρατ.) λόχος. §. (ἐπὶ πτν.) κοπάδι. ||. de—, ὁμοῦ.

COMPAGNON, σύντροφος. συνόμιλος. ||.—de voyage (de route), συνοδοιπόρος, συνταξειδιώτης.

COMPAGNONNAGE, ἑταιρία τεχνιτῶν.

COMPARABILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

COMPARABLE, ἐπιθ. ἄξιος νὰ συγκριθῇ, παραβλητός.

COMPARAISON, θ. σύγκρισις. ||. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAÎTRE, ῥ. παρίσταμαι (ἐμφανίζομαι) εἰς δικαστήριον.

COMPARANT, ANTE, ὁ παριστάμενος (ἐνώπιον δικαστηρίου κτλ.).

COMPARATIF, IVE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, συγκριτικός.

COMPARER, ῥ. συγκρίνω, παραβάλλω.

Comparoir, ῥ. (παλ.) ἀντὶ Comparaître.
Comparse, θ. ἄφωνον πρόσωπον θεάτρου.
Compartiment, ἄθροισμα σχημάτων ἢ σωμάτων συμμέτρως διατεταγμένων. διαίρεσις κανονική. §. χώρισμα (θήκης κλ.).
Comparution, θ. ἐμφάνισις (εἰς δικαστήριον κτλ.).
Compas, διαβήτης, πριέλι. §. (ναυτ.) πούσουλας. §. (ὑποδημ.) μέτρον τοῦ ποδός.
Compassement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Compasser, ῥ. μετρῶ μὲ τὸν διαβήτην. §. διαιρῶ ἢ διευθετῶ κατ' ἀναλογίαν. §. (μτφορ.) κανονίζω ἐπιτετηδευμένως τὰς πράξεις (τὰ κινήματά) μου.
Compasseur, ὁ μετρῶν μὲ τὸν διαβήτην.
Compassion, θ. οἶκτος, συμπάθεια.
Compatibilité, θ. τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ-
Compatible, ἐπιθ. ὁ δυνάμενος συμφωνῆσαι (συμβιβασθῆναι) μετ' ἄλλου, συμβιβαστός.
Compatir, ῥ. συμπάσχω, συναλγῶ. §. συμφωνῶ.
Compatissant, ante, οἰκτίρμων, συμπαθής.
Compatqiote, συμπατριώτης.
Compendium (Λτν.), ἐπιτομή.
Compensable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἀντισταθμίσεως,
Compensateur, trice, ἐξισωτικός, ἰσοσταθμιστικός.
Compensation, ἐξίσωσις. ἀντιστάθμισις. ἀποζημίωσις.
Compensatoire, ἐπιθ. ἀντισταθμιστικός.
Compenser, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω §. ἀποζημιόνω. §. ἐξοφλῶ ἀμοιβαίως, συμψηφίζω (χρέος)
Compérage, κουμπαρειά. §. (οἰκ.) συννενόησις κακούργων.
Compère, σύντεκνος, κουμπάρος. §. σύντροφος (συνεννοούμενος μετ') ἀγύρτου. §. (οἰκ.) πανοῦργος.
Compétence, θ. ἁρμοδιότης (δικαιοδοσίας).
Compétent, ente, ἁρμόδιος (πρός τι). §. ἀνήκων, ἐπιβάλλων.
Compéter (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἀνήκω, ἐπιβάλλω.
Compétiteur, συνανταγωνιστής.
Compilateur, ἐρανιστὴς (συγγράμμ.)
Compilation, θ. συλλογή, ἀπάνθισμα.
Compiler, ῥ. ἐρανίζομαι πρὸς συγγραφήν, συντάττω ἀπανθίσματα.
Complainte, θ. ἀγωγὴ (ἐπὶ δικαστ.). §. μέλος (ᾆσμα) θρηνῶδες, μυρολόγι.
Complaire, ῥ. εὐαρεστῶ. ||. (αὐτπθ.) εἶμαι αὐτάρεσκος.
Complaisamment, ἐπίρ. μὲ τρόπον ὑποχρεωτικόν.
Complaisance, θ. ἀρέσκεια. καλοσύνη.
Complaisant, ante, συγκαταβατικός, ὑποχρεωτικός, ἄρεσκος. §. (ἐπὶ κακοῦ) κόλαξ διευκολύνων τοὺς ἔρωτάς τινος.
Complant, ἀμπελοφυτεία.
Complément, συμπλήρωμα. §. (γρμτ.) συγκείμενον, συγκατηγόρημα.
Complémentaire, ἐπιθ. ὁ χρησιμεύων ὡς συμπλήρωμα κτλ.
Complet, ète, πλήρης, ἐντελής.
Complétement, συμπλήρωσις.
Complètement, ἐντελῶς, πληρέστατα.
Compléter (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. συμπληρῶ.
Complétif, ive, συμπληρωτικός.
Complexe, συμπεπλεγμένος, σύνθετος.
Complexion, θ. ἰδιοσυγκρασία, κρᾶσις.
Complexionné (bien ou mal—), καλῆς ἢ κακῆς κράσεως.
Complexité, θ. τὸ σύνθετον, (ὡς ἰδιότης).
Complication, θ. περιπλοκὴ (δυσχέρεια) πραγμάτων ἢ νοσηματικῶν συμπτωμάτων.
Complice, ἐπίθ. συνένοχος (ἐγκλήματος).
Complicité, θ. συνενοχὴ (εἰς ἔγκλημα).
Complies, θ. πλθ. (ἐκκλησ.), τὸ ἀπόδειπνον.
Compliment, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ||. je vous fais (mon) —, σᾶς συγχαίρω. ||. sans compliment, ἐλευθέρως, εἰλικρινῶς.
Complimenter, ῥ. προσφωνῶ, προσαγορεύω (συγχαίρων ἢ συλλυπούμενος).
Complimenteur, euse, ὁ ἀγαπῶν ὑπὲρ τὸ δέον τὰς φιλοφρονήσεις.
Compliquer, ῥ. περιπλέκω, ἐμπεριδεύω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πολύπλοκος.
Complot, μηχανορραφία, συνωμοσία.
Comploter, ῥ. μηχανορραφῶ κατά τινος, συνομν.ω.
Componction, θ. συντριβὴ (καρδίας), κατάνυξις.
Comporter, ῥ. ἐπιτρέπω, ἐπιδέχομαι. §. (μσ. αὐτπθ.) φέρομαι (οὕτως ἢ ἄλλως).
Composé, κρᾶμα, σύγκραμα, σύνθεμα.
Composer, ῥ. συνθέτω, συγκροτῶ. ||. (αὐτπθ.) σύγκειμαι. §. συντάττω, συγγράφω. §. σχηματίζω (τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὸ σεμνότερον κλ.) §. (τυπγρφ.) στοιχειοθετῶ. §. (μουσ.) μελοποιῶ. §. (οὐδ.) συμβιβάζομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) σύνθετος. §. ἐπιτετηδευμένος.
Composeur, ὁ συνθέτων (ἀδόκιμα ποιήματα).
Composite, ἐπίθ. καὶ οὐσ., τὸ πέμπτον (σύνθετον) γένος τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.
Compositeur, (μουσ.) μελοποιός. §. (τύπγρφ.) στοιχειοθέτης. §. (Νμ.) συμβιβαστής.
Composition, θ. σύνθεσις. συγγραφή. §. (τπγρφ.) στοιχειοθεσία. §. θέμα (γύμνασμα) μαθητοῦ. §. συμβιβασμός. ||. homme de (bonne, facile)—, ἄνθρωπος εὐάρμοστος, καλόβολος, εὔκολος.
Compost, (γεωργ.), κόπρος συμμιγής.
Composter, ῥ. (γεωργ.), προετοιμάζω (διὰ κοπρίσματος κλπ.) τὴν γῆν.
Composteur, (τυπγρφ.) τὸ ἐργαλεῖον (ὁ κανὼν) ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ στοιχειοθέτης ἀραδιάζει τὰ στοιχεῖα. §. (ὑφαντ.) ἡ ῥάβδος ὅπου τυλίσσονται αἱ κλωσταὶ τοῦ στημονίου.

Compotation, θ. (οἰκ.), πότος, συμπόσιον.
Compote, θ. γλυκὸν φαγεῖ'.
Compotier, πινάκι βαθυλὸν (κυρ. διὰ τὰ γλυκύσματα.)
Compréhensibilité, θ. τὸ καταληπτὸν (ὡς ἰδιότης).
Compréhensible, ἐπίθ. καταληπτός.
Compréhensif, ive, ὁ δυνάμενος κατανοεῖν, ἀντιληπτικός.
Compréhension, θ. ἡ δύναμις τοῦ κατανοεῖν, τὸ ἀντιληπτικὸν, κατανόησις.
Compréhensivité, θ. ἡ δύναμις τοῦ κατανοεῖν.
Comprendre (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. περιέχω, (συμ)περιλαμβάνω. §. καταλαμβάνω, ἐννοῶ.
Compresse, θ. πτύγμα πανίου ἐπιτιθέμενον εἰς πάσχον μέλος, σπλήνιον.
Compresseur, ἐπίῤ. ὁ συμπιέζων.
Compressibilité, θ. τὸ πιεστὸν (τῶν σωμάτων.).
Compessible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς συνθλίψεως, πιεστός.
Compressif, ive, συνθλιπτικὸς, πιεστικός.
Compression, θ. συμπίεσις, σύνθλιψις.
Comprimable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς συνθλίψεως.
Compris, ise, μτχ. πθ. τοῦ **Comprendre**.
Comprimer, ῥ. συνθλίβω, συμπιέζω. §. (μτφορ.) ἐμποδίζω (νὰ ἐκραγῇ τι), καταστέλλω.
Compromettre (καθὼς τὸ ἁπλοῦν) ῥ. ἀναθέτω ἐγγράφως τὴν ὑπόθεσίν μου εἰς αἱρετοκριτάς. 2) διακινδυνεύω τὴν ὑπόληψιν ἢ τὰ συμφέροντα, ἐκθέτω εἰς ἀποτυχίαν ἢ περιφρόνησιν.
Compromis, συνυποσχετικὸν (αἱρετοκρισίας).
Compromissaire, ὁ διὰ συνυποσχετικοῦ διαιτητής.
Compromissionnaire, ὁ διὰ συνυποσχετικοῦ (πράττων ἢ γινόμενος).
Comprovincial, ale, συνεπαρχιώτης, -ιῶτις.
Comptabiliaire (καὶ ἐπίῤ. -**airement**), ἐπίθ. ὁ τοῦ λογιςικοῦ.
Comptabilité, θ. εὐθύνη πρὸς λογοδοσίαν. §. τὸ λογιστικόν.
Comptable, ἐπίθ. ὑπεύθυνος πρὸς λογοδοσίαν, ὑπόλογος.
Comptant (**argent**—), εἰς μετρητά.
Compte, λογαριασμός. κατάσιχον. §. λόγος, λογοδοσία. §. (τεχν.) ἑκατὸν κλωσταὶ τοῦ πλάτους ὑφάσματος. ||. compte rendu, ἔκθεσις συνοπτικὴ τῆς καταστάσεως ὁποιουδήποτε πράγματος, ἀπολογισμός. ||. à bon (à meilleur)—, εὐθηνὰ, -νότερα. ||. cour des comptes, τὸ Ἐλεγτικὸν συνέδριον. ||. au but du —, ἐπὶ τέλους, τὸ κάτω-κάτω.
Compte-fils, ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν τῶν κλωστῶν ὑφάσματος.
Compter, ῥ. μετρῶ, ἀριθμῶ, λογαριάζω. §. (μὲ ἀπαρ.) μελετῶ νά. §. (μετὰ τοῦ pour), νομίζω, ἔχω διά. §. (μετὰ τοῦ sur) ἐπιστηρίζομαι (πέποιθα) εἰς. ||. tout (bien) compté, ἀκριβῶς θεωρουμένου τοῦ πράγματος.
Compteur, euse, μετρητής. §. (οὐσ. ἀρσ.) ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν τῶν κινήσεων μηχανῆς, κτλ. §. (θ.) ἡ σχηματίζουσα τὰς δεσμίδας τοῦ χαρτίου.
Comptoir, τράπεζα (ἐμπορ. καταστήματος). §. κατάστημα διοικητικὸν (ἐμπορικοῦ ἢ ἐθνικοῦ γραφείου) τῶν Εὐρωπ. εἰς τὰς ἀποικίας των.
Compulser, ῥ. ἐξετάζω τὰ ἀρχεῖα καὶ λαμβάνω ἀντίγραφα. §. φυλλολογῶ ἔγγραφα κτλ.
Compulsoire, ἡ κατὰ νόμον ἐξέτασις δημοσίων ἐγγράφων καὶ ἡ πρὸς τοῦτο δικαστικὴ ἄδεια.
Comput, χρονολογισμός.
Computation, θ. ὑπολογισμὸς χρονολογίας ὡς πρὸς τὸ καλανδάριον.
Computiste, ὁ περὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ καλανδαρίου ἀσχολούμενος.
Comtal, ale, ὁ ἀνήκων εἰς κόμητα ἢ κομήτισσαν.
Comtat, =**Comté**.
Comte (τὸ θ.) **Comtesse**, κόμης, κόντες, (εἶδ. τίτλου).
Comté, βαθμὸς ἢ χώρα κόμητος, κομητεία.
Conassière, θ. τὸ σίδηρον ὅ,που κρατεῖ τὸ πηδάλιον.
Concassage καὶ **Concassement**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Concasser, ῥ. τρίβω (πιπέρι, ζάχαριν κτλ.), χονδροκοπανίζω.
Concave, ἐπίθ., κοῖλος, βαθυλός.
Concavité, θ. κοιλότης.
Concavo-concave, ἐπίθ. ἀμφίκοιλος.
Concavo-convexe, ἐπίθ. ἑτερόκοιλος.
Concéder, ῥ. παραχωρῶ. χορηγῶ.
Concedin, ὁ δεύτερος θάλαμος τοῦ βιβαρίου.
Concélébrer, ῥ. (ἐκκλησ.) συλλειτουργῶ.
Concentralisation, θ. συγκέντρωσις.
Concentrateur, ὁ συγκεντρόνων (τὰ ὑγρά).
Concentration, θ. συγκέντρωσις.
Concentrer, ῥ. συγκεντρόω. §. (μτφορ.) homme concentré, κρυψίνους.
Concentrique, ἐπίθ. ὁμόκεντρος.
Concept (φλσφ.), ἐπιβολὴ τοῦ νοὸς, ἔννοια.
Conceptibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Conceptible, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς κατανοήσεως, καταληπτός.
Conceptif, ive, ὁ δυνάμενος κατανοεῖν, ἀντιληπτικός.
Conception, θ. σύλληψις (ἐν γαστρί). §. ἀντίληψις (τοῦ νοὸς), ἀντιληπτικόν. §. ἰδέα, ἔννοια.
Concernant, (πρόθ.), περί.
Concerner, ῥ. τρτπρσ. ἀνήκει, ἀφορᾷ.
Concert, συμφωνία μουσική. §. (μτφορ.) ἁρμονία, σύμπνοια. ||. de—, ἐκ συμφώνου.
Concertant, ante, συνῳδὸς (εἰς μουσ. συμφωνίαν).
Concerter, ῥ. συμψάλλω. §. (μτφορ.) συσκέπτομαι περὶ τῶν πρὸς ἐπιτυχίαν μέσων, προσχεδιάζω ἐκ συμφώνου.
Concerto (Ἰταλ.), συναυλία (ὀρχήστρας), χορῳδία.
Concession, θ. παραχώρησις (χάριτος), χορηγία (προνομίου). §. (ῥτρ.) παρομολογία.
Concesionnaire, ἐπίθ. ὁ λαβὼν καὶ καρπούμενός τι κατὰ παραχώρησιν.
Concetti (Ἰταλ.), πλθ. ἰδέαι λαμ-

πραὶ τὸ φαινόμενον πλὴν χωρὶς βάσιν, ὀξύμωρα.

Concevable, ἐπίθ. καταληπτός.

Concevoir (je conçois, nous concevons, ils conçoivent; je concevais; je conçus; je concevrai; que je conçoive; que je conçusse; concevant; conçu), ρ. συλλαμβάνω (ἐν γαςρί). §. (μτφορ.) συλλαμβάνω σκοπὸν (ἰδέαν κτλ.). §. (ἁπλ.) ἀντιλαμβάνομαι. καταλαμβάνω, ἐννοῶ. §. (κατὰ μτχ.) ἐκφράζω. περιέχω. ||. la phrase était ainsi conçue, εἶχε δὲ ἡ φράσις οὕτω.

Conche, ἡ δευτέρα δεξαμενὴ ἁλοπηγίου.

Conchoïde, θ. (γεωμετρ.), ἡ κογχοειδὴς (καμπύλη).

Conchyliologie, θ. κογχυλιολογία.

Concierge, οἰκοφύλαξ (κτιρίου).

Conciergerie, θ. ἡ ἐπιστασία ϗ τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκοφύλακος. §. δεσμωτήριον.

Concile, σύνοδος (ἐκκλησ.).

Conciliable, ἐπίθ. συμβιβάσιμος.

Conciliabule, συνάθροισις ἀθέμιτος (ἐπὶ κακῷ), παρασυναγωγὴ, ψευδοσύνοδος.

Conciliaire (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. συνοδικός.

Conciliant, ante, συμβιβαστικός.

Conciliateur, trice, συμβιβαστής. (ἐπιθ.) συμβιβαστικός.

Conciliation, θ. συμβιβασμὸς, συνδιαλλαγή.

Conciliatoire, ἐπιθ. συμβιβαστικὸς, διαλλακτικός.

Concilier, ρ. συμβιβάζω, συνδιαλλάττω. ||. περιποιῶ εὔνοιαν εἰς, ἑλκύω.

Concis, ise, συνεπτυγμένος, σύντομος.

Concision, θ. ἀκρίβεια καὶ συντομία λόγου.

Concitoyen, enne, συμπολίτης, -ῖτις.

Conclave, ἡ συνέλευσις τῶν Καρδιναλίων καὶ τὸ μέρος ὅπȣ συνέρχονται πρὸς ἐκλογὴν τοῦ Πάππα.

Conclaviste, ἐκκλησιαςικὸς σύγκελλος ἐκλέκτορος καρδιναλίου.

Concluant, ante, ὁ ἀποδεικνύων τι.

Conclure (je conclus, nous concluons; je concluais; je conclus; je conclurai; qu'il conclue; que je conclusse; concluant; conclu), ρ. ἀποφασίζω τι τελειωτικῶς, κλείω (εἰρήνην κτλ.). συμπεραίνω (τὸν λόγον μου). §. πορίζομαι (ἐξάγω) ὡς συμπέρασμα. §. (δικνμ.) ἐξαιτοῦμαι ἢ γνωμοδοτῶ ἐπὶ τέλȣς. §. (τρτπρσ.) ἀποδεικνύω.

Conclusif, ive, (Γρμτ.), συλλογιστικὸς, συμπερασματικός.

Conclusion, θ. τέλος (συμφωνίας, διασκέψεως). ἐπίλογος. συμπέρασμα. §. (δικνμ.) ἡ ἐπὶ τέλȣς αἴτησις ἢ γνωμοδότησις.

Concolore, ἐπιθ. ὁ ἀμφοτέρωθεν ὁμοιόχροος

Concombre, ἀγγοῦρι, (φυτ.). ||. —de mer, εἶδος ὁλοθουρίου.

Concomitance, θ. συνδρομὴ (περιστάσεων).

Concomitant, ante, συμπαρομαρτῶν.

Concordance, θ. συμφωνία (ἰδεῶν, μαρτυριῶν κτλ).

Concordant, (μουσ.), = Ténor.

Concordat, συνθήκη (κυρ. μετὰ τοῦ Πάππα). §. (ἐμπορ.) συμβιβασμὸς (περὶ χρέους).

Concorde, θ. ὁμόνοια, σύμπνοια.

Concorder, ρ. συνᾴδω, συμφωνῶ.

Concourir (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ρ. συμπίπτω (εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον). §. συντρέχω (πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν), συνεργῶ. §. συναγωνίζομαι (περὶ βραβείου κτλ.).

Concours, σύμπραξις. συνδρομὴ (περιστάσεων). συῤῥοὴ (λαοῦ). συναγωνισμὸς (περὶ βραβείου), διαγώνισμα.

Concréfier, ρ. κάμνω νὰ γένῃ σῶμά τι concret.

Concrescible, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς συγκρίσεως (συμπήξεως).

Conçu, ue, μτχ. πθ. τοῦ Concevoir.

Concret, ète, (φλσφ.), συγκεκριμένος. §. (χημ.) συμπεπηγμένος.

Concrétion, θ. σύμπηξις.

Concrétionnaire ἢ **Concrétionné, ée**, ἐπίθ. ὁ διὰ συγκρίσεως (συμπήξεως) σχηματισμένος.

Concubinage, ἡ μετὰ παλλακίδος συμβίωσις.

Concubinaire, ὁ συζῶν μὲ παλλακήν.

Concubine, θ. παλλακίς.

Concupiscence, θ. σαρκικὴ ἐπιθυμία.

Concurremment, ἐπίρ. κατὰ συναγωνισμόν. §. ἐκ συμφώνου.

Concurrence, θ. συναγωνισμὸς, ἅμιλλα. ||. jusqu'à--(à la—de), μέχρι συμπληρώσεως.

Concurrent, ente, ὁ συναγωνιζόμενος πρός τινα περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

Concussion, θ. ἁρπαγὴ, κατάχρησις.

Concussionnaire, ἔνοχος καταχρήσεων (περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων).

Condamnable, καταδίκης ἄξιος, ἀξιοκατάκριτος.

Condamnation, θ. καταδίκη.

Condamner, ρ. καταδικάζω. §. κατακρίνω. §. (μτνμ.) κλείω (θύραν κτλ.) διὰ παντός. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) κατάδικος.

Condensabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

Condensable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς πυκνώσεως.

Condensateur, μηχανὴ συμπυκνοῦσα τὸ ἠλεκτρικὸν ῥευςὸν κτλ.

Condensation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Condenser, ρ. συστέλλω εἰς μικρότερον ὄγκον, συμπυκνῶ.

Condenseur, = Condensateur.

Condescendance, θ. συγκατάβασις.

Condescendre (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ρ. συγκαταβαίνω

Condiment, ἄρτυμα.

Condimenteux, euse, ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἄρτυμα.

Condisciple, συμμαθητής.

Condit, ζαχαρωτὸν, κόνδιτον.

Condition, θ. κατάστασις, τάξις κοινωνική. §. εὐγένεια. §. ἐπάγγελμα §. θέσις ὑπηρέτου. §. ὅρος (συμφωνίας). §. (τεχν.) στέγνωμα τῶν μεταξίων.

Conditionnel, elle, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ὁ ἐπὶ συνθήκῃ (ὑπὸ ὅρους τινὰς) γινόμενος. §. ὑποθετικός.

Conditionnement, ςέγνωμα τοῦ μεταξίου.
Conditionner, ῥ. διευθετῶ, δίδω τὴν ἀπαιτουμένην ποιότητα ἢ ἀξίαν ἢ θέσιν εἴς τι.
Condoléance, θ. συλλύπησις.
Condor, μέγας γὺψ τῆς Ἀμερ.
Conducteur, trice, ὁδηγός. §. ἀγωγὸς (τῆς ἠλεκτρικῆς ὕλης κτλ.).
Conductibilité, θ. ἡ ἰδιότης τῶν ἀγωγῶν (τῆς ἠλεκτρικῆς ὕλης) σωμάτων.
Conductible, ἐπιθ. ἀγωγὸς (διοχετευτικὸς) τοῦ θερμοῦ ἢ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥευστοῦ.
Conduire (je conduis, nous conduisons; je conduisis; je conduirai; conduit), ῥ. ὁδηγῶ. συνοδεύω. §. διεξάγω, διευθύνω. (ἐπὶ ὑγρ.) ὀχετεύω. §. (αὐτπθ.) φέρομαι (οὕτως ἢ ἄλλως), διάγω. ||. le chemin conduit à, ἡ ὁδὸς φέρει πρός.
Conduisoir, ἡ μακρὰ καὶ τρυπημένη εἰς τὴν μίαν ἄκραν ῥάβδος τοῦ σχοινοστρόφου.
Conduit, ὀχετὸς, σωλὴν, ἀγωγός.
Conduite, θ. ὁδήγησις. §. διεξαγωγὴ, διεύθυνσις. §. διαγωγή. (καὶ ἰδιαιτ. ἡ καλή). §. σειρὰ σωλήνων, ὑδραγωγεῖον.
Conduplication, θ. (ῥτρ.) ἐπαναδίπλωσις.
Cône, κῶνος.
Confection, θ. κατασκευή. τελείωμα. §. (φαρμακοπ.) ἔκλειγμα, (T.) ματζοῦνι.
Confectionner, ῥ. κατασκευάζω.
Confectionneur, κατασκευαςὴς (κυρ. ἐνδυμάτων).
Confédération, θ. συμμαχία, ὁμοσπονδία.
Confédérer (se—), ῥ. συμμαχῶ.
Conférence, θ. παράθεσις, σύγκρισις. §. συνδιάλεξις (πολιτικὴ ἢ ἐπιστημονική).
Conférencier, ὁ προεδρεύων ἐπιστημονικῆς συνδιαλέξεως.
Conférer, ῥ. συγκρίνω. §. χορηγῶ. §. (οὐδ.) συνδιαλέγομαι (περὶ σπουδαίων).
Conferve, θ. εἶδος φύκους.
Confesse, θ. ἐξομολόγησις.
Confesser, ῥ. ἐξομολογῶ, (καὶ αὐτπθ.)-οῦμαι. §. πρεσβεύω (τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν).
Confesseur, πνευματικὸς (πατήρ). §. ὁμολογητὴς (τῆς πίστεως).
Confession, θ. ἐξομολόγησις. § ὁμολογία (τῆς πίστεως).
Confessionnal, θρονίον τοῦ πνευματικοῦ ὅπου καθήμενος ἐξομολογεῖ.
Confiance, θ. πεποίθησις, ἐμπιστοσύνη. §. οἴησις.
Confiant, ante, εὔπιστος. §. οἰηματίας.
Confidemment, ἐπίῤ. ἐν ἀποῤῥήτῳ, ὡς ξεμυστηρευόμενος.
Confidence, θ. ξεμυστήρευμα. ||. en—, ἐν ἀποῤῥήτῳ.
Confident, ente, ὁ πρὸς τὸν ὁποῖον ξεμυστηρεύεταί τις, ὁ ἐμπιστευμένος του.
Confidentiel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὁ κατ' ἐμπιςοσύνην (ἐν ἀποῤῥήτῳ) γινόμενος, μὴ ἐπίσημος.
Confier, ῥ. ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, ξεμυστηρεύομαι.
Configuration, θ. ὁ ἐξωτερικὸς σχηματισμὸς (σώματος).
Confiner, ῥ. συνορεύω. §. (μτϐτ.) περιορίζω.
Confins, πλθ. μεθόρια, σύνορα.
Confire (je confis, nous confisons; je confisais; je confis; je confirai; confit), ῥ. βράζω τι πρὸς διατήρησιν, σκευάζω διὰ τοῦ μέλιτος (ὄξους κτλ.).
Confirmatif, ive, ἐπικυρωτικός.
Confirmation, θ. ἐπικύρωσις. ἐπιϐεϐαίωσις. §. (ἐκκλησ.) μύρωμα.
Confirmer, ῥ. ἐπιϐεϐαιῶ. ἐπικυρόνω. §. ἐπιστηρίζω. §. (ἐκκλησ.) ἐπισφραγίζω (χρίω) διὰ τοῦ ἁγίου μύρου.
Confiscable, ἐπίθ. δημεύσιμος.
Confiscation, θ. δήμευσις.
Confiserie, θ. ἡ τέχνη καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζαχαροπλάστου.
Confiseur, euse, ζαχαροπλάστης.
Confisquer, ῥ. δημεύω.
Confit, ite, μτχ. πθ. τοῦ Confire. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ὑγρόν τι σκεύασμα πρὸς δέψησιν δερμάτων. §. νερὸν μὲ πίτυρα πρὸς τροφὴν τῶν χοίρων.
Confiture, θ. 'πωρικὸν μελίεφθον (ζαχαρόπηκτον), γλυκὸν, γλύκυσμα.
Confiturerie, θ. = Confiserie.
Confiturier, ère, εὔχρηστότ. τὸ Confiseur.
Conflagration, θ. ἐμπρησμὸς γενικός.
Conflit, σύγκρουσις.
Confluent, συμϐολὴ (σύῤῥοια) δύω ποταμῶν.
Confluent, ente, (ἰατρ.) συνεφαπτόμενος. συμπίπτων.
Confluer, ῥ. συνενοῦμαι.
Confondre, ῥ. συγχέω, συναναμιγνύω. (μτφορ.) ταράττω. ἀποστομόνω.
Conformateur, τὸ καλοῦπι τοῦ σκιαδοποιοῦ.
Conformation, θ. σχηματισμὸς, διαμόρφωσις.
Conforme (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. 'ταιρειασμένος, σύμφωνος.
Conformer, ῥ. συνεξομοιῶ, 'ταιρειάζω. ||. (αὐτπθ.) συμμορφοῦμαι.
Conformiste, ὁ πρεσϐεύων τὸ ἐπικρατοῦν δόγμα.
Conformité, θ. ἀναλογία (μεταξὺ πραγμάτων ὁμοιομόρφων).
Confort, τὸ εὖ εἶναι, αἱ ἀναπαύσεις τοῦ καθημέραν βίου, ὑλικὴ εὐζωΐα (εὐημερία).
Confortable, ἐπίθ. ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν εἰς τὸ ὑλικῶς εὖ εἶναι. ||. (οὐσ.) = Confort.
Confortant, ante καὶ
Confortatif, ive, (ἰατρ.), δυναμωτικός.
Confortation, θ. ἐνδυνάμωσις.
Conforter, ῥ. (ἐν)δυναμόνω.
Confraternel, elle, ὁ ἀνήκων εἰς συναδέλφους.
Confraternité, θ. σχέσις μεταξὺ συναδέλφων.
Confrère, συνάδελφος.
Confrérie, ἀδελφότης (μοναχῶν κτλ.).
Confrication, θ. (τεχν.), τρίψιμον μεταξὺ τῶν δακτύλων.
Confrontation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
Confronter, ῥ. ἀντεξετάζω τοὺς μάρτυρας πρὸς ἀλλήλους ἢ πρὸς τὸν ὑπόδικον, παρϐλ. Accarer. §. (ἐν γένει) συγκρίνω κατὰ παράθεσιν, ἀντιπαραϐάλλω.
Confus, use, (καὶ ἐπίῤ.)-ement,

συγκεχυμένος. §. τεταραγμένος ὑπὸ ἐντροπῆς.
Confusion, θ. σύγχυσις. ταραχή.
Conge, χοῦς καὶ χοεὺς, (μέτρον ἀρχαῖον). §. ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὀψαραλαίου ἢ μεταλλίτιδος.
Congé, ἄδεια πρὸς ἀπουσίαν. ἀποχαιρετισμός. ἀπομάκρυνσις (ὑπηρέτου).
Congédier, ῥ. ἀποπέμπω, δίδω δρόμον.
Congélable, ἐπιθ., ἐπιδεκτικὸς πήξεως.
Congélateur, μηχανὴ πρὸς κατασκευὴν πάγου (παγωτῶν), *παγωτήρ.
Congélation, θ. πῆξις, πάγωμα.
Congéler, ῥ. παγόνω, πήζω.
Congénère,(ἐπιθ.), τοῦ αὐτοῦ γένους.
Congénial (-génital), ale, ὁ ἐκ γενετῆς.
Congestion, θ. (ἰατρ.), συῤῥοὴ ὑγροῦ.
Congestionnèr, ῥ. σχηματίζω συῤῥοὴν ὑγρῶν.
Conglobation, θ. συνεπισώρευσις (ἀποδείξεων).
Conglobé, ée, (ἀνατ. καὶ βτν.), συνεσπειραμένος, σφαιρωτός.
Conglomérat, = Agglomérat.
Conglomérer, ῥ. συνάπτω εἰς ἕνα ὄγκον, συσφαιρόω.
Conglutinatif, ive, συγκολλητικός.
Conglutination, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Conglutiner, ῥ. κάμνω τι νὰ γένῃ γλοιῶδες (κολλῶδες, γλίσχρον).
Congratulation, θ. συγχαρητήριος προσαγόρευσις.
Congratulatoire, ἐπιθ. συγχαρητήριος.
Congratuler, ῥ. συγχαίρω τινά.
Congre, γόγγρος, μογγρὶ, (ἰχθ.).
Congréage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Congréer, ῥ. περιτυλίσσω τὸ παλαμάρι μὲ λεπτότερα σχοινία πρὸς ἐνδυνάμωσιν. 2) (ἀλληλπθ.) συναποδέχομαι.
Congréganisme, πνεῦμα ἐπικρατοῦν (χαρακτὴρ) ἱερατικοῦ συστήματος.
Congréganiste, μέλος μιᾶς-
Congrégation, θ. ὁμήγυρις (ἑταιρία) θρησκευτική. ἱερατικὸς σύλλογος.
Congrès, σύνοδος περὶ πολιτικῶν ἀντικειμένων. §. ἡ συνέλευσις τῶν βουλῶν τῆς Ἀμερ.
Congru, ue, ἀκριβὴς, ἀποχρῶν, ὡρισμένος.
Conifère, ἐπιθ. (βτν.), κωνοφόρος.
Conique, ἐπιθ. κωνικός.
Conjectural, ale, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, ὁ κατὰ συμπερασμὸν (ἐξ εἰκασίας).
Conjecture, θ. εἰκασία.
Conjecturer, ῥ. τεκμαίρομαι, εἰκάζω.
Conjoindre(καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. συνάπτω (εἰς γάμον), συζευγνύω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ. ἢ ἐπιθ.) σύζυγος.
Conjointement, ἐπίῤ. ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου.
Cogjonctif, ive, (γρμτ.), συναπτικὸς, συμπλεκτικός.
Conjonction, θ. ἕνωσις. σύνοδος (πλανητῶν). §. (γρμτ.) σύνδεσμος.
Conjonctival, ale, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν-
Conjonctive, θ. (ἀνατ.), ἡ ἑνόνουσα τὸν βολβὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὰ βλέφαρα μεμβράνα.
Conjoncture, θ. περίστασις, σύμπτωσις.
Conjouir (se-), ῥ. συγχαίρω.
Conjugable, ἐπίθ. (γρμτ.), κλιτός.
Conjugaison, θ. (γρμτ.), κλίσις ῥήματος, συζυγία. §. (ἀνατ.) συζυγία (νεύρων).
Conjugal, ale, (ϗ ἐπίῤ.) **-ement**, ὁ τῶν συζύγων, γαμικός.
Conjuguer, ῥ. κλίνω (ῥῆμα). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ζευγαρωτός.
Conjurateur, ἐξορκιστής. §. συνωμότης.
Conjuration, θ. συνωμοσία. §. (πλθ.) ἐξορκισμός, ἐπῳδαί. §. ἱκεσίαι.
Conjurer, ῥ. ἐξορκίζω. §. παρακαλῶ ἐνθέρμως. §. ἀποτρέπω (κακόν τι). §. (οὐδ.) συνομνύω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) συνομότης.
Connaissable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἀναγνωρίσεως.
Connaissance, θ. γνῶσις (πράγματος), εἴδησις. §. γνωριμία. (πλθ.) παιδεία, μάθησις. ||. personne de—, γνώριμος ἄνθρωπος.
Connaissement, τὸ δηλωτικὸν τοῦ φορτίου ἔγγραφον, ἡ φορτωτική.
Connaisseur, euse, ὁ γνωρίζων τι, ἐμπειρογνώμων.
Connaître (je connais, nous connaissons; je connaissais; je connus; je connaîtrai; que je connaisse; que je connusse; connaissant; connu), ῥ. γνωρίζω. αἰσθάνομαι. ἐννοῶ. §. (Νμ.) δικάζω (ὑπόθεσιν). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) γνωστός.
Conné, ée, (βτν. καὶ ἰατρ.), ὁ γεννώμενος ὁμοῦ (συγχρόνως), συμφυής.
Connétable, (παλ.), ςρατάρχης, πρωτοστράτωρ.
Connétablie, θ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ δικαιοδοσία τοῦ Connétable.
Connexe, ἐπίθ., ὁ ἔχων σχέσιν μετ' ἄλλου, συνεχόμενος.
Connexion, θ. συνάφεια, ἀλληλουχία.
Connexité, θ. τάσις πρὸς ἕνωσιν, σχέσις.
Connivence, θ. ἡ ἐξ αἰτίας ἀνοχῆς συνενοχή.
Conniver, ῥ. γίνομαι συνένοχος κακοῦ τὸ ὁποῖον ὀφείλω νὰ ἐμποδίσω.
Connu, ue, μτχ. πθ. τοῦ Connaître.
Conoïdal, ale καὶ
Conoïde, κωνοειδής.
Conque, θ. κόγχη, κόχλος, (ὄςρ.). §. ἡ ἐξωτερικὴ κοιλότης τοῦ ὠτίου.
Conquérant, κατακτητής.
Conquerir (je conquiers, nous conquerons; je conquérais; je conquerrai; je conquis; que je conquière; que je conquisse; conquérant, conquis), ῥ. κυριεύω διὰ τῶν ὅπλων, κατακτῶμαι. §. (μτφορ.) προσάγομαι, ἑλκύω.
Conquêt, (Νμ.), κτῆμα προκτηθὲν, συναπόκτημα.
Conquête, θ. κατάκτησις.
Conquis, ise, μτχ. πθ. τοῦ Conquérir.
Consacrer, ῥ. ἀφιερόνω, καθιε-

ῥόνω. ἐγκαινιάζω. §. (μτφορ.) προσδιορίζω κατ' ἐξαίρεσιν.

Consanguin, ine, ὁμαίμων, ὁμοπάτριος.

Consanguinité, θ. συγγένεια ἐξ αἵματος.

Conscience, θ. συνειδὸς, συνείδησις. §. συναίσθησις. ||. homme de—(ou) sans—, εὐσυνείδητος ἢ ἀσυνείδητος (ἄνθρωπος).

Consciencieusement, ἐπίρ. ἐν συνειδήσει, εὐσυνειδήτως.

Conciencieux, euse, εὐσυνείδητος.

Conscient, ente, (φλόσφ.), ὁ συνειδώς τι.

Conscriptible, ἐπιθ. στρατολογήσιμος.

Conscription, θ. ἀπογραφὴ ςρατιωτῶν, στρατολογία.

Conscrit, ἐπιθ. συγγεγραμμένος (βουλευτὴς ἐν Ῥώμῃ). §. ςρατεύσιμος (κατὰ τὸν περὶ ἀπογραφῆς νόμον).

Consécration, θ. καθιέρωσις.

Consécutif, ive, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ὁ κατὰ συνέχειαν.

Conseil, συμβουλή. §. βουλή. συμβούλιον. §. σύμβουλος, συνήγορος.

Conseiller, ῥ. συμβουλεύω.

Conseiller, ère, σύμβουλος.

Consentement, συγκατάθεσις.

Consentir (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. συγκατατίθεμαι (-κατανεύω), στέργω. §. (ναυτ.) γέρνω ὑπὸ τὸ βάρος ἢ τὴν βίαν τοῦ ἀνέμου, κοντεύω νὰ συντριβῶ (νὰ διαῤῥαγῶ).

Conséquemment, ἐπίρ. ἑπομένως.

Conséquence, θ. συμπέρασμα, πόρισμα. συνέπεια. §. ἐμβρίθεια, ἐπισημότης.

Conséquent, ente, ὁ ἔχων συνέπειαν, σύμφωνος. §. (οὐσ.) ἡ δευτέρα πρότασις (ἐνθυμήματος). ὁ δεύτερος (ἀναλογικὸς) ὅρος. ||. par—, ἑπομένως, ἄρα.

Concervateur, trice, ὁ συντηρῶν (διατηρῶν) τι. §. ἐπιτηρητὴς, φύλαξ. §. (εἰς τὴν Ἀγγλ.) οἱ συντηρητικοὶ, (ἓν τῶν πολιτικῶν συστημάτων).

Conservatif, ive, συντηρητικός.

Conservation, θ. διατήρησις.

Conservatoire, ἐπιθ. συντηρητικός. §. (οὐσ.) σχολεῖον μουσικῆς, ᾠδεῖον.

Conserve, θ. γλύκυσμα. §. πλοῖον συμπαραπέμπον ἄλλο. §. (πλθ.) ὀμματοϋάλια.

Conserver, ῥ. διατηρῶ, φυλάττω, προφυλάττω.

Considérable, ἐπίθ. πολὺς, σημαντικὸς, λόγου (θέας κτλ.) ἄξιος.

Considérablement, ἐπίρ. πολύ.

Considérant, αἰτιολογία (τὸ Ἐπειδὴ) δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Considération, θ. σκέψις, ἐξέτασις. §. προσοχή. §. αἰτία, λόγος. §. ὑπόληψις.

Considérer, ῥ. παρατηρῶ. §. θεωρῶ, κρίνω. §. λόγον ποιοῦμαί τινος, ἔχω εἰς ὑπόληψιν.

Consignataire, ὑποθηκοφύλαξ. §. ἐντολοδόχος ἐμπόρου.

Consignateur, ὁ παρακαταθέτων ἐμπορεύματα κτλ.

Consignation, θ. παρακατάθεσις (χρημάτων κλπ.), παρακαταθήκη.

Consigne, θ. παραγγελία διδομένη εἰς φρουρόν. §. ἀπαγόρευσις πρὸς εἴσοδον ἢ ἔξοδον.

Consigner, ῥ. παρακαταθέτω (ποσὸν διαφιλονεικούμενον κτλ.). §. σημειόνω (καταχωρίζω) εἰς ἔγγραφον. §. ἀπαγορεύω τὴν εἴσοδον ἢ τὴν ἔξοδον εἴς τινα.

Consistence, θ. παγιότης. μονιμότης. σύστασις.

Consistant, ante, συνιστάμενος εἰς. §. στερεὸς, μόνιμος.

Consister, ῥ. συνίσταμαι (εἰς ἢ ἐκ).

Consistoire, ἡ σύνοδος τῶν Καρδιναλίων. §. τὸ πρεσβυτέριον τῶν Διαμαρτυρομένων. §. τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων.

Consistorial, ale, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ὁ τοῦ ἢ παρὰ τοῦ Consistoire, συνοδικός.

Consolable, ἐπιθ., ἐπιδεκτικὸς παρηγορίας.

Consolant, ante, παρηγορητικός.

Consolateur, trice, παρήγορος.

Consolation, θ. παρηγορία.

Consolatoire, ἐπιθ. ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς παρηγορίαν, ὁ ἐν εἴδει παρηγορίας.

Console, θ. ὑποστήριγμα (ἐξωστέγου κτλ.). §. σκεῦος πρὸς ἐπίθεσιν ὡρολογίων κτλ.

Consoler, ῥ. παρηγορῶ

Consolidation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Consolider, ῥ. στερεόνω, παγιόνω. §. συνουλόω (πληγήν). §. ἀσφαλίζω τὴν πληρωμὴν (χρέους).

Consommable, ἐπίθ. καταναλώσιμος.

Consommateur, καταναλωτὴς (τῶν προϊόντων). §. (Γρφ.) τελειωτὴς (τῆς πίστεως).

Consommation, θ. ἡ διὰ τῆς χρήσεως κατανάλωσις· τελείωσις. (Γρφ.) συντέλεια.

Consommé, ée, τέλειος. ||. (οὐσ. ἀρσ.), ζωμὸς κρέατος χυλωμένου.

Consommer, ῥ. τελειόνω. πραγματοποιῶ. §. καταναλίσκω (διὰ τῆς χρήσεως). §. βράζω μέχρι χυλώσεως.

Consomption, θ. κατανάλωσις. §. μαρασμὸς, φθίσις.

Consonnance, θ. συνήχησις. (γρμτ.) ὁμοιοκαταληξία.

Consonnant, ante, συνηχῶν. (γρμτ.) ὁμοιοκατάληκτος.

Consonne, θ. (στοιχεῖον) σύμφωνον.

Consorts, πλθ. οἱ ἔχοντες συμφέρον εἰς τὴν αὐτὴν δίκην, ὁμόδικοι. §. (συνηθ. ἐπὶ κακοῦ) σύντροφοι.

Consoude, θ. σύμφυτον, (φυτ. ἰατρ.).

Conspirateur, συνωμότης.

Conspiration, θ. συνωμοσία.

Conspirer, συνομνύω. §. συντρέχω (πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν), συντελῶ.

Conspuer, ῥ. προσπτύω. §. περιφρονῶ.

Constable (Ἀγγλ.), ἀστυνόμος.

Constamment, ἐπίρ. σταθερῶς, διαρκῶς.

Constance, θ. καρτερία, σταθερότης. ἐπιμονή.

Constant, ante, σταθερός, καρτερικός, ἐπίμονος. (ἐπὶ πραγμ.) μόνιμος, βέβαιος.

Constatation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Constater, ῥ. ἀποδεικνύω τὴν ἀλήθειαν, πιστοῦμαι, βεβαιόνω.
Constellation, θ. ἀστερισμός.
Constellé, ée, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν ἀστερισμοῦ γενόμενος.
Conster, ῥ. (ἀπρσ.), εἶναι πρόδηλον.
Consternation, θ. κατάπληξις.
Consterner, ῥ. καταπλήττω.
Constipation, θ. ἔμφραξις (τῆς κάτω κοιλίας), δυσκοιλιότης.
Constiper, ῥ. προξενῶ ἔμφραξιν (δυσκοιλιότητα).
Constituant, ante, ὁ συνιστῶν ἢ καθιστῶν κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).
Constituer, ῥ. συνιστῶ, συγκροτῶ. §. καθίστημι. §. (αὐτπθ.) ἀποκτῶ σύνταγμα. ||. se—en frais, ἐμβαίνω εἰς ἔξοδα. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) καθεστώς. συνεστώς. συντεταγμένος. διωρισμένος.
Constitutif, ive, συστατικός. καταστατικός.
Constitution, θ. σύστασις. §. κρᾶσις, κατάστασις (τοῦ σώματος κτλ.). §. διορισμὸς (ἀντικλήτου κτλ.). §. πολιτικὸς ὀργανισμὸς (Κράτους). σύνταγμα.
Constitutionnaire, ἐπιθ. ὁ συνταγματικῶς διοικούμενος (πολιτευόμενος).
Contitutionnaliser, ῥ. ὀργανίζω συνταγματικῶς.
Constitutionnalisme, τὸ συνταγματικὸν φρόνημα.
Constitutionnalité, θ. ὁ χαρακτὴρ τοῦ-
Constitutionnel, elle, (ὡς ἐπίῤ.) -**ement**, συνταγματικός.
Constricteur, (μῦς) συσφίγγων, (ἀνατ.).
Constrictif, ive, (ἰατρ.) συσφιγκτικός.
Constriction, θ. σύσφιγξις.
Constructeur, δημιουργός, κατασκευαστής. ||.—de vaisseaux, ναυπηγός.
Construction, θ. κατασκευὴ, οἰκοδομὴ (-δόμημα). §. σύνταξις (συνθήκη) λόγου. §. (γεωμετρ.) διαγραφὴ (σχήματος).
Construire, θ. οἰκοδομῶ, κατασκευάζω. §. διαγράφω (σχῆμα). §. συνθέτω (συντάττω) κατὰ κανόνας.
Constuprateur, = **Corrupteur**.
Constupration, θ. τὸ οὐσ τοῦ-
Constuprer, ῥ. διαφθείρω (γυναῖκα).
Consubstantialité, θ. τὸ ὁμοούσιον.
Consubstantiel, elle, (ὡς ἐπίῤ. -**ement**, (θλγ.), ὁμοούσιος.
Consul, ὕπατος (Ῥωμ.). §. πρόξενος. §. ἐμποροδίκης.
Consulaire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ., ὁ τῶν ἐμποροδικῶν ἢ τῶν ὑπάτων, ὑπατικός.
Consulat, ἡ ἀξία καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἀρχῆς τοῦ Consul, ὑπατεία, προξενεία. §. προξενεῖον.
Consultant, ὁ συμβουλεύων (νομικὸς ἢ ἰατρός). §. ὁ συμβουλευόμενος.
Consultatif, ive, συμβουλευτικός.
Consultation, θ. συμβούλιον ἢ γνωμοδότησις (νομικῶν ἢ ἰατρῶν).
Consulter, ῥ. συμβουλεύομαι. §. συσκέπτομαι.
Consumant, ante, καταναλωτικός.
Consumer, ῥ. καταναλίσκω. φθείρω. κατατήκω.
Contabescence, θ. (ἰατρ.), τῆξις, μαρασμός.
Contabescent, ente, (ἰατρ.), κατεσκληκὼς ὑπὸ μαρασμοῦ.
Contact, συνάφεια. §. ἐπιμιξία.
Contagier, ῥ. μεταδίδω μόλυσμα νόσου διὰ συναφείας.
Contagieux, euse, κολλητικὸς, μεταδόσιμος.
Contagion, θ. ἡ διὰ τῆς συναφείας μετάδοσις νοσήματος καὶ αὐτὸ τὸ τοιουτοτρόπως μεταδιδόμενον νόσημα.
Contailles, θ. πλθ. τὰ γνάφαλα τοῦ μεταξιοῦ.
Contaminer, ῥ. μιαίνω.
Conte, διήγημα (πλαστὸν), μυθολόγημα.
Contemplateur, trice, ὁ θεωρῶν διὰ τοῦ νοὸς, παρατηρητὴς (τῆς φύσεως κτλ.).
Contemplatif, ive, θεωρητικός.
Contemplation, θ. ἡ διὰ τοῦ νοὸς ἢ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ προσοχῆς θεωρία, μελέτη (τῶν ὄντων κτλ.).
Contempler, ῥ. θεωρῶ (μετὰ προσοχῆς ἢ θαυμασμοῦ), παρατηρῶ.
Contemporain, aine, σύγχρονος.
Contemporanéité, θ. τὸ σύγχρονον.
Contempteur, καταφρονητής.
Contemptible, ἐπιθ. καταφρονητέος.
Contenance, θ. χωρητικότης. §. τρόπος, στάσιμον, φέρσιμον κτλ. ||. perdre—, θορυβοῦμαι, τὰ χάνω.
Contenant, ante, ὁ περιέχων.
Contendant, ante, συναγωνιστής.
Contenir (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. χωρῶ, περιέχω, περιλαμβάνω. §. ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω. ||. (μσ.) κρατοῦμαι, ἐγκρατεύομαι.
Content, ente, εὐχαριστημένος.
Contentement, εὐχαρίστησις.
Contenter, ῥ. εὐχαριστῶ. ἀρέσκω. ἀναπαύω. ||. (αὐτπθ.) ἀρκοῦμαι εἰς.
Contentieux, euse (ὡς ἐπίῤ.) -**ement**, ἀμφισβητήσιμος. διαφιλονεικούμενος. §. φιλόνεικος. ||. (ὡς οὐσ. περιληπτ.) τὸ ἀμφισβητούμενον δίκαιον.
Contention, θ. ἀμφισβήτησις, φιλονεικία. §. προσοχὴ (μελέτη) σύντονος.
Contenu, τὸ περιεχόμενον.
Conter, ῥ. διηγοῦμαι.
Contestable, ἐπιθ. ἀμφισβητήσιμος
Contestant, ante, ὁ ἀμφισβητῶν τι πρός τινα (ἐπὶ δικαστ.).
Contestation καὶ (παλ.) **Conteste**, θ. διένεξις, ἀμφισβήτησις, φιλονεικία.
Contester, ῥ. ἀμφισβητῶ, (δια) φιλονεικῶ.
Conteur, euse, ὁ ἔχων ἕξιν πρὸς τὸ διηγεῖσθαι, διηγητικός. §. (ἁπλ.) μωρολόγος.
Contexte, τὸ ὅλον τοῦ κειμένου (τὸ σύνολον τῶν ὅρων) ἐγγράφου.
Contexture, θ. ὑφὴ (πλοκὴ, συνθήκη) λόγου. συναρμολόγημα.
Contigu, uë, ὁ ἀμέσως γειτνιάζων ἢ προσκείμενος, συνεχής.
Contiguïté, θ. ἄμεσος γειτνίασις, συνέχεια.
Continence, θ. ἐγκράτεια.
Continent, ente, ἐγκρατής. §.

(ουσ. αρσ.) ἡ στερεὰ (γῆ), ἤπειρος.
Continental, ale, ὁ τῆς στερεᾶς, ἠπειρωτικός.
Contingence, θ. φορὰ (πραγμάτων), σύμπτωσις, ἐνδεχόμενον.
Contingent, ente, ὁ δυνάμενος νὰ συμβῇ ἢ ὄχι, ἐνδεχόμενος. §. (οὐσ.) τὸ ἐπιβάλλον μέρος εἴς τινα.
Continu, ue, συνεχής.
Continuateur, (συγγραφεὺς) ἐξακολουθῶν τὸ πόνημα ἄλλου.
Continuation, θ. ἐξακολούθησις.
Continuel, elle, ἀδιάκοπος.
Continuellement, ἐπίῤ. ἀδιακόπως.
Continuer, ῥ. ἐξακολουθῶ, παρατείνω. §. (οὐδ.) ἐκτείνομαι κατὰ συνέχειαν. διαρκῶ.
Continuité, θ. συνέχεια, διάρκεια.
Continûment, ἐπίῤ. κατὰ συνέχειαν.
Contondant, ante, ὁ προξενῶν contusion.
Contorsion, θ. διαστροφὴ (τοῦ σώματος), μορφασμὸς, χειρονομία ἀπρεπής.
Contour, γῦρος, περίβολος, περιφέρεια.
Contourner, ῥ. διαγράφω τι πέριξ. §. συστρέφω. §. (συχνότ.) διαστρέφω.
Contractant, ante, ὁ συμβαλλόμενος.
Contracte, ἐπίθ. (γρμτ.), συνῃρημένος.
Contracter, ῥ. συμφωνῶ, συμβάλλομαι. §. κάμνω (χρέη). συνδέω (φιλίαν). ἀποκτῶ (ἕξεις). κολλῶ (νόσον). §. συςέλλω. (γρμτ.) συναιρῶ.
Contractif, ive, ὁ ἐπιφέρων συστολὴν, συσταλτικός.
Contractile, ἐπιθ. συσταλτός.
Contractilité, θ. τὸ συσταλτὸν (τῶν σωμάτων).
Contraction, θ. συστολὴ (τῶν μυώνων κλπ.). §. (γρμτ.) συναίρεσις.
Contractuel, elle, (καὶ ἐπίῤ. -ement), ὁ διὰ συμφωνητικοῦ.
Contracture, θ. (ἀρχιτ.), ἡ συστολὴ τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ κίονος.
Contracturer, ῥ. (ἀρχιτ.), συςέλλω τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κίονος.
Contradicteur, ὁ ἀντιλέγων.
Contradiction, θ. ἀντίφασις. ἀντιλογία.
Contradictoire (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἀντιφατικός. ||. jugement —, δίκη κατ' ἀντιμωλίαν.
Contraignable, ἐπιθ., τὸν ὁποῖον δύναταί τις 'να καταναγκάσῃ.
Contraindre je contrains, nous contraignons; je contraignais; je contraignis, je contraindrai; que je contraigne; que je contraignisse; contraignant; contraint), ῥ. καταναγκάζω (δικαστικῶς). ςενοχωρῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) βεβιασμένος.
Contrainte, θ. καταναγκασμός. §. στενοχωρία.
Contraire, (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἐναντίος. βλαπτικός. ||. au —, ἐξ ἐναντίας, ἐκ τοῦ ἐναντίȣ.
Contralto ('Ιταλ.), ἡ βαρυτέρα γυναικεία φωνὴ, (μουσ.).
Contrapontiste, ὁ μελοποιῶν κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ contrepoint.
Contrariant, ante, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀντιλέγῃ, φιλόνεικος, (ἐπὶ πραγμ.) πληκτικός.
Contrarier, ῥ. ἀντιλέγω ἢ ἀντιπράττω. ἐναντιοῦμαι, ἀντιφέρομαι. ||. (αὐτπθ.) ἀντιφάσκω.
Contrarieté, θ. ἀντίπραξις, ἀντίστασις. §. ἐμπόδιον.
Contraste, ἀντίθεσις (χρωμάτων κτλ). διαφορὰ (ἐξ ἀντιπαραθέσεως).
Contraster. ῥ. εἶμαι εἰς ἀντίθεσιν, διαφωνῶ, ἀντίκειμαι. ||. (μτβτ.) ἀποτελῶ ἀντίθεσιν (contraste).
Contrat, συμφωνητικὸν, συμβόλαιον.
Contravention, θ. παράβασις (νόμου, συμφωνίας κτλ.). ||. — de police, πλημμέλημα.
Contre, (πρόθ.), κατὰ, ἐναντίον. §. (ὡς ἐπίῤ.), παρὰ, πλησίον.
Contre-allée, θ. δρόμος δενδρόφυτος παράλληλος ἄλλου.
Contre-amiral, ὑποναύαρχος.
Contre-appel, πρόσκλησις (στρατιωτ., ἐργατῶν κτλ.) γινομένη πρὸς ἐξακρίβωσιν ἄλλης προγενομένης.
Contre-approches, θ. πλθ. ὀχυρώματα κατὰ τῶν πολιορκούντων.
Contre-arc, (ναυτ.), τὸ ὑπὸ τοὺς ἱστοὺς μέρος τῆς τρόπιδος.
Contre-attaque, θ. ἀντεπίθεσις τῶν πολιορκουμένων κατὰ τῶν πολιορκούντων.
Contre-balancer, ῥ. ἀντισταθμίζω.
Contrebande, θ. λαθρεμπόριον, -ρία.
Contrebandier, λαθρέμπορος.
Contre-bas (en —), ἐπίῤ. (ἀπὸ) ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω.
Contre-basse, θ. (μουσ.), μέγας βαρύαυλος.
Contre-batterie, θ. κανονοστάσιον πρὸς ἀντίκρουσιν ἄλλου.
Contre-biais (à —), ἐπίῤ. ἀνάποδα.
Contre-biseau, τὸ κάτω στοὔπωμα σωλῆνος.
Contre-bord (à —), ἐπ. (ναυτ.), ἴσα κατεπάνω.
Contre-bouter, ῥ. (ἀρχιτ.), ἀντιστηρίζω (τοῖχον δι' ἀντιτειχίσματος).
Contre-brasser, ῥ. (ναυτ.), στρέφω τὰ ἱστία ἵνα ἀναστείλω τὸν δρόμον τοῦ πλοίου ἢ καὶ τὸ σαματήσω.
Contre-calquer, ῥ. ἀποτυποῦμαι εἰκόνα ἀντιστρόφως ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς ἀπομιμήματος.
Contrecarrer, ῥ. ἀντιπράττω, ἀντιστέκομαι.
Contre-chassis, δεύτερος τσερτσεβὲς προστιθέμενος ἐπὶ τοῦ πρώτου.
Contre-clarette, θ. εἶδος ἐμβόλου μὲ διπλῆν κεφαλήν.
Contre-coeur, ὁ μυχὸς τῆς ἑστίας καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐφαρμοζομένη σιδηρᾶ πλάξ. ||. à —, ἐπίῤ. ἀκουσίως, χωρὶς ὄρεξιν.
Contre-coup, ἀντίκρουσις, ἀντιτυπία. §. (μτφορ.) περιστατικὸν συμβαῖνον κατὰ συνέπειαν ἄλλου.
Contre-courant, ἀνάῤῥȣς (ῥεύματος), ἀναφόρι.
Contre-danse, θ. εἶδος χοροῦ.
Contre-dater, ῥ. μηνολογῶ ἐκ νέου, προσθέτω νέαν ἡμερομηνίαν.
Contredire (κλίνεται καθὼς τὸ

ἁπλοῦν, ἐκτὸς μόνον τοῦ πλθ. β'. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ πρς., CONTREDISEZ ἢ ὄχι CONTREDITES), ῥ. ἀντιλέγω. ἀντίκειμαι. ||. (αὐτπθ.) ἀντιφάσκω.

CONTREDISANT, ANTE, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀντιλέγῃ.

CONTREDIT, ἀντιλογία. ||. sans —, ἀναντιῤῥήτως.

CONTRÉE, θ. χώρα, τόπος.

CONTRE-ÉCAILLE, θ. τὸ κάτω τοῦ ὀστράκου.

CONTRE-ÉCHANGE, ἀνταλλαγὴ (κυρ. ἀκινήτου κτήματος).

CONTRE-EMPREINTE, θ. ἀπομίμημα φυσικὸν ὀρυκτοῦ μὴ ὑφεστῶτος πλέον.

CONTRE-ÉPREUVE, θ. ἀντίτυπον ἀπὸ νεοτυπώτου χαλκογραφήματος. (μτφορ.) ἀπομίμημα. §. (εἰς τὰς συνελεύσεις) ἡ ὑπὲρ τῆς αὐτῆς προτάσεως κατ' ἄλλον τρόπον ψηφηφόρησις. §. (εἰς τὸ λογιστικὸν) ἔλεγχος ἐπ' ἐλέγχου.

CONTRE-ÉPREUVER, ῥ. σχεδιάζω contre-épreuve.

CONTRE-ESTAMPE, θ. = CONTRE-MOULE.

CONTRE-ÉTAMBOT(-BORD), ναυτ. σραβόξυλον ἀντιστηρίζον τὸ étambot.

CONTRE-ÉTRAVE, θ. (ναυτ.), σραβόξυλον ἀντιστηρίζον ἔσωθεν τὴν étrave.

CONTRE-FACE, θ. εἶδος ὀχυρώματος.

CONTREFAÇON, θ. παραποίησις (τεχνουργήματος).

COMTREFACTEUR, ἔνοχος παραποιήσεως.

CONTREFACTION, θ. παραποίησις. πλαστογράφησις.

CONTREFAIRE (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. παραποιῶ, παραμορφόνω. §. ἀπομιμοῦμαι. ὑποκρίνομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) διάστροφος, δύσμορφος. (ἐπὶ βιβλ.) παραπεποιημένος, κίβδηλος.

CONTRE-FENÊTRE, θ. διπλοῦν παραθυρόφυλλον.

CONTRE-FEU, = CONTRECOEUR.

2) τρόπος ἀποσβέσεως πυρκαϊᾶς δάσους διὰ πυρπολήσεως τῶν πέριξ δένδρων.

CONTRE-FICHE, θ. ξύλινον ἀντιστήριγμα σανιδώματος ἢ τοίχου.

CONTRE-FORT, τοῖχος ἀντιστηρίζων ἄλλον, (ἐν γέν.) ἀντιστήριγμα.

CONTRE-FRASAGE, τὸ οὐσ. τοῦ CONTRE-FRASER.

CONTRE-FRASE, ἡ τρίτη καὶ τελευταία ἐργασία τῆς ζύμης τοῦ ἄρτου.

CONTRE-FRASER, ῥ. δίδω τὴν τελευταίαν ἐργασίαν εἰς τὴν ζύμην.

CONTRE-GARDE, θ. προτείχισμα ὀχυρώματος.

CONTRE-HACHER, ῥ. χαράττω σταυροειδῶς τὸ ἰχνογράφημα.

CONTRE-HACHURE, θ. γραμμὴ ἐγκάρσιος χαραττομένη ἐπὶ τῆς προϋπαρχούσης.

CONTRE-HÂTIER, = HÂTIER.

CONTRE-HAUT(EN—), ἐπίρ. ὑψηλότερα (ἄλλου).

CONTRE-HEURTOIR, τὸ σίδηρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κτυπᾷ τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας.

CONTRE-JAUGER, ῥ. θηλυκόνω τὴν στρόφιγγα (τὸν ῥεζέν).

CONTRE-JOUR, τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ φωτός.

CONTRE-LAINES, θ. πλθ. μέρος τοῦ ἐργαλειοῦ τῶν ἀμοργίνων.

CONTRE-LATTE, θ. (οἰκοδ.) πέταυρον παρεντιθέμενον μεταξὺ τῶν chevrons.

CONTRE-LATTER, ῥ. συνοδεύω μὲ contre-lattes.

CONTRE-LATTOIR, ἐργαλεῖον τοῦ στεγαστοῦ μὲ τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὰ πέταυρα 'που καρφόνει.

CONTRE-LETTRE, θ. μυστικὸν ἔγγραφον ἀναιρετικὸν τοῦ ἐπισήμου.

CONTRE-LORGNER, ῥ. ἀντικατοπτεύω.

CONTRE-MAILLE, θ. τὸ δεύτερον 'μμάτι τῶν διπλῶν δικτύων.

CONTRE-MAILLER, ῥ. πλέκω διπλοῦν τὸ δίκτυον.

CONTRE-MAÎTRE, ὁ μετὰ τὸν πρωράτην ὑποεπιστάτης πλοίου. §. (εἰς τὰ ἐργοστ.) ὁ πρωτεργάτης.

CONTREMANDER, ῥ. ἀνακαλῶ ἢ ἀναιρῶ διαταγὴν δοθεῖσαν.

CONTRE-MARC, σημάδι τὸ ὁποῖον βάλλει ὁ ξυλουργὸς ἐπὶ τοῦ κατειργασμένου ξύλου.

CONTRE-MARCHE, θ. (στρατ.), πορεία ἀντίθετος τῆς πρώτης, ἐπαναστροφή. §. (τεκτ.) τὸ ὕψος ἑκάστης βαθμίδος τῆς κλίμακος.

CONTRE-MARÉE, θ. ἡ ἀντίθετος βοὴ τῆς παλιῤῥοίας.

CONTRE-MARQUE, θ. δεύτερον σημεῖον (σφράγισμα κτλ.).

CONTRE-MARQUER, ῥ. σημαδεύω μὲ contre-marque.

CONTRE-MINE, θ. ὑπόνομος ὀρυττομένη ἐναντίον τῆς ἐχθρικῆς. §. (μτφορ.) ἀντιτέχνασμα.

CONTRE-MINER, ῥ. σκάπτω contre-mine. §. (μτφορ.) ἀντιτεχνάζομαι.

CONTRE-MOT, ἀντισύνθημα.

CONTRE-MOULE, δεύτερον καλοῦπι περιέχον καὶ ἀναπληροῦν χρείας τυχούσης τὸ πρῶτον. §. πλὰξ ναστοχάρτου ἐπὶ τῆς ὁποίας τοποθετοῦνται αἱ ἀποτυπούμεναι εἰκόνες.

CONTRE-MUR, τοῖχος μικρότερος πρὸς ἐνίσχυσιν ἄλλου μεγαλητέρου.

CONTRE-MURER, ῥ. κτίζω (στερεόνω μὲ) contre-mur.

CONTRE-OPPOSITION, θ. ἡ μειονοψηφία τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

CONTRE-ORDRE, ἀνάκλησις (ἀναίρεσις) διαταγῆς δοθείσης.

CONTRE-PARTIE, θ. (μουσ.) ἡ ἀντίστοιχος (ἀνιοῦσα πρὸς κατιοῦσαν) φωνή. §. (μτφορ.) ἐναντία γνώμη.

CONTRE-PASSATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

CONTRE-PASSER, ῥ. ἐπιστρέφω τὴν συναλλαγματικὴν εἰς τὸν ἐκδότην της.

CONTRE-PENTE, θ. κατήφορος ἀντίθετος ἄλλου ὁμοίου.

CONTRE-PERCER, ῥ. τρυπῶ ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους.

CONTRE-PIED, τὸ ἐναντίον.

CONTRE-PILASTRE, (ἀρχιτ.), παραστὰς ἐσωτερικὴ ἀντίθετος ἄλλης ἐξωτερικῆς πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θόλου.

CONTRE-PLANCHE, θ. ἡ δευτέρα πλὰξ χαλκογραφήματος ἡ φέρουσα μόνον τὰ χρωματισμένα αὐτῆς μέρη.

CONTRE-POIDS, ἀντίῤῥοπον (βάρους), ἀντισήκωμα. §. (μτφορ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς ἀντισάθμισιν.

CONTRE-POIL, τὸ ἔμπαλιν τῆς τριχός. ||. à —, ἀνάτριχα. §. ἀνάποδα.

CONTRE POINÇON, ἐργαλεῖον (τρυ-

πητῆρι) πρὸς ἀντίθετον τρύπημα. §. (τπγρφ.) μήτρα ἐκ χάλυβος παριςάνουσα τὸ ςοιχεῖον εἰς τὴν φυσικὴν (τὴν ἐπὶ τοῦ ἐκτύπου) αὐτοῦ θέσιν.

Contre-poinçonner, ῥ. τρυπῶ διὰ τοῦ contre-poinçon.

Contre-point, (μουσ.), μελοποιία ἐκ διαφόρων ἴσων. §. (ναυτ.) διπλοῦν σχοινίον.

Contre-pointe, θ. τὸ κοπτερὸν μέρος τῆς ῥάχης τοῦ σπαθίου.

Contre-pointer, ῥ. διαῤῥάπτω τὸ ὕφασμα καὶ ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους.

Contre-pointier, ὁ κατασκευάζων contre-pointes.

Contre-poison, ἀντιφάρμακον.

Contre-pouce, μέρος τοῦ ἐργαλειοῦ τῶν καλτιοπλόκων.

Contre-profiler, ῥ. κάμνω εἰς τὸ ξύλον ἐντομὰς, εἰς τὰς ὁποίας ἐναρμόζονται αἱ ἀναγλυφαὶ ἄλλου ξύλου.

Contre-projet, σχέδιον ἐναντίον ἄλλου σχεδίου.

Contre-projeter, ῥ. σχεδιάζω τὸ ἐναντίον.

Contre-puits, (ὀχυρωμ.), ἡ ὑπεράνωθεν τῆς καθαυτὸ ἑστίας τῆς ὑπονόμου ἄλλη ἑστία ἐπιδεκτικὴ ἐκρήξεως.

Contre-quille, θ. τὸ ἔσωθεν τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίȣ προσαρμοζόμενον πρὸς ἐνδυνάμωσιν ξύλον, ἐσωτρόπιον.

Contre-retable, = Retable.

Contre-revolution, θ. ἀντεπανάστασις.

Contre-revolutionnaire, ὁ τῆς ἀντεπαναστάσεως.

Contre-revolutionner, ῥ. ἐνεργῶ (διεγείρω πρὸς) ἀντεπανάστασιν.

Contre-ronde, θ. *ἀντιπεριπόλησις.

Contre-saison, θ. φύτρωμα παρὰ τὴν ὥραν (τοῦ ἔτους). ||. à —, ἀωρεὶ (τοῦ ἔτους).

Contre-salut, (ναυτ.), ἀντιχαιρετισμός.

Contre-sanglon, ἡ ἐπὶ τοῦ ἐφιππείου ✠. θηλειὰ τῆς ὕγγλας.

Contrescarpe, θ. (ὀχυρ.), ἡ κλιτὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου τῆς τάφρου.

Contrescarper, ῥ. ὀχυρόνω διὰ contrescarpe.

Contre-scel, ἡ εἰκὼν ἡ ὄπισθεν τῆς καθαυτὸ κρεμαστῆς σφραγίδος ἐγκεχαραγμένη.

Contre-sceller, ῥ. σφραγίζω διὰ τοῦ contre-scel.

Contre-seing, προσυπογραφή.

Contre-sens, παραλογισμός. παρεξήγησις. ||. à —, παρ' ἔννοιαν, ἀνάποδα.

Contre-signataire, ἐπιθ. ὁ προσυπογραφόμενος (εἰς τὰ δημόσια ἔγγραφα).

Contre-signer, ῥ. προσυπογράφω δημόσιον ἔγγραφον.

Contre-sol, εἶδος γάστρας προφυλαττούσης τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Contre-sommation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Contre-sommer, ῥ. (δικ.), προσκαλῶ καὶ τέταρτον ἐγγυητήν.

Contre-sommier, τὸ ξύλινον ςήριγμα ἢ τὸ δερμάτινον σκέπασμα τοῦ sommier.

Contre-sortie, θ. (στρατ.), ἀνεπιδρομὴ (τῶν πολιορκούντων κατὰ τῶν πολιορκουμένων).

Contre-stimulant, **ante**, (ἰατρ.), ἀντερεθιστικός.

Contre-taille, θ. γραμμαὶ διατέμνουσαι σταυροειδῶς τὰς ἐπὶ τοῦ χαλκογραφήματος ἤδη ἐγκεχαραγμένας. 2) δεύτερον σύμβολον (τσέδουλα) πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ πρώτου.

Contre-tailler, ῥ. ἐξεργάζομαι τὸ χαλκογράφημα διὰ contre-tailles.

Contre-tasseau, τὸ ἀντιςήριγμα τοῦ ὀκρίβαντος.

Contre-temps, ἐναντιότης ἀπροσδόκητος, ἀκαιρία. ||. à —, ἀκαίρως, ἐν οὐ δέοντι.

Contre-tenir, ῥ. κρατῶ ἢ ἀκκουμβῶ ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἀντιστηρίζω.

Contre-tirer, ῥ. ξεσηκόνω ἀντίγραφα εἰκόνος (πρὸς δοκιμασίαν).

Contrevallation, θ. περιτάφρευσις (περιχαράκωσις) φρουρίου πολιορκουμένου.

Contrevenant, **ante**, παραβάτης.

Contrevenir (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. παραβαίνω (νόμον).

Contrevent, ἐξωτερικὸν παραθυρόφυλλον. §. τὸ ψαλίδωμα τῆς στέγης. §. τὸ πρὸς τὰς φυσούνας μέρος τοῦ χωνευτηρίου.

Contreventer, ῥ. ἐνδυναμόνω τὴν στέγην ἢ ἀσφαλίζω τὰς θυρίδας διὰ contrevents.

Contre-verge, θ. ἐργαλεῖον τοῦ ὑφάντου τῶν μεταξωτῶν.

Conte-verité, θ. (ῥτρ.), ἔκφρασις ἐμφαίνουσα τὸ ἐναντίον, ἀντίφρασις.

Contre-visite, δευτέρα ἐπίσκεψις (ἐπιθεώρησις). §. ἀντεπίσκεψις (;).

Contribuable, φορολογούμενος.

Contribuer, ῥ. συνεισφέρω. συντελῶ.

Contributaire, ἐπιθ. ὁ συνεισφέρων, συντελής.

Contributif, **ive**, φορολογικός.

Contribution, θ. συνεισφορά. §. φορολογία. ||. mettre à —, φορολογῶ.

Contributoire, ἐπιθ. φορολογικός.

Contributoirement, ἐπίῤ. φορολογικῶς.

Contrister, ῥ. λυπῶ.

Contrit, **ite**, συντετριμμένος τὴν καρδίαν, κατανενυγμένος.

Contrition, θ. συντριβὴ καρδίας, κατάνυξις.

Contrôlage, τὸ οὐσ. τοῦ Contrôler.

Contrôle, βιβλίον ἐλέγχου, διπλότυπον. ἐξέλεγξις δοσοληψίας. κατάκρισις, ἔλεγχος. §. ἡ βοῦλλα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρȣ.

Contrôler, ῥ. σφραγίζω χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν σκεῦος. §. ἐλέγχω. ἐξελέγχω.

Contrôleur, δοκιμαστὴς τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου. ἐλεγκτής. §. μωμοσκόπος.

Controuver, ῥ. πλάττω, ἐφευρίσκω.

Controverse, συζήτησις, λογομαχία, (ἰδιαιτ.) φιλονεικία περὶ θρησκευτικοῦ ζητήματος

Contreversé, **ée**, φιλονεικηθεὶς, ἀμφισβητήσιμος.

Controversiste, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὰς θρησκευτικὰς συζητήσεις.

Contumace, θ. φυγοδικία, ἐρήμη (κατ' ἐρήμην) δίκη. §. τῷ Contumax.
Contumax, ἐπίθ. καὶ οὐσ., φυγόδικος.
Contus, use, (χειρουργ.) συντεθλασμένος.
Contusion, θ. πληγὴ χωρὶς διάῤῥηξιν, μώλωψ, σαρκόθλασμα.
Contusionner, ῥ. μωλωπίζω.
Convainquant, ante, καταπειστικός.
Convaincre (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. καταπείθω ἢ ἐξελέγχω (δι' ἀποδείξεων). ‖. (μσ.) πείθω (καταπείθω) ἐμαυτὸν, πληροφοροῦμαι.
Convalescence, θ. ἀνάῤῥωσις.
Convalescent, ente, ὁ εἰς ἀνάῤῥωσιν εὑρισκόμενος.
Convenable (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ., ἀνήκων, κατάλληλος, πρόσφορος.
Convenance, θ. τὸ πρέπον, τὸ εὐπρεπές. §. εὐχρηστία. §. ἀναλογία.
Convenir (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. συμφωνῶ, σύμφημι. ὁμολογῶ. §. εἶμαι κατάλληλος, 'ταιρειάζω, ἁρμόζω.
Conventicule, θ. μικρὰ (ἀθέμιτος) συνέλευσις.
Convention, θ. συνθήκη. συμφωνία. §. συνέλευσις (ἐθνική).
Conventionnel, elle, (ϗ ἐπίῤ.) -ement, ὁ κατὰ συνθήκην (συμφωνίαν). §. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως (τῆς Γαλ.).
Conventualité, θ. κοινοβιότης μοναστηριακή).
Conventuel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, μοναστηριακὸς, κοινοβιακός.
Convergence, θ. διεύθυνσις γραμμῶν τεινουσῶν πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον.
Converger, ῥ. τείνω πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον.
Convers, erse, (μοναχὸς ἢ μοναχὴ) δόκιμος, ὑποτακτικός. §. (πρότασις) συντείνουσα.
Conversation, θ. συνομιλία.
Converser, ῥ. συνομιλῶ.
Conversion, θ. μεταβολή. §. (στρατ.) μεταστροφή. §. (θλγ.) ἐπιστροφὴ (ἁμαρτωλοῦ, πεπλανημένου).
Convertible, ἐπίθ. μεταβλητὸς, μεταποιήσιμος.
Convertir, ῥ. μεταποιῶ, μεταβάλλω. §. (θλγ.) ἐπιστρέφω (εἰς τὴν εὐσέβειαν). φέρω ἢ (αὐτπθ.) ἔρχομαι εἰς θεογνωσίαν.
Convertissement, ἀλλαγή.
Convertisseur, ὁ προσπαθῶν νὰ μεταφέρῃ τοὺς ἀπίστους εἰς θεογνωσίαν.
Convexe, ἐπίθ. κυρτὸς, ἀνάκοιλος.
Convexité, θ. κυρτότης.
Conviction, θ. πεποίθησις. ‖. pièce de—, (δικονομ.) πειστήριον.
Convier, ῥ. καλῶ (εἰς γάμον, εἰς συμπόσιον), προσκαλῶ. §. παρορμῶ.
Convive, σύνδειπνος, συνδαιτυμών.
Conviviable καὶ **Convivial, ale**, ἐπιθ. συμποτικός.
Convivialité, θ. ἡ περὶ τὸ συνδειπνεῖν ἐπιτηδειότης.
Conviviat, ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ συνδείπνου.
Convocable, ἐπιθ. κλητός.
Convocation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Convoquer.
Convoi, πομπὴ νεκροῦ, ἐκφορά. §. συνοδία πλοίων (παραπεμπομένων) ἢ ἁμαξῶν ἀτμουλκουμένων ἐπὶ σιδηροδρόμου. §. (σρατ.) σιτοπομπεία.
Convoiter, ῥ. ἐπιθυμῶ σφοδρῶς.
Convoitise, θ. σφοδρὰ ἐπιθυμία.
Convoler, ῥ. συνέρχομαι εἰς (β'. ἢ γ') γάμον, 'ξαναϋπανδρεύομαι.
Convolvulacées, θ. πλθ., φυτὰ ἐκ τοῦ γένους τοῦ -
Convolvulus (Λτν.), = liseron.
Convoquer, ῥ. συγκαλῶ.
Convoyer (je convoie, nous convoyons; je convoyais, nous convoyions; je convoierai), ῥ. συνοδεύω πρὸς ἀσφάλειαν, συμπαραπέμπω (πλοῖα).
Convoyer, πλοῖον συμπαραπομπόν.
Convulsé, ée, προσβεβλημένος ὑπὸ σπασμῶν.
Convulser (se-), ῥ. κινοῦμαι σπασμωδικῶς.
Convulsibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Convulsible, ἐπιθ. ὑποκείμενος εἰς σπασμούς.
Convulsif, ive, σπασμωδικός.
Convulsion, θ. σπασμός. §. (μτφορ.) ταραχή.
Convulsionnaire, ἐπίθ. δεισιδαίμων ὑποκείμενος εἰς ἢ προσποιούμενος σπασμούς.
Convulsionnément, ἐπίῤ., σπασμωδικῶς.
Coobligation, θ. συνυποχρέωσις.
Coobligé, συνυπόχρεως (εἰς συμβόλαιον κτλ.).
Coopérateur, trice, συμπράκτωρ, συνεργάτης.
Coopération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Coopérer, ῥ. συμπράττω, συνεργῶ.
Coordination, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Coordonner, ῥ. συναρμολογῶ, συνδιατάττω.
Copahu, εἶδος βαλσάμου.
Copaïer, = Copayer.
Copain, = Copartageant.
Copal, εἶδος ῥητίνης εὐόσμȣ τῆς Ἀμερ.
Copartageant, ante, συμμέτοχος μερίσματος (κληρονομίας κτλ.).
Copartager, ῥ. μοιράζομαί τι μετ' ἄλλου.
Copayer, τὸ δένδρον τοῦ Copahu.
Copeau, πελεκοῦδι.
Copec ἢ **Copek**, νόμισμα (πεντάχαλκον) ῥωσσικὸν, κοπῆκι.
Copie, θ. ἀντίγραφον. §. ἀπομίμημα.
Copier, ῥ. ἀντιγράφω. §. ἀπομιμοῦμαι.
Copieux, euse, (ϗ ἐπίῤ.) -ement, ἄφθονος.
Copiste, ἀντιγραφεύς.
Coporeistique, ἐπίθ. (ἰατρ.), θεραπευτικὸς τῶν τύλων τοῦ ποδός.
Copropriétaire, συνιδιοκτήτης.
Copulatif, ive, (γρμτ.), συμπλεκτικός.
Copulation, θ. συνουσία, μῖξις.
Copule, θ. (Λογ.), ἡ χρησιμεύȣσα ὡς σύνδεσμος τοῦ ὑποκειμένȣ καὶ τοῦ κατηγορήματος λέξις.
Coq, πετεινός. §. (ναυτ.) μάγειρος.
Coq-à-l'âne, μωρολογία.
Coquallin, εἶδος σκιούρου.
Coquardeau, γέρων φιλογύνης, μωρὸς, φλύαρος
Coquart, (χυδ.), μωρὸς, εὐήθης.
Coquâtre, = Cocâtre.
Coque, αὐγότσεφλον. καρυδότσε-

φλον. §. κουκκοῦλι. §. σκάφος πλοίου. §. κόμπος γινόμενος αὐτομάτως εἰς τὸ σχοινίον ὅταν ἦνε πολλὰ ϛρημένον.
Coquecigrue, θ. μωρολογία.
Coquelicot, παππαροῦνα.
Coqueliner, ῥ. φωνάζω ὡς ὁ πετεινός. §. (χυδ.) κυνηγῶ τὰς νέας.
Coquelourde, θ. ἀνεμώνη.
Coqueluche, θ. εἶδος κουκκούλας. §. (συνήθ.) κουκκίτης (βήξ).
Coquemar, κουκούμιον.
Coqueret, ἀλικάκαβος, φυσαλὶς, (φυτ.).
Coquerico, κουκουρίκο, (φωνὴ τοῦ πετεινοῦ).
Coquerie, θ. μαγειρεῖον ναυτικῶν.
Coqueriquer, ῥ. φωνάζω ὡς ὁ πετεινός.
Coqueron, μαγειρεῖον πλοίου. §. ἑρμάριον λέμβου.
Coquet, ette, φιλάρεσκος, καλλωπιστής. §. (ἐπὶ πραγμ.) κομψός. ‖. faire le (ou) la—, ἀρεσκεύομαι.
Coqueter (διπλασιάζεται τὸ **t** πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. προσπαθῶ παντοιοτρόπως νὰ ἀρέσω, ἀκκίζομαι, ἀρεσκεύομαι. §. (ἐπὶ πετεινῶν) ὀχεύω.
Coquetier, μεταπράτης ὀρνίθων καὶ αὐγῶν. §. σκεῦος τῆς τραπέζης διὰ τὰ βραστὰ αὐγά.
Coquette, θ. εἶδος θρίδακος. §. κουτίον τῶν βοτανολόγων.
Coquetterie, θ. φιλαρέσκεια.
Coquillade, θ. εἶδος ἰχθύος (γλήνου). §. εἶδος κορυδαλοῦ.
Coquillage, κογχύλιον. ὀστρακόδερμον.
Coquillard, λίθος περιέχων κογχύλια.
Coquille, θ. ὄστρακον (κογχυλίου κτλ.), κοχλιδότσεφλον ℛ., αὐγότσεφλον. §. (τπγρφ.) στοιχεῖον ἄλλ' ἀντ' ἄλλου.
Coquiller (**se**—), ῥ. τὸ ψωμὶ εἶνε 'ψημένον ἀνωμάλως.
Coquiller, ère καὶ
Coquilleux, euse, καὶ
Coquillier, ère, (λίθος) κογχυλιοφόρος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ὀστρακοθήκη, κογχυλιοθήκη.
Coquin, ine, ἀχρεῖος, κατεργάρης.

Coquinerie, θ. ἀχρειότης, κατεργαρία.
Coquinet, ὑποκορ. τοῦ Coquin.
Cor, κότσι (τύλος) τῶν δακτύλων τοῦ ποδός. §. (σάλπιγξ) κερατίνη, βούκινον. §. εἶδος στρόμβου.
Corail, κοράλλιον, (T.) μερτζάνι. ‖.—de jardin, ἡ κόκκινη πιπεριά.
Coraillère, θ. τὸ πλοῖον καὶ
Corailleur, ὁ ἁλιεὺς τῶν κοραλλίων.
Corallifère, ἐπιθ. κοραλλιοφόρος.
Corallin, ine, κόκκινος ὡς τὸ κοράλλιον, κοράλλινος.
Coralline, θ. εἶδος ἀνθελμιντικοῦ φυτοῦ ἢ ζωοφύτου τῆς θαλάσσ.
Corallinè, ée, γένος φυκίων, *κοραλλίνιον.
Corallite, εἶδος ὀρυκτοῦ, κοραλλίτης.
Corbeau, κόραξ, (πτν.). §. ἀγκύλη σιδηρᾶ. §. (ἀρχιτεκτ.) πέτρα ἢ σίδηρον ἐξέχον τοῦ τοίχου πρὸς ὑποστήριξιν δοκοῦ κτλ.
Corbeille, θ. παναῖρι, κάνιϛρον. §. δῶρον τοῦ γάμου, κανίσκιον. ‖. à pleine—, ἀφθόνως, ἀφειδῶς, (ἀρχ.) ὅλῳ τῷ θυλάκῳ.
Corbeillée, θ. ὅσον χωρεῖ ἓν κάνιστρον, (κοιν.) μία παναιριά.
Corbiculé, ée, κανιστροειδής.
Corbigeau (**-jeau**), = **Courlis**.
Corbillard, ἅμαξα νεκροφόρος. 2) = **Corbillot**.
Corbillon, κανιστράκι, παναιράκι.
Corbillot, κορακόπουλον.
Corbin, παλ. ἀντὶ **Corbeau**, (ὅθ. ‖. bec à—, ῥάμφος κορακοειδὲς, ἀγκύλον.
Corbine, θ. = **Corneille**.
Corbilan, εἶδος πτηνοῦ, *γυποκόραξ.
Corbleu (ἀντὶ **Gorps de Dieu**), εἶδος ὅρκου ἢ ἐπιφωνήματος, μὰ τὴν πίστιν μου, μὰ τὸ Ἕνας ὁ θεὸς κτλ.
Corbule, θ. εἶδος κογχυλίου (πίννης ἢ μυός).
Cordage, σχοινὶ, καραβόσχοινον. §. τὸ διὰ σχοινίου μέτρημα τῶν καυσίμων ξύλων.
Corde, θ. σχοινί(ον). §. κρεμάλα. §. χορδὴ μουσ. ὀργάνου. §. εἶδ. μέτρου διὰ τὰ καύσιμα ξύλα, (Βλχ.) ϛίντζινα. §. (κοιν.) ὁ γαλεὸς, (ἰχθ.).
Cordé, ée, καρδιόσχημος.
Cordeau, λεπτὸν σχοινί(ον), ϛάθμη. §. ἡ παρυφὴ τῆς ἐρέας.
Cordée, θ. ὅσον περιλαμβάνει ἓν σχοινίον. §. (ἁλιευτ.) παραγάδι διὰ τὰ ἐγχέλια.
Cordeler (διπλασιάζεται τὸ **l** πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. στρήφω ('σὰν σχοινί).
Cordelette, θ. σχοινάκι.
Condelière, θ. κομβοσχοίνιον.
Condeline, θ. ἡ σιδηρᾶ λαβὶς τοῦ ὑαλουργοῦ. §. ἡ παρυφὴ τῶν μεταξωτῶν.
Cordelle, θ. σχοινίον πρὸς ῥυμουλκίαν.
Corder, ῥ. στρήφω ὡς ἂν (ἢ δένω ἢ μετρῶ μὲ τὸ) σχοινί. §. (αὐτπθ. ἐπὶ φυτ.) ξυλιάζω.
Corderie, θ. σχοινοστροφεῖον. §. *σχοινοφυλάκιον (πλοίου ἢ ναυστάθμου).
Cordial, ale, (καὶ ἐπίρ.)-**ement**, καρδιακὸς, ἐγκάρδιος. §. (ἰατρ.) δυναμωτικὸς (τῆς καρδίας).
Cordialité, θ. ἀγάπη ἐγκάρδιος.
Cordier, σχοινοστρόφος, σχοινᾶς.
Cordifolié, ée, (βτν.) ὁ ἔχων φύλλα καρδιόσχημα.
Cordiforme, ἐπίθ., καρδιόσχημος.
Cordon, κλωνὴ (T. κάτι) τοῦ σχοινίου. §. σειρῆτι, γαειτάνι. §. ταινία (σημεῖον) ἱππότου. §. δέμα (T. τεστὲς) γουναρικῶν ℛ. §. (ἐν γέν.) σειρά. ‖.— bleu, ἱππότης τοῦ ἐν Γαλλίᾳ τάγματος τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. §. (συνκδχ.) ὁ σημαντικώτερος τῶν ὁλομελείας σωματείου. §. (ἰδιωνυμ. καὶ πρὸς ἀστεϊσμ.) μαγείρισσα πολλὰ ἐπιτηδεία. §. (μετωνυμ.) εἶδος πτηνοῦ, κογχυλίου καὶ ἐντόμου.
Cordonner, ῥ. στρήφω ὡς ἂν σχοινί.
Condonnerie, θ. ἡ τέχνη καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ **Cordonnier**.
Cordonnet, λεπτὸν γαειτάνι, (T.) τεχρίλι.
Cordonnier, κουντουρᾶς, 'ποδη-

ματᾶς, ἐμβαδοποιός. 2) εἶδος πτηνοῦ, ἴδε GOËLAND.

CORÉGENCE, θ. τὸ ἀξίωμα τοῦ-

CORÉGENT, συνάρχων ἀντιβασιλέως.

CORELIGIONNAIRE, ὁμόθρησκος.

CORIACE, τραχὺς ('σὰν δέρμα), σκληρόσαρκος. §. (μτφορ.) φιλάργυρος.

CORIANDRE, θ. κορίανδρον, (φυτ.).

CORINTHIEN, ENNE, κορινθιακὸς, (ἀρχιτ.).

CORLIEU ἢ CORLIS, τουρλουλῆς, (πτν.).

CORME, θ, σοῦρβον.

CORMÉ, οἶνος ἐκ σούρβων

CORMIER, δ. σουρβηά.

CORMIÉRE, θ. (ναυτ.), τὸ τελευταῖον ξύλον τὸ σχηματίζον τὴν ἄκραν τῆς πρύμνης, τὸ ἄφλαστον (;).

CORMORAN, φαλακροκόραξ ἢ θαλασσοκόραξ, (πτν. θαλασσ.).

CORNAC, ὁδηγὸς ἐλέφαντος, ἐλεφανταγωγός. §. (ἀστ.) ἐκθειαςὴς νέου συγγραφέως.

CORNAGE, πάθος (ζηχοῦνι) τοῦ ἵππου.

CORNAILLE, θ. ξύσματα κεράτων χρησιμεύοντα ὡς κοπρία.

CORNAILLER, ῥ. (ἡ στρόφιγξ) δὲν θηλυκόνεται καλῶς.

CORNALINE, θ. σάρδιος, (λίθ. πολύτ.).

CORNARD, ARDE, (ἵππος) πάσχων ζηχοῦνι. 2) (οὐσ. ἀρσ. χυδ.), κερατᾶς. 3) ἐργαλ. (ἀνοικτήριον τῆς καμίνου) τῶν ὑαλουργῶν.

CORNARDISE, θ. (χυδ.), κεραταλῆκι.

CORNE, θ. κέρας, κέρατον. §. εἶδ. σάλπιγγος, βούκινον. §. ἡ ὁπλὴ (τὸ 'νύχι) τοῦ ἀλόγου. §. ἄκρα ἐξέχουσα. ||. bêtes à —s, τὰ (παρεκτὸς τῶν προβάτων) κερασφόρα ζῶα. ||.—d'abondance, κέρας Ἀμαλθείας. ||. — de cerf, ἐλαφοκέρατον. §. εἶδος φυτοῦ, κορωνόπους. ||. faire les —à q., σφακελόνω.

CORNÉ, ÉE, κερατώδης (τὴν σύστασιν).

CORNEAU, σκύλος γεννηθεὶς ἐκ μανδροσκύλου καὶ λαγωνικοῦ.

CORNÉE, θ. (ἀνατ.), ὁ κερατοειδὴς χιτὼν (τοῦ ὀφθαλμοῦ).

CORNEILLE, θ. κορώνη, κουρούνα, (πτν.).

CORNEILLON, νεοσσὸς κορώνης ἢ κόρακος.

CORNEMENT, βόϊσμα (τῶν ὠτίων).

CORNEMUSE, θ. ἀσκομανδούρα, γκάϊδα.

CORNEMUSEUR, ὁ παίζων τὴν ἀσκομαντούραν, ἀσκαύλης.

CORNER, ῥ. σαλπίζω μὲ τὸ βούκινον, κεραυλῶ. §. λαλῶ πρὸς κωφὸν μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ κέρατον. §. διαθρυλλῶ. §. (τρπρσ.) βούζω. §. (ἐπὶ κρέατος) σαχλιάζω. ||. (μσ. αὐτπθ.) λαμβάνω πῆξιν (σκληρότητα) κέρατος.

CORNEROTTE, θ. = HIBOU.

CORNET, μικρὰ κερατίνη σάλπιγξ. §. χαρτὶ τυλιγμένον εἰς σχῆμα χωνίου. §. εἶδος βεντούζας. §. σκεῦός τι ὅπου ἀνακατόνουν τοὺς κύβους, κηθίς. §. καλαμάριον. §. εἶδος ζυμαρικοῦ.

CORNETER, ῥ. (ἱππιατρ.), βάλλω βεντούζας.

CORNETIER, ὁ προετοιμάζων πρὸς ἐργασίαν τὰ κέρατα, κεραοξόος.

CORNETTE, θ. εἶδ. γυναικείου κεφαλοδέσμου. §. (ἀρχιτεκτ.) σιδηροῦς πρόβολος ἀκρογωνίου. §. σημαία δίκρους. §. σημαιοφόρος. §. βούκερας, (φυτ.).

CORNEUR, βουκινιστὴς, κεραύλης. §. (μτφορ.) ὁ ἐπαναλαμβάνων ὀχληρῶς τὸ αὐτό. §. ἵππος πάσχων ζηχοῦνι.

CORNICHE, θ. κορωνίς.

CORNICHON, κεράτιον. §. (συνήθ.) ἀγγουράκι.

CORNIER, ἐπιθ. (ἀκρο)γωνιαῖος.

CORNIÈRE, θ. ὀχετὸς τῆς στέγης. §. σφήνωμα τοῦ (τυπγρφ.) πιεστηρίου. §. (ναυτ.) ἄφλαστον, (παρβλ. CORMIÉRE).

CORNIFORME, ἐπιθ. ὁ ἔχων σχῆμα κέρατος.

CORNIGÈRE, ἐπιθ. κερασφόρος.

CORNILLON, κουρουνόπουλον.

CORNISTE, κεραύλης.

CORNOUILLE, θ. ἀκράνι.

CORNOUILLER, δ. ἀκρανηά.

CORNU, UE, κερασφόρος. §. (μτφορ.) παράλογος, ἄτοπος.

CORNUD ἢ CORNUDE καὶ (ὑποκορ.) CORNUDET, κουβᾶς τοῦ σαπωνουργοῦ.

CORNUE, θ. εἶδ. κερατοειδοῦς λαμπύκου.

CORNUPÈDE, ἐπιθ. (ζωολογ.) κερατόπους.

COROLLAIRE, ἐπιθ. ὁ ἐκ περισσοῦ ἢ ἐκ προσθήκης. §. (βτν.) ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς στεφάνης (corolle) τοῦ ἄνθους. ||. (οὐσ. ἀρσ.) πόρισμα (ἐκ προσθήκης ἢ ἐξ ἄλλου πορίσματος).

COROLLE, θ. (βτν.), ἡ ςεφάνη τοῦ ἄνθους.

COROLLÉ, ÉE, (βτν.), ὁ ἔχων corolle.

CORONAIRE, ἐπιθ. κορωνοειδής.

CORONAL, ALE, ὁ τοῦ μετώπου.

COROSOL, ἴδε ANONE.

CORONER, εἶδος δικαστοῦ ἢ ἀνακριτοῦ τῶν φονικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ.

CORONET, κορωνὶς (τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ Πατρικίων).

CORONIFORME, ἐπιθ. κορωνοειδής.

CORONILLE, θ. εἶδος φυτοῦ (ἡδυσάρου).

CORONOPE, κορωνόπους, (φυτ.).

CORONULE, θ. κορωνίς.

COROSSOL, ὁ καρπὸς τοῦ-

COROSSOLIER, εἶδος φυτοῦ (ἀνώνιδος).

CORPORAL, τὸ πανίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου βάλλεται τὸ δισκοπότηρον, ἀντιμήνσιον.

CORPORATION, θ. ἑταιρία ἀνεγνωρισμένη, σωματεῖον.

CORPOREITÉ θ. τὸ εἶναι (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ σώματος ἐν γένει, ἡ σωματικότης

CORPOREL, ELLE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, σωματικός.

CORPORIFICATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

CORPORIFIER, ῥ. (χημ.), σωματοποιῶ.

CORPORISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

CORPORISER, = CORPORIFIER.

CORPS, σῶμα. §. ὁ ὄλμος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. §. πτῶμα. §. (μτνμ.) σύστημα. σωματεῖον. §. ὁ τύπος (ἐμβλήματος). ||. (deux choses) font —, εἶνε συμφυῆ. ||. le navire se perdit—et biens, τὸ πλοῖον ἐχάθη σύξυλον καὶ σύμψυχον. ||. à bras le—, ἀγκαλιαστὰ ἀπὸ τῆς μέσης. ||.— à —, ςῆθος μὲ ςῆθος. ||. à — perdu, μὲ κλειστὰ 'μμάτια, ὡς ἀπηλπισμένος. ||.

à son — défendant, ἀμυνόμενος ἢ πάντη ἄκων. ||.— de garde, φυλακεῖον, φρουρά. ||.— de métier, σωματεῖον τεχνιτῶν, συντεχνία, (Τ.) ἐσνάφι.

Corpulence, θ. πάχος τοῦ σώματος, σάρκες. ||. (un homme) de petite—, μικρόσωμος. ||. d'une grosse—, πολύσαρκος.

Corpulent, ente, πολύσαρκος, σωματώδης.

Corpusculaire, ἐπιθ. ὁ τῶν ἀτόμων.

Corpuscule, σῶμα μικρότατον, ἄτομον.

Corpusculiste, ὁ πρεσβεύων τὴν περὶ τῶν ἀτόμων θεωρίαν.

Correct, ecte, (ὡς ἐπίῤ.)-**ement**, ὀρθὸς, χωρὶς σφάλματα. §. (ἐπὶ συγγραφ.) ἀκριβής.

Correcteur, διορθωτής.

Correctif, ive, κολαστικὸς, συγκεραστικός.

Correction, θ. διόρθωσις. ἐπανόρθωσις. §. (ῥτρ.) ἐπιδιόρθωσις. §. ἀκρίβεια (περὶ τὸ λεκτικὸν ὕφος ἢ περὶ τὴν ἀναλογίαν τῶν μελῶν καὶ μερῶν εἰκόνος). §. σωφρονισμός. τιμωρία. ||. maison de—, σωφρονιστήριον.

Correctionnaliser, ῥ. (δικον.) χαρακτηρίζω τὴν πρᾶξιν ὡς πλημμέλημα.

Correctionnalité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-

Correctionnel, elle (καὶ ἐπίῤ. -**ellement**), ὁ ἀφορῶν τὰ πλημμελήματα, ἐπανορθωτικός. ||. delit —, πλημμέλημα. ||. tribunal de police correctionnelle, πλημμελειοδικεῖον.

Correctivement, ἐπίῤ. κολαςικῶς, συγκεραστικῶς.

Corrégidor, πρωτοδικαστὴς ἐν Ἱσπαν.

Corrélatif, ive, ἀλληλοσχετικός.

Corrélation, θ. σχέσις ἀμοιβαία.

Correspondance, θ. ἀλληλογραφία, ἀνταπόκρισις. §. ταυτότης, ἀναλογία.

Correspondant, ante, ἀνταποκριτὴς, ἀντεπιστέλλων. §. (ἐπὶ πραγμ.) ἀντίστοιχος.

Correspondre, ῥ. ἀνταποκρίνομαι. §. ἀντιστοιχῶ. §. συγκοινωνῶ. §. συμφωνῶ.

Corridor, πέρασμα στενὸν, μακρυνάρι.

Corriger (πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** προσλαμβάνεται **e** μετὰ τὸ **g**), ῥ. διορθόνω. ἐπανορθόνω. §. κολάζω. συγκερνῶ, μετριάζω.

Corrigible, ἐπίθ. διορθωτὸς, διορθώσιμος.

Corroborant, ante, καὶ

Corroboratif, ive, δυναμωτικός.

Corroboration, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Corroborer, ῥ. ἐνδυναμόνω.

Corrodant, ante, διαβρωτικός.

Corroder, ῥ. καίω, τρώγω, (μτνμ. ἐπὶ φαρμάκων).

Corroi, ἡ λείωσις (ἡ τελευταία κατεργασία) τῶν δερμάτων. §. πηλὸς καλοδουλευμένος διὰ τοῦ ὁποίου χρίουν τὰς δεξαμενὰς κτλ.

Corroirie, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ **Corroyeur**.

Corrompre (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. φθείρω, χαλνῶ. §. (μτφορ.) διαφθείρω.

Corrosif, ive, διαβρωτικός.

Corrosion, θ. διάβρωσις.

Corrosiveté, θ. τὸ διαβρωτικὸν (τοῦ φαρμάκου κτλ.).

Corroyage, τὸ ἔργον τοῦ **Corroyeur**.

Corroyer (je corroie, nous corroyons; je corroyais, nous corroyions; je corroyai; je corroierai; que je corroie, que nous corroyions), ῥ. ἀργάζω (δέρματα). §. δουλεύω (ἀναδεύω) τὸν πηλόν.

Corroyère, θ. εἶδος φυτοῦ, ῥοῦς ὁ βυρσοδεψικὸς, ῥοῦδι.

Coroyeur, euse, ὁ κατεργαζόμενος τὰ δέρματα.

Corrupteur, trice, διαφθορεύς.

Corruptibilité, θ. τὸ φθαρτὸν (τῶν σωμάτων).

Corruptible. ἐπίθ. φθαρτός. §. (μτφορ.) δεκάσιμος.

Corruption, θ. σῆψις. φθορά. §. διαφθορά.

Cors, πλθ. (κυνηγ.), οἱ κλάδοι τοῦ ἐλαφοκέρατος.

Corsage, ἐπανωκόρμι (γυναικός).

Corsaire, πειρατής. καταδρομεύς. §. πλοῖον καταδρομικόν. ||. (ὡς ἐπίθ.) πειρατικός.

Corselet, θώραξ ἐλαφρός. §. τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ κοιλίας μέρος τῶν ἐντόμων καὶ ὀστρακοδέρμων.

Corset, στηθόδεσμος, κορσέττο.

Corsétier, ère, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν στηθοδέσμους (κορσέττα).

Cortège, πομπὴ, συνοδία.

Cortès, θ. πλθ., αἱ βουλαὶ τῆς Ἱσπαν.

Cortical, ale, ὁ τοῦ φλοιοῦ.

Corruscation, θ. ἀναλαμπή.

Corvéable, ἐπιθ. ἀγγαρεύσιμος.

Corvée, θ. ἀγγαρεία (κυρ. καὶ μτφορ.).

Corvette, θ. κορβέττα, μικρὴ φεργάττα.

Corvidé, ée, κορακοειδής.

Coryphée, κορυφαῖος (χοροῦ κτλ.).

Cosaques, πλθ., Κοζάκοι, (ἔθνος καὶ στρατ.).

Cosécante, θ. (γεωμετρ.), ἡ συνδιατέμνουσα.

Cosinus, (γεωμετρ.), συνημίτονον.

Cosmétique, ἐπίθ. κοσμητικός.

Cosmogonie, -graphie, -logie, κτλ., κοσμογονία, -γραφία, -λογία κτλ.

Cosmopolite, κοσμοπολίτης.

Cosse, θ. ὁ λοβὸς τῶν ὀσπρίων.

Cosser, ῥ. κερατίζω (ὡς ὁ κριός).

Cosson, ἡ νεόβλαστος κληματίς. §. σκωλῆκι τῶν ὀσπρίων, τρώξ. §. (ἰατρ.) πλήγωμα τῆς μύτης.

Cossu, ue, παχύλοβος. §. (μτφορ.) εὐκατάστατος.

Costal, ale, ὁ τῶν πλευρῶν.

Costière, θ. =**Côtière**.

Coston, (ναυτ.), ξύλον πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἱστοῦ.

Costule, (ὑποκορ.), πλευρίον.

Costume, ἐνδυμασία. μεταμφίεσις. στολὴ δημοσίου ἄρχοντος. §. ἤθη καὶ ἔθιμα (τόπου ἢ ἐποχῆς).

Costumer, ῥ. ἐνδύω -δύομαι (μὲ ἐνδυμασίαν ξένου ἔθνους).

Costumier, προμηθευτὴς ξένων ἐνδυμασιῶν (διὰ τὸ θέατρον).

Cotangente, θ. (γεωμετρ.), ἡ συνεφαπτομένη.

Cote, θ. ἀριθμὸς (πρὸς ἐπισημείωσιν φακέλλων κλπ.). §.

προσδιορισμὸς ἐράνȣ (φόρȣ κτλ.).
Côte, θ. πλευρὰ, πλευρόν. §. (μνημ.) ἐγκοίλιον (πλοίου). νεῦρον (φύλλου). φελὶ (πεπονίου κτλπ.). ῥάβδωμα (ὀςράκου), κτλ. §. κλιτὺς (πλαγιὰ) βουνοῦ. §. ἀκτὴ, παραλία. ||. — à —, εἰς τὸ πλάγιον τινὸς, (κοιν.) πλάγι-πλάγι. ||. faire —, (ναυτ.) ναυαγῶ ἐξοκέλλων.
Côté, τὸ πλάγιον (μέρος τοῦ σώματος), τὸ πλευρόν. §. (μτνμ. ἐν γέν.) μέρος. μεριὰ (ὑφάσματος). ||. à —, πλησίον, εἰς τὸ πλάγι. ||. de —, κατὰ μέρος. ||. mettre de —, πλαγιάζω ἢ παραμερίζω τι. §. (μτφορ.) παραμελῶ, παραγκωνίζω. ||. être sur le —, εἶμαι κλινήρης. §. (μτφορ.) ἀποτυγχάνω, διαλύομαι.
Coteau, κλιτὺς (κατωφέρεια) λόφου, λόφος.
Côtelette, θ, πλευριὰ σφακτοῦ (διὰ 'ψήσιμον), μπριζόλα.
Coter, ῥ. σημειόνω δι' ἀριθμῶν. §. ἐμφαίνω τὸν ὅρον τῆς τιμῆς τοῦ πράγματος.
Coteret ἢ (θ.) Coterelle, τὰ δύο πλαγινὰ ξύλα τοῦ ὀρθίου ὑφαντικοῦ ἱστοῦ.
Coterie, θ. συμμορία (ῥαδιουργούντων).
Côteux, euse, (βτν.), ὁ ἔχων ἐξέχοντα νεῦρα (πλευρά).
Cothurne, κόθορνος. §. (συνκδχ.) ἡ τραγῳδία.
Côtier, ère, ὁ τῶν παραλίων (τῶν ἀκτῶν).
Côtière, θ. (σπν.), παραλία, ('Ιταλ.) κοστέρα. §. (κηπουρ.) = Ados.
Cotignac, κυδωνόσπαστον. §. μουστόπηττα.
Cotignelle, θ. εἶδος ῥακῆς ἀπὸ κυδώνια.
Cotillon, κολλόβιον, κοντοφούστανον. §. εἶδος χοροῦ.
Cotin καὶ (θ.) Cotine, =Fustet.
Cotir, ῥ. ζουλῶ (ὀπωρικόν).
Cotisation, θ. συνεισφορὰ (ἐξ ἐράνου).
Cotiser, ῥ. ὑποβάλλω(-ομαι) εἰς ἔρανον.
Cotissure, θ. ζούλισμα (ὀπωρικοῦ).
Coton, βαμβάκι. §. χνοῦδι. στουππί. ||. herbe à —, =Cotonnière.
Cotonnade, θ. βαμβακερὰ (ὕφασμ.).
Cotonné, ée, βαμβακώδης.
Cotonner (se —), ῥ. κάμνω (σηκόνω) χνοῦδι, ςουππιάζω. §. γεμίζω μὲ βαμβάκι.
Cotonnerie, θ. βαμβακοφυτεία. βαμβακοχώραφον.
Cotonnette, θ. εἶδος βαμβακίνου ὑφάσματος.
Cotonneux, euse, χνοώδης, γναφαλώδης. στουπιασμένος. §. σπογγώδης.
Cotonnier, βαμβακιὰ (φυτ.).
Cotonnier, ère, ὁ τοῦ βαμβακίȣ.
Cotonnière, θ. ἑλίχρυσον, (φυτ.).
Cotonnine, θ. χονδρόπανον βαμβακινὸν (κυρ. διὰ τὰ ἱστία).
Cotoyer (τὸ y τρέπεται εἰς i πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. παραπορεύομαι. παραπλέω.
Cotret, δέμα φρυγάνων (ξύλων). §. βέργα. §. ξύλον τῆς πτερωτῆς τοῦ μύλου καὶ τοῦ ὀρθίȣ ἐργαλειοῦ.
Cottage (Ἀγγλ.,) κομψὸν ἀγροκήπιον.
Cotte, θ. φουστάνι (χωρικῶν). ||. — d'armes, εἶδος ἐπενδύτου στρατ. ||. — de mailles, θώραξ ἁλυσιδωτός.
Cottière, θ. 'λάμα σιδήρου πλατυτέρα τῶν συνήθων.
Cotuteur, tutrice, συγκηδεμών.
Cotylédon καὶ (κοινότ.) Cotylet, (βτν.), κοτυληδών.
Cou, λαιμὸς (κυρ. καὶ μτνμ.), ἴδε Col.
Couache, =Bergeronnette.
Couale, =Corneille (la mantelée).
Couaque, θ. =Cassave.
Couard, δειλὸς, ἄνανδρος.
Couardise, θ. δειλία, ἀνανδρία.
Couas, =Corneille.
Cou-blanc, =Motteux.
Couchage, κλίνη, κρεββατοςρῶση. 2) (κηπουρ.) φύτευμα εἰς πρασιάς.
Couchant, ὁ πλαγιάζων ἢ δύων. ||. (οὐσ.) ἡ δύσις. (μτφορ.) ἡ παρακμή.
Couche, θ. κοίτη, κλίνη. §. τοκετὸς, γέννα. λεχωνιά. §. πανιὰ (τυλίγματα) βρέφους. §. στοῖβα. ἀράδα. §. (κηπουρ.) πρασιά. §. (χαρτοπαιγν.) ἡ ἐπὶ τοῦ χαρτίου ποσότης.
Couche, εἶδος κεντήματος, πατητόν.
Couchée, θ. τὸ μέρος ὅπου ξενυκτοῦν οἱ ὁδοιπόροι, (T.) κωνάκι.
Couche-point, =Trépointe.
Coucher, ῥ. πλαγιάζω. §. ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς. ||. — par écrit, καταγράφω. ||. — en joue, σημαδεύω (νὰ τουφεκίσω). §. (καὶ μτφορ.) ἐποφθαλμιῶ, ἔχω 'ς 'τὸ 'μμάτι. ||. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) — gros, παίζω βαρειά. §. (τρπρσ. καὶ αὐτπθ.) δύει (ὁ ἥλιος).
Coucher, πλάγιασμα. §. δύσις (τοῦ ἡλίου). §. κρεββατοστρῶσις.
Coucherie, θ. συγκοίμησις (ἀνδρογύνου).
Couchette, θ. κρεββατάκι.
Coucheur, ὁ συγκοιμώμενος. ||. mauvais —, δύστροπος. §. (εἰς τὰ χαρτȣργεῖα) ὁ ἀποθέτων τὴν μάζαν ἐπὶ τοῦ πίλου.
Couchis, τὸ ὑπὸ τὴν πλάκα ξυλίνης γεφύρας στρῶμα ἄμμου καὶ χώματος.
Couchoir, ἐργαλεῖον (ἁπλωτήριον) τοῦ χρυσωτοῦ κτλ.
Couchure, θ. εἶδος κεντήματος, πατητόν. §. τὸ εὐλύγιστον τῶν ὀδόντων σιδηροῦ κτενίου.
Couci-couci, ἐπίῤ., ἔτσι καὶ ἔτσι.
Coucou, κοῦκκος, (πτν.). §. ὀχημάτιον ἐν χρήσει εἰς τὰ πέριξ τῶν Παρισίων. §. διάφορα εἴδη φυτῶν.
Coucouer (-ouler), ῥ. φωνάζω ὡς ὁ κοῦκκος, κοκκύζω.
Coucoumelle, θ. εἶδος φυτοῦ.
Cou-coupé, εἶδος πτηνοῦ (κοκκοθραύστου), *κοψολαίμης.
Coucourde, θ. νεροκολόκυνθον.
Coude, ἀγκών. §. γωνία (δρόμου κτλ.), ἀγκωνή. ||. hausser le —, σβανάρω, συχνοπίνω.
Cou-de-chameau, εἶδος φυτοῦ (ναρκίσσου).
Cou-de-cigogne, γεράνιον (φυτ.).
Coudée, θ. τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἄχρι τῶν δακτύλων ἄκρων διάστημα, πῆχυς (1 ½ ποδ.). ||. a-

voir ses coudées franches, κάθημαι ἀπλόχωρα. §. εἶμαι ἀνεξάρτητος.
Cou-de-pied ἢ Coude-pied, τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποδός.
Couder, ῥ. κάμπτω τι εἰς σχῆμα ἀγκῶνος.
Coudoiement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Coudoyer, ῥ. κουντῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα.
Coudraie, θ. δενδρόφυτον λεπτοκαρυῶν.
Coudran, = Goudron.
Coudranner, = Goudronner.
Coudre, = Coudrier.
Coudre (je couds, nous cousons; je cousais; je cousis; je coudrai; que je couse; que je cousisse; cousant; cousu), ῥ. ῥάπτω.
Coudrée, θ. γῆ ξηρανθεῖσα.
Coudrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Coudrer, ῥ. ἐκτείνω τὰ δέρματα εἰς θερμὸν ὕδωρ.
Coudrette, παλ. ἀντὶ Coudraie.
Coudrier, ὁ. λεπτοκαρυά.
Couenne, θ. γρουνοτόμαρον. §. τσύπα αἵματος.
Couenneux, euse, (αἷμα) ἔχον στύπαν (couenne).
Cougourde ἢ (ὑποκορ.) Cougourdette, θ. κολοκύνθα.
Couguar, τίγρις ἢ λέων τῆς Ἀμερ.
Coui, εἶδος χελώνης. §. τὸ ἔλυτρον τοῦ καρποῦ Calebassier.
Couier, (ναυτ.), παράγγειον (σχοινίον).
Couillard, ἓν τῶν ξύλων τοῦ μύλου.
Cou-jaune, = Fauvette.
Coulage, τρέξιμον ὑγροῦ ἀπὸ ἀγγείου, φύρα. §. ζεμάτισμα τῆς λεσσίβης.
Coulamment, ἐπίῤ. τροχάδην, εὐτρόχως, ἐν εὐροίᾳ.
Coulant, ante, ῥοώδης. εὔτροχος. §. (μτνμ.) ἀνεπιτήδευτος. εὔκολος. (οἶνος) εὔποτος. (κόμβος) εὔλυτος, κτλ. 2) (οὐσ.) κρῖκος κινητὸς (λαβίδος, σακκούλας κτλ.).
Coulassade, θ. = Calandre.
Coulavan, εἶδ. χλωρίωνος, πτν.
Coulé, (μϐσ.), φωναὶ ὑφ' ἓν, δίγοργον. §. βῆμά τι χορευτικόν. §. ὁ διέκρους τῶν λεβήτων τοῦ ἀλοπηγίου.
Coulée, θ. γράψιμον χυτὸν (κυρτόν). §. ὁ κρουνὸς τοῦ χωνευτηρίου.
Coulemelle, θ. εἶδος ἀγαρικοῦ.
Couler, ῥ. ῥέω, τρέχω. χύνομαι. §. (μτνμ.) 'γλιστρῶ, ξεφεύγω. §. (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. §. (ἐπὶ ὀπωρ.) πίπτω πρόωρα. §. μτϐτ.) χύνω (εἰς τὸ καλοῦπι). §. περνῶ ἀπὸ τὸ πανὶ, σουρόνω. ||. — la lessive, περιχύνω (ζεματῶ) τὴν θολόστακτην. §. λειόνω τὸν ἀσϐέστην. ||. — à fond, βουλῶ, βυθίζω. §. (μτφορ.) ἀφανίζω. ἀποστομόνω. ||. — ses jours, διάγω (τὸν βίον μυ). §. χώνω κρυφίως, παρεισϐάλλω. §. (ἀρχιτ.) συνδέω μὲ μόλιϐδον χυτὸν τὰς πλάκας. §. (μουσ.) ἐκφέρω διὰ μιᾶς φωνῆς δύω-τρεῖς φθόγγους.
Couleresse, θ. δεξαμενὴ τῶν ζαχαροκαθαριστῶν.
Coule-sang, εἶδος ὄφεως, αἱμοῤῥοΐς.
Coulette, θ. σιδήριον (ἐξελικτήριον) τῶν ῥοδανίων.
Couleur, θ. χρῶμα, βαφὴ, θωριά. §. χρωματισμός. ὄψις. §. (μτφορ.) πρόσχημα. §. (πλθ.) σημαία ἐθνική. ||. homme de —, = Mulâtre. ||. un ruban couleur de rose, ταινία ῥοδόχρυς. ||. pâles couleurs, χλώρωσις, (νόσος τῶν κορασίων).
Couleuvre, θ. ὄφις.
Couleuvreau, 'φειδάκι.
Couleuvrée, θ. βρυωνία, (φυτ.).
Coulevrine, θ. κανόνι μακρύ.
Coulière, θ. 'λάμα σιδήρου τετράγωνος. §. ξύλον ὑποστηρίζον τὸν ἱστὸν τῆς σχεδίας.
Coulin, = Ramier (pigeon).
Coulinage, τσουρούφλισμα τοῦ κορμοῦ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων πρὸς ἀφανισμὸν τῶν ἐντόμων καὶ λειχήνων.
Coulis, ἐπίθ. (vent, ἄνεμος) ἐμϐαίνων ἀπὸ χαραγμάδα. §. (οὐσ.) ζωμὶ κρέατος (κτλ.) σουρωμένον. §. πηλὸς ἢ χρίγι νερουλόν. §. μέταλλον χυνόμενον μεταξὺ τῶν χαραγμάδων.
Coulisse, θ. ὁλκὸς θυρο(παραθυρο)φύλλου. §. τὰ ἑκατέρωθεν τῆς σκηνῆς (τοῦ θεάτρου) διακοσμήματα, τὰ παρασκήνια. §. τὰ μακρυνάρια τοῦ χρηματιστηρίου ὅπου διαπραγματεύονται τὰ συναλλάγματα. §. συρτοθηλειὰ (σακκούλας κτλ.).
Couliseur, ἐργαλεῖον πρὸς κατασκευὴν ὁλκῶν (coulisses).
Coulissier, ὁ διαπραγματευόμενος συναλλάγματα εἰς τὰς coulisses τοῦ χρηματιστηρίου. §. ὁ συχνάζων εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου.
Coulissoire, θ. = Coulisseur.
Coulmotte, = Coulemelle.
Couloir, πάροδος, δίαυλος. 2) = τῷ-
Couloire, θ. στραγγιστήριον. §. χυτήριον (καλοῦπι) τῶν καρφοποιῶν.
Coulombe, θ. ὑπόθεμα δοκοῦ, ὑπότονον.
Coulon, περιστερὰ οἰκόσιτος.
Coulon-Chaud, = Tourne-pierre.
Coulon de mer, = Mouette.
Coulotte, ἐργαλεῖον τοῦ μολιϐωτοῦ καὶ τοῦ πριονιστοῦ.
Coulpe, θ. (θλγ.) κηλὶς ἁμαρτήματος.
Coult, ξύλον χρησιμεῦον εἰς τὰ ξυλουργικὰ ψηφοθετήματα.
Coulure, θ. ἡ χύσις (τὸ πέσιμον) τῶν ῥωγῶν τῆς σταφυλῆς. §. τὸ γραντὶ τοῦ δικτύου. §. τὸ ἐκχυνόμενον μέταλλον τοῦ χωνευτηρίου.
Coumarou δένδρον τῆς Ἀμερ. καρποφοροῦν τοὺς εὐώδεις βολϐοὺς γνωστοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα fèves de Tonka.
Coume, θ. εἶδος δένδρου (ἀπίου;) τῆς Ἀμερ.
Coumie, θ. ἡ εὐώδης ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς τοῦ-
Coumier, δένδρον τῆς Ἀμερ. παράγον ἀμϐαροειδῆ ῥητίνην.
Coup, βολὴ, κτύπος, κτύπημα. §. (μτφορ.) φορά. §. προσϐολή. — d'épée (de pierre, de canon, d'archet etc), σπαθιὰ, πετριὰ, κανονιὰ, δοξαριὰ κτλ. ||. — d'œil, βλέμμα, 'ματιά. §. ἄποψις, θέα. ||. — d'air, κρυολόγημα. ||. — de vent, καταιγίς. ||. — de filet, βολὴ, βόλος. ||. — de main, ἐπιχείρησις παράτολμος. §. χεὶρ βοηθείας. ||. tout à —, διὰ μιᾶς. ||. tout d'

un —, ἀθρόον, μονομιᾶς. ||. à — sûr, ἐξ ἅπαντος, ἀφεύκτως. ||. à coup perdu (ἢ) à coups perdus, εἰς μάτην, εἰς τὰ εὔκαιρα. ||. sans coup ferir, ἀμαχητὶ, ἀναιμωτί. ||. après —, παράκαιρα, μετὰ τὸ πρᾶγμα. ||. pour le—, τώρα πλέον. ||. —sur—, ἀλλεπαλλήλως. ||. à tous coups, κάθε στιγμήν.

COUPABLE, ἐπίθ. ἔνοχος.

COUPAGE, κόψιμον (κυρ. τοῦ οἴνου), συγκέρασμα.

COUPANT, ANTE, κοπτερός. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἀντὶ TRANCHANT, κόψις.

COUPE, θ. τομὴ, κόψιμον. 2) ποτῆρι, κοῦπα.

COUPÉ, εἶδος χορευτικοῦ βήματος. 2) εἶδος (ἢ τὸ ἔμπροσθεν μέρος μεγάλης) ἁμάξης.

COUPEAU, κορυφὴ ὄρους, κορφοβοῦνι.

COUPE-BOURGEONS, διάφορα εἴδη ἐντόμων βλαστοβόρων.

COUPE-CERCLE, εἶδος κοπτεροῦ διαβήτου καὶ τρυπανίου.

COUPE-CORS, εἶδος μαχαιριδίου διὰ τοὺς τύλους τῶν ποδῶν.

COUPE-CUL, εἶδος τυχηροῦ παιγνιδίου, (ἄλλ.) COUPE-GORGE. ||. jouer à—, παίζω ἅπαξ (καὶ ὅποιος κερδίσῃ).

COUPE-GORGE, μέρος ἐπικίνδυνον, κλεπτότοπος. 2) =COUPECUL.

COUPEILLON, (ἁλιευτ.) εἶδ. κεπτσέ.

COUPE-JARRET, φονιὰς, μαχαιροβγάλτης.

COUPELLATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ COUPELLER.

COUPELLE, θ. τὸ χόανον (χωνευτήριον) τῶν χρυσοχόων κλπ., κύπελλον.

COUPELLER, ῥ λαγαρίζω διὰ τοῦ χοάνου (coupelle).

COUPER, ῥ. κόπτω. §. εὐνουχίζω. §. διατέμνω. διακόπτω.

COUP-RACINE, ἐργαλ. πρὸς ῥιζοτομίαν, *ῥιζοτόμιον.

COUPERAS, (ἁλιευτ.), εἶδ. κεπτσέ.

COUPERET, κοπὶς (μαγείρȣ, κρεωπώλου), κόπτης, (T.) σατίρι.

COUPEROSE, θ.=VITRIOL. §. ἐξάνθημα τοῦ προσώπου.

COUPEROSÉ, ÉE, γεμάτος ἐξανθήματα.

COUPE-TÊTE, εἶδος παιγνιδίου τῶν παιδίων, (ἄλλ.) SAUTE-MOUTON.

COUPEUR, EUSE, ὁ κόπτων. τρυγητής. ||.—de bourses, βαλαντιοτόμος. ||.—d'eau, εἶδος θαλασσοπουλίου, (ἄλλ.) BEC-EN-CISEAUX καὶ PETREL.

COUPLAGE, ἑκάστη τῶν 16 μερίδων τῶν συγκροτούντων μίαν σχεδίαν.

COUPLE θ. καὶ ἀρσ., ζεῦγος, ζευγάρι. §. σχοινὶ διὰ τὰ λαγωνικὰ, λυτάρι.

COUPLER, ῥ. συνδέω ἀνὰ δύο τὰ λαγωνικά. §. συναρμόζω τὰ ξύλα τῆς σχεδίας.

COUPLET, τετράστιχον ᾠδῆς, τραγοῦδι. §. πυροβόλον χωριζόμενον εἰς δύο καὶ πάλιν συναρμοζόμενον. §. γιγγλυμὸς διπλοῦς.

COUPLETER, ῥ.=CHANSONNER, σατυρίζω διὰ στίχων.

COUPLIÈRE, θ. εἶδος δεσμοῦ συνέχοντος τὰς σχεδίας.

COUPOIR, κοπὶς, κοπίδι χρήσιμον (εἰς διαφόρους τέχνας).

COUPOLE, θ. θόλος (κυρίως ἔσωθεν).

COUPON, κοπίδι ἢ ἀπομεινάριον (ὑφάσματος). §. μερίδιον (τραπεζιτικοῦ κτλ.) γραμματίου.

COUPURE, θ. κόψιμον (μὲ μαχαῖρι κτλ.). §. αὐλάκι πρὸς παροχέτευσιν νεροῦ. §. (ὀχυρ.) διατομή.

COUR, θ. αὐλή. §. παλάτιον. οἱ περὶ τὸν ἡγεμόνα. §. δικαστήριον. §. τρόπος κολακευτικὸς, θωπεία, θεραπεία (κυρ. ἐρασοῦ πρὸς ἐρωμένην).

COURABLE, ἐπίθ. θηρεύσιμος.

COURAGE, ἀνδρία, εὐτολμία. προθυμία. ||. (ὡς ἐπιφών.) θάρσει! (κοιν.) καρδιά!

COURAGEUX, EUSE, (καὶ ἐπίῤ.), -EMENT, ἀνδρεῖος, εὔτολμος, γενναιόκαρδος.

COURAI, μίγμα πίσσης λίπȣς καὶ θειαφίου πρὸς ἐπάλειψιν τῶν μακρὰν ναυτιλλομένων πλοίων.

COURAILLER, ῥ. τρέχω τῇδε κακεῖσε, τρέχω τοὺς δρόμους.

COURAMMENT, ἐπίῤ. τροχάδην, εὐκόλως.

COURANT, ANTE, τρέχων. ||. (ὡς ἐπίῤ.) δρομαῖος. ἐπιτροχάδην. 2) (οὐσ.) δρόμος (ῥοὴ) ὕδατος, ῥεῦμα. §. (μτφορ.) σειρὰ πραγμάτων. §. (θ.) ὁ ἐπάνω (ὁ κινούμενος) λίθος τοῦ μύλου. §. (χυδ.) διάῤῥοια, κίνησις.

COURANTILLE, θ. εἶδος δικτύου (γρίπȣ) φερομένȣ κατὰ τὸ ῥεῦμα.

COURANTIN, εἶδος πυροτεχνήματος διατρέχοντος σχοινίον τεντωμένον.

COURAU, ψαρόβαρκα.

COURAYER, ῥ. (ναυτ.) ἐπαλείφω τὸ πλοῖον μὲ courai.

COURBATON, σταβόξυλον (πλοίου).

COURBATU, UE, ὁ πάσχων ὑπὸ-

COURBATURE, θ. κούρασις μὲ πόνον, κόπωσις, (ἀῤῥωστία τῶν ἵππων).

COURBATURER (SE—), ῥ. περιπίπτω εἰς κόπωσιν (courbature).

COURBE, ἐπίθ. καμπύλος. ||. (οὐσ. θ.) ἡ καμπύλη (γραμμή.) §. (ναυτ.) σταβόξυλον.

COURBEMENT, κάμψις, λύγισμα.

COURBER, ῥ. κάμπτω, λυγίζω. ||. (αὐτπθ.) κύπτω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κυρτὸς, σκυφτός.

COURBET, εἶδος μεγάλου δρεπάνου πρὸς κλαδοτομίαν δάσους. 2) τὰ καμπύλα ξύλα τοῦ σαγμαρίου τῶν ἡμιόνων.

COURBETTE, θ. κίνημα τοῦ ἵππου σηκόνοντος καὶ τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας ὁμοῦ ἐν τῷ προβαίνειν. §. (εἰρων.) ὑποκλίσεις φορτικαὶ τῶν χαμερπῶν κολάκων.

COURBETTER, ῥ. κάμνω courbettes.

COURBOTTE, θ. εἶδος τρυτάνης ἀνεχούσης τὰς ἁλύσους τῶν φυσερῶν σιδηρουργείου.

COURBOUILLONNER, ῥ. κάμνω μαρινάτον (court-bouillon).

COURBURE, θ. κυρτότης.

COURCAILLER, ῥ. φωνάζω ὡσὰν τὸ ὀρτύκι.

COURCAILLET, ἡ φωνὴ καὶ §. εἶδος σφυρίκτρας μιμουμένης τὴν φωνὴν τοῦ ὀρτυκίου.

COURCE, τὸ ξύλον ὅ,πȣ ἀφίνει εἰς τὸ κλῆμα ὁ κλαδεύων.

COURCET, = COURBET.

COURCHOT, μεταξοσκώληξ ἀδρανής.

COURÇON, πάλος σκεπασμένος ὑπὸ τοῦ νεροῦ. §. κοντόξυλον. §. σίδηρον συνδέον τοὺς τύπους τῶν χυτῶν τεχνουργημάτων.

Courée, θ. ἢ Couret, = Courai.
Coureur, ὁ τρέχων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν. §. ὁ περιτρέχων τὰς ὁδούς. §. δρομεὺς (ὑπηρέτης). §. κέλης (ἵππος).
Coureuse, θ. δρομάς (ἑταίρα ἢ ἵππος).
Courge, θ. κολοκύνθι. §. ξύλον τῶν βαστάζων, ἀνάφορον.
Courir (je cours, nous courons; je courais; je courus; je courrai; que je coure; que je courusse; courant; couru), ῥ. τρέχω. περιτρέχω. κυκλοφορῶ. ἐπικρατῶ. θρυλλοῦμαι. ||. (μτβτ.) θηρεύω (κυρ. καὶ μτφορ.). διατρέχω. συχνάζω.
Courlis καὶ Courlieu, τουρλουλῆς, (πτν.).
Couroie, θ. (ναυτ.), ςενωπὸς μεταξὺ τῶν καμαρῶν.
Couronne, θ. στέφανος. στέμμα, κορώνα. §. βασιλεία. §. κουρὰ (κληρικοῦ).
Couronnement, ςέψις. 2) (ἀρχιτ. καὶ μτφορ.) κορωνίς.
Couronner, ῥ. ςέφω. §. (ἀρχιτ.) ἐπιθέτω κορωνίδα.
Cou-rouge, = rouge-gorge.
Courre, ῥ. κυνηγῶ.
Courre, τόπος διὰ κυνήγιον.
Courrette, θ. εἶδος ἐχίδνης.
Courrier, ταχυδρόμος
Courrière (des nuits), θ. ἡ σελήνη.
Courroie, θ. λωρί, λωρίδα.
Courroucer, ῥ. θυμόνω, παροργίζω.
Courroux, θυμός.
Cours, ῥοὴ (τρέξιμον) ὑγροῦ. ῥοῦς (ποταμοῦ). §. (μτφορ.) φορὰ (πραγμάτων κτλ). διάρκεια. σειρὰ (μαθημάτων). κυκλοφορία (νομίσματος). §. μέρος περιπάτου.
Course, θ. τρέξιμον. §. καταδρομὴ πειρατοῦ. §. (μτφορ.) ςάδιον.
Coursier, (Π.), ἵππος. §. αὐλάκι νερομύλου.
Coursière, θ. διαβάθρα χρήσιμος ἐντὸς τοῦ πλοίου ἐν καιρῷ ναυμαχίας.
Coursoire, θ. αὐλὴ ἀγροικίας.
Courson, = Courçon.
Court, te, κοντός. §. (μτνμ.) βραχύς. ὀλίγος. σύντομος. ||. (ὠς ἐπίρ.) συντόμως.

Courtage, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ ἀμοιβὴ τοῦ μεσίτου.
Courtaud, aude, κοντόχονδρος. §. (ἵππος) κοψονούρης, κολοβός. §. μικρὸς ὑπηρέτης ἐργαςηρίϐ.
Courtauder, ῥ. κόπτω τὴν οὐρὰν τοῦ ἵππου.
Court-bâton, εἶδος ἀκοντίου, πρόβολος. §. (ναυτ.) στραβόξυλον ὑποστηρίζον τὰ ἑδώλια καὶ τὰς σταμῖνας.
Court-bouillon, μαρινάτον ('ψάρι).
Court-bouton, τὸ ἔμβολον τὸ συνέχον τὴν κορώνην μετὰ τοῦ ἱστοβοέως.
Courtçaillé, εἶδος ἀγρίας βρώμης.
Court-côté, μέρος (τὸ περὶ τὸν χαλινὸν καὶ τὴν κεφαλαίαν) τοῦ ζυγολωρίου.
Courte-botte, κοντοπίθαρον, (μτνμ.).
Court-haleine, θ. (κοιν.) τὸ ἄσθμα, κοντανάσασμα.
Courtement, ἐπίρ. (σπν.), συντόμως.
Courte-paille, θ. εἶδος κλήρου (ὅποιος 'πάρῃ τὸ κοντότερον τῶν ἀχύρων).
Courte-pointe, θ. ἐφάπλωμα τοῦ κρεββατιοῦ.
Courte-pointier, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν courtes pointes.
Courte-queue, εἶδος χελώνης βραχυούρου. §. εἶδος κερασίων.
Courter, ῥ. μεσιτεύω ἐμπορικῶς.
Courte-rolle, θ. = Courtilière.
Courtier, μεσίτης (ἐμπορ. κτλ.).
Courtière, θ. τὸ διάστημα ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιςρέφεται ὁ τροχὸς τοῦ νερομύλου.
Courtige, θ. τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ ὡρισμένου μήκους τοῦ ὑφάσματος.
Courtilière, θ. εἶδος ἐντόμϐ ῥιζοφάγου.
Courtine, θ. (ὀχυρ.), μεταπύργιον.
Courtisan, αὐλικός. §. κόλαξ.
Courtisane, θ. ἑταίρα, πόρνη.
Courtisanerie, θ. ὁ χαρακτὴρ τοῦ αὐλικοῦ, κολακεία, χαμέρπεια.
Courtisanesque, ἐπίθ. αὐλικοῦ ἴδιος.

Courtiser, ῥ. θεραπεύω, κολακεύω.
Court-jointé, ἐπίθ. (ἵππος) ἔχων βραχὺ τὸ μεσοκύνιον.
Courts-jours (a'), ἐπίρ. βραχυπροθέσμως.
Courtmaille, θ. κλῆμα ἔχον τὰ 'μμάτια πυκνὰ καὶ διὰ τοῦτο κοντοκλαδευόμενον.
Court-monté, ée, (ἵππος) ἔχον χαμηλὴν τὴν ὀσφῦν.
Courtois, oise, (ὡς ἐπίρ.)-ement, εὐγενικός, περιποιητικός.
Courtoisie, θ. εὐγένεια (τρόπων), τὸ περιποιητικόν.
Courton, τὸ τρίτον (τὸ κοντότερον) εἶδος τοῦ λιναρίου.
Court-vêtu, ue, κοντοενδυμένος.
Couru, ue, πθ. μτχ. τοῦ Courir. ||. (ὡς ἐπίθ.) περιζήτητος.
Couseuse, θ. ῥάπτρια (βιβλίων).
Cousin, ine, ἐξάδελφος, -δέλφη. 2) κουνοῦπι, (ἔντ.)
Cousinage, συγγένεια μεταξὺ ἐξαδέλφων, ἐξαδελφάτον. §. (ἁπλ.) συγγενολόγι.
Cousiner, ῥ. ὀνομάζω τινὰ ἐξάδελφον. §. (οὐδ.) παρασιτῶ λόγῳ συγγενείας.
Cousinerie, θ. ἐξαδελφολόγι, συγγενολόγι.
Cousinet, = Airelle.
Cousinière, θ. κουνουπιέρα.
Cousoir, τὸ τραπέζιον τοῦ βιβλιοδέτϐ καὶ τοῦ χειροφτοποιοῦ.
Coussin, προσκέφαλον (διὰ κάθισμα).
Coussinement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Coussiner, ῥ. βάλλω προσκεφάλαια.
Coussinet, προσκεφαλάκι. §. ὑπομόχλιον τοῦ πυροβόλϐ ὅλμϐ.
Couston, = courton.
Cousu, ue, μτχ. πθ. τοῦ Coudre.
Coût, τὰ ἔξοδα (δίκης).
Coûtant, ἐπίθ. (prix—), ὅσον ἐκόστισέ τι.
Couteau, μαχαῖρι.
Coutelas, σπαθὶ κοντὸν καὶ πλατύ, ξιφομάχαιρα.
Coutelier, ère, μαχαιροποιὸς, -μαχαιροπώλης. §. σωλὴν (ὁ θαλάσσιος).
Coutellerie, θ. μαχαιροποιία, -εῖον.
Coutelure, θ. μαχαιριὰ εἰς περγαμηνόν.

Coûter, ῥ. κοστίζω ἀκριβά.
Coûteux, euse, δαπανηρός.
Coutier, ὁ ὑφαίνων coutil.
Coutil, λινὸν πυκνὸν καὶ λεῖον.
Coutissées, θ. πλθ. αἱ ταινίαι τοῦ μαγγάνου ὅπου προσράπτεται τὸ κεντούμενον ὕφασμα.
Cou-tors, = Torcol.
Coutre, ὑννὶ (τοῦ ἀρότρου).
Coutume, ἔθος, συνήθεια. ἔθιμον. ‖. comme de—, κατὰ τὸ σύνηθες.
Coutumier, ère, ὁ ἔχων ἔθος (συνήθειαν) νά.. §. (οὐσ.) συλλογὴ (τοπικῶν) ἐθίμων.
Couture, θ. ῥαφή. §. ῥάψιμον. σημάδι πληγῆς. ‖. à plate —, κατὰ κράτος.
Couturer, ῥ. κάμνω (ἀφίνω) οὐλήν.
Couturier, ὁ μυὼν τῆς κνήμης.
Couturière, θ. ῥάπτρια.
Couvage, = Couvaison.
Couvain, (περιληπτ.) ὁ σπόρος (τὰ αὐγὰ) τῶν ἐντόμων.
Couvaison, θ. ὁ καιρὸς τοῦ κλωσσήματος.
Couvée, θ. αὐγὰ κλωσσούμενα. §. γενεά, σειρολόγι.
Couvent, μοναστήριον.
Couver, ῥ. κλωσσῶ. §. (μτφορ.) ὑπενεργῶ, βυσσοδομεύω, (καὶ αὐτπθ.) ὑποθάλπομαι, ὑπολανθάνω, ἐμφωλεύω.
Couvercle, θ. σκέπασμα (ἀγγείου κτλ.), πῶμα, (Τ.) καπάκι.
Couverseau, πέταυρον χρησιμεῦον ὡς σκέπασμα τῆς μυλοπέτρας
Couvert, τὸ τραπεζομάνδυλον μὲ τὰ ἐπ' αὐτοῦ σκεύη διὰ τὸ φαγεῖ'· τὸ πιάτον μὲ τὸ χειρομάνδυλον καὶ τὸ μαχαιροπείρουνον. §. στέγη, ἄσυλον. §. περικάλυμμα ἐπιστολῆς, πλίκος ἐπιγεγραμμένος. ‖. être à—, εἶναι προφυλαγμένος (ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν σκέπῃ). ‖. (καὶ μετὰ πτωτ.) à —de la mauvaise fortune (de la calomnie etc.), ἀσφαλισμένος ἐναντίον τῆς δυστυχίας (τῆς διαβολῆς κτλ.)
Couvert, erte, μτχ. πθ. τοῦ Couvrir. ‖. (ὡς ἐπίθ.) κρυφός. σκεπαστός. αἰνιγματώδης. κρυψίνους, ὕπουλος. §. (θ.) ἡ ἐξωτερικὴ ὑαλώδης ἐπιφάνεια τῶν ἀργιλλοπλάστων. §. τὸ μάλλινον ἐπίβλημα τῶν στρατ. §. (ναυτ.) τὸ κατάστρωμα. §. τὸ στέγασμα τῶν ἐξαρματωμένων πλοίων.
Couvertement, ἐπίρ. κρυφίως, σκεπαστά.
Couverture, θ. σκέπασμα (κυρ. βιβλίου, κρεββατιοῦ), πάπλωμα. §. στέγη (οἰκίας). §. (μτφορ.) πρόσχημα. §. (ἐμπορ.) ἐγγύησις.
Couverturier, παπλωματᾶς.
Couvet, πύραυνον (κυρ. διὰ τὰς γυναῖκας).
Couveuse, θ. ὄρνις κλωσοῦσα, κλῶσα.
Couvi, ἐπίθ. (ὠὸν) κλούβιον.
Couvoir, κατασκεύασμά τι διὰ τὸ τεχνητὸν κλώσημα.
Couvre-chef, σκέπασμα τῆς κεφαλῆς.
Couvre-feu, σκέπασμα τοῦ πυρός. §. ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς καθ' ἣν (κρουομένου τοῦ κώδωνος) ἀποσύρεται ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια.
Couvre-pied, παπλωματάκι διὰ τὰ πόδια.
Couvre-plat, σκέπασμα τρυβλίου.
Couvreur, στεγαστὴς (τῶν οἰκιῶν).
Couvrir (couvre; couvrais; couvris; couvrirai; couvert), ῥ. σκεπάζω, ἐνδύω. §. (ἐπὶ ζ.) βατεύω. §. (μτφορ.) συγκαλύπτω, συσκιάζω, ὑποκρύπτω. προασπίζω. ‖. — les frais, ἀπαντῶ τὰ ἔξοδα. ‖.—la joue à q., ῥαπίζω. ‖. —une enchère, ὑπερθεματίζω.
Coxal, ale, (ἀνατ.), ὁ τῆς ἰγνύος.
Crabe, παγοῦρι, (ὀστρακόδ.) 2) εἶδος ἢ σύμπτωμα λέπρας, ξεφλούδισμα τῆς πτέρνης καὶ τῆς παλάμης, κραύρα (;).
Crabier, εἶδ. πτν. (ἐρωδιοῦ) καὶ τετραπόδου, παγουροφάγος.
Crabite, εἶδος ἀπολιθώματος, καβουρίτης.
Crabon, εἶδος ἐντόμου (βομβυλιοῦ;).
Crac, (ὀνμτπ.), κρὰκ, κρότος σώματος συντριβομένου. §. (ὡς ἐπιφών.) ἔξαφνα.
Crachat, πτύσμα, ῥόχαλον. §. παράσημον (ἱπποτ. τάγματος).
Crachement, πτύσιμον.
Cracher, ῥ. πτύω. ‖. la plume crache, τὸ κονδύλι σκορπίζει (τινάζει) τὸ μελάνι. ‖.—au bassin, συνεισφέρω ἑκὼν ἄκων εἰς ἔρανον. ‖. — blanc (ἦ) du coton, ἐστέγνωσε τὸ στόμα μου ἀπὸ τὴν δίψαν.
Cracheur, euse, ὁ πτύων συχνά.
Crachoir, ἀγγεῖον ὅπου πτύουν, χωκᾶς.
Crachotement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Crachoter, ῥ. συχνοπτύω.
Cracque, θ. εἶδος φυτοῦ (βίκου).
Craie, θ. κρητικὴ ἢ λευκῖτις γῆ, κρητὶς, (Τ.) τεμπεσίρι.
Craindre (crains, craignons; craignis; craindrai; craint), ῥ. φοβοῦμαι.
Crainte, θ. φόβος.
Craintif, ive, (ϗ ἐπίρ.) -ement, δειλὸς, φοβησιάρης.
Craminer, ῥ. τεντόνω καὶ ζυμόνω βυρσοδεψικῶς τὰ δέρματα.
Cramoisi, ie, βυσσινοβαφὴς, πορφυροῦς. ‖. (οὐσ.) βυσσινὶ (Τ. γκιουβέζι) χρῶμα.
Crampe, θ. συστολὴ σπασμώδης (μούδιασμα μὲ σουβλιαὶς) τῶν μυώνων. §. εἶδος ἰχθ., μουδιάστρα, ἴδε Torpille. §. δέρμα προσερραμμένον κρικοειδῶς ἑκατέρωθεν τοῦ ἐφιππίου διὰ τὰ πιστόλια.
Crampon, σιδήριον ἀγκυρωτὸν, ἀγκυρίς.
Cramponner, ῥ. σκαλόνω (κυρ. δι' ἀγκυρίδος).
Cramponnet, ὑποκορ. τοῦ Crampon.
Cran, ἐγκοπὴ (χαραγματιὰ) εἰς ξύλον κλπ. ἵνα σκαλόνῃ. §. (μτφορ.) βαθμός. §. εἶδος φυτοῦ (ῥαφανίδος), χράνος.
Cranage, τὸ οὐσ. τοῦ Craner.
Crâne, κρανίον. 2) (ἐπιθ.) θορυβώδης (ἄνθρ.), (Τ.) δαῆς. 3) εἶδος λυκοπερδίου.
Crânement, ἐπίρ. θρασέως, ἀγερώχως.
Craner, ῥ. χαράζω τὰ ὀδόντια τοῦ τροχοῦ.
Crânerie, θ. θρασύτης, (Τ.) δαηλῆκι.
Crânien, enne, ὁ τοῦ κρανίου.
Craniologie καὶ Cranologie, -logique, -scopique κτλ., κρανιολογία, -σκοπία κτλ.

Cranoir, ἐργαλεῖον διὰ τὸ cranage.
Cranson, εἶδος φυτ.(κοχλιαρίας).
Crapaud, εἶδος βατράχου, φρῦνος. §. ἡ στῆριγξ τῶν πυροβόλων. ||. — volant, = Engoulevent. §. φῦμά τι τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου καὶ τῶν ἐριοφόρων ζώων, (ἄλλ.) Fic καὶ Piétin.
Crapaudine, θ. εἶδος ἀπολιθώματος. §. εἶδος φυτοῦ (σιδηρίτου). §. (ὑδραυλ.) ἐπιβύστρα σωλῆνος. ||. pigeons à la—, περιςέρια ἑψητὰ (εἰς τὴν ἐσχάραν).
Crapone, θ. ῥινίον τοῦ ὡρολογοποιοῦ.
Crapoussin, ine, κοντοπίθαρος.
Crapule, θ. κραιπάλη.
Crapuleux, euse (καὶ ἐπίρ. -eusement), κραιπαλῶν.
Craque, θ. (χυδ.) ψευδολογία.
Craquelin, εἶδος τραγανιςοῦ ζυμαρικοῦ, ψαθοῦρι. §. παγοῦρι ἀλλάξαν νεωστὶ τὸ ὄστρακόν τȣ. §. πλοῖον ὑπόσαθρον.
Craquelot, ἀρίγκα ἐγκαιρόπαστος. §. ὀστρακόδερμον τοῦ ὁποίου τὸ ὄστρακον ἀκόμη δὲν ἐσκληρύνθη.
Craquelotière, θ. γυνὴ σκευάζουσα τὰς ἐγκαιροπάστους ἀρίγγας.
Craquement, τρήξιμον, τραγάνισμα.
Craquer, ῥ. κροτῶ σπάνων. τρίζω. §. κροτῶ διὰ τοῦ ῥάμφους ὡς ἡ γέρανος. §. ψεύδομαι.
Craquerie, θ.(χυδ.), ψευδολογία.
Craquet, εἶδος φύκους.
Craquètement, τρίξιμον, τραγάνισμα, βρυγμός. §. κροτάλισμα τοῦ πελαργοῦ.
Craqueter, ῥ. κροτῶ (καθὼς τὸ ἅλας εἰς τὸ πῦρ κτλ.). §. κροταλίζω (ὡς τὸ λελέκι).
Craquette, θ. σιδηροῦν τι ἔλαμα μὲ τρύπας ὅπου προφυλάττουσιν οἱ ῥάπται τὰ κομβία τῶν στιλβουμένων ἐνδυμάτων.
Craqueur, euse, κομπαςής, ψευδολόγος.
Crasse, θ. λέρα (τῆς ἐπιδερμίδος), γ ρ ά σ ο ς. §. (μτφορ.) χωριατιά. φιλαργυρία, ῥυπαρία.
Crasse, θ. ἐπίθ., παχυλή.
Crasseux, euse, ῥυπῶν, ῥυπαρός. φιλάργυρος.
Crassement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Crasser, ῥ. γεμίζω γράσον, ῥυπαίνω, (κυρ. διὰ τὰ πυροβόλα).
Crasses, θ. πλθ. λεπίδες ἢ σπινθῆρες ἀποπίπτοντες τῶν σφυρηλατουμένων μετάλλων καὶ ὀρυκτῶν.
Cratère, κρατὴρ (στόμιον) ἡφαιστείου ὄρους.
Craticulaire, -ulation, -iculer;= Gradiculer.
Cravache, θ. μάστιξ εἰς σχῆμα ῥαβδίου.
Cravan ἢ **Cravant**, εἶδ. πάπιας, ἴδε Anatife. 2) εἶδος ὀστρέου διθύρου προσκολλωμένου δυσαποσπάστως εἰς τὰ πλοῖα.
Cravate, ἵππος τῆς Κροατίας. §. (θ.) λαιμοδέτης.
Cravater, ῥ. βάλλω λαιμοδέτην.
Crave, εἶδος κόρακος, κορακίας.
Cravète, θ. εἶδος barge, (πτν.).
Cravichon, ἀγριοδαμασκηνιά.
Crayer, στάκτη ἀνθράκων ὑαλοποιηθέντων.
Crayère, θ. γαιωρυχεῖον κρητίδος.
Crayeux, euse, ὁ περιέχων craie.
Crayon, χρωστὴρ, μολυβοκόνδυλον. §. ἰχνογράφημα. §. (μτφορ.) σκιαγραφία.
Crayonner, ῥ. ἰχνογραφῶ ἐκ τοῦ προχείρου, σκιαγραφῶ, αὐτοσχεδιάζω.
Crayonneur, ζωγράφος ἀμαθής.
Crayonneux, euse, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ crayon.
Créable, ἐπίθ. ὁ δυνάμενος δημιουργηθῆναι.
Créance, θ. πίστις. (ἐμπορ.) πίστωσις. ||. lettres de—, διαπιςευτήριον (ἔγγραφον) πρέσβεως.
Créancier, ère, δανειστής.
Créateur, trice, δημιουργός.
Création, θ. δημιουργία, πλάσις. §. ἵδρυσις (καταστήματος). διορισμὸς (γερουσιαςοῦ κτλ.). χειροτονία (καρδιναλίου κτλ.).
Créature, θ. πλάσμα, δημιούργημα. ὄν.
Crécelle, θ. κρόταλον.
Crécerelle, θ. εἶδος ὀρνέȣ, κέρχνη, κιρκινέλλι.
Crèche, θ. φάτνη, παχνί.
Créchet, = Motteux.
Crédence, τραπέζιον παρὰ τὴν ἁγ. τράπεζαν.
Crédibilité, θ. τὸ πιςευτὸν (δόγματος).
Crédit, πίστις, τὸ ἀξιόχρεων· (ἐμπορ.) πίστωσις, κρέδιτον. §. (μτφορ.) βαρύτης. ὑπόληψις. εὔνοια.
Créditer, ῥ. (ἐμπορ.) περνῶ τι εἰς πίςωσίν (λογαριασμόν) τινος.
Créditeur, (ἐμπορ.), πιστωτής, χρεώστης.
Crédo (Λτν.), τὸ Π ι σ τ ε ύ ω.
Crédule, ἐπίθ., εὔπιστος.
Crédulement, ἐπίῤ. εὐπίστως.
Crédulité, θ. εὐπιστία.
Créer, ῥ. δημιουργῶ, κτίζω, πλάττω. §. ἱδρύω, συνιςῶ. διορίζω.
Crémaillère (καὶ ὑποκορ. Crémaillon), θ. κρεμάθρα (διὰ τὰ μαγειρικὰ σκεύη). 2) ξύλον ἢ σίδηρον μὲ κλιμακοειδεῖς ἐντομὰς ἢ ὀδόντια πρὸς ἀναιβοκαταίβασμα διαφόρων μηχανῶν.
Crème, θ. ἀνθόγαλα, (Τ.) καϊμάκι. §. εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ αὐγὰ καὶ γάλα, κρέμα. §. (μτνμ.) τὸ ἄνθος, ὁ ἀθέρας.
Crément, (γρμτ.), αὔξησις λέξεως.
Crémer, ῥ. (τὸ γάλα) κάμνει καϊμάκι.
Crêmer, νόσος τῶν τριχῶν ὅταν αἱματόνουν.
Crèmerie, θ. ἐργαστήριον γαλατηρῶν.
Crémier, ère, πωλητὴς γαλατηρῶν.
Crémillée, θ. ἓν τῶν σκεπασμάτων τῆς κλειδαριᾶς.
Crémone, εἶδος κλείθρȣ τῶν παραθυροφύλλων.
Crénage, τὸ οὐσ. τοῦ Créner.
Créneau, ἔπαλξις (τείχȣς), μπεδένι.
Crénelée, θ. εἶδ. ἰχθύος (persègue).
Crénelage, τὸ περὶ τὴν περιφέρειαν τῶν νομισμάτων χάραγμα.
Créneler, ῥ. κάμνω ἐπάλξεις εἰς τεῖχος. §. περιχαράττω τὴν περιφέρειαν νομίσματος κτλ. §. ὁπλίζω μὲ ὀδόντας τὴν περιφέρειαν τροχοῦ.
Crénelure, θ. σειρὰ ὀδοντωτὴ πέριξ (φύλλων κτλ.).
Créner, ῥ. (τυπγρφ.), περιχαράσσω τὰ στοιχεῖα.

Créneur, περιχαράκτης τῶν (τυπογρφ.) στοιχείων.
Créniat, δεξαμενὴ ὑαλουργείου.
Créole, Εὐρωπαῖος γεννηθεὶς ἐν ταῖς ἀποικίαις, *ἀποικογενὴς, *ἀμφίχθων.
Créosote, θ. χημικόν τι ὑγρὸν ἀντισηπτικὸν, κρεώζωτον.
Créosoté, ée, ὁ περιέχων κρεώζωτον.
Crépage, τὸ οὐσ. τοῦ Créper.
Crêpe, ὕφασμα σγουρὸν καὶ ἀραιὸν μεταξωτὸν ἢ μάλλινον, φλοῦδα. §. (μτφορ.) πέπλος. §. (συνκδχ.) σημεῖον πένθους. §. (θ.) εἶδος τηγανήτας.
Crêper, ῥ. σγουραίνω (ὕφασμα).
Crépi, σουβᾶς (τοίχου).
Crépin (saint—), ὁ ἅγ. Κρισπῖνος. ||. (κοινολ.) τὸ σακκὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα τῶν σκυτοτόμων (τῶν ὁποίων προστάτης εἶν' ὁ ἅγιος οὗτος). §. (μτφορ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει (κέκτηταί) τις.
Crépine, θ. κρόσσι, σατζάκι. §. (κοιν.) τὸ ἐπίπλοον (ἡ σκεπὴ) τοῦ σφακτοῦ.
Crépinette, θ. εἶδος λουκανικοῦ σκεπασμένου μὲ πάχος. 2) (βτν.) = Renouée.
Crépinière, θ. = Epine-vinette.
Crépins, τὰ ἀκροπρεπίδια τῶν ὑποδημάτων κλπ.
Crépir, ῥ. (T.) σουβαδίζω. §. (βυρσοδεψ.) σχηματίζω τὴν ὄψιν τοῦ δέρματος. §. (σχοινοςρφ.) σγουραίνω μὲ βραστὸν ὕδωρ τὴν τρίχα.
Crépissure, θ. = Crépi.
Crépitation, θ. ὁ κρότος τῆς φλογός. §. (ἀνατ.) τὸ τρίξιμον τῶν συντριμμένων κοκκάλων.
Crépiter, ῥ. κροτῶ (καθὼς π. χ. τὸ ἅλας εἰς τὸ πῦρ). §. (ἰατρ.) κάμνω ποιόν τινα ἦχον ὡς τὸ σῆθος τοῦ πνευμονιῶντος, (κοιν.) βράζει τὸ στῆθός του.
Crépon, εἶδος ὑφάσματος, φλοῦδα πυκνὴ, κρεπόνι.
Crépu, ue, πολλὰ σγουρὸς, κατσαρός.
Crépusculaire, ἐπίθ. ὁ τοῦ-
Crépuscule, τὸ λυκαυγές.
Cresane, θ. εἶδ. ἐκλεκτοῦ ἀπιδίου.
Crescendo (Ἰταλ.), μου., ἡ βαθμηδὸν ἐπίτασις τῆς φωνῆς.
Cresserelle ἢ (ὑποκορ.) Cresserellette, θ. = Crécerelle.
Cresson, σισύμβριον, νεροκάρδαμον, (φυτ.).
Cressonnière, θ. νερότοπος ὅπου φυτρόνουν νεροκάρδαμα.
Crétacé, ée, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κρητίδος (craie).
Crête, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφος (κυρβασία) τοῦ πετεινοῦ κτλ. §. (μτνμ.) ῥάχις βουνοῦ. κορυφή. §. (οἰκοδ.) θριγγὸς, (κοιν.) σαμάρι (τοίχου). §. (ὀχυρ.) τὸ κρωσσωτὸν μέρος τοῦ προτειχίσματος διὰ τοὺς πυροβολοῦντας.
Crêté, ée, ὁ ἔχων crête.
Crête-de-coq, θ. εἶδος ἀμαράντου (ἄνθους).
Crête-de-paon, θ. εἴδη φυτῶν τῶν ὁποίων τὸ ἄνθος ὁμοιάζει τὸν θύσανον τοῦ ταῶνος.
Crêteler, ῥ. κακνακίζω 'σὰν τὴν ὄρνιθα ἀφ' οὗ γεννήσῃ.
Crête-marine, θ. = Criste-marine, κρήταμον.
Crétin, βρογχοκηλήτης τῶν Ἄλπεων, ἠλίθιος.
Crétiniser, ῥ. κάμνω τινὰ νὰ γένῃ crétin.
Crétinisme, τὸ πάθος τῶν Crétins.
Cretonier, ὁ πωλῶν cretons.
Cretonne, θ. εἶδ. κρουστοῦ λινοῦ ὑφάσματος.
Cretons, πλθ. τὰ καταπάτια τῶν λυωνομένων ἀλειμμάτων.
Creusage καὶ
Creusement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Creuser, ῥ. κοιλαίνω, σκάπτω. §. (μτφορ.) ἐμβαθύνω.
Creuset, χωνευτήριον (χρυσοχ.), χόανον.
Creusoie, ἐργαλεῖον (κολαπτὴρ) τοῦ λαγουτοποιοῦ.
Creusure, θ. κοιλότης (παρὰ τοῖς ὡρολογοποιοῖς).
Creux, euse, κοῖλος, βαθουλός. §. κενὸς (ἔνδοθεν), κούφιος. §. βαθύς. §. μάταιος.
Creux, κοιλότης, κοίλωμα.
Crevasse, θ. σχισμάδα, σκάσιμον.
Crevasser, ῥ. κάμνω σχισμάδαις, σκάνω.
Crève-coeur, δυσαρέσκεια, (κοιν.) σκάσιμον.
Crever, ῥ. σκάνω, σπάνω. ||.— les yeux à q., ἐκβάλλω τὰ 'μμάτιά τινος.
Crevet, γαειτάνι σιδηρωμένον εἰς τὰς ἄκρας.
Crevette καὶ Creviche, θ. καρὶς, (ὀστρακόδ.). §. εἶδος βόμβας.
Cri, φωνὴ (δυνατὴ), κραυγή. §. διακήρυξις. §. (μτνμ. ἐπὶ ἀψύχ.) τρίξιμον.
Criage, τὸ διαλάλημα τῶν πραγματειῶν κτλ.
Criailler, ῥ. φωνάζω εἰς κάθε τι (ἀδιακόπως).
Criaillerie, θ. φωναὶ ὀχληραὶ ἢ ἀδιάκοποι.
Criailleur, euse, φωνακλᾶς.
Criant, ante, ὁ διεγείρων κραυγὰς (παράπονα).
Criard, arde, ὁ φωνάζων (μαλλόνων) ἀδιακόπως, ὀχληρὸς διὰ τὰς κραυγάς του, δύστροπος. §. (μτνμ. ἐπὶ χρωμ.) ἀνοικτὸς, φαντακτερός. 2) (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος πτηνοῦ (χαραδριοῦ) ἢ φρύνου.
Cribation, θ. = Cribration.
Criblage, τὸ οὐσ. τοῦ Cribler.
Crible, κόσκινον (διὰ τὰ γεννήματα), δερμόνι.
Cribler, ῥ. κοσκινίζω (σῖτον κτλ.). §. διατρυπῶ κοσκινηδόν. ||. criblé de dettes, κατάχρεως.
Cribleur, euse, κοσκινιστής.
Cribleux, euse, κοσκινηδὸν τετρυπημένος.
Criblier, κοσκινᾶς, κοσκινοπώλης.
Criblure, θ. (ἀπο)κοσκινίδι, σκύβαλον.
Cribration, θ. κοσκίνισμα (κυρ. τῶν ἰατρικῶν).
Cribriforme, ἐπίθ. κοσκινοειδής.
Cric, εἶδος μηχανῆς (cremaillère) πρὸς ἀνασήκωσιν βάρους.
Cric-crac, (ὀνμτπ.), κρότος σώματος συντριβομένου.
Cri-Cri, = Grillon.
Crick ἢ Crik, εἶδος ψιττακοῦ.
Criée, θ. κήρυγμα δημοπρασίας, διακήρυξις. διαλάλημα.
Crier, ῥ. φωνάζω, κράζω. §. διαλαλῶ (κυρ. ἐπὶ δημοπρασίας). §. (συνκδχ.) μαλλόνω. §. (μτνμ.) τρίζω. γουργουρύζω. §. (μτφορ.) καταβοῶ. γογγύζω.

Crierie, θ. θόρυβος φωνῶν, κραυγαί.
Crieur, euse, ὁ φωνάζων. §. κῆρυξ ἢ πωλητὴς διαλαλῶν τι.
Crignard, = Sarcelle.
Crime, ἔγκλημα.
Criminaliste, νομομαθὴς (δεινὸς) περὶ τὸ ἐγκληματικὸν δίκαιον.
Criminalité, τὸ ἐγκληματικὸν (πράξεως).
Criminel, elle, (καὶ ἐπίῤ.), -ement, ἐγκληματικός. §. ἔνοχος ἐγκλήματος. κατάδικος.
Crin, ἀλογότριχα.
Crin-crin, (χυδ.), τὸ βιολί.
Crinier, τεχνίτης δουλεύων τρίχας.
Crinière, χαίτη (ἵππου ἢ λέοντος).
Crinifère (-gère), ἐπίθ. χαιτήεις.
Criniforme, ἐπιθ. τριχοειδής.
Crinoline, θ. εἶδος ὑφάσματος λινοῦ καὶ τριχίνου.
Crique, θ. μικρὸς λιμὴν, ὕφορμος.
Criquer, ῥ. (κυρ. ἐπὶ χάλυβος) σχίζομαι.
Criquet, εἶδ. ἀκρίδος, γρύλλος. §. ἵππος ἄθλιος, παληάλογον.
Crise, θ. κρίσις (ἀσθενείας). §. στιγμὴ κρίσιμος.
Crispation, θ. συστολὴ (τῶν νεύρων).
Crisper, ῥ. συστέλλω (τὰ νεῦρα). ||. (αὐτπθ.) συσπῶμαι.
Criss, εἶδος σκολιοῦ ἐγχειριδίου τῶν Μαλαίων.
Crissement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Crisser, ῥ. τρίζω (τὰ 'δόντια).
Crissure, θ. τραχύτης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σιδηροῦ σύρματος.
Cristal (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Crystal κτλ.
Cristelle, θ. ἐργαλεῖον τοῦ καιρωματοποιοῦ.
Criste-marine, θ. κρίταμον, (φυτ.).
Criterium, κριτήριον (γνώρισμα) τῆς ἀληθείας, τεκμήριον.
Crithme, κρίθμον, (φυτ.).
Critiquable, ἐπιθ. ἐπικρίσιμος.
Critique, ἐπιθ. κριτικός. §. κρίσιμος. 2) (οὐσ.) ἐπικριτής. (ἰδίως) λογοκριτής. §. (θ.) ἡ κριτικὴ (τέχνη τῶν συγραμμ. κτλ.). §. (ἐν γένει) κρίσις, ἐπίκρισις.
Critiquer, ῥ. κρίνω, ἐπικρίνω.
Critiqueur, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπικρίνῃ, κρίνων καὶ ἐπικρίνων τὰ πάντα, μωμοσκόπος.
Croard, καθαριστήριον τοῦ χωνευτηρίου τῶν κανονίων.
Croassement, φωνὴ κόρακος, κρωγμός.
Croasser, ῥ. κρώζω (ὡς ὁ κόραξ).
Croc, ἁρπάγη, (Τ.) τσεγκέλι. §. κοντὸς (κάντζα) τῶν ναυτῶν. §. κυνόδους (τῶν ἵππων κλπ.). §. μουστάκι στρῃμμένον.
Croc, κρότος τραγανιςοῦ μασωμένου.
Croc-en-jambe, ἀγκύρισμα παλαιστοῦ, πεδίκλωμα. §. (μτφορ.) παραγκωνισμὸς, ὑποσκέλισμα.
Croche, ἐπιθ. ἀγκύλος, γυριςός. §. σημεῖον μουσικῆς, ἀγκύλη.
Crocher, ῥ. καταπιάνω τὸ χυθὲν 'μμάτι τῆς κάλτσας. §. (μουσ.) σημειόνω μὲ ἀγκύλας (croches).
Crochet, ἀγκυρὶς, (Τ.) τσεγκελάκι. §. βελόνη τῶν κεντούντων εἰς τὸ κόσκινον, (Τ.) σουζένι. §. ἁρπάγη (κρεμαςὴρ) τῶν ἀχθοφόρων. §. (χειρουρ.) ἀγκυλομήλη. §. (τπγρφ.) σημεῖον παρενθέσεως [ ]. §. μικρὸν σγουρὸν (τῶν μαλλιῶν).
Crochetage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Crocheter (τὸ t δὲν διπλασιάζεται, τὸ δὲ e τῆς παραλ. βαρύνεται εἰς μερικὰ πρόσωπα), ῥ. ἀνοίγω κλειδωνιὰν διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἀγκυρίδος. §. (μσ.) διαπληκτίζομαι καθὼς οἱ ἀχθοφόροι.
Crocheteur, βαστάζος, ἀχθοφόρος.
Crochetier, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν crochets.
Crocheton, αἱ γλωχῖνες τῆς ἀγκύλης τῶν ἀχθοφόρων κτλ.
Crocheu, ἐργαλ. τοῦ σχοινοτρόφου κτλ.
Crochu, ue, ἀγκυλοειδὴς, ἀγκιςρωτός. ||. avoir les mains crochues, ἔχει τάσιν πρὸς τὸ κλέπτειν.
Crocodile, ζ. κροκόδειλος.
Croire (crois, croyons; croyais, croyions; crus; croirai; croyant; cru), ῥ. πιςεύω. φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω.
Croisade, θ. σταυροφορία.
Croisé, σταυροφόρος. 2) εἶδος διμίτου καὶ κρουστοῦ ὑφάσματος.
Croiseau, εἶδος περιστερᾶς.
Croisée, θ. παράθυρον. ὑαλωτὸν παραθυρόφυλλον.
Croisement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Croiser, ῥ. βάλλω σταυροειδῶς, σταυρόνω. διασταυρόνω. §. συνδυάζω ἑτερογενῆ ζῶα. §. (οὐδ.) διαπλέω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις τὸ αὐτὸ διάστημα. §. (μσ.) γίνομαι (ἐκστρατεύω ὡς) σταυροφόρος. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) σταυρωτός. δίμιτος. (στίχος) ἐναλλὰξ ὁμοιοκατάληκτος. ||. (οὐσ.) σταυροφόρος.
Croisette, θ. ὑποκορ. τοῦ Croix, σταυρουδάκι. 2) εἶδος φυτοῦ.
Croiseur, πλοῖον περιπλέον ἐπὶ καταδρομῇ ἢ κατασκοπεύσει. 2) εἶδος θαλασσίας χελιδόνος.
Croisière, θ. περίπλους ἐπὶ καταδρομῇ ἢ κατασκοπεύσει.
Croissance, ἡ εἰς ὕψος αὔξησις, ἀναδρομή.
Croissant, ante, ὁ αὐξάνων. 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἡμισέληνος ἢ πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα ἡμισελήνου, μηνίσκος, κλαδευτῆρι κτλ.
Croisure, θ. ὑφὴ τῶν διμίτων (ὑφασμάτων).
Croît, αὔξησις κτηνῶν, γεννοβόλημα.
Croître (croîs, croissons; croissais, croissions; crûs; croîtrai; crû), ῥ. αὐξάνω. πληθαίνω. §. φύομαι.
Croix, θ. σταυρός. ||. prendre la—, σταυροφορῶ. ||. grand croix, μεγαλόσταυρος τάγματος ἱπποτικοῦ.
Cromorne, σάλπισμα τοῦ μεγαλοργάνου (orgue).
Croquant, ante, τραγανιστός. §. (οὐσ. ἀρσ.) οὐτιδανός. §. (θ.) εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἀμύγδαλα.
Croque-abeilles, = Charbonnière καὶ Mésange.
Croquembouche, διάφορα εἴδη τραγανιστῶν ζυμαρικῶν (τρωγαλίων).
Croque-mort, νεκροθάπτης.
Croque-noisette ἢ

Croque-noix, = Muscardin.
Croque-note (-sol), μουσικὸς ἀφυὴς (ἀφιλόκαλος).
Croquer, ῥ. κοκκαλίζω. ||. (οὐδ.) τραγανίζω. §. αὐτοσχεδιάζω.
Croquet, εἶδος τραγανιστοῦ καὶ λεπτοῦ ἄρτου.
Croquette, θ. εἶδ. τηγανήτας, λουκμᾶς.
Croqueur, euse, ὁ τρώγων τι. ||. c'est un grand—, εἶνε πολυφάγος.
Croquignole, θ. εἶδ. ζυμαρικοῦ, ψαθοῦρι, §. = Chiquenaude.
Croquignoler, ῥ. = Chiquenauder.
Croquis, ἰχνογράφημα ἐκ τοῦ προχείρου. αὐτοσχεδίασμα,
Crosse, θ. ῥάβδος ἀρχιερ. ἢ ποιμεν., μαγκοῦρα. πατερίτσα. §. κοντάκι (τουφεκιοῦ).
Crossé, ée, ὁ φέρων crosse.
Crosser, ῥ. κουντῶ (σφαῖραν κτλ.) μὲ καμπύλην ῥάβδον. §. ξυλοκοπῶ. καταλαλῶ. περιυβρίζω.
Crossette, θ. κλαδὶ διὰ καταβολάδα, μόσχευμα. §. εἶδ. ἀρχιτεκτ. κοσμήματος.
Crosseur, ὁ σφαιρίζων μὲ καμπύλην ῥάβδον.
Crosillon, τὸ κυρτὸν ἄκρον τῆς μαγκούρας κτλ.
Crotte, θ. λάσπη. §. = Crottin.
Crotter, ῥ. λασπόνω.
Crottin, κόπρος (γιδιοῦ κτλ.), τριβόλια, σπύραθος.
Croulant, ante, καταῤῥέων, ἑτοιμόῤῥοπος.
Croulement, κατάπτωσις (βούλημα) οἰκοδομήματος.
Crouler, ῥ. πίπτω, κρημνίζομαι, βουλῶ. §. (μτβτ.) ῥίπτω τὸ (ναυπηγηθὲν) πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν.
Croulier, ère, (γῆ) συμπίπτουσα, μὴ στερεά.
Croup (Ἀγγλ.), εἶδος συνάγχης.
Croupade, θ. πήδημά τι τοῦ ἵππου.
Croupal, ale, (ἰατρ.), ὁ τοῦ croup.
Croupe, θ. τὰ ὀπίσθια (καπούλια) τοῦ ἵππου κλπ. §. ῥάχη βουνοῦ.
Croupé, ée (bien—), (ἵππος) ἔχων καλὰ ὀπίσθια.
Croupier (εἰς τὰ χαρτοπαιγν.), σύντροφος τοῦ τραπεζίτου.
Croupière, θ. ʼπιστιὰ (κουσκοῦνι) τοῦ ἀλόγου. ||. tailler des —s à q., τοῦ ἀνοίγω δουλειαίς.
Croupion, θ. τὸ κωλοκούκουρον.
Croupir, ῥ. σήπομαι ἀκινητῶν, λιμνάζω. §. (μτφορ.) κυλίομαι εἰς τὴν ἀμάθειαν κτλ.
Croupissant, ante, λιμνάζων, στάσιμος.
Croupissement, (ἰατρ.), σῆψις δι' ἀκινησίαν τῶν χυμῶν.
Croupon, βύρσα χωρὶς τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς κοιλίας.
Croustade, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ μὲ τραγανιστὴν κόραν (κρούσαν).
Croustillant, ante, τραγανιστός.
Croustille, θ. κομμάτιον κόρας ψωμίου.
Croustiller, ῥ. τρώγω κἄτι τι (τρωγαλίζω) ἵνα πίω.
Croustilleux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ἐκκλίνων ἐπὶ τὸ ἄσεμνον.
Croûte, θ. κόρα (πέτσα) ψωμίου ἢ ζυμαρικοῦ. §. κάρκαδον (πληγῆς). §. παλαιὰ καὶ κακὴ ζωγραφία. ||. cuirs en—, δέρματα ἀνέργαστα.
Croûte-à-charbon, εἶδ. φυτοῦ φυομένου εἰς τὰ μέρη τοῦ δάσους ὅπου ἐκαμινεύθησαν ἄνθρακες.
Croûtelette, θ. = Croustille.
Croûteux, euse, ὁ ἔχων κόραν (croûte).
Croûtier, ζωγράφος ἀδόκιμος. παλαιοπώλης εἰκόνων.
Croûton, κομμάτιον κόρας ψωμίου. βουκίτσα τηγανισμένη. 2) ζωγράφος ἀδόκιμος. §. (ἐν γέν.) σκωριά.
Croyable, ἐπίθ. πιστευτός.
Croyance, θ. πίστις, θρήσκευμα. §. πεποίθησις.
Croyant, ante, ὁ πιστεύων (θρησκευτικῶς), πιστός.
Crû, τόπος (φύων, παράγων τι). §. αὔξησις φυτῶν. ||. vin du—, οἶνος ἐντόπιος ἢ ʼσπιτικός. ||. cela est de votre—, τοῦτο εἶνε γέννημα (πλάσμα) τῆς φαντασίας σου.
Cru, ue, ὠμὸς, ἄψητος. §. (μτνμ.) ἄωρος, §. ἀκατέργαστος. §. δύσπεπτος. §. (μτφορ.) ἀπότομος. ἄσεμνος. § à—, (ἐπίρ.), ἐπὶ ψιλοῦ (τοῦ ἵππου). ἐπὶ γυμνοῦ τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἐδάφους.
Cru, ue, μτχ. πθ. τοῦ Croire.
Crû, ûe, μτχ. πθ. τοῦ Croître.
Cruauté, θ. σκληρότης.
Cruchade, θ. εἶδος πολτοῦ ἐξ ἀραβοσίτου, (Βλαχ.) μαμαλίγκα.
Cruche, θ. σταμνὶ, λαγύνα. §. (μτφορ.) ἠλίθιος, κούτσουρον.
Cruchée, θ. (μιὰ) λαγυνιά.
Crucherie, θ. ἀνοησία.
Cruchette, θ. = τῷ
Cruchon, σταμνάκι, λαγυνάκι.
Crucial, ale, (τομὴ) σταυροειδής, (χειρουργ.).
Crucifère, ἐπίθ. (βτν.), ὁ ἔχων σταυροειδῆ ἄνθη.
Crucifiement (-fîment), τὸ οὐσ. τοῦ -
Crucifier, ῥ. ἐπὶ σταυροῦ προσηλόνω, σταυρόνω.
Crucifix, εἰκὼν τοῦ σταυροῦ (τῆς σταυρώσεως).
Crucifixion, θ, σταύρωσις.
Cruciforme, ἐπίθ. σταυροειδής.
Crucigère, ἐπίθ. (βτν. καὶ ζωολογ.) σταυροφόρος.
Crucirostre, ἐπίθ. ὁ ἔχων σταυρωτὸν ῥάμφος.
Crudité, θ. τὸ ὠμὸν (ἄωρον κτλ.) τῶν τροφίμων. §. (μτφορ.) τὸ ἀπότομον ἢ ἄσεμνον τῶν ἐκφράσεων.
Crûe, θ, αὔξησις (τῶν ὑδάτων). §. ἀναδρομὴ (φυτοῦ, σώματος).
Cruel, elle, (καὶ ἐπίρ.) -ement, σκληρὸς, χαλεπὸς, ἀπάνθρωπος.
Cruentation, θ. (ἰατρ.) συῤῥοὴ αἵματος. αἱμάτωσις.
Crûment, ἐπίρ. ἀποτόμως.
Crural, ale, (ἀνατ.), ὁ τῶν μηρῶν.
Crustacé, ée, (ζωολογ.), ὁ ἔχων (κεκαλυμμένος μὲ) ὄστρακον, ὀστρακώδης. (ἰατρ.) ἐσχαρώδης. ||. (οὐσ. πληθ.) τὰ ὀστρακόδερμα (μαλακόστρακα) θαλάσσια ζῶα.
Crustacéologie, ἡ περὶ ὀστρακοδέρμων θεωρία.
Crustacéologue, ὁ περὶ τῶν ὀστρακοδέρμων πραγματευόμενος (φυσιολογῶν ἢ συγγράφων).
Crustacite, ὀστρακόδερμον ἀπολιθωμένον.

CRYPTE, θ. νεκροταφεῖον ὑπόγειον, κρύπτη.
CRYPLOGAME (καὶ ὅλη ἡ λοιπὴ σειρὰ τῶν ἀηδῶν ἀπ' αὐτοῦ λέξεων), ἐπιθ. (βτν.), κρυψίγαμον (φυτόν).
CRYSTAL, κρύσταλλον, (πλθ.) κρυστάλλινα σκεύη.
CRYSTALLERIE, θ. κρυσταλλουργία, -γεῖον.
CRYSTALLIER, κρυςαλλογλύπτης. §. κρυσταλλοθήκη.
CRYSTALLIÈRE, θ. κρυσταλλωρυχεῖον. §. μηχανὴ κρυσταλλουργική.
CRYSTALLIFÈRE, ἐπιθ. κρυσταλλοφόρος.
CRYSTALLIN, INE, κρυσταλλωτὸς, -λλώδης. §. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ κρυσταλλοειδὴς φακὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ κόρη. §. (θ.) εἶδ. φλυκταίνης περὶ τὴν ἀκροβυστίαν. §. εἶδος φυτοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ T.) μποῦζι.
CRYSTALLISABILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
CRYSTALLISABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς κρυσταλλώσεως.
CRYSTALLISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
CRYSTALLISER, ῥ. κρυςαλλοποιῶ, -οῦμαι.
CRYSTALLISOIR, ἀγγεῖον διὰ τὰς κρυσταλλοποιουμένας ὕλας.
CRYSTALLOGRAPHE, -GRAPHIE, κρυσταλλογράφος, -γραφία.
CRYSTALLOÏDE, ἐπιθ. κρυσταλλοειδής.
CUBAGE καὶ (θ.) CUBATURE, κυβομετρία.
CUBE, κύβος. §. κυβικός.
CUBÈBE, εἶδ. δένδρ. τῆς Ἰνδ. ꙋ ὁ πιπεροειδὴς αὐτοῦ καρπὸς χρήσιμος εἰς ἀφροδισιακὰς σκευασίας.
CUBER, ῥ. (ἀριθμ. ꙋ γεωμετρ.) εἰς κύβον ἀνάγω. καταμετρῶ κυβικῶς.
CUBIQUE, ἐπιθ. κυβικός.
CUBITAL, ALE, ὁ τοῦ ἀγκῶνος.
CUBITUS (Ατν.), τὸ χονδρότερον τῶν δύο κοκκάλων τοῦ βραχίονος.
CUCURBITACÉ, ÉE, (βτν.), κολοκυνθοειδής.
CUCURBITAIN, εἶδος σκώληκος ἐντοσθιδίου ὁμοιάζοντος κολοκυνθόσπορον.
CUCURBITÉ, θ. ὁ λέβης (τὸ κάτω μέρος) τοῦ ἀλαμβύκου.
CUCURBITÉ, ÉE, καὶ
CUCURBITIN, INE, κολοκυνθοειδής.
CUEILLAGE, συγκομιδὴ (καρπῶν). §. κένωμα ὑάλου ἢ μετάλλου χωνευομένου καὶ ἡ ποσότης ὅσην λαμβάνει ἑκάστοτε ἀπ' αὐτοῦ ὁ τεχνίτης.
CUEILLAISON, θ. συγκομιδὴ (καρπῶν).
CUEILLE, θ. (ναυτ.), φύλλον πανίου.
CUEILLÉE, θ. δεσμὶς συρμάτων τοῦ καρφιδοποιοῦ.
CUEILLETTE, θ. συγκομιδὴ (καρπῶν). §. συλλογὴ παλαιοπανίων πρὸς χαρτοποιίαν.
CUEILLEUR, EUSE, συλλέκτης (καρπῶν). §. μεταγγιστὴς τῆς ὑάλου.
CUEILLIE, θ. = CUEILLÉE.
CUEILLIR, ῥ. συλλέγω (καρποὺς), δρέπομαι. §. 'παίρνω μέρος τῆς ἐν τῷ χωνευτηρίῳ ὑάλου. §. κόπτω τὸ σύρμα διὰ τὰς καρφίδας.
CUEILLOIR, 'παναῖρι (κοφινάκι) διὰ τὰ συλλεγόμενα ὀπωρικά.
CUILLER ἢ (θ.) CUIELLÈRE, κοχλιάριον, χουλιάρι.
CUILLERÉE, θ. χουλιαριά.
CUILLERON, τὸ κοῖλον τοῦ χουλιαριοῦ.
CUINE, θ. ἴδε BESTE.
CUIR, δέρμα, τομάρι. §. ἡ ἄκαιρος χρῆσις τῶν στοιχείων t ꙋ s.
CUIRASSE, θ. θώραξ.
CUIRASSER, ῥ. θωρακίζω (κυρ. ꙋ μτφορ.).
CUIRASSIER, θωρακοφόρος (ἱππεύς).
CUIRATIER, ὁ ἐργάζων δέρματα, βυρσεύς.
CUIRE, ῥ. 'ψήνω. §. (μτνμ.) ὡριμάζω. §. (τρπρσ.) πονῶ, καίω.
CUIRER, ῥ. ἐνδύω μὲ δέρμα.
CUISAGE, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς μεταβολὴ τοῦ ξύλου εἰς κάρβουνον.
CUISANT, ANTE, δριμύς.
CUISEUR, ὁ ἐπὶ τῆς ἑψήσεως τῶν πηλίνων σκευῶν ἢ τοῦ μούστου.
CUISINE, θ. μαγειρεῖον. §. μαγειρική.
CUISINER, ῥ. μαγειρεύω.
CUISINIER, ÈRE, μάγειρος. §. (θ.) σκεῦος (φοῦρνος κινητὸς) ὅπου 'ψήνεται κρέας.
CUISSARD, σκέπασμα τῶν μηρῶν τοῦ στρατ., παραμηρίδιον.
CUISSART, ἐργαλεῖον πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀποκοπέντος μηροῦ.
CUISSE, θ. μηρὸς, 'μηρίον.
CUISSIÈRE, θ. δέρμα σκεπάζον τὸν μηρὸν τοῦ τυμπανιστοῦ.
CUISSON, θ. 'ψήσιμον. §. (μτνμ.) τσούξιμον (πόνου).
CUISSOT, μηρίον ἀγριμίου.
CUISTRE, σχολαστικός. παληάνθρωπος.
CUITE, θ. 'ψήσιμον (πηλίνων σκευῶν, ζαχάρεως κτλ.).
CUIVRAGE, τὸ οὐσ. τοῦ CUIVRER.
CUIVRE, χαλκός.
CUIVRÉ, ÉE χαλκόχρους.
CUIVRER, ῥ. σκεπάζω μὲ χαλκόν.
CUIVRETTE, θ. λαβὴ χαλκίνη προσηρμοσμένη εἴς τινα τῶν ἐμπνευστῶν ὀργάνων.
CUIVREUX, EUSE, χαλκοειδής.
CUIVRIQUE, ἐπιθ. ὁ τοῦ χαλκοῦ.
CUIVROT, ἐργαλ. (εἶδος τροχιλέας) τοῦ ὡρολογοποιοῦ.
CUL, πρωκτὸς, κῶλος. §. (μτνμ.) πάτος ἀγγείου. ||. cul-luisant, πυγολαμπὶς, (ἔντομ.). ||. cul-rouge, κοκκινόκωλος, εἶδ. πτηνοῦ. ||. cul-blanc, διάφορα εἴδη πτηνῶν. §. μικροέμπορος περιφερόμενος τὰ χωρία μὲ τὰς πραγματείας του ἐπὶ τῶν ὤμων. ||. — d'âne (de cheval), εἶδος θαλασσινοῦ, κολλητσιάνος. ||.— de jatte, κολοβὸς (ἄπους καὶ ἄχειρ) ἄνθρωπος. ||.— de sac, στενωπὸς ἀδιέξοδος, (T.) τσικμὰζ -σωκάκι. ||.— de lampe, κόσμημά τι τῆς ὀροφῆς καὶ τῶν βιβλίων, *ἀκρολύχνιον. ||.— de basse-fosse, φυλακὴ ὑπόγειος.
CULAIGNON, τὸ σακκὶ τοῦ δικτύου.
CULARD, ἡ λαβὴ τῆς (σιδηρουργ.) σφύρας.
CULASSE, θ. τὸ ὄπισθεν ἄκρον τοῦ κανονίου.
CULASSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
CULLASSER, ῥ. βάλλω culasse εἰς τὸ πυροβόλον.
CULATE, θ. = CULASSE.
CULAVE, θ. ἀγγεῖον ὅπου ἐξανα ψήνονται τὰ ὑαλικά.
CULBUTABLE, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις ν' ἀνατρέψῃ.

Culbute, θ. κυβίστησις, (Τ.) ταλᾶς. §. (μτφορ.) πέσιμον.
Culbuter, ῥ. ῥίπτω (καὶ οὐδ. πίπτω) κατακέφαλα, ἀνατρέπω, καταστρέφω.
Culbutis, σωρὸς πραγμάτων ἀνεστραμμένων.
Culée, θ. τὸ τελευταῖον βάθρον (στήριγμα) τῆς γεφύρας.
Culer, ῥ. (ναυτ.), ὀπισθοδρομῶ, (κοιν.) κολόνω.
Culeron, τὸ ὑπὸ τὴν οὐρὰν μέρος τῆς 'πιστιᾶς.
Culiciforme, ἐπιθ. κωνωποειδής.
Culier, ἐπίθ. boyau—, τὸ κωλάντερον.
Culière, θ. ἡ 'πιστιὰ (τὸ κουσκοῦνι) τῆς σέλλας. §. γοῦρνα διὰ τὰ νερὰ τῆς στέγης.
Culinaire, ἐπίθ. ὁ τῆς μαγειρικῆς.
Culinairement, ἐπίῤ. μαγειρικῶς.
Culminant, ἐπίθ., ὁ εἰς τὸ μέγιστον (ἀστρνμ.) ὕψος.
Culmination, θ. ἡ μεγίστη ὕψωσις (ἡ διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ διάβασις) ἀστέρος.
Culminer, ῥ. (ἀστρνμ.), διαβαίνω τὸ ζενὶθ τοῦ μεσημβρινοῦ.
Culmite, θ. εἶδος ἀπολιθώματος, καλαμίτης (λίθος).
Culot, τὸ ὑστερογενέστερον τῶν νεογνῶν ἢ τέκνων. §. τὸ κατάπατι. §. ὁ πυθμὴν τῆς λυχνίας. §. ἡ πύελος τῆς σφενδόνης.
Culottage, τὸ οὐσ. τοῦ Culotter.
Culotte, θ. βρακὶ (ἀνδρίκειον).
Culotter, ῥ. βρακόνω. §. καίω τὸν λουλάν.
Culotteur, ὁ καίων τοὺς λουλάδαις.
Culottier, -ère, ὁ πωλῶν δερμάτινα βρακία.
Colottin, παιδίον μικρὸν (νεωστὶ βρακωθέν).
Culpabilité, θ. ἐνοχὴ (εἰς ἔγκλημα).
Culte, λατρεία. §. θρησκεία.
Cultellaire, ἐπίθ. μαχαιροειδής.
Cultivable, ἐπίθ. γεωργήσιμος.
Cultivateur, γεωργός, γεωπόνος.
Cultiver, ῥ. καλλιεργῶ τὴν γῆν, γεωργῶ. §. (μτφορ.) θεραπεύω (τὰς μούσας κτλ.). §. περιέπω τὴν εὔνοιάν τινος. (ἐν γέν.) γυμνάζω, περιποιοῦμαι.
Cultural, ale, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν-
Culture, θ. καλλιέργεια τῆς γῆς. §. θεραπεία (φυτῶν, τεχνῶν κτλ.). ||. — des abeilles (de la soie etc), μελισσοκομία, μεταξοκομία κτλ.
Cumin, κύμινον, (φυτ. καὶ ἄρωμα).
Cumul, ἐπισώρευσις (δημοσ. θέσεων ἢ δικαιωμάτων).
Cumulard, ὁ ἐπισωρεύων εἰς ἑαυτὸν πολλὰς δημοσίας θέσεις συγχρόνως.
Cumulatif, ive, (ᛃ ἐπίῤ.) -ement, ὁ κατ' ἐπισώρευσιν (δικαιωμάτων ἢ ὑπουργημάτων).
Cumulation, θ. συνηθές. τὸ Cumul.
Cumuler, ῥ. ἐπισωρεύω (δικαιώματα ἢ ὑπουργήματα εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον).
Cunctateur (Λτν.), ὁ μακρύνων τὸν καιρὸν, χρονοτρίβης.
Cunéaire καὶ
Cunéiforme, ἐπίθ. σφηνοειδής.
Cunette, θ. (ὀχυρωμ.), τάφρος μὲ ὕδωρ ἐντὸς ἑτέρας ἀνύδρου.
Cuniculaire, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ λαγιδέως.
Cupide, ἐπίθ. εἰς ἄκρον φιλοκερδὴς, πλεονέκτης.
Cupidité, θ. ἄπληστος φιλοκέρδεια, πλεονεξία. (ἐν γέν.) σφοδρὰ ἐπιθυμία.
Cupidon, ὁ Ἔρως.
Cupressifolié, ée (βτν.), ὁ ἔχων κυπαρισσοειδῆ φύλλα.
Cupressiforme, ἐπίθ. κυπαρισσοειδής.
Cupressite, κυπαρισσῖτις (λίθος), εἶδος ἀπολιθώματος.
Cuprifère, ἐπίθ. ὁ περιέχων (κατὰ συμβεβηκὸς) χαλκόν.
Cuprification, θ. (χημ.), ἡ εἰς χαλκὸν μεταποίησις.
Cupulaire, ἐπίθ. (βτν.), κυπελλοειδής.
Cupule, θ. (βτν.) κύπελλον.
Cupulé, ée καὶ
Cupulifère, ἐπιθ. (βτν.), ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) κύπελλον.
Cupuliforme, ἐπίθ. (βτν.), κυπελλοειδής.
Curabilité, θ. τὸ ἰάσιμον (νόσου).
Curable, ἐπίθ. ἰάσιμος.
Curaçao, εἶδος ποτοῦ (ῥοζολίου) ἀπὸ νεράντζια.
Curage, πάστρευμα (λάκκου κτλ.) καὶ αἱ ὕλαι αἱ προϊοῦσαι δι' αὐτοῦ.
Curatelle, θ. τὸ καθῆκον τοῦ-
Curateur, trice, ἐπίτροπος (κηδεμὼν) ἀνηλίκου.
Curatif, ive, θεραπευτικός.
Curation, θ. θεραπεία (νόσου).
Curcuma, κρόκος ὁ Ἰνδικός.
Cure, φροντίς. §. θεραπεία νόσου. §. ὑπηρεσία καὶ κατοικία ἐφημερίου, ἐφημερία.
Curé, ἐφημέριος (ἐνορίας).
Cureau, ἐργαλ. τοῦ κυρευτοῦ τῆς ἐρέας.
Cure-dents, καλαμὶς διὰ τὰ ὀδόντια, ὀδοντογλυφὶς, (Τ.) χιλάλι.
Curée, θ. τὸ εἰς τὰ λαγωνικὰ διδόμενον μέρος τοῦ κυνηγίου. §. (μτφορ.) λάφυρον. ἕρμαιον.
Cure-feu, σκάλεθρον τῆς καμίνου τῶν σιδηρουργείων κλπ.
Cure-langue, ἐργαλεῖον (ξέστρον) πρὸς καθαρισμὸν τῆς γλώσσης.
Curement, καθάρισμα (λάκκου κτλ.).
Cure-môle, μηχανὴ πρὸς καθαρισμὸν λιμένος.
Cure-oreille, ὠτογλυφὶς, (Τ.) χιλάλι.
Cure-pied, ἐργαλεῖον πρὸς καθαρισμὸν τοῦ κοιλώματος τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου.
Curer, ῥ. παστρεύω (λάκκον κτλ.). §. (κυνηγ.) ταγίζω τὸ ὄρνεον. §. (κηπουρ.) κλαδεύω τὸ δένδρον.
Curet, τὸ δέρμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου τρίβουσιν οἱ χρυσωταὶ τὸ μίγμα των.
Curette, ἐργαλ. πρὸς καθαρισμὸν ἀντλίας (ξανίου κτλ.).
Cureur, καθαριστὴς (πηγαδίων κτλ.).
Cureux, βοηθὸς τοῦ κναφέως τῆς ἐρέας καὶ τοῦ παπλωματοποιοῦ.
Curial, ale, ὁ ἀνήκων εἰς ἐφημερίαν.
Curie, θ. μέρος τῆς φυλῆς παρὰ Ῥωμ., φρατρία, κουρία.
Curieux, euse, (ᛃ ἐπίῤ.) -ement, περίεργος.
Curiosité, θ. περιέργεια. §. (πλθ.) ἀντικείμενα περιεργείας ἄξια (σπάνια).
Curle, θ. ἑλίκτρα (σρήφτης) τῶν σανδαλιοῤῥάφων.
Curoir, καθαριστήριον τοῦ ὑννίου.

CURSIF, IVE, (γράψιμον) ὀγλίγωρον.
CURULE, ἐπίθ. (δίφρος) ὁ τῶν ἐν Ῥώμῃ ὑπάτων, ἀγκυλόπους.
CURURES, θ. πλθ. αἱ ἀκαθαρσίαι τῶν καθαριζομένων λάκκων.
CURVILIGNE, ἐπίθ. καμπυλόγραμμος.
CURVIROSTRE, ἐπίθ. (ζωολογ.), κυρτόῤῥαμφος.
CURVITÉ, θ. κυρτότης.
CUSCUTE, θ. ἐπίθυμον, (φυτ.).
CUSTODE, παραπέτασμα τῆς ἁγίας τραπέζης.
CUTANÉ, ÉE, ὁ τοῦ δέρματος.
CUTICULE, θ. ἐπιδερμίς.
CUTTER (Ἀγγλ.), μικρὸν πολεμικὸν πλοῖον, κόττερον.
CUVAGE, τὸ οὐσ. τοῦ CUVER.
CUVE (καὶ ὑποκορ. CUVEAU), θ. καδίον, κάδος. ληνὸς, πατητῆρι. ||.—de Venus, = CHARDON A FOULON ἢ CARDÈRE.
CUVÉE, θ. ὅσον κρασὶ γίνεται διὰ μιᾶς (εἰς τὸ αὐτὸ πατητῆρι).
CUVELAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
CUVELER (διπλασιάζεται τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἀσφαλίζω μὲ σανίδας τὸ ἔσωθεν φρέατος κτλ.
CUVELLEMENT, = CUVELAGE.
CUVER, ῥ. μένω καὶ βράζω εἰς τὸ καδί. ||. (μτφτ.)—son vin, χωνεύω κοιμώμενος τὸ κρασὶ ὅ,που ἔπια.
CUVERIE, θ. τὸ μέρος τῆς οἰνοθήκης ὅπου εἶνε οἱ κάδοι. §. βράσιμον τοῦ οἴνου ἐν τῷ κάδῳ.
CUVETTE, θ. λεκάνη (τοῦ νιψίματος). §. γοῦρνα ὅπου συῤῥέουν τὰ νερὰ τῆς στέγης.
CUVIER, καδίον διὰ τὴν θολόστακτην.
CYCLE, κύκλος, περίοδος.
CYCLIQUE, ἐπίθ., κυκλικὸς (ποιητής).
CYCLOÏDE, ἐπίθ. κυκλοειδής.
CYCLOPÉEN, ENNE, Κυκλώπειος.
CYGNE, κύκνος, (πτν.).
CYLINDRAGE, τὸ οὐσ. τοῦ CYLINDRER.
CYLINDRE, κύλινδρος.
CYLINDRER, ῥ. κυλινδρόω.
CYLINDRIQUE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. κυλινδροειδής.
CYMAISE, θ. (ἀρχιτ.), κυμάτιον, γλυφὴ περὶ τὰ ἄνω ἄκρα κορωνίδος.
CYMBALE, κύμβαλον, (μσσ. ὄργ.).
CYMBALIER, ὁ παίζων τὸ κύμβαλον, κυμβαλιστής.
CYNIQUE, ἐπίθ. κυνικός. §. ἀναίσχυντος.
CYNISME, φιλοσοφία ἢ ἀναίδεια κυνική.
CYPÉRACÉ, ÉE, καὶ
CYPÉROÏDE, ἐπιθ. (βτν.), κυπειροειδής.
CYPÉRUS, = SOUCHET.
CYPRÈS, δ. κυπάρισσος.
CYPRIÈRE, θ. κυπαρισσών.
CYTISE, δ. κύτισος.
CZAR, ὁ μονάρχης τῆς Ῥωσσίας
CZARIENNE, ἐπίθ. ἡ Ῥωσσικὴ (Αὐτοῦ Μεγαλειότης).
CZARINE, ἡ αὐτοκρατόρισσα τῆς Ῥωσσ.
CZAROWITZ, ὁ υἱὸς τοῦ μονάρχου τῆς Ῥωσσ., Καισαρίδης.

D

D, d, τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
DA, (μόρ. ἐπιτ.), δὰ, δῆτα.
DACTYLE, δάκτυλος (στίχου).
DADA, (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν νηπίων), ὁ ἵππος. §. (μτφορ.) ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς τὸν νοῦν τινος ἰδέα.
DADAIS, κουτὸς, (Τ.) διδᾶς.
DAGUE, θ. παραξιφίς. §. ξύστρα βιβλιοδέτου. §. (πλθ.) τὰ πρῶτα κέρατα τῆς ἐλάφου, πάτταλοι.
DAGUET, νεβρὸς πρωτόκερως, πατταλίας. §. εἶδος ἰχθύος, (ἄλλ.) AEGLEFIN.
DAHLIA καὶ (θ.) DAHLIE, εἶδ. φυτ. εὐανθοῦς, δάλεια.
DAIGNER, ῥ καταδέχομαι, ἀξιῶ.
DAILLOTS, πλθ. (ναυτ.) οἱ ξύλινοι κρίκοι τῶν ἱστίων.
DAIM, ἔλαφος ἡ πλατύκερως, πλατῶνι.
DAINE, θ. τὸ θηλυκὸν τοῦ DAIM.
DAINTIERS, πλθ. οἱ ὄρχεις τῆς ἐλάφου, (ἄλλ.) ROGNONS.
DAIS, στέγασμα (οὐρανὸς) θρόνου κτλ., κουβούκλιον.
DALEAU, τρύπα πρὸς ἐκροὴν τοῦ ὑγροῦ τοῦ καδίου ὅπου σκευάζεται τὸ Ἰνδικόν.
DALÈME, θ. εἶδος θερμάστρας χωρὶς καπνοῦ.
DALLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ DALLER.
DALLE, θ. πλὰξ (διὰ στρώσιμον). §. τέμαχος παστοῦ ἰχθύος. §. σωλὴν ὑδροδόχος περὶ τὴν στέγην.
DALLER, ῥ. στρώνω μὲ πλάκας.
DALMATIQUE, θ. στιχάριον.
DALOT, (ναυτ.) τρύπα πρὸς ἐκροὴν, ἔκρους.
DAM, (θλγ.), τιμωρία, κόλασις.
DAMAGE, τὸ οὐσ. τοῦ DAMER.
DAMAISINE, θ. = DAMESSINE.
DAMAN, εἶδος ζώου (marmotte) τῆς Ἀραβ. καὶ Συρ. πολυτίμου διὰ τὸ γουναρικόν του.
DAMAS, μεταξωτὸν (ἀτλάζι) μὲ πλουμίδια, δαμασκηνουργὲς (ὕφασμα). §. δαμασκηνὸν ξίφος, (Τ.) διμισκί. §. δαμάσκηνον, (ὀπωρ.).
DAMASQUINAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DAMASQUINER, ῥ. ἐμπάσσω εἰς

τὸν σίδηρον χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ ποικίλματα (φλεβία).
Damasquinerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Damasquineur, ὁ ποικίλλων τὸν σίδηρον, δαμασκηνουργός.
Damasquinure, θ. ἐργασία (ξίφους κτλ.) δαμασκηνουργής.
Damassade, θ. ὕφασμα λινομέταξον δαμασκηνουργές.
Damassé, ὕφασμα δαμασκηνουργές.
Damasser, ῥ. ποικίλλω ὑφαίνων κατὰ μίμησιν τοῦ damas. ||. (du linge) damassé, δαμασκοῦφής.
Damasserie, θ. ὑφαντήριον δαμασκηνουργῶν.
Damasseur, δαμασκοῦφάντης.
Damassin, ὕφασμα δαμασκηνουργὲς λεπτότερον τοῦ συνήθους.
Damassure, θ. τὸ ἔργον τοῦ damasseur.
Dame. θ. γυνή. κυρὰ, κυρία. ἀρχόντισσα. §. ἡ δάμα (εἰς τὸ παιγνίδιον τῶν πεσσῶν καὶ τῶν χαρτίων). §. ὁ ξύλινος κόπανος τῶν λιθοστρωτῶν. §. διάφορα εἴδη πτηνῶν καὶ ἰχθύων. §. (ὡς ἐπιφών. θαυμ.) πᾶ! δᾶ! ||. Notre-Dame, ἡ Παναγία. §. ἐκκλησία εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου.
Dame-jeanne, θ. εἶδος μεγάλης φιάλης, δαμετζάνα.
Damer, ῥ. βάλλω παίζων τὴν δάμαν μου ἀντικρὺ ἄλλης. ||. — le pion, ὑποσκελίζω. §. κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ξύλον ἵνα σκληρυνθῇ.
Dameret, γυναικάρεσκος, κυριτσάκης.
Damerette, θ. εἶδος ψυχῆς νυκτέρου (φαλαίνης).
Damessine, θ. εἶδος δαμασκηνοῦ.
Damette, θ. = **Bergeronnette** (à collier).
Damier, τὸ ἀβάκιον τοῦ ζατρικίου (τῆς δάμας κτλ.). §. εἶδος πτηνοῦ (θαλασσοβάτου), φυτοῦ, πεταλούδας καὶ κογχυλίου.
Damnable (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀξιοκατάκριτος. §. ἀποτρόπαιος.
Damnation, θ. καταδίκη (τῶν κολαζομένων).
Damner, ῥ. κολάζω (εἰς τὸν ᾅδην). τυραννῶ, βασανίζω.
Damoiseau (-**sel**), ἀρχοντόπουλον, τσελεμπάκης, κυριτσάκης.
Damoiselle, θ. ἀρχοντοποῦλα.
Dandin, εὐήθης, ματαιόσχολος, σαλάκων.
Dandinement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dandiner, ῥ. κινοῦμαι (ἀργῶν), σαλακωνεύομαι.
Dandrelin, κοφίνιον διὰ τὸ τρύγος.
Dandy (Ἀγγλ.), καλλωπιστὴς, *ἐθελόκομψος, κυριτσάκης.
Danée, θ. εἶδος φυτοῦ (πτερίδος).
Danger, κίνδυνος.
Dangereux, **euse**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἐπικίνδυνος.
Danois, σκύλος λεβρός.
Dans, (πρόθ.), ἐν, ἐντὸς, μέσα. (χρν.) εἰς.
Dansant, **ante**, χορευτικός. ||. soirée—, ἑσπερινὴ συναναστροφὴ μὲ χορόν.
Danse, θ. χορός. ||. —de Saint-Gui, εἶδος σπασμοῦ, σκελοτύρβη.
Danser, ῥ. χορεύω.
Danseur, **euse**, χορευτής, -εύτρια.
Dansotter ἢ **Dansoyer**, ῥ. χορεύω ὁπωσδήποτε, χοροπηδῶ.
Dard, ἀκόντιον. §. κεντρὶ (μελίσσης κτλ.).
Darder, ῥ. τινάζω, ἀκοντίζω. §. κτυπῶ μὲ τὸ ἀκόντιον, κατακοντίζω.
Dardeur, ὁ ἀκοντίζων (τὰς φαλαίνας).
Dardière, θ. εἶδος παγίδος.
Dardiller, ῥ. (κηπουρ.), ἐκφύω πλαγίας καὶ ἰθυτενεῖς παραφυάδας.
Dardillon, ἡ γλωχὶν τοῦ ἀγκίστρου.
Dariole, θ. εἶδος γαλακτόπηττας.
Darivette (-**votte**), θ. κοντάρι χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν τῶν σχεδιῶν.
Darnagasse, θ. = **Pie-Grièche** (**la grise**).
Darne, θ. τέμαχος ἰχθύος.
Darse καὶ (ὑποκορ.) **Darsine**, θ. τὸ ἔσωθεν (τὸ ἀσφαλέστερον) μέρος τοῦ λιμένος.
Dartre, θ. λειχὴν(α).
Dartreux, **euse**, λειχηνιῶν, λειχηνιάρης.
Dartrier, διάφορα εἴδη φυτῶν χρήσιμα εἰς τοὺς λειχῆνας, λειχηνοβότανον.
Dataire, ὁ ἐπὶ τῆς διεκπεραιώσεως ἀξιωματικὸς τῆς αὐλῆς τοῦ Πάππα.
Date, θ. ἡμερομηνία (ἐγγράφου). ἐποχὴ (συμβάντος).
Dater, ῥ. βάλλω τὴν ἡμερομηνίαν. §. (οὐδ.) ἄρχομαι ἀπὸ (ἐποχῆς τινος), χρονολογοῦμαι. §. ἀποτελῶ ἐποχήν.
Daterie, θ. τὸ ἐπὶ τῆς διεκπεραιώσεως γραφεῖον τῆς αὐλῆς τοῦ Πάππα.
Datif, **ive**, (Νμ.), ὁ διδόμενος (ἐπιβαλλόμενος) ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἡ δοτικὴ (πτῶσις).
Dation, θ. (Νμ.), δόσις (καθ' ὑποχρέωσιν). ||.—de tuteur, ἐπιβολὴ κηδεμόνος.
Datisme, δατισμός.
Datte, θ. φοινικοβάλανος, χουρμᾶς.
Dattier, δ. φοῖνιξ, χουρμαδιά.
Daube, θ. κρέας καπαμᾶς.
Dauber, ῥ. μαγειρεύω καπαμᾶν. §. (κοιν.) γρονθοκοπῶ, δέρνω. §. κακολογῶ.
Daubeur, κακολόγος.
Daubière, θ. χύτρα πρὸς ἕψησιν τοῦ daube, λοπάς.
Dauphin, δελφὶν (κῆτος). §. ὁ πρωτότοκος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλ.
Dauphine, θ. ἡ σύζυγος τοῦ κατὰ καιρὸν διαδόχου τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.
Daurade (ἀμφιβάλλω ἂν διαφέρῃ τῆς **Dorade**), θ. χρύσοφρυς, (ἰχθ.).
Davantage, ἐπίῤ. πλειότερον.
Davier, ὀδοντάγρα. §. ἐργαλ. τοῦ βαρελλοποιοῦ, τοῦ σιδηρουργοῦ, τοῦ τυπογράφου κτλ.
De, (πρόθ.), ἀπὸ, ἐκ. §. κατά. §. διά. §. περί. §. (ἀντὶ γενικῆς) le fils d'un tel, ὁ υἱὸς τοῦ δεῖνος. §. (πρὸς ἀπαρ. ἀντὶ τοῦ Νὰ) dites-lui de venir, εἰπέ τῳ νὰ ἔλθῃ. ||. (ἢ ἐλλειπτ.) et nous de rire, καὶ ἡμεῖς ἀρχίσαμεν νὰ γελῶμεν. ||. traîter q. de lâche (de traître etc.), ἀποκαλεῖν τινα ἄνανδρον (προδότην κτλπ.). ||. (καὶ ἐν εἴδει ἐπίῤ.) de nuit, διὰ νυκτός. ||. de bonne heure, ἐνωρίς. ||. de loin, μακρόθεν. ||. de fait, πραγματικῶς.

Dé, κύβος (παιγν.), ζάρι. 2) δακτυλήθρα.
Déalbation, θ. ἐκλεύκανσις.
Déarticulation, θ. = Abarticulation.
Débâchage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Débâcher, ῥ. ξεσκεπάζω (τὸ ὄχημα).
Débâclage, τὸ οὐσ. τοῦ Débâcler.
Débâcle, θ. σπάσιμον τοῦ πάγου (ποταμ.). (μτφορ.) καταστροφὴ (τύχης). §. ξεφόρτωμα.
Débâclement, = Débâclage.
Débâcler, ῥ. ἀδειάζω τὸν λιμένα (ἀπὸ τὰ κενὰ πλοῖα). §. (μτνμ.) ἀδειάζω τὸν τόπον (τὴν γωνιάν). §. (οὐδ.) σπάνει ὁ πάγος (τοῦ ποτ.).
Débâcleur, ὁ ἐπὶ τῆς τακτοθετήσεως τῶν ἐν τῷ λιμένι πλοίων.
Débagouler, ῥ. 'ξερνῶ. §. (μτφορ.) ἐξερεύγομαι (ὕβρεις, φλυαρίας).
Débagouleur, ἀχρειόστομος.
Debâillonner, ῥ. ξεκαπιστρόνω.
Déballage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Déballer, ῥ. λύω δέμα πραγματειῶν.
Débandande (à la), ἐπίρ., ατάκτως.
Débandement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Débander, ῥ. ἐκβάλλω τὸ δέσιμον (πληγῆς κτλ.). §. ξετεντόνω (τὸ τόξον κτλ.). §. (αὐτπθ.) σκορπίζομαι ἐν ἀταξίᾳ.
Débanquer, ῥ. ἀνασκευάζω τὴν τράπεζαν (κερδίζω ὅλην τὴν ἐνθήκην, ὅλα τὰ χρήματα) τοῦ τραπεζούχου εἰς τὰ χαρτοπαίγνια. 2) (ναυτ.) ἐκβάλλω τὰ ἑδώλια τῆς λέμβȣ. 3) (οὐδ.) ἀφίνω τὰ παράλια τῆς γῆς μετὰ τὸ τέλος τῆς ἁλείας.
Débaptiser, ῥ. ἀλλάζω τὸ ὄνομά τινος, τὸν ξεβαπτίζω.
Débarbariser, ῥ. ἀπαλλάττω τινὰ τῆς βαρβαρότητος.
Débarber, ῥ. (γεωργ.) κόπτω τὰς λεπτὰς καὶ περιττὰς ῥίζας τῆς ἀμπέλου.
Débarbouiller, ῥ. πασρεύω νίπτων (τὸ πρόσωπον).
Débarbouilloir, προσόψιον διὰ σφούγγισμα (καθάρισμα) τοῦ προσώπου.
Débarcadère (Ἰσπν.), σκάλα (λιμένος). §. ἀποβάθρα σιδηροδρόμου.
Débardage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Débarder, ῥ. ἐκβάλλω ξύλα ἀπὸ πλοίου ἢ δάσȣς. (ἐν γέν.) ξεφορτόνω.
Débardeur, ὁ ξεφορτόνων ξύλα (ἀπὸ πλοίου).
Débarqué, ée, (ὡς ἐπίθ.), νέηλυς.
Débarquement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Débarquer, ῥ. ἀποβιβάζω (καὶ οὐδ. -άζομαι) ἀπὸ τοῦ πλοίȣ εἰς τὴν ξηράν. ||. (ὡς οὐσ.) ὁ καιρὸς καὶ ὁ τόπος τῆς ἀποβιβάσεως.
Débarras, ἀφαίρεσις ἐμποδίου (ἐνοχλήσεως), ξεφόρτωμα.
Débarrasser, ῥ. ἀφαιρῶ ἐμπόδιον, ἀπαλλάττω, ξεμπερδεύω. ξεφορτόνω.
Débarrer, ῥ. ἐκβάλλω τὴν ἀμπάραν (θύρας κτλ.).
Débarricader, ῥ. ἀφαιρῶ τὰς barricades.
Débat, συζήτησις. §. λογοτριβή, φιλονεικία.
Débatelage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Débateler, ῥ. ἐκβάλλω (ξεφορτόνω) ἀπὸ τοῦ πλοίου.
Débâter, ῥ. ξεσαμαρόνω.
Débattre, ῥ. συζητῶ. §. (αὐτπθ.) παραδέρνω.
Débauche, θ. κραιπάλη, οἰνοφλυγία. ἀσέλγεια, ἀκολασία.
Débaucher, ῥ. διαφθείρω. ξελογιάζω.
Débaucheur, euse, ὁ ξελογιάζων.
Debet (Λτν.), τὸ ὀφειλόμενον ἀπὸ ὑπολόγου.
Débiffer, ῥ. χαλνῶ, ἐξασθενίζω.
Débile (καὶ ἐπίρ. -ment), ἐπίθ. ἀδύνατος, ἄτονος.
Débilitant, ante, (ἰατρ.), ἐξασθενιστικός.
Débilitation, θ. ἐξασθένισις, ἀδυνάτισμα.
Débilité, θ. ἀδυναμία.
Débiliter, ῥ. ἀδυνατίζω.
Débillardement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Débillarder, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ περιττὰ μέρη ξύλου. 2) ὑφαιρῶ τὴν πέτραν ἥτις ἐκράτει κιβώτιον κτλ. εἰς ἰσοῤῥοπίαν.
Débiller, ῥ. ξεζεύγω τοὺς ἵππους τοὺς ῥυμȣλκοῦντας πλοῖον.
Débine, θ. (χυδ.), ἐσχάτη στενοχωρία, ἀμηχανία.
Débiner, ῥ. (γεωργ.) = Biner, διβολίζω (τὴν ἄμπελον). 2) κακολογῶ, δυσφημίζω. 3) (οὐδ.) περιπίπτω εἰς ἀμηχανίαν.
Débit, πώλησις ταχεῖα (πραγματειῶν). §. τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, ἀπαγγελία. §. μετάλλευσις δάσους.
Débitage, τὸ οὐσ. τοῦ Débiter (κυρ. ἐπὶ ξυλείας δάσους.)
Débitant, ante, ὁ πωλῶν (λιανικῶς).
Débiter, ῥ. πωλῶ λιανικῶς. §. (ἐμπορ.) χρεόνω. §. ἀπαγγέλλω. σπερμολογῶ. §. μεταλλεύω δάσος, πωλῶ καταλλήλως τὰ διάφορα μέρη δένδρου.
Débiteur, euse, ὁ πωλῶν (διαδίδων) ψεύδη.
Débiteur, trice, χρεώστης.
Débitter, ῥ. (ναυτ.), ξετυλίσσω τὸ σχοινίον ἀπὸ τοῦ πασσάλȣ.
Débituminisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Débituminiser, ῥ. (χημ.), ἀφαιρῶ τὴν ἄσφαλτον.
Déblai, σήκωμα χωμάτων κτλ. πρὸς ἐξομάλυνσιν γηπέδου καὶ αὐτὰ τὰ οὕτως ἐκβαλλόμενα χώματα κτλ.
Déblaiement, τὸ οὐσ. τοῦ Déblayer.
Déblanchi, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déblanchir, ῥ. ἐξαφρίζω τὸ μέταλλον. §. ἐκβάλλω ὅλον τὸ χρωματισὸν μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ.
Déblatération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Déblatérer, ῥ. ὁμιλῶ θρασέως (φωνασκῶ) κατά τινος.
Déblayer, ῥ. σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην χώματα κλπ. ἵνα ἀνοίξῃ ὁ τόπος.
Débloquage, καὶ
Débloquement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Débloquer, ῥ. λύω τὸν ἀποκλεισμόν. 2) (τυπγρφ.) ἀλλάσσω τὰ χαλασμένα στοιχεῖα.
Déboire, ἀηδία.
Déboisement, τὸ οὐσ. τοῦ
Déboiser, ῥ. ἀφαιρῶ τόπου τινὸς ('τὸν γυμνόνω ἀπὸ) τὰ δάση.
Déboîtement, ἐξάρθρωσις (ὀσέȣ).
Déboîter, ῥ. ἐξαρθρόνω (κόκκαλον). §. ἐξηλόνω (συναρμογήν).
Débonder, ῥ. ξεσπάνω (κυρ. καὶ μτφορ.). §. = τῷ -
Débondonner, ῥ. ἐκβάλλω τὸν πεῖρον (τοῦ βαγενίου κτλ.).

Débonnaire (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ἁπλοῦς, ἀγαθός.
Débonnaireté, θ. ἁπλότης (τρόπων), ἀγαθότης.
Débonneter, ῥ. ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ὄνυχος τὸ χάρτινον πῶμα τοῦ πυροτεχνήματος.
Déboqueter, ῥ. ἐκβάλλω τὰς περὶ τὸ πασσάλωμα σανίδας.
Débord, τὸ ὑπὲρ τὴν ἅλυσον μέρος τοῦ νομίσματος. §. τὸ ὑπὲρ τὸ πεπατημένον μέρος τῆς ὁδοῦ. §. τὸ ἐξέχον ἐν εἴδει οὐΐας τοῦ ἐσωπανίου.
Débordé, ée, ξεχειλισμένος, ξέχειλος. §. (μτφορ.) ἀκόλαστος, ἐκδεδιητημένος.
Débordement, ξεχείλισμα (ποτ.), πλημμύρισμα. §. (μτνμ.) εἰσβολὴ ἐχθρῶν. §. ἀκολασία.
Déborder, ῥ. ἐκβάλλω τὴν ᾤαν (τὸν γῦρον) φορέματος κτλ. §. (οὐδ.) ἐξέχω. §. ξεχειλίζω. §. (στρατ.) ὑπερφαλαγγέω, ὑπερκεράω.
Débordoir, ἐργαλ. (γλύφανον) τοῦ βαρελλοποιοῦ κτλ.
Débotter, ῥ. ἐκβάλλω τὰ ὑποδήματα, ὑπολύω.
Débotter, ὁ καιρὸς καὶ ἡ πρᾶξις τῆς ὑπολύσεως.
Débouché, ἔξοδος στενοῦ (αὐλῶνος), διεκβολὴ (ὄρους κτλ.). §. (μτφορ.) τρόπος ἐξαγωγῆς καὶ πωλήσεως τῶν προϊόντων τόπϐ.
Débouchement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déboucher, ῥ. ξεστουππόνω. §. ἀδειάζω (τὸν τόπον). §. ἐξανοίγω (τὸν νοῦν). §. (οὐδ.) ἐκβαίνω ἀπὸ στενόν. §. (ἐπὶ ποτ.) ἀναστομοῦμαι, χύνομαι.
Débouchoir, ἐργαλ. τοῦ λιθοξόϐ.
Déboucler, ῥ. ξεθηλυκόνω (λωρίον, ζώνην κτλ.), ξεστρήφω (σγουρόν).
Débouillage καὶ
Débouilli, τὸ οὐσ. τοῦ-
Débouillir, ῥ. δοκιμάζω ἢ ἐξαλείφω διὰ τοῦ βρασίματος τὴν βαφὴν ὑφάσματος.
Débouillissage, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Débouquement, διέκπλους μεταξὺ νήσων (εὐρίπων).
Débouquer, ῥ. ἐκπλέω ἀπὸ τοῦ μεταξὺ νήσων στενοῦ εἰς τὸ πέλαγος.
Débourbage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Débourber, ῥ. καθαρίζω ἀπὸ τὴν λάσπην, ξελασπόνω. §. λαγαρίζω (μεταγγίζων) τὸν οἶνον.
Débourgeoiser, ῥ. ἀπαλλάττω τινὰ τῶν ἀγενῶν τρόπων του (τῆς χυδαιότητός του).
Débourrer, ῥ. ἐκβάλλω τὸ ςυππὶ (τοῦ πυροβόλου). §. (μτφορ.) ἀπαλλάττω τινὰ τῆς σκαιότητός του.
Débours καὶ (συνηθές.) **déboursé**, προκαταβολὴ χρημάτων πρὸς δαπάνην.
Débourser, ῥ. ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ βαλαντίου χρήματα, ἐξοδεύω.
Debout, (ἐπίῤ.), ὀρθά, ὄρθιος, ἐπὶ ποδός.
Débouter, ῥ. (δικνμ.) κηρύττω ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησίν τινος.
Déboutonner, ῥ. ξεκουμβόνω. §. (μτφορ.) **se**—, ξεμυστηρεύομαι
Débrailler(**se**—), ῥ. ξεστηθιάζομαι.
Débraisage καὶ
Débraisement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Débraiser, ῥ. ἐκβάλλω τὴν καρβουνιὰν τοῦ φούρνου.
Débredouiller, ῥ. (εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων) παύω τὸ bredouille, ἐμποδίζω τὸν ἀνταγωνιστήν μου νὰ κερδίσῃ διπλοῦν ἢ τετραπλοῦν τὸ παιγνίδι. (μτφορ.) μεταβάλλω τὴν δυσμένειαν τῆς τύχης· ἐπιτυγχάνω τέλος πάντων.
Débridée, θ. ὅσον πληρώνει τις ἵνα φάγῃ μόνον ὁ ἵππος τϐ εἰς ξενοδοχεῖον.
Débridement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Débrider, ῥ. ἐκβάλλω τὸν χαλινόν. §. τελειόνω τι ταχέως. τρώγω βιαστικά. §. (χειρϐργ.) ἀνοίγω τὴν πληγήν. §. λύνω τὴν πέτραν ἀναβιβασθεῖσαν ἤδη ἀπὸ τοῦ λιθοτομείου. ‖. sans —, χωρὶς νὰ σταθῇ τις· ἀδιακόπως.
Débrillanter, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν στιλπνότητα.
Débris, σύντριμμα, λείψανον.
Débrochage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Débrocher, ῥ. ξεπερνῶ τὰ φτίλια ἢ τὰ κηρία ἀπὸ τῶν ὀβελῶν. §. ἐκβάλλω τὰ ἐπικαλύμματα βιβλίου χαρτοδεμένου.
Débrouillable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς διεξελίξεως (διασαφήσεως κτλπ.)
Débrouillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Débrouiller, ῥ. ξεμπερδεύω, ξεκαθαρίζω. τακτοποιῶ.
Débrouilleur, euse, ὁ ἐνεργῶν τὴν ἢ συνεργῶν πρὸς διεξέλιξιν (ξεκαθάρισιν κτλ.).
Débrûler, ῥ. (χημ.) = **Désoxygéner**.
Débrutir, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ γεώδη, (τὰ ἄχρηστα) μέρη λίθου κτλ.
Débrutissement, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Débûché ἢ **Débûcher**, (κυνηγ.) ἡ ἀπὸ τοῦ δάσους ἐξόρμισις τοῦ ἀγριμήου.
Débûcher, ῥ. (κυνηγ.) ἐκβαίνω τοῦ δάσϐς.
Débusquement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Débusquer, ῥ. ἐκβάλλω τὸ ἀγρίμηον τοῦ δάσους ἢ τῆς φωλεᾶς τϐ. §. (συνήθ. μτνμ.) ἐκβάλλω τινὰ τῆς θέσεως ὅπου ἐφύλαττεν ἢ ἐφυλάττετο.
Début, αἱ πρῶται πράξεις, ἡ ἀρχή.
Débutant, e, μτχ. (ὡς ἐπίθ.) τοῦ-
Débuter, ῥ. πρωτοπαρισάνω εἰς θέατρον, (ἐν γέν.) κάμνω τὴν πρώτην δοκιμὴν (τὰ πρῶτα βήματα, προοιμιάζω) εἰς ἔργον τι.
Deçà, (πρόθ. ἢ ἐπίῤ.), ἐντεῦθεν.
Décacheter, ῥ. ἀποσφραγίζω, ξεβουλλόνω.
Décadaire, ἐπιθ. ὁ κατὰ δεκάδας, δεκαδικός.
Décade, θ. δεκὰς (ἡμερῶν).
Décadenasser, ῥ. ἐκβάλλω (τὴν κρεμαστὴν) κλειδωνιὰν ἀπό.
Décadence, θ. παρακμή, ἔκπτωσις.
Décadi, ἡ δεκάτη (ἡμέρα) τῆς δεκάδος.
Décagone, ἐπιθ. δεκάγωνος.
Décagramme, (μέτρ. βάρ.), δεκάγραμμον.
Décaisser, ῥ. ἐκβάλλω τοῦ κιβωτίου.
Décalage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décaler, ῥ. ὑφαιρῶ τὰ ὑποστηρίγματα δοκοῦ (μηχανῆς κτλ.).
Décalitre, (μέτρ. χωρητ.), δεκάλιτρον.
Décalogue, αἱ 10 ἐντολαί, ὁ Δεκάλογος.

Décalotter, ρ. ἐκβάλλω τὴν σκούφιαν ἢ τὸ ἐπάνω.
Décalque, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décalquer, ρ. ξεσηκόνω τὸ ἀντίτυπον (calque) εἰκόνος εἰς τὸ χαρτίον ἢ εἰς τὴν πλάκα.
Décamètre, (μέτρ. ἐκτ.), δεκάμετρον.
Décampement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décamper, ρ. σηκόνω τὸ στρατόπεδον. §. (μτνμ.) ἀναχωρῶ βιαστικά.
Décanat, ἡ ἀξία τοῦ Doyen.
Décanoniser, ρ. ἐξαλείφω τοῦ καταλόγου τῶν ἁγίων.
Décantage καὶ (θ.) **Décantation**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décanter, ρ. (χημ. ἢ φαρμακ.) μεταγγίζω ὑγρὸν κατασταλάξαν.
Décapage, τὸ οὐσ. τοῦ Décaper.
Décapelage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décapeler, ρ. (ναυτ.), ἐκβάλλω τὰ κατάρτια.
Décaper, ρ. (χημ.) ἀφαιρῶ τὴν σκωρίαν (τὸ ὀξείδιον) μετάλλου. 2) (ναυτ.) περνῶ ἀκρωτήριον.
Décapeur, ὁ ξεσκωριάζων τὰ μέταλλα.
Décapitation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Décapiter, ρ. ἀποκεφαλίζω.
Décapuchonner, ρ. ἐκβάλλω τὴν κουκκούλαν μοναχοῦ.
Décarbonater, ρ. (χημ.), ἀφαιρῶ τοῦ μεταλλικοῦ ὀξέος τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ.
Décarburation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Décarburer, ρ. (χημ.), ἀφαιρῶ τὸ ἀνθρακῶδες μέρος τοῦ μετάλλου.
Dércardinaliser, ρ. ἀφαιρῶ τὸ καρδιναλικὸν ἀξίωμα.
Décarêmer (se—), ρ. ἀπονηστίζομαι.
Décarrelage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décarreler, ρ. ἐκβάλλω τὰς πλάκας (ἐδάφους), τὸ ξεστρόνω.
Décaser, ρ. = Déloger.
Décasyllabe ἢ **Débasyllabique**, ἐπίθ. δεκασύλλαβος.
Décatir, ρ. ἐκβάλλω τὴν κόλλαν ὑφάσματος.
Décatissage, τὸ οὐσ. τοῦ Décatir.
Décatisseur, ὁ ἐκβάλλων τὴν κόλλαν τῶν ὑφασμάτων.
Décaver, ρ. (εἰς τὰ τυχηρὰ παιγνίδια) κερδίζω ὅλην τὴν ἐνθήκην τοῦ ἀνταγωνιστοῦ μου.
Décéder, ρ. τελευτῶ, ἀποβιῶ.
Déceindre (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ρ. λύω (ἀφαιρῶ) τὴν ζώνην, ξεζώνω.
Décèlement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déceler, ρ. ἀποκαλύπτω (κρυπτόν τι).
Décembre, δεκέμβριος.
Décemment, ἐπίρ. κοσμίως, εὐσχήμως.
Décemvir, δέκαρχος (ἐν Ῥώμῃ).
Décemviral, ale, δεκαρχικός.
Décemvirat, ἡ ἀξία τῶν δεκάρχων.
Décence, θ. σεμνότης, κοσμιότης, εὐσχημοσύνη.
Décennal, ale, δεκαετής.
Décent, ente, κόσμιος, εὔσχημος, σεμνός.
Décentoir, ἐργαλ. τοῦ ἐδαφοστρώτου.
Décentralisable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς décentralisation.
Décentralisateur, trice, ὁ ἐνεργῶν τὴν-
Décentralisation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décentraliser, ρ. ἀναιρῶ τὴν συγκέντρωσιν (τῶν πολιτικῶν δυνάμεων).
Déception, θ. ἀπάτη.
Décercler, ρ. ἐκβάλλω τὰ στεφάνια (βαρελλίου κτλ.).
Décerner, ρ. ψηφίζομαι (τιμὰς κτλ. ὑπέρ τινος), ἀπονέμω (βραβεῖον κτλ.). §. διατάττω.
Décès, ἀποβίωσις.
Décevant, ante, ἀπατηλός.
Décevoir, ρ. ἀπατῶ.
Déchagriner, ρ. διασκεδάζω τὴν λύπην.
Déchaînement, ὁρμή, παραφορά.
Déchaîner, ρ. λύω ἀπὸ τὴν ἅλυσον. §. (μτφορ.) ἐρεθίζω κατά τινος.
Déchalement, τὸ οὐσ. τοῦ
Déchaler, ρ. (ἡ θάλασσα) ἀποσύρεται. §. (ἡ τρόπις τοῦ πλοίου) φαίνεται.
Déchanter, ρ. ἀλλάζω ὕφος.
Déchaperonner, ρ. (κυνηγ.) ξεκουκκουλόνω τὸ ὄρνεον. §. (οἰκοδ.) ἀφαιρῶ τὸν θριγκὸν τοίχου.
Décharge, ξεφόρτωμα. §. ἄδειασμα (πυροβόλου). §. ἐκροὴ (ὑδάτων). §. (μτφορ.) ἐξόφλησις. §. δικαιολόγησις (ἐγκαλουμένου).
Déchargement, ξεφόρτωμα (πλοίου ἢ ἁμάξης). §. ἄδειασμα (πυροβόλου).
Déchargeoir, ἔκρους (δεξαμενῆς). §. κύλινδρος ὅπου τυλίσσεται ἀπὸ τοῦ ἀντίου τὸ ὕφασμα.
Décharger, ρ. ξεφορτόνω. §. ἀδειάζω (πυροβόλον). §. (μτφορ.) ἀπαλλάττω (ὑποχρεώσεως), ἐξοφλῶ. ἀνακουφίζω. ‖. (αὐτπθ.) ξεθυμαίνω. (ἐπὶ χρωμ.) ξεθωριάζω. (ἐπὶ ὑγρ.) ξεχύνομαι.
Déchargeur, ὁ ξεφορτόνων κτλ.
Décharner, ρ. ἀφαιρῶ τὰς σάρκας (πτώματος). §. κόπτω βαθέως τοὺς κλάδους δένδρου, τὸ κοντοκλαδεύω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἰσχνός, ἄσαρκος. §. (μτνμ.) ξηρός, ἄχαρις.
Déchasser, ρ. (χορεύων) βηματίζω πρὸς τὰ ἀριστερά. §. ἐκβάλλω τὸ ἐμπηγμένον ἔμβολον.
Déchaumage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déchaumer, ρ. γεωργῶ ἀγρὸν καλαμοσκέπαστον.
Déchaussage καὶ
Déchaussement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déchausser, ρ. ἐκβάλλω τὰ ὑποδήματα, ὑπολύω. §. (γεωργ.) ξελακκόνω (δένδρον). §. (χειρουργ.) περισαρκίζω (τὸν ὀδόντα).
Déchaussière καὶ **Déchaussure**, θ. (κυνηγ.), κοίτη (λημέρι) λύκου.
Déchaussoir, ἐργαλ. πρὸς περισαρκισμὸν τῶν ὀδόντων.
Déchéance, θ. ἀποβολὴ δικαιώματος, ἔκπτωσις. ἐκθρονισμός.
Déchet, ἐλάττωσις τοῦ ὄγκου, (κοιν.) φύρα, ἔκπτωσις τῆς ἀξίας (τῆς ὑπολήψεως).
Décheveler, ρ. ξεμαλλιάζω.
Déchevêtrer, ρ. ξεκαπιστρόνω.
Décheviller, ρ. ἐκβάλλω τὸ ἔμβολον τὸ συνέχον δύο ξύλα κτλ.
Déchiffrable, ἐπιθ. ἀναγνωστός.
Déchiffrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déchiffrer, ρ. ἀναγινώσκω δυσανάγνωστον ἢ συνθηματικὸν γράψιμον. §. (μτφορ.) διασαφῶ, ξεκαθαρίζω.
Déchiffreur, ὁ ἀναγινώσκων εὐκόλως δυσανάγνωστα γράμματα κτλ.
Déchiqueter, ρ. κόπτω εἰς λε-

πτά, λιανίζω. §. (τεχν.) κάμνω τὰς τρύπας ὅπου θὰ προστεθῇ ἢ λαβῇ πηλίνου σκεύους.

Déchiqueteur, euse, ὁ ἔχων ἔργον τὴν-

Déchiqueture, θ. ἡ εἰς λεπτὰ διατομὴ τῶν ὑφασμάτων κλπ.

Déchirage, διάλυσις σχεδίας ἢ πλοίου.

Déchirant, ante, ὁ ῥαγίζων τὴν καρδίαν, οἰκτρὸς, γοερός.

Déchirement, ῥῆξις, σχίσιμον. §. διαίρεσις ἐσωτερικὴ, διχόνοια.

Déchirer, ῥ. σχίζω, σπαράττω. διαλύω (πλοῖον). §. (μτφορ.) θλίβω καιρίως. §. κακολογῶ.

Déchireur, ὁ κομματιάζων τὰ ἄχρηστα πλοῖα καὶ ἐμπορευόμενος τὴν ξυλικήν των.

Déchirure, θ. σχίσμα, σχίσιμον.

Déchoir (déchois, déchoyons; déchus; décherrai, déchu), ῥ. ῥ. ἐκπίπτω.

Déchouer, ῥ. = **Déséchouer**.

Déchristianiser, ῥ ἀφαιρῶ τινος τὸν χριστιανισμόν.

Déchu, ue, μτχ. πθ. τοῦ **Déchoir**. ||. (ὡς ἐπίθ.) ἔκπτωσις.

Déciare, τὸ δέκατον τοῦ Γαλλ. πλέθρου (are).

Décidément, ἐπίῤ. ἐξ ἀποφάσεως, ἐξ ἅπαντος

Décidence, θ. (ἰατρ.) χαύνωσις τῆς γαστρὸς τῆς ἐγκύου (ὅταν ᾖ νεκρὸν τὸ βρέφος).

Décider, ῥ. ἀποφασίζω.

Decideur, ὁ ἀποφασίζων περὶ πάντων ὡς ἀπὸ τρίποδος.

Décidu, ue, (βτν.), ὁ πίπτων (καταπίπτων), μὴ διαμένων.

Décigramme, (μετρολογ.), τὸ δέκατον τοῦ γραμμαρίου.

Décilitre, τὸ 10ον τῆς λίτρας.

Décimable, ἐπιθ., δεκατεύσιμος.

Décimal, ale, (ἀριθμ.), δεκαδικός.

Décimateur, δεκατιστής.

Décimation, θ. δεκάτευσις.

Décime, τὸ 10ον τοῦ Γαλλ. φράγκου.

Décimer, ῥ. θανατόνω ἕνα ἐκ τῶν δέκα, δεκατεύω.

Décimètre, τὸ 10ον τοῦ μέτρου.

Décintrement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Décintrer, ῥ. ἐκβάλλω τὰ στηρίγματα (καλούπια) τοῦ θόλου.

Décintroir, ἐργαλ. οἰκοδομ. πρὸς διάσπασιν τῶν κρημνιζομένων κτιρίων.

Décirer, ῥ. ἀπαιρῶ τὸν κηρὸν τὸν καλύπτοντα τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος.

Décisif, ive, ἀποφασιστικὸς, κρίσιμος. §. ἰταμός.

Décision, θ. ἀπόφασις.

Décisivement, ἐπίῤ. ἀποφασιστικῶς.

Décisoire, ἐπίθ. (Νμ.), = **Décisif**.

Décivilisable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἐκβαρβαρώσεως.

Décivilisant, ante καὶ

Décivililateur, trice, ὁ ἐνεργῶν τὴν ἢ συνεργῶν πρὸς-

Décivilisation, θ. ἐκβαρβάρωσις.

Déciviliser, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν πολιτισμὸν, ἐκβαρβαρόω.

Déclamateur, ὁ φωνασκῶν.

Déclamation, θ. ἡ μετ' ἤθους ἀπαγγελία. ἔμφασις. §. (ἐπὶ κακοῦ) φωνασκία.

Déclamatoire, ὁ μετὰ φωνασκίας, ἐμφατικός. §. πομπώδης.

Déclamer, ῥ. ἀπαγγέλλω μὲ ἔμφασιν. §. φωνασκῶ. καταβοῶ.

Déclaratif, ive, = **Déclaratoire**.

Déclaration, θ. διακήρυξις. δηλοποίησις. ὁμολογία.

Déclaratoire, ἐπιθ. δηλοποιητικός.

Déclarer, ῥ. δηλοποιῶ, γνωστοποιῶ. κηρύττω (πόλεμον). ἀποφαίνομαι. ||. (αὐτπθ.) ἀναφαίνομαι.

Déclassement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Déclasser, ῥ. ἀνατρέπω τὴν τάξιν (κλάσιν) εἰς ἣν ἀνήκει τι, τὸ ἐκβάλλω τῆς ἀνηκούσης αὐτῷ κλάσεως.

Déclimater, ῥ. κάμνω τινὰ ἢ τὶ νὰ ξεσυνηθήσῃ τὸ κλίμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐσυνείθισε, μεταφέρω εἰς ἄλλο κλίμα.

Déclin, παρακμή. ἔκπτωσις.

Déclinabilité, θ. ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ-

Déclinable, ἐπίθ. (γρμτ.) κλιτός.

Déclination, θ. (γρμτ.) κλίσις. §. (ἀστρνμ.) ἔκκλισις.

Déclinateur, ἐργαλ. προσδιορίζον τὴν κλίσιν τῆς ἐπιφανείας ἢ τῆς μαγνητικῆς βελόνης.

Déclinatoire, ἐπιθ. ὁ πρὸς παρέκκλισιν (ὑπεκφυγὴν) τῆς δίκης.

Décliner, ῥ. ἐκκλίνω, ὑπεκ(παρεκ)κλίνω. ἐκπίπτω. ὑπεκφεύγω (δίκην). (γρμτ.) κλίνω.

Décliqueter, ῥ. ἐκβάλλω τὸν ἔμβολον τοῦ τροχοῦ τοῦ ὡρολογίου.

Déclive, ἐπιθ. κατωφερὴς, κατάντης.

Décliver, ῥ. κλίνω (πρὸς δυσμάς).

Déclivité, θ. κατωφέρεια, τὸ κάταντες (γηπέδου).

Décloîtrer, ῥ. ἐκβάλλω τοῦ μοναστηρίου.

Déclore, ῥ. ξεφράσσω (περίβολον).

Déclôture, θ. ξέφραγμα (περιβόλου).

Déclouer, ῥ. ξεκαρφόνω.

Décoagulation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Décoaguler, ῥ. παύω τὴν πῆξιν ὑγροῦ, ξεπήζω.

Décochement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Décocher, ῥ. ἐκτοξεύω (βέλος κτλ.).

Déconnage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Décoconner, ῥ. ἐκβάλλω τὸ κουκκούλιον τοῦ μέρους ὅπου (ἢ τὰ νήματα δι' ὧν) εἶνε προσηρτημένον.

Décocté, (ἰατρ.), ἀφέψημα, (Λτν.) δεκόκτον.

Décoction, θ. (ἰατρ.) σκευασία ἀφεψήματος, ἀφέψησις.

Décognoir, ἐργαλ. πρὸς ἔκκρουσιν τῶν σφηνῶν τοῦ (τυπγρφ.) πλαισίου.

Décoiffer, ῥ. ξεσκουφόνω, ξεφακιολίζω. §. (μτνμ.) ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, ξεστουππόνω.

Décollation, θ. ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς.

Décollement, ξεκόλλημα.

Décoller, ῥ. ξεκολλῶ. 2) (παλ.) καρατομῶ.

Décolletage, κόψιμον τοῦ κοτσανίου τῶν κοκκινογουλίων.

Décolleter, ῥ. ξεσκεπάζω τὸν λαιμόν.

Décolleur, (ἁλιευτ.), ὁ κόπτων τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκβάλλων τὰ ἐντόσθια τῶν καλαριῶν κλπ.

Décoloration, θ. ἀφαίρεσις ἢ ἀποβολὴ τοῦ χρώματος, ξεθώριασμα.

Décolorer, ῥ. ξεθωριάζω.
Décombrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décombrer, ῥ. σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην τὰ ἐρείπια κτλ. γηπέδου, ἀνοίγω τὸν τόπον.
Décombres, πλθ. ἐρείπια οἰκοδομήματος, κρημνίσματα.
Décombustion, θ. = **Désoxygénation**.
Décommander, ῥ. δίδω τὴν ἐναντίαν (ἀναιρῶ διὰ νεωτέρας τὴν προγενεστέραν) παραγγελίαν.
Décompléter, ῥ. κάμνω τι ἀπὸ ἐντελοῦς ἀτελὲς (ἐλλειπές).
Décomposer, ῥ. ἀναλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἀλλοιῶ.
Décomposition, θ. ἀνάλυσις σώματος, ἀποσύνθεσις.
Décompte, τὸ ὑφαιρούμενον (ἐκπιπτόμενον) ἀπὸ ποσότητος ὀφειλομένης.
Décompter, ῥ. ἐκπίπτω (καταιβάζω) τὸ ὀφειλόμενον ἀπὸ ποσότητός τινος. §. (μτφορ.) ὀλιγοστεύω τὴν ὁποίαν εἶχον περί τινος ὑπόληψιν.
Déconcerter, ῥ. ταράττω, θορυβῶ.
Déconclure, ῥ. διαλύω (ἀκυρῶ) συμφωνίαν.
Déconfès, esse, ἀνεξομολόγητος.
Déconfire (déconfis, déconfisons; déconfisais; déconfis; déconfirai; déconfit), ῥ. νικῶ κατὰ κράτος.
Déconfiture, θ. ἧττα ἐντελής. θραῦσις, καταστροφή. ἀποτυχία.
Déconforter, ῥ. φέρω εἰς ἀθυμίαν, ἀπελπίζω.
Déconsacrer, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν ἰδιότητα τοῦ καθιερωμένου προσώπου ἢ πράγματος.
Déconseiller, ῥ. συμβουλεύω τὸ ἐναντίον, μεταπείθω.
Déconsidération, θ. ἔκπτωσις (ἀμαύρωσις) τῆς ὑπολήψεως.
Déconsidérer, ῥ. ἀμαυρῶ τὴν ὑπόληψίν τινος.
Déconstruction, θ. ἀνασκευὴ (ἀνατροπὴ) τοῦ κατασκευασθέντος ἢ οἰκοδομηθέντος. §. (γρμτ.) ἀνάλυσις τῆς συνθήκης τοῦ λόγου.
Déconstruire, ῥ. ἀνασκευάζω τὸ κατασκευασθὲν (οἰκοδομηθέν), ἀναλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. §. (γρμτ.) ἀναλύω τὸν λόγον.
Décontenancer, ῥ. κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάσῃ, θορυβῶ.
Déconvenue, θ. ἀποτυχία.
Décor, ἐσωτερικὸς καλλωπισμὸς (διακόσμησις) κτιρίου.
Décorateur, ὁ διακοσμῶν τὰ θέατρα κτλ., σκηνογράφος.
Décoratif, ive, ὁ χρησιμεύων πρὸς διακόσμησιν κτιρίου.
Décoration, θ. καλλωπισμὸς οἰκοδομήματος (θεάτρου κτλ.), διακόσμησις, σκηνογραφία. §. παράσημον.
Décorder, ῥ. ξεστρήφω σχοινίον.
Décordonnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décordonner, ῥ. καθαρίζω τοὺς κοπάνους τοῦ πυριτουργείου.
Décorer, ῥ. διακοσμῶ (θέατρον κτλ.). στολίζω μὲ τίτλους ἢ παράσημον. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) παρασημοφόρος.
Décorner, ῥ. ἰσάζω τὰ πρὸς ἐνθύμησιν διπλωμένα φύλλα βιβλίου.
Décortication, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Décortiquer, ῥ. ξεφλουδίζω (δένδρον ἢ καρπόν).
Décorum (Λτν.), τὸ εὔσχημον.
Découcher, ῥ. ξενοκοιμοῦμαι.
Découdre (καθὼς τὸ ἁπλ.), ῥ. ξηλόνω. παραλύω. §. (οὐδ.) en—, συμπλέκομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) τὸ ἀσυνάρτητον (φράσεως κτλ.).
Découenner, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν φορκῆν (τὸ δέρμα τοῦ χοίρου), 'τὸν 'γδέρνω.
Découler, ῥ. ἐκχύνομαι, ἐκρέω. §. ἐκπηγάζω.
Découpage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Découper, ῥ. κόπτω εἰς τμήματα, διαμελίζω. §. χωρίζω περικόπτων. §. ψαλιδίζω πρὸς καλλωπισμόν.
Découpeur, ὁ ψαλιδίζων ὑφάσματα κλπ. πρὸς καλλωπισμόν.
Découpler, ῥ. λύω τὰ λαγωνικά. §. (ἡ πθ. μτχ.) ῥωμαλέος. καλοκομμένος.
Découpoir, ἐργαλ. πρὸς-
Découpure, θ. ψαλίδισμα ὑφάσματος κλπ. πρὸς καλλωπισμόν.
Décourageant, ante, ἀπελπιστικὸς, ἐμπνέων ἀθυμίαν.
Découragement, ἀθυμία.
Décourager, ῥ. ἐμπνέω ἀθυμίαν.
Décourber, ῥ. ἰσάζω, ξελυγίζω.
Découronner, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ στέμμα (τὴν κορώναν), ξεκορωνιάζω. §. (στρατ.) κυριεύω τὰ ὑπερδέξια φρουρίου κτλ.
Décours, ἡ χάσις τοῦ φεγγαριοῦ.
Décousu, ue, μτχ. πθ. τοῦ **Découdre**. ||. (ὡς ἐπιθ.) ἀσυνάρτητος. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ ἀσυνάρτητον (ὕφους, φράσεως).
Décousure, θ. 'ξήλωμα (ῥαφῆς).
Découverte, θ. ἀνακάλυψις.
Découvrir (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ξεσκεπάζω. ἀνακαλύπτω. ἐξανοίγω μακρόθεν. (καὶ αὐτπθ.) ἀναφαίνομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ἀσκεπής. ἀνοικτός. (ἐπὶ τόπου) ἀτείχιστος ἢ ἄδενδρος. ||. à découvert, ἐν ὑπαίθρῳ, (καὶ μτφορ.) ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, ἀπροκαλύπτως.
Décrampiller, ῥ. ξεμπερδεύω τὸ μετάξι ἀφ' οὗ βαφῇ.
Décramponner, ῥ. ξεσκαλόνω.
Décrasser, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν ῥῦπον (τὸν γράσσον), παςρεύω. ξεῤῥυπίζω. §. (μτφορ.) ἐξευγενίζω τινὰ, (κοιν.) τὸν ξεσκωριάζω.
Décréditement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décréditer, ῥ. ἀφαιρῶ (καὶ αὐτπθ. ἐκπίπτω ἀπὸ) τὴν ὑπόληψιν.
Décrépit, ite, ὑπέργηρως.
Décrépitation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Décrépiter, ῥ. κροτῶ καθὼς τὸ ἅλας κτλ. εἰς τὸ πῦρ.
Décrépitude, θ. ἔσχατον γῆρας.
Décret, δόγμα, ψήφισμα, θέσπισμα. ||. les décrets du ciel, αἱ βουλαὶ τοῦ θεοῦ.
Décrétale, θ. ἐπιστολὴ τῶν παλαιῶν Παππῶν.
Décréter, ῥ. ψηφίζομαι, θεσπίζω. §. ἐκδίδω ἔνταλμα συλλήψεως κατά τινος.
Décrétoire, ἐπίθ. (ἰατρ.), κρίσιμος.
Décreusage καὶ **Décreusement**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décreuser, ῥ. (τεχν.), λευκαίνω (καθαρίζω) τὸ βαμβάκι κτλπ., (παρβλ. **Décruser**).
Décri, ἀπαγόρευσις νομίσματος κτλ. §. ἀφαίρεσις (χάσιμον) τῆς ὑπολήψεως.
Décrier, ῥ. ἀπαγορεύω νόμισμα κτλ. §. (μτφορ.) δυσφημῶ.

Décrire (καθὼς τὸ **écrire**), ῥ. περιγράφω. §. διαγράφω (σχήματα).
Décrochement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décrocher, ῥ. ξεκρεμνῶ.
Décrochoir, ἐργαλεῖον πρὸς ξεκρέμασμα.
Décroire, ῥ. δὲν πιστεύω.
Décroisement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décroiser, ῥ. ξεσταυρόνω (τὸ διεσταυρωμένον).
Décroissance, θ. καὶ
Décroissement, ἐλάττωσις, μείωσις.
Décroit, μείωσις τῆς σελήνης.
Décroître, ῥ. ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω.
Décrottage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décrotter, ῥ. ξελασπόνω. §. ξεκοκκαλίζω.
Décrotteur, ὁ παστρεύων (ξελασπόνων) τὰ ὑποδήματα.
Décrottoir, σίδηρον ἢ σάρωθρον περὶ τὴν θύραν καὶ
Décrottoire, θ. βούρτσα (κόρηθρον) διὰ ξελάσπωμα τῶν ὑποδημάτων.
Décroûter, ῥ. (ἡ ἔλαφος) τρίβει τὴν κεφαλήν 'της εἰς τὰ δένδρα μετὰ τὸ πέσιμον τῶν κεράτων 'της.
Décru, ue, μτχ. τοῦ **Décroître**.
Decruage, τὸ οὐσ. τοῦ **Décruer**.
Décrue, θ. ἡ ὀλιγόσευσις τοῦ ὕδατος (ποταμοῦ).
Décruer, ῥ. προετοιμάζω τὸ νῆμα πρὸς βαφήν.
Décrûment, τὸ οὐσ. τοῦ **Décruer**.
Décrusement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décruser, ῥ. ζεματῶ τὰ κουκκούλια.
Déçu, ue, μτχ. πθ. τοῦ **Décevoir**.
Décubitus (Λτν.), ἰατρ., ἡ θέσις (τὸ πλάγιασμα) τοῦ ἀσθενοῦς. §. πληγὴ ἐξ αἰτίας πολυκαιρινοῦ πλαγιάσματος τοῦ ἀσθενοῦς.
Déculassement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déculasser, ῥ. 'ξηλόνω (ξεβιδόνω) τὸν πυθμένα τοῦ πυροβόλου κτλπ.
Décuire, ῥ, διορθόνω τὸ πολλὰ βρασμένον (γλυκὸν κτλ.), ξεδένω. §. (μσ. αὐτπθ.) ξεδένομαι, νερουλιάζω.

Décuple, ἐπίθ. δεκαπλάσιος.
Décupler, ῥ. δεκαπλασιάζω.
Décurie, θ. δεκαδαρχία καὶ
Décurion, δεκάδαρχος (παρὰ 'Ρωμ.).
Décurional, ale, ὁ τοῦ δεκαδάρχου ἢ τῆς δεκαδαρχίας.
Décurionat, ἡ θέσις (τὸ ἀξίωμα) τοῦ δεκαδάρχου.
Décurtation, θ. (βτν.), πάθος τῶν δένδρων ὅταν ξηραίνηται ἡ κορυφή 'των, *ἀκροφαλάρωσις.
Décussatif, ive, (βτν.), ὁ διασταυρούμενος ἑκατέρωθεν κατ' εὐθείας γωνίας ἢ κατὰ σχῆμα χιαστόν.
Décussation, θ, ἡ κατὰ χιαςὸν σχῆμα συνένωσις, διασταύρωσις.
Décussé, ée, =**Décussatif**.
Décuvage καὶ (θ.) **Décuvaison**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Décuver, ῥ. μεταγγίζω τὸν οἶνον (κυρ. ἀπὸ τοῦ ληνοῦ εἰς τὰ βαγένια).
Dédaigner, ῥ. δὲν καταδέχομαι.
Dédaigneux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὑπερόπτης, ἀκατάδεκτος.
Dédain, ἀκαταδεξία, ὑπεροψία.
Dédale, λαβύρινθος.
Dédaller, ῥ. ἐξηλόνω τὰς πλάκας ἐδάφους, τὸ ξεστρόνω.
Dédamer, ῥ. κτυπῶ ('παίρνω) τὴν δάμαν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ μου.
Dédans, (ἐπίῤ.), ἐντὸς, μέσα. ‖. donner —, ἀπατῶμαι. ‖. en —, au —, ἔσωθεν.
Dédéifier, ῥ. καθαιρῶ τὸ θεοποιηθὲν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.
Dédicace, θ. καθιέρωσις (ναοῦ κτλ.), ἐγκαίνια. §. προσφώνησις (βιβλίου), ἀφιέρωσις.
Dédicacer, ῥ. (εἰρων.), συντάττω ὀχληρὰς προσφωνήσεις βιβλίων.
Dédicatoire, ἐπιθ. ἀφιερωτικὸς, προσφωνητήριος.
Dédier, ῥ. καθιερόνω. ἀφιερόνω.
Dédire, ῥ. ἀναιρῶ ὅσα εἶπον ἢ εἶπεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, παλινῳδῶ.
Dédit, ἀναίρεσις (ἀθέτησις) τῶν εἰρημένων, παλινῳδία. §. ποινὴ κατὰ τοῦ παλινῳδοῦντος.
Dédiviniser, ῥ. =**Dédéifier**.
Dédolation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Dédoler, ῥ. (χειρουργ.), ἀποκόπτω ἐπιπολαίως.
Dédommagement, ἀποζημίωσις.
Dédommager, ῥ. ἀποζημιόνω.
Dédorer, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ χρύσωμα.
Dédortoir, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Détortoir**.
Dédorure, θ. ἀφαίρεσις ἢ ἀποβολὴ τοῦ χρυσώματος.
Dédossement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dédosser, ῥ. τετραγωνίζω διὰ τοῦ πριόνος τὸ ξύλον. §. (κηπουρ.) χωρίζω τὸ σύμπλεγμα τῶν ῥιζῶν εἰς μικρότερα.
Dédotalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Dédotaliser, ῥ. (Νμ.), κάμνω τὸ προικῷον μὴ τοιοῦτο.
Dédoublage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dédoubler, ῥ. ἐκβάλλω τὸ ἐσώπανον (φορέματος) τὸ χάλκωμα (πλοίȣ) κτλ., (Τȣρκȣαρϐ.) ξεκαπλαδίζω. §. κάμνω τὸ διπλοῦν ἁπλοῦν. §. χωρίζω τὴν πλάκα ἀπὸ τοῦ λατομείου καθ' ὅλον 'της τὸ μῆκος.
Déductif, ive, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν-
Déduction, θ. ἀφαίρεσις (ἀπὸ τοῦ ὅλȣ ποσότητος), ξεπεσμός. §. ἔκθεσις λεπτομερής. §. ἐξαγωγὴ συμπεράσματος, ἐπαγωγή.
Déduire, ῥ. ἐκπίπτω (ἀφαιρῶ) ἀπὸ τοῦ ὅλου ποσότητος. §. ἐκθέτω λεπτομερῶς. §. ἐξάγω συμπέρασμα.
Déduit, διασκέδασις.
Déesse, θ. θεά.
Défâcher, ῥ. ξεκακκιόνω.
Déeaillance, θ. λειποθυμία.
Défaillant, ante, λειποθυμῶν. §. (Νμ.) *λειπόδικος. §. ἐκλείπων.
Défaillir, ῥ. ἐκ(ἐπι)λείπω. §. λειποθυμῶ. §. ἐξασθενῶ.
Défaire, ῥ. χαλῶ ὅ,τι ἔκαμα, ξεκάμνω. §. λύνω (κόμπον). παραλύω (ὕφασμα). §. ἐκποιῶ (πραγματείας). §. νικῶ κατὰ κράτος. §. ἐξασθενῶ. §. φονεύω. §. ἀπαλλάττω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀποκαμωμένος, νικημένος κτλπ.
Défaite, θ. ἧττα, §. πώλησις (πραγματειῶν). §. πρόφασις.
Défalcation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Défalquer, ῥ. ἀφαιρῶ (ἀπὸ τοῦ

ὅλου ποσότητος), ἐκπίπτω, καταιβάζω.
Défaut, ἐλάττωμα. §. ἔλλειψις. §. ἐρήμη (δίκης). ||. le—des côtes, οἱ κενεῶνες (τοῦ σώματος), αἱ λαγόνες, ἡ λαπάρα. ||. le—de la cuirasse, τὰ γυμνὰ τοῦ θώρακος, (καὶ μτφορ.) τὸ εὐεπιχείρητον μέρος τοῦ ἀντιπάλου. ||. au (ἢ) à—de, ἐν ἐλλείψει τοῦ.
Défaveur, θ. παῦσις εὐνοίας. §. ἔκπτωσις.
Défavorable (ἢ ἐπίρ.) -ement, ἐπιθ. ἀσύμφορος, ἐναντίος.
Défaroriser, ῥ. ἀποβάλλω τῆς εὐνοίας μου.
Défécation, θ. (ἰατρ.) ἐκκόπρωσις. §. (φαρμακ.) καταστάλαγμα ὑγροῦ.
Défectibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Défectible, (καὶ ἐπίρ.-ement), ἐπιθ. ἐλλειπής, ἀτελής.
Défectif, ive, (γρμτ.), ἐλλειπής, ἀνώμαλος.
Défection, θ. ἀποσκίρτησις (στρατιωτῶν, συμμάχων κτλ.), λειποταξία.
Défectionner, ῥ. ἀποσκιρτῶ, λειποτακτῶ.
Défectivité, θ. (γρμτ.) ἀνωμαλία.
Défectionnaire, ἐπίθ. πολιτικῶς λειποτάκτης.
Défectueux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ἐλλειπής. ἀτελής.
Défectuosité, θ. ἀτέλεια, ἐλάττωμα, ἔλλειψις.
Défendable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑπερασπίσῃ.
Défendeur, eresse, ὁ ἐναγόμενος (διάδικος).
Défendre, ῥ. ὑπερασπίζω, -ομαι. §. ἀπαγορεύω.
Défends ἢ Défens, δάσος ἀπηγορευμένον πρὸς βοσκὴν καὶ ὑλοτομίαν. §. ὁ καιρὸς καθ' ὃν εἶν' ἀπηγορευμένον τὸ κυνήγιον.
Défense, θ. ὑπεράσπισις. §. ἀπαγόρευσις. §. χαυλιόδους (ἀγριοχοίρου κτλ.), ἀμυντήρ. §. (ναυτ.) κομμάτια σχοινίων παρατώμενα ἔξωθεν τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ἵνα προφυλάττηται συγκρουόμενον μετ' ἄλλου.
Défenseur, ὑπερασπιστής.
Défensif, ive, ἀμυντικός. ||. être (se tenir) sur la—, ἀμύνομαι.
Déféquer, ῥ. (χημ. ἢ φαρμακ.), κατασταλάζω ὑγρόν.
Déférant, ante, ὑποχωρητικός, συγκαταβατικός.
Déférence, θ. ὑποχώρησις (ἀπὸ σέβας), συγκατάβασις.
Déférer, ῥ. ἀπονέμω (τιμὰς κτλ.). §. ἐπάγω (ὅρκον). §. καταγγέλλω (εἰς τὸ δικαστήριον). §. (οὐδ.) ὑπείκω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.
Déferler, ῥ. (ναυτ.) ἁπλόνω (τὰ πανιά). §. (τὸ κῦμα) σπάνει.
Déferrer, ῥ. ἐκβάλλω τὸ σίδηρον (τὰ σίδηρα). ξεπεταλόνω. §. (μτφορ.) ἀφοπλίζω, ἀποσομόνω.
Défertilisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Défertiliser, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς, τὴν κάμνω ἀπὸ εὐκάρπου ἄκαρπον.
Défet, τὰ περιττεύοντα ἀταίριαστα φύλλα παρὰ τοῖς βιβλιοδέταις.
Défeuillaison, θ. φυλλοῤῥοΐα.
Défeuiller, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ φύλλα δένδρου.
Défi, πρόκλησις (εἰς μονομαχίαν).
Défiance, θ. δυσπιστία.
Défiant, ante, δύσπιστος, ὕποπτος.
Déficit (Λτν.), ἔλειμμα (λογαριασμοῦ).
Défier, ῥ. προκαλῶ (εἰς μονομαχίαν). §. (συνκδχ.) ἀψηφῶ, περιφρονῶ.
Défigurer, ῥ. ἀσχημίζω. §. παραμορφόνω.
Défilage, ξεπέρασμα (τῆς κλωστῆς). §. χώρισμα ἢ σχίσιμον τῶν κουρελλίων εἰς τὰ χαρτεργεῖα.
Défilé, στενὸν (πέρασμα βουνοῦ), κλεισοῦρα. §. ἐξέλιξις (στρατεύματος).
Défilement, (στρατ.), ἐξέλιξις.
Défiler, ῥ. ξεπερνῶ (κλωστήν). §. (οὐδ.) βαδίζω (διαβαίνω) κατὰ γραμμήν.
Définir, ῥ. ὁρίζω, προσδιορίζω.
Définisseur, ὁ συνειθίζων νὰ δίδῃ ὁρισμοὺς (τῶν πραγμάτων).
Définitif, ive, ὁριστικός, τελειωτικός. ||. en définitive, ἐπὶ τέλους. ὁριστικῶς.
Définition, θ. ὁρισμὸς (πράγματος). §. (ἐκκλησ.) ὅρος, ἀπόφασις.
Définitivement, ἐπίρ. ὁριστικῶς.
Déflagrateur, μηχανὴ πρὸς-
Déflagration, θ. (διδακτ.), ἔκφλεξις.
Défléchir, ῥ. ἐκκλίνω, παρεκκλίνω.
Déflegmation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Déflegmer, ῥ. (χημ.), ἀφαιρῶ τὸ φλεγματῶδες (τὸ ὑδατῶδες) μέρος οὐσίας.
Déflfuraison, θ. ἀπάνθησις
Déflfeurir, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ ἄνθος (καὶ μτφορ. τὸ θέλγητρον). ||. (οὐδ.) χάνω τὸ ἄνθος μου, ἀπανθῶ.
Déflexion, θ. ἔκκλισις, παρέκκλισις.
Défleurateur, ὁ ἀφαιρῶν τὸ ἄνθος.
Défloration, θ. ἢ Déflorement, τὸ οὐσ. τοῦ
Déflorer, ῥ. διαπαρθενεύω.
Défoliation, θ. φυλλοῤῥοΐα.
Défonçage καὶ
Défoncement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Défoncer, ῥ. ξεπατόνω. §. χαλνῶ (τὸν δρόμον). §. (βυρσοδ.) ζυμόνω μὲ τοὺς πόδας τὸ μοσχευμένον δέρμα. §. (ναυτ.) σχίζει ὁ ἄνεμος καταμεσῆς τὸ ἱστίον.
Déformateur, trice, ὁ συντελῶν πρὸς-
Déformation, θ. (ἰατρ.) ἀλλοίωσις τῆς μορφῆς (τοῦ φυσ. σχήματος), παραμόρφωσις.
Déformer, ῥ. χαλῶ τὸ σχῆμά τινος πράγματος, παραμορφόνω.
Défortifier, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ ὀχυρώματα (φρουρίου).
Défourner, ῥ. ξεφουρνίζω.
Défourrer, ῥ. ξεγουνόνω.
Défranciser, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν γαλλισμόν.
Défrayer, ῥ. πληρόνω τὰ ἔξοδά τινος. ||. —la compagnie, διασκεδάζω τὴν συναναστροφήν.
Défrichage καὶ
Défrichement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Défricher, ῥ. καλλιεργῶ χέρσον γῆν.
Défricheur, ὁ καλλιεργῶν χέρσον γῆν.
Défriser, ῥ. χαλῶ τὸ σγούρωμα (μαλλιῶν κτλ.). §. (μτφορ.)

ψεύδω τὰς ἐλπίδας (ἀπατῶ τὴν προσδοκίαν) τινος.
DÉFRONCER, ῥ. ξεσουφρόνω.
DÉFROQUE, θ. τὰ ἀποφόρια μοναχοῦ (μετὰ τὸν θάνατόν του). §. (ἁπλ.) παλαιόῤῥουχα, ἀποφόρια.
DÉFROQUER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ ῥάσσα, ξεκαλογηρεύω.
DÉFRUITER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν καρπὸν δένδρου.
DÉFUNT, UNTE, ὁ μακαρίτης.
DÉGAGEMENT, ἀπαλλαγή. §. (ἀρχιτεκτ.) θύρα ἢ σκάλα κρυφή.
DÉGAGER, ῥ. ἀπαλλάττω (ὑποθήκης, βάρους κτλ.). χωρίζω (ἐλαφρόνω) ἀπὸ τὰ περιττά. ἀνοίγω (δρόμον κτλ.).
DÉGAÎNE, θ. σχῆμα (βάδισμα) γελοῖον.
DÉGAÎNER, ῥ. ξεσπαθόνω.
DÉGAÎNEUR, μαχαιροβγάλτης.
DÉGALER, ῥ. (τεχν.), ξεῤῥυπίζω τὸ δέρμα.
DÉGANTER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ χειρόφτια.
DÉGARNIR, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ περικείμενα εἴς τι, ξεστρόνω (κλίνην), ἐξαρματόνω (πλοῖον) κτλ.
DÉGASCONNER, ῥ. ἀπαλλάττω τινὰ τῆς σκαιότητος καὶ ἰδίως τῆς παροιμιώδους κομποῤῥημοσύνης τῶν Γκασκόνων.
DÉGÂT, φθορὰ, ζημία, βλάβη. ||. faire le—, δῃῶ (τὴν χώραν).
DÉGAUCHIR, ῥ. ἰσάζω (πέτραν, ξύλον κτλ.). §. (μτφορ.) ῥυθμίζω τὴν σκαιότητα τοῦ ἤθους τινός.
DÉGAUCHISSAGE καὶ
DÉGAUCHISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ DÉGAUCHIR.
DÉGAZER, ῥ. (χημ.), ἀφαιρῶ οὐσίας τινὸς τὸ ἀέριον (gaz).
DÉGEL, λυώσιμον τοῦ πάγου, ξεπάγωμα.
DÉGELÉE, θ. (εἰρων.) στουμπάνισμα, γρονθοκόπημα.
DÉGELER, ῥ. ξεπαγόνω.
DÉGÉNÉRATEUR, TRICE, ὁ ἐνεργῶν τὴν ἢ συνεργῶν πρὸς-
DÉGÉNÉRATION, θ. ἀλλοίωσις τοῦ γένους (ἐπὶ τὸ χεῖρον), ξεφύλλισμα.
DÉGÉNÉRER, ῥ. ἀλλοιοῦμαι ἐπὶ τὸ χεῖρον, νοθεύομαι, ξεφυλίζω.
DÉGÉNÉRESCENCE, θ. (ἰατρ.), κλίσις πρὸς ἐκτροπὴν (διαφθορὰν) τῆς φύσεως.
DÉGINGANDÉ, ÉE, ξεκάρφωτος, ἐξαρθρωμένος, ἀσυνάρτητος.
DÉGLACER, ῥ. (ὀρθότ. τὸ) DÉGELER.
DÉGLUER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν γλοιὸν (τὴν γλίντζαν), ξεκολνῶ. ξετσιμπλιάζω.
DÉGLUTIR, ῥ. καταπίνω.
DÉGLUTITION, θ. κατάποσις.
DÉGOBILLER, ῥ. (χυδ.), 'ξερνῶ.
DÉGOBILLIS, (χυδ.), 'ξερατόν.
DÉGOISEMENT, (χυδ.), φλυαρία.
DEGOISER, ῥ. φλυαρῶ, πολυλογῶ.
DÉGOMMAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉGOMMER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ κόμμι (τὸ κολλῶδες) τῆς μετάξης κλπ. §. (μτφορ.) παύω τινὰ τῆς δημοσίας θέσεώς του. §. (χυδ.) φονεύω, (κοιν.) σκουπίζω.
DÉGONDER, ῥ. ἐκβάλλω τῆς στρόφιγγος (θυρόφυλλον).
DÉGONFLEMENT, ξεφούσκωμα.
DÉGONFLER, ῥ. ξεφουσκόνω.
DEGOR, ὁ σωλὴν διὰ τοῦ ὁποίου ἐκρέει τὸ διασαλαζόμενον ὑγρόν.
DÉGORGEMENT, ἐκροὴ (ὑγροῦ). §. ξεῤῥύπισμα (μαλλιῶν, δερμάτων κτλ.).
DÉGORGEOIR, ἀνασομωτήριον (ἐργαλείου). §. πλυντὴρ (δερμάτων, ὑφασμάτων κτλ.).
DÉGORGER, ῥ. ξεστουππόνω (ὀχετὸν κτλ.), ἀνασομόω. §. παστρεύω. ξεῤῥυπίζω (μαλλιὰ, δέρματα κτλ.).
DÉGOTER, ῥ. ἐξωθῶ τινα τῆς θέσεώς του.
DÉGOURDIR, ῥ. ξεμουδιάζω. §. χλιαίνω. §. (μτφορ.) κάμνω θαῤῥετώτερόν τινα, ἐξυπνῶ.
DÉGOURDISSEMENT, ξεμούδιασμα.
DÉGOÛT, ἀηδία, ἀνορεξία. §. ἀποστροφὴ, ἀπέχθεια. §. δυσαρέσκεια.
DÉGOÛTANT, E, ἀηδής. §. ἀπεχθής.
DÉGOÛTER, ῥ. φέρω (ἐμπνέω) ἀηδίαν ἢ ἀπέχθειαν, (αὐτπθ.) ἀηδιάζω.
DÉGOUTTANT, ANTE, στάζων (ἱδρῶτα, αἷμα κτλ.).
DÉGOUTTEMENT, στάξιμον.
DÉGOUTTER, ῥ. στάζω.
DÉGRADANT, ANTE, ἐξευτελιστικός.
DÉGRADATION, θ. φθορὰ, ζημία. §. (ζγρφ.) ἡ βαθμηδὸν ἀμαύρωσις τῶν χρωμάτων. §. (μτφορ.) ἔκπτωσις θέσεως (βαθμοῦ), καθαίρεσις. §. ἐξαχρείωσις.
DÉGRADER, ῥ. χαλνῶ (οἰκοδ.), φθείρω. §. (μτφορ.) καθαιρῶ (τοῦ βαθμοῦ). §. ἐξαχρειῶ, ἐξευτελίζω.
DÉGRAFER, ῥ. ξεθηλυκόνω.
DÉGRAISSAGE (-AISSEMENT), τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉGRAISSER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν λίγδαν (ταὶς 'λαδιαὶς κτλ.), ξελιγδόνω, ξελεκιάζω.
DÉGRAISSEUR, ὁ ξελεκιάζων (ξελιγδόνων) τὰ φορέματα. §. = DÉGRAISSOIR.
DÉGRAISSIS, ὁ ῥύπος ὁ ἀφαιρούμενος διὰ τοῦ-
DÉGRAISSOIR, μηχανὴ πρὸς ξεῤῥύπισμα μαλλιῶν κλπ.
DÉGRAMER, ῥ. (γεωργ.), καθαρίζω τὸν ὀργωθέντα ἀγρὸν, συνάζων καὶ καίων τὴν ξεῤῥιζωθεῖσαν ἀγριάδα καὶ τὰ παρόμοια φυτά.
DÉGRAPPER, ῥ. = ÉGRAPPER.
DÉGRAPPINER, ῥ. (ναυτ.) ξεσκαλόνω τὸ πλοῖον.
DÉGRAPPOIR, = ÉGRAPPOIR.
DÉGRAS, μίγμα ὀψαρελαίου καὶ νιτρικοῦ ὀξέος πρὸς χρῆσιν τῶν βυρσοδεψῶν.
DÉGRAVELER, ῥ. καθαρίζω τὸ σωληνάριον ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸ προσκολληθείσης ἄμμου κλπ.
DÉGRAVOIEMENT (-VOÎMENT), τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉGRAVOYER (τὸ Y τρέπεται εἰς I πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. (τὸ νερὸν) γυμνόνει (τρώγει) τὴν βάσιν τοίχου. 2) ἀνοίγω τὸν δρόμον τοῦ νεροῦ, ἀφαιρῶν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὁρμῆς τὴν ἐπιπροσθοῦσαν ἄμμον κλπ.
DEGRÉ, βαθμὶς, σκαλοπάτι. §. (μτφορ.) βαθμός. §. (γεωγρφ.) μοῖρα. ||. par—, βαθμηδόν.
DÉGRÉAGE καὶ
DÉGRÉEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉGRÉER, ῥ. ἐξαρματόνω πλοῖον.
DÉGRÉNAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉGRÉNER, ῥ. ἐκβάλλω τοῦ μύλου τὴν κεραμικὴν ὕλην.
DÉGRÈVEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉGRÉVER, ῥ. ἐλαττόνω φόρον.
DÉGRINGOLADE, θ. κατακύλισμα.

DÉGRINGOLER, ῥ. κατακυλῶ.
DÉGRISEMENT, ξεμέθυσμα.
DÉGRISER, ῥ. ξεμεθῶ. §. (μτφορ.) ἐκβάλλω τῆς ἀπάτης.
DÉGROSSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉGROSSER, ῥ. (τεχν.), λεπτύνω τὴν λάμαν τοῦ χρυσοῦ ὅς τις πρόκειται νὰ μεταβληθῇ εἰς σύρμα.
DÉGROSSI, προσχεδίασμα. §. προκαταρκτικὸν σιλίβωμα τοῦ καθρέπτου. §. ἐργαλ. (πιεστήριον) τοῦ νομισματοκόπου, τοῦ μολιβωτοῦ κτλ.
DÉGROSSIR, ῥ. προσχεδιάζω. §. προδιευθετῶ. προετοιμάζω τὴν λεπτεργητέαν ὕλην. §. (μτφορ.) ξεσκουριάζω.
DÉGROSSISSAGE καὶ
DÉGROSSISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ DÉGROSSIR.
DÉGROSSISSEUR, μηχανὴ (κύλινδρος) πρὸς ἔλασιν ὄγκου μετάλλου κλπ.
DÉGUENILLER, ῥ. καταξεσχίζω, κουρελλιάζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ῥακενδυτῶν, κουρελλιάρης.
DÉGUERPIR, ῥ. ἀφίνω θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχον, ἀδειάζω τὸν τόπον, ἀναχωρῶ μὲ βίαν.
DÉGUERPISSEMENT, (Νμ.), ἐκχώρησις ἀπὸ κτήματος κατεχομένου.
DÉGUEULER, ῥ.(χυδ.), 'ξερνῶ (κυρ. κραιπαλῶν). §. (μτνμ.) ἐξερεύμαι ὕβρεις, αἰσχρολογῶ.
DÉGUEULIS, (χυδ.), 'ξερατόν.
DEGUIGNONNER, ῥ. κάμνω νὰ παύσῃ ὁ κατατρεγμὸς (ἡ δυστυχία) τοῦ χαρτοπαιγνίου.
DÉGUISEMENT, μετασχηματισμὸς, μεταμφίεσις. §. πρόσχημα.
DÉGUISER, ῥ. μετενδύω τινὰ νὰ μὴ γνωρίζηται. §. (μτφορ.) μετασχηματίζω, μεταποιῶ. §. συσκιάζω.
DÉGUSTATEUR, ἀπογεύστης (οἴνου).
DÉGUSTATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉGUSTER, ῥ. ἀπογεύομαι πρὸς δοκιμὴν (τοῦ οἴνου.)
DÉHALER, ῥ. (ναυτ.), ὀπισθοδρομῶ, ποδίζω.
DÉHÂLER, ῥ. ξεμαυρίζω (ἀπὸ τὸ ἡλιόκαυμα).
DÉHANCHER, ῥ. ξεγομφιάζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ξεγομφιασμένος.

DÉHARDER, ῥ. (κυνηγ.), λύω τὰ λαγωνικά.
DÉHARNACHEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉHARNACHER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν σκευὴν (τὰ ζυγολούρια) τοῦ ἵππου.
DÉHISCENCE, θ. (βτν.), ἡ αὐτόματος διάνοιξις (τοῦ περικαρπίου ἢ τῆς κάλυκος).
DÉHISCENT, ENTE, (βτν.), ὁ αὐτομάτως διανοιγόμενος.
DÉHONTÉ, ÉE, ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος.
DEHORS, (ἐπίρ.), ἔξω, ἐκτός. ||. mettre —, ἐκβάλλω. §. (ἐπὶ χαρτονομισμ.) ἐκδίδω πρὸς κυκλοφορίαν. §. (ἐπὶ πλοίων) ἐκπλέω. ||. (ἐνάρθρ.) le—, τὸ ἐξωτερικὸν, ἡ ἐπιφάνεια.
DÉHORTATOIRE, ἐπιθ. ἀποτρεπτικός.
DÉICIDE, ἐπίθ. θεοκτόνος.
DÉICOLE, ἐπίθ. θεολάτρης.
DÉIFICATION, θ. θεοποίησις.
DÉIFIER, ῥ. θεοποιῶ.
DÉISME, τὸ φρόνημα τῶν Deistes.
DEISTE, ὁ φρονῶν θεὸν μόνον καὶ τίποτε περισσότερον, (διαφέρει τοῦ) THÉISTE.
DÉITÉ, θ. (Π.), θεότης.
DÉJA, (ἐπίρ.), ἤδη.
DÉJECTION, θ. ἔκκρισις (περιττωμάτων).
DÉJETER (SE--), ῥ. σκεβρόνω ἢ σχίζομαι (καθὼς τὸ ξύλον). §. (ἐπὶ δένδρ.) ζουριάζω. §. (ἀνατομ.) διαστρέφομαι.
DÉJEUNÉ, πρόγευμα.
DÉJEUNER, ῥ. προγεύομαι, προγευματίζω. §. (ὡς οὐσ.) τὸ πρόγευμα.
DÉJOINDRE, (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. (ἐπὶ ξύλ.) ἀνοίγω, σχίζομαι, χωρίζομαι.
DÉJOUER, ῥ. ματαιόνω (σκοπὸν, σχέδιον). §. (οὐδ.) κυματίζω.
DÉJOUR, τὸ κενὸν τὸ μεταξὺ τῶν κνημῶν τοῦ τροχοῦ.
DÉJUCHER, ῥ. (αἱ ὄρνιθες) καταιβαίνουν ἀπὸ τὸ πέταυρον ὅπου ἐκούρνιαζον, ξεκουρνιάζουν.
DÉJUGER, ῥ. δικάζω (ἀποφασίζω) τὸ ἐναντίον τοῦ προδικασθέντος, παλινῳδῶ ἀναδικάζων.
DELA, (πρόθ.), ἐκεῖθεν, ἐπέκεινα, ὑπέρ.
DÉLABREMENT, ἡ κατάστασις τοῦ χαλασμένου πράγματος, φθορά.

DÉLABRER, ῥ. σχίζω χαλνῶ, ἀφανίζω.
DÉLACER, ῥ. ξεθηλυκόνω (τὸ στηθόπανον), ξεσφίγγω.
DÉLAI, ἀναβολὴ, προθεσμία.
DÉLAISSEMENT, ἐγκατάλειψις.
DÉLAISSER, ῥ. ἐγκαταλείπω.
DÉLAITAGE καὶ DÉLAITEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉLAITER, ῥ. ἐκβάλλω (στραγγίζω) τὸ γάλα ὅ,που ἔμεινεν εἰς τὸ βούτυρον.
DÉLARDEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉLARDER, ῥ. ἐκβάλλω τὸ λαρδί. §. (λεπτουργ.) πελεκῶ ὑποκάτωθεν τὰ σκαλοπάτια. §. (λιθοξ.) ἀφαιρῶ τὰ περιττὰ μέρη τῆς πελεκητέας πέτρας.
DÉLASSEMENT, 'ξανάσασμα, ξεκούρασμα.
DÉLASSER, ῥ. ξεκουράζω (καὶ αὐτπθ.) ξεκουράζομαι, 'ξανασαίνω.
DÉLATEUR, TRICE, συκοφάντης.
DÉLATION, θ. συκοφαντία, προδοσία.
DÉLATTER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ πέταυρα (τῆς στέγης).
DÉLAVAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉLAVER, ῥ. ξεπλύνω τὸ ζωγράφημα. §. ἐκθέτω εἰς τὴν βροχὴν ἢ εἰς τὴν δροσιὰν τὸν συναγμένον χόρτον. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ξεθωριασμένος, ξεπλυμένος.
DÉLAYAGE, τὸ οὐσ. τοῦ DÉLAYER.
DÉLAYANT, ANTE, (ἰατρ.), διαλυτικός.
DELAYEMENT, λειώσιμον (ἐντὸς ὑγροῦ).
DÉLAYER, ῥ. διαλύω (ἐντὸς ὑγροῦ), λειόνω. §. ἐκθέτω μὲ πολυλογίαν.
DÉLAYURE, θ. ἡ ἀκριβὴς συνένωσις τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀλεύρου εἰς τὴν ζύμην.
DELEATUR (Λτν.), ἀφαιρετέον, ὀβελιστέον, (τυπγρφ.).
DÉLÉBILE, ἐπίθ. ἐξίτηλος, ἐξαλείψιμος.
DÉLECTABLE, ἐπίθ. τερπνότατος, ὑπερήδιστος.
DÉLECTATION, θ. ἡδονὴ ἀπολαύσεως, τέρψις.
DÉLECTER, ῥ. τέρπω, καθηδύνω.
DÉLÉGATAIRE, ἐπίθ. ὁ ἀναδεχόμενος καὶ
DÉLÉGANT, ὁ ἐπιτρέπων-

Délégation, θ. ἐπιτροπὴ πληρεξουσίου.
Délégatoire, ἐπιθ. ὁ περιέχων ἢ χορηγῶν πληρεξουσιότητα.
Déléguer, ῥ. δίδω πληρεξουσιότητα εἴς τινα, τὸν διορίζω νὰ πράξῃ ἐν ὀνόματί μου. §. προσδιορίζω ποσότητα πρὸς χρεωλυσίαν.
Délestage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Délester, ῥ. ξεφορτόνω (τὸ πλοῖον ἀπὸ) τὴν σαβοῦραν.
Délesteur, πλοῖον πρὸς μεταφορὰν σαβούρας, *ἑρμαγωγόν(;).
Délétère, ἐπιθ. βλαπτικὸς τῆς ὑγείας, δηλητήριος.
Délibérant, ante, βουλευόμενος.
Délibératif, ive, συμβουλευτικός. διασκεπτικός.
Délibération, θ. σκέψις, διάσκεψις. §. ἀπόφασις.
Délibératoire, ἐπιθ. ὁ περιέχων διάσκεψιν, διασκεπτικός.
Délibéré, (Δικονομ.), διάσκεψις.
Délibérément, ἐπίρ. εὐτόλμως, θαῤῥετά.
Délibérer (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται εἰς è πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. σκέπτομαι. §. ἀποφασίζω. ||. (ἡ π.θ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) θαῤῥαλέος, εὔτολμος. ||. de propos —, ἐκ προμελέτης.
Délicat, ate, (ᵹ ἐπίῤ.) -**ement**, λεπτός. κομψός. χαρίεις. τρυφερός. εὐαίσθητος. εὔθραυστος. §. δυσκατόρθωτος, δύσκολος.
Délicater, ῥ. προσφέρομαι μὲ-
Délicatesse, θ. λεπτότης. ἁβρότης, τρυφερότης. κομψότης. εὐχειρία. εὐαισθησία κτλ.
Délicatissime, ἐπίθ. (ὑπερθετ. τοῦ Délicat), λεπτότατος, κομψότατος κτλ.
Délices, θ. πλθ. ἡδονή. τέρψις. εὐφροσύνη. εὐπάθεια. ἡδυπάθεια.
Délicieux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, τερπνότατος, ἥδιστος.
Délicoter, ῥ. ξεκαπιστρόνω.
Délié, ée, λεπτός.
Déliement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Délier, ῥ. λύω (δεσμόν). §. ἀπαλλάττω, ἀπολύω.
Déligation, θ. (χειρουργ.), ἐπίδεσις.
Déligatoire, ἐπίθ. (χειρουργ.), ὁ ἀφορῶν τὴν ἐπίδεσιν.
Délimitateur, ὁροθέτης.
Délimitation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Délimiter, ῥ. ὁροθετῶ.
Délinéateur, ὁ ἰχνογραφῶν διὰ μονογραφίας.
Délinéation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Délinéer, ῥ. ἰχνογραφῶ διὰ μονογραφίας.
Délincant, ante, ἔνοχος ἐγκλήματος, πταίστης.
Déliot, ἴδε **Délot**.
Deliquescence, θ. (χημ.), ἡ ἰδιότης τῶν διαλυτῶν σωμάτων.
Déliquescent, ente, διαλυτὸς (εἰς τὸν ἀέρα).
Délirant, e, φρενητιῶν, παράφορος.
Délire, παραλόγισμα (νοσοῦντος), φρένιασμα. §. παραφορὰ (παθῶν).
Délirer, ῥ. παραληρῶ, παραλαλῶ, φρενιάζω.
Délisser, ῥ. χαλνῶ τὴν λειότητα (τριχὸς, ἐπιφανείας κτλ.). §. (τεχν.) διαλέγω τὰ κουρέλλια (τὰ φύλλα τοῦ χαρτίου κτλ.).
Délisseur, euse, ὁ διαλέγων τὰ κουρέλλια κτλ.
Delit, (οἰκοδ.), ἡ ἐναντία τοποθέτησις τῆς ἐν τῷ λατομείῳ θέσεως τοῦ λίθου.
Délit, ἔγκλημα, παρανόμημα. ||.— de police correctionnelle, πλημμέλημα. ||. — de simple police, πταῖσμα.
Délitage καὶ **Délitement**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déliter, ῥ. (οἰκοδ.) τοποθετῶ τὸν λίθον ἀντιθέτως τῆς ἐν τῷ λατομείῳ θέσεώς του. §. λατομῶ (καὶ αὐτπθ. χωρίζομαι) κατὰ στρώματα (κατὰ πλάκας, ὁριζοντίως). §. ἀλλάζω τὰ φύλλα τῶν μεταξοσκωλήκων. §. (ἀπλ.) ἐκκενόνω τὸ κρεββάτι.
Délitescence, θ. (ἰατρ.), ἀφανισμὸς τοῦ ἐξανθήματος. 2) (χημ.) χωματοποίησις διαφανοῦς σώματος.
Délivrance, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Délivrer**.
Délivre, (χυδ.) τὸ ὕστερον τῆς γέννας.
Délivrer, θ. ἐλευθερόνω. ἀπαλλάττω. §. ξεγεννῶ. §. παραδίδω (πραγματείας κτλ.).
Délogement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déloger, ῥ. ἐξωθῶ τινα τῆς θέσεώς του, ἐξοικίζω. ||. (οὐδ.) μετοικῶ. μεταστρατοπεδεύω.
Delot, εἶδος δερματίνης δακτυλήθρας πρὸς χρῆσιν διαφόρων τεχνιτῶν. §. κρίκος ξύλινος περασμένος εἰς θηλειὰν καὶ ἐμποδίζων αὐτὴν νὰ κοπῇ.
Déloyal, ale, (ᵹ ἐπίρ.) -**ement**, ἄθεσμος, ἄπιστος.
Déloyauté, θ. ἀπιστία.
Déluge, κατακλυσμὸς (κυρ. καὶ μτφορ.)
Délustrer, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν στιλπνότητα (ὑφάσματος κτλ.).
Délutage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déluter, ῥ. (χημ.), ἀφαιρῶ τὸ χρίσιμον (τὸ σούππωμα) τοῦ χοάνου.
Démaclage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Démacler, ῥ. ἀναδεύω τὴν αναλυμένην ὕαλον.
Démaçonner, ῥ. χαλνῶ τοῖχον κτλ.
Démagogie, θ. δημαγωγία.
Démagogique, ἐπίθ. δημαγωγικός.
Démagogue, δημαγωγός.
Démaigrir, ῥ. (τεχν.) περιλεπτύνω πελεκῶν (πέτραν κτλ.)
Démaigrissement, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Démailler, ῥ. χαλνῶ τὸ 'μμάτι τοῦ δικτύου κτλ. §. (ναυτ.), ἀφαιρῶ τὸ πρόσθετον πανίον τοῦ ἱστοῦ.
Démailloter, ῥ. ξεφασκιόνω.
Demain, (ἐπίῤ.), αὔριον.
Démanchement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Démancher, ῥ. ἐκβάλλω τὴν λαβὴν σκεύους (τὸ στειλεὸν ἐργαλείου). 2) (οὐδ.) ἐκβάλλω τὸν ὀξύτατον φθόγγον ἀπὸ μουσ. ὀργάνου. 3) (μτφορ.) διαλύομαι, παραλύω. 4) χωλαίνω. 5) τυρβάζομαι.
Demande. θ. αἴτησις. §. ἐρώτησις. §. ἀγωγή.
Demander, ῥ. (ἐξ)αιτοῦμαι, ζητῶ. ἀπαιτῶ. §. ἐρωτῶ. §. χρήζω, χρειάζομαι.
Demandeur,-euse καὶ (δικαστ.) -**eresse**, ὁ ζητῶν πάντοτέ τι. §. (δικνμ.) ὁ ἐνάγων.
Démangeaison, θ. φαγοῦρα. §. (μτφορ.) ἀκράτητος ἐπιθυμία.
Démanger, ῥ. προξενῶ φαγοῦραν, (κοιν.) τρώγω.

Démantèlement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Démanteler (διπλασιάζεται τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. καθαιρῶ (περιαιρῶ) τὰ τείχη φρȣρίȣ.
Démantibuler, ῥ. συντρίβω τὰς ἄκρας (σκεύους).
Démarcation, θ. σημείωσις ὁρίων, ὁροθέτησις.
Démarche, θ. βάδισμα, προπάτημα. §. (μτφορ.) κίνημα (πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ).
Démarger, ῥ.=Émarger. §. ξεστουππόνω τὸ στόμιον τῆς καμίνου.
Démarier, ῥ. ξεπανδρεύω.
Démarquer, ῥ. ξεσημαδεύω.
Démarrage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Démarrer, ῥ. λύω τὰ σχοινία (τὰ ἀπόγεια) πλοίου. ἐκβαίνω τοῦ λιμένος, ἀπαίρω. §. (μτνμ.) μετατοπίζω, ξεκολλῶ.
Démasquer, ῥ. ἐκβάλλω τὸ προσωπεῖον. §. (μτφορ.) ἀποκαλύπτω (τὸ ἦθός τινος).
Démastiquer, ῥ. ἐκβάλλω τὸ μίγμα δι' οὗ εἶνέ τι προσκολλημένον εἰς
Dématage καὶ **Dématement**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dématér, ῥ. ἐκβάλλω ἢ συντρίβω τὸ κατάρτι πλοίου.
Dématérialiser, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν ὕλην (τὸ ὑλικὸν μέρος) οὐσίας ἢ συστήματος.
Démêlage, ξεδιάλυσμα, ξεμπέρδευμα κτλ.
Démêlé, λογοτριβὴ, λογομαχία.
Démêler, ῥ. ξεδιαλύζω, ἐξεμπερδεύω. §. διακρίνω. §. φιλονεικῶ.
Démêleur, ὁ ἀναδεύων τὸν πηλὸν εἰς τὰ πλινθουργεῖα.
Démêloir, κτένι ἀρὺ, διαλυςῆρι. §. ἐξελίκτρα.
Démembrement, διαμελισμός.
Démembrer, ῥ. διασπῶ, διαμελίζω.
Déménagement, μετοίκησις.
Déménager, ῥ. μετακομίζω τὰ σκεύη μȣ εἰς ἄλλην οἰκίαν, μετοικῶ.
Démence, θ. παραφροσύνη.
Démener(se—), ῥ. παραδέρνω.
Démenti, τὸ οὐσ. τοῦ-
Démentir, ῥ. ἐλέγχω ψευδόμενον τινα ἢ ψευδές τι· ψεύδω (τὴν ὑπόληψιν, τοὺς λόγους μου), ἀντιφάσκω.

Démérite, ἔλλειψις ἐπιφέρουσα μομφήν.
Démériter, ῥ. γίνομαι ἀνάξιος τῆς εὐνοίας ἢ ὑπολήψεώς τινος.
Démesuré, ée, (ȣ ἐπίῤ.) -**ément**, ὑπέρμετρος.
Démettre, ῥ. ἐξαρθρόνω. §. ἐκβάλλω (καὶ αὐτπθ. παραιτοῦμαι) δημοσίας θέσεως.
Démeublement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Démeubler, ῥ. γυμνόνω τὴν οἰκίαν ἀπὸ τὰ ἔπιπλά της.
Demeurant, ante, κατοικῶν. ||. au—, (ἐπίῤ.), ἐπὶ τέλους.
Demeure, θ. κατοικία. §. (δικονμ.) καθυςέρησις. ||. être en—, καθυστερῶ.
Demeurer, ῥ. κατοικῶ. §. ςέκομαι. μένω. ςαματῶ. ἀργοπορῶ.
Demi, ie, ἥμισυς, 'μισὸς, (πρὸ τῶν οὐσ. καὶ ἐν συνθ. ἄκλιτον).
Demi-bain, λουτρὸν ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἐγκάθισμα.
Demi-bande, θ. (ναυτ.), ἡ πρὸς ἑκατέραν τῶν πλευρῶν κλίσις τοῦ πλοίου πρὸς ἐπισκευήν.
Demi-bastion, θ. (ὀχυρωμ.), ἡμιπλεύριον.
Demi-deuil, τὸ τελευταῖον ἥμισυ μέρος τοῦ πενθίμου χρόνου.
Demi-diamètre, ἡμιδιάμετρος.
Demi-dieu, ἡμίθεος.
Démieller, ῥ. ἐκβάλλω τὸ μέλι ἀπὸ τῆς μελικηρίδος.
Demi-femme, θ. ἡμίγυνις.
Demi-fortune, θ. ὄχημα μὲ ἓν ἄλογον.
Demi-lune, θ. (ὀχυρωμ.) ἡμιπύργιον.
Demi-métal, ἡμιμέταλλον.
Demi-mot, 'μίσει'-λέξις.
Demi-museau, ξιφίας, (ἰχθ.).
Demi-paie, θ. τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ.
Demi-rond, ἡμικύκλιον. §. κοπίδι (ξέστρον) τῶν βυρσοδεψῶν.
Démis, ise, μτχ. πθ. τοῦ Démettre.
Demi-savant, ἡμιμαθής.
Demi-savoir, ἡμιμάθεια.
Demi-soie, θ. ὕφασμα ἐξ ἡμισείας μεταξωτόν.
Demi-solde, θ. τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ.
Démission, θ. παραίτησις.
Démissionnaire, ἐπιθ. ὁ παραιτηθεὶς (δημοσ. θέσεως).

Demi-teinte, θ. (ζωγρφ.), τὸ μεταξὺ φωτὸς καὶ σκιᾶς.
Demi-ton, (μουσ.), ἡμιτόνιον.
Demi-tour, (στρατ.), ἀναςροφή.
Démocrate, -**cratie**, -**cratique**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, δημοκρατικὸς, -κρατία, -κρατικῶς κτλ.
Démocratiser, ῥ. ὀργανίζω δημοκρατικῶς.
Demoiselle, θ. (ἀνύπανδρος) κυρία, κοκκωνίτσα, ἀρχοντοποῦλα. §. κόπανος τῶν λιθοστρωτῶν, λίστρον. §. διάφορα εἴδη ἰχθύων, πτηνῶν καὶ ἐντόμων. §. εἶδος πηλίνης φιάλης διὰ ζέσαμα τοῦ ςρώματος ☧. §. ποδαρικὸν τῶν πριονιζομένων ξύλων. §. καλοῦπι τῶν χειροφτίων. §. φεγγίτης τῆς στέγης τῶν ζαχαροκαθαρτηρίων.
Démoisir, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν εὐρῶτα, ξεμουχλιάζω.
Démolir, ῥ. κρημνίζω, κατεδαφίζω.
Démolisseur, κρημνιστὴς (ἀνατροπεὺς) κτιρίων.
Démolition, θ. κατεδαφισμὸς (οἰκοδομ.). §. (πλθ.) ὕλη κτιρίου κατεδαφισθέντος, χαλάσματα.
Démon, δαίμων.
Démonétisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Démonétiser, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν ἀξίαν (νομίσματος κτλ.).
Démoniaque, ἐπιθ. δαιμονιῶν, δαιμονισμένος.
Démonstrateur, καθηγητὴς (διδάσκων ἐπὶ πτωμάτων κλπ.).
Démonstratif, ive, ἀποδεικτικός. (ῥτρ.) ἐπιδεικτικός. (γρμτ.) δεικτικός.
Démonstration, θ. ἀπόδειξις. §. ἐπίδειξις. §. πείραμα πρὸς ἀπόδειξιν.
Démonstrativement, ἐπίῤ., δι' ἀποδείξεων.
Démontage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Démonter, ῥ. ἀφαιρῶ τινος τὸν ἵππον. §. ἀναλύω μηχανὴν, ξεκȣρδίζω (ὡρολόγιον), λύω (κρεββάτι) κτλ. §. (μτφορ.) χαλῶ τὰ σχέδιά τινος, τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ.
Démontoir, ἡ σανὶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀποθέτουν τὰ μελανωτήρια αὐτῶν οἱ τυπογράφοι.
Démontrable, ἐπιθ. ἀποδεικτός.
Démontrer, ῥ. ἀποδεικνύω.

DÉMORALISATEUR, TRICE, ὁ συντελῶν πρὸς -
DÉMORALISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉMORALISER, ῥ. διαφθείρω τὸ ἠθικόν τινος.
DÉMORDRE, ῥ. παραιτῶ τὸ δάγκαμά (καὶ μτφορ. τὴν ἐπιχείρησίν) μου.
DÉMOUCHETER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ προβόλιον τοῦ ὅπλου εἰς τὴν ξιφομαχίαν.
DÉMOULAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉMOULER, ῥ. ἐκβάλλω τοῦ τύπου τὸ μεταλλούργημα.
DÉMULCENT, ENTE, (ἰατρ.), μαλακτικός.
DÉMUNIR, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ πολεμεφόδια φρουρίου. ||. (αὐτπθ.) στερῶ ἐμαυτὸν βοηθημάτων (ἐφοδίων).
DÉMURER, ῥ. ἀνοίγω θύραν ἢ θυρίδα κτισμένην.
DÉMUSELER, ῥ. ἐκβάλλω τὸν φιμὸν (τὸν κημὸν) τοῦ ζώου.
DÉNAIRE, ἐπιθ., δεκαδικός.
DÉNANTIR (SE—), ῥ. στερῶ ἐμαυτὸν ἐνεχύρου (ἀσφαλείας).
DÉNATIONALISER, ῥ. ἀφαιρῶ ἢ μεταβάλλω τὴν ἐθνικότητα τινός.
DÉNATTER, ῥ. ξεπλέκω.
DÉNATURALISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉNATURALISER, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν ἐπίκτητον ἰθαγένειαν τινός.
DÉNATURER, ῥ. ἀλλάσσω (ἐπὶ τὸ χεῖρον) τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, διαστρέφω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀπηνής, ἄστοργος. ἀφύσικος.
DENDRITE, θ. δενδρίτης, λίθος μὲ δενδροειδεῖς διαφυάς.
DÉNÉGATION, θ. ἄρνησις.
DÉNÉGATOIRE, ἐπίθ. ἀρνητικός.
DÉNÉRAL, τὸ πρότυπον τοῦ νομισματοκόπου.
DÉNI, (δικνμ.) ἀποποίησις. ||. — de justice, ἀρνησιδικία.
DÉNIAISER, ῥ. κάμνω τινὰ ὀλιγώτερον εὐήθη, τὸν ἐξυπνῶ. §. (εἰρων.) ἀπατῶ.
DÉNICHER, ῥ. ἐκβάλλω (καὶ οὐδ. φεύγω) ἀπὸ τὴν φωλεάν, ξετρυπόνω ἢ φυγαδεύω, -ομαι. §. ἐκβάλλω τοῦ σηκοῦ (τῆς κόγχης). §. (μτφορ.) ἀποδεικνύω ψευδῆ τὴν περὶ τῆς ἁγιότητός τινος ὑπόληψιν.
DÉNICHEUR, ὁ εὑρίσκων καὶ 'παίρνων τὰ πτηνὰ ἀπὸ τὰς φωλεάς των.
DENIER, δηνάριον, τὸ 12 τοῦ σολδίου. ||. (πλθ.) χρήματα.
DÉNIER, ῥ. ἀρνοῦμαι, ἀπαναίνομαι.
DÉNIGREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉNIGRER, ῥ. ἀμαυρῶ τὴν ὑπόληψιν, δυσφημῶ.
DÉNIGREUR, ὁ δυσφημῶν τοὺς πάντας, κατάλαλος.
DÉNOMBREMENT, ἀπαρίθμησις.
DÉNOMBRER, ῥ. ἀπαριθμῶ.
DÉNOMINATEUR, (ἀριθμ.) ὁ παρονομαστής.
DÉNOMINATIF, IVE, ὀνομαστικός.
DÉNOMINATION, θ. ὀνομασία.
DÉNOMMER, ῥ. ὀνομάζω, ὀνοματίζω.
DÉNONCER, ῥ. γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω. §. καταγγέλλω, καταμηνύω.
DÉNONÇIATEUR, TRICE, ὁ καταγγέλλων (καταμηνύων).
DÉNONCIATION, θ. δηλοποίησις. §. καταμήνυσις.
DÉNOTER, ῥ. γνωστοποιῶ (διὰ σημείων), φανερόνω.
DÉNOUER, ῥ. λύνω, ξελύνω.
DÉNOÛMENT, λύσις (δράματος). ἔκβασις (ὑποθέσεως).
DENRÉE, θ. (πλθ.) τὰ τρόφιμα. ἐμπορεύματα.
DENSE, ἐπιθ. πυκνός.
DENSIROSTRE, ἐπίθ. πυκνόῤῥαμφος.
DENSITÉ, θ. πυκνότης.
DENT, θ. ὀδούς, (ὀ)δόντι (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. — de chien, εἶδος φυτοῦ (κολχικοῦ), *κυνοδόντιον, μιθριδάτιον. ||. — de-lion, = Pissenlit. ||. —de-loup, εἶδος μεγάλου καρφίου.
DENTAIRE, ἐπίθ. ὁ τῶν ὀδόντων.
DENTAIRE, θ. εἶδος φυτοῦ, ὀροβάγχη.
DENTAL, ALE, (γρμτ.), ὀδοντοπρόφερτος. §. (οὐσ.θ.) συνόδους, (ἰχθ.)
DENTÉ, εἶδος ἰχθύος (σπάρου), συνόδους (;).
DENTÉ, ÉE, ὁ ἔχων ὀδόντας, ὀδοντωτός.
DENTELAIRE, θ. εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) PLOMBAGINE.
DENTELÉ, ÉE, ὀδοντωτός.
DENTELÉE, θ. (κυνηγ.), 'δοντιὰ ἀγριοχοίρου.
DENTELER (διπλασιάζεται τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. περικόπτω ὀδοντοειδῶς.
DENTELLE, θ. εἶδος λεπτοῦ πλέγματος, δαντέλλα. §. (μτνμ.) κόσμημα δαντελοειδές.
DENTELLIÈRE, θ. γυνὴ πλέκουσα δαντέλλας.
DENTELURE, θ. ἐντομὴ ὀδοντωτὴ ἢ ὀδοντοειδής.
DENTEX, = DENTÉ.
DENTICELLE, θ. εἶδος φυτοῦ.
DENTICULAIRE, ἐπ. ὁ ἔχων denticules.
DENTICULÉ, ÉE, ὁ ἔχων (ὡπλισμένος ἢ κεκοσμημένος μὲ) ὀδόντια.
DENTICULES, θ. ὑποκορ. τοῦ DENT, ὀδόντιον, 'δοντάκι. ||. (πλθ. ἀρχιτ.), κόσμημα ὀδοντωτόν.
DENTIER, ὀδοντοστοιχία. §. καλοῦπι τοῦ σαπωνοποιοῦ.
DENTIFORME, ἐπίθ. ὀδοντοειδής.
DENTIFRICE, ὀδοντοσμηκτικός.
DENTISTE, ὀδοντοϊατρός.
DENTITION, θ. ὀδοντοφυΐα.
DENTURE, θ. τάξις (σειρὰ) ὀδόντων.
DÉNUDATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
DÉNUDER, ῥ. (χειρουργ.), γυμνόνω ἀπὸ τῶν σαρκῶν τὰ ὀστᾶ, περισαρκίζω. §. 'γδέρνω. §. ξεφλουδίζω.
DÉNUEMENT, ὀρθότ. τὸ DÉNÛMENT, ὡς οὐσ. τοῦ-
DÉNUER, ῥ. γυμνῶ, στερῶ.
DÉNÛMENT, στέρησις ἐντελής.
DÉPALISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉPALISSER, ῥ. (κηπουρ.), λύω τοὺς εἰς τὸν τοῖχον προσδεδεμένους κλάδους τοῦ δένδρου.
DÉPANSER, ῥ. ἀλλάζω τὴν πληγὴν (ἐκβάλλω τὸν ἐπίδεσμον) νοσοῦντος.
DÉPAQUETER, ῥ. λύω (ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν) φάκελλον.
DÉPAREILLER, ῥ. χωρίζω τὰ ἀποτελοῦντα ζεῦγος ('ταῖρι), κάμνω παραταῖρι.
DÉPARER, ῥ. ἀφαιρῶ ὅ,τι στολίζει τι, ἀσχημίζω.
DÉPARIER, ῥ. χαλνῶ τὸ ζευγάρι, κάμνω παραταῖρι.
DÉPARLER, ῥ. παύω νὰ λαλῶ.

Déparquer, ῥ. ἐκβάλλω τὰ πρόβατα τῆς στάνης. §. χαλῶ τὴν στάνην.
Départ, ἀναχώρησις. ||. être sur son —, περὶ ἀναγωγὴν ἔχω, εἶμαι ἐν τῷ ἀναχωρεῖν.
Départ, (χημ.), χωρισμὸς τῶν μετάλλων ἀπ' ἀλλήλων.
Départager, ῥ. παύω τὴν διχοψηφίαν.
Département, νομὸς, ἐπαρχία. §. δικαιοδοσία. κλάδος ὑπηρεσίας.
Départemental, ale, ὁ τοῦ νομοῦ τῆς ἐπαρχίας,
Départeur, ὁ χωρίζων τὰ μέταλλα ἀπ' ἀλλήλων.
Départir, ῥ. μοιράζω, διανέμω. §. se —, παραιτοῦμαι, παραβαίνω.
Dépasser, ῥ. ἐξαπερνῶ. §. ξεπερνῶ.
Dépaver, ῥ. ξεστρόνω δρόμον κτλ.
Dépayser, ῥ. κάμνω τινὰ νὰ ἀλλάξῃ τόπον (νὰ χάσῃ τὰ νερά του), ἐκτοπίζω. §. παραζαλίζω.
Dépeçage καὶ
Dépècement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dépecer, ῥ. κομματιάζω. §. διαμελίζω.
Dépeceur, ὁ κομματιάζων (κυρ. τὰ παλαιὰ πλοῖα πρὸς μεταπώλησιν τῆς ξυλικῆς).
Dépêche, θ. ἐπιστολὴ (ἐπίσημος).
Dépêcher, ῥ. ξεκινῶ (ταχυδρόμον κτλ.). §. ξεκάμνω, τελειόνω. §. (αὐτπθ. κάμνω ὀγλήγωρα, ταχύνω.
Dépeçoir, ἐργαλεῖον (μαχαῖρι) πρὸς διαμελισμόν.
Dépédantiser, ῥ. παύω τοῦ εἶναι σχολαστικόν τινα.
Dépeindre (καθὼς τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἐξιστορῶ, περιγράφω.
Dépenaillé, ée, κουρελλιάρης. (ἐν γέν.) κακόμοιρος, κακομούτσουνος, ἄθλιος.
Dépenaillement, κουρέλλιασμα. §. κακομοιρία.
Dépendamment, ἐπίῤ., (σπν.), ὡς ἐξηρτημένος (ἀπ' ἄλλου).
Dépendance, θ. τὸ ἐξαρτᾶσθαι ἀπ' ἄλλου, ὑποταγή. 2) (δικνμ.) προσκείμενον (παράρτημα) κτήματος.
Dépendant, ante, ἐξηρτημένος (ἀπ' ἄλλου).

Dépendre, ῥ. ξεκρεμνῶ. §. (οὐδ.) ἐξήρτημαι ἀπὸ, ὑπόκειμαι.
Dépens, πλθ., δαπάναι, ἔξοδα.
Dépense, θ. δαπάνη. 2) κελλάρι.
Dépenser, ῥ. δαπανῶ, ἐξοδεύω.
Dépensier, ère, ἐξοδευτής.
Déperdition, θ. ἐλάττωσις.
Dépérir, ῥ. ἀδυνατίζω, φθείρομαι.
Dépérissement, φθορὰ, χάλασμα.
Dépersuader, ῥ. μεταπείθω.
Dépêtrer, ῥ. ἐξεμπερδεύω, ἀπαλλάττω.
Dépeuplement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dépeupler, ῥ. ἐρημόνω τόπον ἀπὸ ἀνθρώπους κτλ.
Dépilatif, ive, ψιλωτικὸς (τῶν τριχῶν).
Dépilation, θ. μάδημα (τῶν τριχῶν).
Dépilatoire, ἰατρικὸν πρὸς μάδησιν τῶν τριχῶν, ψίλωθρον.
Dépiler, ῥ. (παλ.), μαδῶ (τὰς τρίχας).
Dépinglage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dépingler, ῥ. ἐκβάλλω τὰς καρφίδας, δι' ὧν ἐκρατεῖτο τεντωμένον ὕφασμα.
Dépiquage καὶ
Dépiquaison, θ. (γεωργ.), τὸ οὐσ. τοῦ-
Dépiquer, ῥ. ἐκβάλλω τὸν σῖτον κτλπ. ἀπὸ τὰ στάχυα. §. 'ξηλόνω (πάπλωμα κτλ.). §. ξεκακκιόνω.
Dépiqueur, euse, ὁ καθαρίζων τὸν σῖτον κτλπ. ἀπὸ τὰ στάχυα.
Dépister, ῥ. ἀνιχνεύω, ἐξιχνιάζω.
Dépit, λύπη μὲ θυμὸν, πείσμωμα. ||. en—de, ἀκουσίως (ἐναντίον) τοῦ.
Dépiter, ῥ. πεισμόνω, παροξύνω.
Déplacement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déplacer, ῥ. μεταθέτω. μετατοπίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἄτοπος.
Déplaire, ῥ. δυσαρεστῶ, ἀπαρέσκω. ||. (αὐτπθ.) δυσαρεστοῦμαι. ||. (τρτπρσ.) μοὶ κακοφαίνεται.
Déplaisance, θ. ἀποστροφὴ, ἀπέχθεια.
Déplaisant, ante, δυσάρεστος.
Déplaisir, δυσαρέσκεια.
Déplancher, ῥ. ἐκβάλλω τὰς σανίδας οἰκοδομήματος, ξεσανιδόνω.
Déplantage καὶ (θ.) Déplantation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déplanter, ῥ. ξεφυτεύω. §. ξεμπήγω. §. ξεσκαλόνω (τὴν ἄγκυραν).
Déplantoir, ἐργαλεῖον πρὸς ἐκφύτευσιν.
Déplâtrage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déplâtrer, ῥ. ἐκβάλλω τὸν ἀσβέστην (τὸ χορῆγι). §. (μτφορ.) ἀφαιρῶ τὸ πρόσχημα.
Déplétif, ive, (ἰατρ.), κενωτικὸς (τῶν ὑγρῶν).
Déplétion, θ. (ἰατρ.), κένωσις (τῶν ὑγρῶν).
Déplier, ῥ. ξεδιπλόνω. ἁπλόνω (νὰ δείξω). §. (μτνμ.) ἀναπτύσσω.
Déplissage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déplisser, ῥ. ξεσουφρόνω.
Déploiement, ξεδίπλωμα. §. (στρατ.) ἐξέλιξις.
Déplombage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déplomber, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν μολυβδίνην σφραγῖδα ἐμπορεύματος.
Déplorable (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ., οἰκτρὸς, ἐλεεινὸς, ἀξιολύπητος.
Déplorer, ῥ ἐλεεινολογῶ, οἰκτείρω.
Déployer, ῥ. ἁπλόνω, ἀνοίγω, ἀναπτύσσω. ||. rire à gorge déployée, ἀνακαγχάζω.
Déplu, πθ. μτχ. τοῦ Déplaire.
Déplumer, ῥ. μαδῶ (τὰ πτερὰ), τσουμαδῶ, ξεπουπουλίζω.
Dépocher, ῥ. ἐκβάλλω ἀπὸ τὸ θυλάκιον (ἀπὸ τὴν τσέπην)· ἐξοδεύω.
Dépointage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dépointer, ῥ. 'ξηλόνω (τὸ καταπιασμένον δέμα).
Dépolarisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Dépolariser, ῥ. (φυσ.), τὸ ἐναντίον τοῦ Polariser.
Dépoli, ἔλλειψις στιλπνότητος.
Dépolir, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν στιλπνότητα.
Dépolissage καὶ
Dépolissement, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Déponent, ἐπιθ. (γρμτ.), ἀποθετικὸν (ῥῆμα).

Dépopularisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -

Dépopulariser, ῥ. κάμνω νὰ χάσῃ τις τὴν δημοτικότητά τȣ.

Dépopulation, θ. ἔλλειψις κατοίκων, λειψανδρία.

Déport, (δικνμ.), ἐξαίρεσις δικαστοῦ (ἀφ' ἑαυτοῦ). ||. sans—, χωρὶς ἀναβολῆς.

Déportation, θ. ἐξορία (ὑπερορία) διὰ βίου.

Déportement, παρεκτροπὴ, κακοήθεια.

Déporter, ῥ. ἐξορίζω (ὑπερορίζω) διὰ βίου. §. se—, παραιτοῦμαι (ἀξιώσεως κτλ.). §. ἐξαιρῶ ἐμαυτόν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ἐξόριστος (διὰ βίου).

Déposant, **ante**, ὁ καταθέτων μαρτυρίαν ἐπὶ δικαστηρίου.

Dépose, θ. (οἰκοδ.), ἔξωσις ὄγκȣ κτισμένου ἢ μολιβοδεμένου.

Déposer, ῥ. ἀποθέτω (ὅ,τι ἐκράτουν), ἀποτίθημι. παραιτῶ. §. παύω τινὰ (τῆς ἀρχῆς). §. ἐναποθέτω ἢ παρακαταθέτω. §. (οἰκοδ.) ἐκβάλλω τῆς θέσεώς τȣ λίθον ἐνῳκοδομημένον. §. (οὐδ.) μαρτυρῶ (ἐπὶ δικαστ.) §. (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀφίνω καταπάτι, κατασταλάζω.

Dépositaire, ἐπιθ., ὁ παρακατέχων τι, παρακαταθηκάριος, θεματοφύλαξ.

Déposition, θ. παῦσις (ἄρχοντος), ἔξωσις. §. κατάθεσις μάρτυρος.

Déposséder, ῥ. ἀφαιρῶ τινος τὴν κτῆσιν ἢ τὴν κατοχὴν πράγματος.

Dépossession, θ. ἀφαίρεσις κτήσεως ἢ κατοχῆς.

Déposter, ῥ. ἐκβάλλω (τὸν ἐχθρὸν) ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἐκτοπίζω.

Dépôt, παρακατάθεσις, ἐναπόθεσις. §. (συνήθ.) παρακαταθήκη. §. μέρος πρὸς ἐναπόθεσιν (κράτησιν κατηγορουμένου). §. καταπάτι. §. (ἰατρ.) ἀπόσημα.

Dépotement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Dépoter, ῥ. ἐκφυτεύω ἀπὸ γάστραν. §. (ἐπὶ οἴνου) μεταγγίζω.

Dépoudrer, ῥ. ἀποτινάζω τὴν κόνιν (κυρ. τὴν παιπάλην τῶν μαλλιῶν). §. (ἐν γέν.) ξεσκονίζω.

Dépouille, θ. δέρμα (ζώου). ἀποφόριον ἢ σῶμα (ἀποθανόντος). λάφυρον (ἐχθροῦ). προϊὸν (κήπȣ).

Dépouillement, στέρησις ἐντελὴς, ἀπογύμνωσις. §. ἔλεγχος (λογαριασμοῦ κτλ.). §. διαλογὴ ψήφων.

Dépouiller, ῥ. 'γδέρνω. ξεγυμνόνω. ἀποστερῶ. §. συγκομίζω (καρποὺς κτλ.). §. κάμνω τὴν περίληψιν λογαριασμοῦ (τὴν διαλογὴν ψήφων).

Dépourvoir, ῥ. (ἀπο)στερῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) στερημένος, ἄμοιρος. ||. au dépourvu, ἐξ ἀπροόπτου, ἀπροπαρασκευάστως.

Dépravation, θ. διαφθορὰ, ἐξαχρείωσις.

Dépraver, ῥ. διαφθείρω.

Déprécatif, **ive**, (ἐκκλησ.), ὁ ἐν εἴδει δεήσεως (εὐχῆς), ἱκετήριος.

Dépréciateur, **trice**, ὁ συνειθίζων 'να ἐκφαυλίζῃ (ἐξευτελίζῃ) τὰ πάντα.

Dépréciation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Déprécier, ῥ. ἐκφαυλίζω, ἐξευτελίζω.

Déprédateur, ἅρπαξ (δημοσίων χρημάτων), καταχραστής.

Déprédation, θ. φθορὰ, ζημία. §. καταχρήσεις (δημοσ. ὑπαλλήλου).

Déprendre, ῥ. (ξε)χωρίζω. ||. (μσ.) ξεπιάνομαι.

Dépresser, ῥ. ἐκβάλλω τοῦ πιεστηρίου.

Dépression, θ. χαμήλωμα (βούλημα) τυχαῖον.

Déprêtriser, ῥ. ξεπαππαδεύω.

Déprévenir, ῥ. ἀπαλλάττω προλήψεως.

Déprier, ῥ. ἀνακαλῶ τὴν πρόσκλησιν.

Déprimer, ῥ. ζουλῶ, πιέζω. §. (μτφορ.) ταπεινόνω. ἐξευτελίζω.

Déprimer, ῥ. (γεωργ.), ἀφίνω τὰ ζῶα 'να βοσκήσωσι τὰς παγωμένας κορυφὰς τοῦ χόρτου.

Dépriser, ῥ. ἐκτιμῶ ἔλαττον τοῦ δέοντος, ἐκφαυλίζω.

De profundis (Λτν.), νεκρώσιμος (ψαλμὸς, καθὼς παρ' ἡμῖν) ὁ Ἄμωμος.

Dépuceler (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ῥ. διαπαρθενεύω.

Depuis, (πρόθ.) ἀπὸ, μετὰ, ἔπειτα. ||.—que, ἀφ' οὗ, ἀφ' ὅτου ||.—peu, πρὸ ὀλίγου.

Dépuratif, **ive**, (ἰατρ.), καθαρτικὸς (τῶν χυμῶν τοῦ αἵματος).

Dépuration, θ. κάθαρσις.

Dépuratoire, ἐπίθ. καθαρτικὸς (τῶν χυμῶν τοῦ αἵματος).

Dépurer, ῥ. καθαρίζω, (ἰατρ.).

Députation, θ. ἀποστολὴ, πρεσβεία. §. θέσις βουλευτοῦ, ἀντιπροσωπία.

Député, ἀπεσταλμένος. §. βȣλευτὴς, πρόβουλος, ἀντιπρόσωπος.

Députer, ῥ. στέλλω (πρέσβυν, πρόβουλον κτλ.).

Députomanie, θ. *βουλευτομανία.

Déracinement, τό οὐσ. τοῦ-

Déraciner, ῥ. ξεῤῥιζόνω (κυρ. ϗ μτφορ.).

Dérader, ῥ. (ναυτ.) παρασύρομαι (τοῦ ὅρμου).

Déraidir, ῥ. =**Déroidir**.

Déraillement, τὸ οὐσ. τοῦ -

Dérailler, ῥ. (οἱ τροχοὶ τῆς ἀτμοκινήτου ἀμάξης) ἐξωθοῦνται τῶν ἀντύγων (rails) τοῦ σιδηροδρόμου.

Déraison, θ. παραλογισμός.

Deraisonnable (ϗ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. παράλογος.

Déraisonner, ῥ. παραλογίζομαι.

Déralinguer, ῥ. (ναυτ.), ἐξηλόνω τὰς ralingues τοῦ ἱστίου.

Déramage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Déramer, ῥ. συνάζω ἀπὸ τὸ κλαδὶ τὰ κουκκούλια.

Dérangement, σύγχυσις, ἀταξία. χάλασμα.

Déranger, ῥ. χαλνῶ. συγχέω, (συν)ταράττω. §. (μτφορ.) se—. ἐκδιαιτῶμαι, παραλύω, ξελογιάζομαι.

Dérater, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν σπλῆνα. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) 'ξυπνητὸς, ἀκούραστος, εὔθυμος.

Dérayer, ῥ. (γεωργ.), ἀνοίγω βαθυτέραν αὔλακα πρὸς διεκροὴν τῶν ὑδάτων ἢ ὡς σύνορον μεταξὺ δύο ἀγρῶν.

Dérayure, θ. ἡ τελευταία καὶ βαθυτέρα αὔλαξ τοῦ ὀργώματος χρησιμεύουσα ὡς σύνορον.

DERECHEF, ἐπίῤ., ἐξ ὑπαρχῆς, ἐκ νέου.

DÉRÈGLEMENT, ἐκδιαίτησις, ἀταξία. ἀνωμαλία.

DÉRÉGLÉMENT, ἐπίῤ., ἀτάκτως.

DÉRÉGLER, ῥ. φέρω εἰς ἀταξίαν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐκδεδιῃτημένος, ἄτακτος.

DÉRIDER, ῥ., ἀφαιρῶ τὰς ῥυτίδας. §. (μτφορ.) φαιδρύνω.

DÉRISION, θ., περίγελως.

DÉRISOIRE, ἐπιθ., ὁ πρὸς χλεύην γινόμενος, περιπαικτικός. γελοῖος.

DÉRITOIR, ἢ (θ.) DÉRITOIRE, ἴδε ὀρθότ. DÉTRITOIR.

DÉRIVATIF, IVE, (ἰατρ.), ἀπαγωγικός.

DÉRIVATION, θ., παροχέτευσις (ὑγροῦ). παρατροπὴ (τῶν νοσοποιῶν χυμῶν). §. παραγωγὴ (λέξεως).

DÉRIVE, θ., ἔκκλισις πλοίου (ἀπὸ τὴν ὁδόν του).

DÉRIVER, ῥ. (ναυτ.), μακρύνομαι (τῆς στερεᾶς). §. παρασύρομαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. §. παροχετεύομαι. §. (τεχν.) ἀφαιρῶ (ῥινίζων) τὸ περιχάραγμα καρφίου. §. (μτφορ.) παράγομαι, (ἐκ)πηγάζω.

DÉRIVOIR, ἐργαλ. τοῦ ὡρολογοποιοῦ.

DÉRIVOTE, κοντάρι πρὸς ἀπαγωγὴν τῆς σχεδίας.

DERNIER, ÈRE, (ϗ ἐπίῤ.) -EMENT, τελευταῖος, ἔσχατος.

DÉROBER, ῥ. ξεφλουδίζω κουκκιά. 2) (συνήθ.) ὑφαιρῶ, ὑπεξαιρῶ, ὑποκλέπτω. §. κρύπτω. ||. (αὐτπθ.) ὑπεκφεύγω, ὑπεξέρχομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κρυφὸς, ἀφανής. ||. à la dérobée, (φρσ.), κρυφίως.

DÉROCHAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉROCHER, ῥ., (τεχν.), καθαρίζω τὸ μέταλλον ἢ τὸ ἔγκαυστον διὰ τοῦ βασιλικοῦ ὕδατος. 2) κρημνίζω ἀπὸ βράχου (καθὼς τὰ καταδιωκόμενα ὑπὸ τῶν ὀρνέων ζῶα).

DÉROGATION, θ. παράβασις (νόμου), ἀναίρεσις (διατάξεως κτλ.).

DÉROGATOIRE καὶ DÉROGEANT, ANTE, (Νμ.), ἀναιρετικός.

DÉROGER, ῥ. παραβαίνω (νόμον). ἀναιρῶ (διάταξιν). §. ἐξευτελίζομαι, ἐκπίπτω.

DÉROIDIR, ῥ. κάμνω τι νὰ χάσῃ τὴν σκληρότητά του, ἀπαλύνω.

DÉROMPAGE, τὸ οὐσ. τοῦ DÉROMPRE.

DÉROMPOIR, (τεχν.), ἡ ἐπιτραπέζιος κοπὶς, διὰ τῆς ὁποίας κομματιάζονται τὰ κουρέλλια πρὶν ῥιφθῶσιν εἰς τὸν μύλον τοῦ χαρτουργείου.

DÉROMPRE, ῥ., κομματιάζω (κυρ. τὰ κουρέλλια τοῦ χαρτουργείου πρὸ τῆς τελευταίας των κατεργασίας).

DÉROUGIR, ῥ., ξεκοκκινίζω.

DÉROUILLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉROUILLER, ῥ., ξεσκωριάζω (κυρ. καὶ μτφορ.).

DÉROULEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉROULER, ῥ. ξετυλίσσω, ἀναπτύσσω.

DÉROUTE, θ., τροπὴ (στρατεύματος), θραῦσις.

DÉROUTER, ῥ. παρατρέπω (τῆς εὐθείας ὁδοῦ). §. ἀνατρέπω τὰ σχέδιά τινος, τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ.

DERRIÈRE, (πρόθ. ἢ ἐπίῤ.), ὀπίσω. (μὲ γεν.) ὄπισθεν. ||. (ἔναρθρ. ὡς οὐσ.) τὰ ὀπίσθια.

DES (ἀντὶ DE LES), γεν. πλθ. ἢ ὀνομας. ἀόρ. τοῦ ἄρθρ. LE, LA.

DÈS, (πρόθ.), εὐθὺς (ἀπὸ, ἀφοῦ). ||. — lors, ἔκτοτε.

DÉSABUSER, ῥ., ἐκβάλλω τῆς ἀπάτης.

DÉSACCORD, διαφωνία

DÉSACCORDER, ῥ., χαλῶ τὴν συμφωνίαν (μουσ. ὀργάνου), ξεκουρδίζω. ||. (μτ.) εἶμαι ἀσύμφωνος, διαφωνῶ, ἀπᾴδω.

DÉSACCOUPLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉSACCOUPLER, ῥ., χωρίζω τὰ ζεύγη, ξεζευγαρόνω.

DÉSACCOUTUMER, ῥ., ξεσυνειθίζω.

DÉSACHALANDER, ῥ., ς ερῶ ἐργαστήριον ἢ ἔμπορον τῶν μουσερήδων του.

DÉSACIDIFICATION, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉSACIDIFIER, ῥ. (χημ.), ἀφαιρῶ οὐσίας τινὸς τὸ ὀξύ.

DÉSACIÉRATION, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉSACIÉRER, ῥ. ἀφαιρῶ τοῦ σιδήρου τὸν χάλυβα, (χυδ.) ξετσελικόνω.

DÉSAFFECTION, θ., ἀποβολὴ τῆς εὐνοίας.

DÉSAFFECTIONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉSAFFECTIONNER, ῥ., παύω τῆς εὐνοίας.

DÉSAFFLEUREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉSAFFLEURER, ῥ. (οἰκοδ.), ἐξέχω.

DÉSAGRÉABLE (ϗ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ., δυσάρεστος.

DÉSAGRÉER, ῥ., δυσαρεστῶ, ἀπαρέσκω. §. (μτβτ.) = DÉGRÉER.

DÉSAGRÉGATION, θ., διάλυσις τῶν μορίων (κυρ. ὀρυκτοῦ).

DÉSAGRÉGER, ῥ., διαλύω τὰ μόρια τὰ συγκροτοῦντα ὀρυκτόν.

DÉSAGRÉMENT, δυσαρέσκεια. §. ἐλάττωμα (σωματικόν).

DÉSAJUSTER, ῥ., χαλῶ τὴν τάξιν εἰς ἣν εὑρίσκετό τι, ξεσυγυρίζω.

DÉSALIGNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉSALIGNER, ῥ., χαλῶ τὴν γραμμὴν, ἐκβάλλω τῆς γραμμῆς.

DÉSALLAITEMENT, ἀπογαλακτισμός.

DÉSALLAITER, ῥ., ἀπογαλακτίζω.

DÉSALLIER, ῥ., χαλῶ τὴν συμμαχίαν, διαιρῶ. ||. (μσ.) νυμφεύομαι ἀνοικείως (παρὰ τὸ εἶναί μου).

DÉSALTÉRANT, ANTE, δροσιστικός.

DÉSALTÉRER, ῥ., δροσίζω (τὴν δίψαν).

DÉSANCHER, ῥ., ἐκβάλλω τὴν λεβὴν (κυρ. μουσ. ὀργάνου).

DÉSANIMER, ῥ., παύω τοῦ νὰ ἐμψυχόνω, ἀφίνω ἄψυχον.

DÉSAPPAREILLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉSAPPAREILLER, ῥ., (ναυτ.), παύω τὴν πρὸς ἀπόπλουν (πρὸς ἀναγωγὴν) ἑτοιμασίαν.

DÉSAPPARIER, ῥ., μονόω (χωρίζω) πτηνὸν ἀπὸ τὸ ᾽ταίρι του, ξεζευγαρόνω.

DÉSAPPAUVRIR, ῥ., παύω τοῦ πένεσθαι τινά.

DÉSAPPAUVRISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

DÉSAPPÉTISSER, ῥ., παύω (κόπτω) τὴν ὄρεξιν.

DÉSAPPLICATION, θ., τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉSAPPLIQUER, ῥ. ἀφαιρῶ τι ἐφηρμοσμένον ἐπ᾽ ἄλλου. §. παύω τοῦ ἀσχολεῖσθαί τινα.

DÉSAPPOINTEMENT, ἀποτυχία, ἐναντιότης, δυσαρέσκεια.
DÉSAPPOINTER, ῥ. ψεύδω τὰς ἐλπίδας (ἐμοῦ ἢ ἄλλου), ἀποτυγχάνω.
DÉSAPPRENDRE, ῥ. λησμονῶ ὅ,τι ἔμαθον, ἀπομανθάνω.
DÉSAPPROBATEUR, TRICE, ὁ τὰ πάντα ἀποδοκιμάζων.
DÉSAPPROBATION, θ. ἀποδοκιμασία.
DÉSAPPROUVER, ῥ. ἀποδοκιμάζω.
DÉSARBORER, ῥ. ῥίπτω τὸ κατάρτι (καὶ συνκδχ.) τὴν σημαίαν.
DÉSARÇONNER, ῥ. ἐκκρούω (τὸν ἱππέα τοῦ ἐφιππείου). §. (μτφορ.) κάμνω τινὰ ἀναπολόγητον, ἀποστομόνω.
DÉSARGENTER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν ἄργυρον (σκεύους) ἢ τὰ ἀργύρια.
DÉSARMEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSARMER, ῥ. ἀφοπλίζω, ἐξαρματόνω. §. (μτφορ.) ἐξιλεόνω.
DÉSARROI, ἀταξία. ||. en—, ἄνω-κάτω.
DÉSARRONDIR, ῥ. κάμνω τι νὰ χάσῃ τὴν στρογγυλότητά του.
DÉSARTICULATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSARTICULER, ῥ. διαλύω τὰς διαρθρώσεις σώματος, τὸ χωρίζω τῶν ἁρμῶν του.
DÉSASSEMBLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSASSEMBLER, ῥ. χωρίζω τὰ συνηρμμένα (συνηρμοσμένα).
DÉSASSIÉGER, ῥ. λύω τὴν πολιορκίαν.
DÉSASSIMILATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSASSIMILER, ῥ. παύω τὴν μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν σώματος ὁμοιότητα.
DÉSASSOCIATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSASSOCIER, ῥ. διαλύω τὴν συντροφίαν. ||. (μσ.) ξεσυντροφεύω.
DÉSASSORTIR, ῥ. χαλῶ τὸ συγκρότημα (τὸ συναρμολόγημα).
DÉSASSURER, ῥ. παύω τῆς βεβαιότητος. §. ἐκβάλλω τῆς ἀσφαλείας.
DÉSASTRE, συμφορὰ, δεινόν.
DÉSASTREUX, EUSE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, ἀπαίσιος, ὀλέθριος.
DÉSATTRISTER, ῥ. παύω τοῦ λυπεῖσθαι.
DÉSAVANTAGE, μειονέκτημα. ζημία.
DESAVANTAGEUX, EUSE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, ἀσύμφορος, ἐπιζήμιος.

DÉSAVEU, ἄρνησις. ἀποδοκιμασία.
DÉSAVEUGLER, ῥ. ἀνοίγω τὰ ὄμματά τινος, τὸν ἐκβάλλω τῆς ἀπάτης.
DÉSAVOUER, ῥ. ἀρνοῦμαι. ἀποδοκιμάζω. ἀναιρῶ (ὅσα εἶπον).
DESCELLER, ῥ. ξεβουλλόνω. §. ἐξηλόνω τὸ (δι' ἀσβέστου ἢ μολίβδου) προσηρμοσμένον.
DESCENDANCE, θ. καταγωγή.
DESCENDANT, ANTE, κατιὼν, -οῦσα. §. (ὡς οὐσ.) ἀπόγονος, καταγόμενος ἀπό.
DESCENDERIE, θ. κάθοδος μεταλλείου.
DESCENDRE, ῥ. καταιβάζω. ||. (οὐδ.) καταβαίνω. §. ἀποβαίνω (πλοίου). §. εἰσβάλλω (ὡς ἐχθρός). §. (μτνμ.) κατάγομαι. §. (ἐπὶ ὑγρ.) κατακάθημαι. §. (μτφορ.) καταντῶ. ταπεινοῦμαι μέχρι.
DESCENSION, θ. (ἀστρνμ.) κατάβασις.
DESCENSIONNEL, ELLE, (ἀςρνμ.), ὁ τῆς καταβάσεως
DESCENTE, θ. κατάβασις. §. κατήφορος. §. εἰσβολὴ (κυρ. διὰ θαλ.). §. (δικνμ.) κατ' οἶκον ἔρευνα. §. (ἰατρ.) ἐντεροκήλη, σπάσιμον. ||. la descente de croix, ἡ ἀποκαθήλωσις (τοῦ Χριστοῦ).
DESCRIPTIF, IVE, περιγραφικός.
DESCRIPTION, θ. περιγραφή.
DÉSÉCHOUER, ῥ. ἐπαναφέρω εἰς τὴν πρώτην του κατάστασιν τὸ ἐξοκεῖλαν πλοῖον.
DÉSAMBALLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSEMBALLER, ῥ. λύω δέμα (πραγματειῶν).
DÉSEMBARQUEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DESEMBARQUER, ῥ. ἀποβιβάζω πάλιν τοῦ πλοίου τὰ ἐμβιβασθέντα.
DÉSEMBOURBER, ῥ. ἐκβάλλω (ξεκολλῶ) ἀπὸ τὴν λάσπην.
DÉSEMBOURRER, ῥ. ἐκβάλλω τὸ στουππὶ τοῦ προσκεφάλου κτλ.
DÉSEMBRAYAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSEMBRAYER, ῥ. τὸ ἐναντίον τοῦ EMBRAYER, χωρίζω τὰ συνεργὰ μέρη τῆς μηχανῆς καὶ οὕτω παύω ἢ ἀναστρέφω τὴν ἐνέργειάν της.
DÉSEMMANCHER, ῥ. ἐκβάλλω τὸ στειλεὸν ἐργαλείου.

DÉSEMMUSELER, ῥ. = DÉMUSELER.
DÉSEMPARER, ῥ. ἀφαιρῶ (κόπτω κτλ.) τὰ κατάρτια πλοίου. §. (οὐδ.) ἀφίνω (ἀναχωρῶ ἀπὸ) τὴν ὁποίαν κατεῖχον θέσιν.
DÉSEMPESER, ῥ. ξεκολλάρω.
DÉSEMPLIR, ῥ. ἀδειάζω (εὐκαιρόνω) μέρος.
DÉSEMPOINTER, ῥ. = DÉPOINTER.
DÉSEMPOISONNER, ῥ. ξεφαρμακόνω.
DÉSENCHAÎNER, ῥ. λύω τὸν ἁλυσοδεμένον.
DÉSENCHANTEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSENCHANTER, ῥ. λύω τὰ μάγια, ξεμαγεύω (κυρ. καὶ μτφορ.).
DÉSENCHANTEUR, ὁ ξεμαγεύων (κυρ. καὶ μτφορ.).
DÉSENCHÂSSER, ῥ. ἐκβάλλω ('ξηλόνω) τῆς πυέλου πετράδιον.
DÉSENCLOUAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSENCLOUER, ῥ. ἐκβάλλω καρφίον (τοῦ ποδὸς ἵππου ἢ τῆς τρύπας κανονίου).
DÉSENCOMBREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSENCOMBRER, ῥ. ἀνοίγω δρόμον ἀφαιρῶν τὰ ἐπιπροσθοῦντα.
DÉSENDORMIR, ῥ. ἐξυπνῶ (διεγείρω) ἀποκοιμισμένον (κυρ. καὶ μτφορ.).
DÉSENFILER, ῥ. ξεπερνῶ (μαργαριτάρια κτλ.).
DÉSENFLEMENT, = DÉSENFLURE.
DÉSENFLER, ῥ. ξεφουσκόνω.
DÉSENFLURE, ξεφούσκωμα.
DÉSENFUMER, ῥ. ξεκαπνίζω.
DÉSENGAGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSENGAGER, ῥ. ἀπαλλάττω (κυρ. τὸν στρατευόμενον) τῆς ὑποχρεώσεως.
DÉSENGRENER, ῥ. ξεμπερδεύω τοὺς τροχοὺς ἀπ' ἀλλήλων.
DÉSENIVREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSENIVRER, ῥ. ξεμεθῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).
DÉSENLACEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉSENLACER, ῥ. ἐκβάλλω (ξεμπερδεύω) ἀπὸ τὴν θηλειὰν ἢ τὴν παγίδα.
DÉSENLAIDIR, ῥ. παύω τὴν ἀσχημίαν.
DÉSENNUYER, ῥ. διασκεδάζω τὴν πλῆξίν (μου ἢ ἄλλου).
DÉSENRAYER, ῥ. ἐκβάλλω (τοῦ τροχοῦ) τὴν τροχοπέδην.
DÉSENRHUMER, ῥ. ξεκαταρροϊάζω.

Désenrouer, ῥ. ξεβραγχνιάζω.
Désensevelir, ῥ. ξεσαβανόνω, ξεθάπτω.
Désensorceler, ῥ. ξεμαγεύω.
Désensorcellement, ξεμάγευμα.
Désentêtement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Désentêter, ῥ. μεταπείθω ἰσχυρογνωμοῦντα.
Désentortiller, ῥ. ξετυλίσσω, ξεμπερδεύω.
Désentraver, ῥ. ξεπεδικλόνω.
Désenvenimer, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν πικρίαν (τὸ φαρμάκι), ξεφαρμακόνω.
Déséquiper, ῥ. ἐξαρματόνω πλοῖον.
Désergoter, ῥ. ἀφαιρῶ (περικόπτω) τὰ παρωνύχια τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου ἢ τὰ πλῆκτρα τοῦ πετεινοῦ.
Désert, **erte**, ἔρημος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ἡ ἔρημος.
Déserter, ῥ. ἀφίνω τόπον τινά. §. (στρατ.) λειποτακτῶ.
Déserteur, λειποτάκτης.
Désertion, θ. λειποταξία.
Désespérant, **ante**, ἀπελπιστικὸς, φέρων (εἰς) ἀπελπισίαν.
Désespérer, ῥ. ἀπελπίζω.
Désespoir, ἀπελπισία.
Désétourdir, ῥ. ξεπαραζαλίζω.
Déshabillé, τὸ ἀτημέλητον ἐνδυμασίας (γυναικός).
Déshabiller, ῥ. ἐκδύω.
Déshabitude, θ. ξεσυνείθισμα.
Déshabituer, ῥ. ξεσυνειθίζω.
Déshérence, θ. (Νμ.), ἔλλειψις κληρονόμων.
Déshériter, ῥ. ἀποκληρόνω.
Désheurer, ῥ. ταράττω (ἀπασχολῶ) τὰς ὥρας τινός.
Déshonnête (καὶ ἐπίρ.-**ement**), ἐπίθ. αἰσχρὸς, ἄσεμνος.
Déshonneur, ἀτιμία, αἶσχος, ὄνειδος.
Déshonorant, **ante**, αἴσχους (ἀτιμίας) πρόξενος.
Déshonorer, ῥ. καταισχύνω, ἀτιμάζω.
Déshuiler, ῥ. ξελαδόνω.
Déshumaniser, ῥ. ἀφαιρῶ τινος πᾶν αἴσθημα ἀνθρωπότητος ἢ φιλανθρωπίας.
Déshydrogénation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Déshydrogéner, ῥ. (χημ.), ἀφαιρῶ τὸ ὑδρογόνον.
Déshypothéquer, ῥ. ἀπαλλάττω κτῆμα τῆς ὑποθήκης.
Désidératif, **ive**, ὁ ἐκφράζων ἐπιθυμίαν, ἐφετικός.
Désignatif, **ive**, δηλωτικὸς, παραστατικός.
Désignation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Désigner, ῥ. δηλόω. §. παριστάνω, προσδιορίζω.
Désincorporer, ῥ. χωρίζω τι συσσωματωμένον μετ' ἄλλου.
Désinence, θ. κατάληξις (λέξεως).
Désinfatuer, ῥ. ἀπαλλάτω τινὰ τῆς ὑπέρ τινος προκαταλήψεως.
Désinfecter, ῥ. καθαρίζω (τόπον ἢ πρᾶγμα) ἀπὸ μόλυσμα.
Désinfection, θ. καθαρισμὸς μολυσμένου (τόπου ἢ πράγματος).
Desinfluencer, ῥ. ἀπαλλάττω τῆς ἐπιῤῥοῆς.
Désinsuflation, θ. ξεφούσκωμα τῶν παραγεμιζομένων ξηρῶν ἐντοσθίων.
Désintéressement, ἀφιλοκέρδεια.
Désintéresser, ῥ. ἀποζημιῶ ἄλλως τινά. §. (μσ.) δὲν ἐνδιαφέρομαι εἰς. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀφιλοκερδής. (μετὰ πτ.) μὴ ἔχων συμφέρον εἴς τι.
Désinvertir, ῥ. (στρατ.), ἐπαναφέρω τὴν φάλαγγα εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς τάξιν.
Désinvestir, ῥ. λύω τὴν πολιορκίαν. §. στερῶ τοῦ δικαιώματος (τῆς δυνάμεως) τοῦ πράττειν.
Desinvestissement, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Désinviter, ῥ. ἀναιρῶ τὴν πρόσκλησιν.
Désinvolte, ἐπίθ. ἐλεύθερος εἰς τὰ κινήματά (εἰς τοὺς λόγους) του, ἀνεπιτήδευτος.
Désinvolture (Ἰταλ.), θ. τὸ ἄνετον (ἀνεπιτήδευτον) τῶν κινημάτων.
Désir, ἐπιθυμία.
Désirable, ἐπίθ. ἐπιθυμητός.
Désirer, ῥ. ἐπιθυμῶ. §. εὔχομαι.
Désireux, **euse**, ὁ ἐπιθυμῶν τι.
Désistement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Désister (**se**—), ῥ. παραιτοῦμαι (δικαιώματος κτλ), ἀφίσταμαι.
Dès lors, ἐπίρ. εὐθὺς ἔκτοτε.
Désobéir, ῥ. ἀπειθῶ, παρακούω.
Désobéissance, θ. παρακοὴ, ἀπείθεια.
Désobéissant, **e**, ἀπειθὴς, παρήκοος.
Désobligeamment, ἐπίρ. μὲ τρόπον βάρβαρον, σκαιῶς.
Désobligeance, θ. σκαιότης (τρόπων), βαρβαρότης, χωριατιά.
Désobligeant, **e**, σκαιὸς (τοὺς τρόπους), χωριάτης, βάρβαρος. ‖. (οὐσ. θ.) ὄχημα στενὸν (δι' ἕνα μόνον).
Désobliger, ῥ. δυσαρεστῶ.
Désobstruant, **ante** ꝁ **Désobstuctif**, **ive**, (ἰατρ.), ὁ διαλύων τὰς ἐμφράξεις, ἐξανοικτικός.
Désobstruction, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Désobstruer, ῥ. ξεφράσσω, ξεστουππόνω.
Désoccupé, **ée**, ὁ χωρὶς ἀσχολίας.
Désoeuvré, **ée**, ὁ χωρὶς ἔργου, ἀργός.
Désoeuvrement, ἀργία.
Désoeuvrer, ῥ, χωρίζω τὰ φύλλα τοῦ χαρτίου.
Désolant, **e**, θλιβερώτατος. πληκτικώτατος, ἀφόρητος
Désolation, θ. ἀφανισμὸς, ἐρήμωσις. §. θλίψις ὑπερβάλλουσα.
Désoler, ῥ. ἐρημόνω. §. καταθλίβω.
Désopiler, ῥ. διαλύω τὰς ἐμφράξεις. ‖. — la rate, ἀνοίγω τὴν καρδίαν.
Désordonné, **ée**, (καὶ ἐπίρ.)-**ément**, ἄτακτος. §. ὑπέρμετρος.
Désordre, ἀταξία, σύγχυσις. §. παραλυσία, ἐκδιαίτησις.
Désorganisateur, **trice**, ἀνατροπεὺς ὀργανισμῶν.
Désorganisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Désorganiser, ῥ. ἀνατρέπω τὸν (ὑπάρχοντα) ὀργανισμόν.
Désorienter, ῥ. κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν διεύθυνσίν του, ἀποπλανῶ. ἐκπλήττω.
Désormais, ἐπίῤ. τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς.
Désorner, ῥ. (τεχν.), καθαρίζω τὸ μέταλλον ἀπὸ τὰς προσκολλημένας εἰς αὐτὸ σκωρίας τοῦ χωνευτηρίου.
Desossement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Désosser, ῥ. ἐκβάλλω τὰ ὀστᾶ.

Désourdir, ρ. παραλύω τὸ διασμένον ὕφασμα.
Désoxydation(-oxygénation), θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Désoxyder(-oxygéner), ρ. χωρίζω (ἀφαιρῶ) τὸ ὀξυγόνον.
Despermatiser, ρ. ἀφαιρῶ τὸ σπέρμα.
Despote, ἡγεμὼν ἀνεύθυνος, δεσπότης. τύραννος.
Despotique (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. δεσποτικός.
Despotisme, δεσποτεία, τυραννία.
Déspumation, θ. (χημ.), ἐξάφρισμα.
Déspumer, ρ. (χημ.), ἐξαφρίζω.
Désquamation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Désquamer (se—), ρ. ἐκλεπίζομαι, ἀφαιροῦμαι (πίπτω) ἐν εἴδει λεπίων.
Dessabler, ρ. ἐκβάλλω τὴν ἄμμον.
Dessaigner, ρ. (τεχν.), καθαρίζω τὰ δέρματα ἀπὸ τοῦ αἵματος καὶ ἄλλων ἀκαθαρσιῶν προσκολλημένων εἰς αὐτά.
Dessaisir (se—), ρ. ἀφίνω τι τὸ ὁποῖον κατεῖχον, (κοιν.) ἐκβάλλω ἀπὸ τὰς χεῖράς μου.
Dessaisissement, τὸ οὐσ. τοῦ Dessaisir.
Dessaisonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dessaisonner, ρ. (γεωργ.), μεταβάλλω τὰς ὥρας τῆς καλλιεργίας.
Dessaler, ρ. ἐξαλμυρίζω.
Dessangler, ρ. λύω τὴν ὕγγλαν (τὸ κολάνι) τοῦ ἵππου ἢ τὰ λωρία κρεββατίου.
Dessechant, ante, ξηραντικός.
Dessèchement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dessécher, ρ. (ἀπο)ξηραίνω.
Dessein, σκοπός. σχέδιον. ||. à —, ἐπίτηδες, ἐπὶ σκοπῷ.
Desseller, ρ. ξεσελλόνω.
Dessemeller, ρ. ἐκβάλλω τὰ πέλματα ὑποδημάτων, ξεχναριάζω.
Desserre(dur a' la—), φειδωλὸς, (κοιν.) σφικτοχέρης.
Desserrer, ρ. ξεσφίγγω.
Desserroir, ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁποίου ξεσφίγγουν τὰ ξύλα τῆς σχεδίας ἵνα παρεμβάλωσιν ἄλλα.
Dessert, τὰ παρατιθέμενα εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης(ὀπωρικὰ κτλ.), τὸ ἐπίδειπνον, τὰ ἐπιδόρπια.

Desserte, θ. ἀποφάγια.
Dessertir, ρ. ἐξηλόνω πετράδιον δακτυλιδίου (ἀπὸ τὴν πύελόν τε).
Desservant, ὁ ἐφημερεύων εἰς παρεκκλήσιον ἢ ἐνορίαν.
Desservir, ρ. σηκόνω (τὰ φαγητὰ ἀπὸ) τὸ τραπέζι. §. διαβάλλω. §. ἐφημερεύω (εἰς ἐνορίαν).
Dessicatif, ive, ξηραντικός.
Dessication, θ. ξήρανσις.
Dessiller, ρ. ἀνοίγω τὰ ὀμμάτιά τινος (κυρ. καὶ μτφορ).
Dessin, σχέδιον ζωγραφίας, ἰχνογραφία. ἰχνογράφημα. §. κλαδὶ (ἐξόμπλιον) ὑφάσματος.
Dessinateur, ἰχνογράφος.
Dessiner, ρ. ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω, διαγράφω.
Dessoler, ρ. κόπτω τὸν ὄνυχα τοῦ ἵππου. §. (γεωργ.) ἀλλάζω τὴν τάξιν τῆς καλλιεργείας.
Dessolure, θ. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Dessoucher, ρ. (γεωργ.), ἐκβάλλω (ξεῤῥιζόνω) τὰ κούτσουρα.
Dessouci, ἀμεριμνία.
Dessoucier(se—), ρ. ἀμεριμνῶ.
Dessouder, ρ. ξεκολλῶ μετάλλινον σκεῦος.
Dessoudure, θ. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Dessouffler, ρ. ξεφουσκόνω (τὰ ξηρὰ ἐντόσθια).
Dessoufrage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dessoufrer, ρ. ἐκβάλλω (κυρ. τῶν γαιανθράκων) τὸ περιεχόμενον θειάφιον.
Dessoûler, ρ. ξεμεθῶ.
Dessous, (πρόθ. ἢ ἐπίρ.), ὑπὸ, ὑποκάτω. ||. (ἐνάρθρ. ὡς οὐσ.) τὸ ὑποκάτωθεν. §. (μτφορ.) μειονέκτημα. ||. avoir le—, ἡττῶμαι, ἐλαττοῦμαι. ||. ci-dessous, κατωτέρω.
Dessuintage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dessuinter, ρ. ξεῤῥυπίζω τὰ ἔρια.
Dessus, (πρόθ. ἢ ἐπίρ.), ἐπὶ, ἐπάνω. ὑπὲρ(άνω). περιπλέον. ||. (ἐνάρθρ. ὡς οὐσ.) τὸ ἄνω (τὸ ἐπάνωθεν, τὸ φαινόμενον) μέρος. §. (μτφορ.) πλεονέκτημα. ||. avoir le —, ὑπερέχω, ὑπερισχύω. ||. là-dessus, περὶ τούτου. §. μετὰ ταῦτα. ||. ci-dessus, ἀνωτέρω. ||. par—, ἀπὸ πάνω. ||. par—le marché, ὡς ἐπίμετρον. ||. sens —dessous, ἄνω-κάτω.

Destin, ἡ εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον.
Destinataire, ὁ πρὸς ὃν διευθύνεταί τι.
Destinateur, trice, ὁ διευθύνων τι πρὸς ἄλλον.
Destination, θ. ὁ πρὸς ὃν ὅρος. §. προσδιορισμός.
Destinatoire, ἐπίθ. (Νμ.), προσδιοριστικὸς (τοῦ σκοποῦ).
Destinée, θ. ἡ τύχη, τὸ πεπρωμένον. §. (Π.) ὁ βίος.
Destiner, ρ. προσδιορίζω. §. (τρτπρσ.) πρό(ἀπό)κειμαι. ||. (κατὰ μτχ.) προώρισται, πέπρωται.
Destituable, ἐπίθ. ὁ δυνάμενος παυθῆναι (δημοσ. θέσεως).
Destituer, ρ. παύω δημόσιον ὑπάλληλον.
Destitution, θ. παῦσις δημοσίε ὑπαλλήλου.
Destrier, ἵππος πολεμιστήριος.
Destructeur, ἀφανιςής, ἀνατροπεύς.
Destructibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Destructible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς καταστροφῆς.
Destructif, ive, καταςρεπτικός.
Destruction, θ. καταστροφὴ, ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις.
Destructivité, θ. τάσις πρὸς τὸ καταστρέφειν, διάθεσις καταςρεπτική.
Désudation, θ. ἐξάνθησις ἱδρωτηρίων (φυμάτων).
Désuétude, θ. ἀχρηστία (νόμου διὰ πολυκαιρίαν).
Désulfuration, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Desulfurer, ρ. ἐκβάλλω (χωρίζω) τὰ θειαφώδη μόρια τὰ περιεχόμενα εἰς σῶμά τι.
Désunion, θ. χωρισμὸς τῶν μερῶν τοῦ ὅλου. §. διχόνοια.
Désunir, ρ. χωρίζω, διίστημι. §. φέρω διχόνοιαν.
Détachement, ἀπόσπασις. §. ἀπόσπασμα (στρατ.).
Détacher, ρ. ἐκβάλλω τὰς κηλῖδας, ξελεκιάζω. §. ἀποσπῶ. λύνω. χωρίζω.
Détail, λιανοπούλημα. §. λεπτομέρεια, τὰ καθέκαστα.
Detaillant, λιανοπωλητής.
Détailler, ρ. πωλῶ λιανικῶς. §. διηγοῦμαι λεπτομερῶς.

Détalage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Détaler, ῥ. μαζόνω (συσκευάζω) τὰς ἐκτεθειμένας πραγματείας. §. φεύγω ταχέως, (κοιν.) τὰ καπνίζω.
Détalinguer, ῥ. (ναυτ.), λύω τὴν ἄγκυραν.
Détaper, ῥ. ξεστουππόνω (τὸ κανόνιον κτλπ.).
Détasser, ῥ. χαλῶ τὸν σωρὸν (τὴν θημωνιάν).
Déteindre, ῥ. ξεβάφω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.).
Dételage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dételer (διπλασιάζεται τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ξεζεύγω (τοὺς ἵππους κτλ.).
Détendage, ξετέντωμα.
Détendoir, ἐργαλ. πρὸς τέντωμα καὶ ξετέντωμα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ.
Détendre, ῥ. ξετεντόνω, ξεσρόνω. §. μαζόνω ὕφασμα ἁπλωμένον.
Détenir, ῥ. κατακρατῶ (ἀδίκως). §. κρατῶ εἰς φυλακήν.
Détente, τὸ ξετεντωτήριον τοῦ κρεμαστοῦ ὡρολογίου, τὸ ἐλατήριον (σκανδάλι) τῶν μολυβδοβόλων. ||. dur à la—, (ὅπλον) δυσκολοβούλευτον. §. (ἄνθρ.) φειδωλὸς, σφικτοχέρης.
Détenteur, trice, διακάτοχος.
Détentillon, ὑποκορ. τοῦ Détente.
Détention, θ. διακατοχὴ (κτήματος). §. κράτησις (εἰς φυλακήν).
Détenu, ue, πθ. μτχ. τοῦ Détenir. ||. (ὡς οὐσ.) φυλακωμένος.
Détenue, θ. κράτησις κτήματος.
Déterger, ῥ. (ἰατρ.), καθαρίζω (πληγήν).
Détérioration, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Détériorer, ῥ. χαλνῶ, χειροτερεύω.
Déterminable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ὁρισμοῦ.
Déterminant, ante, καὶ
Déterminatif, ive, πειστικός. ὁριστικὸς (τοῦ σημαινομένου).
Détermination, θ. ἀπόφασις.
Déterminément, ἐπίῤ. ἀποφασιστικῶς, εὐτόλμως.
Déterminer, ῥ. προσδιορίζω. §. ἀποφασίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ. ἢ οὐσ.) τολμηρὸς, παράβολος.

Déterrer, ῥ. ξεχώνω. §. ἀνακαλύπτω.
Détersif, ive, καθαριστικὸς (τῶν πληγῶν).
Détersion, θ. καθαρισμὸς (πληγῆς).
Détestable (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἀποτρόπαιος. §. ἀνυπόφερτος, ἄθλιος.
Détestation, θ. ἀποστροφή.
Détester, ῥ. ἀποστρέφομαι.
Détirer, ῥ. τραβῶν τεντόνω.
Détiser, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ ὑπέκκαυμα (τοῦ πυρός).
Détisser, ῥ. διαλύω τὸ ὑφασμένον.
Détitrer, ῥ. ἀφαιρῶ τοὺς τίτλους (ἀξιώματος).
Détonation, θ. ἐκπυρσοκρότησις.
Détoner, ῥ. ἐκπυρσοκροτῶ.
Détonner, ῥ. (μουσ.) παρεκβαίνω τοῦ τόνου, παραφωνῶ. §. (μτνμ.) παραλογίζομαι. §. ἀπᾴδω.
Détonneler, ῥ. ἐκβάλλω τὸν οἶνον τοῦ βαγενίου.
Détordre, ῥ. ξεστρήφω.
Détorquer, ῥ. διαστρέφω.
Détors, e, ξεστρημένος.
Détorse, θ. ὀρθότ. τὸ Entorse.
Détortiller, ῥ. ξεμπερδεύω.
Détoucher, ῥ. (ναυτ.), ξεκαθίζω.
Détouper, ῥ. ξεστουππόνω.
Détoupillonner, ῥ. (κηπουρ.) κλαδεύω τὴν (περικόπτω τὰ περιττὰ κλαδιὰ τῆς) πορτοκαλλ.
Détour, ἑλιγμὸς, σροφή. ἐκτροπὴ (ὁδοῦ), γῦρος. §. (μτφορ.) περιπλοκὴ, τέχνασμα, πανουργία.
Détournement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Détourner, ῥ. στρέφω ἀλλοῦ. §. ἀποτρέπω (δεινόν). §. παρεκτρέπω (τῆς ὁδοῦ). διαστρέφω. §. παρα(μετα)πείθω. §. ὑπεξαιρῶ. §. (μσ.) παρεκκλίνω (τῆς εὐθείας), παραστρατίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) σκολιὸς, πλάγιος.
Détracter, ῥ. κατηγορῶ, διασύρω.
Détracteur, ὁ διασύρων, φιλοκατήγορος.
Détraction, θ. διασυρμὸς, κατηγορία.
Détranger, ῥ. (κηπουρ.) ἀπομακρύνω τὰ ἐπιβλαβῆ ζῶα.

Détransposer, ῥ. (τυπογρφ.) ἐπαναφέρω εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν θέσιν τὰς μετατοπισθείσας σελίδας.
Détransposition, θ. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Détraquer, ῥ. χαλνῶ, παραλύω. ξελογιάζω.
Détrempe, θ. βαφὴ μὲ κόλλαν μόνον.
Détremper, ῥ. λειόνω τι (ἐντὸς ὑγροῦ). §. ἀφαιρῶ τὴν βαφὴν (σόμωσιν) τοῦ σιδήρου. §. (μτφορ.) χαυνόνω.
Détresse, θ. κίνδυνος ἐπικείμενος, στενοχωρία, ἀμηχανία.
Détresser, ῥ. ξεπλέκω.
Détrichage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Détricher, ῥ. χωρίζω τὸ μαλλὶ τῶν διαφόρων ποιοτήτων.
Détricheur, euse, ὁ χωρίζων τὸ μαλλὶ κατὰ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ποιότητας.
Détriment, ζημία, βλάβη.
Détritage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Détriter, ῥ. τρίβω τὰς ἐλαίας (πρὸς ἐλαιοποιίαν).
Détrition, θ. χάλασμα ἐξ αἰτίας τρίψεως.
Détritoir, ἐλαιοτριβεῖον, ἐλαιόμυλος.
Détritus, (φυσ. Ἱστορ.), σωρὸς συντριμμάτων.
Détroit, πορθμὸς (θαλάσσης). §. στενὸν (μεταξὺ βουνῶν), κλεισοῦρα.
Détromper, ῥ. ἐκβάλλω τῆς ἀπάτης.
Détroncation, θ. (χειρουργ.), χωρισμὸς τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ἐμβρύου.
Détrônement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Détrôner, ῥ. ἐκθρονίζω.
Détrousser, ῥ. καταιβάζω τὸ ἀνασηκωμένον φόρεμα. §. ξεγυμνόνω (διαβάτην).
Détruire, ῥ. χαλῶ (οἰκοδ.). §. ἀναιρῶ. καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Dette, θ. χρέος.
Détumescence, θ. (ἰατρ.), ξεπρήξιμον.
Deuil, θλῖψις μεγάλη, πένθος. §. τὸ φόρεμα καὶ ὁ καιρὸς τοῦ πένθους. πένθιμον (ἔτος, ἱμάτιον). §. ἡ πένθιμος συνοδία νεκροῦ. §. (μτνμ.) διάφορα εἴδη

φυτῶν καὶ ἐντόμων μελανολεύκων.
Deuteronome, τὸ Δευτερονόμιον.
Deux, (ἀριθ.), δύω ἢ δεύτερος. ||. donner (piquer) des —, ἐπισπεύδω τὴν πορείαν τοῦ ἵππου. ||. tous deux, (ἢ) tous les deux, ἀμφότεροι, καὶ οἱ δύω.
Deuxième, ἐπιθ. δεύτερος.
Deuxièmement, ἐπίρ. δεύτερον.
Dévaliser, ῥ. ξεγυμνόνω, κλέπτω.
Dévaliseur, euse, ὁ ξεγυμνόνων (τοὺς ὁδίτας).
Devancer (τὸ c πρὸ τοῦ a καὶ o τρέπεται εἰς ç), ῥ. προηγοῦμαι, προπορεύομαι. προλαμβάνω. §. (μτφορ.) ὑπερβαίνω, 'ξαπερνῶ.
Devancier, ère, προκάτοχος, προγενέστερος.
Devant, (πρόθ. ἢ ἐπίρ.), πρὸ, ἔμπροσθεν, ἐνώπιον. ||. (ἐνάρθρ.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, τὰ ἐμπρόσθια. ||. gagner (prendre) le devant (ἢ) les devants, προφθάνω, προλαμβάνω. ||. ci-devant, προλαβόντως, πρῴην. (ἐπὶ ἐγγρφ.) ἀνωτέρω.
Devantier, ἐμπροσθέλλα.
Devantière, θ. χιτὼν ἀμφισχιδὴς διὰ τὰς ἱππευούσας.
Devanture, θ. τὸ προμετώπιον (οἰκοδομήματος).
Dévastateur, trice, ἀφανιςὴς, ἐξολοθρευτής.
Dévastation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Dévaster, ῥ. ἐρημόνω, ἀφανίζω.
Développement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Développer, ῥ. ἀναπτύσσω.
Devenir, ῥ. γίνομαι. καταντῶ.
Déventer, ῥ. (ναυτ.), διακόπτω τὸν ἄνεμον παρεμβάλλων τι τὸ ἐπιπροσθοῦν.
Déverdir, ῥ. (βαφ.), ξεπρασινίζω.
Dévergondage, ἀναισχυντία. ἀσέλγεια.
Dévergondé, ée, ἀναίσχυντος.
Déverguer, ῥ. (ναυτ.) ἐκβάλλω τὸ ἱστίον τῆς κεραίας.
Dévers, (προθ.), πρὸς (κατὰ) τὸ δεῖνα μέρος. ||. (μετὰ τοῦ Par) παρά.
Devers, erse, γέρνων, κεκλιμένος.
Déversement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Déverser, ῥ. κλίνω, γέρνω. §. ξεχύνω.

Déversoir, ὁ ἔκρους τοῦ ὕδατος τοῦ νερομύλου.
Dévêtir, ῥ. ἀπεκδύω.
Déviation, θ. παρεκτροπὴ, παρέγκλισις, παραστράτισμα. ||. sans —, ἀπαρεγκλίτως.
Dévidage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dévider, ῥ. ξεκουβαριάζω, πηχυάζω, τυλιγαδιάζω.
Dévideur, euse, τυλιγαδιαστὴς (νημάτων).
Dévidoir, 'γλυτῆρι, τυλιγάδι.
Dévier, ῥ. ἐκκλίνω, παραστρατίζω.
Devin, ὄφις μέγας, δράκων, πύθων.
Devin, inerfsse, μάντις.
Devinable, ἐπίθ. μαντεύσιμος.
Devinaille, μάγια (τὰ).
Deviner, ῥ. μαντεύω.
Devis, συνομιλία. §. ὑπολογισμὸς (οἰκοδομῆς).
Dévisager, ῥ. ξεσχίζω τὸ πρόσωπόν τινος, τοῦ 'βγάλλω τὰ 'μμάτια.
Devise, θ. ἔμβλημα. σύμβολον.
Deviser, ῥ. συνομιλῶ (οἰκιακῶς).
Dévisser, ῥ. ξεβιδόνω.
Devitrifiable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς τῆς-
Dévitrification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Défitrifier, ῥ. (χημ.), ἀφαιρῶ τὸ ὑαλοποιήσιμον μέρος τῆς ὕλης, τὴν κάμνω ἀνεπίδεκτον ὑαλοποιήσεως.
Dévoiement, διάῤῥοια. §. (οἰκοδ.) παρέκκλισις σωλῆνος ἢ καπνοδόχης.
Dévoilement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Devoiler, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα, ξεσκεπάζω. §. (μτφορ.) ἀνακαλύπτω.
Devoir (je dois, nous devons, ils doivent; je devais; je devrai; je dus; dû), ῥ. ὀφείλω, χρεωστῶ. §. πρέπει ἢ μέλλω νά. ||. dussé-je, dût-il, dussiez-vous, dussent-ils, μακάρι κἄν.
Devoir, καθῆκον, χρέος.
Devois, (χυδ.), παραστράτισμα.
Dévolu, ἐπιθ. ὁ περιελθὼν δικαιωματικῶς εἴς τινα. ||. jeter un (son) —, ἀποφασίζω.
Dévolution, θ. περιέλευσις δικαιώματος εἰς ἄλλον.
Dévorant, e, ἀδδηφάγος. §.

(μτνμ.) καταστρεπτικὸς, καταναλίσκων.
Dévorateur, trice, ὁ κατατρώγων, καταβρωτικός.
Dévorer, ῥ. κατατρώγω, καταβροχθίζω. §. (μτνμ.) ἀφανίζω, καταναλίσκω. §. καταπίνω (πικρίας, δυσαρεσκείας).
Dévot, e, εὐλαβής.
Dévotement, εὐλαβῶς.
Dévotion, θ, εὐλάβεια. §. (μτνμ.) ἀφοσίωσις. §. (πλθ.) ἐκτέλεσις θρησκευτικοῦ καθήκοντος. ||. faire ses —, κοινωνεῖν (τῶν θείων μυστηρίων).
Dévouement, ἀπάρνησις ἑαυτοῦ. §. ἀφοσίωσις.
Dévouer, ῥ. ἀφοσιόνω (καὶ μσ.) ἀφοσιοῦμαι ἐντελῶς.
Devoûment, = Dévouement.
Dévoyer, ῥ. ἀποπλανῶ (τῆς εὐθείας ὁδοῦ). 2) (ἰατρ.) προξενῶ διάῤῥοιαν.
Dextérité, θ. ἐπιδεξιότης, εὐχειρία.
Dextre, θ. (παλ.), ἡ δεξιά.
Dia, ἐπιφών. (τῶν ἁμαξηλ.), ἀριστερά.
Diabète, διαβήτης, (νόσος).
Diabètique, ὁ τοῦ διαβήτου. §. ὁ πάσχων ὑπὸ διαβήτου.
Diable, ὁ διάβολος. ||. (ὡς ἐπιφών.) διάβολε! §. εἶδος στιβαρᾶς ἁμάξης διὰ μεγάλα βάρη. §. εἶδος παιγνιδίου. §. Diables cartésiens, μικρὰ ὑάλινα μιμήματα κινούμενα παντοιοτρόπως ἐντὸς τοῦ ὕδατος. ||. — de mer, κοιν. τὸ βαθρακόψαρον.
Diablement, ἐπίρ. καθ' ὑπερβολήν.
Diablerie, θ. μαγεία. διαβόλου συνεργεία. διαβολιά.
Diablesse, διαβόλισσα, κακογυναῖκα, στρίγγλα.
Diablotin, ine, διαβολάκι. §. εἶδ. ζαχαρικῶν. §. εἶδος πτηνοῦ (θαλασσοβάτου).
Diabolique (καὶ ἐπίρ.) -ement, ἐπίθ. διαβολικός. καταχθόνιος.
Diaconal, ale, διακονικός.
Diaconat, διακονία.
Diacre, διάκονος.
Diadème, διάδημα.
Diagnostic, τὸ διαγνωςικὸν σημεῖον (νόσου).
Diagnostique, ἐπίθ. (ἰατρ.), ὁ

περὶ τὴν διάγνωσιν (τῆς νόσου), διαγνωστικός.
Diagonal, ale, (ϗ ἐπίρ.) **-ement**, διαγώνιος.
Dialecte, διάλεκτος.
Dialecticien, διαλεκτικός.
Dialectique, θ. ἡ διαλεκτική.
Dialectiquement, ἐπίρ. διαλεκτικῶς.
Dialogue, διάλογος.
Dialoguer, ῥ. συνθέτω διάλογον (δράματος). ||. (οὐδ.) διαλέγομαι.
Dialogueur, ὁ συνθέτων διαλόγους.
Diamant, ἀδάμας, διαμάντι.
Diamantaire, ἀδαμαντογλύφος.
Diamanter, ῥ. στολίζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ἀδάμαντας.
Diamétral, e, ὁ κατὰ διάμετρον.
Diamétralement, ἐπιρ. ἐκ διαμέτρου.
Diamètre, ἡ διάμετρος (γραμμή).
Diane, θ. (στρατ.). τὸ ὄρθριον (ἐξυπνητήριον) κροῦσμα τῶν τυμπάνων.
Diantre ! κατ' εὐφ. ἀντὶ **Diable** !
Diapason, (μουσ.), ἡ διαπασῶν (κλίμαξ).
Diapasonner, ῥ. (μουσ.), τονίζω ἐπὶ τῆς διὰ πασῶν κλίμακος.
Diaphane, ἐπίθ. διαφανής.
Diaphanéité, θ. ἡ διαφάνεια.
Diaphragme, (ἀνατ.), τὸ διάφραγμα
Diaprer, ῥ. ποικίλλω τὰ χρώματα. §. (ἡ θηλ. πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) εἶδος δαμασκηνοῦ.
Diaprure, θ. ποικιλία χρωμάτων.
Diarrhée, θ. διάῤῥοια.
Diastole, θ. ἡ διαστολὴ (τῆς καρδ.).
Diatonique (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. (μουσ.), διατονικός.
Diatribe, θ. διατριβή.
Dictame, δίκταμνον, (φυτ.).
Dictateur, δικτάτωρ.
Dictatorial, e, δικτατωρικός.
Dictature, θ. δικτατωρία.
Dictée, θ. ὑπαγόρευσις, (ὡς οὐσ. τοῦ-
Dicter, ῥ. ὑπαγορεύω (προς γράφοντα). §. (μτφορ.) ὑποβάλλω (εἴς τινα τί νὰ εἴπῃ ἢ νὰ πράξῃ). §. ἐπιβάλλω (νόμους), διδάσκω.
Diction, θ. τὸ λεκτικόν. §. στωμυλία. ἀπαγγελία.
Dictionnaire, λεξικόν.
Dicton, λόγος παροιμιώδης.
Didactique (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. διδακτικός.
Dièse, (μουσ.), δίεσις, σημεῖον ὑψοῦν τὴν φωνὴν καθ' ἡμιτονίαν.
Diéser, ῥ. σημειῶ διὰ διέσεως.
Diète, δίαιτα.
Diététique, ἐπίθ. διαιτητικός.
Dieu, ὁ θεός.
Diffamant, e, ὁ προξενῶν δυσφημίαν, (λόγος) λοίδορος.
Diffamateur, ὁ δυσφημῶν, λοίδορος.
Diffamation, θ. δυσφημία.
Diffamatoire, ἐπίθ., ὁ πρὸς δυσφημίαν, ὑβριστικός.
Diffamer, ῥ. δυσφημῶ.
Différence, θ. διαφορά.
Différencier, ῥ. διακρίνω, διαστέλλω.
Différend, διαφορὰ, διενεξις.
Différent, e, (καὶ ἐπίρ.) **-emment**, διαφορετικὸς, διάφορος.
Differentiel, elle, (ἀλγεβρ.), διαφορικὸς (ὑπολογισμός).
Différer, ῥ. ἀναβάλλω. §. (οὐδ.) διαφέρω.
Difficile (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ., δύσκολος.
Difficulté, θ. δυσκολία.
Difficultueux, euse, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, ὁ προτείνων εἰς ὅλα δυσκολίας, δύσκολος.
Difforme, ἐπίθ. δύσμορφος.
Difformer, ῥ. φθείρω τὸ σχῆμα (τὴν μορφὴν) σώματος κτλ.
Difformité, θ. δυσμορφία.
Diffus, e, (καὶ ἐπίρ.) **-ément**, σχοινοτενὴς, περιττολόγος. συγκεχυμένος.
Diffusion, θ. χύσις. §. (μτνμ.) περιττολογία.
Digérer, ῥ. χωνεύω (κυρ. καὶ μτνμ.).
Digeste, τὰ δίγεστα, συλλογὴ νόμων.
Digestibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Digestible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς χωνεύσεως.
Digestif, ive, χωνευτικός.
Digestion, θ. χώνευσις.
Digestionnaire, ὁ τῆς χωνεύσεως.
Digital, e, (ἀνατ.), ὁ τῶν δακτύλων.
Digitale, θ. δακτυλῖτις, (φυτ.).
Digitation, θ. (ἀνατομ. ϗ βτν.), δακτυλοειδὴς διαίρεσις.
Digité, ée, χωρισμένος εἰς σχῆμα δακτύλων.
Digitifolié, ée, (βτν.), ὁ ἔχων δακτυλοειδῆ (δακτυλοειδῶς χωρισμένα) φύλλα.
Digitiforme, ἐπίθ. δακτυλοειδής.
Digitule, (ἀνατομ.), μικρὸν δάκτυλον.
Digne, ἐπίθ. ἄξιος. §. ἐμβριθὴς, σεμνοπρεπής. §. χρηστὸς, τίμιος. ||.— de louanges (de foi, de mépris etc), ἀξιέπαινος, ἀξιόπιστος, ἀξιοκαταφρόνητος κτλ.
Dignement, ἐπίρ. ἀξίως, ἐπαξίως.
Dignitaire, ἀξιωματικός.
Dignité, θ. ἀξία, ἀξίωμα. §. ἀξιοπρέπεια.
Digressif, ive, (ϗ ἐπίρ.) **-ement**, παρεκβατικός.
Digression, θ. παρέκβασις.
Digue, θ. πρόχωμα. §. (μτφορ.) πρόβολος, ἐμπόδιον.
Dilacération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Dilacérer, ῥ. (χειρουρ.), διασχίζω, διασπαράττω.
Dilapidateur, trice, ὁ κατασπαταλῶν (κατασωτεύων).
Dilapidation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Dilapider, ῥ. καταδαπανῶ ἀσώτως, κατασωτεύω, κατεξοδεύω.
Dilatabilité, θ. τὸ ἐκτατὸν (τῶν σωμ.).
Dilatable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἐκτάσεως.
Dilatant, ante καὶ
Dilatateur, trice, ὁ ἐνεργῶν ἢ χρησιμεύων πρὸς dilatation.
Dilatation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Dilater**.
Dilatatoire, = **Dilatant**.
Dilater, ῥ. πλατύνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω. ||. mon cœur se dilate, ἀνοίγει ἡ καρδία μου.
Dilatoire, (δικνμ.), ἀναβλητικός.
Dilemmatiquer, ἐπίθ. διλημματικός.

Dilemme, δίλημμα.
Dilettante ('Ιταλ.), ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς τὴν ('Ιταλικὴν) μουσικήν.
Dilettantisme, κλίσις ἰδιαιτέρα (ἀγάπη ἐκ συστήματος) πρὸς τὴν 'Ιταλικὴν κυρίως μουσικήν.
Diligemment, ἐπίῤ. μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς, οὐκ ἐν παρέργῳ.
Diligence, θ. σπουδὴ, ταχύτης. προθυμία. §. ἅμαξα δημοσία, ταχυπόρος. ||. faire—, σπεύδω, ταχύνω, προθυμοῦμαι.
Diligent, ente, ταχύς. ἐπιμελὴς, πρόθυμος. ||. (οὐσ. θ.) μηχανὴ πρὸς τυλιγάδιασμα τοῦ χρυσοσύρματος.
Diligenter, ῥ. ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω.
Diluvial, ale, καὶ
Diluvien, enne, ὁ τοῦ κατακλυσμοῦ.
Dimanche, ἡ Κυριακή.
Dime, θ. δεκάτη. δέκατον.
Dimension, θ. ἡ ἔκτασις (διάστασις) τῶν σωμάτων.
Dimer, ῥ. λαμβάνω τὴν δεκάτην, δεκατίζω.
Dimeur, δεκατιστὴς, δεκατηλόγος.
Diminuer, ῥ. ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω. §. (οὐδ.) λιγνεύω.
Diminutif, ive, ἐλαττωτικὸς, ὑποκοριστικός.
Diminution, θ. ἐλάττωσις, ὕφεσις.
Dinanderie [Dinant, πόλ. τῆς Βελγ.], θ. (περιληπτ.) κίτρινα χαλκώματα, (T.) μπακιρικά.
Dinandier, ἔμπορος μπακιρικῶν.
Dinde, θ. κοῦρκα καὶ
Dindon, κοῦρκος, (πτν.).
Dindonnade, θ. νόσος (εὐλογιὰ) τῶν κούρκων.
Dindonneau, κουρκόπουλον, κουρκάκι.
Dindonnier, ère, ὁ τῶν κουρκων. §. (οὐσ.) κουρκοβοσκός.
Dînée, θ. ὁ τόπος ἢ ὥρα καὶ ἡ δαπάνη τοῦ γεύματος (τῶν ὁδοιπόρων).
Dîner, ῥ. γευματίζω. §. (ὡς οὐσ.) τὸ γεῦμα, (ℨ ἁπλ.) τὸ φαγεῖ'.
Dineur, euse, συνδαιτυμὼν, συγγευματίζων. §. (μετὰ τοῦ grand), πολυφάγος.

Diocesain, e, ὁ τῆς ἐπισκοπῆς, ἐπαρχιώτης.
Diocèse, ἐπισκοπὴ, ἐπαρχία.
Dioptrique, θ. ἡ διοπτρικὴ (μέρος τῆς ὀπτικῆς).
Diphthongue, θ. δίφθογγος.
Diplomate, διπλωμάτης.
Diplomatie, θ. ἡ διπλωματική.
Diplomatique (ℨ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ., διπλωματικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ περὶ τῶν ἀρχ. διπλωμάτων ἐπιστήμη.
Diplôme, δίπλωμα. πυττάκιον.
Diptère, δίπτερον (ἔντομον).
Diptyques, πλθ. (ἐκκλησ.), δίπτυχα (τά).
Dire (dis, disais, dirai, dis, dit), ῥ. λέγω. §. δηλῶ. σημαίνω. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ λέγειν, λόγος. ||. le bien-dire, τὸ εὖ λέγειν.
Direct, e, ὁ κατ' εὐθεῖαν, ἴσιος.
Directement, ἐπίῤ. κατ' εὐθεῖαν, ἴσια. §. ἀμέσως, ἀπ' εὐθείας.
Directeur, ctrice, διευθυντής. §. πνευματικὸς (πατήρ).
Direction, θ. ὁ πρὸς ὃν ὅρος, τάσις, διεύθυνσις. ἐπιστασία.
Directoire, διευθυντήριον.
Director, (χειρουργ.), εἶδος αὐλακωτῆς μήλης.
Directorat, τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ directeur.
Directorial, e, ὁ τοῦ διευθυντηρίου
Diriger, ῥ. διευθύνω.
Dirimant, e, ὁ ἐπιφέρων ἀκύρωσιν (τοῦ γάμου).
Disbroder, ῥ. (τεχν.), ξεπλύνω τὸ μετάξι μετὰ τὴν βαφήν.
Disbrodure, θ. τὸ νερὸν ὅπου ἐξεπλύθη τὸ βαφὲν μετάξι.
Discale, θ. ἡ ὀλιγόστευσις τοῦ βάρους ἐμπορεύματος ἐξατμισθέντος.
Discaler, ῥ. χάνω τὸ βάρος μου διὰ τῆς ἐξατμίσεως.
Discernement, διάκρισις. §. κρίσις ὀρθὴ, ἐπίγνωσις.
Discerner, ῥ. διακρίνω
Disciple, μαθητής. ὀπαδός.
Diciplinable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς πειθαρχίας, εὐπαίδευτος.
Disciplinaire, ἐπιθ. πειθαρχικός.
Discipline, θ. ἐκπαίδευσις. εὐταξία, πειθαρχία. §. μάστιξ ἢ μαστίγωσις πρὸς ἀσκητικὸν ὑπωπιασμὸν τοῦ σώματος.
Discipliner, ῥ. εἰσάγω τὴν πειθαρχίαν εἰς. §. μαστιγόνω πρὸς ὑπωπιασμὸν τοῦ σώματος.
Discontinuation, θ. διακοπή.
Discontinuer, ῥ. διακόπτω (καὶ αὐτπθ. παύω) πρὸς καιρὸν, διαλείπω.
Disconvenable (ℨ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἀνάρμοστος.
Disconvenance, θ. τὸ ἀνάρμοστον (ἡλικίας κτλ.).
Disconvenir, ῥ. δὲν εἶμαι σύμφωνος εἴς τι, οὐ συμφάσκω, ἀρνοῦμαι.
Discord, παλ. ἀντὶ **Discorde**.
Discordance, θ. ἀσυμφωνία.
Discordant, e, ἀσύμφωνος.
Discorde, θ. ἔρις, διχόνοια, διαφωνία.
Discorder, ῥ. (μεσ.) παραφωνῶ.
Discoureur, euse, λάλος, πολυλόγος.
Discourir, ῥ. ὁμιλῶ (κατ' ἔκτασιν).
Discours, λόγος, ὁμιλία.
Discourtois, e, σκαιὸς, ἄπρακτος, ἀπολίτευτος.
Discourtoisie, θ. σκαιότης, τὸ ἀπολίτευτον (τοῦ τρόπου).
Discrédit, ἔκπτωσις τῆς ἀξίας (τῆς ὑπολήψεως).
Discréditer, ῥ. κάμνω νὰ χάσῃ τις ἤ τι τὴν ὑπόληψίν του.
Discret, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, διακριτικός. ἐχέμυθος. φρόνιμος. §. (ἐπιστημ.) διακεκριμένος.
Discrétion, θ. διάκρισις. ἐχεμυθία.
Discrétionnaire, ἐπίθ. αὐτοδόκητος, αὐτεξούσιος.
Disculpation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Disculper, ῥ. ἀπολύω τῆς κατηγορίας, δικαιόνω.
Discussif, ive, (ἰατρ.), διαλυτικός.
Discussion, θ. συζήτησις.
Discutable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς συζητήσεως.
Discuter, ῥ. συζητῶ. ἀμφισβητῶ.
Discuteur, euse, ὁ ἀγαπῶν νὰ συζητῇ, φιλόνεικος.

Disert, **e**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, στωμύλος, εὔλαλος.
Disette, θ. ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν, σιτοδεία. σπάνις.
Diseur, **euse**, ὁ λέγων.
Disgrâce, θ. στέρησις εὐνοίας, δυσμένεια, ὀργή. §. δυστύχημα. §. τὸ ἄχαρι (τῶν τρόπων κτλ.), σκαιότης.
Disgracier, ῥ. ἀποβάλλω τῆς εὐνοίας μου τινὰ, τὸν ὀργίζομαι.
Disgracieux, **euse**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, δυσάρεστος, ἄχαρις.
Disgrégation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Disgréger, ῥ. διαιρῶ εἰς λεπτὰ, διαχωρίζω. σκορπίζω.
Disjoindre, ῥ. χωρίζω, διαιρῶ.
Disjonctif, **ive**, διαιρετικός.
Disjonction, θ. χωρισμὸς, διαίρεσις
Dislocation, θ. ἐξάρθρωσις. §. (Τακτ.) διαίρεσις. §. (φυσ.) διάλυσις (μηχανῆς).
Disloquer, ῥ. ἐξαρθρόω. §. παραλύω (μηχανήν). §. διαιρῶ.
Disparaître, ῥ. γίνομαι ἄφαντος, χάνομαι.
Disparate, ἐπίθ. ἀσυνάρτητος. ||. (οὐσ. θ.) τὸ προφανῶς ἀνάρμοσον (ἀνοίκειον, ἀσυνάρτητον).
Disparité, θ. ἀνομοιότης, ἀνισότης.
Disparition, θ. τὸ νὰ γένῃ τις ἄφαντος.
Dispendieux, **euse**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, πολυδάπανος.
Dispensaire, τρόπος κατασκευῆς καὶ μέρος πρὸς διανομὴν ἰατρικῶν. §. ἰατροσόφιον. §. κατάστημα πρὸς ἰατρικὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἑταιρουσῶν.
Dispensateur, **trice**, ὁ διανέμων.
Dispensation, θ. διανομή.
Dispense, θ. ἄδεια.
Dispenser, ῥ. ἐξαιρῶ (ἀπαλλάττω) τινα ὑποχρεώσεως, ἀπολύω τοῦ κατὰ χρέος ἔργου. 2) παρρέχω, διανέμω.
Disperser, ῥ. διασκορπίζω.
Dispersion, θ. διασκορπισμός.
Disponibilité, θ. τὸ διαθέσιμον.
Disponible, ἐπίθ. διαθέσιμος.
Dispos, ἐπιθ. ἐλαφρὸς, εὐκίνητος, εὔθυμος.
Disposer, ῥ. διατίθημι (οὕτως ἢ ἄλλως), τοποθετῶ, διευθετῶ, εὐτρεπίζω, διατάττω. ||. (μσ.) ἑτοιμάζομαι.
Dispositif, **ive**, ὁ διατιθεὶς (οὕτως ἢ ἄλλως). ||. (οὐσ.) τὸ διατακτικὸν μέρος (δικας.) ἀποφάσεως.
Disposition, θ. διάθεσις. κλίσις, τάσις. ὅρος νόμου κτλ. διάταξις.
Disproportion, θ. δυσαναλογία,
Disproportionné, **ée**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ément**, ἀσύμμετρος, δυσανάλογος.
Disproportionner, ῥ. ἐπιφέρω δυσαναλογίαν.
Disputable, ἐπιθ. ἀμφισβητήσιμος.
Disputailler, ῥ. φιλονεικῶ ἀδιακόπως καὶ περὶ μικρῶν.
Disputaillerie, θ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ-
Disputailleur, **euse**, ὁ συνειθίζων νὰ ἀμφισβητῇ περὶ μικρῶν, φιλόνεικος.
Dispute, θ. φιλονεικία, ἀμφισβήτησις.
Disputer, ῥ. φιλονεικῶ, ἐρίζω. §. (μτϐτ.) ἀμφισβητῶ τι πρός τινα.
Disputeur, **euse**, φιλόνεικος, φίλερις.
Disque, δίσκος.
Dissecteur, ἐργαλ. πρὸς ἀνατομὴν σώματος.
Dissection, θ. ἀνατομὴ (σώματος).
Dissemblable, ἐπίθ. ἀνόμοιος.
Dissemblance, θ. ἀνομοιότης.
Dissémination, θ. διασκορπισμὸς, διασπορά.
Disséminer, ῥ. διασπείρω, (δια)σκορπίζω.
Dissension, θ. διχόνοια.
Dissentieux, **euse**, πρόξενος διαφωνίας.
Dissentiment, διαφωνία.
Disséquer (τὸ é τρέπεται εἰς è πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἀνατέμνω (σῶμα). §. ἀναλύω (σύγγραμμα κτλ.).
Disséqueur, ὁ ἀνατέμνων.
Dissertateur, ὁ πραγματευόμενός τι κατ' ἔκτασιν.
Dissertatif, **ive**, ἀναλυτικὸς, ἀναζητητικός.
Dissertation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Disserter**.
Disserteur, **euse**, = **Dissertateur**.
Disserter, ῥ. πραγματεύομαι λεπτομερῶς (ἐπιστημονικόν τι ζήτημα).
Dissidence, θ. διχογνωμία, διαφωνία.
Dissident, **e**, ὁ διαφωνῶν (περὶ θρησκ.), ἑτερόδοξος.
Dissimilaire, (ἰατρ.), ἀνόμοιος, ἑτεροφυὴς, ἑτεροειδὴς(-γενής).
Dissimilitude, θ. ἀνομοιότης.
Dissimulateur, ὁ προσποιούμενος.
Dissimulation, θ. προσποίησις.
Dissimuler, ῥ. κρύπτω τοὺς σκοπούς μου, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κρυψίνους, ὕπουλος.
Dissipateur, **trice**, ἐξοδευτὴς, ἄσωτος.
Dissipation, θ. διασκέδασις. (διδακτ.) διαφόρησις. §. (συνήθ.) βίος ἄσωτος, ἐκδιαίτησις.
Dissiper, ῥ. διαλύω, διασκεδάζω. §. κατεξοδεύω. κατασωτεύω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀκατάσατος. ἄσωτος.
Dissolu, **ue**, παραλυμένος, ἐκδεδιῃτημένος, ἄσωτος, ἀκόλαστος.
Dissolubilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Dissoluble, ἐπίθ. διαλυτός.
Dissolument, ἐπίῤ. ἀσώτως, ἀκολάστως.
Dissolutif, **ive**, διαλυτικός.
Dissolution, θ. διάλυσις. §. (μτφορ.) παραλυσία, ἀσωτία, ἀκολασία.
Dissolvant, **e**, διαλυτικός.
Dissonance, θ. παραφωνία.
Dissonant, **e**, (μουσ.), παράφωνος.
Dissoudre (dissous; dissolvais; dissoudrai; dissous), ῥ. διαλύω (κυρ. καὶ μτφορ.)
Dissuader, ῥ. μεταπείθω.
Dissuasif, **ive**, μεταπειστικός.
Dissuasion, θ. τὸ μεταπείθειν.
Dissylabe (-**bique**), ἐπιθ. δισύλλαβος.
Distance, θ. τὸ μεταξὺ διάστημα, ἀπόστασις.
Distant, **e**, ἀφεστηκὼς, ἀπέχων.
Distendre, ῥ. (ἰατρ.), τεντόνω.
Distention, θ. (ἰατρ.), τέντωμα.

Distillateur, διασταλλακτής. μυρεψός.
Distillation, θ. διαςάλαξις, διϋλισμὸς, (κοιν.) 'λαμπυκάρισμα.
Distillatoire, ἐπίθ. ὁ χρησιμεύων πρὸς διϋλισμὸν, διασταλακτήριος. ‖. (οὐσ.) ἀγγεῖον διασταλακτήριον, 'λαμπύκος, κτλ.
Distiller, ῥ. διασταλάζω, διυλίζω, 'λαμπυκάρω. §. χύνω. (οὐδ.) στάζω.
Distillerie, θ. μέρος ὅπου'λαμβυκάρονται μῦρα (ποτὰ κτλ.), διυλιστήριον.
Distinct, **e**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, διακεκριμένος. εὐκρινής.
Distinctif, **ive**, ὁ συντελῶν πρὸς διάκρισιν, διακριτικός.
Distinction, θ. διάκρισις. ‖. personne de—, διακεκριμένον (ἔξοχον) ὑποκείμενον.
Distinguer, ῥ. διακρίνω. ‖. (μσ.) διαπρέπω.
Distique, δίστιχον.
Distors, **orse**, διάστροφος.
Distorsion, θ. διαστροφὴ (μέλους τινὸς τοῦ σώματος).
Distraction, θ. (Νμ.), διαμελισμός. §. (συνήθ.) ῥεμβασμὸς τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία. §. διασκέδασις.
Distraire, ῥ. χωρίζω, ἀποσπῶ. §. νοσφίζομαι, ὑπεξαιρῶ. §. ἀπασχολῶ, ἀποτρέπω. §. διασκεδάζω.
Distrait, **aite**, φύσει ἀπρόσεκτος, ῥεμβώδης.
Distrayant, **ante**, μτχ. τοῦ **Distraire**. ‖. (ὡς ἐπίθ.) διασκεδαστικός.
Distribuer, ῥ. διανέμω. διαιρῶ.
Distibuteur, **trice**, διανομεύς.
Distributif, **ive**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, διανεμητικός. §. (γρμτ.) μεριστικός.
Distribution, θ. διανομή. διαίρεσις. διάταξις.
District, τμῆμα (περιφέρεια) ἐπαρχίας κτλ., δικαιοδοσία.
Dit, λόγος. λόγιον.
Dito ('Ιταλ.), ὁμοίως, (λέξις συνήθης εἰς τὰ ἐμπορ. κατάστιχα).
Diurnal, βιβλίον τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας, μηναῖον, πανθέκτη.
Diurne, ἐπιθ. ἡμερούσιος. ἡμερόβιος. (ἐπὶ φυτ.) ἡμεροθαλής.
Divagation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Divaguer, ῥ. ἐκβαίνω (μακρύνομαι) τοῦ προκειμένου. §. περιπλανῶμαι. §. ῥέμβομαι.
Divan, σοφᾶς. §. τὸ Διβάνιον, τὸ (ἀνώτατον) συμβούλ. τῆς Τυρκ.
Divarication, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Divariquer, ῥ. (ἰατρ.), ἀνοίγω, πλατύνω.
Divellent, **ente**, (διδακτ.), χωριστικὸς, ἀνασπαστικός.
Divergence, θ. διάστασις (δύω γραμμῶν). §. διαφωνία.
Divergent, **e**, ὁ μακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ κέντρου, διεστηκώς.
Diverger, ῥ. μακρύνομαι (τοῦ κέντρου), διίσταμαι.
Divers, **e**, (καὶ ἐπίῤ.) - **ement**, διάφορος.
Diversifier, ῥ. ποικίλλω.
Diversion, θ. ἀντιπερισπασμός.
Diversite, θ. ποικιλία.
Divertir, ῥ. ἀποτρέπω (τοῦ σκοποῦ), ἀπασχολῶ. §. διασκεδάζω.
Divertissant, **e**, διασκεδαςικός.
Divertissement, διασκέδασις. §. σφετερισμὸς, ὑπεξαίρεσις.
Dividende, (ἀριθ.), τὸ διαιρετέον (ποσόν). §. τὸ ἐπιβάλλον μέρος (τὸ μέρισμα) ἑκάστου τῶν δανειστῶν ἢ συμμετόχων.
Divin, **ine**, θεῖος.
Divination, θ. μαντεία.
Divinatoire, ἐπίθ., μαντικός.
Divinement, ἐπίῤ. θείως.
Diviniser, ῥ. θεοποιῶ. §. ἐκθειάζω.
Divinité, θ. θεότης.
Diviser, ῥ. διαιρῶ. χωρίζω.
Diviseur, ὁ διαιρέτης (ἀριθμός).
Divisibilité, θ. τὸ διαιρετόν.
Divisible, ἐπιθ. διαιρετός.
Division, θ. διαίρεσις. §. διχόνοια. §. (στρτ.) διλοχία, (ναυτ.) μοῖρα.
Divorce, θ. διαζύγιον (κυρ. καὶ μτφορ.).
Divorcer, ῥ. δίδω διαζύγιον, χωρίζομαι.
Divrion, ἴδε **Batan**.
Divulgation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Divulguer, ῥ. διαθρυλλῶ, κοινολογῶ.
Dix, (ἀριθμ.), δέκα ἢ δέκατος.
Dixième, ἐπίθ. δέκατος.
Dixièmement, ἐπίῤ., δέκατον.
Dixain, ὁ ἐκ δέκα συγκείμενος.
Dixaine, θ. δεκάς.
Docile (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ., εὐπειθὴς, εὐάγωγος.
Docilité, θ. εὐπείθεια.
Docte (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. πεπαιδευμένος, λόγιος.
Docteur, προλύτης, δόκτωρ, *διδάκτωρ, (ἰδιαιτ.) ἰατρός.
Doctissime, ἐπίθ. ὑπερθ. λογιώτατος, σοφώτατος.
Doctoral, **e**, διδάκτορος (προλύτου) ἴδιος, διδασκαλικός.
Doctorat, ὁ βαθμὸς τοῦ διδάκτορος.
Doctoriser, ῥ. χειροτονῶ διδάκτορά τινα.
Doctrinaire, ἐπιθ. ὁ ἐπιμένων εἰς τὰ παραδεδεγμένα, δογματιστής.
Doctrinal, **ale**, δογματικός.
Doctrine, θ. παιδεία, μάθησις. §. διδασκαλία. §. σύστημα.
Document, ἀπόδειξις ἔγγραφος.
Dodinage, 'ξανακοσκίνισμα τῶν πιτύρων τοῦ κρίμνου. 2) ὑάλισμα διὰ τῆς ἐντὸς σακκίων ἀνακινήσεως τῶν μικρῶν καρφίων.
Dodine, θ. εἶδος μυττωτοῦ διὰ ταῖς πάπιαις.
Dodiner, ῥ. (κυρ. ἐπὶ ὡρολογίων) κινοῦμαι ἀργὰ καὶ τακτικά.
Dodo, νάνι, (λέξις τῶν νηπίων).
Dodu, **ue**, παχουλός. §. (μτνμ.) ἄσεμνος.
Dogat, τὸ ἀξίωμα τοῦ-
Doge, ὁ Δοὺξ τῆς Οὐενετ. καὶ Γενέβης.
Dogmatique (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπιθ. δογματικός.
Dogmatiser. ῥ. δογματίζω. §. ἀποφαίνομαι δογματικῶς (ὡς ἀπὸ τρίποδος) περί τινος.
Dogmatiseur, ὁ ὁμιλῶν ὡς ἀπὸ τρίποδος, δογματιστὴς, γνωμολόγος.
Dogmatisme, τὸ σύστημα τῶν δογματιστῶν.
Dogmatiste, δογματιστης.
Dogme, δόγμα. §. φρόνημα.
Dogue, εἶδος μεγάλου σκύλου, σαμψόνι, μολοσσός.
Doguer (**se**—), ῥ. κερατίζω, κυτρίζω.
Doguet, (ἁλιευτ.), ὁ νέος καλλαρίας.
Doguin, **ine**, μικρὸν **Dogue**.
Doigt, δάκτυλος(λον).

Doigtier, δακτυλήθρα. §. (βτν.) = Digitale.
Doit [devoir], τὸ χρεωςούμενον.
Doite, θ. τὸ χόνδρος τῶν ὑφαντικῶν 'πασμάτων.
Doitée, θ. μέρος κλωστῆς.
Dol, δόλος.
Dolage, τὸ οὐσ. τοῦ Doler.
Doléance, θ. παράπονον.
Doleau, ἐργαλεῖον σιδηροῦν τῶν πελεκώντων τοὺς σχιστολίθους.
Dolemment, ἐπίῤ. οἰκτρῶς.
Dolent, e, οἰκτρὸς, λυπητερός.
Doler, ῥ. ἰσάζω ('παίρνω) μὲ τὸ σκέπαρνον.
Dollar, τάλληρον (τῆς Ἀμερ.).
Dolman, δολαμᾶς (εἶδ. ἐνδύμ.).
Doloire, θ. σκέπαρνον (βαρελλοπ.).
Domaine, κτῆμα, ἰδοκτησία. §. κυριότης (κυρ. τοῦ δημοσίου).
Domanial, e, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δημόσια κτήματα.
Dôme, θόλος.
Domestication, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Domestiquer, ἡμέρωμα ζώου.
Domesticisme, δουλοφροσύνη.
Domesticité, θ. ἡ κατάστασις τοῦ ὑπηρέτου ἢ τοῦ οἰκοτρόφου (ζώου). §. (περιεκτ.) τὸ σύνολον τῶν ὑπηρετῶν (μεγάρου), ἡ ὑπηρεσία.
Domestique, ἐπίθ. οἰκιακὸς, κατοικίδιος. §. (οὐσ.) ὑπηρέτης. §. τὸ ἐσωτερικὸν οἰκογενείας, τὰ ἐν τῷ οἴκῳ. §. (περιεκτ.) οἱ ὑπηρέται.
Domestiquement, ἐπίῤ. ὡς ὑπηρέτης ἢ οἰκεῖος.
Domestiquer, ῥ. ἡμερόνω ζῶον, τὸ μεταφέρω εἰς τὴν τάξιν τῶν κατοικιδίων.
Domicile, διαμονὴ, κατοικία.
Domiciliaire, ὁ κατ' οἶκον.
Domicilier (se—), ῥ. ἀποκαθίσταμαι (πουθενά).
Dominant, e, ἐπικρατῶν. §. (μυσ.) ἡ μεγάλη διαπέντε (quinte).
Dominateur, trice, ὁ δεσπόζων.
Domination, θ. ἐξουσία, κυριότης.
Dominer, ῥ. ἄρχω, ἐξουσιάζω. §. ἐπικρατῶ. ὑπερέχω. §. (ἐπὶ ἀψύχ.) ὑπέρκειμαι.
Dominical, ὁ τοῦ Κυρίου ἢ τῆς Κυριακῆς, Κυριακός.
Domino, μανδὺ χοροῦ διὰ τοὺς προσωπιδοφόρους). §. εἶδος παιγνιδίου. §. εἶδος ποικιλοχρόου χαρτίου.
Dominoterie, θ. ἐμπόριον ποικιλοχρόων χαρτίων.
Dominotier, ère, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν ποικιλόχροα χαρτία.
Dommage, βλάβη, ζημία. §. κρίμα.
Dommageable, ἐπίθ., ἐπιζήμιος.
Domptable, ἐπίθ. εὐδάμαστος.
Domptaire, (γεωργ.), βοῦς δαμασμένος συζευγνύμενος μετ' ἄλλου ἀδαμάσου ἵνα τὸν γυμνάσῃ.
Dompter, ῥ. δαμάζω.
Dompteur, δαμαστής.
Don, δῶρον. δωρεά. χάρισμα. §. πλεονέκτημα.
Donataire, ὁ δεχόμενος καὶ
Donateur, trice, ὁ δίδων δωρεὰν, δοτήρ.
Donation, θ. δωρεὰ (διὰ συμβολαίου).
Donc, (σύνδ.), λοιπὸν, ἄρα. §. δά.
Dondon, θ. γυνὴ εὐτραφὴς, (κοιν.) κομμάτα.
Donjon, ὁ ὀχυρώτερος (κυρίως ὁ μεσαῖος) πῦργος τῶν ἀρχαίων φρουρίων. §. (συνήθ.) δῶμα (ὑπερῷον) πύργου.
Donnant, e, μεταδοτικός.
Donne, θ. τὸ μοίρασμα τῶν χαρτιῶν.
Donnée, θ. τὸ διδόμενον.
Donner, ῥ. δίδω. χαρίζω. προσφέρω. §. ἔχω θέαν (βλέπω) πρός. §. κτυπῶ ἐπάνω εἰς. ἐμ(περι)πίπτω. §. φέρω, προξενῶ. §. παριστάνω (δρᾶμα). §. συγκροτῶ (μάχην). §. (ἐνίοτε) καρποφορῶ. ||. — la chasse à, κυνηγῶ. ||. la—belle (bonne), πωλῶ ψεύματα. ||. — dans le sens de quelqun, συμφωνῶ (ὁμογνωμονῶ) μετά τινος. ||. le vésicatoire donne (ou) ne donne pas, τὸ ἐκδόριον τρέχει (ἢ) δὲν τρέχει. ||. se—q. c., ἀποκτῶ (πορίζω ἐμαυτῷ) τι. ||. se— des airs, ἀποκτῶ ὕφος (ὑπεροπτικόν).
Donneur, euse, ὁ δίδων, δότης.
Dont, (ἀντνμ. ἀναφορ.) τοῦ (ἢ διὰ τοῦ) ὁποίου, τῆς ὁποίας, τῶν ὁποίων.
Donzelle, θ. κόρη ἢ γυνὴ δυσφημισμένη.
Dorade, θ. χρύσοφρυς. (ἰχθ.).
Doradille, θ. = Sauve-vie.
Dorage, ἐπικάλυψις παλαιοῦ σκιαδίου μὲ νέον (εὔμορφον) ὕφασμα. 2) ἐπάλειψις τοῦ ζυμαρικοῦ μὲ αὐγοῦ κρόκον.
Doré, = Dorure.
Dorénavant, ἐπίῤ. τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς.
Dorer, ῥ. (ἐπι)χρυσόνω. ||. (μτνμ.) ἐπαλείφω τὸ ζυμαρικὸν μὲ αὐγοῦ κρόκον. §. (ναυτ.) παλαμίζω. ||.—la pilule, κολάζω τὸ ἀπότομον ἐκφράσεως. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐπίχρυσος. §. (μτνμ.) κιτρινωπὸς, κίτρινος.
Doreur, euse, χρυσωτής.
Dorique, ἐπιθ. δωρικός.
Dorloter, ῥ. χαϊδεύω, κανακεύω. ||. se—, θρύπτομαι.
Dorlotine, θ. εἶδος δίφρου.
Dormant, e, κοιμώμενος. §. (μτνμ.) ἀκίνητος, στάσιμος.
Dormeur, euse, ὑπνιάρης, φίλυπνος.
Dormeuse, θ. εἶδος ἁμάξης ἢ σκίμποδος ὅπου δύναταί τις νὰ πλαγιάσῃ.
Dormilleuse, θ. = Torpille.
Dormir (dors, dormais, dormis, dormi), ῥ. κοιμῶμαι.
Dormitif, ive, ὑπνωτικός.
Dormition, θ. κοίμησις.
Doroir, εἶδος βούρσας μὲ τὴν ὁποίαν ἐπαλείφουσιν οἱ μάγειροι μὲ αὐγοῦ κρόκον τὰ ζυμαρικά των.
Doronic, δορύκνιον, (φυτ.).
Dorsal, e, ὁ τῆς ῥάχης, νωτιαῖος.
Dortoir, μέρος (σάλλα) ὅπου κοιμῶνται πολλοί.
Dorure, θ. χρύσωμα, ἐπιχρύσωσις. §. (μαγειρ.) σκευασία μὲ κροκάδια αὐγοῦ πρὸς ἐπάλειψιν ζυμαρικῶν καὶ τὸ διὰ τούτου διδόμενον εἰς αὐτὰ χρῶμα. §. (πλθ.) τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σύρματα ἢ νήματα διὰ τὰ χρυσόπαστα ὑφάσματα.
Dos, ἡ ῥάχις, τὰ νῶτα. §. (μτνμ.) τὸ ἔμπαλιν (ὄπισθεν) μέρος. ||. faire le gros—, βρενθύεται.
Dosage, τὸ οὐσ. τοῦ Doser, ἡ κατὰ δόσεις διαίρεσις ἰατρικοῦ κτλ.
Dos-brûlé, εἶδος βραδύποδος.
Dos-d'âne, σχῆμα ἀμφικλινὲς ὡς ἡ ῥάχις τοῦ ὄνου.

Dose, θ. ποσότης (ἰατρικοῦ), δόσις.
Doser, ῥ. διαιρῶ τὰς δόσεις (ἰατρ.).
Dosse, θ. τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον σανίδιον τοῦ κατὰ μῆκος πριονιζομένου ξύλου, (κοιν.) τὰ καπάκια.
Dossier, νῶτον (ἀκκούμπισμα) καθέδρας. §. φάκελος δικογραφίας.
Dot, θ. προὶξ, προῖκα.
Dotal, e, προικῷος.
Dotation, θ. προικοδότησις.
Doter, ῥ. προικοδοτῶ, προικίζω.
Douaire, τὸ μερίδιον τῆς ἐπιζώσης συζύγου, ἀνδρομοῖρι.
Douairière, θ. χήρα ἔχουσα douaire, ἐπίκληρος.
Douane, θ. τελώνιον. τελωνεῖον.
Douaner, ῥ. ἐπιβάλλω τὸ σημεῖον (τὸ σφράγισμα) τοῦ τελωνείου ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων.
Douanier, τελώνης.
Doublage, (ναυτ.), καπλάδισμα μὲ χαλκὸν κτλ. τοῦ πλοίου.
Double, ἐπίθ. διπλάσιος, διπλοῦς. §. (μτφορ.) διπρόσωπος. §. (μτνμ.) ἀντίγραφον. δεύτερον (διπλοῦν) ἀντίτυπον.
Doubleau, τὸ χονδρότερον πατερόν.
Double-bec, εἶδος κοχλιαρίου τῶν κηροπηγῶν.
Double-cloche, θ. = Primevère.
Double-marcheur, = Amphisbène.
Doublement, ἐπίῤ. διττῶς.
Doubler, ῥ. διπλασιάζω. §. ὑποῤῥάπτω, (Τ.) καπλαδίζω. §. κάμπτω ἀκρωτήριον, (κοιν.) καβαντζάρω.
Doublet, κρυστάλλι χρωματισμένον (εἰς εἶδ. πολυτ. λίθου).
Doubleur, euse, ὁ τυλίσσων τὴν ῥοδανιζομένην μετάξην (ἐπ.) τεχνίτης.
Doublure, θ. τὸ ὑποῤῥαπτόμενον ὕφασμα, ἀστάρι, φόδρα. §. τὸ ἔσωθεν σανίδωμα τῆς ἁμάξης. §. ἐλάττωμα τοῦ κακοχυμένου μετάλλου.
Douce-amère, θ. εἶδος φυτοῦ (στρύχνου).
Douceâtre, ἐπιθ. γλυκάζων, ἀηδῶς ὑπόγλυκυς.
Doucement, ἐπίῤ. γλυκά. §. σιγανὰ, ἀγάλια, ἥσυχα. §. ἠπίως. §. εὐαρέστως. §. μετρίως.
Doucerette, θ. ἡ ὑποκρινομένη ἠπιότητα.
Doucereux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, γλυκὺς χωρὶς νοστιμάδα, ἐπιτετηδευμένος, ἄχαρις.
Doucet, εἶδος ἰχθύος (καλλιωνύμου). §. εἶδος πρωΐμου μήλου.
Doucet, ette, = Doucereux.
Doucette, ἄσαρον, (φυτ.).
Douceur, θ. γλυκύτης. §. ὁμαλότης. §. πρᾳότης. §. (πλθ.) γλυκύσματα. §. ἡδοναὶ, κολακεῖαι.
Douche, θ. κατάντλησις, εἶδος λουτροῦ (νοσοῦντος μέλους).
Doucher, ῥ. καταντλῶ (ἰατρικῶς) πάσχον μέλος.
Douci, στίλβωσις κατόπτρου.
Doucissage, τὸ οὐσ. τοῦ Doucir.
Doucine, θ. εἶδος κοσμήματος ἀρχιτεκτ., κυμάτιον. §. εἶδος ῥοκάνου.
Doucir, ῥ. στιλβόνω κάτοπτρον.
Doucelle, θ. = Douvelle.
Douer, ῥ. προικίζω. χαρίζω.
Dougé, εἶδος πλατείας ψαλίδος πρὸς σχίσιμον τῶν σχιστολίθων.
Douil, τὸ ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου μετακομίζουσιν ἐφ' ἁμάξης τὰ σταφύλια τοῦ ἀμπελῶνος εἰς τὸ πατητήριον.
Douille, θ. τὸ κοίλωμα τοῦ δόρατος (τοῦ λίσγου κτλ.) ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐναρμόζεται τὸ σίδηρον.
Douillet, ette, μαλακούτσικος. §. (οὐσ. θ.) ἐπανωφόρι μεταξωτὸν μὲ βαμβάκι.
Douillettement, ἐπίῤ. μαλακῶς, μαλθακῶς.
Douilletter, ῥ. χαϊδεύω, κανακεύω.
Douillon, μαλλὶ πρόστυχον.
Douleur, θ. πόνος. §. λύπη.
Douloureux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὀδυνηρός. §. λυπηρός.
Doute, δισταγμὸς, ἀμφιβολία. §. sans—, ἀναμφιβόλως.
Douter, ῥ. διστάζω, ἀμφιβάλλω. ||. (μσ.) ὑποπτεύω.
Douteux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἀμφίβολος. ἀβέβαιος.
Douve, θ. σανὶς βαρελλίου, δόγα. 2) εἶδος φυτοῦ (βατραχίου) φαρμακεροῦ. 3) εἶδος πλατείας ἕλμινθος εὑρισκομένης εἰς τὸ συκώτιον καὶ τὴν χολὴν τῶν κατοικιδίων ζώων.
Douvé, ée, ὁ περιέχων ἕλμινθας τὰς καλουμένας douves.
Douvelle, θ. ὑποκορ. τοῦ Douve.
Doux, ouce, γλυκύς. τερπνὸς, εὐάρεστος. νόστιμος. §. (μτνμ.) ὁμαλός. §. (μτφορ.) πρᾶος, ἤπιος. ||. (ὡς ἐπιφ.) doux, tout doux, σιγανά. ||. doux-coulant, ante, εὔκολος εἰς τὸ καταίβασμα.
Douzaine, θ. δωδεκάς.
Douze, (ἀριθμ.), δώδεκα ἢ δωδέκατος. ||. quatre-vingt-douze, ἐννενῆντα δύο. ||. douze cent, χίλια διακόσια.
Douzième, ἐπιθ. δωδέκατος.
Douzièmement, ἐπίῤ. δωδέκατον.
Douzil, ὁ πεῖρος τῆς κάνουλας τοῦ βαγενιοῦ.
Doyen, ὁ πρεσβύτερος (ἀρχαιότερος) σωματείου κτλ., σημάντωρ (κοσμήτωρ) σχολῆς· πρωτόθρονος (ἀρχιερ.). (ἀρχ.) δεκανός.
Doyenné, ὁ βαθμὸς καὶ ἡ κατοικία τοῦ Doyen. §. εἶδος ἀπιδίου φθινοπωρινοῦ.
Doyenneté, θ. ὁ βαθμὸς τοῦ πρεσβυτέρου τὴν ἡλικίαν.
Drachme, θ. δραχμή.
Dragage, τὸ οὐσ. τοῦ Draguer.
Dragée, ζαχαρωτὸν, τράγημα. §. σκάγια. §. πανσπερμία διὰ γρασίδι.
Drageoir, ὁ γῦρος τοῦ ὡρολογίου ὅπου κρατεῖ τὸ ὑαλί.
Drageon, παραφυὰς δένδρου, γροθάρι.
Drageonner, ῥ. βλαστάνω παραφυάδας.
Dragon, δράκων. §. Ἱππεὺς κατάφρακτος, ἅμιππος.
Dragonnade, θ. διωγμὸς κατὰ τῶν Διαμαρτυρομένων ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ΄.
Dragonne, θ. χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν ἢ μεταξωτὸν γαειτάνιον μὲ φοῦνταν κρεμάμενον πρὸς στολισμὸν εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους.
Dragonneau, εἶδος ὡραίου κογχυλίου. 2) εἶδος ἕλμινθος.
Drague, θ. πτυάριον κυρτὸν πρὸς καθαρισμὸν φρεάτων κτλ. 2) τὸ γέννημα ἀφ' οὗ βρασθῇ εἰς

τὰ ζυθοποιεῖα. 3) εἶδος δικτύου πρὸς ὀστρεοθηρίαν, γαγγάμη. 4) ἐργαλεῖον (λαβὶς) τοῦ ὑαλοθέτου.

Draguer, ῥ. καθαρίζω φρέαρ κτλ. ἢ ἀναζητῶ τι εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης διὰ τῆς Drague.

Draguette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Drague**.

Draille, θ. (ναυτ.), σχοινίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μένουσιν ἕτοιμα τὰ μικρότερα ἱστία.

Dragueur, πλοιάριον πρὸς καθαρισμὸν τῶν ποταμῶν κτλ.

Draine, θ. εἶδ. πτηνοῦ (κίχλης).

Draisienne ἢ **Draisine**, θ. εἶδος ἁμάξης μὲ τρεῖς τροχοὺς τὴν ὁποίαν κινεῖ ὁ ἐπ' αὐτῆς καθήμενος.

Dramatique (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. δραματικός.

Dramatiser, ῥ. ἐκθέτω (παριστάνω) ἐπὶ τὸ δραματικώτερον.

Dramatiste καὶ **Dramaturge**, δραματουργός.

Drame, δρᾶμα

Drap, ἐρέα, τσόχα. §. σινδόνι.

Drapade, θ. σαγιάκι.

Drapant, ὁ ὑφαίνων τὴν ἐρέαν (τσόχαν). 2) ἡ σανὶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀποθέτει ὁ χαρτοποιὸς ὑγρὰ ἀκόμη' τὰ φύλλα τοῦ χαρτίου.

Drapeau, κουρέλλι. §. κωλόπανον. §. σημαία.

Draper, ῥ. σκεπάζω (μὲ σινδόνι ἢ ἐρέαν). §. στολίζω μὲ παραπετάσματα. §. (μτφορ.) κακολογῶ, σατυρίζω, (κοιν.) στολίζω.

Draperie, θ. τεχνουργεῖον καὶ ἐμπόριον ἐρέας (τσόχας). 2) ὁ τρόπος καθ' ὃν διαθέτει ὁ ζωγράφος ἢ ὁ γλύπτης τὰ ἐπανωφόρια (κυρ. τῶν ἀρχαίων προσώπων) τῆς εἰκόνος. 3) παραπετάσματα πρὸς στολισμόν.

Drapier, ὁ πωλῶν ἢ ὑφαίνων τσόχας.

Drapier, κοιν. ἀντὶ **Martin-pêcheur**.

Drapière, θ. εἶδ. μεγάλης καρφίδος πρὸς κάρφωμα τῶν ἐμπορικῶν δεμάτων.

Dravage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Drayer, ῥ. ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐργαλείου τὰ σαρκώδη μέρη τῶν βυρσοδεψητέων δερμάτων.

Drayoire, θ. τὸ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ βυρσοδέψης ἀφαιρεῖ τὰ σαρκώδη μέρη τῶν δερμάτων.

Drayure, θ. τὰ διὰ τοῦ drayoire ἀφαιρούμενα σαρκώδη μέρη τῶν δερμάτων.

Drêche, θ. τὰ τσήπουρα (ἀποστραγγίδια) τοῦ ζύθου. 2) κριθὴ ἐξηραμένη πρὸς ζυθοποιΐαν.

Drège, θ. εἶδος μεγάλου γρίπου. 2) εἶδος σιδηροῦ κτενίου πρὸς καθαρισμὸν τῶν σπόρων τῆς λινοκαλάμης.

Dréger, ῥ. καθαρίζω τὴν λινοκαλάμην ἀπὸ τῶν σπόρων 'της.

Drégeur, πλοῖον πρὸς τὴν διὰ διὰ τῆς drège ἁλιείαν.

Drenne, εἶδος κοτσύφου.

Drenser ἢ **Drensiter**, ῥ. φωνάζω ὡς ὁ κύκνος.

Dressage, τὸ οὐσ. τοῦ **Dresser** (κυρ. ἐπὶ τεχνητῶν).

Dresse, θ. δέρμα παρεντιθέμενον μεταξὺ τῶν παλαιωθέντων πελμάτων τῆς ἐμβάδος.

Dressée, θ. δεμάτι συρμάτων διὰ καρφίδας. 2) στοῖβα πετρῶν καρβουνοκαμίνου.

Dressement, τὸ ἴσασμα τοῦ σύρματος τῶν καρφίδων.

Dresser, ῥ. σηκόνω (ὄρθιον), σήνω, ἀνορθῶ. §. συντάττω, καταστρόνω. ἑτοιμάζω. ἰσάζω, συγυρίζω. §. γυμνάζω.

Dresseur, ὁ χωρίζων τὰ δέρματα διὰ τὰ χειρόφτια. 2) ὁ ἰσάζων διὰ τοῦ κοπάνου τὸ λιθόστρωτον. 3) ὁ στοιβάζων τὰ ξύλα τῆς καρβωνοκαμίνου. 4) ἐργαλεῖον πρὸς ἴσασμα τῶν ὀδόντων τοῦ ξανίου.

Dressoir, διάφορα ἐργαλεῖα πρὸς ἴσασμα τῶν κατεργαζομένων τεχνουργημάτων.

Drille, θ. εἶδος τρυπάνου. 2) (πλθ.) κουρέλλια, παλαιόπανα.

Driller, ῥ. συνάζω παλαιόπανα.

Drillier, **ère**, = **Chiffonier**.

Dringue, θ. = **Fauvette**.

Drisse, θ. (ναυτ.) σχοινίον πρὸς ἀναπέτασιν τῶν ἱστίων.

Droc, = **Ivraie**.

Drogman, δραγομάνος.

Drogmanat, τὸ ἔργον καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ δραγομάνου.

Drogue, θ. βότανον ἰατρικὸν ἢ βαφικόν. ἄρωμα. §. πρᾶγμα εὐτελές, παίγνιον.

Droguer, ῥ. δίδω ἰατρικά. §. δολόνω, νοθεύω.

Droguerie, θ. (περιληπτ.) ἰατρικὰ, βότανα.

Droguet, εἶδος λινομαλλίνου ἢ μεταξωτοῦ λεπτοῦ ὑφάσματος.

Droguetier, ὁ κατασκευάζων droguet.

Droguier, κουτίον ἢ ἑρμάριον περιέχον ἰατρικὰ, ἀρώματα κλπ. μεθοδικῶς κατατεταγμένα.

Droguiste, φαρμακοπώλης.

Droit, **e**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὀρθὸς, ἴσιος. §. δεξιός. §. (μτφορ.) εὐθὺς, δίκαιος. ||. (ὡς ἐπίῤ.) ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. 2) (οὐσ.) δικαίωμα, δίκαιον. §. φόρος. §. (ἀπολ.) τὰ νομικά. ||. docteur en —, νομοδιδάσκαλος.

Droitier, **ère**, δεξιόχειρ.

Droiture, θ. εὐθύτης, δικαιοσύνη. ||. en —, κατ' εὐθεῖαν, ἴσια.

Drôle (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀστεῖος, νόστιμος, παράξενος. ||. (οὐσ.) ἀχρεῖος, μα-καρᾶς, οὐτιδανός.

Drôlerie, θ. διαβολιά. παραξενιά.

Drôlesse, θ. (γυνὴ) ἀχρεία, φαυλόβιος.

Dromadaire, δρομὰς (κάμηλος).

Drosser, ῥ. (ναυτ.), παρασύρομαι ὑπὸ τῶν ῥευμάτων ἢ τῶν κυμάτων.

Drouine, θ. τὸ σακκὶ ὅπου ἔχει τὰ σύνεργά του ὁ-

Drouineur, χαλκωματᾶς περιφερόμενος τὰ χωρία.

Drousage, τὸ πρῶτον λανάρισμα τοῦ μαλλίου.

Drousse, θ. λανάρα διὰ τὸ πρῶτον λανάρισμα τοῦ μαλλίου.

Drousser, ῥ. λαναρίζω χονδρικῶς τὸ μαλλὶ μὲ τὴν-

Droussette, θ. = **Drousse**.

Drousseur, ὁ χονδρολαναρίζων τὸ μαλλὶ καὶ 2) ὁ στιλιβόνων τὴν ἐρέαν.

Dru, **e**, πυκνός. §. ζωηρός. ||. (ὡς ἐπίῤ.) πυκνά. ||. — comme grêle, χαλαζηδόν.

Drue, θ. = **Proyer**.

Druge, θ. παραφυὰς τῶν πισελίων.
Drugeon, τὸ κορφοβλάσταρον τῶν πιζελίων.
Druide καὶ (θ.) Druidesse, ἱερεὺς τῶν ἀρχ. Κελτῶν, δρυΐδης.
Druidique, ἐπίθ. ὁ τῶν δρυΐδῶν.
Du, γεν. ἢ ἀφ. τοῦ le, (ἐκ, παρὰ) τοῦ.
Dû, ue, μτχ. πθ. τοῦ Devoir. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ ὀφειλόμενον. χρέος.
Dubitatif, ive, διςακτικὸς, διαπορητικός.
Dubitation, θ. διαπόρησις, (σχῆμα ῥητορ.).
Dubitativement, ἐπίῤ. διςακτικῶς, ἐν εἴδει διαπορήσεως.
Duc, δούξ. §. βύας, μποῦφος (πτν.).
Dugal, e, ὁ τοῦ δουκὸς, δουκικός.
Ducat, χρυσοῦν νόμισμα, φλωρί.
Ducaton, ἀργυροῦν νόμισμα (δουκάτον).
Duché, δουκάτον.
Duchesse, θ. δούκισσα. §. εἶδος κλιντῆρος (σκίμποδος).
Ductile, ἐπίθ., ἐλάσιμος (διὰ τῆς σφύρας), εὐήλατος.
Ductilité, θ. τὸ ἐλατὸν (μετάλλου)
Duègne, θ. γραῖα παρακολουθοῦσα (πρὸς ἐπιτήρησιν) νέαν.
Duel, μονομαχία. §. (γρμτ.) ὁ δυϊκὸς ἀριθμός.
Duelliste, (ἐξ ἐπαγγέλματος) μονομάχος, μαχαιροβγάλτης.
Duite, θ. (τεχν.), ὅσον μέρος τῆς κλωστῆς ἐκτυλίσσεται εἰς ἑκάστην ῥίψιν τῆς κερκίδος.
Dulçification, τὸ οὐσ. τοῦ-
Dulcifier, ῥ. γλυκαίνω, συγκιρνῶ.
Dûment, ἐπίῤ. προσηκόντως.
Dune, θ. θῖν, ἀμμώδης λόφος εἰς παραθαλάσσιον.
Dunette, θ. τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς πρώρας.
Duo, (μουσ.), διφωνία, διλογία.
Duodi, ἡ δευτέρα τῆς δεκάδος (τοῦ δημοκρατ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ.)
Dupe, θ. ὁ ἀπατηθεὶς ἢ εὐαπάτητος, παίγνιον.
Duper, ῥ. ἀπατῶ.
Duperie, θ. ἀπάτη.
Duplicata, διπλόγραφον (συμβολαίου κτλ.), ἀπόγραφον.
Duplication, θ. ὁ διὰ τοῦ 2 πολλαπλασιασμὸς, διπλασιασμός.
Duplicité, θ. διπροσωπία.
Duplique, θ. ἀνταπάντησις.
Duquel, γεν. ἢ ἀφαιρ. τοῦ Lequel, (παρὰ) τοῦ ὁποίου.
Dur, e, σκληρός. τραχύς. §. δύσκολος. ||. sur la — κατὰ γῆς.
Durabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Durable, ἐπίθ. διαρκής.
Durant, (πρόθ.), ἐπὶ, κατὰ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα, διαρκοῦντος τοῦ.
Durcir, ῥ. σκληρύνω.
Durcissement, σκλήρυνσις.
Durée, θ. διάρκεια.
Durelin, εἶδος δρυὸς πλατυφύλλου.
Durement, ἐπίῤ. σκληρῶς. ἀποτόμως.
Dure-mère, θ. (ἀνατομ.), ἡ ἐξωτάτη μεμβράνα τοῦ ἐγκεφάλου.
Durer, ῥ. διαρκῶ. βαστῶ.
Duret, ette, σκληρούτσικος.
Dureté, θ. σκληρότης. τραχύτης.
Durillon, τύλος, κότσι (μικρόν)
Durillonner (se—), ῥ. γεμίζω κότσια.
Durissime, ἐπίθ. (ὑπερθ.) σκληρότατος.
Duvet, πτίλον, πούπουλον. χνοῦδι.
Duveté, ée καὶ
Duveteux, euse, χνουδωτός.
Dynamique, ἐπίθ. δυναμικός. || (οὐσ. θ.) ἡ δυναμικὴ (μέρος τῶν μαθηματικῶν).
Dynastie, θ. σειρὰ διαδοχικῶς βασιλευσάντων, δυναστεία.
Dyssenterie, θ. δυσεντερία.
Dyssenterique, ἐπιθ. δυσεντερικός.

E, τὸ πέμπτον ςοιχεῖον τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Eau, θ. νερόν. §. λαμπρότης ἀδάμαντος κτλ. §. (χυδ.) τὸ οὖρος. ||. eau-de-vie, θ. ῥακί. ||. eau-forte, τὸ νιτρικὸν ὀξὺ, (κοιν.) ἀσημόνερον.
Ébahir (s'—), ῥ. ἐκπλήττομαι.
Ébahissement, ἔκςασις, ἔκπληξις, θάμβος.
Ébarbage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ébarber, ῥ. κουρεύω. περικόπτω.
Ebarboir, ἐργαλεῖον πρὸς κούρευσιν.
Ébarbure, θ. τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τοῦ ébarboir.
Ébardoir, ἐργαλ. (ξύστρον) τοῦ λεπτουργοῦ.
Ébarouir, ῥ. ξηραίνομαι (σκεβρόνω) ἀπὸ τὸν ἥλιον.
Ébarouissage, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ébat, παιγνίδι, διασκέδασις.
Ébattre (s'—), ῥ. παίζω, διασκεδάζω.
Ébaubi, e, ἐκςατικὸς, ἔκθαμβος.
Ébauchage, τὸ οὐσ. τοῦ Ébaucher.
Ébauche, θ. πρῶτον σχέδιον.
Ébaucher, ῥ. πρωτοσχεδιάζω, ἀρχινῶ.
Ébauchoir, ἐργαλεῖον διὰ τὰ πρωτοσχεδιάσματα.
Ébaudir (s'—), ῥ. καταχαίρομαι, χοροπηδῶ ἀπὸ τὴν χαράν μου.
Ébaudissement, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ébène, θ. ἔβενος, (Τ.) ἀμπανόζι.
Ébéner, ῥ. δίδω (καὶ μσ. 'παίρνω, ἀποκτῶ) τὸ χρῶμα τοῦ ἐβένου.
Ébénier, τὸ δένδρον τοῦ ébène.
Ébéniste, ἐβενουργός.
Ébénisterie, θ. ἐβενουργία.
Ébertauder, ῥ. κουρεύω ἐπιπολαίως τὴν ἐρέαν.
Ébisèlement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ébiseler, ῥ. τρυπῶ κωνοειδῶς.

Ébiselure, θ. τρύπα κωνοειδής.
Éblouir, ρ. θαμβόνω. §. ξυπάζω.
Éblouissant, ρ. ὁ θαμβόνων (ἀπὸ τὴν λάμψιν).
Éblouissement, θάμβος, θάμβωμα. §. ζάλη.
Éborgner, ρ. κάμνω μονόφθαλμον. §. (κηπουρ.) κόπτω τὰ 'μμάτια (βουμβούκια) τοῦ δένδρου.
Ébotter, ρ. (κηπουρ.) κλαδεύω τὸ δένδρον.
Ébouffer, ρ. = Pouffer.
Ébouillanter, ρ. ζεματῶ (κυρ. τὰ κουκκούλια).
Ébouillir, ρ. ὀλιγοσεύω βράζων.
Éboulement, βούλημα.
Ébouler καὶ S'—, ρ. βουλῶ, καταπίπτω.
Ébouleux, euse, ὁ βουλῶν (καταπίπτων) εὐκόλως.
Éboulis, σωρὸς χωμάτων τὰ ὁποῖα ἐβούλησαν.
Ébourgeonnage καὶ
Ébourgeonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ébourgeonner, ρ. κόπτω τὰ βουμβούκια (τὰς φύτρας) δένδρου.
Ébourgeonneur, ὁ κόπτων τὰ βουμβούκια τῶν δένδρων, (ἐπμ. 2) εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Bouvreuil.
Ébourgeonnoir, ἐργαλ. (κλαδευτῆρι) πρὸς περικοπὴν τῶν περιττῶν φύτρων.
Ébouriffant, ante, ἐκπληκτικός, παράδοξος.
Ébouriffé, ée, ἀναμαλλιάρης. §. (συνκδχ.) τεταραγμένος.
Ébouriffer, ρ. ἐκπλήττω.
Ébourrer, ρ. ἀφαιρῶ τὰ γνάφαλα τοῦ δέρματος.
Ébousiner, ρ. ἀφαιρῶ τὰ γεώδη καὶ εὔθραυστα μέρη τῆς πέτρας πρὶν τὴν ἐνοικοδομήσω.
Ébouturer, ρ. ἀφαιρῶ τὰς παραφυάδας δένδρου.
Ébraisoir, θόλος κατὰ μῆκος τῆς ἀσβεστοκαμίνου. 2) φθυάρι διὰ τὴν καρβουνιάν.
Ébranchement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ébrancher, ρ. κλαδεύω δένδρον.
Ébranchoir, κλαδευτήριον.
Ébranlement, κλονισμός.
Ébranler, ρ. κλονίζω, σείω. §. συγκινῶ.
Ébrasement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ébraser, ρ. πλατύνω ἔσωθεν θύραν (παράθυρον κτλ.).
Ébrécher, ρ. κάμνω χάλασμα (εἰς τοῖχον κτλ.), σπάνω τὰς ἄκρας.
Ébrener, ρ. παστρεύω τὰ περιττώματα βρέφους.
Ébrouage, τὸ οὐσ. τοῦ Ébrouer, μούσχευμα τῶν μαλλίων εἰς πιτυρόνερον.
Ébroudage, τὸ οὐσ. τοῦ Ébroudir.
Ébroudeur, ἐργάτης διὰ τὸ ébroudage.
Ébroudin, σύρμα σιδηροῦν λεπτυνθὲν διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ ébroudage.
Ébroudir, ρ. λεπτύνω τὸ σιδηροῦν σύρμα περνῶν αὐτὸ διὰ τοῦ διελαστῆρος.
Ébrouement, ρωθωνισμὸς ἵππου (φοβηθέντος), πτυρμὸς ἢ φριμαγμός.
Ébrouer, ρ. ξεπλύνω (ὕφασμα). 2) (αὐτπθ.) ρωθωνίζω καθὼς ὁ ἵππος ὅταν φοβηθῇ, φριμάσσομαι, πτύρομαι
Ébrousser, ρ. φυλλολογῶ (δένδρον). βλαστολογῶ (τὸ κλῆμα).
Ébruiter, ρ. κοινολογῶ ἀπόρρητον, διαφημίζω.
Ébrun, (γεωργ.), σίτος κερατίας.
Ébuard, σφήν(α).
Ébucheter, ρ. συνάζω ξυλάρια ἵνα κάμω ἀγκαλίδας.
Ébullition, θ. βράσις, ἀνάζεσις. §. ἐξάνθημα.
Écachement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écacher, ρ. πατῶν λεπτύνω (ὁμαλύνω).
Écacheur, ὁ πλατύνων τὰ ἐλάσματα τοῦ σιδήρου (τοῦ κηροῦ κτλ.).
Écafer, ρ. σχίζω εἰς δύο τὴν λυγαριὰν διὰ τὸ πλέξιμον τῶν κοφίνων.
Écaflote, θ. τὰ τσήπουρα τῶν ὀσπρίων ἀφ' οὗ περασθῇ ἀπὸ τοῦ τρυπητοῦ ἡ φάβα.
Écagne, θ. πάσμα μετάξης τυλιγαδιασμένης.
Écaillage, τὸ οὐσ. τοῦ Écailler.
Écaille, θ. λέπι ('ψαριοῦ). φολὶς (ὄφεως). §. (ἐν γέν.) ὄστρακον. (ἰδίως) χελώνειον, (Τ.) μπαγᾶς. §. στρειδότσεφλον.
Écaillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écailler, ρ. ἐκβάλλω τὰ λέπια. §. ἀνοίγω ὀστρείδια. ‖. (μσ.) ἀποπίπτω ἐν εἴδει λεπίδος.
Écailler, ère, ὁ ἀνοίγων (καὶ πωλῶν) ὀστρείδια, 'στρειδᾶς.
Écaillette, θ. ὑποκορ. τοῦ Écaille.
Écailleux, euse, ὁ ἐν εἴδει λεπίων, φολιδωτός.
Écaillure, θ. ξύσμα μολίβδου κτλ.
Écale, θ. καρυδότσεφλον. αὐγότσεφλον.
Écaler, ρ. ξεφλουδίζω κάρυα κτλ.
Écalure, θ. ἡ φλοῦδα (τὸ ἐξώφλοιον) τινῶν καρπῶν.
Écang, κόπανον διὰ τὸ λινάρι κτλ.
Écangage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écanguer, ρ. κοπανίζω τὸ λινάρι κτλ.
Écangueur, ὁ κοπανίζων τὸ λινάρι κτλ.
Écaqueur, ὁ στοιβάζων (παστόνων) τὰς ἀρίγγας.
Écarbouiller, ρ. κατασυντρίβω.
Écarlate, θ. ἀλουργὸν (ἅλικον) χρῶμα. §. ἀλουργὲς ὕφασμα.
Écarquillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écarquiller, ρ. ἀνοίγω παραπολύ. γκουρλόνω (τὰ 'μμάτια).
Écart, παρεκτροπὴ, παραμέρισμα. §. (ἐ)ξωφύλλισμα (χαρτίων). ‖. à l'—, παράμερα, κατὰ μέρος.
Écarté, εἶδ. χαρτοπαιγνίου.
Écartèlement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écarteler, ρ. σχίζω εἰς τὰ τέσσαρα (κατάδικον).
Écartement, παραμέρισμα.
Écarter, ρ. μακρύνω, παραμερίζω. §. διασκεδάζω. §. (ἐπὶ χαρτοπαιγν.) 'ξωφυλλίζω.
Écarver, ρ. (ναυτ.), συναρμόζω δύο ξύλα εἰς ἕν.
Écatir, ρ. = Catir.
Écatissage, = Catissage.
Écatisseur, = Catisseur.
Écaudé, ée, ἄουρος.
Ecce-homo (Λτν.), ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, ὁ Ἑλκόμενος.
Ecclésiaste, ὁ Ἐκκλησιαστὴς (ἓν τῶν βιβλίων τῆς Π. Γ.).
Ecclésiastique (καὶ ἐπίρ.-ement), ἐπιθ. ἐκκλησιαστικός.
Écervelé, ée, ξεμυαλισμένος.
Échafaud, πῆγμα, ἴκριον, σκα

λωσιά. §. (ἰδιαιτ.) τὸ ἰκρίωμα τῆς λαιμητόμου.
ÉCHAFAUDAGE, ἰκριοπηγία.
ÉCHAFAUDER, ῥ. στήνω ἰκρία (σκαλωσιαίς).
ÉCHALAS, χάραξ (ἀμπέλου), παλοῦκι, στεντωσιά.
ÉCHALASSAGE καὶ ÉCHALASSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉCHALASSER, ῥ. στηλόνω (μὲ παλούκια) τὰ κλήματα.
ÉCHALLIER, φραγὴ ἀπὸ κλαδιὰ κτλ.
ÉCHALOTTE, θ. εἶδος σκορόδου.
ÉCHAMPER ἢ ÉCHAMPIR, ῥ. (ζωγρφ.), κάμνω διὰ περιχρώσεως ἢ ἄλλως τὰ ἀντικείμενα νὰ φαίνωνται ὡς ἐξέχοντα τοῦ δαπέδου τῆς εἰκόνος.
ÉCHANCRER, ῥ. κάμνω-
ÉCHANCRURE, θ. ἐντομὴ τοξοειδής.
ÉCHANGE, ἀλλαξιά, ἀνταλλαγή.
ÉCHANGEABLE, ἐπιθ. ἀνταλλάξιμος.
ÉCHANGER, ῥ. ἀνταλλάσσω
ÉCHANSON, οἰνοχόος.
ÉCHANSONNERIE, θ. οἱ περὶ τὸν οἶνον (ἀξιωματικοί).
ÉCHANT (γεωργ.), διάστημα φυτεύσιμον ἢ ἀρόσιμον μεταξὺ δύω σειρῶν ἀμπέλου.
ÉCHANTILLON, δεῖγμα (ὑφάσματος κτλ.), μόστρα. §. πρότυπον.
ÉCHANTILLONNACE, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉCHANTILLONNER, ῥ. κόπτω δείγματα (μόστραις). §. κατακερματίζω. §. ἀντιπαραβάλλω πρὸς τὸ δεῖγμα.
ÉCHANVRER, ῥ. χωρίζω τὴν καλάμην τοῦ λιναρίου ἢ κανναβίυ.
ÉCHANVROIR, ἐργαλεῖον πρὸς χώρισμα τῆς λινοκαλάμης.
ÉCHAPPADE, θ. παρεκδρομὴ (τῆς γλυφίδος). §. διάστημα μεταξὺ τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἑψομένων ἀγγείων.
ÉCHAPPATOIRE, θ. ὑπεκφυγὴ, τρόπος ὑπεκφυγῆς.
ÉCHAPPÉE, θ. παρεκτροπὴ (νεανική). §. θέα διὰ στενοῦ. διάφασις. ||. à l'—, κρυφίως.
ÉCHAPPEMENT, ἐκφυγὴ, διάδρασις. 2) εἷς τῶν μηχανισμῶν τοῦ ὡρολογίου.

ÉCHAPPER, ῥ. φεύγω ἀπὸ φυλακήν. ἀπο(δια, ὑπεκ)φεύγω. ||. S'—, δραπετεύω. §. (ἐπὶ ὑφασμ.) ξεφτῶ.
ÉCHARBOT, ὑδροκάστανον, (φυτ.).
ÉCHARDE, θ. ἀγκίδα, ἄκανθα.
ÉCHARDONNAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉCHARDONNER, ῥ. ἀκανθολογῶ (ἀγρόν).
ÉCHARDONNET(-NETTE, θ.) καὶ
ÉCHARDONNOIR, ἐργαλ. γεωργ. πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν ἀκανθῶν.
ÉCHARNAGE καὶ
ÉCHARNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉCHARNER, ῥ. ξύνω (ἀφαιρῶ) τὰ κρέατα ἀπὸ τοῦ δέρματος διὰ τοῦ écharnoir.
ÉCHARPE, θ. τελαμὼν (μασχαλιστήρ). §. ἐπωμίς (τῶν γυν.). §. (οἰκοδ.) = ÉCOPERCHE. ||. en —, λοξά. §. ἐν εἴδει μασχαλιστῆρος, ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά.
ÉCHARPEMENT, (τακτ.), λοξοπορεία.
ÉCHARPER, ῥ. πληγόνω ἐγκαρσίως. §. κατακόπτω, καταξαίνω. §. δένω πλαγίως τὸ ἀνελκυστέον βάρος. §. (οὐδ.) βαδίζω διαγωνίως, λοξοπορῶ.
ÉCHARPILLER, ῥ. ληΐζομαι. κατ-αφανίζω.
ÉCHASSE, θ. εἶδος πτηνῶν παρυδατίων μὲ μακροὺς καὶ λεπτοὺς πόδας καὶ μακρὸν ῥάμφος, ἱμαντόπους. 2) (πλθ.) ξυλοπόδαρα.
ÉCHASSIERS, γένος πτηνῶν, (ἄλλ.) ÉCHASSES.
ÉCCHAUBOULÉ, ÉE, ὁ ἔχων-
ÉCHAUBOULURE, θ. ἐξάνθημα, ἱδρωτῆρι.
ÉCHAUDAGE, τὸ οὐσ. τοῦ ÉCHAUDER, ἄσπρισμα τοίχου μὲ ἀσβεστόνερον.
ÉCHAUDÉ, τηγανήτα, λάγανον.
ÉCHAUDEMENT, (γεωργ.), ζεμάτισμα τῶν φυτῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον.
ÉCHAUDER, ῥ. ζεματῶ.
ÉCHAUDILLON, κομμάτι σιδήρου κολλημένον διὰ τοῦ πυρὸς ἀπὸ τῶν ἄκρων.
ÉCHAUDOIR, ἀγγεῖον καὶ τόπος ὅπου ζεματοῦν.
ÉCHAUDURE, θ. ζεμάτισμα τοῦ δέρματος.
ÉCHAUFFAISON, θ. ἐξάνθημα (ἀπὸ ἔξαψιν).

ÉCHAUFFANT, E, ὁ ἐξάπτων (χυμῶν?) ἔξαψιν).
ÉCHAUFFE, θ. ζεματιστήριον δερμάτων.
ÉCHAUFFÉ, ὀσμὴ (βόχα) ἐξ [illegible] ζέστης.
ÉCHAUFFEMENT, ἔξαψις.
ÉCHAUFFER, ῥ. ἐξάπτω.
ÉCHAUFFOURÉE, θ. ἐπιχείρησις ἄσκοπος. §. ἀψιμαχία.
ÉCHAUFFURE, θ. φλυκτὶς, ἱδρωτῆρι. §. (ἐπὶ ὑφασμ.) σύγκαμμα.
ÉCHAUGUETTE, θ. σκοπιά.
ÉCHAULER, ῥ. ἀσβεστόνω [illegible] διατήρησιν τὸν σίτον.
ÉCHAUX ἢ ÉCHEAUX, (γεωργ.), τάφρος πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὑδάτων δάσους ἢ λιβαδίου.
ÉCHÉANCE, θ. λῆξις (πληρωμῆς).
ÉCHÉANCIER, σημειωματάριον τῶν λήξεων τῶν συναλλαγμάτων.
ÉCHEC, δυστύχημα, ἀποτυχία. ||. tenir en—, κρατεῖν τινα ὡς ἂν δεμένον, περιορίζειν.
ÉCHECS, πλθ. ζατρίκιον, [illegible]τζι.
ÉCHELAGE, τὸ δικαίωμα τοῦ στήνειν σκάλαν ἐπὶ ξένης ἰδιοκτησίας.
ÉCHELER, ῥ. = ÉCHELONNER.
ÉCHELETTE, θ. σκαλίτσα, (ὑποκορ. τοῦ ÉCHELLE).
ÉCHELIER, δοκὸς ἔχουσα πλαγίως ἐμπηγμένους ξυλίνους ἐμβόλους καὶ χρησιμεύουσα [illegible] σκάλας εἰς τὰ λατομεῖα κλπ.
ÉCHELLE, θ. κλίμαξ, σκάλα (οἰκοδ. ἢ λιμένος). ||. faire la courte —, ἀναβαίνει τις εἰς τοὺς ὤμους ἄλλου καὶ ἄλλος εἰς αὐτοῦ καὶ καθεξῆς ἵνα φθάσωσιν εἰς ὕψος. §. (μτφορ.) διευκολύνω εἴς τινα τὰ μέσα νὰ φθάσῃ τὸν σκοπόν του. ||. après lui il faut tirer l'—, ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον, ἐπροχώρησεν ἀνυπερβλήτως.
ÉCHELON, βαθμὶς, σκαλοπάτι.
ÉCHELONNER, ῥ. ἀραδιάζω κλιμακηδόν.
ÉCHENAL, ÉCHENEAU, ÉCHENET, ξύλινος ἀγωγὸς τῶν νερῶν τῆς στέγης.
ÉCHENILLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

Échenîller, ῥ. καθαρίζω (κῆπον, δένδρον) ἀπὸ τὰς κάμπας.
Échenilleur, ὁ συνάζων τὰς κάμπας ἀπὸ τῶν δένδρων. §. εἶδ. πτηνοῦ, *καμποφάγος.
Échenilloir, ἐργαλεῖον πρὸς échenillage.
Échено (-neau), εἶδος δεξαμενῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας διαχέεται τὸ λυωμένον μέταλλον εἰς τὰ διάφορα τοῦ καλουπίου μέρη.
Écheveau, θηλειὰ (νήματος).σκυλὶ (λιναρίου).
Échevelé, ée, μὲ ξέπλεκα τὰ μαλλιά, ἀναμαλλιάρης.
Échevette, θ. 'πάσμα νήπατος, μικρὴ θηλειὰ ὑποδεκαπλασία τῆς μεγάλης.
Échevin, (παλ.), δήμαρχος.
Échevinage, (παλ.), δημαρχία.
Échiffre, τοῖχος ἀνέχων κλίμακα.
Échignole, θ. μασοῦρι τοῦ σειρητοπλόκου.
Échine. θ. ῥαχοκόκκαλον.
Échinée, θ. ῥαχοκοκκαλιὰ χοίρυ.
Échiner, ῥ. κουτσομεσιάζω. §. κατακουράζω.
Échinon, κουτὶ ὅπου φυλάττουν οἱ τυροκόμοι τὴν πητυάν.
Échiquier, τὸ ἀβάκιον τοῦ σατραντζιοῦ. §. δίκτυον τετράγωνον. §. τὰ οἰκονομικὰ (εἰς τὴν Ἀγγλ.).
Écho, ἠχώ.
Échoir (j'échois, il échoit ἢ échet; j'échéais; j'échus; j'écherrai; échu; échéant), ῥ. λαγχάνω. συμπίπτω. (ἐπὶ προθεσμ.) λήγω. ||. le cas échéant, ἂν (οὕτω) τύχῃ.
Échoiseler, ῥ. (γεωργ.), σκάπτω ἅπαξ τὴν ἄμπελον ἐν τῷ χειμῶνι.
Échome, σκαλμός.
Échoneler, ῥ. (γεωργ.), συνάζω τὴν βρώμην μὲ τὴν τσουγγράναν.
Échoppage, τὸ οὐσ. τοῦ Échopper.
Échoppe, θ. βαράκα (πωλητοῦ), ἐργαστηράκι. §. γλυφὶς, σμιλάρι.
Échopper, ῥ. ἐργάζομαι διὰ τῆς γλυφίδος (échoppe).
Échoppier, ère, μικροέμπορος ἔχων échoppe.

Échouage, μέρος εἰς τὸ παράλιον ὅπου δύναται νὰ ἀνελκυσθῇ ἢ νὰ μείνῃ ἀκινδύνως ἐπὶ τῆς ξηρᾶς τὸ πλοῖον. 2)=τῷ-
Échouemment, τὸ οὐσ. τοῦ-
Échouer, ῥ. ἐξοκέλλω, πίπτω ἔξω. §. ἀποτυγχάνω.
Échu, ue, μτχ. πθ. τοῦ Échoir.
Écimage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écimer, ῥ. κορυφοτομῶ (δένδρον). 2) ὀργόνω μίαν σειρὰν τοῦ ἀγροῦ καὶ μὲ τὸ χῶμα αὐτῆς σκεπάζω ἄλλην σειρὰν τὴν ὁποίαν ἀφίνω ἄσκαπτον.
Éclaboussement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Éclabousser, ῥ. πιτσυλίζω μὲ λάσπην. §. περιφρονῶ ὑπεροπτικῶς.
Éclaboussure, θ. λάσπη πιτσυλισθεῖσα.
Écladouère, θ. εἶδος δικτύου διὰ τὰ πτηνά.
Éclair, ἀστραπή.
Éclairage, φωτισμὸς (οἰκίας, πόλεως).
Éclaircie, θ. διάστημα φωτεινὸν (ἀνοικτὸν) εἰς δάσος ἢ εἰς τὸν οὐρανόν.
Éclaircir, ῥ. καθαρίζω. §. κάμνω ἀραιότερον (ἀνοικτότερον). §. σαφηνίζω.
Éclaircissement, διασάφησις.
Éclaire, θ. χελιδόνιον (φυτ.).
Éclairer, ῥ. φωτίζω. φέγγω. §. ἐπιτηρῶ. §. προσκοπεύω. §. (οὐδ.) ἀστράπτω.
Éclairette, θ.=Ficaire.
Éclaireur, πρόσκοπος, προκλάστης, (στρατ.)
Éclanche, θ. ἐμπροσθινὸν προβάτου κτλ., πλάτη.
Éclancher, ῥ. ἰσάζω τὰ ζαρώματα ὑφάσματος.
Éclancheur, ὁ ἰσάζων τὰ σαλακωμένα ὑφάσματα.
Éclat, σχίζα (ξύλυ), θρύμμα (λίθου). §. λάμψις. §. ἦχος (φωνῆς). θροῦς, θόρυβος. ||. voler en éclats, γίνομαι θρύμματα. ||. rire aux —, καγχάζω, χαχλανίζω.
Éclatant, e, λαμπρός.
Éclatement, σπάσιμον κλάδου 'γιεροῦ.
Éclater, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν μάλθην ἀπὸ τοῦ ἐγκαύστου. 2) (συνήθ. ἀμτβτ.) ἐκρήγνυμαι, (ξε)σπάνω. §. φαντάζω. θαμβόνω. ||.—de rire, ἀνακαγχάζω.

Éclectique, ἐπιθ. ἐκλεκτικὸς (φιλόσοφος).
Éclectisme, τὸ σύστημα τῶν ἐκλεκτικῶν.
Éclipse, θ. ἔκλειψις.
Éclipser, ῥ. ἀποκρύπτω. ἀμαυρῶ. ||. s'—, γίνομαι ἄφαντος, ἐκλείπω.
Écliptique, ἐπιθ. ὁ τῶν ἐκλείψεων. ||. (οὐσ. θ.) ἡ ἐκλειπτικὴ (τροχιὰ τῆς γῆς).
Éclisse, θ. σανὶς διὰ τὰ συντριμμένα κόκκαλα, νάρθηξ. §. σχίδαξ πρὸς κατασκευὴν κουτίων, κοιλῶν κλπ. §. τυροβόλι(ον), τάλαρος.
Éclisser, ῥ. συνδέω μὲ éclisses, ναρθηκίζω.
Éclissette, θ. ὑποκορ. τοῦ Éclisse.
Écloppé, ée, χωλός. ξεγοφιασμένος.
Éclore (éclos, éclosent, éclos, éclora), ῥ. (ἀνα)φύομαι, βλαστάνω. (ἐπὶ πτν.) ἐκλεπίζομαι. ἀνατέλλω.
Éclosion, θ. ἐκλεπισμὸς τῶν νεοσσῶν.
Écluse, θ. κλεῖθρον (συναγωγὴ) ὑδάτων. §. μανδρὶ διὰ τὰ ὀστρείδια κλπ. εἰς τὸ παράλιον.
Éclusée, θ. τὸ νερὸν μιᾶς écluse.
Écluser, ῥ. κλείω ἢ διαβιβάζω δι' écluse.
Éclusier, ἐπιστάτης écluse.
Écobuage, τὸ οὐσ. τοῦ Écobuer.
Écobue, θ. εἶδ. κυρτοῦ σκαφείυ διὰ τὸ écobuage.
Écobuer, ῥ. (γεωργ.), ἐκβάλλω καὶ καίω ἐπὶ τόπου τὰς χορτοπλίνθους πρὸς κοπρισμὸν τῆς γῆς.
Écochelage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écocheler, ῥ. (γεωργ.), συνάζω τὴν βρώμην πρὸς δεμάτιασμα.
Écofrai ἢ Écofroi, χονδρὸν τραπέζι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκκυμβοῦν καὶ ἑτοιμάζουν διάφοροι τεχνῖται τὰ ἐργόχειρά 'των.
Écoinçon ἢ Écoinson, (ἀρχιτ), ἀγκωνάρι θύρας ἢ παραθύρου. §. κιβώτιον ἢ ἑρμάριον διὰ τὴν κόγχην τῆς κάμαρας.

Écocle, θ. σχολεῖον. §. τρόπος (τέχνης).
Écolier, ère, μαθητής, -θήτρια.
Écollage, =Écharnement.
Écollette, θ. (χρυσοχ.), σμίκρυνσις τῆς περιφερείας.
Écolletter, ῥ. (χρυσοχ.), πλατύνω (περιχαράσσω κτλπ.) διὰ τοῦ σφυρίου τὸ τεχνούργημα.
Éconduire, ῥ. ἀποπέμπω εὐσχήμως, ξεδγάζω, ἀπομακρύνω.
Économat, ὁ βαθμὸς καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ οἰκονόμου.
Économe, οἰκονόμος. §. (ἐπιθ.) ὁ ζῶν μὲ οἰκονομίαν.
Économie, θ. οἰκονομία.
Économique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. οἰκονομικός.
Économiser, ῥ. οἰκονομῶ,
Économiste, οἰκονομολόγος.
Écope, θ. εἶδος κοίλου πτυαρίου πρὸς ἐκκένωσιν ὑδάτων, σαψάκι.
Écoperche, θ. δοκὸς μὲ τροχιλέαν εἰς τὴν ἄκραν πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.
Écorçage, =Écorcement.
Écorce, θ. φλοιὸς, φλοῦδα (δένδρ.)
Écorcement, ξεφλούδισμα.
Écorcer, ῥ. ξεφλουδίζω.
Écorcher, ῥ. 'γδέρνω. ξεπετσόνω. ||.—une langue, προφέρω κακῶς.
Écorcherie, θ. τόπος ὅπου ἐκδέρονται ζῶα. §. ξενοδοχεῖον πολυδάπανον.
Écorcheur, ὁ 'γδέρνων (κυρ. καὶ μτφορ.).
Écorchure, θ. 'γδάρσιμον, ξέγδαρμα. §. (τεχν.) ξέφτισμα ἐντὸς τοῦ ὑφάσματος.
Écorcier, τὸ μέρος ὅπου ἀποτίθεται ὁ βυρσοδεψικὸς φλοιός.
Écorner, ῥ. ἀμβλύνω γωνίαν, ἀκροτομῶ. §. (μτφορ.) κερεύω.
Écornifler, ῥ. παρασιτῶ, ξενοτρώγω.
Écornifleur, euse, παράσιτος.
Écornure, θ. τμῆμα (θρύμμα) λίθου κτλ. ἀκροτομηθέντος.
Écosser, ῥ. παστρεύω (ὄσπρια), ξελουβίζω.
Écosseur, euse, καθαριστὴς ὀσπρίων.
Écot, συμβολὴ (δείπνου), ρεφενές. §. δαπάνη εἰς ξενοδοχεῖον. 2) ἀκρότομον μένον ἐπὶ τοῦ κακῶς κοπέντος δένδρου.

Écôtage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écôter, ῥ. κόπτω τὰς ἶνας (côtes) τῶν καπνοφύλλων. 2) ἐπεξεργάζομαι τὸ σιδηροῦν σύρμα.
Écôteur, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὸ écôtage.
Écouaille, τὸ ὑπὸ τοὺς μηροὺς καὶ τὴν οὐρὰν τῶν προβάτων ἀχρεῖον μαλλί.
Écouane, θ. εἶδ. μεγάλου ῥινίου.
Écouaner, ῥ. ῥινίζω διὰ τῆς écouane.
Écouche, θ. εἶδος σπάθης πρὸς ἐργασίαν τοῦ λίνου ἢ τῆς καννάβεως.
Écoucher, ῥ. σπαθίζω τὸ λινάρι.
Écouène ἢ Écouenne, θ.=Écouane.
Écoufle, =Milan.
Écoulement, ῥοὴ (τρέξιμον) νεροῦ κτλ., ἐκροή. §. (μτνμ.) ἐξαγωγὴ (προϊόντων).
Écouler (s'—), ῥ. χύνομαι (ἔξω), ἐκρέω. §. (ἐπὶ χρν.) παρέρχομαι. §. ἐπὶ προϊόντ.) ἐξάγομαι.
Écourgeon, κριθάρι (πρώϊμον).
Écourter, ῥ. κονταίνω, κολοβόνω.
Écoussage, κηλὶς ἐπὶ φοδεντιανοῦ πλαστουργήματος.
Écousse, θ.=Écouche.
Écoutant, (παλ.), ἀκροατής.
Écoute, θ. μέρος ὅθεν ἀκούει τις χωρὶς νὰ φαίνηται. ||. être aux écoutes, ὠτακουστῶ, ἀφηγκρηοῦμαι. 2) (ναυτ.) ποῦς (σκότα) πλοίου.
Écouter, ῥ. ἀκροῶμαι, ἀκούω.
Écoute-s'il-pleut, νερόμυλος τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν δὲν εἶν' ἀέναον.
Écouteur, ὠτακουστὴς, περίεργος.
Écoutille, θ. ἡ καταβάθρα (καταπακτὴ θύρα) πλοίου.
Écoutillon, ἄνοιγμα ἐπὶ τῆς écoutille.
Écoutoir, ὄργανον εὐκολύνον τὴν ἀκοήν.
Écouvette, θ. σάρωθρον. §. βούρτσα πρὸς κατάβρεξιν τῶν κολλαριζομένων ὑφασμάτων.
Écouvillon, φουρνόπανον. §. κόρηθρον τοῦ κανονίου.
Écouvillonner, ῥ. παστρεύω μὲ τὸ écouvillon.

Écran, σκεῦος προφυλάττον τοὺς παρακαθημένους εἰς τὸ πῦρ.
Écrancher, ῥ.=Éclancher.
Écrasage, ζούληγμα (κυρ. τῶν σταφυλῶν).
Écrasement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écraser, ῥ. ζουλῶ. πατῶν συντρίβω, (κατα)πλακόνω. §. (μτφορ.) ἀφανίζω, κατατροπόνω.
Écrémage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écrémer, ῥ. 'παίρνω τὸ ἀνθόγαλα (τὸ καϊμάκι). §. ἐξαφρίζω τὴν ἀναλυομένην ὕαλον.
Écrémière, θ. εἶδος 'μυδίου τοῦ ὁποίου τὸ ὄστρακον χρησιμεύει πρὸς ἐξάφρισμα τοῦ γάλακτος.
Écrémoire, θ. ἐξαφριστήριον.
Écrénage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écréner, ῥ. (τυπγρφ.) κάμνω ἐντομὰς εἰς τὰ στοιχεῖα.
Écréneur, ὁ ἔχων ἔργον τὸ écrénage.
Écrénoir, ἐργαλεῖον τοῦ écréneur.
Écrêtement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Écrêter, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν θριγκὸν (τοίχου), τὴν κυρβασίαν (πετεινοῦ) κτλ. §. (γεωργ.) κορφολογῶ τὰ ἀραποσίτια.
Écrevisse, θ. καραβίς. §. (ἀςρνμ.) ὁ Καρκῖνος (τὸ ζώδιον). §. εἶδος μεγάλης λαβίδος τῶν σιδηρουργείων.
Écrier, ῥ. (τεχν.), καθαρίζω τὸ σύρμα διὰ τῆς ἄμμου.
Écrier (s'—), ῥ. ἐκβάλλω φωνὴν, ἀνακράζω.
Écrieur, ὁ καθαρίζων τὸ σύρμα.
Écrille, θ. καλαμωτὴ (φράκτης) ἰχθυοτροφείου.
Écrin, κιβώτιον ἀδαμαντικῶν, κειμηλιούχιον. §. (συνκδχ.) τὰ διαμαντικὰ (κυρίας).
Écrire (écris; écrivais; écrirai; écrivis; écrit), ῥ. γράφω. ||. (ἡ π θ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) γραπτός.
Écrit, ἔγγραφον. σύγγραμμα. ||. par—, ἐγγράφως.
Écriteau, ἐπιγραφὴ (ἐργαστηρίου κτλ.), ἀγγελία.
Écritoire, θ. καλαμάρι(ον).
Écriture, θ. γραφὴ, γράψιμον. ||. (ἰδιωνυμ.) ἡ (ἁγία) Γραφή
Écrivailleur, συγγραφεὺς πολυγράφος πλὴν ἀδόκιμος.
Écrivain, διδάσκαλος γραφῆς.

§. συγγραφεύς. §. ἀναφορογράφος. §. γραμματεὺς (πλοίου).
ÉCRIVASSIER, = ÉCRIVAILLEUR.
ÉCRIVE, θ. ὁ κοχλιωτὸς ἱστὸς τοῦ πιεστηρίου τῆς ἐρέας.
ÉCROTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉCROTER, ρ. ἀφαιρῶ τὴν πρώτην (τὴν ἐπιπολῆς) γῆν τοῦ ἀλοπηγίου.
ÉCROU, ἡ τρύπα τῆς βίδας, *περικόχλιον. §. τὸ βιβλίον τοῦ δεσμοφύλακος.
ÉCROUELLE, θ. καρὶς τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. 2) (πλθ.) χελώνια, χοιράδες, (πάθος).
ÉCROUER, ρ. ἐγγράφω εἰς τὸ βιβλίον τοῦ δεσμωτηρίου.
ÉCROUIR, ρ. σφυρηλατῶ ψυχρὸν τὸ μέταλλον.
ÉCROUISSAGE, καὶ
ÉCROUISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ ÉCROUIR.
ÉCROULEMENT, κρημνισμὸς (βούλημα) οἰκίας.
ÉCROULER (S'—), ρ. κρημνίζομαι, βουλῶ, (ἀρχ.) καταῤῥέω.
ÉCROÛTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉCROÛTER, ρ. ξεπετσόνω (τὸ ψωμί). §. (γεωργ.) = ÉCOBUER.
ÉCRU, E, (μετάξι) ἄβραστον, ἀκατέργατον.
ÉCU, (παλ.), θυρεὸς, ἀσπίς. §. (συνήθ.) τάλληρον, σκοῦδον §. (ἀπολ.) τρία Γαλλ. φράγκα.
ÉCUBIER, (ναυτ.), τρύπα εἰς τὴν πρῷραν διὰ τὰ ἀπόγεια (σχοινία).
ÉCUEIL, σκόπελος (κυρ. και μτφορ.).
ÉCUELLE, θ. γαβάθα, ξυλοπινάκα.
ÉCUELLÉE, θ. ὅσον χωρεῖ μία γαβάθα.
ÉCUISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉCUISSER, ρ. συντρίβω καταῤῥίπτων τὸ δένδρον.
ÉCULANT, ἀγγεῖον πρὸ γέμισμα τῶν καλουπίων τοῦ κηροπηγοῦ.
ÉCULER, ρ. πατῶ (στραβοπατῶ) τὰς ἐμβάδας. §. χύνω τὸ κηρὶ εἰς καλούπια.
ÉCUMANT, E, ἀφρίζων.
ÉCUME, θ. ἀφρός. ||. — de mer, εἶδος λευκῆς γῆς (μαγνησίας) ἀπὸ τῆς ὁποίας κατασκευάζουν καπνοσύριγας.
ÉCUMER, ρ. ἀφρίζω. §. ἐξαφρίζω. ||. — les mers, πειρατεύω.
ÉCUMERESSE, θ. ἐξαφριστήριον τοῦ ζαχαροποιοῦ.
ÉCUMETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ ÉCUMOIRE.
ÉCUMEUR, ἐξαφριστής. §. (des marmites) παράσιτος. §. (des mers), πειρατής.
ÉCUMEUX, EUSE, ἀφρίζων, ἀφρισμένος.
ÉCUMOIRE, θ. ἐξαφριστήριον.
ÉCURAGE, τὸ οὐσ. τοῦ ÉCURER.
ÉCUREAU, ὁ καθαρίζων τὰς λανάρας.
ÉCUREMENT, (γεωργ.), αὖλαξ κατὰ μῆκος τοῦ ἀγροῦ πρὸς διεκροὴν τῶν ὑδάτων.
ÉCURER, ρ. παστρεύω (μετάλλινον σκεῦος, φρέαρ κτλ.).
ÉCURETTE, θ. ξύστρον τοῦ λυροποιοῦ.
ÉCUREUIL, ζ. σκίουρος, βερβερίτσα.
ÉCUREUR, EUSE, ὁ παστρεύων τὰ (μετάλλινα) σκεύη.
ÉCURIE, θ. σταῦλος, ἀχοῦρι.
ÉCUSSON, θυρεὸς (παρασήμου). §. κομμάτι φλοιοῦ δι' ἐμβόλιασμα.
ÉCUSSONNER, ρ. ἐμβολιάζω μὲ écusson.
ÉCUSSONOIR, ἐργαλεῖον (μαχαιρὶς) διὰ τὸν ἐγκεντρισμὸν τοῦ écusson.
ÉCUYER, (παλ.), ὑπασπιστὴς (ἱππότου). §. ἐπιστάτης τοῦ ἱπποστασίου. §. ἱππεὺς ἐπιτήδειος. ||. — tranchant, ἐδέατρος (ἡγεμόνος), κρεωδαίτης. ||. — de cuisine, ἀρχιμάγειρος.
ÉCUYÈRE, θ. γυνὴ ἱππεύουσα ἐπιτηδείως. ||. bottes à l' —, μεγάλα ὑποδήματα πρὸς ἱππασίαν.
ÉDEN, ἡ Ἐδὲμ, ὁ ἐπίγειος παράδεισος
ÉDENTER, ρ. συντρίβω τοὺς ὀδόντας. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ξεδοντιάρης, κουτσοδόντης.
ÉDICTAL, ALE, ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἐδίκτους (τὰς διατάξεις) τῶν Ῥωμ.
ÉDIFIANT, E, ὁ πρὸς (πνευματικὴν) οἰκοδομὴν, παραδειγματικὸς πρὸς ἀρετήν.
ÉDIFICATION, θ. οἰκοδομή. §. (Γρφ.) αἴσθημα (παράδειγμα) πρὸς ἀρετήν.
ÉDIFICE, οἰκοδομὴ, κτίριον.
ÉDIFIER, ρ. οἰκοδομῶ. §. (γρφ.) δίδω παράδειγμα πρὸς ἀρετήν.
ÉDILE (Λτν.), ἀγορανόμος ἢ ἀστυνόμος τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων.
ÉDIT, διάταγμα, θέσπισμα.
ÉDITEUR, ἐκδότης.
ÉDITION, θ. ἔκδοσις (συγγράμματος).
ÉDREDON, πούπουλον (πτηνοῦ τινος τῆς ἄρκτου).
ÉDUCABILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
ÉDUCABLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀνατροφῆς, εὐάγωγος.
ÉDUCATION, θ. ἀγωγὴ (παιδὸς), ἀνατροφή.
ÉDULCORATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉDULCORER, ρ. γλυκαίνω (ἰατρικόν).
ÉFAUFILER, ρ. παραλύω (ὕφασμα), ξεφτῶ.
EFFAÇABLE, ἐπιθ., ἐξαλειπτός.
EFFACER (τὸ c πρὸ τοῦ A καὶ O τρέπεται εἰς ç), ρ. ἐξαλείφω. σβύνω. §. (μτνμ.) ἀμαυρῶ. ὑπερτερῶ.
EFFAÇURE, θ. σβύσμα, σβύσιμον.
EFFANAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
EFFANER, ρ. κόπτω τὰ φύλλα τῶν γεννημάτων.
EFFANEUR, EUSE, ὁ κορυφοτομῶν τὰ γεννήματα.
EFFANURES, θ. πλθ. τὰ ἀποκοψίδια τῶν φύλλων τοῦ σίτου κτλ.
EFFARER, ρ. ξυππάζω, τρομάζω, ἀγριεύω.
EFFAROUCHER, ρ. ἐξαγριόνω, ἐκπτοῶ.
EFFAUCHETTER, ρ. (γεωργ.), συνάζω τὴν βρώμην ἵνα τὴν δεματιάσω.
EFFAUTAGE, ἄχρηστα (ἀποδιαλεγμένα) βαρελλοσάνιδα.
EFFECTIF, IVE, (ὃ ἐπίρ.) -EMENT, ὁ τῷ ὄντι, πραγματικός. ||. (οὐσ.) τὸ καταστατικὸν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ στρατοῦ.
EFFECTUER, ρ. ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ.
EFFÉLURES, θ. πλθ. κοψίδια δερμάτων (κοσκυλμάτια) πρὸς κατασκευὴν κόλλας.
EFFÉMINATION, θ. τὸ θηλυπρεπὲς (ἐκτεθηλυμένον) τῶν τρόπων ἢ τῆς κράσεως.
EFFÉMINER, ρ. ἐκθηλύνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) θηλυδρίας.

Effervescence, θ. (ἀνα)βρασμός.
Effet, ἀποτέλεσμα. §. ἐκτέλεσις. §. γραμμάτιον (τραπεζικὸν), συναλλαγματική, ἴδ. ||. en —, τῷ ὄντι.
Effeuillage, = **Effeuillement**.
Effeuillaison, θ. φυλλοῤῥοΐα.
Effeuillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Effeuiller, ῥ. κόπτω τὰ φύλλα (δένδρου). ||. (μσ.) πίπτουν τὰ φύλλα μου, φυλλοῤῥοῶ.
Efféuilleur, euse, ὁ κόπτων τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἵνα ὡριμάσῃ ὁ καρπός).
Effeuillure, θ. τὸ προϊὸν τοῦ effeuillage, τὰ φύλλα ὅσα ἔκοψέ τις ἀπὸ δένδρου.
Efficace, ἐπιθ. ὁ ἔχων ἀποτέλεσμα, δραστικὸς, τελεσιουργός.
Efficacité, θ. δύναμις ἀποτελεσματική, δραστικότης.
Efficacement, ἐπίῤ. δραστηρίως, μετ' ἀποτελέσματος, ἐπιτυχῶς.
Efficient, e, ποιητικὸν (αἴτιον).
Effigie, εἰκὼν (ὁμοίωμα) ἀνθρώπου, ἀνδρείκελον.
Effigier, ῥ. κάμνω τὸ ὁμοίωμά (τὸ ἀνδρείκελόν) τινος. 2) ἐκτελῶ τὴν ποινὴν ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος φυγοδίκου.
Effilage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Effiler, ῥ. παραλύω (ὕφασμα), ξεφτῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) λιγνόμακρος. ||. (οὐσ.) ξέφτισμα (ὡς ἂν κρόσσι) εἰς τὴν ἄκραν ὑφάσματος.
Effilochée, θ. τὸ σύνολον τῶν ξεφτισμένων ὑφασμάτων πρὸς χαρτοποιΐαν.
Effilocher, ῥ. ξεφτῶ τὰ κουρέλλια πρὸς χαρτοποιΐαν.
Effilocheur, ὁ κύλινδρος ὁ παραλύων τὰ κουρέλλια τοῦ χαρτουργείου.
Effiloquer, ῥ. ξεφτῶ μεταξωτὸν διὰ γνάφαλα.
Effiloques, θ. πλθ. τὸ ἄχρηστον λεπτότατον μετάξι τὸ ὁποῖον ἐνυφαίνεται εἰς τὰς ταινίας.
Effilure, θ. κλωστὴ ἀπὸ ὕφασμα παραλυμένον.
Effioler, ῥ. (γεωργ.) = **Effaner**.

Efflanquer, ῥ. ἰσχναίνω, λιγνεύω. §. (τεχν.) λεπτύνω.
Effleurage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Effleurir (s'—), ῥ. σκεπάζομαι ὑπὸ (ἢ μεταβάλλομαι εἰς) κόνιν.
Effleuroir, κομμάτιον δέρματος χρησιμεῦον ὡς κόρηθρον εἰς τὸν περγαμηνουργόν.
Effleurure, θ. τὰ ἀποξύσματα τοῦ κατεργαζομένου δέρματος.
Efflorescent, ente, ἐξηνθηκώς. §. χνοώδης, κεκονιμένος (καθὼς μερικὰ νωπὰ ὀπωρικά).
Efflorescence, θ. ἄνθησις. §. χνοῦς (ἐπὶ τῶν ὀπωρικῶν). §. νιτρῶδες ἢ τιτανῶδες ἐξάνθημα ἐπὶ τῶν τοίχων κτλ.
Effluence, θ. (φυσ.), ἐκροή.
Effluent, ente, (φυσ.), ἐκρέων.
Efflure, θ. ἀπόῤῥοια.
Efflux καὶ (θ.) **Effluxion**, (ἰατρ.), ἡ ἐκβολὴ τοῦ μήπω συμπαγέντος ἐμβρύου
Effleurer, ῥ. ἐγγίζω ἢ ἀφαιρῶ ἐπιπολαίως (ἀκροθιγῶς).
Effodient, ente, (ζῶον) ἔχον τὸ ἰδίωμα νὰ σκάπτῃ τὴν γῆν.
Effondrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Effondrer, ῥ. σκάπτω ἢ ἐμπήγω βαθέως, κάμνω κοίλισμα. §. συντρίβω.
Effondrilles, θ. πλθ. καταπάτι ἀποβράσματος, (ἴδε **Fondrilles**).
Efforcer (s'—), ῥ. ἀγωνίζομαι παντοιοτρόπως, προσπαθῶ.
Effort, ἀγὼν, προσπάθεια. §. κήλη, σπάσιμον.
Effraction, θ. ῥῆξις (πρὸς κλοπήν).
Effraie, = **Fresaie**.
Effrayant, e, φρικτὸς, φρικώδης, τρομερός.
Effrayer, ῥ. τρομάζω, ἐκφοβίζω.
Effréné, ée, ἀκάθεκτος, ἀχαλίνωτος.
Effritement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Effriter, ῥ. ἐξαντλῶ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς.
Effrois, τρόμος, φρίκη.
Effronté, ée, (ϗ ἐπίῤ.) **-ément**, πάντῃ ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος.
Effronterie, θ. ἀναίδεια, ἀναισχυντία.

Effroyable (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπιθ. φρικτὸς, φρικώδης.
Effruiter, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν καρπὸν (δένδρου) ἢ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς, ἐκκαρποῦμαι.
Effusion, θ. χύσις (αἵματος). §. ἔκφρασις εἰλικρινείας.
Éfourceau, εἶδος ἁμάξης χωρὶς θριγκοῦ καὶ ὑποβάθρων πρὸς μετακόμισιν δοκῶν ϗ ἄλλων δυσμετακομίστων φορτίων.
Égal, e, ἴσος, ὅμοιος. §. ὁμοιόμορφος.
Également, ἐπίῤ. ἐπίσης, (παρ)ομοίως.
Égaler, ῥ. ἀφομοιῶ. ἰσάζω, ὁμαλύνω. §. ἐξισοῦμαι.
Égalir, ῥ. (ὡρολογ.), ἀντὶ **Égaler**.
Égalisage καὶ
Égalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Égaliser, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω.
Égalisoir, κόσκινον πρὸς ἐξίσωσιν τῶν κόκκων τῆς πυρίτιδος.
Égalissage, τὸ οὐσ. τοῦ **Égalir**.
Égalitaire, ἐπίθ. ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τῆς (κοινωνικῆς) ἰσότητος.
Égalité, θ. ἰσότης. §. εὐστάθεια (ἤθους).
Égard, προσοχή. σέβας, ὑπόληψις. λόγος. ||. à l'—de, ὡς πρός. ||. à tous égards, καθ' ὅλους τοὺς λόγους, κατὰ πάντα.
Égarement, παραφορὰ, παρεκτροπή. πλάνη. ||. — d'esprit, παραφροσύνη.
Égarer, ῥ. (ἀπο)πλανῶ. §. χάνω. ||. s' —, χάνω τὸν δρόμον.
Égayer, ῥ. φαιδρύνω, διασκεδάζω. §. (κηπουρ.) ἀραιόνω τοὺς κλάδους δένδρου. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) φαιδρός.
Égide, θ. αἰγίς.
Églander, ῥ. (ἱππιατρ.), ἐκριζόνω τὰς ὑπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ νοσοῦντος ἵππου βαλανήθρας.
Églantier, κυνόσβατος, ἀγριοτριανταφυλλιά, (θάμν.).
Églantine, θ. κυνόῤῥοδον, ἀγριοτριαντάφυλλον.
Église, θ. ἐκκλησία.
Églogue, θ. βουκολικὸν ποίημα.
Égoger, ῥ. κόπτω τὰ ὦτα ϗ τὴν οὐρὰν τῆς βύρσας.
Égoïsme, περιφιλαυτία, ἐγωϊσμός.

Égoïste, ἐγωϊστής, ὑπερφίλαυτος. 2)=τῷ-
Égoïstique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ἐγωϊστοῦ ἴδιος, ἐγωϊστικός.
Égorgeoir, σφαγεῖον.
Égorger, ῥ. σφάζω.
Égorgeur, euse, ἀνδροφόνος.
Égosiller (s'—), ῥ. ξελαρυγγίζομαι φωνάζων.
Égougeoir ἢ (θ.) Égougeoire, διασφὰξ ὅπου χάνονται τὰ ὕδατα μεταλλείου.
Égout, ἔκρους ὑδάτων ἢ βορβόρου, λαγοῦμι. §. ῥεύτης (στέγης). §. ἀπόσταγμα ῥοζολίου.
Égoutier, ὁ καθαρίζων καὶ διατηρῶν τοὺς ἔκρους τῶν ὑδάτων κτλ., λαγουμτζῆς.
Égouttage καὶ
Égouttement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Égoutter, ῥ. στραγγίζω.
Égouttoir, καλαμωτὴ ὅπου ἁπλόνεταί τι νὰ στραγγίσῃ.
Égouture, θ. κατασταλαγμα.
Égrain, μηλέα ἢ ἀπηδιὰ ἀπὸ σπόρον ἀφέλιαστος.
Égrainage, τὸ οὐσ. τοῦ Égrainer.
Égraine, (γεωργ.), βοῦς μὴ συνδυαζόμενος μὲ ἄλλον παρὰ τὸν συνήθη αὐτῷ σύζυγον.
Égrainer, ῥ. ἐκβάλλω τοὺς κόκκους τοῦ σίτου κλπ., μαδῶ τὰς ῥῶγας τῆς σαφυλῆς, ἐκκοκίζω.
Égrainoir, ἐργαλεῖον πρὸς ἐκκοκισμὸν τῶν γεννημάτων.
Égrappage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Égrapper, ῥ. ξεῤῥωγιάζω (τὸ σαφύλι). §. καθαρίζω ἀπὸ τὰ λιθάρια κλπ. τὴν σιδηροῦχον ὕλην.
Égrappoir, ἐργαλεῖον πρὸς ἐκρωγισμὸν τῶν σταφυλῶν.
Égratigner, ῥ. τσουγγρανῶ.
Égratigneur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ τσυγγρανῇ. 2) τεχνίτης μεταχειρίζων τὸ-
Égratignoir, ἐργαλεῖον πριονοειδὲς τῶν σειρητουργῶν.
Égratignure, θ. τσουγγρανιά.
Égravilonner, ῥ. (κηπουρ.), ἐκβάλλω μέρος τῶν χωμάτων ἀπὸ τῆς ῥίζης μεταφυτευτέου δένδρου.
Égravoir, εἶδος τρυβελίου.
Égrénage, τὸ οὐσ. τοῦ Égrener.

Égrène, θ. σίδηρον συνέχον ἔργον συναρμοστόν.
Égrener, ῥ. συνηθέστερον τοῦ (ἄλλως κατ' ἐτυμολογίαν ὀρθοτέρου) Égrainer.
Égrillard, e, ζωηρὸς, ἔξυπνος.
Égrilloir, φράκτης ἰχθυοτροφ.
Égrisage, τὸ οὐσ. τοῦ Égriser.
Égrigé ἢ (θ) Égrisée, κόνις ἀδαμάντων χρησιμεύουσα πρὸς κατεργασίαν αὐτῶν.
Égriser, ῥ. τρίβω πρὸς ἄλληλα τὰ ἀδαμάντια ἵνα σχηματισθῶσι. 2) ὁμαλύνω τρίβων τὸ μάρμαρον
Égrisoir, τὸ κουτίον ὅπου συνάζεται ἀποπίπτουσα ἡ κόνις τῶν τριβομένων ἀδαμάντων.
Égrugeoir, ἀλετρίβανος, (ἐργαλ.).
Égruger, ῥ. τρίβω (ἅλας κτλ.).
Égueulement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Égueuler, ῥ. θραύω τὸν λαιμὸν (σταμνίου κτλ.), κοψολαιμιάζω. ||. (μσ.) ξελαρυγγίζομαι.
Éh! (ἐπιφών. θαυμαστ.), αἴ!
Éherber, ῥ. (γεωργ.), ξεχορταριάζω.
Éhoupper, ῥ. κόπτω τὴν κορυφὴν δένδρου ἢ τὰς κορυφὰς τοῦ τριφύλλου.
Éjaculateur, ὁ χρησιμεύων πρὸς-
Éjaculation, θ. πρόεσις (τοῦ θοροῦ), ἐξακόντισις (Γαλην.). §. (θρησκ.) κατάνυξις.
Éjaculatoire, ἐπίθ. = Éjaculateur.
Éjaculer, ῥ. ἐκπέμπω (τινάζω) μὲ ὁρμὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ.
Éjamber, ῥ. ἀφαιρῶ τὰς ἶνας τῶν καπνοφύλλων.
Éjarrage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Éjarrer, ῥ. καθαρίζω τὸ δέρμα ἀπὸ τὰς ἀχρείας τρίχας πρὶν τὸ μαδήσω.
Éjection, θ. (φυσιολ.), ἐξακόντισις.
Élaboration, θ. κατεργασία.
Élaborable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς διαπονήσεω; (κατεργασίας).
Élaborer, ῥ. διαπονῶ τι, κατεργάζομαι.
Élagage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Élaguer, ῥ. κλαδεύω (δένδρον).
Élagueur, euse, κλαδευτὴς (δένδρων). ||. (οὐσ.) εἶδος πριονωτοῦ κλαδευτηρίου.
Élan, ζ. ἄλκη, εἶδος ἐλάφου.

Élan, ὁρμὴ πρὸς κίνησιν, ὅρμημα, τίναγμα.
Élancement, πόνος αἰφνίδιος, σουβλιά.
Élancer, ῥ. τινάζω (καὶ αὐτπθ.) τινάζομαι ἐμπρὸς, πετειοῦμαι, χύνομαι. §. (τρπρσ.) σουβλᾷ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὑψηλόλιγνος.
Élargir, ῥ. πλατύνω. §. ἀπολύω τῆς φυλακῆς.
Élargissement, τὸ οὐσ. τοῦ Élargir.
Élargissure, θ. φέλιασμα (προσραπτόμενον εἰς ἔνδυμα κτλ.).
Élasticité, θ. ἐλαστικότης.
Élastique, ἐπίθ. ἐλαστικός.
Électeur, ἐκλογεύς. §. ἐκλέκτωρ (τῆς Γερμαν.).
Électif, ive, ὁ κατ' ἐκλογὴν, αἱρετός.
Élection, θ. ἐκλογή. §. ἀρχαιρεσία.
Électivité, θ. τὸ ἐκλέξιμον, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκλέγεσθαι.
Électoral, e, ὁ τῶν ἐκλογῶν ἢ τῶν ἐκλογέων καὶ ἐκλεκτόρων.
Électorat, ἡ ἀξία τοῦ ἐκλέκτορος (τῆς Γερμαν.).
Électricité, θ. τὸ ἠλεκτρικὸν (ῥευστὸν) τῶν σωμάτων.
Électrique, ἐπιθ. ἠλεκτρικός.
Électrisable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἠλεκτρισμοῦ.
Électrisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Électriser, ῥ. ἠλεκτρίζω.
Électriseur, euse, ὁ ἠλεκτρίζων (πρὸς θεραπείαν).
Électuaire, ἐκλειικτὸν, ἔκλειγμα, (Τουρκ.) ματζοῦνι.
Élégamment, ἐπίρ. κομψῶς.
Élégance, θ. κομψότης, γλαφυρότης.
Élégant, e, κομψὸς, χαρίεις, γλαφυρός. §. καλλωπιστής.
Élégiaque, ἐπιθ. ἐλεγειακός.
Élégie, θ. ἐλεγεῖον, ἔλεγος.
Élegir, ῥ. (τεχν.), λεπτύνω δι' ἀναγλύφων.
Élément, στοιχεῖον.
Élémentaire, ἐπίθ. στοιχειώδης.
Éléphant, ζ. ἐλέφας.
Éléphantiasis, ἐλεφαντίασις, εἶδος λώβης.
Élevage, κομιδὴ (ἀνατροφὴ) κατοικιδίων ζώων.

Elévation, θ. ὕψωσις. §. (μτνμ.) αὔξησις. §. (μτφορ.) ὕψος (λόγου), μεγαλεῖον (αἰσθημάτων), μεγαλοφροσύνη. §. ὕψωμα, λόφος,

Élève, μαθητής. §. μαθητευόμενος.

Élever (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται εἰς è πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ὑψόνω, σηκόνω. §. ἀνεγείρω. §. ἀνυψῶ. §. ἀνατρέφω.

Éleveur, ὁ ἀνατρέφων ζῶα (καὶ ἰδιαιτ.) ἵππους.

Elevures, θ. ἐξανθήματα.

Élider, ῥ. ἐκθλίβω (φωνῆεν).

Élier, ῥ. τραβῶ τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸν ληνόν.

Éligibilité, θ. τὸ νὰ ἦνέ τις-

Éligible, ἐπιθ. ἐκλέξιμος.

Élimer, ῥ. φθείρω (λυόνω) φόρεμα.

Éliminateur, trice, ἐξωστικός.

Élimination, θ. ἔξωσις.

Éliminer, ῥ. ἐξωθῶ.

Élingue, θ. (ναυτ.), σχοινίον (συνήθως διπλοῦν) πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.

Élinguer, ῥ. (ναυτ.), ἀναιβοκαταιβάζω φορτίον διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ σχοινίου.

Élire (j'élis, nous élisons; j'élisais; j'élus, nous élûmes; j'élirai; que j'élise; que j'élusse; élisant; élu), ῥ. ἐκλέγω (ἄρχοντα).

Élision, θ. ἔκθλιψις (φωνήεντος).

Élite, θ. τὸ ἄριστον, τὸ ἄνθος.

Élixir, ποτὸν πνευματῶδες, λίξερι.

Elle, θ. (ἀντνμ.), αὐτή.

Ellebore, ἐλέβορος, (φυτ. ἰατρ.).

Ellipse, θ. ἔλλειψις, (γρμτ.).

Ellipticité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-

Elliptique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ἐλλειπτικός.

Elme (feu saint—), φωσφορική τις ὕλη περὶ τοὺς ἱστοὺς τῶν πλοίων, (κοιν.) τελώνια.

Élocher, ῥ. σείω τὸ δένδρον ὡς ἐὰν θὰ τὸ ξεῤῥιζώσω. 2) ξεκολλῶ τὴν ὑαλουργικὴν χύτραν ἀπὸ τῆς θέσεώς της.

Élocution, θ. τὸ λεκτικὸν (ῥήτορος), ἀπαγγελία, (διδακτ.) ἑρμηνεία.

Éloge, ἔπαινος, ἐγκώμιον.

Élogier, ῥ. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

Élogieux, euse, ἐπαινετικός.

Éloignement, ἀπόστασις. ἀπομάκρυνσις. §. ἀποστροφή. || dans l'—, μακρὰν, ἐν ἀπόπτῳ.

Éloigner, ῥ. (ἀπο)μακρύνω. §. ἀπαλλοτριῶ.

Élongation, θ. (διδακτ.), μάκρυνσις.

Élonger, ῥ. (ναυτ.), προσπλέω κατὰ μῆκος.

Élongis, (ναυτ.), τὸ ὑποστήριγμα τῶν καρχησίων.

Éloquemment, ἐπίῤ. εὐφραδῶς.

Éloquence, θ. εὐφράδεια, εὐγλωττία.

Éloquent, e, εὐφραδὴς, εὔγλωττος.

Élu, ue, μτχ. πθ. τοῦ Élire. ||. (ὡς ἐπίθ.) ὁ κατ' ἐκλογὴν, ἐκλεκτός.

Élucider, ῥ. διασαφῶ.

Élucubratif, ive, ὁ ἀνήκων εἰς-

Élucubration, θ. σύγγραμμα λύχνων ἀπόζον.

Élucubrer, ῥ. ἀγρυπνῶ συντάττων (συγγράφων).

Éludable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ὑπεκφυγῆς.

Éluder, ῥ. ὑπεκφεύγω.

Éludeur, euse, ὁ συνειθίζων τὰς ὑπεκφυγάς.

Élysée, τὰ Ἠλύσια (πεδία).

Émaciation, θ. (διδακτ.), ἄκρα ἰσχνότης.

Émagié, ée, κάτισχνος.

Émail, ἔγκαυστον, σμάλτος. §. (μτνμ.) τὸ ποικιλόχρουν τῶν ἀνθέων.

Émailler, ῥ. ἐγκαίω μίλτον, σμαλτόνω. §. (μτνμ.) ποικίλλω, στολίζω.

Émailleur, ὁ δουλεύων σμάλτον, ἐγκαυστουργός.

Émaillure, θ. σμάλτωμα. §. τεχνούργημα ἔγκαυστον.

Émanation, θ. ἀπόῤῥοια.

Émancipation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Émanciper, ῥ. ἀπολύω τῆς κηδεμονίας. §. (μτφορ.) s'—, θρασύνομαι, ξεθαῤῥεύω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) χειράφετος. πολλὰ θαρετὸς, ἀπόκοτος.

Émaner, ῥ. (ἐκ)πηγάζω, ἀποῤῥέω, ἐκπορεύομαι.

Émargement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Émarger, ῥ. γράφω (σημειόνω) εἰς τὸ περιθώριον, παρασημειῶ.

Émasculation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Émasculer.

Émasculateur, trice, εὐνουχιστὴς (ζώων).

Émasculer, ῥ. εὐνουχίζω.

Embabouiner, ῥ. θωπεύων ἀπατῶ.

Embâcle, πάγων ἐπισώρευσις ἐμποδίζουσα τὸν ῥοῦν τοῦ ὕδατος.

Emballage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Emballer, ῥ. δένω (πραγματείας κτλ.) εἰς δέματα.

Emballeur, ὁ δένων τὰ δέματα (τῶν πραγματειῶν).

Embander, ῥ. σφίγγω μὲ ταινίας ἢ σπαργανίδας.

Embanquer, ῥ. (ναυτ.), εἰσπλέω ἐντὸς ἢ πλησίον σύρτεως πρὸς ἁλιείαν φαλαινῶν.

Embarcadère, σκάλα (λιμένος). ἀποβάθρα σιδηροδρόμου.

Embarcation, θ. λέμβος, βάρκα (πλοίου).

Embardée, θ. (ναυτ.), ἡ ἐπ' ἀμφότερα κίνησις (ἀντιμεταγωγή) τοῦ ἐπ' ἀγκύρας σαλεύοντος πλοίου.

Embarder, ῥ. (ναυτ.), σαλεύω ἐπ' ἀγκύρας.

Embargo (Ἱσπν.), κράτησις πλοίων.

Embarillage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Embariller, ῥ. ἀποθέτω ἐντὸς βαρελλίων.

Embarquement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Embarquer, ῥ. ἐπιβιβάζω (εἰς πλοῖον). §. (μτφορ.) περιπλέκω εἰς δύσκολον ὑπόθεσιν.

Embarras, ἐμπόδιον, δυσχέρεια (πραγμάτων). στενοχωρία, ἀμηχανία.

Embarassant, e, ὁ ἐπιφέρων δυσκολίαν, ὀχληρός.

Embarasser, ῥ. ἐμποδίζω. ἐμπερδεύω. §. φράσσω. §. (μτφορ.) στενοχωρῶ. συγχύζω.

Embarrement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Embarrer, ῥ. κλείω διὰ μοχλοῦ, ἀμπαρόνω. §. ἀνασηκόνω διὰ τοῦ μοχλοῦ, ἀναμοχλεύω. §. (ὁ ἵππος) ἐμπερδεύθη εἰς τὰ δρύφρακτα τοῦ ἱπποστασίου.

Embarrure, θ. πληγὴ τοῦ ἐμπερ-

δευθέντος εἰς τὰ δρύφρακτα τό-που.
EMBASE, θ. ὑπόβαθρον.
EMBASSURE, θ. τὰ πλαγινὰ τῆς ὑαλουργικῆς καμίνου.
EMBATAILLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBATAILLER, ῥ. παρατάττω εἰς μάχην.
EMBATAILLONNER, ῥ. τάττω κατὰ λόχους, καταλοχίζω.
EMBÂTER, ῥ. σαμαρόνω. §. (μτφορ.) φορτόνω.
EMBATTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ EMBATTRE.
EMBATTOIR, τάφρος ἐπὶ τῆς ὁποίας περισιδηροῦνται οἱ τροχοὶ τῶν ἁμαξῶν.
EMBATTRE, ῥ. περικαλύπτω μὲ σίδηρον τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης.
EMBAUCHAGE, τὸ οὐσ. τοῦ EMBAUCHER.
EMBAUCHÉE, θ. (ναυτ.), ἡ στιγμὴ καθ' ἣν, μετὰ τὸ φαγεῖν, ἐπαναλαμβάνουσι τὰς ἐργασίας των οἱ ναῦται.
EMBAUCHER, ῥ. εἰσάγω τεχνίτην μαθητὴν) εἰς ἐργοστάσιον. §. στρατολογῶ (λαθραίως). §. ξελογιάζω (τεχνίτην ἢ στρατιώτην).
EMBAUCHEUR, ὁ ἔχων ἔργον τὸ embauchage.
EMBAUCHOIR, ἴδε EMBOUCHOIR.
EMBAUCHURE, θ. ἡ προμήθευσις τῶν ἐργαλείων ἀλοπηγίου.
EMBAUMEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBAUMER, ῥ. βαλσαμόνω (νεκρόν). §. πληρῶ εὐωδίας.
EMBAUMEUR, ὁ ἐμβαλσαμόνων πτώματα.
EMBECQUER, ῥ. ταγίζω (πτηνόν). 2) ἀγκιστρόνω τὸ δόλωμα.
EMBÉGUINER, ῥ. κουκκουλόνω (μὲ σκούφιαν). §. (μτφορ.) βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος.
EMBELLE, θ. (ναυτ.), τὸ μεταξὺ τῶν δύω κρηπιδωμάτων μέρος τοῦ καταστρώματος.
EMBELLIE, θ. (ναυτ.), καλοκαιρία. §. τὸ μεταξὺ δύο κυμάτων.
EMBELLIR, ῥ. καλλωπίζω. §. (οὐδ.) εὐμορφαίνω.
EMBELLISSEMENT, καλλωπισμὸς, ὡράϊσμα.
EMBELLISSEUR, (εἰρων.), ὡραϊστής.
EMBEQUER, ῥ. = EMBECQUER.
EMBÊTEMENT. τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBÊTER, ῥ. (ὀρθότ. τὸ) HÉBÉTER, πλήκτω, στενοχωρῶ.
EMBICHETAGE, (τεχν.), τὸ μεταξὺ τῶν δύω πλακῶν τοῦ ὡρολογίου διάστημα.
EMBLAVAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBLAVER, ῥ. σπείρω (ἀγρὸν) μὲ σῖτον.
EMBLAVURE, θ. γῆ σπαρμένη σῖτον.
EMBLÉE (D'—), ἐπίῤ., διὰ μιᾶς, ἐξ ἐφόδου.
EMBLÉMATIQUE, ἐπίθ. ἐμβληματικός.
EMBLÈME, ἔμβλημα.
EMBLOQUER, ῥ. (τεχν.), πλατύνω ἀφ' οὗ θερμάνω τὸ κέρατον πιέζων αὐτὸ μεταξὺ δύω πλακῶν.
EMBODINURE, θ. (ναυτ.), = EMBOUDINURE.
EMBOIRE, ῥ. ἀλείφω μὲ ἔλαιον τὸ καλοῦπι ἵνα μὴ κολλλήσῃ ἡ εἰς αὐτὸ χυθησομένη ὕλη. 2) (μσ.) αἱ βαφαὶ (τῆς εἰκόνος) συγχέονται.
EMBOISER, ῥ. (χυδ.), θωπεύων ἐξαπατῶ.
EMBOISEUR, EUSE, κόλαξ, ἀπατεών.
EMBOÎTEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBOÎTER, ῥ. ἐναρμόζω.
EMBOÎTURE, θ. τὸ μέρος ὅπου ἐναρμόζεταί τι, δοκὸς πρὸς ἐναρμογὴν (θύρας κτλ.).
EMBONPOINT, εὐσαρκία, πάχος.
EMBOQUER, ῥ. ταγίζω ζῶον ἵνα παχύνῃ.
EMBOSSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBOSSER, ῥ. δένω τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν πρύμνην καὶ πρῷραν.
EMBOSSURE, θ. = EMBOSSAGE.
EMBOUCHER, ῥ. ἐμβάλλω εἰς τὸ στόμα (ἵνα ἐμφυσήσω). §. χαλινόνω. §. ὑποβάλλω εἴς τινα τί νὰ εἴπῃ, προκατηχῶ. §. (ναυτ.) εἰσπλέω ἐντὸς στενοῦ, (κοιν.) μπουκάρω. §. (μσ.) χύνομαι, εἰσβάλλω, ἀνασομοῦμαι. ||. mal embouché, αἰσχρολόγος, ἀχρειόστομος.
EMBOUCHOIR, τὸ ἀκροστόμιον τῆς σάλπιγγος κτλ. 2) καλαπόδιον.
EMBOUCHURE, θ. στόμιον (ἐκβολὴ) ποταμοῦ. §. περιστόμιον χαλινοῦ ἢ αὐλοῦ. §. τρόπος τοῦ ἐνστομίζειν (ἐμφυσᾶν) μουσικὸν ὄργ.
EMBOUDINURE, θ. (ναυτ.) περιτύλιγμα τοῦ κρίκου τῆς ἀγκύρας μὲ σχοινία πρὸς προφύλαξιν τοῦ παλαμαρίου.
EMBOUER, ῥ. ἀλείφω ἢ μολύνω μὲ λάσπην, λασπόνω (κυρ. καὶ μτφορ.).
EMBOUQUEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBOUQUER, ῥ. (ναυτ.) = EMBOUCHER.
EMBOUQUINER, ῥ. γεμίζω μὲ παλαιὰ βιβλία.
EMBOURBER, ῥ. χώνω (ῥίπτω) εἰς τὴν λάσπην. §. (μτφορ.) ἐμπλέκω εἰς βρωμερὰν ὑπόθεσιν
EMBOURRAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBOURRER, ῥ. εὐχρηστότ. τὸ REMBOURRER.
EMBOURRURE, θ. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς γέμισμα στρώματος κτλ.
EMBOURSER, ῥ. βάλλω εἰς τὸ βαλάντιον.
EMBOUT, μετάλλινον περιέλαμα εἰς τὴν ἄκραν ῥαβδίου κτλ.
EMBOUTEILLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBOUTEILLER, ῥ. ἐμβάλλω εἰς φιάλας.
EMBOUTIR, ῥ. βάλλω (ἀσφαλίζω μὲ) embout.
EMBOUTISSEUR, ὁ μεταχειρίζων τὸ-
EMBOUTISSOIR, ἐργαλεῖον πρὸς περισιδήρωσιν σκευῶν.
EMBRANCHEMENT, συμβολὴ δρόμων ἢ σωλήνων, (ὡς οὐσ. τοῦ-
EMBRANCHER, ῥ. ἑνόνω (συναρμόζω) ἐν εἴδει κλάδων. ||. (μσ.) διασταυροῦμαι.
EMBRAQUER, ῥ. (ναυτ.), τεντόνω (σχοινίον).
EMBRASEMEMT, ἐμπρησμός. §. (μτφορ.) ἀναβρασμός.
EMBRASER, ῥ. φλέγω, ἀνάπτω.
EMBRASSADE, θ. ἀγκάλιασμα.
EMBRASSE, θ. ταινία ἢ γαειτάνιον κρατοῦν ἀνοικτὸν τὸ παραπέτασμα.
EMBRASSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
EMBRASSER, ῥ. ἀγκαλιάζω, ἀσπάζομαι. §. (μτνμ.) περιλαμβάνω. §. ἐναγκαλίζομαι, ἐγκολποῦμαι.
EMBRASSEUR, EUSE, ὁ συνειθίζων νὰ ἀγκαλιάζῃ ἀδιακρίτως.
EMBRASURE, θ. τρύπα (ἄνοιγμα) εἰς τοῖχον διὰ θυρίδα ἢ κανόνιον κούφωμα.

Embreler, ῥ. δένω τὸ φορτίον ἐπὶ τῆς ἁμάξης.
Embrener, ῥ. (χυδ.), σκατόνω.
Embrever, ῥ. συναρμόζω δοκούς.
Embrochement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Embrocher, ῥ. περνῶ εἰς τὴν σούβλαν, σουβλίζω. τρυπῶ, καρφόνω.
Embroncher, ῥ. ἐναρμόζω τὰς κεραμίδας ἢ τὰς πλάκας πρὸς ἀλλήλας.
Embrouillement, κυκεὼν, σύγχυσις.
Embrouiller, ῥ. συγχέω, θαμβόνω. περιπλέκω.
Embrumé, ée, ὁμιχλώδης.
Embrumer, ῥ. πληρῶ ὁμίχλης, καταχνιάζω.
Embrunir, ῥ. = Rembrunir.
Embryon, ἔμβρυον.
Embu, ue, μτχ. πθ. τοῦ Emboire.
Embûche, θ. ἐπιβουλή.
Embuscade, θ. ἐνέδρα, χωσιά.
Embusquer, ῥ. ἐνεδρεύω, παραμονεύω.
Émender, ῥ. (δικονομ.), διορθόνω, τροποποιῶ.
Emeraude, θ. σμάραγδος (λίθος), σμαράγδι.
Émeri, σμυρὶς, σμυρίλι (ὀρυκτόν).
Émérillon, εἶδος ἱέρακος, αἰσάλων. §. ἄγκιστρον διὰ τὰ σκυλόψαρα.
Émérillonné, ée, ζωηρὸς, εὔθυμος.
Émérillonner, ῥ. ἐποφθαλμιῶ.
Émérite, πρεσβύτης (καθηγητὴς κτλ.) ὑπὸ σύνταξιν.
Émerveiller, ῥ. ἐκπλήττω.
Émétine, θ. (χημ.), ἐμετικὴ οὐσία.
Émétique, ἐμετικόν.
Émétiser, ῥ. ἀνακατόνω μὲ ἐμετικὸν (τὸ ποτόν).
Émettre (ἡ πθ. μτχ. émis, e), ῥ. ἐκδίδω (πρὸς κυκλοφορίαν). ἐκφράζω (γνώμην).
Émeu, (κυνηγ.), κόπρος ὀρνέου.
Émeute, θ. στάσις, ὀχλαγωγία.
Émeuter, ῥ. κινῶ εἰς στάσιν, ὀχλαγωγῶ.
Émeutir, ῥ. (κυνηγ.), ἐκκοπρόω, (χυδ.) κουτσουλῶ.
Émier, ῥ. τρίβω εἰς θρύμματα, θρύβω.
Émietter, ῥ. κάμνω (θρύβω εἰς) ψίχαλα.
Émigrant, μετανάστης.
Émigration, θ. μετανάστευσις.
Émigrer, ῥ. μεταναστεύω.
Émincer, ῥ. κόπτω εἰς λεπτὰς φέτας. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) εἶδος φαγητοῦ.
Éminemment, ἐπίρ. ἐξόχως, ἐξαιρέτως.
Éminence, θ. ὕψωμα, λόφος. §. (ὡς τίτλος ἀρχιερ.) πανιερότης.
Éminent, e, ὑψηλὸς, ἔξοχος.
Éminentissime, ἐπιθ. πανιερώτατος, πανυπέρτατος, (τίτλος καρδιναλ.).
Émissaire, ἀπεσταλμένος (κρυφίως). ||. le bouc —, (Γρφ.), ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος.
Émissif, ive, (φυσ.), ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκπέμπειν ἀφ' ἑαυτοῦ (θερμὸν ἠλεκτρικὸν κτλ.).
Émission, θ. ἐκπομπὴ, ἐκπόρευσις. πρόεσις. §. ἔκφρασις (γνώμης). ἔκδοσις νομίσματος κτλ.
Emmagasinage καὶ Emmagasinement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Emmagasiner, ῥ. βάλλω εἰς ἀποθήκην (εἰς μαγαζεῖ).
Emmailloter, ῥ. φασκιόνω, σπαργανόνω.
Emmanchement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Emmancher, ῥ. ἐναρμόζω λαβὴν (στειλεὸν κτλ).
Emmancheur, ὁ ἐναρμόζων τὰς λαβὰς τῶν σκευῶν κτλ.
Emmanchure, θ. τὸ ἄνοιγμα τοῦ φορέματος ὅπου ἐναρμόζονται τὰ μανίκια.
Emmanequiner, ῥ. βάλλω μέσα εἰς mannequins.
Emmariner, ῥ. βάλλω τὸ πλοῖον εἰς κατάστασιν νὰ πλεύσῃ. 2) συνειθίζω εἰς τὴν θάλασσαν.
Emmasser, ῥ. (Τακτ.), σχηματίζω τὰ σώματα εἰς πυκνὰς φάλαγγας.
Emmecher, ῥ. βάλλω φτίλι εἰς τὸ πυροτέχνημα.
Emménagement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Emménager, ῥ. διευθετῶ τὰ (καὶ μσ., προμηθεύομαι ἀπὸ) σκεύη, 'νοικοκυρεύομαι.
Emmener, ῥ. 'παίρνω ἢ φέρνω μαζῇ μου.
Emmenotter, ῥ. βάλλω (δένω μὲ) χειροπέδας.
Emmeubler, ῥ. ἐφοδιάζω μὲ ἔπιπλα, 'νοικοκυρεύω.
Emmeulage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Emmeuler, ῥ. (γεωργ.), θημωνιάζω (τὸν χόρτον).
Emmieller, ῥ. ἀλείφω μὲ μέλι.
Emmiellure, κατάπλασμα διὰ τοὺς ἵππους.
Emmitonner, ῥ. τυλίσσω μέσα εἰς γούνας ἢ μαλακὰ φορέματα. §. (μτφορ.) ἀπατῶ, ἀποκοιμίζω.
Emmitoufler, ῥ. κουκκουλόνω.
Emmortaiser, ῥ. ἐναρμόζω εἰς γιγγλυμόν.
Emmotter, ῥ. σκεπάζω μὲ βώλους χώματος τὰς ῥίζας δένδρου ἢ φυτοῦ.
Emmuseller, βάλλω κημὸν (χαβιὰν) εἰς ζῶον.
Emmusquer, ῥ. μυρίζω μὲ μόσχον.
Émoeller, ῥ. ἐκβάλλω τὸν μυελὸν κοκκάλου, ἐκμυελίζω.
Émoi, ταραχὴ, ἀνησυχία.
Émollient, e, μαλακτικός.
Émolument, μισθός. κέρδος.
Émonction, θ. ἀποσκυβάλισις τῶν ὑγρῶν, ἀπόμυξις κτλ.
Émondage, τὸ οὐσ. τοῦ
Émonder, ῥ. παστρεύω (δένδρον), ξεφλουδίζω (ὄσπριον).
Émondeur, euse, ὁ καθαρίζων τὰ δένδρα κλπ.
Émorfiler, ῥ. ἀφαιρῶ τὰς ἀγκίδας σιδηροῦ ἐργαλείου.
Émotion, θ. συγκίνησις, ταραχή.
Émottage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Émotter, ῥ. βωλοκοπῶ (ἀγρόν).
Émotteur, euse, (γεωργ.), βωλοκόπος. §. (τεχν.) ζαχαροτρίπτης.
Émottoir, ἐργαλ. γεωργ. βωλοκόπι.
Émoucher, ῥ. μυιάζω.
Émouchet, κεγχρὶς ἢ κέρχνη (ὄρν.).
Émouchetage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Émoucheter, ῥ. καθαρίζω τὰς ταινίας ✂.
Émouchette, θ. σκέπασμα δικτυωτὸν τῶν ἵππων (διὰ τὰς μυίας).
Émouchoir, μυιοσόβη, μυιαστήριον.
Émoudre (καθὼς τὸ Moudre), ῥ. τροχίζω, ἀκονῶ.
Émouleur, τροχιστὴς, ἀκονιςής.
Émoussage, τὸ οὐσ. τοῦ Émousser, ἀφαίρεσις τοῦ βρύου.
Émousser, ῥ. ἀμβλύνω. ἐξασθε-

νίζω. 2) ἀφαιρῶ τὸ βρύον δένδρ.
Émoussoir, ἐργαλ. γεωργ. πρὸς émoussage.
Emoustiller, ῥ. κάμνω εὔθυμον, φαιδρύνω.
Émouvoir, ῥ. συγκινῶ.
Empaillage καὶ Empaillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empailler, ῥ. γεμίζω ἢ τυλίσσω μὲ ἄχυρον.
Empailleur, ὁ γεμίζων (δέρματα ζώων κτλ.) μὲ ἄχυρα.
Empalement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empaler, ῥ. ἀνασκολοπίζω, παλουκόνω.
Empan, σπιθαμή.
Empanacher, ῥ. ϛολίζω μὲ πτεροθύσανον (panache).
Empaqueter (διπλασιάζεται τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. δένω (κλείω) εἰς φάκελλον.
Emparenter(s'--), ῥ. συγγενεύω.
Emparer (s' —), ῥ. βάλλω εἰς τὸ χέρι, κυριεύω, 'παίρνω.
Empasser, ῥ. (χειρουργ.), κάμνω νὰ ἐμπυάσῃ.
Empasteler (διπλασιάζεται τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. δίδω τὴν γαλανὴν βαφὴν εἰς τὸ ὕφασμα.
Empâtage, (τεχν.) ἡ πρώτη ἕνωσις τῆς ὕλης τοῦ σαπωνίου.
Empateliner, ῥ. ἀπατῶ θωπεύων.
Empâtement, τὸ γλοιῶδες (ἡ γανάδα) τοῦ στόματος κτλ. 2) τάγισμα πτηνῶν. 3) ἔμφραξις τῶν ἐντοσθίων κτλπ.
Empâter, ῥ. κάμνω τι ζυμῶδες (γλοιῶδες), γανιάζω (τὸ ϛόμα). §.(ζωγρφ.) ἀλείφω μὲ παχὺ χρῶμα τὴν εἰκόνα. §. παχύνω μὲ ζύμην (τὰ πτηνά).
Empâteur, ὁ παχύνων μὲ ζύμην τὰ πτηνά.
Empatter, ῥ. συναρμόζω διὰ γιγγλυμῶν.
Empatture, θ. ἡ διὰ γιγγλυμῶν (tenons ἢ pattes) συναρμογή.
Empaumer, ῥ. δέχομαι τὴν σφαῖραν ἐν τῇ παλάμῃ. §. (μτφορ.) ἀντιλαμβάνομαι καλῶς (τῆς ὑποθέσεως). §. κυριεύω τὸ πνεῦμά τινος.
Empaumure, θ. ἡ παλάμη τοῦ χειροφτίε. 2) τὸ ἐπάνω πλατὺ καὶ σχιϛὸν μέρος τοῦ ἐλαφοκέρατος.
Empêchement, ἐμπόδιον, πρόσκομμα.
Empêcher, ῥ. ἐμποδίζω.
Empeigne, θ. τὸ ἐπάνω μέρος (τὸ 'ψίδι) τῶν ἐμβάδων.
Empelotement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empeloter, ῥ. κάμνω κουβάρι.
Empelotonnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empelotonner, ῥ. κουβαριάζω, τυλίσσω εἰς κουβάριον.
Empennage, τὸ οὐσ. τοῦ Empenner.
Empennelage(ναυτ.), τὸ οὐσ. τοῦ-
Empenneler, ῥ. (ναυτ.), ῥίπτω δύω ἀγκύρας τὴν μικροτέραν πρὸ τῆς μεγαλητέρας πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν.
Empennelle, θ. ἡ μικροτέρα τῶν δύω ἀγκυρῶν διὰ τὸ empennelage.
Empenner, ῥ. πτερόω τὸ βέλος.
Empenoir, ἐργαλεῖον (εἶδος ψαλίδος) τῶν λεπτουργῶν καὶ κλειδοποιῶν.
Empereur, αὐτοκράτωρ.
Empesage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empeser, ῥ. μαζαλίζω (τὸ ὕφασμα), κολλάρω.
Empeseur, euse, ὁ κολλάρων τὰ ὑφάσμ.
Empester, ῥ. μολύνω, πανουκλιάζω. §. καταβρωμίζω.
Empêtrer, ῥ. πεδικλόνω, ἐμπερδεύω.
Emphase, θ. ἔμφασις (λόγου).
Emphatique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἐμφατικός.
Emphysémateux, euse, ὁ ὑποπεσὼν ἢ ὑποκείμενος εἰς-
Emphysème, (ἰατρ.) ἐμφύσημα.
Emphytéose, -téotique, etc, ἐμφύτευσις, -τευτικὸς κτλ.
Empierrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empierrer, ῥ. στερεόνω τὴν ὁδὸν μὲ λίθους. 2) γεμίζω τρύπαν (λάκκον) μὲ λίθους πρὸς διεκροὴν τῶν ὑδάτων.
Empiètement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empiéter (τὸ é τρέπεται εἰς è πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἐπεμβαίνω. §. σφετερίζομαι.
Empiffrer, ῥ. ταγίζω κατὰ κόρον, μπουκόνω. ὑπερπαχύνω.
Empilage καὶ Empilement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empiler, ῥ. σωρεύω, στοιβάζω.
Empire, αὐτοκρατορία. §. κράτος, ἐξουσία.
Empirer, ῥ. χειροτερεύω.
Empirique, ἐπίθ. ἐμπειρικὸς (ἰατρός).
Empirisme, ἐμπειρικὴ ἰατρική.
Emplacement, οἰκόπεδον. 2) ἡ ἐναπόθεσις τοῦ ἅλατος.
Emplacer, ῥ. τοποθετῶ τὸ ἅλας εἰς τὴν ἀποθήκην.
Emplanture, θ. (ναυτ.), τὸ κιβωτοειδὲς σύμπηγμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὁ ἱστός.
Emplastration, θ. ἐμπλάϛρωμα 2) τὸ οὐσ. τοῦ-
Emplastrer, ῥ. (κηπουρ.) ἐμβολιάζω θυρεοειδῶς.
Emplâtre, ἔμπλαϛρον. §. ἀδρανὴς ἄνθρωπος.
Emplâtrer, ῥ. (τεχν.), βερνικόνω χρυσοειδῶς δέρμα.
Emplette, θ. 'ψούνισμα (ἱματίων ἢ ἐπίπλων). 'ψούνια τοιούτȣ εἴδους.
Empli, τὸ μέρος ὅπου ἀποτίθενται τὰ καλούπια τοῦ ζαχαροποιείου. §. τὸ σύνολον τῶν ἑκάστοτε γεμιζομένων καλȣπίων.
Emplir, ῥ. γεμίζω.
Emploi, χρῆσις. §. θέσις δημοσία. §. ἐγγραφὴ (ποσότητος).
Epmloyer, ῥ. μεταχειρίζομαι. §. δίδω (δημοσ.) ὑπηρεσίαν εἴς τινα, (ὅθ. ||. ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) δημόσιος ὑπάλληλος.
Emplumer, ῥ. γεμίζω ἢ σκεπάζω μὲ πτερά.
Emplure, (τεχν.), κομμάτιον περγαμηνοῦ μὲ τὸ ὁποῖον περιτυλίσσουσι τὰ σύνεργα αὐτῶν οἱ χρυσελάται.
Empocher, ῥ. βάλλω εἰς τὴν τσέπην.
Empoigner, ῥ. πιάνω ('γιερὰ), δράττομαι.
Empointage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empointer, ῥ. διαῤῥάπτω τὸ διπλωμένον ὕφασμα. 2) σχηματίζω τὴν μύτην τῆς βελόνης ἢ τῆς καρφίδος.
Empointeur, ὁ ἔχων ἔργον τὸ empointage.
Empointure, θ. αἱ ἄκραι τοῦ ἱστίου.
Empois, κόλλα ἀπὸ ἄμυλον, μάζαλις.
Empoise, θ. τὸ ὑποθεμάτιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκκουμβοῦν οἱ ἄξονες μηχανῆς.
Empoisonnement, φαρμάκωμα.

Empoisonner, ῥ. φαρμακόνω.
Empoisonneur, euse, φαρμακευτής, φαρμακός.
Empoisser, ῥ. εὐχρηστότ. τὸ Poisser.
Empoissonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empoissonner, ῥ. γεμίζω λίμνην κτλ. μὲ ὀψάρια.
Emporté, ée, παράφορος.
Emportement, παραφορά.
Emporte-pièce, ἐργαλεῖον πρὸς ἐκκοπὴν (ὑφασμάτων κτλ.).
Emporter, ῥ. (σηκόνω καὶ) 'παίρνω. §. παρασύρω. §. συνεπιφέρω (ὡς ἄφευκτον ἐπακολούθημα), συνεπάγομαι. §. κυριεύω (ἐξ ἐφόδου). ||. s'—, ἐκφέρομαι (ὑπὸ θυμοῦ), ἀφηνιάζω. §. l'—, ὑπερτερῶ.
Empotage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Empoter, ῥ. βάλλω εἰς γάστραν ἢ εἰς κουροῦπι κλπ.
Empourprer, ῥ. φοινίσσω, κοκκινίζω.
Empreindre (j'empreins, nous empreignons; j'empreignais; j'empreignis; j'empreindrai; que j'empreigne, que nous empregnions; que j'empreignisse; empreignant; empreint), ῥ. ἐγχαράττω, ἐντυπόνω.
Empreinte, θ. ἐκμαγεῖον, ἀπεικόνισμα, χαρακτήρ.
Empressé, ée, πρόθυμος.
Empressement, προθυμία.
Empresser (s'—), ῥ. σπεύδω, προθυμοῦμαι.
Emprimerie, θ. ὁ κάδος ὅπυ κοκκινίζουσι μουσχευόμενα τὰ βυρσοδεψούμενα δέρματα.
Emprisonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Emprisonner, ῥ. φυλακόνω(-ίζω).
Emprunt, δάνειον.
Emprunter, ῥ. δανείζομαι.
Emprunteur, euse, ὁ δανειζόμενος.
Empuantir, ῥ. βρωμίζω.
Empuantissement, βρώμισμα.
Empyrée, ὁ πύρινος οὐρανὸς, τὰ οὐράνια (ὡς κατοικία τῶν μακαρίων).
Émulateur, ζηλωτής.
Émulation, θ. ἅμιλλα.
Émule, ἐνάμιλλος, ἀντίζηλος.
Émuler, ῥ. ἁμιλλῶμαι.
Émulsif, ive, χρήσιμος πρὸς-
Émulsion, θ. ποτὸν δροσιστικὸν, θιάσον κτλ.
Émulsionner, ῥ. σκευάζω ὡς ἂν θιάσον.
En, (πρόθ.), ἐν, εἰς, ἐπί. πρός. μέ. ||. en ami, en père, en roi etc, ὡς φίλος, ὡς πατὴρ, ὡς βασιλεὺς κτλπ. 2) (ἀντνμ.) αὐτοῦ (-τῶν)· ἐξ αὐτοῦ (-τῶν).
Enarbrer, ῥ. ἐναρμόζω τὸν τροχὸν εἰς τὴν δοκὸν (εἰς τὸν ἰσόν).
Encabanage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Encabaner, ῥ. βάλλω τοὺς μεταξοσκώληκας ἐπὶ τῆς καλαμωτῆς.
Encâblure, θ. 200 μέτρα ἢ 120 ὀργυιαὶ σχοινίου.
Encadrement, περιθώριον καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἐναρμογὴ εἰκόνος κτλ.
Encadrer, ῥ. ἐμβάλλω (εἰκόνα κτλ.) εἰς περιθώριον.
Encager, ῥ. βάλλω εἰς κλωβὶ (καὶ μτνμ.) εἰς φυλακήν.
Encaissage, =Encaissement.
Encaisse, θ. τὸ περιεχόμενον χρηματικὸν ἐν τῷ κιβωτίῳ.
Encaissement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Encaisser, ῥ. βάλλω εἰς ἢ ὡς εἰς κιβώτιον.
Encan, δημοπρασία.
Encanailler, ῥ. ἐξαχρειῶ καὶ (μσ.) -οῦμαι διὰ τῆς μετὰ τοῦ ὄχλου ἐπιμιξίας.
Encapuchonner (s'—), ῥ. φορῶ κυκκούλαν. (εἰρων. κατὰ συνκδχ.) καλογερεύω.
Encaquer, ῥ. πατόνω εἰς ἢ ὡς ἂν εἰς βαρέλλι (ἀρίγγων).
Encaqueur, euse, ὁ πασόνων (στοιβάζων) τὰς ἀρίγγας κτλ.
Encarter, =Encartonner.
Encartonnage καὶ
Encartonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Encartonner, ῥ. βάλλω μεταξὺ (τῆς ἐρέας ἢ τῶν τυπουμένων φύλλων) χαρτίον ἢ χαρτώνιον.
Encassure, θ. ἐντομὴ πρὸς συναρμογὴν τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης.
Encastage, τὸ οὐσ. τοῦ Encaster.
Encasteler (s'—), ῥ. (ἱππιατρ.), παθαίνω τὸ πάθος-
Encastelure, θ. πάθος (διαστροφὴ τῆς ὁπλῆς) τοῦ ἵππου.
Encaster, ῥ. (τεχν.) τοποθετῶ ἐπὶ ὑποθεμάτων τὰ ἀργιλλόπλαστα πρὶν τὰ φουρνίσω.
Encasteur, ὁ ἔχων ἔργον τὸ encastage.
Encastrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Encastrer, ῥ. ἐναρμόζω (δι' ἐντομῆς).
Encaustique, ἐπιθ. ὁ δι' ἐγκαυστικῆς ζωγραφισμένος, ἐγκεκαυμένος. ||. (οὐσ. θ.) ἡ ἐγκαυστική, ἡ διὰ κηροῦ ἐγκεκαυμένη ζωγραφία.
Encavement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Encaver, ῥ. βάλλω (κλείω) εἰς ὑπόγειον.
Encaveur, ὁ τοποθετῶν ἐντὸς ὑπογείου (τὰ βαρέλλια).
Enceindre, ῥ. περιφράττω, περιζώνω. ||. θ. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἔγκυος.
Enceinte, θ. περίβολος.
Encellulement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Encelluler, ῥ. ἐγκλείω εἰς κελλίον.
Encens, λιβανωτὸς, θυμίαμα.
Encensement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Encenser, ῥ. θυμιάζω (-ατίζω). §. (μτφορ.) κολακεύω.
Encenseur, ὁ θυμιάζων, κόλαξ.
Encensoir, θυμιατὸν(-τήριον).
Enchaînement, σειρὰ, ἀλληλουχία.
Enchaîner, ῥ. ἁλυσοδένω. §. (μτφορ.) ὑποδουλόνω.
Enchaînure, θ. Enchaînement.
Enchalage, τὸ οὐσ τοῦ-
Enchaler, ῥ. στοιβάζω τὰ ξύλα τοῦ ἁλοπηγίου.
Enchaleur, ὁ ἔχων ἔργον τὸ enchalage.
Enchantelage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Enchanteler, ῥ. ἐναποθέτω εἰς τὴν ξυλοθήκην. 2) ἐπιθέτω τὸ βαγένι ἐπὶ δύο ξύλων.
Enchantement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Enchanter, ῥ. μαγεύω, γοητεύω. θέλγω.
Enchanteur, euse, μάγος. §. θελκτικὸς, μαγευτικός.
Enchaper, ῥ. ἐγκλείω βαρέλλιον οἴνου (πυρίτιδος κτλ.) ἐντὸς ἑτέρου βαρελλίου.
Enchaperonner, ῥ. σκεπάζω τὴν κεφαλὴν μὲ chaperon, κουκκυλόνω.
Encharner, ῥ. ἐναρμόζω διὰ γιγγλυμῶν.

ENCHARNIER, ῥ. ςυλόνω τὴν ἄμπελον μὲ χάρακας.
ENCHÂSSER, ῥ. δένω (εἰς χρυσὸν κτλ.).
ENCHASSURE, θ. δέσιμον (δακτυλιδίου κτλ.).
ENCHATONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCHATONNER, ῥ. ἐνδέω (ἐναρμόζω) λίθον πολύτιμον ἐντὸς τῆς πυελίδος δακτυλιδίου.
ENCHAUSSENAGE, τὸ οὐσ. τοῦ
ENCHAUSSENER, ῥ. (τεχν.), ἐμβρέχω τὰ δέρματα εἰς ἀσβεσόνερον ἵνα μαδήσωσιν.
ENCHAUSSENOIR, ἐργαλεῖον βυρσοδεψικόν.
ENCHAUSSER, ῥ. (κηπουρ.), σκεπάζω μὲ κοπριὰν τὰ λάχανα.
ENCHAUSSUMER, ῥ. = ENCHAUSSENER.
ENCHAUSSUMOIR, κάδος ὅπου ἐμβρέχονται εἰς ἀσβεστόνερον τὰ δέρματα.
ENCHAUX, ἀγγεῖον μὲ ἀσβεστόνερον.
ENCHENOT, αὐλάκι πρὸς διέκρουν τῶν ὑδάτων λατομείου.
ENCHÈRE, θ. πλειστηριασμὸς, ὑπερθεματισμός.
ENCHÉRIR, ῥ. πλειοδοτῶ, πλειςηριάζω, ὑπερθεματίζω. §. (οὐδ.) ἀκριβαίνω.
ENCHÉRISSEMENT, ἀναίβασμα τῆς τιμῆς, ἀνατίμησις.
ENCHERISSEUR, πλειστηριαστής.
ENCHEVAUCHER, ῥ. ἑνόνω δύο πράγματα εἰς τρόπον ὥστε τὸ ἓν νὰ σκεπάζῃ μέρος τοῦ ἄλλȣ.
ENCHEVAUCHURE, θ. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
ENCHEVÊTREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCHEVÊTRER, ῥ. πεδικλόνω, ἐμπεριδεύω.
ENCHEVÊTRURE, θ. οἰκοδ. συνένωσις τῶν δοκῶν περὶ τὸν σωλῆνα καπνοδόχης κτλ. 2) (ἱππιατρ.) πλήγωμα τοῦ ἵππου ἐξ αἰτίας πεδικλώματος.
ENCHIFRÈNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCHIFFRENER, ῥ. στουππόνει ἡ μύτη (ἀπὸ καταῤῥοήν).
ENCLAVE, θ. γήπεδον περιεχόμενον εἰς ἄλλο. §. ὅριον.
ENCLAVEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCLAVER, ῥ. ἐγκλείω, περικλείω.
ENCLIN, E, (φύσει) ἐπιῤῥεπὴς πρός.
ENCLIQUETAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCLIQUETER (διπλασιάζεται τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἐμποδίζω τὸν τροχὸν νὰ στρέφηται ἀνάπαλιν.
ENCLOÎTRER, ῥ. ἐγκλείω εἰς μοναστήριον.
ENCLORE, ῥ. περιφράττω, περιτειχίζω.
ENCLOS, περιοχὴ, περίβολος.
ENCLOUER, ῥ. καρφόνω κανόνι ἢ ἄλογον (εἰς τὸ πόδι).
ENCLOUURE, θ. πλήγωμα (τοῦ ποδὸς ἵππου) ἀπὸ καρφίον. §. (μτφορ.) πρόσκομμα.
ENCLUME ϗ (τὸ ὑποκορ.) ENCLUMEAU (-METTE, -MOT), θ. ἄκμων, ἀμόνι.
ENCOCHE, θ. ἐντομή.
ENCOCHEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCOCHER, ῥ. κάμνω ἐντομήν. §. ἐμβάλλω τὴν νευρὰν τοῦ τόξου εἰς τὴν ἐντομήν.
ENCOCHURE, θ. = ENCOCHE.
ENCOFFER, ῥ. βάλλω (κλείω) εἰς κιβώτιον.
ENCOGNURE καὶ
ENCOIGNURE, θ. ἀγκωνὴ (τοίχȣ).
ENCOLLAGE, ἄλειμμα μὲ κόλλαν.
ENCOLLER, ῥ. (ἐπ)αλείφω μὲ κόλλαν, κολλάρω.
ENCOLURE, θ. ὁ αὐχὴν τοῦ ἵππȣ. §. (μτφορ.) τὸ ἐξωτερικὸν (ἀνθρ.).
ENCOMBRE, ἐμπόδιον.
ENCOMBREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCOMBRER, ῥ. φράσσω (τὸν δρόμον), ἐπισωρεύω.
ENCONTRE (A' L'—), ἐναντίον.
ENCOQUER, ῥ. (ναυτ.), περνῶ κρίκον ἢ θηλειὰν διὰ τῆς κεραίας ἵνα τὴν δέσω.
ENCOQÛRE, θ. τὸ οὐσ. τοῦ ENCOQUER.
ENCORE, (ἐπίῤ.), ἀκόμη. προσέτι. §. τοὐλάχιστον. ||. — que, ἂν καί.
ENCORNÉ, ÉE, κερατίας, κερασφόρος.
ENCORNER, ῥ. κερατίζω. §. βάλλω κομμάτιον κέρατος εἰς τὰς ἄκρας τοῦ τόξου.
ENCOURAGEANT, E, ἐνθαῤῥυντικός.
ENCOURAGEMENT, ἐγκαρδίωσις.
ENCOURAGER, ῥ. ἐνθαῤῥύνω, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω.
ENCOURIR, ῥ. περι(ὑπο)πίπτω εἰς.
ENCOUTURE, θ. ἡ λοξοειδὴς σύνενωσις τῶν πλαγινῶν ξύλων τοῦ πλοίου.
ENCOUTURER, ῥ. ἑνόνω λοξοειδῶς τὰς σανίδας τοῦ πλοίου.
ENCRAGE, μελάνωμα τῶν τυπογραφικῶν κυλίνδρων.
ENCRASSER, ῥ. λερόνω.
ENCRE, θ. μελάνη.
ENCRER, ῥ. μελανόνω.
ENCRIER, μελανοδοχεῖον, καλαμάρι.
ENCROISEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
ENCROISER, ῥ. χωρίζω τὸν διαζόμενον στήμονα εἰς 'πάσματα.
ENCROIX, ἡ εἰς 'πάσματα διαίρεσις τοῦ στήμονος.
ENCROÛTER, ῥ. σκεπάζω μὲ κόραν (κροῦσταν). ἀλείφω μὲ λάσπην.
ENCULASSER, ῥ. ἐναρμόζω τὸν πυθμένα τοῦ πυροβόλου.
ENCUVAGE καὶ ENCUVEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCUVER, ῥ. βάλλω εἰς τὸν κάδον (τὰ δέρματα, τὸ σταφύλι κτλ.).
ENCYCLOPÉDIE, θ. ἐγκυκλοπαιδεία.
ENCYCLOPÉDIQUE, ἐπιθ. ὁ τῆς ἐγκυκλοπαιδείας.
ENCYCLOPÉDISTE, συγγραφεὺς (τῆς ἐγκυκλοπαιδ.).
ENDÉMIQUE, ἐπιθ. ἐνδημικός.
ENDENTE, θ. ὀδοντοειδὴς συναρμογὴ δύο ξύλων κτλ.
ENDENTEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENDENTER, ῥ. βάλλω (εἰς τροχὸν) ὀδόντια. §. συναρμόζω δι' ὀδόντων.
ENDETTER, ῥ. χρεόνω.
ENDÊVÉ, ÉE, αὐθάδης, ἀπειθής.
ENDÊVER, ῥ. πεισμόνω, σκάνω.
ENDIABLÉ, ÉE, κάκιστος (τοῦ διαβόλου) ἄνθρωπος.
ENDIABLER, ῥ. πεισμόνω, διαβολίζομαι.
ENDIMANCHER (S'—), ῥ. στολίζομαι, φορῶ τὰ κυριακάτικά μου.
ENDIVE, θ. ἀντίδι(ον), πικρὶς, (φυτ.).
ENDOCTRINER, ῥ. (προ)κατηχῶ, διδάσκω.
ENDOLORI, E, ἀλγῶν, πονεμένος.
ENDOMMAGER, ῥ. προξενῶ βλάβην, ζημιῶ.
ENDORMANT, ANTE, ὑπνωτικὸς, ἀποκοιμιστικός.

Endormeur, κατακοιμιστὴς, κόλαξ.
Endormir, ῥ. ἀποκοιμίζω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Endosse, θ. ὀχληρία, βάρος, εὐθύνη.
Endossement, ὀπισθογράφησις (συναλλαγμ.). 2) (τεχν.) = Endossure.
Endosser, ῥ. ʼπαίρνω εἰς τὴν ῥάχιν μου, φορτόνομαι. §. ὀπισθογραφῶ (συναλλαγμ.).
Endosseur, ὁ ὀπισθογραφήσας συναλλαγμ.
Endossure, θ. ἡ ἐργασία διὰ τῆς ὁποίας ὁ βιβλιοδέτης διευθετεῖ τὴν ῥάχιν τοῦ βιβλίου.
Endroit, τόπος, μέρος. §. χωρίον (συγγραφέως). §. ἡ ὄψις (ὑφάσματος).
Enduire, ῥ. χρίω, (ἐπ)αλείφω.
Enduit, χρίσμα (ἀσβέστου κτλ.), χορῆγι, (Τ.) σουβᾶς.
Endurant, e, ἀνεκτικὸς, καρτερικός.
Endurcir, ῥ. συνειθίζω εἰς τὴν κακοπάθειαν, σκληρύνω.
Endurcissement, σκληρότης, πώρωσις.
Endurer, ῥ. ὑποφέρω (ἀνεκτικῶς).
Énergie, θ. ἐνέργεια. δραστηριότης.
Énergique (ὃ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ., ἐνεργὸς, δραστήριος.
Énergumène, δαιμονισμένος.
Énerver, ῥ. ἐκνευρίζω.
Enfagoter, ῥ. φορτόνω, κουκκουλόνω.
Enfaîteau, κεραμὶς (στέγης) ὃ
Enfaîtement, πλὰξ μολυβδίνη διὰ τὴν κορυφὴν τῆς στέγης.
Enfaîter, ῥ. στεγάζω (μὲ πλάκας ἢ κεραμίδας), κεραμιδόνω.
Enfance, θ. ἡ παιδικὴ ἡλικία. §. κίνημα (ἔργον) παιδαριῶδες.
Enfant, ἀρσ. καὶ θ. παιδί(ον). τέκνον. ||. petits enfants, τὰ ἐγγόνια.
Enfantement, τοκετὸς, γέννα.
Enfanter, ῥ. γεννῶ, παιδοκομῶ.
Enfantillage, ἔργον ἢ λόγιον παιδαριῶδες.
Enfantin, e, παιδικός.
Enfariner, ῥ. ἀλευρόνω.
Enfer, ᾅδης, κόλασις.

Enfermer, ῥ. (περι)κλείω. περιέχω.
Enferrer, ῥ. τρυπῶ μὲ σίδηρον (μὲ ξίφος κτλ.). ||. s'—, βλάπτω ἐμαυτὸν, ἐμπίπτω εἰς λάκκον ὃν ὤρυξα.
Enfilade, θ. σειρὰ (κοιτώνων, κανονοβολίας κτλ.).
Enfiler, ῥ. περνῶ κλωστὴν ἢ εἰς κλωστήν. §. σκαλόνω. §. (μτνμ.) διαβαίνω (ὃ στρατ. πυροβολῶ) κατὰ μῆκος, ʼπαίρνω τὸν δρόμον.
Enfileur, (τεχν.), ὁ σχηματίζων τὰ κεφάλια τῶν καρφίδων.
Enfin, ἐπίῤ. τέλος (πάντων).
Enflammer, ῥ. φλογίζω. §. (μτφορ.) ἐξάπτω.
Enfle-boeuf, εἶδος ἐντόμου (χρυσοκανθάρου), βούπρηστις.
Enflécher, ῥ. (ναυτ.), ἀναβαίνω εἰς τὰ κατάρτια διὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ σχοινίων
Enfléchure, θ. σχοινίον πρὸς ἀνάβασιν τῶν ναυτῶν εἰς τὰ κατάρτια.
Enflaneller, ῥ. τυλίσσω (σκεπάζω) μὲ φλανέλλαν.
Enfler, ῥ. φουσκόνω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Enflorer, ῥ. ἐμβάλλω ἄνθη εις χρίσμα πρὸς μετάδοσιν τῆς εὐωδίας.
Enflure, θ. φούσκωμα, πρήξιμον. §. (μτφορ.) οἴησις, ἔπαρσις.
Enfoncement, ἔμπηγμα, χώσιμον. §. σπάσιμον (θύρας). §. μυχὸς, βάθος.
Enfoncer, ῥ. ἐμπήγω, χώνω. §. συντρίβω (θύραν κτλ.). §. (οὐδ.) βυθίζομαι, βουλῶ. §. (μτφορ.) ἐγκύπτω.
Enfonceur (des portes ouvertes), κομπαστής.
Enfonçoir, εἶδος κοπάνου πρὸς βυρσοδεψίαν. 2) πᾶν ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἔμπηγμα.
Enfonçure, θ. κοίλωμα. §. πάτος βαρελλίου. σανίδια κρεββατίου.
Enforcir, ῥ. ἐνισχύω.
Enfouir, ῥ. παραχόνω.
Enfouissement, παράχωμα.
Enfourchement, συναρμογὴ τῶν ψαλίδων τῆς στέγης.
Enfourcher, ῥ. ἱππεύω διασκελιστί. 2) τρυπῶ μὲ τὸ δικράνι.
Enfourchure, θ. τὸ διχαλωτὸν μέρος τοῦ δένδρου ἢ τῆς περισκελίδος.
Enfourner, ῥ. φουρνίζω. §. (μτφορ.) s'—, ἐμπλέκομαι.
Enfourneur, ὁ φουρνίζων τὸ ψωμί (τὰ τούβουλα κτλ.).
Enfreindre, ῥ. παραβαίνω.
Enfuir (s'—), ῥ. φεύγω. §. (μτνμ.) τρέχει (τὸ νερὸν ἢ τὸ ἀγγεῖον).
Enfumer, ῥ. ʼμαυρίζω ἢ ἐνοχλῶ μὲ τὸν καπνόν.
Enfumoir, σκεῦος (καπνιστήριον) πρὸς μεταγγισμὸν τῶν μελισσίων.
Enfutailler, ῥ. βάλλω τὸν οἶνον εἰς βαρέλλια.
Engageant, e, ἑλκυστικὸς, ἐπαγωγός.
Engageantes, θ. πλθ. εἴδ. στολιδίου (περιχειρίδες) τῶν γυν. τὸ πάλαι.
Engagement, ἐνεχυρασμός. §. ὑποχρέωσις. §. (στρατ.) συμπλοκή.
Engager, ῥ. βάλλω ἐνέχυρον. §. ὑποχρεῶ, (καὶ μσ.)-οῦμαι. γράφομαι στρατιώτης κτλ. §. ἐμβαίνω (ἐμπλέκομαι) εἰς. ||.— la combat, συνάπτω μάχην.
Engainer, ῥ. βάλλω εἰς τὸ θηκάρι.
Engaller, ῥ. ἐμβρέχω τὸ ὕφασμα εἰς ἀπόβρασμα κηκῖδος.
Enganter, ῥ. (ναυτ.), πλησιάζω ἐπαισθητῶς.
Engaver, ῥ. ταγίζω διὰ τοῦ ῥάμφους (καθὼς τὰ περιστέρια).
Engazonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Engazonner, ῥ. σκεπάζω μὲ gazon.
Engeance, θ. γενεὰ, γένος.
Engelure, ῥ. ξεπάγιασμα, χιονίστρα.
Engendrer, θ. γεννῶ, παράγω.
Engerber, ῥ. δεματιάζω. §. σοιβάζω.
Engin, μηχανὴ, μηχάνημα. πλεκτάνη.
Englober, ῥ. συνενόνω (περιλαμβάνω) εἰς ἓν ὅλον.
Engloutir, ῥ. καταπίνω, καταβροχθίζω.
Englument, τὸ οὐσ. τοῦ-

ENGLUER, ῥ. ἀλείφω μὲ (καὶ μσ. κολνῶ εἰς τὸν) ἰξόν.
ENGOBAGE, τὸ οὐσ. τοῦ ENGOBER.
ENGOBE, εἶδος πηλοῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαλείφουσιν οἱ κεραμεῖς πρὸς χρωματισμὸν τὰ πλαστουργήματά των.
ENGOBER, ῥ. (τεχν.), ἐπαλείφω μὲ engobe.
ENGOMMAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGOMMER, ῥ. ἀλείφω (ἑνόνω) μὲ κόμμι.
ENGONCER, ῥ. χώνω (σκεπάζω) ἀκόμψως τὸν λαιμόν.
ENGORGEMENT, φράξιμον (σωλῆνος, ὀχετοῦ).
ENGORGER, ῥ. φράσσω (καὶ μσ.) -ομαι, στουππόνω.
ENGOUEMENT, κάθισμα εἰς τὸν λαιμόν. §. προκατάληψις ὑπέρ τινος.
ENGOUER, ῥ. κάθηταί τι εἰς τὸν λαιμόν μου. §. εἶμαι προκατειλημμένος ὑπέρ τινος.
ENGOUFFRER, ῥ. καταπίνω, καταβροχθίζω. ||.(μσ.) χωνεύομαι (καταδύομαι) εἰς βάραθρον.
ENGOULEVENT, εἶδος πτηνοῦ (κίρκου;), αἰγαμολγὸς, αἰγοθήλας.
ENGOURDIR, ῥ. (αἱ)μωδιάζω.
ENGOURDISSEMENT, νάρκωσις, (αἱ)μούδιασμα.
ENGRAIN, εἶδος σίτου. §. κοίλωμα περὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κινουμένου μυλολίθου.
ENGRAINEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGRAINER, ῥ=ENGRENER.
ENGRAIS, κοπριὰ (διὰ τὴν γῆν). §. τροφὴ παχύνουσα τὰ ζῶα.
ENGRAISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGRAISSER, ῥ. παχύνω. §. κοπρίζω (γῆν). §. (μσ.) λιγδόνω, -ομαι.
ENGRAISSEUR, ὁ παχύνων ζῶα διὰ σφάξιμον.
ENGRANGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGRANGER, ῥ. βάλλω (τὰ γεννήματα) εἰς τὴν ἀποθήκην.
ENGRAVÉE, νόσος τοῦ ποδὸς τῶν βοῶν ἐξ αἰτίας τῶν λίθων.
ENGRAVEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGRAVER, ῥ. καθίζω τὸ ἢ μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἄμμον.
ENGRÊLURE, θ. οὖϊα (εἶδος μπιμπίλας) λεπτὴ καὶ στενὴ εἰς δαντέλλαν.
ENGRENAGE, συμπλοκὴ τροχῶν μηχανῆς.
ENGRENER, ῥ. βάλλω ἤδη τὸν σῖτον εἰς τὴν χώνην τοῦ μύλου. (μτφορ.) ἄρχομαι. 2) τρέφω (ἵππον κτλ.) μὲ γέννημα. 3) (μσ.) τὰ ὀδόντια τοῦ ἑνὸς τροχοῦ ἐναρμόζονται εἰς τὰ τοῦ ἄλλου, *ἐμπρίουσιν.
ENGRENURE, θ. τὰ ὀδόντια τροχοῦ (μηχανῆς).
ENGROSSER, ῥ. (χυδ.), ἐγγαστρόνω.
ENGROSSIR, ῥ. χονδραίνω.
ENGRUMELER (S'—), ῥ. θρομβοῦμαι.
ENGUENILLER, ῥ. ῥακενδυτῶ.
ENGUEUSER, ῥ. ἀπατῶ, ξελογιάζω.
ENHARDIR, ῥ. ἐνθαῤῥύνω.
ENHARNACHER, ῥ. βάλλω τὰ ζυγολούρια.
ÉNIGMATIQUE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. αἰνιγματώδης.
ÉNIGME, θ. αἴνιγμα.
ENIVRANT, E, μεθυστικός.
ENIVREMENT, μέθη, μέθυσις.
ENIVRER, ῥ. μεθῶ(-θύσκω).
ENJABLER, ῥ. (τεχν.), ἐναρμόζω τὸν πυθμένα τοῦ βαρελλίου εἰς τὰς ἐντομὰς τῶν σανίδων.
ENJALER, ῥ. (ναυτ.), ἐναρμόζω εἰς τὴν ἄγκυραν τὸ ξύλον της (jas).
ENJAMBÉE, θ. διασκελιά.
ENJAMBEMENT, ἔννοια καθ' ὑπερβατὸν ἀπὸ στίχου εἰς στίχον.
ENJAMBER, ῥ. διασκελῶ. §. ἐπεμβαίνω.
ENJAVELER, ῥ. (γεωργ.), χειροβολιάζω.
ENJEU, τὸ κατατιθέμενον ἀργύριον εἰς τὰ χαρτοπαίγνια.
ENJOINDRE, ῥ. ἐντέλλομαι, προστάζω, παραγγέλλω.
ENJÔLER, ῥ. ὑποποιοῦμαι θωπεύων, καλοπιάνω.
ENJÔLEUR, EUSE, ὁ θωπεύων, κόλαξ.
ENJOLIVEMENT, στολίδι, κόσμημα.
ENJOLIVER, ῥ. στολίζω, καλλωπίζω.
ENJOLIVEUR, ὁ ἀγαπῶν νὰ στολίζῃ, στολιστής.
ENJOLIVURE, θ. στολίδι μικρᾶς ἀξίας
ENJOUÉ, ÉE, πρόσχαρος, εὔθυμος.
ENJOUEMENT, εὐθυμία, θυμηδία.
ENKYSTÉ, ÉE, (χειρουργ.) ὁ ἐντὸς κύστεως.
ENLACEMENT, ἐμπλοκή.
ENLACER, ῥ. ἐμπλέκω, περιπλέκω, -ομαι.
ENLAIDIR, ῥ. ἀσχημίζω, ἀσχημαίνω.
ENLAIDISSEMENT, ἀσχήμισμα.
ENLÈVEMENT, ἁρπαγὴ (γυναικὸς), σήκωμα (νεκροῦ).
ENLEVER (τὸ E τῆς παραληγ. τρέπεται εἰς È πρὸ τῶν ἀφώνων) ῥ. σηκόνω ἢ 'παίρνω, ἀναρπάζω §. (μτνμ.) ἀναπτερῶ, ἐνθουσιάζω.
ENLIER, ῥ. συνδέω (πέτρας).
ENLIGNER, ῥ. βάλλω κατὰ σειράν. ἀραδιάζω.
ENLIZER, ῥ. βουλῶ (κυρ. ἐντὸς ἄμμου).
ENLUMINER, ῥ. χρωματίζω.
ENLUMINEUR, EUSE, χρωματιστής.
ENLUMINURE, θ. χρωματισμὸς, χρωμάτισμα. §. χαλκογράφημα χρωματισμένον.
ENNASSER, ῥ. ἐμβάλλω εἰς τὸν κύρτον.
ENNEMI, E, ἐχθρός.
ENNOBLIR, ῥ. ἐξευγενίζω.
ENNUI, πλῆξις. §. θλίψις, ἀνία.
ENNUYANT, E, πληκτικός.
ENNUYER, ῥ. πλήκτω.
ENNUYEUX, EUSE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, πληκτικός.
ÉNONCER (τὸ C πρὸ τοῦ A καὶ O τρέπεται εἰς Ç), ῥ. ἐκφράζω (ἢ μσ.) -ομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) πρότασις.
ÉNONCIATION, θ. ἔκφρασις. ἀπαγγελία.
ENORGUEILLIR, ῥ. ἐπαίρω, -ομαι, ὑπερηφανεύομαι.
ÉNORME (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. ὑπέρμετρος, ὑπερμεγέθης.
ÉNORMITÉ, θ. τὸ ὑπερμέγεθες. §. δεινότης (ἐγκλήματος).
ENQUÉRANT, ANTE, ὁ συνειθίζων νὰ ἐξετάσῃ, περίεργος.
ENQUÉRIR (S'—), ῥ. (enquiers, enquérrais, enquis), ἐρωτῶ (νὰ μάθω), ἐξετάζω, ἐρευνῶ.
ENQUÊTE, θ. ἐξέτασις. ἀνάκρισις. ἔρευνα.
ENRACINER (S'—), ῥ. ῥιζόνω.
ENRAGEANT, E, ὁ κάμνων νὰ σκάσῃ τις, δεινὸς, ἀφόρητος.
ENRAGER, ῥ. λυσσῶ, λυσσάζω. §.

(μτφορ.) σκάνω, σκυλιάζω. μαίνομαι.
Enrayer, ῥ. σταματῶ τὸν τροχὸν (διὰ τῆς τροχοπέδης).
Enrayoir ἢ (θ.) Enrayure, τροχοπέδη.
Enrégimenter, ῥ. κατατάττω εἰς τάγμα
Enregistrement, τὸ ουσ. τοῦ-
Enregistrer, ῥ. ἐγγράφω (εἰς βιβλίον), ἀναγράφω.
Enrhumer, ῥ. καταῤῥοϊάζω, -ομαι.
Enrichir, ῥ. πλουτίζω. ||. s'—, πλουταίνω.
Enrichissement, πλουτισμός. §. κόσμημα.
Enrochement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Enrocher, ῥ. στερεόνω διὰ λίθων τὰς βάσεις τῶν ἀντηρίδων γεφύρας.
Enrôlement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Enrôler, ῥ. καταγράφω (ἢ μσ.) -ομαι στρατιώτ., στρατολογῶ, -οῦμαι.
Enrouement, βραγχνάδα, βράγχνιασμα.
Enrouer, ῥ. βραγχνιάζω.
Enrouiller, ῥ. σκωριάζω.
Enroulage καὶ
Enroulement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Enrouler, ῥ. περιτυλίσσω.
Enrubanner, ῥ. στολίζω μὲ ταινίας.
Ensablement, σωρὸς ἄμμου.
Ensabler, ῥ. καθίζω τὸ ἢ μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἄμμον.
Ensacher, ῥ. βάλλω εἰς τὸ σακκί.
Ensafraner, ῥ. βάφω μὲ κρόκον.
Ensaisinement, τὸ οὐσ. τοῦ
Ensaisiner, ῥ. δίδω κατοχὴν (κτήματος.).
Ensanglanter, ῥ. (αἱ)ματόνω.
Enseignable, ἐπίθ. διδακτός.
Enseigne, θ. σημεῖον, γνώρισμα. §. παράσημον ἐπὶ τῆς θύρας ἐργαστηρίου κτλ.,*τεχνόσημον. §. σημαιοφόρος (πλοίου). §. (παλ.) σημαία.
Enseignement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Enseigner, ῥ. διδάσκω. §. δείχνω.
Ensemble, ἐπίῤ. ὁμοῦ, μαζῆ, συνάμα. §. (ἐνάρθρ.) τὸ σύνολον. §. ἁρμονία.
Ensemencement, σπάρσιμον.

Ensemencer (τὸ c πρὸ τοῦ a ἢ o τρέπεται εἰς ç), ῥ. σπείρω.
Enserrer, ῥ. (ἐγ)κλείω. §. (κηπουρ.) βάλλω εἰς τὸ θερμοκήπιον (serre).
Enseuillement (ἀρχιτ.), τὸ μεταξὺ τοῦ πατώματος καὶ τῆς θυρίδος ὕψος.
Ensevelir, ῥ. σαβανόνω. θάπτω.
Ensevelissement, σαβάνωμα, θάψιμον.
Ensiforme, ἐπίθ. ξιφοειδής.
Ensimage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ensimer, ῥ. (τεχν.), ἀλείφω μὲ λῖπος ἢ λάδι τὸ ὕφασμα ἵνα κυρευθῇ εὐκολώτερον.
Ensorceler (διπλασιάζεται τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. μαγεύω.
Ensorceleur, euse, μάγος.
Ensorcellement, μάγευμα.
Ensoufrer, ῥ. ἀλείφω ἢ καπνίζω μὲ θειάφι.
Ensoufroir, μέρος ὅπου καπνίζονται τὰ μετάξια κλπ.
Ensouple, τὸ ἀντίον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ.
Ensoyer, ῥ. (τεχν.), τυλίσσω εἰς γουρουνότριχαν τὴν ἄκραν τῆς κλωστῆς πρὸς διαρραφὴν ὑποδημάτων.
Ensuble, θ. =Ensouple.
Ensuite, ἐπίῤ. ἔπειτα. μετα.
Ensuivre (s'—), ῥ. ἕπομαι, ἀκολουθῶ.
Ensuple ἢ (ὑποκορ.) Ensupleau, =Ensouple.
Entablement, θριγκὸς (σεφάνι) τοίχου.
Entacage, τὸ οὐσ. τοῦ Entaquer.
Entacher, ῥ. μολύνω, κηλιδόνω.
Entaille, θ. γλυφή, ἐντομή, χαραγματιά. κόψιμον.
Entailler, ῥ. κάμνω ἐντομὴν (εἰς ξύλον κτλ.).
Entailloir, ἐργαλ. τῶν λεπτουργῶν κλπ.
Entaillure, θ. σπν. ἀντὶ Entaille.
Entame, θ. τὸ πρῶτον κομμάτι (ψωμίου κτλ.).
Entamer, ῥ. κόπτω πρῶτός τι. §. ἀρχινῶ, καταχειρίζω.
Entamure, θ. μικρὰ ἐντομὴ (χαραγματιά). 2) §. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεκόπη ἤδη τι. §. =Entame.

Entaquer, ῥ. (τεχν.), τυλίζω (διπλόνω) τὸ βελοῦδον εἰς τρόπον ὥστε 'να μὴ τρίβεται ('να μὴ ζαρόνῃ).
Entassement, σωρός.
Entasser, ῥ. (ἐπι)σωρεύω.
Ente, θ. ἐμβόλι(ον). §. δένδρον ἐμβολιασμένον.
Entendement, νοῦς.
Entendeur, ὁ νοῶν.
Entendre, ῥ. ἀκούω. §. ἐννοῶ. §. ἀξιῶ. ||.—dur, βαρυακούω. §. s'—avec, συνεννοοῦμαι. §. s'—à, γνωρίζω ἀπό. ||. faites comme vous l'entendrez, κάμετε ὅπως σᾶς ἀρέσῃ (ὅπως θέλετε). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) νοήμων. ||. mal—, παρεξήγησις.
Enténébrer, ῥ. σκοτίζω.
Entente, θ. σημασία, ἔννοια. §. (εἰς τὰς τέχνας) νοῦς. γνῶσις. §. συνεννόησις, ὁμοφροσύνη.
Enter, ῥ. φελλιάζω, κεντρόνω.
Entérinement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Entériner, ῥ. ἐπικυρῶ δικαστικῶς.
Enterrage, (τεχν.), μάζα γῆς (πηλὸς) περιέχων τὸ χυτήριον.
Enterrement, ἐνταφιασμὸς, κηδεία.
Enterrer, ῥ. παραχόνω. θάπτω.
Entêté, ée, (ὡς οὐσ.), ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης.
Entêtement, ἰσχυρογνωμία, πεῖσμα.
Entêter, ῥ. κτυπῶ (καθὼς τὸ κρασὶ κτλ.) εἰς τὸ κεφάλι, ζαλίζω. §. (μτφορ.) ἐμπνέω οἴησιν. §. προκαταλαμβάνω ὑπέρ. §. (μσ.) ἰσχυρογνωμονῶ. 2) (τεχν.) ἐναρμόζω τὸ κεφάλι τῆς καρφίδος.
Entêteur, ὁ ἐναρμόζων τὰς κεφαλὰς τῶν καρφίδων.
Entêtoir, μηχανὴ πρὸς ἐναρμογὴν τῶν κεφαλῶν εἰς τὰς καρφίδας.
Enthousiasme, ἐνθουσιασμός.
Enthousiasmer, ῥ. ἐνθουσιάζω.
Enthousiaste, ἐνθουσιῶν, ἐνθουσιασμένος.
Enticher, ῥ. ἀρχίζω νὰ φθείρωμαι (νὰ χαλῶ). §. (μτφορ.) s'—, μολύνομαι.
Entier, ère, ὁλόκληρος, ἀκέραιος. πλήρης. §. πεισματά-

ρης. ||. (οὐσ.) τὸ ὁλοσχερές. ὁλοκληρία.
Entièrement, ἐπίρ. ἐξ ὁλοκλήρου.
Entoilage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Entoiler, ῥ. ῥάπτω ἢ προσκολλῶ εἰς ὕφασμα, ἀσταρόνω.
Entoir, ἐργαλ. κηπυρ. πρὸς ἐμβόλιασμα, *ἐγκεντρίς.
Entoisage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Entoiser, ῥ. σωρεύω τὴν οἰκοδομήσιμον ὕλην εἰς τρόπον ὥςε νὰ ἦνε δυνατὴ ἡ καταμέτρησίς 'της.
Entomologie, **-logique**, **-logiste**, ἐντομολογία, -λογικὸς, -λόγος.
Entonnage καὶ **Entonnement**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Entonner, ῥ. βάλλω εἰς τὸ βουτσί. §. οἰνοποτῶ, σβανάρω. §. (ἐπὶ ἀνέμου) S'—, διαυλωνίζω.
Entonner, ῥ. (μουσ.), τονίζω. §. (ἀρχίζω νὰ) ψάλλω.
Entonnerie, θ. τὸ μέρος ὅπου γεμίζονται τὰ βαρέλλια τοῦ ζύθου.
Entonnoir, χωνί(ον).
Entorse, στραγγούλισμα. §. παρεξήγησις.
Entorillage, πρᾶγμα περιπεπλεγμένον (ἐμπερδεμένον κτλ.).
Entortillement, (περι)τύλιγμα. §. (μτφορ.) περιπλοκὴ, δυσκολία.
Entortiller, ῥ. (περι)τυλίσσω. §. (μτφορ.) περιπλέκω.
Entour, (πλθ.), τὰ πέριξ. οἱ περί τινα.
Entourage, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς τριγυρινὸν (ὡς περιφέρεια), γῦρος κτλπ. §. (μτνμ.) οἱ περιστοιχοῦντές τινα.
Entourer, ῥ. περιστοιχίζω(-κυκλόνω, -τριγυρίζω).
Entournure, θ. τὸ περὶ τὴν μασχάλην(ἐντετμημένον)μέρος τῆς χειρίδος.
Entr'accorder (s'—), ῥ. συμφωνεῖν πρὸς ἀλλήλους.
Entr'accuser (s'—), ῥ. κατηγορεῖν ἀλλήλους.
Entr'acte, τὸ μεταξὺ τῶν δύο πράξεων δράματος, ἐμβόλιον.
Entr'aider (s'—), ῥ. βοηθεῖν ἀλλήλους, συμβοηθεῖσθαι.
Entrailles, θ. πλθ. τὰ ἐντόσθια, τὰ σπλάγχνα (κυρ. ϗ μτφορ.).
Entr'aimer (s'—), ῥ. ἀγαπᾷν ἀλλήλους, ἀνταγαπᾶσθαι.
Entrain, εὐθυμία.
Entraînable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις 'να παρασύρῃ.
Entraînant, **e**, ἐπαγωγός.
Entraînement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Entraîner, ῥ. σύρω μαζῇ μου. §. (μτφορ.) παρασύρω. §. συνεπάγομαι.
Entrait, ἡ μεσόδμη (δοκὸς) τῆς στέγης.
Entr'appeler (s'—), ῥ. καλεῖν ὀνομαστὶ ἀλλήλους.
Entraver, ῥ. πεδικλόνω.(μτφορ.) βάλλω πρόσκομμα, παρεμποδίζω.
Entraverser (s'—), ῥ. (ναυτ.), παρεμβάλλω ἐμαυτὸν, παρεμβαίνω πλαγίως.
Entr'avertir (s'—), ῥ. εἰδοποιεῖν (μηνύειν πρὸς) ἀλλήλους.
Entraves, θ. πλθ. πέδικλον. §. (μτφορ.) ἐμπόδιον, πρόσκομμα.
Entravon, κρίκος δερμάτινος ἐμβαλλόμενος περὶ τὸ μεσοκύνιον τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου.
Entre, (πρόθ.), μεταξὺ, ἀνάμεσα, ἐν, εἰς.
Entre-bâiller, ῥ. 'μισοανοίγω.
Entre-baiser (s'—), ῥ. φιλεῖν ἀλλήλους, φιλεῖσθαι.
Entre-battre (s'—), ῥ. δέρνειν ἀλλήλους.
Entrechat, βῆμά τι τοῦ χοροῦ.
Entre-chercher (s'—), ῥ. ἀναζητεῖν ἀλλήλους.
Entre-choquer (s'—), ῥ. συγκρούεσθαι (πρὸς ἀλλήλους).
Entre-clore, ῥ. 'μισοκλείω.
Entre-colonnement, τὸ μεταξὺ τῶν κιόνων διάστημα.
Entre-côte, τὸ μεσόπλευρον (τμῆμα κρέατος).
Entre-couper, ῥ. διακόπτω.
Entre-cours, τὸ δικαίωμα τῆς ἐναλλὰξ ἐπινομῆς λειβαδίων μεταξὺ διαφόρων κοινοτήτων.
Entre-croiser (s'—), ῥ. διαςαυροῦν (ἀλλήλους).
Entre-déchirer (s'—), ῥ. ἀφανίζειν ἀλλήλους.
Entre-détruire (s'—), ῥ. ξεσχίζειν ἀλλήλους.
Entre-deux, τὸ μεταξὺ (δύο πραγμάτων συνεχομένων), τὸ μεταίχμιον.
Entre-dévorer (s'—), ῥ. τρώγειν ἀλλήλους, τρώγεσθαι.
Entre-dire (s'—), ῥ. λέγειν πρὸς ἀλλήλους.
Entrée, θ. εἴσοδος. §. (μτφορ.) ἔναρξις. §. φόρος ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων. §. τὰ μετὰ τοῦ βραστοῦ φαγητά.
Entrefaites, θ. πλθ. sur ces—, ἐν τούτοις.
Entrefin, **ine**, μεσαῖος, οὔτε λεπτὸς οὔτε χονδρός.
Entre-frapper (s'—), ῥ. κτυπᾷν ἀλλήλους.
Entregent, τρόπος (καλὸς) τοῦ φέρεσθαι, συμπεριφορά.
Entr'égorger (s'—), ῥ. σφάζειν ἀλλήλους.
Entre-haïr (s'—), ῥ. μισεῖν ἀλλήλους.
Entre-harceler (s'—), ῥ. ἐρεθίζειν (παρενοχλεῖν) ἀλλήλους.
Entre-heurter (s'—), ῥ. συγκρούομαι.
Entre-hivernage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Entre-hiverner, ῥ. (γεωργ.), ὀργόνω ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος καθ' ὅσον διακόπτεται ὁ πάγος.
Entrelacement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Entrelacer, ῥ. συμπλέκω.
Entrelacs, κοσμήματα συμπεπλεγμένα, περιπλοκάδες.
Entrelarder, ῥ. βάλλω(ἐμπήγω) ἀνάμεσα κομμάτια λαρδίου.
Entre-ligne, διάστιχον.
Entre-luire, ῥ. φέγγω ἀνάμεσα, διαφέγγω.
Entremanger (s'—), ῥ. τρώγειν ἀλλήλους.
Entremêler, ῥ. ἀνακατόνω μεταξὺ, συναναμιγνύω, παρεμβάλλω.
Entremets, τὰ μεταξὺ τοῦ ἐψητοῦ καὶ τῶν ὀπωρικῶν φαγητά.
Entremeteur, **euse**, μεσίτης, προξενήτης.
Entremettre (s'—), ῥ. μεσολαβῶ, μεσιτεύω.
Entremise, θ. μεσιτεία, μεσολάβησις.
Entre-mordre (s'—), ῥ. δάκνειν ἀλλήλους.
Entre-nuire (s'—), ῥ. βλάπτειν ἀλλήλους.
Entrepas, βάδισμά τι τοῦ ἵππου πλησιάζον πρὸς τὸ amble.

Entre-percer (s'—), ρ. τρυπᾶν ἀλλήλους.
Entre-pont, (ναυτ.), τὸ μεταξὺ δύο καταστρωμάτων.
Entreposer, ρ. ἀποθέτω ἐμπορεύματα πρὸς διαμετακόμισιν.
Entreposeur, ρ. ὁ ἐπὶ τοῦ Entrepôt.
Entrepositaire, ὁ ἔχων ἐμπορεύματα εἰς διαμετακόμισιν.
Entrepôt, ἀποθήκη διαγωγίμων (πρὸς διαμετακόμισιν) ἐμπορευμάτων.
Entre-pousser (s'—), ρ. ὠθεῖν ἀλλήλους.
Entreprenant, e, ἐπιχειρηματίας, τολμηρός.
Entreprendre, ρ. ἐπιχειρίζομαι, ἀναλαμβάνω. ἐργολαβῶ. §. πιάνομαί τινα. §. ἐπεμβαίνω, ἐπηρεάζω.
Entrepreneur, ἐργολάβος.
Entreprise, θ. ἐπιχείρησις. §. ἐργολαβία. §. βία, ἐπέμβασις.
Entre-quereller (s'—), ρ. ἐρίζειν πρὸς ἀλλήλους.
Entrer, ρ. εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω.
Entre-regarder (s'—), ρ. θεωρεῖν ἀλλήλους, κυττάζεσθαι ἀμοιβαίως.
Entre-repondre (s'—), ρ. ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους.
Entre-saluer (s'—), ρ. χαιρετᾶν ἀλλήλους.
Entre-secourir (s'—), ρ. βοηθεῖν ἀλλήλους, συμβοηθεῖσθαι.
Entre-sol, τὸ μεταξὺ τοῦ προσγείου ϗ τοῦ πρώτȣ πατώματος.
Entre-soutenir (s'—), ρ. ὑποστηρίζειν ἀλλήλους, ὑποστηρίζεσθαι ἀμοιβαίως.
Entre-suivre (s'—), ρ. ἀκολουθεῖν ἀλλήλους.
Entre-temps, τὸ μεταξὺ (χρόνου).
Entretenir, ρ. συγκρατῶ. §. διατηρῶ. §. διαστρέφω. §. ὁμιλῶ πρός τινα. ||. s'—, συνομιλῶ.
Entretien, διατήρησις. §. διατροφή. §. συνομιλία.
Entre-toile, θ. δικτυωτὸν μεταξὺ δύω τμημάτων ὑφάσματος.
Entre-toucher (s'—), ρ. ἐγγίζειν ἀλλήλους.
Entre-tuer (s'—), ρ. ἀλληλοκτονεῖσθαι.
Entre-visiter (s'—), ρ. ἐπισκέπτεσθαι (πρὸς χαιρετισμὸν) ἀλλήλους.
Entrevoir, ρ. 'μισοβλέπω, διορῶ. §. προβλέπω (ἀμυδρῶς πως). ||. (ἀλληλπθ.) ἀνταμόνομαι μετά τινος.
Entrevous, (οἰκοδ.), τὸ μεταξὺ τῶν δοκῶν.
Entre-voûter, ρ. (οἰκοδ.), ἀσβεστόνω τὰ μεταξὺ τῶν πατερῶν διαστήματα.
Entrevue, θ. (συν)έντευξις.
Entr'ouvrir, ρ. 'μισοανοίγω.
Entrure, θ. (γεωργ.), αὐλακιὰ (ἀρότρου).
Enture, θ. ἡ πρὸς ἐμβολισμὸν ἐντομή.
Énucléation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ —
Énucléer, ρ. ἐκκοκκίζω (ὀπωρικόν). §. (χειρουργ.) ἐκβάλλω διὰ τομῆς τὸ φῦμα. §. γυμνόνω (περισαρκίζω) τὸ ὀστοῦν.
Énumération, θ. (ἐπ)αρίθμησις.
Énumérer, ρ. (ἀπ)αριθμῶ.
Envahir, ρ. ἁρπάζω ἀδίκως, κατακυριεύω.
Envahissement, κατάκτησις.
Envaser (s'—), ρ. γεμίζομαι λάσπης (βούρκου).
Enveloppe, θ. περικάλυμμα. §. (μτφορ.) προκάλυμμα, πρόσχημα.
Envelopper, ρ. περικαλύπτω, περιτυλίσσω. περικυκλόνω. §. συμπεριλαμβάνω εἰς κατηγορίαν.
Envenimer, ρ. φαρμακόνω. §. (μτφορ.) ἐρεθίζω.
Enverger, ρ. τυλίσσω μὲ βέργαις.
Enverguer, ρ. προσδέω τὰ ἱςία εἰς τὰς κεραίας.
Envergure, θ. τὸ μῆκος τῶν κεραιῶν (τοῦ πλοίου). §. ἡ ἔκτασις τῶν πτερύγων πτηνοῦ ἀναπεπταμένων.
Envermillonner, ρ. βάφω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ μίλτον.
Envers, (πρόθ.) πρός.
Envers, τὸ ἀντίστροφον μέρος, ἡ ἀνάποδη. ||. à l'—, ἀνάποδα.
Envi (à l'—), ἐπίρ. ἁμιλλώμενοι.
Enviable, ἐπίθ. ἐπίφθονος.
Envie, θ. φθόνος. §. ἐπιθυμία. §. σημάδι ἐκ γενετῆς. §. παρωνυχίς.
Envier, ρ. φθονῶ. ζηλεύω.
Envieux, euse, φθονερός.
Enviné, ée, μυρίζων κρασί.
Environ, ἐπίρ. σχεδὸν, περίπου.
Environner, ρ. περιστοιχῶ, περικυκλόνω.
Environs, πληθ. τὰ πέριξ, τὰ περίχωρα.
Envisager, ρ. (ἐν)ατενίζω. §. θεωρῶ.
Envoi, ἀποστολή. §. πρᾶγμα στελλόμενον, ἐπίσταλμα. §. στίχοι ἀφιερωτικοὶ ποιήματος.
Envoiler (s'—), ρ. (τεχν.), λυγίζομαι.
Envoisinné, ée, ὁ ἔχων γείτονας.
Envoler (s'—), ρ. πετῶν φεύγω, ἀφίπταμαι.
Envoûter, ρ. μαγεύω (εἰκονικῶς).
Envoyer (envoie, envoyais, enverrai), ρ. (ἀπο)στέλλω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ἀπεσταλμένος (πρέσβυς).
Épacte, θ. ἐπακτὴ (τῆς σελήνης).
Épagneul, e, σκύλος μὲ μακρὰ μαλλιά.
Épailler, ρ. ἀφαιρῶ τὸν ῥῦπον τοῦ χρυσοῦ.
Épais, -sse, χονδρός. πυκνός. πηκτός. §. (μτφορ.) χονδροκέφαλος. ||. (ὡς ἐπίρ.) πηκτά.
Épaisseur, θ. χόνδρος. πυκνότης.
Épaissir, ρ. πηκταίνω. ||. (μσ.) χονδραίνω.
Épaississement, τὸ οὐσ. τοῦ Épaissir.
Épamprage καὶ Épamprement τὸ οὐσ. τοῦ —
Épamprer, ρ. βλαςολογῶ (τὴν ἄμπελον).
Épanchement, ἔκχυσις, (μτφορ.).
Épancher, ρ. χύνω (κατ' ὀλίγον). ἐκχέω (τὸν θυμὸν ἢ τὴν καρδίαν μου), ξεθυμαίνω.
Épanchoir, ἀναβρυτήριον (ὑδάτων), κρουνός.
Épandre, ρ. σκορπίζω. χύνω.
Épanneler, ρ. ὁμαλύνω τὸ μάρμαρον.
Épannellement, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Épanouir (s'—), ρ. ἀνοίγομαι (καθὼς τὰ ἄνθη). (μτφορ.) φαιδρύνομαι.
Épanouissement, ἄνοιγμα (ἄνθους ἢ τῆς καρδίας).
Éparcet, = Esparcette.
Éparer (s'—), ρ. (ἱππευτ.), λακτίζω.

ÉPARGNANT, E, φειδωλὸς, οἰκονόμος.
ÉPARGNE, θ. φειδὼ, οἰκονομία.
ÉPARGNER, ῥ. οἰκονομῶ. §. φείδομαι.
ÉPARPILLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉPARPILLER, ῥ. (δια)σκορπίζω.
ÉPARS, E, σκορπισμένος, διεσπαρμένος. §. (οὐσ. ναυτ.) ἀστραπαὶ χωρὶς βροντῆς.
ÉPART, τὸ ξύλον τὸ συνέχον τοὺς βραχίονας τῆς ἁμάξης.
ÉPARVIN(-ERVIN), νόσος τις (πρῆσμα τοῦ ποδὸς) τῶν ἵππων.
ÉPATER, ῥ. συντρίβω τὸν πάτον ποτηρίου κτλ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) σιμὸς, πατσομύτης.
ÉPAUFRER (S'—), ῥ. ἀποθραύομαι.
ÉPAUFRURE, θ. θραῦσμα λίθου πελεκωμένου ἀπροσέκτως.
ÉPAULARD, εἶδος κήτους (δελφῖνος), φάλιανος.
ÉPAULE, θ. πλάτη, ὦμος.
ÉPAULÉE, θ. μιὰ (κουντιὰ) μὲ τὸν ὦμον.
ÉPAULEMENT, προμαχὼν, τάμπια.
ÉPAULER, ῥ. ξεπλατίζω. §. (στρατ.) ἀσφαλίζω διὰ προμαχῶνος. §. (μτφορ.) βοηθῶ. §. (μσ. κηπουρ.) ἑτεροτροφῶ. ||. une bête épaulée, κόρη διεφθαρμένη.
ÉPAULETTE, θ. ἐπωμὶς (στρατ.).
ÉPAULETTIER, (οἰκ.), ὁ ὑψηλοφρονῶν διὰ τὰς ἐπωμίδας του.
ÉPAULIÈRE, θ. εἶδος ἀνελκυστῆρος (bretelle).
ÉPAVE, ἐπίθ. ὁ μὴ ἔχων κύριον. §. (πλθ. θ.) τὰ ἐκβρασσόμενα (ναυάγια κλπ.) ἀπὸ τὴν θάλασσαν.
ÉPEAUTRE, εἶδ. σίτου, ζειὰ, ἀσπροσίτι.
ÉPÊCHER, ῥ. μεταγγίζω τὸ καταπάτι τοῦ λέβητος εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ ἁλοπηγίου.
ÉPÉE, θ. ξίφος, σπαθί. §. (συνκδχ.) τὸ στρατ. ἐπάγγελμα. ||. au fil de l'—, ἐν στόματι μαχαίρας.
ÉPELER (διπλασιάζεται τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. συλλαβίζω.
ÉPELLATION, θ. συλλαβισμός.
ÉPEPINER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ κοκκούτσια (ὀπωρικοῦ).

ÉPERDU, E, ἐκστατικός. τεθορυβημένος.
ÉPERDUMENT, ἐπίῤ. ὥστε χάνεσθαι.
ÉPERLAN, εἶδος σμαρίδος, (ἰχθ.).
ÉPERNAUX, πλθ. ἡ θύρα τῆς σάνης.
ÉPERON, πτερνιστὴρ, μύωψ, (Τ.) μαχμοῦζι. §. πλῆκτρον (τοῦ πετεινοῦ). §. ἔμβολον (πλοίου). §. ὀχύρωμα ὀξυγώνιον. §. ῥυτὶς περὶ τὸν ὀφθαλμόν.
ÉPERONNÉ, ÉE, ὁ φορῶν ἢ ἔχων éperons.
ÉPERONNELLE, θ. = GRATERON, CROISETTE, LAMPOURDE.
ÉPERONNERIE, θ. τὸ ἔργον (τὸ ἐμπόριον) τοῦ-
ÉPERONNIER, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων πτερνιστῆρας (χαλινοὺς κτλ.). 2) εἶδος πτηνοῦ (ταὼνος) τῶν Ἰνδ. καὶ τῆς Κίνας.
ÉPERVIER, ἱέραξ, (πτν.). §. εἶδ. δικτύου, πεζόβολος. ||. herbe à l'—, ἴδε τὸ ἑπόμ.
ÉPERVIÈRE, θ. εἶδος φυτοῦ (ζοχοῦ ἢ κιχωρίου), ἱεράκιον.
ÉPERVIN, = ÉPARVIN.
ÉPHÉLIDE, θ. ἐφηλὶς, περκνάδα.
ÉPHÉMÈRE, ἐπίθ., ἐφήμερος.
ÉPHÉMÉRIDES, θ. πλθ. ἐφημερίδες (ἱστορ. ἢ ἀστρνμ.).
ÉPHOD, ἐφοὺδ, ἱερατικὸν ἄμφιον (ζώνη ἢ ὀράριον) τῶν Ἰουδαίων.
ÉPHORES, πλθ. ἔφοροι (τῆς Σπάρτης).
ÉPI, στάχυς.
ÉPICE, θ. ἀρωματικὸν, ἄρωμα.
ÉPICER, ῥ. ἀρτύω μὲ ἀρωματικά. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) δριμὺς, δηκτικός. (ἐπὶ ἐμπορευμ.) ἀκριβός.
ÉPICERIE, θ. (περιληπτ.), τὰ ἀρωματικὰ καὶ τὸ ἐμπόριον αὐτῶν.
ÉPICIER, ÈRE, παντοπώλης, μπακάλης ἢ ἀχτάρης.
ÉPICURIEN, ENNE, ἐπικούρειος. φιλήδονος.
ÉPICURISME, τὸ σύστημα τοῦ Ἐπικούρου.
ÉPIDÉMIE, θ. ἐπιδημία.
ÉPIDÉMIQUE, ἐπίθ. ἐπιδημικός.
ÉPIDERME, ἐπιδερμίς.
ÉPIER, ῥ. καιροφυλακτῶ, παραμονεύω. 2) (οὐδ.) σταχυοῦμαι.

ÉPIERRAGE καὶ (συχνότ.)
ÉPIERREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉPIERRER, ῥ. ἐκβάλλω τοὺς λίθους (ἀγροῦ), λιθολογῶ.
ÉPIEU, εἶδος λόγχης, πρόβολος.
ÉPIGASTRE, ἐπιγάστριον.
ÉPIGASTRIQUE, ἐπίθ. ὁ τοῦ ἐπιγαστρίου.
ÉPIGEONNER, ῥ. (οἰκοδ.) ἀσβεστόνω ἐπαλείφων.
ÉPIGLOTTE, θ. ἐπιγλωττίς.
ÉPIGRAMMATIQUE, ἐπιθ. ἐπιγραμματικός.
ÉPIGRAMMATISTE, ἐπιγραμματοποιός.
ÉPIGRAMME, θ. ἐπίγραμμα. § σκῶμμα δηκτικόν.
ÉPIGRAPHE, θ χωρίον συγγραφέως ἐπιγεγραμμένον εἰς τὴν ἀρχὴν βιβλίου.
ÉPILATOIRE, ἐπίθ. ψιλωτικὸς (τῶν τριχῶν). ||. (οὐσ.) ψίλωθρον.
ÉPILEPSIE, θ. ἐπιληψία.
ÉPILEPTIQUE, ἐπίθ. ἐπιληπτικός.
ÉPILER, ῥ. μαδῶ (τὰς τρίχας).
ÉPILOGUE, ἐπίλογος.
ÉPILOGUER, ῥ. ἐπικρίνω, μέμφομαι.
ÉPINARD, σπανάκι, (φυτ.).
ÉPINÇAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
ÉPINCER (τὸ C τρέπεται πρὸ τοῦ A καὶ O εἰς Ç), ῥ. κόπτω τὰ πρώϊμα φύτρα τοῦ δένδρου ἵνα βλαστήσῃ ἀργότερα 2) = τῷ-
ÉPINCETER, ῥ. ἐκβάλλω διὰ τῆς τσιμπίδος τὰ κάρφη (τοὺς κόμπους κτλ.) τῆς ἐρέας.
ÉPINCETEUR, EUSE, ὁ καθαρίζων διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ λαβίδος τὴν ἐρέαν.
ÉPINCETTE, θ. μικρὰ λαβὶς πρὸς καθαρισμὸν τῆς ἐρέας.
ÉPINCEUR, EUSE, = ÉPINCETEUR.
ÉPINÇOIR, εἶδος σφύρας πρὸς λιθοτομίαν.
ÉPINE, θ. ἄκανθα, ἀγκάθι. §. (ἀνατομ.) τὸ ῥαχοκόκκαλον. ||. — blanche, εἶδος φυτ., ὀνόπορδον.
ÉPINETTE, θ. εἶδος μουσ. ὀργάνου, σαντοῦρι. 2) εἶδος ἑρμαρίου μὲ χωρίσματα ὅπου τρέφονται ὄρνιθες.
ÉPINEUX, EUSE, ἀκανθώδης. §. (μτφορ.) δύσκολος.
ÉPINE-VINETTE, ὀξυάκανθα, (Βλχ.) δράτσινον, (θάμν.).
ÉPINGLE, καρφίτσα.

Épinglette, θ. καρφοβελόνη διὰ ξεστούππωμα τῆς τρύπας τοῦ τουφεκίου.
Épinglier, ὁ πωλῶν καρφίτσαις.
Épinière, θ. ἐπιθ., ἡ τοῦ ῥαχοκοκκάλου, νωτιαία.
Épiniers, πλθ. δάσος ἀκανθῶν, ἀκανθότοπος.
Épiphanie, θ. τὰ Θεοφάνεια.
Épiploon, (ἀνατομ.), τὸ ἐπίπλοον.
Épique, ἐπιθ. ἐπικός.
Épiscopal, e, ἐπισκοπικός.
Épiscopat, ἐπισκοπή.
Épiscopaux, οἱ Ἐπισκοπικοὶ (εἰς τὴν Ἀγγλ.).
Épisode, ἐπεισόδιον.
Épisodique, ἐπιθ. ἐπεισοδικός.
Épisser, ῥ. (ναυτ.), συνδέω διὰ τῆς συμπλοκῆς τῶν σχοίνων τὰς ἄκρας δύο σχοινίων.
Épissière, θ. δικτυωτὸν σκέπασμα τῶν ἵππων.
Épissoir, σουβλὶ πρὸς—
Épissure, τὸ οὐσ. τοῦ **Épisser**.
Épistolaire, ἐπιθ. ἐπιστολικός.
Épitaphe, ἐπιτάφιος (ἐπιγραφή).
Épite, θ. ξύλινον ἐμβόλιον πρὸς στούππωμα τῶν τρημάτων τῆς τροπίδος τοῦ πλοίου.
Épithalame, ἐπιθαλάμιος (ὕμνος).
Épithète, θ. τὸ ἐπίθετον.
Épitoge, θ. = **Chaperon**.
Épitoir, εἶδος σουβλίου πρὸς ἐναρμογὴν τῶν épites, *ἠπητήριον.
Épitome, ἐπιτομή.
Épître, θ. ἐπιστολή.
Épizootie, θ. ἐπιζωοτία, ψόφος.
Épizootique, ἐπίθ. ὁ τῆς ἐπιζωοτίας.
Éploré, ée, κλαυμένος, ἔνδακρυς.
Éployé, ée, μὲ ἀνοικτὰς πτέρυγας.
Épluchage ἢ **Épluchement**, τὸ οὐσ. τοῦ—
Éplucher, ῥ. παστρεύω (χόρτα, τσόχαν κτλ.). §. (μτφορ.) λεπτολογῶ, διϋλίζω, διονυχίζω.
Éplucheur, euse, ὁ διονυχίζων (τὰς λέξεις).
Épluchoir, ἐργαλεῖον διὰ épluchage, κνάφος.
Épluchure, θ. κροκίδια (κνάφαλα) ἐρέας κτλ.
Épointé, ée, ξεγοφιασμένος (ἵππος ἢ κύων), κουτσομεσιασμένος.
Épointer, ῥ. ἀμβλύνω τὴν αἰχμὴν (βελόνης κτλ.).
Épointiller, ῥ. = **Épinceter**.
Éponge, σπόγγος, σφουγγάρι.
Éponger, ῥ. παστρεύω μὲ τὸ σφουγγάρι, σπογγίζω.
Épontillage, τὸ οὐσ. τοῦ **Épontiller**.
Épontille, θ. τὸ σιδηροῦν ἢ ξύλινον ὑποστήριγμα τῶν σταμίνων πλοίου.
Épontiller, ῥ. (ναυτ.), ὑποστηρίζω δι' épontilles.
Épopée, θ. ἐποποιία.
Époque, θ. ἐποχή.
Épouiller, ῥ. ψειρίζω, ξεψειριάρω.
Époulardage, τὸ οὐσ. τοῦ—
Époularder, ῥ. διαλέγω τὰ καπνόφυλλα.
Époumoner, ῥ. κάμνω ν ἀπαυδήσωσιν οἱ πνεύμονες.
Épousailles, θ. πλθ. στεφανώματα, γάμος.
Épouse, θ. σύζυγος (ἡ).
Épousée, θ. νύμφη, νεόνυμφος.
Épouser, ῥ. νυμφεύομαι.
Épouseur, ὁ ἔχων σκοπὸν νὰ νυμφευθῇ.
Épousseter, ῥ. κτυπῶν ξεσκονίζω.
Époussette, θ. κομμάτι πανιοῦ διὰ σκούπισμα τῶν ἵππων, γκεμπρές.
Époussetoir, μικρὰ λαβὶς τῶν ἀδαμαντουργῶν.
Époutí, λέρα τῆς ἐρέας.
Époutier, ῥ. = **Épinceter**.
Époutieur, euse, = **Épinceteur**.
Épouvantable (ἢ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. φρικτὸς, τρομερός.
Épouvantail, φόβητρον (διὰ τὰ πτηνά).
Épouvante, θ. τρόμος, τρομάρα.
Épouvanter, ῥ. τρομάζω, ξυππάζω.
Époux, ouse, σύζυγος.
Épreindre, ῥ. στραγγίζω.
Épreinte, θ. τάνυσμα (διαῤῥοίας).
Éprendre (**s'—**), ῥ. κυριεύομαι (ἀπὸ πάθος). ‖. (εὔχρ. μόνον ἡ πθ. μτχ.) épris (d'amour), e, ἐρωτόληπτος.
Épreuve, θ. δοκιμασία. §. διόρθωσις (τυπογραφική).
Éprouver, ῥ. δοκιμάζω. §. ὑποφέρω, πάσχω.
Éprouvette, θ. δοκιμαστήριον (τεχν.). §. (χειρυργ.) εἶδ. καθετῆρος.
Épucer, ῥ. ψυλλίζω.
Épuche ἢ (ὑποκορ.) **Épuchette**, θ. (γεωργ.), εἶδος πτυαρίου.
Épuisement, ἐξάνλησις. §. ἀτονία.
Épuiser, ῥ. ἐξαντλῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Épuisette, θ. (ἁλιευτ.), κεπτσές.
Épuise-volante, θ. μηχανὴ (εἰς σχῆμα ἀνεμομύλου) πρὸς ἐξάντλησιν τῶν στασίμων ὑδάτων.
Épuration, θ. καθαρισμός (κυρ. καὶ μτνμ.).
Épuratoire, ἐπιθ. καθαρισικός.
Épure, θ. (ἀρχιτεκτ.), σχέδιον κτιρίου κατὰ τὸ καθαυτὸ μέγεθος.
Épurer, ῥ. καθαρίζω, λαγαρίζω.
Épurge, θ. εἶδος τιθυμάλλου, (φυτ.).
Équarrir, ῥ. τετραγωνίζω (πελεκῶν), ἰσάζω (ξύλον, πέτραν κτλ.).
Équarrissage τετραγωνισμὸς (ἴσασμα) ξύλου κτλ. §. σκότωμα ἢ ξέγδαρμα (ζώων ἀχθοφόρων).
Équarrissement, τὸ οὐσ. τοῦ **Équarrir**.
Équarrisseur, ὁ γδέρνων τοὺς ἀχρήστους ἵππους κτλ.
Équarrissoir, ἐργαλεῖον (μάχαιρα) τοῦ **Équarisseur** καὶ ἄλλων τεχνιτῶν.
Équateur, ὁ ἰσημερινὸς (κύκλος).
Équation, θ. (ἀλγεβρ.), ἐξίσωσις. §. (ἀστρνμ.) ἰσοχρονισμός
Équatorial, ale, ὁ ὑπὸ τὸν Ἰσημερινόν.
Équerrage, τὸ οὐσ. τοῦ **Équerrer**.
Équerre, θ. γνώμων (γωνιομετρικὸς), ἀλφάδι.
Équerrer, ῥ. ἰσάζω διὰ τοῦ γωνιωμέτρου ξύλον κτλ.
Équestre, ἐπιθ. ἔφιππος
Équiangle, ἐπίθ. ἰσογώνιος.
Équilatéral, e, ἰσόπλευρος.
Équilatère, ἐπιθ. ἰσόπλευρος (μετ' ἄλλου).
Équilboquet, ἐργαλεῖον λεπτουργῶν πρὸς καταμέτρησιν τῶν mortaises.

Équilibre, ἰσοῤῥοπία.
Équilibrer, ῥ. βάλλω (φέρω) εἰς ἰσοῤῥοπίαν.
Équilibriste, ὁ κάμνων διάφορα παιγνίδια διὰ τῆς ἰσοῤῥοπίας, εἶδος σχοινοβάτου.
Équille, θ. ἡ κόρα ἡ σχηματιζομένη εἰς τὸν πυθμένα τῶν λεβήτων τοῦ ἁλοπηγίου. §. τὸ πρὸς ἀπόσπασιν αὐτῆς χρησιμεῦον ἐργαλεῖον.
Équilleur, ὁ ἐξαιρῶν τὴν équille ἐργάτης.
Équinoxe, ἰσημερία.
Équinoxial, e, ἰσημερινός.
Équinter, ῥ. κόπτω εἰς ὀξεῖαν γωνίαν τὸ ἄκρον λωρίου.
Équipage, (ἀπο)σκευή. §. ἅμαξα (οἰκιακή). §. πλήρωμα πλοίου. §. ἐνδυμασία.
Équipe, θ. σειρὰ πλοίων.
Équipée, θ. κίνημα ἀσυλλόγιστον, τρέλλα.
Équipement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Équiper, ῥ. ἐφοδιάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, ἁρματόνω (πλοῖον).
Équipollent, ente, ἰσοδύναμος.
Équipondérance, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Équipondérant, ante, ἰσοβαρής.
Équitable (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. δίκαιος.
Équitation, θ. ἡ ἱππευτική.
Équité, θ. εὐθύτης, δικαιοσύνη.
Équivalent, e, ἰσότιμος, ἰσοδύναμος. ‖. (οὐσ.) τὸ ἀντίτιμον.
Équivaloir, ῥ. ἰσοδυναμῶ.
Équivoque, ἐπίθ. ἀμφίβολος, διφορούμενος. ‖. (οὐσ. θ.) λέξις διφορουμένη, διφορούμενον.
Érable, δ. σφένδαμνος.
Éraflement, ῥῆξις τῆς σφαίρας ἐντὸς τοῦ κανονίου.
Érafler, ῥ. ξεγδέρνω.
Éraflure, θ. ξέγδαρμα.
Érailler, ῥ. ξεφτῶ(-τίζω). ‖. œil éraillé, 'μμάτι μὲ φλεβία κόκκινα.
Éraillure, θ. ξέφτισμα.
Érater, ῥ. ἐκβάλλω τὴν σπλῆνα.
Ère, θ. ἐποχὴ χρονολογική.
Érecteur, οὐσ. καὶ ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ συντελῶν πρὸς-
Érection, θ. στήσιμον (μνημείου κτλ.). §. ἵδρυσις (καταστήματος). §. (ἀνατ.) ἔντασις.

Éreinter, ῥ. ξεγομφιάζω, κουτσομεσιάζω.
Érésipélateux, euse, (ἰατρ.), ἐρυσιπελατώδης.
Érésipèle, ἐρυσίπελας, ἀνεμοπύρωμα.
Ergo-glu, (φρσ.), ῥάβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει.
Ergot, πλῆκτρον (τοῦ πετεινοῦ κτλ.). §. αἶρα (τοῦ σίτου κτλ.).
Ergoté, ée, ὁ ἔχων ergot.
Ergoter, ῥ. φιλονεικῶ ἀκαίρως. §. ἐπικρίνω.
Ergoterie, θ. φιλονεικία ἄκαιρος (μικρολόγος).
Ergoteur, euse, λεπτολόγος, φιλόνεικος.
Ergotisme, τὸ πάθος (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ ergoteur. §. ἡ νόσος τοῦ φαγόντος αἶραν.
Ergotiste, = Ergoteur.
Éricacé, ée, (βτν.), ἐρεικοειδής.
Ériger (πρὸ τοῦ a καὶ o ἐπεντίθεται μετὰ τὸ g τὸ e), ῥ. ἱδρύω, καθιερόνω. ‖. s'—, καθίσταμαι αὐτοχειροτονήτως.
Érinacé, ée, (ζωολογ.), ἐχινοειδής.
Ermitage, κατοικία ἐρημίτου.
Ermite, ἐρημίτης.
Éroder, ῥ. περιτρώγω, διαβιβρώσκω.
Érosion, θ. διάβρωσις.
Érotique, ἐπιθ. ἐρωτικός.
Errant, e, περιπλανώμενος, πλάνης, ἀλήτης.
Errata (Λτν.), πίναξ παροραμάτων (βιβλίου).
Erratique, ἐπίθ. πλανητικὸς, ἄτακτος.
Erre, βάδισμα. ἴχνος. §. δρόμος πλοίου.
Errements, πλθ. τὰ ἴχνη (ὁ δρόμος) ὑποθέσεως.
Errer, ῥ. (περι)πλανῶμαι. σφάλλω.
Erreur, θ. περιπλάνησις. πλάνη, ἀπάτη. σφάλμα, λάθος.
Erronné, ée, ἐσφαλμένος, σφαλερός.
Ers, ὄροβος, 'ρόβι, (ὄσπρ.).
Erse, ἐπιθ. Σκανδιναυικός.
Erse (καὶ ὑποκορ. Erseau), θ. (ναυτ.) σχοινίον εἰς σχῆμα δακτυλίου πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.
Éructation, θ. (διδακτ.) ἐρυγή, 'ρεύξιμον.

Érubescence, θ. (…κτ.), ἐρύθημα.
Érubescent, ente, ὁ κοκκινίζων.
Érudit, e, πολυμαθής.
Érudition, θ. πολυμάθεια.
Érugineux, euse, (ἰατρ.), ἰοειδής, πρασινωπός.
Éruptif, ive, (ἰατρ.), ἐξανθηματικὸς, πεμφλιγώδης.
Éruption, θ. ἔκρηξις (ἡφαιστείου). ἔκφυσις (ὀδόντων). ἐξάνθημα (φλυκταινῶν).
Érysipélateux, Érysipèle, ὀρθότ. τοῦ Érésipélateux, -pèle.
Es, (παλ.) ἀντὶ Dans les.
Esbrouffe, θ. ξύππασμα.
Esbrouffer, ῥ. (οἰκ.), ξυππάζω, ἀπατῶ.
Esbrouffier, ère, ξυππασμένος
Escabeau ἢ (θ.) Escabelle, σκαμνὶ (ξύλινον).
Escadre, θ. στόλος.
Escadrille, θ. στολίσκος.
Escadron, ἴλη (ἱππικοῦ).
Escadronner, ῥ. παρατάττομαι εἰς ἴλην. §. (μσ. μτφορ.) συμβιβάζομαι.
Escafe, θ. λάκτισμα.
Escafer, ῥ. λακτίζω.
Escalade, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Escalader, ῥ. ἀναβαίνω τεῖχος διὰ κλιμάκων.
Escaladon (-dou), ἐξελίκτρα (τυλιγάδι) μεταξίου.
Escale, θ. (ναυτ.), σκάλα.
Escalier, κλίμαξ, σκάλα.
Escamotage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Escamoter, ῥ. ὑπεκκλέπτω ὡς-
Escamoteur, ψηφοκλέπτης, (Τ.) χοκκαμπάζης.
Escampative, θ. φυγὴ κρυφία.
Escamper, ῥ. φεύγω ταχέως, (κοιν.) τὰ καπνίζω.
Escampette, θ. χυδ. ἀντὶ Escapade. ‖. prendre de la poudre d'—, φεύγειν κρυφίως.
Escapade, θ. παρεκτροπὴ (μαθητοῦ, ὑπηρέτου κτλ.).
Escarbot, κάνθαρος, (ἔντ.).
Escarboucle, θ. ἄνθραξ (λίθος πολύτ.), καρβοῦνι.
Escargot, κοχλίας, ἕλιξ, σάλιαγκος.
Escargotière, θ. *κοχλιοτροφεῖον.
Escarmouche, θ. ἀκροβολισμός.

Escarmoucher, ῥ. ἀκροβολίζομαι.
Escarmoucheur, ἀκροβολιστής.
Escarner, ῥ. λεπτύνω τὸ δέρμα.
Escarole, θ. εἶδος ἀντιδίυ, (φυτ.).
Escarpe, θ. ἡ κλιτὺς τῆς τάφρυ ἐκ τοῦ μέρους τοῦ φρουρίου.
Escarpement, κλῖτος ἀπόκρημνον τάφρου.
Escarper, ῥ. κάμνω τι ἀπόκρημνον.
Escarpin, ἐμβὰς λεπτή.
Escarpolette, θ. αἰώρα, κούνια, ἀνεμόκουνια. ||. tête à l'—, κούφιον κεφάλι, κυρυνόμυαλος ἄνθρ.
Escarre, ἴδε **Eschare**.
Escaveçade, θ. (ἱππαστ.) τράβηγμα μὲ τὸ caveçon.
Eschare, θ. κάρκαδον (πληγῆς), ἐσχάρα.
Escient, (παλ.), γνῶσις. ||. à bon —, ἐν γνώσει (τοῦ πράγματος). ἐν συνειδήσει.
Esclandre, σκάνδαλον, θόρυβος.
Esclavage, δυλεία, σκλαβιά. §. (τεχν.) περιδέραιον λιθοκόλλητον, χαρχάλι.
Esclave, δοῦλος, σκλάβος
Escobarder, ῥ. δισσολογῶ ἢ ἀποσιωπῶ δολίως.
Escobarderie, ὑπεκφυγή, πανουργία.
Escocher, ῥ. πλάθω τὸ ψωμί.
Escoffier, ῥ. (χυδ.), σκοτόνω.
Escogriffe, ὁ ἁρπάζων ἀνερωτήτως. §. ἀνοστοκαμωμένος, μακρολέφακας.
Escome, (ναυτ.), ξύλινον ἔμβολον.
Escompte, προεξόφλησις.
Escompter, ῥ. προεξοφλῶ.
Escope, θ. (ναυτ.), φτυάρι μὲ τὸ ὁποῖον ἀδειάζουν τὰ νερά.
Escoperche, θ. μηχανὴ (γέρανος μὲ τροχιλέαν) πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.
Escopette, θ. εἶδος καραβίνας.
Escorte, θ. συνοδία ἔνοπλος, φρυρά.
Escorter, ῥ. συνοδεύω πρὸς φρουρὰν, συμπαραπέμπω.
Escouade, θ. οὐλαμὸς, (στρατ.).
Escoupe, θ. φτυάρι σιδηροῦν τῶν ἀσβεστοκαμίνων.
Escourgée, θ. μάστιξ ἐκ πολλῶν λωρίων.
Escourgeon, κριθὴ ὄψιμος, γραβίδι.
Escourre, (ναυτ.), ὀπίσω.
Escoursoir, μηχανὴ πρὸς ἐκφλοϊσμὸν τοῦ κανναβίου.
Escousse, θ. δρόμος (τὸν ὁποῖον 'παίρνει τις ἵνα πηδήσῃ δυνατώτερα).
Escrime, θ. ὁπλασκία, διαξιφισμὸς, σκιαμαχία.
Escrimer, ῥ. σκιαμαχῶ πρὸς ὁπλασκίαν, διαξιφίζομαι.
Escrimeur, ἔμπειρος ὁπλασκίας.
Escroc, αἰσχροκερδὴς, πανοῦργος.
Escroquer, ῥ. κλέπτω πανούργως.
Escroquerie, θ. αἰσχροκέρδεια, πανουργία.
Escroqueur, euse, ὁ αἰσχροκερδῶν (κλέπτων πανούργως τι).
Esculent, ente, (διδακτ.), ἐδώδιμος.
Espace, διάστημα. §. (θ.) διάσιχον, (τυπογρφ.).
Espacement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Espacer, ῥ. διαιρῶ (διατάττω) καλῶς τὰ διαστήματα.
Espade, θ. σπάθη ξυλίνη πρὸς ἐργασίαν τῆς καννάβεως.
Espader, ῥ. κοπανίζω τὸ καννάβι μὲ τὴν σπάθην.
Espadeur, ὁ κοπανίζων τὸ καννάβι.
Espadole, θ. ὑποκορ. τοῦ **Espade**.
Espadon, σπάθη πλατεῖα (ἀμφιλαφής). §. ξιφίας, (ἰχθ.).
Espadonner, ῥ. διαξιφίζομαι μὲ espadon.
Espagnolette, θ. εἶδος λεπτοῦ ὑφάσμ. §. σιδηρικόν τι (μάνδαλος) διὰ τὰ παράθυρα.
Espalier, ῥ. προσδέω τοὺς κλάδους δένδρου εἰς τὸν τοῖχον.
Espalier, δενδροστοιχία πρὸς τοῖχον.
Espalme, μίγμα πρὸς ἐπάλειψιν τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου.
Espalmer, ῥ. καθαρίζω καὶ ἀλείφω μὲ λῖπος κτλ. τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου, παλαμίζω.
Espalmeur, ὁ ἐπαλείφων (παλαμίζων) τὰ πλοῖα.
Esparcet (-**cette**, θ.), = **Sainfoin**.
Espargoute, θ. = **Muguet** (**le petit**).
Espèce, θ. εἶδος. §. (πλθ.) νομίσματα.
Espérance, θ. ἐλπίς.
Espérer, ῥ. ἐλπίζω.
Espiègle, ἐπιθ. διαβολεμένος.
Espièglerie, θ. διαβολιὰ, σερπετιά.
Espingole, θ. τουφέκι πλατύστομον.
Espion, κατάσκοπος.
Espionnage, κατασκοπεία.
Espionner, ῥ. κατασκοπεύω.
Esplanade, θ. μέρος ἀνοικτὸν καὶ ὁμαλὸν ἔμπροσθεν κτιρίου ἢ φρουρίου.
Espoir, ἐλπίς.
Espole, θ. τὸ νῆμα τῆς κρόκης.
Espoleur, ὁ γεμίζων καὶ διευθετῶν τὰ μασούρια.
Espolin, μασοῦρι.
Esponton, εἶδος λόγχης.
Espoule, θ. τὸ κοίλωμα τῆς ὑφαντικῆς κερκίδος.
Esprit, πνεῦμα. §. νοῦς, ἔννοια. §. χαρακτὴρ, ἦθος.
Esquif, (Π.) σκάφος, ἐφόλκιον, πλοιάριον.
Esquille, θ. (χειρουργ.), σχίδαξ (ὀστέου).
Esquinancie, θ. κυνάγχη (νόσος).
Esquine, θ. οἱ γόμφοι τοῦ ἵππυ.
Esquipot, = **Tirelire**.
Esquisse, θ. σχέδιον ζωγραφήματος.
Esquisser, ῥ. προσχεδιάζω.
Esquiver καὶ **s'**—, ῥ. φεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον, διεκφεύγω, ὑπεκφεύγω.
Essai, δοκιμὴ, ἀπόπειρα. §. δεῖγμα. §. δοκίμιον.
Essaim, σμῆνος (κυρ. καὶ μτνμ.).
Essaimage καὶ
Essaimement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Essaimer, ῥ. ἐκβάλλω σμῆνος.
Essangeage, ξεῤῥύπισμα.
Essanger, ῥ. ξεῤῥυπίζω, (πλυς.).
Essarder, ῥ. (ναυτ.), σφογγαρίζω τὸ κατάστρωμα.
Essart, γῆ χέρσος.
Essartage καὶ
Essartement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Essarter, ῥ. καθαρίζω (ἀπὸ τὰς ἀκάνθας κτλ.) χέρσον γῆν.
Essaver, ῥ. ἀπαντλῶ μὲ τὸ πτυάριον τὸ ὕδωρ λάκκου ἢ ὀχετοῦ πρὸς ἁλίευσιν ἰχθύων.
Essayer, ῥ. δοκιμάζω. προσπαθῶ.
Essayerie, θ. τὸ μέρος τοῦ νομισματοκοπείου ὅπου δοκιμάζονται τὰ νομίσματα.

Essayeur, ὁ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, ἀργυρογνώμων.
Esse, θ. καρφίον σιδηροῦν (ἔμβολον) εἰς σχῆμα S.
Esseau, σανίδιον πρὸς σέγασμα οἰκίας, στεγαστήρ.
Esseiglage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Esseigler, ῥ. (γεωργ.), ξεῤῥιζόνω τὴν σήκαλην ἀπὸ τοῦ σίτου.
Esselle, θ. εἶδος σαγμαρίου.
Esséminer, ῥ. διασπείρω.
Essence, θ. οὐσία. §. ἀρωματικὸν ἔλαιον.
Essentiel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, οὐσιώδης.
Esser, ῥ. δίδω τὸ ἀπαιτούμενον πάχος εἰς τὸ σύρμα τῶν καρφίδων.
Esseret, εἶδ. μακροῦ τρυπάνου.
Essette, θ. εἶδος σκεπάρνου.
Esseulé, ée, ἐγκαταλελειμμένος.
Essieu, ἄξων (τροχῶν).
Essor, ὁρμὴ (πρὸς πτῆσιν).
Essorage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Essorer, ῥ. ςεγνόνω (εἰς τὸν ἀέρα).
Essoriller, ῥ. κόπτω τὰ ὠτία. §. κουρεύω βαθέως.
Essouchement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Essoucher, ῥ. (γεωργ.), ξεῤῥιζόνω τὰ κούτσουρα.
Essoufflement, πιάσιμον τῆς ἀναπνοῆς, ἀχάνιασμα.
Essouffler, ῥ. πιάνω τὴν ἀναπνοήν.
Essourisser, ῥ. σχίζω τοὺς χόνδρους τῶν μυκτήρων τοῦ ἵππου ἵνα μὴ φριμάσσηται.
Essucquer, ῥ. τραβῶ τὸν μοῦςον ἀπὸ τοῦ ληνοῦ.
Essui, μέρος διὰ στέγνωμα (πανίων κτλ.).
Essuie-mains, χειρόμακτρον, πετσέτα (τοῦ σφογγίσματος).
Essuyage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Essuyer, ῥ. σφογγίζω. στεγνόνει (ὁ ἄνεμος ἢ ὁ ἥλιος τοὺς δρόμους). §. (μτνμ.) ὑποφέρω.
Est, ἀνατολή.
Estacade, θ. πρόχωμα ἀπὸ παλούκια.
Estadou, ὁ διπλοῦς πρίων τῶν κτενοποιῶν.
Estafette, θ. ταχυδρόμος ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμόν.
Estafilade, θ. κόψιμον εἰς τὸ πρόσωπον ἢ εἰς τὸ φόρεμα.
Estafilader, ῥ. κάμνω estafilade.
Estame, θ. πλεκτὸν μάλλινον.
Estaminet, τόπος συναθροίσεως καπνιζόντων καὶ οἰνοποτούντων.
Estampe, θ. χαλκογραφία. §. ἐργαλεῖον τοῦ πεταλωτοῦ κτλ.
Estamper, ῥ. ἐκτυπῶ. §. = **Étamper**.
Estampille, θ. ὑπογραφὴ τυπωμένη (εἰς ἐντάλματα κτλ.). §. ἐργαλεῖον πρὸς τοῦτο.
Estampillage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Estampiller, ῥ. σημαδεύω μὲ estampille.
Estampure, θ. ἡ τρύπα τοῦ πετάλου.
Estangues, θ. πλθ. λαβὶς τοῦ σιδηρουργοῦ.
Ester (en justice), ῥ. παρίςασθαι (ἐπὶ δικαστηρίου).
Esteuble, θ. ἴδε **Éteule**.
Estier, διώρυξ ἑνώνουσα λίμνην μὲ ποταμὸν ἢ βάλτον μὲ θάλασσαν.
Estille, θ. ἐργαλειὸς διὰ ἐρέαν.
Estimable, ἐπιθ. ἀξιότιμος.
Estimateur, ἐκτιμητής.
Estimatif, ἐπίθ. (acte—), ἔκθεσις ἐκτιμητοῦ.
Estimation, θ. ἐκτίμησις.
Estime, θ. ὑπόληψις. §. ὑπολογισμὸς τοῦ δρόμου πλοίου.
Estimer, ῥ. ἐκτιμῶ. §. ἔχω εἰς ὑπόληψιν. §. νομίζω.
Estival, ale, ὁ τοῦ θέρους.
Estive, θ. φορτίον βαμβακίου καὶ τῶν τοιούτων, στοῖβα.
Estiver, ῥ. διάγω που τὸ θέρος.
Estoc, σπαθὶ στενόμακρον. §. αἰχμὴ (ξίφους κτλ.), ῥάβδος σεσιδηρωμένη.
Estocade, θ. σπαθιά.
Estomac, στόμαχος. §. στῆθος (ὄρνιθος κτλ.).
Estompe, θ. (ζωγρφ.) χαρτὶ ἢ δέρμα στρημμένον κυλινδροειδῶς πρὸς ἔκτασιν τῶν διὰ τοῦ χρωστῆρος γραμμῶν.
Estomper, ῥ. (ζωγρφ.) ἁπλόνω τὸ χρῶσμα διὰ τοῦ estompe.
Estouffade, θ. = **Étuvée**.
Estoupin, στουππὶ πρὸς γέμισμα τοῦ κανονίου, βύσμα.
Estrade, θ. ὁδὸς, ςράτα. §. κρηπὶς (ὕψωμα) ἐπὶ δαπέδου, ἀνάβαθρον, ἐξέδρα.
Estragon, εἶδος λαχανικοῦ εὐόσμου.
Estramaçon, ξίφος δίστομον. §. ||. coup d'—, σπαθιὰ μὲ τὴν κοπτερήν.
Estranguille, θ. ἐργαλεῖον πρὸς σημάδευμα τῶν ζώων.
Estrapade, θ. σχοινισμὸς, εἶδος βασάνου.
Estrapader, ῥ. βασανίζω διὰ σχοινισμοῦ.
Estrapasser, ῥ. κατακουράζω τὸν ἵππον.
Estraper, ῥ. σχίζω τὴν καλάμην διὰ τοῦ -
Estrapoire, θ. ἐργαλ. πρὸς σχίσιμον τῆς καλάμης.
Estraquelle, θ. φτυάρι τοῦ ὑαλουργοῦ.
Estrasse, θ. γνάφαλα μεταξίου.
Estropier, ῥ. μισερόνω, σακατεύω. §. (μτνμ.) διαστρέφω.
Esturgeon, μουρούνα, (ἰχθ.).
Esule, θ. εἶδος εὐφορβίου.
Et, σύνδ. καὶ
Établage, ὅσον πληρόνει τις διὰ τὸ ζῶόν του εἰς σταῦλον.
Étable, θ. σταῦλος, βουστάσιον.
Établer, ῥ. βάλλω εἰς τὸν σταῦλον.
Établi, ἡ τηλία (τὸ τεζγκιάχι) τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐργαςηριαρίων.
Établir, ῥ. τοποθετῶ τι μονίμως. ἱδρύω. καθίστημι. εἰσάγω. διορίζω. ἀποδεικνύω.
Établissement, τὸ οὐσ. τοῦ **Établir**, τοποθέτησις, ἵδρυσις, ἀποκατάστασις κτλ. §. κατάστημα.
Étadou, = **Estadou**.
Étage, πάτωμα (οἴκου). §. βαθμός.
Étager, ῥ. διαθέτω κατὰ πατώματα.
Étagère, θ. θέσις διῃρημένη εἰς χωρίσματα πρὸς τοποθέτησιν σκευῶν κτλ.
Étai, ςύλωμα (τοίχου). §. (ναυτ.) τὰ σχοινία 'που κρατοῦν τὸ κατάρτι.
Étaim, λινάρι λαναρισμένον, σκουλί.
Étain, κασσίτερος, καλάγι.
Étal, τράπεζα κρεωπωλείου.
Étalage, ἔκθεσις ἐμπορευμάτων. §. ἐπίδειξις.

ÉTALAGISTE, ούσ. ἡ ἐπίθ., ἔμπορος πωλῶν ἐν ὑπαίθρῳ.
ÉTALER, ρ. ἐκθέτω πρὸς πώλησιν ἢ ἐπίδειξιν. §. ἁπλόνω (καὶ μσ.) ἐξαπλόνομαι.
ÉTALIER, ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης κρεωπώλυ, (T.) τεζγκιαχδάρης.
ÉTALON, ἵππος ἀμουνούχιστος, ἄτι. §. πρωτότυπον μέτρου (πήχης κτλ.), μήτρα.
ÉTALONNAGE (-LONNEMENT), τὸ ούσ. τοῦ-
ÉTALONNER, ρ. σημαδεύω τὸ παραβληθὲν πρὸς τὸ πρωτότυπον μέτρον.
ÉTALONNEUR, ὁ ἐπὶ τοῦ ÉTALONNAGE.
ÉTAMAGE, τὸ ούσ. τοῦ ÉTAMER, γάνωμα.
ÉTAMBOT, (ναυπηγ.), τὸ τερματίζον τὴν τρόπιν τοῦ πλοίυ πρὸς τὴν πρύμνην κυρτὸν ξύλον.
ÉTAMER, ρ. γανόνω.
ÉTAMEUR, γανωτής.
ÉTAMINE, ὕφασμα λεπτὸν καὶ ἀραιόν. §. ψιλὸν κόσκινον ἢ σραγγιστῆρι. §. (βτν.) ὁ στήμων ἢ ἡ σαμὶν (τὸ ἄῤῥεν) τῶν ἀνθέων.
ÉTAMINÉ, ÉE, (βτν.) ὁ ἔχων étamine.
ÉTAMINIER, ὁ κατασκευάζων étamines.
ÉTAMOIR, ἐργαλ. (ὑπαγωγεὺς) τοῦ σιδηρουργοῦ.
ÉTAMPAGE, τὸ ούσ. τοῦ ÉTAMPER.
ÉTAMPE, θ. τύπος τῶν σιδηρουργῶν κλπ.
ÉTAMPER, ρ. (τεχν.) σχηματίζω διὰ τοῦ étampe διάφορα ἀνάγλυφα κοσμήματα ἐπὶ μεταλλίνων σκευῶν. §. (ἰδιαιτ.) κάμνω τὰς 8 τρύπας (εἰς τὸ πέταλον).
ÉTAMPEUR, ὁ ἐργαζόμενος τὸ étampage.
ÉTAMPURE, θ. ἡ τρύπα τοῦ πετάλου. §. (ἐν γέν.) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ étampage.
ÉTAMURE, θ. καλάγι (διὰ γάνωμα).
ÉTANCHEMENT, τὸ ούσ. τοῦ-
ÉTANCHER, ρ. σταματῶ τὸν ῥοῦν ὑγροῦ. §. καταπαύω (τὴν δίψαν).
ÉTANCHOIR, ἐργαλεῖον (μαχαιροειδὲς) τοῦ βαρελλοποιοῦ πρὸς στούππωμα τῶν χαραγμάδων.
ÉTANÇON, στύλωμα ξύλινον (τοίχου ὑποσκαπτομένου).
ÉTANÇONNER, ρ στυλόνω μὲ étançons.
ÉTANG, νερὸν ἀκίνητον, λίμνη τεχνητὴ, ἰχθυοτροφεῖον.
ÉTANGUE, θ. εἶδος μεγάλης λαβίδος χρησιμευούσης εἰς τὰ νομισματοκοπεῖα.
ÉTAPE, σαθμὸς πρὸς τροφοδοσίαν τῶν στρατ. §. ἄκμων τοῦ καρφοποιοῦ.
ÉTAPIER, ὁ ἐπὶ τῆς κατὰ σταθμοὺς τροφοδοσίας τῶν στρατ.
ÉTARQUER, ρ. (ναυτ.), ὑψόνω (τεντόνω) ὅσον ἐνδέχεται τὸ ἱστίον.
ÉTAT, στάσις, κατάσασις. §. ἐπάγγελμα. §. πίναξ καταστατικὸς, κατάλογος. §. κράτος, ἐπικράτεια. ||. état-major, οἱ ἐπιτελεῖς (στρατεύμ.). ||. faire — de, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαί τι ἢ μελετῶ νά..
ÉTAU, ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου κρατεῖ σφιγμένον ὁ τεχνίτης τὸ ἐργόχειρόν του.
ÉTAYEMENT, τὸ ούσ. τοῦ-
ÉTAYER, ρ. στυλόνω.
ÉTÉ, τὸ θέρος, τὸ καλοκαῖρι.
ÉTEIGNOIR, κηροσβύστης. §. εἶδος ἀμανίτου.
ÉTEINDRE, ρ. σβύνω (κυρ. καὶ μτφορ.).
ÉTENDAGE, μέρος ὅπου σεγνόνυν τὸ χαρτὶ κτλ.
ÉTENDARD, σημαία (ἱππικοῦ).
ÉTENDELLE, θ. σακκὶ ὅπου πατοῦνται κοπανισθέντες οἱ ἐλαιοφόροι σπόροι. §. τὸ μέρος ὅπου ἁπλόνονται τὰ δέρματα (τὰ ὑαλικὰ κλπ.).
ÉTENDOIR, ἐργαλεῖον πρὸς ἅπλωμα τοῦ στεγνυμένου χαρτίου ϗ ὁ τόπος ὅπου.
ÉTENDRE, ρ. ἐκτείνω, τεντόνω. (ἐξ)ἁπλόνω.
ÉTENDUE, θ. ἔκτασις.
ÉTERNEL, ELLE, (ϗ ἐπίρ.) -EMENT, αἰώνιος. §. (ὡς ούσ.) ὁ θεός. 2) (θ.) ἀείζωον (ἄνθος).
ÉTERNISER, ρ. διαιωνίζω.
ÉTERNITÉ, θ. αἰωνιότης.
ÉTERNUEMENT, πταρμὸς, πτάρμισμα.
ÉTERNUER, ρ. πταρμίζομαι.
ÉTERSILLON, ἐσφαλμ. ἀντὶ ÉTRÉSILLON.
ÉTÉSIENS, ἐπίθ. πλθ. οἱ ἐτησίαι (ἄνεμοι).
ÉTÊTEMENT, τὸ ούσ. τοῦ-
ÉTÊTER, ρ. κορυφοτομῶ (δένδρον), κόπτω τὸ κεφάλιον καρφίου ἢ καρφίδος.
ÉTÊTEUR, ὁ κόπτων τὰ κεφάλια τῶν ἁλιευομένων γάδων.
ÉTEUF, σφαῖρα (παιγν.).
ÉTEULE, θ. καλάμη (σίτου κτλ.).
ÉTHER, ὁ αἰθήρ.
ÉTHÉRÉ, ÉE, αἰθέριος.
ÉTHIQUE, θ. ἡ ἠθική.
ETHNOGRAPHE, -GRAPHIE, -GRAPHIQUE, ἐθνογράφος, -γραφία, -γραφικός.
ÉTHOPÉE, θ. ἠθοποιία.
ÉTIAGE, τὸ κατώτατον σημεῖον τῆς καταβάσεως τῶν ὑδάτων ποταμοῦ.
ÉTIER, τὸ αὐλάκι δι' οὗ εἰσρέει ἡ θάλασσα εἰς στομαλίμνην.
ÉTINCELER (διπλασιάζεται τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. σπινθηρο-(ἀκτινο)βολῶ.
ÉTINCELLE, θ. σπινθὴρ, σπίθα.
ÉTINCELLEMENT, θ. σπινθηροβολία, ἀκτινοβολία.
ÉTIOLEMENT, τὸ ούσ. τοῦ-
ÉTIOLER (S'—), ρ. (τὸ φυτὸν) φθίνει (κατσιάζει) δι' ἔλλειψιν φωτός.
ÉTIQUE, ἐπιθ. ἐκτικός. ἰσχνὸς ὑπὸ καχεξίας.
ÉTIQUETER (τὸ E τῆς παραληγ. τρέπεται εἰς È πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. σημαδεύω δι' ἐπιγραφῆς.
ÉTIQUETTE, θ. σημεῖον ἢ σημάδευμα ἔγγραφον. §. τὰ ἔθιμα (ἡ τάξις) τῆς αὐλῆς.
ÉTIRAGE, τράβηγμα τοῦ σύρματος.
ÉTIRE, θ. τὸ ξέστρον τοῦ βυρσοδέψου.
ÉTIRER, ρ. τραβῶν τεντόνω (δέρματα). σύρω σιδηροῦν (ϗλ.) σύρμα.
ÉTIREUR, ὁ σύρων τὸ σύρμα.
ÉTISIE, θ. 'κτικιὸν, φθίσις.
ÉTOC, κούτσουρον δένδρου ὑψηλοκομμένου.
ÉTOFFE, θ. ὕφασμα. §. ὑλικὸν, ὕλη.
ÉTOFFER, ρ. βάλλω τὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα ὑφάσματος. ἐνδύω. στρώνω.
ÉTOILE, θ. ἀστὴρ, ἄστρον. §. τύχη, μοῖρα. §. σταυρὸς, (ὄστρ.).

Étoilé, ée, ἀστερόεις. ἀστεροειδῶς πεποικιλμένος, κατάστερος.
Étoilement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Étoiler (s'—), ῥ. ῥαγίζομαι ἀστεροειδῶς.
Étole, θ. ὀράριον ἢ πε(ρι)τραχήλιον.
Étonnant, e, (καὶ ἐπίῤ.) -amment, ἐκπληκτικὸς, παράδοξος.
Étonnement, θάμβος, ἔκπληξις.
Étonner, ῥ. ἐκπλήττω (καὶ μσ.) -ομαι, ἀπορῶ.
Étouffade, θ. = Estouffade.
Étouffage, πνίξιμον τῶν ἐντὸς τῶν κουκκουλίων χρυσαλλίδων (ἵνα μὴ τὰ τρυπήσωσι).
Étouffant, e, προξενῶν πνιγμὸν, πνιγηρός.
Étouffement, πνιγμὸς, δύσπνοια.
Étouffer, ῥ. πνίγω,-ομαι, σκάνω. §. (μτφορ.) κατασιγάζω.
Étouffoir, σκεῦος πρὸς ἐναπόσβεσιν (πνιγμὸν) ἀνθράκων. §. ὕφασμα σβύνον τὴν φωνὴν (μσσ. ὀργάνου).
Étoupade, θ. στουππὶ μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ πρὸς ἐπίδεσιν πληγῆς.
Étoupage, τὸ οὐσ. τοῦ Étouper.
Étoupe, θ. στουπί.
Étouper, ῥ. στυππόνω (μὲ στυππί).
Étouperie, θ. ὕφασμα στούππινον, χονδρόπανον. §. (ναυτ.) τὸ μέρος ὅπου ἀποτίθενται τὰ ξεφτίσματα τῶν παλαιῶν σχοινίων.
Étoupeux, euse, γεμάτος στυππί.
Étoupière, θ. ὕφασμα στούππινον. §. γυνὴ ξεφτίζουσα παλαιόσχοινα.
Étoupille, θ. φτίλι πυροβόλου.
Étoupiller, ῥ. βάλλω φτίλι εἰς τὸ πυροβόλον.
Étoupillon, ὑποκορ. τοῦ Étoupille.
Étoupin, = Estoupin.
Étourdeau, νέον καπῶνι.
Étourderie, θ. κίνημα ἀστόχαστον, τρέλλα.
Étourdi, e, (καὶ ἐπίῤ.) -iment, ἀστόχαστος, ἀκατάστατος, ἀπερίσκεπτος. ||. à l'étourdie, ἀπερισκέπτως.
Étourdir, ῥ. παραζαλίζω. §. (μτνμ.) 'μουδιάζω (τὸν πόνον), διασκεδάζω.
Étourdissant, e, παραζαλιστικὸς, βαρύκροτος. ἐκπληκτικός.
Étourdissement, (παρα)ζάλη.
Étourneau, ψαρῶνι, 'μαυροπούλι, (πτν.). §. (μτφορ.) ἀκατάστατος (ἀπερίσκεπτος) ἄνθρωπος.
Étrange (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. παράδοξος.
Étranger, ῥ. φυγαδεύω.
Étranger, ère, ξένος. ἀλλοδαπός. ||. (οὐσ.) ἡ ἀλλοδαπή.
Étrangeté, θ. τὸ παράδοξον (τοῦ πράγματος).
Étranglement, πνιγμὸς (ἀπὸ σφίγξιμον τοῦ λαιμοῦ). §. στένωσις (πόρου τινὸς τοῦ σώματος).
Étrangler, ῥ. πνίγω (σφίγγων τὸν λαιμὸν), (ἀπ)ἄγχω. §. (μτνμ.) στενεύω πολλὰ, συσφίγγω.
Étrangloir, (ναυτ.), τὸ κρατητήριον τῆς ἁλύσεως τῆς ἀγκύρας. §. σχοινία χρησιμεύοντα πρὸς ἀναστολὴν τῶν ἱστίων.
Étranglure, θ. ζάρωμα τῆς ἐρέας.
Étranguillon, κυνάγχη ἵππου κτλ.
Étrape, θ. δρεπάνιον καλαμητόμον.
Étraper, ῥ. θερίζω τὴν καλάμην.
Étrasse, θ. = Estrasse.
Étrave, θ. τὸ στραβόξυλον τὸ σχηματίζον τὴν πρῶραν.
Être, ῥ. εἰμὶ, εἶμαι. ||. (ἐνάρθρ. ὡς οὐσ.) τὸ εἶναι ἢ τὸ ὄν. ||. (πλθ.) τὰ κατατόπια (οἰκίας).
Étrécir, ῥ. στενεύω.
Étrécissement, στένευμα.
Étreignoir, ἀγκτὴρ (συνοχεὺς) τῶν λεπτουργῶν.
Étrein, ἡ κοίτη τῶν ἵππων.
Étreindre, ῥ. σφίγγω (δυνατά).
Étreinte, θ. σφίγξιμον. σφικταγκάλιασμα.
Étrenne, θ. δῶρον τὴν πρωτοχρονιὰν, ἀγιβασιλειάτικον. §. πρώτη χρῆσις ἢ πώλησις, (T.) σεφτές.
Étrenner, ῥ. δίδω ἀγιβασιλειάτικα ἢ κάμνω σεφτέν.
Étrépage, τὸ οὐσ. τοῦ Étréper.
Étrèpe, θ. νεατὴ (γῆ). §. εἶδος ἀξιναρίου.
Étréper, ῥ. ἀφαιρῶ σκάπτων τὴν ἐπιφάνειαν ἀγροῦ.
Étresillon, ξύλον διὰ στύλωμα χώματος ἢ τοίχου. §. ἔρεισμα μεταλλείου.
Étresillonner, ῥ. στυλόνω χῶμα ἢ τοῖχον.
Étricage, τὸ οὐσ. τοῦ Étriquer.
Étricher, ῥ. τρίβω τὰς χορδὰς μὲ τρίχας βρεγμένας.
Étrier, ἀναβολεὺς (τοῦ ἐφιππείου), ζεγγὶ (T.).
Étrière, θ. τὸ λωρὶ ὅπου προσδένονται οἱ ἀναβολεῖς ἵνα μὴ κρέμωνται.
Étrille, θ. ξυστρὶ (διὰ τοὺς ἵππους).
Étriller, ῥ. ξυστρίζω (τὸν ἵππον).
Étriper, ῥ. ξεκοιλιάζω.
Étriquer, ῥ. συναρμόζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.), κοντὸς καὶ στενὸς, κολοβός.
Étrivière, θ. τὸ λωρὶ τοῦ ζεγγίου. §. (πλθ.) ξυλιαὶς, καμτσικιαίς.
Étroit, e, (ᾧ ἐπίῤ.) -ement, στενός. στενόχωρος. §. (μτνμ.) ἀκριβής. ||. être à l'—, στενοχωροῦμαι.
Étron, (χυδ.), κουράδα.
Étronçonner, ῥ. κόπτω (τὸ δένδρον) μέχρι τοῦ στελέχους.
Étude, θ. σπουδή. μελέτη. ἐπιτήδευσις. §. σχέδιον ζωγράφου, δοκίμιον. §. γραφεῖον συμβολαιογράφου ἢ δικηγόρου.
Étudiant, μαθητὴς, φοιτητής.
Étudier, ῥ. σπουδάζω, μελετῶ. ||. s'—, ἐπιτηδεύομαι. φιλοτιμοῦμαι.
Étui, κουτί. θήκη.
Étuve, θ. λουτρὸν (ὅπου ἱδρόνουν). φοῦρνος (διὰ στέγνωμα).
Étuvée, θ. στουφάτον, εἶδ. φαγητοῦ.
Étuvement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Étuver, ῥ. πλύνω ἐλαφρὰ (πληγήν).
Étuviste, λουτράρης ἔχων étuve.
Etymologie, -logique, -logiste, ἐτυμολογία, -λογικὸς, -λόγος.
Eucharistie, θ. εὐχαριστία, ἡ θεία λειτουργία.
Eucharistique, ἐπιθ. ὁ τῆς εὐχαριστίας (τῆς λειτουργίας).
Eucologue, εὐχολόγιον.
Eunuque, εὐνοῦχος.

Euphémisme, εὐφημισμὸς, (ῥτρ.).
Euphonie, θ. εὐφωνία.
Euphonique, ὁ πρὸς εὐφωνίαν.
Européen, enne, Εὐρωπαῖος.
Eustache, μαχαῖρι πρόστυχον.
Eux, πλθ. ἀρσ. τῆς ἀντνμ. Lui.
Évaquant, e, κενωτικός.
Évaquateur, trice, ὁ συντελῶν πρὸς κένωσιν.
Évaquation, θ. κένωσις.
Évaquer, ῥ. κενόνω, ἀδειάζω.
Évader (s'—), ῥ. δραπετεύω.
Évagation, θ. ῥεμβασμός (τοῦ νοός).
Évaluation, θ. ἐκτίμησις.
Évaluer, ῥ. ἐκτιμῶ.
Évangélique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. εὐαγγελικός.
Évangéliser, ῥ. κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον, εὐαγγελίζομαι.
Évangéliste, εὐαγγελιστής.
Évangile, τὸ Εὐαγγέλιον.
Évanouir (s'—), ῥ. λειποθυμῶ. §. ἐκλείπω.
Évanouissement, λειποθυμία.
Évaporation, θ. ἐξάτμισις (ὑγροῦ). §. κουφότης (νοός).
Évaporatoire, ἐπιθ. ἐξατμιστικός.
Évaporer, ῥ. ἐξατμίζω (καὶ μσ.) -ομαι, ξεθυμαίνω. §. (μτφορ.) ξεμυαλίζομαι.
Évasement, ἀναστόμωσις (σωλῆνος κτλ.).
Évaser, ῥ. ἀνοίγω πλειότερον (κάμνω εὐρυχωρότερον) τὸ στόμιον σωλῆνος κτλ.
Évasif, ive, ὁ πρὸς ὑπεκφυγήν.
Évasion, θ. δραπέτευσις.
Évasivement, ἐπιῤ. πρὸς ὑπεκφυγήν.
Évasure, θ. στόμιον σκεύους.
Évêché, ἐπισκοπή.
Éveil, εἴδησις οὐσιώδης.
Éveiller, ῥ. ἐξυπνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Éveillure, θ. χάραγμα μυλολίθου.
Événement, συμβάν. §. ἔκβασις.
Évent, χάλασμα (ξεθύμασμα) τροφίμων ἢ ποτῶν. §. τρύπα πρὸς διέξοδον τοῦ ἀέρος. §. ἀέρισμα.
Éventage, τὸ οὐσ. τοῦ Éventer.
Éventail, ῥιπίδιον, ἀνεμιστῆρι.
Éventailliste, ὁ κατασκευάζων ἀνεμιστήρια.
Éventaire, δίσκος πλεκτὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου φέρουν αἱ ὀπωροπώλιδες κλπ. ὅσα πωλοῦν.
Éventer, ῥ. ἀνεμίζω. ἀερίζω. §. ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω. §. s'—, ξεθυμαίνω, χαλνῶ. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ξεμυαλισμένος.
Éventoir, ἀνεμιστῆρι (τοῦ μαγειρείου).
Éventouse, θ. πνευστὴρ κλιβάνου.
Éventrer, ῥ. ξεκοιλιάζω. §. (ναυτ.) σχίζω τὸ πανὶ ἵνα μὴ συντριβῇ τὸ κατάρτι.
Éventualité, θ. τὸ τυχαῖον (ἐνδεχόμενον) συμβάντος.
Éventuel, elle, (ϗ ἐπίῤ.) -ellement, τυχαῖος.
Éventure, θ. ῥάγισμα τοῦ σωλῆνος πυροβόλου.
Évêque, ἐπίσκοπος.
Éverdillonner, ῥ. (οἰκ.), ἐξυπνῶ, διεγείρω.
Éverdumer, ῥ. (μαγειρ.), πρασινίζω τὸν ζωμόν.
Éversif, ive, ἀνατρεπτικός.
Éversion, θ. ἀνατροπὴ, καταστροφή.
Évertuer (s'—), ῥ. προσπαθῶ, φιλοτιμοῦμαι.
Éviction, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Évincer.
Évidemment, ἐπίῤ. προφανῶς, ἐναργῶς.
Évidence, θ. τὸ προφανὲς (τοῦ πράγμ.), ἐνάργεια.
Évident, e, ἐναργὴς, προφανὴς, πρόδηλος.
Évider, ῥ. κοιλαίνω, σκάπτω, (κοιν.) 'παίρνω (μὲ τὸ ψαλίδι κτλ.).
Évidoir, ἐργαλεῖον (γλυφὶς) τοῦ τεχνίτου τῶν ἐμπνευστῶν ὀργάνων.
Évier, ῥ. νεροχύτης (μαγειρείȣ).
Évincer, ῥ. ἐκβάλλω δικαστικῶς τῆς κατοχῆς.
Évirilation, θ. (διδακτ.), εὐνουχισμός.
Éviscération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
Éviscérer, ῥ. (διδακτ.), ἐξεντερίζω.
Évitable, ἐπιθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ.
Évitage καὶ
Évitement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Éviter, ῥ. ἀποφεύγω. §. (ναυτ.) ἀλλάζω τὴν θέσιν τοῦ ἀραγμένου πλοίου (κατὰ τὸν ἄνεμον ἢ τὸ ῥεῦμα).
Évocation, θ. ἐπίκλησις. §. ἀνάκλησις (ψυχῆς ἀπὸ τὸν ᾅδην). §. (Νμ.) παραπομπὴ τῆς δίκης (εἰς ἄλλο δικαστήριον).
Évocatoire, ἐπίθ. (Νμ.) ὁ πρὸς παραπομπὴν τῆς δίκης.
Évolution, θ. ἐξελιγμὸς (στρατεύμ.).
Évoquer, ῥ. ἐπικαλοῦμαι. §. ἀνακαλῶ (ψυχὴν νεκροῦ δι' ἐπῳδῶν). §. (Νμ.) παραπέμπω τὴν δίκην εἰς ἄλλο δικαστήριον.
Évulsif, ive, ὁ χρησιμεύων πρὸς
Évulsion, θ. (ἀνατομ.), ἀνάσπασις.
Ex, (πρόθ.), πρῴην.
Exact, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἀκριβής.
Exacteur, ὁ πράττων-
Exaction, θ. παράνομος (καταθλιπτικὴ) φορολογία.
Exactitude, θ. ἀκρίβεια.
Exagérateur, trice, ὁ ἐκκλίνων εἰς ὑπερβολάς.
Exagératif, ive, ὁ περιέχων ὑπερβολάς
Exagération, θ. ὑπερβολὴ (περὶ τὰς ἐκφράσεις).
Exagérer, ῥ. ἐκκλίνω εἰς ὑπερβολὰς, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον, μεγαλοποιῶ ὑπὲρ τὸ δέον.
Exaltable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἐνθουσιασμοῦ.
Exaltation, θ. ὕψωσις. §. ἐνθουσιασμός.
Exalter, ῥ. ἀνυψῶ. §. ἐνθουσιάζω. ἀναπτερόνω. §. ὑπερεκθειάζω.
Examen, ἐξέτασις.
Examinateur, ἐξεταστής.
Examiner, ῥ. ἐξετάζω. §. παρατηρῶ μὲ περιέργειαν.
Exanimation, θ. (παθολογ.), ξεψύχησμα, θάνατος (ἀληθὴς ἢ νομιζόμενος).
Exanthémateux, euse καὶ
Exanthématique, ἐπίθ. ἐξανθηματικός.
Exanthème, ἐξάνθημα.
Exaspération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Exaspérer, ῥ. ἐρεθίζω καθ' ὑ-

περβολὴν, φέρω εἰς ἀδημονίαν, ἐκτραχύνω.
Exaucer (τὸ c πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** τρέπεται εἰς ç), ῥ. ἐπακούω, εἰσακούω.
Excavation, θ. ἀνασκαφή. §. ὄρυγμα.
Excaver, ῥ. ἀνασκάπτω.
Excédant, **e**, ὁ περισσεύων. §. πληκτικώτατος.
Excéder, ῥ. ὑπερβαίνω τὸ μέτρον (τὸ ποσόν). ἐξέχω. §. κατακουράζω (καὶ μσ.)-ομαι, ἀποκάμνω.
Excellemment, ἐπίῤ. ἄριστα, ἐξαίρετα.
Excellence, θ. τὸ ἐξέχον (τὸ ἄριστον) τοῦ πράγματος. ‖. par —, κατ' ἐξοχήν. §. (ὡς τίτλ.) ἐξοχότης.
Excellent, **e**, ἔξοχος, ἐξαίρετος, ἄριστος.
Excellentissime, ἐπίθ. ὑπερέξοχος.
Exceller, ῥ. ἐξέχω, ὑπερέχω, διαπρέπω.
Exentricité, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Exentrique (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. ἔκκεντρος. §. (μτφορ.) ἀλλόκοτος, παράδοξος.
Excepté, (πρόθ.), ἐκτὸς, πλήν.
Excepter, ῥ. ἐξαιρῶ.
Exception, θ. ἐξαίρεσις. §. (Νμ.) ἔνστασις.
Exceptionnel, **elle**, ἐξαιρετικός.
Excès, ὑπερβολή. §. ἀκολασία. §. βιαιοπραγία.
Excessif, **ive**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ivement**, ὑπερβολικός.
Exciper, ῥ. (Νμ.), προτείνω ἔνστασιν.
Excise, ὁ ἐπὶ τοῦ ζύθȣ φόρος (εἰς τὴν Ἀγγλ.) καὶ τὸ γραφεῖον ὅπου εἰσπράττεται.
Exciser, ῥ. (χειρουργ.), ἐκτέμνω.
Excision, θ. (χειρουργ.), ἐκτομὴ (ἀκροχορδόνος κτλ.).
Excitabilité, θ. τὸ εὐερέθιστον.
Excitant, **e** καὶ
Excitateur, **trice** καὶ
Excitatif, **ive**, διεγερτικός.
Excitation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Exciter, ῥ. διεγείρω, παρορμῶ, (ὑπο)κινῶ.
Exclamation, θ. ἀναφώνησις.
Exclamativement, ἐπίῤ. δι' ἀναφωνήσεως.
Exclamatoire, ἐπίθ. ὁ πρὸς ἀναφώνησιν.
Exclure (exclus, excluais, exclurai, exclu), ῥ. ἀποκλείω, ἀπομακρύνω.
Exclusif, **ive**, ἀποκλειστικός.
Exclusion, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Exclure**.
Exclusivement, ἐπίῤ. ἀποκλειστικῶς, κατ' ἐξαίρεσιν. §. ἐξαιρουμένȣ (τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος).
Excommunication, θ. ἀφορισμός.
Excommunier, ῥ. ἀφορίζω.
Excoriation, θ. ξέγδαρμα.
Excorier, ῥ. ξεγδέρνω.
Excrément, περίττωμα.
Excréteur, ὁ συντελῶν πρὸς-
Excrétion, θ. ἔκκρισις (περιττωμάτων). §. (πλθ.) περιττώματα.
Excroissance, θ. ὑπερσάρκωμα.
Excursion, θ. ἐκδρομή. ἐπιδρομή. §. παρεκβολὴ, παρέκβασις.
Excusable, ἐπιθ. συγγνωστὸς, συγχωρητέος.
Excuse, θ. (παραίτησις) συγγνώμης, δικαιολόγημα.
Excuser, ῥ. συγχωρῶ. ‖. tenez-moi pour excusé, ἔχε με παρῃτημένον.
Exeat (Λτν.), ἐξιτέον, ἄδεια πρὸς ἔξοδον.
Exécrable (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ., ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος.
Exécration, θ. ἀποστροφή. §. ἀρά.
Exercer, ῥ. ἀποστρέφομαι.
Exécutable, ἐπίθ. ἐκτελεστός.
Exécutant, μουσικὸς συμψάλλων.
Exécuter, ῥ. ἐκτελῶ. §. (μȣσ.) παίζω (ὄργανον ἢ σκοπόν). §. (Νμ.) κάμνω κατάσχεσιν. §. θανατόνω (κατάδικον). §. S'—, ὑποκύπτω.
Exécuteur, **trice**, ἐκτελεστής. §. δήμιος.
Exécutif, **ive**, ἐκτελεστικός.
Exécution, θ. ἐκτέλεσις. §. θανάτωμα (καταδίκου).
Exécutoire, ἐπιθ. ὁ χορηγῶν δικαίωμα ἐκτελέσεως.
Epemplaire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. παραδειγματικός. 2) (οὐσ.) ὑπόδειγμα. §. ἀντίτυπον.
Exemplarité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ **Exemplaire**.
Exemple, παράδειγμα. §. (θ.) ὑπογραμμὸς, ἐπιτήδειγμή.
Exempt, **e**, ἐξῃρημένος ἀπὸ, μὴ ὑποκείμενος εἰς. 2) (οὐσ.) ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.
Exempter, ῥ. ἐξαιρῶ. ἀπαλλάττω.
Exemption, θ. ἄδεια (κατ' ἐξαίρεσιν).
Exequatur (Λτν.), ἄδεια πρὸς ἐκτέλεσιν.
Exercer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** εἰς ç), ῥ. ἐξασκῶ. §. ἐνεργῶ, πράττω, μετέρχομαι.
Exercice, ἐξάσκησις. (σρατ.) γυμνάσιον. §. πρᾶξις.
Exergue, τὸ κάτωθεν τοῦ νομίσματος διάστημα διὰ τὸ ἔτος κτλ., ἔξεργον.
Exfoliatif, **ive**, ὁ συντελῶν πρὸς-
Exfoliation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Exfolier, ῥ. ῥίπτω (ȣ͂ μσ. πίπτω) ἐν εἴδει φύλλων ἢ λεπίδων.
Exhalaison, θ. ἀποφορὰ, ἀναθυμίασις.
Exhaler, ῥ. ἀναδίδω ἀτμὸν (ἀποφορὰν κτλ.). ‖. S'—, ξεθυμαίνω, ἐξατμίζομαι.
Exhaussement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Exhausser, ῥ. σηκόνω ὑψηλότερα, ὑψόνω.
Exhérédation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Exhéréder, ῥ. ἀποκληρόνω.
Exhiber, ῥ. ἐμφανίζω (ἔγγραφον) ἐπὶ δικαστηρίου.
Exhibition, τὸ οὐσ. τοῦ **Exhiber**.
Exhortation, θ. προτροπή.
Exhorter, ῥ. προτρέπω, παρορμῶ.
Exhumation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Exhumer, ῥ. ξεχόνω, ξεθάπτω.
Exigeant, **e**, (πολλὰ) ἀπαιτητικός.
Exigence, θ. ἀπαίτησις. §. ἀνάγκη.
Exiger, ῥ. ἀπαιτῶ.
Exigibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Exigible, ἐπιθ. ἀπαιτήσιμος.
Exigu, **uë**, μικρότατος, γλίσχρος.
Exiguité, θ. σμικρότης, γλισχρότης.
Exil, ἐξορία.

Exiler, ῥ. ἐξορίζω.
Exilité, θ. λεπτότης, ἰσχνότης.
Exillon, τὸ κινητὸν μέρος τοῦ μύλου.
Existant, e, ὑπάρχων, ὑφεστώς.
Existence, θ. ἡ ὕπαρξις, τὸ εἶναι.
Exister, ῥ. ὑπάρχω, ὑφίσταμαι.
Exode, ἡ Ἔξοδος, τὸ β'. βιβλ. τῆς Πεντατεύχου.
Exombilication, θ. καὶ (ἰατρ.)
Exomphale, ἐξομφάλωσις, ὀμφαλοκήλη.
Exonération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Exonérer, ῥ. ἀνακουφίζω, ἀποφορτίζω.
Exorable, ἐπιθ. ἐξιλεώσιμος, εὐδυσώπητος.
Exorbitant, e, (καὶ ἐπίῤ.) -amment, ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος.
Exorciser, ῥ. ἐξορκίζω.
Exorcisme, ἐξορκισμός.
Exorciste, ἐξορκιστής.
Exorde, προοίμιον (κυρ. καὶ μτφορ.).
Exostose, θ. (χειρουργ.), ἐξόστωσις.
Exostoser (s'—), ῥ. πάσχω ἐξόστωσιν.
Exotique, ἐπιθ. ἔξωθεν (ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς) φερόμενος, μὴ ἐντόπιος.
Expansibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Expansible, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἐκτάσεως.
Expansif, ive, ἐπιδεκτικὸς διαχύσεως.
Expansion, θ. ἡ ἀφ' ἑαυτῶν ἔκτασις (ἀνάπτυξις) τῶν σωμάτων. §. (μτνμ.) διάχυσις (αἰσθημάτων).
Expatriation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Expatrier, ῥ. ξενιτεύω (καὶ μσ.) -ομαι.
Expectant, e, ὁ προσδοκῶν (ἀπεκδεχόμενός) τι, ἔφεδρος.
Expectatif, ive, ὁ χορηγῶν δικαίωμα ἀπεκδοχῆς. §. (οὐσ. θ.) ἀπεκδοχὴ, προσδοκία.
Expectorant, e, ὁ εὐκολύνων τήν-
Expectoration, θ. ἀποφλεγμάτωσις.
Expectorer, ῥ. ἐκβάλλω (ἐκπτύω) φλέγματα.
Expédient, μέσον (τρόπος) πρὸς εὐδοκίμησιν ὑποθέσεως.
Expédier, ῥ. ξεκινῶ (πεζοδρόμον πραγματείας κτλ.) §. διεκπεραιῶ ὑπόθεσιν ἢ ἔγγραφον. §. (ἐν γένει) τελειόνω (διὰ τάχους).
Expéditeur, ὁ ἀποςέλλων πραγματείας.
Expéditif, ive, ὁ ξεκινῶν (ἀποςέλλων) ταχέως.
Expédition, θ. ἀποστολή. ξεκίνημα. §. ἐκςράτευσις, -ςρατεία. §. διεκπεραίωσις (ἐγγράφȣ ἢ ὑποθέσεως).
Expéditionnaire, ἐπίθ. ὁ ξεκινῶν (ἀποστέλλων). §. διεκπεραιωτὴς (γραφείου).
Expérience, θ. πεῖρα, ἐμπειρία. §. πείραμα.
Expérimental, e, ὁ διὰ τῆς πείρας, πειραματικός.
Expérimentalement, ἐπίῤ. πειραματικῶς.
Expérimentaliste, ὁ κάμνων πειράματα (φυσικῆς).
Expérimentateur, trice, ὁ ἐνεργῶν πειραματικῶς.
Expérimentation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Expérimenter, ῥ. βεβαιῶ διὰ τῆς πείρας. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἔμπειρος.
Expert, e, ἔμπειρος (τέχνης), ἐμπειρογνώμων, πραγματογνώμων.
Expertise, θ. ἡ διὰ πραγματογνωμόνων ἐξέτασις καὶ ἡ ἔκθεσις αὐτῶν.
Expiation, θ. ἐξάλειψις ἁμαρτήματος, ἱλασμός.
Expiatoire, ἐπιθ. ὁ πρὸς ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν τελούμενος, ἱλαςήριος.
Expier, ῥ. ἐξαλείφω ἁμάρτημα.
Expilation, θ. (Νμ.), διαφόρησις κληρονομίας σχολαζούσης.
Expiration, θ. ἐκπνοή. §. (μτνμ.) συμπλήρωσις προθεσμίας.
Expirer, ῥ. ἐκπνέω, ξεψυχῶ. §. (μτνμ.) ἐκλείπω. (ἐπὶ χρόνου) συμπληροῦμαι, τελειόνω.
Explétif, ive, (γρμτ.), παραπληρωματικός.
Explicable, ἐξηγήσιμος.
Explicateur, ἐξηγητής.
Explicatif, ive, ἐξηγητικός.
Explication, θ. ἐξήγησις. διασάφησις, ἑρμηνεία.
Explicite, ἐπιθ. σαφὴς, ῥητός.
Explicitement, ἐπίῤ. διαῤῥήδην, σαφῶς, ῥητῶς.
Expliquer, ῥ. ἐξηγῶ. ||. s'—, ἐκφράζομαι (διαῤῥήδην)
Exploit, κατόρθωμα, ἀνδραγάθημα, ἆθλος. §. (δικνμ.) κλῆσις.
Exploitable, ἐπίθ. καλλιεργήσιμος. μεταλλεύσιμος (κυρ. καὶ μτφορ.).
Exploitation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Exploiter, ῥ. καλλιεργῶ γαίας (κτλ.), μεταλλεύω (κυρ. καὶ μτφορ.), ἐκκαρποῦμαι. §. (δικνμ.) κλητεύω.
Explorateur, κατοπτὴρ, διερευνητής.
Exploration, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Explorer, ῥ. διερευνῶ, κατοπτεύω.
Explosion, θ. ἡ μετὰ κρότου ἔκρηξις.
Expoliation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Expolier, ῥ. (κηπουρ.), κόπτω τὰ ξηρὰ μέρη τοῦ φυτοῦ.
Exportation, θ. ἐξαγωγὴ (προϊόντων).
Exporter, ῥ. κάμνω ἐξαγωγὴν (τῶν προϊόντων).
Exposé, ἔκθεσις (συμβάντος).
Exposer, ῥ. ἐκθέτω (πρὸς θέαν ἢ εἰς κίνδυνον).
Exposition, θ. ἔκθεσις.
Exprès, esse, διαῤῥήδην ἐκφρασμένος, ῥητός. 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἐπίτηδες ἀπεςαλμένος. 3) (ὡς ἐπίῤ.) ἐπιταυτοῦ, ἐπίτηδες.
Expressément, ἐπίῤ. ῥητῶς.
Expressif, ive, (ϗ ἐπίῤ.) -ement, ἐμφαντικός.
Expression, θ. ἔκθλιψις τοῦ χυμοῦ, ςράγγισμα. 2) ἔκφρασις.
Exprimable, ἐπιθ. τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ.
Exprimer, ῥ. ἐκθλίβω (τὸν χυμὸν), στραγγίζω. 2) ἐκφράζω.
Expropriation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Exproprier, ῥ. στερῶ (ἀφαιρῶ) τὴν ἰδιοκτησίαν.
Expuition, θ. ἔκπτυσις.
Expulser, ῥ. ἐκβάλλω τῆς θέσεως, ἐξωθῶ.
Expulsif, ive, (χειρȣργ.), ὁ συντελῶν πρὸς-
Expulsion, θ. ἔξωσις ἀπὸ τῆς θέσεως), ἔκπτωσις. (χειρȣργ.) ἔκκρισις (χυμῶν).
Exquis, ise, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος.
Exsangue, ἐπίθ. ἔξαιμος.
Exsiccation, θ. (χημ.) ἐκξήρανσις.

Exsuccation, θ. ἐκχύμωσις.
Exsuccion, θ. ἐκμύζησις.
Exsudation, θ. (ἰατρ.), ἵδρωμα.
Exstase, θ. ἔκστασις.
Extasier (s'—), ῥ. ἐξίσταμαι, ὑπερθαυμάζω.
Exstatique, ἐπίθ. ὁ μετ' ἐκστάσεως.
Extenseur, ἐπιθ. (μῦς) συντελῶν πρὸς ἔκτασιν.
Extensibilité, θ. τὸ ἐκτατὸν (τῶν σωμ.).
Extensible, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἐκτάσεως, ἐκτατός.
Extensif, ive, ὁ πρὸς ἔκτασιν.
Extention, θ. ἔκτασις, τέντωμα. §. διασάφησις.
Exténuation, θ. ἀποκαμωμός. §. ἐλάττωσις.
Exténuer, ῥ. κάμνω τινὰ νὰ ἀπαυδήσῃ (νὰ ἀποκάμῃ). §. (μτφορ.) σμικρύνω ἐπ' ἐλάχιστον.
Extérieur, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἐξωτερικός. §. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ ἐξωτερικὸν, τὸ φαινόμενον.
Exterminateur, ἐπίθ. ἐξολοθρευτής.
Extermination, θ. ἐξολόθρευσις.
Exterminer, ῥ. ἐξολοθρεύω.
Externat, σχολεῖον (κατάστημα) ἔξωθεν ἐρχομένων (ὄχι οἰκοτρόφων) μαθητῶν.
Externe, ἐπίθ. ὁ ἔξω ἢ ἔξωθεν.
Exterritorialité, θ. τὸ δικαίωμα τοῦ ξένου (κυρ. πρέσβεως) τοῦ νὰ ζῇ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἰδίας πατρίδος.
Extinction, θ. ἀπόσβεσις. §. (μτφορ.) ἐξάλειψις.
Extirpateur, ἐκριζωτὴς (μτφορ.). §. εἶδος μηχανῆς γεωργικῆς.
Extirpation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Extirper, ῥ. ἐκριζόνω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Extorquer, ῥ. 'παίρνω διὰ τῆς βίας.
Extorsion, θ. ἡ διὰ τῆς βίας εἴσπραξις.
Extra (Λτν.), ὁ ἔξω τοῦ κανόνος, ἀσυνήθης.
Extractif, ive, ὁ συντελῶν πρὸς-
Extraction, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Extraire, ἐκβολὴ (δι' ἀνασπάσεως). §. (μτφορ.) καταγωγή.
Extradition, θ. παράδοσις ἀλλοδαποῦ (ὑποδίκου).
Extraire, ῥ. ἐκβάλλω (ἀποσπῶν). ἐκθλίβω. §. κάμνω ἐπιτομὴν (σύνοψιν).
Extrait, ἐκπίεσμα. §. (μτφορ.) ἀπόσπασμα (βιβλίου).
Extrajudiciaire (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ., ὁ ἐκτὸς τῶν τύπων τῆς διαδικασίας, ἐξώδικος.
Extraordinaire (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ὁ μὴ κατὰ τὴν τάξιν (κατὰ τὸ ἔθος), ἀσυνήθης, ἔκτακτος, παράδοξος.
Extravagamment, ἐπίῤ. ἀλλοκότως, παράξενα.
Extravagance, θ. παραξενιά. § παραλογισμὸς, μωρολογία.
Extravagant, e, μωρὸς, ἀλλόκοτος, παράξενος.
Extravaguer, ῥ. παραλαλῶ, παραλογίζομαι.
Extravaser (s'—), ῥ. (ἰατρ.) ἐκχέομαι τῶν κατὰ φύσιν ἀγγείων.
Extravasion, θ. ἐξαγγισμὸς (τῶν χυμῶν τοῦ αἵματος), ἐκχύμωσις.
Extrême (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἔσχατος. §. ἄκρος, ὑπερβολικός. ||. l'—onction, τὸ εὐχέλαιον (τῶν Λατ.).
Extremis (in—), ἐπίῤ. (Λτν.), εἰς τὰ ἔσχατα (τοῦ βίου), εἰς τὰ λοίσθια.
Extrémité, θ. ἄκρα. §. (μτνμ.) ἐσχατιά. τὰ ἔσχατα. §. (μτφορ.) ὑπερβολή. ἀμηχανία.
Extrinsèque, ἐπιθ. (διδακτ.), ὁ ἔξωθεν προσγινόμενος.
Extumescence, θ. ἐξόγκωσις.
Exubérance, θ. πλεονασμὸς, περίσσεια.
Exubérant, e, πλεονάζων. περιττός.
Exubère, ἐπίθ. (βρέφος) ἀπογεγαλακτισμένον.
Exulcératif, ive, ὁ προξενῶν-
Exulcération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Exulcérer, ῥ. προξενῶ ἕλκωσιν, πληγόνω, ἐξελκόω.
Exutoire, (ἰατρ.), ἕλκος τεχνητὸν, καυτηριασμὸς κτλ.
Ex-voto (Λτν.), ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, (κοιν.) τάγμα.

F

F, τὸ ἕκτον στοιχεῖον τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Fable, θ. μῦθος. ψεῦδος.
Fabliau, μῦθος ἔμμετρος.
Fabriquant, ὁ ἔχων (ἢ ἐργαζόμενος εἰς) χειροτεχνεῖον. §. (μτφορ.) δημιουργός.
Fabricateur, (ἐπὶ κακοῦ), δημιουργὸς, κατασκευαστής.
Fabrication, θ. κατασκευή.
Fabrique, θ. ἐν γέν. κατασκευή. (ἰδιαιτ.) οἰκοδομὴ ἢ ἐπιτροπεία ἢ ἀποσκευὴ ναοῦ. §. (συνήθ.) τεχνουργεῖον, χειροτεχνεῖον· (ἁπλ.) οἰκοδόμημα. (ζωγρφ.) ἐρείπιον τοπείου.
Fabriquer, ῥ. κατασκευάζω (χειροτέχνημα). ἔχω χειροτεχνεῖον. (μτφορ.) πλάττω (χαλκεύω) ψεύδη.
Fabuleux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, μυθώδης.
Fabuliste, μυθογράφος.
Façade, θ. πρόσωπον κτιρίου.
Face, θ. πρόσωπον. ὄψις. ||. faire —à, ἀπαντῶ. ||. en—, κατὰ πρόσωπον. καταντικρύ.
Facétie, θ. γελοιασμὸς, ἀστεϊσμός.
Facétieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, γελοιαστὴς, ἀστεῖος, φιλοσκώμμων.
Facette, θ. ὑποκορ. τοῦ Face, πλευρὰ πολυέδρου.
Facetter, ῥ. κόπτω εἰς σχῆμα πολυέδρου (καθὼς τοὺς ἀδάμαντας).

Fâcher, ῥ. κάμνω νὰ θυμώσῃ τις, παροργίζω. πικραίνω. ||. (μσ.) θυμόνω, κακιόνω. μοὶ κακοφαίνεται.
Fâcherie, θ. κάκιωμα.
Fâcheux, euse, δυσάρεστος. §. ὀχληρὸς, πληκτικός.
Facial, e, ὁ τοῦ προσώπου.
Facile (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. εὔκολος, εὔχρηστος. §. (ἐπὶ λόγου) ἀφελής. (ἐπὶ ἀνθρ.) καλόβολος.
Facilité, θ. εὐκολία. ἀφέλεια. §. πραότης.
Faciliter, ῥ. (δι)εὐκολύνω.
Façon, θ. τρόπος τοῦ πράττειν ἢ λέγειν. καλλιέργεια (γῆς). ῥάψιμον (φορέματος), πλάσιμον (ἄρτου). (ἐν γέν.) κατασκευὴ, ἐργασία. §. (πλθ.) καμώματα. §. (τσ)ακκίσματα.
Façonner, ῥ. σχηματίζω (οὕτως ἢ ἄλλως), καλλιεργῶ (τὴν γῆν), πλάττω (ψωμὶ), (ἐν γέν.) κατασκευάζω §. συνεθίζω.
Façonnier, ère, ὁ κάμνων (τσ)ακκίσματα.
Fac-similaire, ὁ διὰ-
Fac-simile, ἀπεικόνισμα γραφῆς πανομοιότυπον.
Fac-similer, ῥ. ἀπεικονίζω διὰ πανομοιοτύπου.
Facteur, ὀργανοποιός. §. πράκτωρ (ἐμπορ.). γραμματοκομιστὴς (ταχυδρομεῖυ). §. (Ἀλγ.) ὁ παράγων.
Factice, ἐπίθ. τεχνητὸς, κατασκευαστὸς, πλαστός.
Faction, θ. φρουρά. 2) φατρία.
Factionnaire, (στρατιώτης) φρουρὸς, σκοπός.
Factorage, τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀντιμισθία τοῦ facteur.
Factorat, τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ facteur.
Factorerie, θ. γραφεῖον ἐμπορικοῦ πράκτορος.
Factotum (Λτν.), ὅστις ἀνακατόνεται εἰς ὅλα (εἶνε τὸ πᾶν) εἰς οἰκίαν τινά.
Factum, ἔκθεσις σύντομος.
Facture, θ. σημείωσις (τιμολόγιον) ἐμπόρου.
Facturier, ὁ ἐπὶ τῶν factures ἐμπορικοῦ καταστήματος.
Facultatif, ive, ὁ ἀφίνων αὐτεξούσιόν τινα.
Faculté, θ. δύναμις (τῆς ψυχῆς). δύναμις (πρὸς τὸ πράττειν). ἱκανότης, πλεονέκτημα. (πλθ.) τρόποι (πρὸς τὸ ζῆν). §. σχολὴ (πανεπιστημείου), ὁμήγυρις καθηγητῶν (κυρ. τῆς ἰατρικῆς).
Fadaise, θ. μωρολογία. ἀνοησία.
Fadasse, ἐπίθ. μεγεθυντ. τοῦ-
Fade, ἐπιθ. ἀνούσιος, ἄνοστος.
Fadeur, θ. ἀνοστιά.
Fagot, δεμάτι φρυγάνων, ἀγκαλίς. §. (μτφορ.) μωρολογίαι.
Fagotage, δεμάτιασμα φρυγάνων.
Fagoter, ῥ. δεματιάζω φρύγανα. §. κακοσυγυρίζω.
Fagoteur, ὁ δένων φρύγανα.
Fagotin, πίθηκος ἐνδυμένος.
Faible (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀδύνατος, ἀδρανὴς, ἄτονος. §. (οὐσ.) τὸ ἀδύνατον μέρος, ἡ ἀδυναμία (τοῦ ἀνθρ.).
Faiblesse, θ. ἀδυναμία. §. λειποθυμία.
Faiblet, ette, ὀλίγον τι ἀδύνατος.
Faiblir, ῥ. ἀδυνατίζω.
Faichien, (παρὰ τοῖς ναυτ.) = Vaurien.
Faïence, θ. φαβεντιανὸν (ἀργιλλόπλαστον) σκεῦος, τσινί.
Faïencerie, θ. πλαστουργεῖον φαβεντιανῶν σκευῶν.
Faïencier, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν τσινιά.
Faillibilité, θ. τὸ δυνατὸν τοῦ νὰ σφάλῃ (νὰ ἁμαρτήσῃ) τις.
Faillible, ἐπίθ. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸ σφάλλειν (ἁμαρτάνειν).
Faillir (faux ἢ faillis; faillais ἢ faillissais; faillis; faudrait ἢ faillirai), ῥ. σφάλλω, πταίω, ἁμαρτάνω. §. (ἐμπορ.) χρεωκοπῶ. §. (τρτπρσ.) λείπω, κοντεύω νά.
Faillite, θ. χρεωκοπία.
Faim, θ. πεῖνα (κυρ. καὶ μτφορ.).
Faine, θ. βάλανος (τῆς φηγοῦ).
Fainéant, e, ὀκνηρός.
Fainéanter, ῥ. ὀκνηρεύομαι.
Fainéantise, θ. ὀκνηρία.
Faire (fais; faisais; ferai; fis; fait), ῥ. κάμνω. φθειάνω. ||. (μσ.) γίνομαι. §. συνειθίζω. ||. il fait jour (nuit, chaud etc.), εἶνε ἡμέρα (νύκτα, ζέστη κτλ.). ||. qu'est-ce que cela fait? τί ἐκ τούτου; ||. qu'est-ce que cela vous fait? τί σὲ μέλει περὶ τούτου; ||. cela fait beaucoup, τοῦτο σημαίνει πολύ. ||. fasse le ciel! εἴθε! νὰ δώσῃ ὁ θεός!
Faisable, ἐπίθ. δυνατὸς νὰ γένῃ, κατορθωτός.
Faisan, φασιανὸς, φαζάνι, (πτν.).
Faisances, θ. πλθ., αἱ παρεκτὸς τοῦ ἐνοικίου ὑποχρεώσεις τοῦ ἐκμισθωτοῦ.
Faisandeau, μικρὸν φαζάνι.
Faisander (se—), ῥ. ἀποκτῶ γεῦσιν μένων καιρὸν (καθὼς τὸ κρέας τοῦ φασιανοῦ).
Faisanderie, θ. φασιανοτροφεῖον.
Faisandier, ὁ τρέφων φαζάνια.
Faisceau, δέσμη, δεμάτι.
Faiseur, euse, ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) τι.
Faisse, θ. ἡ κατὰ διαστήματα παρεμπλεκομένη χονδροτέρα σειρὰ τῶν κοφινίων κλπ
Faisser, ῥ. παρεμπλέκω (στερεόνω μὲ) faisses.
Faisselle, θ. τυροβόλιον.
Faisserie, θ. καλαθουργία.
Faissier, καλαθουργός.
Fait, aite, μτχ. πθ. τοῦ **Faire**. ||. (ὡς ἐπίθ.) γενωμένος, καμωμένος, ὥριμος (κυρ. καὶ μτνμ.).
Fait, ἔργον, πρᾶγμα, συμβάν. ||. hauts faits, ἀνδραγαθίαι. ||. voies de fait, βιαιοπραγίαι. ||. il est de fait, εἶνε θετικὸν (βέβαιον). ||. prendre q. sur le fait, (συλ)λαμβάνειν ἐπ' αὐτοφώρῳ. ||. aller (venir) au fait, ἔρχομαι εἰς τὸ προκείμενον. ||. voie defait, αὐτοδικία. ||. voies de fait, αἰκίαι. ||. tout à fait, ἐπίῤ. πάντη, διόλου, ἐντελῶς. ||. au fait (dans le fait, par le fait), τῷ ὄντι. ||. en fait de, ὅσον περὶ, ὡς πρός.
Faîtage, τὸ κόρφιασμα τῆς στέγης.
Faîte, (ἀρχιτεκτ.), ἡ κορυφὴ τῆς στέγης. §. (μτφορ.) ὁ κολοφών.
Faitière, ἐπίθ. θ. κεραμὶς (κυρτή).
Faix, φορτίον, φόρτωμα.
Falaise, θ. ἀκτὴ ἀπόκρημνος.
Falbala, ἀκροπρεπίδι σουφρωτὸν, φερβαλᾶς.
Fale, θ. στάρα (πτηνοῦ).

Fallacieux, euse, (καὶ ἐπίρ.)-ement, ἀπατηλὸς, δόλιος.
Falloir (faut; fallait; fallut; faudra; fallu), ῥ. (ἀπρσ.), πρέπει. §. (μσ. μετὰ τοῦ en) χρειάζεται ἀκόμη· 'λείπει. ||. peu s'en fallut que, ὀλίγον ἔλειψε 'νά. ||. il s'en faut de beaucoup, πολλοῦ (γε καὶ) δεῖ.
Falot, πυρσὸς, μασαλᾶς.
Falot, e, (ϗ ἐπίρ.) -emfnt, γελοῖος.
Falourde, θ. δεμάτι ξύλων. §. χελιδὼν ἡ θαλασσία, (πτν.).
Falsificateur, νοθευτὴς, κιβδηλευτής.
Falsification, τὸ οὐσ. τοῦ-
Falsifier, ῥ. νοθεύω, κιβδηλεύω.
Falun, σωρὸς συντριμμένων κογχυλίων (χρησιμεύων εἰς κόπρισμα).
Falunage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Faluner, ῥ. κοπρίζω τὴν γῆν μὲ falun.
Faluneur, euse, ὁ ἀνορύττων falun.
Falunière, θ. μέρος ὅπου ἀνορύττεται falun.
Famé, ée, φημισμένος οὕτως ἢ ἄλλως.
Famélique, ἐπιθ. λιμώττων, πεινασμένος.
Fameux, euse, (ϗ ἐπίρ.) -ement, περίφημος.
Familiariser, ῥ. (ἐξ)οἰκειῶ.
Familiarité, θ. οἰκειότης.
Familier, ère, (ϗ. ἐπίρ.)-ement, οἰκιακὸς, οἰκεῖος. συνήθης. θαῤῥετός. ||. (οὐσ.) ἀξιωματικὸς τοῦ ἱεροδικείου.
Famille, θ. οἰκογένεια.
Famine, θ. λιμὸς, πεῖνα.
Fanage, στέγνωμα χόρτου.
Fanaison, θ. ὁ καιρὸς τοῦ στεγνώματος τοῦ χόρτου.
Fanal, πυρσός. φανὸς, φανάρι (πλοίου).
Fanatique, θ. φανητιῶν, θρησκομανής.
Fanatiser, ῥ. ἐμπνέω θρησκομανίαν.
Fanatiseur, ὁ ἐμπνέων θρησκομανίαν.
Fanatisme, ταραφορὰ φανητιῶντος, θρησκομανία.
Fanchon καὶ (ὑποκορ. θ.) **Fanchonnette**, εἶδος μαντιλίου τὸ ὁποῖον φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἀντὶ σκιαδίου. 2) εἶδος ζυμαρικοῦ.
Fane, θ. φύλλα πεσμένα.
Faner, ῥ. στεγνόνω χόρτον. §. se—, μαραίνομαι.
Faneur, euse, ὁ στεγνόνων τὸν χόρτον.
Fanfan, (λέξις χαϊδευτικὴ πρὸς) μικρὸν παιδίον.
Fanfare, στρατιωτικὴ μουσικὴ (κυρ. σαλπιγκτῶν).
Fanfaron, onne, κομπαστὴς, κομποῤῥήμων, μεγάλαυχος, θρασύδειλος.
Fanfaronnade καὶ **Fanfaronnerie**, θ. κομποῤῥημοσύνη, μεγαλαυχία.
Fanfreluche, θ. στολίδι πρόσυχον.
Fanfrelucher, ῥ. στολίζω ἀπειροκάλως.
Fange, θ. λάσπη, βόρβορος.
Fangeux, euse, λασπώδης.
Fanoir, στεγνωτήριον χόρτου.
Fanon, τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βοὸς καὶ τοῦ κούρκου κρεμάμενον δέρμα, λαγάνιον, μαντίλα. §. (πλθ.) τὰ γένεια τῆς φαλαίνης
Fantaisie, θ. φαντασία. ἰδέα. ἰδιοτροπία. παραξενιά.
Fantasmagorie, -gorique, φαντασμαγορία, -γορικός.
Fantasque (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ἀλλόκοτος, παράξενος, ἰδιότροπος.
Fantassin, πεζὸς στρατιώτης.
Fantastique, ἐπιθ. ἀνύπαρκτος, φαντασιώδης.
Fantoccini ('Ιταλ.), νευρόσπαστα, κοῦκλαι
Fantôme, φάντασμα. §. χίμαιρα.
Fanton, 'λάμα σιδήρου τετράγωνος. §. ξύλον πελεκημένον διὰ ἐμβόλους.
Fanu, ue, (γεωργ.), ὑλομανῶν, πολύφυλλος.
Faon, νεβρὸς (ἐλάφου), ἐλαφάκι.
Faonner, ῥ. (ἡ ἔλαφος) γεννᾷ.
Faquin, ἀχρεῖος (τιποτένιος) ἄνθρ.
Faquinerie, θ. ἀχρειότης.
Faraillon, (ναυτ.), μικρὸς φάρος.
Farandole, εἶδ. συρτοῦ χοροῦ.
Faraud, (χυδ.), ἀπειροκάλως στολισμένος.
Farce, θ. γόμος, παραγέμισμα. 2) εἶδ. (φορτικῆς) κωμῳδίας, ἐμβόλια. §. πρᾶγμα (ἔργον) γελοῖον, μασκαραλίκι.
Farcer, ῥ. ἀστεΐζομαι φορτικῶς, κάμνω μασκαραλίκια.
Farceur, ὑποκριτὴς (φορτικῆς) κωμῳδίας. γελωτοποιὸς, μῖμος.
Farcin, γαειδουρόψωρα.
Farcineux, euse, (ἵππος κτλ.) ψωριῶν.
Farcir, ῥ. παραγεμίζω. ||. se—, τρώγω ὑπὲρ τὸ δέον.
Farcissure, θ. παραγέμισμα (κυρ. καὶ μτνμ.).
Fard, φυκιασίδι, ἀσπράδι, κοκκινάδι.
Fardeau, φορτίον, βάρος.
Fardeler, ῥ. (τεχν.), δεματιάζω.
Farder, ῥ. φυκιασιδόνω (κυρ. ϗ μτφορ.). 2) (οὐδ.) βουλῶ, καταῤῥέω.
Fardier, εἶδ. ἀμάξης διὰ πέτραις κτλ.
Farfadet, στοιχεῖον, τελώνιον. §. κοῦφος (μάταιος) ἄνθρ.
Farfouiller, ῥ. σκαλίζω κάμνων ἄνω-κάτω.
Faribole, θ. ματαιότης, μωρολογία.
Farillon, (ἁλιευτ.), πυροφάνιον.
Farinacé, ée, ἀλευρώδης.
Farine, θ. ἀλεῦρι.
Fariner, ῥ. ἀλευρόνω. ||. (οὐσ.) ἀλευροῦμαι.
Farineux, euse, ἀλευρώδης, ἀλευρωμένος.
Farinier, ère, ἀλευρᾶς, ἀλευροπώλης. ||. (οὐσ. θ.) ἀλευροθήκη.
Farlouse, θ. κορυδαλὸς (ὁ τῶν λειβαδίων).
Farouche, ἐπίθ. ἄγριος. ἀκοινώνητος.
Farrago (Λτν.), κυκεὼν, πανσπερμία.
Fascinage, κατασκεύασμα ἐκ δεματίων (fascines).
Fascinateur, trice, ὁ μαγεύων διὰ τοῦ βλέμματος.
Fascination, θ. γήτευμα, βάσκαμμα.
Fascine, θ. δεμάτι κλάδων.
Fasciner, ῥ. μαγεύω βλέπων,

βασκαίνω. §. (μτφορ.) θαμβόνω τὸν νοῦν, ἐκπλήττω
Faséole, θ. εἶδ. κουκκίυ ἢ φασουλίου.
Fashion (Ἀγγλ.), θ. ἡ περὶ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν φιλοκαλία, τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ συρμοῦ.
Fashionable, ἐπιθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν fashion, περιέργως φιλόκαλος, καθάριος.
Fasin, ἡ χώβολη μὲ τὴν ὁποίαν σκεπάζουν τὴν κάμινον τοῦ σιδηρουργείου.
Fassure, θ. τὸ μέρος τοῦ ὑφάσματος τὸ μεταξὺ τοῦ ἀντίου καὶ τοῦ κτενίου.
Faste, ἐπίδειξις μεγαλοπρεπείας, πολυτέλεια. 2) (πλθ.) ἑορτολόγιον τῶν (παλ.) Ῥωμαίων. §. ἱστορικὰ ὑπομνήματα.
Fastidieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἐπιδεικτιῶν, κενόδοξος.
Fat, ἐπιθ. προπετής. αὐτάρεσκος.
Fatal, e, (ϗ ἐπίῤ.) -**ement**, μοιραῖος, πεπρωμένος. §. ὀλέθριος.
Fatalisme, τὸ φρόνημα τῶν-
Fataliste, ὁ ἀποδίδων τὰ πάντα εἰς τὸ πεπρωμένον.
Fatalité, θ. τύχη (ἀνάγκη) ἄφευκτος, εἱμαρμένη.
Fatidique, ἐπιθ. μαντικός.
Fatiguant, e, κοπιαστικός. §. ὀχληρός.
Fatigue, θ. κόπος.
Fatiguer, ῥ. κουράζω (καὶ μσ.) -ομαι, κοπιάζω. §. (μτφορ.) ἐνοχλῶ, πλήκτω.
Fatras, σωρὸς ἀτάκτως ἐῤῥιμμένων πραγμάτων. §. (μτνμ.) τερθρεία (λέξεων).
Fatuité, θ. αὐταρέσκεια, προπέτεια.
Fauber, (ναυτ.), σάρωθρον ἐκ σχοινίων.
Fauberter, ῥ. (ναυτ.), σαρόνω μὲ fauber.
Faubourg, προάστειον.
Faubourien, enne, κάτοικος προαστείου.
Faucard, ἐργαλεῖον πρὸς ἐκκοπὴν τῶν χόρτων ὑδραγωγείου.
Faucardement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Faucarder, ῥ. καθαρίζω διὰ τοῦ faucard ὑδραγωγεῖον.
Fauchable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς κοσσίσματος.
Fauchage, κόσσισμα χόρτου.
Fauchaison καὶ **Fauche**, θ. ὁ καιρὸς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοσσίσματος.
Fauchée, θ. ὅσον κοσσίζει εἷς ἐργάτης τὴν ἡμέραν.
Faucher, ῥ. κοσσίζω χόρτον. §. ὑφαίνω ἀνωμάλως.
Fauchère, θ. ἡ ξυλίνη ὑπουρὶς τῶν φορτηγῶν ἡμιόνων.
Fauchet, ἐργαλεῖον (τσυγγράνα) τῶν χορτοθεριστῶν ϗ ἀλωνιςῶν.
Faucheur, ὁ κοσσίζων χόρτον.
Faucheux, ἀράχνη μακρόπους.
Fauchon, (γεωργ.), εἶδος faucille.
Fauchot, = Buse.
Faucille, θ. ϗ (ὑποκορ.) **Faucillon**, δρεπάνι(-ανάκι) ὀδοντωτὸν, κόσσα.
Fauciller, ῥ. κόπτω (κοσσίζω) μὲ τὸ faucille.
Faucon, ἱεράκι, (Τ.) σσαχίνι.
Fauconneau, ὑποκορ. τοῦ **Faucon**. §. μικρὸν κανονάκι.
Fauconnerie, θ. ἱερακοτροφία· ἱερακοτροφεῖον.
Fauconnier, ἱερακοτρόφος, ὀρνεοκόμος.
Fauconnière, θ. δισσάκκιον (κυνηγοῦ).
Faudage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Fauder, ῥ. διπλόνω καὶ σημαδεύω τὴν ἐρέαν.
Faudeur, ὁ ἐπὶ τοῦ faudage ἐργάτης.
Faufiler, ῥ. καταπιάνω (ῥάπτων), τρουπόνω. § (μτφορ) se—, εἰσχωρῶ μὲ τρόπον, παρεισδύομαι.
Faufilure, θ. κατάπιασμα (μὲ τὴν βελόνην), τρούπωμα.
Faulde, θ. λάκκος πρὸς κατασκευὴν καρβούνων.
Faune, θεὸς τῶν ἀγρῶν (παρὰ Ῥωμ.), φαῦνος. §. εἶδ. πεταλούδας.
Fauque, θ. καλοῦπι τοῦ σαπωνοποιοῦ.
Faussaire, πλαστογράφος.
Faussement, ἐπίῤ. ψευδῶς.
Fausser, ῥ. στραβόνω (σίδηρον). §. (μτφορ.) χαλνῶ, διαστρέφω §. ψεύδω (τὴν ὑπόσχεσίν μου), ἀθετῶ
Fausset, (μυσ.), φωνὴ διεφθαρμένη (νόθος). 2) ὁ πεῖρος τῆς κάνουλας (τοῦ βαγενίου).
Fausseté, θ. ψεῦδος. §. διπροσωπία.
Faussure, θ. τὸ μέρος ὅπου ἀρχίζει νὰ πλατύνεται ὁ κώδων.
Faute, θ. σφάλμα, πταῖσμα, λάθος. §. ἔλλειψις. ||.—de, δι' ἔλλειψιν . . . ||. sans —, ἀναμφιβόλως, χωρὶς ἄλλο.
Fauteuil, καθέδρα μὲ ἀκουμβιστήρια, θρονί. §. (συνκδχ.) προεδρία (συνελεύσεως).
Fauteur, trice, συνεργὸς ἐγκλήματος.
Fautif, ive, ἐσφαλμένος. σφαλερός.
Fautre, (τεχν.) κομμάτιον ἐρέας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀποτίθεται ἵνα στεγνώσῃ τὸ ἄπηκτον ἀκόμη φύλλον τοῦ χαρτίου.
Fauve, ἐπίθ. ὑπόξανθος. ||. bêtes fauves, τὰ ἐλαφοειδῆ ἄγρίμια.
Fauveau, βοῦς ὑπόξανθος.
Fauvette, θ. ὑπολαΐς, (πτν.).
Faux, θ. δρεπάνι, δρέπανον.
Faux, ausse, ψευδής. σφαλερός. πλαστὸς, κίβδηλος. νόθος. ἄτοπος. δόλιος. §. (ὡς οὐσ.) ψεῦδος. (δικνμ.) πλαστογραφία. ||. s'inscrire en faux contre une proposition, δὲν παραδέχομαι ὡς ἀληθῆ τὴν πρότασιν. ||. faux pas, παραπάτημα. ||. fausse-couche, ἐξάμβλωσις. ||. fausse-clef, ἀντικλεῖδι. ||. (καὶ ὡς ἐπίῤ.) jurer (raisonner) faux, ψευδορκῶ, παραλογίζομαι. ||. (καὶ ἐνάρθρ.) à faux, ἀδίκως, ψευδῶς. §. διακενῆς. ||. porter à faux, κενεμβατῶ.
Faux-cul, ἡ συναζομένη ὕλη ὑπὸ τοὺς κοπάνους τοῦ πυριτοποιείου.
Faux-fuyant, παραστράτι. §. (μτφορ.) τρόπος ὑπεκφυγῆς.
Faveur, θ. χάρις. εὔνοια. ὑπόληψις. §. εἶδος στενῆς ταινίας. ||. en — de, (πρὸς) χάριν τοῦ, ὑπὲρ αὐτοῦ. ||. à la — de, μὲ (ὑπὸ) τὴν βοήθειάν τινος
Favorable (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. εὐνοϊκῶς διακείμενος, εὐμενὴς, εὐδιάθετος. (καιρὸς) ἀρ-

μόδιος, εὔθετος.(ἄνεμος) οὔριος· (οἰωνὸς) αἴσιος κτλ.
Favori, ITE, ὁ εὐνοούμενός (τινος).
Favori, τὰ περὶ τὰς παρειὰς γένεια, ἴουλοι.
Favoritisme, ἡ ἀδυναμία τῶν ἡγεμόνων ὅσοι ἄγονται καὶ φέρονται ὑπὸ τῶν εὐνοουμένων των.
Favoriser, ῥ. φέρομαι εὐνοϊκῶς πρός τινα, κάμω χάριν, βοηθῶ.
Fébricitant, E, πυρέσσων, θερμαινόμενος.
Fébricule, θ. ὑποκορ. τοῦ **Fièvre**, πυρέτιον.
Fébrifuge, (ἰατρικὸν) ἀντιπυρετικὸν, ἀλεξιπύρετον.
Fébrile, ἐπιθ. πυρετικός
Fécale, θ. ἐπίθ. (matière—), κόπρος, περίττωμα.
Fécond, E, γόνιμος, εὔφορος.
Fécondance, θ. ἡ γονιμοποιὸς δύναμις.
Fécondant, E, γονιμοποιός.
Fécondation, θ. γονιμοποίησις.
Féconder, ῥ. γονιμοποιῶ.
Fécondité, θ. γονιμότης.
Fécule, θ. καταστατὸν (ἄμυλον) τινῶν σπόρων ἢ ῥιζῶν. καταπάτι.
Féculence, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Féculent, ENTE, ὁ περιέχων ἄμυλον (καταπάτι).
Féculerie, θ. κατασκευαστήριον ἀμύλου.
Féculeux, EUSE, ὁ περιέχων ἄμυλον.
Féculiste, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων ἄμυλον.
Féculoïde, ἐπιθ. ἀμυλοειδής.
Fédéral, E, ὁ τῆς fédération.
Féderaliser, ῥ. σχηματίζω (ὀργανίζω) συμπολιτείαν.
Fédéralisme, σύστημα συμπολιτείας.
Fédéraliste, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τῆς συμπολιτεύσεως.
Fédératif, IVE, ὁ τῆς συμπολιτείας.
Fédération, θ. συμμαχία (μεταξὺ διαφόρων ἐπικρατειῶν), συμπολιτεία, ὁμοσπονδία.
Fédéré, ÉE, ὁ ἀνήκων εἰς συμπολιτείαν, ὁμόσπονδος.
Fédérer, ῥ. = **Féderaliser**.
Fée, θ. νύμφη, νηρηΐς, νεραΐδα.
Féerie, θ. ἡ δύναμις τῶν νηρηΐδων καὶ ἡ δι' αὐτῶν μαγεία.
Féerique, ἐπιθ. ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν νηρηΐδων, μαγικὸς, ὑπερφυσικός.
Feindre, ῥ. προσποιοῦμαι. ἐφευρίσκω. (οὐδ.) διστάζω. §. χωλαίνω ὀλίγον. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πλαστὸς, ἐπίπλαστος.
Feinte, θ. προσποίησις.
Félatier, ὁ μεταχειριζόμενος τὸ ἐργαλεῖον fêle ὑαλουργός.
Feld-maréchal, ςρατάρχης (τῆς Ἀουστρ. Προυσ. κτλ.).
Fêle (ἡ) **Felle** (ἡ) **Fesle**, ἡ σιδηρᾶ σύριγξ διὰ τῆς ὁποίας φυσοῦν τὴν ὕαλον εἰς τὰ ὑαλουργεῖα.
Fêler, ῥ. ῥαγίζω.
Félicitation, θ. συγχαρητήριος πρόσρησις.
Félicité, θ. μακαριότης, εὐδαιμονία.
Féliciter, ῥ. συγχαίρω.
Félin, INE, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς γαλῆς.
Félir, ῥ. μουγγρίζω φυσῶν (βριμῶμαι) ὡς ἡ γαλῆ θυμωθεῖσα.
Félon, ONNE, προδότης. δόλιος. σκληρός.
Félongène, θ. χελιδόνιον (φυτ.).
Félonie, θ. ἐπιβουλὴ, προδοσία.
Felouque, θ. λέμβος, ἐφολκίς.
Fêlure, θ. ῥάγισμα.
Femelle, θ. τὸ θῆλυ (ζώου). §. τὸ κοῖλον (ἢ ἀκίνητον) μέρος τοῦ γιγγλυμοῦ ἢ τοῦ ςροφέως θύρας.
Féminin, INE, θηλυκός. θηλυπρεπὴς, γυναικεῖος.
Feminité, θ. τὸ χαρακτηρισικὸν τοῦ θήλεως.
Femme, θ. γυνὴ, γυναῖκα.
Femmelette, θ. γύναιον, γυναικάριον.
Fémoral, ALE, ὁ τοῦ μηροῦ, μηριαῖος.
Fémur (Ἀτν.), τὸ κόκκαλον τοῦ μηροῦ.
Fenaison, θ. ἡ συγκομιδὴ τοῦ χόρτου καὶ ὁ καιρὸς αὐτῆς.
Fenasse, θ. = **Sainfoin**.
Fenassier, ὁ συγκομίζων καὶ ἀποτιθεὶς τὸν χόρτον.
Fendage, σχίσιμον (ξύλων).
Fendant, κτύπημα, σπαθιὰ μὲ τὴν κόψιν. §. ἀλαζὼν, κομπορρήμων.
Fenderie, θ. σχίσιμον σιδήρου ἢ ξύλων.
Fendeur, σχίστης (ξύλων κτλ.).
Fendiller (SE—), ῥ. σχίζομαι (καθὼς τὸ ξύλον), ῥαγίζω.
Fendoir, ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. σχίζουν.
Fendre, ῥ. σχίζω. διασχίζω.
Féner, ῥ. στεγνόνω χόρτον.
Fenestré, ÉE, (βτν.), θυριδωτός.
Fenêtrage, τὸ σύνολον τῶν θυρίδων κτιρίου, ἡ *θυρίδωσις.
Fenêtre, θ. θυρὶς, (κοιν.) παράθυρον, παραθύρι.
Fenêtrer, ῥ. ἀνοίγω θυρίδας εἰς οἰκίαν.
Fenil, χορτοθήκη.
Fenouil, μάραθον, (φυτ.).
Fenouillet ἢ (θ.) **Fenouillette**, εἶδος μήλϰ. §. ῥακὴ ἐσκευασμένη μὲ μαραθόσπορον.
Fente, θ. σχισμάδα, σχίσιμον.
Fentoir, κοπὶς τῶν κρεωπωλῶν.
Fenton, = **Fanton**.
Fenu-grec, βούκερας, μοσχοσίτι, (φυτ.).
Féodal, E, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, φεευδαλικὸς, τιμαριωτικός.
Féodalisme, τὸ σύστημα τῶν Féodalistes, τιμαριωτισμός.
Eéodaliste, ὀπαδὸς τοῦ τιμαριωτισμοῦ.
Féodalité, θ. τὸ φεϋδαλικὸν σύστημα, τιμαριωτισμός.
Fer, σίδηρος, -ρον. §. πέταλον (ἵππου κτλ.). §. (πλθ.) δεσμά. (μτφορ.) δουλεία.
Ferblanc, *λευκοπάφυλος, (T.) τενεκές.
Ferblanterie, θ. τὸ ἔργον (τὸ ἐμπόριον) τοῦ-
Ferblantier, ÈRE, (T.) τενεκετζῆς.
Férial, E, ὁ ἀνήκων εἰς-
Férie, θ. ἡμέρα ἀργίας, ἑορτή.
Férié, ÉE, (ἡμέρα) καθ' ἣν εἶνε ἀργία, ἑορτάσιμος.
Férir, ῥ. (ἄχρ.) πλήττω, πληγόνω. ||. sans coup—, ἀναιμωτί.
Ferlage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ferler, ῥ. μαζόνω τὸ ἱςίον περὶ τὴν κεραίαν.
Ferlet, τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποίου ἁπλόνεται τὸ χαρτίον ἐπὶ τῶν σχοινίων τοῦ στεγνωτηρίου.

Fermage, ἐνοίκιον ὑποστατικοῦ.
Fermant, e, ὁ κλείων.
Ferme, ἐπιθ. στερεός. πυκνός. 'γιερός. σφικτός. §. (μτφορ.) ἔντονος. ||. terre—, στερεὰ (γῆ). ||. (ὡς ἀντὶ ἐπίῤ.) ἐντόνως, 'γιερά.
Ferme, θ. ἐνοικίασις ὑποστατικοῦ. §. ἔπαυλις, ἀγροικία.
Ferme-bourse, εἶδος κλειδωνιᾶς ἐφαρμοζομένης εἰς βαλάντιον.
Fermement, ἐπίῤ. στερεῶς· ἐπιμόνως.
Ferment, προζύμι. §. (μτφορ.) ὑπέκκαυμα.
Fermentable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ζυμώσεως.
Fermentaire, ζυμίτης, (οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ δυτικοὶ τοὺς ἀνατολικοὺς ἡμᾶς, διότι λειτουργοῦμεν μὲ ἄρτον ἔνζυμον).
Fermentatif, ive, ὁ προξενῶν -
Fermentation, θ. βράσις (φυσική), ζύμωσις. §. (μτφορ.) ἀναβρασμός.
Fermenter, ῥ. ζυμοῦμαι, (κοιν.) ἀναιβαίνω. §. (μτφορ.) εἶμαι εἰς ἀναβρασμόν.
Fermentescibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ -
Fermentescible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ζυμώσεως (ἀναβράσεως).
Fermer, ῥ. κλείω, περικλείω. §. (μτνμ.) παύω.
Fermeté, θ. στερεότης. μονιμότης. §. τὸ ἔντονον (τοῦ χαρακτῆρος κτλ.), εὐστάθεια.
Fermeture, θ. κλεῖθρον. κλείσιμον.
Fermier, ère, ἐνοικιαστὴς (ὑποστατικοῦ κτλ.).
Fermoir, κλεῖθρον (θηλυκωτήριον) βιβλίου. §. (εἰς διαφόρους τέχνας) κοπίδι.
Féroce, ἐπίθ. θηριώδης.
Férocité, θ. θηριωδία.
Férrage, τὸ οὐσ. τοῦ Ferrer, πετάλωμα (ζώου), περισιδήρωσις (τροχοῦ κτλ.).
Feraille, θ. (περιληπτ.), παλαιὰ σιδηρικά.
Ferrailler, ῥ. συγκρούω τὰς σπάθας. διαξιφίζομαι. §. συνάζω παλαιὰ σιδηρικά.
Ferrailleur, πωλητὴς παλαιῶν σιδηρικῶν. 2) μαχαιροβγάλτης.

Ferrant, ἐπιθ. (maréchal—), πεταλωτής, (T.) ναλμπάντης.
Ferrasse, θ. κιβώτιον σιδηροῦν πρὸς χρῆσιν τῶν ὑαλουργῶν.
Ferre, θ. λαβὶς πρὸς κατασκευὴν τοῦ στομίου τῆς φιάλης.
Ferrement, σύνεργον, σιδηρικόν.
Ferrer, ῥ. σκεπάζω (καπλαδίζω) μὲ σίδηρον. §. πεταλόνω.
Ferret, σιδήριον γαειτανίου (θηλυκωτηρίου κτλ.).
Ferretier, σφυρίον τῶν πεταλωτῶν.
Ferreur, euse, ὁ περισιδηρόνων τὰ θηλυκωτήρια κτλ.
Ferreux, euse, σιδηροειδής.
Ferrière, θ. τὸ σακκὶ τῶν σιδηρικῶν τοῦ πεταλωτοῦ καὶ τοῦ ἁμαξηλάτου.
Ferronnerie, θ. σιδηρουργεῖον χονδρῶν σιδηρικῶν.
Ferronier, ère, πωλητὴς σιδηρικῶν, σιδηρᾶς.
Ferrotier, ἐργάτης ὑαλουργείου.
Ferrugineux, euse, σιδηροῦχος.
Ferrure, θ. σκέπασμα (καπλάδισμα) μὲ σίδηρον. §. πετάλωμα.
Fertile (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. καρποφόρος, εὔφορος.
Eertilisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Fertiliser, ῥ. κάμνω εὔφορον.
Ffrtilité, θ. εὐφορία.
Ferulacé, ée, (βτν.), ναρθηκοειδής.
Ferule, θ. νάρθηξ, (φυτ.). §. ῥάβδος (κυρ. διὰ τοὺς μαθητάς).
Fervent, e, διάπυρος, ἔνθερμος.
Ferveur, θ. ζῆλος (θρησκ.), ζέσις.
Fesse, θ. γλουτὸς, κωλομήριον.
Fesse-cahier, πτωχὸς ἀντιγραφεύς.
Fessée, θ. ξυλιαὶ εἰς τοὺς γλουτούς.
Fesse-maille, ῥυπαρὸς φιλάργυρος, ἑξηνταβελόνης.
Fesse-mathieu, τοκογλύφος.
Fesse-pinte, κρασοκανάτας.
Fesser, ῥ. ξυλίζω εἰς τοὺς γλουτούς.
Fesseur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ ξυλίζῃ (τὰ παιδία).
Fessier, (χυδ.), οἱ γλουτοί.
Fessier, ère, ὁ τῶν γλουτῶν.
Fessoir καὶ **Fesson**, εἴδη σκαφείων (ἀξινογυρίων).

Fessu, ue, (χυδ.), κωλαρᾶς.
Festin, συμπόσιον, εὐωχία.
Eestiner, ῥ. εὐωχῶ, -οῦμαι, συμποσιάζω.
Feston, στέφανος δάφνης κτλ. ἐπὶ τῶν θυρῶν εἰς σημεῖον ἑορτῆς, περιπλοκάδες. §. ἀκροπρεπίδια φορέματος.
Festonner, ῥ. στολίζω μὲ φεστόνια (περιπλοκάδας).
Fête, θ. ἑορτή.
Fêter, ῥ. ἑορτάζω. §. καλοδέχομαί τινα.
Fétiche, θεότης (εἴδωλον) τῶν 'μαύρων τῆς Ἀφρ.
Féticuisme, ἡ θρησκεία τῶν fétiches.
Fétide, ἐπιθ. δυσώδης.
Fétidité, θ. δυσωδία.
Fétoyer, ῥ. φιλεύω, καλοδέχομαι.
Fétu, κάρφος ἀχύρου, τσάκνον.
Feu, πῦρ, φωτιά. §. (πλθ.) πυρά. §. καύσωνες. (μτφορ.) ὁρμὴ, ζέσις. ||. feu Saint Antoine, εἶδος ἐρυσιπέλατος φλεγμονώδους. ||. feu volage, εἶδος ἐξανθήματος (κυρ. περὶ τὰ χείλη τῶν παιδίων), ||. feu St Elme, (ναυτ.), τελώνια. ||. prendre—, ἐξάπτομαι, θυμόνω. ||. faire—, πυροβολῶ.
Feu, e, (ὁ, ἡ) μακαρίτης, -ῖτις.
Feudataire, (ἄρχων τιμαριώτης) ὑποτελής.
Feuillage, φύλλωμα (τὰ φύλλα μὲ τὰ κλαδιὰ) δένδρου. §. περιπλοκάδα.
Feuillaison, θ. ἡ κατ' ἔτος βλάστησις τῶν φύλλων.
Feuillard, κλάδος μὲ τὰ φύλλα 'των ξηραινόμενος πρὸς τροφὴν τῶν ζώων. 2) βεργία πρὸς βαρελλοποιΐαν.
Feuille, θ. φύλλον (δένδρου ἢ χαρτίου). 'λάμα μετάλλου. §. ἐφημερίς. ||. vin (ἢ) bois de deux feuilles, οἶνος διετής· ξύλα περυσινά.
Feuillé, τὸ φύλλωμα τοπείου.
Feuilé, ée, ὁ ἔχων φύλλα.
Feuillée, θ. σκέπη ὑπὸ τὸ φύλλωμα δένδρου.
Feuille-morte, ἐπίθ., χρῶμα ξηραμπέλινον.
Feuiller, ῥ. (ζωγρφ.), μιμοῦμαι τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων.

FEUILLERET, ἐργαλεῖον τοῦ λεπτουργοῦ.
FEUILLET, φύλλον τετραδίου.
FEUILLETAGE, πλάσιμον τῆς ζύμης εἰς φύλλα.
FEUILLETER, ῥ. γυρνῶ τὰ φύλλα (βιβλίου), φυλλολογῶ. §. πλάττω τὴν ζύμην εἰς φύλλα (διὰ ζυμαρικόν).
FEUILLETIS, ἡ γωνία τῆς περιφερείας τοῦ ἀδάμαντος.
FEUILLETON, παράρτημα (ἐπεισόδιον) ἐφημερίδος.
FEUILLETONISTE, συντάκτης feuilletons.
FEUILLETTE, θ. βαγένι (περιέχον ἥμισυ περίπου μόδιον).
FEUILLU, E, πολύφυλλος.
FEUILLURE, θ. ἐντομὴ πρὸς ἐναρμογὴν τοῦ παραθυροφύλλου.
FEURRE, θ. ἄχυρον διὰ τὰς καθέδρας.
FEUTIER, ὁ ἐπὶ τῆς θερμάνσεως παλατίου.
FEUTRAGE, τὸ οὐσ. τοῦ FEUTRER.
FEUTRE, πίλος, πίλημα, (Τ.) κετσές. §. γνάφαλον, χορδᾶς.
FEUTRER, ῥ. ξαίνω τὸ μαλλὶ διὰ κετσέν.
FEUTRIER, ὁ κατασκευάζων feutre.
FÈVE, θ. κύαμος, κουκκὶ, (ὄσπρ.).
FÉVEROLE, θ. εἶδ. μικροῦ κυάμου. §. φασοῦλι.
FÉVRIER, Φεβρουάριος.
FI! (ἐπιφών.), φφφ! πῦφ! §. ἄπαγε!
FI, εἶδος λέπρας τῶν βοῶν.
FIACRE, ἅμαξα ἢ ἁμαξηλάτης δημόσιος.
FIANÇAILLES, θ. πλθ. ἀῤῥαβῶνες.
FIANCER, ῥ. ἀῤῥαβωνίζω, -ομαι.
FIBRE, θ. ἴς (ἰνὸς), ἴνα.
FIBREUX, EUSE, ἰνώδης.
FIBRILLAIRE, ἐπίθ. ὁ τῶν fibrilles.
FIBRILLE, θ. (ἀνατομ.), λεπτὴ ἴς.
FIBRILLÉ, ÉE, καὶ FIBRILLEUX, EUSE, ὁ τῶν λεπτῶν ἰνῶν.
FIBRINE, θ. ἡ οὐσία τῶν ἰνῶν.
FIBRINEUX, EUSE, ὁ τῆς fibrine.
FIC, (χειρουργ.) σῦκον, σύκωμα, (εἶδος ἐκφύματος σαρκώδους).
FICAIRE, θ. χελιδόνιον (τὸ μέγα), (φυτ.).
FICELER, ῥ. τυλίζω μὲ σπάγον.
FICELEUR, EUSE, ὁ τυλίζων μὲ σπάγον τὰ ἐμπορικὰ δέματα ✠.
FICELIER, κουβάρι μὲ ἢ διὰ σπάγον
FICELLE, θ. σχοινὶ λεπτὸν, σπάγος.
FICHANT, ANTE, ὁ κτυπῶν κατ' εὐθεῖαν. §. (μτφορ.) πολλὰ ὀχληρὸς (δυσάρεστος).
FICHE, θ. θηλυκωτῆρι θύρας ✠. §. σύμβολον νομίσματος (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.). §. ὅσον μέρος τοῦ πασσάλου ἐμπήγεται εἰς τὴν γῆν.
FICHER, ῥ. ἐμπήγω. ||. (μσ.) περιγελῶ.
FICHERON, ἔμβολον σιδηροῦν μὲ τρυπημένην κεφαλήν.
FICHET, πασσαλίσκος διὰ τοῦ ὁποίου σημειόνουν τὰ παιγνίδια εἰς τὸ τάβλι.
FICHOIR, ξυλάριον σχιστὸν κρατοῦν χαρτίον ἢ πανίον ἁπλωμένον πρὸς στέγνωμα ἐπὶ σχοινίου.
FICHTRE! ἐπιφών. χυδ. ἐκφράζον ἀγανάκτησιν (ἀνυπομονησίαν).
FICHU, UE, (χυδ.), τιποτένιος, ἄθλιος.
FICHU, μανδύλι τρίκωχον διὰ τὸν λαιμὸν τῶν γυν.
FICTIF, IVE, πλαστός.
FICTION, θ. μυθοπλαστία, πλάσμα (τῆς φαντασίας). §. (Νμ.) ὑπόθεσις (πράγματος καθ' αὐτὸ ἀνυπάρκτου).
FICTIONNAIRE, ἐπίθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νομικὴν fiction.
FICTIVEMENT, ἐπίῤ. καθ' ὑπόθεσιν, πλαστῶς.
FIDÉICOMIS, εἶδος κληροδοσίας, καταπίστευμα.
FIDÉICOMMISSAIRE, ὁ πεπιστευμένος κληροδότημα.
FIDÈLE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. πιστός. ἀκριβής.
FIDÉLITÉ, θ. πίστις. §. ἀκρίβεια.
FIEF, τιμάριον, φέουδον.
FIEFFER, ῥ. δίδω (παραχωρῶ) γῆν ὡς τιμάριον. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐπίσημος.
FIEL, χολὴ (κυρ. καὶ μτνμ.).
FIENTE, θ. κόπρος ζώου.
FIENTER, ῥ. (τὸ ζῶον) κοπρίζει, κουτσουλᾷ κτλ.
FIER (SE—), ῥ. ἐμπιστεύομαι.
FIER, ÈRE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, ἀγέρωχος. §. ἄφοβος. §. (ἐπὶ πραγμ.) πολὺς, δυνατὸς, ὑγιερὸς, ἢ καλός.
FIER-À-BRAS, κομποῤῥήμων, καυχησιάρης.
FIERTÉ, θ. τὸ ἀγέρωχον.
FIÈVRE, θ. θέρμη, πυρετός.
FIÉVREUX, EUSE, πυρέσσων. πυρετώδης.
FIFRE, ὀξύαυλος καὶ ὁ λαλῶν αὐτόν.
FIGEMENT, πάγωμα, πῆξις.
FIGER, ῥ. παγόνω, πήζω.
FIGNOLER, ῥ. ἐπιτηδεύω ἀστυκότητα (κοσμιότητα κτλ.).
FIGNOLEUR, EUSE, ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν καθάριος (φιλόκαλος ✠.).
FIGUE, θ. σῦκον. ||. faire la—à q., περιπαίζω, περιυβρίζω. ||. moitié—, moitié raisin, ἑκὼν ἄκων, ἔτσι καὶ ἔτσι.
FIGUERIE, θ. φυτεία συκῶν.
FIGUIER, δ. συκῆ, συκιά.
FIGURANT, E, ὑποκριτὴς φαινόμενος μόνον εἰς τὸ θέατρον χωρὶς νὰ λαλῇ. §. χορευτής.
FIGURATIF, IVE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, εἰκονικὸς, τυπικός.
FIGURE, θ. σχῆμα, τύπος. εἰκών. πρόσωπον. παράστασις. φέρσιμον. ||. faire—, σημαίνω, διαπρέπω. ||. être bien de—, εἶμαι καλοκαμωμένος (εὔμορφος).
FIGURÉMENT, ἐπίῤ. εἰκονικῶς, τυπικῶς.
FIGURER, ῥ. παριστάνω τὸν τύπον (τὴν μορφὴν), ἐμφαίνω, εἰκονίζω. ||. (οὐδ.) φαίνομαι. §. φαντάζω. σημαίνω. ||. (μσ.) φαντάζομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) τυπικὸς, συμβολικὸς, εἰκονικός.
FIGURINE, θ. ἀρχαῖον ἀγαλμάτιον.
FIGURISTE, πλάστης τύπων (ὁμοιωμάτων).
FIL, κλωστὴ, νῆμα. §. (μτνμ.) αἰθὴρ (κόψις) σπαθιοῦ κτλ. §. ῥοῦς (ὕδατος). §. (μτφορ.) σειρά. ἀλληλουχία.
FILAGE, γνέσιμον.
FILAGRAMME, τὸ διαφανὲς (ὑδάτινον) σημεῖον τοῦ χαρτίου, *λευκόσημον.
FILAIRE, σκώληξ ἐντοσθίδιος.
FILAMENT, νῆμα λεπτόν. ἴς.
FILAMENTEUX, EUSE, νηματώδης.
FILANDRES, θ. πλθ. λεπτὰ νήμα-

τα περιδονούμενα εἰς τὸν ἀέρα, ἄχναι. §. ἶνες τοῦ κρέατος ✠.
Filandreux, euse, πλήρης ἰνῶν.
Filant, e, ὁ ῥέων εὐκόλως.
Filardeux, euse, (λίθος) περιέχων φλέβας (ἶνας).
Filasse, θ. λινάρι (✠.) ἄκλωςον, στουππί.
Filassier, ère, ὁ ἑτοιμάζων ϗ πωλῶν στουππί.
Filateur, trice, διευθυντὴς (διευθύντρια) κλωστηρίου.
Filatrice, ἡ ἐκβάλλουσα τὸ μετάξι ἀπὸ τὰ κουκκούλια, ἀναπηνίστρια.
Filature, θ. κλωστήριον. §. γνέσιμον. κλώσιμον.
File, θ. σειρὰ, ἀράδα.
Filé, χρυσόνημα, χρυσάφι.
Filer, ῥ. γνέθω. κλώθω. §. (οὐδ.) βαδίζω κατὰ σειράν. §. μουρμουρύζω 'σὰν τὴν κάτταν ὅταν χαϊδεύηται.
Filerie, θ. κλωστήριον (λιναρίϐ).
Filet, κλωστὴ λεπτὴ, ῥάμμα. §. ὑπογλωττίς. §. χαλινός. §. δίκτυον. §. κρέας (σφακτοῦ ἢ ὀψαρίου) χωριζόμενον χωρὶς νὰ κοπῇ μετὰ τὸ βράσιμον.
Filetage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Fileter, ῥ. περνῶ (σύρμα) διὰ τῆς filière.
Fileur, euse, ὁ γνέθων νῆμα.
Filial, e, (ϗ ἐπίῤ.) **-ement**, υἱϊκός.
Filialité, θ. ἡ υἱότης.
Filiation, θ. σειρὰ γενεᾶς. §. (μτφορ.) ἀλληλουχία.
Filicule, θ. εἶδος φυτοῦ, πολυπόδιον.
Filière, θ. ἐργαλεῖον τρυπητὸν διὰ τὸ σύρμα.
Filiforme, ἐπίθ. νηματοειδὴς, (βτν.).
Filigrane, τεχνούργημα χρυσοχοϊκὸν ἐκ σύρματος. §. ἐσφαλμένον ἀντὶ **Filagramme**.
Filigraner, ῥ. ποικίλλω μὲ filigrane.
Filipendule, θ. εἶδος φυτοῦ (σπειραίας).
Fille, θ. κόρη, θυγάτηρ. §. κορῆτσι. §. θεράπαινα. ||. petite-fille, ἐγγόνη. ||. arrière-petite-fille, δισεγγόνη. ||. belle-fille, προγονὴ ἢ νύμφη.
Fillette, θ. κορηστάκι.

Filleul, e, βαπτησιμηὸς, ἀναδεξιμηός.
Filoche, θ. εἶδος ὑφάσματος.
Filon, φλέβα μεταλλῖτις.
Filoselle, θ. χονδρὸν μετάξι, χορδᾶς.
Filotier, ère, μεταπράτης (λιανοπουλητὴς) νήματος.
Filou, κλέπτης ἐπιτήδειος, βαλαντιοτόμος.
Filoutage, τὸ ἔργον τοῦ filou.
Filouter, ῥ. κλέπτω ἐπιτηδείως.
Filouterie, τὸ ἔργον τοῦ βαλαντιοτόμου.
Fils, υἱός. ||. petit-fils, ἐγγονός. ||. arriére-petit-fils, δισέγγονος. ||. beau-fils, γαμβρός.
Filtrage, = **Filtration**.
Filtran, ante, διηθητικός.
Filtration, θ. διήθησις ὑγροῦ.
Filtre, ἠθμὸς, στραγγιστήριον.
Filtrer, ῥ. διηθῶ, σουρόνω.
Filure, θ. ἡ ποιότης τοῦ νήματος (ὡς πρὸς τὸ γνέσιμον).
Fin, θ. τέλος. §. σκοπὸς, τέρμα. §. τελευτὴ (τοῦ βίου). ||. à la—, ἐπὶ τέλους.
Fin, ine, ψιλὸς, λεπτός. (μτνμ.) ὀξύς. (μτφορ.) ὀξύνους, ἐπιτήδειος κτλ. (ἐπὶ πραγμ.) ἀληθινὸς, γνήσιος, λεπτοδουλευμένος, ἐκλεκτός. ||. herbes fines, τὰ μυρωδικὰ χόρτα δι' ὧν καρυκεύεται τὸ μαγείρευμα.
Final, ale, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, ὁ ἐπὶ τέλους, τελικός.
Finance, θ. χρήματα μετρητά. §. (πλθ.) αἱ πρόσοδοι (τὰ οἰκονομικὰ) τοῦ Κράτους.
Financer, ῥ. μετρῶ (χρήματα), πληρόνω.
Financier, ὁ περὶ τὰ οἰκονομικά.
Financièrement, ἐπίῤ. κατὰ τοὺς περὶ τὰ οἰκονομικὰ ἀσχολουμένους, πλϐσιοπαρόχως, μεγαλοπρεπῶς κτλ.
Finasser, ῥ. κάμνω κουτοπονηρίας.
Finasserie, θ. κουτοπονηρία.
Finasseur, euse, καὶ
Finassier, ère, κουτοπόνηρος.
Finâtre, θ. μετάξι πρόστυχον.
Finaud, e, μικροπόνηρος, διαβολεμένος.
Finement, ἐπίῤ. μὲ λεπτότητα, ἐπιτηδείως.

Finesse, θ. λεπτότης. §. (μτφορ.) ὀξύτης (νοὸς κτλ.). §. πανουργία.
Finet, ette, ψιλούτσικος. § (μτφορ.) πονηρούτσικος. §. (οὐσ. θ.) εἶδος λεπτοῦ ὑφάσματος.
Finir, ῥ. τελειόνω. ἀποθνήσκω ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πεπερασμένος. §. ἐξειργασμένος. ||. (ὡς οὐσ.) ἐντέλεια ἐργασίας.
Fiole, φιάλη.
Fioler, ῥ. σϐανάρω.
Fioleur, κρασοκανάτας.
Firmament, τὸ ςερέωμα (τοῦ οὐρανοῦ).
Fisc, τὸ δημόσιον ταμεῖον.
Fiscal, e, ὁ τοῦ (δημοσ.) ταμείϐ.
Fiscalité, θ. ὁ ὑπὲρ τοῦ ταμείϐ ζῆλος.
Fissipède, ἐπίῤ. σχιζόπϐς, (ζωολογ.).
Fissure, θ. σχισμάδα, ῥάγισμα.
Fistule, θ. (ἰατρ.) σύριγξ, φίςϐλας.
Fistuleux, e, σηραγγώδης.
Fixation, θ. προσδιορισμός. § (χημ.) πῆξις.
Fixe, ἐπιθ. ἀπλανὴς, σταθερὸς ἀμετακίνητος. ὡρισμένος. μόνιμος.
Fixement, ἐπίῤ. ἀσκαρδαμυκτί
Fixer, ῥ. στυλόνω τι νὰ μὴ κινῆται. §. βλέπω ἀσκαρδαμυκτί. §. προσηλόνω. §. παγιόνω. §. προσδιορίζω.
Fixité, θ. παγιότης, μονιμότης.
Flabellé, ée, ῥιπιδοειδής.
Flaccidité, θ. χαυνότης, μαλθακότης.
Flache, θ. μέρος καθισμένον, ζούλισμα.
Flacheux, euse, ζουλισμένος.
Flacon, φιαλὶς (κυρ. διὰ στάγματα), φιάλιον.
Flagellants, μαστιγούμενοι, (φανατικοί τινες τοῦ ΙΓ'. αἰῶνος).
Flagellation, θ. μαστίγωσις.
Flageller, ῥ. μαστιγόνω.
Flagboler, ῥ. (τοῦ ἵππου) τρέμουν τὰ πόδια.
Flageolet, αὐλὸς μικρὸς, φλογέρα, πλαγίαυλος.
Flagorner, ῥ. κολακεύω χαμερπῶς.
Flagornerie, θ. κολακεία αἰσχρά.

Flagorneur, euse, αἰσχρὸς κόλαξ.
Flagrance, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Flagrant, e, ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ (πραχθείς).
Flair, ὄσφρησις κυνός.
Flairer, ῥ. ὀσφραίνομαι.
Flaireur, ὁ ῥινηλατῶν (τὰ δεῖπνα), παράσιτος.
Flamant, ἴδε (ὀρθότ.) Flammant.
Flambant, e, ἐκβάλλων φλόγα.
Flambeau, λαμπάς. (Π) δᾴς. §. κανδηλέρι. §. (μτφορ.) πυρσός.
Flamber, ῥ. κάμνω (ἐκβάλλω) φλόγα. §. (μτβτ.) περνῶ διὰ τοῦ πυρός. (μαγειρ.) καψαλίζω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) χαμένος.
Flamberge, θ. σπάθα.
Flamboyer, ῥ. ἀστράπτω, λάμπω, (ἀρχ.) μαρμαίρω.
Flambure, θ. κηλὶς ὑφάσματος μὴ καλοβαμμένου.
Flamine, ἱεροφάντης (ἐν Ῥώμῃ), φλαμέντας.
Flammant, φοινικόπτερος, (πτν.).
Flamme, θ. φλὸξ (κυρ. ϗ μτφορ.). §. σημαία στενόμακρος. §. νυστέρι διὰ τοὺς ἵππους.
Flammèche, θ. καρφὶ (κτλ.) ἀναμμένον ἀπὸ πυρκαϊὰν τὸ ὁποῖον τινάζεται εἰς τὸν ἀέρα.
Flammègue, θ. δίκτυον διὰ τὰς ἀρίγγας.
Flammerole, θ. μετέωρον καιόμενον ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ.
Flammette, θ. ὑποκορ. τοῦ Flamme.
Flammule, εἶδος φυτοῦ (κληματίτιδος).
Flan, ἡ πλὰξ τοῦ νομίσματος πρὶν τυπωθῇ. 2) εἶδος ζυμαρικοῦ, γαλακτόπηττα.
Flanc, πλευρὸν (κυρ. καὶ μτνμ.).
Flanchet, τὸ περὶ τὰς πλευρὰς μέρος τοῦ βοὸς καὶ τῶν ἰχθύων. τὸ ἀπάκι (;).
Flandrelet, εἶδ. ζυμαρικοῦ (γαλακτοπήττας).
Flandrin, ὑψηλόλιγνος.
Flanelle, θ. φλανέλλα.
Flâner, ῥ. περιφέρομαι θεωρῶν τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν κλπ., ματαιοσχολῶ περιπατῶν.
Flânerie, θ. ματαιοσχολία τοῦ-
Flâneur, euse, ὁ περιπατῶν ϗ θεωρῶν τὰ περὶ τὴν ἀγοράν.

Flanquer, ῥ. ὀχυρόνω διὰ προτειχισμάτων τὰς πλευρὰς (τείχους κτλ.). §. ῥίπτω (ϗ μσ.) πίπτω μὲ ὁρμήν.
Flanqueur, στρατιώτης παρατεταγμένος εἰς τὰς πλευρὰς τῆς φάλαγγος.
Flaque, θ. λάκκος ὕδατος.
Flaquée, θ. ποσότης ὑγροῦ περιχυθεῖσα κατά τινος.
Flaquer, ῥ. ῥίπτω ὑγρὸν κατά τινος, περιχύνω.
Flasque (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ., χαλαρὸς, χαῦνος, ἄτονος.
Flatir, ῥ. σφυρηλατῶ τὴν πλάκα τοῦ νομίσματος.
Flatoir, ἐργαλεῖον (σφύρα) διὰ τὰ νομίσματα.
Flâtrer, ῥ. καίω τὸ ζῶον μὲ σίδηρον ἵνα μὴ λυσσάσῃ.
Flatter, ῥ. κολακεύω. §. χαϊδεύω. §. ἡδύνω. §. se—, ἐλπίζω.
Flatterie, θ. κολακεία.
Flatteur, euse, (ϗ ἐπίρ.) -ement, κολακευτικός. κόλαξ.
Flatueux, euse, ὁ προξενῶν ἀνέμους (φλάτα).
Flatulence, θ. διάθεσις πρὸς flatuosité.
Flatulent, ente, ὁ ἔχων διάθεσιν πρός-
Flatuosité, θ. ἄνεμος εἰς τὴν κοιλίαν, φλάτον.
Flavescent, ente, κιτρινωπός.
Fléau, τὸ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν τὰ γεννήματα εἰς τὸ ἁλῶνι. §. ὁ ζυγὸς (τὸ ὁριζόντειον σιδήριον) τῆς πλάστιγγος. §. (μτφορ.) μάστιξ (θεοῦ).
Flèche, θ. βέλος. §. τὸ ξύλον τὸ συνέχον τὰ ἔμπροσθεν ϗ ὄπισθεν τῆς ἀμάξης. §. τὸ ὀξὺ ἄκρον τῆς κορυφῆς κωδωνοστασίου κτλ.
Flécher, ῥ. (τὸ ζαχαροκάλαμον) ξεβλασταρόνει. §. (τὸ κριάρι) βατεύει τὴν προβατίναν.
Fléchière, θ. εἶδ. φυτοῦ λιμνοχαροῦς ἐκ τῶν ἀλισμοειδῶν.
Fléchir, ῥ. κάμπτω, -ομαι, λυγῶ. §. (μτφορ.) κινῶ (-οῦμαι) εἰς οἶκτον, ἐνδίδω.
Fléchissement, λύγισμα.
Fléchisseur, (ἀνατομ.) καμπτὴρ (μῦς).

Flegmatique (ϗ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. φλεγματικός.
Flegme, φλέγμα. §. χαρακτὴρ ψυχρὸς (φλεγματικός).
Flétrir, ῥ. μαραίνω. §. (μτφορ.) ἀμαυρόνω. δυσφημίζω. στιγματίζω (κατάδικον.).
Flétrissant, e, ὁ στιγματίζων, ἀτιμωτικός.
Flétrissure, θ. μάρανσις. §. ἀμαύρωσις (κηλίδωσις) τῆς ὑπολήψεως. §. στιγματισμὸς κακούργου.
Fleur, θ. ἄνθος (κυρ. ϗ μτφορ.). §. (πλθ.) τὰ ἔμμηνα τῶν γυν. ‖. à fleur de—, ἴσα μὲ (τὴν ἐπιφάνειαν).
Fleuraison, θ. ἄνθισμα.
Fleurdeliser, ῥ. ςολίζω ἢ ςιγματίζω μὲ ἄνθη κρίνȣ (τὸ σύμβολον τῶν πρῴην βασιλέων τῆς Γαλλίας).
Fleurée, θ. ὁ ἀφρὸς τοῦ γαλαζίȣ χρώματος ἐν τοῖς βαφείοις.
Fleurer, ῥ. εὐωδιάζω.
Fleuret, χονδρομέταξον καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὕφασμα. §. σπαθὶ διὰ τὴν ὁπλασκίαν.
Fleurette, θ. ἀνθέμιον, λουλȣδάκι. §. λόγοι ἐραστοῦ πρὸς ἐρωμένην.
Fleurir, ῥ. ἀνθῶ, ἀνθίζω. §. (μτφορ.) ἀκμάζω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀνθηρός. εὔχρους.
Fleurissant, e, ἀνθισμένος.
Fleuriste, ἀνθοκόμος. §. ὁ ποιῶν ἢ πωλῶν τεχνητὰ ἄνθη.
Fleuron, κόσμημα εἰς εἶδος ἄνθους, ἀνθέμιον. §. (βτν.) πέταλον (ἄνθους).
Fleuve, ποταμὸς (μέγας).
Flexibilité, θ. τὸ εὔκαμπτον.
Flexible, ἐπιθ. εὔκαμπτος (κυρ. καὶ μτφορ.).
Flexion, θ. κάμψις, λύγισμα.
Flibustier, πειρατὴς τῆς Ἀμερ.
Flic-flac, (ὀνμτπ.), κρότος μαστιγώσεως ἢ ῥαπίσματος. §. βῆμά τι χορευτικόν.
Flinquer, ῥ. χαρακόνω τὸ μέταλλον ἵνα πιάσῃ ἐπ' αὐτοῦ ὁ σμάλτος.
Floche, ἐπιθ. χνουδωτός. (ἐπὶ μεταξίου) ἄστρηπτος.
Flocon, τολύπη (τουλούπα) μαλλίου κτλ.

Floconner, ρ. χιονίζω (βαμβακοειδῶς).
Floconneux, euse, τολυποειδής.
Floraison, θ. ἄνθισμα.
Floral, e, ὁ τῶν ἀνθέων. ||. (θ. ἢ ἀρσ. πλθ.) τὰ ἀνθεςήρια (ἑορτή τις τῶν παλ. Ῥωμ.).
Flore, θ. περιγραφὴ τῶν φυτῶν καὶ ἀνθέων ἑνὸς τόπϐ. §. ὀξύγγιον πρὸς ἐπάλειψιν τῶν πλοίων.
Floréal, ὁ 8 μὴν τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ. (20 Ἀπριλ.—20 Μαΐου), ἀνθεςηριών.
Florence ϗ Florentine, θ. εἶδ. λεπτοῦ μεταξωτοῦ τῆς Φλωρεντ., σανδάλι.
Florer, ρ. ἐπαλείφω μὲ 'ξύγγι τὸ πλοῖον, παλαμίζω..
Florissant, e, ὁ εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν, ἀκμαῖος.
Floriste, ὁ γνωρίζων τὰ ἄνθη τινὸς τόπου ϗ πραγματευόμενος περὶ αὐτῶν.
Flot, κῦμα. §. ἡ πλημμυρὶς τῆς παλιῤῥοίας. §. =Flottage. §. (μτνμ.) κρουνός. πλῆθος.
Flotre, =Fautre.
Flottable, ἐπιθ. πλωτὸς, πλεύσιμος.
Flottage, καταίβασμα ξύλων (πλωτῶν) διὰ τοῦ ποταμοῦ.
Flottaison, θ. τὸ μέρος τοῦ πλοίου τὸ ἴσα μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.
Flottant, e, πλέων, πλευστός. §. (μτνμ.) κυματίζων. §. (μτφορ.) ἀμφιῤῥεπὴς, μετέωρος, κυμαινόμενος.
Flotte, θ. στόλος. §. βυκίον ἀνέχον τὸ σχοινίον τῆς ἀγκύρας, φελὸς ἀνέχων τὴν ὁρμιάν.
Flottement, κυματισμὸς (ςρατεύματος).
Flotter, ρ. πλέω. §. κυματίζω. §. (μτφορ.) κυμαίνομαι, ταλαντεύομαι. ||. bois flotté, ξύλα κατελθόντα διὰ τοῦ ποταμοῦ.
Flotteur, ὁ δένων πλωτὰς (σχεδίας ξύλων).
Flottile, θ. στολίσκος.
Flou, ἐπιθ. (κυρ. ἐπὶ ζωγρφ. ϗ γλυπτ. καλλιτεχνημάτων) ὑγρός. §. (ὡς οὐσ.) ὑγρότης (γραφίδος ἢ γλυφίδος), χάρις ἐπιτρέχϐσα. §. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤῥ.) ὑγρῶς.

Flouer, ρ. (κοινολ.), κλέπτω κρυφίως, ὑφαρπάζω.
Flouette, θ. (ναυτ.) = Girouette.
Flou-Flou, (ὀνοματοπ.), ὁ κρότος μεταξωτοῦ.
Flouve, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀγρώςιδος) εὐώδους.
Fluant, ante, ῥοώδης, ἄπηκτος.
Fluate, (χημ.), εἶδος ἅλατος.
Fluctuation, θ. κυματισμός. (ἰατρ.) κλυδασμός. §. (μτφορ.) ἀβεβαιότης.
Fluctueux, euse, κυματιζόμενος βιαίως.
Fluer, ρ. ῥέω, τρέχω.
Fluet, ette, λεπτὸς, ἰσχνός.
Flueurs, πλθ. (—blanches) λευκόῤῥοια, (πάθος τῶν γυν.).
Fluide, ἐπιθ. ῥευστός. ||. (οὐσ.) τὸ ῥευστόν.
Fluidité, θ. τὸ ῥευστὸν (τῶν ὑγρῶν).
Flûte, θ. πλαγίαυλος, φλάϐτον. §. (συνκδχ.) αὐλητής. §. εἶδ. φορτηγοῦ πλοίου, ὁλκάς.
Flûté, ée, λιγυρὸς (ὡς ἡ φωνὴ τοῦ πλαγιαύλου).
Flûteau, συρίςρα (φλογέρα) τῶν παιδ.
Flûter, ρ. παίζω τὸν πλαγίαυλον. §. (μτβτ.) πίνω ἀμυστὶ, στραγγίζω τὸ ποτῆρι.
Flûteur, euse, ϗ (ἀκριβέςερ.) Flutiste, αὐλητὴς, -τρίς.
Fluvial, e, καὶ (βτν.) Fluviatile, ποτάμιος.
Flux, πλημμυρὶς, παλίῤῥοια. §. (ἰατρ.) ῥοὴ (αἵματος κτλ.). (ἰδιαιτ.) διάῤῥοια.
Fluxion, θ. συῤῥοὴ ὑγρῶν (καὶ ὡς ἐκ τούτου πρήξιμον) εἰς μέρος τι τοῦ σώματος.
Fluxionnaire, ἐπίθ. ὁ ὑποκείμενος εἰς fluxions.
Foc, (ναυτ.), ἱστίον τρίγωνον, φλόκος.
Foëne, θ. εἶδος τριαίνης ἢ κάμακος.
Foëtal, ale, ὁ τοῦ ἐμβρύου.
Foetus (Λτν.), ἔμβρυον.
Fogue, θ. ἡ μεταξὺ τοῦ ςήμονος διάβασις τῆς κερκίδος.
Foi, θ. πίστις. §. λόγος, ὑπόσχεσις. ||. de bonne—, εἰλικρινῶς.
Foie, ἧπαρ, σηκότι.
Foin, χόρτον ξηρὸν (διὰ τὰ ζῶα).

Foire, θ. πανηγύρι (ἐμπορ.). §. (χυδ.) διάῤῥοια.
Foirer, ρ. (χυδ.), τσιρλίζω.
Foireux, euse, (χυδ.), τσιρλιάρης. (συνκδχ.) δειλός.
Fois, θ. φορά. ||. une (deux etc) —, ἅπαξ, δὶς κτλ. ||. une —, ποτέ. ||. à la —, διὰ μιᾶς, ἐν ταὐτῷ. ||. par fois (ἢ) de — à autre, ἐνίοτε.
Fois, ἡ μέση (τοῦ σώματος).
Foison, θ. ἀφθονία. ||. à—, ἀμφιλαφῶς, ἀφθόνως.
Foisonner, ρ. πλήθω, βρ(υ)άζω. §. γεννοβολῶ, αὐξάνω. (χυδ.) φτουρῶ.
Fol, folle, ἴδε Fou.
Folâtre, ἐπίθ. φιλοπαίγμων, σερπετός.
Folâtrer, ρ. κάμνω σερπετιαὶς, παίζω.
Folliacé, ée, φυλλοειδής.
Foliaire, ἐπίθ. ὁ τῶν φύλλων.
Folichon, onne, (οἰκ.), σερπετός.
Folichonner, ρ. (οἰκ.) κάμνω σερπετιαίς.
Folie, θ. μωρία, παραφροσύνη. §. ἀνοησία, τρέλλα.
Folié, ée, φυλλοειδῶς διεσκευασμένος. φυλλώδης.
Foliforme, ἐπίθ. φυλλοειδής.
Folio (Λτν.), φύλλον (χάρτου) ἀριθμημένον, ἀριθμὸς σελίδος.
Foliole, θ. φυλλάριον.
Folioter, ρ. ἀριθμῶ τὰ φύλλα (καταστίχου ἢ χειρογράφου).
Follement, ἐπίρ. ἀνοήτως.
Follet, ette, τρελλούτσικος. ||. poil —, τὸ πρῶτον χνοῦδι τῶν γενείων. ||. esprit—, κατοικίδιον δαιμόνιον. ||. feu—, εἶδος φωτεινοῦ μετεώρου.
Folliculaire, ἐφημεριδογράφος ἀδόκιμος.
Follicule, θ. λοβὸς φυλλοειδής. §. (ἀρσ.) σῶμα μεμβρανῶδες, κύστις.
Folliculeux, euse, (ἀνατομ.), κυστοειδής.
Fomentateur, trice, ὁ ὑποθάλπων στάσεις (διχονοίας).
Fomentatif, ive, ὁ χρησιμεύων πρὸς-
Fomentation, θ. (ἰατρ.) ἐπίθεσις ζεστῶν εἰς μέλος πάσχον.
Fomenter, ρ. ἐπιθέτω ζεστὰ εἰς

μέλος πάσχον. §. ὑποθάλπω (ταραχὰς κτλ.).
Foncailles, θ. πλθ. ξύλα παρατείνοντα πλαγίως τὸ κραββάτιον πρὸς συγκράτησιν τῶν προσκεφαλαίων.
Foncer (τὸ c πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** τρέπεται εἰς ç), ῥ. βάλλω πάτον εἰς βαρέλλι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πλούσιος. (ἐπὶ χρωμ.) βαθύς.
Foncet, ἡ πλὰξ τῆς κλειδωνιᾶς.
Foncier, ère, ἰδιοκτήτης γῆς. (ἐπὶ πραγμ.) ἔγγειος.
Foncièrement, ἐπιῤ. κατὰ βάθος.
Fonction, καθῆκον (ὑπηρεσίας). λειτουργία. §. ἐνέργεια (σωματικοῦ ὀργάνου ἢ αἰσθητηρίου). ||. faire—de, χρησιμεύειν ὡς (ἀντί).
Fonctionnaire, ὑπάλληλος (δημόσιος).
Fonctionnel, elle, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν σωματ. ὀργάνων.
Fonctionner, ῥ. (ἐπὶ μηχαν.) κινοῦμαι, (κοιν.) δουλεύω.
Fond, πυθμὴν, πάτος. βάθος. §. (ἐνίοτε) καταπάτι. §. τὸ ἐνδότατον (δικήματος κτλ.). ἐσχατιά. §. ἔδαφος γηπέδου ἢ ὑφάσματος. §. (μτφορ.) βάσις. (δικνμ.) οὐσία (ὑποθέσεως). ||. de —en comble, ἐκ θεμελίων, ἄρδην. ||. à—, κατὰ βάθος.
Fondage, τὸ οὐσ. τοῦ **Fondre**, λυώσιμον μετάλλου κτλ.
Fondamental, e, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, θεμελιώδης.
Fondant, e, ὁ λυόνων εἰς τὸ στόμα, ζωμερός. §. (ἰατρ.) διαλυτικός.
Fondateur, trice, θεμελιωτής.
Fondation, θ. (ἀνασκαφὴ διὰ) τὰ θεμέλια. §. θεμελίωσις, (μτφορ.) ἵδρυσις, σύστασις.
Fondement, θεμέλιον. §. βάσις. αἰτία, λόγος. §. (ἀνατομ.) ἡ ἕδρα, ὁ πάτος.
Fonder, ῥ. θεμελιόνω. §. (μτφορ.) ἱδρύω, συνιστῶ. στηρίζω (καὶ μσ.)-ομαι. ||. —de procuration, διορίζω ἐπίτροπόν μυ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) εὔλογος. βάσιμος.
Fonderie, θ. χυτήριον (μετάλλων).
Fondeur, χύτης μετάλλων.
Fondis, λάκκος σχηματισθεὶς ἐπὶ γηπέδου βουλήσαντος, βόθυνος.
Fondoir, τὸ μέρος ὅπου λυόνουν ἀλείμματα κτλ.
Fondre, ῥ. λυόνω, (ἐπὶ μετάλλ.) χύνω (ἰατρ.) διαλύω. ||. (οὐδ.) βουλῶ, καταῤῥέω. §. ἐπιπίπτω μὲ ὁρμὴν, χύνομαι.
Fondrier, ξύλον βαρύτερον τοῦ ὕδατος καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυνάμενον πλέον νὰ πλεύσῃ.
Fondrière, θ. χαράδρα, καταβάθρα. βάλτος.
Fondrilles, θ. πλθ. βοῦρκος. καταπάτι, (προφέρεται συνήθως éffondrilles).
Fonds, γῆ, γήπεδον. §. κεφάλαιον (χρημάτων). κατάστημα ἐμπορικόν.
Fondue, θ. εἶδος σφογγάτου, τυρὶ μὲ αὐγά.
Fongible, (Νμ.), σταθμητὸς ἢ ἀριθμητός. §. καταναλώσιμος (διὰ τῆς χρήσεως).
Fongiforme καὶ **Fongoïde**, ἐπιθ. μυκητοειδής.
Fongosité, θ. (χειρουργ.), μυκητοειδὴς ὑπερσάρκωσις σχηματιζομένη περὶ τὰς πληγάς.
Fongueux, euse, μυκητοειδής.
Fontaine, θ. πηγή. βρύσις, κρήνη. §. ἀγγεῖον διὰ νερόν. §. μαςάρι, (Τ.) μυσλοῦκι. §. τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς.
Fontainier, ὁ ἐπὶ τῶν ὑδραγωγείων, (Τ.) σουγιολτζῆς.
Fontange, θ. φιόγκος.
Fonte, θ. λυώσιμον. χύσιμον (μετάλλ.). §. σίδηρον χυτὸν (χωνευτόν). §. θήκη διὰ τὰ πιστόλια κουμποῦρι.
Fonticule, θ. φουντανέλλα.
Fontinal, ale, πηγαῖος. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος βρύυ τιτανοποιουμένυ.
Fonts, πλθ. ἡ κολυμβήθρα (τοῦ βαπτ.).
Fonture, θ. (ναυτ.), διάλυσις ὄχθου ἀμμώδους.
Foque, (ναυτ.) = **Foc**.
For, δικαιοδοσία δικαστηρίυ. δικαστήριον.
Forage, τρύπημα (μὲ τὸ τρυπάνι).
Forain, e, ξένος, ἔξωθεν ἐρχόμενος.
Forban, πειρατής.
Forçage, τὸ ὑπὲρ τὸ βάρος τοῦ νομίσμ.
Forçat, ὁ καταδικασμένος εἰς δεσμὰ (εἰς τὸ κάτεργον), δεσμώτης.
Force, θ. ἰσχὺς, δύναμις. ἀνδρία (ψυχῆς). §. βία. §. (ἐπὶ πραγμ.) στερεότης. §. (πλθ.) στρατεύματα. ||. (ὡς ἐπίῤ.) πολλὰ, πλῆθος. ||. à force de, διὰ πολλῶν. ., δυνάμει. .
Forcément, ἐπίῤ. δυναστικῶς, βιαίως.
Forcené, ée, παράφρων, δαιμονισμένος.
Forceps, λαβὶς χειρουργ.
Forcer (τὸ c πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** τρέπεται εἰς ç), ῥ. ἀνοίγω διὰ τῆς βίας, (παρα)βιάζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) βεβιασμένος.
Forces, θ. πλθ. ψαλίδι μεγάλον.
Forcet, σπάγος χονδρός.
Forclore, ῥ. (Νμ.), ἐκκλείω, ἀποκλείω.
Forclusion, θ. (Νμ.) ἔκκλεισις.
Forer, ῥ. τρυπῶ (μὲ τὸ τρυπάνι).
Forerie, θ. ἐργοστάσιον ὅπου τρυπῶνται τὰ κανόνια.
Forestier, ère, ὁ τῶν ἢ ἐπὶ τῶν δασῶν, δασονομικός.
Foret, τρυπάνι.
Forêt, θ. δάσος.
Forfaire, ῥ. παραβαίνω (τὸ καθῆκόν μου).
Forfait, κακούργημα. 2) συμφωνία κατ'ἐργολαβίαν, ἀποκοπή.
Forfaiture, θ. κατάχρησις (περὶ τὴν ὑπηρεσίαν), παράβασις (καθήκοντος).
Forfanterie, θ. κομποῤῥημοσύνη. ἀγυρτία.
Forficule, θ. εἶδος ἐντόμυ, (κοιν.) **Perce-oreilles**.
Forge, θ. σιδηρουργεῖον. §. ἐργαστήριον πεταλωτοῦ κτλ.
Forgeable, ἐπίθ. σφυρηλατήσιμος.
Forgeage, τὸ οὐσ. τοῦ—
Forger (μετὰ τὸ **g** παρεμβάλλεται πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** τὸ **e**), ῥ. δουλεύω (σφυρηλατῶ) τὸν σίδηρον. §. (μτφορ.) χαλκεύω (ψεύδη κτλ.), πλάττω.
Forgeron, σιδηρουργός.
Forgeur, ἐργάτης σιδηρουργείυ. §. (μτφορ.) δημιουργὸς ψευδολογιῶν, λογοποιός.

Forjeter (διπλασιάζεται τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. (οἰκοδ.) παρεκβάλλω (καὶ μσ. παρεκβαίνω, παρεκκλίνω) τῆς γραμμῆς.
Forlâchure ἢ **Forlançure**, θ. ἐλάττωμα ὑφάσματος.
Formaliser (se—), ῥ. πειράζομαι (εἰς κάθε τι).
Formaliste, ἐπίθ. ὁ σεβόμενος πολλὰ (σφόδρα μικρολόγος περὶ) τοὺς τύπους.
Formalité, θ. διατύπωσις καθεστῶσα (ἐν χρήσει).
Format, σχῆμα (μέγεθος) βιβλίου.
Formateur, trice, μορφωτής.
Formatif, ive, μορφωτικός.
Formation, θ. σχηματισμὸς, μόρφωσις.
Forme, μορφὴ, σχῆμα. τύπος. εἶδος. §. (πλθ.) τρόπος (τοῦ φέρεσθαι), φέρσιμον. ||. par—de, ἐν εἴδει. ||. pour la—, διὰ τὸν τύπον, (κοιν.) διὰ τὰ 'μμάτια. ||. en —, dans les formes, ἐν τάξει, κατὰ τοὺς τύπους. 2) ὁ κύλινδρος (τὸ σῶμα ἢ τὸ καλοῦπι) τοῦ σκιαδίου. §. τὸ ὀψίδιον ἐμβάδος. §. τὸ πλαίσιον τοῦ (τυπγρφ.) πιεστηρίου. §. σασίδι (ψάλτου). §. δεξαμενὴ ὅπου ἐπισκευάζονται τὰ πλοῖα.
Formel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ῥητός.
Former, ῥ. μορφόνω, σχηματίζω. πλάττω. ἀποτελῶ. κάμνω. ὀργανίζω. συλλαμβάνω (σκοπόν).
Formicaire, ἐπίθ. μυρμηκοειδής. §. μυρμηκοφάγος.
Formicant, (σφυγμὸς) μυρμηκίζων.
Formication, θ. (ἰατρ.) μυρμηκίασις.
Formidable, ἐπίθ. τρομερός.
Formier, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν ὀψίδια (ἐμβάδων), καλούπια κτλ.
Formique, ἐπιθ. (χημ.), μυρμηκικός.
Formulaire, συλλογὴ διατυπώσεων.
Formulation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Formuler**.
Formule, θ. τύπος ἐπισήμου ἐγγράφου.
Formuler, ῥ. συντάττω τι κατὰ τοὺς τύπους.
Fornicateur, trice, (Γρφ.), πόρνος.
Fornication, θ. πορνεία.
Fors, (πρόθ.), πλὴν, (παρ)ἐκτός.
Fort, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἰσχυρὸς, ῥωμαλέος, σφοδρὸς, δυνατός. δεινὸς (περί τι). 'γιερὸς, βασταγερός. δύσκολος. μέγας, πολύς. ἀδρός. δριμύς. βαρύς. ἔντονος. ||. se faire—de (ἢ) pour, ἀναλαμβάνω ἢ ἐγγυῶμαί τι. §. (οὐσ.) τὸ ἰσχυρότερον μέρος (τοῦ ἀνθρ. ἢ τοῦ πράγμ.), τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους. ἡ ἀκμὴ (τοῦ χειμῶνος κτλ.). §. φρούριον. §. (ὡς ἐπίῤ.) δυνατά. (κατὰ) πολλά.
Forteresse, θ. φρούριον.
Fortifiant, e, δυναμωτικός.
Fortification, θ. ὀχύρωσις, ὀχύρωμα.
Fortifier, δυναμόνω, ὀχυρόνω.
Fortin, μικρὸν φρούριον.
Fortuit, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ κατὰ σύμπτωσιν, τυχαῖος.
Fortune, θ. τύχη (κυρ. ἡ καλή). πλοῦτος, κατάστασις.
Fortuné, ée, εὐτυχής.
Forum, ὁ Φόρος (ἢ ἀγορὰ) τῆς Ῥώμ.
Forure, θ. ἡ τρύπα τοῦ κλειδιοῦ.
Fort-vêtu, ἐνδυμένος ὑπὲρ τὸ εἶναί του.
Fosse, θ. λάκκος, τάφος.
Fossé, τάφρος, χανδάκι.
Fosserage, τὸ πρῶτον σκάψιμον τῆς ἀμπέλου, ξελάκκωμα.
Fosset, ξυλοκάρφι διὰ τὰ βαγένια.
Fossette, θ. λακκάκι.
Fossile, ἐπιθ. καὶ οὐσ., ὀρυκτός.
Fossilisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Fossiliser (se—), ῥ. γίνομαι ὀρυκτὸν, ἀπολιθοῦμαι.
Fossoir, εἶδος σκαφείου διὰ τὰς ἀμπέλους.
Fossoyage, σκάψιμον τάφρου ἢ λάκκου (τάφου).
Fossoyer, ῥ. σκάπτω λάκκον. περικλείω μὲ τάφρον.
Fossoyeur, ὁ σκάπτων τοὺς λάκκους (διὰ τοὺς νεκρούς).
Fossure, θ. διβόλισμα τῆς ἀμπέλου.
Fou ἢ (πρὸ φων.) **Fol, olle**, παράφρων, ἀνόητος, μωρὸς, τρελλός. (ἐπὶ πραγμ.) ὑπέρμετρος. (ἐπὶ κυνῶν) λυσσῶν. §. (εἰς τὸ ζατρίκιον) ὁ διαγωνιάζων (πεσσός). §. εἶδος πτηνοῦ, κέπφος, λοῦφος.
Fouace, θ. στακτόπηττα, πογάτσα. γαλέττα.
Fouacier, ὁ πωλῶν fouaces.
Fouage, φόρος κατ' οἰκίαν (ἑςίαν).
Fouailler, ῥ. μαστίζω συχνά.
Foucault, = **Becassine**.
Foudre, θ. κεραυνὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). 2) κεντίδιον τῆς σολῆς τῶν στρατηγῶν. 3) (ἀρσ.) μέγα βαγένι.
Foudroiement, κεραύνωσις.
Foudroyant, e, κεραυνοβόλος.
Foudroyer, ῥ. κεραυνοβολῶ.
Fouée, θ. νυκτερινὴ ὀρνιθοθηρία μὲ πυρσούς.
Fouet, μάστιξ. μαστίγωσις.
Fouetter, ῥ. μαστιγόνω. §. κτυπῶ αὐγὰ κτλ. νὰ ἑνωθοῦν. §. (οὐδ.) κτυπῶ ἐπάνω εἰς. ||. (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κατάστικτος μὲ μικρὰς ἴνας.
Fouetteur, euse, ὁ μαστιγόνων (συχνά).
Fougasse, θ. (στρατ.), μικρὰ ὑπόνομος.
Fouger, ῥ. (ὁ χοῖρος) σκάπτει διὰ τοῦ ῥύγχους.
Fougeraie, θ. τόπος κατάφυτος μὲ πτέρην.
Fougère, θ. πτέρη, πτερὶς (φυτ.).
Fougon, μαγειρεῖον μικροῦ πλοίου.
Fougue, θ. ὁρμὴ φυσικὴ, κίνημα θυμοῦ. ὀργασμὸς, ἐνθουσιασμός.
Fougueux, euse, σφοδρὸς, ὁρμητικός.
Fouille, θ. ἀνασκαφή.
Fouille-au-pot, (κοινολ.), παραμάγειρος.
Fouillement, σκάψιμον. σκάλισμα.
Fouille-merde, κοπροκάνθαρος, (ἔντ.).
Fouiller, ῥ. σκάπτω (νὰ εὕρω τι), σκαλίζω.
Fouillis, (οἰκ.), χάος, κυκεών.
Fouillot, *ἀντελατήριον κλειδωνιᾶς.
Fouine, θ. ἰκτὶς, κουνάδι, ζ. §. εἶδος δικράνου καὶ καμακίου.
Fouiner, ῥ. (χυδ.), φεύγω κρυφίως.
Fouir, ῥ. σκάπτω.

Fouisseur, ἐπιθ. (ζωολογ.), *γαιωρυκτικός.
Foulage, ἄργασμα δερμάτων (ἐρέας κτλ.). §. πάσωμα (ἰχθύων).
Foulant, e, πιεστήρ.
Foulard, μανδύλι ἢ ὕφασμα μεταξωτὸν μὲ χρώματα.
Foule, θ. πλῆθος. ὄχλος. ||. en —, σωρηδόν. 2) = **Foulage** ꙁ **Foulerie**.
Foulée, θ. τὸ πατούμενον μέρος τῆς βαθμίδος. §. ἡ ποσότης τῶν δερμάτων ὅσα ἐργάζονται διὰ μιᾶς.
Fouler, ῥ. πατῶ. ζυμόνω. ἀργάζω, γναφεύω. §. στραγγουλίζω. §. (μτφορ.) καταθλίβω, καταπιέζω.
Foulerie, θ. γναφεῖον (νεροτριβεῖον) ἐρέας ἢ δερμάτων.
Fouleur, = **Foulon**.
Fouloir, ἐργαλεῖον πρὸς ἔργασιν δερμάτων κτλ. §. (χειρουργ.) ἐργαλεῖον πρὸς γέμισμα τῶν ὀδόντων.
Fouloire, θ. ἡ τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας δουλεύονται τὰ καπέλλα.
Foulon, γναφεὺς ἐρέας.
Foulonnier, ὁ προετοιμάζων τὴν ἐρέαν διὰ τὸ γναφεῖον. §. ἰδιοκτήτης γναφείου.
Foulque, θ. κολυμβὶς, βουταναρηὰ, καρὰ-μπατάκι, (πτν.).
Foulure, θ. στραγγούλισμα ἢ νευροκαβαλίκευμα. 2) (πλθ.) ἴχνη ἀμυδρὰ τῆς ἐλάφου. 3) = **Foulage**.
Fouquet, εἶδος θαλασσίας χελιδόνος.
Four, κλίβανος, φοῦρνος. καμίνι.
Fourbe, θ. αἰσχρὰ δολιότης.
Fourbe, ἐπίθ. πανοῦργος, δόλιος.
Fourber, ῥ. ἀπατῶ δολίως.
Fourberie, θ. πανουργία, δόλος.
Fourbir, ῥ. τρίβων πασρεύω (ὑαλίζω).
Fourbissage, τὸ οὐσ. τοῦ **Fourbir**.
Fourbisserie, θ. τὸ ἔργον τοῦ -
Fourbisseur, ὁ τρίβων μετάλλινα σκεύη κλπ. νὰ ὑαλίσουν.
Fourbissime, ἐπίθ. ὑπερθετ. τοῦ **Fourbe**.
Fourbissure, θ. ὑάλισμα διὰ τριψίματος.
Fourbu, e, ἵππος πάσχων ὑπὸ fourbure, πιασμένος.
Fourbuisson, εἶδος πτν., τρωγλοδύτης, τρυποφράκτης.
Fourbure, θ. νόσος (πιάσιμον τῶν μελῶν) τοῦ ἵππου.
Fourche, θ. δικράνι, δίκρανον, φοῦρκα. ||. faire la—, χωρίζεται εἰς δύο.
Fourcher, ῥ. συνάζω μὲ τὸ δικράνι. §. (οὐδ.) σχίζομαι εἰς σχῆμα δικράνου.
Fourchet, ἀπόςημα μεταξὺ τῶν δακτύλων. §. εἶδος νόσου (σπυρὶ τοῦ ποδὸς) τῶν ἐριοφόρων ζώων.
Fourcheté, ée, διχαλωτός.
Fourchetée, θ. πειρουνηά.
Fourchette, θ. πειροῦνι. §. κρεάγρα.
Fourchon, δόντι δικρανίου ἢ πειρουνίου.
Fourchu, e, διχαλωτός.
Fourchure, θ. τὸ μέρος ὅπου διασχίζεται ὁ δρόμος (ὁ κλάδος κτλπ.).
Fourdaine, θ. (κοινολ.) ἀντὶ **Prunellier**.
Fourgon, σκάλευθρον τοῦ φούρνου. 2) ἅμαξα φορτηγὸς (τῶν στρατ.).
Fourgonner, ῥ. ἀνακατόνω μὲ τὸ σκάλευθρον. σκαλίζων κάμνω ἄνω-κάτω.
Fourmi, θ. μύρμηξ.
Fourmilier, μυρμηκοφάγος, (εἶδος τετραπόδου τῆς Ἀμερ.). §. εἶδος πτν.
Fourmilière, μυρμηκιὰ, μυρμηκοφωλιά.
Fourmi-lion, μυρμηκολέων, (ἔντ.)
Fourmillement, μυρμηκισμὸς τοῦ δέρματος.
Fourmiller, ῥ. πλήθω, βρυάζω. §. προξενῶ μυρμηκισμόν.
Fourmilles, θ. πλθ. κλαδιὰ ἀποκοψίδια.
Fournage, τὸ πληρονόμενον τῷ φουρνάρῃ, τὰ φουρνιάτικα.
Fournaise, θ. κάμινος.
Fournaliste, ὁ κατασκευάζων τὰ χωνευτήρια τῶν μετάλλων.
Fourneau, φουρνέλλον. §. λωλᾶς. ||. — potager, φωγοῦ (διὰ μαγείρευμα).
Fournée, θ. φουρνιά.
Fournette, θ. εἶδος πυρεστίας πρὸς ἀσβεστοποίησιν τοῦ σμάλτου.
Fournier, ère, φουρνάρης.
Fournil, ζυμωταρεῖον (φούρνου ἢ ἀγροικίας).
Fourniment, συγκρότημα σκευῆς, (Τ.) τακίμι. §. κουτὶ (κέρατον) διὰ πυρῖτιν.
Fournir, ῥ. προμηθεύω (καὶ μσ.) -ομαι, ʼψουνίζω συνήθως ἀπό. ἐκπληρῶ. συνεισφέρω. (οὐδ.) ἐπαρκῶ.
Fournissement, κεφάλαιον ἑκάστου συνεταίρου.
Fournisseur, προμηθευτής.
Fourniture, θ. προμήθευσις τροφῶν κτλ. §. λεπτὰ χορταρικὰ, ἡδύσματα. §. χάρτζια εἰς φόρεμα.
Fourquet, φτυάρι μακρουλὸν τῶν ζυθοποιείων.
Fourquette, θ. εἶδος σταυροῦ μεταλλίνου κρατοῦντος τὴν ὁρμιὰν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.
Fourrage, τροφὴ τῶν ἵππων κτλ., φορβὴ, προνομή.
Fourrager, ῥ. χορτοκοπῶ. προνομεύω, πορθῶ.
Fourragère, ἐπίθ. θ. (γῆ ἢ χόρτον) ἁρμόδιον πρὸς φορβήν.
Fourrageur, ςρατιώτης στελλόμενος εἰς προνομήν.
Fourré, λόχμη δάσους.
Fourreau, θήκη, θηκάρι. §. φόρεμα παιδίου.
Fourrer, ῥ. χωνω. §. γουνόνω. §. (ναυτ.) περιτυλίσσω διὰ προφύλαξιν τὸ σχοινίον.
Fourreur, γούναρης.
Fourrier, ςαθμοδότης, ὁ ἐπὶ τῶν καταλυμάτων.
Fourrière, θ. φυλακὴ διὰ τὰ ζῶα.
Fourrure, θ. γοῦνα, γουναρικόν. §. (ναυτ.) παλαιόσχοινα ἢ παλαιόπανα πρὸς περιτύλιγμα τῶν σχοινίων.
Fourvoyer, ῥ. πλανῶ (καὶ μσ.) -ῶμαι τῆς ὁδοῦ, χάνω τὸν δρόμον.
Foyer, γωνιὰ, ἑςία. §. κατοικία.
Frac, ἐπανωφόρι ἀνδρίκιον, φράκον.
Fracas, σπάσιμον μὲ κρότον. κρότος.
Fracasser, ῥ. κάμνω θρύμματα, καταθραύω.
Fraction, ῥ. τσάκκισμα εἰς κομμάτια. §. κλάσμα (ἀριθμοῦ).
Fractionnaire, ἐπιθ. κλασματικὸς (ἀριθμός).

Fractionnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Fractionner, ῥ. διαιρῶ εἰς κλάσματα.
Fracture, θ. θραῦσις, σπάσιμον.
Fracturer, ῥ. θραύω, σπάνω, συντρίβω.
Fragile, ἐπιθ. εὔθραυστος. §. (μτφορ.) σαθρὸς, ἀκροσφαλής.
Fragilité, θ. τὸ εὔθραυστον. §. (μτφορ.) τὸ εὐόλισθον.
Fragment, θραῦσμα, σύντριμμα. §. (μτνμ.) τεμάχιον.
Fragmentaire, = **Fragmenteux**.
Fragmentation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Fragmenter, ῥ. διαιρῶ εἰς θραύσματα, κατακομματιάζω.
Fragmenteux, euse, ὁ συγκείμενος ἐκ θραυσμάτων (τεμαχίων), κομματιαστός.
Fragon, εἶδος φυτοῦ (ὕσγης), *ὀξύπυξος.
Frai, γεννοβόλημα ἰχθύων καὶ ὁ γόνος αὐτῶν. §. φύρα νομίσματος ἐκ τῆς πολυκαιρίας.
Fraîchement, ἐπίῤ. ἀρτίως, νεωστί.
Fraîcheur, θ. δροσιά. ψυχρίτσα. κρυολόγημα. §. ζωηρότης χρώματος ἄνθους (προσώπου κτλ.), εὔχροια.
Fraîchir, ῥ. (ὁ ἄνεμος) πνέει σφοδρότερος.
Fraie, θ. ὁ καιρὸς τῆς ὠοτοκίας τῶν ἰχθύων.
Frairie, θ. εὐθυμία (διασκέδασις) μεταξὺ φίλων.
Frais, aîche, δροσερός. §. νωπός. νεαρός. χλωρός. §. (μτνμ.) ξεκουρασμένος. ζωηρὸς, φαιδρός. ||. (ὡς οὐσ.) δροσιά.
Frais, πλθ., δαπάνη, ἔξοδα. ||. en être pour ses —, χάνει τὰ ἔξοδά του, δαπανᾷ ἐπὶ ματαίῳ.
Fraise, θ. χαμοκέρασον, φράγουλα. §. μεσεντέριον ἀρνίου (μοσχαρίου κτλ.). §. σουφρωτὸν περιλαίμιον. §. (ὀχυρωμ.) εἶδος χαρακώματος.
Fraiser, ῥ. σουφρόνω. §. ὀχυρόνω μὲ παλούκια.
Fraisette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Fraise**.
Fraisier, τὸ φυτὸν τῆς φράγουλας.
Fraisil, στάκτη γαιανθράκων.
Framboesia, εἶδος συκαμινοειδοῦς κακοήθους ἐξανθήματος, μοῦρον.
Framboise, θ. σμέουρον, (καρπός).
Framboiser, ῥ. σκευάζω μὲ framboise.
Framboisier, σμεουρηὰ (θάμν.).
Franc, φράγκον, (νόμισμα Γαλλ.).
Franc, anche, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, ἐλεύθερος. εἰλικρινὴς, ἄδολος. καθαυτὸ, γνήσιος.
Francanque, Εὐρωπαῖος, Φράγκος.
Franchipanier, ἴδε **Frangipanier**.
Franchir, ῥ. ὑπερπηδῶ. ὑπερβαίνω.
Franchise, θ. εἰλικρίνεια. §. προνόμιον ἀτελείας.
Franciser, ῥ. μετασχηματίζω ἐπὶ τὸ Γαλλικώτερον, ἐκγαλλίζω.
Franc-maçon, φρανμασῶνος.
Franc-maçonnerie, θ. ἑταιρία τῶν φρανμασόνων.
Franco, ἐπίῤ. χωρὶς πληρωμὴν, ἀνεξόδως.
Francolin, ἀτταγᾶς, λιβαδοπέρδικα, (πτν.).
Franc-salé, δικαίωμα τοῦ προμηθεύεσθαι ἅλας ἀπὸ τοῦ δημοσίου δωρεάν.
Frange, θ. κρόσσι, (Τ.) σατζάκι.
Franger, ῥ. βάλλω (στολίζω μὲ) κρόσσια.
Franger ἢ **Frangier**, ὁ κατασκευάζων κρόσσια.
Frangipane, ζυμαρικὸν ἀπὸ καϊμάκι καὶ ἀμύγδαλα.
Frangipanier, εἶδος δένδρου τῆς Ἀμερ.
Frappant, e, ὁ προσβάλλων (κάμνων ἐντύπωσιν).
Frappement, κτύπημα
Frapper, ῥ. κτυπῶ. §. (μτφορ.) κάμνω ἐντύπωσιν, προσβάλλω (τὰς αἰσθήσεις).
Frasque, θ. τρέλλα (νεανική).
Frater, χειρουργὸς ἀδόκιμος.
Fraternel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ellement**, ἀδελφικός.
Fraterniser, ῥ. ζῶ ἢ ἑνόνομαι ἀδελφικῶς μετά τινος. (ἐν γέν.) συμβιβάζομαι, συμφωνῶ.
Fraternité, θ. ἀδελφοσύνη.
Fratricide, ἐπίθ. ἀδελφοκτόνος. §. (οὐσ.) ἀδελφοκτονία.
Fraude, θ. δόλος. §. λαθρεμπορία.
Frauder, ῥ. δολιεύομαι, ἀπατῶ.
Fraudeur, euse, λαθρέμπορος.
Frauduleux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, δόλιος.
Fraxiné, ée, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μελίας.
Fraxinelle, θ. εἶδος φυτοῦ.
Fraye, θ. εἶδος κίχλης.
Frayer, ῥ. ἀνοίγω δρόμον. §. (οὐδ.) τρίβω ἐπιπολαίως. §. συχνάζω. §. (ἐπὶ ἰχθ.) γονοβολῶ ἢ συνδυάζομαι.
Frayère, θ. ὁ τοπος καὶ ὁ καιρὸς τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἰχθ.
Frayeur, θ. τρόμος, τρομάρα.
Frayon, ἓν τῶν ξύλων τοῦ ἀνεμομύλου.
Frazin, μίγμα χώματος καὶ ἀνθράκων περικαλύπτον τὴν ἀνθρακοκάμινον.
Fredaine, θ. τρέλλα νεότητος.
Fredonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Fredonner, ῥ. ψάλλω μουρμουρύζων.
Frégate, θ. δίκροτον (πλοῖον), φρεγάτα. §. ἁλιαίετος, (πτν.)
Frein, χαλινὸς (κυρ. καὶ μτφορ.).
Frelatage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Frelater, ῥ. δολόνω, νοθεύω.
Frêle, ἐπίθ. σαθρὸς, εὔθραυστος.
Freloche, θ. εἶδος δικτύου διὰ τὰ πτερωτὰ ἔντομα.
Frelon, κηφὴν ἢ ἀνθρήνη, ἀγριομέλισσα, (ἔντ.).
Freluche, θ. φούντα κομβίου (γαειτανίου κτλ.).
Freluquet, κοῦφος (μάταιος) ἄνθρ.
Frémir, ῥ. φρίττω, φρυάττω (ἀπὸ θυμόν). §. σείομαι (κρουόμενος), βρέμω.
Frémissant, e, φρίττων, φρυάττων (ὑπὸ θυμοῦ), βρέμων. ||. des vagues fremissantes, κύματα βρέμοντα.
Fremissement, φρίκη, τρεμοῦλα, ἀνατριχίλα.
Frêne, μελία, (δένδρ.).
Frénésie, θ. φρενῖτις, φρενίασμα, παραφροσύνη.
Frénétique, ἐπίθ. φρενητιῶν, παράφρων.
Frequemment, ἐπίῤ. συχνά
Fréquence, θ. συχνότης, τὸ συχνὸν τῆς πράξεως.
Fréquent, e, συχνός.
Fréquentatif, ive, ὁ ἐμφαίνων

τὸ συχνὸν τῆς πράξεως
Fréquentation, θ. σύχνασμα.
Fréquenter, ῥ. συχνάζω, θαμίζω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὀχλούμενος, θαμιζόμενος, πολυθάμιστος.
Frequin, εἶδος βυκίων διὰ τὰ εὐκόλως διαῤῥέοντα ὑγρά.
Frère, ἀδελφός.
Fresaie, θ. ἐλεὸς ἢ στρὶγξ (νυκτοποῦλι).
Fresque, θ. εἶδος ζωγραφίας (διὰ τοὺς τοίχους).
Fressure, θ. ἐντόσθια ζώϐ (διὰ μαγείρευμα).
Fret, ναῦλος.
Frètement, ναύλωμα
Fréter (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ναυλόνω.
Fréteur, ναυλωτής.
Frétillant, e, ὁ σπαρταρῶν, λακταρισὸς ἢ, ἀνήσυχος, σερπετός.
Frétillement, σπαρτάρισμα.
Frétiller, ῥ. σπαράζω ('σὰν τὸ 'ψάρι), σπαρταρῶ.
Fretin, μικρὰ ἰχθύδια, (ἀρχ.) ἀφύη, (κοιν. εἰς τὰς Ἀθήν.) μαρίδα. §. (μτφορ.) ἀποδιαλεγούδια.
Frette, τὸ σιδηροῦν ςεφάνι τῆς χοινικίδος τοῦ τροχοῦ ⚹., πλημνόδετον.
Fretter, ῥ. δένω μὲ frette.
Freux, εἶδος κορώνης, κορακίας.
Frèze, θ. ἡ αὔξησις τῆς ὀρέξεως τῶν μεταξοσκωλήκων ἅμα ἀλλάξωσι τὸ δέρμα των.
Friabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ -
Friable, ἐπίθ. εὔθρυπτος.
Friand, e, λίχνος, γλιγουδιάρης. (ἐπὶ φαγ.) ὀρεκτικὸς, νόστιμος.
Friandise, θ. λιχνεία, ὀψοφαγία. §. γλιγοῦδι, λίχνευμα.
Fricandeau, κομμάτι βοιδέλου μὲ λαρδί.
Frigassée, θ. φρικασσάδα, καϐερμᾶς, τσηγαριστόν.
Fricasser, ῥ. τσηγαρίζω (κρέας).
Fricasseur, euse, μάγειρος ἀδόκιμος.
Fricasser, ῥ. τσηγαρίζω (κρέας).
Friche, θ. χέρσος (γῆ). ‖. demeurer ἢ retourner en—, ἀποχερσοῦμαι.
Fricot, (χυδ.), γιαχνὶ ἢ καϐερμᾶς.
Fricoter, ῥ. τσηγαρίζω.
Fricoteur, euse, λίχνος.
Friction, θ. τρίψιμον (τοῦ σώμ.).
Frictionner, ῥ. τρίϐω (τὸ σῶμα), ἀνατρίϐω.
Frigidité, θ. ψυχρότης. (ἰατρ. ⚹ Νμ.) φυσικὴ ἀνικανότης πρὸς συνουσίαν.
Frigorifère, καὶ **Frigorifique**, ἐπίθ. ψύχους πρόξενος.
Frileux, euse, εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῦχος, δύσριγος.
Frimaire, ὁ γ'. μὴν τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ. (21 Νοεμϐρ.-20 Δεκεμϐρ.).
Frimas, πάχνη, πάγος.
Frime, θ. προσποίησις (ὅτι θὰ κάμω δῆθέν τι).
Frimousse, θ. μοῦτρον, μούτσουνον.
Fringale, θ. πεῖνα παράκαιρος.
Fringant, e, σφριγῶν. πηδηκτός.
Fringillaire, ἐπίθ. στρουθιοφάγος.
Fringille, εἶδος σπίνου ἢ σπϐργίτου.
Fringuer, ῥ. χοροπηδῶ.
Frinson, = Verdier.
Friolette, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ.
Friper, ῥ. κουρελλιάζω, χαλνῶ. (χυδ.) καταϐροχθίζω.
Friperie, θ. κουρέλλια, παλαιόρουχα. §. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ fripier.
Fripe-sauce, ἀδηφάγος, λαίμαργος, (Τ.) γιαχνὶ-καπάνης.
Fripier, ere, γρυτοπώλης, παλαιαναγορᾶς.
Fripon, onne, κλέπτης ἐπιτήδειος, κατεργάρης. μαριόλος, πονηρός.
Friponneau, κλεπτάκος κτλ., (ὑποκορ.)
Friponner, ῥ. κλέπτω δολίως, πανουργεύομαι.
Friponnerie, θ. πανουργία, κατεργαρία.
Friquet, τρυποκάρυδον, (πτν.). §. (μαγειρ.) εἶδος πτυαρίου διὰ τὰ τηγανητά.
Frire (fris; frirai; fris; frit), ῥ. τηγανίζω.
Frisage, τὸ οὐσ. τοῦ **Friser**. 2) εἶδος πλοκοῦ ἐκ σανίδων.
Frise, θ. διάζωμα, ζωοφόρος (κτιρίϐ). 2) εἶδ. σγϐροῦ ἢ κροσσωτοῦ μαλλίνϐ ὑφάσματος. §. λ-νὸν τῆς (ἐν Ὀλλανδ.) **Frise**. ‖. cheval de—, χάραξ σταυρωτὸς πρὸς ὀχύρωσιν στρατοπέδου.
Friser, ῥ. σγουραίνω. βοστρυχίζω. §. ἐγγίζω ἐπιπολαίως.
Frisette, θ. ὕφασμα μαλλινοϐάμϐακον τῆς Ὀλλανδ.
Frisoir, ἐργαλεῖον τοῦ fourbisseur. §. λαϐὶς πρὸς βοστρυχισμὸν τῆς κόμης.
Frison, κρίκος βοστρύχου. §. εἶδος ὑφάσματος. §. εἶδος ἀγγείϐ πρὸς διατήρησιν τοῦ ὕδατος. §. κουρέλλι ἀποῤῥιψιμαῖον.
Frisotter, ῥ. κάμνω ἀδιακόπως σγουρά.
Frisquette, θ. (τυπγρφ.), τὸ τετράγωνον ὅ,που διατηρεῖ λευκὰ τὰ περιθώρια.
Frisson, φρικίασις, ἀνατριχίλα, ῥῖγος.
Frissonnement, ἀνατρίχιασμα.
Frissonner, ῥ. ἀνατριχιάζω.
Frisure, θ. σγούρωμα (μαλλιῶν). σγουρά.
Friteau, εἶδος φαγητοῦ.
Fritillaire, θ. εἶδος ἄνθους καὶ πεταλούδας.
Frittage, τὸ οὐσ. τοῦ **Fritter**.
Fritte, θ. μίγμα ἄμμου καὶ ἄλλων οὐσιῶν μήπω ἐντελῶς ὑαλοποιημένων.
Fritter, ῥ. τιτανοποιῶ τὰς ὑαλοποιησίμους ὕλας.
Fritteux, euse, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς fritte.
Frittier, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ frittage.
Frittole, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ (τηγανήτας) μὲ κορινθιακὴν ςαφίδα.
Friture, θ. τηγάνισμα. 'λάδι ἢ βούτυρον διὰ τηγάνισμα. (περιληπτ.) τὰ τηγανητά.
Friturier, ὁ πωλῶν τηγανητά.
Frivole (καὶ ἐπίρ.-**ement**), ἐπίθ. κοῦφος, μάταιος.
Frivolité, θ. κουφότης, ματαιότης.
Froc, ῥάσον, κουκκούλιον (μοναχοῦ).
Froid, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ψυχρὸς (κυρ. ⚹ μτφορ.). 2) (οὐσ. ἀρσ.) ψῦχος, ψύχρα. §. (μτφορ.) ψυχρότης (ἤθους). ‖. à—, χωρὶς νὰ βαλθῇ τι εἰς τὸ πῦρ.
Froideur, θ. ψυχρότης (κυρ. καὶ μτφορ.).

Froidure, θ. τὸ ψῦχος (τοῦ περιέχοντος).
Froissement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Froisser, ῥ. παρατρίβω. §. σαλακόνω (ὕφασμα). §. (μτφορ.) προσβάλλω. προσκρούω.
Froissure, θ. παράτριμμα. §. σαλά:.ωμα.
Frôlement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Frôler, ῥ. περνῶν ἐγγίζω ἐπιπολαίως. §. τρίβω τοὺς σπόρους διὰ τῶν δακτύλων ἵνα καθαρισθῶσι.
Fromage, τυρί.
Fromager, ère, τυροποιὸς, -πώλης. §. τυροβόλι(ον).
Fromagerie, θ. τυροκομεῖον(-ποιεῖον).
Froment, (ὁ ἄριστος) σῖτος.
Fromentacé, ée, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου.
Fromentée, θ. εἶδος ἀλευριᾶς ἢ μαμαλίνγκας.
Fromenteux, euse, σιτοφόρος.
Fronce, θ. ζαρωματιὰ (χαρτίȣ).
Froncement, σούφρωμα.
Froncer, ῥ. σουφρόνω.
Froncis, σοῦφρα.
Fronde, θ. σφενδόνη. §. κόμμα ἀντιπολιτευομένων τῆς Γαλλ. ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητσς Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.
Fronder, ῥ. σφενδονίζω. §. (μτφορ.) κτυπῶ, προσβάλλω.
Frondeur, σφενδονιςής. §. (μτφορ.) ὁ κατακρίνων τὰ πάντα ϗ ἰδίως τὸ πολίτευμα (τὴν κυβέρνησιν) τοῦ τόπου.
Front, μέτωπον. §. (μτφορ.) τόλμη. ἀναίδεια. ||. de—, μετωπηδόν. κατὰ μέτωπον.
Frontal, e, ὁ τοῦ μετώπου.
Frontead, προμετωπίδιον (ἵππου).
Frontière, θ. σύνορόν, μεθόριον. ||. (ὡς ἐπίθ.) ὅμορος.
Frontiscipe, τὸ πρόσωπον (κτιρίου). §. κεφαλὶς (βιβλίου).
Fronton, ἀέτωμα (κτιρίου).
Frottage, τρίψιμον (δαπέδου).
Frottée, θ. φρυγανιὰ μὲ βούτυρον.
Frottement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Frotter, ῥ. τρίβω. ἀλείφω. §. (εἰρων.) δέρνω. §. (μσ. μτφορ.) συγχεωτίζομαι.
Frotteur, euse, ὁ τρίβων (τὰ πατώματα).
Frottoir, τρίπτης (τοῦ λȣτροῦ), σφουγγαροπάνι κτλ.
Frouement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Frouer, ῥ. μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν ἵνα τὰ παγιδεύσω.
Fructidor, ὁ ιβ'. μὴν τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ. (18 Αὐγ. —16 Σεπτ.)
Fructifère, ἐπίθ. ὀπωροφόρος.
Fructificateur, trice, καρποφόρος.
Fructification, θ. καρποφορία.
Fructifier, ῥ. καρποφορῶ. §. (μτφορ.) εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ.
Fructueux, euse, (καὶ ἐπίῤ.), -**ement**, καρποφόρος.
Frugal, e, (καὶ ἐπίῤ.), -**ement**, λιτὸς, ὀλιγαρκής.
Frugalité, θ. λιτότης, ὀλιγάρκεια.
Frugivore, ἐπιθ. καρποφάγος.
Fruit, καρπὸς, ὀπωρικόν. §. προϊὸν, ἐπικαρπία. §. (μτνμ.) κέρδος.
Fruiterie, θ. ὀπωροφυλάκιον, ὀπωροθήκη. §. τὸ ἔργον τοῦ ὀπωροπώλου.
Fruitier, ère, ἐπίθ. ὀπωροφόρος. §. (οὐσ.) ὀπωροπώλης. ὀπωροθήκη.
Frusquin (κοινολ.), 'νοικοκυρειόν.
Fruste, ἐπίθ. (ἐπὶ ἀρχαιοτ.), βεβλαμμένος.
Frustratoire (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ἄσκοπος ϗ ἀτελεσφόρητος.
Frustrer, ῥ. ἀποστερῶ. ψεύδω (τὰς ἐλπίδας).
Frutescent, ente, θαμνοειδής.
Fugitif, ive, φυγάς. δραπέτης. §. (μτφορ.) ἐφήμερος, πρόσκαιρος.
Fugue, θ. κομμάτιον ᾄσματος (κατ' ἐπανάληψιν). ||. faire une—, φεύγω.
Fuie, θ. εἶδος μικροῦ περιςερεῶνος.
Fuir (fuis; fuyais; fuirai; fuis; fui), ῥ. (ἀπο)φεύγω. (μτνμ. ἐπὶ ἀγγ.) διαῤῥέω, τρέχω.
Fuite, θ. φυγή. ἀποφυγή. ὑπεκφυγή.
Fulguration, θ. ἀστραπὴ χωρὶς βροντὴν, διάστιλψις.
Fulgurite, κεραυνίτης (λίθος.)
Fuligineux, euse, αἰθαλώδης.
Fulminaire, ἐπίθ. κεραύνιος. κεραυνίτης.
Fulminant, e, κεραυνοβόλος.
Fulmination, θ. (χημ.) ἐκπυρσοκρότησις. §. (ἐκκλησ.) ἔκδοσις ἀφοριστικοῦ κτλ.
Fulminer, ῥ. ἐκδίδω ἀφορισμὸν κτλ. §. (οὐδ.) ἐκπυρσοκροτῶ. §. φρυάττω κατά τινος.
Fumade, θ. κόπρισμα γῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐμανδρίσθησαν ζῶα.
Fumage, κάπνισμα παστῶν. §. ψευδὴς ἐπιχρύσωσις τοῦ ἀργύρου. §. κόπρισμα γῆς.
Fumant, e, καπνίζων.
Fumé, ἔκτυπον τυπογραφικοῦ χαρακτῆρος ἢ σφραγῖδος μαυρισμένης μὲ καπνόν.
Fumée, θ. καπνός.
Fumer, ῥ. καπνίζω. §. ἀχνίζω. 2) κοπρίζω.
Fumeron, ξυλοκάρβουνον.
Fumet, ἡ εὐωδία (οἴνȣ ἢ ψητοῦ).
Fumeteron, σωρὸς κοπρίας.
Fumeterre, θ. καπνιὰ, (Τ.) σσαχτερὲς, (φυτ.).
Fumeterau, = **Fumeteron**.
Fumeur, ὁ καπνίζων (πίπαν).
Fumeux, euse, (οἶνος) κτυπῶν εἰς τὸ κεφάλι, βαρύς.
Fumiaire, ἐπίθ. ὁ φυόμενος ἐπὶ τῆς κοπρίας.
Fumier, κοπριά.
Fumigation, θ. κάπνισμα. ἄχνισμα.
Fumigatoire, ἐπιθ. ὁ χρησιμεύων πρὸς fumigation.
Fumiger, ῥ. καπνίζω (ἀσθενῆ), ἀχνίζω.
Fumiste, ὁ διορθόνων τὰς καπνοδόχους.
Fumivore, ἐπίθ. καπνοβόρος (μηχανή).
Fumoire, καπνιστήριον (παςῶν).
Fumure, θ. κόπρισμα (γῆς).
Fumaire, θ. εἶδος φυτοῦ (βρύου).
Funambule, σχοινοβάτης, (Τ.) τζαμπάζης.
Fune, θ. τὸ σχοινίον δι' οὗ σύρεται ὁ γρῖπος.
Funèbre, ἐπικήδειος. §. ἀπαίσιος. πένθιμος.
Funer, ῥ. (ναυτ.) τυλίσσω μὲ funin.
Funerailles, θ. πλθ. κηδεία νεκροῦ.

Funéral, ale, καὶ
Funéraire, ἐπιθ. ἐπικήδειος.
Funeste, ἐπιθ. ἀπαίσιος, ὀλέθριος.
Funin, σχοινὶ (καραβόσχοινον) ἀκατράνωτον.
Fur (au fur et à mesure), βαθμηδὸν, καθ' ὅσον γίνεταί τι.
Furet, εἶδος ἰκτίδος (κουναδίου) διὰ τὰ κουνέλια. §. (μτνμ.) = Fureteur.
Fureter (διπλασιάζεται τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. κυνηγῶ (ξετρυπόνων) τὰ κουνέλια διὰ τοῦ furet. §. (μτνμ.) κουσκουρεύω.
Fureteur, ὁ κυνηγῶν (ξετρυπόνων) τὰ κουνέλια. §. (μτνμ.) κουσκούρης (περίεργος) ἄνθρωπος.
Fureur, θ. μανία (κυρ. καὶ μτνμ.)
Furfuracé, ée, (παθολογ.), λειχὴν πιτυρώδης.
Furfure, θ. ἡ ἐπὶ τῶν πιτυρωδῶν λειχήνων ἀκαθαρσία.
Furibond, e, μανιακὸς, μανιώδης.
Furie, θ. μανία (θυμοῦ), παραφορά. 2) ἐριννύς. §. γυνὴ διεστραμμένη, στρίγγλα.
Furière, θ. τρύπα τῆς πλινθοκαμίνου.
Furieux, euse, (& ἐπίῤ.)-ement, μανιώδης. §. φοβερός. ὑπερβολικός.
Furoncle, σπυρὶ, βούζουνας.
Furonculaire, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ furoncle.
Furonculeux, euse, ὁ ὑποκείμενος εἰς furoncles.
Furtif, ive, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, λαθραῖος, κρυπτός.
Fusain, εἶδος θάμνου (τὸ κάρβουνον τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ὡς) μολυβοκόνδυλον, εὐώνυμος.
Fuseau, ἀδράκτι.
Fusée, θ. ἀδρακτιά. §. φυσέκι. τὸ μεσαῖον ξύλον τοῦ ναυτ. ἐργάτου καὶ τοῦ πιεστηρίου.
Fuselé, ée, ἀδρακτοειδής.
Fuseler (διπλασ. τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. σχηματίζω τι ἀτρακτοειδῶς.
Fuselier, ἀδρακτοποιός.
Fuser, ῥ. (χημ.), διαλύομαι μετὰ κρότου (καθὼς τὸ ἅλας ἐπὶ τοῦ πυρός). (ἐν γέν.) διαχέομαι λυόνων. §. (μτδτ.) συνενόνω, συγχωνεύω.
Fuserolle, θ. (ὑφαντ.), τὸ σιδήριον ὅ,που κρατεῖ τὸ μασοῦρι ἐντὸς τῆς κερκίδος.
Fusibilité, θ. τὸ τηκτὸν, ἡ ἰδιότης τοῦ -
Fusible, ἐπίθ. τηκτὸς, χωνευτός.
Fusiforme, ἐπιθ. (βτν.), ἀτρακτοειδής.
Fusil, τουφέκι. §. ἀτσάλι (δι' ἀκόνισμα).
Fusilier, (στρατιώτης) τουφεκοφόρος.
Fusillade, τουφεκιαὶ, τουφεκοβολισμός.
Fusiller, ῥ. τουφεκίζω.
Fusion, θ. λυώσιμον (μετάλλου). §. (μτφορ.) συγχώνευσις (κομμάτων).
Fusionnaire, ἐπίθ. ὁ συνεργῶν πρὸς συγχώνευσιν.
Fusionniste, ἐπίθ. ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τῆς συγχωνεύσεως.
Fustet, χρυσόξυλον, (θάμν.).
Fustigation, θ. μαστίγωσις.
Fustiger (μετὰ τὸ G παρεντίθεται πρὸ τοῦ A καὶ O τὸ E), ῥ. μαστιγόνω.
Fût, κοντάκι (τυφεκίου). §. ὁ κορμὸς (κίονος). §. βουτσὶ, βαγένι.
Futaie, θ. δάσος (μεγάλων δένδρ.).
Futaille, θ. βουτσὶ, βαγένι. §. (περιληπτ.) βαρέλλια.
Futaillerie, θ. βαρελλόξυλα.
Futaine, θ. ὕφασμα λινοβάμβακον.
Futé, ée, πανοῦργος, ἐπιτήδειος.
Futée, θ. εἶδος μίγματος (μάλθης) διὰ ςούππωμα ξυλίνων ἀγγείων.
Futile, ἐπίθ. φροῦδος, ἀσύςατος, μάταιος.
Futilité, θ. τὸ ἀσύστατον. §. ματαιότης.
Futur, e, μέλλων (νὰ γένη). §. (οὐσ.) μέλλων (χρόνος τοῦ ῥήματος). §. les futurs époux, οἱ μελλόνυμφοι.
Fuyant, e, (ζωγρφ.), ὁ φαινόμενος μακρύτερα (εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνος).
Fuyard, e, φυγάς. δραπέτης.

G

G, τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Gaban, πιλητὸν ἐπανωφόριον (φλοκκάτα) διὰ τὴν βροχήν.
Gabare, θ. εἶδος πλοίου, γαβάρα. 2) εἶδος δικτύου (γρίπου).
Gabaréer, ῥ. = Gabarier.
Gabarer, ῥ. (ναυτ.) = Godiller.
Gabari ἢ **Gabarit**, πρότυπον (σχέδιον) τεχνουργήματος.
Gabariage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Gabarier, ῥ. ἐργάζομαι κατὰ τὸν τύπον τοῦ gabari, τεχνουργῶ ἀπὸ προτύπου.
Gararier, πλοίαρχος γαβάρας.
Gabatine, θ. ψευδὴς ὑπόσχεσις, ἀπάτη.
Gabegie, θ. (χυδ.), ῥᾳδιουργία.
Gabelage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Gabeler, ῥ. στεγνόνω τὸ ἅλας ἐν τῇ ἀποθήκῃ.
Gabeleur, ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὴν -
Gabelle, φόρος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ ἅλατος.
Gabelou, = Gabeleur. §. (ἐν γέν.) τελώνης, φορολόγος.
Gabie, θ. (ναυτ.), γάμπια.
Gabier, ναύτης ἀσχολούμενος κυρίως περὶ τὰ κατάρτια.
Gabieu, ἐργαλεῖον τοῦ σχοινοπλόκου.
Gabion, κοφίνι μὲ χῶμα πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν πολιορκούντων.

Gabionner, ῥ. προτειχίζω μὲ gabions.
Gâche, θ. τὸ σιδήριον ὅπου ἐμβαίνει ὁ σύρτης τῆς κλειδωνιᾶς.
Gâcher, ῥ. ἀναδεύω (λάσπην, χορίγι κτλ.). §. ξεπλύνω τὰ φορέματα. §. κουνῶ τὸ κωπί. §. κτίζω (ἐκ μτφορ. συνθέτω) ἐκ τοῦ προχείρου.
Gâchette, θ. τὸ σιδήριον τὸ κρατοῦν τὸν λύκον τοῦ τουφεκίου (τὸν σύρτην τῆς κλειδωνιᾶς).
Gâcheur, ὁ ἀναδεύων τὸν πηλόν. §. τεχνίτης ἀδέξιος.
Gâcheux, euse, λασπώδης.
Gâchis, (οἰκοδ.), φύραμα ἄμμου καὶ ἀσβέστου. §. λέρα ἀπὸ λασπόνερον κτλ. §. (μτνμ.) βρωμερὰ ὑπόθεσις.
Gâchoir, κιβώτιον τετράγωνον ὅπου ὁ κεραμεὺς ζυμόνει τὸν πηλόν.
Gadouard, ὁ ἐκκενόνων τοὺς ἀποπάτους.
Gadoue, θ. κόπρος ἀποπάτου.
Gaffe, θ. κάντζα (κοντάρι) πλοίου.
Gaffer, ῥ. σκαλόνω ἢ κουντῶ μὲ τὸν γάντζον.
Gage, ἐνέχυρον. §. (μτφορ.) ἐχέγγυον. §. (πλθ.) μισθὸς (ὑπηρέτου).
Gager, ῥ. μισθοδοτῶ. §. στοιχηματίζω.
Gageur, euse, ὁ ἀγαπῶν νὰ στοιχηματίζῃ.
Gageure, θ. στοίχημα.
Gagiste, ὁ ἐπὶ μισθῷ πράττων τι, μίσθιος.
Gagnage, βοσκότοπος, βοσκή.
Gagnant, ὁ κερδίζων (εἰς τὸ παιγνίδι).
Gagne-denier, ἀποχειροβίωτος, ἡμεροδουλιάρης.
Gagne-pain, τὸ μέσον τῆς διατροφῆς (ἐργάτου).
Gagne-petit, ἀκονιστὴς (περιφερόμενος τοὺς δρόμους).
Gagner, ῥ. κερδίζω. πορίζομαι (τὰ πρὸς τὸ ζῆν). ἑλκύω (εἰς τὸ μέρος μου). ἁρπάζω (κακόν τι).
Gai, e, φαιδρὸς, εὔθυμος. χαροποιός. (τόπος) ἀνοικτόκαρδος.
Gaïac, δένδρον ῥητινῶδες τῆς Ἀμερ.
Gaiement ἢ **Gaîment**, ἐπίρ., εὐθύμως. προθύμως.
Gaieté ἢ **Gaîté**, θ. εὐθυμία.
Gaillard, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, πρόσχαρος, εὔθυμος. ῥωμαλέος. θαῤῥετός. ξυπνητός. ὑποβεβρεγμένος οἴνῳ. (ἐπὶ ἀνέμου) ἀρκετὰ ψυχρὸς καὶ δυνατός. 2) (οὐσ. ἀρσ.) κρηπὶς (σανίδωμα) ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.
Gaillardises, θ. πλθ. λόγια ὑπὲρ τὸ δέον ἐλεύθερα, (κοιν.) ξυπνητάδαις.
Gain, κέρδος.
Gaîne, θ. θηκάρι.
Gaînerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Gaînier, ὁ κάμνων θηκάρια. 2) εἶδ. δένδρου, ἀγραβάνι
Gala, ἑορτή.
Galamment, ἐπίρ. ὡς galand, κομψῶς, ἐπιδεξίως κτλπ.
Galandage, (οἰκοδ.), διατείχισμα ἐκ πλίνθων ὀπτῶν.
Galant, e, ἀγαθὸς ἀνήρ. §. κομψὸς, χαρίεις, περιποιητικός. §. (ἰδίως) γυναικάρεσκος. (ἐπὶ γυν.) φαυλόβιος. §. (ὡς οὐσ.) ἐραστής.
Galanterie, θ. (ἐν γέν.) κομψότης. (ἰδιαιτ.) περιποιήσεις πρὸς γυναῖκα. §. σχέσις ἐρωτική. §. φιλοδώρημα.
Galantine, θ. εἶδ. φαγητοῦ.
Galbe, (ἀρχιτ.), σχῆμα.
Gale, θ. ψώρα.
Galer (se—), ῥ. ξύνομαι.
Galère, θ. κάτεργον. §. (πλθ.) ποινὴ (καταδίκη) εἰς τὸ κάτεργον.
Galerie, θ. στοά. μακρυνάρι. θεωρεῖον (θεάτρου). ἐξώστεγον (πλοίου). ὁμήγυρις (θεατῶν).
Galérien, δεσμώτης, κατεργάρης.
Galerne, θ. ἄνεμος βορειοδυτικός.
Galet, χάλιξ, χαλίκι, λιθάρι στρογγυλὸν τοῦ αἰγιαλοῦ. §. εἶδος παιγνιδίου, ἁμάδες.
Galetas, οἴκημα (δωμάτιον) ὑπὸ τὴν στέγην ἀμέσως, ὑπερῷον.
Galette, θ. πήττα, μπογάτσα, λαγάνα. §. γαλέττα.
Galeux, euse, ψωριάρης.
Galimafrée, θ. τσηγαριστὸν ἀπὸ ἀπομεινάρια κρεάτων.
Galimatias, τερθρεία σχολαστική.
Galion, πλοῖον μέγα χρυσοφοροῦν ἀπὸ τὴν Ἀμερ., γαλιόνι.
Galiote, θ. εἶδος πλοίου μὲ πανιὰ καὶ κωπιά.
Galipot, εἶδος μαστίχης πρὸς ἐπάλειψιν τῶν πλοίων.
Galle, θ. κηκὶς, κηκίδι.
Gallican, e, ὁ τῆς Γαλλίας.
Gallicisme, ἰδιωτισμὸς τῆς Γαλλ. γλώσσης.
Gallifère, ἐπίθ. (βτν.), κηκιδοφόρος.
Gallinacés, πλθ., ἀλεκτοροειδῆ (πτηνά).
Gallique, ἐπίθ. κηκίδιον (ὀξύ).
Gallot, = **Tanche (de mer)**.
Galloche, θ. εἶδος ἐμβάδος διὰ ταῖς λάσπαις, πηλοβατίς.
Galon, σειρῆτι χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν.
Galonner, ῥ. στολίζω μὲ σειρήτια.
Galop, βάδισμά τι τοῦ ἵππου, καλπασμός. §. εἶδος πηδηκτοῦ χοροῦ.
Galopade, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Galoper, ῥ. καλπάζω. ‖. (μτβτ.) τρέχω κατόπιν τινὸς, τὸν κυνηγῶ, (ἐπὶ τόπ.) διατρέχω.
Galopin, μικρὸς ὑπηρέτης, παιδίον διατρέχον τὰς ὁδούς.
Galoubet, αὐλὸς μὲ τρεῖς τρύπας.
Galuchat, δέρμα ῥίνης ἐργασμένον, σαγγρί.
Galvanique, ἐπίθ. γαλβανικός.
Galvanisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Galvaniser, ῥ. ἠλεκτρίζω διὰ τοῦ γαλβανισμοῦ, γαλβανίζω.
Galvanisme, γαλβανισμὸς, φαινόμενόν τι τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.
Gambade, θ. χοροπήδημα ἄτακτον, κυβιστίνδα, κουτρουβάλα.
Gambader, ῥ. χοροπηδῶ, κάμνω τακλάδες, κυβιστῶ.
Gambadeur, euse, κυβιστητήρ.
Gambe, θ. (ναυτ.) τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ ἀνατεταμένα διπλᾶ σχοινία.
Gambier, ῥ. (ναυτ.) στρέφω τὸ ἱστίον, προτονίζω (;).
Gambillard, arde, (χυδ.), χωλός.
Gambiller, ῥ. κουνῶ τῇδε κἀκεῖσε τὰ πόδιά μου. 2) (ναυτ.) = **Gambier**.
Gamin, ine, σωκακόπαιδον, τσαπκίνι.
Gaminer, ῥ. φέρομαι (ἀτακτῶ) ὡς gamin.

Gaminerie, θ. ἀταξία gamin.
Gamelle, γαβάθα διὰ τοὺς ναύτας ἢ στρατιώτας.
Gamme, θ. ἡ μουσικὴ ἑπταφωνία.
Ganache, θ. τὸ κατωσάγονον τοῦ ἵππου. §. ἀνίκανος (τιποτένιος) ἄνθρωπος.
Ganglion, (ἀνατομ.), γάγγλιον.
Gangrène, θ. γαγγραίνα.
Gangréner (se—), ῥ. γαγγραινιάζω.
Gangréneux, euse, γαγγραινώδης.
Gangue (Γερμ.), θ. τὸ περικάλυμμα (ἡ μήτρα) τοῦ μετάλλου.
Ganguéille, ὑποκορ. τοῦ-
Ganguy, δίκτυον διὰ τὰ (ἐγ)χέλια.
Ganse καὶ (ὑποκορ.) **Gansette**, θ. γαειτάνι διὰ κομπότρυπαις.
Gant, χειρόφτι.
Gantelée, θ. κληματῖτις, (φυτ.).
Gantelet, χειρόκτι σιδηροῦν, περιχειρίς.
Ganter, ῥ. φορῶ χειρόκτια.
Ganterie, θ. τὸ ἐμπόριον τοῦ-
Gantier, ère, ὁ ποιῶν ἢ πωλῶν χειρόκτια.
Garage, τὸ οὐσ. τοῦ **Garer**.
Garançage, βάψιμον μὲ ῥιζάρι.
Garance, ἐρυθρόδανον, ῥιζάρι, (φυτ. καὶ βαφή).
Garancer, ῥ. βάφω μὲ ῥιζάρι.
Garanceur, ὁ βάφων μὲ ῥιζάρι.
Garancière, θ. ἀγρὸς σπαρμένος (μὲ) ῥιζάρι. §. τόπος ὅπου βάφουν μὲ ῥιζάρι.
Garant, e, ἐγγυητής.
Garantie, θ. ἐγγύησις. ἀσφάλεια. ὑπεράσπισις.
Garantir, ῥ. ἐγγυῶμαι. προφυλάττω ἀπό.
Garbin, ἄνεμος μεσημβρινοδυτικός, γαρμπῆς.
Garbon, ἡ ἄρσεν. πέρδικα.
Garbure, θ. ῥόφημα ἀπὸ ψωμὶ σήκαλης καὶ λάχανα μὲ λαρδί.
Garce, θ. κόρη (γυνὴ) φαυλόβιος.
Garcette, θ. (ναυτ.), σχοινὶ πλεκτὸν καὶ κοντὸν χρησιμεῦον πρὸς δέσιμον τῶν ἱστίων, τῆς ἀγκύρας κτλ.
Garçon, παιδὶ ἀρσενικόν. ἀγόρι. παλληκάρι. §. ἀνὴρ ἄγαμος. §. ὑπηρέτης ἐργαστηρίου (ξενοδοχείου κτλ.), παῖς, (Τ.) τσιράκι.
Garçonier, ère, ὁ ἀγαπῶν τὰ μειράκια, φιλομείραξ.
Garde, θ. φύλαγμα, φύλαξις. φρουρά. §. τὰ αὐτιὰ τῆς κώπης τοῦ σπαθιοῦ. §. τὰ πλῆκτρα τῶν ποδῶν τῆς ἐλάφου καὶ τοῦ ἀγριοχοίρου. ||. prendre (se donner de)—, προσέχειν, φυλάττεσθαι. 2) (ἀρσ.) φρουρὸς, φύλαξ. (θηλ.) νοσοκόμος. ||.—bois, δασοφύλαξ. ||.—boutique, πρᾶγμα μένον καιρὸν εἰς τὸ ἐργαστῆρι. ||.— côte (ἢ) côtes, ἀκταιωρός. ||.—feu, παρεστία. ||. — fou, παρατείχισμα ἐξέχον εἰς τὴν ὄχθην ποταμοῦ κτλ. ||. — magasin, ἀποθηκοφύλαξ, ἀποθηκάρ. §. (ἐπὶ πραγματειῶν) = garde boutique. ||. — malade, νοσοφύλαξ (-κόμος). ||.--manche, ἐπιμάνικον. ||.— manger, ὀψοφυλάκιον, κελλάρι. §. τὸ φανάρι ὅπου κρεμοῦν τὸ κρέας κτλ. ||.— meuble, σκευοφυλάκιον, σκευοθήκη. ||.—robe, θ. ἱματιοθήκη. §. (εὐφημ.) τὸ ἀναγκαῖον. §. (ἰατρ.) τὰ περιττώματα ||. aller à la—, ὑπάγειν πρὸς ἀπόπατον. ||. — vue, τὸ περιπέτασμα τοῦ λύχνου πρὸς προφύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν, παρωπίς.
Garder, ῥ. φυλάττω. προφυλάττω. ταμιεύω, κρύπτω. ||.— la maison, μένω ἀπρόϊτος, οἰκουρῶ.
Gardeur, euse, φύλαξ (ζώων).
Gardien, enne, φύλαξ.
Gardon, ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.
Gare, (ἐπιφών.), βάρδα!
Gare, θ. τόπος ὅπου προφυλάττονται τὰ πλοῖα ἀπὸ τοὺς πάγους. §. ἀποβάθρα σιδηροδρόμου.
Garenne, θ. κουνελλοτροφεῖον.
Garennier, κουνελλοκόμος.
Garer, ῥ. δένω τὸ πλοῖον εἰς τὴν gare. §. se—, προφυλάττομαι ἀπό.
Gargamelle θ. (χυδ.) ὁ λάρυγξ, (κοιν.) γούργουλας.
Gargariser, ῥ. κάμνω γαργάραν.
Gargarisme, γαργάρα.
Gargotage, τὸ οὐσ. τοῦ **Gargoter**.
Gargote, θ. καπηλεῖον ῥυπαρόν.
Gargoter, ῥ. συχνάζω εἰς τὰ καπηλεῖα.
Gargotier, ère, κάπηλος.
Gargouille, θ. ῥεύτης στέγης.
Gargouillement, ὁ κρότος τοῦ νεροῦ εἰς τὸν λαιμόν.
Gargouiller, ῥ. τσαλαβουτῶ. §. (ἐπὶ ὑγρ.) κελαρύζω. γουργουρύζω.
Gargouillis, κρότος ὑγροῦ κελαρύζοντος.
Gargousse, θ. φυσέκι κανονίου.
Gargoussier καὶ (θ.) **Gargoussière**, κουτὶ ἢ σακκὶ πρὸς μετακόμισιν τῶν φουσεκίων.
Garnement, ἀχρεῖον ὑποκείμενον.
Garnir, ῥ. ἐφοδιάζω (καὶ μσ.) -ομαι μὲ ὅσα ἀπαιτοῦνται, στολίζω, ἀρματόνω.
Garnisaire, ποινήτωρ.
Garnison, θ. φρουρὰ, σταθμὸς (στρατ.).
Garnissage, τὸ ἔργον τοῦ-
Garnisseur, euse, ὁ ἀναξαίνων τὴν ἐρέαν (περιρράπτων τὰ ἀκροπρεπίδια τῶν σκιαδίων κτλ.).
Garniture, θ. τὸ ἀπαρτίζον ἢ διακοσμοῦν τι, οὖϊα φορέματος, ἀκροπρεπίδι. στρωσίδι κλίνης ἢ κοιτῶνος κτλ., συγκρότημα (Τ. ταχκίμι) κοσμημάτων (ἀσημικῶν κτλ.). ἄρτυμα (φαγητοῦ).
Garou, εἶδος δένδρου (θυμελαίας), ἴδε **Sainbois**.
Garrot, τὸ μεταξὺ ὤμων καὶ αὐχένος τοῦ ἵππου. §. κομμάτι ξύλου μὲ τὸ ὁποῖον σφίγγουν τὸ σχοινί. §. εἶδος πτηνοῦ (πάπιας ἢ κολυμβίδος).
Garottage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Garrotter, ῥ. δένω σφιγκτὰ, δεσμεύω.
Gars, μειράκιον, ἀγόρι, παλληκάρι.
Gascon, κομπαστὴς, μεγαλορρήμων.
Gasconnade, κομπορρημοσύνη, (χυδ.) παλάβρα.
Gasconner, ῥ. λαλῶ μὲ γασκονικὴν προφοράν.
Gasfot, εἶδος κάμακος πρὸς ἁλιείαν ἀστακῶν (παγούρων κτλ.)
Gaspillage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Gaspiller, ῥ. διαφορῶ, κατασπαταλῶ.
Gaspilleur, euse, ὁ κατασπαταλῶν τι.
Gaster, (ἰατρ.), τὸ ὑπογάστριον ἢ τὸ στομάχι, ἡ γαστήρ.
Gastrique, ἐπιθ. γαστρικός.
Gastrite, γαστρῖτις (νόσος).
Gastronome, -nomie, -nomique. γαστρονόμος, -νομία, -νομικός.
Gâteau, ζυμαρικόν. §. μελόπηττα.
Gâte-bois, εἶδος σκώληκος ξυλοφάγου.
Gâte-métier, ὁ πωλῶν πολλὰ 'φθηνά.
Gâte-papier, συγγραφεὺς ἀδόκιμος, *χαρτοχαλαστής.
Gâte-pâte, ψωμᾶς (καὶ ἐν γένει τεχνίτης) ἀδέξιος.
Gâte-sauce, μάγειρος ἀδόκιμος.
Gâter, ῥ. χαλνῶ. λερόνω. διαφθείρω. βλάπτω. §. κακομαθαίνω χαϊδεύων.
Gâte-tout, ὁ χαλῶν ὅ,τι πιάσῃ, ἀδέξιος, ζημιάρης.
Gâteries, θ. πλθ. χάϊδια, κολακεῖαι (κυρ. γυναικός).
Gateur, euse, ὁ βλάπτων (χαλνῶν) τι, χαλαστής.
Gaton, (ναυτ.), ξύλον χρησιμεῦον πρὸς συνένωσιν δύο σχοινίων.
Gatte, θ. (ναυτ.), τὸ προεξέχον μέρος τοῦ καταστρώματος περὶ τὴν πρῷραν πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κυμάτων.
Gattilier, λυγαριά, (φυτ.).
Gauche (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ἀριστερός. §. (μτφορ.) χωρὶς χάριν, σκαιός, ἀνάποδος. ἀδέξιος. ||. (ὡς ἐπίρ.) à—, ἀριστερὰ, πρὸς ἀριστεράν.
Gaucher, ère, ἀριστερόχειρ.
Gaucherie, σκαιότης, ἀνεπιτηδειότης.
Gauchir, ῥ. ἐκκλίνω. §. χάνω τὸ σχῆμά μου, χαλνῶ. σκεβρόνω.
Gauchissement, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Gauchoir, νεροτριβεῖον διὰ τὰς ἐρέας.
Gaudage, τὸ οὐσ. τοῦ **Gauder**.
Gaude, θ. εἶδος ἀλευριᾶς ἀπὸ ἀραποσίτι. 2) εἶδος φυτοῦ βάφοντος κίτρινον χρῶμα.
Gauder, ῥ. βάφω μὲ gaude.
Gaudriole, θ. ἀστεϊσμὸς ἐπὶ τὸ ἀσεμνότερον.
Gaudronner, ῥ. σχηματίζω τὰς κεφαλὰς τῶν καρφίδων.
Gaudronnoir, ἐργαλ. πρὸς σχηματισμὸν τῶν κεφαλίων τῶν καρφίδων.
Gaufrage, τὸ οὐσ. τοῦ **Gaufrer**.
Gaufre, θ. μελόπηττα. §. εἶδος λεπτῆς λαγάνας.
Gaufrer, ῥ. ἐντυπόνω διὰ τοῦ σιδήρου σχήματά τινα εἰς ὕφασμα.
Gaufreur, euse, ὁ πλουμίζων διὰ τοῦ σιδήρου τὰ ὑφάσματα.
Gaufrier, σκεῦος διὰ 'ψήσιμον λαγάνας.
Gaufroir, τὸ ἐργαλεῖον (καλοῦπι) τοῦ gaufreur.
Gaufrure, θ. πλούμισμα ὑφάσματος διὰ σιδήρου.
Gaugalin, ὄρνις φωνάζουσα ὡς πετεινός.
Gaulade, θ. κτύπημα μὲ gaule, κονταριά.
Gaulage, τὸ οὐσ. τοῦ **Gauler**.
Gaule, θ. μακρὺ κοντάρι
Gauler, ῥ. ῥαβδίζω δένδρον μὲ τὸ κοντάρι (ἵνα πέσῃ ὁ καρπός).
Gaulette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Gaule**. §. εἶδος σκάλας πρὸς στέγνωμα χαρτίου (μαλλίων κτλ.).
Gaupe, θ. γυνὴ ῥυπαρὰ, πατσαβοῦρα, βρῶμα.
Gausse, θ. ἀστεϊσμὸς ἄκαιρος, ψευδολογία, (χυδ.) παλάβρα.
Gausser (se—), ῥ. χλευάζω, περιπαίζω.
Gausserie, θ. χλεύη, περιγέλασμα.
Gausseur, euse, περιγελαστὴς, σκώπτης.
Gavassine, θ. σχοινίον τοῦ ἴσου τῶν μεταξωτῶν, διὰ τῆς θηλειᾶς τοῦ ὁποίου διέρχεται ἡ—
Gavassinière, θ. ἓν τῶν σχοινίων τοῦ ἱστοῦ τῶν μεταξωτῶν.
Gavauche, (ναυτ.) ἀταξία.
Gavion, χυδ. ὁ λαιμός.
Gavotte, θ. εἶδος χοροῦ.
Gaz, ῥευστὸν ἀεροειδὲς, ἀέριον.
Gaze, θ. ὕφασμα λεπτὸν καὶ ἀραιὸν, φλοῦδα.
Gazéifiable, ἐπίθ. *ἀεριοποιήσιμος.
Gazéification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ—
Gazéifier, ῥ. (χημ.), μεταβάλλω εἰς gaz, *ἀεριοποιῶ.
Gazéiforme, ἐπίθ. *ἀεριοειδής.
Gazéité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ gaz.
Gazelle, θ. εἶδ. δορκάδος ἢ αἰγάγρου, κεμάς.
Gazer, ῥ. σκεπάζω μὲ gaze. §. (μτφορ.) συσκιάζω.
Gazetier, ἐφημεριδογράφος.
Gazette, θ. ἐφημερίς.
Gazeux, euse, ἀεριοειδής.
Gazier, ὁ ὑφαίνων ἢ πωλῶν gaze.
Gazifère, ἐπίθ. *ἀεριοποιός.
Gazifiable (-fication, -fier), = **Gazéifiable** etc.
Gazomètre, μηχανὴ πρὸς καταμέτρησιν τῆς ποσότητος τοῦ gaz, *ἀεριομέτριον.
Gazon, γῆ σκεπασμένη μὲ χλόην. §. (πλθ.) χορτόπλινθος, (T.) τσεμένι.
Gazonnage καὶ (ὀρθότ.)
Gazonnement, τὸ οὐσ. τοῦ—
Gazonner, ῥ. σκεπάζω μὲ gazon.
Gazonneux, euse, ὁ σχηματίζων gazon, χλοηφόρος.
Gazouillard, arde, ὁ τιτυβίζων ὡς τὰ πτηνά.
Gazouillement, κελάδισμα (πτηνῶν). §. (μτνμ.) ψιθύρισμα ῥύακος.
Gazouiller, ῥ. κελαδῶ ἢ (μᾶλλον) τιτυβίζω ὡς τὰ μικρὰ πτηνὰ καὶ ἰδίως τὰ χελιδόνια. §. (ἐπὶ ῥυακίων) κελαρύζω.
Geai, κολοιὸς, καλοιακοῦδα, (πτν.)
Géant, e, γίγας, ὑπερύψηλος (ἄνθρ.).
Géantiser, ῥ. μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ γιγαντωδέστερον, *γιγαντοποιῶ.
Gecko, εἶδ. σαύρας, ἀσκαλαβώτης.
Géhenne, θ. γέεννα, (Γρφ.).
Geigneux, euse, (παλ.), λυπητερός.
Geindre, ῥ. γογγύζω, μουρμουρύζω.
Geindre, ζυμωτὴς (ψωμίου).
Gélatine, θ. πηκτὴ ἀπὸ κρέας ἢ 'ψάρι.
Gélatineux, euse, ὁ ἐν εἴδει πηκτῆς.
Gélatinifiable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς πήξεως.

Gélatinifier, ῥ. μεταβάλλω εἰς πηκτήν.
Gélatiniforme, ἐπιθ. ὁ ἐν εἴδει πηκτῆς.
Gelée, θ. παγωνιά. §. πηκτὴ κρέατος κτλ. ||.—blanche, πάχνη.
Geler, ῥ. παγόνω. (τρπρσ.) κάμνει παγωνιάν
Gélif, ive, ἐπιθ. (ξύλον) σχασμένον ἀπὸ τὸν πάγον· πέτρα φυσικῶς ῥαγισμένη.
Géline, θ. ἡ πηκτικὴ οὐσία.
Gélinette καὶ
Gélinotte, θ. πουλάδα. §. λιθαδοπέρδικα, (πτν.).
Gélivure, θ. σχάσιμον τῶν δένδρων ὑπὸ τοῦ πάγου.
Gémeaux, πλθ. οἱ Δίδυμοι (τοῦ Ζωδιακοῦ).
Gémellipare, ἐπίθ. (διδακτ.), διδυμοτόκος.
Gémination, θ. τὸ διττὸν, ἡ διπλόη.
Géminé, ée, (βτν.), διττὸς, διπλοῦς.
Gémir, ῥ. βογκῶ. §. λυποῦμαι καιρίως, ςενάζω. §. (ἐπὶ πτν.) γογγύζω. §. (ἐπὶ ἀψύχ.) τρίζω ὑπὸ τοῦ βάρους.
Gémissant, e, ὁ βογκῶν (ςενάζων).
Gémissement, γογγυσμός. στεναγμός.
Gemme, θ. (βτν.), τὸ γόνιμον μέρος τῶν φυτῶν.
Gemme, ἐπίθ. (λίθος) πολύτιμος. (ἅλας) ὀρυκτόν.
Gemmer, ῥ. (βτν.), βλαστάνω.
Gemmifère, ἐπιθ., ἀδαμαντοφόρος.
Gémonies, θ. πλθ., μέρος ὅπου ἐσύροντο (ἐν Ῥώμῃ) τὰ πτώματα τῶν καταδίκων, βάραθρον, ὄρυγμα.
Génal, ale, (ἀνατομ.) ὁ τῶν παρειῶν.
Gênant, e, ὀχληρός.
Gencival, ale, (ἀνατομ.), ὁ τῶν οὔλων.
Gencive, θ. ὀδοντοκοιλιὰ, (γ)οῦλον.
Gencivite, θ. φλόγωσις τῶν οὔλων.
Gendarme, ἁρματωλός. χωροφύλαξ. 2) (τεχν.) σπινθήρ. 3) κηλὶς τοῦ ἀδάμαντος.
Gendarmerie, θ. ἡ χωροφυλακή.
Gendre, γαμβρὸς (ἐπὶ θυγατρί).
Gêne, θ. βάσανος. §. ἐνόχλησις, στενοχωρία.
Généalogie,-logique,-logiste, γενεαλογία, -λογικὸς, -λόγος.
Génépi, εἶδ. φυτοῦ (ἀρτεμισίας).
Genequin, ἐπιθ. (βαμβάκι) πρόστυχον καὶ ἄκλωστον.
Gêner, ῥ. ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ.
Général, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, γενικός. §. (οὐσ.) στρατηγός. ||. en—, ἐν γένει.
Généralat, στρατηγία.
Générale, θ. γυνὴ στρατηγοῦ. 2) (ςρατ.) εἶδος τυμπανοκρουσίας.
Généralisateur, trice, *γενικευτικός.
Généralisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Généraliser, ῥ. γενικεύω.
Généralisme, δικτατωρία στρατηγοῦ.
Généralissime, ἀρχιστράτηγος.
Généralité, θ. γενικότης.
Générateur, trice, γεννητικὸς, παραγωγός. ||. (οὐσ.) ὁ λέβης τῆς ἀτμοκινήτου μηχανῆς.
Génératif, ive, ὁ τῆς-
Génération, θ. γέννησις, γένεσις. γενεαλογία, γενεά.
Généreux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, γενναῖος, εὔτολμος, μεγαλόψυχος. §. ἐλευθέριος.
Générique (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ὁ τοῦ γένους.
Générosité, θ. γενναιότης. ἐλευθεριότης.
Genèse, θ. ἡ Γένεσις, τὸ ά. βιβλ. τῆς Π. Γ.
Genestrole, σπάρτος ἡ βαφικὴ, (φυτ.).
Genêt, σπάρτον, (φυτ.).
Genet, ἵππος ἱσπανικός.
Genéter, ῥ. λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω τὰς ἄκρας τοῦ πετάλου.
Genêtière, θ. τόπος κατάφυτος μὲ σπάρτα.
Genevrette, θ. εἶδος ποτοῦ ἀπὸ κεδροκούκουτσα.
Genévrier, ἄρκευθος, κέδρος, (θάμν.).
Genévrière, θ. τόπος κατάφυτος μὲ ἀρκεύθους.
Geniculation, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Geniculé, ée, (ἀνατμ. ϗ βτν.), γονατοειδὴς, κυρτός.
Génie, θ. πνεῦμα, δαιμόνιον. §. μεγαλοφυΐα. §. (στρατ.) ἡ ὀχυρωματικὴ, τὸ μηχανικόν.
Genièvre, ἀρκευθὶς, κεδροκούκκουτσον. §. ποτὸν (ῥακὴ) ἀπὸ κεδροκούκκ., *ἀρκευθίτης.
Genièvrerie, θ. διαςαλακτήριον ἀρκευθίτου.
Genisse, θ. δάμαλις.
Genistelle, θ. εἶδος σπάρτου.
Génital, θ. γεννητικός.
Génitif, ἡ γενικὴ (πτῶσις).
Génope θ. (ναυτ.), σχοινίον συνδέον δυσαποσπάστως δύο ἄλλα σχοινία.
Génoper, ῥ. (ναύτ.), συνδέω διὰ τῆς génope.
Genou, γόνυ, γόνατον. ||. à genoux, ἐπίῤ. γονυκλιτῶς, γονυπετής.
Genouiller, ἐπιγονάτιον.
Genouilière, σκέπασμα τοῦ γόνατος (τῶν στρατιωτικῶν τὸ πάλαι), γονυκλάριον.
Genouilleux, euse, γονατώδης.
Genre, γένος. τρόπος, εἶδος. ὕφος (λόγου κτλ.).
Gent, θ. ἔθνος. §. (τὸ πλθ.) gens, (ἀρσ. ϗ θ.) ἄνθρωποι. §. ὑπηρέται.
Gentiane, θ. γεντιανὴ, κενταύριον (τὸ μέγα), (φυτ. ἰατρ.).
Gentianelle, θ. κενταύριον (τὸ μικρόν).
Gentil, ἐθνικὸς, εἰδωλολάτρης.
Gentil, ille, χαρίεις, νόστιμος.
Gentilhomme, εὐγενής.
Gentilité, θ. (περιληπτ.) οἱ ἐθνικοί.
Gentillâtre, εὐγενὴς ἀμφιβόλου καταγωγῆς.
Gentillesse, θ. κομψότης, νοστιμάδα. §. λόγος νόστιμος, (καὶ εἰρων.) ἀχρειότης, (κοιν.) χάρις.
Gentillet, ette, νοστιμούτσικος.
Gentiment, ἐπίῤ. μὲ χάριν, νόστιμα.
Génuflexion, θ. γονυκλισία.
Géodésie, θ. γεωδαισία.
Géodésique, ἐπιθ. γεωδαιτικός.
Géographe, -graphie, -graphique, γεωγράφος, -γραφία, -γραφικός.

Geôlage, τὸ δικαίωμα τοῦ δεσμοφύλακος.
Geôle, θ. φυλακὴ, δεσμωτήριον.
Geôlier, δεσμοφύλαξ.
Geôlière, ἡ γυνὴ τοῦ δεσμοφύλακος.
Géologie, -logique, -logue, γαιολογία, -λογικὸς, -λόγος.
Géométral, e, (καὶ ἐπίρ.) -ement, γεωμετρικῶς ἀκριβής.
Géomètre, -métrie, métrique, -ement, γεωμέτρης, -μετρία, -μετρικὸς, -κῶς.
Géorgiques, θ. πλθ. τὰ γεωργικὰ (βιβλία).
Gérance, θ. ἡ θέσις (ἡ ἐπιστασία) τοῦ gérant.
Géranium, γεράνιον, (φυτ.).
Gérant, διευθυντὴς, ἐπιστάτης.
Gerbe, θ. δράγμα (δεμάτι) ἀχύρων, χειρόβολον.
Gerbée, θ. δεμάτι ἀχύρου ἔχον καὶ μερικὰ ἀστάχυα ἀκόμη.
Gerber, ῥ. δεματιάζω, χειροβολιάζω. §. ἀραδιάζω ἀλλεπάλληλα τὰ βαγένια ἢ τὰς σφαίρας τῶν κανονίων. §. (κατ' ἔκτ.) σφαιροβολῶ (πόλιν, φρούριον).
Gerberie, θ. εἶδος φυτοῦ.
Gerbier, θημωνία (δραγμάτων).
Gerbière, θ. ἅμαξα δραγματοφόρος.
Gerbiforme, ἐπίθ. δραγματοειδής.
Gerbille, θ. εἶδος τετραπόδου.
Gerbillon, ὑποκορ. τοῦ Gerbe.
Gerboise, γένος τετραπόδων (ποντικῶν), δίπους.
Gerce, θ. σάρακας, βώτρυδα.
Gercer (τὸ c πρὸ τοῦ a καὶ o τρέπεται εἰς ç). ῥ. σκάνω (ὑπὸ τοῦ ψύχους).
Gerçure, θ. σκάσιμον τοῦ δέρματος.
Gérer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. διέπω, διευθύνω.
Germain, e, (cousin—), πρωτεξάδελφος. (frères—) ἀδελφοὶ ἀμφιθαλεῖς, αὐτάδελφοι.
Germandrée, θ. χαμαίδρυς, τεύκριον, (φυτ.).
Germe, σπέρμα. φύτρον. §. (μτφορ.) ζώπυρον.
Germer, ῥ. βλαστάνω, φυτρόνω.
Germicide, ἐπίθ. ὁ φθείρων τὰ σπέρματα.
Germification, θ. *βλαςοποίησις.
Germinal, ὁ ζ'. μὴν τοῦ δημοκρ. καλανδαρίϐτῆς Γαλλ. (21 Μαρτ. —19 Ἀπρ.).
Germinateur, trice, βλαςητικός.
Germinatif, ive, βλαστητικός.
Germination, θ. βλάστησις, φύτρωμα.
Germoir, μέρος ὅπου ἀποτίθενται οἱ σπόροι τῶν φυτῶν ὅσα σπείρονται ἢ βλαστάνουν τὸ ἐπόμενον ἔτος. 2) τὸ μέρος τοῦ ζυθοποιείου ὅπου ἀφίνονται ἵνα φυτρώσωσι τὰ γεννήματα.
Gerontif, γερούντιον, μετοχὴ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου.
Gerseau, (ναυτ.), σχοινίον πρὸς ἀνάρτησιν ἢ ἐνδυνάμωσιν τροχιλέας.
Gésier, ὁ τρίτος στόμαχος τινῶν πτηνῶν.
Gésir, ῥ. (ἄχρ.), ἴδε Gît.
Gesse, θ. λαθοῦρι, (ὄσπρ.).
Gestation, θ. κυοφορία.
Geste, χειρονομία. §. (πλθ.) πράξεις, κατορθώματα.
Gesticulateur, ὁ κάμνων (πολλὰς) χειρονομίας.
Gesticulation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Gesticuler, ῥ. κάμνω χειρονομίας.
Gestion, θ. διεύθυνσις, διαχείρισις.
Gibbeux, euse, κυφὸς, ὑβὸς, κυρτός.
Gibrifère, ἐπίθ. ὁ ἔχων ὕβον (κύρτωμα).
Gibbirostre, ἐπίθ. ὁ ἔχων κύρτωμα ἐπὶ τοῦ ῥάμφους.
Gibbosité, θ. τὸ ἐλάττωμα (τὸ πάθος) τοῦ κυφοῦ, ὕβος, καμπούρα.
Gibecière, θ. ταγάρι (ἀσκοπήρα) κυνηγοῦ ἢ θαυματοποιοῦ.
Gibelet, τρυπάνι δι' ἄνοιγμα βαγενιοῦ.
Gibelot, (ναυτ.), ἓν ἀπὸ τὰ ςραβόξυλα (ἐγκοίλια) τοῦ πλοίου.
Gibelotte, θ. εἶδος τσηγαριστοῦ ἀπὸ λαγὼν ἢ χηνόπουλον.
Giberne, θ. παλάσκα, φυσεκοθήκη.
Gibet, κρεμασταριὰ, κρεμάλα.
Gibier, (ζῶον ἀπὸ) κυνῆγι.
Giboulée, θ. βροχὴ ῥαγδαία καὶ αἰφνίδιος.
Giboyer, ῥ. κυνηγῶ πρὸς διασκέδασιν.
Giboyeur, ὁ ἀγαπῶν νὰ κυνηγᾷ.
Giboyeux, euse, (τόπος) ὅπου εἶνε πολὺ κυνῆγι.
Giclet, πικράγγουρον, (φυτ.).
Gifle, θ. (οἰκ.), μπάτσος, κόλαφος.
Gifler, ῥ. (οἰκ.), μπατσίζω, κολαφίζω.
Gifole, θ. = Cotonnière.
Gigantée, θ. εἶδος φύκους, (ἄλλ.) Laminaire.
Gigantesque, ἐπίθ. γιγαντιαῖος.
Gigantine, θ. = Gigantée.
Gigot, μηρὶ (ὀπισινὸν) προβάτȣ, (Τ.) μποῦτι.
Gigotter, ῥ. κουνῶ τοὺς πόδας (ὡς ὁ ἐκπνέων λαγωὸς κτλ.), ἀσπαίρω.
Gigue, θ. (χυδ.) πόδι. μηρὶ ἐλάφου. §. εἶδος γοργοῦ (πηδηκτοῦ) χοροῦ.
Gilbe, θ. σπάρτος (ἡ βαφική).
Gilet, 'σωκάρδι, γελέκι.
Giletière, θ. ἡ ῥάπτουσα καὶ πωλοῦσα 'σωκάρδια.
Gilie, θ. λείριον, φυτὸν μὲ γαλάζια ὡραῖα ἄνθη.
Gille, μαμάκουθος, εὐήθης. ‖. faire —, τῶ-
Giller, ῥ. φεύγω ἀπαρατήρητος. χρεωκοπῶ.
Gillon, = Gui.
Gimblette, θ. κουλοῦρι τραγανιστὸν, γκεβρέκι.
Gingas, λινὸν παρδαλὸν διὰ ςρωματόπανα.
Gingembre, ζιγγίβερις, πιπερόρριζα.
Ginguet, ette, ἀνίσχυρος, ἄτονος. ἀχρεῖος, τιποτένιος, πρόστυχος.
Ginousèle, θ. = Epurge.
Gipon, εἶδος βούρσας τῶν βυρσοδεψῶν.
Girafe, θ. καμηλοπάρδαλις, (ζῶον).
Girande, θ. δράγμα πυρὸς ἢ ὕδατος ἀναπηδῶντος.
Girandole, θ. κανδηλέρι κλαδωτὸν, πολύφωτον. §. εἶδος σκȣλαρικίου.
Girard, κοιν. ὁ κολοιός.
Girarde, θ. εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Julienne.
Girasol, ἡλιοτρόπιον, (φυτ.).

Giratoire, ἐπίθ. κυκλοφορικός.
Giraumon ἢ Giraumont, γλυκοκολόκυθον, (Τ.) μπὰλ-καμπάκι.
Girelle, θ. εἶδος ἰχθύος (λάβρακος) τῆς Μεσογ.
Girofle, μοσχοκάρφι.
Giroflé, εἶδος ἕλμινθος.
Giroflée, ἐπίθ. (κυρ. κανέλλα) τῆς μοσχοκαρφίας.
Gisoflée, θ. βιόλα, δενδρόϊα, (ἄνθ.).
Giroflier, μοσχοκαρφηά, (δένδρ.)
Girole ἢ (ὑποκορ.) Girolette, θ. εἴδη φυτῶν καὶ κορυδαλοῦ.
Giron, τὸ ἀπὸ τῆς ζώνης μέχρι τῶν γονάτων διάστημα τοῦ καθημένου ἀνθρώπου, (μτφορ.) οἱ κόλποι.
Gironner, ρ. (τεχν.) στρογγυλαίνω.
Girouette, θ. ἀνεμοδείκτης.
Girouettisme, τὸ σύστημα τῶν πολιτικῶς εὐμεταβόλων, τὸ ἀλλοπρόσαλλον τῶν φρονημάτων.
Gisant, e, κοιτώμενος, κείμενος.
Gisement καὶ Gissement, (ναυτ.), ἡ θέσις τῶν παραλίων σχετικῶς πρὸς τὸν πολοδείκτην. §. (γεωλογ.) ἡ ἐντὸς τῆς γῆς θέσις τῆς μεταλλίτιδος.
Gît (gisais), γ΄. πρσ. τοῦ (ἀχρ.) Gésir, κεῖται. ‖. ci gît, ἐνθάδε κεῖται.
Gîte, κοίτη (λαγωοῦ). κατάλυμα (ὁδοιπόρου). κατοικία.
Gîter καὶ Se — ρ. κωνεύω, καταλύω, κατοικῶ.
Giton, γανυμήδης.
Givre, πάγος ἐπὶ τῶν δένδρων.
Givreux, euse, (λίθος πολύτιμος) ῥαγισμένος.
Givrogne, θ. λειχὴν τῶν προβ.
Glabre, ἐπίθ. ὁ χωρὶς ἀδένων καὶ τριχῶν.
Glabréité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Glabre.
Glabriuscule, ἐπιθ. σχεδὸν glabre.
Glace, θ. πάγος. κρύσταλλον. §. παγωτόν. §. καθρέπτης. ὑαλὶ παραθυρίου. §. κηλὶς τοῦ ἀδάμαντος.
Glacée, θ. = Glaciale
Glacer (τὸ c πρὸ τοῦ a καὶ o τρέπεται εἰς ç), ρ. παγόνω. κρυσταλλιάζω. §. (μτφορ.) ναρκόνω. §. (μτνμ.) κανδιάζω. §. στιλβόνω.
Glacerie, θ. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν παγωτά.
Glaceur, στιλβωτὴς ὑφασμάτων (χαρτίων κλπ.).
Glaceux, euse, (λίθος πολύτιμος) ἔχων κηλίδας.
Glacial, e, κατάψυχρος, κατεψυγμένος, παγωμένος.
Glaciale, θ. εἶδος φυτοῦ, μποῦζι.
Glacier, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων παγωτὰ ἢ ὑαλία. 2) σωρὸς πάγου εἰς βουνόν.
Glacière, θ. ἀποθήκη πάγου.
Glacis, κλιτὺς, (τὸ) πρανὲς (φρουρίου κτλ.).
Glaçon, κομμάτι πάγου, κρούσταλλον.
Gladiateur, μονομάχος.
Gladiole, θ. κοιν. ἀντὶ -
Glaïeul, ξίφιον, εἶδος κρίνου ἢ ἴριδος, (φυτ.).
Glaire, θ. τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ ὠμὸν, λύμφα.
Glairer, ρ. ἀλείφω μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ (τὸ σκέπασμα βιβλίου).
Glaireux, euse, γλοιώδης, μυξώδης.
Glaise, θ. γῆ ἀργιλώδης, πηλός.
Glaiser, ρ. ἀλείφω ἢ κοπρίζω μὲ glaise.
Glaiseux, euse, πηλώδης, ἀργιλώδης.
Glaisière, θ. τόπος ὅθεν ἐκβάλλεται πηλός.
Glaiteron, = Glouteron.
Glaive, σπάθη, ῥομφαία.
Glanage, σταχολόγημα.
Gland, βαλανίδι (κυρ. καὶ μτνμ.).
Glande, θ. (ἀνατομ.) ἀδήν. §. πρήξιμον (ἀδένος).
Glandée, θ. συγκομιδὴ βαλανιδίων.
Glandiforme, ἐπιθ. βαλανοειδὴς ἢ ἀδενοειδής.
Glandulaire, ἐπίθ. = Glanduleux. ‖. (οὐσ. θ.) εἶδος ἀπαρίνης.
Glandulation, θ. (ἰατρ.) σχηματισμὸς ἀδένων.
Glandule, θ. μικρὸς ἀδήν.
Glanduleux, euse, ἀδενώδης.
Glane, θ. δράγμα ἀσταχύων (συνειλεγμένων ἔνθεν κἀκεῖθεν). §. θύσανος ἀπιδίων ἐπὶ τοῦ κλάδου. §. ὁρμαθὸς (πλεξίδα) κρομμυδίων.
Glaner, ρ. σταχολογῶ, καλαμῶμαι.
Glaneur, euse, σταχολόγος.
Glanure, θ. τὸ συγκομιζόμενον διὰ τοῦ σταχολογήματος.
Glapir, ρ. φωνάζω 'σὰν μικρὸν σκυλὶ ἢ ἀλωποῦ, κνυζάω.
Glapissant, e, (φωνὴ) σουβλερή.
Glapissement, φωνὴ ἀλώπεκος ἢ μικροῦ σκυλίου, κνυζηθμός.
Glas, κωδωνοκρουσία ἐπικήδειος.
Glèbe, θ. ἔδαφος ἢ βῶλος γῆς, γῆ. §. δουλοπάροικοι.
Glèner, ρ. (ναυτ.), μαζόνω κυκλοειδῶς σχοινίον.
Glissade, θ. 'γλίστρημα.
Glissant, e, 'γλιστερὸς, ὀλισθηρός.
Glissé, βῆμά τι τῶν χορευτῶν.
Glissement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Glisser, ρ. 'γλιστρῶ. §. (μτφορ.) διέρχομαι ἐπιπολαίως. §. χώνω μὲ τρόπον, παρεμβύω. παρενείρω.
Glisseur, ὁ 'γλιστρῶν (πρὸς διασκέδασιν) ἐπὶ τοῦ πάγου.
Glissoire, θ. δρόμος ὅπου 'γλιστροῦν ἐπὶ τοῦ πάγου, 'γλίστρα.
Globbée, θ. εἶδος φυτοῦ (δριμυρρίζου) τῶν Ἰνδ.
Globe, σφαῖρα.
Globeux, euse, (βτν.) σφαιροειδής, σφαιρωτός.
Globulaire, θ. εἶδος φυτοῦ.
Globule, σφαιρίδιον. θρόμβος.
Globuleux, euse, θρομβώδης. §. σφαιροειδής.
Gloire, θ. δόξα. λαμπρότης. ‖. faire (se faire une) —, καυχῶμαι.
Glorieux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ἔνδοξος. §. κενόδοξος, οἰηματίας.
Glorification, θ. ὁ δοξασμὸς τῶν ἁγίων.
Glorifier, ρ. δοξάζω. §. se —, σεμνύνομαι, καυχῶμαι.
Gloriole, θ. (τὸ κενὸν) δοξάριον.
Glose, θ. ἑρμηνεία ἀρχαίας (γλωσσηματικῆς) λέξεως.
Gloser, ρ. ἑρμηνεύω (γλώσσημα), σχολιάζω. §. (μτφορ.) κατακρίνω, μέμφομαι.
Gloseur, euse, ὁ κατακρίνων τὰ πάντα, κατάλαλος.

Glossaire, λεξικὸν (ἀπηρχαιωμένων λέξεων), γλωσσάριον.
Glossateur, ἑρμηνευτὴς (σχολιαστὴς) ἀρχαίου γλωσσηματικοῦ κειμένου.
Glotte, θ. ἡ τρύπα τοῦ λάρυγγος.
Glouglotter καὶ Glouglouter, ῥ. φωνάζω 'σὰν τὸν κοῦρκον.
Glouglou, τὸ κλουκλοὺ τῆς πλόσκας κτλ.
Gloussement, ἡ φωνὴ τῆς κλώσσας.
Glousser, ῥ. φωνάζω 'σὰν τὴν κλῶσσαν.
Glouteron, ἀπαρίνη, κολλητσίδα, (φυτ.).
Glouton, one, (καὶ ἐπίῤ.) -emment, λαίμαργος. 2' οὐσ.) εἶδος ζώου.
Gloutonnerie, λαιμαργία.
Glu, θ. ἰξός.
Gluant, e, ἰξώδης.
Gluau, ἰξόβεργα.
Gluer, ῥ. ἀλείφω μὲ ἰξόν.
Glui, ἄχυρον σήκαλης διὰ σκέπασμα καλυβίων κλπ.
Gluten (Λτν.), ἡ ἰξώδης (κολλώδης) ὕλη τοῦ ἀλεύρου.
Glutier, εἶδος δένδρ.. ἰξοῤῥόου τῆς Ἀμερ.
Glutinaire, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀλισφακηᾶς) ἀπὸ τοῦ ὁποίου ςάζει στυρακοειδής τις ῥητίνη.
Glutination, θ. (χειρῦργ.), συγκόλλησις (πληγῆς).
Glutineux, euse, ἰξώδης, κολλώδης.
Glutinatoire, ἐπίθ. συγκολλητικός.
Glutinosité, θ. τὸ ἰξῶδες.
Gnome, δαιμόνιον φυλάττον θησαυρόν. §. εἶδος ἐντόμου.
Gnomonique, θ. ἡ γνωμονικὴ (τέχνη τῶν ἡλιακῶν ὡρολογίων).
Go (tout de-), χυδ., ἐλευθέρως.
Gobelet, ποτήριον, χοκκᾶς (τῶν θαυματοποιῶν).
Gobeleterie, θ. τὸ ἐμπόριον τοῦ-
Gobeletier, ὁ κατασκευάζων ποτήρια.
Gobelins, πλθ. Γοβελῖνοι, περίφημον ταπητουργεῖον τῶν Παρισίων.
Gobelotter, ῥ. συχνοπίνω, σβανάρω, γαβαθίζω.

Gobe-moucherons, εἶδος πτηνοῦ (μυιοθήρα).
Gobe-mouches, μυιοθήρας, (πτν. καὶ φυτ.). §. μωρόπιςος, χάχας.
Goube-mouton, καταπότιον πρὸς φαρμάκωσιν προβάτων.
Gober, ῥ. ῥουφῶ, χάφτω. §. πιστεύω εὐκόλως ὅ,τι ἀκούσω. §. τσακόνω.
Goberge, θ. ξύλον κρατοῦν τὰ προσκολλώμενα σανίδια τῶν λεπτουργημάτων. §. σανὶς ἡ κρατοῦσα τὸ στρῶμα ἐπὶ τοῦ κραββάτου. §. τὸ μεγαλήτερον εἶδος τῶν καλαρίων.
Goberger (se—), ῥ. περιπαίζω. §. διασκεδάζω.
Gobet, μεγάλη βούκα. §. εἶδος μεγάλων κερασίων. ‖. prendre q. au—, συλλαμβάνειν τινὰ ἐξ ἀπροόπτου.
Gobeter (διπλασιάζεται τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. (οἰκοδ.) ἐναρμόζω προσρίπτων τὴν ἄσβεστον ἐπὶ τοῦ τοίχου.
Gobetis, (οἰκοδ.), τὸ οὐσ. τοῦ Gobeter.
Gobeur, ὁ χάφτων. ‖.— de mouches (de fausses nouvelles), χάχας, μωρόπιστος.
Gobillard, σανὶς διὰ βαγένια.
Gobille, θ. σβῶλος διὰ παίξιμον. ἐργαλεῖον τοῦ καπελλοποιοῦ.
Gobin, (χυδ.), καμπούρης.
Godage, ζαρωματιὰ ὑφάσματος ἢ χαρτίου.
Godailler, ῥ. σβανάρω.
Godailleur, κρασσοκανάτας.
Godelureau, νέος ἀρεσκευόμενος πρὸς τὰς γυναῖκας.
Godenot, ξύλινον ἀνδρείκελον ἐπιδεικνύμενον ὑπὸ τῶν θαυματοποιῶν.
Goder, ῥ. (τὸ φόρεμα) ζαρόνει, κάμνει δίπλαις.
Godet, καυκὶ, τάσι. §. κουβᾶς τοῦ μαγγανοπηγάδου.
Gaudiche καὶ (ὑποκορ.) Godichon, onne, (χυδ.), σκαιὸς, ἀδέξιος.
Godille, θ. κωπὶ ἐλαυνώμενον ἐπὶ τῆς πρύμνης.
Godiller, ῥ. κωπηλατῶ διὰ τῆς godille.
Godilleur, ναύτης κωπηλατῶν διὰ τῆς godille.

Godiveau, ζυμαρικὸν μὲ λιανισμένον κρέας.
Godron, εἶδος σούφρας τῶν γυναικείων κεφαλοδεμάτων. §. ὠοειδές τι περικόσμημα τῶν ἀργυρωμάτων καὶ ξυλουργημάτων.
Godronnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Godronner, ῥ. περικοσμῶ (τὸν κεκρύφαλον ἢ τὸ ἀργύρωμα) μὲ godrons. §. περιχαράσσω τὴν κεφαλὴν τῆς βίδας.
Godronneur, euse, ὁ κατασκευάζων godrons.
Godronnoir, ἐργαλ. διὰ τὸ godronnage.
Godure, θ. = Godage.
Goëland, εἶδος μεγάλων γλάρων.
Goëlette, θ. πλοῖον δικάταρτον, γολέττα. §. εἶδος πτηνοῦ (χελιδόνος) θαλασσ.
Goffe, ἐπίθ. (χυδ.), χονδρὸς, ἄκομψος, σκαιός. ‖. (οὐσ.) ἡ διάλεκτος τοῦ ὄχλου.
Gogaille, θ. φαγοπότι.
Gogo (à—), ἐπίῤ. ἐν πάσῃ ἀφθονίᾳ, ἐν ἀνέσει.
Goguenard, e, βωμολόχος, μασκαρᾶς.
Goguenarder, ῥ. κάμνω μασκαραλίκια.
Goguenarderie, θ. μασκαραλίκι.
Goguettes, θ. πλθ. εὔθυμοι λόγοι.
Goinfre, γαστρίμαργος, κοιλιόδουλος.
Goinfrer, ῥ. τρώγω πολὺ καὶ βιαστικά.
Goinfrerie, θ. λαιμαργία, γαστριμαργία.
Goître, γγοῦσα, βρογχοκήλη.
Goîtreux, euse, ὁ ὑποκείμενος ἢ ἀνήκων εἰς βρογχοκήλην.
Golfe, κόλπος (θαλάσσης).
Gommage, τὸ οὐσ. τοῦ Gommer.
Gomme, θ. κόλλα δένδρου, κόμμι, κομμίδι.
Gomme-gutte, θ. εἶδος κόμμεως χρησίμου εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ ἰατρικήν.
Gommer, ῥ. ἀλείφω μὲ κόμμι(δι).
Gommeux, euse, ὁ περιέχ. κόμμι.
Gommier, δένδρον κομμιοφόρον.
Gommifère, ἐπίθ. (βτν.), κομμιοφόρος.
Gommoir, τὸ καδίον ὅ,που περιέχει τὸ κομμίδι τοῦ κολλῶντος τὴν ouate.
Gond, ςρόφιγξ (ῥεζὲς) θύρας κτλ.

Gondole, θ. βάρκα σκεπαστή.
Gondolier, κωπηλάτης-βάρκας σκεπαστῆς.
Gonfalon, σημαία ἐκκλησίας.
Gonfalonier, ὁ φέρων τὸ gonfalon, σημαιοφόρος ἐκκλησίας.
Gonflement, φούσκωμα.
Gonfler, ῥ. φουσκόνω.
Gonin (maître—), παμπόνηρος, πενταπραμένος.
Gordien (noeud—), ὁ Γόρδιος δεσμός.
Goret, γρουνάκι. §. βρωμόπαιδον. §. (ναυτ.) εἶδος σαρώθρου διὰ τὴν τρόπιν τοῦ πλοιου.
Goreter (διπλασιάζεται τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. καθαρίζω τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ σάρωθρον.
Gorfou, εἶδος ἀπτηνοδύτου.
Gorge, λαιμός. §. στῆθος γυναικός. §. στενὸν μεταξὺ δύο βουνῶν, φάραγξ. ||. rendre —, ἐξεμῶ.
Gorgée, θ. (μιὰ) ῥουφησιὰ, ῥοφηματιά.
Gorger (πρὸ τοῦ a καὶ o παρεντίθεται πρὸ τοῦ g τὸ e), ῥ. καταχορταίνω, ἐμπιπλῶ.
Gorgère, θ. (ναυτ.), τὸ ξύλον τὸ προεξέχον τῆς πρύμνης ὑπὸ τὸ beaupré.
Gorget, διάφορα εἴδη ῥυκανίων.
Gorgette, θ. τὸ δέσιμον τῆς σκουφίτσας τῶν νηπίων.
Gosier, λάρυγξ. §. (συνκδχ.) φωνή.
Gosiller, ῥ. (χυδ.), 'ξερνῶ.
Gosse (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), θ. = Gausse (κτλ.).
Gothique, επίθ. γοτθικός. σκουριασμένος.
Goton, (ναυτ.), κρίκος ὀδοντωτὸς ὅπυ σκαλόνεται τὸ οἰάκιον. 2) (χυδ.) πόρνη.
Gouache, θ. εἶδος ζωγραφίας, ὑδαρογραφία.
Gouailler, ῥ. (χυδ.), χλευάζω, ἀστεΐζομαι.
Gouaillerie, θ. (χυδ.), ἀστεϊσμὸς, περιγέλιον.
Gouailleur, euse, (χυδ.), σκώπτης, βωμολόχος.
Goudron, κατράνι.
Goudronnage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Goudronner, ῥ. κατρανόνω.
Goudronnerie, θ. κατρανουργεῖον.
Goudronneur, κατρανωτής.
Goudronneux, euse, ὁ περιέχων κατράμιον.
Goué ἢ Gouet, εἶδος κλαδευτηρίου. 2) εἶδος φυτοῦ, βουπόδιον.
Gouffre, βάραθρον, καταβόθρα.
Gouge, ψαλὶς ἢ γλύφανον ξυλυργοῦ κτλ. §. (χυδ.) πόρνη.
Gouger, ῥ. ἐργάζομαι διὰ τῆς gouge.
Gougette, θ. ὑποκορ. τοῦ Gouge.
Gouine, θ. πόρνη, δρομάς.
Goujat, ὑπηρέτης στρατοῦ. §. ἄνθρωπος βάναυσος.
Goujon, κωβίδι, (ἰχθ.). §. εἶδος καρφίου.
Goujonner, ῥ. συναρμόζω ξύλα κτλ. διὰ goujons.
Goujure, θ. (ναυτ.), ἐντομὴ τροχιλέας.
Goulée, θ. βλωμός, βουκάρα.
Goulette, θ. = Goulotte.
Goulot, λαιμὸς φιάλης κτλ.
Goulotte, θ. αὐλακάκι.
Goulu, e, (καὶ ἐπίῤ.)-ument, λαίμαργος. ||. pois—, πιζέλια χλωρά.
Goupille, θ. καρφάκι πρὸς σταμάτισμα τροχῶν τινων μηχανῆς.
Goupiller, ῥ. ἁρματόνω μὲ goupilles.
Goupillon, ῥαντιστήριον, ἁγιαστούρα. §. βούρτσα στρογγύλη πρὸς καθάρισμα ἀγγείων ϗ ἄλλας ἐργασίας.
Goupillonner, ῥ. καθαρίζω (βωκάλια κτλ.) διὰ τοῦ goupillon.
Gourbillage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Gourbiller, ῥ. (ναυτ.), πλατύνω τὸ στόμιον ὀπῆς πρὸς ἐναρμογὴν τῆς κεφαλῆς καρφίου.
Gourd, e, 'μωδιασμένος (ὑπὸ ψύχους).
Gourde, θ. κολοκύθα (διὰ νερὸν κτλ.). §. ἀργυροῦν νόμισμα. §. (χυδ.) παλάβρα.
Gourdin, ῥόπαλον, ματσούκα.
Goure, θ. ἄρωμα δολωμένον.
Gourer, ῥ. δολόνω τὰ ἀρώματα. §. (ἐν γέν.) ἀπατῶ.
Goureur, euse, μικροέμπορος πωλῶν δολωμένα ἀρώματα. §. (ἐν γέν.) ἀπατεών.
Gourgandine, θ. (χυδ.) πόρνη, δρομάς.
Gourgane, θ. εἶδος κυάμου.
Gourmade, θ. γρονθιὰ, κόνδυλος.
Gourmand, e, λαίμαργος.
Gourmander, ῥ. ἐπιπλήττω αὐστηρῶς, μαλλόνω. §. (μαγειρ.) καρυκεύω μὲ μαγηδανόν.
Gourmandise, θ. λαιμαργία.
Gourme, θ. κόρυζα (κακοχυμία) τῶν πωλαρίων. §. πυοφύτης (τῆς κεφαλῆς τῶν παιδίων).
Gourmer, ῥ. βάλλω τὸ ψέλλιον (gourmette) εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. §. γρονθοκοπῶ.
Gourmet, ὁ γνωρίζων τὴν γεῦσιν τοῦ κρασιοῦ, οἰνογνώμων.
Gourmette, θ. τὸ ψέλλιον (ἡ ὑπὸ τὴν σιαγόνα δενομένη ἅλυσος) τοῦ χαλινοῦ.
Goussaut, ἵππος κοντόχονδρος καὶ εὔρωστος.
Gousse, θ. λοβὸς ὀσπρίου. §. σκελὶς σκόρδου.
Gousset, τὸ κοῖλον τῆς μασχάλης. §. μασχαλιστὴρ ὑποκαμίσου. §. τσέπη μικρὰ περισκελίδος.
Goût, γεῦσις. ὄρεξις. αἴσθησις πρὸς διάκρισιν τοῦ καλοῦ, φιλοκαλία. κλίσις πρός τι.
Goûter, ῥ. γεύομαι. δοκιμάζω. ἀρέσκομαι, ἐγκρίνω. §. αἰσθάνομαι, ἀπολαμβάνω. §. τρώγω τὸ -
Goûter, φαγεῖ' τὸ δειλινὸν, (Τ.) κιντιάτικον.
Goutte, θ. ῥανὶς, σταλαγματιά. §. ποτήριον ῥακῆς πινόμενον μεταξὺ φίλων. §. ἀρθρῖτις (νόσος), ποδάγρα ϗτλ. §. (ὡς ἐπίῤ.) ὁλότελα, (κοιν.) ςάλα. ||.—à—, στάγδην. ||.—de sang, εἶδ. φυτοῦ μὲ ὡραῖα κατακόκκινα λεπτὰ ἄνθη, ἀδώνιον. ||.—sereine, ἀμαύρωσις, πάθος τῶν ὀφθαλμῶν.
Goutteletté, θ. μικρὰ ῥανὶς, σταλίτσα.
Goutteux, euse, ἀρθριτικὸς, ποδαλγὸς κτλ.
Gouttière, θ. ῥεύτης τῆς στέγης. στέγη.
Gouvernable, ἐπίθ. διοικήσιμος, κυβερνήσιμος.
Gouvernail, πηδάλιον, τιμόνι.

Gouvernante, θ. ἡ γυνὴ τοῦ Gouverneur. §. γυνὴ παιδαγωγός. §. ἐπιςάτις τῆς οἰκίας ἀγάμου ἢ χηρεύοντος.
Gouverne, θ. ὁδηγία (περὶ τοῦ πρακτέου).
Gouverneau, ὁ ἐπὶ τῆς κατεργασίας τῶν ῥακίων χαρτȣργεῖȣ.
Gouvernement, κυβέρνησις (διοίκησις) τόπου. §. τὸ διοικητήριον
Gouvernemental, **ale**, κυβερνητικός.
Gouverner, ῥ. διοικῶ (κυβερνῶ) πλοῖον ἢ τόπον. §. οἰκονομῶ. §. διέπω, διευθύνω. ἐννοιάζομαι. §. (μσ.) διάγω.
Gouverneur, διοικητὴς, κυβερνήτης. §. παιδαγωγὸς (πρίγκηπος). §. =Gouverneau.
Gouvion, ἔμβολον σιδηροῦν πρὸς συναρμογὴν ξύλων.
Goyave, θ. ὁ καρπὸς τοῦ –
Goyavier, δένδρον (ἀπιδιὰ) τῆς Ἀμερ,
Grabat, παλησκρέββατον.
Grabataire, κατάκοιτος, κλινήρης.
Grabuge, θ. διχόνοια, κάκιωμα.
Grâce, θ. χάρις. §. εὔνοια. §. εὐχαριστία.
Graciable, ἐπιθ. ἄξιος χάριτος.
Gracier, ῥ. χορηγῶ χάριν, συγχωρῶ.
Gracieusement, ἐπίῤ. περιποιητικῶς, μὲ γλυκὸν (εὐγενῆ) τρόπον.
Gracieuser, ῥ. δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι.
Gracieuseté, θ. φιλοφροσύνη. §. φιλοδώρημα.
Gracieux, **euse**, χαρίεις, περιποιητικὸς, φιλοφρονητικός. ‖. (οὐσ.) τὸ ἐπίχαρι (ὕφȣς, τεχνȣργήματος).
Gracilipède, ἐπίθ. (ζωολογ. καὶ βτχ.) λεπτόπους, λεπτόμισχος.
Gracilité, θ. λεπτότης.
Gradation, θ. ἡ βαθμηδὸν αὔξησις. βαθμοθέτησις.
Grade, βαθμὸς (προβιβασμοῦ).
Gradé, ἐπιθ. (ςρατιωτικὸς) βαθμοθετημένος.
Grader, ῥ. βαθμοθετῶ.
Gradin, βαθμίς.
Gradine, θ. σμιλίον γλύπτου ὀδοντωτὸν καὶ πολλὰ κοπτερόν.
Gradiner, ῥ. γλύφω τὸν λίθον διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἐργαλείȣ, διασμιλεύω.
Graduation, θ. ἡ κατὰ βαθμοὺς διαίρεσις.
Graduel, **elle**, (ȣ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ βαίνων κατὰ βαθμοὺς (βαθμηδόν). 2) (οὐσ.) οἱ ἀναβαθμοὶ (ψαλμοί). §. εἱρμολόγιον.
Graduer, ῥ. διαιρῶ κατὰ βαθμούς. αὐξάνω βαθμηδόν. §. βαθμοθετῶ (κυρ. εἰς πανεπιστημεῖον).
Grage, θ. εἶδος τυροτρίπτου.
Grager, ῥ. τρίβω διὰ τῆς grage.
Gragne, θ. εἶδος ἁλιευτικῆς ἀγρείφνης.
Graillement, φωνὴ βραγχώδης.
Grailler, ῥ. ὁμιλῶ βραγχνά.
Graillon, (χυδ.), ἀποφάγια. §. ῥόχαλα. ‖. odeur de—, ὀσμὴ τσυκνισμένου κρέατος.
Graillonner, ῥ. (χυδ.), ξεῤῥοχαλίζομαι.
Grain, κόκκος (σπυρὶ) σίτου ȣ. ῥῶγα (σταφυλιοῦ). (πλθ.) γεννήματα. §. βροχὴ αἰφνιδία. (ναυτ.) μπόρα. ‖.—de beauté, ἐληὰ τοῦ σώματος.
Grainage, τὸ οὐσ. τοῦ Grainer.
Grenaille, θ. σπέρμα πρόστυχον. σκύβαλα γεννημάτων. §. μέταλλον λεπτοκομμένον, θρύμματα μετάλλου.
Grainailler, ῥ. θραύω εἰς λεπτὰ (κάμνω θρύμματα) τὸ μέταλλον, τὸ μεταβάλλω εἰς κόκκους.
Grainailleur, ὁ κάμνων θρύμματα τὸ μέταλλον.
Grainaison, θ. ὁ σχηματισμὸς τῶν κόκκων τοῦ σίτου κτλ.
Graine, θ. σπόρος (φυτοῦ).
Graineler (διπλασιάζεται τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἐργάζομαι τὸ δέρμα εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται σπυρωτόν.
Grainer, ῥ. σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόκκων, 'τὸ κάμνω σπυρωτόν. §. (οὐδ.) σποριάζω.
Graineter, ῥ. κάμνω τι 'να φαίνεται ὡς σπυρωτόν.
Graineterie, θ. τὸ ἔργον τοῦ–
Grainetier, ὁ πωλῶν γεννήματα.
Grainetis, ὁ πέριξ τοῦ νομίσματος σπυρωτὸς κύκλος.
Grainetoir, ἐργαλεῖον πρὸς τὸ graineter.
Grainette, θ. ὑποκορ. τοῦ Graine. §. (ἰδιωτ.) ὁ καρπὸς τοῦ λυκίȣ, (ἄλλ.) Graine d'avignon.
Grainier, ὁ πωλῶν σπόρους (φυτῶν, ἀνθέων). §. συλλογὴ σπόρων κανονικῶς διατεθειμένων.
Grainoir, κόσκινον πρὸς σπειροποίησιν τῆς πυρίτιδος.
Grainu, **ue**, πολύχους, (καλὰ) μεστωμένος, πολύσπορος. §. σπυροειδὴς, κοκκωτός.
Grainure, θ.= Grainage.
Graissage, τὸ οὐσ. τοῦ Graisser.
Graisse, θ. πάχος, λίγδα, 'ξύγγι.
Graisser, ῥ. ἀλείφω μὲ 'ξύγγι (μὲ ἄλειμμα), λιγδόνω. ‖. (οὐδ.) πηκταίνω.
Graisserie, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Graissier.
Graisseux, **euse**, λιπώδης (τὴν φύσιν).
Graissier, **ère**, ὁ πωλῶν ἀξούγγιον ἢ ἄλειμμα.
Gramen (Λτν.), ἄγρωστις, (φυτ.).
Graminée, ἐπίθ. θ. ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς ἀγρώστεως, σιτώδης. ‖. (οὐσ.) ἡ ἄγρωστις.
Gamminiforme, ἐπίθ. ἀγρωστοειδής.
Grammaire, θ. ἡ γραμματικὴ (τέχνη ἢ βίβλος).
Grammairien, ὁ γνωρίζων καὶ διδάσκων τὴν γραμματικὴν, γραμματικός.
Grammatical, **e**, (ȣ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ τῆς γραμματικῆς, γραμματικός.
Gramme, ἡ μονὰς τοῦ βάρους τῶν Γαλλ. σταθμῶν, γραμμάριον.
Granadille, θ.= Passiflore.
Grand, **e**, μέγας. ὑψηλός. πολύς. §. (τρπ.) μεγαλόφρων, μεγαλοφυὴς, λαμπρός. ‖. (οὐσ.) τὸ μέγα. ‖. (πλθ.) οἱ μεγιστᾶνες. ‖. en—, μεγαλωστί.
Grandelet, **ette**, μεγαλούτσικος.
Grandement, ἐπίῤ. ἐπὶ μέγα. (κατα)πολλά.
Grandesse, θ. τίτλος τῶν μεγιστάνων τῆς Ἱσπαν.
Grandeur, θ. μέγεθος. ὕψος. μεγαλεῖον. §. (ὡς τίτλος μεγιςᾶνος) ἐνδοξότης. πανιερότης κτλ.

Grandiflore, ἐπιθ. (βτν.), ὁ ἔχων μεγάλα ἄνθη.
Grandifolié, ée, (βτν.), μεγαλόφυλλος.
Grandiose, ἐπιθ. μέγα, ἔξοχον.
Grandir, ῥ. μεγαλόνω. ὑψηλόνω.
Grandissime, ἐπίθ. μέγιστος.
Grand'mère, θ. μάμμη, προμάμμη.
Grand'oncle, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης.
Grand'père, πάππος.
Grand'tante, ἡ ἀδελφὴ τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης.
Granette, θ. κοιν. ἀντὶ Renouée.
Grange, θ. σιτοβολὼν, σταχυοθήκη.
Grangée, θ. ὅσον περιέχει ἡ σαχυοθήκη.
Grangier, ὁ ἀποθέτων τὰ γεννήματα ἐν τῇ σταχυοθήκῃ.
Granifère, ἐπίθ. σποροφόρος.
Graniforme, ἐπίθ. σποροειδής.
Granit (ἢ μᾶλλον Granite), γρανίτης (λίθος).
Granitelle, θ. γρανιτοειδές τι μάρμαρον.
Graniter, ῥ. χρωματίζω ἐν εἴδει γρανίτου.
Granitique, ἐπίθ. ὁ ἐκ γρανίτου.
Granivore, ἐπίθ. σποροφάγος.
Granulage καὶ
Granulation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Granuler, ῥ. λεπτύνω εἰς ψήγματα (τὸ μέταλλον).
Granuleux, euse, ψηγματώδης.
Graphique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ὁ διὰ σχημάτων, γραφικός.
Graphomètre, ἐργαλ. τῆς μαθηματικῆς, γραφόμετρον.
Grappe, θ. βότρυς (σταφυλῆς κτλ.), τσαμπί.
Grappeler, ῥ. στολίζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ βότρυας.
Grappeux, euse, ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυας.
Grappillage, τὸ οὐσ. τοῦ Grappiller.
Grapillard, ὁ ῥαγολογῶν (ἀδιακρίτως).
Grappiller, ῥ. ῥαγολογῶ. §. κάμνω μικρόν τι κέρδος.
Grappilleur, euse, ῥαγολόγος.
Grappillon, ἐπιφυλλὶς, τσαμπουρίδι.
Grappin, ἄγκυρα μὲ 4-5 βραχίονας. §. ἁρπάγη.

Grappiner, ῥ. σκαλόνω διὰ τῆς ἁρπάγης. §. καθαρίζω τὴν λυωμένην ὕαλον.
Grappineur, ὁ καθαρίζων τὴν ὕαλον ἐργάτης.
Grappu, ue, φορτωμένος βότρυας.
Gras, asse, παχύς. λιγδερός. λιγδωμένος. §. (ἐπὶ λίθ.) ὀλισθηρός. §. (ἐπὶ ξύλ.) χονδρός. §. (ἐπὶ λόγων) ἄσεμνος. §. (ἐπὶ ζωγρφ.) ἄτονος. ‖. (οὐσ.) πάχος (κρέατος). §. κρεωφαγία. ‖. parler —, avoir la langue grasse, = Grasseyer. ‖. gras-de-jambe, τὸ γαστοκνήμιον. ‖. gras double, τὸ ἐπίπλοον τοῦ βοός.
Grassement, ἐπίῤ. ἁδρῶς. §. ἐν εὐπαθείαις.
Grasset, ette, παχυλός. ‖. (οὐσ. θ.) ὁ ἁρμὸς τοῦ μηροῦ πρὸς τὴν κνήμην, ἡ ἰγνύς. 2) εἶδος φυτοῦ (τηλεφίου ἢ ἀειζώου).
Grasseyement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Grasseyer, ῥ. προφέρω τραχέως τὸ r κτλ., παχυστομῶ.
Grasseyeur, euse, ὁ προφέρων τραχέως (παχέως).
Grassouillet, ette, παχουλούτσικος.
Grateron, κολλητσίδα, γάλλιον, (φυτ.).
Graticuler, ῥ. διαιρῶ τὸ σχέδιον (τὴν εἰκόνα) εἰς μικρὰ τετράγωνα ἵνα τὴν ἀντιγράψω.
Gratification, θ. φιλοδώρημα.
Gratifier, ῥ. φιλοδωρῶ, χορηγῶ.
Gratin, τὸ μέρος φαγητῶν τινῶν τὸ κολλημένον εἰς τὸν πάτον τοῦ ἀγγείου.
Gratiner, ῥ. σχηματίζω gratin.
Gratis (Λτν.), ἐπίῤ. χάριν, δωρεάν.
Gratiter, ῥ. φωνάζω ὡς ἡ χήν.
Gratitude, θ. εὐγνωμοσύνη.
Grattage, τὸ οὐσ. τοῦ Gratter.
Gratte, θ. (ναυτ.), ξύστρον, λίστρον.
Gratteau, ἐργαλ. (ξυστρίον) τῶν χρυσοχόων κλπ.
Gratte-cul, ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοτριανταφυλληᾶς, κυνόσβατον, (κοιν.) ὀρνιθόκωλος.
Gratteler, ῥ. ξύνω ἐπιπολαίως.
Gratteleux, euse, ὁ πάσχων ὑπὸ-

Grattelle, θ. εἶδ. ψώρας ἢ λειχῆνος.
Gratte-paille, θ. κοιν. ἀντὶ Fauvette (d'hiver) ἢ Mouchet.
Gratte-papier, πτωχὸς ἀντιγραφεύς.
Gratter, ῥ. ξύνω. §. σκαλίζω (ὡσὰν τὴν ὄρνιθα).
Gratterie, θ. ξύσιμον.
Gratteur, euse, ὁ ξύνων.
Grattoir, ἐργαλεῖον διὰ ξύσιμον (χαρτίου κτλ.), ξύστρον, λίστρον.
Grattures, θ. πλθ. ξύσματα.
Gratuit, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὁ γενόμενος ἢ διδόμενος χάριν (δωρεὰν), ἄμισθος.
Gravatier, ἁμαξηλάτης μεταφέρων χώματα κτλ.
Gravatif, ive, (ἰατρ.), ὁ προξενῶν βάρος.
Gravats, ἴδε Gravois.
Grave, ἐπίθ. βαρὺς (κυρ. ϗ μτφορ.), ἐμβριθής, σπουδαῖος, σοβαρός.
Gravelée, ἐπίῤ. (στάκτη) τρυγίας. (κηρὶ) ἄνισον.
Gravelet, = Grimpereau.
Graveleux, euse, ἀνακατωμένος μὲ χονδρὴν ἄμμον. §. ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς νεφρῖτιν, λιθιῶν. §. (μτφορ.) ἄσεμνος.
Gravelle, θ. λιθίασις, νεφρῖτις (νόσος).
Gravelure, θ. τὸ ἄσεμνον (ἐκφράσεως).
Gravement, ἐπίῤ. ἐμβριθῶς, σοβαρῶς.
Graver, ῥ. (ἐγ)χαράττω, ἐγκολάπτω.
Graveur, χαράκτης, χαλκογράφος.
Gravier, ἄμμος χονδρὸς ἀνακατωμένος μὲ λιθάρια.
Gravir, ῥ. ἀναῤῥιχῶμαι, καντζαρόνω.
Gravitation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Graviter.
Gravité, θ. βαρύτης. §. ἐμβρίθεια. σοβαρότης. σπουδαιότης.
Graviter, ῥ. ῥέπω (ἐπιῤῥέπω) πρὸς ἓν κέντρον.
Gravois, τὰ χονδράδια (ἀποκοσκινίδια) τοῦ ἀσβέστου. §. κρημνίσματα οἰκοδομῆς.
Gravure, θ. ἡ τέχνη καὶ τὸ ἔρ-

χον τοῦ χαράκτου, (κυρ.) χαλκογραφία.
Gré, προαίρεσις, θέλησις. γνώμη. ||. bon—, mal—, ἑκὼν ἄκων. ||. de—à—, κατ' ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν. ||. savoir (bon) gré, γνωρίζω χάριν.
Grèbe, εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ).
Grec, ecque, ἕλλην, -ηνίς.
Gréciser, ῥ. ἐξελληνίζω.
Grecquer, ῥ. (βιβλιοδετ.), ὁμαλύνω τὰς ῥαφὰς τῆς ῥάχης τοῦ βιβλίου εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνωνται.
Grecure, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Grecquer.
Gredin, ine, ἀχρεῖος, τιποτένιος. §. (οὐσ.) σκυλάκι μὲ μαῦρα μακρυὰ μαλλιά.
Gredinerie, θ. ἀχρειότης.
Gréement, ἁρμάτωμα ἢ ἁρματωσιὰ πλοίου.
Gréer, ῥ. ἐξαρτύω (ἁρματόνω) πλοῖον.
Gréeur, καταρτιςὴς τῶν πλοίων.
Greffe, γραφεῖον δικαστηρίου. 2) ἐμβόλι, φέλιασμα.
Greffer, ῥ. 'μπολιάζω (δένδρον), ἐγκεντρίζω.
Greffeur, 'μπολιαςὴς (δένδρων).
Greffier, γραμματεὺς δικαςηρίου.
Greffoir, μαχαῖρι δι' ἐμβόλιασμα, ἐγκεντρίς.
Grége, ἐπίθ. (μετάξι) ἐκβαλμένον ἄκλωστον ἀπὸ τὸ κουκκοῦλι.
Grégeois, ἐπιθ. (feu—) πῦρ καῖον ὑπὸ τὸ ὕδωρ.
Gregorien, enne, Γρηγοριανὸν (καλανδάριον, τὸ μεταῤῥυθμισθὲν ὑπὸ τοῦ Πάππα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ' τῷ 1582).
Grègue, θ. βρακίον.
Grélage, ἡ εἰς ἐλάματα ἢ κόκκους κατεργασία τοῦ λευκαινομένου κηρίου.
Grêle, ἐπιθ. μακρὺς καὶ λιγνός.
Grêle, θ. χάλαζα.
Grêler, ῥ. στρογγυλαίνω τὰ ὀδόντια τοῦ κτενίου. §. σχηματίζω τὸν κηρὸν εἰς εἶδος ταινίας ἢ κόκκων ἵνα λευκανθῇ εὐκολώτερον. 2) (συνήθ. ἀπρσ.) ῥίπτει (ἢ μτβτ. χαλνᾷ ἀπὸ) χαλάζι, χαλαζοβολεῖται. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κουρελλιάρης. §. εὐλογιοκομμένος.

Grelin, (ναυτ.), σχοινὶ λεπτότερον τοῦ câble.
Grêloir, τρυπητόν τι σκεῦος πρὸς λεύκασμα (ἴδε Grelage) τοῦ κηρίου.
Grêlon, χονδρὸς κόκκος χαλάζης.
Grelonnage, =Grélage.
Grelot, κουδοῦνι (σφαιροειδές).
Grelotter, ῥ. τρέμω ὑπὸ ψύχους, τρεμουλιάζω, τουρτουρίζω.
Grélouage, =Grélage.
Grélouer, ῥ. = Grêler.
Grelu, ue, πτωχὸς, ἄθλιος.
Grémil, εἶδος φυτοῦ, λιθόσπερμον, (ἄλλ.) Herbe aux perles.
Grenade, θ. ῥόϊδι. §. (πυροβολ.) εἶδος βόμβας ἀκοντιζομένης μὲ τὸ χέρι.
Grenadier, ῥοϊδιὰ, (δένδρ.). §. (στρτ.) ἐπίλεκτος.
Grenadille, θ. τσάρκι-φελέκι, (ἄνθ.).
Grenaille, Grenailler κτλ. ἴδε Grainaille κτλ.
Grenat, ῥουμπίνι, (λίθ. πολύτ.).
Gréneler, ῥ. ἴδε Graineler.
Grener, ῥ. ἴδε Grainer.
Grèneterie, Grènetier, Grénetis κτλ. ἴδε Graineterie κτλ.
Grenier, τὸ ὑπερῷον οἰκήματος. §. ἀποθήκη (γεννημάτων), ἀμπάρι.
Grenouille, θ. βάτραχος.
Grenouiller, ῥ. τσαλαβουτῶ 'σὰν τὸν βαθρακὸν, *βατραχίζω.
Grenouillère, θ. ὑγρὸς τόπος, βαθρακότοπος.
Grenouillet, βαθρακάκι.
Grenouillette, θ. βατράχιον, (φυτ.). §. φυμάτιον ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, (κοιν.) βαθρακάκι.
Grenu, e, ἴδε Grainu.
Grès, ἀμμόλιθος. §. ἄργιλος ἀμμώδης.
Grésil, χαλάζι ψιλόν.
Grésillement, τὸ οὐσ. τοῦ—
Grésiller, ῥ. ῥίπτει ψιλὸν χαλάζι. §. (μτβτ.) σκεβρόνω. ζαρόνω.
Gresserie, θ. πέτραι (δουλευμέναι) ἢ ἀγγεῖα ἀπὸ grès.
Grève, θ. αἰγιαλὸς ἀπὸ χαλίκια, ἀμμουδιά.
Grever, ῥ. καταθλίβω (διὰ φόρων). ζημιόνω, ἀδικῶ. ἐπιβαρύνω.

Grianneau, νέος ξυλοπετεινὸς (τέτραξ).
Griblette, θ. ἐπανθρακὶς, μπριζόλα.
Gribouillage, γράψιμον ἢ ζωγράφισμα ἀχρεῖον, ὀρνιθοσκαλίσματα.
Gribouiller, ῥ. κακογράφω, μουτζουρόνω.
Gribouillette, θ. παιγνίδι (ὅμιλος) παιδιῶν.
Grièche, ἐπιθ. (pie—), κίσσα, (πτν.). §. γυνὴ διεστραμμένη, στρίγγλα.
Grief, ève, βαρὺς (μτφορ.), δεινός. 2) (οὐσ.) βλάβη. παράπονον. (δικνμ.) αἰτιολογία ἐκκλήσεως.
Grièvement, ἐπίῤ. βαρέως, δεινῶς.
Grièveté, θ. δεινότης (ἐγκλήματος).
Griffade, θ. 'νυχιὰ (ὀρνέου). 2) ἄγλις (παραῤῥίζιον) φυτοῦ. 3) ὑπογραφὴ τυπωμένη. 4) διάφορα εἴδη ἐργαλείων.
Griffer, ῥ. πιάνω ἢ πληγόνω (καθὼς τὰ ὄρνεα) μὲ τὰ 'νύχια.
Griffon, (μυθολογ.), γρύψ. §. εἶδ. ἀετοῦ. §. εἶδ. σκύλου.
Griffonnage καὶ
Griffonnemet, ἀχρεῖον γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, ὀρνιθοσκαλίσματα.
Griffonner, ῥ. κακογράφω.
Griffonneur, γραφεὺς ἢ συγγραφεὺς ἀδόκιμος.
Griffonnis, σχέδιον εἰκόνος.
Grigne, θ. σχισμάδα.
Grignon, κώχη ψωμιοῦ ξηροψημένου.
Grignoter, ῥ. ῥοκανίζω (μὲ τὰ 'δόντια).
Grigou, (χυδ.), ῥυπαρὸς, φιλάργυρος.
Gril, (ἐ)σχάρα (τοῦ μαγειρείου).
Grillade, θ. κρέας 'ψημένον εἰς τὴν 'σχάραν
Grillage, τὸ οὐσ. τοῦ Griller. 2) δίκτυον ἀπὸ σύρμα (διὰ παράθυρα κτλ.).
Grillager, ῥ. κλείω μὲ δικτυωτὸν σύρμα.
Grillageur, ὁ κατασκευάζων σύρματα.
Grille, θ. κιγκλίδες ἢ καφάσια (σιδηρᾶ) παραθυρίου κτλ., περί-

φραγμα κιγκλιδωτόν. §. 'σχάρα πυρωστιᾶς.
Griller, ρ. 'ψήνω εἰς τὴν 'σχάραν. τσυρουφλίζω. §. κλείω μὲ (σιδηρᾶ) κάγγελλα.
Grillon, τριζόνι, τσιρόνι, (ἔντ.).
Grimace, θ. μορφασμὸς (προσώπου), ςραβομουτσούνιασμα. §. προσποίησις. ||. (l'habit) fait la —, (τὸ φόρεμα) ζαρόνει, ςραβόνει.
Grimacer, ρ. κάμνω μορφασμοὺς, στραβομουτσουνιάζω. §. (μτνμ. ἐπὶ ἐνδυμ.) ζαρόνω.
Grimacier, ὁ κάμνων μορφασμοὺς (grimaces).
Grimaud, μικρὸς μαθητὴς, παιδάριον.
Grime, ὑποκριτὴς παριστάνων τοὺς γελοίους γέροντας.
Grimeliner, ρ. παίζω μὲ εὐτελεῖς ποσότητας. §. κάμνω μικρὰ κέρδη.
Grimer (se—), ρ. ὑποκρίνομαι τὸ πρόσωπον γέροντος.
Grimoire, βιβλίον μαγικῆς, σολομονική. §. (μτφορ.) ὁμιλία ἢ γραφὴ ἀκατανόητος.
Grimpant, e, (φυτ.) ἀναῤῥιχώμενον.
Grimper, ρ. ἀναβαίνω σκαλόνων, ἀναῤῥιχῶμαι, καντζαρόνω.
Grimpereau, κέρθιος, (πτν.).
Grimpeurs, πλθ. (πτηνὰ) ἀναῤῥιχητικά.
Grincement, βρυγμὸς (τῶν ὀδόντων).
Grincer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ρ. τρίζω (τὰ 'δόντια).
Griotte, θ. εἶδ. παρδαλοῦ κερασίου. §. μάρμαρον ποικίλον τῆς 'Ιταλ.
Griottier, δ. κερασιὰ φέρουσα griottes.
Grippe, θ. εἶδος ἐπιδημικῆς καταῤῥοῆς. §. παραξενιά.
Gripper, ρ. ἁρπάζω ἐπιτηδείως. τσακόνω. §. (μσ.) ζαρόνω. §. (μτφορ.) προκαταλαμβάνομαι κατά τινος.
Grippe-sou, ὁ κερδίζων εὐτελῶς, γριπιστής.
Gris, e, λευκόφαιος. ψαρός. §. 'μισομεθυσμένος. ||. papier—, ςουππόχαρτον. ||. (οὐσ.) τὸ λευκόφαιον χρῶμα. ||. petit-gris, σιντζάπι (γουναρικόν).

Grisaille, θ. ζωγραφία μὲ δύο μόνον χρώματα.
Grisailler, ρ. χρωματίζω τι λευκόφαιον.
Grisâtre, ἐπίθ. ὁ κλίνων πρὸς τὸ λευκόφαιον.
Griser, ρ. μεθῶ (ὀλίγον).
Griset, καρδερίνα μικρὴ ἀκόμη.
Grisette, θ. φόρεμα πενιχρὸν λευκόφαιον. §. κόρη μικρᾶς τάξεως, δουλευτρίτσα κτλ. §. διάφορα εἴδη πτηνῶν καὶ πεταλούδων.
Grison, onne, ψαρὸς, μεσαιπόλιος. §. (χυδ.) ὁ ὄνος.
Grisonner, ρ. ἀρχίζουν νὰ ἀσπρίζουν αἱ τρίχες μου.
Grison, ἀέριον εὐφλόγιστον τῶν μεταλλείων.
Grive, θ. κίχλα, (πτν.).
Grivelé, ée, λευκοφαιόστικτος.
Griveler, ρ. κερδίζω κἄτι τι παρανόμως, γριπίζω.
Grivois, e, ἐλεύθερος τοὺς τρόπους, ξυπνητὸς, λαμυρός.
Grog (Ἀγγλ.), ρακὴ μὲ νερόν.
Grognard, e, μουρμούρης, γρυνιάρης.
Grognement, φωνὴ χοίρου, γρυλλισμός.
Grogner, ρ. γρυλλίζω (ὡς ὁ χοῖρος). §. (μτνμ.) μουρμουρύζω.
Grognerie, θ. μουρμούρυσμα.
Grogneur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ μουρμουρύζῃ εἰς κάθε τί.
Grognon, =**Grognard**.
Groin, ῥύγχος (χοίρου).
Grolle, =**Freux**.
Grommeler (διπλασιάζεται τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. κρυφομουρμουρύζω.
Grondement, βρόντος. βουμβουνητόν.
Gronder, ρ. μαλόνω, μουρμουρύζω. §. (μτνμ.) βουβουνίζω.
Gronderie, θ. ἐπίπληξις σφοδρὰ, μάλωμα.
Grondeur, euse, ὁ ἀγαπῶν νὰ μαλόνῃ, δύστροπος.
Grondin, τριγλὶ, (ἰχθ.).
Groom (Ἀγγλ.), νέος ὑπηρέτης (ἱπποκόμος).
Gros, osse, χονδρός. ἁδρὸς, μεγάλος. §. φουσκωμένος, πλημμυρισμένος. §. χονδροκαμωμένος. §. πολυχρήματος. §. ἔγκυος. ||. (οὐσ.) τὸ χονδρότερον (τὸ περισσότερον, τὸ κυριώτερον) μέρος. §. τὸ 128 μόριον τῆς λίτρας. ||. gros-bec ἢ grosse-tête, λοξίας, κοκκοθραύστης, (πτν.). ||. en gros, χονδρικῶς, ἀδρομερῶς. κεφαλαιωδῶς. ἐν γένει. ||. jouer gros, παίζω βαρειά. ||. tout en gros, ὅλον-ὅλον.
Groseille, θ. φραγκοστάφυλον.
Groseiller, φραγκοσταφυλιά.
Groseillon, ὑποκορ. τοῦ **Groseille**.
Grosse, θ. δώδεκα δωδεκάδες (ἐμπορευμάτων). §. ἀντίγραφον συμβολαίου κτλ., ἀπόγραφον. §. ἐπιτηδειγμὴ χονδρῶν γραμμάτων διὰ τοὺς ἀρχαρίους.
Grosserie, θ. χονδρὰ σιδηρικά. §. χονδρικὸν ἐμπόριον.
Grossesse, θ. κυοφορία, 'γγάστρι.
Grosset, ette, χονδρούτσικος.
Grosseur, θ. χόνδρος. §. πρήξιμον.
Grossier, ère, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, χονδρὸς, παχυλὸς, χονδροειδὴς, χυδαῖος, βάναυσος. ἀκατέργαστος.
Grossièreté, τὸ χονδροειδὲς, τὸ βάναυσον, τὸ ἀκατέργαςον κτλ., παχυλότης (ψεύδους κτλ.). χωριατιά.
Grossir, ρ. χονδραίνω. μεγαλόνω.
Grossissement, αὔξησις (τῶν ἀντικειμένων διὰ τοῦ μικροσκοπίου).
Grossoyer, ρ. κάμνω τὸ ἀπόγραφον (la grosse) πράξεως.
Grotesque (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀλλόκοτος, γελοῖος.
Grotte, θ. σπήλαιον.
Grouillement, γουργουρητόν.
Grouiller, ρ. κινοῦμαι, σαλεύω. §. γουργουρύζω. §. βρ(υ)άζω ἀπό.
Group, (γ)ρῶπος χρημάτων.
Groupe, σύμπλεγμα. §. μάζωμα ἀνθρώπων.
Grouper, ρ. ἀποτελῶ (ἢ συναθροίζω εἰς) σύμπλεγμα (groupe).
Gruau, γέννημα ξεφλουδισμένον ἢ χονδροαλεσμένον, φάρος, πλιγοῦρι. σεμιγδάλι.
Grue, θ. γέρανος, (πτν.). §. μηχανὴ πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων, γε-

ράνι. §. (μτνμ.) εὐήθης (εὐαπάτητος) ἄνθρωπος, μποῦφος.
Grugir, ῥ. ροκανίζω (μὲ τὰ 'δόντια), ξεκοκκαλίζω.
Grume, θ. ξύλον μὲ τὴν φλοῦδαν του ἀκόμη'.
Grumeau, θρόμβος (αἵματος ἢ γάλακτος).
Grumeler(se—), ῥ. θρομβοῦμαι.
Grumeleux, euse, θρομβώδης.
Gruyer, ère, γερανοειδής.
Gruyère, εἶδ. τυροῦ τῆς 'Ελβετ.
Gué, τὸ διαβατὸν μέρος (ὁ πόρος) ποταμοῦ.
Guéable, ἐπιθ. (ποταμὸς) διαβατὸς, πορεύσιμος.
Guède, θ. τὸ φυτὸν τοῦ 'Ινδικοῦ (λουλάκι).
Guéer, ῥ. ξεπλύνω μὲ νερόν.
Guenille, θ. καὶ (ὑποκορ.) **Guenillon**, κουρέλλι, κουρελλάκι.
Guenipe, θ. γυνὴ φαυλόβιος, πόρνη.
Guenon καὶ (ὑποκορ.) **Guenuche**, θ. ὁ θηλυκὸς πίθηκος. §. πόρνη ἢ ἄσχημος γυνή.
Guépard, πάρδος εἶδος ζώου.
Guêpe, σφὴξ, σφῆκα, (ἔντ.).
Guêpier, σφηκιὰ, σφηκομάνδρι.
Guère(-res), ἐπίρ. σχεδόν.
G[illegible]ret, νέατος. ἄρουρα.
Guéridon, τραπέζι μονοπόδαρον (κυρ. διὰ τὰ κανδηλέρια).
Guérir, ῥ. ἰατρεύω(ϗ οὐδ.)-ομαι.
Guérison, θ. ἰατρεία, θεραπεία.
Guérissable, ἰάσιμος, θεραπεύσιμος.
Guérisseur, euse, ὁ ἰατρεύων, θεραπευτής.
Guérite, θ. οἰκίσκος διὰ τὸν φρουρόν.
Guerre, θ. πόλεμος ||. faire la— à q., πολεμεῖν τινά.
Guerrier, ère, πολεμικὸς, μάχιμος ||. (οὐσ.) πολεμιστής.
Guerroyer, ῥ. πολεμῶ (ὁλονέν).
Guerroyeur, φιλοπόλεμος.
Guet, παραμόνευμα. §. ἐπαγρύπνησις. §. (στρατ.) σκοπὸς ἢ περίπολος.
Guet-apens, ἐπιβουλή. ἐνέδρα. ||. de—, ἐκ προμελέτης.
Guêtre, θ. (περι)κνημὶς, τουζλοῦκι.
Guêtrer, ῥ. φορῶ κνημῖδας.
Guêtrier, ère, ὁ κατασκευάζων κνημῖδας, κνημιδοποιός.

Guêtron, ὑποκορ. τοῦ **Guêtre**.
Guette, θ. ψαλίδωμα τεκτονικόν.
Guetter, ῥ. παραμονεύω, παραφυλάττω.
Guetteur, ὁ παραφυλάττων, σκοπὸς, βιγλάτωρ.
Guetton, ὑποκορ. τοῦ **Guette**.
Gueulard, e, φαφλατᾶς, φωνακλᾶς.
Gueule, θ. στόμα ζώου (θηρίου), χάσμα. §. στόμιον.
Gueule-bée, θ. ἔκρους αὐλακίου ἢ δεξαμενῆς. ||. un tonneau à ——, βυκίον ξεπατωμένον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους.
Gueule-de-loup, λυκόσομον, εἶδος φυτοῦ.
Gueulée, θ. ὅσον χωρεῖ τὸ σόμα τοῦ ζώου.
Gueuler, ῥ. πολυλογῶ (φωνάζω) χωρὶς νόημα.
Gueulette, θ. στόμιον ὑαλοκαμίνου.
Gueusaille, θ. παληανθρωπιὰ, ζητιανολόγι.
Gueusailler, ῥ. ζητεύω ἐξ ἐπαγγέλματος.
Gueusard, χαμένος (τιποτένιος) ἄνθρ., ἀχρεῖον ὑποκείμενον.
Gueuse, θ. κομμάτι ἀλαγάριστον χυτοῦ σιδήρου.
Gueuser, ῥ. ζητεύω.
Gueuserie, θ. ζητιανιά. §. παλαιόρρουχα, σκουριαῖς.
Gueuset, ὑποκορ. τοῦ **Gueuse**.
Geusette, θ. τὸ καυκίον τῆς βαφῆς τῶν σκυτοτόμων.
Gueux, euse, ζητιάνος, ζήτουλας. πάμπτωχος, ἀχρεῖος, κατεργάρης. §. (ἐπὶ πραγμ.) γυμνὸς, ἀστόλιστος.
Gui, ἰξὸς, (φυτ.)
Guibre, θ. (ναυτ.) = **Éperon**.
Guichet, πυλὶς (φρουρίου κτλ.), παραπόρτι.
Guichetier, ὑπηρέτης δεσμοφύλακος.
Guide, ὁδηγὸς (κυρ. καὶ μτφορ.) 2) (θ.) λωρὶ δεμένον εἰς τὰς ἡνίας τοῦ ὑποζυγίου.
Guide-âne, ἑορτολόγιον. §. (ἐν γέν.) σημειωματάριον ὑπομνηστικὸν τῶν καθηκόντων ἐπαγγέλματος. §. ὑπογραμμός.
Guider, ῥ. ὁδηγῶ.
Guidon, σημαία μικρὰ καὶ ὁ φέρων αὐτὴν, σημαιοφόρος. §. σημεῖον (γνώρισμα) ἐπὶ τῶν παιγνιοχαρτίων πρὸς ἐξαπάτησιν συμπαίκτορος.
Guidonner, ῥ. σημαδεύω τὰ παιγνιοχάρτια, (ἐν γέν.) δολιεύομαι, ἀπατῶ.
Guignard, εἶδος πτηνοῦ (χαραδριοῦ).
Guigne, θ. γλυκοκέρασον.
Guigner, ῥ. 'μισοκλείω τὸ 'μμάτι κυττάζων ὡς νὰ σημαδεύω. §. ἐποφθαλμιῶ, (κοιν.) ἔχω εἰς τὸ 'μμάτι.
Guignes, θ. πλθ. τὰ σπάραχνα τῶν ὀψαρ.
Guignette, θ. εἶδος θαλασσίου κορυδαλοῦ. §. ἐργαλεῖον (εἶδος σμιλίου) τοῦ καλαφάτου.
Guignier, δ. κερασιὰ φέρουσα guignes.
Guignon, καταδρομὴ (εἰς τὸ παίξιμον τῶν χαρτιῶν).
Guildive, ρακὶ ζαχάρεως, ροῦμι.
Guilée, θ. = **Giboulée**.
Guillage, βρόσιμον τοῦ ζύθου εἰς τὸ βαγένι.
Guillaume, εἶδος ρυκάνης.
Guillemet, μηνίσκος (»).
Guilemeter, ῥ. διακρίνω διὰ μηνίσκων.
Guiller, ῥ. (ὁ ζῦθος) βράζει, ζυμοῦται, ἀναβράζει.
Guilleret, ette, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἱλαρὸς, εὔθυμος. ἐπιπόλαιος.
Guillochage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Guillocher, ῥ. καλλωπίζω μὲ -
Guillochis, κόσμημα ἀπὸ γραμμὰς κυματοειδεῖς.
Guilloire, θ. ὁ κάδος ὅπου βράζει ὁ ζῦθος.
Guillotine, θ. λαιμητόμος.
Guillotiner, ῥ. καρατομῶ διὰ τῆς λαιμητόμου.
Guimauve, θ. ἀγριομολόχα.
Guimbarde, θ. ἁμάξι μικρὸν καὶ σκεπαστόν. §. σιδήριόν τι τὸ ὁποῖον κρατούμενον μὲ τοὺς ὀδόντας καὶ κρουόμενον ἠχεῖ.
Guimpe, θ. περιτραχήλιον τῶν μοναζουσῶν.
Guinche, θ. τὸ ξύλινον στιλβωτήριον τῶν ὑποδηματοποιῶν.
Guindage, ἡ διὰ μηχανῆς ἀνέλκυσις φορτίων.

Guindal, (ναυτ.), μηχανὴ πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.
Guindant, (ναυτ.), τὸ πλάτος τῆς σημαίας κτλ.
Guinde, θ. πιεστὴρ τῶν κουρευόντων τὴν ἐρέαν.
Guindeau, (ναυτ.) εἶδος ἐργάτου.
Guinder, ῥ. ἀνέλκω (ἀνυψόνω) διὰ μηχανῆς. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὀγκώδης.
Guinderesse, θ. χονδρὸν σχοινίον πρὸς ἀνέλκυσιν τῶν κεραιῶν κτλ.
Guingan, βαμβακερὸν τῶν Ἰνδιῶν.
Guinée, χρυσοῦν νόμισμα τῆς Ἀγγλ., λίρα, γουϊνέα (25 φρ. 21/100).
Guingois, στραβοδίβολος, ἄνισος.
Guinguette, θ. καπηλεῖον ἐκτὸς τῆς πόλεως.
Guiorer, ῥ. φωνάζω σὰν τὸν ποντικόν.
Guipé, εἶδος βελονιᾶς (κεντήματος) μιμουμένης τὴν δαντέλλαν.
Guiper, ῥ. κεντῶ τὸ λεγόμενον guipé. 2) παρενείρω κλωστὴν εἰς τὸ ἤδη κεκλωσμένον μετάξιον.
Guipoir, ἐργαλεῖον πρὸς κατασκευὴν τῶν κροσσωτῶν.
Guipon, εἶδος βούρτσας διὰ τὸ κατράνωμα. 2) πανὶ δεμένον εἰς τὴν ἄκραν κονταρίου διὰ τὸ ἀσβέστωμα τῶν δερμάτων.
Guipure, θ. εἶδος δαντέλλας.
Guirlande, θ. στέφανος ἢ περιπλοκὰς ἀνθέων, γκιρλάνδα.
Guirlander, ῥ. στολίζω μὲ ἢ ὡσὰν μὲ guirlandes.
Guise, θ. τρόπος. ||. en—de, ἐν εἴδει.
Guitare, θ. κιθάρα.
Guitariste, κιθαρῳδός.
Guitran, κατράνι.
Gummifère, ἐπίθ. ὁ φέρων παράγων κόμμι.
Gustatif, **ive**, ὁ τῆς γεύσεως γευστικός.
Gustation, θ. (διδακτ.), γεῦσις.
Gustuel, **elle**, = **Gustatif**.
Gutte, ἴδε **Gomme-gutte**.
Guttier (**Gommier**), εἶδος δένδρου ἀποστάζοντος τὴν gomme-gutte.
Gutifère, ἐπίθ. (βτν.), δένδρον ἀποστάζον gomme-gutte.
Guttiforme, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει ῥανίδος.
Guttural, **e**, ὁ τοῦ ἢ διὰ τοῦ λάρυγγος.
Gymnase, γυμνάσιον, γυμναστήριον.
Gymnastique, ἐπίθ. γυμναστικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ γυμναστική.
Gymnosophiste, γυμνοσοφιστής.
Gynécée, γυναικεῖον, γυναικωνίτης.
Gypse, γύψος.
Gypser (**se** -), ῥ. λαμβάνω χροιὰν γύψου.
Gypseux, **euse**, γυψώδης.

H

(Ὅσαι λέξεις ἔχουσι δασὺ τὸ **h** σημειοῦνται δι' ἀστερίσκου).

H, h, τὸ ὄγδοον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
***Ha!** (ἐπιφών. θαυμαστ.) ἆ! ὤ!
Habile (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἱκανὸς, ἄξιος, ἐπιτήδειος.
Habileté, θ. ἀξιότης, ἱκανότης. ἐπιτηδειότης.
Habilissime, ἐπίθ. (ὑπερθ.), ἀξιώτατος, ἱκανώτατος, ἐπιτηδειότατος.
Habiliter, ῥ. (Νμ.), καθιστῶ ἄξιον (ἱκανὸν) πρός.
Habilllage, τὸ οὐσ. τοῦ **Habiller**, προετοιμασία (κυρ. ἐδωδίμων ἢ τεχνητῶν ἀντικειμένων).
Habillement, ἐνδυμασία.
Habiller, ῥ. ἐνδύω (κυρ. ἢ μτνμ.). (ἐπὶ τεχνητ. ἢ ἐδωδίμ.) σκευάζω, προετοιμάζω.
Habit, ἔνδυμα, φόρεμα.
Habitable, κατοικήσιμος.
Habitacle, (Π. ἢ Γρφ.), σκηνὴ, ἐνδιαίτημα. §. (ναυτ.) τὸ παρὰ τὴν πρύμνην ἑρμάριον ὅπου ἐναπόκειται τὸ πολοσκόπιον κτλ.
Habitant, **e**, κάτοικος.
Habitation, θ. κατοικία.
Habiter, ῥ. κατοικῶ.
Habitude, θ. ἕξις, συνήθεια. §. φέρσιμον. §. σχέσις.
Habituel, **elle**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, συνήθης.
Habituer, ῥ. συνειθίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐδ.) ὁ συχνάζων συνήθως πουθενά.
***Habler**, ῥ. μεγαλαυχῶ, κομπάζω.
***Hablerie**, θ. κομπασμὸς, μεγαλαυχία.
***Hableur**, **euse**, κομπαστὴς, μεγάλαυχος, καυχησιάρης.
***Hache**, θ. τσεκοῦρι, πέλεκυς, μπαλτᾶς.
***Hache-paille**, ἐργαλεῖον διὰ λιάνισμα τῶν ἀχύρων.
***Hacher**, ῥ. λιανίζω. §. χαράσσω σταυροειδῶς.
***Hachereau** καὶ (θ.) ***Hachette**, τσεκουράκι, μπαλταδάκι.
***Hachis**, περίκομμα, (Τ.) κιγιμᾶς.
***Hachoir**, μαχαῖρι ἢ τραπέζι διὰ λιάνισμα κρέατος, κόπτης ἢ κρεατοσάνιδον. §. = **Hache-paille**.
Hachotte, θ. ἐργαλ. (κόπτης) τῶν στεγαστῶν καὶ τῶν βαρελλοποιῶν.
***Hachure**, θ. γραμμαὶ διασταυρούμεναι.
***Hagard**, **e**, ἄγριος.

*Haha ! ἄνοιγμα εἰς τοῖχον κήπου ἔχον ἔξωθεν τάφρον.
*Haï! ἐπιφών. ἐκφράζον πόνον, ἔκπληξιν, εὐχαρίστησιν.
*Haie, θ. φράκτης, φραγμός. §. στοῖχος ἀνθρώπων ἑκατέρωθεν ὁδοῦ.
*Haïe, ἐπιφώνημα σχετλιαστικὸν, ἐκπλήξεως ἐκφραστικὸν, ἰδίως δὲ παρακελευστικὸν τῶν ἀμαξηλατῶν πρὸς τοὺς ἵππους των.
*Haillon, κουρέλλι.
*Haim, =Hameçon.
*Haine, θ. μῖσος. ἀπέχθεια.
*Haineux, euse, (ϗ ἐπίρ.) -ement, μνησίκακος, φιλαπεχθήμων.
*Haïr (hais; haïssais: haïrai; haïs; haï), ῥ. μισῶ.
*Haire, θ. χιτὼν τρίχινος.
*Haïssable, ἐπίθ. μισητός.
*Halage, ῥυμουλκία (πλοίου).
*Halbran, νέα ἀγριόπαππια.
*Halbrener, ῥ. κυνηγῶ ἀγριόπαππιαις.
*Hâle, ἡλιόκαυμα, αὐχμός.
*Hale-a`-bord, *Hale-bas, *Halebreu, *Hale-dedans (-dehors), ναυτ. διάφορα εἴδη σχοινίων.
*Hale-bouline, (ναυτ.), ναύτης ἀδόκιμος.
Haleine, θ. πνοὴ (τοῦ ςόματος). ἀναπνοή. ‖. courte--(ἢ)--courte, ἀναπνοὴ ἀδύνατος, κοντανάσασμα. ‖. perdre—, ἀπαυδῶ. ‖. prendre—, ἐξανασαίνω. ‖. être en—, ἔχω διάθεσιν. ‖. tenir en —, κρατῶ μετέωρον ἢ ἕτοιμον πάντοτε πρός. ‖. qui est de longue —, μακρὸς, σχοινοτενής. ‖. tout d'une —, διὰ μιᾶς.
*Halenée, θ. ἀποφορὰ τοῦ στόματος
*Halener, ῥ. ὀσφραίνομαι. §. πνέω, ἀναπνέω.
*Haler, ῥ. τραβῶ μὲ τὸ σχοινὶ, ῥυμουλκῶ. §. παρορμῶ τοὺς κύνας κατά τινος, ἐπισίζω.
*Hâler, ῥ. μαυρίζω ἀπὸ τὸν ἥλιον.
*Haletant, e, ἀσθμαίνων.
*Haleter, ῥ. ἀσθμαίνω, πνευςιῶ.
*Haleur, ὁ ῥυμουλκῶν πλοῖον.
*Hallage, φόρος ἐπὶ τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὴν ἀγορὰν ὠνίων.
*Halle, θ. ἀγορὰ (σκεπαστή).
*Hallebarde, θ. εἶδος δόρατος.
*Hallebardier, δορυφόρος.
*Hallier, δίκτυον κυνηγετικόν. 2) χαμόκλαδα πυκνά. 3) φύλαξ ἢ ἔμπορος ἀγορᾶς.
Hallucination, θ. ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων, παραλογισμὸς, ἀλλοφροσύνη.
Halluciné, ée, ἀλλοφρονῶν, παραλογιζόμενος.
*Haloir, φοῦρνος ὅπου στεγνόνουν τὸ καννάβι.
*Halot, τρύπα (φωλεὰ) κυνελίϛ.
*Halte, θ. παῦσις. §. σταθμός.
*Hamac, στρῶμα κρεμαστόν.
Hameau, χωρίον, χωριδάκι.
Hameçon, ἀγκίστρι.
*Hampe, θ. δόρυ (λόγχης), κοντάρι. §. καυλὸς ἄνθους. §. τὸ ξύλον τῆς γραφίδος.
*Hamster (Γερμ.), εἶδος ποντικοῦ, μῦς ὁ ἀρουραῖος.
Hamuleux, euse, (βτν.), ἀγκιστρωτὸς, ἀγκύλος.
*Han, ὁ ἦχος τοῦ ἄσθματος τοῦ ἐργάτου (σφυροκόπου, ξυλοσχίστου κτλ.).
*Hanche, θ. ἰσχίον, γόμφος.
*Hangar, ἀμαξοστάσιον.
*Hanneton, μηλολόνθη, ζῆνα, (ἔντ.). §. νέος σερπετός.
*Hannetonner, ῥ. τινάζω (συνάζω) ἀπὸ τῶν δένδρων τὰς μηλολόνθας.
*Hanter, ῥ. συχνάζω πουθενὰ, θαμίζω.
*Happe, στεφάνι σιδηροῦν περὶ τὸν ἄξονα. 2) καρφὶ διπλοῦν, κλάππα.
*Happement, τὸ οὐσ. τοῦ -
*Happer, ῥ. ἁρπάζω μὲ τὸ ςόμα ('σὰν τὸν σκύλον), χάφτω. §. (μτνμ.) τσακόνω.
*Haquenée, θ. μικρὴ φοράδα.
*Haquet, ἁμάξι στενόμακρον διὰ φορτώματα.
*Haquetier, ὁ ὁδηγῶν haquet.
*Harangue, θ. δημηγορία. προσλαλιά.
*Haranguer, ῥ. δημηγορῶ. προσαγορεύω ἐπισήμως διὰ προσφωνήσεως. §. νουθετῶ πληκτικῶς.
*Harangueur, euse, ὁ δημηγορῶν (ἢ νουθετῶν) ἀκαίρως καὶ πληκτικῶς.
*Haras, ἱπποφόρβιον, (Τ.) χεργκελές.
*Harasse, θ. εἶδος κλωβίϋ πρὸς ἐναπόθεσιν ὑαλικῶν.
*Harassement, ἀποκαμωμὸς, κατακούρασμα.
*Harasser, ῥ. κατακουράζω.
*Harceler, ῥ. ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω.
*Harcellement, τὸ οὐσ. τοῦ Harceler.
*Hard, σιδηροῦν ἡμικύκλιον διὰ τοῦ ὁποίου, ἐμπηγμένου εἰς τὸν τοῖχον, ἐργάζονται τὰ χειρόφτια.
*Harde, θ. κοπάδι ἀγριμήων.
*Hardeau, σχοινὶ διὰ τοῦ ὁποίϋ κρατεῖται ὁ μύλος.
*Harder, ῥ. (κυνηγ.), συνδέω τὰ λαγωνικά. §. ἀργάζω διὰ τοῦ hard τὰ χειρόφτια.
*Hardes, θ. πληθ. φορέματα, πράγματα.
*Hardi, e, τολμηρός. (ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, αὐθάδης.
*Hardiesse, θ. τόλμη. αὐθάδεια, θρασύτης.
Hardiliers, πλθ. τὰ συγρατοῦντα τὰ πτερὰ τοῦ ὑφαντ. ἱστοῦ σιδήρια.
*Hardiment, ἐπίρ. εὐτόλμως, εὐθαρσῶς, ἢ θρασέως.
*Harem, χαρέμι (Τουρκ.).
*Hareng, ψάρι ἀγελαῖον (θρίσσα) τοῦ ὠκεανοῦ, ἀρίγγα.
*Harengaison, θ. τὸ 'ψάρευμα τῶν ἀρίγγων καὶ ὁ καιρός του.
*Harengère, θ. γυνὴ πωλοῦσα ἀρίγγας καὶ ἄλλα ὀψάρια.
*Hargnerie, θ. δυςροπία. γρύνα. λογομαχία.
*Hargneux, euse, κακὸς, διεςραμμένος, γρυνιάρης, δύστροπος.
*Hargnière, θ. ἡ ἄκρα (τὸ ἀραιότερον μέρος) τοῦ γρίπου.
*Haricot, φασοῦλι (ὄσπρ.). §. εἶδος φαγητοῦ μὲ γεώμηλα ἢ γογγύλια.
*Haridelle, θ. παληάλογον.
Harle, εἶδος πτηνοῦ ἰχθυοφάγϋ.
Harmale, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀρτεμισίας ;).
Harmonica, ὄργανον μουσικὸν ἀπὸ ὑαλιὰ κλπ.
Harmonie, θ. ἁρμονία (κυρ. καὶ μτφορ.).
Harmonier, ῥ. βάλλω εἰς ἁρμονίαν, συναρμόζω.
Harmonieux, euse, (καὶ ἐπίρ.)

-EMENT, ἁρμονικὸς, ἐναρμόνιος.
HARMONIQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ὁ τῆς ἁρμονίας.
HARMONISER, ῥ. = HARMONIER.
HARMONISTE, ἐπιστήμων τῶν κανόνων τῆς ἁρμονίας, ἁρμονικός.
*HARNACHEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
*HARNACHER, ῥ. βάλλω εἰς τὸν ἵππον τὰ ζυγολούρια κλπ.
HARNACHEUR, ὁ κατασκευάζων ζυγολούρια κτλ.
*HARNAIS (—NOIS), ἡ σκευὴ (τὰ ζυγολούρια κλπ.) τοῦ ἵππου.
*HARO, κραυγὴ πρὸς κράτησίν τινος.
HARPAILLE, θ. στίφος (συμμορία) λῃστῶν κλπ.
*HARPAILLER (SE—), ῥ. διαπληκτίζομαι.
*HARPAYE, θ. εἶδος ὀρνέου σαρκοφάγου, ἅρπυια.
*HARPE, θ. εἶδ. μουσ. ὀργάνου, κινύρα, [illegible]πα. §. πέτρα ἐξέχουσα εἰς τοῖ[illegible].
*HARP[illegible] ῥ. ἁρπάζω, τσακόνω.
*HARPI[illegible] Ἅρπυια. §. γὺψ μέγας τῆς [illegible]μερ. §. γυνὴ διεστραμμένη, στρίγγλα.
*HARPIN, ἁρπάγη (γάντζος) τῶν κωπηλατῶν.
*HARPISTE, ἐπίθ. ὁ παίζων ἅρπαν.
*HARPON, ἀκόντιον (καμάκι) διὰ τὰς φαλαίνας.
*HARPONNER, ῥ. κτυπῶ (καρφόνω) μὲ τὸ καμάκι.
*HARPONNEUR, ἀκοντιστὴς τοῦ καμακίου.
*HART, βροῦλον ἢ φλαμουρόσχοινον διὰ τὰς ἀγκαλίδας. §. κρεμάλα.
*HASARD, τύχη. συγκυρία. κίνδυνος.
*HASARDER, ῥ. ῥιψοκινδυνεύω. δοκιμάζω.
*HASARDEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, ῥιψοκίνδυνος. ἐπικίνδυνος.
*HASE, θ. θηλυκὸς λαγὼς ἢ κούνικλος.
HAST, μόνον εἰς τὴν φρσ. arme d'—, δόρυ.
*HASTE, θ. ὀβελὸς, σοῦβλα.
*HASTEUR, ἐργοδιώκτης τεχνουργείου.
*HÂTE, θ. ταχύτης, βία.
*HÂTELET, ἴδε ATTELET.
*HATELETTES, θ. πλθ. ἐψητὰ ἐκ τοῦ προχείρου.

*HÂTER, ῥ. (ἐπι)σπεύδω, (ἐπι)ταχύνω.
*HÂTEREAU, σηκῶτι ψημένον εἰς τὴν 'σχάραν.
*HÂTIER, εἶδος μεγάλης πυρωστιᾶς ὅπου ἀκκουμβᾷ ἡ σοῦβλα.
*HATIF, IVE, πρώϊμος.
*HÂTIVEMENT, ἐπίρ. πρωΐμως.
*HAUBANS, πλθ. πρότονοι, ἐξάρτια.
*HAUSSE, θ. ἀναίβασμα, αὔξησις.
*HAUSSE-COL, πλάκα μετά[illegible]ου εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ἐν ὑπηρεσ[illegible]ᾳ ἀξιωματικῶν.
*HAUSSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
*HAUSSER, ῥ. σηκόνω ὑψηλότερα, (ὑ)ψηλόνω. §. αὐξάνω, ἀναιβάζω.
*HAUSSIER, ὁ πλειοδοτῶν εἰς τὰ δημόσ. συναλλάγματα ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, (ἀντιθ. τῷ Baissier).
*HAUSSIÈRE, θ. σχοινίον τρίκλωνον.
*HAUSSOIRE, θ. ἡ σανὶς ἡ ἀνοιγοκλείουσα τὸν ἀγωγὸν τοῦ νερομύλου.
*HAUT, E, ὑψηλὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). ||. la haute Égypte, ἡ ἄνω Αἴγυπτος. ||. la haute mer, τὸ πέλαγος. ||. la marée haute, ἡ πλημμυρὶς τῆς παλιῤῥοίας. ||. haut—fond, ξέρα ποβρύχιος, ὕφαλος. ||. un met de haut goût, φαγητὸν πολλὰ καρυκευμένον. ||. la chambre haute, ἡ ἄνω βουλὴ (εἰς τὴν Ἀγγλ.). ||. le haut bout d'une table, τὸ κεφαλοτράπεζον. ||. le Très -Haut, ὁ Ὕψιστος. ||. (οὐσ.) κορυφή. ὕψος. ||. (ὡς ἐπίρ.) ὑψηλά. μεγαλοφώνως. ||. d'en—, ἄνωθεν. ||. plus—, ἀνωτέρω.
*HAUTAIN, E, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, ὑψηλόφρων, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.
*HAUTBOIS, εἶδος αὐλοῦ, ζουρνᾶς καὶ ὁ παίζων αὐτόν.
*HAUT-DE-CHAUSSES, βρακί.
*HAUTE-CONTRE, θ. (μουσ.) φωνὴ μεταξὺ τοῦ μεσοτόνου καὶ ὀξυφώνου.
*HAUTEMENT, ἐπίρ. μεγαλοφώνως, παῤῥησίᾳ.
*HAUTESSE, θ. τίτλος τοῦ Σουλτάνου, τὸ ὕψος 'Του.
*HAUTEUR, θ. ὕψος. §. 'ψήλωμα. §. ὑπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη.
*HAUT-LE-CORPS, σπασμὸς τοῦ στομάχου.
*HÂVE, ἐπίθ. ἰσχνὸς ϗ χλωμός.
*HAVERON, ἀγριοβρώμη, (φυτ.).
HAVET, (ναυτ.), κρεάγρα τοῦ μαγειρείου.
*HAVIR, ῥ. καίω τὸ ἐψητόν.
*HÂVRE, λιμὴν πλευστὸς μόνον εἰς τὰς πλημμυρίδας.
*HAVRE-SAC, σακκὶ δερμάτινον φερόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων.
*HAZE, = HASE.
*HE, (ἐπιφων. κλητ. θαυμας. παρακελευς. κτλ.), ἕ! ὦ! αἴ!
HEBDOMADAIRE (ϗ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ὁ καθ' ἑβδομάδα, ἑβδομαδιαῖος.
HEBDOMADIER, ÈRE, ὁ τῆς ἑβδομάδος ὡς πρὸς τὴν (ἐκκλησ.) ὑπηρεσίαν.
HÉBERGER, ῥ. δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου, ξενίζω.
HÉBÉTER (τὸ É τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. ἀπομωραίνω.
HÉBRAÏQUE, ἐπιθ. ὁ τῆς ἑβραϊκῆς (γλώσσης).
HÉBRAÏSANT, ἑβραϊστής.
HÉBRAÏSME, ἑβραϊσμός.
HÉBREU, Ἑβραῖος. §. ἡ ἑβραϊκὴ (γλῶσσα), τὰ ἑβραϊκά.
HEC, σανὶς ἐπιτιθεμένη εἰς τὰς σταφυλὰς πρὶν πατηθῶσιν ἐν τῷ ληνῷ.
HÉCATOMBE, θ. ἑκατόμβη.
HECTARE, μέτρον ἐκτάσεως 100 πλέθρων (ares).
HECTOGRAMME, μέτρον βάρους 100 γραμμαρίων.
HECTOLITRE, μέτρον χωρητ. 100 λιτρῶν.
HECTOMÈTRE, μέτρον ἐκτάσεως 100 μέτρων.
HÉDERACÉ, ÉE, (βτν.), κισσοειδής,
HÉGIRE, θ. ἡ ἐγίρα (ἐποχὴ τῆς χρονολογίας) τοῦ Μωάμεθ.
HEIDUQUE, ὑπηρέτης τὸ πάλαι ἐνδυμένος ὡς Χαϊδοῦκος.
HEÏM! ἐπιφών. ἐκφράζον ἀμφιβολίαν.
HEIN, (ἐπιφών. ἐρωτημ.), αἴ;
HÉLAS, (ἐπιφών.), οἴμοι! 'αλήμων ὤ!
*HÉLER, ῥ. κράζω τὸ πλοῖον διὰ τοῦ βουκίνου.

HÉLICE, θ. ἕλιξ (μηχανῆς).
HÉLIOTROPE, ἡλιοτρόπιον, (φυτ.).
HELLÉNIQUE,-NISME,-NISTE, Ἑλληνικὸς, -νισμὸς, -νιστής.
HÉMATITE, θ. φλὲψ σιδηρούχου κοκκινωπῆς μεταλλίτιδος.
HÉMI, ἡμι- (ἐν συνθ.).
HÉMISPHÉRAL, ALE, ἡμισφαιροειδής.
HÉMISPHÈRE, ἡμισφαίριον.
HÉMISPHÉRIQUE, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆμα ἡμισφαιρίου.
HÉMISTICHE, ἡμιστίχιον.
HÉMOPYTHYSIE, θ. αἱμόπτυσις.
HÉMOPTYSIQUE, ἐπίθ. αἱμοπτοϊκός.
HÉMOPTYSME, = HÉMOPTYSIE.
HÉMORRAGIE, θ. αἱμορραγία.
HÉMORRHÉE, θ. αἱμόῤῥοια.
HÉMORROÏDAL, ALE, αἱμοῤῥοϊκός.
HÉMORRHOÏDES, θ. πλθ. αἱμοῤῥοΐδες.
*HENNIR, ῥ. χρεμετίζω, χλιμινδρῶ.
*HENNISSEMENT, χρεμετισμός.
HÉPATIQUE, ἐπίθ. ὁ τοῦ ἥπατος. §. (οὐσ. θ.) εἶδ. φυτοῦ (εὐπατορίου κτλ.)
HÉPATITE, θ. ἡπατῖτις (νόσος).
HEPTAGONE, ἑπτάγωνος.
HÉRALDIQUE, ἐπιθ. (τέχνη) ἡ περὶ τὰ σύμβολα (blason).
*HÉRAUT, κήρυξ.
HERBACÉ, ÉE, (βτν.), χορτοειδής.
HERBAGE, λιβάδι διὰ βοσκήν. §. (πλθ.) χορταρικά.
HERBAGER, ÈRE, ὁ συνάζων καὶ πωλῶν χόρτα ἢ παχύνων ζῶα.
HERBAGEUX, EUSE, σκεπασμένος μὲ χόρτα.
HERBAILLES, θ. πλθ. παληόχορτα. παληοβότανα.
HERBE, θ. χόρτον, χορτάρι. βότανον.
HERBER, ῥ. ἁπλόνω ἐπὶ τοῦ χόρτȣ.
HERBETTE, θ. χορταράκι.
HERBEUX, EUSE, ὅπȣ φύεται χόρτον.
HERBIER, βοτανολόγιον.
HERBIÈRE, θ. λαχανόπωλις. §. χορτολόγος.
HERBIVORE, ἐπιθ. χορτοφάγος.
HERBON, τὸ ξύστρον τοῦ βυρσοδέψου.
HERBORISATEUR, TRICE, ὁ βοτανολογῶν, βοτανολόγος.
HERBORISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
HERBORISER, ῥ. βοτανολογῶ.
HERBORISEUR, βοτανολόγος.
HERBORISTE, βοτανογνώμων, βοτανοπώλης.
HERBU, UE, σκεπασμένος ἀπὸ χόρτα.
*HÈRE (PAUVRE—), τιποτένιος (κακόμοιρος) ἄνθρ.
HÉRÉDITAIRE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. κληρονομικός.
HÉRÉDITÉ, θ. δικαίωμα κληρονομίας.
HÉRÉSIARQUE, αἱρεσιάρχης.
HÉRÉSIE, θ. αἵρεσις.
HÉRÉTICITÉ, θ. τὸ αἱρετικὸν (βιβλίου, δόγματος κτλ.)
HÉRÉTIQUE, ἐπ. ȣ̓ οὐσ. αἱρετικός.
*HÉRISSER, ῥ. ἀνορθῶ (καὶ μσ.) -οῦμαι, σηκόνονται αἱ τρίχες μου. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πλήρης ἐξοχῶν (βράχων κτλ.). ἀκανθώδης. δύσληπτος.
*HÉRISSON, ζ. ἀκανθόχοιρος.
*HÉRISSON, ONNE, δύστροπος.
HÉRITAGE, κληρονομία.
HÉRITER, ῥ. κληρονομῶ.
HÉRITIER, ÈRE, κληρονόμος.
HERMAPHRODITE, ἑρμαφρόδιτος.
HERMÉTICITÉ, θ. ςεγανότης (πράγματος κλεισμένου ἑρμητικῶς).
HERMÉTIQUEMENT, ἐπίῤ. (κλεισμένος) ἑρμητικῶς, στεγανῶς.
HERMINE, θ. κακοῦμι (τὸ ζ. καὶ τὸ γουναρικόν του).
HERMINETTE, θ. εἶδος μικροῦ πελέκεως πρὸς χρῆσιν τῶν βαρελλοποιῶν καὶ ξυλουργῶν.
HERMODACTE, ἑρμοδάκτυλον, (φ.).
*HERNIAIRE, ἐπίθ. ὁ ἀφορῶν τὰς hernies. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ ἀμαραντοειδοῦς.
*HERNIE, θ. κήλη, σπάσιμον, (πάθος.)
HERNIER, (ναυτ.), ξύλον κυλινδροειδὲς πολύτρητον ἀνέχον τὰ σχοινία σκιάδος.
*HERNIOLE, θ. εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) TURQUETTE.
HERNUTES, πθλ. αἱρετικοὶ οἱ ἄλλως λεγόμενοι Μωραβιανοί.
HÉROÏ-COMIQUE, ἐπιθ. ἡρωϊκο-κωμικός.
HÉROÏDE, θ. ἐπιστολὴ ἔμμετρος.
HÉROÏNE, θ. ἡρωΐς.
HÉROÏQUE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. ἡρωϊκός. (ἰατρ.) πολλὰ δραστήριος.
*HÉROÏSME, ἡρωϊσμός.
*HÉRON, ἐρωδιὸς, (πτν.).
*HÉRONNEAU, μικρὸς ἐρωδιός.
*HÉRONNIÈRE, θ. τόπος διὰ τοὺς ἐρωδιούς.
*HÉROS, ἥρως.
*HERSAGE, βωλοκόπημα, σβάρνισμα.
*HERSE, θ. βωλοκόπι, σβάρνα, (ἐργαλ. γεωργ.). 2) σιδηροῦν δρύφρακτον πρὸ τῶν πυλῶν πόλεως, ἕρκος.
*HERSER, ῥ. βωλοκοπῶ (ἀγρὸν), σβαρνίζω.
*HERSEUR, ὁ βωλοκοπῶν ἀγρόν.
HÉSITATION, θ. δισταγμός.
HÉSITER, ῥ. διστάζω, ἐνδοιάζω. κοντοστέκομαι (λαλῶν).
HÉTÉROCLITE, ἐπίθ. (γρμτ.) ἑτερόκλιτος. §. (συνήθ.) γελοῖος, ἀλλόκοτος.
HÉTÉRODOXE, ἐπίθ. ἑτερόδοξος.
HÉTÉRODOXIE, θ. ἑτεροδοξία.
HÉTÉROGÈNE, ἑτερογενής.
HÉTÉROGÉNÉITÉ, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἑτερογενοῦς.
*HÊTRE, θ. φηγὸς, (δένδρ.).
HEUR, εὐτυχία, (καλὴ) ὥρα.
HEURE, θ. ὥρα. §. (πλθ.) ὡρολόγιον, σύνοψις, (ἐκκλησ.). ||. de bonne—, ἐνωρίς. ||. à la——, ἀγαθῇ τύχῃ! πολὺ καλά! ||. tout à l'—, (τώρᾳ) ἀμέσως, ἢ (τώρᾳ) πρὸ ὀλίγου.
HEUREUX, EUSE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, εὐτυχής. αἴσιος. §. ἐπιτυχής. ἀξιόλογος.
*HEURT, πρόσκρουσις, σύγκρȣσις, κτύπημα.
*HEURTER, ῥ. κτυπῶ. προσκρούω.
*HEURTOIR, ῥόπτρον (τῆς θύρας).
HEXAÈDRE, ἐπίθ. ἑξάεδρος.
HEXAGONE, ἐπιθ. ἑξάγωνος.
HEXAMÈTRE. ἐπιθ. καὶ οὐσ. (ςίχος) ἑξάμετρος.
HIATUS, σύγκρουσις φωνηέντων, χασμῳδία.
*HIBOU, βύας, βοῦφος, (πτν.).
*HIC, (οἰκ.), δυσκολία, (κοιν.) κόμβος.
HIDALGO, εὐγενὴς (γνήσιος) Ἱσπανός..
*HIDEUX, EUSE, (καὶ ἐπίῤ.)-EMENT, εἰδεχθής, ἀποτρόπαιος.
*HIE, θ. κόπανος πρὸς στερέωσιν τοῦ λιθοστρώτου κτλ.
HIÈBLE, θ. εἶδος κουφοξυλιᾶς, (φυτ.).

HIEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ *HIER.
HIER, ἐπίρ. (ἐ)χθές.
*HIER, ῥ. κτυπῶ διὰ τοῦ ἐπὶ τούτω κοπάνου (hie) τὸ ἔδαφος νὰ στερεωθῇ ἢ τὰ παλούκια νὰ ἐμπηχθῶσι. 2) (οὐδ.) τρίζω καθὼς τὸ μαγγανοπήγαδον κτλ.
*HIÉRARCHIE, θ. -IQUE, -EMENT, ἱεραρχία, -αρχικὸς, -κῶς.
*HIÉRARCHISER, ῥ. διοργανίζω ἱεραρχικῶς, καθιςῶ ἱεραρχίαν.
HIÉRATIQUE, ἐπίθ. ἱερατικὸς (τὴν γραφήν),
HIÉROGLYPHE, -GLYPHIQUE, ἱερογλυφικὰ (γράμματα), -γλυφικός.
HIÉROPHANTE, ἱεροφάντης.
HILARITÉ, θ. ἱλαρότης. εὐθυμία. γέλως.
*HILE, (βτν.), ὁ ὀμφαλὸς τῶν σπόρων.
HIPPIATRIQUE, θ. ἡ ἱππιατρική.
HIPPODROME, ἱππόδρομος, -δρόμιον.
HIPPOGRIPHE, ἱππαίετος, (μυθ.).
HIPPOPOTAME, ἱπποπόταμος, (ζ.).
HIRCIN, INE, (διδακτ.), τράγειος.
HIRCISME, (διδακτ.), βρῶμα τράγου, τράγος, τραγίλα, κινάβρα.
HIRCULATION, θ. νόσος (ὑλομανία) τῆς τραγώσης ἀμπέλου.
HIRONDELLE, θ. χελιδὼν, (πτν.).
HISPIDE, ἐπίθ. (βτν.), τριχωτός.
*HISSER, ῥ. τραβῶ ἐπάνω, ὑψόνω. (ναυτ.) ἡσσάρω.
HISTOIRE, θ. ἱστορία. §. (οἰκ.) μῦθος.
HISTORIEN, ἱστορικὸς, ἱστοριογράφος.
HISTORIER, ῥ. πλουμίζω, (κοιν.) ἱστορίζω.
HISTORIETTE, θ. μικρὸν διήγημα (ἀστεῖον).
HISTORIOGRAPHE, ἱστοριογράφος (διωρισμένος).
HISTORIQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἱστορικός. ||. (οὐσ. ἀρσ.) διήγημα ἱστορικόν.
HISTRION, ὑποκριτὴς (τοῦ Ῥωμ. θεάτρου). γελοιαστὴς, μῖμος.
HIVER, χειμών.
HIVERNAGE, ξεχείμασμα πλοίων καὶ ὁ τόπος ὅπου. §. (γεωργ.) ὄργωμα ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος. §. χόρτος πρὸς τροφὴν χειμερινὴν τῶν ζώων.
HIVERNAL, E, χειμερινός.
HIVERNER, ῥ. ξεχειμάζω, παραχειμάζω. ||. (μσ.) συνειθίζω τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, χειμασκέω.
*HO, (ἐπιφών.), ὤ! αἶ!
*HOBEREAU, εἶδος πτηνοῦ θηρευτικοῦ, αἰσάλων, ὑποτριόρχης. §. εὐγενὴς ἀγροδίαιτος.
*HOC, εἶδος χαρτοπαιγν. ||. cela lui est —, (φρσ.), τοῦτο εἶνε ἐδικόν του.
*HOCHE, θ. ἐντομὴ (εἰς ξύλον).
*HOCHEMENT, σείσιμον, κούνημα.
*HOCHE-PIED, τὸ πατητήριον τοῦ λίσγου.
*HOCHEPOT, εἶδος μεσακᾶ, (φαγ.).
*HOCHEQUEUE, σεσεράδα, (πτν.).
*HOCHER, ῥ. σείω, κουνῶ.
*HOCHET, παιγνίδι (παιδιοῦ).
*HOGNER, ῥ. γογγύζω, μουρμουρύζω.
HOIR, (Νμ.), κληρονόμος.
HOIRIE, θ. (Νμ.), κληρονομία.
*HOLA`, ἐπιφών. (κλητ.), αἶ! (ἢ ἀποτρεπτ.) αἴ (φθάνει)!
*HOLLANDER, ῥ. ξηραίνω κονδύλια.
*HOLOCAUSTE, ὁλοκαύτωμα.
*HOM, (ἐπιφων. διστακτ.) χνν!
*HOMARD, (ἀ)σακὸς, (μαλακόσρ.).
HOMBRE, εἶδ. χαρτοπαιγν., ὄμπρα.
HOMÉLIE, θ. λόγος (ἱεροκήρυκος), ὁμιλία, διδαχή.
HOMICIDE, οὐσ. καὶ ἐπίθ., φονεὺς, ἀνθρωποκτόνος. §. (οὐσ.) ἀνθρωποκτονία, φόνος.
HOMICIDER, ῥ. (παλ.) φονεύω.
HOMMAGE, καθῆκον (ὑποταγῆς). σέβας. §. σημεῖον σεβασμοῦ, δῶρον.
HOMMAGER, (τιμαρ.), ὁ ὀφείλων ὑποταγήν.
HOMMASSE, ἐπιθ. (γυνὴ) ἀῤῥενωπὸς, ἀνδρογυναῖκα.
HOMME, ἄνθρωπος, (ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα), ἀνὴρ, ἄνδρας.
HOMOCENTRIQUE, ἐπίθ. (ἀνατομ.) ὁμόκεντρος.
HOMOGÈNE, ἐπίθ. ὁμοειδὴς, ὁμοφυής.
HOMOGÉNÉITÉ, θ. τὸ ὁμογενὲς (-φυές).
HOMOLOGATION, θ. ἐπικύρωσις δικαςικὴ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου.
HOMOLOGUE, ἐπίθ. (γεωμετρ.), ὁμόλογος.
HOMOLOGUER, ῥ. ἐπικυρῶ δικαστικῶς ἰδιωτικὸν ἔγγραφον.
HOMONYME, -ONYMIE, θ. ὁμώνυμος, -ωνυμία.
HOMOPHONIE, θ. συμφωνία (μουσική).
*HONCHETS, πλθ. εἶδος παιγν. τῶν παιδ., (ἄλλ.) JONCHETS.
*HONGRE, ἐπίθ. (ἵππος) εὐνουχισμένος, ἰδῖτσι.
*HONGRER, ῥ. ἐκτέμνω (εὐνουχίζω) ἵππον.
*HONGROYEUR, βυρσοδέψης τῶν λεγομένων Οὐγγαρικῶν δερμάτων.
HONNÊTE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. τίμιος, ἔντιμος, χρηστός. εὐγενικός. (ἐπὶ πραγμ.) εὔσχημος. εὔλογος. ἀρκετός. μέτριος.
HONNÊTETÉ, θ. τιμιότης. σεμνότης, κοσμιότης, εὐσχημοσύνη. εὐγένεια (τρόπων), περιποίησις. φιλοδώρημα.
HONNEUR, θ. τιμή. ὑπόληψις. δόξα (δημοσ. θέσεως), ἀξίωμα. (πλθ.) φιλοφρονήσεις (ὑποδοχῆς). ||. point d'—, φιλοτιμία. ||. piquer quelqu'un d'—, διεγείρω τὴν φιλοτιμίαν τινός. ||. se faire honneur de q. c., tenir q. c. à —, σεμνύνομαι ἐπί τινι. ||. (ὡς τίτλ.) Votre Honneur, ἡ ἐντιμότης Σας.
*HONNIR, ῥ. ἀτιμάζω.
HONORABILITÉ, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ HONORABLE. 2) (συνκδχ.) μέλος τῆς βουλῆς τῶν Πατρικίων.
HONORABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἔντιμος, ἀξιότιμος. ἀξιοπρεπής.
HONORAIRE, ἐπίθ. ὁ ἔχων μόνον τὸν τίτλον, ἐπίτιμος. §. (πλθ.) ἀμοιβὴ (δικηγόρου, ἰατροῦ κτλ.).
HONORER, ῥ. τιμῶ. δοξάζω. §. (μσ.) σεμνύνομαι.
HONORES (AD-), ἐπίρ. (Λτν.) ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι.
HONORIFIQUE, ἐπιθ. ὁ περιποιῶν τιμὴν, τιμητικός.
*HONTE, θ. αἰσχύνη, ἐντροπή. καταισχύνη, αἶσχος.
*HONTEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, αἰσχυντηλὸς, ἐντροπαλός. §. αἰσχρός.
HÔPITAL, νοσοκομεῖον, (ὁ) σπιτάλι'.
*HOQUET, λυγξ, λόξυγκας.
*HOQUETER (διπλασιάζεται τὸ T

πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἔχω λόξογγα.
*Hoqueton, ἐπανωφόριον τῶν παλ. χωροφυλάκων τῆς Γαλλ. §. (συνκδχ.) τοξότης, χωροφύλαξ.
Hoquette, θ. ἐργαλεῖον (σμίλη) τοῦ γλύπτου.
Horaire, ἐπίθ. ὁ τῶν ὡρῶν.
*Horde, θ. ςῖφος νομάδων, ὀρδί.
Hordéacé, ée, καὶ Hordéiforme, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆμα κριθῆς.
*Horion, (παλ.), κτύπημα, κατακεφαλιά.
Horizon, ὁ ὁρίζων.
Horizontal, e, (καὶ ἐπίρ.!) -ement, ὁριζόντιος.
Horloge, θ. ὡρολόγιον.
Horloger, ὡρολογᾶς.
Horlogerie, θ. ὡρολογοποιία.
Hormis, ἐπίρ. (παρ)εκτός.
Horographie, θ. = Gnomonique.
Horoscope, ὡροσκόπιον, ἀστρολογικὴ παρατήρησις πρὸς γενεθλιολογίαν.
Horreur, θ. φρίκη. ἀπέχθεια. δεινότης (ἐγκλήματος). §. δεινὸν, συμφορά. ἔγκλημα.
Horrible (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. φρικτὸς, φρικώδης, δεινός.
Horripilation, θ. (ἰατρ.) ῥῖγος μὲ ἀνατριχίασιν.
*Hors, (πρόθ.), ἔξω, ἐκτός. ||. hors d'œuvre, πάρεργον. ἐπιφόρημα.
Hortensia, ὁρτενσία, θάμνος ἀνθοφόρος τῆς Ἰαπον.
Horticole, ἐπίθ. φυτοκομικός.
Horticulteur, φυτοκόμος.
Horticultural, ale, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυτοκομίαν.
Horticulture, θ. φυτοκομία.
Hospice, ξενοδοχεῖον ἄμισθον, πτωχοτροφεῖον.
Hospitalier, ère, φιλόξενος.
Hospitalité, θ. φιλοξενία.
Hospodar, ἡγεμὼν ὑποτελὴς τοῦ Σουλτάνου.
Hostie, θ. θῦμα, ἱερεῖον, ὁλοκαύτωμα. §. ὁ ἅγιος ἄρτος.
Hostile (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ἐχθρικός
Hostilité, θ. ἐχθροπραξία.
Hôte, esse, πανδοχεὺς, -δοχεύτρια, ξενοδόχος. §. δαιτυμὼν ξενοδοχείου, καταλύτης (Πλδ. Β', ιἑ), (Τ.) μουσαφίρης.

Hôtel, οἴκημα μέγα ἢ δημόσιον, κατάστημα, παλάτι, μέγαρον. §. ξενοδοχεῖον.
Hôtelier, ère, πανδοχεὺς, -χεύτρια.
Hôtellerie, θ. πανδοχεῖον, λοχαρία.
*Hotte, θ. κόφα (τῶν νωτοφόρων).
*Hottée, θ. ὅσον χωρεῖ μία κόφα.
*Hotteur, euse, ὁ φέρων (κυβαλῶν μὲ τὴν) κόφαν.
*Houage, τὸ οὐσ. τοῦ Houer.
*Houblon, εἶδος βρυωνίας διὰ τὸν ζύθον, χούμελη.
*Houblonner, ῥ. βάλλω (σκευάζω τὸν ζύθον μὲ) χούμελην.
*Houblonnière, θ. ἀγρὸς φυτευμένος χούμελην.
*Houe, θ. τσάπα, σκαφεῖον, 'ξινάρι.
*Houer, ῥ. σκάπτω μὲ τὸ 'ξινάρι, τσαπίζω. §. ἀργάζω (μεταστρέφων ἐντὸς τῆς νεροτριβῆς) τὴν ἐρέαν.
*Houette, θ. ὑποκορ. τοῦ Houe.
*Houille, θ. εἶδος γαιάνθρακος.
*Houiller, ἐπίθ. (γήπεδον) γαιανθρακοῦχον.
*Houillère, θ. γαιανθρακωρυχεῖον.
*Houilleur, ἐργάτης γαιανθρακωρυχείου.
*Houilleux, euse, γαιανθρακοῦχος.
*Houle, θ. (ναυτ.), κολόκυμα, φυσκοθάλασσα. 2) ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα νεροῦ, κυκούμι.
*Houlette, ῥαβδὶ (μαγκοῦρα) βοσκοῦ, καλαύροψ.
*Houleux, euse, (θάλασσα) κυμαινομένη, φουσκοθαλασσιά.
*Houppe, θ. θύσανος, φούντα.
*Houppelande, θ. πλατὺ ἐπανωφόρι, ἐπενδύτης.
Houpper, ῥ. κάμνω φούνταις. 2) (κυνηγ.) κράζω τὸν σύντροφόν μου.
*Houppette, θ. ὑποκορ. τοῦ Houppe, φουντίτσα.
*Houppier, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων houppes. 2) δένδρον περικεκομμένον τοὺς κλάδους καὶ ἔχον μόνον τὴν κορυφήν.
*Houppifère, ἐπίθ. θυσανοφόρος.
Hourailler, ῥ. κυνηγῶ μὲ παλιόσκυλα.

Houraillerie, θ. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Houraillis, κοπάδι ἀχρείων λαγωνικῶν.
*Hourdage, κτίσιμον πρόχειρον.
*Hourder, ῥ. κτίζω ἐκ τοῦ προχείρου.
*Houret, λαγωνικὸν ἀδέξιον, παλιόσκυλον.
*Houri, θ. παρθένος τοῦ Μωαμεθανικοῦ παραδείσου.
*Hourque, θ. καράβι πλατὺ, μαγοῦνα.
*Hourra, ἀλαλαγμὸς καὶ ἔφοδος τῶν Καζάκων.
Hours, τὸ ὑποςήριγμα τῶν πριονιζομένων καταρτίων.
*Hourvari, φωνὴ τοῦ κυνηγίου. §. μέγας θόρυβος.
*Housé, ée, (παλ.), λασπωμένος.
*Housaux, πλθ. (παλ.), εἶδος κνημίδων.
*Houspiller, ῥ. ξεσκουντῶ πρὸς περιύβρισιν, προπηλακίζω. ||. (μσ.) διαπληκτίζομαι.
*Houssage, τὸ οὐσ. τοῦ Housser.
*Houssaie, θ. τόπος κατάφυτος ἀπὸ ὕσγην (houx).
*Housse, θ. ἐπίβλημα τοῦ ἵππου, γάσᾶς, χασδίον.
*Housser, ῥ. παστρεύω (ξεσκονίζω) μὲ τὸ houssoir.
*Housset καὶ (θ. ὑποκορ.) Houssette, εἶδος κλειδωνιᾶς τῶν κιβωτίων.
*Houssière, θ. = Houssaie.
*Houssine, θ. βεργίτσα.
*Houssiner, ῥ. ξεσκονίζω κτυπῶν μὲ ψιλὴν βέργαν.
*Houssoir, σκοῦπα (σάρωθρον) διὰ τὰ ῥοῦχα καὶ τοὺς τοίχους.
*Housson, = Houx (le petit).
Hout, = Hours.
*Houx, δένδρον πρινοειδὲς ἀειθαλὲς, ὕσγη.
*Hoyau, δικέλλι, δίκελλα.
*Huage, τὸ οὐσ. τοῦ Huer, χούγιασμα (κυρ. τῶν κυνηγ. καὶ ὀψαρ.).
*Huaille, θ. = Canaille.
*Huard, ἁλιαίετος, (πτν.).
*Hublot, θυρίδιον εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου.
*Huche, θ. ζυμωταριὰ ἢ ἀμπάρι τοῦ ψωμιοῦ. §. ἰχθυοφυλάκιον, ζωγρεῖον.
*Huchet, κέρατον διὰ φώναγμα.

*Hue, φωνὴ τῶν ἁμαξηλατῶν, δεξιά! ἐμπρός!
*Huée, θ. κραυγὴ πρὸς περίγελων, χούγιασμα, γιούχα!
*Huer, ῥ. φωνάζω γιούχα! χουγιάζω.
*Hugenot, e, καλβινιστής.
*Huguenote, θ. μικρὴ φωγοῦ.
Hui, ἐπίρ. (παλ. δικνμ.) σήμερον.
Huilage, τὸ οὐσ. τοῦ Huiler.
Huile, θ. ἔλαιον, 'λάδι.
Huiler, ῥ. ἀλείφω μὲ 'λάδι, 'λαδόνω.
Huilerie, θ. ἐλαιουργεῖον.
Huileux, euse, ἐλαιώδης. §. λιγδωμένος.
Huilier, 'λαδικὸν (ἀγγεῖον).
Huis, (παλ. δικνμ.), θύρα.
Huisserie, θ. ξυλικὴ θύρας, θύρωμα.
Huissier, θυρωρός. §. κλητὴρ (δικ.)
Huit, (ἀριθμ.), ὀκτὼ ἢ ὄγδοος.
*Huitain, (ποίημα) ὀκτάστιχον.
*Huitaine, θ. ὀγδοὰς (ἡμερῶν).
*Huitième, ἐπίθ. ὄγδοος.
*Huitièmement, ἐπίρ. ὄγδοον.
Huître, θ. (ὁ)στρείδιον.
*Huitrier, εἶδος πτηνοῦ, ἱμαντόπους, *ὀστρεοφάγος.
Hulot, (ναυτ.), τρύπα πρὸς διέξοδον σχοινίου.
*Hulotte, θ. εἶδος γλαυκὸς ἢ βούφου.
*Hululer, ῥ. ὀλολύζω ὡς ἂν τὰ νυκτοπούλια.
Hum, ἐπιφών. ἐκφράζον ὑποψίαν ἢ ἀνυπομονησίαν.
Humain, e, (ϗ ἐπίρ.) -ement, ἀνθρωπινός. §. φιλάνθρωπος. §. (Π) οἱ ἄνθρωποι, τὸ γένος τῶν ἀνθρ.
Humaniser, ῥ. κάμνω ἄνθρωπόν (κοινωνικόν) τινα, ἀνθρωπίζω.
Humaniste, ὁ σπουδάζων ἢ γνωρίζων τὰ ἐγκύκλια (τὰ τῶν γυμνασίων) μαθήματα.
Humanité, θ. ἀνθρωπότης. §. φιλανθρωπία. §. (πλθ.) τὰ τῶν γυμνασίων ἐγκύκλια μαθήματα.
Humble, ἐπιθ. ταπεινός.
Humblement, ἐπίρ. ταπεινῶς.
Humectation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Humecter, ῥ. ὑγραίνω. δροσίζω.
Humer, ῥ. ῥοφῶ.
Huméral, e, (ἀνατ.) ὁ τοῦ βραχίονος.
Humérus, (Λτν.), ἀνατ., τὸ κόκκαλον τοῦ βραχίονος.
Humeur, θ. χυμὸς (τοῦ σώματος). διάθεσις. δυσθυμία. παραξενιά.
Humide (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ὑγρός.
Humidier, ῥ. ὑγραίνω τὰ φύλλα τοῦ περγαμηνοῦ (τὰ δέρματα ϗ.) ἵνα τὰ τεντώσω.
Humidité, θ. ὑγρασία.
Humiliation, θ. ταπείνωσις. §. ὕβρις.
Humilier, ῥ. ταπεινόνω.
Humilité, θ. ταπείνωσις.
Humoral, e, ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν χυμῶν.
Humorisme, τὸ σύστημα τῶν-
Humoriste, ἐπιθ. (οἰκ.) διεστραμμένος, δύστροπος. 2) (ἰατρὸς) ὁ ἀποδίδων τὰ πάντα εἰς τοὺς νοσοποιοὺς χυμοὺς τοῦ σώματος.
Humus, (Λτν.), γῆ φυτική.
*Hune, θ. τὸ περὶ τοὺς ἱστοὺς πάτωμα, θωράκιον, κόφφα.
*Hunier, ἓν τῶν πανίων τοῦ πλοίου, γάμπια.
*Huppe, θ. λόφος (σκούφια) πτηνοῦ. 2) ἔποψ, τσαλοπετεινὸς, (πτν.).
*Huppé, ée, ὁ ἔχων huppe, σκουφάτος. §. (μτφορ.) ἐπίσημος, ἔγκριτος.
*Hure, θ. κεφαλὴ ἀγριοχοίρου ϗ.
*Hurlement, ὠρυγὴ, οὔρλιασμα. §. (μτνμ.) ὀλολυγμός.
*Hurler, ῥ. ὠρύομαι, οὐρλιάζω. ὀλολύζω.
Hurluberlu, ἀστόχαστος, κουρουνόμυαλος.
*Hussard, ἱππεὺς ψιλὸς (κυρ. τῆς Οὐγγαρ.), χουσσάρος.
*Hutte, θ. καλύβη, καλυβόσπιτον.
*Hutter (se--), ῥ. κτίζω καλύβην, σκηνοποιοῦμαι ἐκ τοῦ προχείρου.
Hyacinthe, θ. ὑάκινθος, ὑακοῦτι, (λίθ. πολύτ.).
Hybride, ἐπιθ. ἑτεροφυὴς, νοθογενής.
Hydrate, (χημ.), ὑδροξείδιον.
Hydraté, ée, (χημ.), συνδυασμένος μὲ νερόν.
Hydraulique, ἐπίθ. ὑδραυλικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ ὑδραυλική.
Hydre, θ. ὕδρα (κυρ. ϗ μτφορ.).
Hydrocèle, θ. ὑδροκήλη.
Hydrocéphale, θ. ὑδροκέφαλος.
Hydrogène, (χημ.), ὑδρογόνον.
Hydromel, ὑδρόμελι (ποτόν).
Hydrophobe, ὁ πάσχων ἀπὸ-
Hydrophobie, θ. ὑδροφοβία.
Hydropique, ἐπιθ. ὑδρωπικός.
Hydropisie, θ. ὕδρωψ, ὑδρώπικας.
Hyémal, e, ὁ τοῦ χειμῶνος.
Hyène, θ. ὕαινα, (ζ.).
Hygiène, θ. ἡ ὑγιεινὴ (ἐπιστήμη).
Hygiénique, ἐπιθ. ὁ τῆς ὑγιεινῆς.
Hymen καὶ Hyménée, ὑμέναιος.
Hyménoptère, ἐπίθ. ὑμενόπτερον (ἔντ.).
Hymne, ἀρσ. καὶ θ. ὕμνος, ᾆσμα.
Hyoïde, ἐπίθ. τὸ ὑοειδὲς (ὀζοῦν τῆς γλώσσης).
Hyperbole, θ. ὑπερβολὴ (ῥτρ. ϗ μθμτ.).
Hyperbolique (ϗ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ὁ ἐκκλίνων εἰς ὑπερβολάς. ὑπερβολικός.
Hyperboré, ée καὶ
Hyperboréen, enne, ὑπερβόρειος.
Hypertrophie, θ. (ἰατρ.), ὑπερτροφία.
Hypertrophier (s'—), ῥ. αὐξάνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερτροφῶ.
Hypertrophique, ἐπιθ. ὁ ἐν εἴδει ὑπερτροφίας.
Hypnoloque, ἐπιθ. ὁ λαλῶν καθ' ὕπνους.
Hypocondre, (ἀνατ.), τὸ ὑποχόνδριον.
Hypocondriaque, ἐπιθ. ὑποχονδριακός.
Hypocondrie, θ. ὑποχονδρία (νόσος).
Hypocras, κρασὶ μὲ ζάχαριν ϗ ἀρώματα.
Hypocrisie, θ. ὑπόκρισις.
Hypocrite, ἐπίθ. ὑποκριτὴς, -τικός.
Hypothécaire (ϗ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ὁ ἔχων ἢ ἀσφαλιζόμενος μὲ-
Hypothèque, θ. ὑποθήκη.
Hypothéquer, ῥ. βάλλω ἢ δίδω ὑποθήκην.
Hypothèse, θ. ὑπόθεσις.
Hypothétique (ϗ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ὑποθετικός.
Hysope, θ. ὕσωπον, (φυτ.).
Hystérie, θ. ὑστερισμὸς, (νόσος γυν.).
Hystérique, ἐπιθ. ὑστερικός.
Hystérisme, = Hystérie.

I

I, τὸ ἔννατον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Iambe, ἴαμβος (ἰαμβικὸς) στίχος.
Ibidem (Λτν.), ἐπίρ. αὐτόθι.
Ichneumon, ἰχνεύμων, (ζ.).
Ichthyolithe, ἀπολίθωμα ἰχθύος.
Ichthyologie, **-logique**, **-logiste**, ἰχθυολογία, -λογικὸς, -λόγος.
Ichthyophage, ἐπιθ. ἰχθυοφάγος.
Ici, ἐπίθ. ἐδῶ.
Iconoclaste, εἰκονοκλάστης.
Iconographe, **-graphie**, **-graphique**, εἰκονογράφος, -γραφία, -γραφικός.
Iconolâtre, εἰκονολάτρης.
Icosaèdre, (γεωμετρ.), εἰκοσάεδρον.
Ictère, (ἰατρ.), ἴκτερος, (πάθος).
Idéal, e, ὁ κατ' ἰδέαν, ἰδανικὸς, ἀνύπαρκτος.
Idéalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Idéaliser, ῥ. κάμνω τι ἰδανικόν.
Idéalisme, τὸ σύστημα τοῦ-
Idéaliste, ἐπίθ. ὁ φρονῶν τὰ πάντα ἰδανικά.
Idéalité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ **Idéal**, τὸ ἰδανικόν.
Idée, θ. ἰδέα.
Idem (Λτν.), ὡσαύτως.
Indentifier (s'—), ῥ. ταυτίζομαι.
Identique (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. ὁ αὐτὸς (μετ' ἄλλου).
Identité, θ. ταυτότης.
Idéologie, θ. **-logique**, ἐπίθ. **-logue**, ἰδεολογία, -λογικὸς, -λόγος.
Ides, θ. (πλθ.), ἰδοῖ, ἡ ιγ' ἢ ις' ἡμέρα τῶν Ῥωμ. μηνῶν.
Idiome, ἰδίωμα (γλώσσης).
Idiot, e, ἠλίθιος, μωρός.
Idiotie, θ. ἠλιθιότης (πάθος).
Idiotique, ἐπίθ. ὁ τῆς ἠλιθιότητος.
Idiotisme, ἰδιωτισμὸς (γλώσσης). 2) = **Idiotie**.
Idolâtre, ἐπιθ. εἰδωλολάτρης.
Idolâtrer, ῥ. λατρεύω τὰ εἴδωλα ἢ ὡς εἴδωλον.
Idolâtrie, θ. εἰδωλολατρία.
Idolâtrique, ἐπίθ. εἰδωλολάτρου ἢ εἰδωλολατρείας ἴδιος.
Idole, θ. εἴδωλον.
Idylle, θ. ποίημα ποιμενικὸν, εἰδύλλιον.
If, εἶδος δένδρου, σμίλαξ.
Igname, θ. εἶδος φυτοῦ μὲ γαιομηλώδη ῥίζαν.
Ignare, ἐπίθ. ἀμαθὴς, ἀγράμματος.
Igné, ée, ὁ τοῦ πυρὸς, πύρινος.
Ignescence, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Ignescent, ente, πυρώδης, φλογερός.
Ignicole, ἐπιθ. πυρσολάτρης.
Ignition, θ. (χημ.), ἐκπύρωσις.
Ignivome, ἐπιθ. ὁ ἐξερευγόμενος φλόγας, πυρίπνοος.
Ignobilité, θ. ἀγένεια.
Ignoble (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. ἀγεννής.
Ignominie, θ. καταισχύνη, αἶσχος.
Ignominieux, euse, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, αἰσχρὸς, ἐπονείδιστος.
Ignoramment, ἐπίρ. ἀμαθῶς.
Ignorance, θ. ἀμάθεια. ἄγνοια.
Ignorant, e, ἀμαθής.
Ignorer, ῥ. ἀγνοῶ.
Il, ἀντνμ. ἀρσ. γ'. προσ.
Île, θ. νῆσος, νησί(ον).
Illégal, e, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, παράνομος.
Illégalité, θ. τὸ παράνομον (πράξεως). §. παρανομία.
Illégitime (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. ἀθέμιτος, ἄνομος.
Illégitimité, θ. τὸ ἀθέμιτον (πράξεως).
Illetré, ée, ἀγράμματος.
Illicite (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. ἀθέμιτος.
Illimitable, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος περιορισμοῦ, ἀπεριόριστος.
Illimitation, θ. τὸ ἀπεριόρισον (πράξεως, δυνάμεως).
Illimité, ée, ἀπεριόριστος.
Illisible, ἐπίθ. μὴ ἀναγνώσιμος.
Illuminateur, ὁ διευθετῶν τὰς φωτοχυσίας.
Illumination, θ. φωτοχυσία. §. (μτφορ.) φωτισμὸς, ἔμπνευσις
Illuminer, ῥ. φωτίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). §. κάμνω φωτοχυσίαν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ. ἢ ἐπίθ.) θεοφώτιστος, θεοφόρητος, πνευματέμφορος.
Illusion, θ. ἔμφασις (ἀπατηλή). ἀπάτη (τῶν αἰσθ.), ὀνειροπόλημα.
Illusoire (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. ὁ κατ' ἔμφασιν μόνον, ἀπατηλός. ἀνεμώλιος.
Illustration, θ. λαμπρότης. §. ἐξήγησις (κειμένου). §. ζωγραφίαι εἰς βιβλίον.
Illustre, ἐπίθ. λαμπρὸς, ἔνδοξος.
Illustrer, ῥ. λαμπρύνω. §. κοσμῶ μὲ εἰκόνας βιβλίον.
Illustrissime, ἐπιθ. (ἐκ)λαμπρότατος.
Illutation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Illuter, ῥ. (ἰατρ.), ἐπαλείφω μὲ λάσπην μεταλλικοῦ ὕδατος τὸν πάσχοντα.
Îlot, νησίδιον, νησάκι.
Ilote, εἵλως, δοῦλος.
Ilotisme, δουλεία εἵλωτος, εἱλωτεία.
Image, θ. εἰκὼν, ὁμοίωμα.
Imaginable, ἐπίθ. τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ φαντασθῇ.
Imaginaire, ἐπίθ. ὁ κατὰ φαντασίαν, φαντασιώδης, μὴ ὑπαρκτός.
Imaginatif, ive, ἐπινοητικός. ||. (οὐσ.) l' imaginative, τὸ φανταστικόν.
Imagination, θ. φαντασία, τὸ ἐπινοητικόν. §. ἐπίνοια.
Imaginer, ῥ. ἐπινοῶ, φαντάζομαι.
Imam, ἰμάμης, ἱερεὺς Τοῦρκος.
Imbécile ἢ (μᾶλλον) **Imbécille** (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. ἐξαναμωραμένος, εὐήθης, ἀνόητος, βλάξ.
Imbécillité, θ. 'ξαναμώραμα, εὐήθεια, ἀνοησία.
Imberbe, ἐπίθ. ἀγένειος.
Imbiber, ῥ. ἐμ(δια)βρέχω, μουσχεύω. (μσ.) ποτίζομαι.
Imbibition, θ. ἐμβροχὴ, διαβροχὴ, μούσχευμα.

Imboire (εὔχρηστος κυρίως μόνον ἡ πθ. μτχ. imbu, ue), ῥ. ποτίζω, διαβρέχω.
Imbriqué, ée, τεθειμένος ἀλληλλήλως ὡς τὰ κεραμίδια τῆς στέγης.
Imbroglio (Ἰταλ.), ἐμπέρδευμα, σύγχυσις.
Imbu, ue, πθ. μτχ. τοῦ **Imboire**, ποτισμένος.
Imitable, ἐπιθ. μιμητός.
Imitateur, trice, μιμητής.
Imitatif, ive, μιμητικός.
Imitation, μίμησις.
Imiter, ῥ. μιμοῦμαι.
Immaculé, ée, ἄσπιλος, ἀμόλυντος, ἀκηλίδωτος.
Immangeable, ἐπίθ. ὁ μὴ τρωγόμενος, ἄβρωτος.
Immanquable (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἄφευκτος.
Immanufacturé, ée, ἀχειροποίητος.
Immatérialiser, ῥ. ἀϋλοποιῶ.
Immatérialité, θ. τὸ ἄϋλον, ἡ ἀϋλία.
Immatériel, elle, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ἄϋλος.
Immatriculation καὶ **Immatricule**, θ. ἐγγραφὴ (κλητῆρος) εἰς τὸ μητρῷον.
Immatriculer, ῥ. ἐγγράφω (κυρ. κλητῆρα δικαστηρίου) εἰς τὸ μητρῷον.
Immédiat, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ἄμεσος.
Immémorial, e, ὁ ἐξ ἀμνημονεύτου (χρόνου), παμπάλαιος.
Immense (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀχανής, ἀπέραντος, ἄπειρος.
Immensité, θ. τὸ ἄπειρον, τὸ ἀχανές, ἡ ἀπειρία.
Immensurable, ἐπίθ. ἀκαταμέτρητος.
Immerger, ῥ. βουτῶ, βυθίζω.
Immérité, ée, τοῦ ὁποίου 'δὲν εἶνέ τις ἄξιος.
Immersif, ive, ὁ διὰ βυθίσεως.
Immersion, θ. βούτημα (εἰς τὸ νερόν).
Immeuble, ἐπιθ. (κτῆμα) ἀκίνητον.
Imminemment, ἐπίρ. κατεπειγόντως, ἐπικειμένως.
Imminence, θ. τὸ κατεπεῖγον.
Imminent, e, κατεπείγων, ἐπικείμενος.
Immiscer (s'—), ῥ. παρεμβάλλω ἐμαυτὸν, ἀνακατόνομαι εἰς.
Immiscibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Immiscible, θ. ἐπιθ. ἀνεπίδεκτος μίξεως (ἀναμίξεως).
Immixtion, θ. ἀνάμιξις.
Immobile, ἐπίθ. ἀκίνητος.
Immobilier, ère, ὁ τῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων (κτημάτων).
Immobilisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Immobiliser, ῥ. μεταβάλλω τι εἰς ἀκίνητον.
Immobilité, θ. ἀκινησία.
Immodéré, ée, (ℨ ἐπίρ.) -**ement**, ὑπέρμετρος, ἄμετρος.
Immodeste (καὶ ἐπίρ. -**ément**), ἐπίθ. ἄσεμνος, ἄκοσμος.
Immodestie, θ. τὸ ἄσεμνον, ἀκοσμία.
Immodifiable, ἐπίθ. ἀτροποποίητος.
Immolation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Immoler, ῥ. θυσιάζω.
Immonde, ἐπιθ. ἀκάθαρτος.
Immondice, θ. ἀκαθαρσία.
Immoral, e, κακοήθης, ἀνάγωγος.
Immoralité, θ. κακοήθεια.
Immortaliser, ῥ. ἀπαθανατίζω.
Immortalité, θ. ἀθανασία.
Immortel, elle, ἀθάνατος. §. (οὐσ. θ.) εἶδος ἄνθους, ἀείζωον, ἀμάραντον.
Immuabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Immuable (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀμετακίνητος, ἀναλλοίωτος.
Immunité, θ. ἀτέλεια (φόρων), ἀσυδοσία.
Immutabilité, θ. τὸ ἀναλλοίωτον, τὸ ἀμετάβλητον.
Impair, e, ὁ μὴ ἄρτιος, περιττὸς, μονός.
Impalpable, ἐπίθ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἀφὴν, τρίψιλος.
Impardonnable, ἐπιθ. ἀσυγχώρητος.
Imparfait, e, (ℨ ἐπίρ.) -**ement**, ἀτελής.
Imparisyllabe καὶ **Imparisyllabique**, ἐπιθ. (γρμτ.), περιττοσύλλαβος.
Impartable, ἐπίθ. (Νμ.), ἀδιαίρετος.
Impartial, e, (καὶ ἐπίρ.)-**ement**, ἀπροσωπόληπτος.
Impartialité, θ. τὸ ἀπροσωπόληπτον (δικαστοῦ κτλ.).
Impasse, θ. δρόμος ἀδιέξοδος, (Τ.) τσικμὰζ-σωκάκι.
Impassibilite, θ. ἀπάθεια.
Impassible, ἐπιθ. ἀπαθής.
Impatiemment, ἐπίρ. ἀνυπομόνως.
Impatience, θ. ἀνυπομονησία. ἀδημονία. στενοχωρία.
Impatient, e, ἀνυπόμονος.
Impatientant, e, ὁ φέρων στενοχωρίαν (ἀδημονίαν).
Impatienter, ῥ. φέρω ἀνυπομονησίαν. ||. (μσ.) ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι.
Impatroniser (s'—), ῥ. γίνομαι οἰκοκύρης πουθενά.
Impayable, ἐπίθ. ἀτίμητος.
Impeccabilité, θ. τὸ ἀναμάρτητον.
Impeccable, ἐπίθ. ἀναμάρτητος.
Impénétrabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Impénétrable (ℨ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀδιαπέρασος. §. (μτφορ.) ἀκατανόητος, ἀνεξιχνίασος. κρυψίνους.
Impénitence, θ. ἀμετανοησία.
Impénitent, e, ἀμετανόητος, ἀνεξομολόγητος κτλ.
Impenné, ée, ἄπτερος.
Impenses, θ. πλθ. (Νμ.), δαπάναι ἐπὶ ξένου κτήματος.
Impératif, ive, (ℨ ἐπίρ.)-**ement**, προστακτικός. ||. (οὐσ.) ἡ προστακτικὴ (ἔγκλισις).
Impératrice, θ. αὐτοκρατόρισσα.
Imperceptibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Imperceptible (ℨ ἐπίρ.)-**ement**, ἐπιθ. ἀπαρατήρητος, ἀνεπαίσθητος.
Imperfectibilité, θ. ὁ χαρακτὴρ τοῦ-
Imperfectible (ℨ ἐπίρ.-**ement**), ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος τελειότητος.
Imperfection, θ. ἀτέλεια, ἔλλειψις.
Imperforation, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Imperforé, ee, (ἀνατομ.), ἄτρητος.
Impérial, ale, αὐτοκρατορικός. §. (οὐσ. θ.) ἡ ὑπερτερία τῆς ἁμάξης. §. εἶδος χαρτοπαιγνίου.

Impérieux, euse (ꝁ ἐπίρ.)-**ement**, ἀγέρωχος. §. (μτνμ.) κατεπείγων.
Impérissable (καὶ ἐπίρ.-**ement**), ἐπιθ. ἄφθαρτος.
Impéritie, θ. ἀπειρία, ἀνικανότης.
Imperméabilité, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Imperméable, ἐπιθ. ἀδιάβροχος.
Impersonnel, elle, (καὶ ἐπίρ.) **ement**, (ῥῆμα) ἀπρόσωπον.
Impertinemment, ἐπίρ. αὐθαδῶς, ἀσυστόλως.
Impertinence, θ. αὐθάδεια, προπέτεια.
Impertinent, e, αὐθάδης, προπετής.
Imperturbabilité, θ. ἀταραξία.
Imperturbable (ꝁ ἐπίρ.-**ement**), ἐπίθ. ἀτάραχος, ἀθορύβητος.
Impétrer, ῥ. ἐπιτυγχάνω (τὴν ζητουμένην χάριν).
Impétueux, euse, (ꝁ ἐπίρ.)-**ement** σφοδρὸς, ὁρμητικός.
Impétuosité, θ. τὸ ῥαγδαῖον (ὁρμητικὸν), σφοδρότης.
Impie, ἐπίθ. ἀσεβής.
Impiété, θ. ἀσέβεια.
Impitoyable (ꝁ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀνηλεὴς, ἀδυσώπητος.
Inplacable, ἐπίθ. ἀδιάλλακτος, ἄσπονδος.
Implantation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Implanter, ῥ. ἐμφυτεύω (ꝁ μσ.) -ομαι, ῥιζόνω.
Impleuré, ée, ἄκλαυστος.
Implexe, ἐπιθ. ἐμπερίβολος (λόγος).
Implication, θ. ἐμπεριπλοκὴ (εἰς ἔγκλημα κτλ.). §. ἀντίφασις.
Implicite (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ὁ κατὰ τὸ ὑπονοούμενον (ἐμπεριεχόμενος).
Impliquer, ῥ. ἐμπλέκω (εἰς ἐγκληματικὴν ἢ δύσκολον ὑπόθεσιν). §. συνεμφαίνω (κατὰ τὸ ὑπονοούμενον).
Implorer, ῥ. ἐξαιτοῦμαι, ἐπικαλοῦμαι, ἐξικετεύω.
Implumé, ée, ἄπτερος.
Impoli (καὶ ἐπίρ. -**ment**), ἐπιθ. ἀπολίτευτος, ἄπρακτος.
Inpolitesse, θ. σκαιότης, βαρβαρότης, χωριατιά.
Impolitique (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀντιπολιτικός.

Impondérabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Impondérable, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος ζυγίσματος.
Impopulaire, ἐπίθ. ἀντιδημοτικός.
Impopularité, θ. ἔλλειψις δημοτικότητος.
Importance, θ. τὸ οὐσιῶδες (ὑποθέσεως κτλ.), σπουδαιότης, ἐπισημότης. ‖. d'—, σημαντικὰ, καθὼς πρέπει.
Important, e, σπουδαῖος, ῥυσιώδης, σημαντικὸς, λόγου ἄξιος.
Importation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Importer, ῥ. εἰσάγω (ξένα προϊόντα). 2) (τρπρσ.) μοὶ μέλει (μοὶ διαφέρει) τι.
Importun, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ément**, ὀχληρός.
Importuner, ῥ. ἐνοχλῶ.
Importunité, θ. ἐνόχλησις.
Imposable, ἐπιθ. φορολογήσιμος.
Imposant, e, ἐμπνέων σέβας ἢ φόβον, σεμνοπρεπὴς ἢ καταπληκτικός.
Imposer, ῥ. ἐπιθέτω τὰς χεῖρας, χειροθετῶ. §. ἐπιβάλλω (φόρον, σιωπὴν κτλ.). ἐμπνέω σέβας (φόβον). §. (τυπγρφ.) διευθετῶ τὰς σελίδας. §. (μετὰ τοῦ en) ἀπατῶ.
Imposition, θ. ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, χειροθεσία. §. ἐπιβολὴ (προστίμου, φόρȣ κτλ.). §. (τυπγρφ.) ἡ διευθέτησις τῶν σελίδων.
Impossibilité, θ. τὸ ἀδύνατον (τοῦ πράγματος).
Impossible, ἐπίθ. ἀδύνατον.
Imposteur, ἀπατεών.
Imposture, θ. ἀπάτη. §. συκοφαντία.
Impôt, φόρος.
Impotable, ἐπίθ. ὁ μὴ πόσιμος, ἄποτος.
Impotation, θ. κατάποσις.
Impotent, e, μισερὸς, ἀνίκανος.
Impraticable, ἐπίθ. ἀκατόρθωτος. (ὁδὸς) ἀδιάβατος. (τόπος) ἀκατοίκητος. (ἄνθρ.) ἀνοικονόμητος.
Imprécation, θ. ἀρὰ, κατάρα.
Imprécatoire, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει ἀρᾶς ἢ συνωδευμένος μὲ ἀράς.
Impregner, ῥ. διαπερνῶ, ποτίζω.

Imprénable, ἐπίθ. ἀνάλωτος, ἀπόρθητος.
Imprescriptibilité, θ. τὸ ἀπαράγραπτον.
Imprescriptible, ἐπίθ. ἀπαράγραπτος.
Impression, θ. τύπωσις. §. ἐντύπωσις.
Impressionabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Impressionnable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς (ζωηρῶν) ἐντυπώσεων.
Impressionner, ῥ. προξενῶ (ζωηρὰν) ἐντύπωσιν.
Imprévoyance, θ. τὸ ἀπρονόητον, ἀπροβλεψία.
Imprévoyant, e, ἀπρόβλεπτος, ἀπρονόητος.
Imprévu, e, ἀπρόοπτος, αἰφνίδιος.
Imprimer, ῥ. τυπόνω.. §. ἐντυπόνω. §. περιάπτω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ἔντυπον.
Imprimerie, θ. τυπογραφία, -φεῖον.
Imprimeur, τυπογράφος.
Improbable (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀπίθανος.
Improbateur, trice, ἀποδοκιμαστὴς, ἀποδοκιμαστικός.
Improbation, θ. ἀποδοκιμασία.
Improbité, θ. ἔλλειψις εὐθύτητος (τιμιότητος), δολιότης.
Improductibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Improductible, ἐπίθ. ὁ μὴ δυνάμενος παραχθῆναι.
Improductif, ive, ὁ μὴ παράγων, μὴ παραγωγός.
Impromptu, ὁ ἐξ ἀπροόπτȣ, αὐτοσχέδιος.
Impropre (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀκατάλληλος, μὴ κυριολεκτούμενος.
Impropriété, θ. ἀκυρολεξία.
Improuver, ῥ. ἀποδοκιμάζω.
Improvisateur, trice, αὐτοσχεδιαστής.
Improvisation, θ. αὐτοσχεδιασμός. αὐτοσχεδίασμα.
Improviser, ῥ. αὐτοσχεδιάζω.
Improviste (**à l'**—), ἐπίρ. ἐξ ἀπροόπτου.
Imprudemment, ἐπίρ. ἀφρόνως, ἀνοήτως.
Imprudence, θ. ἀνοησία, ἀφροσύνη.
Imprudent, e, ἄφρων, ἀνόητος.

Impudemment, ἐπίῤ. ἀναιδῶς.
Impudence, θ. ἀναίδεια.
Impudent, e, ἀναιδής.
Impudeur, θ. ἀναίδεια.
Impudicité, θ. ἀσέλγεια.
Impudique (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπίθ. ἀσελγής.
Impuissance, θ. ἀδυναμία (περὶ τὸ πράττειν). ἀνικανότης (κυρ. πρὸς τεκνοποιίαν).
Impuissant, e, ἀνίσχυρος. §. ἀνίκανος πρὸς τεκνοποιίαν, νώθυρος.
Impulsif, ive, ὁ ἐνεργῶν δι'-
Impulsion, θ. ὤθησις. §. (μτφορ.) παρόρμησις.
Impunément, ἐπίῤ. ἀτιμωρητί.
Impuni, e, ἀτιμώρητος.
Impunité, θ. ἀτιμωρησία.
Impur, e, ἀκάθαρτος. §. αἰσχρὸς, ἀκόλαστος.
Impureté, θ. ἀκαθαρσία. §. ἀκολασία. αἰσχρολογία.
Imputable, ἐπιθ. ἀποδοτέος. §. καταλογιστέος.
Imputation, θ. καταλογισμὸς (πράξεως). §. συμψηφισμὸς (ποσότητος).
Imputer, ῥ. προσάπτω (ἀποδίδω) τι εἴς τινα, καταλογίζομαι.
In, (μόριον ἀδιαίρετον), ἐν ἢ ἀ (στερητ.).
Inabordable, ἀπρόσβατος, ἀπροσπέλαστος. §. (μτφορ.) ἀπρόσιτος.
Inacceptable, ἐπίθ. ἀπαράδεκτος.
Inaccesible, ἐπίθ. ἀπρόσιτος.
Inacclimater, ῥ. συνειθίζω εἰς τὸ κλίμα.
Inaccommodable, ἐπίθ. ἀσυμβίβαστος.
Inaccordable, ἐπιθ. ἀσυμβίβαστος. §. ἀπαραχώρητος.
Inaccoutumé, ée, ἀσυνήθης.
Inachevé, ée, ἡμιτελὴς, ἀτελείωτος.
Inactif, ive, ἀδρανής.
Inaction, θ. ἀπραξία.
Inactivité, θ. ἔλλειψις ἐνεργητικότητος, ἀδράνεια.
Inadmissibilité, θ. τὸ ἀπαράδεκτον.
Inadmissible, ἐπίθ. ἀπαράδεκτος.
Inadvertance, θ. ἀπροσεξία.

Inaliénabilité, θ. τὸ ἀναπαλλοτρίωτον.
Inaliénable, ἐπίθ. ἀναπαλλοτρίωτος.
Inalliable, ἐπιθ. ἀσυγχώνευτος. §. ἀσυμβίβαστος.
Inaltérabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Inaltérable, ἐπιθ. ἀνόθευτος. §. ἀναλλοίωτος.
Inamovibilité, θ. τὸ ἀμετακίνητον.
Inamovible, ἐπίθ. ἀμετακίνητος.
Inamusable, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος διασκεδάσεως.
Inanimé, ée, ἄψυχος.
Inanité, θ. τὸ κενὸν, ἡ ματαιότης.
Inanition, θ. ἀτονία δι' ἀσιτίαν.
Inaperçu, e, ἀπαρατήρητος.
Inappétance, θ. (ἰατρ.), ἀνορεξία.
Inapplicabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Inapplicable, ἐπιθ. ἀνεφάρμοστος.
Inapplication, θ. ἀμέλεια.
Inappliqué, ée, ἀμελὴς, ἀπρόσεκτος.
Inappréciable, ἐπίθ. ἀνεκτίμητος.
Inapte, ἐπίθ. ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος πρός.
Inaptitude, θ. ἀνεπιτηδειότης.
Inarticulé, ée, ἄναρθρος.
Inattaquable, ἐπίθ. ἀπρόσβλητος.
Inattendu, e, ἀπροσδόκητος.
Inattentif, ive, ἀπρόσεκτος.
Inattention, θ. ἀπροσεξία.
Inaugural, e, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν-
Inauguration, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Inaugurer, ῥ. ἐγκαινιάζω. καθιδρύω.
Incalculable, ἐπιθ. ἀλογάριαςος, ἀναρίθμητος.
Incandescence, θ. ἐκπύρωσις.
Incandescent, e, ἐκπεπυρωμένος.
Incantation, θ. γοητεία, ἐπῳδή.
Incapable, ἐπίθ. ἀνίκανος.
Incapacité, θ. ἀνικανότης.
Incarcération, θ. κάθειρξις.
Incarcérer, ῥ. (Νμ.), φυλακόνω.
Incarnat, e, σαρκόχρους.
Incarnation, θ. (ἐν)σάρκωσις.
Incarner (s'—), ῥ. σαρκοῦμαι.
Incartade, θ. ὕβρις. παροινία.
Incendiaire, ἐπιθ. ἐμπρηστής. §. (μτφορ.) δημεγέρτης, -εγερτικός.

Incendie, πυρκαϊά. §. (μτφορ.) στάσις ὁ ιμε εσσία.
Incendier, ῥ πυρπολῶ.
Incertain, e ἀβέβαιος.
Incertitude, θ ἀβεβαιότης.
Incessamment, ἐπίῤ. ἀμέσως. §. ἀ(κατα)παύστως.
Incessant, ante, ἄπαυστος, ἀκατάπαυστος.
Incessibilité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ -
Incessible, ἐπίθ. (Νμ.) ὁ μὴ δυνάμενος παραχωρηθῆναι.
Inceste, αἱμομιξία.
Incestueux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, αἱμομίκτης. §. πρὸς αἱμομιξίαν τείνων.
Incidence, θ. (γεωμετρ.), παρέμπτωσις.
Incidemment, ἐπίῤ. κατὰ παρέμπτωσιν.
Incident, e, παρεμπίπτων. §. (οὐσ.) παρεμπίπτον ζήτημα. ἐπεισόδιον.
Incidenter, ῥ. παρεμβάλλω παρεμπίπτοντα ζητήματα.
Incinération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Incinérer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. (χημ.), ἀποτεφρόω.
Incirconcis, e, ἀπερίτμητος.
Inciser, ῥ. χαράζω.
Incisif, ive, διχαστὴρ (ὀδούς).
Incision, θ. χάραγμα(-τιά).
Incitation, θ. παρακίνησις.
Inciter, ῥ. παρορμῶ, παρακινῶ.
Incivil, e, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, ἀπολίτευτος, ἄπρακτος.
Incivilité, θ. σκαιότης, χωριατιά.
Incivique, ἐπιθ. ἀντιπατριωτικός.
Incivisme, τὸ ἀντιπατριωτικὸν (πράξεως).
Inclémence, θ. αὐστηρότης.
Inclément, e, αὐστηρός.
Inclinaison, θ. κλίσις (γραμμῆς).
Inclination, θ. κλίσις (πρός τι), ῥοπή. σκύψιμον (τῆς κεφαλῆς).
Incliner, ῥ. κλίνω, γέρνω, ῥέπω. §. (μτφορ.) ἔχω κλίσιν πρός.
Inclus, e, ἔγκλειστος.
Inclusivement, ἐπίῤ. συμπεριλαμβανομένου καὶ (τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος).
Incoction, θ. τὸ ἄπεπτον (τῶν χυμῶν κλπ.).

Incognito ('Ιταλ.), ἐπίῤ. ἀγνώριστος.

Incohérence, θ. τὸ μὴ συναφὲς, τὸ ἀσυνάρτητον.

Incohérent, e, μὴ συναφής. ἀσυνάρτητος.

Incolore, ἐπίθ. ἄχρους.

Incombustibilité, θ. τὸ ἄφλεκτον.

Incombustible, ἐπίθ. ὁ μὴ κατακαιόμενος, ἄφλεκτος.

Incommensurabilité, θ. τὸ ἀσύμμετρον.

Incommensurable, ἐπιθ. (γεωμετρ.) ἀσύμμετρος.

Incommode (καὶ ἐπίῤ. -ément), ἐπίθ. δύσχρηστος. στενόχωρος. ὀχληρός.

Incommoder, ῥ. ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀνήμπορος, δυσδιάθετος.

Incommodité θ. ἐνόχλησις, ὀχληρία. §. νοσηματικὴ κατάστασις.

Incommunicable, ἐπίθ. ἀδιακοίνωτος.

Incomparable (ξ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἀσύγκριτος.

Incompatibilité, θ. τὸ ἀσυμβίβαστον.

Incompatible, ἐπίθ. ἀσυμβίβαστος.

Incompétence, θ. ἀναρμοδιότης.

Incompétent, e, ἀναρμόδιος.

Incomplaisance, θ. ἔλλειψις συγκαταβάσεως (φιλοφροσύνης), σκαιότης, δυστροπία.

Incomplaisant, ante, σκαιὸς, δύστροπος.

Incomplet, ète, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, μὴ πλήρης, ἀτελής.

Incomplexe, ἐπίθ. ἀμιγής.

Incompréhensibilité, θ. τὸ ἀκατάληπτον.

Incompréhensible, ἐπίθ. ἀκατάληπτος.

Incompressibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

Incompressible, ἐπίθ. ἀσυμπίεστος.

Incompris, ise, ἀκατάληπτος.

~concevable, ἐπίθ. ἀκατανόητος.

Inconciliable, ἐπίθ. ἀσυμβίβαστος.

Inconduite, θ. κακὴ (ἀνεπιτήδειος) διαγωγή.

Inconfessé, ée, ἀνεξομολόγητος.

Incongru, e, ἀσυνάρτητος. ἄτοπος.

Incongruité, θ. σολοικισμός. ἀτοπία. κακοήθεια.

Incongrûment, ἐπίῤ. ἀτόπως.

Inconnu, e, ἄγνωστος.

Inconscience, θ. ἀσυνειδησία.

Inconsciencieusement, ἐπίῤ. ἀσυνειδήτως.

Inconsciencieux, euse, ἀσυνείδητος.

Inconséquemment, ἐπίῤ. χωρὶς συνεπείας, ἀπροβούλευτος.

Inconséquence, θ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ-

Inconséquent, e, ὁ χωρὶς συνεπείας, ἀκατάστατος.

Inconsidération, θ. ἀπερισκεψία.

Inconsidéré, ée, ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος.

Inconsidérément, ἐπίῤ. ἀπερισκέπτως.

Inconsistance, θ. τὸ ἀσύστατον (προτάσεως, ἰδέας).

Inconsistant, ante, ἀσύςατος, ἀνυπόστατος.

Inconsolable (ξ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἀπαρηγόρητος.

Inconstamment, ἐπίῤ. ἀστάτως.

Inconstance, θ. ἀστασία.

Inconstant, e, ἄστατος.

Inconstitutionalité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-

Inconstitutionnel, elle, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, ὁ μὴ κατὰ τοὺς συνταγματικοὺς τύπους, ἀντισυνταγματικός.

Incontestable (ξ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἀναμφισβήτητος.

Incontesté, ée, ἀδιαφιλονείκητος.

Incontinence, θ. ἀκρασία.

Incontinent, e, μὴ ἐγκρατὴς, ἀκρατής.

Incontinent, ἐπίῤ. ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα.

Inconvenance, θ. τὸ ἀπρεπὲς (ἀνοίκειον) πράξεως ἢ λόγου.

Inconvenant, e, ἀπρεπὴς, ἀνοίκειος.

Imconvénient, τὸ κακὸν (ἡ ἐναντιότης) τοῦ πράγματος.

Incorpotation, θ. συσσωμάτωσις.

Incorporel, elle, ἀσώματος.

Incorporer, ῥ. συσσωματόω.

Incorrect, e, (ξ ἐπίῤ.)-ement ἐσφαλμένος.

Incorrection, θ. τὸ ἐσφαλμένον. σφάλμα.

Incorrigibilité, θ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ-

Incorrigible, ἐπίθ. ἀδιόρθωτος (τὸ ἦθος).

Incorruptibilité, θ. τὸ ἀδιάφθορον, ἀφθαρσία.

Incorruptible, ἐπίθ. ἀδιάφθορος, ἄφθαρτος.

Incorruption, θ. ἀφθαρσία.

Incrédule, ἐπίθ. ἄπιστος.

Incrédulité, θ. ἀπιστία.

Incréé, ée, ἄκτιστος.

Incriminer, ῥ. ἐνοχοποιῶ.

Incroyable (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἀπίστευτος.

Incrustation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Incruster, ῥ. ἐμπάσσω (ἐγκολλῶ) τι εἰς σῶμα στερεὸν (πρὸς καλλωπισμόν).

Incubation, θ. ἐπωασμὸς, κλώσσημα.

Incubitation, θ. ἡ ἐπὶ τοῦ πλευροῦ ἀνάκλισις.

Incuit, ite, ἄψητος.

Inculpation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Inculper, ῥ. προσάπτω ἔγκλημα.

Inculquer, ῥ. ἐγχαράττω (μτφορ.).

Inculte, ἐπίθ. ἀκαλλιέργητος.

Incultivable, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος καλλιεργείας.

Incurabilité, θ. τὸ ἀνίατον.

Incurable, ἐπίθ. ἀνίατος.

Incurie, θ. ἀκηδία, ἀφροντισία.

Incuriosité, θ. τὸ ἀπερίεργον.

Incursion, θ. ἐπιδρομὴ, εἰσβολή.

Inde, θ. τὸ 'Ινδικὸν (κυανοῦν) χρῶμα.

Indébrouillable, ἐπίθ. ἀνεξερεύνητος, ἀξεμπέρδευτος.

Indécachetable, ἀνεπίδεκτος ἀποσφραγίσεως.

Indécemment, ἐπίῤ. ἀσέμνως, ἀπρεπῶς.

Indécenge, θ. τὸ ἄσεμνον, ἀκοσμία.

Indécent, e, ἄσεμνος, ἀπρεπής.

Indéchiffrable, ἐπίθ. ἀνεξήγητος.

Indéchirable, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος σχισίματος.

Imdécis, e, ἀναποφάσιστος, ἀμφίβολος.

Indécision, θ. δισταγμὸς, τὸ ἀναποφάσιστον.
Indéclinable, ἐπίθ. ἄκλιτος.
Indécomposable, ἐπίθ. ὁ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη ἀδιάλυτος.
Indéfini, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**iment**, ἀόριστος.
Indéfinissable, ἐπίθ. ὁρισμοῦ ἀνεπίδεκτος. §. ἀνεξήγητος.
Indélébile, ἐπίθ. ἀνεξάλειπτος, ἀνεξίτηλος.
Indélébilité, θ. τὸ ἀνεξίτηλον.
Indélibéré, ée, ἀπερίσκεπτος.
Indélicat, e, ἐστερημένος λεπτότητος (αἰσθημάτων), βάναυσος.
Indélicatesse, θ. ἔλλειψις εὐγενείας (τρόπων), σκαιότης.
Indemniser, ῥ. ἀποζημιῶ.
Indemnité, θ. ἀποζημίωσις.
Indépendamment, ἐπίῤ. ἀνεξαρτήτως. ἐκτός.
Indépendance, θ. ἀνεξαρτησία.
Indépendant, e, ἀνεξάρτητος.
Indescriptible, ἐπίθ. ἀπερίγραπτος.
Indestructibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Indestructible, ἐπίθ. ἀνώλεθρος, ἀκατάστρεπτος.
Indétermination, θ. τὸ ἀναποφάσιστον.
Indéterminé, ée, (καὶ ἐπίῤ.) **ment**, ἀ(προσδι)όριστος.
Indévinable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ μαντεύσῃ.
Indévot, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀνευλαβής.
Indévotion, θ. ἀνευλάβεια.
Index (Λτν.), ὁ λιχανὸς (δάκτυλος). §. πίναξ (βιβλ.). §. κατάλογος βιβλίων ἀπηγορευμένων.
Indicateur, καταμηνυτής. §. (ἀνατ.) ὁ δείκτης (ὁ λιχανὸς) δάκτ.
Indicatif, ive, ἐνδεικτικός. §. (οὐσ.) ἡ ὁριστικὴ (ἔγκλισις).
Indication, θ. δεῖξις, ἔνδειξις. §. ὁδηγία.
Indice, τεκμήριον, ἔνδειξις.
Indicible, ἐπίθ. ἀνέκφραστος, ἄῤῥητος.
Indiction, θ. ἰνδικτιὼν, πεντεκαιδεκαετηρὶς, ἐπινέμησις.
Indienne, θ. βαμβακερὸν πλουμιστὸν, τσίτι.
Indifféremmment, ἐπίῤ. ἀδιαφόρως.
Indifférence, θ. ἀδιαφορία.
Indifférentisme, τὸ σύστημα τοῦ-
Indifférantiste, ὁ ἐκ συστήματος ἀδιάφορος περὶ τὴν θρησκείαν ἢ τὰ διάφορα δόγματα αὐτῆς.
Indigence, θ. πενία, ἔνδεια.
Indigène, ἐπίθ. αὐτόχθων, ἐντόπιος.
Indigent, e, πένης, ἐνδεής.
Indigéré, ée, ἀχώνευτος, ἄπεπτος.
Indigérer (s—), ῥ. περιπίπτω εἰς ἀχωνευσίαν, κακοστομαχιάζω.
Indigeste, ἐπίθ. ἀχώνευτος ἢ κακοχώνευτος, δύσπεπτος.
Indigestibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Indigestible, ἐπίθ. ἀχώνευτος ἢ δυκολοχώνευτος, δύσπεπτος.
Indigestion, θ. δυσπεψία. ἀχωνευσία. κακοστομαχίασμα.
Indignation, θ. ἀγανάκτησις.
Indigne (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ἀνάξιος.
Indigner, ῥ. κινῶ εἰς ἀγανάκτησιν. ‖. **S'—**, ἀγανακτῶ.
Indignité, θ. ἀναξιότης. §. αἰσχρότης (πράξεως). μοχθηρία.
Indigo, ἰνδικὸν, λουλάκι, (βαφή).
Indigoterie, θ. κατασκευαστήριον ἰνδικοῦ.
Indigotier, ἴσατις, ἰνδικὸν, (φυτ.).
Indiquer, ῥ. δείχνω, (ὑπο)δεικνύω.
Indirect, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ μὴ ἀπ' εὐθείας, πλάγιος, ἔμμεσος.
Indisciplinable, ἐπιθ. ἀνεπίδεκτος πειθαρχίας (παιδαγωγίας), φύσει ἀνάγωγος.
Indiscipline, θ. ἔλλειψις πειθαρχείας, ἀταξία.
Indiscipliné, ée, ἀπαιδαγώγητος, ἄτακτος.
Indiscret, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀδιάκριτος. ἀπερίσκεπτος. §. ἀκριτόμυθος.
Indiscrétion, θ. ἀδιακρισία. ἀπερισκεψία. §. τὸ ἀκριτόμυθον.
Indiscutable, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος συζητήσεως.
Indiscuté, ée, ἀσυζήτητος.
Indispensable (ϗ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ἀπαραίτητος. ἄφευκτος.
Indisponible, ἐπιθ., τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ τις, μὴ διαθέσιμος.
Indisposé, ée, ἀνήμπορος, δυσδιάθετος.
Indisposer, ῥ. προξενῶ ἐλαφράν τινα ἐνόχλησιν εἰς τὴν ὑγείαν. §. δυσμενῶς διατίθημί τινα πρός.
Indisposition, θ. ἐνόχλησις ἐλαφρὰ, ἀνημπορία.
Indissolubilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Indissoluble (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ἀδιάλυτος. §. ἀδιάῤῥηκτος.
Indissous, oute, (χημ.), ἄλυωτος, ἀδιάλυτος.
Indistinct, e, (ϗ ἐπίῤ.) -**ement**, μὴ διακεκριμένος, ἀμυδρός.
Individu, ἄτομον.
Individualisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Individualiser, ῥ. διαιρῶ ἀτομικῶς, μερικεύω.
Individualisme, τὸ σύστημα τοῦ-
Individualiste, ἐπίθ. ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τῆς ἀτομικεύσεως.
Individualité, θ. ἀτομικότης.
Individuel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀτομικός.
Indivis, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ément**, (Νμ.) ἀδιανέμητος, ἀδιαίρετος.
Indivisibilité, θ. τὸ ἀδιαίρετον.
Indivisible (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀδιαίρετος.
Indivision, τὸ ἀδιανέμητον (κτήματος).
In-dix-huit, σχῆμα βιβλίου εἰς ιή.
Indocile, ἐπιθ. ἀπειθής.
Indocilité, ἀπείθεια.
Indolence, θ. ἀκηδία, ἀναλγησία.
Indolent, e, ἀκηδὴς, ἀνάλγητος, ῥάθυμος. §. (ἰατρ.) ἀνώδυνος.
Indolore, ἐπίθ. ἀνώδυνος.
Indomicilié, ée, ὁ μὴ ἔχων διαρκῆ κατοικίαν (διαμονὴν), φερέοικος.
Indomptable, ἐπίθ. ἀδάμαστος. ἀταπείνωτος.
Indompté, ée, ἀδάμαστος (εἰσέτι).
In-douze, σχῆμα βιβλίου εἰς ιβ'.
Indu, e, ἀκατάλληλος.
Indubitable (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀναμφίβολος.
Inductile, ἐπίθ. τὸ ἐναντ. τοῦ **Ductile**.
Induction, θ. προτροπή. §. συμπερασμός.
Induire, ῥ. ἐμβάλλω (εἰς πειρασμὸν κτλ.), παράγω, παρασύρω.

§. ἐξάγω (συμπέρασμα), συμπεραίνω.
Indulgence, θ. ἀνεξικακία, ἐπιείκεια. §. (πλθ.) συγχωροχάρτιον.
Indulgent, e, ἐπιεικής, ἀνεξίκακος.
Indult, προνόμιον διορισμοῦ διδόμενον ὑπὸ τοῦ Πάππα.
Indûment, ἐπίῤ. ἀκαταλλήλως.
Industrie, θ. βιομηχανία, φιλοτεχνία.
Industriel, elle, βιομηχανικός. §. (οὐσ.) βιομήχανος.
Industrieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, φιλεργός, ἐπιτήδειος.
Inébranlable (ϗ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπίθ. ἀκλόνητος.
Inédit, e, ἀνέκδοτος.
Ineffabilité, θ. τὸ ἄῤῥητον, τὸ ἀνέκφραστον.
Ineffable, ἐπιθ. ἀνέκφραστος, ἄῤῥητος.
Ineffaçable, ἐπίθ. ἀνεξάλειπτος.
Ineffectif, ive, ὁ χωρὶς ἀποτελέσματος, ἀτελεσφόρητος.
Ineffectué, ée, ἀπραγματοποίητος.
Inefficace, ἐπίθ. ἀτελεσφόρητος.
Inefficacité, θ. τὸ ἀτελεσφόρητον.
Inégal, e, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, ἄνισος. §. ἀνώμαλος.
Inégalité, θ. ἀνισότης. §. ἀνωμαλία.
Inélégance, θ. τὸ ἄκομψον.
Inélégant, e, ἄκομψος.
Inéligible, ἐπίθ. μὴ ἐκλέξιμος.
Inénarrable, ἐπίθ. ἀνεκδιήγητος.
Inepte, ἐπιθ. ἀφυὴς (ἀνεπιτήδειος) πρός τι. §. εὐήθης, ἀνόητος.
Ineptie, θ. ἀφυΐα. ἀτοπία, ἀνοησία.
Inépuisable, ἐπίθ. ἀνεξάντλητος.
Inerte, ἐπιθ. ἀδρανής.
Inertie, θ. ἀδράνεια.
Inespéré, ée, (ϗ ἐπίῤ.) **-ément**, ἀνέλπιστος.
Inestimable, ἐπίθ. ἀνεκτίμητος.
Inévitable (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπίθ. ἀναπόδραστος, ἄφευκτος.
Inexact, e, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, ὁ μὴ ἀκριβής.

Inexactitude, θ. ἔλλειψις ἀκριβείας.
Inexcusable, ἐπίθ. ἀσυγχώρητος.
Inexécutable καὶ
Inexécuté, ée, ἐπίθ. ἀνεκτέλεστος.
Inexécution, θ. τὸ ἀνεκτέλεστον.
Inexercé, ée, ἀγύμναστος.
Inexigible, ἐπίθ. ὁ μὴ ἀπαιτήσιμος.
Inexistence, θ. τὸ μὴ ὑπάρχειν, ἀνυπαρξία.
Inexorable (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπίθ. ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος.
Inexpérience, θ. ἔλλειψις ἐμπειρίας, ἀπειρία.
Inexpérienté, ée, χωρὶς πεῖραν, ἄπειρος.
Inexpiable, ἐπίθ. ὁ μὴ συγχωρούμενος δι' ἐξιλασμοῦ, *ἀνεξίλαστος.
Inexplicable καὶ
Inexpliqué, ée, ἐπίθ. ἀνεξήγητος.
Inexploré, ée, ἀνεξερεύνητος.
Inexplosible, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος ἐκρήξεως.
Inexprimable, ἐπίθ. ἀνέκφρασος.
Inexpugnable, ἐπιθ. ἀνάλωτος.
Inextinguible, ἐπιθ. ἄσβεστος.
Inextricable, ἐπιθ. ἀδιεξίτητος.
Infaillibilité, θ. τὸ ἀναμάρτητον, τὸ ἀλάνθαστον.
Infaillible, ἐπίθ. ἀναμάρτητος, ἀλάνθαστος.
Infailliblement, ἐπίῤ. ἀφεύκτως, ἀλανθάστως.
Infaisable, ἐπίθ. ἀκατόρθωτος.
Infamant, e, ἀτιμωτικός.
Infâme, ἐπίθ. αἰσχρός. ἄτιμος.
Infamie, θ. αἰχρότης. ἀτιμία.
Infant, e, τίτλος τῶν δευτεροτόκων βασιλοπαίδων τῆς Ἰσπαν. καὶ Πορτογαλλ.
Infanterie, θ. τὸ πεζικὸν (σρατ.).
Infanticide, ἐπίθ. παιδοκτόνος. §. (οὐσ.) παιδοκτονία.
Infatigable (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπίθ. ἀκάματος, ἀκούραστος
Infatuation, θ. ἡ ὑπέρ τινος πρόληψις.
Infatuer, ῥ. προκαταλαμβάνω (καὶ μσ.)-ομαι ὑπέρ τινος.
Infécond, ῥ. ἄφορος, ἄγονος.
Infécondité, θ. τὸ ἄγονον, ἡ ἀφορία.

Infect, e, δυσώδης, μολυσμένος.
Infecter, ῥ. μολύνω, βρωμίζω.
Infection, θ. μολυσμός, δυσωδία.
Inféodation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Inféoder, ῥ. προσαρτῶ γῆν ὡς φέουδον.
Infère, ἐπίθ. (βτν.), ὁ ὑποκάτωθεν (ἄλλου) κείμενος.
Inférer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἐξάγω (συμπέρασμα), συμπεραίνω.
Inférieur, e, (καὶ ἐπίῤ.)**-ement**, κατώτερος. ὑποδεέστερος.
Infériorité, θ. τὸ νὰ ἦνέ τις κατώτερος (ὑποδεέστερος).
Infernal, e, ὁ τοῦ ᾅδου, καταχθόνιος.
Infertile, ἐπίθ. ἄφορος.
Infertilité, θ. ἀφορία.
Infester, ῥ. λυμαίνομαι, ἀφανίζω, ἐνοχλῶ.
Infeutrable, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος πιλήσεως, ἀσυμπίλητος
Infibulation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Infibuler, ῥ. κλειδόνω τὰ γεννητ. μόρια, ἐγκρικόω.
Infidèle (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπίθ. ἄπιστος. §. σφαλερὸς, μὴ ἀκριβής. §. (οὐσ.) ἀσεβής.
Infidélité, θ. ἀπιστία. §. ἔλλειψις ἀκριβείας. §. ἀσέβεια.
Infiltration, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Infiltrer (s'—), ῥ. εἰσδύω (περνῶ εἰσρέων) διὰ τῶν πόρων.
Infime, ἐπίθ. ὁ κατώτατος, ἔσχατος.
Infini, e, (καὶ ἐπίῤ.) **-iment**, ἀπέραντος, ἄπειρος.
Infinité, θ. τὸ ἄπειρον, ἡ ἀπειρία.
Infinitésimal, e, (μθμτ.), ὁ τῶν ἀπειροστῶν (ὑπολογισμός).
Infinitésime, ἐπίθ. (μθμτ.), ἀπειροστόν.
Infinitif, ἡ ἀπαρέμφατος (ἔγκλισις).
Infirme, ἐπίθ. ἀσθενής. φιλάσθενος.
Infirmer, ῥ. ἐξασθενῶ, μηδενίζω. §. (δικνμ.) ἀκυρόνω.
Infirmerie, θ. νοσοκομεῖον.
Infirmier, ère, νοσοκόμος.
Infirmité, θ. ἀσθένεια.
Infixer, ῥ. ἐμπήγω.
Inflammabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

Inflammable, ἐπίθ. εὐφλόγιςος. εὐέξαπτος.
Inflammation, θ. ἀνάφλεξις. §. (ἰατρ.) φλόγωσις.
Inflammatoire, ἐπίθ. φλογιστικός.
Inflexibilité, θ. τὸ ἄκαμπτον.
Inflexible (καὶ ἐπίῤ. ement), ἐπίθ. ἄκαμπτος (κυρ. ϗ μτφορ.).
Inflexion, θ. κάμψις, λύγισμα. §. στροφὴ τῆς φωνῆς. §. κλίσις (ὀνόματος ἢ ῥήματος).
Infliger, ῥ. ἐπιβάλλω (ποινήν),
Inflorescence, θ. ὁ τρόπος τῆς ἀνθήσεως.
Influence, θ. ἐπιῤῥοή.
Influencer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. ἐπενεργῶ διὰ τῆς ἐπιῤῥοῆς μου.
Influent, ente, ὁ ἔχων ἐπιῤῥοὴν (ἐπί τινος).
Influer, ῥ. ἔχω ἐπιῤῥοὴν ἐπί τινος, ἐπενεργῶ διὰ τῆς ἐπιῤῥοῆς μου.
In-folio (Λτν.), σχῆμα βιβλίου εἰς φύλλον (διπλοῦν).
Information, θ. ἐξέτασις, ἔρευνα. (δικνμ.) προανάκρισις.
Informe, ἐπιθ. ἄμορφος.
Informé, (δικνμ.), =Information.
Informer, ῥ. πληροφορῶ. §. (οὐδ. ἢ μσ.) ἐρευνῶ, (δικνμ.) προανακρίνω.
Infortune, θ. δυστύχημα, δυσυχία.
Infortuné, ée, δυστυχής.
Infracteur, παραβάτης (νόμου κτλ.).
Infraction, θ. παράβασις (νόμου κτλ.).
Infragile, ἐπίθ. ἄθραυστος.
Infranchissable, ἐπίθ. ἀνυπέρβατος, ἀνυπέρβλητος.
Infructueux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἄκαρπος. §. (μτφορ.) ἀνωφελής, ἀλυσιτελής. ἀτελεσφόρητος.
Infus, e, ἔμφυτος.
Infuser, ῥ. μουσχεύω (ἰατρικὸν), ἐγχυματίζω.
Infusibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Infusible, ἐπίθ. ἄλυωτος εἰς τὸ πῦρ.
Infusion, θ. μούσχευμα (ἰατρικοῦ). ἀπόβρεγμα.
Infusoires, πλθ. ζωΰφια ἐγχυματικὰ, ὑγρόβια.

Ingambe, ἐπιθ. ἐλαφρὸς, εὐκίνητος.
Ingaranti, ie, ὁ χωρὶς ἐγγυήσεως, ἀνεγγύητος.
Ingarantie, θ. ἔλλειψις ἐγγυήσεως.
Ingénier (s'—), ῥ. σκέπτομαι 'νὰ εὕρω τρόπον.
Ingénieur, μηχανικὸς (τοῦ πυροβολικοῦ κτλ.).
Ingénieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, εὐφυής.
Ingénu, e, ἀφελὴς, ἀνεπιτήδευτος, ἄδολος, ἄκακος.
Ingénuité, θ. ἀφέλεια, ἁπλότης.
Ingénument, ἐπίῤ. ἀφελῶς, ἁπλοϊκῶς.
Ingérer (s'—), ῥ. παρεμβάλλω ἐμαυτὸν, ἀνακατόνομαι εἰς.
Ingouvernable καὶ
Ingouverné, ée, ἀδιοίκητος, ἀκυβέρνητος.
Ingrat, e, ἀχάριστος.
Ingratitude, θ. ἀχαριστία.
Ingrédient, τὰ εἴδη ἐξ ὧν σκευάζεταί τι (μίγμα, ἰατρικὸν κτλ.).
Inguérissable, ἐπίθ. ἀνίατος.
Inguinal, e, καὶ
Inguinaire, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ τῶν βυβώνων ἢ τῆς μασχάλης.
Inhabile, ἐπίθ. ἀνίκανος (ἀνεπιτήδειος) πρός.
Inhabileté, θ. ἀνικανότης, ἀνεπιτηδειότης.
Inhabilité, θ. (Νμ.), ἀνικανότης (πρός τι).
Inhabillé, ée, ἐξένδυτος, γυμνός.
Inhabitable, ἐπιθ. ἀδύνατος νὰ κατοικηθῇ, ἀκατοίκητος.
Inhabité, ée, ἔρημος κατοίκων, ἀκατοίκητος.
Inhabitude, θ. ἔλλειψις ἕξεως (συνηθείας).
Inhabitué, ée, ἀσυνήθιςος (ἄνθρ.).
Inhabituel, elle, ἀσυνήθιστον (πρᾶγμα).
Inhalation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Inhaler, ῥ. εἰσπνέω.
Inhérence, θ. τὸ ἔμφυτον.
Inhérent, e, ἀχώριστος, ἔμφυτος.
Inhibition, θ. ἀπαγόρευσις.
Inhospitalier, ère, ἀφιλόξενος.
Inhospitalité, θ. τὸ ἀφιλόξενον.
Inhumain, e, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, ἀπάνθρωπος.
Inhumanité, θ. ἀπανθρωπία.

Inhumation, θ. ἐνταφιασμός.
Inhumer, ῥ. ἐνταφιάζω.
Inimaginable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ.
Inimitable, ἐπίθ. ἀμίμητος.
Inimitié, θ. ἀπέχθεια, ἀντιπάθεια.
Inintelligible, ἐπίθ. ἀκατανόητος.
Inique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπ. ἄδικος.
Iniquité, θ. ἀδικία.
Initial, e, ἀρχικός.
Initiateur, trice, μύστης.
Initiation, θ. μύησις.
Initiative, θ. τὸ δικαίωμα τοῦ προτείνειν πρῶτός τι.
Initier, ῥ. εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, μυῶ.
Injecter, ῥ. ἐγχέω διὰ τοῦ κλυστῆρος, ἐγκλύζω.
Injection, θ. ἡ διὰ τοῦ κλυστῆρος ἔγχυσις.
Injonction, θ. ἐπιταγὴ, παραγγελία.
Injure, θ. ὕβρις. προσβολή. ἐπήρεια.
Injurier, ῥ. ὑβρίζω.
Injurieux, euse, (ϗ ἐπίῤ.)-ement, ὑβριστικός. §. (μτφορ.) ἐπιβλαβὴς ἢ ἄδικος.
Injuste (ϗ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἄδικος.
Injustice, θ. ἀδικία.
Inlisible, ἐπίθ. ἀδύνατος νὰ ἀναγνωσθῇ.
Innavigable, ἐπιθ. ἄπλευστος.
Inné, ée, ἐγγενὴς, ἔμφυτος.
Innocemment, ἐπίῤ. ἀθῴως.
Innocence, θ. ἀθῳότης.
Innocent, e, ἀθῷος. ‖. les (saints) Innocents, τὰ Ἅγια Νήπια (τὰ ἀναιρεθέντα ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου).
Innocenter, ῥ. ἀθῳόνω.
Innombrable (ϗ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. ἀναρίθμητος.
Innomé καὶ Innominé, ée, ἀκατωνόμαστος.
Innovateur, νεωτεριστής.
Innovation, θ. νεωτερισμὸς, καινοτομία.
Innover, ῥ. καινοτομῶ, νεωτερίζω.
Inobservable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ, ἀνεπίδεκτος παρατηρήσεως.
Inobservance καὶ

Innobservation, θ. ἡ μὴ τήρησις. ἡ παράβασις.
Inobservé, ée, ἀπαρατήρητος.
Inoccupation, θ. ἀεργία.
Inoccupé, ée, ἄεργος.
In-octavo, σχῆμα βιβλίου εἰς η'.
Inoculateur, trice, ἐμβολιαστής, φελιαστής.
Inoculation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Inoculer, ῥ. ἐμβολιάζω (τὴν δαμαλίδα), φελιάζω.
Inodore, ἐπιθ. ἄοσμος.
Inoffensif, ive, ἀβλαβής, ἀπείρακτος.
Inondation, θ. πλημμύρα.
Inonder, ῥ. κατακλύζω.
Inopiné, ée, (καὶ ἐπίρ.) -**ément**, ἀπροσδόκητος.
Inopportun, e, (παρ)ἄκαιρος.
Inopportunité, θ. τὸ ἄκαιρον.
Inorganique, ἐπιθ. ἀνοργάνιστος.
Inouï, e, ἀνήκουστος.
In pace (Λτν.), κάθειρξις ἰσόβιος (εἶδος ἐνταφιασμοῦ τοῦ ἐνόχου ζῶντος) ἐν χρήσει εἰς τὰ μοναστήρια.
In partibus (infidelium), Λτν., (ἐπίσκοπος) ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι.
In petto (Ἰταλ.), καθ' ἑαυτὸν, κατὰ διάνοιαν, ἐνδιαθέτως.
In-plano, σχῆμα βιβλίου περιέχοντος μίαν μόνην σελίδα εἰς ἕκαστον φύλλον.
Inqualifiable, ἐπίθ. τοῦ ὁποίου ἡ ποιότης (τὸ εἶδος) δὲν χαρακτηρίζεται.
In-quatro, σχῆμα βιβλ. εἰς δ'.
Inquiet, ète, ἀνήσυχος.
Inquiétant, e, ὀχληρὸς, ἐπίφοβος.
Inquiéter (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ταράττω, ἐνοχλῶ. ||. ἀνησυχῶ.
Inquiétude, θ. ἀνησυχία.
Inquisiteur, ἱεροδίκης, μέλος τῆς-
Inquisition, θ. δικαστήριον ἐκκλησιαστικὸν, ἱεροδικεῖον.
Inquisitorial, e, ἱεροδικαστικός.
Insaisissable, ἐπιθ. (δικνμ.), μὴ ὑποκείμενος εἰς κατάσχεσιν. §. (μτφορ.) ἀκατάληπτος.
Insalubre, ἐπιθ. νοσώδης.
Insalubrité, θ. τὸ νοσῶδες.
Insatiabilité, θ. τὸ ἀκόρεστον, ἡ ἀπληστία.
Insatiable (καὶ ἐπίρ.- **ement**), ἐπιθ. ἀκόρεστος, ἄπληστος.
Inscription, θ. ἐπιγραφή. §. ἐγγραφή.
Inscrire, ῥ. ἐγγράφω. §. ἐπιγράφω. ἀναγράφω. §. (μσ.) καταγράφομαι.
Inscrutable, ἐπιθ. ἀνεξερεύνητος.
Insécabilité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Insécable, ἐπίθ. ἀδιαίρετος.
Insecte, ἔντομον.
Insecticide, ἐπίθ. ἐντομοφθόρος. ἐντομοκτόνος.
Insectivore, ἐπίθ. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἔντομα.
In-seize, σχῆμα βιβλίου εἰς ις'.
Insensé, ée, ἄφρων, παράφρων.
Insensibilité, θ. ἀναισθησία.
Insensible (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀναίσθητος. §. ἀνεπαίσθητος.
Inséparable (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀχώριστος.
Insérer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἐμβάλλω. §. καταχωρίζω.
Insertion, θ. ἐμβολή. §. καταχώρισις.
Insidieux, euse, (καὶ ἐπίρ.)-**ement**, ἐπίβουλος.
Insigne, ἐπίθ. ἐπίσημος. §. (οὐσ.) παράσημον.
Insignifiance, θ. τὸ νὰ ἦνέ τις-
Insignifiant, e, ἀσήμαντος, ἄσημος.
Insinuation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Insinuer, ῥ. εἰσάγω μὲ τρόπον, παρεισάγω. ||. (μσ.) παρεισδύω, χώνομαι.
Insipide, ἐπιθ. ἀνούσιος, ἄνοστος.
Insipidité, θ. ἀηδία, ἀνοστιά.
Insistance, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Insister, ῥ. ἐπιμένω ζητῶν τι, ἔγκειμαι.
Insociabilité, θ. τὸ ἀκοινώνητον.
Insociable, ἐπιθ. ἀκοινώνητος.
Insolation, θ. ἡλιασμός.
Insolence, θ. αὐθάδεια. §. ἀλαζονεία.
Insolemment, ἐπίρ. αὐθαδῶς.
Insolent, e, αὐθάδης. §. ἀλαζών.
Insolite, ἐπίθ. ἀσυνείθιστος.
Insolubilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Insoluble, ἐπίθ. ἀδιάλυτος.
Insolvabilité, θ. τὸ νὰ ἦνέ τις-
Insolvable, ἐπίθ. ἀνίκανος νὰ πληρώσῃ, μὴ ἀξιόχρεως.
Insomnie, θ. ἀϋπνία.
Insouciance, θ. ἀμεριμνία.
Insouciant, e, ἀκηδής, ἀμέριμνος.
Insoumis, e, ἀνυπότακτος.
Insoutenable, ἐπίθ. ἀνυποστήρικτος. §. (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀφόρητος.
Inspecter, ῥ. ἐπιθεωρῶ.
Inspecteur, ἐπιθεωρητής.
Inspection, θ. ἐπιθεώρησις.
Inspirateur, trice, ὁ ἐμπνέων τινά.
Inspiration, θ. ἔμπνευσις.
Inspiratoire, ἐπίθ. ὁ τῆς εἰσπνοῆς.
Inspirer, ῥ. ἐμπνέω. ἐνθουσιάζω.
Instabilité, θ. τὸ ἄστατον, ἀστασία.
Installation, θ. ἐγκαθίδρυσις.
Installer, ῥ. ἐγκαθιδρύω.
Instamment, ἐπίρ. ἐπιμόνως.
Instance, θ. παράκλησις ἐπίμονος. §. (δικνμ.) ἀγωγή. §. (ῥτρ.) ἔνστασις. ||. tribunal de première —, πρωτοδικεῖον.
Instant, e, ἐπίμονος. §. ἐπικείμενος.
Instant, στιγμὴ (χρόνου).
Instantané, ée, στιγμιαῖος, ἀκαριαῖος.
Instantanéité, θ. τὸ στιγμιαῖον.
Instar (à l'—), ἐπίρ. κατὰ μίμησιν, καθ' ὁμοίωσιν, κατά.
Instauration, θ. ἵδρυσις, σύστασις.
Instigateur, trice, παρακινητής.
Instigation, θ. παρακίνησις.
Instiguer, ῥ. παρακινῶ (εἰς κακόν).
Instillation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Instiller, ῥ. ἐνστάζω.
Instinct, ῥοπὴ (ὁρμὴ) ἔμφυτος.
Instinctif, ive, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ὁ ἐξ ἐμφύτου ὁρμῆς.
Instituer, ῥ. καθίσημι, διορίζω.
Institut, κανὼν (ὀργανισμὸς) μοναστικοῦ καταστήματος. §. ἀκαδημία (κυρ. ἡ Γαλλική).
Institutes, θ. πληθ. αἱ εἰσηγήσεις (ἡ ἐπιτομὴ τοῦ Ῥωμ. δικαίου ἐπὶ) τοῦ Ἰουστινιανοῦ.
Instituteur, trice, θεμελιωτὴς (τάγματος κτλ.). §. παιδαγωγός.

§. διευθυντὴς παιδαγωγείου. §. δημοδιδάσκαλος.
INSTITUTION, θ. σύστασις (καταστήματος κτλ.). §. ἀγωγὴ, παιδαγωγία. §. θεσμοθεσία. §. (δικνμ.) ἐγκατάστασις.
INSTRUCTEUR, προγυμναστὴς (στρατιωτ.). §. ἀνακριτὴς ἢ εἰσηγητὴς (δικαστ.).
INSTRUCTIF, IVE, διδακτικός.
INSTRUCTION, θ. ἐκπαίδευσις, διδασκαλία. §. παιδεία. §. ὁδηγία.
INSTRUIRE (j'instruis; nous instruisons; j'instruisais; j'instruisis; j'instruirai; instruisant; instruit), ῥ. διδάσκω, ἐκπαιδεύω. §. εἰδοποιῶ τινα περί τινος, πληροφορῶ. §. (δικνμ.) εἰσάγω τὴν ὑπόθεσιν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πεπαιδευμένος.
INSTRUMENT, ἐργαλεῖον. ὄργανον (μουσ.) §. πρᾶξις, ἔγγραφον.
INSTRUMENTAIRE, ἐπίθ. (δικνμ.) ὁ συμπαραλαμβανόμενος πρὸς μαρτυρίαν εἰς τὰς ἐκτελέσεις τῶν δικαστικῶν πράξεων.
INSTRUMENTAL, E, ὀργανικός.
INSTRUMENTATION, θ. ἡ διάθεσις τοῦ ὀργανικοῦ μέρους τοῦ ᾄσματος.
INTRUMENTER, ῥ. ἐνεργῶ ὡς συμβολαιογράφος ἢ κλητήρ.
INSTRUMENTISTE, οὐσ. καὶ ἐπίθ. μουσικὸς παίζων ὄργανον, παιγνιδιάτωρ.
INSU, ἄγνοια. ||. à l'—de, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ.
INSUBORDINATION, θ. ἔλλειψις πειθαρχίας, ἀνυποταξία.
INSUBORDONNÉ, ÉE, ὁ μὴ πειθαρχῶν, ἀνυπότακτος.
INSUCCÈS, ἀποτυχία.
INSUFFISAMMENT, ἐπίῤ. ἀνεπαρκῶς.
INSUFFISANCE, θ. τὸ ἀνεπαρκές.
INSUFFISANT, ἀνεπαρκής.
INSUFFLATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
INSUFFLER, ῥ. ἐμφυσῶ.
INSULAIRE, νησιώτης.
INSULTANT, E, ὑβριστικός.
INSULTE, θ. ὕβρις. προσβολή.
INSULTER, ῥ. (ἐξ)υβρίζω, περιυβρίζω. §. προσβάλλω ἀπ' εὐθείας.
INSUPPORTABLE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. ἀφόρητος, ἀνυπόφερτος.
INSURGENTS, πλθ. οἱ ἐπαναστάται τῆς Ἀμερ.
INSURGER (s'—), ῥ. ἐπαναστατῶ.
INSURMONTABLE, ἐπ. ἀνυπέρβλητος.
INSURRECTION, θ. ἐπανάστασις.
INSURRECTIONNEL, ELLE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, ἐπαναστατικός.
INTACT, E, ἀνέπαφος, ἄθικτος, ἀκέραιος. §. ἀμώμητος, ἄμεμπτος.
INTARISSABLE, ἐπίθ. ἀνεξάντλητος.
INTÉGRAL, E, ὁλικὸς, ὁλοσχερὴς, ὁλόκληρος. ||. calcul—, ὁλοκληρωτικὸς ὑπολογισμός.
INTÉGRALEMENT, ἐπίῤ. καθ' ὁλοκληρίαν, ὁλοσχερῶς.
INTÉGRANT, E, συμφυὴς, οὐσιώδης.
INTÈGRE, ἐπίθ. ἀκέραιος (τὸ ἦθος).
INTÉGRITÉ, θ. ὁλοκληρία. §. ἀκεραιότης (χαρακτῆρος).
INTELLECT, τὸ νοητικὸν (τῆς ψυχῆς).
INTELLECTUEL, ELLE, νοητικός. §. νοερός.
INTELLIGENCE, θ. διάνοια. κατανόησις. §. ἀγχίνοια, νοημοσύνη. §. συνεννόησις. ||. être d'—, συνεννοοῦμαι.
INTELLIGENT, E, νοητικός. §. νοήμων, ἀγχίνους.
INTELLIGIBLE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. καταληπτός.
INTEMPÉRAMMENT, ἐπίῤ. ἀκρατῶς.
INTEMPÉRANSE, θ. ἀκρασία.
INTEMPÉRANT, E, μὴ ἐγκρατής.
INTEMPÉRÉ, ÉE ἐκδεδιῃτημένος.
INTEMPÉRIE, θ. ἡ ἀκρασία (τοῦ περιέχοντος).
INTEMPESTIF, IVE. (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, ἄκαιρος, παράκαιρος.
INTENDANCE, θ. ἐπιστασία. §. τὸ γραφεῖον τοῦ-
INTENDANT, ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς, ἔφορος.
INTENSE, ἐπίθ. σφοδρὸς, μέγας, δυνατός.
INTENSITÉ, θ. δύναμις, ἔντασις.
INTENTER, ῥ. κινῶ (ἀγωγὴν, δίκην κτλ.).
INTENTION, θ. σκοπὸς, πρόθεσις, θέλησις.
INTENTIONNÉ, ÉE, ὁ ἔχων (τοιαύτην ἢ τοιαύτην) θέλησιν πρός.
INTENTIONNEL, ELLE, ὁ τοῦ ἢ περὶ τοῦ σκοποῦ (τῆς πράξεως).
INTERCALAIRE, ἐπίθ. ἐμβόλιμος.
INTERCALATION, τὸ οὐσ. τοῦ-
INTERCALER, ῥ. παρεμβάλλω, παρενείρω.
INTERCÉDER, ῥ. μεσιτεύω (ὑπέρ τινος).
INTERCEPTER, ῥ. διακόπτω (τὸν δρόμον). §. πιάνω (γράμματα κτλ.).
INTERCESSEUR, ὁ μεσιτεύων ὑπέρ τινος.
INTERCESSION, θ. μεσιτεία (ὑπέρ τινος).
INTERCOSTAL, E, (ἀνατ.) ὁ μεταξὺ τῶν πλευρῶν.
INTERDICTION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
INTERDIRE, ῥ. ἀπαγορεύω. §. παύω πρὸς καιρὸν (δημοσ. ὑπάλληλον). (ἐκκλησ.) κάμνω ἀργόν. (δικνμ.) ἀφαιρῶ τινος τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του. §. ἐκπλήττω.
INTERDIT, ἀργία (ποινὴ ἐκκλησ.).
INTÉRESSANT, E, ὁ ἐμπνέων αἴσθημα εὐνοίας (συμπαθείας).
INTÉRESSER, ῥ. κινῶ τὸ συμφέρον (τὴν περιέργειάν) τινος. ἐμπνέω αἴσθημα εὐνοίας (κέρδους κτλ.). §. s'—à, ἔχω συμφέρον (ἐνδιαφέρομαι) εἴς τι, μοὶ διαφέρει.
INTÉRÊT, τὸ διαφέρον (πράξεως). §. τόκος (χρημάτων), διάφορον. §. (ἀπλ.) συμφέρον. κέρδος, ὄφελος. §. αἴσθημα εὐνοίας (συμπαθείας) πρός τινα.
INTERFOLIER, ῥ. παρεμβάλλω εἰς βιβλίον φύλλα ἄγραφα.
INTÉRIEUR, E, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, ὁ ἔσωθεν, ἐσωτερικός.
INTERIM (Λτν.), ἐν τῷ μεταξὺ, προσωρινῶς.
INTERJECTIF, IVE, ἐπιφωνηματικός.
INTERJECTION, θ. ἐπιφώνημα (μέρος τοῦ λόγου). §. — d'appel, ἔφεσις δίκης.
INERJECTIVEMENT, ἐπίῤ. ἐπιφωνηματικῶς.
INTERJETER (διπλασιάζεται τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. παρεμβάλλω. §. Nμ. (appel), ἐκκαλῶ (δίκην).
INTERLIGNE, διάστιχον.
INTERLIGNER, ῥ. βάλλω (χωρίζω με) διάστιχα.

Interlinéaire, ἐπίθ. ὁ ἐν τοῖς διαστίχοις (γεγραμμένος).
Interlinéation, θ. τὸ μεταξὺ τῶν στίχων γεγραμμένον.
Interlocuteur, trice, πρόσωπον διαλόγου.
Interlocutoire, ἐπίθ. προδικαστικός.
Interlope, οὐσ. καὶ ἐπίθ. πλοῖον λαθρεμπορευόμενον.
Interloquer, ῥ. προδικάζω. §. (οἰκ.) θορυβῶ, ἐμπερδεύω.
Intermède, θ. τὸ μεταξὺ τῶν πράξεων τοῦ δράματος παιζόμενον διασκέδασμα, παρέμβολον. §. (χημ.) τὸ πρὸς ἕνωσιν ἑτέρων σωμάτων μεσολαβοῦν.
Intermédiaire, ἐπίθ. ὁ μεταξὺ, μεσολαβῶν. §. (οὐσ.) μέσον, μεσολάβησις.
Interminable, ἐπίθ. ἀτελείωτος.
Intermission, θ. διακοπὴ, διάλειψις.
Intermittence, θ. διακοπὴ (πυρετοῦ).
Intermittent, e, διαλείπων.
Internat, *οἰκοτροφεῖον. §. ὑπηρεσία ἐσωτερικὴ ἰατροῦ εἰς νοσοκομεῖον.
Internation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Interner**.
International, ale, ὁ μεταξὺ ἔθνους καὶ ἔθνους, διεθνής.
Interne, ἐπιθ. ἐσωτερικός. §. (οὐσ.) μαθητὴς κατοικῶν εἰς τὸ σχολεῖον, *οἰκότροφος. §. ἰατρὸς διαμένων ἐντὸς νοσοκομείȣ.
Interner, ῥ. ἐπιστρέφω ἢ διαμένω εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κράτους.
Internissable, ἐπίθ. ὁ μὴ ἀμαυρούμενος.
Internonce, πρέσβυς ἀντὶ τοῦ **nonce**.
Interoculaire, ἐπίθ. ὁ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν.
Interpellation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Interpeller, ῥ. προσκαλῶ (ἐπιτάττω) δικαστικῶς.
Intérpolateur, ὁ παρεμβάλλων (φράσιν ἢ λέξιν) εἰς βιβλίον.
Interpolation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Interpoler, ῥ. παρεμβάλλω ἀμαθῶς ἢ δολίως φράσιν ἢ λέξιν (εἰς ἀρχ. σύγγραμμα).
Interposer, ῥ. βάλλω (καὶ μσ. ἐμβαίνω) εἰς τὴν μέσην, μεσολαβῶ. παρεμπίπτω.
Interpositif, ive, (βτν.) *παρένθετος, *παρέμβλητος.
Interposition, θ. παρέμπτωσις. §. μεσολάβησις.
Interprétatif, ive, ἑρμηνευτικός.
Interprétation, θ. ἐξήγησις, ἑρμηνεία.
Interprète, (δι)ερμηνεύς.
Interpréter (τὸ É τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. ἐξηγῶ, (δι)ερμηνεύω.
Interrègne, μεσοβασιλεία.
Interrogant, ἐπίθ. (σημεῖον) ἐρωτηματικόν.
Intérrogateur, trice, ὁ ἐρωτῶν, ἀνακριτής.
Interrogatif, ive, ἐρωτηματικός.
Interrogation, θ. ἐρώτησις.
Interrogatoire, ἀνάκρισις (δικαστ.).
Interroger, ῥ. ἐρωτῶ, ἐρευνῶ.
Interrompre, ῥ. διακόπτω.
Interrupteur, ὁ διακόπτων (τὸν λαλοῦντα).
Interruption, θ. διακοπή.
Intersection, θ. διατομὴ (μαθμτ.).
Interstice, τὸ μεταξὺ (διάςημα).
Intertropical, ale, ὁ μεταξὺ τῶν τροπικῶν.
Intervalle, διάστημα.
Intervenant, e, ὁ παρεμβαίνων (εἰς δίκην).
Intervenir, ῥ. μεσολαβῶ, παρεμβαίνω.
Intevention, θ. παρέμβασις (εἰς δίκην), μεσολάβησις.
Interversion, θ. ἀνατροπή.
Intervertir, ῥ. ἀνατρέπω.
Intestin, e, ἐσωτερικὸς, ἐμφύλιος. ||. (οὐσ.) ἐντόσθιον.
Intestinal, e, ὁ τῶν ἐντοσθίων, ἐντοσθίδιος.
Intimation, θ. δήλωσις, παραγγελία.
Intime (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ἐνδόμυχος. ςενῶς συνδεδεμένος, καρδιακός.
Intimer, ῥ. γνωστοποιῶ (δικαστικῶς), δηλόω, κλητεύω.
Intimidable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ φοβίσῃ, ἀπτόητος.
Intimidation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Intimider, ῥ. φοβίζω.
Intimité, θ. σχέσις στενὴ, οἰκειότης.
Intituler, ῥ. ἐπιγράφω. §. (μσ.) λαμβάνω τὸν τίτλον, τιτλοφορῶ.
Intolérable, ἐπίθ. ἀφόρητος.
Intolérance, θ. μισαλλοδοξία.
Intolérant, e, μὴ ἀνεξίθρησκος; μισαλλόδοξος.
Intolérantisme, τὸ μὴ ἀνεξίθρησκον.
Intonation, θ. ἔναρξις (τόνος) ᾄσματος.
Intraduisible, ἐπίθ. μὴ μεταφραζόμενος.
Intraduit, ite, ὁ μὴ μεταφρασθεὶς, ἀμετάφραστος.
Intraitable, ἐπιθ. ἀνοικονόμητος, δύστροπος..
Intransitif, ive, (ῥῆμα) ἀμετάβατον.
In-trente-deux, σχῆμα βιβλίȣ εἰς λϐ'.
Intrépide (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ἀπτόητος.
Intrépidité, θ. ἀφοβία, τὸ ἀπτόητον.
Intriguant, e, ῥᾳδιουργός.
Intrigue, θ. σκευωρία, ῥᾳδιουργία. §. διασκευὴ δράματος.
Intriguer, ῥ. ζαλίζω, ἐμπερδεύω. §. (μσ.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω. §. (οὐδ.) ῥᾳδιουργῶ.
Intrinsèque (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ἐνυπάρχων, ἐσωτερικός.
Introducteur, trice, ὁ εἰσάγων (τινά).
Introductif, ive, εἰσαγωγικός.
Introduction, θ. εἰσαγωγή.
Introduire, ῥ. εἰσάγω, ἐμβιβάζω. ||. **s'—**, εἰσχωρῶ.
Introït, (ἐκκλησ.), τὸ εἰσοδικὸν (ᾆσμα ψαλλόμενον περὶ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας).
Intromission, θ. εἰσχώρησις.
Intronisation, θ. ἐνθρονισμός.
Introniser, ῥ. ἐνθρονίζω ἐπίσκοπον.
Introspection, θ. ἐγκατόπτευσις.
Introuvable, ἐπίθ. ἀδύνατος νὰ εὑρεθῇ.
Intrus, e, παρείσακτος.
Intrusion, θ. ἡ παρὰ τοὺς τύπους εἰσχώρησις, παρείσδυσις.

Intuitif, ive, ὁ κατ' ἐποπτείαν (θλγ.)
Intuition, θ. ἡ διὰ τῆς ψυχῆς θεωρία, ἐποπτεία.
Intuitivement, ἐπίῤ. δι' ἐποπτείας.
Intumescence, θ. ἐξόγκωσις.
Inusité, ée, ὁ μὴ ἐν χρήσει, ἄχρηστος.
Inutile (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀνωφελής.
Inutilité, θ. τὸ ἀνωφελὲς (τοῦ πραγμ.). §. περιττολογία.
Invagination, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
Invaginer (s'—), ῥ. (ἰατρ.), παρεισάγομαι ὡς ἐντὸς θήκης.
Invalide (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀνίκανος (διὰ γῆρας ἢ νόσον), ἀπόμαχος. §. (ἐπὶ πραγμ.) ἄκυρος.
Invalider, ῥ. ἀκυρόνω.
Invalidité, θ. τὸ ἄκυρον (γάμȣ κτλ.).
Invariabilité, θ. τὸ ἀναλλοίωτον.
Invariable (ȣ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀναλλοίωτος.
Invasion, θ. εἰσβολή.
Invective, θ. λοιδορία, ὕβρις.
Invectiver, ῥ. ὑβρίζω, λοιδορῶ.
Invendable, ἐπίθ. ἀδύνατος νὰ πωληθῇ.
Invendu, e, ἀπώλητος.
Inventaire, κατάλογος (ἀπογραφὴ) ἐπίπλων κτλ.
Inventer, ῥ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. πλάττω (ψεύδη).
Inventeur, trice, ἐφευρετής.
Inventif, ive, ἐφευρετικός.
Invention, ἐφεύρεσις, ἐπίνοια.
Inventorier, ῥ. κάμνω τὸν κατάλογον ἐπίπλων κτλ., καταγράφω.
Inverse, ἐπίθ. ἀντίστροφος. ‖. (οὐσ.) τὸ ἀνάπαλιν.
Inversion, θ. ἀντιμετάθεσις (λέξεων), ἀναστροφή.
Invertébré, ée, ὁ μὴ ἔχων σπονδύλους.
Investigateur, trice, ἐξερευνητής.
Investigation, θ. ἐξερεύνησις, ἔρευνα.
Investir, ῥ. περιβάλλω (μὲ ἀξίαν, ἐξουσίαν). §. περικυκλῶ, περιστοιχίζω.
Investissement, περικύκλωσις.
Investiture, θ. περιβολὴ ἀξίας (ἐξουσίας).
Invétérer (s'—), ῥ. γίνομαι χρόνιος, ῥιζόνω, παλαιοῦμαι.
Invincible (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀνίκητος, ἀκαταμάχητος.
Inviolabilité, θ. τὸ ἀπαραβίαστον κτλ.
Inviolable (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀπαραβίαστος. ἀπαράβατος.
Invisibilité, θ. τὸ ἀόρατον.
Invisible (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀόρατος.
Invitation, θ. πρόσκλησις.
Invitatoire, τροπάριόν τι ἐκκλησ., ἐξαποστειλάριον.
Inviter, ῥ. (προσ)καλῶ.
Invocation, θ. ἐπίκλησις.
Involontaire (ȣ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀκούσιος.
Invoquer, ῥ. ἐπικαλοῦμαι.
Invraisemblable, ἐπίθ. ἀπίθανος.
Invraisemblance, θ. τὸ ἀπίθανον.
Invulnérabilité, θ. τὸ ἄτρωτον, (ὡς ἰδιότης τοῦ-
Invulnérable, ἐπίθ. ἄτρωτος.
Iode, ἰῶδες, ἰώδιον, (χημική τις οὐσία).
Iodé, ée, ὁ περιέχων ἰώδιον.
Iodeux, euse, καὶ
Iodique, ἐπιθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἰωδίου.
Ionien, enne, ἢ **Ionique**, Ἰωνικός.
Ipécacuana, ῥίζα τις ἐμετική.
Ipso facto (Λτν.), ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου.
Irascibilité, θ. ὀργιλότης, ὀξυθυμία.
Irascible, ἐπίθ. ὀργίλος, ὀξύθυμος.
Iris, ἶρις (ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ οὐράνιον τόξον ȣ εἶδ. φυτοῦ).
Irisation, θ. χρωματισμὸς ὁποῖος ὁ τῆς ἴριδος.
Irisé, ée, χρωματισμένος ὡς ἡ ἶρις.
Ironie, θ. εἰρωνεία.
Ironique, ἐπίθ. εἰρωνικός.
Ironiquement, ἐπίῤ. εἰρωνικῶς.
Irrachetable, ἐπίθ. μὴ ἐξαγοράσιμος.
Irraisonnable (ȣ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. ἄλογος.
Irréalisable, ἐπίθ. ἀπραγματοποίητος.
Irrecevable, ἐπίθ. ἀπαράδεκτος.
Irréconciliable (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀδιάλλακτος.
Irrectitude, θ. ἔλλειψις ἀκριβείας (ὀρθότητος), ἀνωμαλία.
Irrécusable, ἐπίθ. μὴ ἐξαιρέσιμος.
Irréductibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Irréductible, ἐπίθ. (χημ.) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαναχθῇ εἰς μέταλλον, ἢ §. (χειρουργ.) νὰ ἔμβῃ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του, ἢ §. (ἀλγεβρ.) νὰ ἀναχθῇ εἰς μικρότερον βαθμόν.
Irréfléchi, e, ἀστόχαστος, ἀπερίσκεπτος.
Irréflexion, θ. ἀπερισκεψία.
Irréfragable, ἐπίθ. ἀναντίῤῥητος.
Irrégularité, θ. τὸ ἀκανόνιςον.
Irrégulier, ère, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀκανόνιστος. ἄτακτος. (γραμτκ.) ἀνώμαλος. §. (ἱερεὺς) αὐτοκαθαίρετος.
Irréligieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἄθρησκος.
Irréligion, θ. ἀθρησκία.
Irremboursable, ἐπίθ. ὁ μὴ δυνάμενος εἰσπραχθῆναι (ἐξαργυρωθῆναι).
Irremédiable (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀσυγχώρητος.
Irrépréhensible, ἐπίθ. ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος.
Irréparable (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀνεπανόρθωτος.
Irréprochable (ȣ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀνέγκλητος, ἄμεμπτος.
Irrésistible (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀνανταγώνιστος, ἀνυπόστατος.
Irrésolu, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ument**, ἀναποφάσιστος.
Irrésolution, θ. τὸ ἀναποφάσιστον.
Irrespectueux, euse, ὁ μὴ (προσ)φέρων σέβας.
Irrespirable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις ν' ἀναπνεύσῃ, ἄπνευστος.
Irresponsabilité, θ. τὸ ἀνεύθυνον.
Irresponsable (ȣ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀνεύθυνος.

Irréussite, θ. ἀνεπιτυχία, ἀποτυχία.
Irrévérence, θ. ἔλλειψις σέβας, ἀνευλάβεια.
Irrévérencieux, euse, ὁ χωρὶς σέβας.
Irrévérent, e, ἀνευλαβής.
Irrévocabilité, θ. τὸ ἀμετάκλητον.
Irrévocable (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀμετάκλητος.
Irrigation, θ. ἄρδευσις, πότισμα.
Irrigatoire, ἐπίθ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἄρδευσιν.
Irritabilité, θ. τὸ εὐερέθιστον.
Irritable, ἐπιθ. εὐερέθιστος.
Irritant, e, ἐρεθιστικός. §.(Νμ.) ἐπιφέρων ἀκύρωσιν.
Irritation, θ. ἐρεθισμός.
Irriter, ῥ. ἐρεθίζω. παροργίζω.
Irruption, θ. εἰσβολή. ||. faire (une)—, εἰσβάλλω, εἰσπίπτω.
Isabelle, ἐπιθ. κίτρινος ἀνοικτὸς (τὸ χρῶμα).
Islamisme, ὁ Μωαμεθανισμός.
Isocèle, ἐπιθ. (γεωμετρ.), ἰσοσκελής.
Isolement, μόνωσις, μονήρης βίος.
Isolément, ἐπίρ. μεμονωμένως.
Isoler, ῥ. μονόω.
Issu, e, καταγόμενος.
Issue, θ. ἔξοδος. §. (μτφορ.) ἔκβασις.
Isthme, ἰσθμός.
Italique, ἐπιθ. (στοιχεῖα) ἰταλικὰ, κυρτά.
Item (Λτν.), ἐπίρ. προσέτι.
Itératif, ive, (ℨ ἐπίρ.) -**ement**, ἐπανειλημμένος.
Itinéraire, διαγραφὴ ἢ διάγραμμα ὁδοιπορίας, ὁδοιπορικὸν (βιβλίον).
Ive ἢ **Ivette**, θ. μοσχοβότανον (φυτ.).
Ivoire, φίλ-δισί.
Ivraie, θ. ἧρα, αἶρα, ζιζάνιον.
Ivre, ἐπιθ. μεθυσμένος.
Ivresse, θ. μέθη, μεθύσι.
Ivrogne, οἰνόφλυξ, μέθυσος.
Ivrogner, ῥ. μεθῶ, μεθοκοπῶ.
Ivrognerie, οἰνοφλυγία.

J

J, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Jable, ἐντομὴ τῶν σανίδων τοῦ βαγενίου πρὸς ἐναρμογὴν τοῦ πυθμένος, καὶ τὸ περὶ τὸν πυθμένα ἐξέχον αὐτῶν μέρος.
Jabler, ῥ. κάμνω τὰς jables.
Jabloire, θ. ἐργαλεῖον τοῦ βαρελλοποιοῦ πρὸς κατασκευὴν τῶν jables.
Jabot, πρόλοβος (πτηνοῦ), σγάρα. §. φερβαλᾶς τοῦ στήθους ὑποκαμίσου.
Jabotage, φλυαρία, μωρολογία.
Jaboter, ῥ. φλυαρῶ.
Jaboteur, εἶδος κοσσύφου τῆς Ἀφρ.
Jabotière, θ. ὕφασμα διὰ jabot. 2) εἶδος χηνὸς τῆς Γουϊνέας.
Jacane, εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ), *ὑδροβάτης.
Jacasser, ῥ. φωνάζω ’σὰν τὴν κίσσαν. §. φλυαρῶ.
Jacasserie, θ. φλυαρία.
Jacée, θ. εἶδος φυτοῦ (κιναροκεφάλου).
Jacent, ente, (Νμ.), σχολάζων, χωρὶς οἰκοκύριον.
Jachère, θ. γῆ σχολάζουσα, νεατή.
Jachérer (τὸ **e** τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. καλλιεργῶ νεατὴν γῆν.
Jacinthe, θ. ὑάκινθος, ζεμποῦλι, (ἄνθ.).
Jacobée, θ. εἶδος φυτοῦ (ἠριγέροντος).
Jacobin, e, ἰακωβῖνος, σφόδρα δημοκρατικὸς τῆς Γαλ.
Jaconas, λεπτὸν βαμβακερὸν ὕφασμα.
Jactance, θ. κομπασμὸς, μεγαλαυχία.
Jade, θ. εἶδος λίθου, νεφρίτης.
Jadis, ἐπίρ. (πάλαι) ποτέ.
Jaffet, μαγκοῦρα τῶν κηπουρῶν, συκολόγος.
Jaguer, εἶδος σαρκοφάγου ζώου, τίγρις ἢ πάνθηρ τῆς Ἀμερ.
Jaillir, ῥ. ἀναπηδῶ μὲ ὁρμὴν, ἀναπιδύω.
Jallissant, e, ἀναπηδῶν.
Jallissement, ἀναπίδυσις (ὕδατος).
Jais, κατάμαυρόν τι ἀσφαλτῶδες ὀρυκτὸν, γαγάτης.
Jalap, ῥίζα τις καθαρτικὴ, ἰαλάπα.
Jale, θ. πινάκα, γαβάθα, μασέλλον.
Jalon, παλοῦκι ἐμπηγμένον ὡς σημεῖον πρὸς εὐθυγραμμίαν.
Jalonnement. τὸ οὐσ. τοῦ-
Jalonner, ῥ. σημαδεύω μὲ jalons.
Jalonneur, (στρατ.), ὁ χρησιμεύων ὡς jalon.
Jalouser, ῥ. ζηλοτυπῶ.
Jalousie, θ. ζηλοτυπία. §. (πληθ.) καφάσια παραθύρου.
Jaloux, ouse, ζηλότυπος.
Jamais, ἐπίρ. (οὐδέ) ποτέ. ||. à—, διὰ παντὸς, εἰσαεί.
Jambage, (οἰκοδ.), ὑπόβαθρον στύλου (δοκοῦ). §. παραστὰς θύρας κτλ. 2) (καλλιγρφ.) αἱ εὐθεῖαι γραμμαὶ τῶν στοιχείων.
Jambe, θ. κνήμη. §. σκέλος διαβήτου.
Jambé, ée, (πάντοτε μετὰ τοῦ bien), εὖ ποδῶν ἔχων, εὔκνημος.
Jambette, θ. σουγιά. §. πεδίκλωμα παλαιστοῦ. §. (οἰκοδ.) ὑποστήριγμα τοῦ ἀμείβοντος τῆς στέγης.
Jambier, ère, (ἀνατ.), ὁ τῆς κνήμης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποίου οἱ κρεωπῶλαι κρεμοῦν ἀπὸ τῶν ποδῶν τὰ σφαγμένα ζῶα. §. εἶδος ἀμανίτου.
Jambon καὶ (ὑποκορ.) **Jambon-**

NEAU, χοιρομέρι. §. εἶδος πίννης.
JAN, ἡ πτὺξ τοῦ ζατρικίου.
JANISSAIRE, γενίτσαρης.
JANSÉNISME, τὸ σύστημα καὶ
JANSÉNISTE, ὀπαδὸς τοῦ Ἰανσενίου.
JANTE, θ. ὁ γύρος (ἡ ἀψὶς) τοῦ τροχοῦ, σῶτρον.
JANTIÈRE, θ. μηχανὴ τῶν ἁμαξοπηγῶν πρὸς συναρμογὴν τῶν σώτρων τοῦ τροχοῦ.
JANTILLE, θ. αἱ σανίδες τῆς πτερωτῆς τοῦ νερομύλου.
JANTILLER, ῥ. ὁπλίζω μὲ jantilles τὸν τροχὸν τοῦ νερομύλου.
JANVIER, Ἰανουάριος.
JAPPAGE καὶ
JAPPEMENT, γάβγυσμα (μικροῦ σκυλίου), κνυζηθμός.
JAPPER, ῥ. γαβγύζω (ὡς σκυλάκι), κνυζῶμαι.
JAPPILLER, ῥ. συχνογαβγύζω ὡς κυνάριον.
JAQUETTE, θ. ζακέττα.
JAQUIER, εἶδος δένδρου τῆς Αὐστραλίας, ἀρτόδενδρον.
JARDIN, κῆπος, περιβόλι.
JARDINAGE, κηπουρική.
JARDINAL, ALE, ὁ τῶν κήπων.
JARDINASSER, ῥ. διασκεδάζω κηπεύων.
JARDINER, ῥ. γεωργῶ κῆπον.
JARDINET, κηπάριον, περιβολάκι.
JARDINEUX, EUSE, λίθος πολύτιμος ἔχων κηλῖδας.
JARDINIER, ÈRE, κηπουρὸς, περιβολάρης. §. (θ.) κιβώτιον μὲ χῶμα διὰ ἄνθη. §. εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ διάφορα λαχανικά. §. 'ξόμπλι ἀπὸ μπιμπίλαν.
JARDINISTE, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν κηπουρικήν.
JARDON, σπυρὶ περὶ τὴν κνήμην τοῦ ἵππου.
JARET, εἶδος ἰχθύος (μαινουλίς).
JARGON, διάλεκτος διεφθαρμένη. §. εἶδος κιτρίνων ἀδαμάντων.
JARGONNER, ῥ. λαλῶ διεφθαρμένα.
JARGONNEUR, EUSE, ὁ λαλῶν ἰδίαν (ἀκατανόητον) διάλεκτον.
JARRE, θ. πιθάρι ἢ λάγυνος.
JARRET, ἰγνὺς, ἄντζα.
JARRETER (τὸ E τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. δένω μὲ καλτσοδέτας.
JARRETIÈRE, καλτσοδέτη.
JARS, χῆνος.
JAS, (ναυτ.), τὸ ὑπὸ τὸν κρίκον τῆς ἀγκύρας σταυροειδῶς ἐφηρμοσμένον ξύλον.
JASER, ῥ. φλυαρῶ.
JASERIE, θ. φλυαρία.
JASEUR, EUSE, λάλος, ἀδόλεσχος.
JASMIN, ἰασεμὶ, (ἄνθ.).
JASPE, ἴασπις (λίθος), σομακί.
JASPER, ῥ. ποικίλλω μαρμαροειδῶς.
JASPURE, θ. ποίκιλμα μαρμαροειδές.
JASSE, τὸ μέρος ὅπου σταλίζουν (μεσημβριάζουσι) τὰ πρόβατα.
JATTE, θ. γαβάθα, πινάκα.
JATTÉE, θ. ὅσον χωρεῖ μία γαβάθα.
JAUGE, θ. μέτρον.
JAUGEAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
JAUGER, ῥ. μετρῶ τὴν χωρητικότητα βαγενίου κτλ.
JAUGEUR, μετρητὴς τῶν βαγενίων.
JAUMIÈRE, θ. (ναυτ.), ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁποίας ἑνόνεται τὸ οἰάκιον μετὰ τοῦ πηδαλίου.
JAUNÂTRE, ἐπιθ. κιτρινωπός.
JAUNE, ἐπιθ. κίτρινος. ‖. (οὐσ.) τὸ κίτρινον χρῶμα. §. ὁ κροκὸς (τὸ κιτρινάδι) τοῦ αὐγοῦ.
JAUNEAU, κοιν. = FICAIRE.
JAUNET, εἶδ. ἄνθους τῶν ἀγρῶν. ‖.— d'eau, νούφαρον, (φυτ.). §. (χυδ.) φλωρίον.
JAUNIR, ῥ. κιτρινίζω.
JAUNISSE, θ. ἴκτερος, κιτρινάδα, (πάθος).
JAVART, σπυρὶ περὶ τοὺς κυνόποδας τοῦ ἵππου καὶ τοῦ βοός.
JAVEAU, νησὶς ἀρτισύστατος ἐν τῷ μέσῳ ποταμοῦ.
JAVELAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
JAVELER (διπλασιάζεται τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. χειροβολιάζω.
JAVELEUR, EUSE, ὁ κάμνων χειρόβολα.
JAVELINE, θ. ἀκόντιον λεπτόμακρον.
JAVELLE, θ. χειρόβολον ἀχύρου.
JAVELOT, ἀκόντιον.
JE, ἀντνμ. τοῦ α'. πρσ., ἐγώ.
JÉ, = ROTIN.
JÉHOVAH, ἰεχοβὰ, ὁ θεὸς (ἑβραϊστί.)
JÉREMIADE, θ. θρῆνος, παράπονον, μυρολόγι.
JÉSUITE, ἰησουίτης (μοναχός).
JÉSUITIQUE, ἐπιθ. ἰησουϊτικός.
JÉSUITISME, ἰησουϊτισμός.
JET, βολὴ, ῥίψιμον, τίναγμα. §. βλαστάρι δένδρου. ‖.—d'abeilles, νέον σμῆνος. ‖. canne d'un seul—, ῥαβδὶ ἀτόφυον (χωρὶς κόμβους).
JETÉE, θ. σωρὸς λίθων κτλ. περὶ τὴν εἴσοδον λιμένος, προκυμαία.
JETER (jette; jetais; jetterai; jeté), ῥ. ῥίπτω, τινάζω. §. (ἐπὶ μελισσίων) χύνω (νέον σμῆνος).
JETON, τμῆμα μετάλλου χρησιμεῦον ὡς σύμβολον εἰς τὰ παιγνίδια.
JEU, παιγνίδι, παιδιά. παίξιμον.
JEUDI, ἡ πέμπτη (τῆς ἑβδομάδος).
JEUN (A'—), ἐπίρ. νῆστις.
JEUNE, ἐπιθ. νέος.
JEÛNE, νηστεία.
JEÛNER, ῥ. νηστεύω.
JEUNESSE, θ. νεότης, νεολαία.
JEUNET, ETTE, ὑποκορ. τοῦ **JEUNE**, νειούτσικος.
JEÛNEUR, EUSE, νηστευτής.
JOAILLERIE, θ. τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ-
JOAILLIER, ÈRE, τζεβαερτζῆς.
JOBARD, εὐήθης, μωρόπιστος.
JOBARDERIE, θ. εὐήθεια, ἀνοησία.
JOCKEY, κοπέλι, τσοκόϊ.
JOIE, θ. χαρά.
JOIGNANT, E, συνεχόμενος, πλησιόχωρος. ‖. (ὡς πρόθ.) πλησίον, παρά.
JOINDRE (joins; joignais; joignis; joindrai; joins; joint), ῥ. ἑνόνω. §. συμμί[σ]γω, προφθάνω. ‖. (μσ.) ἀνταμόνομαι. ‖. ci-joint, ἐπισυνημμένος.
JOINT, ἁρμὸς, συναρμογὴ (λίθων κτλ.).
JOINTÉE, θ. ὅσον χωροῦν αἱ δύω φοῦκται ἑνωμέναι.
JOINTOYER, ῥ. γεμίζω τὰς συναρμογὰς τῶν λίθων κτλ.
JOINTURE, θ. ἁρμὸς, κλείδωσις.
JOLI, E, (καὶ ἐπίρ.) -IMENT, εὐειδὴς, καλούτσικος, εὔμορφος.
JONC, βοῦρλον, σχοῖνος (φυτ.). ‖.—fleuri, βούτομον.
JONCHAIE, θ. = JONCHÈRE.
JONCHÉE, θ. κλαδιὰ ϗ ἄνθη διὰ στρώσιμον ἐδάφους. 2) μυζήθρα.

Joncher, ῥ. στρώνω τὸ ἔδαφος μὲ ἄνθη κτλ.
Jonchère, θ. τόπος κατάφυτος μὲ βοῦρλα.
Jonchets, ξυλάρια μὲ τὰ ὁποῖα παίζουν δι' ἀγκυρίδος.
Joncier, σπάρτον.
Joncinelle, θ. εἶδ. φυτοῦ (σχοίνου).
Jonction, θ. ἕνωσις, συμβολὴ (ποταμῶν).
Jondelle, θ. =Foulque.
Jonglerie, θ. ἀγυρτεία (θαυματοποιοῦ).
Jongleur, θαυματοποιὸς, ἀγύρτης.
Jonque, θ. πλοῖον τῆς Κίνας.
Jonquille, φοῦλι, εἶδ. ναρκίσσȣ.
Jouable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις 'να παίξῃ ('να παραστήσῃ).
Jouail, =Jas.
Jouailler, ῥ. (οἰκ.) παίζω μικρὰ παιγνίδια.
Joubarbe, θ. ἀμάραντος, ἀείζωον, (φυτ.).
Joue, θ. παρειὰ, μάγουλον (κυρ. καὶ μτνμ.).
Jouée, θ. (οἰκοδ.), τὸ πάχος τοῦ τοίχου περὶ τὰ κουφώματα τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων.
Jouet, παιγνίδι (παιδ.), παίγνιον.
Jouer, ῥ. παίζω. περιπαίζω. ἀπατῶ. §. (ἐπὶ μηχαν.) εἶμαι ἢ βάλλομαι εἰς κίνησιν, δȣλεύω.
Joueur, euse, ὁ παίζων. §. (ἰδίως) χαρτοπαίκτης.
Joufflu, e, μαγȣλᾶς, φȣσκομάγουλος.
Joug, ζυγὸς (κυρ. καὶ μτφορ.).
Jouir, ῥ. ἀπολαύω, ἀπολαμβάνω, νέμομαι.
Jouissance, θ. ἀπόλαυσις. ἐπινομή.
Joujou, παιγνιδάκι (παιδ.).
Jour, ἡμέρα. φῶς. ὄψις. χαραγμάδα. ||. se faire —, ἀνοίγω δρόμον.
Journal, ἐφημερίς.
Journalier, ère, καθημερινός. §. ἡμεροδουλιάρης.
Journalisme, ἐφημεριδογραφία.
Journaliste, ἐφημεριδογράφος.
Journée, θ. διάστημα ἡμέρας. §. ἡμεροδοῦλι(-κάματον).
Journellement, ἐπίῤ. καθημερινῶς.

Joute, θ. συμπλοκή. φιλονεικία.
Jouter, ῥ. μάχομαι. φιλονεικῶ.
Jouteur, μαχητὴς, ἀγωνιστής.
Jouvenceau,-celle, νεανίσκος, νεᾶνις, μειράκιον.
Jovial, e, εὔθυμος, πρόσχαρος.
Joyau, κειμήλιον, διαμαντικὸν, τζεβαέρι.
Joyeux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, φαιδρὸς, χαρούμενος. §. χαροποιός.
Jubé, βῆμα (ἐκκλησίας) διὰ τὸν ἀπόστολον κτλ.
Jubilaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ ἰουβιλαίȣ (ἔτους).
Jubilant, e, φαιδρὸς, εὐφρόσυνος.
Jubilation, θ. εὐφροσύνη, ἀγαλλίασις.
Jubilé, ἰουβιλαῖον (ἔτος τὸ 50, ἑορτάσιμον παρ' Ἑβραίοις). §. γενικὴ συγχώρησις ὑπὸ τοῦ Πάππα.
Jucher, ῥ. ἐπικάθημαι σκαλόνων (καθὼς τὰ πτηνὰ) εἰς κλάδον κτλ.
Juchoir, τὸ μέρος ὅπου κουρνιάζουν αἱ κότται, κοττάναθρον.
Judaïque, Ἰουδαϊκός.
Judaïser, ῥ. ἰουδαΐζω.
Judaïsme, Ἰουδαϊσμός.
Judicature, θ. τὸ δικαςικὸν ἐπάγγελμα.
Judiciaire (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. δικαστικός.
Judicieux, euse, (ϗ ἐπίῤ.)-ement, ὁ κρίνων ὀρθῶς.
Juge, κριτὴς, δικαστής. ||.—de paix, εἰρηνοδίκης.
Jugement, κρίσις, ἐκδίκασις.
Juger (πρὸ τοῦ a καὶ o ἐπεντίθεται μετὰ τὸ g τὸ e), ῥ. κρίνω, δικάζω.
Jugulaire, ἐπίθ. ὁ τοῦ λαιμοῦ. ||. veines jugulaires, αἱ σφαγίτιδες (φλέβες τοῦ λαιμοῦ).
Juif, ive, Ἰουδαῖος, Ἰουδαϊκός.
Juillet, Ἰούλιος.
Juin, Ἰούνιος.
Juiverie, θ. ἑβραϊκή. §. παζάρι ἑβραϊκόν.
Jujube, θ. ζίζυφον.
Jujubier, δ. ζιζυφηά.
Julep, ποτὸν μαλακτικόν.
Julienne, ἐπιθ. θ. (ἔτος) Ἰουλιανὸν, τὸ κοινόν. (περίοδος) 7980 ἐτῶν. §. (οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ (καρδάμου;) καὶ ποτοῦ.

Jumart, ἡμίονος (ἀπὸ ὄνον καὶ βοῦν), γίννος
Jumeau, elle, δίδυμος.
Jumelées, θ. πλθ. δύο ξύλα ἑνωμένα κατὰ μῆκος.
Jumeler (διπλασιάζεται τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἐνδυναμόνω διά-
Jumelles, θ. πλθ. δύο ξύλα ὅμοια. §. δίοπτρα.
Jument, θ. φοράδα.
Junipéracé, ée, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ -
Junipère, δένδρον λιβανοφόρον τῆς Ἀραβ., κέδρος ἢ ἄρκευθος.
Junte, θ. συμβούλιον τῆς Ἱσπαν. καὶ Πορτογαλλ.
Jupe, θ. καὶ (ὑποκορ.) **Jupon**, φόρεμα γυναικεῖον, μισοφούςανον.
Jurande, θ. ἡ θέσις (ἡ ἐπιςασία) τοῦ juré τῶν συντεχνιῶν.
Juré, ée, ἔνορκος. §. (οὐσ.) σύνεδρος κακουργιοδικείου. §. (παλ.) πρωτομαίςωρ συντεχνίας.
Jurement, βλασφημία.
Jurer, ῥ. ὀμνύω. §. βλασφημῶ. §. (μτνμ.) δὲν 'ταιρειάζω.
Jureur, ὁρκωμότης. βλάσφημος.
Juridiction, θ. δικαιοδοσία.
Juridictionnel, elle, ὁ τῆς δικαιοδοσίας.
Juridique (καὶ ἐπίῤ.-ement), ἐπιθ. δικαστικός.
Jurisconsulte, νομοδιδάσκαλος.
Jurisprudence, θ. τὰ νομικά.
Juriste, συγγραφεὺς νομολογίας, δικολόγος.
Juron, ὁρκωμοσία, ὅρκος.
Jury, τὸ δικαςήριον τῶν ὁρκωτῶν.
Jus, χυμὸς, ζωμὶ (ὀπωρικοῦ κτλ.).
Jusant, ἡ παλίῤῥοια (ἡ ἄμπωτις) τῆς θαλάσσης.
Jusque, (πρόθ.), ἕως, ἄχρι, μέχρι.
Jusquiame, θ. ὑοσκύαμος, (φυτ. φαρμ.).
Jussion, θ. ἐντολὴ, ἐπιταγή.
Justaucorps, φόρεμα σφιγκτὸν μὲ μανίκια.
Juste, ἐπιθ. δίκαιος. ὀρθός. ἴσιος, σωστός. §. (ἐπὶ φορεμ.) σφιγκτός. ||. (ὡς ἐπίῤ.) =τῷ-
Justement, ἐπίῤ. ἴσια-ἴσια. ἀκριβῶς.
Juste-milieu, τὸ μέσον (δύο πραγμάτων), ἡ μεσότης.
Justesse, θ. ἀκρίβεια, ὀρθότης.

JUSTICE, θ. δικαιοσύνη. §. (περιληπτ.) τὰ δικαστήρια.
JUSTICIABLE, ἐπιθ. ὑποκείμενος εἰς τὴν (δεῖνα) δικαιοδοσίαν.
JUSTICIER, ῥ. τιμωρῶ.
JUSTICIER, δικαιοδότης.
JUSTIFIABLE, ἐπιθ. δικαιολογήσιμος.
JUSTIFICATEUR, ἐξισωτὴς τῶν τυπογραφικῶν χαρακτήρων.
JUSTIFICATIF, IVE, δικαιολογητικός.
JUSTIFICATION, θ. δικαιολόγησις, -γία. §. (τεχν.) ἐξίσωσις τῶν τυπογραφικῶν χαρακτήρων.
JUSTIFIER, ῥ. δικαιολογῶ. ἀποδεικνύω. §. (τεχν.) ἐξισόνω τοὺς τυπογραφικοὺς χαρακτῆρ.
JUTEUX, EUSE, ὁ ἔχων χυμὸν, ζωμερός.
JUVENIL, ILE, νεανικὸς, νεαρός.
JUXTAPOSER, ῥ. προσθέτω παραλλήλως.
JUXTAPOSITION, θ. ἐπιπρόσθεσις νέων μορί[illegible] καὶ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο[illegible] αὔξησις σώματος.

K

K, τὸ ἐνδέκατον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
KALI, ἅλας σάκτης, καλία, σόδα.
KAN, ὁ Χάνης τῶν Ταττάρων.
KERMES, κιρμίζι.
KILOGRAMME, μέτρον βάρους 1000 γραμμαρίων, χιλιόγραμμον.
KILOLITRE, μέτρον χωρητ. 1000 λιτρῶν, χιλιόλιτρον.
KILOMÈTRE, μέτρον ἐκτάσεως 1000 μέτρων, χιλιόμετρον.
KYRIELLE, θ. Κύριε-ἐλέησον, λιτανεία. §. σωρεία (λέξεων κτλ.).

L

L, τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
LA, (ἄρθρ. καὶ ἀντνμ. θηλ.) τὴν ἢ αὐτήν.
LÀ, (ἐπίῤ.), ἐκεῖ. || la la, ἔτσι καὶ ἔτσι, μετρίως.
LABARUM, ἡ αὐτοκρατορικὴ σημαία τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου.
LABEUR, ἐργασία, μόχθος.
LABIAL, E, ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν χειλέων.
LABIÉ, ÉE, (φυτὸν) ἔχον ἄνθη ἐν εἴδει χειλέων.
LABORATOIRE, ἐργαστήριον χημείας.
LABORIEUX, EUSE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, φιλεργὸς, φιλόπονος. §. πολύπονος, δύσκολος.
LABOUR, ὄργωμα.
LABOURABLE, ἐπίθ. ἀρόσιμος.
LABOURAGE, ὄργωμα.
LABOURER, ῥ. ὀργόνω.
LABOUREUR, ἀροτὴρ, ζευγηλάτης.
LABRE, λάβραξ, (ἰχθ.).
LABROÏDE, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λάβρακος.
LABYRINTHE, λαβύρινθος.
LAC, λίμνη.
LACER, ῥ. σφίγγω τὴν θηλειὰν μὲ τὸ γαειτάνι. §. (ἐπὶ σκύλου) βατεύω.
LACÉRATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
LACÉRER, ῥ. κατασχίζω (δικαστικῶς βιβλίον καταδικασμένον).
LACET, σχοινὶ διὰ θηλειὰν, γαειτάνι.
LÂCHE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. χαλαρός. χαῦνος. §. μαλθακός. ἄνανδρος.
LÂCHER, ῥ. χαλαρόνω. §. ἐξαπολνῶ.
LÂCHETÉ, θ. ἀνανδρία. ἀχρειότης.
LACIS, δίκτυον λινὸν ἢ μεταξωτόν.
LACONIQUE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. λακωνικός.
LACONISME, λακωνισμός.
LACRYMAL, E, ὁ τῶν δακρύων, δακρυώδης.
LACRYMATOIRE, δακρυδόχον ἀγγεῖον τῶν παλαιῶν τάφων.
LACS, θηλειὰ διὰ πτηνὰ κτλ., βρόχος. §. (μτφορ.) παγίς.
LACTAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ γάλακτος ἢ τοῦ βυζάσματος.
LACTATION, θ. βύζασμα.
LACTÉ, ÉE, γαλακτόχρους. || la voie —, ὁ γαλαξίας (κύκλος).
LACTESCENCE, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
LACTESCENT, ENTE, γαλακτοφυής· γαλακτόχρους.
LACTIFÈRE, ἐπίθ. γαλακτοφόρος.
LACTIQUE, ἐπίθ. (χημ.), ὁ τοῦ γάλακτος.
LACUNE, θ. χάσμα (εἰς κείμενον).
LADRE, ἐπίθ. λεπρός. §. ῥυπαρὸς, φιλάργυρος. §. ἀναίσθητος.
LADRERIE, θ. λέπρα. §. ἀναισθησία. §. ῥυπαρὰ φιλαργυρία. §. λεπροκομεῖον.
LADY (πρόφ. LAIDY), θ. κυρία (ἀρχόντισσα) Ἀγγλίς. ||. Mylady (προφ. Myledé), Κυρία μου, (πάντοτε ἀνάρθρως).
LAGUNE, θ. τέναγος, λίμνη μικρὰ εἰς τὸ παράλιον.
LAI, E, λαϊκός.
LAÎCHE, γαιοσκώληξ.
LAÎCHE, θ. εἶδος φυτοῦ (κυπείρου).
LAID, E, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, δυσειδής, ἄσχημος. §. αἰσχρός.

Laideron, θ. ἀσχημοκόρητσον, ἀσχημοῦλα.
Laideur, ῥ. ἀσχημιά.
Laie, θ. γροῦνα, σκρόφα. 2) δρόμος εἰς δάσος.
Lainage, ἐμπόρευμα μάλλινον, μαλλικά. §. κνάφευσις ἐρέας.
Laine, θ. μαλλὶ, ἔριον. ||. bêtes à —, ἐριοφόρα ζῶα.
Lainer, ῥ. ἐκβάλλω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὸ μαλλίον τῆς ἐρέας, κναφεύω.
Lainerie, θ. (περιληπτ.) τὰ μαλλικά. §. ἐριουργεῖον.
Lainette, θ. εἶδος φυτοῦ (ἐριοφόρου), λασία.
Laineur, euse, ὁ δουλεύων τὸ μαλλίον ἢ κναφεύων τὴν ἐρέαν.
Laineuse, θ. μηχανὴ πρὸς κνάφευσιν ἐρέας.
Laineux, euse, (πολλὰ) μαλλιαρός.
Lainier, τεχνίτης ἢ ἔμπορος μαλλίων.
Laïque, ἐπίθ. λαϊκός.
Lais, (δασονομ.), νέον δένδρον ἀφινόμενον εἰς τὸ δάσος.
Laisse, θ. σχοινὶ διὰ τὰ λαγωνικὰ, ἀγωγεὺς, λυτάρι. 2) τὸ σειρῆτι ἢ γαειτάνι τοῦ σκιαδίου. 3) τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς θαλάσσης ὅσον σκεπάζει ἡ παλίῤῥοια.
Laissé, τὸ λεῖον μέρος τῆς ταινίας.
Laissée, θ. ἡ κόπρος τῶν ἀγριμήων.
Laisser, ῥ. ἀφίνω, παραλείπω. ||. ne laisser pas de faire qc., οὐχ ἧττον πράττω τί.
Laisser-aller, τὸ ἀτημέλητον (ἀνεπιτήδευτον) τοῦ τρόπου.
Lait, γάλα. ||. cochon de —, χοιρίδιον γαλαθηνόν. ||. — de poule, κρόκος αὐγοῦ διαλελυμένος εἰς θερμὸν ζαχαρόνερον. ||. soupe de —, χρῶμα αἰθόλευκον.
Laitage, (περιληπτ.) τὰ γαλατερά.
Laitance ἢ Laite, θ. θορὸς (γάλα) ἰχθύων.
Laité, ée, (ψάρι) ἀρσενικὸν, γαλακτωμένον.
Laiterie, θ. γαλακτοκομεῖον. §. ἐμπόριον γαλατηρῶν.
Laiteron, ζοχὸς, σόγχος, (φυτ.).

Laiteux, euse, γαλακτώδης, γαλακτόχρους.
Laitière, θ. γυνὴ γαλακτοπῶλις. ||. (ὡς ἐπίθ.) βοῦς ἀμελγομένη· γυνὴ θηλάζουσα.
Laiton, χαλκὸς κίτρινος, πάφυλας.
Laitue, θ. θρίδαξ, μαροῦλι, (φυτ.).
Laize, θ. πλάτος ὑφάσματος.
Lama, ἱερεὺς τοῦ Θιβέτ. §. ζῶον τοῦ Περοῦ, προβατοκάμηλος.
Lamanage, τὸ ἔργον τοῦ -
Lamaneur, ὁδηγὸς (ἐλλιμενιστὴς) πλοίου, πιλότος.
Lamantin, εἶδος φώκης.
Lambeau, κουρέλλι.
Lambin, e, ἀργοκίνητος.
Lambiner, ῥ. ἀργοπατῶ.
Lambourde, θ. πατερὸν πατώματος.
Lambris, φάτνωμα, τσατμᾶς ἢ μπαγδατί.
Lambrissage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Lambrisser, ῥ. καπλαδίζω μὲ σανίδια ἢ χοσίγι.
Lambruche (-brusque), θ ἀγριάμπελος.
Lame, θ. ἔλασμα μετάλλου. τὸ σίδηρον (ἡ λάμα, ἡ λεπίδα) τοῦ σπαθιοῦ κτλ. §. (ναυτ.) κῦμα. §. τὰ πυραμιδοειδῆ σχήματα τοῦ ταβλίου.
Lamé, ée, δουλευμένος μὲ τρᾶν ἢ τρέμουσαις.
Lamellé, ée, καὶ
Lamelleux, euse, χωρισμένος ἢ χωριζόμενος εἰς λάμας.
Lamentable (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἀξιοθρήνητος. §. οἰκτρὸς, γοερὸς, λυπητερός,
Lamentation, θ. θρῆνος. παράπονον.
Lamenter (se—), ῥ. θρηνολογῶ.
Lamette, θ. ὑποκορ. τοῦ Lame.
Lamie, θ. λάμια (σκυλόψαρον ϗ τέρας).
Lamier, ὁ κατασκευάζων χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ ἐλάσματα.
Laminage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Laminer, ῥ. κάμνω (λεπτύνω τὸ μέταλλον) εἰς λάμας.
Lamineur, ὁ τεχνουργὸς τοῦ laminage.
Laminoir, μηχανὴ πρὸς ἐλασματοποίησιν μετάλλου.
Lampant, ante, (κυρ. ἐπὶ ἐλαίου) διαφανὴς, λαγαρισμένος.

Lampas, εἶδος χονδροῦ καὶ κλαδωτοῦ μεταξωτοῦ. §. ὁ οὐρανίσκος (κυρ. τοῦ ἵππου) καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ συμβαῖνον φῦμα.
Lampe, θ. φανὸς μὲ λάδι, λυχνάρι.
Lampée, θ. μεγάλη ποτηριά.
Lamper, ῥ. πίνω μεγάλαις ποτηριαὶς, σβανάρω.
Lamperon, φτιλήθρα λυχναρίου.
Lampion, λυχναράκι (διὰ τὰς φωτοχυσίας).
Lampiste, ὁ ποιῶν ἢ πωλῶν φανοὺς (λυχνάρια κτλ.).
Lampourde, φ. ξάνθιον.
Lamproie, θ. γαλεὸς, γαληὰ, πετρόμυζον, (ἰχθ.).
Lance, θ. λόγχη.
Lancéolé, ée, (βτν.), λογχοειδής. λογχωτός.
Lancer (τὸ c τρέπεται, πρὸ τοῦ a καὶ o, εἰς ç), ῥ. τινάζω. ἀκοντίζω.
Lancette, φλεβοτόμον, νυστέρι.
Lancier, ἱππεὺς λογχοφόρος.
Lancière, θ. ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁποίας ἐκρέει τὸ νερὸν τοῦ ἀργοῦντος νερομύλου.
Lancinant, e, (πόνος) νυγματώδης, σφάκτης.
Lancis, (οἰκοδ.), ἐπισκευὴ τοίχου δι' ἐναρμογῆς λίθων καὶ αὐτοὶ οἱ οὕτως ἐναρμοζόμενοι λίθοι.
Lançoir, τὸ κλεῖθρον τοῦ αὐλακιοῦ τοῦ νερομύλου. §. τὸ χώρισμα τῆς καπνοδόχης.
Landamman, δήμαρχος (εἰς τὴν Ἐλβετ.).
Landau, ὄχημα τετράκυκλον.
Lande, θ. γῆ ἄφορος, φελεύς.
Landgrave, ἄρχων (κόμης, τοπάρχης) τῆς Γερμαν.
Landgraviat, χώρα (τοπαρχία) λανδγράβου.
Landwehr, θ. πολιτοφυλακὴ τῆς Γερμ.
Laneret, εἶδος ἱέρακος, (τὸ ἀρσ. τοῦ Lanier).
Langage, διάλεκτος. ὕφος ὁμιλίας.
Lange, πανὶ βρέφους, σπάργανον.
Langoureux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, λιγωμένος (ἀπὸ ἔρωτα).
Langouste, ἀσακὸς (ἀγκαθωτὸς), μποτζέκι.
Langue, θ. γλῶσσα.

Languette, θ. πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα γλώσσης, γλωσσίδι.
Langueur, θ. χαύνωσις, ἀτονία.
Langueyer, ῥ. βλέπω τὴν γλῶσσαν τοῦ χοίρου (μήπως ἦνε λεπρός).
Langueyeur, ὁ διωρισμένος νὰ παρατηρῇ τοὺς χοίρους ἂν ἦνε ὑγιεῖς.
Languier, γλῶσσα χοίρου καπνιστή.
Languir, ῥ. μαραίνομαι, τήκομαι. §. (ἐπὶ ὕφους λόγου) εἶμαι ἄτονος (χωρὶς ζωηρότητος).
Languissant, e, (καὶ ἐπίῤ.) **-amment**, τηκόμενος (ὑπὸ νόσου ἢ ἔρωτος), λιγωμένος.
Lanice, ἐπίθ. (πάντοτε μετὰ τοῦ bourre), γνάφαλον (ἐρίου).
Lanier, εἶδος μεγάλου ἱέρακος.
Lanière, θ. λωρί(ον).
Lanifère, ἐπίθ. ἐριοφόρος.
Lanter, ῥ. περικοσμῶ διὰ τοῦ σφυρίου χάλκινον σκεῦος.
Lanterne, λαμπτὴρ, φανὸς, φανάρι. §. (ἀρχιτεκτ.) πυργίδιον εἰς σχῆμα λαμπτῆρος ἐπὶ τῆς κορυφῆς θόλȣ κτλ. §. (πλθ.) μωρολογίαι, παραμύθια.
Lanterneau, ὑποκορ. τοῦ **Lanterne**.
Lanterner, ῥ. ἐνδοιάζω, ταλαντεύομαι. §. παίζω τινὰ μὲ λόγους. §. ἀπασχολῶ ἢ παρενοχλῶ μὲ ὁμιλίας ἀκαίρους.
Lanternerie, θ. ἐνδοιασμός. κοντοστάσιμον. §. (πλθ.) μωρολογίαι.
Lanternier, ὁ πωλῶν ἢ ἀνάπτων τὰ φανάρια. §. ἀναποφάσιστος, μωρολόγος.
Lanugineux, euse, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐρίου. §. χνοώδης.
Laper, ῥ. πίνω καθὼς ὁ σκύλος, λάπτω.
Lapereau, λαγουδάκι.
Lapidaire, ἐπίθ. ὁ τῶν ἀρχ. ἐπιγραφῶν. 2) (οὐσ.) πετραδισὴς, λιθογνώμων.
Lapidation, θ. λιθοβόλημα.
Lapider, ῥ. λιθοβολῶ, καταλεύω.
Lapidification, θ. λιθοποίησις.
Lapidifier, ῥ. λιθοποιῶ.
Lapidifique, ἐπίθ. ὁ συντελῶν πρὸς λιθοποίησιν.
Lapin, ine, λαγιδεὺς, κουνέλλι, (ζ.).

Lapis (Λτν.), κύανος, (λίθ. πολύτ.), λαζοῦρι.
Laps, διάστημα (χρόνου).
Laquais, ὑπηρέτης (ἀκόλουθος), κοπέλλι.
Laque, θ. εἶδος ἐρυθρᾶς ῥητίνης, λῶκι.
Laqueux, euse, ὁ ἐκ τοῦ εἴδȣς ἢ τοῦ χρώματος τῆς laque.
Larcin, κλοπὴ (χωρὶς βίας).
Lard, 'ξύγγι τοῦ χοίρου, λαρδί.
Larder, ῥ. ἐμπήγω κομμάτια λαρδίου εἰς τὸ κρέας.
Laldivore, ἐπίθ. λαρδοφάγος.
Lardoire, θ. ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐμπήγουν τὸ λαρδὶ εἰς τὸ κρέας.
Lardon, κομμάτι (λωρὶς) λαρδίȣ. §. (μτφορ.) σαρκασμὸς, σκῶμμα.
Lardonner, ῥ. κόπτω (λωρίδας). §. σκώπτω, χλευάζω.
Lardure, θ. ἐλάττωμα μαλλίνȣ ὑφάσματος.
Lares, πλθ. οἱ ἐφέσιοι θεοὶ (τῶν Ῥωμ.).
Large, ἐπίθ. πλατύς. §. (οὐσ.) πλάτος, εὐρυχωρία. ἄνεσις. §. (ναυτ.) τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης, τὸ πέλαγος.
Largement, ἐπίῤ. εὐρυχώρως. §. ἀφθόνως.
Largesse, θ. φιλοδώρημα.
Largeur, θ. πλάτος.
Largo, (μουσ.), ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους.
Largue, ἐπίθ. (ἄνεμος) ἐξώστης, ἐναντίος. §. (οὐσ.) τὰ ἀνοικτὰ, τὸ πέλαγος.
Larguer, ῥ. ξετεντόνω (μολάρω) τὸ σχοινί.
Laride, ée, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ (γ)λάρου.
Laridon, παραμάγειρος.
Larme, θ. δάκρυον.
Larmier, γεῖσον, προτέγισμα. §. τὰ μηλίγγια τοῦ ἵππου. §. οἱ δακρυῤῥόοι πόροι τῆς ἐλάφου.
Larmoiement, δάκρυσμα (ἀκούσιον).
Larmoyant, e, δακρυόεις, δακρυσμένος.
Larmoyer, ῥ. δακρύω.
Larron, onnesse, κλέπτης, κλέπτρα. §. τὸ ἄκοπον (ὡς διπλωμένον) ἄκρον τοῦ βιβλιοδετημένου φύλλου. §. κομμάτιον χαρτίου παρεμπίπτον κατὰ τύχην μεταξὺ τοῦ τυπουμένȣ φύλλου.
Larronneau, κλεπτάκος.
Larve, θ. σκώληξ ἐντόμου.
Laryngé, ée, ὁ τοῦ λάρυγγος.
Larynx, (ἀνατομ.) ὁ λάρυγξ.
Las, (ἐπιφών.), οἴμοι, ἀλήμων ὤ!
Las, sse, ἀποκαμωμένος.
Lascif, ive, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, ἀσελγής. ἄσεμνος.
Lascivité, θ. ἀσέλγεια.
Laser (Λτν.), σίλφιον, (φυτ.).
Lassant, ante, κοπώδης, βαρετός.
Lasser, ῥ. κατακουράζω (καὶ μσ.) -ομαι, ἀποκάμνω.
Lassitude, θ. ἀποκαμωμός.
Last ἢ **Laste**, βάρος δύω βαρελλῶν ἢ 4000 λιτρῶν.
Latanier, γένος φοινίκων, ῥιπιδοφοίνιξ.
Latent, e, κρυφὸς, ἐνδόμυχος, λανθάνων.
Latéral, e, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, ἐκ πλαγίου κείμενος, πλαγινός.
Laticlave, ἡ πλατύσημος (χλαμὺς τῶν Ῥωμ.).
Latin, ine, Λατῖνος ἢ λατινικός. ||. (οὐσ.) τὰ Λατινικά. ||. être au but de son —, ἀμηχανῶ, δὲν ἠξεύρω πλέον τί 'να εἴπω ἢ τί 'να πράξω, 'τὰ χάνω.
Latiniser, ῥ. ἐκλατινίζω.
Latinisme, λατινισμός.
Latiniste, λατινιστής.
Latinité, θ. τὸ λατινικὸν ὕφος.
Latitude, θ. πλάτος (γεωγρφ.). §. (μτνμ.) ἔκτασις.
Latrie, θ. λατρεία (ἡ πρὸς τοὺς ἁγίους).
Latrines, θ. πλθ. ἀπόπατος.
Lattage, τὸ οὐσ. τοῦ **Latter**.
Latte, θ. πέταυρον.
Latter, ῥ. σκεπάζω μὲ πέταυρα.
Lattis, κατασκεύασμα ἀπὸ πέταυρα.
Laudanum, ἐκχύλισμα ὀπίου, λαύδανον.
Laudatif, ive, ἐγκωμιαστικός.
Laudes, θ. πλθ. οἱ αἶνοι (τὸ Πᾶσα πνοὴ) τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας.
Lauréat, ἐπίθ. (ποιητὴς) ἐστεμμένος, δαφνηφόρος.
Lauréole, θ. χαμαιδάφνη, (φυτ.).
Laurier, δάφνη, (δένδρ.).

Lauriot, τὸ καδίον ὅπου πλύνεται τὸ φουρνόπανον.
Lavabo (Λτν.), λεκανοΐμπρικον.
Lavage, πλύσιμον, ξέπλυμα, νερόπλυμα.
Lavande, θ. λαβάνδα, (φυτ.).
Lavandier, ère, πλύντης, πλύστρα.
Lavasse, θ. βροχὴ ῥαγδαία. §. νερόπλυμα.
Lave, θ. ὕλη φλογώδης ἐκρέουσα τῶν ἡφαιστείων, λάβα.
Lave-mains, χέρνιβον.
Lavement, κλύσμα, κλυστῆρι.
Laver, ῥ. πλύνω.
Laveton, χονδρόμαλλον.
Lavette, θ. πανάκι διὰ πλύσιμον τῶν πινακίων.
Laveur, euse, πλύντης (ἀγγείων).
Lavis, τρόπος τοῦ χρωματίζειν (διὰ κινεζικῆς μελάνης κτλ.) τὰ ἰχνογραφήματα.
Lavoir, πλυνὸς, πλυντήριον.
Lavure, θ. ἀπόπλυμα (ἀγγείων).
Laxatif, ive, λαπακτικὸς (τῆς κοιλίας), κινητικός.
Laye, θ. τὸ ὀδοντωτὸν σφυρὶ τῶν λιθοξόων, καὶ τὰ χαράγματα τὰ γινόμενα δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν λίθων. §. σκάφη τοῦ ἐλαιοτριβείυ ἢ πατητηρίου.
Layer, ῥ. πελεκῶ πέτραν διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ σφυρίου (**Laye**). §. σημαδεύω τὰ μὴ ὑλοτομητέα δένδρα. §. ἀνοίγω (χωρίζω) δρόμον εἰς δάσος.
Layetier, ὁ κατασκευάζων κάσσας (κουτία κτλ.).
Layette, θ. συρτάρι ἢ κουτί. §. σπάργανα (βρέφους).
Layetterie, θ. ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ layetier.
Layeur, ὁ σημαδεύων τὰ καταλειπτέα δένδρα εἰς δάσος.
Lazagne, θ. εἶδος μακαρονίων.
Lazaret, λοιμοκαθαρτήριον.
Lazulite, κύανος, λαζοῦρι, (πέτρα).
Lazzi, χειρονομία κωμῳδοῦ, γελοιασμὸς, βωμολοχία.
Le, La, Les, ἄρθρα ἢ ἀντνμ. ὁ, ἡ, οἱ, αἱ κτλ.
Lé, φύλλον ὑφάσματος.
Lèche, θ. φέτα ψιλοκομμένη.
Lèche-doigt, ἐπίρ. μὲ φειδωλίαν.
Lèchefrite, θ. σκεῦος μαγειρικὸν ὅπου ςάζει τὸ πάχος τοῦ ψητοῦ.
Lécher (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. γλείφω. §. (μτνμ.) διονυχίζω.
Leçon, θ. μάθημα. §. κείμενον συγγραφέως.
Lecteur, trice, ἀναγνώστης.
Lecture, θ. ἀνάγνωσις, διάδασμα.
Légal, e, νόμιμος.
Légalement, ἐπίρ. νομίμως.
Légalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Légaliser, ῥ. ἐπικυρόνω τὴν γνησιότητα (ἐπισήμου) ἐγγράφου.
Légalité, θ. νομιμότης.
Légat, ἔξαρχος τοῦ Πάππα.
Légataire, ὁ λαμβάνων κληροδότημα, κληροδόχος.
Légation, θ. ἡ ἀξία καὶ ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἐξάρχου. §. (ἁπλ.) πρεσβεία.
Légendaire, συναξαριστής.
Légende, θ. συναξάριον. §. ἐπιγραφὴ (πέριξ) νομίσματος.
Léger, ère, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, ἐλαφρός. εὐκίνητος. §. (μτφορ.) κοῦφος, φροῦδος, ἄστατος. ἐπιπόλαιος. ||. à la légère, ἐπίρ. ἐλαφρά. ἐπιπολαίως· ἀπερισκέπτως.
Légèreté, θ. ἐλαφρότης. §. (μτφορ.) κουφότης, ἀστασία. §. ἀφέλεια (ὕφους).
Légicide, ἐπίθ. *νομοκτόνος.
Légion, θ. τάγμα ςρατ., λεγεών.
Légionnaire, στρατιώτης (ἢ ἱππότης τοῦ τάγματος τῆς Ἐντίμου) λεγεῶνος.
Législateur, trice, νομοθέτης.
Législatif, ive, νομοθετικός.
Législation, θ. νομοθεσία.
Législature, θ. τὸ νομοθετικὸν σῶμα. §. ἡ διάρκεια τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας.
Legiste, νομολόγος.
Légitimation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Légitimer**.
Légitime (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. θεμιτὸς, νόμιμος. εὔλογος. §. (οὐσ. θ.) ἡ νόμιμος μερὶς (κληρονομ.).
Légitimer, ῥ. νομιμοποιῶ. δικαιολογῶ. §. ἀναγνωρίζω ὡς γνήσιον (τὸ νόθον τέκνον).
Légitimiste, νομιμόφρων.
Légitimité, θ. τὸ νόμιμον (πράξεως). ἡ γνησιότης (τέκνου ἀνεγνωρισμένου).
Legs, δωρεὰ κατὰ διαθήκην, κληροδότημα.
Léguer, ῥ. κληροδοτῶ.
Légume, ὄσπριον ἢ λαχανικὸν, (Τ.) ζεβζαβάτι.
Légumier, ère, ὁ τῶν ὀσπρίων.
Légumineux, euse, ὀσπριώδης.
Léguminiforme, ἐπίθ. ὀσπριοειδής.
Léguminivore, ἐπίθ. ὀσπριοφάγος.
Lendemain, ἡ ἐπαύριον.
Lenifier, ῥ. (ἰατρ.), γλυκαίνω (πραΰνω) διὰ μαλακτικῶν.
Lenitif, ive, (ἰατρ.), γλυκαντικὸς, μαλακτικός.
Lent, e, (καὶ ἐπίρ) **-ement**, βραδύς, ἀργοκίνητος.
Lente, κόνιδα.
Lenteur, θ. βραδύτης, ἀργοπορία.
Lenticulaire, ἐπίθ. φακοειδής.
Lentille, θ. φακῆ. §. (μτνμ.) φακὸς (μικροσκοπίου κτλ.). §. (πλθ.) περκνάδες (τοῦ δέρματος), φακίδες.
Lentilleux, euse, πλήρης φακίδων, φακιδιάρης.
Lentisque, σχῖνος, μαστιχιὰ, (δένδρ.).
Léonin, e, ὁ τοῦ λέοντος, λεόντειος.
Léopard, λεοπάρδαλις, (ζ).
Lépidoptère, θ. λεπιδόπτερον (ἔντ.).
Lèpre, θ. λέπρα.
Lépreux, euse, λεπρός.
Léproserie. θ. λεπροκομεῖον.
Lequel, Laquelle, (ἀντνμ. ἀναφορ.), ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, ὅστις, ἥτις.
Lérot, εἶδος φαιοῦ μυωξοῦ (loir).
Les, πλθ. τοῦ **Le** ἢ **La**, οἱ, αἱ, ἢ· 'τους, 'τας.
Lèse, ἐπιθ. (crime de— majesté), ἔγκλημα καθοσιώσεως.
Léser, ῥ, βλάπτω, ζημιῶ.
Lésine, θ. φειδωλία ῥυπαρά.
Lésiner, ῥ. φειδωλεύομαι μέχρι ῥυπαρίας.
Lésinerie, θ. ἔργον ῥυπαρᾶς φειδωλίας.
Lésion, θ. βλάβη. §. (χειρουργ.) πλήγωμα.
Lessivage, τὸ οὐσ. τοῦ **Lessiver**.

Léssive, θ. θολόστακτη (διὰ τὴν πλύσιν), μπογάδα, άλησσίβα.
Léssiver, ρ. κάμνω άλησσίβαν.
Lest, ἕρμα, σαβοῦρα (πλοίου).
Lestage, σαβούρωμα.
Leste (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἐλαφρὸς, ἐλαφροενδυμένος. §. εὐκίνητος. §. ἀπερίσκεπτος.
Lester, ρ. σαβουρόνω (πλοῖον).
Lesteur, πλοῖον μετακομίζον τὴν σαβοῦραν ꞗ ὁ ὁδηγῶν αὐτό.
Léthargie, θ. ληθαργία.
Léthargique, ἐπιθ. ληθαργικός.
Léthifère, θ. ὁ προξενῶν ληθαργίαν.
Lettre, θ. γράμμα, στοιχεῖον (ἀλφαβήτου). §. ἐπιστολή. §. (πληθ.) παιδεία, (τὰ) γράμματα. ||. aider à la —, ἑρμηνεύω ἢ παρερμηνεύω (τὰ λεγόμενα). ||. écrire un mot (un nombre) en toutes lettres, γράφω ὁλόγραφον τὴν λέξιν (τὸν ἀριθμόν).
Lettré, **ée**, γραμματισμένος, λόγιος.
Lettrine, θ. (τυπογρφ.), στοιχεῖον χρησιμεῦον πρὸς παραπομπὴν εἰς τὰ σχόλια.
Leucorrhée, θ. λευκόῤῥοια, (πάθος).
Leude, ἄρχων ὑπήκοος τοῦ σέμματος
Leur, (ἀντνμ. προσωπ. ἢ κτητ.), 'τους, 'τας, ἢ (ἑαυ)τῶν κτλ. ||. (ἐνάρθρ.) οἱ ἐδικοί των κτλ.
Leurre, δέλεαρ (μτφορ.).
Leurrer, ρ. δελεάζω.
Levain, προζύμι.
Levant, ἡ Ἀνατολὴ (ὡς πρὸς τὴν Εὐρ.).
Levantin, **ine**, γέννημα ἢ κάτοικος τῆς Ἀνατολῆς. §. (οὐσ. θ.) εἶδ. μεταξωτοῦ.
Lève, θ. σφαιράγρα (εἴς τινα παιγνίδια).
Levée, θ. ἄρσις, σήκωμα. §. διάλυσις συνεδριάσεως. §. ἄνοιγμα φακέλλου. §. συγκομιδὴ καρπῶν. εἴσπραξις (φόρων). στρατολογία. §. χαρτωσιά. §. πρόχωμα. ||. — de boucliers, ἐνστάσεις.
Lever (τὸ **e** τῆς παραλ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφών. εἰς **è**), ρ. σηκόνω, ὑψόνω. §. εἰσπράττω. συγκομίζω. §. διαλύω (τὴν συνεδρίασιν). §. 'παίρνω (μὲ τὸ ψαλίδι). §. (οὐδ.) φυτρόνω. (ἐπὶ ζύμης) ἀναιβαίνω. §. (μσ.) σηκόνομαι (ἀπὸ τὴν κλίνην), ἐξυπνῶ. (ἐπὶ ἡλίου) ἀνατέλλω.
Lever, σήκωμα (ἀπὸ τοῦ ὕπνου). ἀνατολὴ (τοῦ ἡλίου κτλπ.)· ἰχνογράφησις (κτιρίου).
Leveur, **euse**, ὁ χύνων τὸ φύραμα τοῦ χαρτονίου εἰς τὰ καλούπια. §. ὁ σηκόνων τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πιεστηρίου καθόσον ἐκτυποῦνται.
Levier, μοχλός.
Levis, ἐπιθ. (γέφυρα) σηκωτή.
Lévite, λευΐτης, ἱερεύς.
Lévitique, τὸ Λευϊτικὸν (βιβλίον τῆς Π. Γ.).
Levrauder, ρ. κυνηγῶ. (μτφορ.) καταδιώκω.
Levraut, λαγὼς μικρός.
Lèvre, θ. χεῖλος (κυρ. καὶ μτφορ.).
Levreteau, ὑποκορ. τοῦ **Levraut**.
Levrette, θ. λαγωνικὸν θηλυκὸν, λαγωνίκα.
Levretté, **ée**, (σκύλος) ἔχων τὴν ὀσφὺν λιγνὴν ὡς τὰ λαγωνικά.
Levretter, ρ. κυνηγῶ μὲ λαγωνικά. §. (τρπρσ.) τὸ λαγωνικὸν γεννᾷ.
Levretterie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Levretteur, **euse**, ὁ ἀνατρέφων λαγωνικά.
Levreux, **euse**, παχύχειλος, χειλᾶς.
Levriche, θ. νέα λαγωνίκα.
Lévrier (καὶ ὑποκορ. **Levron**), λαγωνικόν.
Levûre, ἀφρὸς τοῦ ἀναβράζοντος ζύθου.
Levûrier, ὁ πωλῶν **Levûre**.
Lexicographe, -**graphie**, -**graphique**, λεξικογράφος, -γραφία, -γραφικός.
Lexique, λεξικὸν (ἑλληνικόν).
Lez, ἐπίρ. (παλ.), πλησίον, παρά.
Lézard, σαῦρα, γουστέρα, (ζ.).
Lézarde, θ. σχίσμα (εἰς τοῖχον), σκάσιμον.
Lézardé, **ée**, (τοῖχος) ἔχων σχισμάδας, σκασμένος.
Lézarder, ρ. σχίζω (τοῖχον).
Liage, τὸ οὐσ. τοῦ **Lier**, δέσιμον.
Liais, εἶδ. λεπτοτάτου τιτανολίθου (μαρμάρου).
Liaison, θ. συναρμογὴ, συνάφεια, σύνδεσμος, σχέσις.
Liaisonner, ρ. (οἰκοδ.), συνδέω διὰ καταλλήλου συναρμογῆς ἢ ἀσβεστώσεως τοὺς λίθους κτλ.
Liane, θ. εἶδ. κληματώδους φυτοῦ τῆς Ἀμερ.
Liant, **e**, εὔκαμπτος. §. (ἐπὶ ἀνθρ.) καλόβολος.
Liard, ὀβολὸς, λιανὸν (τὸ 4 τοῦ σολδίου).
Liarder, ρ. δίδω (συνεισφέρω) φειδωλῶς.
Liasse, θ. δέσμη χαρτίων (ἐγγράφων).
Libation, θ. σπονδή.
Libatoire, σπονδεῖον (σκεῦος).
Libelle, ἔγγραφον ὑβριστικὸν, λίβελλος.
Libeller, ρ. συντάττω (αἰτιολογῶ προσηκόντως) ἐπίσημον ἔγγραφον.
Libelliste, λιβελλογράφος.
Liber (Λτν.), ἡ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ ξύλου τσύπα, βύβλος.
Libéral, **e** (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, φιλελεύθερος. §. ἐλευθέριος.
Libéraliser, ρ. ὀργανίζω ἐπὶ τὸ φιλελευθερώτερον.
Libéralisme, ἄκρατος φιλελευθερία.
Libéralité, θ. ἐλευθεριότης. §. μεγαλοδωρία, φιλοδώρημα.
Libérateur, **trice**, ἐλευθερωτής.
Libératif, **ive**, ὁ συντελῶν πρὸς-
Libération, θ. ἄφεσις (χρέους, δουλείας κτλ.).
Libérer (τὸ **é** τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ρ. ἀπαλλάττω (χρέους, δουλείας κτλ.).
Liberté, θ. ἐλευθερία.
Liberticide, ἐπίθ. ἐλευθεροκτονία. ||. (ὡς οὐσ.) ἐλευθεροκτόνος.
Libertin, **ine**, ἐκδεδιῃτημένος, φαυλόβιος, ἄσωτος. ἄτακτος. §. (ἐπὶ πραγμ.) ἀκόλαστος.
Libertinage, ἀκολασία, κακοήθεια.
Libertiner, ρ. ἀκολασταίνω. ἀτακτῶ.
Libidineux, **euse**, ἀσελγής, ἀκόλαστος.
Libraire, βιβλιοπώλης.
Librairie, θ. βιβλιοπωλία, -λεῖον.
Libration, θ. (ἀστρν.), ἡ φαινομένη ταλάντευσις τῆς σελήνης περὶ τὸν ἄξονά της.

Libre, ἐπίθ. ἐλεύθερος.
Librement, ἐπίρ. ἐλευθέρως.
Lice, θ. κονίστρα, στάδιον. §. θηλυκὸν λαγωνικόν. §. (ὑφαντ.) ἴδε **Lisse**.
Licence, θ. ἄδεια. §. ἀκολασία.
Licenciement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Licencier, ῥ. ἀπολύω (τὸ στράτευμα). ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀπολελυμένος, ἄφετος. ‖. (ὡς οὐσ.) λύτης (πανεπιστημίου).
Licencieux, euse, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, ἀκόλαστος, ἄσεμνος.
Lichen, λειχὴν, (φυτ.).
Licitation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Liciter**.
Licite (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. θεμιτός.
Liciter, ῥ. ἐκποιῶ διὰ πλειστηριασμοῦ (κτῆμα ἀνῆκον εἰς πολλούς).
Licorne, θ. μονόκερως (ζῶον μυθ.). §. — de mer, εἶδ. κήτους, (ἄλλ.) **Narval**.
Licou ἢ **Licol**, καπίστρι.
Licteur, ῥαβδοῦχος, (παρὰ Ῥωμ.)
Lie, θ. ὑποστάθμη, καταπάτι. 2) (ἐπιθ.) φαιδρός. ‖. chère—, εὐωχία.
Liége, φελλός.
Liéger (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ὁπλίζω (τὴν περιφέρειαν τοῦ δικτύου) μὲ φελλόν.
Lien, δεσμός. ‖. (πλθ.) δεσμά.
Lienne, θ. (ὑφαντ.), κλωστὴ τοῦ στήμονος μὴ διαπερασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑφαδίου.
Lier, ῥ. δένω. συνδέω.
Lierre, κισσὸς, (φυτ.).
Liesse, θ. (παλ.), εὐθυμία, ἀγαλλίασις.
Lieu, τόπος. μέρος. §. ἀφορμή. ‖. (πλθ.) κατατόπια (οἰκίας κτλ.). ‖. lieux (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) d'aisance, ἀναγκαῖον. ‖. avoir —, συμβαίνειν, γίνεσθαι. ‖. au —de, ἀντί. ‖. au—que, ἐν ᾧ. ‖. en premier(second)—, πρῶτον, δεύτερον. ‖. en dernier—, τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους.
Lieue, θ. λεῦγα, (μέτρον ἐκτάσ.).
Lieur, ὁ δένων (τὰ χειρόβολα), ἀμαλλοδετήρ.
Lieutenance, θ. ὁ βαθμὸς τοῦ-
Lieutenant, τοποτηρητής. ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν ἀνώτερον ἀξιωματικὸς, ὑπολοχαγὸς κτλ.
Lièvre, λαγὼς, (ζ.).
Ligament, ἴς λεπτὴ συνδέουσα τοὺς ἁρμοὺς τῶν ὀστέων κτλ.
Ligamenteux, euse, συγκείμενος ἀπὸ ἴνας.
Ligature, θ. κλωστὴ (ταινία κτλ.) διὰ δέσιμον ἀρτηρίας ἢ φλεβοτομουμένου. §. ὀρχοπέδη, (πάθος).
Ligaturer, ῥ. δένω μὲ ligature.
Lige, ἐπίθ. τιμάριον ἢ τιμαριώτης ὑποτελής.
Lignage, (παλ.), γενεὰ, σειρολόγι.
Ligne, θ. γραμμή. ἀράδα, στίχος. § ὁ ἰσημερινὸς (κύκλος). §. ὁρμιὰ, βόλτα.
Lignée, θ. σειρὰ γένους, σειρολόγι.
Ligner, ῥ. σημαδεύω μὲ γραμμὰς, χαρακόνω.
Lignerolle, θ. (ναυτ.), σπάγος κλωσμένος ἀπὸ παλαιόσχοινα.
Lignette, νῆμα (κλωστὴ) διὰ δίκτυα ἢ ὁρμίδια.
Ligneul, κλωστὴ πισσωμένη (τῶν ὑποδηματοῤῥάφων).
Ligneux, euse, ξυλώδης.
Lignification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Lignifier (se —), ῥ. μεταβάλλομαι εἰς ξύλον.
Ligniforme, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει ξύλου.
Lignite, εἶδος ὀρυκτοῦ, ξυλίτης.
Lignivore, ἐπίθ. ξυλοφάγος.
Lignolet, σειρὰ σχιστολίθων ἐπὶ τῆς κορυφῆς στέγης.
Ligue, θ. συμμαχία, ὁμοσπονδία. §. (ἰδίως) ἡ ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τῶν Καλβινιστῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ ις' αἰῶνος. §. (ἐπὶ κακοῦ) συνωμοσία, συμμορία.
Liguer, ῥ. συνδέω (ἐν μσ.) -ομαι εἰς συμμαχίαν.
Ligueur, euse, μέλος τῆς ἐπὶ Ἐῤῥίκου Γ' καὶ Δ' συμμαχίας.
Lilas, πασχαλιὰ, (ἄνθ.). §. τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθους της, λεϊλακύ.
Liliacée, θ. κρινοειδὲς (λειριοειδὲς) φυτόν.
Limace, θ. γυμνοσάλιαγκος. 2) εἶδος νόσου (σπυρὶ τοῦ ποδὸς) τῶν βοῶν.
Limaçon, κοχλίας, σάλιαγκος.
Limaille, θ. ῥινίσματα μετάλλου.
Limande, θ. ψησσί, (ἰχθ.).
Limbe, ἄκρα περιφερείας, ἄντυξ. 2) (πλ.) ὁ τόπος ὅπου ὑπάγουν αἱ ψυχαὶ τῶν νηπίων κτλ.
Lime, θ. ῥινί. 2) γλυκολέμονον.
Limer, ῥ. ῥινίζω.
Limier, λαγωνικὸν, ζαγάρι.
Limitatif, ive, περιοριστικός.
Limitation, θ. περιορισμός.
Limite, θ. ὅριον, σύνορον.
Limiter, ῥ. περιορίζω.
Limitrophe, ἐπίθ. συνορεύων, ὅμορος.
Limon, ἰλὺς, λάσπη ποταμοῦ. 2) οἱ βραχίονες τῆς διτρόχου ἁμάξης. 3) λειμώνι(ον).
Limonade, θ. λειμωνάδα.
Limonadier, ère, ὁ πωλῶν λειμωνάδαν.
Limoneux, euse, ὁ ἔχων ἰλὺν (λάσπην).
Limonier, ἄλογον διτρόχου ἁμάξης. 2) λειμωνηὰ, (δένδρ.).
Limonière, θ. δίφρος διτρόχου ἁμάξης.
Limpide, ἐπίθ. διαυγὴς, διειδής.
Limpidité, θ. τὸ διαυγὲς (τοῦ ὕδατος).
Limure, θ. ῥίνισμα.
Lin, λῖνον, λινάρι, (φυτ.).
Linaire, θ. ἀγριολίναρον, (φυτ.).
Linceul, σάβανον.
Linéaire, ἐπίθ. ὁ διὰ γραμμῶν, γραμμικός.
Linéament, μυσεῖδι (προσώπου). §. πρωτόγραμμον σκιαγραφήματος.
Linge, πανὶ, πανικόν.
Linger, ère, ἔμπορος λινῶν (πανικῶν), πανᾶς.
Lingerie, θ. ἐμπόριον πανικῶν.
Lingot, βέργα μαλάγματος κτλ.
Lingotière, θ. καλοῦπι σιδηροῦν διὰ τὰ εἰς βέργας μέταλλα.
Lingual, e, ὁ τῆς γλώσσης.
Linguiste, γλωσσογράφος.
Linguistique, θ. ἡ περὶ γλωσσῶν ἐπιστήμη.
Linière, θ. γῆ σπαρμένη λινάρι.
Liniment, ἀλοιφὴ μαλακτική.
Linon, λινοῦν ἀραιὸν ὕφασμα.
Linot, otte, φλυτζοῦνι, (πτν.).
Linteau, ὑπέρθυρον, ξύλον συνέχον τὸν ὑπὲρ τὴν θύραν τοῖχον.
Lion, onne, λέων, λέαινα, (ζ.).
Lionceau, σκύμνος λέοντος.

Lippe, θ. τὸ κάτω χεῖλος (ὅταν ἦνε χονδρόν)
Lippée, θ. (παλ.), βλωμὸς, βοῦκα. §. φαγεῖ'.
Lippu, e, χειλᾶς, πρόχειλος.
Liquéfaction, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Liquéfier, ῥ. ὑγροποιῶ, ἀναλύω, τήκω.
Liqueur, θ. ὑγρόν. §. ποτόν. ῥοζόλι.
Liqueureux, euse, = **Liquoreux**.
Liquidateur, ξεκαθαριστὴς (λογαριασμοῦ).
Liquidation, θ. ξεκαθάρισμα (λογαριασμοῦ κτλ.).
Liquide, ἐπιθ. ῥευστὸς, ὑγρός. §. (μτνμ.) καθαρός. ||. (οὐσ. πλθ.) τὰ ῥευστὰ, τὰ ποτά.
Liquider, ῥ. ξεκαθαρίζω (λογαριασμόν). §. se—, ἐξοφλῶ.
Liquidité, θ. τὸ ῥευστὸν (ῥῶδες) τῶν ὑγρῶν.
Liquoreux, euse, ὁ τῶν γλυκῶν ποτῶν· (οἶνος) γλυκάζων.
Liquoriste, ὁ κατασκευάζων ποτὰ (ῥοζόλια κτλ.).
Lire (lis; lisais; lirai; lus; lu), ῥ. ἀναγινώσκω, διαβάζω.
Lis, κρῖνος, (φυτ. καὶ ἄνθ.).
Liséré, σειρῆτι στενόν. οὔϊα ταινίας κτλ.
Lisérer, ῥ. περιβάλλω μὲ σειρήτιον.
Liseron ἢ **Liset**, ἰασίνη, (φυτ.).
Liseur, euse, ὁ ἀναγινώσκων (πολλά).
Lisible (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. εὐανάγνωστος.
Lisière, θ. παρυφὴ, οὔϊα ὑφάσματος. §. αἱ ταινίαι διὰ τῶν ὁποίων κρατοῦσιν αἱ τροφοὶ τὰ ἀρχόμενα περιπατεῖν νήπια. §. (μτνμ.) αἱ ἐσχατιαὶ ἐπαρχίας. τὰ ἄκρα δάσους.
Lisoir, τὸ ξύλον τῆς ἁμάξης ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζονται οἱ ὑποστάται τοῦ δίφρου.
Lissage, τὸ οὐσ. τοῦ **Lisser**.
Lisse, ἐπιθ. λεῖος. §. (οὐσ. θ.) μιτάρι τοῦ ἐργαλειοῦ. §. (ναυτ.) ξύλον συνέχον τὰ μέλη τοῦ πλοίου καὶ χρησιμεῦον πρὸς διαίρεσιν τῶν καταστρωμάτων, (παρβλ. **Préceinte**).
Lissé, ἡ λειότης (ὑφάσματος κτλ.). §. τὸ δέσιμον τῆς ζαχάρεως.
Lisser, ῥ. κάμνω λεῖον, στιλβόνω.
Lisseur, euse, ὁ στιλβόνων τὰ δέρματα (τὰ ὑφάσματα κτλ.).
Lissier, ὁ κατασκευάζων τὰ ὑφαντ. μιτάρια.
Lissoir, ἐργαλεῖον πρὸς λείωσιν, λίστρον, στίλβωτρον.
Lissure, θ. στίλβωμα.
Liste, θ. κατάλογος. ||.— civile, ἡ ἐπιχορήγησις τοῦ στέμματος.
Listeau, (ναυτ.), ὑποκορ. τοῦ **Lisse**.
Lit, κρεββάτι, κλίνη, στρῶμα. ||. faire lit à part, κοιμᾶσθαι χωριστά.
Litanies, θ. πλθ. ἐκτενὴς (δέησις), λιτανεία. §. (μτνμ.) διεξοδικὴ καὶ ὀχληρὰ ἐπαρίθμησις.
Liteau, σειρὰ χρωματισμένη εἰς τὰ κεφαλάρια πετσέτας.
Liter, ῥ. παστόνω (στοιβάζω) τὰ ὀψάρια. §. σκεπάζω τὴν οὔϊαν τῆς ἐρέας ἵνα μείνῃ ἄβαφος.
Literie, θ. κρεββατοστρῶσις.
Liteur, euse, ὁ σκεπάζων τὰς οὔϊας τῆς ἐρέας.
Litharge, θ. λιθάργυρος.
Lithographe, -graphie, θ. **-graphier**, ῥ. **-graphique**, ἐπίθ. λιθογράφος, -γραφία, -γραφῶ, -γραφικός.
Lithotriteur, λιθοθρύπτης, ἐργαλ. χειρουργ.
Lithotritie, θ. λιθοθριψία, σύντριψις τοῦ ἐν τῇ κύστει λίθου.
Litière, θ. ἄχυρον διὰ στρῶμα τῶν ἵππων κτλ. 2) εἶδ. ὀχήματος ἢ φορείου, ἀπήνη, ταχτιρβάνι.
Litige, ἀμφισβήτησις.
Litigieux, euse, ἀμφισβητήσιμος.
Litote, θ. σχῆμα ῥητορικῆς τὸ κατ' ἐλάττωσιν.
Litre, λίτρα, (μέτρον χωρητ.).
Litron, παλαιόν τι μέτρον χωρητ.
Littéraire (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. φιλολογικός.
Litteral, e, (καὶ ἐπίρ.)-**ement**. ὁ κατὰ γράμμα. ||. le grec—, ἡ ἀρχαία ἑλληνική.
Littéralité, θ. τὸ κατὰ γράμμα.
Litterateur, φιλόλογος.
Littérature, θ. φιλολογία.
Littoral, e, προσάκτιος. ||. (οὐσ.) ἡ παραλία.
Liturgie, θ. τυπικόν. λειτουργικόν.
Liturgique, ἐπιθ. λειτουργικός.
Liturgiste, συντάκτης τυπικοῦ.
Liure, θ. (σχοινὶ κτλ. διὰ) δέσιμον.
Livêche, θ. λιγυστικὸν, ὀρειοσέλινον, (φύτ.).
Livide, ἐπιθ. πελιδνὸς, μελανός.
Lividité, θ. πελιδνότης.
Livraison, θ. παράδοσις (πραγματειῶν κτλ.). §. μέρος (φυλλάδιον) βιβλίου.
Livre, βιβλίον. §. (παλ.) λίτρα (σταθμὸς καὶ νόμισμα).
Livrée, ἐνδυμασία (στολὴ) ὑπηρέτου. §. (περιληπτ.) ἡ θεραπεία (οἱ ὑπηρέται) μεγιστᾶνος. §. τὸ δέρμα διαφόρων ζώων τὸν πρῶτον τῆς γεννήσεως των χρόνον.
Livrer, ῥ. παραδίδω (τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός). §. συγκροτῶ (μάχην).
Livret, βιβλιάριον. σημειωματάριον στρατιώτου ἢ ἐργάτου.
Lobaire, ἐπίθ. ὁ τῶν λοβῶν ἢ ἐν εἴδει λοβῶν.
Lobe, λοβὸς (τοῦ ἥπατος κτλ.).
Lobé, ée, διῃρημένος εἰς λοβούς.
Lobulaire, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει-
Lobule, μικρὸς λοβός.
Lobulé, ée, διῃρημένος εἰς μικροὺς λοβούς.
Local, e (καὶ ἐπίρ.)-**ement**, τοπικός. ||. (οὐσ.) τοποθεσία, τόπος.
Localisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Localiser, ῥ. τοποθετῶ.
Localité, θ. ἡ κατάστασις τοῦ τόπου. (πληθ.) τὰ κατατόπια.
Locataire, ἐνοικάτωρ.
Locatif, ive, ὁ τοῦ ἐνοικίου.
Location, θ. (ἐ)νοικίασμα.
Loch, (ναυτ.), ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν τοῦ δρόμου τοῦ πλοίου.
Lochage, τὸ οὐσ. τοῦ **Locher**.
Loche, κωβίδι ποταμοῦ, (ἰχθ.).
Locher, ῥ. κουνῶ τὰ καλούπια τῆς ζαχάρεως ἵνα ξεκολλήσωσι τὰ ζαχαροκέφαλα. ||. (οὐδ.) κουνῶ, σείομαι.
Lochial, ale, ὁ τῶν λοχίων.
Lochies, θ. πλθ. τὰ λόχια.
Locomoteur, trice, ὁ συνεργῶν πρὸς μετακίνησιν.
Locomotif, ive, ὁ τῆς-

Locomotion, θ. μετακίνησις, μετατόπισις.
Locomotive, θ. ἡ ἅμαξα ἡ φέρουσα τὴν μηχανὴν τοῦ σιδηροδρόμου.
Locomotivité, θ. ἡ πρὸς μετατόπισιν ἰδιότης τῶν ζώων.
Locquet, τὸ χονδρότερον μαλλί.
Locule, θ. (βτν.), μικρὸν χώρισμα (κοίλωμα).
Loculeux, euse, διῃρημένος εἰς μικρὰ χωρίσματα.
Locustaire, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκρίδος.
Locuste, θ. ἀκρίς.
Locution, θ. φράσις ἰδιαιτέρα.
Lof, (ναυτ.), τὸ πρὸς τὸν ἄνεμον μέρος τοῦ πλοίου ἢ τοῦ ἱστίου.
Logarithme, λογάριθμος.
Logarithmique, ἐπίθ. ὁ τῶν λογαρίθμων.
Loge, θ. οἰκίσκος. §. θεωρεῖον (θεάτρου). §. σύλλογος τῶν φραμασώνων.
Logeable, ἐπίθ. κατοικήσιμος.
Logement, κατοικία (συνήθης), ἐνδιαίτημα.
Loger (πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** ἐπεντίθεται μετὰ τὸ **g** τὸ **e**), ῥ. κατοικῶ. ||. (μτβτ.) δίδω κατοικίαν (κάμαραν κτλ.) εἴς τινα.
Logeur, ὁ ἐνοικιάζων στρωμένα δωμάτια.
Logicien, enne, εἰδήμων τῆς λογικῆς.
Logique, θ. ἡ λογικὴ (τέχνη).
Logiquement, ἐπίρ. λογικῶς.
Logis, κατάλυμα, οἰκία, κατοικία.
Logogriphe, (λογο)γρῖφος.
Loguer, ῥ. διαβρέχω ἔσωθεν τὰ καλούπια τῆς ζαχάρεως.
Loguette, θ. (ναυτ.), σχοινίον προσδενόμενον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ παλαμαρίου πρὸς ῥυμούλκησιν τῶν πλοίων.
Loi, θ. νόμος. ||. homme de—, νομικός, νομοδιδάσκαλος.
Loin, ἐπίρ. μακράν. ||. revenir de— (de bien —), ἀναλαμβάνειν ἀπὸ βαρείας ἀσθενείας, ἀπαλλάττεσθαι μεγάλου κινδύνου. ||. de—à—, πολλὰ σπανίως.
Lointain, e, μακρυνός. §. ἀπόστασις. (ζωγρφ.) ἄποψις, τὸ ἄποπτον.
Loir, μυωξός, ἐλειός, (ζ.).
Loisible, ἐπίθ. θεμιτός, ἐπιτετραμμένος.
Loisir, καιρὸς (διαθέσιμος), εὐκαιρία, ἄδεια. ἄνεσις.
Lombaire, ἐπίθ. ὁ περὶ τὰς ψόας.
Lombard, δανειστικὸν κατάστημα, δανειστήριον.
Lombes, πλθ. αἱ ψόαι, τὰ ἀπάκια.
Lombrie, γαιοσκώληξ.
Lombricaire, θ. εἶδος φυτοῦ (φύκους).
Long, ue, μακρύς, μακρός, διεξοδικός. βραδύς. ||. (οὐσ.) μῆκος. ||. (lunette de) longue vue, τηλεσκόπιον. ||. scieur de —, ὁ σχίζων μακρὰν δοκὸν εἰς σανίδας. ||. au long, κατ' ἔκτασιν. ||. à la longue, ἐπὶ τέλους.
Longanimité, θ. μεγαλοψυχία, μακροθυμία.
Longe, θ. λωρί, ῥυτήρ, καπίστρι. §. πλευριὰ σφακτοῦ (ἰδίως δὲ βοιδέλλου).
Longer, ῥ. βαδίζω κατὰ μῆκος ποταμοῦ κτλ.), παραπορεύομαι.
Longévité, θ. μακροβιότης.
Longicaude, ἐπίθ. μακρόουρος.
Longicole, ἐπίθ. μακρολαίμης, μακροτράχηλος.
Longicorne, ἐπίθ. μακροκέρατος.
Longifolié, ée, μακρόφυλλος.
Longimane, ἐπίθ. μακρόχειρ.
Longipède, ἐπίθ. μακρόπους ἢ μακρόμισχος.
Longirostre, ἐπίθ. μακρόρυγχος. μακρόρραμφος.
Longitude, θ. μῆκος γεωγραφικόν.
Longitudinal, e, (καὶ ἐπίρ.)-**ement**, ὁ κατὰ μῆκος, ἐπιμήκης.
Longiuscule, ἐπ. μακρούτσικος.
Long-pic (**a**—), ἐπίρ. (ναυτ.) καθέτως ἐπὶ τῆς ἀγκύρας.
Longtemps, ἐπίρ. πολὺς καιρός. ||. depuis —, πρὸ πολλοῦ.
Longuement, ἐπίρ. πολὺν καιρόν, ἐπὶ μακρόν, κατ' ἔκτασιν.
Longuet, ette, ὀλίγον μακρύς, μακρούτσικος.
Longueur, θ. μῆκος, μάκρος. ἀργοπορία. ἀπεραντολογία.
Lopin, (παλ.), κομμάτι. μερίδιον.
Loquace, ἐπίθ. λάλος, ἀδόλεσχος.
Loquacité, θ. λαλιά, ἀδολεσχία.
Loque, θ. κομμάτιον πανίου, κουρέλλι.
Loquet, μάνδαλος (θύρας). 2) μαλλὶ πρόστυχον.
Loqueteau, μανδαλάκι.
Loquette, θ. κομματάκι πανίου κτλ.
Lord, αὐθέντης, (τίτλος τῶν μεγιστάνων εἰς τὴν Ἀγγλ.).
Lorette, θ. εἶδος ἑταίρας ἢ παλλακίδος.
Lorgnade, θ. 'μματιὰ ἐρωτική.
Lorgner, ῥ. κυττάζω μὲ τὴν ἄκραν τοῦ 'μματιοῦ ἢ μὲ τὸ δίοπτρον. κατοπτεύω. §. (συνκδχ.) ἔχω εἰς τὸ 'μμάτι, καλοκυττάζω.
Lorgnette, θ. μικρὸν τηλεσκόπιον, δίοπτρον.
Lorgneur, euse, ὁ βλέπων διὰ τοῦ διόπτρου.
Lorgnon, μονὸν ὀμματοϋάλιον.
Loricaire, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει λωρίου.
Loriot, χλωρίων ἢ χαραδριός, (πτν.).
Lors, (ἐπίρ.) τότε. καθ' ὃν καιρόν, ὅτε.
Lorsque, (σύνδ.), ὅταν, ὅτε.
Los, (παλ.), ἔπαινος.
Losange, θ. ῥόμβος.
Lot, μερίδιον (κληρονομίας κτλ.). §. λαχνός. τύχη.
Loterie, θ. λαχεῖον, λότος.
Lotier, τριφύλλι, (φυτ.).
Lotion, θ. κλύσις, ξέπλυμα.
Lotionner, ῥ.(ἰατρ.). πλύνω, ἐκκλύζω.
Lotir, ῥ. διαιρῶ εἰς μερίδια.
Loto, εἶδος λαχείου (λότου).
Lotte, θ. εἶδος ἰχθύος ποταμίου, γενειήτις.
Louable (καὶ ἐπίρ.-**ement**), ἐπίθ. ἐπαινετός, ἀξιέπαινος.
Louage, (ἐ)νοίκιον, (ἐ)νοικίασμα.
Louange, θ. ἔπαινος, ἐγκώμιον.
Louanger, ῥ. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.
Louangeur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ ἐπαινῇ (ἀδιακρίτως).
Loubine, θ. εἶδος ἰχθύος, (ἄλλ.) **Bard**.
Louche, ἐπίθ. παραβλὼψ, ἀλλοίθωρος. §. (μτνμ.) θολός. §. (μτφορ.) ἀσαφής. χωλαίνων, διφορούμενος. ||. (ὡς οὐσ.) ἀσάφεια κτλ.
Loucher, ῥ. ἀλλοιθωρίζω.
Louchet, τσαπί, σκαπάνη.

Louer, ῥ. (ἐ)νοικιάζω. 2) ἐπαινῶ.
Loueur, euse, ὁ δίδων τι μὲ ἐνοίκιον.
Louis, χρυσοῦν νόμισμα τῆς Γαλλ.
Loup, λύκος, (ζ.). ‖. — de mer, εἶδος ἰχθύος, (ἄλλ.) Bard. ‖. saut-de—, τάφρος κήπου.
Loup-cervier, λύγξ, ῥῆσος, (ζ.).
Loupe, θ. ὄγκωμα φυσικὸν, ὕδος. §. μικροσκόπιον ἀμφίκυρτον.
Loup-garou, λυκάνθρωπος, μισάνθρωπος.
Lourd, e, βαρύς. §. νωθρὸς, δυσκίνητος.
Lourdaud, e, χονδρὸς, σκαιὸς, χωριάτης.
Lourdement, ἐπίῤ. βαρέως. παχυλῶς. δεινῶς.
Lourderie, θ. χωριατιὰ, ἀνοησία.
Lourdeur, θ. βαρύτης (μτφορ.).
Loustic, γελοιαστὴς, μασκαρᾶς.
Loutre, θ. ἐνυδρὶς, βύδρα, (ζ.). §. (ἀρσ.) δέρμα (γουναρικὸν) βύδρας.
Louve, θ. λύκαινα. 2) ἐργαλεῖον ἐμβαλλόμενον εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ὀπὴν τῶν πετρῶν ἵνα ἀνέλκωνται εὐκόλως.
Louver, ῥ. τρυπῶ ἢ ἀνέλκω τὴν πέτραν διὰ τοῦ louve.
Louvetage, τὸ οὐσ. τοῦ Louveter.
Louveteau, κουτάβι λύκου, λυκόπουλον. §. ἐργαλεῖον (σφῆνα) τῶν οἰκοδόμων.
Louveter, ῥ. κοπανίζω τὸ μαλλίον διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐργαλείου. 2) (ἡ λύκαινα) γεννᾷ.
Louveterie, θ. σκευὴ πρὸς λυκοθηρίαν.
Louvetier, ἐπιστάτης τῆς πρὸς λυκοθηρίαν σκευῆς.
Louvoyer, ῥ. ἀρμενίζω πλάγια, λοξοδρομῶ, βολτατζάρω. §. (μτφορ.) μετέρχομαι πλαγίως.
Lover, ῥ. (ναυτ.) κουλουριάζω τὸ σχοινί.
Loyal, e, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, ἄδολος, πιστὸς, τίμιος.
Loyauté, θ. χρηστότης, τιμιότης.
Loyer, ἐνοίκιον. §. μισθὸς ὑπηρέτου.
Lubie, θ. ἰδιοτροπία, παραξενιὰ, (κοιν.) φεγγαριάτικον.
Lubricité, θ. λαγνεία.
Lubrifier, ῥ. (διδακτ.), κάμνω τι γλοιῶδες, γλισχρόω.
Lubrique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. λάγνος.
Lucarne, θ. διαύγιον, φεγγίτης.
Lucernaire, τὸ λυχνικὸν, ὕμνος τις τοῦ ἑσπερινοῦ.
Lucide (καὶ ἐπίῤ.-ement), ἐπίθ. φωτεινός.
Lucidité, θ. σαφήνεια.
Lucratif, ive, ἐπικερδής.
Lucre, κέρδος.
Luette, θ. ὁ σταφυλίτης.
Lueur, θ. λάμψις ἀμυδρά.
Lugubre (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. πένθιμος.
Lui, ἀντνμ. τοῦ γ΄. ἑν. πρσ., αὐτός. ‖. (μὲ τὰ ῥήμ.) 'τὸν, 'τήν.
Luire (luis; luisais; luirai; lui), ῥ. λάμπω. φέγγω. ὑαλίζω.
Luisant, e, φεγγοβόλος, ὑαλιστερὸς, στιλπνός. ‖. (οὐσ.) ἡ ὑαλάδα (ὑφάσματος κτλ.).
Lumbago, ὀσφυαλγία.
Lumière, θ. φῶς. §. ἡ μικρὴ τρύπα (ὅπου βάλλεται τὸ ἐμπύρευμα) τῶν πυροβόλων. §. ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁποίας εἰσρέει τὸ ὕδωρ εἰς τὸν σωλῆνα τῆς ἀντλίας. §. (μτφορ.) φωστήρ.
Lumignon, ἡ ἄκρα (ἡ καύτρα) τοῦ φτιλιοῦ.
Luminaire, πᾶν ὅ,τι φέγγει. (γρφ.) φωστὴρ (τοῦ στερεώματος).
Lumineux, euse, φωτεινός.
Lups, ζαχαροκέφαλον ἐκλεκτὸν (τῆς ἀρίστης ποιότητος).
Lunaire, ἐπίθ. σεληνιακός.
Lunaison, θ. ἡ περίοδος ἑκάστης σελήνης.
Lunatique, ἐπίθ. σεληνιαζόμενος. §. (κοιν.) ἔχων φεγγαριάτικα.
Lundi, ἡ δευτέρα (τῆς ἑβδομάδος).
Lune, θ. σελήνη, φεγγάρι.
Lunette, θ. τηλεσκόπιον, (T.) δουλμπίνι. (πλθ.) ὀμματοϋάλια.
Lunettier, ὁ κατασκευάζων τηλεσκόπια κτλ.
Lunule, θ. μηνίσκος.
Lunulé, ée, ὁ ἐν εἴδει μηνίσκου.
Lupercales θ. πλθ. τὰ λύκαια (ἑορτὴ τῶν παλ. Ῥωμ.)
Lupin, θέρμος, λουπινάρι, (φυτ. καὶ ὄσπρ.).
Luron, onne, θαῤῥετὸς, εὔθυμος.
Lustrage, τὸ οὐσ. τοῦ Lustrer, στίλβωμα.
Lustral, e, (ὕδωρ) καθάρσιον, τὸ διὰ τοὺς ἁγνισμοὺς χρήσιμον.
Lustre, στιλβηδὼν, ὑαλάδα, λοῦστρον. §. πολυκάνδηλον. 2) πενταετηρὶς, πενταετία.
Lustrer, ῥ. στιλβόνω, ὑαλίζω, λουστράρω.
Lusteur, euse, ὁ στιλβόνων τὰ δέρματα (τὰ ὑφάσματα κτλ.).
Lustrier, ὁ κατασκευάζων πολυκάνδηλα.
Lustrine, θ. εἶδος μεταξωτοῦ ϗ δέρματος ὑαλιστεροῦ.
Lut, μίγμα διὰ στούπωμα.
Luter, ῥ. στουπόνω μὲ lut.
Luth, λαγοῦτον, βάρβιτος (;), εἶδ. μουσ. ὀργάνου.
Luthéranisme, Λουθηρανισμός.
Luthérien, enne, Λουθηρανός.
Luthier, ὁ κατασκευάζων λαγοῦτα κτλ.
Lutin, στοιχειό. §. (μτφορ.) σερπετός.
Lutiner, ῥ. παρενοχλῶ, πειράζω.
Lutrin, ἀναλόγιον (ἐκκλησίας).
Lutte, θ. πάλη (κυρ. καὶ μτνμ.).
Lutter, ῥ. παλαίω (κυρ. ϗ μτφορ.).
Lutteur, παλαιστής.
Luxation, θ. ἐξάρθρωσις (κοκκάλου).
Luxe, πολυτέλεια.
Luxer, ῥ. ἐξαρθρόνω (κόκκαλον).
Luxure, θ. ἀσέλγεια, λαγνεία.
Luxurieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, ἀσελγὴς, ἀκόλαστος.
Luzerne, θ. μηδικὴ πόα, εἶδος τριφυλλίου (διὰ βοσκήν).
Luzernière, θ. ἀγρὸς (λιβάδι) μὲ τριφύλλι.
Lycanthrope, ὁ πάσχων λυκανθρωπίαν.
Lycanthropie, θ. λυκανθρωπία, εἶδος ὑποχονδρίας.
Lycée, γυμνάσιον, λύκειον.
Lycopode, λυκοπόδιον, (φυτ.).
Lymphatique, ἐπίθ. λυμφατικός.
Lymphe, θ. ὑγρόν τι τῶν συςατικῶν τοῦ σώματος, νύμφα.
Lynx, λύγξ, ζ.
Lyre, θ. λύρα.
Lyrique, ἐπίθ. λυρικός.

M

M, τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
MA, ἀντνμ. κτητ. θηλ., ἡ ἐμή.
MACAIRE, ἐπιτήδειος ἀγύρτης (λαοπλάνος)
MACAQUE, γένος πιθήκων.
MACAREUX, εἶδος πτηνοῦ θαλασσοβίου (ἀπτηνοδύτου).
MACARON, εἶδος ζυμαρικοῦ, ψαθοῦρι.
MACARONI, μακαρόνια.
MACÉDOINE, θ. πανσπερμία, κυκεὼν, κουρκοῦτι ἢ τουρλοῦ.
MACÉRATION, τὸ οὐσ. τοῦ-
MACÉRER (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. μουσχεύω εἰς ψυχρόν. 2) (μτφορ.) ὑπωπιάζω (σκληραγωγῶ) τὸ σῶμά μυ.
MACHACOIRE, ἐργαλεῖον πρὸς κοπάνισμα τοῦ λιναρίου.
MÂCHE, θ. εἶδος φυτοῦ (λαχανικοῦ) ναρδοειδοῦς, μυρῶνι (;).
MÂCHECOULIS, πολεμίστρα, μαζκάλι.
MÂCHEFER, σκωρία σιδήρου ἀποπίπτουσα εἰς τὰς καμίνους.
MÂCHELIÈRE, ἐπίθ. (ὀδοὺς) μαστητήρ.
MÂCHEMOURE, (ναυτ.), θρύμματα παξιμαδίων
MÂCHER, ῥ. μασσῶ.
MÂCHEUR, EUSE, ὁ μασσῶν.
MÂCHICATOIRE, μάσσημα, (ἰατρ.).
MACHINAL, E, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, μηχανικός.
MACHINATEUR, μηχανοῤῥάφος, ῥᾳδιουργός.
MACHINATION, θ. μηχανοῤῥαφία, σκευωρία.
MACHINE, θ. μηχανὴ (κυρ. καὶ μτφορ.).
MACHINER, ῥ. μηχανοῤῥαφῶ.
MACHINISME, μηχανισμός.
MACHINISTE, μηχανοποιός.
MÂCHOIRE, θ. σιαγών.
MÂCHONNER, ῥ. μασσουλίζω.
MÂCHURE, θ. ἐλάττωμα (ὡς ἐκ τῆς κναφεύσεως) τῆς ἐρέας.
MÂCHURER, ῥ. μουντζουρόνω.
MACIS, φλοῦδα μοσχοκαρύου.
MACLE, θ. ἴδε MACRE.
MACLER, ῥ. ἀνακατόνω τὴν λελυμένην ὕαλον.
MAÇON, κτίστης.
MAÇONNAGE, κτίσιμον (τοίχου).
MAÇONNER, ῥ. κτίζω (τοῖχον).
MAÇONNERIE, θ. κατασκεύασμα κτιστόν.
MAÇONNIQUE, ἐπίθ. φρανμασσωνικός.
MACQUE, θ. κόπανος τοῦ λιναρίυ, στύππος.
MACQUER, ῥ. κοπανίζω τὸ λινάρι κτλ.
MACRE, θ. τρίβολος ὁ ἔνυδρος, (φυτ.).
MACREUSE, θ. εἶδος ἀγριόπαππιας.
MACULATURE, θ φύλλον χάρτου ἄχρηστον.
MACULE, θ. κηλίς.
MACULER, ῥ. κηλιδόω.
MADAME, θ. κυρία, (προσφώνησις πρὸς γυναῖκα ὕπανδρον).
MADÉFACTION, τὸ οὐσ. τοῦ-
MADÉFIER, ῥ. ὑγραίνω (ἰατρικόν).
MADEMOISELLE, θ. κυρία, (προσφώνησις πρὸς γυναῖκα ἀνύπανδρον).
MADONE, εἰκὼν τῆς θεοτόκου, Παναγία.
MADRAGUE, θ. = BORDIGUE.
MADRAS, ὕφασμα βαμβακομέταξον.
MADRÉ, ÉE, κατάστικτος. ῥαντός. §. (μτφορ.) πανοῦργος.
MADRÉPORE, εἶδος λιθοφύτου, (ἀστερωτὸν) πολυπόδιον.
MADRIER, σανίδι πολλὰ χονδρὸν, μαδέρι.
MADRIGAL, ποιημάτιον εὐφυὲς ἐρωτικόν.
MADRURE, θ. ποικιλία (μαρμάρου, σαπωνίου κτλ.).
MAFLU, UE, φουσκομάγουλος.
MAGASIN, ἀποθήκη, μαγαζεῖ.
MAGASINAGE, βάλσιμον εἰς μαγαζεῖον.
MAGASINIER, φύλαξ (ἐπιστάτης) μαγαζείου.
MAGE, Μάγος (παρὰ Πέρσαις).
MAGICIEN, -ENNE, μάγος, -γισσα.
MAGIE, θ. μαγεία.
MAGIQUE, ἐπίθ. μαγικός.
MAGISTER, γραμματοδιδάσκαλος.
MAGISTÈRE, ἡ ἀξία τοῦ μεγάλου Μαΐστορος (ταξιάρχου) τῆς Μάλτας.
MAGISTRAL, E, (ϗ ἐπίῤ.) -EMENT, διδασκαλικός.
MAGISTRAT, πολιτικὸς ἢ δικαστικὸς ἀξιωματικός.
MAGISTRATURE, θ. τὸ ἀξίωμα καὶ ὁ σύλλογος τῶν δικαστικῶν ἢ πολιτικῶν ἀξιωματικῶν.
MAGNANIME (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. μεγαλόψυχος.
MAGNANIMITÉ, θ. μεγαλοψυχία.
MAGNAT, μεγιστὰν (τῆς Πολων. καὶ Οὐγγρ.).
MAGNÉSIE, θ. μαγνησία (γῆ).
MAGNÉTIQUE, θ. μαγνητικός.
MAGNÉTISATION, θ. μαγνητισμός.
MAGNÉTISER, ῥ. μαγνητίζω.
MAGNÉTISEUR, μαγνητιστής.
MAGNÉTISME, μαγνητισμός.
MAGNIFICAT (Λτν.), μεγαλυνάριον, (ὕμνος ἐκκλησ.).
MAGNIFICENCE, θ. μεγαλοπρέπεια.
MAGNIFIQUE, (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. μεγαλοπρεπής.
MAGOT, εἴδωλον τερατόμορφον (τῶν Κινέζων κλπ.). §. εἶδος μεγάλου πιθήκου. §. ἄνθρωπος ἀσχημοκαμωμένος, ἀσχημάνθρωπος. §. χρήματα θησαυρισμένα.
MAHOMÉTAN, E, Μωαμεθανός.
MAHOMÉTISME, Μωαμεθανισμός.
MAI, μάϊος. §. σέφανος τῆς πρωτομαΐας.
MAIGRE, ἐπιθ. ἰσχνὸς, λιγνός. §. νηστήσιμος. §. (μτνμ.) λυπρός. ξηρός. λεπτός. ἄπαχος. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ ψαχνὸν μέρος τοῦ κρέατος. ||. faire—, τρώγω νηστήσιμα, νηστεύω.
MAIGRELET, ETTE, λιγνούτσικος.
MAIGREMENT, ἐπίῤ. γλίσχρως, πενιχρῶς.
MAIGRET, ETTE, ὑποκορ. τοῦ MAIGRE.
MAIGREUR, θ. ἰσχνότης λιγνάδα.
MAIGRIR, ῥ. λιγνεύω.
MAIL, σφύρα λιθοτόμου. §. εἶδος

παιδιᾶς (σφαίρας) καὶ τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον παίζεται.

Maille, θ. (ἀμ)μάτι (δικτύου), ποῦντος (κάλτσας), κτλ. κρίκος θώρακος (ἁλυσιδωτοῦ). §. (παλ.) λιανόν.

Maillechort, αργυροειδὲς μετάλλινόν τι μίγμα, ψευδάργυρος.

Mailler, ῥ. κτυπῶ μὲ τὸ τύπανον (τοκμάκι), στυπάζω.

Maillerie, θ. μύλος ὅπου κοπανίζεται τὸ καννάδι.

Maillet, σφυρὶ(ξύλινον), τοκμάκι.

Mailletage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Mailleter, ῥ. (ναυτ.) περικαλύπτω μὲ πλατυκέφαλα καρφία τὰ βρεχάμενα τοῦ πλοίου.

Mailloche, θ. εἶδος σφύρας τῶν λιθοτόμων καὶ βαρελλοποιῶν.

Mailloir, πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κοπανίζουν τὰ λινὰ ὑφάσματα.

Maillot, φασκιὰ (βρέφους), σπαργανίδα.

Main, θ. χεὶρ, χέρι. §. τὸ εἰκοστημόριον (25 φύλλα) μιᾶς δεσμίδος χαρτίου. §. ἡ πρωτιὰ ἢ ἡ χαρτωσιὰ εἰς τὰ χαρτοπαίγνια.

Main-d'oeuvre, θ. ἐργασία, (κοιν) φθειάσις.

Main-forte, θ. χεὶρ βοηθείας, ἀρωγή.

Mainlevée, θ. (δικονομ.), ἄρσις (κατασχέσεως, ὑποθήκης κτλ.).

Mainmortable, ἐπίθ. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸ-

Mainmorte, θ. ἡ κατάστασις (τὸ ἀμετακίνητον κτλ.) τῶν δουλοπαροίκων καὶ τῶν συντεχνιῶν ἐπὶ τοῦ φεοδαλισμοῦ.

Maint, **e**, ἐπίθ. πολλοί.

Maintenant, ἐπίρ. νῦν, τώρα.

Maintenir, ῥ. κρατῶ (στερεὰ), συγκρατῶ. διατηρῶ. §. διατείνομαι.

Maintenue, θ. (δικνμ.), ἐπικύρωσις κατοχῆς.

Maintien, διατήρησις. §. ὕφος (τοῦ σώματος), φέρσιμον.

Maire, δήμαρχος.

Mairie, θ. δημαρχία.

Mais, σύνδ. (ἐναντιωματ.), ἀλλά.

Maïs, ἀραβοσίταρον.

Maison, θ. οἰκία, οἶκος, 'σπίτι. οἰκογένεια. οἱ ὑπηρέται (πρίγκηπος κτλ.), ἡ θεραπεία. ||. petites maisons, τρελλοκομεῖον.

Maisonnette, θ. 'σπιτόπουλον, 'σπιτάκι.

Maître, (οἰκο)κύριος. ἰδιοκτήτης. §. διδάσκαλος. μάστορης. ||. petit—, νέος καλλωπιστὴς (ἐπιτετηδευμένος), κυριτσάκης. ||. — d'atelier (ὁ) contre-maître, ἐργοστασιάρχης. ||.— d'hotel, ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἑδέατρος, ἀρχιτρίκλινος. ||.—des basses -œuvres, ὁ καθαρίζων τοὺς κοπρῶνας.

Maîtresse, θ. (οἰκο)κυρία. §. διδασκάλισσα. μαστόρισσα. §. ἐρωμένη. ||. petite—, κυράτσα, κυρατσίτσα.

Maîtrise, θ. ὁ βαθμὸς τοῦ μαγίστορος, ἡ μαστοριά.

Maîtriser, ῥ. ἄρχω, δεσπόζω.

Majesté, θ. μεγαλεῖον, μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης.

Majestueux, **euse**, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, μεγαλοπρεπής.

Majeur, **e**, μείζων. ἐνῆλιξ. (ἁπλ.) μέγας, οὐσιώδης. ||. (οὐσ. θ.) ἡ μείζων (πρότασις συλλογισμοῦ).

Major, ταγματάρχης. ||. état —, οἱ ἐπιτελεῖς (στρατοῦ).

Majorat, κτῆμα ἀναπαλλοτρίωτον.

Majordome, ὁ ἐπὶ τοῦ οἴκου, αὐλάρχης ἢ ἀρχιτρίκλινος (εἰς τὴν 'Ιταλ. καὶ 'Ισπαν.).

Majorité, θ. πλειονοψηφία. §. ἐνηλικιότης.

Majuscule, ἐπιθ. (γράμμα) κεφαλαιῶδες.

Maki, εἶδος τετράχειρος, ἀλωπεκοπίθηκος.

Mal, κακὸν, δεινόν. δυστύχημα. §. πόνος. §. κόπος. ||. (ὡς ἐπίρ.) κακῶς. ||.— de dents, ὀδοντόπονος. ||.— de tête, κεφαλόπονος. ||.— d'enfant, πόνος τῆς γέννας. ||. se trouver—, λειποθυμεῖν. ||.— à propos, ἀκαίρως.

Malachite, μαλαχίτης (λίθος).

Malade, ἐπίθ. νοσῶν, ἀσθενὴς, ἄῤῥωστος.

Maladie, θ. νόσος, ἀσθένεια.

Maladif, **ive**, νοσηματικὸς, φιλάσθενος.

Maladrerie, θ. λεπροκομεῖον.

Maladresse, θ. ἀνεπιτηδειότης.

Maladroit, **e**, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ἀνεπιτήδειος.

Malaguette, θ. πέπερι τῆς Γκυϊνέας.

Malai, ἡ μαλαϊκὴ (γλῶσσα τῶν 'Ινδιῶν).

Malaire, ἐπίθ. ὁ τῶν παρειῶν.

Malaise, κακὴ διάθεσις, καχεξία. §. (μτνμ.) ἀχρηματία, ςενοχωρία.

Malaisé, **ée**, (καὶ ἐπίρ.) -**ément**, δύσκολος. δύσχρηστος. πενόμενος.

Malandre, θ. πληγὴ (ῥαγὰς) τῶν γονάτων τοῦ ἵππου. §. ῥόζος σαθρὸς τοῦ ξύλου.

Malandreux, **euse**, (ξύλον) ἔχον malandres.

Mal-appris, **ise**, κακομαθημένος, ἄπρακτος.

Malard, πάππιος.

Malavisé, **ée**, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος.

Malaxer, ῥ. (φαρμακοπ.), μαλάσσω, χειραπτάζων μαλακόνω.

Mal-bâti, **ie**, κακοφθειασμένος (-καμωμένος), ἄσχημος.

Malcontent, **ente**, = **Mécontent**.

Mâle, ἐπίθ. ὁ ἄῤῥην, ὁ ἀρσενικός. §. ἀῤῥενωπός.

Malediction, θ. κατάρα.

Maléfice, μαγγανεία, (κοιν.) μάγια.

Maléficié, **ée**, μαγευμένος.

Maléfique, ἐπίθ. (ἀστρλγ.), κακοποιός.

Malencontre, θ. κακὴ σύμπτωσις, δυστυχία.

Malencontreux, **euse**, (ἢ ἐπίρ.) -**ement**, ἀτυχής. §. ἀπαίσιος.

Malentendu, **ue**, κακῶς ἐννοημένος (σχεδιασμένος). ||. (οὐσ. ἀρσ.), λάθος, παρεννόησις.

Maléolence, θ. δυσωδία ἐλαίου.

Malepeste! ἐπιφών. δυσανασχετ. διάβολε!

Male-semaine ἢ (πλθ.) **Males-semaines**, τὰ καταμήνια τῶν γυν.

Mal-être, κακὴ διάθεσις, ἐνόχλησις. §. στενοχωρία.

Malfaisant, **e**, κακοποιὸς, βλαπτικός.

Malfaiteur, κακοῦργος.

Malfamé, **ée**, δυσφημισμένος.

Malgracieux, **euse**, (ἢ ἐπίρ.) -**ement**, ἄχαρις, ἄκομψος, σκαιός.

Malgré, (πρόθ.), παρὰ γνώμην, ἀκουσίως, μ' ὅλον ὅτι.
Malhabile (καὶ ἐπίθ. -ement), ἐπίθ. ἀνεπιτήδειος.
Malhabileté, θ. ἀνεπιτηδειότης.
Malheur, δυστυχία, συμφορά. ἀτυχία. ||. (ὡς ἐπιφών.) οὐαί! ᾽αλήμων ὤ!
Malheureux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, δυστυχής. ἀπαίσιος. ||. (οὐσ.) κακόμοιρος, ἄθλιος. (ἐπὶ γυν.) φαυλόβιος.
Malhonnête (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ἄτιμος. §. χωριάτης, ἄπρακτος.
Malhonnêteté, θ. βαρβαρότης, χωριατιά.
Malice, θ. κακεντρέχεια, κακία. §. διαβολιά.
Malicieux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, κακεντρεχής. §. πονηρὸς, διαβολεμένος.
Maliforme, ἐπίθ. (βτν.), ὁ ἔχων σχῆμα μήλου.
Malignement, ἐπίρ. ἐπὶ κακῷ. μὲ πονηρίαν.
Malignité, θ. κακία, μοχθηρία. §. κακοήθεια (νόσου).
Malin, igne, μοχθηρὸς, κακότροπος. κακοποιός. πονηρὸς, διαβολεμένος. (ἐπὶ νόσου) κακοήθης.
Malines, θ. δαντέλλα λεπτοτάτη τῆς Φλανδρίας.
Malingre, ἐπίθ. φιλάσθενος.
Malintentionné, ée, κακόβουλος, κακότροπος.
Malique, ἐπίθ. (χημ.) ὁ τοῦ μήλου, μήλειος.
Malitorne, ἐπίθ. σκαιὸς, ἀδέξιος, ἄκομψος.
Mal-jugé, κακοδικία.
Malle, θ. σανδοῦκι. §. κοφφίνι. §. σάκκος (ταχυδρόμου).
Malléabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Malléable, ἐπίθ. ἐλατὸς, σφυρηλατήσιμος.
Malléiforme, ἐπίθ. σφυροειδής.
Malléolaire, ἐπίθ. (ἀνατομ.) ὁ τῶν σφυρῶν.
Malléole, θ. τὸ σφυρὸν (κότσι) τοῦ ποδός.
Malle-poste, θ. ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα.
Malletier, σανδυκοποιός.
Mallette, ὑποκορ. τοῦ **Malle**.
Mallier, ἵππος τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης.
Malmener (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἐπιπλήττω, κακομεταχειρίζομαι. προπαίρνω.
Malotru, e, ἀνούσιος, ἄνοστος. ἄθλιος.
Malpeigné, ῥυπαρὸς, κακόμοιρος.
Malplaisant, e, (παλ.), δυσάρεστος.
Malpropre (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ῥυπαρὸς, ἄπαστρος.
Malpropreté, θ. ῥυπαρότης, ἀπαστρία.
Malsain, e, νοσώδης.
Malséant, e, ἀπρεπής.
Malsonnant, e, (θλγ.), ὄζων δυσσεβείας (κακοηθείας), ὕποπτος.
Malt (Ἀγγλ.), κριθὴ φυτρωμένη καὶ ξηρανθεῖσα πρὸς κατασκευὴν ζύθου.
Maltage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Malter, ῥ. μεταβάλλω τὴν κριθὴν εἰς malt.
Malteur, euse, ὁ κατασκευάζων malt, ζυθοποιός.
Maltôte, θ. (παλ.), κατάχρησις (περὶ τὴν φορολογίαν).
Maltôtier, ὁ φορολογῶν ἀδίκως, καταχραστής.
Maltraiter, ῥ. κακομεταχειρίζομαι.
Malvacées, θ. πλθ. μαλαχοειδῆ (φυτά).
Malveillance, θ. ἐθελοκακία, δυσμένεια.
Malveillant, e, δυσμενὴς, κακόβουλος.
Malversation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Malverser, ῥ. καταχρῶμαι τὰ δημόσια.
Maman, θ. μάννα, νενὲ, (λέξις τῶν παιδίων).
Mamellaire, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ τῶν μαστῶν.
Mamelle, θ. μαστὸς, βυζί.
Mamelon, ἡ ῥῶγα τοῦ βυζιοῦ, θηλή.
Mamelonné, ée, ὁ ἐν σχήματι θηλῆς.
Mamelu, ue, ὁ ἔχων μεγάλους μαστούς.
Mammifère, ἐπιθ. ꝁ οὐσ. (ζῶον) μαστοφόρον.
Mammiforme, ἐπίθ. μαστοειδής.
Mammouth, ζῶον ἐλεφαντοειδὲς (τὸ ὁποῖον ἐξέλιπεν ἤδη).
Manant, χωρικὸς, χωριάτης.
Mancelle, θ. ἁλυσίδιον τοῦ περιτραχηλίου τῶν ὑποζυγίων.
Mancenillier, δένδρον φαρμακερὸν (τῶν νήσων) τῆς Ἀμερ.
Manche, λαβὴ (χεροῦλι) ἐργαλείου, στειλιάρι κτλ. 2) (θ.) χειρὶς, μανίκι (φορέματος).
Mancherons, πλθ. ἡ ἐχέτλη (τὸ χεροῦλι) τοῦ ἀρότρου.
Manchette, θ. κόσμημά τι περὶ τὰς χειρίδας, περιχειρίδιον.
Manchon, εἶδος σάκκου γουνωμένου ὅπου κρατοῦνται ζεσταὶ αἱ χεῖρες.
Manchot, e, κουλλὸς, κουλλοχέρης. §. εἶδος πτηνοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἰχθύος (ἐκ τῶν πλατέων).
Mandant, ἐντολεὺς, ἐντολοδότης.
Mandat, ἐντολὴ (παραγγελία) πρὸς πληρεξούσιον. §. ἔνταλμα (πληρωμῆς κτλ.).
Mandataire, ὁ πράττων κατ' ἐντολὴν ἄλλου, *ἐντολοδόχος.
Mandater, ῥ. ἐκδίδω ἔνταλμα πρὸς πληρωμήν.
Mandement, ἐντολὴ, παραγγελία.
Mander, ῥ. μηνῶ, μηνύω. παραγγέλλω.
Mandibulaire, ἐπίθ. ὁ τῆς σιαγόνος.
Mandibule, θ. σιαγὼν (κυρ. ἡ κάτω).
Mandoline, θ. εἶδος μικρᾶς κιθάρας, ταμπουρᾶς.
Mandore, θ. εἶδ. κιθάρας τετραχόρδου.
Mandrin, ἐργαλεῖον (τρυβέλι ἢ ὀχεὺς) τῶν κλειθροποιῶν (τῶν τορνέων κτλ.).
Manducation, θ. ἡ βρῶσις (τοῦ ἁγίου ἄρτου).
Manéage, ἡ ἄμισθος ἐργασία τοῦ ναύτου.
Manège, ἄσκησις (γύμνασμα) τοῦ ἵππου καὶ ὁ τόπος ὅπου. §. (μτφορ.) σκευωρία, τέχνασμα.
Mânes, θ. αἱ ψυχαὶ (αἱ σκιαὶ) τῶν ἀποθανόντων.
Manganèse, εἶδ. θραύστου μετάλλου.
Mangeable, ἐπίθ. φαγώσιμος

Mangeaille, θ. φαγεῖ'(κυρ. τῶν πουλιῶν).
Mangeoire, θ. σκάφη (ὅπου τρώγουν τὰ ζῶα), παχνί.
Mangeoter, ρ. τρώγω χωρὶς ὄρεξιν, (κοιν.) τσυμπῶ.
Manger, ρ. τρώγω. ||. (οὐσ.) τὸ φαγεῖ'.
Mangeur, euse, ὁ τρώγων (πολὺ), φαγᾶς. ||.—de fourmis (de vers, de riz etc.), μυρμηκοφάγος, σκωληκοφάγος, ὀρυζοφάγος κτλ. (διάφορα εἴδη πτηνῶν).
Mangeure, θ. φάγωμα, μέρος φαγωμένον.
Mangle, ὁ καρπὸς τοῦ
Manglier, εἶδος δένδρου.
Mangoustan, εἶδος δένδρου καρποφοροῦντος τὸ-
Mangouste, εἶδος ὀπωρικοῦ εὐώδους.
Mangue, ὁ καρπὸς τοῦ-
Manguier, δένδρον ὀπωροφόρων τῶν Ἰνδ.
Maniable, ἐπιθ. εὐμεταχείριστος. §. εὐκολοοικονόμητος.
Maniage, τὸ οὐσ. τοῦ **Manier**.
Maniaque, ἐπιθ. μανιακὸς, ἐμμανής.
Manichéen, enne, Μανιχαῖος
Manichéisme, μανιχαϊσμός.
Manie, θ. παραξενιὰ, μανία.
Maniement, χειραψία. χρῆσις. διαχείρισις.
Manier, ρ. πιάνω, ψηλαφῶ. μεταχειρίζομαι. ἐργάζομαι, δουλεύω. διεξάγω, διαχειρίζω.
Manière, θ. τρόπος. εἶδος. §. συμπεριφορά. §. ἐπιτήδευσις.
Maniéré, ée, ἐπιτετηδευμένος.
Manieur, ὁ διαχειρίζωντι, διαχειριστὴς (χρημάτων κτλ.).
Manifestation, θ. ἔνδειξις.
Manifeste (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπιθ. προφανὴς, πρόδηλος. §. (οὐσ.) διακήρυξις (πολέμου). §. δηλωτικὸν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ἐμπορευμάτων.
Manifester, ρ. φανερόνω.
Manigance, θ. πονηρία, μικροῤῥαδιουργία.
Manigancer, ρ. μικροῤῥαδιουργῶ, τεχνάζομαι.
Manioc, δενδρύλλιον τῆς Ἀμερ. μὲ ἀλευρώδη ῥίζαν.
Manipulateur, ὁ κατεργαζόμενος (ἰατρικὰ κτλ.).
Manipulation, θ. ἡ διὰ τῆς χειρὸς ἐργασία (τῶν ἰατρικῶν ἢ χημικῶν σκευασιῶν κτλ.).
Manipule, ἱερατικόν τι ἄμφιον, ἐπιμάνικον. §. λόχος (παρὰ Ῥωμ.). §. χειρόβολον (ἰατρικῶν κτλ.).
Manipuler, ρ. ἐργάζω (διὰ τῶν χειρῶν), δουλεύω (τὸ μίγμα, τὸ ἰατρικὸν κτλ.).
Manique, χειρ' ; σκυτοτόμȣ κτλ.
Maniveau, δίσκος πλεκτός.
Manivelle, ἡ λαβὴ τοῦ χερομύλȣ, τὸ δοιάκι τοῦ τιμονιοῦ, (ἁπλ.) χεροῦλι.
Manne, θ. μάννα (τὸ ἰατρικόν).
Manne, θ. κοφφίνι μὲ χέρια, παναῖρι τοῦ τραπεζιοῦ κτλ.
Mannequin, χειροκόφινον (διὰ 'πωρικὰ κτλ.). §. τύπος ἀνθρώπου εὐλύγιςος (διὰ τοὺς ζωγράφους καὶ χειρουργούς), ἀνδρείκελον, κοῦκλα (κυρ. ϗ μτφορ.)
Mannette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Manne**, κοφινάκι (παναιράκι) μὲ χέρια.
Manoeuvre, θ. ἡ διὰ τῆς χειρὸς ἐργασία (κυρ. πρὸς διεύθυνσιν πλοίου). κίνημα στρατιωτικόν. §. (πλθ.) τὸ σύνολον τῶν σχοινίων πλοίου. 2) (ἀρσ.) ἐργάτης.
Manoeuvrer, ρ. κάμνω τὰ ἀπαιτούμενα κινήματα (πρὸς διεύθυνσιν πλοίου, πρὸς περιαγωγὴν στρατοῦ κτλ.), κινοῦμαι προσηκόντως (πρὸς ἐπιτυχίαν).
Manoeuvrier, ἐπιτήδειος πρὸς διεξαγωγὴν πλοίȣ (ςρατοῦ ϗτλ.).
Manoir, οἰκία, κατοικία.
Manouvrier, ἐργάτης, ἡμερομισθιάριος.
Manque, ἔλλειψις, στέρησις.
Manquement, σφάλμα, ἔλλειψις.
Manquer, ρ. σφάλλω. ἀποτυγχάνω. §. ἐλλείπω. ςεροῦμαι. §. παραβαίνω. ἀθετῶ. §. χρεωκοπῶ.
Mansarde, θ. κάμαρα ὑπὸ τὴν στέγην ἀμέσως, σερβανί.
Mansuétude, θ. πρᾳότης, ἀκακία.
Mante, θ. ἐπανωφόρι (manteau) γυναικεῖον.
Manteau, ἐπανωφόρεμα χωρὶς μανίκια, ἐφεςρὶς, χλαῖνα, μανδύας. §. (μτφορ.) πρόσχημα. ||.—de cheminée, τὸ ἐντὸς τοῦ δωματίου προέχον ἐπάνω μέρος τῆς ἑστίας. ||. sous le —de la cheminée, κρυφίως ϗ παρὰ τοὺς τύπους.
Mantelé, ée, μανδυοφόρος.
Mantelet, μικρὸν manteau.
Mantille, θ. μικρὴ mante.
Mantonnet, τὸ σίδηρον ὅ,που δέχεται τὸν σύρτην τῆς κλειδωνιᾶς.
Manture, θ. (ναυτ.), προσβολὴ κύματος, σφοδρὰ θάλασσα.
Manuel, elle, ὁ διὰ τῶν χειρῶν γινόμενος. §. (οὐσ.) βιβλίον σύντομον, ἐγχειρίδιον.
Manuelle, θ. ὁ κλωςὴρ (τὸ ῥοδάνι) τοῦ σχοινοστρόφου.
Manuellement, ἐπίρ. διὰ τῶν χειρῶν, αὐτοχειρί.
Manufacture, θ. χειροτεχνεῖον.
Manufacturer, ρ. κατεργάζομαι, τεχνουργῶ,
Manufacturier, ἐργάτης ἢ ἰδιοκτήτης χειροτεχνείου.
Manumission, θ. χειραφεσία, ἀπελευθέρωσις δούλȣ (παρὰ Ῥωμ.).
Manuscrit, e, χειρόγραφος.
Manutention, θ. διαχείρισις. §. τὸ μέρος ὅπου ἑτοιμάζεται καὶ φυλάττεται τὸ ψωμὶ τῶν ςρατ.
Manutentionnaire, ὁ ἐπὶ τῆς ἀρτοδοσίας τῶν ςρατ.
Manutentionnel, elle, ὁ τῆς ἀρτοδοσίας τῶν στρατ.
Manutentionner, ρ. προμηθεύω τὸν ἄρτον (ἐπιστατῶ εἰς τὴν ἀρτοδοσίαν) τῶν στρατ.
Mappemonde, θ. χάρτης γενικὸς τῶν δύο ἡμισφαιρίων, ἐπιπεδοσφαίριον.
Maque, θ. ἐργαλεῖον (τύπανον) διὰ τὴν πρώτην κατεργασίαν τῆς καννάβεως.
Maquer, ρ. ςουμπανίζω τὸ καννάβι.
Maquereau, σκομβρὶ, (ἰχθ.). §. κηλὶς ἐξ αἰτίας ὑπερθερμάνσεως, (ἀρχ.) φῶς φωδός.
Maquereau (Mercureau), **elle**, (χυδ.), προαγωγός.
Maquerellage, (χυδ.), προαγωγεία.
Maquerellement, ἐπίρ. ὡς προαγωγός.
Maquignon, πωλητὴς (ἔμπορος) ἵππων. §. μεσίτης. προξενήτης.

Maquignonnage, τὸ ἔργον τοῦ Maquignon.
Maquignonner, ῥ. κρύπτω τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἵππου.
Marabout, ἱμάμης τῆς Ἀφρ. §. ἀσχημάνθρωπος. §. στρογγυλὸν ἰμπρίκι τοῦ καφέ. §. εἶδος ἐρωδιοῦ τῶν Ἰνδ. ἢ τὰ μεταξοειδῆ αὐτοῦ πτερά.
Maraîcher, κηπουρὸς (τῶν Παρισίων).
Maraîcher, ère, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐν Παρισίοις βάλτων.
Marais, βάλτος, ἕλος.
Marasme, μαρασμὸς, φθίσις.
Marasquin, εἶδος ποτοῦ, βυσινάπι.
Marâtre, θ. μητρυιά. §. μήτηρ ἄστοργος.
Maraud, e, ἀχρεῖος, κατεργάρης, (κατὰ τὸν Βολταῖρον, ἐκ τοῦ) μιαρός.
Maraudage, λεηλασία στρατιωτῶν περιφερομένων ἀτάκτως.
Maraude, θ. προνομὴ, λεηλασία στρατιωτῶν ἀτάκτως περιφερομένων.
Marauder, ῥ. λῃστεύω στρατιωτικῶς, περιφέρομαι εἰς προνομήν.
Maraudeur, στρατιώτης περιφερόμενος αὐθαιρέτως εἰς προνομήν.
Maravédis, λεπτὸν τῆς Ἰσπαν.
Marbre, μάρμαρον.
Marbrer, ῥ. ποικίλλω μαρμαροειδῶς.
Marbrerie, μαρμαροδουλειά. §. μαρμαρουργεῖον.
Marbreur, ὁ ποικίλλων μαρμαροειδῶς χαρτία κλπ.
Marbrier, ὁ δουλεύων μάρμαρα, μαρμαρᾶς.
Marbrier, ère, ὁ τῶν μαρμάρων.
Marbrière, θ. λατομεῖον μαρμάρων.
Marbrure, βάψιμον μαρμαροειδές.
Marc, ἡμιλίτριον, (8 οὐγγ.).
Marc, (ἀ)μούργα, καταπάτι, ἀποστραγγίδι, τσήπουρον.
Marcassin, ἀγριογρουνόπουλον.
Marcassite, πυρίτης (λίθος).
Marchand, e, πωλητὴς, ἔμπορος. ||. (ὡς ἐπίθ.) ἐμπορικός.
Marchandailler, ῥ. μικρολογῶ περὶ τὴν ἀγορὰν ἐμπορεύματος, δυσκολεύω τὸ παζάρι.
Marchander, ῥ. παζαρεύω.
Marchandise, θ. ἐμπόρευμα, πραγματεία.
Marche, θ. πορεία, προπάτημα. πομπὴ (τελετῆς). §. (μτφορ.) διαγωγή. δρόμος. §. (μουσ.) εἶδος σκοποῦ, ἐμβατήριον. ||. ouvrir la—, προπορεύομαι (κυρ. πομπῆς). 2) βαθμὶς, σκαλοπάτι.
Marché, ἀγορά. παζάρι. ’ψούνισμα. ||. à bon (à meilleur)—, ’φθηνὰ, ’φθηνότερα. ||. faire bon —de sa vie, ῥιψοκινδυνεύω τὴν ζωήν μου. ||. par-dessus le—, ἐκτὸς τούτου, περιπλέον.
Marchepied, σκαμνὶ, θρανίον. ὑποπόδιον. βαθμίς. §. (μτφορ.) μέσον προόδου.
Marcher, ῥ. βαδίζω. προπατῶ. πατῶ. προχωρῶ. §. (ὡς οὐσ.) προπάτημα, βάδισμα. 2) (μτβτ.) ζυμόνω μὲ τὰ πόδια.
Marcheur, euse, ὁ προπατῶν (πολὺ, ’γιερά).
Marcottage, τὸ οὐσ τοῦ Marcotter.
Marcotte, θ. καταβολάδα.
Marcotter, ῥ. κάμνω καταβολάδας.
Mardi, ἡ τρίτη (τῆς ἑβδομάδος).
Mare, θ. λάκκος ὕδατος. § ἡ σκάφη τοῦ ἐλαιοτριβείου.
Marécage, βάλτος.
Marécageux, euse, βαλτώδης.
Maréchal, στρατάρχης. (κατὰ τοὺς Βυζαντ.) Πρωτοστράτωρ (» Μαρέσχαλδος ἦν ἀξίωμα τῷ ἀνδρί· δηλοῖ δὲ καθ’ Ἕλληνας ἡ φωνὴ τὸν Πρωτοστράτορα, « Νικήτ. Χων.). 2) (—ferrant), πεταλωτὴς, ναλμπάντης.
Maréchalat, τὸ ἀξίωμα τοῦ πρωτοστράτορος.
Maréchale, θ. ἡ γυνὴ τοῦ πρωτοστράτορος.
Maréchalerie, θ. τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ πεταλωτοῦ. §. σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης ταύτης.
Maréchaussée, θ. (τὸ πάλαι) ἡ ἔφιππος χωροφυλακή.
Marée, θ. ἡ παλίρροια. §. τὰ ὀψάρια (τῆς ἀγορᾶς).
Marelle, θ. εἶδ. παιδιᾶς (ἁμάδων).
Mareyeur, euse, πωλητὴς τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ὀψαρίων.
Margay, ἀγριόγαττος τῆς Ἀφρ.
Marge, θ. περιθώριον (σελίδος). §. (μτφορ.) ἔκτασις.
Margelle, θ. φρώχειλον (πηγαδίου).
Margeoir, τὸ σιδηροῦν πῶμα τῶν ὀπῶν τῆς ὑαλοκαμίνου.
Marger, ῥ. τοποθετῶ προσηκόντως (ὡς πρὸς τὰ περιθώρια) τὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου. §. κλείω τὰς ὀπὰς τοῦ ὑαλοχοείου.
Margeur, ὁ κλείων τὰς ὀπὰς τῆς ὑαλοκαμίνου.
Marginaire καὶ
Marginal, e, ὁ τοῦ περιθωρίου.
Marginer, ῥ. γράφω εἰς τὸ περιθώριον.
Margotter, ῥ. φωνάζω ὡς τὸ ὀρτύκιον.
Margouillis, βοῦρκος, βόρβορος. (ἐν γέν.) μίγμα κακόζηλον, κυκεών.
Margrave, τιτλος ἡγεμόνων τινῶν τῆς Γερμ., ὁροκόμης.
Margraviat, ἡ ἀξία τοῦ Margrave.
Marguerite, λευκάνθεμον, ἀσπρολούλουδον, (ἄνθ.).
Marguillerie, θ. ἡ ἐπιστασία τοῦ-
Marguillier, ἐπίτροπος ἐκκλησίας.
Mari, ἀνὴρ, σύζυγος.
Mariable, ἐπιθ. νυμφεύσιμος, ἐν ὥρᾳ γάμου.
Mariage, ὑπανδρεία. γάμος.
Marier, ῥ. ὑπανδρεύω. στεφανόνω.
Marieux, euse, ὑπανδρολόγος, προξενήτης.
Marin, ine, θαλάσσιος, ναυτικός.
Marinade, θ. κρέας μαρινάτον.
Marine, θ. τὰ ναυτικά. §. τὸ ναυτικόν. §. γεῦσις ἢ ὀσμὴ θαλάσσης. §. (ζγρφ.) θέα παραλίας.
Mariner, ῥ, μαγειρεύω ἢ καρυκεύω μὲ ’ξεῖδι κτλ., κάμνω μαρινάτον.
Maringouin, εἶδ. σκνίπας ἢ κώνωπος.
Marinier, ναύτης (ποταμηγοῦ πλοίου).
Marinière (a' la—), ἐπίρ. εἶδος

κολυμβήματος (ἐπὶ τῆς ἑτέρας τῶν πλευρῶν).
Marionnette, θ. κοῦκλα κινουμένη μὲ κλωστὴν, νευρόσπαστον.
Marisque, θ. φῦμα σαρκῶδες (σῦκον) περὶ τοὺς μηροὺς καὶ τὸ περίνεον τῶν γυν.
Marital, e, ὁ τοῦ συζύγου.
Maritalement, ἐπίρ. ὡς σύζυγος.
Maritime, θαλάσσιος.
Maritorne, ἀνδρογυναῖκα ἄσχημη καὶ λερωμένη.
Marjolaine, θ. σάμψυχον, ἀμάρακον, μαντζουράνα, (φυτ.). ‖. — bâtarde (ἡ) sauvage, ὁ ὀρίγανος.
Marli, εἶδος φλούδας (ὑφάσματος).
Marmaille, θ. σμῆνος παιδαρίων.
Marmelade, θ. γλύκυσμα, πελτές.
Marmenteau, ἐπιθ. (δάσος) ἄτμητον πρὸς στολισμόν.
Marmite, θ. χύτρα (μὲ ποδαρικά.)
Marmiton, πινακοπλύτης, παραμάγειρος.
Marmitonnage, τὸ ἔργον τοῦ πινακοπλύτου.
Marmitonner, ῥ. ὑπηρετῶ ὡς παραμάγειρος (πινακοπλύτης).
Marmonner, ῥ. (οἰκ.) μουρμουρύζω.
Marmose, θ. εἶδος διδελφύος.
Marmot, πίθηκος μὲ γένεια καὶ οὐράν. §. παιδάριον.
Marmotte, θ. ἐλειὸς ἢ μυωξὸς τῶν Ἄλπ., (ζ.).
Marmotter, ῥ. μουρμουρύζω.
Marmotterie, θ. (οἰκ.), ὕπνος (ληθαργία) μυωξοῦ.
Marmouset, πρόσωπον γελοῖον.
Marnage, κόπρισμα γαιῶν μὲ -
Marne, θ. γῆ τιτανώδης διὰ κόπρισμα.
Marner, ῥ. κοπρίζω μὲ marne.
Marneron, ὁ ἐργαζόμενος εἰς marnière.
Marneux, euse, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς marne.
Marneur, ὁ κοπρίζων μὲ marne.
Marnière, θ. τόπος ὅπου ἀνορύσσεται marne.
Maroquin, δέρμα 'γιδιοῦ εἰργασμένον, μαροκινὸν, σαχτιάνι.
Maroquiner, ῥ. ἀργάζω δέρματα διὰ σαχτιάνια.
Maroquinerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ -
Maroquinier, ὁ κατασκευάζων maroquin.
Marotte, θ. ῥαβδὶ (εἴδ. σκήπτρου) μὲ κουδούνια.
Maroufle, χωριάτης. ἀχρεῖος.
Maroufle, θ. εἶδος ἰσχυρᾶς κόλλας.
Maroufler, ῥ. προσκολλῶ τὸ ὕφασμα εἰκόνος ἐπὶ ἄλλου ὑφάσματος.
Maroute, θ. κοπροχαμόμηλον.
Marprime, θ. τρυπητῆρι τῶν ἱστιοῤῥάφων.
Marquant, e, ἐπίσημος.
Marque, θ. σημεῖον, σημάδι. βοῦλλα.
Marquer, ῥ. κάμνω (ἀφίνω) σημάδι, σημαδεύω. φανερόνω. ‖. (οὐδ.) φαίνομαι. σημαίνω.
Marqueter (διπλασιάζεται τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. σημαδεύω μὲ στίγματα.
Marqueterie, ψηφοθέτημα ἐκ ξύλου ἢ μαρμάρου.
Marqueteur, ψηφοθέτης.
Marquette, θ. τροχοῦλι κηροῦ.
Marqueur, ὁ σημαδεύων (τὰ ὑφάσματα κτλ.).
Marquis, Μαρκέσιος, (τίτλος εὐγενείας).
Marquisat, ἡ ἀξία καὶ ἡ χώρα τῶν Μαρκεσίων.
Marquise, θ. γυνὴ Μαρκεσίου. §. σκηνὴ ἀπὸ πανίον.
Marquiser, ῥ. δίδω τὸν βαθμὸν ἢ τὸν τίτλον τοῦ Μαρκεσίου.
Marquoir, τὸ σφραγιστήριον τῶν ῥαπτῶν καὶ πλυστριῶν. §. τὸ ἐξομπλόπανον τῶν στοιχείων τοῦ σημαδεύματος τῶν ἀσπροῥούχων.
Marraine, θ. γυνὴ ἀνάδοχος, νουννά.
Marre, θ. εἶδος κυρτοῦ καὶ πλατέος πτυαρίου ἢ σκαφείου (λίσγου).
Marreneur, ὁ σκάπτων διὰ τῆς marre.
Marrer, ῥ. σκάπτω μὲ marre.
Marri, e, (παλ.) συντετριμμένος τὴν καρδίαν, τεθλιμμένος.
Marron, κάστανον (τὸ μέγα). §. (ὡς ἐπίθ.) καστανόχρους. 2) (στρατ.) τὸ σύμβολον τῶν περιπόλων.
Marron, onne, (μαῦρος σκλάβος) δραπέτης. §. τυπογράφος ἢ ἐμπορομεσίτης μὴ ἀνεγνωρισμένος.
Marronnage, τὸ πλημμέλημα τοῦ marron.
Maronnier, καστανηὰ, (δένδρ.).
Marrube, εἶδος φυτοῦ εὐώδους.
Mars, ὁ Ἄρης (πλανήτης). §. ὁ μάρτιος (μήν).
Marsouin, εἶδος κήτους (δελφῖνος).
Marsupial, ale, θυλακοφόρος, (χαρακτηριστικὸν τοῦ γένους τῶν διδελφύων).
Marteau, σφυρί. ‖. graisser le —, φιλοδωρῶ τὸν θυρωρόν.
Martelage, σημάδευμα τῶν διατηρητέων δένδρων.
Marteler (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. σφυροκοπῶ.
Martelet, σφυρὶ μικρὸν, σφυράκι.
Marteleur, σφυροκόπος (σιδηρουργείου).
Marteline, τὸ ὀδοντωτὸν σφυρὶ τῶν λιθοξόων.
Martial, e, πολεμικὸς, ἀρήϊος, ἀρειμάνιος.
Martin-pêcheur, εἶδος ἀλκυόνος, 'ψαροφάγος, 'ψαροποῦλι.
Martiner, ῥ. σφυρηλατῶ διὰ τοῦ -
Martinet, σφυρίον μέγα ὑδροκίνητον διὰ τὰ μεταλλουργεῖα. §. κανδηλεράκι μὲ λαβήν. §. εἶδος μάστιγος. §. κύψελος, πετροχελίδονον, (πτν.).
Martineur, ὁ ἐπὶ τῆς σφυρηλασίας μεταλλουργείου.
Martingale, θ. τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους πρὸς τὸ στόμα τοῦ ἵππου λωρίον (ἵνα μὴ σηκόνῃ τὴν κεφαλήν). §. τρόπος τοῦ παίζειν εἰς τὰ χαρτία κατ' αὔξησιν.
Martre, θ. σαρθέριον, ζερδαβᾶς, (ζ.).
Martyr, e, μάρτυς (ὑπὲρ Χριστοῦ).
Martyre, μαρτύριον.
Martyriser, ῥ. βασανίζω μάρτυρα.
Martyrologe, μαρτυρολόγιον.
Mascarade, θ. μεταμφιεσμὸς καὶ προσωπιδοφορία πρὸς διασκέδασιν. συνοδία προσωπιδοφόρων. §. (μτφορ.) φενακισμός.
Mascaron, γελοῖον λίθινον πρόσωπον, μορμώ.

Masculin, e, ἀρσενικὸς (τὸ γένος).
Masculiniser, ῥ. μεταβάλλω εἰς τὸ ἀρσενικὸν ἢ ἐπὶ τὸ ἀῤῥενωπότερον.
Masculinité, θ. ἡ ἀῤῥενικότης.
Masque, προσωπίς. §. (μτφορ.) πρόσχημα.
Masquer, ῥ. φορῶ προσωπίδα. §. σκεπάζω τι νὰ μὴ φαίνηται, ἐπιπροσθῶ.
Massacre, σφαγή. ἀφανισμὸς, θραῦσις.
Massacrer, ῥ. κατασφάζω. §. (μτνμ.) χαλνῶ, ἀφανίζω.
Massage, τὸ οὐσ. τοῦ Masser (2).
Masse, θ. σωρὸς, ὄγκος. §. ἄθροισμα. σύνολον. §. ταμεῖον τῶν κεφαλαίων ἢ τῶν περισσευμάτων εταιρίας. §. τὸ βαρύδι τοῦ σατῆρος. 2) ῥόπαλον. ||. en —, σωρηδὸν· πασσυδί.
Massement, = Massage.
Massepain, εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀμυγδαλάτον, μαρτσαπᾶς.
Masser, ῥ. (ζγρφ.) διαθέτω τὰ ἀθροίσματα τῶν ἀντικειμένων τῆς εἰκόνος. 2) ζυμόνω (χειρομαλάζω) τὰ μέλη τοῦ σώματος νὰ μαλακώσουν.
Massette, θ. τίφη, (φυτὸν ἔνυδρον).
Massier, εἶδος κλητῆρος, ῥαβδοῦχος (πανεπιστημείου κτλ.).
Massif, ive, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὀγκώδης. παχυλός. §. ἀτόφυος.
Massue, θ. ῥόπαλον, ματσοῦκα.
Mastic, μαστίχα. §. μίγμα εἰς εἶδος μαστίχης ἀπὸ γύψον κτλ. (διὰ κόλλημα), μάλθη.
Masticage, τὸ οὐσ. τοῦ Mastiquer.
Mastodonte, μαστόδους, (γένος ζώων ἐκλελοιπότων).
Mastication, θ. (ἰατρ.), μάσσησις.
Masticatoire, ἰατρ. διὰ μάσσημα.
Mastiquer, ῥ. κολλῶ μὲ μίγμα (μὲ μάλθην).
Masturbation, θ. μαλακία.
Masturber (se —), ῥ. μαλακίζομαι.
Masure, θ. ἐρείπιον. παλαιόσπιτον.
Mat, e, θαμβός. §. βαρύς. §. ἀμυδρός. §. (εἰς τὸ ζατρίκιον) τὸ κέρδισμα τοῦ παιγνιδίου διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ σάχη. ||. (ὡς οὐσ.) ἀμυδρότης χρώματος.
Mât, κατάρτιον, ἱστὸς (πλοίου).
Matador (Ἰσπαν.), ὁ ἀποτελειόνων τὸν ταῦρον εἰς τὴν ταυρομαχίαν. §. (μτφορ.) ἄνθρωπος ἐπίσημος (ἔγκριτος).
Mâtage, τὸ οὐσ. τοῦ Mâter.
Matamore, κομπαστής.
Matelas, στρῶμα κρεββατιοῦ, σιλτές.
Matelasser, ῥ. σκεπάζω μὲ matelas.
Matelassier, στρωματοῤῥάφος.
Matelot, ναύτης.
Matelote, θ. ὀψάριον ναυτικῶς ἐσκευασμένον. ||. à la --, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ναυτῶν, ἐπὶ τὸ ναυτικώτερον.
Mâtement, τὸ οὐσ. τοῦ Mâter.
Mater, ῥ. (εἰς τὸ ζατρίκ.) κάμνω τὸν σάχην ῥούχ(mat.). §. (μτφορ.) ἐξασθενῶ. ταπεινόνω.
Mâter, ῥ. βάλλω εἰς τὸ πλοῖον (τὸ ἁρματόνω μὲ) κατάρτια.
Mâtereau, μικρὸν κατάρτι.
Matérialiser, ῥ. θεωρῶ ὡς ὑλικόν τι, ὑλοποιῶ.
Matérialisme, τὸ σύστημα τοῦ-
Matérialiste, ὁ πιστεύων (παραδεχόμενος ὡς ὑπαρκτὴν) μόνην τὴν ὕλην.
Matérialité, θ. ἡ ὑλικότης.
Matériaux, τὸ ἀναγκαῖον ὑλικὸν πρὸς οἰκοδομήν.
Matériel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὑλικός. ||. (οὐσ.) τὸ ὑλικὸν (ἡ ἀποσκευὴ) στρατοῦ κτλ.
Maternel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, μητρικός.
Materniser, ῥ. μητρῴζω.
Maternité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς μητρὸς, ἡ μητρότης.
Mateur, ὁ ἀφαιρῶν τὴν σιλπνότητα τῶν πολυτ. μετάλλων, ἴδε Matir.
Mateur, ὁ ἐπὶ τῶν καταρτίων τεχνίτης.
Mathématicien, μαθηματικὸς (ἀνήρ).
Mathématique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ὁ τῶν μαθηματικῶν, μαθηματικός. ||. (θ. πλθ.) τὰ μαθηματικά.
Matière, θ. (ἡ) ὕλη. ||. en — de, (προκειμένου λόγου) περί.
Mâtin, σκύλος (φυλάττων τὴν αὐλήν).
Matin, τὸ πρωΐ, πρωνόν.
Matinal, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, πρωϊνὸς, ὁ γινόμενος ἢ ἐγειρόμενος πρωΐ.
Mâtineau, ὑποκορ. τοῦ Mâtin.
Matinée, θ. ἡ πρωΐα, τὸ μέχρι τῆς μεσημβρίας διάστημα.
Mâtiner, ῥ. (ὁ μανδρόσκυλος) ὀχεύει (σκύλαν εὐγενεστέραν τυ).
Matines, θ. πλθ. (ἐκκλησ.) ὁ ὄρθρος.
Matineux, euse, ὁ ἐγειρόμενος πρωΐ.
Matinier, ère, ὁ τῆς πρωΐας, πρωϊνός.
Matir, ῥ. κάμνω τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον θαμβὸν, τοῦ ἀφαιρῶ τὴν στιλπνότητα.
Matité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ mat, ἀμυδρότης (χρώματος).
Matoir, ἐργαλεῖον (γλυφὶς) πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς σιλπνότητος τῶν μεταλλίνων ἔργων.
Matois, e, πανοῦργος, πονηρός.
Matoiserie, θ. πανουργία, πονηρία.
Matou, γάτος.
Matras, σκεῦος ὑάλινον μὲ μακρὺν λαιμόν.
Matrice, θ. μήτρα. §. (μτνμ.) τὸ καλοῦπι τῶν τυπγρφ. στοιχείων (τῶν νομισμάτων κτλ). §. τὰ στελέχη τῶν φορολογικῶν βιβλίων.
Matricide, ἐπίθ. μητροκτόνος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) μητροκτονία.
Matriculaire, ἐπιθ. ὁ ἐγγεγραμμενος εἰς τὸ μητρῷον.
Matricule, θ. βιβλίον ἐγγραφῆς, μητρῷον.
Matrimonial, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, γαμικός.
Matrone, θ. γυνὴ Ῥωμαία. §. (δικνμ.) μαῖα.
Matteau, θηλειαὶ μετάξης συνδεδεμέναι.
Matthiole, θ. εἶδος φυτοῦ.
Maturatif, ive, (ἰατρ.), μαλακτικὸς ἢ τονικός.
Maturation, θ. ὡρίμασμα.
Mâture, θ. (περιληπτ.) τὰ κατάρτια πλοίου.
Mâturier, = Mateur.
Maturité, θ. ὡριμότης.

Maubeche, θ. εἶδος πτηνοῦ (σκολόπακος) ἐκ τῶν μακροπόδων.
Maudire (je maudis, nous maudissons; je maudissais; je maudis, nous maudimes; je maudirai; que je maudisse; maudissant; maudit), ῥ. καταρῶμαι.
Maudit, ite, ἐπάρατος, κατηραμένος.
Maugréer, ῥ. βλασφημῶ, (κατ) ἀναθεματίζω.
Mauret ἢ (θ.) Maurette, ὁ καρπὸς τοῦ μυρτίλου.
Maurice, θ. εἶδος φοίνικος ἀλευροφόρου τῆς Ἀμερ.
Mausolée, μαυσωλεῖον.
Maussade (καὶ ἐπίῤ.-ement), ἐπίθ. ἀνούσιος, ἄχαρις, ψυχρός.
Maussaderie, θ. ψυχρότης, ἀηδία.
Mauvais, e, κακὸς, ἀχρεῖος· μοχθηρός· πονηρός. ||. (ὡς ἐπίῤ.) sentir—, βρωμᾷ. ||. faire —, κάμνει κακοκαιρίαν. ||. trouver —, δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω. ἀπαρέσκομαι.
Mauve, θ. μολόχα, (φυτ.).
Mauviette, θ. εἶδος κορυδαλοῦ.
Mauvis, εἶδος μικρᾶς κίχλης.
Maxilaire, ἐπίθ. ὁ τῶν σιαγόνων.
Maxime, θ. ἀξίωμα (φιλοσφ.), ὅρος.
Maximer, ῥ. προσδιορίζω τὸ maximum, διατιμῶ,
Maximiser, ῥ. ἀνάγω ὅρον ἢ ἀρχήν τινα ἐπὶ τὸ μέγιστον.
Maximum (Λτν.), ὁ ἀνώτατος ὅρος. §. ταρίφα, νάρκι.
Mazéage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Mazer, ῥ. λαγαρίζω τὸ χωνευτὸν μέταλλον.
Mazerie, λαγαριστήριον μετάλλων.
Mazette, θ. παληάλογον. §. (χαρτοπαίκτης) ἀνεπιτήδειος.
Me, ἀντνμ. ἑν. ά. πρσ., (εἰς ἐ)μέ.
Meat (Λτν.), ἀνατ. σωλὴν τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος.
Mécanicien, μηχανικὸς (ἀνήρ).
Mécanicité, θ. τὸ μηχανικὸν μέρος (ἐπιστήμης κτλ.).
Mécanique, ἐπίθ. ὁ τῆς μηχανικῆς, μηχανικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ μηχανικὴ (τέχνη), τὰ μηχανικά. §. μηχανή. κατασκευή.
Mécaniquement, ἐπίῤ. μηχανικῶς.
Mécaniser, ῥ. μεταβάλλω εἰς μηχανήν.
Mécanisme, ὁ ὀργανισμὸς τῆς μηχανῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.
Mécène, Μαικήνας, (κυρ. ὄνομ.). §. προστάτης τῶν τεχνῶν.
Méchamment, ἐπίῤ. κακεντρεχῶς.
Méchanceté, θ. κακία, μοχθηρία, κακοτροπία. κακολογία.
Méchant, e, κακὸς, μοχθηρὸς, κακότροπος. ἀδόκιμος. (ἐπὶ πραγμ.) ἀχρειέστατος, ἄθλιος.
Mèche, θ. φτίλλι. §. φλόκος μαλλίων.
Méchef, (παλ.), δυστύχημα.
Mécher, ῥ. καπνίζω μὲ θειάφι τὸ βαγένι.
Mécheux, euse, (μαλλίον) σχηματίζον φλόκους.
Mécompte, λάθος (λογαριασμοῦ).
Mécompter (se—), ῥ. λανθάνομαι (εἰς λογαριασμόν).
Méconium, μηκώνιον, περίττωμα τῆς κοιλίας τοῦ νεογεννήτου βρέφους. §. εἶδος ὀπίου.
Méconjecture, θ. συμπέρασμα ἐσφαλμένον.
Méconjecturer, ῥ. συμπεραίνω κακῶς (σφαλερῶς).
Méconnaissable, ἐπίθ. δυσκολογνώριστος.
Méconnaissance, θ. μὴ ἀναγνώρισις. §. ἀγνωμοσύνη.
Méconnaissant, e, ἀγνώμων.
Méconnaître, ῥ. δὲν (καλο)γνωρίζω. δὲν ἀναγνωρίζω. παραγνωρίζω.
Mécontent, e, δυσαρεστημένος.
Mécontentement, δυσαρέσκεια.
Mécontenter, ῥ. δυσαρεστῶ.
Mécréant, e, δυσσεβής. ἄπιςος.
Médaille, θ. νόμισμα ἀρχαῖον. §. *νομισματόσημον.
Médaillé, ée, ὁ βραβευθεὶς διὰ νομισματοσήμου.
Médailleur, ὁ σκαλίζων (χαράσσων) τοὺς τύπους τῶν νομισματοσήμων.
Médaillier, θήκη ἢ συλλογὴ (ἀρχαίων) νομισμάτων.
Médailliste, νομισματολόγος.
Médaillon, μέγα νομισματόσημον. §. κειμήλιον. γῦρος πολύτιμος μικρᾶς εἰκόνος κτλ.
Médecin, ἰατρός.
Médecine, θ. ἡ ἰατρική. §. (ἰατρικὸν) καθάρσιον.
Médeciner, ῥ. δίδω ἰατρικά (κυρ. καθάρσια).
Médiaire, ἐπίθ. (βτν.), μεσαῖος.
Médial, e καὶ
Médian, e, (ἀνατομ.) ὁ κατὰ μέσης.
Médianoche (Ἰσπν.), δεῖπνον κρεατερινὸν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.
Médiat, e, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, ἔμμεσος.
Médiateur, trice, μεσίτης, μεσιτεύων.
Médiation, θ. μεσιτεία, μεσολάβησις.
Médiatisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Médiatiser, ῥ. (κυρ. εἰς τὴν Γερμαν.) ἑνόνω μικροτέραν μὲ μεγαλητέραν ἐπικράτειαν ἵνα ἐξαρτᾶται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορίας.
Médical, e, ἰατρικός.
Medicament, ἰατρικόν.
Médicamentaire, ὁ τῶν ἢ περὶ τῶν ἰατρικῶν.
Médicamenter, ῥ. δίδω ἰατρικὰ, (ἀρχ.) φαρμακεύω.
Médicamenteux, euse, ὁ ἔχων ἰδιότητα ἰατρικοῦ, (ἀρχ.) φαρμακώδης.
Médication, θ. τρόπος θεραπείας, θεραπεία.
Médicateur, trice, θεραπευτικός.
Médicinal, e, ἰαματικός.
Médiocre (καὶ ἐπίῤ.-ement), ἐπίθ. μέτριος.
Médiocrité, θ. μετριότης.
Médire (καθὼς τὸ ἁπλοῦν Dire), ῥ. κακολογῶ, καταλαλῶ.
Médisance, θ. καταλαλιὰ, κακολογία.
Médisant, e, ὁ κακολογῶν, κατάλαλος.
Méditatif, ive, σκεπτικὸς, μελετητικός.
Méditation, θ. μελέτη, σκέψις.
Méditer, ῥ. μελετῶ, σκέπτομαι.
Méditerranné, ée, μεσόγειος.
Méditerrannéen, enne, ὁ τῆς Μεσογείου.
Médium, τρόπος, μέσον, μέσος ὅρος.
Médius, ἀνατομ., ὁ μέσος δάκτυλος.
Médiuscule, (τυπογρφ.), μεσαῖον

(μετρίου μεγέθους) στοιχεῖον.
Médonner, ῥ. δίδω (μοιράζω) ἐσφαλμένως τὰ χαρτιά.
Médullaire, ἐπίθ. ὁ τοῦ μυελοῦ.
Médulle, θ. (βτν.) ὁ μυελὸς τῶν ξυλωδῶν φυτῶν.
Médulleux, euse, (βτν.), μυελώδης.
Meeting (πρφ. Mitingue), Ἀγγλ., συνάθροισις τοῦ λαοῦ ἐπὶ σκοπῷ πολιτικῷ.
Méfaire, θ. πράττω τὸ κακόν.
Méfait, κακὴ πρᾶξις.
Méfiance, θ. δυσπιστία.
Méfiant, e, δύσπιστος.
Méfier (se—), ῥ. δυσπιστῶ.
Mégarde (par—), ἐπίρ. ἐξ ἀπροσεξίας.
Mégère, θ. ἐριννὺς, κακογυναῖκα.
Mégie, θ. εἶδος ἐργάσματος (λεύκανσις) δερμάτων.
Mégir καὶ **Mégisser**, ῥ. ἐργάζομαι (λευκαίνω) τὰ δέρματα.
Mégisserie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Mégissier, ὁ λευκαίνων τὰ δέρματα.
Megle, θ. εἶδ. σκαφεῖυ πρὸς χρῆσιν κυρίως τῶν ἀμπελουργῶν.
Mègue, τυρόγαλα, τσύῤῥος.
Meigle, θ. = **Mégle**.
Meilleur, e, κρείττων, καλλιώτερος. §. (ἐνάρθρ.) ὁ ἄριστος.
Melage, ἐπισώρευσις τῶν διαφόρων χαρτίων ὅσα ἔχει νὰ κολλήσῃ ὁ χαρτωνοποιός.
Mélancolie, θ. μελαγχολία.
Mélancolique (ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. μελαγχολικός.
Mélange, μίγμα. §. μίξις (γενῶν). §. (πληθ.) σύμμικτα (συγγραφ.)
Mélangeoir, μηχανὴ πρὸς κοπάνισμα καὶ ἀνακάτωμα τῆς πυρίτιδος.
Mélanger, ῥ. ἀνακατόνω.
Mélasse, θ. τὸ καταπάτι τῆς ζαχάρεως.
Mêlée, θ. συμπλοκὴ, ἀψιμαχία.
Mêler, ῥ. ἀνακατόνω ὁμοῦ, ἑνόνω. ἀναδεύω. §. χαλνῶ (κλειδωνιάν). (ἐν γέν. μτνμ.) ἐμπεριδεύω.
Mélèze, εἶδος πεύκης, λάριξ, (δ.).
Mélilot, εἶδ. τριφυλλίου, μελίλωτον.
Mélisse, θ. μελισσόχορτον (μελισσοβότανον), φυτ.

Mellifère, ἐπίθ. ὁ φέρων (παράγων) μέλι.
Mellification, θ. κατασκευὴ μέλιτος.
Mellifique, ἐπίθ. ὁ κατασκευάζων μέλι.
Melliflu, ue, μελίῤῥυτος.
Mellivore, ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μέλι.
Mélodie, θ. μελῳδία.
Mélodieusement, ἐπίρ. μελῳδικῶς.
Mélodieux, euse, μελῳδικός.
Mélodique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. μελῳδικός.
Mélodiste, μελῳδός.
Mélodrame, μελόδραμα.
Mélomane, ἐπίθ. ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὴν μουσικήν.
Mélomanie, θ. ἀγάπη ὑπερβολικὴ τῆς μουσικῆς, μελομανία.
Melon, πεπόνι, (καρπ.). ||.— d'eau, χειμωνικὸν, καρποῦζι.
Mélongène, θ. μαντζάνα, (φυτ.).
Melonifère, ἐπίθ. (βτν.), πεπονοφόρος.
Meloniforme καὶ **Melonné, ée**, πεπονοειδής.
Melonnier, πεπονοπώλης.
Melonnière, θ. κῆπος πεπονίων, μποστάνι (διὰ πεπονοκάρπουζα).
Mélopée, θ. μελοποιΐα.
Mémarchure, θ. στραγγούλισμα τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου ἐξ αἰτίας παραπατήματος.
Membrane, θ. (ἀνατομ.) ὑμὴν, μεμβράνα. §. (βιβλιοδ.) ἡ σανὶς ἡ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὸν πιεστῆρα βιβλίων.
Membraneux, euse, μεμβρανώδης.
Membre, μέλος (τοῦ σώματος ἢ σωματείου). §. κῶλον (περιόδυ). §. τὸ ἀνδρικὸν μόριον.
Membré, ée, (bien—), ὁ ἔχων καλοκαμωμένα (ἀνάλογα) τὰ μέλη.
Membru, e, ὁ ἔχων χονδροειδῆ μέλη, χονδροκαμωμένος.
Membrure, θ. τὸ χονδρότερον ξύλον (θυροφύλλου κτλ.) εἰς τὸ ὁποῖον ἐναρμόζονται τὰ λεπτότερα. §. (ναυτ.) αἱ σταμῖνες ἢ τὰ ἐγκοίλια. §. εἶδος μέτρου (ὀργυιὰ) τῶν καυσίμων ξύλων.
Même, ἐπίθ. ὁ αὐτὸς, ὁ ἴδιος. ||. lui-même, ἀτός του. ||. de lui même, ἀφ' ἑαυτοῦ, οἴκοθεν. §. (ὡς ἐπίρ.) μάλιστα. ||. à —, (εἶναι) εἰς κατάστασιν 'να. ||. (tout) de—, τὸ ἴδιον, ἐπίσης. καθώς.
Mémento (Λτν.), ἐνθύμημα. §. (ἐκκλησ.) μνημόνευμα.
Mémoire, θ. τὸ μνημονικὸν, μνήμη, ἐνθύμησις. §. ὑπόμνημα. ἀπομνημόνευμα. λογαριασμὸς (ἐξόδων), κατάστιχον.
Mémorable, ἐπιθ. ἀξιομνημόνευτος.
Mémorial, ὑπόμνημα. §. τὸ καθημερινὸν (βιβλίον τῶν ἐμπόρων).
Menaçant, e, ἀπειλητικός.
Menace, θ. ἀπειλὴ, φοβερισμός.
Menacer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. φοβερίζω, ἀπειλῶ.
Ménade, θ. μαινάς.
Ménage, οἰκιακὴ οἰκονομία. §. φειδώ. §. 'νοικοκυρειόν. §. ἀνδρόγυνον. ||. pain (toile) de—, ψωμὶ (πανὶ) 'σπιτικόν.
Ménagement, τρόπος (ἐπιτήδειος) οἰκονομίας.
Ménager, ῥ. οἰκονομῶ (μὲ τρόπον). διεξάγω. ταμιεύω. φείδομαι.
Ménager, ère, οἰκονόμος, οἰκοκύρης.
Ménagerie, θηριοτροφεῖον.
Mendiant, e, ζητιάνος, ζήτουλας.
Mendicité, θ. ζητιανοσύνη, ἐπαιτεία. ||. dépôt de—, πτωχοκομεῖον.
Mendier, ῥ. ζητεύω.
Mendole, θ. εἶδος ἰχθύος, μαινοῦλι (;).
Meneau (ἀρχιτ.), στύλος κατὰ μῆκος θυρίδος.
Menée, θ. σκευωρία, μηχανοῤῥαφία.
Mener (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. (ὑπ)άγω, φέρω. ὁδηγῶ. διεξάγω. κουβαλῶ. ||. — une (telle) vie, διάγω (τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον) βίον
Ménestrel, ποιητὴς τοῦ μεσαίωνος, ῥαψῳδός. §. ψάλτης ἢ γραμματοδιδάσκαλος χωρίου.

Ménétrier, ὁ παίζων τὸ βιολὶ, παιγνιδιάτωρ.
Meneur, ὁ ὁδηγῶν (χειραγωγῶν). ||.—d'ours, ἀρκουδιάρης.
Menin, ἀρχοντόπουλον συνοδεῦον τὸν διάδοχον τῆς Γαλλ.
Méninge, θ. (ἀνατομ.) ἡ μῆνιγξ (τοῦ ἐγκεφάλου).
Méningette, θ. (ἀνατομ.), ἡ ἐσωτάτη μῆνιγξ τοῦ ἐγκεφάλου.
Méningine, θ. (ἀνατομ.), ἡ μεταξὺ τῶν δύω μηνίγγων μεμβράνα.
Méningite, θ. μηνιγγῖτις, (νόσος).
Ménole, θ. τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται τὸ πηγνύμενον γάλα. 2) εἶδος ἰχθύος, μαινοῦλι.
Ménologe, μηνολόγιον.
Menon, εἶδος αἰγιδίου (τῆς Ἀσίας).
Menotte, θ. χεράκι. §. (πλθ.) χειροπέδη.
Mense, θ. εἰσόδημα μοναστηρίϋ.
Mensole, θ. ἡ καταμεσῆς πετρα ἡ συνέχουσα τὸ σύνολον τοῦ θόλου.
Mensonge, ψεῦδος.
Mensonger, ère, ψευδής, ἀπατηλός.
Menstruation, θ. ἡ ῥοὴ τῶν ἐμμήνων.
Menstrue, θ. (παλ.), διαλυτικὸν ὑγρὸν, (χημ.). §. (πλθ.) τὰ καταμήνια.
Menstruée, θ. (γυνὴ) ὑποκειμένη εἰς τὰ καταμήνια.
Menstruel, elle, ὁ τῶν καταμηνίων.
Mensuel, elle, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ὁ κατὰ μῆνα, μηνιαῖος.
Mensurabilité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Mensurable, ἐπίθ. =**Mesurable**.
Mental, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ὁ τοῦ ἢ διὰ τοῦ νοὸς, ὁ κατὰ διάνοιαν, νοερός. ἐνδιάθετος.
Menterie, θ. ψευτιὰ, ψευδολογία.
Menteur, euse, ψεύστης.
Menthe, θ. ἡδύοσμος, (φυτ.).
Mention, θ. μνεία, ἀνάμνησις.
Mentionner, ῥ. κάμνω μνείαν, ἀναφέρω.
Mentir (ὡς τὸ **Sentir**), ῥ. ψεῦδομαι.
Menton, πηγοῦνι.
Mentonnet, τὸ ὀδόντιον τοῦ τροχοῦ. §. τὸ παρωτίδιον τοῦ κλειομένου μαχαιρίου. §. τὸ σιδήριον τὸ δεχόμενον τὸν σύρτην τῆς θύρας. §. ἡ λαβὴ τῆς βόμβας.
Mentonnière, θ. περιγναθὶς, μαγουλίκα,
Mentor, Μέντωρ, παιδαγωγός.
Menu, e, λεπτὸς, ψιλὸς, λιγνὸς, φτενός. §. (μτφορ.) γλίσχρος. ἀσήμαντος. ||. (ὡς οὐσ.) λεπτομέρεια. ||. (ὡς ἐπίρ.) ψιλὰ, λεπτά.
Menuaille, (οἰκ.), λεπτὰ νομίσματα ἢ ἰχθύδια, (ἐν γέν.) ψιλολογία.
Menuet, εἶδ. χοροῦ.
Menuiser, ῥ. ξυλουργῶ.
Menuiserie, θ. ἡ λεπτοξυλουργική.
Menuisier, ξυλουργὸς, λεπτουργὸς, (Τ.) δογραματζῆς. §. εἶδος μυρμήκων καὶ σφηκῶν, ξυλοκόποι.
Méphitique, ἐπιθ. φθοροποιὸς (τὴν ἀποφοράν).
Méphitiser, ῥ. διαφθείρω διὰ δηλητηριώδους ἀποφορᾶς τὸ περιέχον.
Méphitisme, ἀποφορὰ νοσώδης (θανατηφόρος).
Méprendre (se—), ῥ. ἀπατῶμαι, λανθάνομαι.
Mépris, περιφρόνησις.
Méprisable, ἐπιθ. ἀξιοκαταφρόνητος.
Méprisant, e, περιφρονητικός.
Méprise, θ. λάθος, ἀπάτη.
Mépriser, ῥ. περιφρονῶ. ἀψηφῶ.
Mer, θ. θάλασσα.
Mercantile (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἐμπορικός.
Mercantilisme, πτόησις πρὸς τὸ ἐμπόριον.
Mercenaire (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ὁ ἐπὶ μισθῷ πράττων τι, μισθωτός. §. ὁ ἐπὶ μισθῷ γινόμενος ἢ λεγόμενος, ὤνιος.
Mercerie, θ. αἱ πραγματεῖαι τοῦ mercier, ῥῶπος ἢ γέλγη.
Merci, θ. ἔλεος, χάρις. ||. (ὡς ἐπιφών.) εὐχαριστῶ. ||. grand —, ὑπερευχαριςῶ. ||. dieu—, χάρις τῷ θεῷ. ||. être à la—de, εἶναι εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ..
Mercier, ère, πωλητὴς διαφόρων μικρῶν ἐμπορευμάτων, ῥωποπώλης, (Τ.) ἀχτάρης.
Mercredi, ἡ τετράδη (τῆς ἑβδομάδος).
Mercure, ὁ Ἑρμῆς (πλανήτης). 2) ὑδράργυρος, (ἡμιμέταλλ.).
Mercureux, euse, ὁ τοῦ ὑδραργύρου.
Mercuriale, θ. ἐπίπληξις αὐστηρά. 2) τιμολόγιον τῶν γεννημάτων. 3) εἶδος φυτοῦ, παρθενοῦδι.
Mercuriaux, πλθ. (ἰατρικὰ) περιέχοντα ὑδράργυρον, ὑδραργυροῦχα.
Mercuriel, elle, ὁ τοῦ ἢ διὰ τοῦ ὑδραργύρου.
Merde, θ. σκατόν
Merdeux, euse, σκατωμένος.
Mère, θ. μήτηρ. ||. (ὡς προσφών.) κυρά! ||. belle-mère, πενθερὰ ἢ μητρυιά. ||. grand' mère, μάμμη. ||. mère-goutte, πρότροπος οἶνος, (κοιν.) κρατητῆρα. ||. mère-laine, τὸ λεπτότερον μαλλὶ, τὸ ἄωτον. ||. mère-caille (ἡ) des cailles, ὀρτυγομήτρα, (πτν.).
Mérelle, θ. εἶδος παιδιᾶς (τριοδίου).
Merger, (γεωργ.) σωρὸς λίθων, πετραλιά.
Méridien, μεσημβρινὸς (κύκλος ὁ διατέμνων ἀπὸ πόλου εἰς πόλον τὸν ἰσημερινόν).
Méridien, enne, ὁ τῆς μεσημβρίας. ||. (οὐσ. θ.) ἡ ἰσημερινὴ (γραμμή). §. ὁ μεσημερινὸς ὕπνος.
Méridional, e, μεσημβρινός.
Meringue, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ.
Mérinos, γένος προβάτων τῆς Ἱσπαν. §. ὕφασμα μάλλινον λεπτὸν, μερινός.
Merise, θ. ἀγριοκέρασον, μαυροκέρασον.
Merisier, ἀγριοκερασιὰ, (δ.).
Méritant, e, ἄξιος (ὑπολήψεως κτλ.).
Mérite, προτέρημα, ἀξία, ἀξιότης. ἀξιομισθία.
Mériter, ῥ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἄξιος (τιμῆς κτλ.), ἀξίζω. χρήζω.
Méritoire, ἐπιθ. ἄξιος (τιμῆς, ἐπαίνου κτλ.), θεάρεστος. ἀξιέπαινος. ἀξιόμισθος.

Méritoirement, ἐπίρ. ἀξίως. §. θεαρέστως.
Merlan, γάδος, γαϊδουρόψαρον, (ἰχθ.). 2)(μτνμ.) φενακοποιὸς, περρουκιέρης.
Merle, κόσσυφος, (πτν.).
Merleau, κοσσυφόπουλον.
Merlée, θ. ἔπαλξις πύργου.
Merlin, ῥόπαλον βουφόνον. 2) (ναυτ.) λεπτὸν σχοινίον, καλώδιον.
Merline, θ. εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου (σανδοῦκι) διὰ τοῦ ὁποίου μανθάνουν τὰ πτηνὰ νὰ κελαδοῦν.
Merliner, ῥ. (ναυτ.), συῤῥάπτω διὰ καλωδίου τὰ ἱστία.
Merlon, (ὀχυρωματ.), τὸ μεταξὺ δύω στομίων κανονοστασίου κενὸν (κούφωμα).
Merluche (θ.) ἢ **Merlus**, γάδος ταριχευτὸς, μπακαλάος.
Merlut, δέρμα ἀκατέργαστον, προβηὰ, τραγειά.
Merrain, σανίδες διὰ βαρελλοσάνιδα κτλ.
Mérule, εἶδος ἀμανίτου.
Merveille, θ. θαῦμα. ||. à—, θαυμάσια!
Merveilleux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, θαυμάσιος, ἐξαίρετος, ἄριστος. §. (οὐσ.) κυρίτσης, ξυππασμένος.
Mes, ἀντνμ, κτητ. πλθ. τοῦ ά. πρσ., οἱ ἐμοὶ, αἱ ἐμαὶ, τὰ ἐμὰ, μου.
Mésallience, θ. τὸ οὐσ. τοῦ·
Mésallier, ῥ. ὑπανδρεύω (καὶ μσ.) -ομαι μὲ κατωτέραν ἢ κατώτερον.
Mésange, μελισσοφάγος, (πτν.).
Mésarriver, ῥ. (ἀπρσ.), συμβαίνει (ἐβγαίνει εἰς) κακόν.
Mésaventure, θ. συμβὰν ἐναντίον, δυστύχημα.
Mésentère, (ἀνατομ.), τὸ μεσεντέριον.
Mésentérique, ἐπίθ. ὁ τοῦ μεσεντερίου.
Mésestimer, ῥ. δὲν τιμῶ. δὲν ἐκτιμῶ κατ' ἀξίαν.
Mésintelligence, θ. διένεξις, διαφωνία.
Mésinterpréter, ῥ. ἐξηγῶ κακῶς, παρεξηγῶ.
Mésoffrir, ῥ. προσφέρω κατωτέραν τοῦ δέοντος τιμὴν εἰς πωλούμενον πρᾶγμα.
Mespiliforme, ἐπίθ. (βτν.), μεσπιλοειδής.
Mesquin, e, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ὁ εἰς ἄκρον φειδωλός. γλίσχρος, σμικρὸς, εὐτελὴς, κακόμοιρος.
Mesquinerie, θ. εὐτέλεια, σμικρότης, φειδωλία.
Message, ἐντολὴ, παραγγελία, μήνυμα.
Messager, ἀγγελιοφόρος, μηνυτής. §. (μτφορ.) προάγγελος.
Messagerie, θ. κατάστημα τῶν δημοσ. ἀμαξῶν.
Messaline, θ. Μεσσαλίνα (κύρ. ὄνομα). §. γυνὴ λάγνος.
Messe, θ. (ἡ θεία) λειτουργία.
Messéance, θ. τὸ ἀπρεπὲς (τοῦ πράγμ.).
Messéant, e, ἀπρεπὴς, ἀνοίκειος.
Messeoir, ῥ. εἶναι ἀπρεπὲς (ἀνάρμοστον), δὲν 'ταιρειάζει.
Messervir, ῥ. = **Desservir**, διαβάλλω.
Messidor, ὁ δέκατος μὴν τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ., θεριστής.
Messie, ὁ Μεσσίας.
Messier, ἀγροφύλαξ, δραγάτης.
Messire, (παλ. τίτλος), ὁ κὺρ (δεῖνα), μισὲρ ('Ιάννης).
Mesurable, ἐπίθ. καταμετρήσιμος.
Mesurage, καταμέτρησις.
Mesure, θ. μέτρον. §. τρόπος. ||. à—que, καθ' ὅσον.
Mesuré, ée, μέτριος. συνεσταλμένος.
Mesurer, ῥ. (κατα)μετρῶ.
Mesureur, μετρητής.
Mesuser, ῥ. καταχρῶμαι.
Métacarpe, (ἀνατομ.), τὸ μετακάρπιον.
Métail, μίγμα διαφόρων μετάλλων.
Métairie, θ. ὑποστατικὸν (μισθωμένον), ἀγροικία.
Métal, μέταλλον.
Métallescence, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ·
Métallescent, ente, μεταλλοειδῶς ὑαλιστερός.
Métallifère, ἐπίθ. μεταλλοῦχος.
Métalliforme, ἐπίθ. μεταλλοειδής.
Métallique, ἐπιθ. μεταλλικός.
Métallisation, θ. μεταλλοποίησις.
Métalliser, ῥ. μεταλλοποιῶ (ὀξείδιον).
Métallurgie, θ. -gique, ἐπίθ. -giste, μεταλλουργία, -ουργικὸς, -ουργός.
Metamorphose, θ. μεταμόρφωσις.
Métamorphoser, ῥ. μεταμορφόνω.
Métaphore, θ. μεταφορά.
Métaphorique (ξ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. μεταφορικός.
Métaphysicien, μεταφυσικὸς (ἀνήρ).
Métaphysique (ξ ἐπιρ. -ement), ἐπιθ. μεταφυσικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ μεταφυσική.
Métayage, ἐνοικίασις κτήματος ἐπὶ μοιρασμῷ τῆς ἐπικαρπίας.
Métayer, ἐνοικιαστὴς ὑποστατικοῦ.
Méteil, σμιγάδι (σήκαλης καὶ σίτου).
Métempsycose, θ. μετεμψύχωσις.
Météore, μετέωρον.
Météorisé, ée, (κοιλία) μετέωρος, πρησμένη.
Météoriser, ῥ. πρήσκω.
Météorisme, (ἰατρ.), μετεωρισμὸς, φούσκωμα.
Météorologie, θ. -logique, ἐπιθ. μετεωρολογία, -λογικός.
Méthode, θ. μέθοδος, τρόπος.
Méthodique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. μεθοδικός.
Méticuleux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ψοφοδεής.
Métier, τέχνη (βάναυσος). §. ἐργαλειὸς (ὑφαντ.). μάγγανος (κεντ.).
Métis, isse, ἀμφιγενὴς, μιγάς.
Mètre, μέτρον, ἡ μονὰς τοῦ νέου μετρικοῦ συστήματος.
Métrique, ἐπιθ. μετρικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ μετρική.
Metromane, ἐπιθ. ὁ πάσχων ὑπὸ·
Métromanie, θ. μανία περὶ τὰ μέτρα (τὴν στιχουργίαν).
Métropole, θ. μητρόπολις.
Métropolitain, e, ὁ τῆς μητροπόλ. ||. (οὐσ.) μητροπολίτης.
Mets, φαγητόν.

Mettable, ἐπιθ. (φόρεμα) τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ φορεθῇ ἀκόμη.
Mettage (en mains), διάλεγμα τῶν μεταξίων κατὰ τὴν ποιότητά 'των.
Metteur, ὁ βάλλων (εἰς τάξιν, εἰς πρᾶξιν).
Metteuse (en mains), ἡ διαλέγουσα τὰ μετάξια.
Mettre(mets; mettais; mettrai; mis), ῥ. βάλλω, θέτω. φορῶ. ‖. (μσ.) ἐμβαίνω. τοποθετοῦμαι. §. (μὲ ἐπίῤ.) ἐνδύομαι (καλῶς, κομψῶς κτλ.). ‖. —à mort, φονεύω. ‖.—à sec (en pièces, en couleur etc.), ξηραίνω, κομματιάζω, χρωματίζω κτλ. ‖. —fin à qc., τελειόνω. ‖.—bas, ἐκβάλλω, ῥίπτω. (ἐπὶ ζ.) γεννῶ. ‖. se—à rire (à pleurer etc.), ἀρχίζω νὰ γελῶ (νὰ κλαίω κτλ.). ‖. se—en chemise, μένω μὲ τὸ ὑποκάμισον.
Meublant, e, ὁ στρώνων (ἐρχόμενος καλὰ εἰς τὸ στρώσιμον).
Meuble, ἐπίθ. (γῆ) ἐλαφρὰ, εὐόργωτος.(κτῆμα) κινητόν. ‖. (οὐσ.) σκεῦος (οἰκιακὸν), ἔπιπλον.
Meubler, ῥ. στρώνω (συσκευάζω) μὲ ἔπιπλα.
Meuglement, =**Beuglement**.
Meugler, ῥ. =**Beugler**.
Meulard, ἐπιτατ. τοῦ-
Meule, θ. μυλόπετρα, μύλη. §. θημωνιὰ (χόρτου κτλ.). §. κεφάλι (τυροῦ).
Meulerie, θ, ἐργοστάσιον μυλοπετρῶν.
Meulier, μυλοκόπος, μυλοχαράκτης.
Meulière, θ. εἶδος λίθου, μυλίτης. §. λατομεῖον μυλοπετρῶν.
Meulon, θημωνιὰ καλαμηᾶς ἢ ἅλατος.
Meunier, ère, μυλωθρὸς, μυλωνᾶς.
Meurtre, φόνος.
Meurtrier, ère, θανατηφόρος. §. (οὐσ.) φονεύς. §. (θ.) τρύπα διὰ τῆς ὁποίας πυροβολοῦν, πολεμίστρα.
Meurtrir, ῥ. πληγόνω χωρὶς ῥῆξιν, κάμνω -
Meurtrissure, θ. μώλωψ, σαρκόθλασμα.
Meute, θ. κοπάδι λαγωνικῶν, κυνηγέσιον.

Mévendre, ῥ. πωλῶ παρ' ἀξίαν.
Mévente, θ. πώλημα παρὰ τιμήν. §. ἀπρασία, (Τ.) κεσάτι.
Mezzo-termine ('Ιταλ.), μέσος ὅρος.
Mi, (μόρ. ἀδιαίρ.), ἡμι,-'μισο-.
Miasmes, ἀναθυμιάσεις νοσοποιαὶ, μιάσματα.
Miaulement, νιαούρισμα.
Miauler, ῥ. νιαουρίζω.
Mi-bis, ise, ἐξ ἡμισείας ἀμαυρός.
Mica, εἶδος λίθου πλακωτοῦ καὶ ὑαλιστεροῦ.
Micacé, ée, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ mica.
Mi-carême, θ. 'μισοσαράκοστον.
Miche, θ. ψωμὶ μεγάλον, καρβέλι.
Micocoulier, εἶδος δένδρου (πτελέας) κερασοφόρου.
Micmac, ψιθυρισμὸς, εἶπες-κεῖπα.
Microscope, μικροσκόπιον.
Microscopique, ἐπιθ. ὁ τοῦ ἢ διὰ τοῦ μικροσκοπίου, μικροσκοπικός.
Midi, μεσημέρι, μεσημβρία.
Mie, θ. ψίχα ψωμίου.
Miel, μέλι.
Mielleux, euse, (ῶ ἐπίῤ.)-**ement**, μελιτώδης.
Mien, enne, (ἀντνμ. κτητ. ά. πρσ.), ἐμὸς, ἐμή.
Miette, ψίχαλον.
Mieux, ἐπίῤ. συγκρ., κάλλιον, μᾶλλον. ‖. à qui mieux mieux, (ἁμιλλώμενοι) ποῖος περισσότερον(καλλιώτερον, ταχύτερον κτλ.).
Mièvre, ἐπίθ. (παιδίον) σερπετὸν, διαβολεμένον.
Mièvrerie, θ. σερπετιὰ (πονηρία) παιδίου.
Mignard, e, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, κομψός. λεπτομύσυδος. χαϊδιάρης.
Mignarder, ῥ. χαϊδεύομαι, κάμνω (τσ)ακκίσματα.
Mignardise, θ. λεπτότης (τῶν χαρακτήρων τοῦ πρσ.). §. (πλθ.) θρύψεις, (τσ)ακκίσματα.
Mignon, onne, (ῶ ἐπίῤ.)-**ement**, μικροκάμωτος. §. χαϊδεμμένος, κανακάρης. (ἀρχ.) τὰ παιδικά τινος.
Mignonette, θ. εἶδ. ξενῆς δαντέλλας.
Mignoter, ῥ. χαϊδεύω, κανακεύω.

Migraine, θ. ἡμικρανία, κεφαλόπονος.
Migration, θ. μετοικεσία, μετανάστευσις.
Mijaurée, θ. κυράτσα.
Mijoter, ῥ. σιγοβράζω. §. χαϊδεύω.
Mil, (μόνον εἰς τὸ χριστιανικὸν ἔτος), ἀντὶ **mille**, χίλια.
Mil, =**Millet**.
Milady, ἴδε **Mylady**.
Milan, εἶδος ἱέρακος, κίρκος.
Miliaire, ἐπιθ. κεγχροειδής. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. ὄφεως, κεγχρίνης (;). §. (θ.) εἶδος ἐξανθήματος, *κεγχρῖτις.
Milice, θ. στρατιὰ, στρατός. §. ἐθνοφυλακή.
Milicien, ἐθνοφύλαξ.
Milieu, μέση, μέσον, ‖. au beau —, καταμεσῆς, μέσα εἰς τὴν μέσην.
Militaire, οὐσ. καὶ ἐπίθ. στρατιωτικός.
Militairement, ἐπίῤ. στρατιωτικῶς.
Militante, ἐπίθ. θ. (ἐκκλησία) ἡ πολεμοῦσα.
Militer, ῥ. πολεμῶ, ὑπερμαχῶ.
Mille, ἐπιθ. (ἀριθμ.), χίλιοι, αι, α. 2) (οὐσ. ἀρσ.) μίλιον.
Mille-feuille, θ. μυριόφυλλον, (φυτ.)
Millenaire, ἐπίθ. ὁ τῶν χιλιάδων. §. (οὐσ.) χιλιετηρίς. §. (πλθ.) χιλιασταὶ, (αἱρετικοί).
Mille-pertuis, ὑπερικὸν, (φυτ.).
Mille-pieds, σκολόπενδρα, χιλιοπόδαρον, (ἔντ.).
Millépore, εἶδος πολυποδείου.
Millésime, τὸ ἔτος (ἐπὶ τῶν νομισμ.).
Millet, κεγχρὶ, (γένν.).
Milliaire, ἐπιθ. (στήλη) ὁδομετρική, μιλιάριον.
Milliard, χίλια ἑκατομμύρια.
Milliasse, θ. μυριάδες, πλῆθος ἄπειρον.
Millième, ἐπιθ. χιλιοστός. §. (οὐσ.) χιλιοστημόριον.
Millier, χιλιάς.
Milligramme, τὸ χιλιοστημόριον τοῦ γραμμαρίου.
Millimètre, (μέτρον ἐκτάσ.) χιλιοστόμετρον.
Million, χίλιαι χιλιάδες, μιλλιόνιον.

Millionnième, χιλιακισχιλιοςός. ||. (οὐσ.) χιλιακισχιλιοςημόριον.
Millionnaire, οὐσ. καὶ ἐπίθ., μυριόπλουτος.
Mime, μῖμος.
Mimeux, euse, (βτν.), μιμηλός. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος ἢ γένος φυτῶν.
Mimique, ἐπιθ. ὁ τῶν μίμων. §. (οὐσ. θ.) ἡ μιμητική.
Mimosa, θ. Λτν. ἀντὶ Mimeuse.
Minage, ὁ ἐπὶ τῶν σιτηρῶν καὶ τοῦ ἅλατος δασμός.
Minaret, μιναρὲς (τζαμίου).
Minauder, ῥ. κάμνω (τσ)ακκίσματα, θρύπτομαι.
Minauderie, θ. θρύψις, (τσ)ακκίσματα.
Minaudier, ère, ὁ κάμνων (τσ)ακκίσματα.
Mince, λεπτὸς, φτενός. §. (μτφορ.) εὐτελὴς, σμικρός. μηδαμινός.
Mine, θ. σχῆμα προσώπου, ἦθος, θεωρία, ἐξωτερικόν. §. (πλθ.) γνευσίματα.(τσ)ακκίσματα.μούτσουνα. ||. payer de —, ἔχειν καλὸν ἐξωτερικὸν χωρὶς ὅμως ἐσωτερικῆς ἀξίας.
Mine, θ. μεταλλεῖον. §. ὑπόνομος. §. (ἀρχ.) μνᾶ.
Miner, ῥ. σκάπτω ὑπόνομον, ὑποσκάπτω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Minerai, μεταλλικὴ ὕλη. μεταλλῖτις (γῆ).
Minéral, e, μεταλλικός. §. (οὐσ.) ὀρυκτόν.
Minéralisable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς minéralisation.
Minéralisateur, ὁ συντελῶν πρὸς -
Minéralisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Minéraliser, ῥ. τροποποιῶ διὰ συνδυασμοῦ ὀρυκτὸν ἢ μέταλλον.
Minéralogie, θ. **-logique**, **-logiste**, ὀρυκτολογία, -λογικὸς, -λόγος.
Minet, ette, κατοῦδι, γαττάκι.
Mineur, μεταλλευτής. §. (ςρατ.) σκαπανεύς.
Mineur, e, ἐλάττων. §. ἀνήλιξ. §. (οὐσ. θ.) ἡ ἐλάσσων (πρότασις συλλογισμοῦ),
Miniature, θ. μικρογραφία, μικρογράφημα.
Miniaturiste, ζωγράφος μικρογραφημάτων.
Minière, θ. μεταλλῖτις (γῆ).
Minime, ἐπίθ. ἐλάχιστος. §. (οὐσ.) τάγμα μοναχῶν.
Minimum (Λτν.), ὁ ἐλάχιςος ὅρος.
Ministère, ὑπηρεσία. ὑπουργία. μεσολάβησις. §. ὑπουργεῖον. §. εἰσαγγελία.
Ministériel, elle, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, ὑπουργικός.
Ministre, λειτουργός. ὑπουργός. πρέσβυς. §. (παρὰ τοῖς Λυθηρ.) ἱερεύς.
Minium, μίλτος, κόκκινος σουλιμᾶς.
Minois, πρόσωπον μικροκάμωτον καὶ νόστιμον.
Minorité, θ. ἀνηλικιότης. §. μειονοψηφία.
Minot, ἡμιμέδιμνος.
Minuit, μεσονύκτιον.
Minuscule, ἐπίθ. (στοιχεῖον) μικρὸν, ὄχι κεφαλαῖον.
Minute, θ. λεπτὸν (ὥρας). §. σχέδιον (ἐπισήμου ἐγγράφου), πρωτόγραφον (συμβολαίου). §. ψιλογραφία.
Minuter, ῥ. σχεδιάζω (ἔγγραφον).
Minutie, θ. μικρολογία.
Minutieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, μικρολόγος, λεπτολόγος.
Mi-parti, e, ἐπίθ. ὁ ἐξ ἡμισείας.
Miquelet, στρατιώτης (ἀρματωλὸς) τῆς Ἰσπαν.
Mirabelle, θ. εἶδος μικροῦ βραβύλου.
Miracle, θαῦμα.
Miraculeux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, θαυμάσιος, ἐξαίσιος.
Mirage, φαινόμενον τῆς ὀπτικῆς, ἀντικατοπτρισμός.
Mire, θ. τὸ ἐπὶ τῶν πυροβόλων ἐξέχον πρὸς διεύθυνσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ, στοχαστήρ.
Mirer, ῥ. σημαδεύω (μὲ τὸ 'μμάτι). §. se—, κατοπτρίζομαι.
Mirifique (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπίθ. θαυμαστὸς, θαυμάσιος.
Mirliflore, (οἰκ.), κυρίτζης, κυριτσάκης.
Mirliton, εἶδος αὐλοῦ.
Mirmidon, Μυρμιδὼν (εἰρων.).
Miroir, καθρέπτης, κάτοπτρον.
Miroité, ée, (ἵππος) στικτός.
Miroitement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Miroiter, ῥ. στίλβω, μαρμαίρω
Miroiterie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Miroitier, κατοπτροποιὸς, -πώλης.
Miroton, εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ βοϊδέλλον.
Mis, ise, πθ. μτχ. τοῦ Mettre. ||. bien mis, καλοενδυμένος.
Misaine, θ. (mât de —) τὸ ἐμπροσθινὸν κατάρτι, ἐπίδρομος.
Misanthrope, μισάνθρωπος.
Misanthropie, θ. μισανθρωπία.
Misanthropique, ἐπίθ. μισανθρώπου ἴδιος.
Miscellanées, πλθ. σύμμικτα (συγγραφ.).
Miscibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ -
Miscible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς μίξεως.
Mise, θ. ἐνθήκη (σερμαγὲς) ἐμπόρου ἢ χαρτοπαίζοντος. §. προσφορὰ ὑπερθεματίζοντος. §. πέρασις (νομίσματος). §. τρόπος τοῦ ἐνδύεσθαι. §. (μετὰ τοῦ en) βάλσιμον εἰς.
Misérable (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπίθ. ταλαίπωρος, ἄθλιος, ἀχρεῖος, κακοῤῥίζικος.
Misère, θ. ἐσχάτη δυστυχία, πτωχεία, ἀθλιότης.
Miséréré (Λτν.), ὁ Ν'. ψαλμὸς, τὸ Ἐλέησόν με ὁ θεός. 2) (ἰατρ.) σφοδρὸς κωλικόπονος, εἰλεός.
Miséricorde, θ. οἶκτος. εὐσπλαγχνία, ἔλεος.
Miséricordieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, οἰκτίρμων, ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος.
Missel, βιβλίον τῆς λειτουργίας, λειτουργικόν.
Mission, θ. ἐντολὴ, ἀποστολή.
Missionnaire, ἀπόστολος (πρὸς κήρυξιν τῆς πίστεως), ἱεραπόστολος.
Missive, θ. (lettre—), ἐπιςολή.
Mistral, ἄνεμος βορειοδυτικὸς, μαϊστράλι.
Mitaine, θ. χειρόκτι χωρὶς δάκτυλα.
Mite, θ. σίλφη, ἄκαρι, (ἔντ.).
Mité, ée, γεμάτος mites.
Mithridate, μιθριδατικὸν (ἀντιφάρμακον), θηριακόν.
Mitigation, θ. μετριασμός.
Mitiger, ῥ. συγκιρνῶ, μετριάζω.
Miton, εἶδος χειροκτίου.
Mitonner, ῥ. σιγοβράζω. §. κανακεύω.

Mitoyen, enne, ὁ μεταξὺ (ἐν μεταιχμίῳ). μέσος. ||. mur—, μεσότοιχον.
Mitoyenneté, θ. μεσότης.
Mitraillade, θ. πυροβολισμὸς μὲ -
Mitraille, θ. κομμάτια παλαιῶν σιδηρικῶν (δι' ὧν γεμίζουν τὰ κανόνια).
Mitrailler, ῥ. πυροβολῶ μὲ mitraille.
Mitre, θ. μίτρα (ἐπισκόπου). §. στέγασμα καπνοδόχης,
Mitré, ἐπίθ. (ἡγούμενος) φορῶν μίτραν.
Mitron, ὑπηρέτης φούρνου.
Mitte, θ. ἀναθυμίασις δυσώδης ἀποπάτου.
Mitule, θ. εἶδος μυδίου.
Mixte, ἐπίθ. μικτός.
Mixtion, θ. ἀνάμιξις (ἰατρικοῦ).
Mixtionner, ῥ. μιγνύω (κυρ. ἰατρικὰ ὑγρὰ), ἀνακατόνω.
Mixture, θ. μίγμα (φαρμακοπ.).
Mnémonique καὶ **Mnémotéchnie**, θ. ἡ μνημονικὴ (τέχνη).
Mobile, ἐπίθ. κινητός. ἄστατος. (ἐπὶ στρατ.) μεταβατικός. §. (οὐσ.) σῶμα κινοῦν ἢ κινούμενον, ἐλατήριον.
Mobiliaire, ἐπίθ. θ. ὁ τῶν ἢ ἐπὶ τῶν κινητῶν.
Mobilier, ère, κινητός. ||. (οὐσ.) τὰ ἔπιπλα.
Mobilisable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς-
Mobilisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Mobiliser, ῥ. κάμνω (μεταβάλλω εἰς) κινητὸν ἀκίνητον κτῆμα. §. (στρατ.) κάμνω μεταβατικὸν τὸ ἑδραῖον σῶμα.
Mobilité, θ. τὸ κινητὸν (τῶν σωμ.). §. τὸ ἄστατον (τῆς γνώμης κτλ.).
Modalité, θ. τρόπος τοῦ εἶναι, ἐντελέχεια.
Mode, τρόπος. §. (μουσ.) ἦχος. §. (γρμτ.) ἔγκλισις. §. (θ.) μόδα. §. ἔθος. συρμός. ||. oncle (tante) à la mode de Bretagne, πρωτεξάδελφος (-δέλφη) τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. ||. neveu (nièce) à la mode de Bretagne, μικρανέψιος, -εψιά.
Modelage, τὸ οὐσ. τοῦ **Modeler**.
Modèle, ὑπογραμμὸς, ὑπόδειγμα, πρότυπον.
Modeler (τὸ **e** τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. κάμνω τὸ πρότυπον (ἀγάλματος κτλ.). §. (μτφορ.) se —, σχηματίζω ἐμαυτὸν πρὸς τὸ παράδειγμα ἄλλου.
Modeleur, ὁ κατασκευάζων modèles.
Modérateur, trice, ὁ ῥυθμίζων (διέπων), ἁρμοστής. μετριαστής.
Modération, θ. μετρίασις. §. μετριοφροσύνη.
Modérément, ἐπίρ. μετρίως. μετριοφρόνως.
Modérer (τὸ **é** τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. μετριάζω. ||. (μσ.) φέρομαι μετριοφρόνως. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) μετριόφρων, μέτριος.
Moderne, ἐπίθ. νεώτερος.
Moderner, ῥ. μετασκευάζω ἐπὶ τὸ νεώτερον.
Modeste (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. μετριόφρων. κόσμιος, σεμνός.
Modestie, θ. μετριοφροσύνη. σεμνότης, κοσμιότης.
Modicité, θ. τὸ μέτριον, ὀλιγότης.
Modicatif, ive, τροποποιητικὸς, μετριαστικός.
Modifiable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς τροποποιήσεως.
Modificateur, trice, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ τροποποιεῖν.
Modificatif, ive, ὁ συντελῶν πρὸς-
Modification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Modifier, ῥ. τροποποιῶ (ἐπὶ τὸ μετριώτερον), κολάζω.
Modillon, κόσμημά τι ἀρχιτεκτ.
Modiolaire, ἐπίθ.=**Modioliforme**.
Modiole, θ. εἶδος μυδίου.
Modioliforme, ἐπίθ. πλημνοειδής.
Modique, ἐπίθ. μέτριος.
Modiquement, ἐπίρ. μετρίως.
Modiste, ὁ πωλῶν ἢ ῥάπτων φορέματα κτλ. τοῦ συρμοῦ (μόδας).
Modulation, θ. σχηματισμὸς (ἀναιβοκαταίβασμα) τῆς φωνῆς τοῦ ψάλλοντος.
Module, (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) μέτρον, (ἀρχιτ.) ἐμβάτης. §. ἡ διάμετρος ἀρχαίου νομίσματος.
Moduler, ῥ. σχηματίζω (οὕτως ἢ ἄλλως) τὴν φωνήν μου ψάλλων.
Moelle, θ. μυελός.
Moelleux, euse, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, μεμυελωμένος, μυελώδης. §. (μτνμ.) ἁπαλὸς, εὐλύγιστος. λιγυρός. λιπαρός.
Moellon, πέτρα (ἀπελέκητος) διὰ κτίσιμον.
Moellonaille, κομμάτια moellon.
Moellonnier, σφήνα πρὸς σχίσιμον τῶν moellons.
Moeurs, θ. πλθ. ἤθη. τρόπος τοῦ ζῆν.
Mofette, θ. ἀναθυμίασις φθοροποιὰ (μεταλλείου κτλ.).
Moi, ἀντνμ. προπκ. ά. προ., ἐγὼ ἢ ἐμέ.
Moignon, κούτζουρον (δένδρου). §. ἀπομεινάριον ἀκρωτηριασμένου μέλους.
Moindre, ἐπίθ. μικρότερος, ὀλιγώτερος, κατώτερος. ||. (ἐνάρθρ.) ὁ ἐλάχιστος.
Moindrement, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρσ. ||. pas le—, ὁλότελα, παντάπασιν.
Moine, μοναχὸς, καλόγηρος. §. εἶδος οἰκιακοῦ σκεύους πρὸς ζέσταμα ἢ στέγνωμα ἐνδυμάτων. ||. —bourru, εἶδος φαντάσματος, καλικάντζαρος. §. (μτνμ.) ἄνθρωπος δύστροπος.
Moineau, στρουθίον, σπουργίτι, (πτν.).
Moinerie, θ. (περιληπτ.) τὸ καλογερολόγι. §. πνεῦμα καλογερισμοῦ.
Monillon, (ἐξευτελ.), καλογεράκι.
Moins, ἐπίρ. ἧττον, ὀλιγώτερον. ||. au—, du—, τοὐλάχιστον, κἂν. ||. à—que, à—de, ἐκτὸς, ἐκτὸς μόνον (παρὰ) ἐάν.
Moirage, τὸ οὐσ. τοῦ **Moirer**.
Moire, θ. νερὰ ὑφάσματος καὶ αὐτὸ τὸ οὕτως ἐστιλβωμένον ὕφασμα ἢ μέταλλον.
Moiré, ὕφασμα ἢ μέταλλον μὲ νερά.
Moirer, ῥ. δίδω νερὰ εἰς τὸ ὕφασμα (διὰ τοῦ πιεστῆρος).
Moireur, ὁ κατασκευάζων moirés.
Mois, μήν. §. μηνιαῖον (ἐνοίκιον). §. (πλθ.) τὰ καταμήνια.

Moise, θ. ζευκτὴρ (δοκῶν).
Moisi, μοῦχλα.
Moisir, ῥ. μουχλιάζω.
Moisissure, θ. μούχλα, μούχλιασμα.
Moissine, θ. κληματὶς μὲ σαφύλια, κρεμασταρηὰ, ὄσχος.
Moisson, θέρος.
Moissonner, ῥ. θερίζω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Moissonneur, euse, θεριστής.
Moite, ἐπίθ. ὀλίγον ὑγρὸς, νοτερός.
Moiteur, θ. νοτὶς, ὑγρασία.
Moitié, θ. τὸ ἥμισυ. ||. (ὡς ἐπίῤ.) ἐξ ἡμισείας. ||. à —, μεσιακά.
Moitir, ῥ. ὑγραίνω.
Moka, καφὲς τοῦ Γεμέν.
Molaire, ἐπίθ. (ὀδοὺς) μασσητὴρ, τραπεζίτης.
Môle, θ. ἄμορφον κύημα, μύλη. §. σύρμα ὠριχάλκου πρὸς κατασκευὴν καρφίδων.
Môle, ἀρσ. προκυμαία, μόλος.
Moléculaire, ἐπίθ. ὁ τῶν molécules.
Molécule, θ. μόριον (ὕλης).
Molène, θ. εἶδος φυτοῦ (σρύχνυ), φλόμος.
Molestation, θ. ἐπηρεασμός.
Molester, ῥ. κατατρύχω, ἐπηρεάζω.
Moletoire, στιλβωτήριον τῶν κατόπτρων.
Molettage, τὸ οὐσ. τοῦ **Moletter**.
Molette, θ. ἡ ἐγκεντρὶς τοῦ πτερνιστῆρος. §. 'γδοχέρι μαρμάρινον διὰ τὰς βαφάς. §. ἐργαλεῖα διαφόρων τεχνῶν.
Moletter, ῥ. προσκολλῶ τὰ κοσμήματα ἐπὶ τῶν ἀργιλλοπλάστων. §. ςιλβόνω (κυρ. τὸ κάτοπτρον) διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐργαλείου.
Molge, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σαλαμάνδρας.
Mollasse, ἐπίθ. χαῦνος, λαπαρός.
Mollement, θ. μαλακῶς. §. μαλθακῶς, ἀδρανῶς.
Mollesse, θ. ἁπαλότης. §. (μτφορ.) νωθρότης, μαλθακότης.
Mollet, ette, ἁπαλούτσικος. §. (ἐπὶ ὠῶν) μελάτος. §. (οὐσ.) τὸ παχὺ τῆς κνήμης, ἡ γαςροκνημία.

Molleton, εἶδος λεπτῆς φλοκάτας ἢ φλανέλλας.
Mollette, θ. εἶδος τροχιλέας.
Mollière, θ. γῆ ἀναβρύουσα νερὸν, λιβάς. τέλμα.
Mollification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Mollifier, ῥ. (ἰατρ.) μαλθάσσω, μαλακόνω.
Mollir, ῥ. ἁπαλύνομαι, μαλακόνω. §. (μτφορ.) ἐνδίδω, χαυνοῦμαι.
Mollusque, μαλάκιον, (ζωολογ.).
Molybdène, θ. μολύβδαινα, (ἡμιμέταλλ.).
Moment, στιγμή.
Momentané, ée, (καὶ ἐπίῤ.) -**ément**, στιγμιαῖος.
Momerie, θ. προσποίησις. φεναχισμός. ἀγυρτία.
Momie, θ. σῶμα ταριχευμένον τῆς Αἰγύπτου, μούμια.
Momification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Momifier, ῥ. μεταβάλλω εἰς μούμιαν.
Mon, ἀντνμ. κτητ. ά. πρσ., ὁ ἐμὸς, (ὁ ἐδικός) μου.
Monacaille, θ. τὸ καλογερολόγι.
Monacal, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ τῶν μοναχῶν, μοναχικός.
Monachisme, τὸ πνεῦμα τοῦ μοναχικοῦ βίου.
Monade, θ. μονάς.
Monarchie, θ. μοναρχία.
Monarchique, (ϗ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. μοναρχικός.
Monarque, μονάρχης.
Monastère, μοναστήριον.
Monastique, ἐπιθ. μοναστικός.
Monaut, ἐπιθ. κουτσαύτης.
Monceau, σωρὸς, στοίβα, θημωνιά.
Mondain, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, κοσμικὸς, βιωτικός.
Mondanité, θ. ἡ κοσμικὴ ματαιότης.
Monde, (ὁ) κόσμος.
Monde, ἐπιθ. καθαρὸς, (Γρφ.).
Monder, ῥ. καθαρίζω, ξεφλουδίζω.
Mondificatif, ive, ὁ συντελῶν πρός-
Mondification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Mondifier, ῥ. (ἰατρ.), καθαρίζω (πληγήν).
Monédule, θ. εἶδος πτηνοῦ (κορακίου) καὶ ἐντόμου (νεκροθάπτου).

Monétaire, ἐπίθ. νομισματικός. §. (οὐσ.) ὁ ἐπὶ τοῦ νομισματοκοπείου (διωρισμένος).
Monétisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Monétiser, ῥ. βάλλω εἰς νομισματικὴν κυκλοφορίαν (χαρτονόμισμα).
Moniteur, μηνύτωρ, συμβουλάτωρ. §. πρωτόσχολος.
Monition, θ. παραίνεσις (ἐκκλησ.).
Monitoire, ἔγγραφον ἐκκλησιαστικὸν προσκαλοῦν τοὺς ἔχοντας γνῶσιν τοῦ πράγματος νὰ τὸ καταγγείλωσι.
Monitor, εἶδος σαύρας γνωστοποιούσης τὴν παρουσίαν τῶν κροκοδείλων.
Monitorial, ale, ὁ ἐν εἴδει monitoire.
Monitrice, τὸ θηλυκὸν τοῦ **Moniteur**, πρωτοσχόλισσα.
Monnaie, θ. νόμισμα. §. νομισματοκοπεῖον.
Monnayage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Monnayer, ῥ. κόπτω νόμισμα.
Monnayeur, νομισματοκόπος. ||. faux—, κιβδηλοποιός.
Monocle, ὀμματοϋάλιον μονόν.
Monocorde, μονόχορδος (λύρα).
Monogramme, μονόγραμμα.
Monolithe, ἐπίθ. μονόλιθος.
Monologue, μονόλογος (δράματος).
Monomane, ἐπίθ. ὁ πάσχων ὑπὸ-
Monomanie, θ. μονομανία, εἶδος παραφροσύνης.
Monopole, μονοπωλεῖον.
Monopoleur, ὁ ἔχων μονοπωλεῖον.
Monopolisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Monopoliser, ῥ. πωλῶ μόνος, ἐξασκῶ μονοπωλεῖον.
Monosyllabe, (λέξις) μονοσύλλαβος.
Monosyllabique, ἐπίθ. ὁ ἐκ μονοσυλλάβων σύνθετος.
Monotone, μονότονος.
Monotonie, θ. μονοτονία.
Mons, (κατὰ συγκ. ἐξευτελ.) ἀντὶ **Monsieur**, κύρ.
Monseigneur (τὸ πληθ. **Messeigneurs**), (εἶδος τίτλου), αὐθέντης, (ἐκκλησ.) δεσπότης.
Monseigneuriser, ῥ. δίδω τὸν τίτλον τοῦ Monseigneur εἴς τινα, 'τὸν προσφωνῶ δι' αὐτοῦ.
Monsieur (τὸ πληθ. **Messieurs**),

κύριος, (εἶδος τιμητ. πρόσφων.).
Monstre, τέρας, παρὰ φύσιν γέννημα. §. (ὡς ἐπίθ.) πελώριος, τερατώδης.
Monstrueux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, τερατώδης.
Monstruosité, θ τὸ τερατῶδες (παρὰ φύσιν).
Mont, ὄρος. ||.— de piété, δανειστικὸν κατάστημα (διὰ τοὺς πτωχούς). ||. par monts et par vaux, φρσ. παροιμ., 'ς τὰ βουνὰ καὶ 'ς τὰ λαγκάδια.
Montage, ἀναίβασμα. §. κούρδισμα μηχανῆς.
Montagnard, e, ὀρεινὸς, βουνήσιος.
Montagne, θ. ὄρος, βουνόν.
Montagneux, euse, βουνώδης, ὀρεινός.
Montant, e, ὁ ἀναβαίνων (ἀναπλέων κτλ.), ἀνηφορικός. §. (οὐσ. ἀρσ.) σταθμὸς (παραστάτης) θύρας κτλ. §. τὸ κεφάλαιον (τὸ ἄθροισμα) ποσότητος.
Monte, θ. ὀχεία ἵππων.
Montée, θ. ἀνήφορος. ἄνοδος. σκάλα. σκαλοπάτι. §. (ἀρχιτ.) ὕψος θόλου.
Monter, ῥ. (μτβτ.) ἀναιβάζω. §. προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, κουρδίζω, ἑτοιμάζω. στήνω (κρεββάτι κτλ.). ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) ἀναβαίνω. §. ἐπιβαίνω (πλοίου, ἵππου, ὀχήματος). §. (μτφορ.) ὑψοῦμαι. §. (μτνμ.) συμποσοῦμαι (συγκεφαλαιοῦμαι) εἰς. §. (μσ.) ἐξάπτομαι. ||. — la garde, (στρατ.), ἵσταμαι ὡς φρουρός.
Monteur, ὁ δένων δακτυλίδια κτλ.
Montgolfière, θ. ἀεροστᾶτις (μηχανή).
Monticole (Λτν.), ἐπίθ. ὀρεσιδίαιτος, ὀρεσίβιος.
Monticule, θ. βουνάκι.
Mont-joie, θ. κραυγὴ πολεμικὴ τῶν πάλαι Γάλλων.
Montoir, πέτρα ὅθεν ἀναβαίνουν εἰς τὸν ἵππον, ἀνάβαθρον, (Τ.) μπινέκ-τασί.
Montre, θ. δεῖγμα. §. ἐπίδειξις. §. ὡρολόγιον (τοῦ κόλπου).
Montrer, ῥ. δείχνω. διδάσκω. ||. (μσ.) φαίνομαι.
Montueux, euse, ὀρεινὸς, ἀνώμαλος.
Monture, ζῶον φορτηγόν. §. φέρετρον (ὑποστάτης, λαβὴ) ἐργαλείου. §. δέσιμον ἀδάμαντος κτλ.
Monument, μνημεῖον, κτίριον.
Monumental, e, ὁ ἔχων ἀντικείμενον τὰ (ἀρχ.) μνημεῖα.
Monumentaliser (se—), ῥ. γίνομαι monumental, λαμβάνω χαρακτῆρα ἀρχαϊκοῦ μνημείου.
Moque, (ναυτ.), εἶδος διατρήτου χωρὶς τροχιλέας.
Moquer (se—), ῥ. χλευάζω, ἐμ(περι)παίζω.
Moquerie, θ. χλεύη, ἐμπαιγμὸς, περίγελως.
Moquette, εἶδ. ὑφάσματος (διὰ τάπητας κτλ.).
Moqueur, euse, σκώπτης, χλευαστὴς, περιγελαστής.
Morailler, ῥ. σφίγγω τοὺς μυκτῆρας τοῦ ἵππου ἢ ἐκτείνω τὸν κύλινδρον τῆς ὑάλου διὰ τῆς-
Morailles, θ. πληθ. εἶδ. λαβίδος τῶν πεταλωτῶν μὲ τὴν όπ. σφίγγουν τοὺς ῥώθωνας τῶν δυσκόλων ἵππων, λύκος.
Moraillon, τὸ σιδήριον τῆς κλειδωνιᾶς (κιβωτίου) ἐντὸς τοῦ ὁποίου διέρχεται ὁ σύρτης.
Moraine, θ. (οἰκοδ.), τὸ περιχριόμενον εἰς τὰς συμπεπιλημένας τοιχοδομήσεις. §. σκώληξ περὶ τὴν ἕδραν τῶν χλοηφαγούντων ἵππων. §. ἔριον ἀποσπώμενον τῶν θνησιμαίων ζώων.
Moral, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἠθικός. χρηστοήθης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ ἠθικὸν (μέρος ἢ αἴσθημα). (θ.) ἡ ἠθική.
Moralisateur, trice, ὁ συντελῶν πρὸς-
Moralisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Moraliser, ῥ. νουθετῶ, ἐπιπλήττω. §. (οὐδ.) ὁμιλῶ περὶ ἠθικῆς, ἠθικολογῶ.
Moraliseur, ὁ ὁμιλῶν πρὸς ἐπίδειξιν περὶ ἠθικῆς, ἀρεταλόγος.
Moraliste, ἠθολόγος, ἠθικός.
Moralité, θ. γνωμολογία ἠθική. §. ἐπιμύθιον. §. χρηστοήθεια.
Moratoire, ἐπίθ. (δικονομ.) ὁ δι' ὑπερημερίαν.
Morbeux, euse, καὶ
Morbide, ἐπίθ. νοσοποιός. νοσηματικός. §. (ζγρφ.) σαρκοφανής.
Morbidesse ('Ιτλ.), θ. (ζγρφ.) ἁβρότης (τὸ λεπτοφυὲς) σαρκὸς εἰς εἰκόνα.
Morbifique (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. νοσοεργός.
Morbleu! εἶδος ὅρκου, μὰ τὴν πίστιν μου!
Morceau, τεμάχιον, κομμάτι, μέρος.
Morceler (τὸ **e** τῆς παραληγούσης τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. (κατα)κερματίζω, κομματιάζω.
Morcellement, κατακερματισμὸς, κομμάτιασμα.
Morchelle, θ. γένος ἀμανιτῶν ἐδωδίμων.
Mordache, θ. χηλὴ λαβίδος. §. ξύλον λυγισμένον εἰς σχῆμα λαβίδος.
Mordacité, θ. τὸ διαβρωτικὸν (ὕλης). §. τὸ δηκτικὸν (σκώμματος).
Mordailler, ῥ. δάκνω ἐλαφρὰ, ὑποδάκνω.
Mordançage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Mordancer (τὸ **c** τρέπεται, πρὸ τοῦ **a** καὶ **o**, εἰς **ç**), ῥ. προπαρασκευάζω διὰ δριμέων ἢ στυπτικῶν οὐσιῶν τὸ ὕφασμα πρὸς βαφὴν, δευσοποιῶ.
Mordant, e, δάκνων. §. (μτνμ.) δριμύς. §. (μτφορ.) δηκτικός. §. (οὐσ. ἀρσ.) βερνίκει (τῶν χρυσωτῶν κτλ.). §. οὐσία δευσοποιὸς τῶν βαπτομένων ὑφασμάτων. §. (μτφορ.) δριμύτης (σκώμματος κτλ.). §. (τεχν.) λαβὶς πρὸς διαφόρους χρήσεις.
Mordelle, θ. εἶδος ἐντόμου κολεοπτέρου, ὀρσοδάκνη.
Mordicant, e, δριμύς. §. δηκτικός.
Mordicus (Λτν.), ἐπίῤ. ὀδὰξ, ἀπρὶξ, πεισματωδῶς.
Mordiller, ῥ. δαγκάνω ἐλαφρὰ καὶ ἐπανειλημμένως.
Mordoré, ée, αἰθοκόκκινος.
Mordre (mords; mordais; mordai; mordis; mordu), ῥ. δάκνω, δαγκάνω. §. (μτνμ.) πιάνω. σκαλόνω, (ἀρχ.) ἐμπρίω. §. τρώγω. §. (μτφορ.) κακολογῶ. ||. un aveugle y meurdrait, (παροιμ.), καὶ τυφλῷ δῆλον.

More, αἰθίοψ, 'μαῦρος.
Moreau, ἵππος κατάμαυρος.
Morelle, θ. στρύχνος, (φυτ. φαρμ.).
Moresque, ἐπιθ. ὁ τῶν Μαύρων.
Morfée, θ. νόσος (μαμοῦδι) τῶν ἐλαιῶν καὶ λειμονεῶν.
Morfil, τὰ μένοντα εἰς τὸν αἰθέρα τοῦ ξυραφιοῦ μόρια χάλυβος. §. φίλδισι ἀδούλευτον.
Morfondre, ῥ. κρυόνω. §. (μσ. μτφορ.) παρατείνομαι περιμένων ματαίως ἢ πολὺν καιρόν.
Morfondure, θ. κρυολόγημα τῶν ἵππων.
Morganatique, ἐπίθ. (γάμος) μὴ ἐπίσημος (μεταξὺ ἡγεμόνος καὶ ὑπηκόου ἢ ἁπλῶς ὑποδεεστέρου).
Morgeline, θ. ἀλσίνη, (φυτ.).
Morgue, θ. (τ)ύφος, ἔπαρσις, ὑπεροψία. §. μέρος ὅπου ἐκθέτουν πρὸς ἀναγνώρισιν τοὺς εὑρεθέντας νεκρούς.
Morguer, ῥ. (παλ.), περιφρονῶ ἐμβλέπων.
Moribond, e, νοσῶν τὴν ἐπὶ θάνατον, ἀποθνήσκων.
Moricaud, e, μαυρειδερός.
Morigéner, ῥ. διορθόνω, σωφρονίζω.
Morille, θ. εἶδος ἀμανίτου ἐδωδίμου.
Morillon, εἶδος 'μαύρης σταφυλῆς.
Morillons, πλθ. σμαράγδια ἀδούλευτα.
Morion, εἶδος ἐλαφρᾶς περικεφαλαίας.
Morne, ἐπιθ. σκυθρωπός. §. (μτνμ.) ἀμαυρός. συννεφής. βαθύς.
Morne, βουνάκι τῆς Ἀμερ.
Morniflе, θ. κτύπημα κατὰ πρόσωπον μὲ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρός.
Morose, ἐπιθ. διεστραμμένος, δύστροπος.
Morosité, θ. δυστροπία.
Morphine, θ. ἡ ναρκωτικὴ οὐσία τοῦ ὀπίου κτλ., μορφίνιον.
Morpion, εἶδος ψείρας, γουρουνόψειρα.
Mors, χαλινός.
Morsure, θ. δάγκαμα.
Mort, θ. θάνατος. ||.—aux rats, ποντικοφάρμακον. ||.—aux chiens, κυνοκτόνον, εἶδος κολχικοῦ. ||.—aux loups, λυκοκτόνον, εἶδος ἀκονίτου. ||.— aux poules, ὑοσκύαμος ὁ μέλας. ||. —aux poux, ψειροβότανον, ἀγριοσταφίς. ||. à mort, θανατηφόρως. ||. mettre à mort, θανατόνειν.
Mort, e, νεκρός. ||. feuille morte, εἶδος χρώματος, ξηραμπέλινον.
Mortadelle, θ. λουκάνικον χονδρόν.
Mortaillable, ἐπιθ. δουλοπάροικος τὸν ὁποῖον μετὰ θάνατον κληρονομεῖ ὁ κύριός του.
Mortaisage, τὸ οὐσ. τοῦ **Mortaiser**.
Mortaise, θ. τρύπα (ἐντομὴ) εἰς ξύλον ὅπου ἐμβαίνει τὸ tenon.
Mortaiser, ῥ. κάμνω (χωρίζω τὸ ξύλον εἰς) mortaises
Mortalité, θ. τὸ θνητον. §. θάνατος ἐπιδημικὸς, φθόρος, ψόφος.
Mort-bois, ξύλα ἄχρηστα (φρύγανα) τοῦ δάσους.
Morte-eau, παλίρροια ὄχι σφοδρά.
Mortel, elle, θανάσιμος, θανατηφόρος. ||. (οὐσ.) θνητός.
Morte-laine, θ. = **Moraine**.
Mortellement, ἐπίρ. θανατηφόρως, θανασίμως.
Mortellerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ—
Mortellier, ὁ συντρίβων εἶδός τι λίθων πρὸς κατασκευὴν χορηγίου.
Morte-saison, θ. καιρὸς ἀπρασίας (διὰ μερικὰς τέχνας).
Mortier, ἀσβέστης μὲ ἄμμον κλ. διὰ κτίσιμον, χορῆγι. §. κανόνιον διὰ τὰς βόμβας. §. φόρεμα τῆς κεφαλῆς τῶν προέδρων τῶν πρωτοδικῶν.
Mortifère, ἐπιθ. (ἰατρ.), θανατηφόρος.
Mortifiant, e, ὁ λυπῶν καιρίως, θλιβερώτατος.
Mortification, θ. νέκρωσις μέρους τοῦ σώματος. §. ὑπωπιασμὸς τῆς σαρκὸς, σκληραγωγία. πειρασμός. §. θλίψις.
Mortifier, ῥ. ἁπαλύνω (προεωλίζων ἢ ἄλλως πως) τὸ κρέας. §. ὑπωπιαζω (σκληραγωγῶ) τὸ σῶμά μου. §. πειράζω καιρίως, καταθλίβω.
Mort—né, *νεκρογέννητος.
Mortuaire, ἐπιθ. νεκρικὸς, νεκρώσιμος.
Morve, θ. γάδος, καλλαρίας, (ἰχθ.).
Morve, θ. μύξα. §. κόρυζα τῶν ἵππων.
Morveux, euse, μυξιάρης. κορυζῶν.
Mosaïque, ἐπιθ. Μωσαϊκός. 2) (οὐσ. θ.) μωσαϊκὸν, μούσιον, ψηφοθέτημα..
Moscatelle καὶ **Moscatelline**, θ. εἶδος φυτοῦ (καυκαλίδος;), μοσχοβότανον, μυρῶνι (;).
Moschifère, ἐπίθ. μοσχοφόρος.
Moscouade, θ. ζάχαρις ἀκατέργαστος.
Mosquée, θ. τζαμί.
Mosquillon, = **Bergeronnette (la grise)**.
Mot, λόγος, λέξις. λόγιον. §. ἀπόφθεγμα. §. σύνθημα. §. τὸ ἐπιγραφόμενον εἰς τὰ σύμβολα ἢ τὰ οἰκόσημα. ||.—propre, κυριολεξία. ||.—impropre, ἀκυρολεξία. ||. gros mots, ὕβρεις. αἰσχρολογίαι. ||.—de l'énigme, ἡ ἐξήγησις (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ αἰνίγματος. ||. bon mot, σκῶμμα. ||. mot pour rire, ἀστεϊσμός.
Motacille, θ. **Bergeronnette**.
Moterelle, θ. = **Motteux**.
Motet, τροπάριον.
Moteur, trice, ὁ κινῶν, ἡ κινοῦσα (δύναμις), τὸ ἐλατήριον.
Motif, αἴτιον.
Motion, θ. κίνησις. §. πρότασις.
Motiver, ῥ. αἰτιολογῶ. ὑποστηρίζω.
Motte, θ. (σ)βῶλος γῆς
Motter, ῥ. ῥίπτω καθὼς οἱ βοσκοὶ μὲ τὴν μαγκούραν βώλους γῆς πρὸς ἐπαναγωγὴν τῶν προβάτων. §. (μσ.) κρύπτομαι καθὼς αἱ πέρδικες ὄπισθεν τῶν βώλων.
Mottereau, εἶδος χελιδόνος.
Motterelle, θ. = τῷ—
Motteux, εἶδος πτηνοῦ.
Motus (Λτν.)! εἶδος παρακελεύσεως, σῖγα! (χυδ.) τσίττο! τσυμουτιά!
Mou, molle, ἁπαλὸς, μαλακός. §. (μτφορ.) χαῦνος. τρυφηλός. ἀδρανής. νωθρός. ἄτονος.

Mou, (κοιν.), πλεμμόνι (σφακτοῦ).
Mouchard, κατάσκοπος (ἀστυνομίας).
Moucharder, ῥ. κατασκοπεύω ἀστυνομικῶς.
Mouche, θ. μυῖα. §. (μτνμ.) = Mouchard. §. (πλθ.) οἱ πρῶτοι καὶ ἐλαφρότεροι πόνοι τῆς γέννας, κεντήματα. §. (χυδ.) βεζικατόριον. ||. — à miel, μέλισσα. ||. pieds de —, ὀρνιθοσκαλίσματα, κακογραφία.
Moucher, ῥ. ἐβγάλλω τὴν μύξαν, ἀπομύττω. §. κόπτω τὸ φτίλι (τοῦ κεριοῦ), ξεφτιλίζω. 2) (οὐσ.) κατασκοπεύω (ἀστυνομικῶς).
Moucherole, μυιοθήρας, (πτν.).
Moucheron, μυιγίτσα, σκνίπα. §. μύτη τοῦ φτιλιοῦ.
Mouchet, = Fauvette (d'hirer).
Moucheter, ῥ. πλουμίζω μὲ μικρὰ στρογγύλα στίγματα.
Mouchette, θ. (ἀρχιτεκτ.), τὸ προέχον τοῦ γείσου, *ἀκρογείσιον. §. εἶδος ῥυκάνης πρὸς κατασκευὴν ῥαβδίων.
Mouchettes, θ. πλθ., κηροψάλιδον.
Moucheture, θ. κηλὶς στρογγυλὴ (βοῦλλα) τοῦ δέρματος τινῶν ζώων.
Moucheur, euse, ὁ ξεφτιλῶν (τὰ κηρία θεάτρου κτλ.).
Mouchoir, μαντίλι (τῆς μύτης).
Mouchure, θ. καύτρα φτιλιοῦ.
Moudre (mouds; moulais, moudrais; moulus; moulu), ῥ. ἀλέθω. §. (μτνμ.) ξυλοκοπῶ.
Moue, θ. μορφασμὸς (προσώπου), στραβομουτσούνιασμα, μούτρα.
Mouette, θ. γλάρος, (πτν.).
Mouffette, = Mofette.
Moufflette, θ. = Mouflettes.
Mouflard, e, φουσκομάγουλος.
Moufle, θ. πολύτροχον, πολύσπαστον. §. χειρόκτι μονοδάκτυλον.
Mouflé, ée, (τροχιλέα) πολυσπάστου. §. (οἰκοδ.) κλάπα συγκρατοῦσα τοῖχον. §. ξύλινόν τι πιάσιμον τοῦ σιδήρου τῶν ῥούχων. §. πρόσωπον φουσκωτόν.
Moufler, ῥ. (οἰκοδ.), συνδέω τοῖχον διὰ σιδηρῶν μοχλῶν. §. κτυπῶ σφίγγων τὴν ῥῖνα καὶ τὰς παρειάς.
Mouflettes, θ. πλθ. ξύλινόν τι ἐργαλεῖον (λαβὶς) τῶν μολιβδουργῶν κτλ.
Mouflon, μούσμων, ἀγριοπρόβατον, (ζ.).
Mouillage, μούσχευμα (τῆς κριθῆς, τῶν δερμάτων κτλ.). 2) (ναυτ.) τόπος δι' ἄραγμα, ἀγκυροβόλιον.
Mouille, θ. πηγὴ μόλις δακρύουσα, λιβάς.
Mouillé, ée, ὑγρός. μοσχευμένος, κάθυγρος.
Mouille-bouche, θ. (γρμτ.) εἶδος ζωμεροῦ ἀπιδίου.
Mouillée, θ. ἡ ποσότης τῶν ῥακίων ὅσα βάλλει νὰ σαπίσωσι διὰ μιᾶς ὁ χαρτοποιός.
Mouillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Mouiller, ῥ. μουσχεύω. §. (γρμτ.) προφέρω ὑγρῶς. §. (ναυτ.) ἀγκυροβολῶ, ἀράζω.
Mouillette, θ. ψωμὶ κομμένον διὰ βούτημα.
Mouilleur, (ναυτ.), ἐργαλεῖον πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἀγκυροβολήματος.
Mouilloir, ἀγγεῖον ὅπου ἐμβρέχουσι τὰ δάκτυλά των αἱ κλώθουσαι.
Mouillure, θ. μούσχευμα, βρέξιμον.
Moulage, τὸ οὐσ. τοῦ Mouler, χύσιμον (εἰς καλοῦπι), κτλπ.
Moule, θ. μῦδι, (ὄστρ.).
Moule, τύπος, καλοῦπι (διὰ τὰ χυτά).
Moulée, θ. τὸ καταπάτι (ἡ ἰλὺς) τῆς σκάφης τοῦ τροχιστοῦ ἢ ἡ κόνις ἡ ὑπὸ τὸν τροχὸν τοῦ μαχαιροποιοῦ κτλπ.
Mouler, ῥ. χύνω εἰς τὸ καλοῦπι. §. τυπόνω. §. μετρῶ (ξύλα). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) χυτός. τυπωμένος.
Moulerie, θ. τὸ μέρος τοῦ σιδηρουργείου ὅπου χύνονται τὰ χωνευτά.
Moulet, ξύλινός τις τύπος τῶν λεπτουργῶν.
Moulette, θ. εἶδος κοχλιδίου χρησιμεύοντος ὡς καλούπιον ἀναγλύφων.
Mouleur, χύτης, χωνευτής.
Moulière, θ. μέρος ὅπου ἀλιεύονται μύδια.
Moulin, μύλος. ||. — à bras (à eau, à vent), χειρόμυλος, νερόμυλος, ἀνεμόμυλος.
Moulinage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Mouliner, ῥ. γνέθω ἢ στρήφω μετάξι κτλ. εἰς τὸ ῥοδάνι.
Moulinet, μαγγάνι (δολάπι) δι' ἀνέλκυσιν φορτίων κτλ. ||. faire le —, περιστρέφω μὲ ταχύτητα ξύλον κτλ. τριγύρω μου πρὸς ὑπεράσπισιν.
Moulineur ἢ Moulinier, τεχνίτης ἐκβάλλων μετάξι κτλ. μὲ τὸ μαγγάνι.
Moulu, ue, πθ. μτχ. τοῦ Moudre.
Moulure, θ. (ἀρχιτ.), κόσμημα κορωνίδος κτλ., κυμάτιον.
Mourant, e, ὁ θνήσκων (λειποψυχῶν), ἡμιθανής. §. (μτνμ.) λιγωμένος. ἀμυδρός.
Mourir (meurs; mourais; mourrai; mourus; mort), ῥ. ἀποθνήσκω. §. (μτνμ.) σβύνω. ξηραίνομαι. ἐκλείπω.
Mouron, ἀναγαλλὶς, (φυτ.).
Mourre, θ. εἶδος παιδιᾶς.
Mousquet, τουφέκι (μὲ φτίλι).
Mousquetade, θ. = Mousqueterie.
Mousquetaire, τουφεκοφόρος (στρατ.).
Mousqueterie, θ. τουφεκοβολισμὸς, τουφεκιαί.
Mousqueton, τουφέκι κοντὸν (τῶν ἱππέων).
Mousquite, = Moustique.
Mousse, ἐπιθ. ἀπημβλυμένος.
Mousse, ὑπηρέτης πλοίου, μοῦτσος.
Mousse, θ. βρύον, μούσκουλη, (φυτ.). §. ἀφρὸς (κρασιοῦ κτλ.). ||. — de Corse, ἑλμινθοβότανον, λεβιθόχορτον.
Mousseau, ἐπιθ. σεμιδαλίτης (ἄρτος).
Mousseline, θ. βαμβακερὸν λεπτότατον, μοσελίνιον, (T.) τυλπάνι. 2) εἶδος ζυμαρικοῦ.
Mousselinette, θ. εἶδος ἐλαφροῦ μοσελινίου.
Mousselinier, ère, ὑφάντης ἢ ἔμπορος μοσελινίων.
Mousser, ῥ. ἀφρίζω (καθὼς μερικὰ κρασιά).
Mousseron, εἶδος ἀμανίτου (ἀγαρικοῦ) φυτρόνοντος ὑπὸ τὸ βρύον.

Mousseronnière, θ. πρασιὰ (φυτώριον) ἀμανιταρίων.
Mousseux, euse, (οἶνος) ὁ κάμνων ἀφρόν. §. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος ἀμανίτου (βωλίτου).
Moussivore, ἐπίθ. (ζωολογ.), βρυοφάγος.
Moussoir, ἐργαλεῖον πρὸς ἄφρισμα τῆς τσοκολάτας κτλ. §. κύλινδρος πρὸς ἀνάδευσιν τῆς ζύμης τοῦ χαρτοποιείου.
Mousson, θ. ἐτησίας ἄνεμος τῶν Ἰνδιῶν.
Moussu, e, σκεπασμένος μὲ βρύον.
Moustache, θ. μύσταξ, μουστάκι.
Moustiquaire, κουνουπολόγος.
Moustique, σκνίπα, (ἔντ.).
Moustiquière, θ. κουνȣπολόγος.
Moût, γλεῦκος, μοῦστος.
Moutard, τρελλόπαιδον, σωκακόπαιδον.
Moutarde, θ. σιναπόσπορος ἐσκευασμένος μὲ ὄξος, μουσάρδα.
Moutardelle, θ. εἶδος ῥαφανίδος ἢ χράνου.
Moutardier, σκεῦος διὰ τὴν μȣστάρδαν. §. ὁ πωλῶν μȣσάρδαν.
Moutier, (παλ.), μοναστήριον.
Mouton, πρόβατον (εὐνουχισμένον). 2) κόπανος διὰ τὰ παλούκια. 3) κατάσκοπος φυλακωμένου. 4) τὸ ξύλον ὅπȣ εἶν' ἐνηρμοσμέναι αἱ παρωτίδες τοῦ κώδωνος.
Mouton, onne, προβατώδης (τὸ ἦθος).
Moutonnement, ἐπίθ. προβατωδῶς, καθὼς τὰ πρόβατα.
Moutonner, ρ. σγουραίνω (ὡς ἂν τὸ μαλλὶ τοῦ προβ.). 2) δελεάζω τὸν φυλακωμένον ἵνα 'τοῦ 'πάρω λόγια. 3) (οὐδ.) ἀφρίζω (καθὼς ἡ κυμαινομένη θάλασσα). 4) (μσ.) γίνομαι πρόβατον, λαμβάνω προβατώδη χαρακτῆρα.
Moutonnerie, θ. τὸ προβατῶδες (τοῦ ἤθους).
Moutonneux, euse, λευκὸς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων.
Moutonnier, ère, προβατώδης (τὸ ἦθος).
Mouture, θ. ἄλεσμα. §. ἀλεστικόν. §. σμιγάδι.

Mouvage, ἐργασία τοῦ ζαχαροποιοῦ πρὸς τὴν ἐξίσου κρυσαλλοποίησιν τῆς ὕλης.
Mouvance, θ. σχέσις ὑποτελείας τιμαρίων.
Mouvant, e, ὁ κινῶν ἢ κινούμενος, μὴ ἑδραῖος, ἄστατος.
Mouvement, κίνησις. κίνημα. §. ταραχή. §. μεταβολή.
Mouver, ρ. σκάπτω ἐπιπολαίως, σκαλίζω τὸ χῶμα (γλάστρας κτλ.).
Mouveron, τὸ κύκηθρον (ἀναδευτήριον) τοῦ ζαχαροποιοῦ.
Mouvoir (meus; mouvais; mouvrai; mus; mu), ρ. κινῶ, μετακινῶ.
Mouvoir, τὸ κύκηθρον τοῦ κηροπηγοῦ.
Moxa, εἶδος καυτηριασμοῦ.
Moxibustion, θ. ὁ διὰ τοῦ moxa καυτηριασμός.
Moyau, ἡ ἐπὶ τῶν ἀποστραγγιδίων δοκὸς ἐπὶ τῆς ὁποίας πατεῖ τὸ πιεστήριον.
Moye, θ. τὸ ἁπαλὸν μέρος λίθȣ.
Moyen, enne, μεσαῖος.
Moyen, τρόπος, μέσον.
Moyen-Age, τὸ ἀπὸ τῶν 475 ἢ, κατ' ἄλλους, 800 ἄχρι τῶν 1453 μ. Χ. διάστημα, ὁ μεσαίων.
Moyennant, (πρόθ.), διὰ (μέσου τινός).
Moyenner, ρ. (παλ.), προμηθεύω.
Moyer, ρ. σχίζω (πριονίζω) πέτραν εἰς δύο.
Moyeu, ἡ πλήμνη (χοινικὶς) τοῦ τροχοῦ. 2) εἶδ. κιτρίνου γλυκοῦ δαμασκηνοῦ.
Mozarabe, χριστιανὸς τῆς Ἰσπαν. καταγόμενος ἀπὸ Μαύρους.
Mu, ue, πθ. μτχ. τοῦ Mouvoir.
Muable, ἐπιθ. μεταβλητὸς, εὐμετάβλητος.
Muance, θ. ὁ παλαιὸς τρόπος τῆς μουσικῆς ἑπταφωνίας.
Mucilage, τὸ γλοιῶδες (ὁ μῦκος) τῶν φυτῶν.
Mucilagineux, euse, ὁ περιέχων γλοιόν.
Mucosité, θ. γλοιὸς, βλέννα, μύξα.
Mue, θ. μάδημα (πέσιμον) τῶν πτερῶν κτλ., πτερορρυΐα. §. ἄλλαγμα τῆς φωνῆς τῶν νέων. §. ὑποκάμισον 'φειδιοῦ.

Muer, ρ. ἀλλάζω πτερὰ (δέρμα κτλ.), πτερορροῶ, μαδῶ. §. (ἐπὶ ἀνθρ.) τραγῶ, ἀλλάζει ἡ φωνή μου.
Muet, ette, βωβὸς, μουγγός.
Mufle, ἡ ἄκρα τοῦ ῥύγχους τῶν βοῶν κτλ. §. (χλευασ.) μοῦτρον. ||.—de veau (de bœuf), = τῷ
Muflier, ἀντίῤῥινον, (φυτ.).
Muflière, θ. κημὸς τῶν ἀγελάδων καὶ δαμαλίων ἵνα μὴ θηλάζωσι.
Muge, κέφαλος, μύξων, (ἰχθ.).
Mugir, ρ. μυκῶμαι, μȣγγρίζω.
Mugissant, μυκώμενος, πολύφλοισβος.
Mugissement, μυκηθμὸς, μούγγρισμα. §. (μτνμ.) φλοῖσβος (τῶν κυμάτων).
Muguet, ἀνθεμὶς, (ἄνθος εὐῶδες τῆς ἀνοίξεως). 2) νέος καλλωπιστής.
Muguetter, ρ. ἀρεσκεύομαι πρὸς τὰς γυναῖκας.
Muid, μόδιον, (μέτρον χωρητ.).
Muire ἢ Muite, θ. τὸ νερὸν τὸ μένον μετὰ τὸ πήξιμον τοῦ ἅλατος.
Mulâtre, οὐσ. καὶ ἐπιθ., τοῦ ὁποίου ὁ ἕτερος τῶν γονέων εἶνε μαῦρος.
Muleter, ρ. καταδικάζω εἰς ποινήν. ἐπηρεάζω.
Mule, θ. συρτὸν παπούτσι γυναικεῖον. ἡ κρηπὶς (τὸ σανδάλιον) τοῦ πάππα. §. μουλάρι θηλυκὸν, μούλα. §. (πλθ.) ξεπαγιάσματα τῶν πατούνων.
Mulet, ἡμίονος, μουλάρι. 2) κέφαλος, (ἰχθ.)
Muletier, ὀρεοκόμος, μȣλαρᾶς.
Mulon, σωρὸς ἅλατος ἢ χόρτου.
Mulot, μῦς ὁ ἀρουραῖος.
Muloter, ρ. ἀνασκάπτω (καθὼς οἱ χοῖροι) τὰς φωλεὰς τῶν ἀρȣραίων μυῶν.
Multicolore, ἐπίθ. πολύχροος.
Multiforme, ἐπίθ. πολυειδὴς, πολύμορφος, πολυποίκιλος.
Multiple, πολλαπλάσιος.
Multipliable, ἐπίθ. πολλαπλασιαστέος.
Multiplicande, ὁ πολλαπλασιαστέος καὶ -
Multiplicateur, ὁ πολλαπλασιαστὴς (ἀριθμός).

Multiplication, θ. πολλαπλασιασμός.
Multiplicité, θ. πλῆθος (ἀντικειμένων).
Multiplier, ῥ. πολλαπλασιάζω.
Multitude, θ. πλῆθος (ἄπειρον). (ἐνάρθρ.) τὸ πλῆθος (τῶν ἀνθρ.), ὁ (πολὺς) ὄχλος.
Municipal, e, δημοτικός.
Municipalement, ἐπίρ. δημοτικῶς.
Municipaliser, ῥ. διοργανίζω δημοτικῶς (κατὰ τὸ δημοτικὸν σύστημα).
Municipalité, θ. τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, ἡ δημαρχία.
Municipe, ἰσοπολῖτις (τῆς παλ. Ῥώμης) πόλις.
Munificence, θ. μεγαλοδωρία.
Munir, ῥ. ἐφοδιάζω (μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται).
Munition, θ. (πολεμ.)ἐφόδιον. ‖. pain(fusil)de—, ὁ ἄρτος (τὰ ὅπλα) τῶν στρατ.
Munitionnaire, ὁ ἐπὶ τῶν ἐφοδίων (στρατοῦ), τροφοδότης.
Muqueux, euse, βλεννώδης, μυξώδης.
Mur, τοῖχος.
Mûr, e, ὥριμος (κυρ. καὶ μτφορ.).
Muraie, θ. δάσος συκαμινέων.
Muraille, θ. τοῖχος.
Mural, e, ὁ τῶν ἢ ἐπὶ τῶν τοίχων. ‖. couronne—, στέφανος μὲ ἐπάλξεις.
Mûre, θ. μοῦρον, συκάμινον.
Mûrement, ἐπίρ. ὡρίμως (μτφορ.).
Murène θ. μύραινα, σμύρνα, (ἰχθ.).
Murer, ῥ. κλείω μὲ τοῖχον, τειχίζω.
Muriate, (χημ.), ἅλας οὐδέτερον. ὑδροχλωρικόν.
Muriatique, ἐπιθ. (ὀξὺ) θαλάσσιον.
Mûrier, μουρηὰ, συκαμινηὰ, (δένδρ.).
Mûrir, ῥ. ὡριμάζω.
Murmure, θροῦς, ψιθύρισμα, μουρμουρητόν. γογγυσμός.
Murmurer, ῥ. γογγύζω, μουρμουρύζω. ψιθυρίζω. §. (μτνμ.) κελαρύζω.
Musaraigne, θ. εἶδος μικροῦ ποντικοῦ μὲ σουβλερὸν ῥύγχος, μυγαλῆ.
Musard, e, ξεπαρμένος, ματαιόσχολος.
Musarder, ῥ. (κοινολεκτ.), ματαιοσχολῶ.
Musarderie, θ. ματαιοσχολία.
Musc, μόσχος (καὶ ἡ ὕλη καὶ τὸ ζῶον).
Muscade, θ. μοσχοκάρυδον.
Muscadelle, θ. μοσχάπιδον.
Muscadier, δ. μοσχοκαρυδιά.
Muscadin, εἶδος λεπτοῦ τραγήματος μὲ μόσχον. 2) νέος καλλωπιστὴς, κυριτσάκης.
Muscardin, εἶδος μυωξοῦ.
Muscardine, νόσος τις (μυκητίασις) τῶν μεταξοσκωλήκων.
Muscari, εἶδος φυτοῦ, μουσκιουρουμί (;).
Muscat, ἐπίθ. μοσχοστάφυλον. (κρασὶ) μοσχάτον.
Muscivore, ἐπίθ. μυιοφάγος.
Musclé, ée, (εἰκὼν ἢ ἄγαλμα) τοῦ ὁποίου διακρίνονται καλῶς οἱ μυῶνες.
Musculaire, ἐπίθ. ὁ τῶν μυώνων.
Musculature, θ. τὸ σύνολον τῶν μυώνων (εἰκόνος ἢ ἀνδριάντος).
Musculeux, euse, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς μυῶνας.
Muse, θ. Μοῦσα (θεά). ‖. (πλθ.) αἱ μοῦσαι, τὰ γράμματα.
Museau, ῥύγχος σκύλου κτλ. §. (μτνμ.) μοῦτρον, μούρη, μούτσουνον.
Musée, μουσεῖον.
Museler (τὸ e τῆς παραληγούσης τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. κημόω, καπιστρόνω. §. (μτφορ.) φιμόω, ἀποσομόνω.
Muselière, θ. κημὸς, φιμὸς, καπίστρι.
Muser, ῥ. ματαιοπονῶ.
Muserolle, θ. τὸ ὑπὲρ τὴν ῥῖνα μέρος τοῦ χαλινοῦ.
Musette, θ. ἀσκομανδούρα, γκάϊδα.
Muséum (Λτν.), μουσεῖον.
Musical, e, (καὶ ἐπίρ.) -ement, μουσικός.
Musicien, enne, μουσικὸς (ἀνήρ).
Musique, θ. ἡ μουσική.
Musquer, ῥ. μυρίζω μὲ μόσχον. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) μοσχομυρωδάτος, μοσχοβόλος. §. (συνκδχ.) ἐπιτετηδευμένος.
Mussitation, θ. (ἰατρ.), σαυσαρισμός.
Mutabilité, θ. τὸ ἀμετάβλητον.
Mutage, τὸ οὐσ. τοῦ Muter.
Mutation, θ. μεταβολὴ, ἀλλαγή.
Muter, ῥ. καπνίζω τὸ βαγένι μὲ θειάφι ἢ ἄλλως πως ἐμποδίζω τὴν ἀνάβρασιν καὶ τὸ ὀξείνισμα τοῦ οἴνου κτλ.
Mutilateur, trice, ἀκρωτηριαστής. ‖.—des statues, ἑρμοκοπίδης.
Mutilation, θ. ἀκρωτηριασμὸς, κολόβωσις.
Mutiler, ῥ. ἀκρωτηριάζω, κολοβόνω.
Mutin, e, δυσπειθὴς, πείσμων. στασιαστὴς, φιλοτάραχος.
Mutiner(se—), ῥ. στασιάζω, ἀπειθῶ.
Mutinerie, θ. τὸ στασιῶδες (φιλοτάραχον), ἀπείθεια.
Mutisme καὶ Mutité, θ. ἐνεότης (μουγγοῦ), βούβα.
Mutuel, elle, (& ἐπίρ.) -ement, ἀμοιβαῖος.
Mylady (προφ. Mylaidé), ἴδε Lady.
Myope, μυωπάζων, κοντόφθαλμος. §. μύωψ, (ἐντ.).
Myopie, θ. μυωπία, (πάθος τῶν ὀφθαλμ.).
Myosotis, μυοσωτίς, (φυτ.).
Myriade, θ. μυριάς.
Myriamètre, μέτρον ἐκτάσ. 10000 μέτρων, μυριόμετρον.
Myrmidon, μυρμιδών. §. ναννοφυὴς, μικροκάμωτος.
Myrobolan, μυροβάλανος, (καρπὸς τῆς Ἀμερ.).
Myrobolant, e, (κοινολεκτ.), ἐξαίσιος, ἀξιοθαύμαστος.
Myrrhe, θ. σμύρνα, (ῥητίνη εὐώδης).
Myrrhis, μυρῶνι, (φυτ.).
Myrte, μυρσίνη, (θάμν.).
Myrtiforme, ἐπίθ. μυρτοειδής.
Mystère, μυστήριον.
Mystérieux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, μυστηριώδης.
Mysticisme, τὸ σύστημα τῶν πρεσβευόντων σχέσεις μυστηριώδεις μεταξὺ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.
Mysticité, θ. ὑπερβολὴ νοερᾶς εὐλαβείας.
Mystificateur, ὁ συνειθίζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐμπαίζῃ.
Mystification, τὸ οὐσ. τοῦ-

Mystifier, ῥ. ἀπατῶ τινα πρὸς ἐμπαιγμόν.
Mystique, ἐπιθ. μυστικὸς, μυστηριώδης, ἀλληγορικός.
Mystiquement, ἐπίῤ. κατὰ τὴν μυστικὴν ἔννοιαν, ἀλληγορικῶς.
Mythe, μῦθος, ἱστορία ἐμβληματικὴ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων.
Mythologie, θ. -logique, ἐπιθ. -logue, μυθολογία, -λογικὸς, λόγος.
Myure, ἐπιθ. (σφυγμὸς) μύουρος, γινόμενος βαθμηδὸν ἀμαυρότερος.

N

N, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Nabab, ναχκίμπης(ἡγεμὼν τοποτηρητὴς) τῶν Ἰνδ. §. (μτνμ.) Ἄγγλος ὑπερπλουτήσας εἰς τὰς Ἰνδ.
Nababie, θ. ἡ ἀξία τοῦ Nabab καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν τελοῦσα χώρα.
Nabot, e, κοντὸς, κοντοπίθαρος.
Nacarat, ἐπιθ. φλογοειδὴς, λευκοπόρφυρος.
Nacelle, θ. πλοιάριον, μονόξυλον.
Nacre, θ. μαργαριταρόῤῥιζα, σεδέφι.
Nacrer, ῥ. στιλβόνω ἢ χρωματίζω μαργαροειδῶς. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.). μαργαροειδὴς (τὸ χρῶμα).
Nadir (Ἀραβ.), ἀστρνμ. τὸ ἀντικρυνὸν σημεῖον τοῦ Ζενίθ.
Naffe (eau de—), θ. ἀνθόνερον.
Nage, θ. κολύμβημα. ||. à la—, κολυμβητί. ||. en—, μούσχευμα.
Nagée, θ. ὅσον διάστημα προβαίνει εἰς ἑκάστην κίνησιν αὐτοῦ ὁ κολυμβῶν.
Nageoire, θ. πτερύγιον(τῶν ἰχθ.).
Nager, ῥ. κολυμβῶ. (ἐπι)πλέω. (ναυτ.) 'λάμνω.
Nageur, euse, κολυμβητής.
Naguère(-res), ἐπίῤ. οὐ πρὸ πολλοῦ.
Naïf, ïve, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἀφελὴς, ἄπλαστος, ἄκακος, ἁπλοῦς.
Nain, e, νάννος.
Naissance, θ. γέννησις. καταγωγή. εὐγένεια. §. (μτνμ.) ἀρχή. καταβολή. πηγή.
Naissant, e, ἀρτιγέννητος. ἀρτιφυής. νεοσύστατος.
Naître (nais; naissais; naîtrai; naquis; né), ῥ. γεννῶμαι. §. φύομαι. πηγάζω. ἄρχομαι. ||. premier né, πρωτότοκος. ||. nouvellement né, ἀρτιγέννητος. ||. aveugle-né, τυφλὸς ἐκ γενετῆς. ||. bien-né, ἀπὸ γένος, εὐγενής. ||. mort-né, νεκρογέννητος.
Naïveté, θ. ἀφέλεια, ἁπλότης, ἀκακία.
Nanan, (λέξις τῶν νηπίων), νιανιά.
Nankin, βαμβακερὸν, νανκίνειον.
Nantir, ῥ. δίδω ἐνέχυρον. ||. se —, ἐφοδιάζομαι, προμηθεύομαι.
Nantissement, ἐνέχυρον.
Napel, εἶδος ἀκονίτου, (φυτ. φαρμ.).
Naphte, νάφθη, νέφτι, εἶδος ἀσφάλτου.
Nappe (καὶ ὑποκορ. Napperon), θ. τραπεζομάνδυλον.
Narcisse, νάρκισσος, μανοῦσι, (ἄνθ.).
Narcisser(se—), ῥ. λατρεύω ἐμαυτὸν (αὐταρεσκεύομαι) ὡς ὁ Νάρκισσος.
Narcotique, ἐπίθ. καὶ οὐσ. ναρκωτικός.
Nard, νάρδος, εἶδος λαβάνδας, (φυτ. καὶ σιάγμα).
Nargue, (ἐπιφών.), μούντζαις (σφάκελα) νάχῃ! μούντζα του!
Narguer, ῥ. περιφρονῶ, μυκτηρίζω.
Narinal, ale, ὁ τῶν ῥωθώνων.
Narine, θ. ῥώθων, ῥωθοῦνι.
Narquois, e, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, πανοῦργος, διαβολεμένος. §. (οὐσ. ἀρσ.) κορακιστικά.
Narrateur, ὁ διηγούμενός τι.
Narratif, ive, διηγηματικός.
Narration, θ. διήγησις.
Narré, ὁμιλία διηγουμένου, ἐξιστόρησις.
Narrer, ῥ. διηγοῦμαι.
Narval, μονόδους, μονόκερως, (εἶδ. κήτους).
Nasal, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς ῥινὸς, ἔῤῥινος.
Nasalité, θ. τὸ ἔῤῥινον (προφορᾶς).
Nasard, εἶδ. μέλους τοῦ μεγαλοργάνου, ἔῤῥινον.
Nasarde, θ. κτύπημα μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὴν μύτην, σκινθαρισμός.
Nasarder, ῥ. κτυπῶ μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὴν μύτην, σκινθαρίζω.
Naseau, ῥουθοῦνι ζώου, μυκτήρ.
Nasière, θ. εἶδος χαλινοῦ διελαυνομένου διὰ τῶν μυκτήρων τῶν βοῶν.
Nasillard, e, ὁ λαλῶν ἢ προφερόμενος μὲ τὴν μύτην.
Nasillement, τὸ ἐλάττωμα τοῦ nasillard.
Nasiller, ῥ. λαλῶ μὴ τὴν μύτην.
Nasilleur, euse, ὁ λαλῶν μὲ τὴν μύτην.
Nasse (καὶ ὑποκορ. Nassette) θ. κύρτος, 'ψαροκόφινον.
Nasson καὶ (θ.) Nassone, εἶδος μεγάλου κύρτου διὰ τοὺς 'ςακοὺς κτλ.
Natabilité, θ. τὸ κολυμβητικόν.
Natal, e, (τόπος) ὁ τῆς γεννήσεως, γενέθλιος.
Natant, ante, ἐπιπλέων.
Natation, θ. κολύμβημα.
Natatoire, ἐπίθ. ὁ τοῦ κολυμβήματος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τόπος

διὰ κολύμβημα, κολυμβητήριον.
Natif, ive, ὁ ὢν γέννημα (τόπου τινὸς), ἰθαγενής, αὐθιγενής.
Nation, θ. ἔθνος.
National, e, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ἐθνικός.
Nationaliser, ρ. κάμνω τι (νὰ γένῃ) ἐθνικόν.
Nationalité, θ. ἐθνικότης.
Nativité, θ. γέννησις. (ἰδιωνυμ.) τὰ Χριςούγεννα. (ἀςρνμ.) ἡ γενέθλιος ὥρα.
Natron ἢ Natrum, λατρόνι.
Natte, θ. ψάθα. §. πλεξίδα.
Natter, ρ. ςρώνω μὲ ψάθαις. §. πλέκω ὡς ἂν ψάθαν.
Nattier, ψιαθοπλόκος, ψιαθοπώλης.
Natutabilus(in—), Λτν., ὁλόγυμνος.
Naturalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Naturaliser, ρ. πολιτογραφῶ. κάμνω ἐντόπιον.
Naturalisme, ἡ φυσικότης (συμβαίνοντος). §. τὸ σύστημα τῶν θεοποιούντων τὴν φύσιν.
Naturaliste, φυσικὸς, φυσιολόγος.
Naturalité, θ. τὸ ἰθαγενὲς (τῶν ἐντοπίων).
Nature, θ. φύσις. φυσικόν. κρᾶσις. εἶδος.
Naturel, elle, (καὶ ἐπίρ.) -ement, φυσικός. ἀνεπιτήδευτος. §. (οὐσ.) ἰθαγενὴς, ἐντόπιος. §. (ἀπολ.) τὸ φυσικόν. ||. fils —, υἱὸς νόθος (ἀνέγγυος).
Naufrage, ναυαγία.
Naufragé, ée, ναυαγήσας, καραβοτσακκισμένος.
Naulage, ναύλωμα.
Nauséabond, e, ναυτίας πρόξενος.
Nausée, θ. ναυτία, ἀνακάτωσις. ἀηδία.
Nautile, ναυτίλος, (ὄςρ.).
Nautique, ἐπίθ. ναυτικός.
Nautonnier, ère, ναύτης, πορθμεύς.
Naval, e, ναυτικός.
Navée, θ. καραβιὰ, καϊκιά.
Navet, γογγύλι, σαλγκάμι.
Navette, θ. ἀγριογογγύλη, βουνιάς. §. εἶδ. θυμιατηρίου, ὀσφράδιον. §. κερκὶς, ςαγίττα (τῶν ὑφαντῶν).
Naviculaire, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ ἔχων σχῆμα νηὸς, καραβοειδής.
Navigable, ἐπιθ. πλώϊμος, πλεύσιμος.
Navigateur, οὐσ. καὶ ἐπίθ. ναυτικὸς, θαλασσοπόρος.
Navigation, θ. ναυτιλία.
Naviguer, ρ. ναυτίλομαι, θαλασσοπορῶ.
Naville, θ. μικρὰ διώρυξ, αὐλάκι.
Navire, ναῦς, καράβι.
Navrant, e, λυπῶν καιρίως, θλιβερώτατος.
Navrer, ρ. λυπῶ καιρίως, καταθλίβω.
Ne, (μόρ. ἀρνητ.), μὴ, 'δέν.
Né, ée, μτχ. πθ. τοῦ Naître. ||. nouvellement—, ἀρτιγέννητος. ||. aveugle —, τυφλὸς ἐκ γενετῆς. ||. bien —, εὖ γεγονὼς, εὐγενής.
Néanmoins, ἐπίρ. οὐχ ἧττον, μ' ὅλον τοῦτο.
Néant, τὸ μηδέν. μηδαμινότης.
Nébuleux, euse, νεφελώδης, συννεφιασμένος. §. (μτφορ.) σκυθρωπός.
Nécessaire (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ἀναγκαῖος. §. (οὐσ.) κυτὶ μὲ τὰ ἀναγκαῖα, σκευοθήκη.
Nécessittante, ἐπιθ. θ. (χάρις τοῦ θεοῦ) καταναγκαστικὴ, ἀναιροῦσα τὸ αὐτεξούσιον.
Nécessité, θ. ἀνάγκη, χρεία. ἔνδεια. §. (πλθ.) τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. §. ἡ πρὸς ἀπόπατον χρεία. ||. de —, ἐξ ἀνάγκης. ||. faire de — vertu, κάμνει τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.
Nécessiter, ρ. βιάζω, ἀναγκάζω. ἀπαιτῶ (κατ' ἀνάγκην).
Nécessiteux, euse, ἐνδεής.
Nec plus ultra, ἴδε Non plus ultra.
Nécrologe, -logie, -logique, ἐπίθ. νεκρολόγιον, -λογία, -λογικός.
Nécromance(-mancie), θ. νεκρομαντεία.
Nécromancien, enne καὶ Nécromant(-gromant), νεκρομάντις.
Necropsie καὶ Necroscopie, θ. νεκροψία(-σκοπία).
Nectaire, θ. τὸ μέρος τῶν ἀνθέων τὸ περιέχον τὸν χυμὸν τοῦ μέλιτος.
Nectar, νέκταρ (κυρ. καὶ μτνμ.).
Nectaré, ée, γλυκὺς ὡς τὸ νέκταρ, νεκτάρειος.
Nef, θ. ναῦς. §. τὸ ἀπὸ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας ἄχρι τοῦ χοροῦ μέρος.
Néfaste, ἐπιθ. ἀποφρὰς (ἡμέρα).
Nèfle, θ. μέσπιλον, μούσμουλον.
Néflier, δ. μεσπιλέα, μουσμουλιά.
Négatif, ive, (ϗ ἐπίρ.) -ement, ἀρνητικός.
Négation, θ. ἄρνησις.
Négligeable, ἐπίθ. παραμελητέος.
Négligement, θ. παραμέλησις.
Négligemment, ἐπίρ. ἀμελῶς.
Négligence, θ. ἀμέλεια.
Négligent, e, ἀμελής.
Négliger, ρ. (παρ)αμελῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) τὸ ἀτημέλητον (ἐνδυμασίας γυναικός).
Négoce, ἐμπόριον.
Négociable, ἐμπορεύσιμος. ἐξαργυρώσιμος.
Négociant, e, ἔμπορος.
Négociateur, trice, ὁ πραγματευόμενος ὑπόθεσιν, μεσίτης.
Négociation, θ. διαπραγμάτευσις.
Négocier, ρ. ἐμπορεύομαι. §. (μτδτ.) διαπραγματεύομαι.
Negraille, θ. ὄχλος μαύρων.
Negre, esse, μαῦρος (τῆς Ἀφρικ.)
Négrerie, θ. μέρος ὅπȣ κλείουν τοὺς πωλουμένους μαύρους.
Négrier, ἐπιθ. ὁ μετερχόμενος τὸ ἐμπόριον ἢ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν τῶν μαύρων.
Négrillon, onne, μικρὸς μαῦρος (σκλάβος).
Neige, χιὼν, χιόνι.
Neiger, ρ. χιονίζει.
Neigeux, euse, χιονοσκέπαστος. χιονιᾶς (καιρὸς), χιονοβόλος. χιονόλευκος.
Neille, θ. κανάβι ξεφτισμένον διὰ ςούππωμα τῶν χαραγμάδων βαγενίου.
Nenies, θ. πληθ. μυρολόγια (τῶν Ῥωμ.)
Nenni, ὄχι, ἂς μή.
Nénufar, νούφαρον, εἶδος νυμφαίας, (φυτ.).
Néologie, θ. -logique, ἐπίθ. -ement, ἐπίρ. -logisme, -logue,

νεολογία, -λογικὸς, -λογισμὸς, -λόγος.
Néophyte, ἐπιθ. νεοφώτιστος.
Néphrétique, ἐπιθ. ὁ τῶν νεφρῶν.
Népotisme, ἡ ἐπιῤῥοὴ τῶν ἀνεψιῶν (τῶν συγγενῶν) τοῦ Πάπα εἰς τὰ πράγματα. (ἐν γέν.) ἡ προτίμησις τῶν συγγενῶν εἰς τὰς δημοσίας θέσεις.
Nerf, νεῦρον. §. (μτφορ.) ἰσχὺς, τόνος. ||.—de bœuf, βούνευρον.
Nerf-férure, κτύπημα τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππȣ ἀπὸ ἄλλον ἵππον.
Nérite, θ. νηρίτης, (ὄστρ.).
Néroli, ἀνθόνερον.
Nerprun, ῥάμνος, τσαπρουνηὰ, ἀγριοδαμασκηνηὰ, (δένδρ.). ἀγριοδαμάσκηνον.
Nerval, e, (ἀνατομ.), ὁ τῶν νεύρων, νευρικός.
Nervation, θ. (βτν.) τὸ σύνολον τῶν νεύρων φύλλου.
Nerver, ῥ. προσράπτω ἢ προσκολλῶ νεῦρα ἢ σχοινία.
Nerveux, euse, ὁ τῶν νεύρων, νευρικός. §. νευρώδης, ἔντονος.
Nervin, ἐπίθ. καὶ οὐσ. (ἰατρικὸν) δυναμωτικὸν τῶν νεύρων.
Nervure, θ. αἱ νευροειδεῖς ἐξοχαὶ τῶν φύλλων (τῶν βιβλίων, τῶν θόλων κτλ.).
Net, nette, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, καθαρὸς, παστρικός. ἁγνός. ἄδολος. σαφής. ||. (ὡς ἐπίῤ.) παστρικὰ, παῤῥησία. διὰ μιᾶς.
Netteté, θ. καθαρότης, καθαριότης. §. σαφήνεια.
Nettoiement καὶ **Nettoyage**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Nettoyer (τὸ **y** τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **i**), ῥ. πασρεύω, καθαρίζω.
Neuf, (ἀριθμ.), ἐννέα ἢ ἔννατος.
Neuf, neuve, καινούργιος, νεοφανής. νεαρός. ἀρχάριος. (γῆ) νεήροτος. ||. à —, de —, ἀπὸ καινουργῆς. ||. tout battant—, (κοινολεκτ.), ὁλοκαίνουργος.
Neutralement, ἐπίῤ. οὐδετέρως.
Neutralisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Neutraliser, ῥ. οὐδετερόνω.
Neutralité θ. οὐδετερότης.
Neutre, ἐπιθ. οὐδέτερος.
Neuvaine, ἐννηάμερα (τὰ).
Neuvième, ἐπίθ. ἔννατος.
Neuvièmement, ἐπίῤ. ἔννατον.
Neveu, ἀνεψιός.

Névralgie, θ. νευραλγία (νόσος).
Névrose, θ. νόσος τῶν νεύρων.
Nez, ῥὶς ῥινὸς, μύτη.
Ni, ἐπίῤ. (ἀρνητ.), μήτε, οὔτε.
Niable, ἐπίθ. ἀρνήσιμος.
Niais, e, (καὶ ἐπίῤ.) **-ement**, ἄπειρος τοῦ κόσμου, ἄπρακτος, κουτός.
Niaiser, ῥ. ματαιοσχολῶ, παίζω, ἀστεΐζομαι.
Niaiserie, θ. εὐήθεια, μικρολογία.
Niche', θ. κοίλωμα φθειασμένον ἐπίτηδες εἰς τοῖχον, χηβάδα, σηκός. 2) διαβολιὰ, περίπαιγμα.
Nichée, θ. τὰ πȣλιὰ μὲ τὴν φωλεάν.
Nicher, ῥ. φωλιάζω.
Nichet, προσφώλεον (ὠὸν), φωλείτης.
Nichoir, κλωβὶ ὅπου κλωσσοῦν τὰ καναρίνια καὶ αἱ ὄρνιθες.
Nickel, νικέλειον μέταλλον.
Nicodème, βουταλίων, μαμάκουθος.
Nictation, θ. σκαρδαμυγμὸς (τῶν ἵππων).
Nicter, (κυρ. ἐπὶ ἵππων) σκαρδαμύσσω.
Nid, φωλεά.
Nidoreux, euse, ὁ βρωμῶν τσίκναν ἢ κλούβιον αὐγόν.
Nièce, θ. ἀνεψιά.
Nielle, θ. μελάνθιον, μαυροκοῦκκι, (φυτ. καὶ ὁ σπόρος τȣ). 2) καπνίλα (μαύρη ἐρυσίβη). 3) κόσμημά τι χρυσοχοϊκὸν, μουσᾶς.
Nieller, ῥ. ἐρυσιβόω. 2) πλουμίζω μὲ μουσᾶν.
Nier, ῥ. ἀρνοῦμαι.
Nigaud, e, εὐήθης, μαμάκουθος. 2) εἶδος πτηνοῦ (μικροῦ φαλακροκόρακος), λοῦφος.
Nigauder, ῥ. πράττω ἢ λέγω ἀνοησίας.
Nigauderie, θ. εὐήθεια, βλακεία.
Nigrescent, e, μαυρειδερὸς, ὑπομέλανος.
Nimbe, κύκλος φωτὸς περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν ἁγίων καὶ εἰς νομίσματα τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.
Nippes, θ. πθ. ῥοῦχα, φορέματα.
Nipper, ῥ. ἐφοδιάζω μὲ φορέματα.
Nique, θ. σφάκελα, μούντζα. ||. faire la —, μουντζόνω, περιφρονῶ.

Nitescent, ente, (Λτν.), στιλπνός.
Nitouche, θ. (sainte—), ἡ ὑποκρινομένη σεμνότητα (εὐλάβειαν). (κατὰ λξ.) μή μου ἄπτου!
Nitrate, (χημ.), νιτρικὸν ἅλας.
Nitraté, ée, (χημ.), μεταβεβλημένος εἰς nitrate.
Nitre, νίτρον, γκιουβερτζιλές.
Nitreux, euse, νιτρώδης.
Nitrière, θ. νιτροποιεῖον.
Nitrification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Nitrifier, ῥ. μεταποιῶ (ȣ͂ μσ.) μεταποιοῦμαι εἰς νίτρον.
Nitrique, ἐπίθ. νιτρικός.
Niveau, ἐργαλεῖον πρὸς ἰσοπέδωσιν, στάθμη. νεροζύγι. ||. au—, de—, ἐξ ἴσου, ἴσα μέ.
Niveler, ῥ. μετρῶ (ἰσάζω) μὲ τὴν στάθμην, σταφνίζω, ἰσοπεδόω.
Nivelette, θ. ἐργαλεῖον πρὸς ἰσοπέδωσιν τῶν σιδηροδρόμων.
Niveleur, ἰσοπεδωτής.
Nivellement, ἰσοπέδωσις. στάφνισμα.
Nivereau καὶ (θ.) **Niverolle**, εἶδος λοξίου (κουκκοθραύστου), χειμωνιάτης.
Nivôse, ὁ δ' μὴν τοῦ δημοκρατ. καλανδαρίου τῆς Γαλ., χιονιςής.
Nobiliaire, ἐπίθ. ὁ τῶν εὐγενῶν. ||. (οὐσ.) κατάλογος τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν.
Noble (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπίθ. εὐγενής.
Noblesse, θ. εὐγένεια. ||. (περιληπτ.) οἱ εὐγενεῖς, τὸ ἀρχοντολόγι.
Noce, θ. (καὶ πλθ.), γάμος, χαρά.
Nocher, ναύτης, πορθμεύς.
Noctambule, ἐπίθ. ὑπνοβάτης.
Noctambulisme, ὑπνοβατία.
Nocturne, ἐπίθ. νυκτερινός. ||. (οὐσ.) τὸ μεσονυκτικὸν, (εἶδος εὐχῆς καὶ ᾄσματος).
Nodosité, θ. κονδύλωμα, κόμβος, (ῥ)όζος.
Nodule, θ. ὑποκορ. τοῦ **Noeud**, μικρὸς κόμβος (ῥόζος).
Noduleux, euse, ὁ ἔχων κόμβȣς (ῥόζους), κονδυλωτός.
Noël, τὰ Χριστούγεννα.
Noeud, δεσμὸς, κόμβος. §. (μτνμ.) κόνδυλος. σπόνδυλος (τῆς οὐρᾶς). ῥόζος. §. (ναυτ.) μίλιον. §. (μτφορ.) δυσκολία.

Noguet, πανάρι εἰς εἶδος ἀπλάδας.
Noir, e, μαῦρος, σκοτεινός. ||. (οὐσ.) τὸ μαῦρον (χρῶμα). §. μαῦρον ἀνδράποδον.
Noirâtre, ἐπίθ. 'μαυρειδερός.
Noiraud, e, (πολλὰ) μελαγχρινός.
Noirceur, θ. μαυράδα, μελανότης. §. (μτφορ.) δεινότης (ἐγκλήματος). φρικτὴ κατηγορία ἢ κακοπραγία.
Noircir, ῥ. μαυρίζω. §. (μτφορ.) δυσφημῶ. στιγματίζω.
Noircissure, θ. μαυρίλα, μελανάδα.
Noise, θ. ἔρις, φιλονεικία.
Noiseraie, θ. δάσος καρυδιῶν ἢ λεπτοκαρυῶν.
Noisetier, λεπτοκαρυὰ, (δένδρ.).
Noisette, θ. λεπτοκάρυον, φουντοῦκι.
Noix, θ. κάρυον, καρύδι. ||. —de galle, κηκίδι. ||. — de cyprès, κυπαρισσόμηλον. ||.—muscade, μοσχοκάρυδον. ||. — vomique, στρυχνοκάρυον.
Nolis, ναῦλος, ναῦλον.
Noliser, ῥ. ναυλόνω.
Nolissement, ναύλωμα.
Nom, ὄνομα, φήμη.
Nomade, ἐπίθ. νομὰς, σκηνίτης.
Nomarque, νομάρχης.
Nombre, ἀριθμός. ποσόν. §. ῥυθμὸς (λόγου). §. (πλθ.) οἱ Ἀριθμοὶ, (τὸ Δ'. βιβλ. τῆς Π. Γ.). ||. avoir — d'amis, ἔχει πολλοὺς (πολυαρίθμους) φίλους.
Nombrer, ῥ. ἀριθμῶ, μετρῶ.
Nombreux, euse, πολυάριθμος. §. (λόγος) εὔρυθμος.
Nombril, ὀμφαλός.
Nomenclateur, ὀνομακλήτωρ (δοῦλος παρὰ Ῥωμ.). §. ὀνοματολόγος.
Nomenclation, θ. ἡ περὶ τὴν ἀναπόλησιν τῶν ὀνομάτων ἕξις.
Nomenclature, θ. ὀνοματολογία.
Nominal, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ὀνομαστικός.
Nominataire, ὁ διωρισμένος ℥-
Nominateur, ὁ διορίζων εἰς bénéfice.
Nominatif, ive, ὀνομαστικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ ὀνομαστικὴ (πτῶσις)
Nomination, θ. διορισμὸς (εἰς θέσιν).
Nominativement, ἐπίρ. ὀνομαστί.
Nommer, ῥ. ὀνομάζω. §. διορίζω (εἰς δημοσ. θέσιν). καθιστῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ῥητός. ||. mal—, δυσφημισμένος.
Non, ἐπίρ. (ἀρν.), ὄχι.
Nonagénaire, ἐπίθ. ἐννενηκοντούτης.
Nonce, πρέσβυς (ἀπεσταλμένος) τοῦ πάππα. §. πληρεξούσιος εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῆς Πολωνίας.
Nonchalamment, ἐπίρ. νωχελῶς, νωθρῶς, μαλθακῶς.
Nonchalance, θ. νωχέλεια, νωθρότης, ἀκηδία.
Nonchalant, e, νωχελὴς, νωθρὸς, ἀκηδής.
Nonciature, θ. ἡ ἀξία καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ **Nonce**.
Non-conformiste, οὐσ. καὶ ἐπίθ. ὁ μὴ συμμορφούμενος μὲ τὸ ἐπικρατοῦν δόγμα τῆς Ἀγγλ. ἐκκλησίας.
None, θ. ἡ ἐννάτη (ὥρα τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας).
Nones, θ. πλθ. αἱ νόναι (ἡμέραι τῶν Ῥωμ. μηνῶν).
Nonette (;), θ. = **Nonnette**.
Nonidi, ἡ ἐννάτη (ἡμέρα τῆς δημοκρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.).
Non-jouissance, θ. ἡ στέρησις τῆς ἐπινομῆς, ἡ μὴ ἀπόλαυσις.
Nonne ἢ **Nonnain**, θ. καλογραία.
Nonnette, θ. καλογρήτσα. §. εἶδος μικροῦ ζυμαρικοῦ. §. εἶδος μικροῦ πτηνοῦ, (ἄλλ.) **Mésange**.
Nonobstant, (πρόθ.) ἂν καὶ, μ' ὅλον ὅτι, οὐχ ἧττον.
Nonpareil, eille, ὁ μὴ ἔχων ἄλλον ὅμοιον, ἀπαράμιλλος. §. (οὐσ. θ.) εἶδος λεπτοτάτων ζαχαρικῶν καὶ τυπογραφ. στοιχείων.
Non-payement, ἔλλειψις πληρωμῆς, μὴ πληρωμή.
Non-plus-ultra (Λτν.), μὴ περαιτέρω.
Non-résidence, θ. ἀπουσία ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου ὀφείλει νὰ ἐδρεύῃ τις.
Non-réussite, θ. ἀποτυχία.
Non-sens, φράσις ἢ λέξις χωρὶς ἔννοιαν.
Non-usage, ἀχρηστία.
Non-valeur, τὸ μὴ προσοδοφόρον (κτήματος).
Non-vente, θ. ἀπρασία, (Γ.) κεσάτι.
Nopage, τὸ οὐσ. τοῦ **Noper**.
Nopal, ἡ κάκτος (φραγκοσυκηὰ) τῆς βαφικῆς κόκκου, (φυτ.).
Nopalière, θ. φυτεία κάκτων.
Noper, ῥ. (τεχν.), ἰσάζω (καθαρίζω) ταῖς κλωσαῖς τῆς ἐρέας.
Nopeuse, θ. γυνὴ ἀσχολουμένη εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ nopage.
Noquet, (οἰκοδ.), λωρὶς μολύβδου ἐπιτιθεμένη εἰς τὰς διαφυὰς τῶν στεγαστήρων πλακῶν πρὸς ἐμπόδισιν τῆς διαῤῥοῆς τῶν ὑδάτων.
Nord, ἡ ἄρκτος, ὁ βοῤῥᾶς.
Nord-est, βορειοανατολικός.
Nord-ouest, βορειοδυτικός.
Normal, e, ὁ χρησιμεύων ὡς κανὼν (ὡς πρότυπον).
Nos, πλθ. τοῦ **Notre**, οἱ ἡμέτεροι, αἱ ἡμέτεραι, τὰ ἡμέτερα, 'μας.
Nota (Λτν.), σημείωσαι, σημειωτέον.
Notabilité, θ. τὸ ἀξιοσημείωτον (πρσ. ἢ πράγματος). ||. (πλθ.) οἱ ἐπισημότεροι (αἱ ἐπισημότητες) τόπου τινός.
Notable (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀξιοσημείωτος. ||. (οὐσ. πλθ.) οἱ προὔχοντες (οἱ πρόκριτοι) τοῦ τόπου.
Notaire, συμβολαιογράφος.
Notamment, ἐπίρ. ὀνομαστὶ, ἰδίως.
Notarial, e, συμβολαιογραφικός.
Notariat, θέσις συμβολαιογράφου.
Notarié, ée, γενόμενος (συνταχθεὶς) ἐπὶ συμβολαιογράφου.
Notation, θ. ἡ διὰ σημείων δήλωσις, σημείωσις.
Note, θ. σημείωσις. ὑπόμνημα. σχόλιον. §. (μουσ.) σημεῖον φωνῆς. §. δεῖγμα, ἀπόδειξις.
Noter, ῥ. σημειόνω.
Noteur, γραφεὺς μουσικῆς.
Notice, θ. σημείωσις. συνοπτικὸς κατάλογος.
Notification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Notifier, ῥ. γνωστοποιῶ.
Notion, θ. γνῶσις (τινὸς πράγματος).
Notoire (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. πασίγνωστος, πρόδηλος.
Notoriété, θ. τὸ πρόδηλον (πασίδηλον) τοῦ πράγμ.

Notre (καὶ ἐνάρθρ.) **Nôtre**, ἀντνμ. ἢ ἐπίθ., ἡμέτερος, ὁ ἐδικός μας.
Notre-Dame, θ. ἡ Παναγία, ἡ ἑορτὴ (ἡ ἐκκλησία ἢ ἡ εἰκὼν) τῆς Παναγίας.
Noue, θ. κεραμὶς κοίλη διὰ τὴν στέγην.
Noué, ée, ῥαχιτικός.
Nouement, δέσιμον.
Nouer, ῥ. δένω (κόμβον ἢ εἰς κομβόδεμα), κομβοδένω. §. συνδέω (φιλίαν κτλ.).
Nouet, κομβόδεμα.
Noueux, euse, ὁ ἔχων (ῥ)όζους, ὀζώδης.
Nougat, ζυμαρικὸν ἀπὸ καρύδια ἢ ἀμύγδαλα.
Nouilles, θ. πλθ. εἶδος φιδὲ ἀπὸ ζυμάρι καὶ αὐγά.
Noulet, αὐλάκι ἀπὸ κεραμίδας ἢ μόλυβδον εἰς τὴν στέγην διὰ τὰ νερά.
Nourrain, γόνος ἰχθύων διὰ ἰχθυοτροφεῖον.
Nourrice, θ. τροφὸς, βυζάστρα, παραμάνα.
Nourricier, ère, θρεπτικός. §. (οὐσ.) ὁ ἀνὴρ τῆς τροφοῦ.
Nourrir, ῥ. τρέφω, βυζάνω. ἀνατρέφω. §. (μτνμ.) ὑποτρέφω (-θάλπω).
Nourrissage, θρέψιμον ζώων, κτηνοτροφία.
Nourrissant, e, θρεπτικός.
Nourrisseur, ὁ τρέφων (κατ' οἶκον) ζῶα διὰ τὸ γάλα των.
Nourrisson, θ. παιδὶ εἰς τὴν βυζάστραν, τρόφιμον.
Nourriture, θ. τροφή. θρέψιμον. βύζασμα.
Nous, ά. πλθ. πρσ. τῆς ἀντνμ. Moi, ἡμεῖς.
Nouure, θ. δέσιμον (τῶν ὀπωρικῶν). ῥαχῖτις (νόσος).
Nouveau καὶ (πρὸ φων.) **Nouvel, elle**, νέος, καινούργιος. πρωτόπειρος. ||. (ὡς ἐπίρ.) ἀρτίως, νεωστί. ||. de —, ἐκ νέου.
Nouveauté, θ. τὸ νεοφανὲς (τοῦ πράγμ.). §. πρᾶγμα (βιβλίον, φόρεμα κτλ.) καινοφανές. (ἐκκλησ.) καινοτομία.
Nouvelle, θ. νέον, (νέα) εἴδησις.
Nouvellement, ἐπίρ. ἀρτίως, νεωστί.

Nouvelliste, ὁ θηρεύων ἢ διαδίδων νέα.
Novale, θ. γῆ νεήροτος, νέωμα.
Novateur, νεωτεριστὴς, καινοτόμος.
Novation, θ. (δικνμ.), μεταβολὴ (νεωτερισμὸς) περὶ τὸ συμβόλαιον.
Novelles, αἱ Νεαραὶ (διατάξεις τῶν γραικοῤῥωμαίων).
Novembre, νοέμβριος.
Novice, (μοναχὸς) δόκιμος ἀκόμη, μήπω κουρευθείς. §. (ἐν γέν.) πρωτόπειρος, ἀρχάριος.
Noviciat, ἡ διάρκεια τῆς δοκιμασίας μοναχοῦ. §. (ἁπλ.) μαθητεία.
Noyade, θ. πνίξιμον (εἰς τὸ ὕδωρ) πολλῶν ἀνθρώπων διὰ μιᾶς.
Noyale, θ. κανναβόπανον πολλὰ κρουστὸν, καραβόπανον.
Noyalière, θ. γῆ ὅπου φυτεύονται κουκκούτσια ὀπωρικῶν ἵνα φυτρώσωσι.
Noyau, πυρὴν (κουκκοῦτσι) ὀπωρικοῦ. §. (μτνμ.) τὸ ἐντὸς (τὸ ἐν τῷ μέσῳ) διαφόρων πραγμάτων, (π. χ.) κομήτου, κρηπῖδος κτλ. §. (καὶ μτφορικώτ.) ἡ πρώτη ὁμὰς (τὸ πρῶτον συγκρότημα) ἑταιρίας κτλ.
Noyé-d'eau, νεφέλωμα (κηλὶς) τῶν φύλλων τοῦ χαρτίου.
Noyer, καρυδιὰ, (δένδρ.).
Noyer (τὸ **y** τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **i**), ῥ. πνίγω (εἰς νερόν)· κατακλύζω.
Noyon, ἡ γραμμὴ ἡ περιορίζουσα τὸν χῶρον τῆς σφαιρίστρας.
Noyure, θ. ἡ χωνοειδὴς ὀπὴ ὅπου ἐντίθεται ἡ κεφαλὴ κοχλιωτοῦ ἐμβόλου ἢ τροχοῦ μηχανήματος.
Nu, e, γυμνὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. nu-pieds, γυμνοπόδης.
Nuage, νέφος, σύννεφον.
Nuageux, euse, συννεφώδης.
Nuance, θ. διαφορὰ χρώματος. παράχρωσις, ἀπόχρωσις (;).
Nuancer (τὸ **c** τρέπεται πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** εἰς **ç**), ῥ. συναρμόζω ἀνεπαισθήτως τὰς διαφορὰς τῶν χρωμάτων.
Nubicule, θ. νεφέλωμα (θόλωμα) τῆς ὁράσεως. 2) ὑποκορ. τοῦ **Nuage**, νεφύδριον.

Nubile, ἐπιθ. ἐν ὥρᾳ γάμου, ἐπίγαμος.
Nubilité, θ. ἡλικία ἐπιγάμου.
Nuciforme, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆμα καρυδίου.
Nucifrage, ἐπίθ. καὶ οὐσ. καρυοθραύστης.
Nucivore, ἐπίθ. καρυοφάγος.
Nudipède, ἐπίθ. (διδακτ.), γυμνόπους.
Nudité, θ. γυμνότης.
Nue, θ. νέφος, σύννεφον. ||. tomber des nues, μένει ἔκθαμβος.
Nuée, νεφέλη, πυκνὸν νέφος.
Nuer, ῥ. συμβιβάζω (ῥυθμίζω) πρὸς ἄλληλα τὰ χρώματα, θωριάζω.
Nuille, θ. εἶδος ἐρυσίβης.
Nuir(nuis; nuisais; nuirai; nuis; nui), ῥ. βλάπτω, πειράζω.
Nuisible, ἐπ. ἐπιβλαβὴς, ἐπιζήμιος.
Nuit, θ. νὺξ, νύκτα.
Nuitamment, ἐπίρ. διὰ νυκτός.
Nuitée, θ. νυκτιὰ, νυκτέρι.
Nul, nulle, οὐδεὶς, κἀνείς. §. (μτνμ.) μηδαμινὸς, τιποτένιος. §. (ἐπὶ πράξ.) ἀνίσχυρος, ἄκυρος.
Nullement, ἐπίρ. οὐδόλως, ὁλότελα, καθόλου.
Nullification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Nullifier, ῥ. μηδενίζω. ἀκυρῶ (νόμον).
Nullité, θ. οὐθένεια, μηδαμινότης. §. τὸ ἄκυρον (ἐγγράφου).
Nûment, ἐπίρ. ἀναφανδὸν, ἀπροκαλύπτως. §. ἀπ' εὐθείας.
Numéraire, ἐπίθ. νομισματικός. §. (οὐσ.) νόμισμα.
Numéral, e, ἀριθμητικός.
Numérateur, ὁ ἀριθμητὴς (ἀριθμός).
Numération, θ. μέτρησις τῶν ἀριθμῶν, ἀρίθμησις.
Numérique (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν ἀριθμῶν, ἀριθμητικός.
Numéro (Ἰταλ.), ἀριθμὸς χρησιμεύων (ἐπιγεγραμμένος) ὡς σημεῖον (κυρ. δὲ) ὡς γνώρισμα πραγματειῶν.
Numérotage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Numéroter, ῥ. σημειῶ (σημαδεύω τι) μὲ ἀριθμούς.
Numismal, e, νομισματοειδής.
Numismate, νομισματολόγος.
Numismatique, ἐπίθ. νομισματι-

κός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ νομισματική.
Numismatiste, νομισματολόγος.
Nummiforme, **Nummulacé**, **Nummulaire** } ἐπίθ. νομισματοειδής.
Nummulaire, θ. εἶδ. φυτοῦ (λυσιμαχείας) στρογγυλοφύλλου. 2) εἶδος ἀπολιθωμένου φακοειδοῦς κογχυλίου.
Nuncupatif, ἐπιθ. (διαθήκη) γενομένη καθ' ὑπαγόρευσιν (ἐκφώνως).
Nundinales, θ. πλθ. τὰ ὀκτὼ πρῶτα γράμματα τῶν Ῥωμαίων τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὸ καλανδάριόν των (ἐν εἴδει ἑβδομάδων).
Nuptial, e, νυμφικὸς, γαμήλιος.
Nuque, θ. τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ, τὸ ἰνίον, ὁ σβέρκος.
Nutation, θ. (ἀςρνμ.) ταλάντωσις (πλανήτου). §. (βτν.) κλίσις τῶν φυτῶν πρὸς τὸν ἥλιον.
Nutrescibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Nutrescible, ἐπίθ. θρεπτικός.
Nutritif, ive, θρεπτικός.
Nutrition, θ. θρέψις.
Nyctalope, ἐπιθ. ὁ πάσχων ὑπὸ-
Nyctalopie, θ. νυκταλωπία, (πάθος τῶν ὀφθαλμ.).
Nymphe, θ. (μυθολογ.) νύμφη. (μτνμ.) νεάνις ὡραία καὶ καλοενδυμένη. §. (φυσ.) χρυσαλὶς κινουμένη.
Nymphomane, ἡ πάσχουσα νυμφομανίαν.
Nymphomanie, θ. νυμφομανία, (πάθος τῆς ὑστέρας).

O

O, τὸ ιε. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
*Ο, μόρ. κλητ. ὦ!
Oasis, θ. ὄασις, μέρος χλοερὸν καὶ εὔφορον ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.
Obédience, θ. ὑπακοὴ (μοναχοῦ πρὸς τὸν ἀνώτερόν του). §. ἄδεια πρὸς ἔξοδον (ἀπὸ τῆς μονῆς).
Obédiencier, μοναχὸς ὑπηρετῶν μὲ ἁπλῆν ἄδειαν, ὑποτακτικός.
Obédienciel, elle, ὁ τῆς obédience.
Obéir, ῥ. ὑπακούω, ὑπείκω. §. (μτνμ.) λυγῶ. §. ἐνδίδω.
Obéissance, θ. ὑπακοὴ, εὐπείθεια. ὑποταγή. ||. qui est sous l'—, ὑπεξούσιος.
Obéissant, e, ὁ ὑπακούων, εὐπειθὴς, πειθήνιος. §. (μτνμ.) εὐλύγιστος.
Obélisque, ὀβελίσκος.
Obérer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. (κατα)χρεόνω.
Obèse, ἐπίθ. πολύσαρκος, σωματώδης.
Obésité, θ. πάχος ὑπερβολικὸν, πολυσαρκία.
Obier, εἶδος φυτ. (κληματίτιδος), κάρ-τοπού.
Obiner, ῥ. φυτεύω παράλληλα τὰ δένδρα ὅσα θὰ μεταφυτευθῶσι.
Obit, μνημόσυνον (νεκροῦ).
Obituaire, ἐπιθ. (registre—), βιβλίον τῶν μνημοσύνων, (κοιν.) πρόθεσις ἢ παῤῥησία.
Objecter, ῥ. ἐπιφέρω ὡς ἐναντίον ἐπιχείρημα, παρατηρῶ ὅτι.
Objectif, ive, (φιλοσοφ.) ὁ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον. 2) (οὐσ.) τὸ κάτω ὑαλὶ τοῦ τηλεσκοπίου.
Objection, θ. παρατήρησις (δυσκολία) τὴν ὁποίαν ἀντιτάττει τις εἰς πρότασιν.
Objet, ἀντικείμενον (τῶν αἰσθήσεων καὶ ἰδίως τῆς ὁράσεως). πρᾶγμα.
Objurgation, θ. (ῥτρ.), ἐπιτίμησις.
Oblade, εἶδος ἰχθύος, μελανοῦρος ἢ βοῦπα.
Oblation, θ. (ἐν γέν.) προσφορὰ (εἰς τὸν θεόν). §. (ἰδιαιτ.) ἡ προσκομιδὴ, (μέρος τὸ προκαταρκτικὸν τῆς θείας λειτουργίας).
Obligation, θ. καθῆκον. ὑποχρέωσις. ὁμολογία (χρεωσική).
Obligatoire (καὶ ἐπίρ. ement), ἐπιθ. ὁ κατὰ χρέος, ὑποχρεωτικός.
Obligeamment, ἐπίῤ. μὲ τρόπον ὑποχρεωτικὸν (εὐγενικόν).
Obligeance, θ. κλίσις (διάθεσις) πρὸς τὸ ὑποχρεόνειν, τρόπος ὑποχρεωτικός.
Obligeant, e, ὑποχρεωτικὸς (τοὺς τρόπους), εὐγενικὸς, περιποιητικός.
Obliger, ῥ. (καθ)ὑποχρεόνω. ἀναγκάζω.
Oblique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. λοξός. πλάγιος. §. (μτφορ.) σκολιός. στραγγαλιώδης.
Obliquité, θ. λοξότης. §. σκολιότης.
Oblitération, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Oblitérer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. κάμνω τι νὰ γένῃ ἀμυδρὸν, ἐξαλείφω ὄχι ἐντελῶς.
Oblong, ue, ἐπιμήκης, μακρυλός.
Obole, θ. ὀβολός.
Obombrer, ῥ. ἐπισκιάζω.
Obreptice ἐπιθ. (grâces—), χάρις προσκτηθεῖσα δι'-
Obreption, θ. ἀποσιώπησις ὅρου τινὸς χωρὶς τοῦ ὁποίου ἡ χάρις εἶνε ἄκυρος.
Obscène, ἐπιθ. αἰσχρὸς, ἄσεμνος.
Obscénité, θ. αἰσχρότης, αἰσχρολογία.
Obscur, e, σκοτεινὸς (κυρ. καὶ μτνμ.).
Obscurant, ὁ ἐκ συστήματος ἀντιπράττων εἰς τὴν διάδοσιν τῶν φώτων (τῆς φιλοσοφίας), *φωτοσβέστης.

Obscurantisme, τὸ σύστημα τῶν **Obscurants**.
Obscurcir, ῥ. σκοτίζω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Obscurcissement, σκοτισμός.
Obscurément, ἐπίῤ. σκοτεινά. §. (μτνμ.) ἀσαφῶς. ἀμυδρῶς. ἀσήμως.
Obscurité, θ. σκότος. §. (μτνμ.) ἀσάφεια. ἀδηλία. ἀσημαντότης.
Obsécration, θ. ἐπίκλησις (θεοῦ).
Obséder (τὸ É τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. ἐνοχλῶ ἐγκείμενος, στενοχωρῶ, πλήκτω.
Obsèques, θ. πλθ. κηδεία.
Obséquieux, **euse**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, εἰς ὑπερβολὴν (ἄχρις ὀχληρίας) περιποιητικός.
Observable, ἐπιθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ.
Observance, θ. τήρησις (κανόνος, ἐθίμου κτλ.), διατύπωσις (θρησκευτική).
Observantin, οὐσ. καὶ ἐπιθ. μοναχὸς τηρῶν ἀκριβῶς τοὺς μοναστικοὺς κανόνας.
Observateur, **trice**, παρατηρητής.
Observation, θ. τηρησις (τῶν κανόνων). §. παρατήρησις. §. σκέψις.
Observatoire, ἀστεροσκοπεῖον.
Observer, ῥ. τηρῶ (τοὺς κανόνας). §. παρατηρῶ.
Obsession, θ. ἐνόχλησις (δαίμονος).
Obsidiane (-**enne**), θ. εἶδος μελανοῦ (βουλκανικοῦ) λίθου ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατεσκευάζοντο κάτοπτρα.
Obsidional, **e**, ὁ τῶν πολιορκιῶν.
Obsolète, ἐπίθ. ἀσυνήθης, ἀσυνείθιστος.
Obstacle, ἐμπόδιον, πρόσκομμα.
Obstination, θ. ἰσχυρογνωμία, πεῖσμα.
Obstinément, ἐπίῤ. πεισματωδῶς.
Obstiner, ῥ. πεισμόνω, πεισματόνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πεισματάρης.
Obstructif, **ive**, (ἰατρ.), ἐμφρακτικός.
Obstruction, θ. ἔμφραξις.
Obstruer, ῥ. κλείω (ἐμποδίζω) τὸν δρόμον. ἐμφράσσω.

Obtempérer, ῥ. (Nμ.!), ὑπείκω, ὑπακούω.
Obtenir, ῥ. ἀπολαμβάνω (ἐπιτυγχάνω) τὸ ζητούμενον.
Obtention, θ. ἐπίτευξις (τοῦ ζητουμένου).
Obturateur, (χειρουρ.), πλὰξ χρησιμεύουσα ὡς πῶμα ῥήγματος ἢ (χημ.) ἀγγείου.
Obturation, θ. χρῆσις τοῦ **obturateur**.
Obtus, **e**, ἀμβλὺς (κυρ. καὶ μτφορ.).
Obtusangle, ἐπιθ. ἀμβλυγώνιος.
Obtusément, ἐπίῤ. κατ' ἀμβλείας γωνίας.
Obus, μικρὰ βόμβα, κουμπαρᾶς.
Obusier, κανόνιον (ἰγδοειδὲς) διὰ τὰς μικρὰς βόμβας.
Obvention, θ. φόρος ἐκκλησιαστικός.
Obvier, ῥ. προλαμβάνω (προαπαντῶ) τὸ κακόν.
Occasion, θ. περίστασις (ἁρμοδία), εὐκαιρία. §. ἀφορμή. ||. marchandise d'—, ἐμπόρευμα εὔωνον, (T.) κελεπίρι.
Occasionnel, **elle**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ κατὰ περίστασιν, τυχαῖος.
Occasionner, ῥ. γίνομαι αἴτιος (παραίτιος), προξενῶ.
Occident, δύσις.
Occidental, **e**, ὁ ἐκ τῆς δύσεως, δυτικός.
Occipital, **e**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ-
Occiput, (ἀνατομ.), τὸ βρέγμα.
Occire, ῥ. (παλ.), φονεύω.
Occultation, θ. ἀπόκρυψις ἀστέρος.
Occulte, ἐπιθ. κρυφὸς, κρυπτός.
Occupant, **e**, κάτοχος (κτήμαματος). ||. le premier—, ὁ προκαταλαβών.
Occupation, θ. ἀσχολία, ἐνασχόλησις. §. κατοχὴ (κτήματος). κατάσχεσις τόπου διὰ στρατευμάτων.
Occuper, ῥ. κατέχω (πιάνω) θέσιν· κατοικῶ. §. ἐνασχολῶ (καὶ μσ.) -οῦμαι, καταγίνομαι εἰς.
Occurrence, θ. συγκυρία, σύμπτωσις.
Océan, ὠκεανός.
Ochre καὶ (ὄχι) **Ocre**, θ. ὤχρα, γῆ σιδηροῦχος.

Ochreux, **euse**, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὤχρας, ὠχρώδης.
Octaèdre, ὀκτάεδρον (σῶμα).
Octaétéride, ὀκταετηρίς.
Octant, ἀστρονομικόν τι ἐργαλεῖον.
Octave, θ. ὀγδοὰς (ἡμερῶν). ἡ ἀπόδοσις (ἡ ὀγδόη) ἑορτῆς. §. (μουσ.) ὀκταφωνία. §. ὀκτάστιχον.
Octavin, εἶδος αὐλοῦ ὀξυφωνοτάτου.
Octavon, **onne**, τοῦ ὁποίου ὁ ἕτερος τῶν γονέων εἶνε δισαμφιγενὴς (quarteron).
Octidi, ἡ ὀγδόη (ἡμέρα τῆς δημοκρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.).
Octobre, ὀκτώβριος.
Octogénaire, ὀγδοηκοντούτης.
Octogonal, **e**, καὶ
Octogone, ἐπιθ. ὀκτάγωνος
Octroi, χορήγησις (παραχώρησις) δικαιώματος. §. ὁ δημοτικὸς (ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων) φόρος.
Octroyer, ῥ. χορηγῶ (χάριν, δικαίωμα), παραχωρῶ ἀπ' ἐξουσίας.
Octuple, ἐπίθ. ὀκταπλάσιος.
Octupler, ῥ. ὀκταπλασιάζω.
Oculaire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. ὁ τῆς ὁράσεως, ὀπτικός. §. (μάρτυς) αὐτόπτης. §. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ ἐπάνω ὑαλὶ τοῦ τηλεσκοπίου.
Oculiste, ὀφθαλμοϊατρός.
Odalisque, θ. παλλακὶς, ὀδαλίκισσα.
Ode καὶ (ὑποκορ.) **Odelette**, θ. ᾠδὴ, ᾆσμα λυρικόν.
Odéon ἢ **Odéum**, ᾠδεῖον.
Odeur, θ. ἡ ὀσμή.
Odieux, **euse**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, μισητός.
Odomètre, ὁδόμετρον.
Odorabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ
Odorable, ἐπίθ. ὀσφραντός.
Odorant, **e**, εὐώδης, εὔοσμος.
Odorat, ὄσφρησις.
Odoration, θ. ἡ ἐνέργεια τῆς ὀσφρήσεως.
Odorer, ῥ. ὀσφραίνομαι.
Odoriférant, **e**, = **Odorant**.
Odorifique, ἐπίθ. ὁ συντελῶν πρὸς παραγωγὴν ὀσμῆς.
Oé, = **Ohé**.

Œcuménique (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. Οἰκουμενικός.
Œdémateux, euse, (ἰατρ.), οἰδηματώδης.
Œdème, οἴδημα.
Oeil (τὸ πληθ. yeux ἢ [ἐπὶ ἀψύχ.] oeils), ὀφθαλμὸς, (ὀμ)μάτι. ὅρασις. §. (μτνμ.) τρύπα (ἐργαλείου). §. φεγγίτης (θόλου). §. βουμβοῦκι (φυτοῦ). §. νερὸν (ἀδάμαντος) κτλ. ||. coup d'— βλέμμα, 'μματιά. θέα. ἔποψις. ||. en un clin d'—, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. ||. à vue d'—, ὀφθαλμοφανῶς.
Oeillade, θ. 'μματιά.
Oeillard, ἡ τρύπα τῆς μυλοπέτρας.
Oeillère, ἐπίθ. ὁ τῶν ὀφθαλμῶν, (ὅθ. ||. οὐσ. θ.) ὁ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κυνόδους. 2) παρωπὶς (τῶν ἵππων). 3) σκεῦος πρὸς ὀφθαλμολουσίαν.
Oeillet, τρύπα (θηλειὰ) εἰς φόρεμα ἵνα περνᾷ τὸ γαειτάνι. 2) γαρόφαλλον, (ἄνθ.).
Oeilleterie, θ. φυτεία γαροφάλλων.
Oeilleton, παραφυὰς γαροφαλλιᾶς κτλ.
Oeillette, θ. μήκων ἢ κηπαία, χασκάσι, (φυτ.).
Oesophage, ὁ οἰσοφάγος.
Oeuf, ὠὸν, αὐγόν.
Oeuvé, ée, αὐγωμένος.
Oeuvre, θ. ἔργον. πρᾶξις. §. πόνημα (συγγραφ.). §. ἡ πύελος (σφενδόνη) δακτυλιδίου. §. παγκάρι (ἐκκλησίας). ||. chef-d'—, ἀριστοτέχνημα, ἀριστούργημα. ||. (ἀρσ.) le grand—, ἡ ζητουμένη τέχνη τῆς χρυσοποιΐας, ὁ φιλοσοφικὸς λίθος. ||. mettre en—, ἐργάζομαι (δουλεύω) τι. ||. main d'—, ἐργασία (τεχνίτου). ||. exécuteur de hautes oeuvres, (περιφρ. ἢ κατ' εὐφημ.) ὁ δήμιος. ||. maître de basses —, ὁ καθαρίζων τοὺς ἀποπάτους. ||. oeuvres mortes, τὰ ὕφαλα (κοιν. τὰ βρεχάμενα) τοῦ πλοίου.
Offensant, e, ὑβριστικός.
Offense, θ. ὕβρις. §. (ἐκκλησ.) ἁμάρτημα.
Offenser, ῥ. προσκρούω. ὑβρίζω. ἁμαρτάνω. πειράζω (ἢ μ.σ.) -ομαι.
Offenseur, ὁ ὑβρίσας (προσκρούσας εἴς) τινα.
Offensif, ive, (ἢ ἐπίῤ.)-**ement**, προσβλητικὸς, ἐπιθετικός. ||. (οὐσ. θ.) ἐπιθετικὴ θέσις, ἐπίθεσις.
Offert, e, μτχ. πθ. τοῦ **Offrir**.
Offerte ἢ **Offertoire**, μέρος (τὸ πρὸ τῆς καθιερώσεως) τῆς λειτουργίας τῶν Λατ. ἀναλογ. μὲ τὸ παρ' ἡμῖν χερουβικὸν καὶ τὴν μεγάλην εἴσοδον ἢ μᾶλλον μὲ τὴν προσκομιδήν.
Office, καθῆκον, χρέος. §. ἐπάγγελμα. §. ὑπηρεσία. ὑποχρέωσις. §. ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία. §. κελλάρι (τοῦ τραπεζιοῦ). ||. le saint—, τὸ ἱεροδικαστήριον. ||. d'—, (Νμ.), αὐτεπαγγέλτως.
Official, ἐκκλησιαστικὸς δικαστὴς ἐνεργῶν ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπου.
Officialité, θ. ἡ δικαιοδοσία τοῦ **official**.
Officiant, οὐσ. καὶ ἐπιθ. ὁ λειτουγῶν (ἱερεύς).
Officiel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐπίσημος.
Officier, ῥ. ψάλλω τὴν ἐκκλησ. ἀκολουθίαν, (ἰδιαιτ.) λειτουργῶ, ἱερουργῶ.
Officier, ἀξιωματικός.
Officieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, περιποιητικὸς, ὑποχρεωτικὸς, πρόθυμος.
Officinal, e, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, (βότανον) ἰατρικόν. (ἰατρικὸν) προπαρεσκευασμένον, ἕτοιμον.
Officine, θ. σκευαστήριον φαρμακοποιοῦ.
Offrande, θ. ἀφιέρωμα, ἀνάθημα, προσφορά.
Offrant, ἐπιθ. ὁ προσφέρων (τὰ πλειότερα). ||. au plus—, εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα.
Offre, θ. προσφορὰ, τὸ προσφερόμενον.
Offrir (offre; offrais; offrirai; offris; offert), ῥ. προσφέρω. παρουσιάζω.
Offusquer, ῥ. ἐμποδίζω τὴν θέαν, ἐπιπροσθῶ. θαμβόνω. §. πειράζω.
Ogival, e, ὁ ἐν εἴδει **ogive**.
Ogive (καὶ ὑποκορ.) **Ogivette**, θ. θόλος ἢ θυρὶς πυραμιδοειδής.
Ognon (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ὀρθότ. τοῦ **Oignon** κτλπ.
Ogre, ogresse, δράκος, δρακόντισσα, (τῶν παραμυθίων).
Ogrillon, μικρὸν δράκου, δρακόπουλον.
Oh! (ἐπιφών. ἐκπλήξ ἢ σχετλ.), ἅ! ὤ!
Ohé! ἐπιφών. (κλητ.) ὤ! αἴ!
Oie, θ. χῆν(α).
Oignon, κρομμύδι, κρόμμυον, (φυτ.). ||. se mettre en rang d'—, (παροιμ.) « Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις ».
Oignonet, εἶδ. καλοκαιρινοῦ ἀπιδίου.
Oignonière ἢ **Oignonnière**, θ. κρομμυών.
Oindre (oins; oignais; oindrai; oignis; oint), ῥ. χρίω, ἀλείφω.
Oing, 'ξύγγι χοίρου λυωμένον, παληόξυγγον.
Oint, e, μτχ. πθ. τοῦ **Oindre**.
Oiseau, πτηνὸν, πουλί. 2) πηλοφόριον.
Oiseau-mouche, εἶδος μικροτάτων ἢ ὡραιοτάτων πτηνῶν τῆς Ἀμερ., μυιτροχίλος.
Oiseler, ῥ. γυμνάζω τὸ ὄρνεον πρὸς πτηνοθηρίαν. §. (οὐδ.) στήνω δίκτυα κτλ. ὡς-
Oiseleur, ὀρνιθοθήρας. ||. (καὶ ἐπιθ.) marchand—, *πτηνοπώλης.
Oiselier, πτηνοτρόφος. 2) πτηνοτροφεῖον.
Oisellerie, θ. ὀρνιθοθηρία.
Oiseux, euse, (ἢ ἐπίῤ.)-**ement**, ἀργὸς, ματαιόσχολος. μάταιος.
Oisif, ive, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, ὀκνηρὸς, ἀργός.
Oisillon, πουλάκι.
Oisiveté, θ. ὀκνηρία, ἀργία.
Oison, χηνάριον, χηνάκι.
Oléagineux, euse, ἐλαιώδης.
Oléandre, ἴδε **Laurier-rose**.
Oléifère, ἐπίθ. ἐλαιοφόρος.
Oléracé, ée, (βτν.), λαχανοειδής.
Olfactif, ive, ὁ τῆς ὀσφρήσεως.
Olfaction, θ. (διδακτ.), ὄσφρανσις.

OLIBAN, λιβανωτὸς, λιβάνι.
OLIBRIUS, ξεπαρμένος,*θρασύδειλος, δοκησίσοφος.
OLIGARCHIE, θ. -ARCHIQUE, ἐπιθ. ὀλιγαρχία, -αρχικός.
OLIVACÉ, ÉE, ἐλαιόχρους.
OLIVAIRE, ἐπίθ. ἐλαιοειδής.
OLIVAISON, θ. ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν ἐλαιῶν.
OLIVÂTRE, ἐπιθ. ἐλαιόχρους.
OLIVE, θ. ἐλαία (ὁ καρπός). §. (μτνμ.) εἶδος ὀστρ., βάλανος, (κοιν.) ἐληά. 2) (ὡς ἐπίθ.) ἐλαιόχρους.
OLIVETIER, τὸ μαλάκιον τῆς (θαλασσ.) βαλάνου.
OLIVÈTE, θ. εἶδος φυτοῦ μηκωνοειδοῦς.
OLIVETTES, θ. πλθ. ψευδεῖς μαργαρῖται. §. χορὸς τῶν χωρικῶν τῆς μεσημβρ. Γαλλ.
OLIVIER, ἐλαία (τὸ δένδρον).
OLIVIÈRE, θ. εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου.
OLIVIFORME, ἐπίθ. ἐλαιοειδης.
OLLAIRE, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆμα χύτρας, χυτροειδής. ||. (οὐσ. θ.) εἶδ. πέτρας πολλὰ ἁπαλῆς(πριονιστῆς).
OLLA POTRIDA (Λτν.), θ.=POT POURRI.
OLLURE, θ. ἐμπροσθέλλα τοῦ λευκαίνοντος τὰ δέρματα.
OLOGRAPHE, ἐπιθ.(διαθήκη) γραμμένη ὅλη ἰδιοχείρως.
OLYMPE, ὁ Ὄλυμπος, (ἡ κατοικία τῶν θεῶν).
OLYMPIQUE, ἐπίθ. ὁ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ(τῆς Ἤλιδος), Ὀλυμπιακός. ||. jeux olympiques, τὰ Ὀλύμπια, (εἷς τῶν τεσσάρων ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος).
OMBELLE, θ. (βτν.), σκιὰς, πέτασος.
OMBELLÉ, ÉE, =OMBELLIFORME.
OMBELLIFÈRE, ἐπιθ. (φυτὸν) σκιαδηφόρον.
OMBELLIFORME, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆμα σκιάδος, σκιαδοειδής.
OMBILIC, (ἀνατ. καὶ βτν.), ὀμφαλός.
OMBILICAIRE, ἐπίθ. = OMBILIQUÉ.
OMBILICAL, E, ὁ τοῦ ὀμφαλοῦ.
OMBILIQUÉ, ÉE, ὀμφαλοειδής.
OMBRAGE, σκιὰ δένδρων, ἴσκιωμα. §. (μτφορ.) ὑποψία, δυσπιστία.

OMBRAGER, ῥ. σκιάζω.
OMBRAGEUX, EUSE, (ἵππος) πτυρτικὸς, σκιαζόμενος. §. (ἄνθρωπος) φιλύποπτος.
OMBRE, θ. σκιὰ, ἴσκιος. ||. ombres chinoises, εἶδος θεάματος, (T.) χχιαζίλι.
OMBRE, εἶδος ἰχθ. σκίαινα, κόραξ ὁ θαλάσσιος.
OMBRELLE, θ. μικρὰ σκιὰς, ὀμπρελλίτσα.
OMBRER, ῥ. χρωματίζω τὰ σκιερὰ μέρη τῆς εἰκόνος.
OMBREUX, EUSE, σκιερός.
OMBRINE, θ. εἶδος. ἰχθ.(σκιαίνης), χρωμίς.
OMELETTE, θ. αὐγὰ κτυπητὰ τηγανισμένα, σφογγάτον.
OMETTRE, ῥ. παραλείπω.
OMISSION, θ. παράλειψις.
OMNIBUS (Λτν.), ὄχημα κοινὸν (δημόσιον).
OMNICOLORE, ἐπίθ. ὁ ἔχων ὅλα τὰ εἴδη τῶν χρωμάτων.
OMNIFORME, ἐπίθ. ὁ λαμβάνων ὅλα τὰ εἴδη τῶν σχημάτων.
OMNIPOTENCE, θ. παντοδυναμία.
OMNIPRÉSENCE, θ. τὸ πανταχοῦ παρεῖναι.
OMNISCIENCE, θ. (Θλγ.), τὸ πάνσοφον (τοῦ Θεοῦ).
OMNIVORE, ἐπίθ. παμβόρος, παντοφάγος.
OMOPLATE, θ. ὠμοπλάτη.
ON, (ἀντνμ. πρσ. ἀόρ.)', τις, τινες. ||. on dit, λέγουν, λέγεται.
ONAGRE, ὄναγρος.
ONC ἢ ONQUES, ἐπίρ. (παλ.), ποτέ.
ONCE, θ. οὐγγία, (τὸ 16 τῆς λίτρας). 2) (ἀρσ.) πάνθηρ ἢ πάρδαλις, (ζ.).
ONCELLE, εἶδος μικροῦ πάνθηρος τῆς Ἀφρ.
ONCLE, θεῖος. ||. grand—, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης. ||. —à la mode de Bretagne, ὁ πρωτεξάδελφος τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης.
ONCTION, θ. χρίσις. (ἐκκλησ.) μύρωμα. §. κατάνυξις. ||. l'extrême—, τὸ εὐχέλαιον.
ONCTUEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, ἐλαιώδης. §. κατανυκτικός.
ONCTUEUSITÉ, θ. τὸ ἐλαιῶδες.
ONDE, θ. κῦμα. ὕδωρ. θάλασσα.

ONDÉ, ÉE, (ὕφασμα ἢ ξύλον) μὲ νερὰ, κυματῶδες.
ONDÉE, θ. βροχὴ ῥαγδαία.
ONDOIEMENT, βάπτισμα ἐκ τοῦ προχείρου (χωρὶς τελετῆς), βούτημα μόνον.
ONDOYANT, E, κυματίζων.
ONDOYER, ῥ. βαπτίζω ἐκ τοῦ προχείρου, βουτῶ μόνον. §. (ἀμτβτ.) κυματίζω.
ONDULATION, θ. κυματισμός.
ONDULATOIRE, ἐπίθ. ὁ διὰ κυματισμοῦ (γινόμενος).
ONDULER, ῥ. κυματίζω.
ONDULÉ, ÉE, κυματίζων.
ONDULEUX, EUSE, κυματοειδῶς σχηματιζόμενος.
ONÉRAIRE, ἐπίθ. (Νμ.), ὁ πραγματικῶς ἐπιφορτισμένος τι, (ἀντίθ. τῷ Honoraire).
ONÉREUX, EUSE, (ϗ ἐπίρ.) -EMENT, ἐπαχθὴς, ὀχληρός.
ONGLADE, θ. φλόγωσις τῶν ῥιζῶν τοῦ ὄνυχος, ὀνυχίασις.
ONGLE, ὄνυξ, (ὀ)νύχιον.
ONGLÉE, θ. μούδιασμα ὀδυνηρὸν τῶν δακτύλων ἄκρων ὑπὸ τοῦ ψύχους.
ONGLET, λωρὶς χαρτίου συῤῥαπτομένη εἰς τὸ στέλεχος τοῦ βιβλίου (ἵνα κολληθῶσιν ἐπ' αὐτῆς ἔπειτα εἰκόνες κτλ.). §. πτερύγιον, (πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ). §. δακτυλήθρα τοῦ κεντήματος. §. τὸ κάτω (τὸ στενώτερον μέρος) τῶν πετάλων τοῦ ἄνθους.
ONGLETTE, θ. εἶδ. πλατείας γλυφίδος τῶν χαλκογράφων καὶ τῶν κλειδοποιῶν.
ONGLON, τὸ ὀνύχιον τοῦ χοίρου (τῆς χελώνης καὶ ὅλων τῶν μηρυκωμένων ζώων).
ONGUENT, ἀλοιφή. §. μῦρον.
ONGUICULÉ, ÉE, (ζῶον) ἔχον εἰς ἕκαστον δάκτυλον ἕνα ὄνυχα.
ONGUIFORME, θ. ὀνυχοειδής.
ONGULÉ, ÉE, (ζῶον) μώνυχον.
ONOMATOPÉE, θ. ὀνοματοποιΐα.
ONYX, ἀχάτης πολύτιμος, ὄνυξ.
ONZE, (ἀριθ.), ἕνδεκα ἢ ἑνδέκατος.
ONZIÈME, ἐπίθ. ἑνδέκατος.
ONZIÈMEMENT, ἐπίρ. ἑνδέκατον.
OPACITÉ, θ. τὸ μὴ διαφανὲς (σώματος).
OPALAGE, τὸ οὐσ. τοῦ OPALER.
OPALE, θ. εἶδος πολυτ. λίθου, ἀχάτης γαλακτώδης αἰόλος.

Opaler, ῥ. (τεχν.), κάμνω νὰ διαδοθῶσι τὰ κρυσαλλώδη μέρη τῆς ζαχάρεως εἰς ὅλην τὴν ὕλην.
Opaque, ἐπιθ. μὴ διαφανής.
Opéra, μελόδραμα.
Opérant, e, ἐνεργὸς, δραστικός.
Opérateur, trice, (χειρουργὸς) ἐγχειρητήρ. (χημικὸς) πειραματουργός. §. (κατ' ἔκτ.) ἀγύρτης, λαοπλάνος.
Opératif, ive, πρακτικὸς, δραστικός.
Opération, θ. ἐνέργεια. §. ἐγχείρησις (χειρουργικὴ ἢ χημική). §. πρᾶξις (ἀριθμητικῆς). §. ἐργασία (πολεμικὴ ἢ ἐμπορική).
Opératoire, ἐπίθ. (χειρουργ.) ὁ δι' ἐγχειρήσεως.
Operculaire, θ. εἶδος φυτοῦ.
Opercule, ἐπίπτυγμα (ὀστρέου ἢ φυτ.).
Operculé, ée, καὶ
Operculifère, ἐπίθ. ὁ ἔχων ἐπίπτυγμα.
Operculiforme, ἐπιθ. ὁ ἐν εἴδει ἐπιπτύγματος.
Opérer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἐνεργῶ. κατορθόνω. ἐκτελῶ. §. κάμνω χειρουργικὴν ἐγχείρησιν ἢ ἀριθμητ. πρᾶξιν ἢ χημικὸν πείραμα, χειρουργῶ.
Ophioglose, εἶδος φυτοῦ (πτερίδος), ὀφιόγλωσσον.
Ophite, ὀφίτης (λίθος ποικιλόσικτος), σομακὶ πράσινον.
Ophthalmie, θ. ὀφθαλμία.
Ophthalmique, ἐπίθ. ὀφθαλμικός.
Opiacé, ée, ὁ περιέχων (ἐσκευασμένος μὲ) ὄπιον.
Opiat, ἐκλεικτὸν (μαντζοῦνι) διὰ τοὺς ὀδόντας κτλ.
Opilatif, ive, ἐμφρακτικός.
Opilation, θ. ἔμφραξις.
Opiler, ῥ. (ἰατρ.), ἐμφράττω.
Opimes, ἐπιθ. θ. πλθ. (λάφυρα) τὰ ἀπὸ φονευθέντος στρατηγοῦ.
Opinant, ὁ γνωμοδοτῶν ἐν συνελεύσει.
Opiner, ῥ. γνωμοδοτῶ.
Opiniâtre (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. πείσμων, πεισματάρης. (ἐπὶ πραγμ.) πεισματώδης.
Opiniâtrer, ῥ. πεισματόνω. ||. s'—, ἐπιμένω πεισματωδῶς.
Opiniâtreté, θ. πεισμονὴ, πεῖσμα.
Opinion, θ. γνώμη.
Opium, ὄπιον, ἀφιόνι.
Opportun, e, ὁ ἐν καιρῷ, ἁρμόδιος.
Opportunément, ἐπίρ. ἐγκαίρως, ἐν καιρῷ (ἁρμοδίῳ).
Opportunité, θ. ἁρμοδιότης (περιστάσεως), εὐκαιρία.
Opposable, ἐπίθ. *ἀντιθέσιμος.
Opposant, e, ἐναντίος, ἐνιστάμενος.
Opposer, ῥ. ἀντιτάττω (καὶ μσ.) -ομαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὁ ἀντιπέραν κείμενος, ἀντικρυνός. ἀντικρυνός. ἀντίθετος. ἐναντίος, ἀντικείμενος.
Opposite (a l'—), ἐξ ἀντιθέτου, κατ' ἐναντίον.
Opposition, θ. ἀντίστασις, ἐναντίωσις. ἀντιπολίτευσις. ἀντίθεσις.
Oppresser, ῥ. ςενοχωρῶ, καταθλίβω.
Oppressif, ive, καταθλιπτικός.
Oppression, θ. στενοχωρία. §. κατάθλιψις, καταδυνάστευσις.
Opprimer, ῥ. καταδυναστεύω.
Opprobre, ὄνειδος, αἶσχος.
Optatif, ive, εὐκτικός.
Opter, ῥ. ἐκλέγω (ἐκ δύο τινῶν τὸ ἕτερον).
Opticien, ἐπιστήμων τῆς ὀπτικῆς. §. ὁ ποιῶν ἢ πωλῶν ἐργαλεῖα ὀπτικῆς (τηλεσκόπια κτλ.).
Optimisme, τὸ σύστημα τῶν-
Optimiste, ἐπίθ. καὶ οὐσ., ὁ φρονῶν τὰ πάντα λίαν καλά.
Option, θ. ἐκλογή.
Optique, ἐπίθ. ὁ τῆς ὁράσεως, ὀπτικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ ὀπτική.
Opulemment, ἐπίρ. πλουσίως.
Opulence, θ. πλοῦτος (πολύς).
Opulent, e, βαθύπλουτος.
Opuscule, συγγραμμάτιον, πονημάτιον.
Or, (σύνδ. συλλογ. ἢ συμπερ.) ἄρα, ἀλλαμήν. ὅθεν. λοιπόν. ||. or ça, (παρακελ.), ἄγε δή.
Or, χρυσὸς, χρυσάφι, μάλαγμα. ||. l'âge d'—, ὁ χρυσοῦς αἰών.
Oracle, χρησμός. μαντεῖον.
Oraculaire, ἐπίθ. μαντικός.
Oraculiste, χρησμῳδός.
Orage, καταιγὶς, μπόρα.
Orageux, euse, θυελλώδης, πολυτάραχος.
Oraison, θ. προσευχή. §. λόγος (ῥήτορος).
Oral, e, ὁ ἀπὸ στόματος προφορικός.
Orange, θ. νεράντζι. ||. —douce, πορτοκάλλι.
Orangé, ée, πορτοκαλὺς (τὸ χρῶμα).
Orangeade, θ. πορτοκαλλάδα, (ποτόν).
Orangeat, γλύκυσμα ἢ ζαχαρωτὸν ἀπὸ πορτοκαλλόφλουδαις.
Oranger, πορτοκαλλέα, (δένδρ.).
Oranger, ère, ὁ πωλῶν πορτοκάλλια, πορτοκαλλᾶς.
Orangerie, θ. μέρος ὅπου κλείουν τὸν χειμῶνα ἢ τοποθετοῦν τὸ καλοκαῖρι τὰς πορτοκαλλέας.
Orangin, εἶδος κολοκυνθίου πορτοκαλλοειδοῦς.
Orang-outang, πίθηκος ἀνθρωπόμορφος, σάτυρος.
Orateur, ῥήτωρ, δημηγόρος.
Oratiuncule, θ. λογίδριον.
Oratoire (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ῥητορικός. 2) (οὐσ. ἀρσ.) εὐκτήριον (δωμάτιον), εἰκονοςάσιον. §. τάγμα τι ἐκκλησιαςικὸν εἰς τὴν Γαλλ.
Oratorien, μέλος τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ὡρατορίου.
Oratorio (Ἰταλ.), εἶδ. ἐκκλησιαστικοῦ μελοδράματος.
Orbe, δρόμος (τροχιὰ) πλανήτου.
Orbiculaire (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. σφαιροειδὴς, περιφερής.
Orbitaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ κοιλώματος τῶν ὀφθαλμῶν.
Orbite, θ. τροχιὰ (πλανήτου). 2) κοίλωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Orcanette, θ. εἶδ. φυτοῦ (βουγλώσσου) τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα χρησιμεύει ὡς βαφή.
Orchestre, ὀρχήστρα (θεάτρου).
Orchis, ὄρχις, σατύριον, (φυτ.).
Ordinaire, ἐπίθ. κοινὸς, συνήθης. τακτικός. §. πρόστυχος. 2) (οὐσ.) τὸ σύνηθες (τὸ καθημερινὸν) φαγεῖ'. ταγὴ (ἵππου ἢ ὑπηρέτου). §. τὸ τακτικὸν ταχυδρομεῖον. §. (ἁπλ.) συνήθεια, (ὅθ.) τὰ καταμήνια (τῶν γυν.). ||. à l'—, κατὰ τὸ σύνηθες. ||. d'—, pour l'—, συνήθως.
Ordinairement, ἐπίρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνήθως.

Ordinal, ἐπίθ. τακτικὸς (ἀριθμός).
Ordinant, ὑποψήφιος (πρὸς χειροτονίαν). §. ὁ χειροτονῶν (ἀρχιερεύς).
Ordination, θ. χειροτονία ἱερέως κτλ.
Ordon, τὸ μέρος τοῦ σιδηρουργείου ὅπου εἶνε τὰ μηχανοκίνητα σφυρία κτλ.
Ordonnance, θ. διάταξις. διαταγή. ἐντολή. §. ἔνταλμα πληρωμῆς. §. παραγγελία ἰατροῦ, συνταγή. §. (ϛρατ.) διαγγελεύς.
Ordonnancement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ordonnancer, ῥ. ὑπογράφω (κατάστιχον κτλ.) πρὸς πληρωμήν.
Ordonnateur, trice, ὁ διατάττων (διακοσμῶν) τι.
Ordonner, ῥ. προστάζω. διατάττω. διορίζω. 2) χειροτονῶ.
Ordre, τάξις. διάταξις. εὐταξία. §. προσταγή. διαταγή. §. τάγμα. παράσημον (τάγματος). §. σύνθημα (ϛρατ.). §. βαθμὸς ἐκκλησιαστικὸς, ἱερωσύνη. §. (ἀρχιτεκτ.) ῥυθμός.
Ordure, θ. ῥῦπος, περίττωμα. ἀκαθαρσία. §. αἰσχρουργία. αἰσχρολογία.
Ordurier, ère, αἰσχρολόγος.
Orée, θ. (παλ.), ἄκρα δάσους.
Oreillard, e, (ἵππος κτλ.) ἔχων μεγάλα (ἄσχημα) αὐτιά. ||. (οὐσ.) εἶδος νυκτερίδος, ὦτος.
Oreille, θ. οὖς ὠτὸς, ὠτίον, αὐτί. §. (συνκδχ.) ἀκοή. ||. en avoir sur l'—, (φρσ.), τὴν ἔπαθεν, ἐβλάφθη, ἐζημιώθη, ἐκακόπαθε. ||. avoir les oreilles battues (rebattues) d'une chose, ἐβαρύνθην ν' ἀκούω, (ἀρχ.) κατατέτριμμαι ἀκούων τι. ||. —de rat (de souris), μυοσωτὶς, (φυτ.). ||. —de mer (de Judas, de Midas κτλ.), *ἁλιωτὶς, εἶδος κογχυλ.
Oreiller, προσκέφαλον.
Oreillère, θ. = Perce-oreille. §. (ἀρχαιολογ.) ἀμφῶτις.
Oreillette, θ. (ἀνατομ.) ἡ κοιλότης τῆς καρδίας.
Oreillons, πλθ. παρωτίδες.
Oremus (Λτν.), προσευχὴ, παράκλησις.
Orfèvre, χρυσοχόος.
Orfèvrerie, θ. ἡ χρυσοχοϊκὴ (τέχνη).
Orfévri, ie, (μέταλλον) χρυσοχοϊκῶς κατειργασμένον.
Orfraie, θ. φήνη, πύγαργος, ἁλιαίετος, (πτν.).
Organdi, τουλπανερὸν πολλὰ ἀρύ.
Organe, ὄργανον.
Organeau, ἴδε Arganeau.
Organique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ὀργανικός.
Organisable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς διοργανίσεως.
Organisant, e, (δι)οργανιϛικός.
Organisateur, trice, διοργανιστής.
Organisation, θ. (δι)οργανισμός.
Organiser, ῥ. διοργανίζω.
Organisme, ὀργανισμὸς (σώματος).
Organiste, ὁ παίζων τὸ μεγαλόργανον.
Organsin, μετάξι στρημμένον, ἰμπρισίμι.
Organsinage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Organsiner, ῥ. στρήφω μετάξι (διὰ) ἰμπρισίμι.
Orgasme, ὀργασμός.
Orge, θ. κριθὴ, κριθάρι. ||. —mondé (perlé) ἢ mondée (perlée), πτισσάνη, φάρος. ||. toile (linge) à grain d'orge, ὕφασμα σπυρωτόν.
Orgeat, σομάδα.
Orgelet καὶ **Orgeolet**, σπυράκι τῶν βλεφάρων, κριθαράκι.
Orgies, θ. τὰ ὄργια (τοῦ βάκχυ). §. (συνήθ.) μεθύσι, φαγοπότι.
Orgue, ὄργανον (τῶν Λατιν. ἐκκλησιῶν), μεγαλόργανον.
Orgueil, ὑπερηφάνεια.
Orgueilleux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ὑπερήφανος.
Orient, ἡ ἀνατολή.
Oriental, e, ἀνατολικός. ||. les Orientaux, οἱ Ἀσιανοί.
Orientaliser (s'—), ῥ. λαμβάνω (οἰκειοῦμαι μὲ) τὰ ἤθη κτλ. τῆς Ἀνατολῆς.
Orientalisme, τὸ χαρακτηριϛικὸν τοῦ-
Orientaliste, σοφὸς περὶ τὰς ἀσιατικὰς γλώσσας.
Orientation, θ. καὶ
Orientement, τὸ οὐσ. τοῦ
Orienter, ῥ. τοποθετῶ τι καταλλήλως (καὶ μσ. γνωρίζω ποῦ εὑρίσκομαι) λαμβάνων σημεῖον τὴν ἀνατολήν.
Orifice, στόμιον, τρύπα.
Oriflamme, θ. σημαία τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Γαλλ.
Oriforme, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει ϛομίϋ ἢ στόματος.
Origan, ὀρίγανος, (φυτ.).
Originaire, ἐπίθ. ὁ καταγόμενος ἀπὸ (τὸν δεῖνα τόπον).
Originairement, ἐπίρ. τὸ κατ' ἀρχάς.
Original, e, (καὶ ἐπίρ.) -ement, πρωτότυπος. §. παράξενος, ἰδιότροπος. ||. (οὐσ.) τὸ πρωτότυπον (ἐγγράφου κτλ.).
Originalité, θ. τὸ πρωτότυπον ἢ ἀλλόκοτον (τοῦ πράγμ.), παραξενιά.
Origine, (ἡ πρώτη) ἀρχὴ, καταβολὴ, καταγωγή.
Originel, elle, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ὁ ἀνήκων εἰς ἢ πηγάζων ἀπὸ τὴν πρώτην ἀρχήν. ||. le peché —, τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα.
Orignal, ἄλκη τῆς Ἀμερ., (ζ.).
Orillon, αὐτάκι (μτνμ.), χεροῦλι κτλ.
Orillonner, ῥ. βάλλω (ἁρματόνω μὲ) orillons.
Orin, (ναυτ.), σχοινίον συνέχον τὴν ἄγκυραν μὲ τὸν σημαντῆρα.
Oringuer, ῥ. (ναυτ.), ἀνασύρω τὴν ἄγκυραν διὰ τοῦ orin.
Oripeau, χαλκοῦν λεπτὸν χρυσοειδὲς ἔλαμα, (Τ.) σαματὰ-τελὶ, (Ἰταλ.) μπρίλλια. §. παλαιὸν χρυσοΰφαντον φόρεμα. §. (μτφορ.) ψευδὴς (ἐπίπλασος) καλλωπισμός.
Orle, γλυφὴ κιονοκράνου.
Ormaie, θ. τόπος κατάφυτος ἀπὸ πτελέας.
Orme, πτελέα, καρὰ-ἀγάτσι, (δένδρ.).
Ormeau, μικρὰ πτελέα.
Ormille, θ. (περιληπτ.), νεόφυτα πτελεῶν.
Ormin, ὄρμινον, εἶδος ἐλελισφάκου, (φυτ.).
Ormoie, = Ormaie.
Orne, βουμελία, (δένδρ.).
Ornemaniste, ὁ κατασκευάζων κοσμήματα (ἀρχιτεκτ.).
Ornement, στολισμὸς, στολίδι,

κόσμημα. §. (ἰδιαιτ.) ἱερὸν ἄμφιον.
Ornementaire ꙮ **Ornemental, e**, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ κοσμήματα ἢ χρησιμεύων ὡς κόσμημα.
Ornementation, θ. ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ornemeniste.
Orner, ῥ. στολίζω.
Ornier, = **Orne**.
Ornière, θ. ἴχνος ἁμάξης, τροχιά.
Orobe, θ. ὄροβος, ῥόβι, (φυτ. ꙮ ὄσπρ.).
Oronge, θ. εἶδος κιτρινωποῦ ἀμανίτου, κουμαρίτης.
Orpailleur, ὁ συλλέγων ψήγματα χρυσοῦ (ἀπὸ τοὺς ποταμούς).
Orphélin, e, ὀρφανός.
Orpiment, κρᾶμα φυσικὸν ἀρσενικείου καὶ θειαφίου.
Orpin, τηλέφιον, εἶδος ἀειζώου, (φυτ.). 2) = **Orpiment**.
Orseille, θ. εἶδος λειχῆνος (βρύυ) ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ὡραία κυανοπόρφυρος βαφή.
Ort, (ἐμπορ.), καθὼς εἶνε μὲ τὴν δάραν.
Orteil, ὁ μέγας δάκτυλος τοῦ ποδός. ||.—de mer, εἶδος ζωοφύτου (ἀλκυονίου).
Orthodoxe, ἐπιθ. ὀρθόδοξος.
Orthodoxie, θ. ὀρθοδοξία.
Orthographe, θ. ὀρθογραφία.
Orthographie, θ. σχέδιον (κτιρίου) χωρὶς ἄποψιν.
Orthographier, ῥ. ὀρθογραφῶ.
Orthographique (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ὀρθογραφικός.
Orthopédie, θ. τέχνη τοῦ ἰσάζειν τὰς φυσικὰς διαστροφὰς τοῦ σώματος.
Orthopédique, ἐπίθ. ὁ ἔχων ἀντικείμενον τὴν orthopédie.
Orthopédiste, ὁ ἔχων ἔργον τὴν orthopédie.
Ortie, ἀκαλήφη, (τσυ)κνίδα, (φυτ.).
Ortolan, συκαλὶς, συκοφάγος, (πτν.).
Orvale, θ. εἶδος ἀλησφακηᾶς.
Orvent, εἶδος μυιοτροχίλυ, χρυσοπράσινος.
Orviétan, εἶδος θηριακῆς, (δῆθεν) ἀντιφάρμακον. ||. marchand d'—, κομπορρήμων.
Oryzivore, ἐπίθ. ὀρυζοφάγος.
Oryzoïde, ἐπίθ. ὀρυζοειδής.
Os, ὀστοῦν, κόκκαλον.

Oscillation, θ. ταλάντωσις, κούνημα (τοῦ ἐκκρεμοῦς), κυματισμός.
Oscilatoire, ἐπίθ. ὁ τῆς oscillation.
Osciller, ῥ. κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε (ὡς τὸ ἐκκρεμὲς), ταλαντεύομαι.
Oscitant, e, (ἰατρ.), χασμώδης.
Osculateur, trice, (γεωμετρ.), συνεφαπτόμενος.
Osculation, θ. συνεπαφή.
Osculatoire, ἐπίθ. ἀσπαστικός.
Oscule, στόμιον. σιφώνιον.
Osé, ée, τολμηρός.
Oseille, θ. ʼξοινήθρα, ʼξινολάπαθον, ὀξαλὶς, (φυτ.).
Oser, ῥ. (ἀπο)τολμῶ.
Oseraie, θ. τόπος κατάφυτος ἀπὸ λυγαρέας.
Osier, λύγος, λυγαρηὰ, (θάμν.).
Osmazôme, θ. (χημ.), ἡ ἐν τῷ κρέατι (κυρ. τοῦ βοὸς) οὐσία ἡ μεταδίδουσα τὴν ὀσμὴν εἰς τὸν ζωμόν.
Osmonde, θ. εἶδος φυτοῦ (πτερίδος).
Ossature, θ. τὸ σύμπλεγμα (ὁ μηχανισμὸς) τῶν ὀστέων.
Osselet, κοκκαλάκι. §. κουκκοῦτσι. §. κότσι.
Ossements, πλθ. ὀστᾶ νεκροῦ.
Osseret, κόπτης μακέλλου, (Τ.) σατῆρι.
Osseux, euse, ὀστώδης.
Ossiculaire, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει-
Ossicule, ὀσάριον, κοκκαλάκι. §. κουκκυτσάκι.
Ossification, θ. ὀσεοποίησις.
Ossifier, ῥ. μεταβάλλω εἰς ὀσοῦν, ὀστεοποιῶ.
Ossiforme, ἐπίθ. ὀστεοειδής.
Ossifrage ἢ **Ossifrague**, = **Orfraie**.
Ossuaire, μνημεῖον (πύργος) ἀπὸ κόκκαλα.
Ostensible (ꙮ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ δείξῃ, ἐπιδείξιμος.
Ostensoir (-**soire**-), σκεῦος ἱερὸν (κιβούριον) ὅπου ἐκτίθεται εἰς προσκύνησιν ὁ ἅγιος ἄρτος κτλ., προσκυνητάρι(ον).
Ostentateur, trice, ὁ πρὸς τὸ θεαθῆναι γινόμενος ἢ λεγόμενος, ἐπιδεικτικός.
Ostentation, θ. ἐπίδειξις.

Ostéologie, θ. ὀστεολογία.
Ostracisme, (ἐξ)ὀστρακισμός.
Ostrogot, Ὀστρογότθος. βάρβαρος.
Otage, ὁ διδόμενος ἐν πολέμῳ ὡς ἐνέχυρον, ὅμηρος, (Τ.) ῥεχέμι.
Otalgie, θ. ὠταλγία.
Oter, ῥ. ἐκβάλλω. ἀφαιρῶ, σηκόνω, ʼπαίρνω.
Ottomane, θ. σοφᾶς
Ou, σύνδ. (διαζευκτ.), ἤ. ||. vaincre ou mourir, νικᾷν ἢ θνήσκειν. ||. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδχ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ bien), Byzance ou bien Costantinople, τὸ Βυζάντιον ἢ ἡ Κωνσταντινούπολις.
Où, ἐπίῤ. (τοπ.), ὅπου. ||. (ἐρωτημ.) ποῦ;
Ouaiche, (παλ.), ὁ δρόμος (τὰ νερὰ) τοῦ πλοίου.
Ouaille, θ. καὶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) πλθ. πρόβατον (μτφορ. ꙮ Γρφ.).
Ouais, ἐπιφών. (ἐκπληκτ.), πᾶ! ὤ!
Ouate, θ. βαμβάκι (μετάξι κτλ.) τιναγμένον διὰ γέμισμα φορέματος.
Ouater, ῥ. ἐνδύω μὲ ouate.
Ouateux, euse, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ouate ἢ ἐνδυμένος μὲ ouate.
Oubli, λήθη.
Oubliable, ἐπίθ. λήθης ἄξιος.
Oubliance, θ. (παλ.), λησμόνημα.
Oublie, θ. ζυμαρικόν τι πολλὰ λεπτὸν, μελομακάρονον. §. εἶδος κογχύλης. ||. faire l'—, (τὸ ὕφασμα) στρήφεται εἰς τὴν ἄκραν.
Oublier, ῥ. λησμονῶ, ξεχνῶ.
Oublierie, τὸ κατασκευάζειν oublies καὶ τὸ μέρος ὅπου κατασκευάζονται.
Oubliettes, θ. πλθ. φυλακὴ διὰ τοὺς καταδικασμένους διὰ βίου.
Oublieur, euse, ὁ πωλῶν oublies.
Oublieux, euse, ἐπιλήσμων, ξεχανιάρης.
Oudrir (s'—), ῥ. (γεωργ.), ζαρόνω, κατσιάζω.
Ouest, δύσις.
Ouf, ἐπιφών. (ἐκφράζον πόνον), ὤχ!
Oui, ἐπίῤ. ναί. ||. oui-dà, ναὶ δά! (εἴρων.)

Ouiche, ἐπιφών. (δισακτ.), ἄς να μή!
Ouï-dire, φήμη, ἄκουσμα, ᾀδόμενον. ||. par ouï dire, ἐκ φήμης, ἐξ ἀκοῆς.
Ouïe, θ. ἀκοή. 2)(πλθ.) τὰ βράγχια (σπάραχνα) τῶν ἰχθ.
Ouillage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Ouiller, ῥ. ἀνακατόνω τὸ κρασὶ εἰς τὸ βαγένι.
Ouïr (ois; oyais; ouïs; ouïrai; ouï), ῥ. ἀκούω, ἀκροῶμαι.
Ouistiti, εἶδος πιθήκου τῆς Ἀμερ., ἴακχος.
Oullière, θ. (γεωργ.), οἱ μεταξὺ τῶν ὄρχων τῆς ἀμπέλου φυτεύσιμοι διάδρομοι.
Oulnière, θ. δάσος πτελεῶν, πτελεών.
Ouragan, λαίλαψ, θύελλα, ἀνεμοζάλη.
Ourdir, ῥ. διάζομαι (πανὶ) §. (μτφορ.) ὑφαίνω σκευωρίαν.
Ourdissage, διάσιμον (πανίου).
Ourdisseur, euse, διάςης, διάστρια.
Ourdissoir, διαστήριον, (ἐργαλ).
Ourler, ῥ. στριφόνω, μπιμπιλόνω.
Ourlet, μπιμπήλα, στρήφωμα.
Ours, ἄρκτος, ἀρκοῦδα, (ζ.).
Ourse, θ. ἀρκοῦδα θηλυκή. §. ἡ Ἄρκτος, (ἀστερισμός).
Oursin, ἐχῖνος (ὁ θαλάσ.), ἀχινός.
Oursin, ἀρκουδοτόμαρον.
Ourson, ἀρκουδάκι, ἀρκουδόπουλον.
Outarde, θ. ὠτίς, τώϊ, (πτν.).
Outardeau, πουλὶ ὠτίδος.
Outil, ἐργαλεῖον, σύνεργον.
Outiller, ῥ. ἐφοδιάζω μὲ (τὰ ἀναγκαῖα) ἐργαλεῖα.
Outilleur, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων ἐργαλεῖα.
Outrage, ὕβρις, προσβολή, ἐπήρεια.
Outrageant, e, ὑβριστικός.
Outrager, ῥ. ἀτιμάζω, ὑβρίζω.
Outrageux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ὑβριστικός.
Outrance (à —), καθ' ὑπερβολήν, μέχρι θανάτου, σφόδρα.
Outre, θ. ἀσκὶ (τράγειον).
Outre, πρόθ. ἢ ἐπίρ., ἐπέκεινα, ὑπέρ. §. πέραν. §. ἐκτός. παρεκτός. ||. passer—, προβαίνω, προχωρῶ. ||. d'—en—, πέρα-πέρα. ||. d'—moitié, (δικνμ.), ὑπὲρ τὸ ἥμισυ.
Outrecuidance, θ. (παλ.), οἴησις, αὐθάδεια, ὑπεροψία.
Outrecuidant, e, (παλ.), αὐθάδης, οἰηματίας.
Outrément, ἐπίρ. μὲ ὑπερβολήν.
Outremer, εἶδος κυανῆς βαφῆς, λαζοῦρι.
Outre-mesure, ἐπίρ. ὑπερμέτρως.
Outre-passer, ῥ. ὑπερβαίνω.
Outrer, ῥ. ὑπερβαίνω τὸ μέτριον, φέρω εἰς τὴν ὑπερβολήν, (κοιν.) παραξηλόνω. §. κατακουράζω. §. φέρω εἰς ἀδημονίαν.
Ouvert, e, μτχ. π0. τοῦ Ouvrir. ||. (ὡς ἐπίθ.) ἀνοικτός. §. (μτφορ.) εἰλικρινής.
Ouvertement, ἐπίρ. ἀναφανδὸν, παρρησίᾳ.
Ouverture, θ. τρύπα, χαραγμάδα. §. ἄνοιγμα. §. (μτνμ.) ἔναρξις. §. πρότασις, νύξις. ἀφορμή.
Ouvrable, ἐπίθ. (ἡμέρα) ἐργάσιμος, καθημερινή.
Ouvrage, ἔργον, ἐργόχειρον. φθειάσις, δουλειὰ, ἐργασία. §. πόνημα, σύγγραμμα. §. (στρατ.) ὀχύρωμα.
Ouvragé, ée, εἰργασμένος (μὲ πολὺν κόπον), δουλευμένος.
Ouvrager, ῥ. ποικίλλω λεπτούργημά τι μὲ διάφορα κοσμήματα.
Ouvraison, θ. κατεργασία.
Ouvreaux, πλθ. τρύπαι τῶν ὑαλουργικῶν καμίνων.
Ouvrer, ῥ. (παλ.), ἐργάζομαι, δουλεύω.
Ouvreur, euse, ὁ ἀνοίγων (τὰ θεωρεῖα, τὰ ὀστρείδια).
Ouvrier, ère, τεχνίτης, ἐργάτης, δουλευτής. ||. (ἐπιθ.) ὁ τῆς δουλειᾶς, ἐργατικὸς, ἐργάσιμος. ||. cheville —, τὸ ἔμβολον τὸ συνέχον τὰ δύο μέρη τῆς ἁμάξης. §. (μτφορ.) τὸ οὐσιῶδες μέρος ὑποθέσεως.
Ouvrir (ouvre; ouvrais; ouvris; ouvrirai; ouvert), ῥ. ἀνοίγω. §. (μτνμ.) κάμνω ἔναρξιν.
Ouvroir, τόπος ὅπου (συνερχόμενοι πολλοὶ ὁμοῦ) ἐργάζονται.
Ovaire, (ἀνατομ. καὶ βτν.), ὠοθήκη.
Ovale, ἐπίθ. ὠοειδής. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος μηχανῆς πρὸς στρήψιμον μετάξης.
Ovaler, ῥ. στρήφω μετάξην διὰ τῆς Ovale.
Ovaliser, ῥ. σχηματίζω ὠοειδῶς.
Ovation, θ. θρίαμβος (ὁ ἐλάσσων παρὰ Ῥωμ.).
Ove, (ἀρχιτεκτ.), ὠὸν, (εἶδος κοσμήματος).
Ové, ée, ὠοειδής.
Ovicule, (ἀρχιτεκτ.), ὑποκορ. τοῦ Ove, ὠάριον.
Ovifère, ἐπίθ. ὠοφόρος.
Oviforme, ἐπίθ. ὠοειδής.
Ovine, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ γενους τοῦ προβάτου.
Ovipare, ἐπίθ. ὠοτόκος.
Ovivore, ἐπίθ. ὠοφάγος.
Ovoïdal, e, καὶ
Ovoïde, ἐπίθ. (διδακτ.), ὠοειδής.
Ovoir, γλυφὶς, πρὸς ἀνάγλυψιν ὠοειδῶν κοσμημάτων.
Oxalide, θ. ὀξαλὶς, (φυτ.)
Oxycrat, ὀξύκρατον, (ποτόν).
Oxydable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ὀξειδώσεως.
Oxydation, θ. (χημ.), ὀξείδωσις, ὀξειδοποίησις.
Oxyde, (χημ.), κρᾶσις τοῦ ὀξυγόνου μὲ ἄλλην οὐσίαν, ὀξείδιον.
Oxyder, ῥ. (χημ.), ὀξειδοποιῶ.
Oxygénation, θ. τὸ οὐσ τοῦ Oxygéner.
Oxygène, τὸ ὀξυγόνον (ἓν τῶν συστατικῶν τοῦ ἀέρος).
Oxygéner, ῥ. συνδυάζω χημικῶς μετὰ τοῦ ὀξυγόνου.
Oxygone, (γεωμετρ.), ὀξυγώνιος.
Oyant, μτχ. ἐνεργ. τοῦ Ouïr. ||. oyant-compte, ὁ λαμβάνων λόγον.
Ozène, ὄζαινα, (πάθος τῆς ῥινός).

P

P, τὸ ις'. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Pacage, βοσκὴ, τόπος διὰ βοσκήν.
Pacager, ῥ. βόσκω.
Pacant, (παλ.), χωριάτης.
Pacificateur, **trice**, εἰρηνοποιός.
Pacification, θ. εἰρηνοποίησις.
Pacifier, ῥ. εἰρηνοποιῶ, εἰρηνεύω.
Pacifique (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. εἰρηνικός.
Packfon, = **Argenton**.
Pacotille, θ. ῥῶπος (ἐμπορευμάτων).
Pacotiller, ῥ. ἐμπορεύομαι μὲ pacotilles.
Pacotilleur, ὁ ἐμπορευόμενος μὲ pacotilles.
Pacquer, ῥ. διαλέγω καὶ στοιβάζω τὰ παστὰ ὀψάρια.
Pacquet, μίγμα αἰθάλης, ἀλεύρου καὶ οὔρους πρὸς στόμωσιν τοῦ σιδήρου.
Pacta-conventa (Λτν.), πλθ. συμβάσεις μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς δημοκρατίας τῆς Πολωνίας, εἶδος συντάγματος.
Pacte, συνθήκη, συμφωνία, σύμβασις.
Pactiser ῥ. κάμνω συνθήκην, συμφωνῶ.
Padou, ταινία λινομέταξος.
Pagaie, θ. κώπη τῶν Ἰνδῶν.
Pagale (**en**-), (ναυτ.), κατὰ τάχος.
Paganelle, θ. εἶδος ἰχθύος (κωβίου).
Paganisme, ἡ εἰδωλολατρεία.
Page, θ. σελὶς, καταιβατόν. ||. mettre en —, σελιδόω, (τυπογρφ.). ||. mise en —, σελίδωσις.
Page, παῖς εὐγενὴς ὑπηρετῶν βασιλέα κτλ.
Pagel, εἶδος ἰχθ. (φάγρου).
Pagination, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Paginer, ῥ. ἀριθμοθετῶ τὰς σελίδας βιβλίου.
Pagne, ποδιὰ τῶν ἀγρίων τῆς Ἀμερ. κτλ.
Pagnon, εἶδος μαύρης λεπτοτάτης ἐρέας.
Pagode (καὶ ὑποκορ. **Pagotin**), θ. ναὸς εἰδώλων ἢ νόμισμα τῶν Κινέζων κλπ. §. (μτνμ.) ἄνθρωπος ἀσήμαντος, κοῦκλα.
Pagre, εἶδ. ἰχθ., φάγρος.
Païen, **enne**, ἐθνικὸς, εἰδωλολάτρης.
Paillage, τὸ οὐσ. τοῦ **Pailler**.
Paillard, **e**, πόρνος, ἀσελγής. πορνικός.
Paillarder, ῥ. πορνεύω, ἀσελγαίνω.
Paillardise, θ. ἀσέλγεια, πορνεία.
Paillasse, θ. ἀχυρόςρωμα. 2) (ἀρσ.) μῖμος (γελωτοποιὸς) θεάτρου κτλ.
Paillasson, πλέγμα ἀπὸ ἄχυρα πρὸς διαφόρους χρήσεις.
Paille, θ. ἄχυρον. §. ἐλάττωμα μετάλλου (γινόμενον εἰς τὸ χύσιμον) ἢ ἀδάμαντος.
Paillé, κοπριὰ ἀκατέργαστος. §. σκέπη πρόχειρος ἀχύρων.
Paillement, = **Paillage**.
Paille-en-cul (ἢ)-**en-queu**, εἶδος πτηνοῦ θαλασσοβίου.
Pailledard, (οἰκοδ.), λάσπη μὲ ἄχυρα.
Pailler, ῥ. (γεωργ.), σκορπίζω ἄχυρα ἐπὶ φυτείας.
Pailler, αὐλὴ ἀγροκηπίου. κοπριὰ ἀχύρων. ἀχυρόστρωμα, σιβάς.
Pailler, **ère**, ὁ τῆς ἢ ἐπὶ τῆς κοπρίας.
Pailleret, = **Bruant**.
Paillet, ἐπίθ. κρασὶ ἄσπρον, κιῤῥὸς οἶνος.
Paillet, μέρος τῆς φωτιᾶς τοῦ τουφεκίου. §. σωρὸς ἀχύρων. §. (ναυτ.) εἶδος ψιάθου ἐκ παλαιοσχοίνων.
Pailleté, **ée**, κεντημένος μὲ τρέμουσαις.
Pailleteur, = **Orpailleur**.
Paillette, θ. ψῆγμα μετάλλου. §. τρέμουσα.
Pailleur, **euse**, ἀχυροκουβαλητὴς ἢ ἀχυροπώλης.
Pailleux, ἐπίθ. μέταλλον μὲ ἐλαττώματα (pailles).
Paillis, = **Paillage**.
Paillon, τρέμουσα μεγάλη. §. φόλια (ὑπὸ τὰ χρυσοδενόμενα πετράδια). §. ῥανὶς καλαγίου πρὸς συγκόλλησιν ἢ γάνωσιν μεταλλίνου σκεύους.
Paillonner, ῥ. ἐπαλείφω ἢ συγκολλῶ μὲ paillons.
Paillot, μικρὸν ἀχυρόστρωμα διὰ τὰ νήπια.
Pain, ψωμί. τροφή. §. (μτνμ.) κεφάλι (ζαχάρεως κτλ.), πλάκα (σαπουνίου κτλ.). ||. — à cacheter, ὄστια (διὰ βούλωμα), μπουλίνι. ||. — à chanter, προσφορὰ (διὰ τὴν λειτουργίαν).
Pair, **aire**, ἐπίθ. ἴσος, ὅμοιος. ἰσοβάθμιος. §. (ἀριθμὸς) ἄρτιος, ζυγός. ||. (οὐσ.) τὸ ταῖρι (ζώου). §. (ἐμπορ.) ἡ ἰσοτιμία τοῦ νομίσματος. ||. être au —, (ἐμπορ.), ἰσοῤῥοπῶ, οὔτε χάνω οὔτε κερδίζω. ||. aller (marcher) de —, ἐξισοῦμαι.
Pair, ὁμότιμος, πατρίκιος (τῆς Γαλλ. καὶ Ἀγγλ.).
Paire, θ. ζεῦγος, ζευγάρι.
Pairement, ἐπίῤ. (ἀριθμ.), ἀρτίως. ||. — pair, δὶς ἄρτιος.
Pairesse, θ. γυνὴ πατρικίου (pair).
Pairie, θ. ἡ ἀξία (ὁ βαθμὸς) τοῦ Πατρικίου.
Paisible (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. εἰρηνικὸς, φιλήσυχος. ἥσυχος.
Paisseau, (γεωργ.), χάραξ, σεντωσιά.
Paissellage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Paisseler, ῥ. στυλόνω τὴν ἄμπελον.
Paisselure, θ. λεπτὸν καννάβι πρὸς δέσιμον τῶν ἀμπέλων.
Paisson, θ. βοσκὴ τῶν ἀγριμίων. §. ἐργαλεῖον τοῦ χειροκτοποιοῦ καὶ βυρσοδέψου.
Paissonner, ῥ. τεντόνω (ἀργάζω) τὸ δέρμα μὲ τὸ paisson.
Paissonnier, **ère**, βοσκός.
Paître (pais; paissais; paîtrai; pu), ῥ. βόσκω.
Paix, θ. εἰρήνη, ἡσυχία. ||. juge de —, εἰρηνοδίκης. ||. Dieu (que Dieu) lui fasse paix! ὁ θεὸς ἀναπαύσαι τον! (εὐχὴ ὑπὲρ ἀποθανόντος).
Pal, πάσσαλος, παλοῦκι.
Palade, θ. κώπης ἐμβολὴ, κουπιά.

PALADIN, ἱππότης (τὸ πάλαι).
PALAIS, παλάτιον. §. δικαστήριον. 2) (ἀνατομ.) ὁ οὐρανίσκος.
PALAN, (ναυτ.) σχοινία καὶ τροχιλέαι πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.
PALANCHE, θ. ξύλον πρὸς μετακομιδὴν φορτίων, ἀνάφορον, φάλαγξ.
PALANÇONS, πλθ. (οἰκοδ.), τὰ σανίδια τοῦ μὲ λάσπην ἐπαληλιμμένου τοίχου (τσατμᾶ).
PALANCRE (-GRE), θ. εἶδος χονδροῦ παραγαδίου.
PALANCRER (-GRER), ῥ. ὀψαρεύω μὲ palancre.
PALANGRIER, ὁ ὀψαρεύων μὲ palangre.
PALANGUER, ῥ. (ναυτ.), ἀνασύρω φορτία διὰ τοῦ palan.
PALANQUE, θ. εἶδος στρατ. χαρακώματος ἐν χρήσει εἰς τὴν Οὐγγαρ. Κροατ. κτλ.
PALANQUIN, φορεῖον (εἰς τὰς Ἰνδ.).
PALASTRE, τὸ σῶμα (τὸ κουτὶ) τῆς κλειδωνιᾶς.
PALATAL, E, ὁ τοῦ ἢ διὰ τοῦ οὐρανίσκου.
PALATIN, ἐπιθ. παλατῖνος (ἄρχων).
PALATINAT, ἡ ἀξία τοῦ παλατίνου καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν τελοῦσα χώρα.
PALATINE, θ. γυνὴ ἢ οἰκία παλατίνου. 2) εἶδος γυναικείας ἐπωμίδος ἀπὸ γοῦναν.
PALE, θ. πλεκτὸς καταῤῥάκτης διὰ κλείσιμον τῶν νερομύλων κλπ. 2) σκέπασμα τοῦ δισκοποτήρου. 3) τὸ πλατὺ μέρος (ἡ σπάθη) τοῦ κωπίου.
PÂLE, ἐπίθ. χλωμὸς, ὠχρός. ἀμυδρός. ||.pales couleurs, χλώρωσις, ἀσθένεια τῶν κορασίων.
PALÉE, θ. σειρὰ πασσάλων.
PALEFRENIER, ἱπποκόμος, σεΐζης.
PALEFROI, ἵππος διὰ τὰς πομπὰς, (T.) ταβλά-μπασης.
PALÉOGRAPHIE, θ. ἡ τέχνη τοῦ ἀναγινώσκειν τὰ παλαιὰ γραψίματα.
PALERON, πλάτη (ἵππου κτλ.).
PALESTRE, θ. παλαίστρα (τῶν ἀρχαίων).
PALET, ἀμάδα (διὰ παιγν.).
PALETER (διπλασ. τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ῥίπτω (παίζω) τὴν ἀμάδαν.
PALETOT, εἶδ. ἐπανωφορίου, *ἐφαπτίς.
PALETTE, θ. εἶδος πτυαρίου διὰ τὴν σφαιρίνδαν κτλ. 2) τὸ πυξίον τῶν ζωγράφων. 3) φλυτζάνι διὰ τὸ αἷμα. 4) (τεχν.) διάφορα εἴδη ἐργαλειῶν.
PALETTER, ῥ. πλατύνω τὴν ἄκραν τοῦ ἀγκίστρου ἵνα τὸ προσδέσω εἰς τὴν ὁρμιάν.
PALETUVIER, εἶδ. δένδρου τῶν Ἰνδ.
PALEU, ἐργαλεῖον τῶν σχοινοπλόκων.
PÂLEUR, θ. ὠχρότης, χλωμάδα.
PALIER, πλατὺ ἐπίπεδον διατέμνον τὴν ἀναβάθραν οἰκίας κτλ., *μεσόβαθρον.
PALIFICATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
PALIFIER, ῥ. στερεόνω τὸ γήπεδον ἐμπήγων πάλους.
PALIMPSESTE, παλίμψηστον, μεμβράνα χειρογράφου ξαναγραμμένη.
PÂLIR, ῥ. ὠχριῶ, χλωμιάζω.
PALIS, παλοῦκι μικρόν.
PALISSADE, θ. περίφραγμα ἀπὸ παλούκια, (περι)χαράκωμα.
PALISSADER, ῥ. περιφράσσω μὲ παλούκια, περιχαρακόνω.
PALISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ PALISSER.
PALISSANDRE (-XANDRE), εἶδος ἰοβαφοῦς ξύλου.
PÂLISSANT, E, χλωμιάζων, ὠχριῶν.
PÂLISSEMENT, χλώμιασμα.
PALISSER, ῥ. ἁπλόνω τοὺς κλάδους δένδρου εἰς τὸν τοῖχον ἵνα τὸν σκεπάσουν.
PALISSON, ἐργαλεῖον σιδηροῦν τῶν βυρσοδεψῶν.
PALISONNER, ῥ. βυρσοδεψῶ διὰ τοῦ palisson.
PALLADIUM, παλλάδιον, ἐχέγγυον σωτηρίας (ἀσφαλείας). 2) εἶδος λευκοῦ δυσαναλύτου μετάλλου.
PALLIATIF, IVE, ὁ θεραπεύων ἐπιπολαίως (ὄχι ῥιζηδὸν), ἀκεσώδυνος.
PALLIATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
PALLIER, ῥ. συγκαλύπτω ὁπωσδήποτε. §. θεραπεύω ἐπιπολαίως.
PALLIUM, ἀρχιερατικόν τι ἄμφιον. πολυσταύριον ἢ ὠμόφορον.
PALMAGE, τὸ οὐσ. τοῦ PALMER.
PALMAIRE, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ τῆς παλάμης.
PALME, θ. κλάδος φοίνικος. §. (συνεκδχ.) στέφανος νίκης. 2) (ἀρχ.) παλάμη, παλαιστὴ, (εἶδος μέτρου).
PALMÉ, ÉE, ὁ ἐν εἴδει παλάμης.
PALMER, ῥ. ὁμαλύνω τὰς κεφαλὰς τῶν καρφίδων. 2) (ναυτ.) πελεκῶ τὸ κατάρτι ἵνα τὸ τοποθετήσω.
PALMETTE, θ. κόσμημα εἰς εἶδος φύλλων φοίνικος.
PALMEUR, ὁ ὁμαλύνων τὰς κεφαλὰς τῶν καρφίδων.
PALMICOLE, ἐπίθ. φοινικοδίαιτος.
PALMIER, φοῖνιξ, χουρμαδηὰ, (δένδρ.).
PALMIPÈDE, οὐσ. καὶ ἐπίθ., (πτηνὸν) ἔχον συνηνωμένους διὰ μεμβράνης τοὺς δακτύλους (ὡς ἡ χῆνα).
PALMISTE, εἶδος φοίνικος λαχανοφόρου. §. εἶδος σκιούρου. §. εἶδος πτηνοῦ (κοσσύφου).
PALMITE, ψίχα φαγώσιμος (μυελὸς) τοῦ φοινικοδένδρου.
PALMOULE, θ. εἶδος κριθῆς διστίχου.
PALMULE, θ. ὑποκορ. τοῦ PALME (2).
PALMURE, θ. τὸ παλαμοειδὲς τῶν ποδῶν τινῶν πτηνῶν (καθὼς τῆς χηνός).
PALOMBE, θ. ἀγριοπερίστερον.
PALON, ξυλίνη σπάθη πρὸς ἀνάδευσιν τοῦ ἀναλυομένου κηρίου.
PALONNEAU καὶ
PALONNIER, τὸ μέρος τῆς ἁμάξης ὅπου εἶνε δεμένα τὰ ζυγολούρια.
PALOT, χωριάτης, βάναυσος. 2) (τεχν.) εἶδος πτυαρίου ἢ λίσγου.
PÂLOT, OTTE, ὀλίγον τι χλωμὸς, ὕπωχρος.
PALOTAGE, (γεωργ.) αὐλάκωμα πρὸς φυτείαν λαχανογουλίων.
PALOTEUR, σκαφεὺς μεταχειριζόμενος palot.
PALPABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ψηλαφητός. §. ὁλοφάνερος.
PALPATION, ἡ διὰ τῆς παλάμης ἐπαφή.
PALPE, θ. κεράτιον ἐντόμου.
PALPEBRAL, E, ὁ τῶν βλεφάρων.
PALPEBRÉ, ÉE, βλεφαρωτός.
PALPER, ῥ. ψηλαφῶ, χειρομαλάσσω.
PALPITANT, E, παλλόμενος. ἀσπαίρων.

Palpitation, θ. παλμὸς, καρδιοκτύπι.
Palpiter, ῥ. ἔχω παλμοὺς, καρδιοκτυπῶ. σπαρταρίζω.
Paltoquet, (ἄνθρωπος) χονδροειδὴς, πατατούκας.
Paludeux, euse, τελματώδης. 2)=τῶ-
Paludicole, ἐπίθ. τελματοδίαιτος.
Paludier, ἐργάτης ἁλοπηγίου.
Paludine, θ. εἶδος κογχυλίων μονοπτύχων.
Pâmer, ῥ. λιγόνομαι, λειποθυμῶ. ||.—de rire, ξεκαρδίζομαι (ἀπὸ τὰ γέλια).
Pâmoison, θ. λειποθυμία.
Pampe, θ. φύλλον σίτου κτλ.
Pamphlet, φυλλάδιον σατυρικόν.
Pamphlétaire καὶ (ἐξευτελ.) **Pamphlétier**, συγγραφεὺς σατυρικῶν φυλλαδίων.
Pamplemousse, θ. εἶδος πορτοκαλλέας.
Pampre, κληματὶς ἀμπέλου μὲ τὰ φύλλα της, ὄσχος.
Pan, ποδιὰ φορέματος. §. μέρος (κομμάτι) τοίχου.
Panaceau, ἡ οὐρὰ τοῦ φυσεκίου.
Panacée, θ. πανάκεια.
Panache, πτεροθύσανος, σεργοῦτσι.
Panacher καὶ **Se —**, ῥ. ποικίλλομαι φλεβοειδῶς (καθὼς μερικὰ ἄνθη), παρδαλίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) θυσανωτὸς ἢ γραμμοποίκιλτος.
Panachier, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν πτεροθυσάνους.
Panachure, θ. ποίκιλμα χρωμάτων ἄνθους ἢ φύλλου ἢ καρποῦ.
Panade, θ. ψωμὶ σοῦπα.
Panader (**se—**), ῥ. καμαρόνω (᾽σὰν τὸ παῶνι).
Panage, βόσκημα χοίρων εἰς δάσος.
Panais, δαυκὶ, χαβοῦτσι, (φυτ.).
Panard, (ἵππος) βλαισόπους.
Panaris, παρωνυχὶς, τριγυρήστρα, (πόνεμα εἰς τὸ δάκτυλον).
Panathénées, τὰ Παναθήναια.
Pancaliers, εἶδ. κραμβολαχάνε.
Pancarte, θ. δηλοποίησις τοιχοκόλλητος. §. (εἰρων.) φυλλοστρόκκα.
Pancrace, παγκράτιον, (ἀγώνισμα τῶν παλαιῶν).

Pandectes, θ. πλθ. οἱ Πανδέκται, τὰ Δίγεστα, συλλογὴ νόμων.
Pandémonium, πανδαιμόνιον.
Pandiculation, θ. τέντωμα, σκορδίνημα.
Pandour ἢ **Pandoure**, ςρατιώτης Οὔγγρος. §. (συνκδχ.) ἀγροῖκος, βάναυσος.
Panégyrique, πανηγυρικὸς (λόγος), ἔπαινος.
Panégyriste, πανηγυριστής (ἐπαινέτης) τινος.
Paner, ῥ. κουκκίζω (τὸ ᾽ψητὸν κτλ.) μὲ ψωμί. §. μουσχεύω ψωμὶ εἰς τὸ νερόν.
Panerée, θ. (μιὰ) παναιρειὰ, ἕνα καλάθι (᾽πωρικά).
Paneterie, θ. τὸ μέρος (τῶν μεγάλων οἴκων ἢ καταστημάτων) ὅπου μοιράζεται τὸ ψωμί.
Panetier, ὁ ἐπὶ (τῆς διανομῆς) τοῦ ἄρτου.
Panetière, θ. ταγάρι βοσκοῦ, ταγαρτζίκα.
Paneton, = **Banneton**.
Pangolin, εἶδος νωδοῦ τετραπόδου τῆς Ἀφρ. καὶ Ἰνδ.
Panic ἢ **Panicum**, εἶδος φυτοῦ (κεγχρίου).
Panicaut, εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου.
Panicule θ. ἢ ἀρσ., φόβη φυτοῦ, ἀνθοφόβη.
Panier, παναῖρι, κάνιστρον, κοφίνι. καλάθι. §. σίμβλον μελισσῶν.
Panifiable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀρτοποιήσεως.
Panificateur, ἀρτοποιός.
Panification, θ. ἀρτοποιία.
Panifier, ῥ. μεταβάλλω (ἄλευρον) εἰς ἄρτον.
Panique, ἐπίθ. πανικὸς (φόβος), ὁ χωρὶς αἰτίας. ||. (οὐσ. θ.) πανικὸς φόβος, πανικόν.
Pannaire, θ. τὸ σκέπασμα τοῦ ὑφαινομένου μεταξωτοῦ.
Panne, θ. εἶδος ἀραιοῦ βελούδε. §. πάχος ἐντοσθίδιον χοίρου κτλ. §. πατερὸν τῆς στέγης. §. τὸ ἀντίθετον τοῦ χονδροῦ ἄκρου τῆς σφύρας. §. τὸ σκέπασμα τῆς καθόδου (καταβάθρας) τῶν πλοίων. §. (ναυτ.) mettre (se tenir) en—, ἀνακωχεύω (τὸ πλοῖον), στέκω εἰς τὰ πανιά. §. (μτφορ.) κοντοστέκομαι.

Panneau, ἐπιφάνεια λαξευτοῦ λίθου. §. φάτνωμα θύρας κτλ. §. δίκτυον διὰ λαγωοὺς κτλ.
Panneauter, ῥ. στήνω δίκτυα (διὰ λαγωοὺς κτλ.).
Panner, ῥ. κοιλαίνω μετάλλινον ὄγκον διὰ τοῦ κολλαπτῆρος (panne) τῆς σφύρας.
Panneresse, θ. λίθος λαξευτὸς ἢ πλίνθος τοῦ ὁποίου τὸ μακρότερον μέρος τίθεται εἰς τὴν ὄψιν τοῦ τοίχου.
Pannetière, θ. = **Blatte**.
Panneton, τὸ κάτω μέρος τοῦ κλειδιοῦ. §. εἶδος πινακωτῆς.
Pannicule, (ἀνατ.), ὑμὴν μεμβρανώδης. §. δέρμα περικαλύπτον τὰ νέα κέρατα τῶν ἐλάφων κλπ.
Panniforme, ἐπίθ. (βτν.), ὀθονοειδής.
Pannoir, σφυρίον πρὸς σχηματισμὸν τῶν κεφαλῶν τῶν καρφίδων.
Pannonceau, θυρεὸς παρασήμων.
Pannus, (χειρουργ.), κηλὶς (πάννα) εἰς τὸν ὀφθαλμόν.
Panorama, πανόραμα, εἰκὼν παριστάνουσα ἐν κύκλῳ τὰ ἀντικείμενα.
Panoufle, θ. κομμάτι προβῆας μὲ τὸ ὁποῖον ἐνδύουν τὰ ξυλοπέδιλα.
Panouil, τὸ ἀστάχυον τοῦ ἀραβοσίτου.
Pansage, ἴδε **Pansement**.
Pansard, e, γάςρων, προγάςωρ, κοιλαρᾶς.
Panse, θ. κοιλία. (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. une d'—a, τὸ στρογγύλον μέρος τοῦ *a*.
Pansement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Panser, ῥ. ἀλλάζω (θεραπεύω) πληγήν. §. τιμαρεύω (ἵππον).
Pansue, = **Pansard**.
Pantalon, περισκελὶς, πανταλόνι. §. γελοῖον πρόσωπον τοῦ Ἰταλ. θεάτρου.
Pantalonnade, θ. βωμολοχία. πλαστὴ χαρὰ (λύπη κτλ.).
Pantelant, e, ἀσθμαίνων. ἀσπαίρων.
Pantenne (**en —**), ναυτ., ἄνω κάτω.
Panthéisme, πανθεϊσμὸς, σύςημα τῶν φρονούντων θεὸν τὸ πᾶν.
Panthéiste, ὁ φρονῶν θεὸν τὸ πᾶν.

Panthéon, πάνθεον, ναὸς ὅλων τῶν θεῶν.
Panthère, θ. πάνθηρ, (ζ.).
Pantière, θ. δίκτυον ὄρθιον διὰ πτηνά.
Pantin, κοῦκλα ἀπὸ χαρτῶνι.
Pantine, θ. δέμα ὡρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ 'πασμάτων νήματος.
Pantiner, ῥ. δεματιάζω πολλὰ 'πάσματα ὁμοῦ.
Pantois, ἐπιθ. (παλ.) ἀσθμαίνων. (συνήθ.) ἐκστατικός.
Pantomime, ὑποκριτὴς διὰ χειρονομιῶν μόνον, παντομῖμος. §. (θ:) τὸ ἔργον (ἡ ὑπόκρισις) τοῦ παντομίμου. ||. (ἐπιθ.) = τῷ-
Pantomimique, ἐπίθ. παντομιμικός.
Pantoufle, θ. παποῦτσι συρτὸν, εὐμαρίς.
Pantoufler, ῥ. ὁμιλῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, φλυαρῶ, παραλογίζομαι.
Pantouflerie, θ. παραλογισμὸς, φλυαρία.
Pantouflier, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων ἢ φορῶν συνήθως εὐμαρίδας. §. (συνκδχ.) οἰκουρός.
Panulé, ée, (χειρουργ.), ὁ ἔχων χρῶμα κόρας ψωμίου, αἰθοκίτρινος.
Paon (πρφ. Pan), ταῶς, παγῶνι, (πτν.). §. εἶδος ψυχῆς (πεταλούδας). §. εἶδος ἰχθ. (λάβρακος).
Paonne, θ. τὸ θηλυκὸν τοῦ παγωνιοῦ.
Paonneau, μικρὸν παγωνιοῦ, παγωνάκι.
Papa, λέξις τῶν παιδίων, μπαμπᾶ.
Papal, e, ὁ τοῦ Πάππα, παππικός.
Papauté, θ. ἡ παππικὴ ἀξία.
Papavéracé, ée, (βτν.), μηκωνοειδής.
Papaye, θ. ὁ καρπὸς (εἶδος κολοκύνθης ἢ χειμωνικοῦ) τοῦ-
Papayer, δένδρον καρποφόρον τῶν 'Ινδ.
Pape, ὁ Πάππας.
Papegai, πουλὶ χάρτινον διὰ σημάδι. §. εἶδος ψιττακοῦ, παπαγάλλος.
Papelard, e, ὑποκριτὴς (εὐλαβείας). ||. (ἐπιθ.) ὑποκριτικός.

Papelardise, θ. ὑπόκρισις (εὐλαβείας).
Papeline, θ. = Popeline.
Paperasse, θ. ἔγγραφον ἄχρηστον, παληόχαρτον.
Paperasser, ῥ. σκαλίζω ἢ μουντζουρόνω ἄχρηστα ἔγγραφα.
Paperasserie, θ. σωρεία χαρτιῶν (ἐγγράφων) ἀχρήστων, παλαιοχαρτολογία.
Paperassier, ὁ συνάζων καὶ φυλάττων ἄχρηστα ἔγγραφα.
Papesse, θ. γυνὴ χρηματίσασα (καθὼς λέγουν) πάππας.
Papeterie, θ. χαρτοποιία, -ποιεῖον. §. εἶδος χαρτοφυλακίου μὲ ὅσα χρειάζονται διὰ γράψιμον.
Papetier, ère, χαρτοποιὸς, -πώλης.
Papier, χαρτί. §. ἔγγραφον.
Papilionacé, ée, (ἄνθος) πεταλουδοειδὲς (καθὼς τῆς κουκκιᾶς κτλ.).
Papillaire, (ἀνατομ.), ῥαγοειδής.
Papille, θ. (ἀνατομ.) κοτυληδών.
Papillé, ée, καὶ
Papilleux, euse, ὁ ἔχων κοτυληδόνας ἢ ἐν σχήματι κοτυληδόνος.
Papillon, πεταλοῦδα. §. (μτφορ.) κοῦφος (ἄστατος) ἄνθρ.
Papillon, onne, ἄστατος ὡς ἡ πεταλοῦδα.
Papillonnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Papillonner, ῥ. πετῶ ('σὰν τὴν πεταλοῦδαν) ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο ἀντικείμενον.
Papillottage, τὸ ἀκούσιον ἀνοιγοκλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν, σκαρδαμυγμός. §. στιλπνότης εἰκόνος θαμβόνουσα τὴν ὅρασιν. §. κατασκευὴ σγουρῶν.
Papillote, θ. σγουρὸν ἢ ζαχαρωτὸν εἰς τὸ χαρτί.
Papilloter, ῥ. ἀνοιγοκλείω συχνὰ ἢ ἀκοντὶ τὰ 'μμάτιά μου, σκαρδαμύσσω. §. θαμβόνω διὰ τῆς πολλῆς στιλπνότητος. §. κατασκευάζω σγουρά.
Papillots, κηλῖδες τοῦ δέρματος τῶν πασχόντων ἐρυθῖτιν.
Papisme, παππισμός.
Papiste, παππιστής.
Paponge, θ. ἀγγούριον γωνιῶδες.

Papyracé, ée, παπυροειδὴς ἢ χαρτοειδής.
Papyrifère, ἐπίθ. παπυροφόρος
Papyriforme, ἐπίθ. = Papyracé
Papyrus, πάπυρος (ὁ Αἰγυπτιακός).
Paquage, τὸ οὐσ. τοῦ Paquer.
Pâque, θ. (τὸ) πάσχα (τὸ Νομικόν). ||. (πλθ.) τὸ χριστιανικόν. ||. — fleuries, ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων. ||. — closes, ἡ — τοῦ Θωμᾶ. ||. faire ses —, μεταλαμβάνειν (τῶν θείων μυστηρίων).
Paquebot, πλοῖον (ταχυδρομικόν).
Paquer, ῥ. στοιβάζω παστὰ, παστόνω.
Pâquerette, θ. ἀσπρολούλουδον, μαργαρίτα.
Pâquerolle, θ. εἶδος μαργαρίτας (ἄνθους).
Paquet, δέμα, δέσμη, φάκελλος. §. (τυπγρφ.) σειραὶ στοιχείων δεμέναι μὲ σπάγον.
Paquetage, τύλιγμα τῆς σκευῆς τοῦ ἱππέως, (κυρ. οὐσ. τοῦ-
Paqueter, ῥ. εὐχρητότ. τὸ Empaqueter.
Paquetier, (τυπγρφ.), ὁ κάμνων paquets.
Paqueur, ὁ παστόνων (στοιβάζων) ὀψάρια.
Par, (πρόθ.), διά. ἀπό. ὑπό. κατά. ||. par-ci par-là, τῇδε κακεῖσε, ἔνθεν κἀκεῖθεν. §. κάπου κάπου. ||. par trop, κατὰ πολλά.
Parabole, θ. παραβολή.
Parabolique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. (γεωμετρ.) παραβολικός.
Parachèvement, τελειοποίησις.
Parachever (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. (παλ.), τελειοποιῶ.
Parachute, μηχανὴ ἀμβλύνουσα τὴν ὁρμὴν τῶν καταπιπτόντων σωμάτων, (ἰδίως) καταβάθρα τῶν ἀεροναυτῶν.
Paraclet, ὁ Παράκλητος.
Parade, θ. ἐπίδειξις. §. (στρατ.) παράταξις (πρὸς ἐπιθεώρησιν).
Parader, ῥ. κάμνω ἐπίδειξιν, ἐπιδείκνυμαι.
Paradière, θ. εἶδος δεικτύου.
Paradis, (ὁ) παράδεισος.
Paradisier, εἶδος πτηνῶν, παραδείσιον.

Paradoxal, e, παράδοξος.
Paradoxe, παραδοξολογία.
Parafe ἢ **Paraphe**, μονοκονδυλιά, μονογραφία.
Parafer ἢ **Parapher**, ῥ. ὑπογράφω μὲ μονοκονδυλιάν, μονογραφῶ.
Parafeu, προτειχισμάτιον κατὰ τοῦ πυρὸς εἰς τὰ ὑαλουργεῖα.
Parage, παραλία προσπλεύσιμος. §. (παλ.) καταγωγή.
Parage, (γεωργ.), σκάψιμον τῆς ἀμπέλου πρὸ τοῦ χειμῶνος. §. (τεχν.) ἐπεξεργασία τῶν ξύλων τοῦ ναυπηγουμένου πλοίου (τῶν συναρμοζομένων μεταλλίνων σκευῶν κτλ.).
Paraglace, (ναυτ.) πρόβολοι τοῦ πλοίου κατὰ τῶν πάγων.
Paragraphe, παράγραφος. ||. homme à paragraphes, νομικὸς, δικηγόρος, (εἴρων.).
Paraguante (Ἰσπαν.), θ. ἀνταμοιβή.
Paraisonner, ῥ. (τεχν.), φυσῶ τὴν ὕαλον (εἰς τὰ ὑαλουργεῖα).
Paraisonnièr, ὁ φυσῶν τὴν ὕαλον εἰς τὰ ὑαλουργεῖα.
Paraître (parais; paraissais; paraîtrai; parus; paru), ῥ. φαίνομαι. φαντάζω.
Paralipomènes, τὰ Παραλειπόμενα (τῶν Βασιλειῶν τῆς Π. Γ.).
Parallactique, ἐπίθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν-
Parallaxe, θ. (ἀστρνμ.), παράλλαξις.
Parallèle, ἐπιθ. παραλλήλως κείμενος, παράλληλος. §. (οὐσ. θ.) ὁ παράλληλος (κύκλος) ἢ ἡ παράλληλος (γραμμή). 2) παραλληλισμὸς, σύγκρισις.
Parallèlement, ἐπίρ. ἐκ παραλλήλου, παραλλήλως.
Parallélipipède, (γεωμτρ.), παραλληλεπίπεδον.
Parallélisme, τὸ παράλληλον δύω γραμμῶν.
Parallélogramme, παραλληλόγραμμον.
Paralyser, ῥ. παραλύω.
Paralysie, θ. παραλυσία.
Paralytique, ἐπιθ. παραλυτικός.
Paraneige, προφυλακτικὸν (μηχάνημα ἢ σκέπασμα) κατὰ τῆς χιόνος.
Parangon, τύπος, ὑπόδειγμα. §. διαμάντι ἢ μαργαριτάρι χωρὶς ἐλάττωμα. §. εἶδος τυπογραφικῶν χαρακτήρων.
Parangonnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Parangonner, ῥ. (τυπγρφ.), ἐξισάζω πρὸς ἀλλήλους τοὺς ἀνισομεγέθεις χαρακτῆρας.
Parant, e, ὁ στολίζων, φαντακτερός.
Parapet, εἶδος προμαχῶνος, παραπέτασμα, ταμποῦρι.
Paraphe, **Parapher**, ἴδε **Parafe**, **-fer**.
Paraphernaux, ἐπιθ. πλθ. (biens), τὰ ἐξώπροικα (τῶν ὁποίων ἐπιφυλάττει εἰς ἑαυτὴν ἡ γυνὴ τὴν διαχείρισιν).
Paraphrase, θ. παράφρασις.
Paraphraser, ῥ. παραφράζω.
Paraphraste, παραφραστής.
Parapluie, σκιὰς (ὀμπρέλλα) διὰ τὴν βροχήν.
Parasélène, θ. παρασέληνον, ἔμφασις διπλῆς σελήνης.
Parasite, οὐσ. καὶ ἐπίθ. παράσιτος.
Parasol, σκιὰς (ὀμπρέλλα) διὰ τὸν ἥλιον.
Paratitlaire, συγγραφεὺς συντάξας-
Paratitles, πλθ. ἑρμηνεῖαι σύντομοι νομικῶν ὅρων.
Paratonnere, μηχάνημα κατὰ τῶν κεραυνῶν, ἀλεξικέραυνον.
Paravent, παραπέτασμα κατὰ τοῦ ἀνέμου.
Parbleu! (ἐπιφών.) μὰ τὸν θεόν! μὰ τὴν πίστιν μου!
Parc, δάσος κλειστὸν, παράδεισος. §. στάνη (διὰ πρόβατα). μάνδρα. §. μέρος περιφραγμένον εἰς τὴν παραλίαν δι' ὀστρεοτροφεῖον, ἀλοπήγιον κτλ. §. (στρατ.) συγκρότημα κανονίων μετὰ τῆς ἀποσκευῆς των καὶ τὸ μέρος ὅπου τοποθετοῦνται.
Parcage, ἐπαυλισμὸς προβάτων εἰς γῆν καλλιεργήσιμον. §. τοποθέτησις τῶν ὀςρειδίων ἐντὸς τοῦ ὀστρεοτροφείου.
Parceau, =**Matteau**.
Parcellaire, ἐπιθ. (κτηματολόγιον) τμηματικόν.
Parcelle, θ. μικρὸν μόριον (τεμάχιον), ψῆγμα (χρυσοῦ κτλ.).
Parcellement, ἐπίρ. κατὰ τμήματα (τεμάχια).
Parceller, ῥ. διαιρῶ εἰς μικρὰ τεμάχια, κερματίζω.
Parce-que, (σύνδ.), διότι.
Parchemin, μεμβράνα (διὰ γράψιμον), περγαμηνὸς (χάρτης).
Parcheminerie, θ. ἐμπόριον καὶ ἐργοστάσιον περγαμηνῶν (μεμβρανῶν).
Parcheminier. ὁ πωλῶν περγαμηνὰς (μεμβράνας).
Parcimonie, θ. γλισχρότης, σκνιπεία, ἄκρα φειδωλία.
Parcimonieux, euse, εἰς ἄκρον φειδωλὸς, σκνιπός.
Parcourir, ῥ. διατρέχω, περιτρέχω.
Parcours, δικαίωμα τοῦ βόσκειν ἀκωλύτως.
Par-dessus, τὸ παραπάνω, τὸ ἐπίμετρον (ὀψωνίου). §. ἐπανωφόριον.
Par-devant, πρόθ. ἐνώπιον.
Pardi, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ-
Pardieu ἢ **Par dieu**, (ἐπιφών.), μὰ τὸν θεόν.
Pardon, συγγνώμη, συγχώρησις.
Pardonnable, ἐπίθ. συγγνωςὸς, συγχωρητέος.
Pardonner, ῥ. συγχωρῶ.
Pareaux, πλθ. οἱ στρογγύλοι λίθοι οἱ προσαρτώμενοι εἰς τὸν κάτω γῦρον τοῦ δικτύου.
Pareil, eille, (καὶ ἐπίρ.) -ement, τοιοῦτος (οἷος), ὅμοιος. ||. (οὐσ.) la pareille, ἡ ταὐτοπάθεια.
Parelle, θ. εἶδος βαφικοῦ λειχῆνος, (ἄλλ.) **Orseille**.
Parement, στολίδι. ἐπικόσμημα τῶν χειρίδων (τῶν στρατιωτῶν κτλ.). §. (οἰκοδ.) ἡ ὄψις πέτρας (θυροφύλλου κτλ.).
Parementer, ῥ. ςολίζω μὲ parement.
Parent, e, συγγενής. ||. (πλθ.) οἱ γονεῖς.
Parentage, παλ. ἀντὶ-
Parenté, θ. συγγένεια. §. συγγενολόγι(ον).
Parenthèse, θ. παρένθεσις.
Parer, ῥ. στολίζω. §. ἀποκρούω.
Parère, γνωμοδότησις ἐμπόρων περὶ ἐμπορικῶν ζητημάτων.
Parésie, θ. (ἰατρ.), πάρεσις, εἶδος παραλυσίας.
Paresse, θ. ὀκνηρία.
Paresser, ῥ. ῥαθυμῶ ὡς-

Paresseux, euse, ὀκνηρὸς, ἀκαμάτης.
Pareur, (ἐν γέν.) ὁ ςολίζων (καλλωπίζων), (ἰδιαιτ.) ὁ ἐπεξεργαζόμενος τὰ τεχνουργήματα (ꝁ ἰδίως) τὴν ἐρέαν.
Parfaire, ῥ. τελειοποιῶ, ἐξεργάζομαι.
Parfaiseur, ὁ κατασκευάζων τὰ ὑφαντικὰ κτένια.
Parfait, e, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, ἐντελής.
Parfilage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Parfiler, ῥ. ξεφτῶ, παραλύω.
Parfilure, θ. χρυσάφι ξεφτισμένον, (ἐν γέν.) ξέφτισμα.
Parfois, ἐπίῤ. ἐνίοτε.
Parfondre, θ. συσσωματῶ (συγχωνεύω) τὰ χρώματα τοῦ σμάλτου μὲ τὴν ὕαλον.
Parfournir, ῥ. συμπληρῶ, ἀναπληρῶ.
Parfum, μυρωδιὰ, εὐωδία. §. μυρωδικόν.
Parfumer, ῥ. μεταδίδω εὐωδίαν. εὐωδιάζω. καπνίζω (πρὸς καθαρισμόν). ||. se—, ἀλείφομαι ἢ καπνίζομαι μὲ μυρωδίας.
Parfumerie, θ. τὸ ἔργον (ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐμπόριον) τοῦ-
Parfumeur, euse, μυρεψὸς ἢ μυροπώλης.
Parfumoir, πύραυνον πρὸς κάπνισμα (γραμμάτων κλπ.), καπνιστήριον.
Parhélie ἢ **Parélie**, παρήλιον, ἔμφασις διπλοῦ ἡλίου.
Pari, στοίχημα.
Paria, εἵλως (γύφτος) τῶν Ἰνδιῶν.
Pariade, θ. (κυνηγ.) ζευγάρωμα τῶν περδίκων καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν ζευγαρόνονται, καὶ αὐταὶ αἱ οὕτω ζευγαρωμέναι.
Parier, ῥ. στοιχηματίζω.
Pariétaire, θ. ἑλξίνη, ἀνεμόχορτον, ποτηροπλύτης, (φυτ.).
Pariétal, ale, (ꝁ ἐπίῤ.)-**ement**, (ἀνατομ.), ὁ τῶν κοκκάλων τοῦ κρανίου. ||. (ἀνατομ.), τὰ κόκκαλα τὰ συγκροτοῦντα τὸ κρανίον.
Parieur, ὁ στοιχηματίζων.
Parisette, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀσφαραγοειδοῦς), *λυκάγχη.
Parisis, ἐπιθ. νόμισμα κοπτόμενον τὸ πάλαι ἐν Παρισίοις.
Parisyllabique, ἐπιθ. (Γρμτ.), ἰσοσύλλαβος.
Parité, θ. ὁμοιότης. σύγκρισις.
Parjure, ἐπιθ. ἐπίορκος. §. (οὐσ.) ἐπιορκία.
Parjurer (se—), ῥ. ἐπιορκῶ.
Parlage, ἀδολεσχία.
Parlant, e, ὁ λαλῶν ἢ ὡς ἂν νὰ λαλῇ.
Parlement, σύγκλητος ἢ δικαστήριον τὸ πάλαι τῆς Γαλλίας. §. (συνηθ.) σῶμα νομοθετικὸν, βουλή.
Parlementaire, ἐπιθ. ὁ τῶν βουλῶν, βουλευτικός. 2) (οὐσ.) ἀπεσταλμένος εἰς τὸν ἐχθρὸν μὲ προτάσεις.
Parlementer, ῥ. διαπραγματεύομαι περὶ συνθήκης.
Parler, ῥ. λαλῶ, ὁμιλῶ. §. (ὡς οὐσ.) τὸ λέγειν, ἡ ὁμιλία ἢ ἡ προφορά.
Parleur, euse, ὁ λαλῶν (πολλὰ ἢ καλά).
Parloir, ἐντευκτήριον (μοναστηρίου), δωμάτιον πρὸς ἀντάμωσιν τῶν ξένων.
Parmesan, τυρὶ τῆς Πάρμας.
Parmi, (πρόθ.), μεταξὺ, ἀναμεταξύ.
Parodie, θ. παρῳδία.
Parodier, ῥ. παρῳδῶ.
Parodiste, συγγραφεὺς παρῳδιῶν.
Paroi, θ. τοῖχος (κάμαρας). τὰ ἔσωθεν πλάγια κοιλώματος.
Paroir, ἐργαλεῖον (σφυρὶ κοπτερὸν) τοῦ βαρελλοποιοῦ (τοῦ λεβητοποιοῦ κτλ.) πρὸς ἐπεξεργασίαν τοῦ ἔσωθεν τῶν βαρελλίων κτλ.
Paroisse, θ. ἐνορία (ἐφημερίου).
Paroissial, e, ἐνοριακός.
Paroissien, enne, ἐνορίτης (ἐφημερίας). ||. (οὐσ. ἀρσ.) βιβλίον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας.
Parole, θ. λέξις, λόγος. τὸ λαλεῖν. §. ὑπόσχεσις. §. σύνθημα. ||. porter la—, ὁμιλῶ ἐκ μέρους ὁμηγύρεως.
Paroli, (εἴς τινα χαρτοπαίγνια) τὸ διπλοῦν τοῦ πρώτου ποσοῦ.
Paronomase, θ. παρωνομασία.
Parotide, θ. παρωτίς.
Paroulie, θ. παρουλίς.
Paroxysme, περίοδος (νόσου), παροξυσμός.
Parpaigne, θ. ἢ **Parpaing**, (οἰκοδ.), πέτρα κατέχουσα ὅλον τὸ πλάτος τοῦ τοίχου καὶ ἔχουσα ἐπομένως δύω ὄψεις. §. πέτρα χρησιμεύουσα ὡς ὑπόθεμα ξυλίνου διαφράγματος.
Parpine, θ. (οἰκοδ.) ἄκρα σανίδος ἐντετειχισμένη πρὸς συγκράτησιν τοίχου.
Parque, θ. Μοῖρα (θεότης τῆς μυθολογ.).
Parquer, ῥ. κλείω ἐντὸς περιβόλου, μανδρίζω. §. κοπρίζω ἀγρὸν διὰ μανδρισμένων ζώων.
Parquet, τὸ ἐντὸς τῶν δρυφάκτων τοῦ δικαστηρίου. §. τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως (τῶν κλητήρων κτλ.). §. σανίδωμα ἐδάφους κολλητὸν, ἀσάρωτον.
Parquetage, ἡ ἐργασία τοῦ κολλητοῦ σανιδώματος.
Parqueter (διπλασ. τὸ **t** πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. σανιδόνω μὲ parquet.
Parqueterie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Parqueteur, σανιδωτὴς κολλητοῦ δαπέδου.
Parquier, φύλαξ μανδρισμένων ζώων. §. ἁλιεὺς ἰχθυοτροφείου.
Parrain, ἀνάδοχος, νουννός.
Parrainage, κουμπαριά.
Parricide, πατροκτόνος, πατραλοίας. §. πατροκτονία.
Parseinte, θ. (ναυτ.) τεμάχιον ὑφάσματος βουτημένον εἰς βραστὸν κατράνι καὶ προσαρμοζόμενον εἰς τὰς χαραγμάδας τοῦ σκάφους.
Parsemer, ῥ. σκορπίζω τῇδε κἀκεῖσε, στρώνω (μὲ κλαδιὰ κτλ.).
Part, (δικνμ.) κύημα.
Part, θ. μερὶς, μερίδιον. μέρος. ||. faire ou donner—, κοινοποιεῖν (εἴδησιν). ||. billet de faire—, προσκλητήριον γάμου (κηδείας κτλπ.). ||. faire lit à—, κοιμᾶται χωριστά. ||. en bonne (en mauvaise)—, ἐπὶ καλοῦ (κακοῦ). ||. de— en—, πέρα-πέρα. ||. à—, κατὰ μέρος. §. ἐκτὸς, ἐξαιρουμένου. ||. à part moi, κατ' ἐμαυτόν.
Partage, μερισμὸς, διανομὴ, μοιρασιά. μερίδιον. διχοψηφία.

Partageable, ἐπίθ. διανεμητὸς. μοιράσιμος.
Partageant, μέτοχος διανομῆς.
Partager, ῥ. μερίζω, μοιράζω (καὶ οὐδ.) -ομαι, συμμερίζομαι. §. διαιρῶ (δίχα). §. προικίζω.
Partance, ἀναχώρησις στόλου ἢ πλοίου, ἀπόπλους.
Partant, ἐπίρ. ἑπομένως, ἄρα.
Partenaire, σύντροφος εἰς παιγνίδι ἢ χορὸν, συγχορευτὴς, συμπαίκτωρ.
Parterre, τὸ διὰ τὰ ἄνθη χωρισμένον ἄδενδρον μέρος κήπȣ. 2) ἡ κονίσρα (τὸ ἐμβαδὸν) τοῦ θεάτρου.
Parti, μέρος (ἀνθρώπων), κόμμα. φατρία. §. μέρος. ἀπόφασις. §. μέσον, τρόπος. §. κέρδος, ὄφελος.
Partial, e, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ὁ ἔχων προσπάθειαν (κλίνων μᾶλλον) πρὸς τὸ ἓν μέρος, προσωπολήπτης.
Partialité, θ. προτίμησις τοῦ ἑνὸς μέρους, προσωποληψία.
Partibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Partible, ἐπίθ. (βτν.), διαιρέσιμος.
Partibus (in—), ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι (ἐπίσκοπος).
Participant, e, (συμ)μέτοχος.
Participation, θ. (συμ)μετοχή.
Participe, (ἡ) μετοχὴ (Γρμτ.).
Participer, ῥ. (συμ)μετέχω.
Particularisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Particulariser, ῥ. γνωστοποιῶ τὰ καθέκαστα (τὰς λεπτομερείας) τοῦ πράγματος. §. μερικεύω.
Particularité, θ. περιστατικὸν ἰδιαίτερον, λεπτομέρεια.
Particule, θ. μόριον.
Particulier, ère, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ἴδιος, ἰδιαίτερος. μερικός. ἰδιωτικός. §. (οὐσ.) ἰδιώτης. §. (ἐνάρθρ.) ὁ ἰδιωτικὸς (οἰκιακὸς) βίος. §. (ἀορ.) ἀγνώριστός τις, ἕνας κάποιος. ||. en —, ἰδιαιτέρως, κατ' ἰδίαν. ||. en mon—, κατ' ἐμὴν γνώμην.
Partie, θ. μέρος (ὅλου). §. μέλος (σώματος). §. μερὶς (ἐμπορευμάτων). §. (μουσ.) ἕκαστον μέρος τῆς τετραφωνίας σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ σύνολον τῆς ἁρμονίας. §. (εἰς τὰ παιγνίδ.) τὸ σύνολον τῶν κινημάτων ὅσα ἀπαιτοῦνται ἵνα κερδίσῃ τις, (κοιν.) τὸ παιγνίδι. §. σκοπὸς (σχέδιον) διασκεδάσεως. §. (δικνμ.) διάδικος ἢ ἀντίδικος ἢ πελάτης.
Partiel, elle, (ȣ ἐπίρ.) -ement, μερικός.
Partir (pars; partais; partis; partirai; parti), ῥ. ἀναχωρῶ. §. (μτνμ.) κινῶ ἢ ἔχω τὴν ἀρχήν μου ἀπό. ἐκβαίνω μὲ ὁρμὴν, ἐξορμῶ. προέρχομαι. πηγάζω. §. (ἐπὶ πυροβόλ.) 'παίρνω φωτιὰν, ἐκπυρσεύομαι. ||.—d'un éclat de rire, ἀνακαγχάζω (ἐξαίφνης). ||. à—de, ἔκτοτε, τούτου δοθέντος.
Partisan, ὁ ὢν μὲ τὸ μέρος (μὲ τὸ κόμμα) τινὸς, θιασώτης, ὀπαδός. §. (στρατ.) ἐθελοντής.
Partitif, ive, (γρμτ.) μεριστικός.
Partition, θ. διαίρεσις. §. (συνήθ. μȣσ.) τὸ σύνολον μουσικοῦ τινος πονήματος.
Partout, ἐπίρ. πανταχοῦ, παντοῦ.
Parturition, θ. (διδακτ.), τοκετός.
Paru, e, μτχ. πθ. τοῦ Paraître.
Parulie, θ. = Paroulie.
Parure, θ. στολίδι, στολισμός.
Parvenir, ῥ. φθάνω, καταντῶ. §. προάγομαι. §. κατορθόνω νά. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ὀψίπλουτος.
Parvis, προαύλιον (πλατεῖα ἔμπροσθεν) ναοῦ.
Pas, βῆμα. ἴχνος. §. (μτνμ.) κίνημα (πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ). §. (συνκδχ.) προτίμησις, πρωτεῖον. §. πέρασμα στενόν. §. κατώφλιον. σκαλοῦνι. ||. faire un faux pas, παραπατῶ. κάμνω λάθος. ||. un mauvais pas, κακοτοπιὰ, δυσχωρία. ||.— à —, βαθμηδὸν, βάδην, κατὰ βῆμα. ||. de ce—, tout de ce—, ἀμέσως τώρα.
Pas, ἐπίρ. (ἀρν.), μὴ, ὄχι, 'δὲν, (συνήθ. μετὰ τοῦ ne καὶ non).
Pascal, e, ὁ τοῦ πάσχα, πασχαλινὸς, πασχαλιάτικος.
Pas—d'âne, βήχιον, (φυτ.). §. εἶδος χαλινοῦ. §. εἶδος ἐργαλείου πρὸς ἄνοιγμα τοῦ στόματος τῶν ἵππων, *ἀνασομωτήρ.
Pas—d'asse, εἶδος ἐντομῆς περὶ τὸ ἔσωθεν μέρος τῶν σανίδων τοῦ βωκίου.
Pasquin, ἄγαλμά τι ἀρχαῖον ἀκρωτηριασμένον ἐν Ῥώμῃ (ὅπȣ συνήθως κολλῶνται αἱ σάτυραι). §. βωμολόχος.
Pasquinade, θ. σάτυρα, βωμολοχία, (ἴδε Pasquin).
Passable (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. ὄχι τόσον κακὸς εἰς τὸ εἶδός του, ὑποφερτός.
Passacaille, θ. εἶδος παλαιοῦ χοροῦ καὶ σκοποῦ.
Passade, θ. πέρασμα προσωρινὸν ἀπὸ τόπου τινὸς, παρεπιδημία, πάροδος.
Passage, διάβασις, μετάβασις, πέρασμα (διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης). §. (συνκδχ.) ναῦλος. §. τόπος πρὸς διάβασιν, δίοδος. §. (μτνμ.) χωρίον (συγγραφ.). ||. oiseaux de —, τὰ διαβατικὰ (μεταναστευτικὰ) πτηνά.
Passager, ère, (ȣ ἐπίρ.) -ement, περαστικός. §. (οὐσ.) ἐπιβάτης (πλοίου).
Passant, e, (δρόμος) διὰ τοῦ ὁποίου διαβαίνουσι πολλοί. δημόσιος. §. (οὐσ.) ὁδίτης, διαβάτης.
Passation, θ. σύνταξις (συμβολαίου).
Passavant, (ναυτ.), τόπος πρὸς διάβασιν ἑκατέρωθεν τοῦ καταστρώματος, πάροδος. 2) (τελων.) ἄδεια πρὸς διακόμισιν πραγματειῶν.
Passe, θ. μικρὰ ποσότης διδομένη πρὸς συμπλήρωσιν. §. ἐνθήκη (εἰς παιγνίδ.). §. διαδρομὴ, (βῆμα χορευτ.). §. τὸ πλευστὸν μέρος τοῦ στομίου τῶν λιμένων. §. ἡ παρωπὶς τῶν γυναικείων σκιαδίων. 2) εἶδος πτηνοῦ (σρȣθίου).
Passe-carreau, ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ῥάπται σιδηρόνȣν τὰς ῥαφάς.
Passe-cheval, πορθμεῖον σαγμαροειδὲς διὰ τοὺς ἵππους.
Passe-cordon, περαστῆρι τῶν γαειτανίων.
Passe-debout, ἄδεια πρὸς δια-

μετακομιδὴν (transit) ἐμπορευμάτων.
Passe-dix, εἶδ. παιγνιδίου μὲ τρεῖς κύβους.
Passe-droit, χάρις γινομένη εἴς τινα παρὰ τὴν τάξιν ἢ τὸ δίκαιον.
Passe-fleur, θ. εἶδ. ἄνθους (ἀνεμώνης).
Passée, θ. (κυνηγ.), ἡ ἀπὸ τοῦ δάσους εἰς τὴν πεδιάδα μετάβασις τινῶν πτηνῶν καὶ τὸ ἐπὶ τούτῳ δίκτυον. §. ἡ διὰ τῶν μίτων τοῦ στήμονος διάβασις τῆς ὑφαντ. κερκίδος.
Passe-fleur, θ. ἀνεμώνη, (ἄνθ.).
Passe-lacet, = Passe-cordon.
Passement, σειρῆτι, οὖϊα, (T.) οὐλαμᾶς.
Passementer, ῥ. βάλλω (ςολίζω μὲ) σειρήτια.
Passementerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Passementier, ère, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν σειρήτια κτλ.
Passe-méteil, σμιγάδι σίτου καὶ (ἑνὸς τρίτου) σήκαλης.
Passe-parole, ἡ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα κοινοποίησις τοῦ συνθήματος.
Passe-partout, κλειδὶ ὅμοιον μὲ ἄλλο διὰ τὴν αὐτὴν θύραν ἢ τὸ αὐτὸ διὰ πολλάς.
Passe-passe (tour de—), ἔργον θαυματοποιοῦ, (T.) χοκκαμπαζλίκι.
Passe-peintre, εἶδος ἄνθους (ῥόδου καὶ ἐμπέτρου).
Passe-perle, εἶδος λεπτοτάτου σιδηροῦ σύρματος.
Passe-pied, εἶδ. γοργοῦ χοροῦ.
Passe-pierre, θ. κρήταμον, (φ.).
Passe poil, γαειτάνι ἢ φτίλι διὰ τὰς ῥαφάς.
Passe-port, διαβατήριον.
Passer, ῥ. διαβαίνω, διέρχομαι. παρέρχομαι. ἐμβαίνω. μεταβαίνω. ὑπερβαίνω. ||. (μτβτ.) διαβιβάζω. διαπορθμεύω. (κοιν.) περνῶ. §. (τεχν.) ἀργάζω. §. κάμνω συμβόλαιον. §. παραβλέπω, συγχωρῶ. §. (μσ.) μαραίνομαι, ξεθωριάζω. §. (τρτπρσ.) συμβαίνω. §. (μετὰ τοῦ de ἢ τοῦ en) κάμνω χωρίς (τινος), δὲν μοὶ εἶνε ἄφευκτον. ||.—une revue (ἢ) en revue, (στρατ.), ἐπιθεωρῶ. ||. la loi a passée, ὁ νόμος ἐνεκρίθη. ||. passe! (φρσ.), ἔστω, δεδόσθω. ||. en passant, (φρσ.), ἐν παρόδῳ, περαστικῶς. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) παρελθὼν, παρῳχημένος (χρόνος). ||. (ὡς πρόθεσ.) μετὰ, (χρον.).
Passerage, θ. ἰβηρὶς, λεπίδιον, (φυτ.).
Passereau, σπουργίτι, (πτν.).
Passerelle, θ. γέφυρα στενή.
Passeret, = Émerillon.
Passerie, θ. (τεχν.), ὑγρὸν ὄξινον πρὸς ἐξόγκωσιν τῶν δερμάτων.
Passerine, θ. εἶδος φυτοῦ (θυμελαίας;). §. εἶδος πτηνῶν.
Passeron, σπουργίτης (πτν.).
Passe-rose, εἶδος δενδρομολόχας, (φυτ.).
Passe-temps, διασκέδασις.
Passeur, πορθμεὺς ποταμοῦ, περαματάρης.
Passe-velours, ἀμάραντος, (φυτ.)
Passe-volant, ὁ χωρὶς νὰ ἦνε ςρατιώτης μισθοδοτούμενος πρὸς ὄφελος τοῦ ἀξιωματικοῦ.
Passibilité, θ. τὸ παθητικὸν τῶν σωμάτων.
Passible, ἐπιθ. παθητικός. ὑποκείμενος εἰς.
Passif, ive, παθητικός.
Passiflore, θ. εἶδος ἄνθους, (T.) τσάρκκυ-φελέκ.
Passion, θ. πάθος. πάθημα. κλίσις (προσπάθεια) μεγίστη. (ἰδιαιτ.) τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ.
Passionnément, ἐπίρ. περιπαθῶς.
Passionner, ῥ. σχηματίζω ἐπὶ τὸ περιπαθές. ||. (μσ.) κυριεύομαι ὑπὸ πάθους, προσηλοῦμαι περιπαθῶς εἴς τι, παθαίνομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) περιπαθής.
Passivement, ἐπίρ. κατὰ παθητικὴν διάθεσιν, παθητικῶς.
Passiveté, θ. τὸ παθητικὸν (τῆς ψυχῆς), ἡ παθητικότης.
Passoire, θ. τρυπητὸν, στραγγιστῆρι.
Pastel, εἶδος χρωςῆρος. 2) ἴσατις, (φυτ. βαφ.).
Pastenague, εἶδος ἰχθύος, ῥίνη.
Pastèque, θ. χειμωνικὸν, καρποῦζι.
Pasteur, ποιμὴν, βοσκός. 2) παρὰ τοῖς διαμαρτυρομένοις) ἱερεύς.
Pastiche, ζωγραφία ἢ σύγγραμμα κατὰ μίμησιν.
Pastillage, μίμημα (κατασκεύασμα) ζαχαρωτὸν, *σακχαρούργημα.
Pastille, θ. μάζα ἀρωματικὴ, ὀσφράδιον. §. εἶδος ζαχαρωτοῦ.
Pastinaque, = Pastenague.
Pastisson, εἶδος φυτοῦ κολοκυνθοειδοῦς.
Pastoral, e, (καὶ ἐπίρ.)-ement, ποιμενικός. ||. (οὐσ. θ.) ποίημα (δράμα) ποιμενικόν.
Pastoureau, relle, ποιμενίσκος, ποιμενὶς, βοσκοποῦλα.
Pat, λέξις τοῦ ζατρικίου ὅταν ὁ σάχης ἅμα κινηθῇ κυριεύεται.
Pât, (κυνηγ.), τροφὴ τῶν θηρευτ. ὀρνέων καὶ κυνῶν.
Patache, θ. ταχύπλουν, λέμβος τῶν τελωνείων. ἅμαξα δημοσία.
2) εἶδος φύκους ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται καλία.
Patachon, ὁ διευθύνων patache.
Patagon, νόμισμα ἀργυροῦν τῆς Ἱσπαν.
Pataqu'est-ce ἢ Pat-a'-qu'est-ce καὶ
Pataqui-Pataquiès, ἐλάττωμα περὶ τὴν χρῆσιν καὶ προφορὰν τοῦ τελικοῦ τ ἢ s, ἐκλαμβανομένων ἐναλλὰξ καὶ ὅταν δὲν πρέπῃ.
Pataraffe, θ. γράψιμον ἀχρεῖον, μουντζούραις.
Pataras ἢ (θ.) Patarasse, (ναυτ.), εἶδος σιδηρᾶς σφηνὸς πρὸς ἄνοιγμα τῶν διαφυῶν τοῦ πλοίου πρὶν καλαφατισθῶσι.
Patard, λιανὸν (παλαιὸν μικρὸν νόμισμα).
Patate, εἶδος γεωμήλου, πατάτα.
Pataud, e, χονδροκοπιὸς, χονδροειδέσταπος. ||. (οὐσ.) σκυλάκι μὲ χονδρὰ πόδια. ||. être à nage pataud, πίπτειν εἰς τὸ νερὸν, καθὼς τὰ σκυλιά.
Pâte, θ. ζύμη, ζυμάρι. §. (μτφορ.) φύραμα.
Pâté, ζυμαρικὸν (μὲ κρέας). §. (οἰκ.) στάγμα μελάνης ἐπὶ τοῦ χαρτίου. ||.—d'ermite, σῦκον ξηρὸν περιέχον ἀμύγδαλον ἢ κάρυον, σῦκον 'γγασρωμένον (καθὼς κοινῶς τὰ ὀνομάζουν).
Pâtée, θ. φαγεῖ' (ἄλευρι μὲ χόρτα κτλ.) διὰ τὰ οἰκότροφα ζῶα.

Patelin, ine, ὑποκριτὴς, πανοῦργος, φέναξ, ὕπουλος.
Patelinage, ὑπουλότης, πανουργία.
Pateliner, ῥ. φέρομαι (ἢ μετέρχομαί τι) πανούργως, ὑπέρχομαι, φενακίζω.
Patelineur, euse, ὁ μεταχειριζόμενος κολακείας (πανουργίας) ἵνα ἐπιτύχῃ.
Patellaire, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆμα λεπάδος.
Patelle, θ. λεπὰς, πεταλὶς, (εἶδος κογχυλ.).
Patellé, ée, = **Patellaire**.
Patellier, τὸ μαλάκιον τῆς λεπάδος.
Patelliforme, ἐπίθ. λοπαδοειδής.
Patellite, λεπὰς ὀρυκτή.
Patelloïde, ἐπίθ. λοπαδοειδής.
Patemment, ἐπίῤ. προδήλως, προφανῶς.
Patène, θ. (τὸ ἅγιον) δισκάριον.
Patenôtre, θ. τὸ Πάτερ ἡμῶν. §. (πληθ.) κομβολόγιον. §. (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα κομβολογίου, (π. χ.) οἱ φελλοὶ οἱ περὶ τὸ γραντίον τοῦ δικτύου. §. τὰ περὶ τὰς κορωνίδας ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα κτλ.
Patenôtrier, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων κομβολόγια.
Patent, e, προφανὴς, πασίδηλος. 2) (οὐσ. θ.) ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων φόρος. §. δίπλωμα ἐμπόρου, πατέντα.
Patenter, ῥ. ἐφοδιάζω μὲ δίπλωμα. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὁ ἔχων δίπλωμα (ἐμπόρου).
Pater (Λτν.), τὸ Πάτερ ἡμῶν. §. (συνκδχ.) οἱ χονδρότεροι κόκκοι τοῦ κομβολογίου.
Pâter, ῥ. συγκολλῶ δέρματα μὲ τὴν ἐπὶ τούτῳ κόλλαν. 2) (ἀμτβτ.) τὰ πόδια τοῦ ζώου ἔχουν κολλημένην λάσπην. 3) (κηπυρ.) τὸ ὀπωρικὸν δὲν ἔχει ζωμὸν (εἶνε ἀλευρῶδες).
Patère, θ. κρατὴρ (τῶν ἀρχ.). §. κόσμημά τι ἀρχιτεκτονικὸν εἰς σχῆμα κρατῆρος.
Paterne, παλ. ἀντὶ –
Paternel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, πατρικός.
Paternité, θ. πατρότης.
Pâteux, euse, ζυμώδης, ζυμαριασμένος. §. γανιασμένος. §. (ἐπὶ πολυτ. λίθων) ἀμαυρὸς, ὁμιχλώδης.
Pathétique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ὁ κινῶν τὰ πάθη, παθητικός.
Pathologie, θ. **-logique**, ἐπιθ. παθολογία, -λογικός.
Pathos, οἴδημα λόγου, ἔμφασις, στόμφος.
Patibulaire, ἐπίθ. ὁ διὰ τὴν κρεμάλαν.
Patiemment, ἐπίῤ. ὑπομονητικῶς.
Patience, θ. ὑπομονὴ, καρτερία. 2) λάπαθον, (φυτ.).
Patient, e, ὑπομονητικός. 2) κατάδικος ἀπαγόμενος εἰς θάνατον.
Patienter, ῥ. ἀνέχομαι καρτερικῶς, ὑπομένω.
Patin, εἶδος ὑποδημάτων (κρηπίδων) διὰ τὸ ἐπὶ τοῦ πάγου 'γλίστρημα.
Patinage, τὸ οὐσ. τοῦ **Patiner**, χειρομάλασμα.
Patine, θ. σκωρία χαλκοῦ πρασινωπὴ (ὁποία ἡ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων).
Patiner, ῥ. χειρομαλάσσω. 2) (οὐδ.) 'γλιστρῶ πρὸς διασκέδασιν ἐπὶ τοῦ πάγου.
Patineur, ὁ 'γλιστρῶν ἐπὶ τοῦ πάγου (πρὸς διασκέδασιν.) §. ὁ συνειθίζων νὰ χειρομαλάζῃ.
Patinier, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν patins.
Pâtir, ῥ. πάσχω, ὑποφέρω.
Pâtis, τόπος (λιβάδι) διὰ βοσκήν.
Pâtissage, τὸ οὐσ. τοῦ –
Pâtisser, ῥ. φθειάνω (ζυμόνω) –
Pâtisserie, θ. ζυμαρικόν. §. ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ –
Pâtissier, ère, ὁ κατασκευάζων ζυμαρικὰ, πλακουντοποιὸς, (Τ.) μπουρεκτσῆς.
Pâtissoire, θ. τραπέζι ὅπου πλάττονται τὰ ζυμαρικὰ, πλασταριά.
Patois, ἡ γλῶσσα τοῦ ὄχλου (τῶν χυδαίων).
Patoiser, ῥ. λαλῶ patois. μεταφέρω ἐπὶ τὸ χυδαϊκώτερον.
Pâton, ζύμη μὲ τὴν ὁποίαν τρέφουν (παχύνουν) τὰ καπώνια. §. τὸ μεταξὺ τοῦ πέλματος καὶ τοῦ ὀψιδίου τῶν ἐμβάδων παρεμβαλλόμενον δερμάτιον.
Patouille, θ. καὶ
Patouillet, μηχανὴ ἢ λεκάνη πρὸς καθαρισμὸν τῆς μεταλλίτιδος.
Patouilleur, ὁ χωρίζων τὰ γεώδη μόρια τῆς μεταλλίτιδος.
Patouilleux, euse, (ναυτ.), κῦμα ταλαντευόμενον.
Patraque, θ. μηχανὴ παλαιὰ (παραλελυμένη).
Pâtre, βοσκός.
Patriarcal, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, πατριαρχικός.
Patriarcat, πατριαρχεία.
Patriarche, πατριάρχης.
Patrice, πατρίκιος (παρὰ Ῥωμ.).
Patriciat, ἡ ἀξία τοῦ πατρικίου.
Patricien, enne, ὁ τῶν πατρικίων.
Patrie, θ. πατρίς.
Patrimoine, κληρονομία πατρικὴ ἢ μητρική.
Patrimonial, ale, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὁ κατὰ κληρονομίαν (πατρ. ἢ μητρ.).
Patriote, φιλόπατρις.
Patriotique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. φιλοπάτριδος ἴδιος, πατριωτικός.
Patriotisme, πατριωτισμὸς, φιλοπατρία.
Patron, onne, προστάτης, πάτρων. §. οἰκοκύριος. §. καραβοκύριος. §. κτίτωρ (ἐκκλησίας). 2) (οὐσ. ἀρσ.) πρότυπον τεχνίτου). 3) εἶδος ζωγραφίας διὰ χαρτίνων προτύπων.
Patronage, προστασία (πάτρωνος).
Patronat, ἐξουσία ἢ δικαίωμα πάτρωνος.
Patronal, e, ὁ τοῦ πάτρωνος (τοῦ προστάτου ἁγίου). 2) προστατεύω τινὰ ὡς πάτρων.
Patronnesse, θ. οὐσ. καὶ ἐπίθ. γυνὴ ἐπιστάτις (προεξάρχουσα) χοροῦ κλπ. ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.
Pâtronnet, (χυδ.), ὑπηρέτης πλακουντοποιοῦ.
Patronneur, ὁ κατασκευάζων patrons ἢ ζωγραφίζων ἐξόμπλια διὰ κεντήματα.
Patronner, ῥ. μεταχειρίζομαι (κυρ. χρωματίζω τοῖχον κτλ. μὲ) patron.
Patrouillage, βρῶμα, λασποῦρα, ἀκαθαρσία.
Patrouille, θ. ἡ νυκτερινὴ φρου-

ρὰ, περίπολοι. 2) φυρνόπανον.
Patrouiller, ρ. περιπολῶ (τὴν νύκτα πρὸς φρουράν). 2) τσαλαβουτῶ εἰς τὴν λάσπην. 3) χαλνῶ τι δι' ἀνεπιτηδείου χειραψίας.
Patrouillis, τσαλαβούτημα, λασποῦρα.
Patte, θ. πόδι ζώου. §. ὄνυξ ἀγκύρας. §. γλωσσίδι διαφόρων τεχνουργημάτων. §. ἐργαλεῖον πρὸς χαράκωμα τῶν τετραδίων τῆς μουσικῆς, *πεντάγραμμον.
Patte-de-lion, θ. εἶδος φυτοῦ (ἑλιχρύσου;), λεοντοπόδιον.
Patte-d'oie, θ. συμβολὴ ὁδῶν, σταυροδρόμι. 2) (μτνμ.) αἱ περὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ὑπερηλίκων σχηματιζόμεναι ἀκτινοειδῶς ῥυτίδες.
Patte-pelu, ὁ βαδίζων ἡσύχως πρὸς τὸν σκοπόν του,
Patter, ρ. χαρακόνω τετράδια μουσικῆς διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ πενταγράμμου ἐργαλείου (pallo).
Pattière, θ. ἡ διαλέγουσα καὶ χωρίζουσα τὰ πρὸς χαρτοποιίαν ῥάκη.
Pattu, e, ὁ ἔχων χονδρὰ ἢ χονδροειδῆ πόδια. §. (ἐπὶ πτν.) πτερόπους.
Pâturage, βοσκὴ ζώων, βοσκότοπος.
Pâture, θ. τροφὴ (ζώου), βορά.
Pâturer, ρ. βόσκομαι, βόσκω.
Pâturon, μεσοκύνιον, μέρος (τὸ πρὸς τὴν ὁπλὴν) τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου. 2) εἶδος φαγωσίμων ἀμανιτῶν καὶ μεγάλων κολοκυνθίων.
Paucité, θ. (σπν.), ὀλιγότης.
Paucrain ἢ Paucrin, βαςάζος, ἀχθοφόρος. §. (ναυτ.) ναύκληρος φιλάργυρος.
Paume, θ. παλάμη. 2) εἶδος παιγνιδίου, σφαῖρα.
Paumelle, θ. εἶδος κριθῆς. 2) εἶδος χειροκτίου τῶν σχοινοςρόφων, τῶν ἱςιοῤῥάφων, τῶν βυρσοδεψῶν κτλ.
Paumer, ρ. (χυδ.) κτυπῶ γρονθιὰν κατάμουτρα.
Paumet, = Paumelle (2).
Paumier, ἰδιοκτήτης σφαιριστηρίου.
Paumillon, (γεωργ.), τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου τὸ συνέχον τὴν ζεύγλην.
Paumure, θ. = Empaumure.
Paupérisme, πληθὺς πτωχῶν βαρύνουσα συστηματικῶς τὴν ἐπικράτειαν.
Paupière, θ. βλέφαρον, 'μματοτσύνουρον. §. (συνκδχ.) ὀμμάτιον. ||. δὲν ἔκλεισα 'μμάτι, je n'ai fermé la paupière.
Paupiette, θ. εἶδος ἑψητοῦ εἰς τὸ χαρτί.
Paupoire, θ. σιδηρᾶ πλὰξ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἰσάζονται οἱ πάτοι τῶν μαύρων βαυκαλίδων.
Pause, θ. παῦσις πρὸς καιρὸν, διάπαυσις. §. (μσς.) διάψαλμα.
Pauvre, ἐπίθ. πένης, πτωχός (κυρ. καὶ μτνμ.). (ἐπὶ πραγμ.) πτωχικός. ἄθλιος.
Pauvrement, ἐπίρ. πτωχικά.
Pauvresse, θ. (γυνὴ) πτωχή.
Pauvret, ette, (ὁ) πτωχός! (ὁ) καϋμένος!
Pauvreté, θ. πενία. πτωχεία. §. ἀθλιότης. §. φλυαρία. ἀνοησία.
Pavage, στρώσιμον μὲ πλάκας.
Pavane, θ. εἶδος παλαιοῦ χοροῦ.
Pavaner (se—), ρ. περιπατῶ μὲ ὕφος, γαυροῦμαι, καμαρόνω.
Pavé, πλάκα διὰ στρώσιμον. (ἔδαφος) λιθόστρωτον, καλδιρίμι. ||. battre le—, τρέχω (περιφέρομαι) τοὺς δρόμους. ||. batteur de —, περίτριμμα τῶν ὁδῶν, ἀργὸς, (T.) σουρτούκης. ||. le haut du—, τὸ πρὸς τοὺς ἑκατέρωθεν τοίχους ὑψηλότερον μέρος τῆς ὁδοῦ. §. (συνκδχ.) προτίμησις, πρωτεῖον. ||. brûler le —, τρέχω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης.
Pavée, θ. = Digitale (la pourprée).
Pavement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Paver, ρ. στρώνω μὲ πλάκας ἢ πέτρας.
Paveur, ὁ στρώνων μὲ πλάκας ἢ πέτρας.
Pavie, εἶδος ῥοδακίνου, παπάτι.
Pavier, ρ. (ναυτ.), περικλείω τὸ πλοῖον μὲ κόκκινον ῥοῦχον.
Pavillon, εἶδος σκηνῆς. §. τὸ κουβούκλι τοῦ ἐπιταφίου κτλ. §. κιόσκι ἢ τζὰμ-μεκιάνι. §. σημαία (πλοίου).
Pavillonner, ρ. (χυδ.), ἀςείζομαι.
Pavois, (ναυτ.), περιπέτασμα ἐρεοῦν ἢ πάνινον.
Pavoiser, ρ. στολίζω τὸ πλοῖον μὲ ὅλας του τὰς σημαίας καὶ μὲ περιπετάσματα.
Pavot, μήκων, παπαροῦνα, (φ.).
Payable, ἐπίθ. πληρωτέος.
Payant, e, ὁ πληρόνων.
Paye, θ. μισθὸς (στρατ. ἢ ἐργάτου).
Payement, πληρωμή.
Payer (paye; payais; payerais; payé), ρ. πληρόνω.
Payeur, euse, πληρωτὴς, μισθοδότης.
Pays, χώρα, τόπος. πατρίς. §. (χυδ.) συντοπίτης. ||. maladie du—, νοσταλγία.
Paysage, τοποθεσία τὴν ὁποίαν βλέπει τις μὲ μίαν ἔποψιν. §. (ζγρφ.) τοπεῖον, ῥωπογραφία.
Paysagiste, ζωγράφος τοπείων, ῥωπογράφος.
Paysan, anne, χωρικός. χωριάτης. ||. à la paysanne, χωρικῶς, ὡς χωρικός.
Paysannerie, θ. χωριατωσύνη.
Peage, δασμὸς ἐπὶ τῶν ὁδῶν (γεφυρῶν κτλ.), διόδια, διάβαθρα κτλ.
Péager, ὁ συνάζων τὰ διόδια κλπ.
Peau, θ. δέρμα, τομάρι. ||.—d'âne (de buffle, de lièvre κτλ.), γαϊδουροτόμαρον, βουβαλοτόμαρον, λαγωτόμαρον κτλ.
Peausserie, θ. τὸ ἔργον (ἢ τέχνη) τοῦ-
Peaussier, ὁ ἀργάζων καὶ πωλῶν δέρματα, τομαρᾶς.
Pec, ἐπιθ. (ἀρίγγα) ἐγκαιρόπαστος.
Pécari, χοῖρος τῆς 'Αμερ.
Peccable, ἐπιθ. ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ ἁμαρτήσῃ.
Peccadille, θ. μικρὸν ἁμάρτημα, παράπτωμα.
Peccant, e, (ἰατρ.), νοσοποιός.
Peccata, (χυδ.), γαείδαρος. κνώδαλον.
Peccavi (Λττ.), ἥμαρτον.
Pêche, θ. ὀψάρευμα, ἁλιεία. 2) ῥοδάκινον, (ὀπωρ.).
Péché, ἁμαρτία, ἁμάρτημα.
Pêcher. ῥοδακινέα, (δένδρ.).

Pécher (τὸ ê τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἁμαρτάνω.
Pêcher, ῥ. ψαρεύω, ἁλιεύω.
Pêcherie, θ. τόπος πρὸς ἁλιείαν.
Pécheur, Pécheresse, ἁμαρτωλός.
Pêcheur, ἁλιεύς, ψαρᾶς. ‖. (καὶ ὡς ἐπίθ.) ἁλιευτικός.
Pécore, θ. ζῶον, κτῆνος.
Pecque, θ. γυνὴ εὐήθης καὶ αὐθάδης.
Pectiné, ée, κτενοειδής.
Pectoral, e, ὁ τοῦ στήθους, στηθικός. 2) (οὐσ. ἀρσ.) περιστήθιον (ἐγκόλπιον) τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδ.
Peculat, σφετερισμὸς δημοσίων χρημάτων.
Pécule, ὅ,τι κερδίζει καὶ θησαυρίζει τις ὑπεξούσιος ἀπὸ τῶν κόπων του.
Pecune, θ. θ. χρήματα μετρητά, ἀργύριον.
Pecuniaire, ἐπίθ. χρηματικός.
Pécunieux, euse, πλούσιος εἰς νόμισμα, πολυχρήματος.
Pédagogue, παιδαγωγός.
Pédale, θ. μέγας σωλὴν τοῦ μεγαλοργάνου παιζόμενος διὰ τοῦ ποδός.
Pédant, e, σχολαστικός, δοκησίσοφος.
Pédanter, ῥ. μετέρχομαι ἀδοκίμως τὸν διδάσκαλον.
Pédanterie, θ. λεπτολογία (ἐθελοσοφία) σχολαστικοῦ.
Pédantesque (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπιθ. σχολαστικοῦ (ἐθελοσόφου) ἴδιος, δασκαλικός.
Pédantiser, ῥ. λεπτολογῶ σχολαστικῶς.
Pédantisme, ὁ χαρακτὴρ (τὸ λεπτολόγον) τῶν σχολαστικῶν.
Pédéraste, παιδεραστής.
Pédérastie, θ. παιδεραστία.
Pédestre (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. πεζός.
Pédial, e, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ ποδός.
Pédiculaire, ἐπίθ. (maladie—), φθειρίασις, (πάθος). 2) (οὐσ. θ.) ἀγριοσταφίς, ψειροβότανον.
Pédicule, εἶδος οὐρᾶς τινῶν ἀνθέων.
Pédiculé, ée, (βτν.), ὁ ἔχων pédicule.
Pédicure, ἐπίθ. ὁ ξεῤῥιζόνων τοὺς τύλους τῶν ποδῶν.
Pédiluve, λουτρὸν διὰ τὰ πόδια.
Pédimane, ζῶά τινα ἔχοντα ἀντίχειρα εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας ὡς οἱ πίθηκοι.
Pédoncule, μίσχος (τσουνὶ) ἄνθους ἢ καρποῦ.
Pédonculé, ée, (βτν.), ὁ ἔχων pédoncule, μισχοφόρος.
Pégase, πτερωτὸς ἵππος, πήγασος.
Pégaulière ἢ **Pégolière**, θ. ἡ λέμβος ἡ φέρουσα τοὺς λέβητας τοῦ κατρανίου διὰ τὸ πίσσωμα τῶν πλοίων.
Peignage, τὸ κτένισμα (τῶν ἐρίων, τοῦ λιναρίου καὶ τῆς καννάβεως).
Peigne, κτένι.
Peignée, θ. (χυδ.), ξυλοκόπημα. 2) τὸ ἔριον ἢ λινάρι ὅσον κτενίζει διὰ μιᾶς ὁ τεχνίτης.
Peigner, ῥ. κτενίζω. §. (χυδ.) ξυλίζω.
Peigneur, euse, ὁ κτενίζων τὸ ἔριον (τὸ λινάρι κτλ.).
Peignier, κτενᾶς.
Peignoir, ἐπενδύτης (ὠμόλινον) διὰ τὸ κτένισμα ἢ τὸ λούσιμον.
Peignures, θ. πλθ. (μαλλιὰ) ἀποκτενίδια. §. (ἐν.) ἡ ξεφτισμένη (ξεστρημμένη) ἄκρα σχοινίου.
Peiller, ère, = **Chiffonnier**.
Peilles, θ. πλθ. ῥάκη πρὸς χαρτοποιΐαν.
Peindre (peins; peignais; peignis; peindrai; peignant; peint), ῥ. ζωγραφίζω. §. (μτνμ.) περιγράφω ζωηρῶς, ἐξιστορῶ. §. se —, βάφω τὰ γένειά μου ἢ φυκιασιδόνομαι. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ζωγραφιστός. ‖. fait à —, ἐντελὴς εἰς τὸ εἶδός του ὡς πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν σχηματισμόν, ζωγραφιστός. ‖. s'achever de —, ἐπιθέτω τὸν κολοφῶνα εἰς δυστύχημά τι, ἀπογίνομαι.
Peine, θ. ποινή. §. δεινόν, βάσανος. ἀνησυχία. λύπη. §. κόπος, δυσκολία. ‖. être (se mettre) en — de, ἀνησυχῶ (εἶμαι 'νοιασμένος) διά. ‖. à—, μόλις καὶ μετὰ βίας.
Peiner, ῥ. λυπῶ, θλίβω. §. (οὐδ.) δυσαρεστοῦμαι. §. κοπιῶ, κουράζομαι. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κατάπονος, βεβιασμένος.
Peint, e, μτχ. πθ. τοῦ **Peindre**.
Peintre, ζωγράφος.
Peinturage, τὸ οὐσ. τοῦ **Peinturer**
Peinture, θ. ζωγραφία. §. (μτνμ.) περιγραφὴ (ζωηρά).
Peinturer, ῥ. βάφω (ἐπαλείφω) μὲ ἓν μόνον χρῶμα.
Peintureur, ὁ βάφων τοίχους κτλ., (Τ.) νακάσης. §. (συνκδχ.) ζωγράφος ἀδόκιμος.
Peinturlurer, ῥ. κακοζωγραφίζω.
Pékin, μεταξωτὸν τῆς Κίνας.
Pélade, θ. ἀλωπεκία, πτίλωσις, (πάθος).
Pélage, χρῶμα τῆς τριχὸς (ἵππου κτλ.).
Pélamide, θ. πηλαμύς, (ἰχθ.).
Pelard, ἐπίθ. (ξύλον) ξεφλουδισμένον πρὶν κοπῇ ἀπὸ τοῦ δένδρου.
Pélardeau, ξύλον ἢ μολίβι τυλιγμένον μὲ στουππὶ καὶ ἄλειμμα διὰ στούππωμα τῶν ὀπῶν τοῦ πλοίου ὑπὸ τῶν πυροβόλων.
Pelauder, ῥ. (χυδ.), δέρνω, σουμπανίζω.
Pêle-mêle, ἐπίρ. φύρδην, μίγδην. §. (ὡς οὐσ.) κυκεών.
Peler (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. μαδῶ. ξεφλουδῶ. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) φαλακρός.
Pèlerin, e, ὁ ὑπάγων εἰς προσκύνησιν (ἱεροῦ τόπου), προσκυνητής.
Pèlerinage, ταξεῖδι προσκυνητοῦ, χατζηλίκι.
Pèlerine, θ. φόρεμα (ἐπωμὶς) γυναικ. §. κτένι, (ὄστρ.).
Pelette, θ. καλοῦπι διὰ ταῖς πλίνθαις.
Pélican, πελεκάν, (πτην.). §. ἐργαλεῖον (ξυλοκράτης) τῶν ξυλουργῶν. §. εἶδος ὀδοντάγρας.
Pelin, ψίλωθρον διὰ τὰ βυρσοδεψούμενα δέρματα.
Pelisse, θ. γοῦνα.
Pelle, θ. πτύον, φτυάρι. §. τὸ πλατὺ μέρος (ἡ πλάτη) τοῦ κωπίου.
Pellée—**Pelletée**).

Pelleron, φτυάρι στενόμακρον διὰ φούρνισμα τῶν πλακουντίων.
Pelletée, φτυαριά.
Pelleterie, θ. ἡ γουναρικὴ (τέχνη). §. (περιληπτ.) τὰ γουναρικά.
Pelletier, ère, γούναρης.
Pelleversage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Pelleverser, ῥ. σκάπτω μὲ τὸν λίσγον.
Pelleversoir, εἶδος λίσγου.
Pelliculaire, ἐπίθ. ὑμενοειδής.
Pellicule, θ. δέρμα λεπτὸν, ὑμὴν, ἐπιδερμὶς, φλοῦδα.
Peloir, ξύλον ἀδρακτοειδὲς πρὸς μάδησιν τῶν λευκαινομένων βυρσοδεψικῶς δερμάτων.
Pellotage, τὸ οὐσ. τοῦ Peloter.
Pelote, θ. κουβάρι. σφαῖρα (χιόνος κτλ.).
Peloter, ῥ. σφαιρίζω (ῥίπτων ἁπλῶς μόνον τὴν σφαῖραν). §. ξυλοκοπῶ. §. (μσ. αὐτπθ.) κουβαριάζομαι.
Peloteur, euse, ὁ κουβαριάζων τὸ νῆμα εἰς τὰ ἐργοστάσια. §. (θ.) μηχανὴ διὰ τὸ κȣβάριασμα.
Peloton, κουβάρι. §. (μτνμ.) οὐλαμὸς, ἴλη.
Pelotonner, ῥ. κουβαριάζω.
Pelu, στάχυ' ἀραβοσίτου ξεκοκκισμένον.
Pelouse, θ. γήπεδον χλοάζον, λιβάδι, τσεμενλίκι.
Peltaste, πελταστὴς, (ἀρχ.).
Pelte, θ. πέλτης, εἶδος μικρᾶς ἀσπίδος.
Pelté, ée, καὶ
Peltiforme καὶ Peltoïde, ἐπίθ. (βτν.), ὁ ἔχων σχῆμα πέλτου.
Pelu, e, μαλλιαρός.
Peluche, θ. ὕφασμα ἑτερόμαλλον, εἶδος φλοκκάτας.
Peluché, ée, χνουδωτὸς, γναφαλώδης.
Pelucher, ῥ. σηκόνω χνοῦδι, βαμβακιάζω.
Pelucheux, euse, γναφαλώδης, βαμβακιασμένος.
Pelure, θ. φλοῦδα (ὀπωρ. τυροῦ κτλ.).
Pelvien, enne, (ἀνατομ.), ὁ τῆς λεκάνης.
Pelviforme, ἐπίθ. λεκανοειδής.
Penaille, θ. = Penaillon.
Penaillerie, θ. σωρὸς κουρελλίων, παληόρουχα. §. (συνκδχ.) καλογηρολόγι.
Penaillon, κουρέλλι. §. καλόγηρος.
Pénal, e, ποινικός.
Pénalité, θ. (περιληπτ.) αἱ ποιναί.
Penard, (γέρων) πονηρὸς καὶ φιλογύνης.
Pénates, ἐπίθ. πλθ. οἱ ἐφέστιοι θεοί. §. (συνκδχ.) ὁ οἶκος, ἡ ἑστία.
Penaud, e, ξερὸς ἀπὸ ἐντροπὴν, ἀποσβολωμένος.
Penchant, e, γυρτὸς, γέρνων, ἑτοιμόῤῥοπος.
Penchant, κατήφορος. §. παρακμή. §. κλίσις (πρός τι).
Penchement, γερσιμον, σκύψιμον.
Pencher, ῥ. γέρνω. ||. (μσ.) σκύπτω. §. (μτφορ.) ῥέπω (κλίνω) πρός. ||. airs penchés, θρύψεις, (τσ)ακκίσματα.
Pendable, ἐπίθ. κρεμάλας ἄξιος.
Pendage, ἡ κλίσις τῶν φλεβῶν τοῦ γαιάνθρακος ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις.
Pendaison, θ. κρέμασμα κακούργου, ἀγχόνη, κρεμάλα.
Pendant, e, κρεμαστός. §. (μτνμ.) ἐκκρεμὴς, μετέωρος. §. (οὐσ.) ἐνώτιον, σκουλαρίκι. §. 'ταῖρι (εἰκόνος κτλ.).
Pendant, πρόθ. ἐν ᾧ, ἐν (καιρῷ).
Pendard, e, ἀχρεῖος, κατεργάρης, ἀξιοκρέμαστος.
Pendarderie, θ. ἀχρειότης, κατεργαρία.
Pendeloque, θ. λίθος πολύτιμος εἰς σχῆμα ἀπιδίου. §. (εἰρων.) κουρέλλι κρεμάμενον ἀπὸ φορέματος.
Pendentif, (ἀρχιτ.), τὸ μέρος τοῦ θόλου τὸ ἐξέχον ἀπὸ τοῦ τοίχου.
Penderie, θ. τὸ μέρος ὅπου ἁπλόνονται (κρεμῶνται) να στεγνώσωσι τὰ λευκαινόμενα δέρματα.
Pendeur, (ναυτ.), σχοινὶ χονδρὸν ἵνα κρατῇ τὰς τροχιλέας.
Pendiller, ῥ. κρέμαμαι μετέωρος.
Pendoir, σχοινίον ἢ ἁρπάγη πρὸς κρέμασμα κρεάτων.
Pendre, ῥ. κρεμνῶ. ||. (οὐδ.) κρέμαμαι.
Pendule, τὸ ἐκκρεμὲς (ὡρολογίȣ κτλ.), κρεμαςάρι. §. (συνκδχ.) ὡρολόγιον (κρεμαστόν).
Pendulier, ὡρολογᾶς (κρεμαςῶν ὡρολογίων).
Pendulisle, ὁ κατασκευάζων θήκας κρεμαστῶν ὡρολογίων.
Pène, σύρτης κλειδωνιᾶς, (Τ.) σουρμές. 2) (θ.) κουρέλλια διὰ τὸν ἀλειπτῆρα τοῦ καλαφάτου.
Pénétrabilité, θ. τὸ διαχωρητὸν (τῶν σωμάτων).
Pénétrable, ἐπίθ. διὰ τοῦ ὁποίȣ δύναταί τις (ἤ τι) νὰ διέλθῃ, διελάσιμος.
Pénétrant, e, διαπεραστικός.
Pénétration, θ. τὸ διαχωρητικὸν (διαπεραστικόν) τινων σωμάτων. (μτφορ.) ὀξύτης (νοὸς), τὸ διαβατικὸν ἢ διορατικόν.
Pénétrer, ῥ. περνῶ (διὰ μέσȣ), διαπερνῶ. εἰσχωρῶ. §. (μτφορ.) ἐμβαθύνω, ἐννοῶ. ἀνακαλύπτω. ||. se—de, ἐντυπόνεται βαθέως εἰς τὴν ψυχήν μου τι.
Pénial, e, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου.
Pénible (ϗ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. κοπιαστικὸς, ἐπίπονος· δύσκολος. (μτφορ.) δεινός. λυπηρὸς, θλιβερός.
Péniche, θ. εἶδ. πολεμικῆς λέμβου.
Pénicillaire, ἐπίθ. (βτν.) ὁ ἔχων-
Pénicille, θύσανος, βοῦρσα.
Pénicilleux, euse καὶ
Pénicilliforme, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει βούρσας (θυσάνου).
Pénien, enne, = Pénial.
Pénil, (ἀνατομ), τὸ ἐφήβαιον.
Pénillon, = Pénaillon.
Péninsule, θ. χερσόννησος.
Péninsulaire, ἐπίθ. ἴδιος ἢ κάτοικος χερσοννήσου.
Pénis (Λτν.), τὸ ἀνδρ. μόριον, πέος.
Pénitence, θ. μετάνοια. κανὼν (μετανοοῦντος). ποινὴ ἐπιβαλλομένη.
Pénitencerie, θ. ὁ βαθμὸς καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Penitencier.
Pénitenciel, βιβλίον διὰ τοὺς μετανοοῦντας (τοὺς ἐξομολογουμένους), ἐξομολογητάριον.

Pénitencier, πνευματικὸς (διὰ τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα). 2) εἶδος φυλακῆς.

Pénitent, e, ὁ μετανοῶν, ὑπὸ κανόνα.

Pénitentiaire, ἐπίθ. ὁ περὶ τῆς ἠθικῆς βελτιώσεως τῶν καταδίκων.

Pénitentiaux, elles, οἱ τῆς μετανοίας.

Pennatule, θ. εἶδος ζωοφύτου, *πτερυλλίς.

Penneau, τόμος λαρδίου κομμένος κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως.

Penniforme, ἐπίθ. πτεροειδής.

Pennon, εἶδ. σημαίας (τῶν παλ. ἱπποτῶν).

Pénombre, θ. σκότος ὄχι ἐντελὲς (ἡμίφωτον), σκιόφως.

Penon (ναυτ.), ἀνεμοδείκτης.

Pensant, e, ὁ σκεπτόμενος, λογικός.

Pensée, θ. λογισμός. σκοπός. ἰδέα. διάνοια. νοῦς. ἔννοια. 2) εἶδος ἄνθους (ἴου), (Τ.) ἐρζαῒ-μενεξές.

Penser, ῥ. σκέπτομαι, στοχάζομαι, διαλογίζομαι, συλλογίζομαι. §. (πρὸς ἀπαρ.) κοντεύω νά. ‖. (ὡς οὐσ.) συλλογισμός.

Penseur, ὁ σκεπτόμενος (βαθέως).

Pensif, ive, σκεπτικὸς, συλλογισμένος.

Pension, θ. πληρωμὴ διὰ τροφὴν (κατοικίαν κτλ.). σύνταξις. εἰσόδημα ἐτήσιον. §. κατάστημα ὑποτρόφων, *οἰκοτροφεῖον.

Pensionnaire, ὑπότροφος οἰκότροφος ἢ συνταξιοῦχος.

Pensionnat, κατάστημα ὑποτρόφων, *οἰκοτροφεῖον.

Pensionner, ῥ. χορηγῶ σύνταξιν.

Pensoter, ῥ. (σπν.), σκέπτομαι ἐπιπολαίως.

Pensum, ἐργασία ἐπιβαλλομένη πρὸς ποινὴν εἰς μαθητήν.

Pentateuque, ἡ Πεντάτευχος (τῆς Π. Γ.).

Pente, θ. κατωφέρεια, κατήφορος. §. (μτφορ.) ῥοπὴ (τάσις) πρός. 2) φαλβαλᾶς κωνωπιέρας.

Pentécostaire (-stère), πεντηκοστάριον, (βιβλίον τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας).

Pentecôte, θ. ἡ Πεντηκοστή.

Penture, θ. τὸ σίδηρον τὸ κρατοῦν τὸν στρόφιγγα τῆς θύρας.

Penultième, ἐπιθ. ὁ προ(παρα)τελευταῖος.

Pénurie, θ. ἔλλειψις ἐντελὴς, ἀχρηματία.

Péotte, θ. εἶδος μεγάλης λέμβου.

Péperin ἢ (θ.) **Pépérine**, εἶδος βολκανικοῦ λίθου χρησίμου εἰς οἰκοδομίαν, πεπερίτης.

Pepie, θ. τσύφνα, κόρυζα, λάπη, (πάθος τῶν πτν.).

Pépier, ῥ. φωνάζω 'σὰν τὸ τσυροποῦλι, τσυρίζω.

Pépin, κουκκοῦτσι (μήλου, σταφυλιοῦ κτλ.).

Pépinière, θ. φυτώριον, φυταλιὰ, δενδροφυτεῖον.

Pépiniériste, φυτωριοκόμος.

Pépite, θ. ὄγκος χρυσοῦ αὐτοφυοῦς.

Péplum, πέπλος, (ἀρχ.).

Perçage, τὸ οὐσ. τοῦ **Percer**, τρύπημα ξύλου πρὸς ἐναρμογὴν ἐμβόλου.

Percale, θ. πηκτὸν βαμβακερὸν, χασᾶς ἢ χουμαΐ.

Percaline, βαμβακερὸν (βαπτὸν) διὰ ἐσώπανον.

Perçant, e, σουβλερός. ὀξύς. §. διαπεραστικός.

Perce, θ. ἐργαλ. διὰ τρύπημα, τρυπάνι. ‖. mettre en—, ἀνοίγω (βαρέλλι μὲ) κρασί.

Perce. θ. = **Loche**.

Perce-a'-main, θ. τρυπανάκι.

Perce-bois, (σκώληξ) ξυλοφάγος.

Perce-bosse, εἶδος φυτοῦ, λυσιμάχειον.

Perce-bourdon, τρυπάνι τοῦ λαγουτοποιοῦ.

Perce-chaussée, εἶδος ἐντόμου (κανθάρου).

Perce-crâne, ἐργαλ. χειρουργ. κρανιοτρύπανον.

Percée, θ. δίοδος (εἰς δάσος).

Perce-feuille, θ. βούπλευρον, (φυτ.).

Perce-forêt, κυνηγὸς ἀτρόμητος.

Percement, ἄνοιγμα (τρύπας), τρύπημα. §. ἄνοιγμα δρόμου, ῥυμοτομία.

Perce-meule, ἐργαλ. πρὸς τρύπημα τῶν μυλολίθων.

Perce-mousse, θ. πολύτριχον, (φυτ.).

Perce-muraille, θ. = **Pariétaire**.

Perce-mure, θ. ξύσματα τῶν βυρσοδεψωμένων δερμάτων χρήσιμα πρὸς κατασκευὴν κόλλας.

Perce-neige, θ. εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθους χειμερίου, λευκόϊον.

Perce-oreille, εἶδος ἐντόμου.

Perce-pierre, θ. κρήταμον, (φυτ.).

Perce-pot, = **Sittelle**.

Percepteur, εἰσπράκτωρ.

Perceptibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

Perceptible, ἐπιθ. εἰσπράξιμος. §. ὁρατός. καταληπτός.

Perceptif, ive, ἀντιληπτικός.

Perception, θ. εἴσπραξις. §. (φιλοσοφ.) ἀντίληψις (αἰσθήματος). §. θέσις εἰσπράκτορος.

Percer (τὸ **c** τρέπεται πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** εἰς **ç**), ῥ. τρυπῶ. (συνκδ.) ἀνοίγω (βαγένι, δρόμον κτλ.). διασπῶ τὰς ἐχθρικὰς φάλαγγας. §. (δια)περνῶ. εἰσχωρῶ. προχωρῶ. §. (οὐδ.) φυτρόνω. σπάνω. διαφαίνομαι. §. (μτφορ.) διορῶ, ἐμβατεύω εἰς. ‖. cette maison perce dans (sur) deux rues, ἡ οἰκία αὕτη ἐβγαίνει εἰς δύω δρόμους. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) τρύπιος. ‖. une maison bien percée, οἰκία εὐθέτως *διατεθυριδωμένη. ‖. une rue bien (largement) percée, ὁδὸς καλῶς (εὐρυχώρως) ἐρρυμοτομημένη. ‖. il est bas (bien bas) percé, εἶνε εἰς κακὴν (πολλὰ κακὴν) κατάστασιν.

Percerette, θ. κοιν. τὸ τρυπάνι.

Perce-roche, θ. = **Térébelle**.

Perce-ronde, θ. εἶδος διαβήτου τῶν κοσκινοποιῶν.

Perceur, τρυπητὴς (κυρ. τῶν ναυπηγησίμων ξύλων), (Τουρκ.) μπουρουτζῆς.

Percevoir, ῥ. εἰσπράττω. §. (φιλοσοφ.) ἀντιλαμβάνομαι.

Perche, θ. χάραξ, κοντάρι διὰ στύλωμα. καλαμία (δι' ὀψάρευμα). 2) μέτρον ἐκτάσ. (18-22 ποδ.). 3) πέρκη, (ἰχθ.).

Perchée, θ. στῖφος πτηνῶν συνεσκαλωμένων ἐπὶ δένδρου κτλ. 2) εἶδος παγίδος διὰ τὰ πτηνά.

Percher καὶ **Se**—, ῥ. σκαλόνω

εἰς κλαδὶ καθὼς τὰ πτηνά. §. (μτνμ.) τοποθετοῦμαι εἰς μέρος ὑψηλόν.
Percher, πέταυρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου στεγνόνονται αἱ καύσιμοι χορτόπλινθοι.
Perchette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Perche**.
Percheur, euse, ὁ σκαλόνων (ἐπὶ δένδρȣ), συνειθίζων να σκαλόνῃ ὡς τὰ πτηνά.
Perchoir, τὸ μέρος ἢ τὸ πέταυρον ὅπȣ κουρνιάζουν αἱ ὄρνιθες.
Perclus, e, πιασμένος (τὸ σῶμα).
Perçoir ἢ (θ.) **Perçoire**, τρυπητῆρι.
Perçu, e, μτχ. πθ. τοῦ **Percevoir**.
Percussion, θ. κροῦσις, κτύπημα (ὡς οὐσ. τοῦ-
Percuter, ῥ. κτυπῶ. κρούω. (ἰδίως ἰατρ.) κρούω διὰ τῆς χειρὸς τὸ στῆθος ἢ τὸν θώρακα τοῦ πάσχοντος πρὸς διάγνωσιν τῆς νόσου.
Perdable, ἐπιθ. ὁ ὁποῖος εἶνε δυνατὸν νὰ χαθῇ.
Perdant, ὁ χάνων (εἰς τὸ παιγν.).
Perdition, θ. ἀπώλεια.
Perdre (perds; perdais; perdrai; perdis; perdu), ῥ. χάνω. §. (μτφορ.) χαλνῶ, διαφθείρω. ἀφανίζω.
Perdreau, περδίκι.
Perdrigon, εἶδος δαμασκήνου.
Perdrix, θ. πέρδιξ, πέρδικα, (πτν.).
Père, πατὴρ (κυρ. καὶ μτνμ.).
Pérégrination, θ. (παλ.), περιήγησις μακρὰ, ἀποδημία.
Péremption, θ. ἀνατροπὴ (διὰ παραγραφὴν) τῆς δίκης.
Péremptoire (καὶ ἐπίρ. **ement**), ἐπίθ. ἀνατρεπτικὸς (διὰ παραγραφὴν) τῆς δίκης. §. (συνήθ.) θετικὸς, ἀναντίῤῥητος.
Perfectibilité, θ. ἐπιδεκτικότης τελειοποιήσεως, ἐντελέχεια.
Perfectible, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς τελειοποιήσεως.
Perfection, θ. ἐντέλεια, τελειότης.
Perfectionnement, τελειοποίησις.
Perfectionner, ῥ. τελειοποιῶ.
Perfide (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπιθ. ἄπιστος, δόλιος.
Perfidie, θ. δολιότης, ἀπιστία.
Perforateur, trice καὶ
Perforatif, ive, (ἀνατομ.), ὁ χρησιμεύων πρὸς-
Perforation, θ. τρῆσις, τρύπημα.
Perforer, ῥ. (δια)τρυπῶ.
Péribole, περίβολος (ναοῦ).
Péricarde, (ἀνατ.), τὸ περικάρδιον.
Péricarpe, (βτν.), τὸ περικάρπιον.
Périclitation, θ. διακινδύνευσις.
Péricliter, ῥ. κινδυνεύω.
Péricrâne, (ἀνατ.), τὸ περίκρανον.
Périculeux, euse, = **Périlleux**.
Péri culosité, θ. τὸ ἐπικίνδυνον (θέσεως).
Péridot, εἶδος πολυτίμου λίθου, χρυσόλιθος, (κοιν.) σμαραγδόῤῥιζα(;)
Périer, ἐργαλεῖον σιδηροῦν πρὸς ἄνοιγμα τοῦ χωνευτηρίου τῶν σιδηρουργείων.
Périgueux, περιγώρδιος (λίθος μελανὸς σκληρότατος).
Périhélie, τὸ περιήλιον (πλανήτου).
Péril, κίνδυνος.
Périlleux, euse, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος.
Périmer, ῥ. (δικνμ.), ἀποσβέννυμαι (διὰ τὸ ἐκπρόθεσμον).
Périmètre, ἡ περίμετρος.
Périnéal, e, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ-
Périnée, (ἀνατ.), τὸ περίνεον.
Périnet, ἀλεκτρυὼν καὶ
Périnette, θ. ἀλεκτορὶς μὲ λόφον εἰς τὴν κεφαλὴν, (κοιν.) σκουφάτος, -τη.
Péringle ἢ **Péringue**, θ. εἶδος Mésange.
Période θ. καὶ ἀρσ. περίοδος.
Périodicité, θ. τὸ περιοδικὸν (πλανήτου, συγγράμματος).
Périodique (καὶ ἐπίρ. **-ement**), ἐπίθ. περιοδικός.
Périoeciens, πλθ. (γεωγρφ.) οἱ περίοικοι.
Périoste, (ἀνατομ.), τὸ περιόστεον.
Péripatéticien, enne, περιπατητικὸς (φιλόσοφος).
Péripatétique, ἐπίθ. τῶν περιπατητικῶν ἴδιος.
Péripétie θ. μεταβολὴ αἰφνίδια καὶ ἀπρόοπτος, περιπέτεια.
Périphrase, θ. περίφρασις.
Périphraser, ῥ. περιφράζω.
Périphraseur, ὁ μεταχειριζόμενος (ἀκαίρως) περιφράσεις.
Périr, ῥ. χάνομαι. φθείρομαι. ἀπόλλυμαι. §. (δικνμ.) = **Périmer**.
Périsciens, πλθ. (γεωγρφ.), οἱ περίσκιοι.
Périssable, ἐπιθ. φθαρτός.
Péristyle, περίστυλος. ||. (οὐσ.) περιστύλιον.
Péritoine, (ἀνατ.), τὸ περιτόναιον.
Perle, θ. μαργαρίτης, μαργαριτάρι.
Perlé, ée, μαργαριτοστόλιστος. μαργαροειδής. ||. orge—, κριθὴ ξεφλουδισμένη.
Perler, ῥ. ἐξεργάζομαί τι καθαρίως (μαργαροειδῶς). σρογγυλόω (τὴν κριθὴν, τὰ ζαχαρωτὰ κτλ.).
Perlier, ère, μαργαροφόρος. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος κόγχης μαργαριτοφόρου.
Perlimpinpin (**poudre de—**), ἰατρικὸν ἀσήμαντον (μηδεμίαν ἔχον δύναμιν).
Perloir, ἐργαλ. (χυτήριον) πρὸς κατασκευὴν μαργαροειδῶν ζαχαρωτῶν ἢ κοσμημάτων.
Perlucide, ἐπίθ. ἐντελῶς διαυγὴς, διαυγέστατος.
Perlure, θ. (κυνηγ.) θρομβοειδὴς ἀνωμαλία ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου.
Permanence, θ. ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ διάρκεια, τὸ μόνιμον.
Permanent, e, μόνιμος.
Perméabilité, θ. τὸ νὰ ἦνέ τι-
Perméable, ἐπιθ. διαχωρητὸς, διαπεράσιμος.
Permettre, ῥ. ἐπιτρέπω, δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ, ἀνέχομαι.
Permis, ἄδεια (ἔγγραφος).
Permis, e, μτχ. πθ. τοῦ **Permettre**.
Permission, θ. ἄδεια.
Permissionner, ῥ. ἐφοδιάζω (τεχνίτην ἢ μικροέμπορον) μὲ τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν.
Permutabilité, θ. τὸ μεταβλητὸν, ἡ ἰδιότης τοῦ-
Permutable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς μεταβολῆς (συναλλαγῆς), *συναλλάξιμος.

Permutant, e, ὁ ἀνταλλάσσων τι (κυρ. δὲ τὴν θέσιν του) μετ' ἄλλου.
Permutation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Permuter, ῥ. μεταβάλλω πρὸς ἄλλον, συναλλάσσω. (γρμτ.) τρέπω (καὶ μσ.) -ομαι εἰς τὸ ἀντίστοιχον.
Pernette, θ. ὑποστήριγμα τῶν καλουπίων τῆς σακχάρεως (ἢ τῶν φουρνιζομένων ἀργιλλοπλάστων κτλ.)
Pernicieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὀλέθριος.
Péroné, (ἀνατ.), ἡ περόνη (τὸ ἔξω κόκκαλον) τῆς κνήμης.
Péronelle, θ. γύναιον.
Péroraison, θ. ἐπίλογος.
Pérorer, ῥ. μακρηγορῶ, ῥητορεύω.
Péroreur, ὁ ῥητορεύων.
Péroxyde, (χημ.), ὀξείδιον περιέχον ὅσον ἐνδέχεται πλειότερον ὀξυγόνον.
Perpendiculaire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. ὁ κατὰ κάθετον. ||. (οὐσ. θ.) ἡ κάθετος (γραμμή).
Perpendicularité, θ. τὸ κάθετον (γραμμῆς).
Perpétration, θ. ἐκτέλεσις (ἐγκλήματος).
Perpétrer, ῥ. (παλ.), πράττω (ἔγκλημα).
Perpétuation, θ. διαιωνισμός.
Perpétuel, elle, (ȣ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀΐδιος, ἀδιάκοπος. ||. bannissement—, ἀειφυγία.
Perpétuer, ῥ. διαιωνίζω.
Perpétuité, θ. τὸ ἀδιάκοπον, ἀϊδιότης. ||. à—, ἀϊδίως, εἰς ἀεί.
Perpignage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Perpigner, ῥ. (ναυτ.), βάλλω καθέτως πρὸς τὴν τρόπιν τὰς συζυγίας τῶν ἐγκοιλίων τοῦ ναυπηγουμένου πλοίου.
Perplexe, ἐπιθ. ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀπορίαν. §. δεινός. ἄπορος.
Perplexité, θ. ἀμηχανία, ἀπορία.
Perquisition, θ. ἀναζήτησις ἀκριβής, διερεύνησις.
Perrier, = **Périer**.
Perron, ἀναβάθρα μὲ ἐπίπεδον πρὸ τῆς εἰσόδου οἰκίας.
Perroquet, ψιττακός, παππαγάλλος, (πτν.).
Perruche, θ. θηλυκὸς παππαγάλλος. 2) εἶδος μικροῦ ψιττακοῦ.
Perruque, θ. φενάκη, περῤοῦκα.
Perruquier, φενακοπλόκος, περῤουκέρης.
Pers, e, (ἀρχ.), γλαυκός, κυανοπράσινος.
Perse, θ. εἶδ. ζωγραφιστοῦ ὑφάσματος τῆς Περσ.
Persécutant, e, ὀχληρός.
Persécuter, ῥ. κατατρέχω.
Persécuteur, trice, ὁ κατατρέχων. διώκτης.
Persécution, θ. διωγμός. καταδρομή.
Persévéramment, ἐπίῤ. ἐπιμόνως.
Persévérance, θ. ἐπιμονή. καρτερία.
Persévérant, e, ἐπίμονος.
Persévérer (τὸ **é** τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. ἐγκαρτερῶ, ἐμμένω, ἐπιμένω.
Persicaire, θ. πέρσιον, (φυτ.).
Persicot, εἶδ. ποτοῦ, ῥοζόλι μὲ ῥοδακινοκούκκουτσα κτλ.
Persienne, θ. δικτυωτὸν, καφάσι.
Persiflage ἢ (ὀρθότ.) **Persifflage**, μυκτηρισμὸς, περιγέλασμα, εἰρωνεία.
Persifler ἢ (ὀρθότ.) **Persiffler**, ῥ. μυκτηρίζω, περιγελῶ, περιπαίζω.
Persifleur ἢ (ὀρθότ.) **Persiffleur**, περιγελαστής, εἴρων.
Persil, μαγηδανός, μακεδονῆσι.
Persillade, θ. εἶδ. φαγητοῦ, βραστὸν βοιδέλον μὲ μαγηδανόν.
Persillé, ée, (τυρὶ) μὲ πράσινα στίγματα.
Persistance, θ. ἐπιμονή.
Persister, ῥ. ἐμμένω, ἐπιμένω.
Personnage, πρόσωπον δράματος. §. (σημαντικὸν) ὑποκείμενον.
Personnalité, θ. ἀτομικότης, προσωπικότης. §. περιφιλαυτία.
Personne, θ. πρόσωπον. ὑποκείμενον. ἄνθρωπος. ||. acception de personnes, προσωποληψία. ||. payer de sa—, κινδυνεύω αὐτοπροσώπως. ||. en—, αὐτοπροσώπως. 2) (ὡς ἀντνμ. ἀόρ.) οὐδείς.
Personnel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, προσωπικός.
Personnification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
Personnifier, ῥ. προσωποποιῶ.
Perspectif, ive, (ζγρφ.), ὁ ἐν ἀπόπτῳ.
Perspective, θ. (ζγρφ.), ἄποψις, σκηνογραφία. ||. en—, ὁ ἐν ἀπόπτῳ. §. (μτφορ.) προσδόκιμος, ἐλπιζόμενος.
Perspicace, ἐπιθ. διορατικός.
Perspicacité, θ. τὸ διορατικὸν (τοῦ νοός).
Persuader, ῥ. (κατα)πείθω.
Persuasif, ive, (κατα)πειστικός.
Persuasion, θ. πειθώ. §. πεποίθησις.
Persulfure, (χημ.), ἕνωσις σώματος ἁπλοῦ μὲ ὅσον πλειότερον θειάφιον δύναται ν' ἀποῤῥοφήσῃ.
Persufluré, ée, (χημ.), ὁ εἰς κατάστασιν persuflure.
Perte, θ. ἀποβολὴ, στέρησις, χάσιμον. ὄλεθρος. ||. en pure —, ἐπὶ ματαίῳ.
Pertérébrant, e, (πόνος) ὀξὺς, νυγματώδης.
Pertinemment, ἐπίῤ. προσηκόντως.
Pertinence, θ. τὸ κατάλληλον, τὸ προσφυές.
Pertinent, e, προσήκων, κατάλληλος.
Pertuis, πέρασμα στενόν.
Pertuisane, θ. εἶδος δόρατος.
Perturbateur, trice, ταρακτικός. ταραχοποιός.
Perturbation, θ. ταραχὴ (τῆς ψυχῆς), διατάραξις (τοῦ σωματικοῦ ὀργανισμοῦ).
Pertus, e, (διδακτ.) τρυπητὸς, διάτρητος.
Pervenche, θ. ἀτραγένη, (φυτ.)
Pervers, e, μοχθηρὸς, διεφθαρμένος.
Perversion, θ. διαφθορὰ (ἠθῶν).
Perversité, θ. διαφθορά. μοχθηρία.
Pervertir, ῥ. διαστρέφω, διαφθείρω.
Pesamment, ἐπίῤ. βαρέως.
Pesant, βάρος.
Pesant, e, βαρύς. ἀργοκίνητος (ἐπὶ νομίσμ.) πρόσβαρος.
Pesanteur, θ. βαρύτης, βάρος. §. νωθρότης· δυσκινησία.
Pesée, θ. ζύγισμα.

PÈSE-LIQUEUR, βαρουλκὸν, ἐργαλεῖον διὰ ζύγισμα τοῦ νεροῦ.
PESER (τὸ E τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. ζυγίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). ||. (οὐδ.) πατῶ (ἀκκουμβῶ) δυνατά. βαραίνω.
PESETTE, θ. εἶδος μικροῦ ζυγίου διὰ τὰ νομίσματα, (Τ.) βεζνές.
PESEUR, ζυγιστής.
PESOGNE, θ. νόσος τοῦ ποδὸς τῶν προβάτων.
PESON, στατὴρ, καντάρι.
PESSIMISME, τὸ σύστημα τοῦ-
PESSIMISTE, ὁ φρονῶν τὰ πάντα λίαν κακὰ ἢ τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶν ἐξ αὐτῆς τῆς αὐξήσεως αὐτῶν.
PESSON, = PALISSON.
PESSONURE, θ. = PERCE-MUR.
PESTE, λιμὸς, πανώλη, πανοῦκλα. §. (μτφορ.) κακός. λυμεών. ὄλεθρος. ||. (ὡς ἐπιφών.) διάβολε! 'ςὸν διάβολον! ἀνάθεμά τον! ...
PESTER, ῥ. βλασφημῶ, καταρῶμαι.
PESTIFÈRE, ἐπίθ. λοιμώδης.
PESTIFÉRÉ, ÉE, μολυσμένος, πανουκλιασμένος.
PESTILENCE, θ. μολυσμὸς (διαφθορὰ) τοῦ ἀέρος.
PESTILENT, E, καὶ
PESTILENTIEL, ELLE, λοιμώδης. μολυσμένος.
PET, πορδή. ||. pet d'âne, ὀνόπορδον, (φυτ.). ||. pet de nonne, εἶδος ζυμαρικοῦ, (κοιν.) σβίγγος.
PÉTALE, πέταλον ἄνθους.
PÉTALOÏDE, ἐπίθ. (βτν.), πεταλοειδής.
PÉTARADE, θ. πορδοκόπημα (ἵππου), σιλληπούρδισμα. §. (μτνμ. καὶ σκωπτ.) κανονοβόλισμα ἀτελεσφόρητον.
PETARD, εἶδος πολεμικοῦ πυροτεχνήματος.
PÉTARDER, ῥ. κτυπῶ (προσβάλλω) μὲ pétard.
PÉTARDIER, ὁ κατασκευάζων pétards.
PÉTASE, πῖλος στρογγυλὸς, πέτασος.
PÉTAUD, ὁ πρόεδρος τῆς συνελεύσεως τῶν ζητιάνων. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) la cour du roi—, = τῷ -
PÉTAUDIÈRE, θ. συνάθροισις ἄτακτος (ὅπου ὁρίζουν πολλοὶ), πυργοποιΐα.
PÉTÉCHIAL, E, ὅμοιος μὲ ἢ συνωδευμένος ὑπὸ -
PÉTÉCHIES, θ. πλθ. κηλῖδες ἐρυθραὶ ἀναφαινόμεναι ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν βαρέως νοσούντων.
PET-EN-L'AIR, κοντὸν νυκτικὸν φόρεμα.
PÉTENUCHE, θ. γνάφαλα μετάξης κατωτέρας ποιότητος.
PÉTER (τὸ É τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. κλάνω. §. (μτνμ.) κροτῶ. σπάνω μὲ κρότον.
PÉTEUR, EUSE, κλανιάρης, πορδαλᾶς.
PETILLANT, E, σπινθηρίζων, σπινθηροβόλος.
PETILLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
PETILLER, ῥ. σπινθηροβολῶ (μὲ κρότον), τσιρτσυρίζω. §. βράζω (ἀπὸ ὁρμήν). λακταρῶ.
PÉTILLEUX, EUSE, ὁ βράζων.
PÉTIOLAIRE, ἐπίθ. (βτν.), ὁ ἔχων-
PÉTIOLE, (βτν.), μίσχος φύλλου.
PÉTIOLÉ, ÉE, = PÉTIOLAIRE.
PÉTIOLULE, ὑποκορ. τοῦ PÉTIOLE.
PETIT, E, μικρός. ὀλίγος. §. εὐτελής. μικροπρεπής. ||. — fils (fille), ἐγγονὸς, ἐγγονή. ||. — gris, σεντζάπι. ||.—lait, ὀῤῥὸς γάλακτος. ||. —e vérole, εὐλογιά. ||. la petite guerre, *μικρομαχία. ||. (ὡς ὑποκορ.) mon petit homme, ma petite femme, ἀνδρούλη μου, γυναικοῦλά μου. ||. petit-maître, petite-maîtresse, κυρίτσης, κυράτσα. ||. se faire—, συστέλλομαι, ζαρόνω. ||. en être aux petits soins avec q., περιποιοῦμαι μέχρι κολακείας, χαϊδεύω, κανακεύω. ||.—à—, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. ||. Petites Maisons, τρελλοκομεῖον ποτὲ ἐν Παρισίοις.
PETITEMENT, ἐπίρ. ὀλίγον. πενιχρῶς. μικροπρεπῶς.
PETITESSE, θ. μικρότης. σμικρότης, μικροπρέπεια.
PÉTITION, θ. ἀναφορά.
PÉTITIONNAIRE, ὁ δίδων ἀναφοράν.
PETITISSIME, ἐπίθ. (οἰκ.), μίκριστος.
PÉTITOIRE, (ἀγωγὴ) περὶ κυριότητος.
PETON, ποδαράκι (παιδίου).
PÉTONCLE, θ. κτένι (θαλασσ.).
PÉTREL, θαλασσοβάτης, (πτν.)
PÉTRIFIANT, E, λιθοποιητικός.
PÉTRIFICATION, θ. λιθοποίησις ἀπολίθωμα.
PÉTRIFIER, ῥ. λιθοποιῶ, ἀπολιθόνω.
PÉTRIFIQUE, ἐπίθ. λιθοποιητικός.
PÉTRIN, ζυμωταριά.
PÉTRIR, ῥ. ζυμόνω.
PÉTRISSAGE καὶ PÉTRISSEMENT, ζύμωμα.
PÉTRISSEUR, ζυμωτής.
PÉTRISSOIR, ζυμωταριά.
PÉTROLE, πετρέλαιον, ἄσφαλτος ὑγρά.
PETTO (IN-), Λατ., κατὰ διάνοιαν, ἐν νῷ.
PÉTULAMMENT, ἐπίρ. μὲ πολλὴν-
PÉTULANCE, θ. ὑπερβολὴ ζωηρότητος, σερπετιά.
PÉTULANT, E, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν (νὰ ἡσυχάσῃ), σερπετὸς, (ἀρχ.) σκίρταξ.
PÉTUNSÉ (Κινεζ.), πέτρα πρὸς κατασκευὴν τσινιῶν.
PEU, ἐπίρ. ὀλίγον. ||. dans, sous—, ἐντὸς ὀλίγου, μετ' ὀλίγον. ||. à —près, σχεδὸν, παρ' ὀλίγον. ||. tant soit peu, (ὀ)λιγάκι.
PEUILLE, θ. τμῆμα μετάλλου χρησιμεῦον ὡς δεῖγμα.
PEUPLADE, θ. λαὸς ἀνθρώπων μὴ πεπολισμένων, φῦλον.
PEUPLE, λαὸς, δῆμος. ||. le bas —, ὁ ὄχλος.
PEUPLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
PEUPLER, ῥ. κατοικίζω. συνοικίζω. §. (οὐδ.) πολλαπλασιάζομαι, γεννοβολῶ.
PEUPLERAIE, θ. δάσος (φυτώριον) αἰγείρων.
PEUPLIER, αἴγειρος, λεύκη, καβάκι, (δένδρ.).
PEUPLIER, θ. εἶδος ἀμανίτου, *αἰγειρίτης.
PEUR, θ. φόβος.
PEUREUX, EUSE, δειλὸς, φοβητσιάρης.
PEUT-ÊTRE, ἐπίρ. ἴσως.
PHAÉTON, εἶδος ἐλαφροῦ ὀχήματος, δίφρος.
PHALANGE, θ. φάλαγξ.
PHALÈNE, θ. πεταλοῦδα νυκτερινὴ, φάλαινα.

Pharaon, εἶδος χαρτοπαιγν., μπάνκος.
Phare, φανάρι λιμένος, φρυκτώριον, φάρος.
Pharillon, (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Phare. §. (ἰδιαιτ.) τὸ πυροφάνιον τῶν ἁλιέων.
Pharisaïque, ἐπίθ. Φαρισαϊκός.
Pharisien, Φαρισαῖος.
Pharmacie, θ. φαρμακοποιΐα, -εῖον.
Pharmacien, φαρμακοποιός.
Pharmacopée, θ. σύγγραμμα (βιβλίον) περὶ φαρμακοποιΐας.
Phase, θ. φάσις (πλανήτου ἢ συμβεβηκότος).
Phébus, ὁ Φοῖβος (Ἀπόλλων). §. ὕφος ὀγκῶδες, οἴδημα λόγου, στόμφος.
Phénix, φοῖνιξ, (πτν. μυθ.).
Phénoménal, e, ὁ ὁμοιάζων φαινόμενον, (ἐπομ.) παράδοξος, σπάνιος.
Phénomène, φαινόμενον (φυσικόν).
Philologue (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), φιλόλογος κτλ.
Philosophaile, ὄχλος ὑποτιθεμένων φιλοσόφων, φιλοσοφολόγιον.
Philosophailler, ῥ. κάμνω τὸν ψευδοφιλόσοφον, φιλοσοφῶ ἀκαίρως καὶ ἀκρίτως.
Philosophale, ἐπίθ. θ. φιλοσοφικός. ||. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) la pierre —, ὁ φιλοσοφικὸς λίθος τῶν ἀλχημιστῶν.
Philosophâtre (-phastre), ψευδώνυμος φιλόσοφος.
Philosophe, φιλόσοφος.
Philosopher, ῥ. φιλοσοφῶ.
Philosophie, θ. **-sophique**, ἐπίθ. **-phiquement**, φιλοσοφία, -σοφικός, -κῶς.
Philosophisme, ψευδοφιλοσοφία.
Philosophiste, ψευδοφιλόσοφος.
Philtre, μαγικὸν ποτὸν, φίλτρον.
Phlébotome, φλεβοτόμον, νυστέρι.
Phlébotomie, θ. φλεβοτομία.
Phlébotomiser, ῥ. φλεβοτομῶ.
Phlogose, θ. (ἰατρ.), φλόγωσις.
Phlogoser, ῥ. (ἰατρ.), προξενῶ φλόγωσιν, φλογόω.
Phoque, φώκη, (ζ. ἀμφίβ.).
Phosphate, (χημ.), εἶδος ἅλατος συγκειμένου ἐκ φωσφορικοῦ ὀξέος καὶ ὁποιασδήποτε ἁλατώδους οὐσίας.
Phosphore, φωσφορικὴ οὐσία (ὕλη).
Phosphorescence, θ. τὸ φωσφορῶδες, ἡ ἰδιότης τῶν φωσφορικῶν σωμάτων.
Phosphorescent, e, φωσφορώδης.
Phosphorique, ἐπίθ. φωσφορικός.
Phosphorisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Phosphoriser, ῥ. μεταβάλλω εἰς φωσφόρον.
Phraséologie, θ. φρασεολογία.
Phraseur καὶ
Phrasier, φρασεολόγος.
Phthisie, θ. φθίσις.
Phtisique, ἐπιθ. φθισικὸς, φθισιῶν.
Phylactère, φυλακτήριον.
Physicien, enne, φυσικὸς (ἀνήρ).
Physiologie, θ. **-logique**, ἐπιθ. **-logiste**, φυσιολογία, -λογικὸς, -λόγος.
Physionomie, θ. φυσιογνωμία.
Physionomiste, φυσιογνωμικὸς, φυσιογνώμων.
Physique (καὶ ἐπίθ. **-ement**), ἐπιθ. φυσικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ φυσική.
Piaffement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Piaffer, ῥ. κροαίνω, (εἶδ. βαδίσματος τοῦ ἵππου).
Piaffeur, ἐπίθ. (ἵππος) κροαίνων.
Piailler, ῥ. γρυνιάζω.
Piaillerie, θ. γρύνα.
Piailleur, euse, γρυνιάρης.
Pianiste, ὁ παίζων τὸ-
Piano-forte (ἢ **Forte-piano**), εἶδος πολυχόρδου ὀργάνου, κλειδοκύμβαλον.
Piaste, ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων οἴκων τῆς Πωλων.
Piastre, νόμισμα ἀργυροῦν, τάλληρον (Ἰσπαν.), γρόσι (Τϋρκ.).
Piaulard, e, ὁ τσυρίζων (γρηνιάζων) ἀδιακόπως.
Piauler, ῥ. πιπίζω (σὰν τὸ κλωσσοπούλι), τσυρίζω.
Piauleur, euse, = **Piaulard**.
Pic, ξινάρι σουβλερόν. 2) βουνὸν ὑψικόρυφον καὶ ὀξυκόρυφον. 3) δρυοκολάπτης, (πτν.) 4) πῆχυς, (μετρ.).
Pica, ὄρεξις διεφθαρμένη, κίσσα (τῶν ἐγκύων), κακοψυχία.
Picarel, εἶδ. ἰχθ. σμαρὶς ἢ μαινίς.
Picasson, = **Grimpereau**.
Picholine, θ. εἶδ. μικρῶν ἐλαιῶν.
Picorée, θ. προνομὴ (στρατ.).
Picorer, ῥ. προνομεύω (στρατ.). §. (ἐπὶ μελισσ.) βόσκομαι.
Picoreur, (στρατιώτης) προνομεύων.
Picot, σχινδαλμὸς (ἀγγίδα) ξύλου. 2) ὀδόντιον δαντέλλας (σειρητίου κτλ.).
Picotage, τὸ οὐσ. τοῦ **Picoter**.
Picotement, νυγμὸς, τσούξιμον.
Picoter, ῥ. δάκνω, τσούζω. 2) τσιμπῶ. 3) πειράζω (διὰ λόγων), ἐγγίζω, κερτομῶ.
Picoterie, θ. λόγια ἐγγικτικὰ, κερτομία.
Picotin, θ. μέτρον διὰ τὴν ταγὴν τῶν ἵππων.
Pie, θ. κίσσα, (πτν.). ||. (ὡς ἐπίθ.) παρδαλὸς, μελανολευκοποίκιλος, πέλαργος.
Pie, ἐπιθ. εὐσεβής.
Pièce, θ. τεμάχιον, κομμάτι. §. χώρισμα (κάμαρα) διαιτήματος. μέρος. §. κανόνι. §. βυκίον (οἴνου κτλ.). §. δρᾶμα. §. ἔγγραφον. §. νόμισμα. §. πεσσὸς (κύβων), πέτρα. ||.—à l'appui (de conviction), πειστήριον. ||. mettre en pièces, (κατα)κομματιάζω. ||. traiter en pièces, κατακόπτω. ||. tout d'une—, ἀτόφυος, μονοκόμματος.
Pied, πούς, πόδι, ποδάρι. §. (μτνμ.) ποδαρικὸν (σκεύους). §. κορμὸς (στέλεχος) δένδρου. §. ποδιὰ βουνοῦ, πρόποδες ὄρους, ὑπώρεια. ||. nu-pieds (ἢ) pieds nus, ξυπόλυτος, ἀνυπόδητος. ||. lâcher pied, ὑποχωρεῖν, ἐνδίδειν. ||. à—, πεζῶς. ||. sur la pointe des pieds, ἀκροποδητί. ||. pied-à-terre, κατάλυμα προσωρινόν. ||. mettre pied à terre, πεζεύειν. ||. au pied de la lettre, κατὰ γράμμα. ||. pied d'oiseau, ὀρνιθόπους, (φυτ.). ||. —de corneille (de lit, de loup, d'oie etc.), κορωνόπους, κλινοπόδιον, λυκοπόδιον κτλ. ||.—rouge, ἐρυθρόπους, (πτν.). ||.—bot, ὁ ἔχων διάστροφον τὸν πόδα.
Pied-droit, τὸ μέρος τῆς θύρας τὸ πρὸς τοὺς στρόφιγγας.

Piédestal, κρηπὶς (βάθρον) ἀνδριάντος κτλ., ὑπόβαθρον.
Piédouche, ὑπόβαθρον ἀγγείου (προτομῆς κτλ.)
Piège, παγὶς (κυρ. καὶ μτφορ.).
Pie-grièche, θ. κολλυρίων, (πτν.).
Pie-mère, θ. ἓν τῶν τριῶν περικαλυμμάτων τοῦ ἐγκεφάλου.
Pierraille, θ. σωρὸς λιθαρίων, λιθὰς, πετραλιά.
Pierre, θ. λίθος, πέτρα. §. λιθίασις, (πάθος). ||.— à chaux, —(de) meulière, etc., ἀσβεστόπετρα, μυλόπετρα κτλ., (ἡ ||.—d' aigle (de foudre, de lait etc), ἀετίτης, κεραυνίτης, γαλακτίτης κτλ. ||.—à rasoirs (ἡ) à aiguiser (à repasser), ἀκόνη. ||.—de touche, δοκιμίτης λίθος, ἀσημόπετρα.
Pierré, αὐλάκι ςρωμένον μὲ συντρίμματα λίθων.
Pierrée, θ. αὐλάκι ἀπὸ ξηρολίθι.
Pierreries, θ. πλθ. λίθοι πολύτιμοι, πετράδια.
Pierrette, θ. εἶδος παιδιᾶς τῶν παίδων. 2) κωμικόν τι γυναικεῖον πρόσωπον.
Pierreux, euse, πετρώδης, λιθώδης. §. λιθιῶν.
Pierrier, κανόνι πετροβόλον κατὰ τῶν ἐπιπλεόντων.
Pierrot, σπουργίτι. 2) κωμικόν τι πρόσωπον εὐήθους.
Piétain, ἴδε **Piétin**.
Piété, εὐσέβεια.
Pieter (τὸ **e** τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. (παίζων ἀμάδας κτλ.) πατῶ εἰς τὸ σημάδι. §. ἀντιτείνω πεισματωδῶς.
Piétin, νόσος τοῦ ποδὸς τῶν κερασφόρων καὶ ἐριοφόρων ζώων.
Piétinage καὶ
Piétinement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Piétiner, ῥ. κουνῶ ἀπὸ θυμὸν τὰ πόδια μου, κλωτσῶ.
Piétisme, τὸ σύστημα τῶν-
Piétiste, μέλος χριστιανικῆς τινος αἱρέσεως.
Piéton, onne, πεζός.
Piètre (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπιθ. πενιχρὸς, κακόμοιρος.
Piette, θ. πτηνόν τι ἐνυδρόβιον, φαλαρίς.
Pieu, παλοῦκι.
Pieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, εὐσεβής.
Piffre, esse, κοντόχονδρος, τεφλοῦμι. λαίμαργος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) σφυρὶ τοῦ χρυσοχόου.
Pigeon, περιστέρι, (πτν.).
Pigeonnier, περιστερεών.
Pigne, κῶνος κοκκοναρέας, πιτυοστρόβιλος, κουκκουνάρα.
Pigne, θ. ὄγκος χρυσοῦ ἢ ἀργύρου μένων μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ὑδραργύρου.
Pignocher, ῥ. τρώγω ἀνόρεξα, τσυμπῶ.
Pignon, κορυφὴ τοίχε. 2) κεκκουνάρι. 3) (μηχαν.) τροχὸς ὀδοντωτὸς κινῶν ἄλλον μεγαλήτερον. γνάφαλα ἐρίων ἢ καννάβεως, κροκίδια.
Pignoratif, (Νμ.), συμφωνία πρὸς ἀΐδιον ἐξώνησιν κτήματος ἐκποιηθέντος.
Pigoulière, = **Pégaulière**.
Pilage, τὸ οὐσ. τοῦ **Piler**.
Pilaire, ἐπίθ. (διδακτ.) ὁ τῶν τριχῶν.
Pilastre, κίων τετράγωνος, παραστάς.
Pilau, πιλάφι.
Pile, θ. ςοῖβα βιβλίων (νομισμάτων κτλ.) ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου κιονηδὸν ἐπιτεθειμένων. 2) γουδὶ (πέτρινον). 3) τὸ μέρος τοῦ νομίσματος ὅπου εἶν' ἐγχαραγμένα τὰ παράσημα τοῦ ἡγεμόνος, (καθὼς τῶν Τούρκων ὁ) τουρᾶς.
Piler, ῥ. κοπανίζω (εἰς τὸ 'γδί).
Pilette, θ. λανάρα τοῦ μαλλίου.
Pileur, ὁ κοπανίζων (εἰς 'γδί).
Pilier, κολώνα χωρὶς ἀναλογίαν.
Pillage, διαρπαγὴ, λεηλασία.
Pillard, e, κλέπτης, διαγουμιστής, ἅρπαξ.
Piller, ῥ. διαρπάζω, λεηλατῶ, διαγουμίζω.
Pillerie, θ. κατάχρησις δημοσ. ὑπαλλήλου, ἁρπαγή.
Pilleur, ἅρπαξ.
Piloir, ξύλον πρὸς ἐμβύθισιν τῶν λευκαινομένων δερμάτων.
Pilon, 'γδοχέρι, 'γδοκόπανον.
Pilonnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Pilonner, ῥ. κοπανίζω μὲ τὸ 'γδοχέρι.
Pilori, κύφων, εἶδ. τιμωρητικοῦ ὀργάνου.
Pilorier, ῥ. τιμωρῶ διὰ τοῦ κύφωνος. πομπεύω, θεατρίζω.
Piloris, μοσχοπόντικον τῶν νήσων τῆς Ἀμερ.
Piloselle, θ. εἶδος φυτοῦ ἐριοφόρου, θλάσπι ἢ μυοσωτίς.
Pilot, σωρὸς (κῶνος) ἅλατος.
Pilotage, κατασκεύασμα ἐκ pilotis. 2) τὸ ἔργον τοῦ-
Pilote, ὁδηγὸς πλοίου, πιλότος.
Piloter, ῥ. ἐμπήγω παλούκια (διὰ θεμέλιον). 2) ὁδηγῶ πλοῖον ὡς πιλότος.
Pilotin, νέος (μαθητευόμενος) πιλότος.
Pilotis, χονδρὸν παλοῦκι τὸ ὁποῖον ἐμπήγουν κατὰ γῆς διὰ θεμέλιον.
Pilulaire, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει σφαιριδίων.
Pilule, καταπότιον, φθοΐς, χάπι.
Pilulier, ἐργαλεῖον πρὸς κατασκευὴν ἢ κουτίον πρὸς ἐναπόθεσιν καταποτίων.
Pilulifère, ἐπίθ. (βτν.), ὁ φέρων καρποὺς σφαιροειδῶς συνηνωμένους.
Pimbèche, γυνὴ ἀναίσχυντος ἥτις μεγαλοπιάνεται, κεράτσα, περπερήθρα.
Piment, πιπέρι τῆς Γουϊνέας, κόκκινη πιπεριὰ, φυτὸν ςρυχνοειδές.
Pimenter, ῥ. καρυκεύω μὲ κόκκινον πιπέρι.
Pimpant, e, κομψῶς ἐνδυμένος, εὐπάρυφος, (κοιν.) κορδωμένος.
Pimpésouée, θ. = **Pimbèche**.
Pimpelocher, ῥ. φακιολίζω ἀλλοκότως.
Pimprenelle, θ. τράγιον, (φυτ.).
Pin, πεύκη, (Τ.) τσάμι, ἀγριοκεκκουναρηὰ, στροβιληὰ, (δένδρ.).
Pinacle, τὸ ὑψηλότερον μέρος κτιρίου. ἀέτωμα (πτερύγιον) ναοῦ. §. (μτφορ.) κολοφών.
Pinasse, θ. πλοῖον φορτηγόν.
Pinastre, πεύκη ἡ παραλία.
Pinau, εἶδος ἀμανίτου (βωλίτε).
Pinçage, κοντοκλάδευμα τῆς ἀμπέλου.
Pince, θ. τὸ ἐμπροσθινὸν ἄκρον τοῦ ὄνυχος τοῦ ἵππου (τῆς ἐλάφου κτλ.). §. χηλὴ (ποδάρι) ἀστακοῦ κτλ. §. λαβὶς σιδηρεργοῦ κτλ. §. σοῦφρα (μπάσα) εἰς φόρεμα.

Pinceau, γραφὶς (βοῦρτσα) ζωγράφου.
Pinceautage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Pinceauter, ῥ. ἀναπληρῶ διὰ τῆς γραφίδος τὰ κενὰ μέρη τοῦ ζωγραφιςοῦ ὑφάσματος ἢ χάρτȣ.
Pinceauteuse, γυνὴ ἀσχολȣμένη εἰς τὸ pinceautage.
Pince-balle, *σφαιρολάβιον.
Pincée, θ. δραγμὶς, πρέζα (ταμπάκου κτλ.).
Pincelier, μικρὸν ἐλαιοδόχον σκεῦος τῶν ζωγράφων.
Pince-maille, ὁ κυττάζων ν'ἁρπάσῃ, ἐξηνταβελόνης.
Pincement, (γεωργ.), τὸ οὐσ. τοῦ -
Pincer (τὸ c τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ç), ῥ. σφίγγω μὲ τὰ δάκτυλα, τσυμπῶ. §. τσούζω. §. (μτφορ.) ἐπιπλήττω, ἢ ἐγγίζω διὰ λόγων.
Pincette ἢ (πλθ.) Pincettes, θ. τσυμπίδα, μασιά.
Pinchina, εἶδος χονδρῆς ἐρέας.
Pinçon, τσυμπήματιά.
Pindariser, ῥ. ὁμιλῶ μὲ Πινδαρικὸν τόνον.
Pinéal, e, (ἀνατομ.), κωνοειδὴς, στροβιλώδης.
Pineau, μαῦρον σταφύλι.
Pingouin(-guin), εἶδος πτηνοῦ θαλασσίου, ἀπτηνοδύτης.
Pingre, πλοῖον μὲ στρογγύλην πρύμνην. 2) ἄνθρωπος ῥυπαρὸς (φιλάργυρος).
Pinier, κουκκουναρηὰ, (δένδρ.).
Pinifère, ἐπίθ. πευκοφόρος.
Pinique, ἐπίθ. ὁ τῆς πεύκης.
Pinne(marine), θ. πίννα, (ὄστρ.).
Pinnier, τὸ μαλάκιον τῆς πίννης.
Pinnothère, πιννοτήρης, (εἶδος καρκίνου).
Pinnule, θ. (ἀςρνμ.) πλὰξ χαλκὴ μὲ μικρὰν ὀπὴν διὰ τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτὸς ἢ τὴν ὅρασιν.
Pinque, θ. εἶδος φορτηγοῦ πλοίȣ.
Pinsar(-sard) καὶ Pinseur, κοιν. ἀντὶ -
Pinson, σπῖνος, (πτν.).
Pinsonnière, θ. = Mésange (la charbonnière).
Pintade, θ. μελεαγρὶς, φραγκόκοττα, (πτν.).
Pintadeau, μελεαγρίδιον.
Pinte, θ. εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ, κοτύλη.
Pinter, ῥ. μεθοκοπῶ, σδανάρω.

Piochage, σκάψιμον μὲ τὸ 'ξινάρι, τσάπισμα.
Pioche, θ. τσαπεῖ', ξινάρι.
Piocher, ῥ. σκάπτω μὲ τὸ 'ξινάρι, τσαπίζω. §. (συνκδχ.) ἀσχολοῦμαι κατακέφαλα. §. (μσ.) διαπληκτίζομαι.
Piochet, = Grimpereau.
Piocheur, σκαφεὺς, σκαφτιᾶς. ||. (συνκδχ.) δουλευτὴς, ἐργοδιώκτης.
Piochon, ὑποκορ. τοῦ Pioche, 'ξιναράκι.
Pion, στρατιώτης πεζός. §. (εἰς τὰ σχολεῖα) ὁ ἐπιτηρῶν τοὺς ἄλλους μαθητάς. 2) (συνήθ.) πέτρα (ἁπλῆ) τοῦ ζατρικίου.
Pione, θ. = Pivoine.
Pionet, = Grimpereau.
Pionnier, σκαπανεὺς (στρατοῦ).
Piorlin, = Bécasseau.
Piot, (χυδ.), ὁ οἶνος, τὸ π ι ο τ ό ν.
Piot (ὀνομτπ.), κοιν. ὁ κοῦρκος.
Pipe, θ. βαρέλλι χωροῦν 1 ½ μόδιον. 2) τσιμποῦκι, πίπα.
Pipeau, φλογέρα. 2) ἰξόβεργα. §. (μτφορ.) παγίς.
Pipée, θ. εἶδος πτηνοθηρίας διὰ τῶν ἰξῶν.
Piper, ῥ. πιάνω πουλιὰ μὲ ταῖς ἰξόβεργαις. §. (μτφορ.) ἐξαπατῶ.
Piperie, θ. ἀπάτη, δολιότης (κυρ. εἰς τὰ χαρτιά).
Pipérivore, ἐπίθ. πιπεροφάγος.
Pipet, = Farlouse.
Pipeur, ὁ ἀπατῶν (εἰς τὰ χαρτιά).
Pipi, εἶδος μικροῦ πτηνοῦ, πιπώ (;), τσυροποῦλι.
Pipiement, φωνὴ μικροῦ πτηνοῦ.
Pipier, ῥ. = Pépier.
Pipoir, εἶδος συρίκτρας πρὸς μίμησιν τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν.
Piquage, τὸ οὐσ. τοῦ Piquer.
Piquant, e, σουβλερὸς, ἀγκαθωτός. §. (μτνμ.) δριμὺς, τσουκτερός. §. (μτφορ.) δηκτικὸς, ἐγγικτικὸς, πειρακτικὸς, ἢ ἐπαγωγὸς, διεγείρων τὴν περιέργειαν. 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἀγκάθι, ἄκανθα.
Pique, θ. κοντάρι, λόγχη. §. πάθος, ὀργὴ, κακία. §. (ἀρσ.) ἡ πίκα (τῶν χαρτοπαιγν.).
Piqué, εἶδος ὑφάσματος, *διπλοΐς.
Pique-assiette, παράσιτος.

Pique-boeuf, βοηλάτης.
Pique-bois, δρυοκολάπτης (ὁ μέλας).
Pique-broque, = Coupe-bourgeon.
Pique-mouche, = Mésange (la charbonnière).
Pique-nique, δεῖπνον συμφορητὸν (ἐκ συμβολῆς).
Piquer, ῥ. τρυπῶ (μὲ κεντρὶ κτλ.), τσυμπῶ. §. σουβλοπερνῶ τρυπόνω. §. (μαγειρ.) κεντῶ τὸ 'ψητὸν μὲ τεμάχια λαρδίου. §. μυωπίζω τὸν ἵππον, (καὶ συνκδχ.) τρέχω ἔφιππος. §. (ναυτ.) κρούω τὸν κώδωνα τὸν σημαίνοντα τὰ ἡμιώρια. §. (μτνμ.) δριμύσσω, τσούζω. §. (μτφορ.) διεγείρω τὴν περιέργειαν ἢ τὸν θυμὸν, ἐγγίζω, πειράζω. §. (μσ. μετὰ τοῦ de) φιλοτιμοῦμαι νὰ ἀξιῶ ὅτι. ||. — l'assiette (ἢ), les assiettes, παρασιτῶ.
Piquereau, καρυοθλάστης, (πτν.).
Piquet, παλοῦκι. §. ἀπόσπασμα ἱππικοῦ. §. εἶδος χαρτοπαιγν., πικέτον. ||. planter le—, ςρατοπεδεύω που.
Piqueter, ῥ. σημαδεύω ἢ στερεόνω μὲ παλούκια. §. ποικίλλω μὲ στίγματα. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κατάςικτος. ||. piqueté de blanc (de noir etc), λευκόστικτος, μελανόστικτος κτλ
Piqueton, εἶδος piquette.
Piquette, θ. κρασὶ ξεθυμασμένον, λάγγερας.
Piqueur, ὁ τρέχων τὰ σκυλιὰ ἢ τὰ ἄλογα. §. ὁ ἐπιστατῶν εἰς τοὺς ἐργάτας. ||. — d'assiettes, παράσιτος.
Piqueur, euse, ὁ προσράπτων τὰ σειρήτια (γαειτάνεια κτλ.) εἰς τὰ φορέματα (τὰ ὑποδήματα κτλ.).
Piquier, στρατιώτης λογχοφόρος.
Piquoir, τρυπητήριον (τῶν χαλκογράφων κτλ.).
Piqûre, τρύπημα μὲ κεντρὶ κτλ., τσύμπημα, δάγκαμα. σκωληκοφάγωμα. §. (ῥαπτ.) βελονιά. διαῤῥαφή.
Pirate, πειρατὴς, κουρσάρος.
Pirater, ῥ. πειρατεύω.
Piraterie, θ. πειρατεία.
Pire, ἐπιθ. (συγκρ.), χειρότερος.

Piriforme, ἐπίθ. (διδακτ.), ἀπιδοειδής.
Pirogue, θ. πλοῖον τῶν ἀγρίων.
Pirole, θ. εἶδ. φυτοῦ (ἐρείκης), ἀπιοειδές.
Piron, χηνάριον. 2) στρόφιγξ. 3) ἁλωνιστὴς ἀνεπιτήδειος.
Pirouette, θ. εἶδος παιγνιδίου, σβοῦρος, (T.) φιριλδάκι. 2) = τῶ -
Pirouetter, ῥ. περιστρέφομαι ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποδὸς ἄκρου.
Pis, ἐπίρ. χειρότερα. ‖. (ἐνάρθρ.) τὸ χειρότερον. ‖. le pis aller, τὸ πολὺ-πολύ.
Pis, τὸ βυζὶ τῆς ἀγελάδας (τῆς γίδας κτλπ.).
Pisciforme, ἐπίθ. ἰχθυοειδής.
Piscine, θ. (ἀρχ.), δεξαμενή, κολυμβήθρα. §. τὸ χωνευτήριον τοῦ ἁγίου βήματος.
Piscivore, ἐπίθ. (διδακτ.), ἰχθυοφάγος.
Pisé, γῆ κτυπημένη (συμπεπιλημένη) διὰ κτίσιμον.
Piser, ῥ. κτυπῶ τὴν λάσπην ἵνα πήξῃ πρὸς κτίσιμον.
Piseur, ὁ κτίζων μὲ pisé.
Pisifère, ἐπίθ. ὁ καρποφορῶν πίσα (πιζέλια) ἢ ὁμοιόμορφα τούτων σπέρματα.
Pisiforme, (βτν.) πιζελοειδής.
Pisoir καὶ
Pison, κόπανος πρὸς συμπίλησιν τῆς οἰκοδομικῆς λάσπης (pisé).
Pissat, οὖρος, κάτουρον.
Pisse-froid, ἄνθρωπος ἀπαθής (φλεγματικός).
Pissement, τὸ κατουρεῖν, κατούρημα.
Pissenlit, εἶδος χόρτου (κιχωροειδοῦς), ἡδυπνοΐς, *λεοντοδόντιον.
Pisser, ῥ. (κατ)ουρῶ. §. (οἰκ.) στάζω.
Pisse-sang, καπνιά, (T.) σάχ-τερές, (φυτ.).
Pisseur, euse, ὁ κατουρῶν συχνά, κατουρλᾶς.
Pissoir, μέρος ὅπου κατουροῦν.
Pissotte, θ. μαστάριον τοῦ καδίου τῆς μπογάδας.
Pissoter, ῥ. συχνοκατουρῶ.
Pissotière, θ. (περιφρον.), κρουνὸς ἢ σίφων ὕδατος ἀναβλύζων κατ' ὀλίγον

Pistache, θ. πιστάκιον, φιστίκι.
Pistachier, φιστικιά, (δένδρ.).
Piste, θ. ἴχνος (ζώου).
Pistil, τὸ θῆλυ μέρος τῶν ἀνθέων, ἡ ἠλακάτη.
Pistillaire, ἐπίθ. ὁ τῆς ἠλακάτης (τῶν ἀνθ.).
Pistilifaire, ἐπίθ. ὁ ἔχων Pistil.
Pistiliforme, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆμα ἠλακάτης (ἄνθ.).
Pistole, θ. νόμισμα χρυσοῦν τῆς Ἰσπαν. κτλ. §. (ἁπλ.) δέκα φράγκα. §. (εἰς τὰς φυλακὰς) δωμάτιον ἰδιαίτερον ὅπου ὁ φυλακωμένος, δαπανῶν ἐξ ἰδίων, ἔχει ὅλας του τὰς ἀναπαύσεις.
Pistolet, πιστόλι.
Piston, τὸ ἔμβολον τῆς ἀντλίας.
Pitance, θ. ταγῆνι, δικονιά.
Pitaud, e, χωριάτης, βάναυσος, χονδρός.
Pite, θ. λιανόν. 2) εἶδος ἀλόης νηματοφόρου.
Piteux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -ement, λύπης ἄξιος, οἰκτρὸς, ἐλεεινός.
Pitié, θ. οἶκτος. §. κρῖμα!
Piton, καρφὶ μὲ τρυπημένην κεφαλήν. §. κορυφὴ ὄρους.
Pitoyable (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. οἴκτου ἄξιος, ἐλεεινός. ἄθλιος. §. (σπν.) οἰκτίρμων, συμπαθητικός.
Pitrion, = Crécerelle.
Pittoresque (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. (ἄξιος) διὰ ζωγράφισμα, ζωγραφικὸς, (κοιν.) ζωγραφιστός.
Pituitaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ φλέγματος.
Pituite, θ. φλέγμα.
Pituiteux, euse, φλεγματικὸς, -τώδης.
Pivert, δρυοκολάπτης (ὁ πράσινος), πτν.
Pivoine, θ. παιονία, (φυτ.). 2) πυῤῥούλας ἢ μελαγκόρυφος, (πτν.).
Pivot, ὁ ἄξων ἐπὶ τοῦ ὁποίου στρέφεταί τι.
Pivotant, e, (βτν.), εὐθύῤῥιζος.
Pivoter, ῥ. στρέφομαι ἐπὶ (ἢ ὡς ἐπὶ) ἄξονος. §. (ἐπὶ δένδρων) ῥιζόνω κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ βάθος.
Pivoton, = Farlouse.
Placabilite, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Placable, ἐπίθ. εὐσυμπάθητος.

Placage, κόλλημα σανιδίων, (T.) καπλαμᾶς.
Plaçage, τοποθέτησις (τῶν ἐμπόρων εἰς τὴν ἀγοράν).
Placard, σανίδωμα ὑπὲρ τὴν θύραν, ὑπέρθυρον. 2) πρόγραμμα τοιχοκόλλητον. §. σάτυρα. §. (τυπγρφ.) φύλλον τυπωμένον ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μόνον μέρους (κυρίως διὰ τὰς διορθώσεις τῶν σφαλμάτων).
Pracarcer, ῥ. τοιχοκολλῶ πρόγραμμα ἢ σάτυραν, (ὅθ. 2) σατυρίζω, στηλιτεύω, θεατρίζω.
Place, θ. τόπος τὸν ὁπ. κατέχει τι ἢ τις, θέσις. §. ὑπούργημα. §. πλατεῖα. ἀγορὰ, (Ἰταλ.) πιάτσα. §. πόλις ὠχυρωμένη, φρούριον.
Placement, τὸ οὐσ. τοῦ Placer, τοποθέτησις (κυρίως χρημάτων εἰς τόκον).
Placenta, (ἀνατομ. ἢ βτν.), ὁ πλακοῦς, τὸ πλακουντοειδὲς μέρος τῶν ἐμβρύων καὶ τοῦ περικαρπίου τῶν φυτῶν.
Placentiforme, ἐπίθ. πλακουντοειδής.
Placer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a ϗ o εἰς ç), ῥ. βάλλω (εἰς θέσιν), τοποθετῶ (ϗ μσ.) -οῦμαι. §. (ἰδιαιτ.) βάλλω εἰς τὸν τόκον (εἰς κυκλοφορίαν).
Placet, (παλ.), ἀναφορά.
Placeur, euse, ὁ βάλλων (χρήματα εἰς τόκον, ὑπηρέτας εἰς οἰκίας, γραμμάτια εἰς κυκλοφορίαν κτλπ.).
Placide (ϗ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ, πρᾶος, μειλίχιος.
Placidité, θ. τὸ μειλίχιον, πρᾳότης.
Placier, ère, ὁ ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν μελῶν ὁμηγύρεως (τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν ἐμπορευμάτων).
Plafond, ὀροφὴ οἴκου, ταβάνι.
Plafonnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Plafonner, ῥ. σανιδόνω ἢ ἀσβεστόνω τὴν ὀροφὴν, ταβανόνω.
Plafonneur, ταβανωτής.
Plage, θ. ἀκτὴ (ἀλιτενής), σπιάντζα. §. (Π.) χώρα, τόπος.
Plagiaire, οὐσ. καὶ ἐπιθ. λογοκλόπος.
Plagiat, λογοκλοπία.

Plaid, ἀγόρευσις δικηγόρου. 2) ἐπενδύτης τῶν Σκώτων.
Plaidant, **e**, δικηγορῶν ἢ διαδικαζόμενος.
Plaider, ῥ. δικάζομαι, κρισολογῶ(-οῦμαι). §. δικηγορῶ.
Plaideur, **euse**, ὁ κρισολογούμενος. φιλόδικος.
Plaidoirie, θ. ἀγόρευσις δικηγόρου, δικηγορία.
Plaidoyer, λόγος (ὁμιλία) δικηγόρου.
Plaie, θ. πληγή.
Plaignant, **e**, ὁ ἐνάγων.
Plain, **e**, ὁμαλὸς, ἴσιος, ἐπίπεδος. (ἐπὶ ὑφάσμ.) λεῖος, χωρὶς πλουμίδια. ||. plain-chant, ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσική.
Plaindre (plains; plaignais; plaignis; plaindrai; plaignant; plaint), ῥ. οἰκτείρω, λυποῦμαι. ||. (μσ.) μεμψιμοιρῶ, παραπονοῦμαι.
Plaine, θ. πεδιάς.
Plain-pied, (ἀρχιτεκτ.) διαίτημα ἰσόπεδον. ||. de——, ἐκ τοῦ βάδην, (καὶ μτφορ.) ἐν εὐκολίᾳ.
Plainte, θ. παράπονον.
Plaintif, **ive**, (ἢ ἐπίρ.)-**ement**, λυπητερὸς, παραπονετικός.
Plaion, τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποίου στρέφει ὁ γεωργὸς τὸ ὑννίον.
Plaire (plais; plaisais; plus; plairai; plaisant; plu), ῥ. ἀρέσκω (καὶ μσ.) ἀρέσκομαι, εὐχαριστοῦμαι. ||. plaît-il? τί ὁρίζετε ἢ τί εἴπατε; ||. plaise (plût) à Dieu! εἴθε! νὰ ἔδιδεν ὁ θεός. ||. à Dieu ne plaise, μὴ γένοιτο!
Plaisamment, ἐπίρ. νόστιμα. §. γελοίως.
Plaisance, θ. παλ. ἀντὶ **Plaisir**. ||. maison de—, 'σπίτι εἰς τὴν ἐξοχὴν, κιόσκι.
Plaisant, **e**, νόστιμος. §. ἀστεῖος ἢ γελοῖος.
Plaisanter, ῥ. ἀστεΐζομαι, χωρατεύω.
Plaisanterie, θ. ἀστεϊσμὸς, χωρατᾶς.
Plaisantin, γελοιαστὴς, (T). μουκαλίτης.
Plaisir, ἡδονὴ, εὐχαρίστησις. διασκέδασις. §. θέλησις. §. χάρις. ||. menus plaisirs, τὰ ἔξοδευόμενα πρὸς διασκέδασιν, (T.) τζέπ-χαρτζιλίκι. ||. à—, ἐν ἀνέσει. ||. avec—, μετὰ χαρᾶς, ἀσμένως.
Plamage, τὸ οὐσ. τοῦ **Plamer**.
Plamée, θ. ἀσβέστης χρησιμεύσας ἤδη πρὸς βυρσοδεψίαν.
Plamer, ῥ. βυρσοδεψῶ διὰ τῆς ἀσβέστου.
Plamerie, θ. τὸ μέρος ὅπου ἐκτελεῖται τὸ plamage.
Plamotage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Plamoter, ῥ. ξεκολλῶ κτυπῶν ἀπὸ τῶν καλουπίων τὰ ζαχαροκέφαλα.
Plan, **e**, ὁμαλὸς, ἐπίπεδος. 2) (οὐσ.) σχέδιον πόλεως (φρουρίου κτλ.).
Planage, τὸ οὐσ. τοῦ **Planer**, πλάνισμα.
Planche, θ. σανὶς, σανίδι. 2) βραγιὰ κήπου, (T.) ταχτᾶς. 3) πλὰξ χαλκογραφήματος. §. χαλκογράφημα, εἰκών.
Plancheiage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Plancheier, ῥ. σανιδόνω (πάτωμα).
Plancheieur, σανιδωτής.
Plancher, σανίδωμα ἐδάφους, δάπεδον, πάτωμα.
Planchette, θ. σανιδάκι.
Plançon, κλαδὶ φυτευόμενον ἵνα ῥιζώσῃ, μόσχευμα.
Plane, θ. ἐργαλεῖον κοπτερὸν τῶν ξυλουργῶν, πλάνη.
Planer, ῥ. ἰσάζω μὲ τὴν πλάνην, πλανίζω. 2) (οὐδ.) πετῶν ἀκινητῶ (καθὼς ἐνίοτε τὰ πτηνὰ) εἰς τὸν ἀέρα. §. (συνκδχ. καὶ τρπ.) κατοπτεύω ἀπὸ ὕψους.
Planétaire, ἐπίθ. ὁ τῶν πλανητῶν, πλανητικός.
Planète, θ. πλανήτης, ἄστρον ἑτεροφώτιστον.
Planéter, ῥ. λεπτύνω καὶ ὁμαλύνω ἐν εἴδει πλακὸς τὸ κέρατον πρὸς κατασκευὴν κτενίου.
Planette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Plane**.
Planeur, πλανιστὴς χρυσοχοεῖυ.
Planicorne, ἐπίθ. πλατύκερως.
Planier, ὀροπέδιον.
Planimétrie, θ. ἐπιπεδομετρία.
Planisphère, ἐπιπεδοσφαίριον.
Planoir, ἐργαλ. (ὁμάλιστρον) τοῦ γλύπτου.
Planot, = **Sittelle**.
Plant, νέον φυτὸν, φυτάρι. §. νεόφυτος ἄμπελος (ἢ), φυτειά.
Plantage, φυτεία ζαχαροκαλάμων.
Plantaginé, **ée**, ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ-
Plantain, ἀρνόγλωσσον, πεντάνευρον, (φυτ.).
Plantaire, ἐπίθ. (ἀνατομ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς (εἰς τὴν πατούναν).
Plantard, ἴδε **Plançon**.
Plantation, θ. φύτευμα. §. φυτειά.
Plante, θ. φυτὸν, βότανον. ||. jardin des plantes, βοτανικὸς κῆπος. 2) τὸ πέλμα (ἡ πατοῦνα) τοῦ ποδός.
Plantée, θ. φυτεία.
Planter, ῥ. φυτεύω. §. ἐμπήγω. στήνω κατὰ γῆς. σκαρόνω('σπίτι). §. ἀφίνω τινὰ εἰς τὴν μέσην ἢ ἀναχωρῶ.
Planteur, φυτευτής. καλλιεργητὴς φυτείας.
Plantoir, φυτευτήριον (ἐργαλ.).
Planton, ὑπαξιωματικὸς ἢ στρατιώτης διατελῶν εἰς ὑπηρεσίαν καὶ μεταδίδων τὰς διαταγὰς ἄλλου ἀνωτέρου του.
Plantureux, **euse**, (παλ.) ἄφθονος.
Planure, θ. ῥοκανίδι.
Plaque, θ. πλὰξ (μετάλλου).
Plaqué, μέταλλον ἐπίχρυσον ἢ ἐπάργυρον.
Plaqueminier, διόσπυρος, (γένος δένδρων κερασοειδῶν).
Plaquer, ῥ. ἐφαρμόζω πλάκα (μετάλλου κτλ.) ἐπάνω εἰς, καπλαδίζω μέ. §. προσπλάσσω τὸν ἀσβέστην κτλ. ἐπὶ τοῦ τοίχου. §. (μτφορ.) κτυπῶ τι εἰς τὸ πρόσωπόν τινος, προσονειδίζω.
Plaquette, θ. νόμισμα χάλκινον.
Plaqueur, πλακωτὴς (σκευῶν).
Plaron, εἶδος μυγαλῆς.
Plasticité, θ. ἐπιδεκτικότης πλάσεως, *πλαστικότης.
Plastique, ἐπίθ. πλαστικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ πλαστικὴ (τέχνη), ἡ πλαστουργική.
Plastron, μέρος (προστήθιον) τοῦ θώρακος. §. εἶδος μικροῦ προσκεφαλαίου τὸ ὁποῖον φοροῦν εἰς τὸ στῆθός των οἱ ὁπλογυμνασταὶ καὶ διάφοροι τεχνῖται. §. ἡ δερματίνη ἐμπροσθέλλα τῶν σκυτέων. §. (μτφορ.)

ὁ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον τῶν σκωμμάτων (τῶν προσβολῶν) τινος.

Plastronner, ῥ. ἐνδύω μὲ plastron.

Plat, e, ὁμαλὸς, ἴσος. ἀβαθὴς, ῥηχός. πλακωτός. §. (μτφορ.) ἄκομψος, ἄχαρις, ἀνούσιος. ἀσήμαντος, ἄχρηστος. ||. (οὐσ.) τὸ πλατὺ μέρος τοῦ σπαθιοῦ (τῆς χειρὸς κτλ.). ||. pays—, αἱ πεδιάδες. ||. avoir le ventre—, ἡ κοιλία του εἶνε σανίδι, εἶνε νηστικός. ||. calme—, γαλήνη ἐντελής. §. (καὶ μτφορ.) στάσις ἐμπορίου, ἀπρασία. ||. à plate couture, κατὰ κράτος. ||. (tout) à plat, μακρυὰ-πλατειά. ἐντελῶς.

Plat, πινάκι (ἴσιον), πιάτον, σκουτέλι. §. (συνκδχ.) φαγητόν. ||. à —couvert, κρυφίως, ὑπὸ μάλης.

Platane, πλάτανος, (δένδρ.).

Plat-bord, τὸ σανίδωμα τῶν πλευρῶν τὸ ὑπὲρ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου.

Plateau, τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς. §. δίσκος (τοῦ καφὲ κτλ.). §. πλασταριά. §. ὀροπέδιον. §. νούφαρον, (φυτ.).

Plate-bande, βραγιὰ ἐπιμήκης (κυρ. διὰ τὰ ἄνθη κήπῳ). §. (ἀρχιτ.) διάφορα μέρη τῶν κτιρίων.

Platée, θ. πινάκι μὲ πολὺ φαγεῖ'.

Plate-forme, θ. δῶμα (οἴκου), στέγη ἐπίπεδος. §. (στρατ.) ἀνάχωμα, ἄνδηρον.

Plate-longe, λωρὶ πλατὺ διὰ τὰ δύσκολα ἄλογα.

Platement, ἐπίρ. ἀηδῶς, χωρὶς χάριν. ‖ tout—, χωρὶς περιστροφὰ, (κοιν.) ὀρθὰ-κοπτά.

Platinage, τὸ οὐσ. τοῦ Platiner.

Platine, σκεῦος μετάλλινον διὰ σιδέρωμα καὶ στέγνωμα τῶν φορεμάτων. §. ἡ πλὰξ τοῦ τουφεκίου (τοῦ ὡρολογίου κτλ.). 2) (ἀρσ.) εἶδ. μετάλλου, χρυσάργυρος ἢ λευκόχρυσος.

Platiner, ῥ. γανόνω. 2) σιδηρόνω.

Platinifère, ἐπίθ. λευκοχρυσοῦχος

Platitude, θ. ἀηδία (τὸ ἄχαρι) ἐκφράσεως κτλ.

Platole, θ. σκεῦος ὅπου κατασταλάζεται τὸ γάλα πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ ἀφρογάλακτος.

Platonicien, enne, πλατωνικὸς (ἀνήρ).

Plâtrage, κατασκεύασμα ἐκ γύψου.

Plâtras, κρημνίσματα ἀσβέστου.

Plâtre, γῦψος πρόστυχος.

Plâtrer, ῥ. χρίω μὲ γῦψον, ἀσβεστόνω.

Plâtreux, euse, ὁ περιέχων γῦψον. §. (ἰδιαιτ.) (γῆ) ἀνακατωμένη μὲ ἐρυθρὰν κρητῖδα.

Plâtrier, ἀσβεστουργὸς, ἀσβεστᾶς.

Plâtrière, θ. ἀσβεστωρυχεῖον ἢ ἀσβεστουργεῖον, ἀσβεσταριά.

Plâtroir καὶ Plâtrouer, ἐργαλ. (εἶδος μυστριοῦ) τῶν τοιχοδόμων.

Plausibilité, θ. τὸ εὔσχημον (εὐλογοφανὲς) τοῦ πράγμ.

Plausible (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. εὐλογοφανὴς, εὐπρόσωπος, εὔσχημος.

Plausiter καὶ Plausonner, ῥ. πτερυγίζω, (κυρ. ἐπὶ περιστ.).

Plébéien, enne, ὁ ἐκ τοῦ δήμου, δημοτικός.

Plébiscite, δόγμα τοῦ δήμου (τῶν Ῥωμ.).

Pléiades, θ. πλθ. αἱ Πλειάδες, (ἀστερ.)

Plein, e, πλήρης, γεμάτος. χορτάτος. (ἐπὶ ζ.) ἔγκυος. ||.—pouvoir, πληρεξουσιότης. ||. en—midi, ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ. ||. en—eté (hiver), εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους (τοῦ χειμῶνος). ||. à pleines voiles, πλησίστιος. ||. (καὶ ὡς οὐσ.) le plein de la lune, τὸ γέμισμα τοῦ φεγγαριοῦ.

Pleinement, ἐπίρ. πληρέστατα.

Plénière, ἐπιθ. θ. (cour ἢ indulgence—, συνέλευσις ἢ συγχώρησις) γενική.

Plénipotentiaire, πληρεξούσιος.

Plénitude, τὸ πλῆρες. περίσσεια. πληθώρα (χυμῶν). ||. la—des temps, (Γρφ.), τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

Pléonasme, πλεονασμός.

Pléthore, θ. πληθώρα (αἵματος).

Pléthorique, ἐπιθ. πληθωρικός.

Pleurant, e, δακρύων, δακρυσμένος.

Pleurard, e, κλαυσιάρης.

Pleural, e, (ἀνατομ.), ὁ τῶν πλευρῶν, πλευριαῖος.

Pleure-misère, μεμψίμοιρος.

Pleurer, ῥ. κλαίω. (μτβτ.) θρηνῶ.

Pleuresie, θ. πλευρῖτις (νόσος), πλευρόν.

Pleurétique, ἐπίθ. πάσχων πλευρῖτιν, πλευριτωμένος.

Pleureur, euse, ὁ κλαίων συχνὰ, ἀρίδακρυς, κλαυσιάρης. ||. (οὐσ. θ.) θρηνῳδὸς (γυνὴ), θρηνοῦσα, μυρολογίστρα. ||. saule —, εἶδος αἰγείρου, σουϊτηά.

Pleureuses, θ. πλθ. λευκὰ περιχειρίδια εἰς σημεῖον πένθους.

Pleureux, euse, καταχρ. ἀντὶ Pleureur, δακρυσμένος, ἑτοιμόδακρυς.

Pleurnicher, ῥ. προσποιοῦμαι ὅτι κλαίω, κλαίω 'ξώκαρδα.

Pleurnicherie, θ. κλαύσιμον ἐπιτετηδευμένον (χωρὶς ὄρεξιν).

Pleurnicheur, euse, ὁ κλαίων χωρὶς ὄρεξιν.

Pleurs, πλθ. δάκρυα.

Pleutre, =Poltron.

Pleuvoir (pleut; pleuvait; pleuvra; plut; plu), ῥ. ἀπρσ. βρέχει.

Plèvre, θ. (ἀνατομ.), ὑμὴν περὶ τὰ ἐντὸς τοῦ στήθους.

Pleyon, βέργα λυγαριᾶς διὰ δέσιμον τῶν κλημάτων, δεματάρι.

Pli, πτυχὴ, ζαρωματιὰ (ὑφάσματος), λόξα, σοῦφρα. 2) φάκελλος ἐπιστολῆς, πλίκος.

Pliable, ἐπίθ. εὐλύγιστος. §. (μτφορ.) εὐάγωγος.

Pliage, δίπλωμα (ὑφάσματος κτλ.).

Pliant, e, εὐλύγιστος. §. εὔκαμπτος.

Plie, θ. εἶδ. ψησσιοῦ ἢ γλώσσας, (ἰχθ.).

Plié, βῆμά τι τοῦ χοροῦ, κάμψις (τῶν γονάτων).

Pliement, δίπλωμα (τῶν φύλλων βιβλίου).

Plier, ῥ. διπλόνω. §. λυγίζω, κάμπτω (καὶ αὐτπθ.) -ομαι. λυγῶ. §. (μτφορ.) ὑπείκω. ἐνδίδω. κλίνω. ||. — bagage, συσκευάζομαι (πρὸς ἀναχώρησιν), ἀναχωρῶ (κούφως). §. ἀποθνήσκω.

Plieur, euse, ὁ διπλόνων (χαρτιὰ κτλ.). §. εἶδος κάμπης.
Plinger, ῥ. βουτῶ πρώτην φορὰν τὰ 'ξυγγοκέρια.
Plingeure, θ. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Plinthe, θ. (ἀρχιτεκτ.) πλίνθος. πλινθίον.
Plioir, ἐργαλεῖον διὰ δίπλωμα καὶ κόψιμον χαρτίου κτλ.
Plique, δ. νόσος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς συστρεφομένων ἢ σαρκοποιουμένων, ὀφίωσις.
Plissage, καὶ
Plissement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Plisser, ῥ. κάμνω δίπλαις εἰς ὕφασμα, σουφρόνω
Plisson, εἶδος γαλατηροῦ (καϊμακιοῦ).
Plissure, θ. ὁ τρόπος τοῦ σουφρόνειν (εἰς τὸ σίδηρον) τὰ ὑφάσματα.
Ploc, μαλλὶ τῶν δι' ἀσβέςυ μαδουμένων δερμάτων. 2) (ναυτ.) μίγμα τι (ἀπὸ βοϊδόμαλλον καὶ ὑαλὶ) πρὸς ἄλειψιν τῶν καραβίων.
Plocage, λανάρισμα μαλλίου.
Ploiement, τὸ οὐσ. τοῦ **Ployer**, δίπλωμα, λύγισμα. §. (στρατ.) εἶδος ἐξελίξεως.
Plomb, μόλυβδος, μολύβι, (μέταλλον). §. σφραγὶς μολυβδίνη. §. στάφνη τῶν οἰκοδόμων κλπ. §. μολυβδὶς τοῦ σκανδαλίϛ τῶν ναυτῶν. ||. mine de—, = **Plombagine**. ||. à—, κατὰ κάθετον. §. (καὶ ἐνάρθρ. ὡς οὐσ.) τὸ ἀκλινὲς τῆς στάσεως. εὐτολμία, θάῤῥος.
Plombage, τὸ οὐσ. τοῦ **Plomber**.
Plombagine, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ (διὰ τὰ μολυβοκόνδυλα), μολύβδαινα. §. εἶδος φυτοῦ, ὀδοντοβότανον.
Plomber, ῥ. βάλλω (σκεπάζω, σφραγίζω κλ. μὲ) μόλυβδον, μολυβόνω. §. (οἰκοδ.) σταφνίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) μολυβοσφράγιστος κτλ., (ἐπὶ χρωμ.) μολυβδόχρους, μελανός.
Plomberie, θ. μολυβδουργία, -γεῖον.
Plombeur, ὁ σφραγίζων μὲ μόλυβδον (τὰ ἐμπορεύματα).
Plombier, μολυβδουργός.
Plombier, ère, μολυβδοειδής.
Plombière, θ. εἶδος παγωτοῦ.
Plombifère, ἐπίθ. μολυβδοῦχος.
Plomboir, ἐργαλεῖον πρὸς μολύβδωσιν τῶν ὀδόντων.
Plongeant, e, ὁ πίπτων (προσβάλλων) κατὰ κάθετον.
Plongement, βούτημα.
Plongeon, βούτημα (κολυμβῶντος.) 2) κολυμβὶς, βϐταναρηὰ, (Τ.) καρὰ-μπατάκι, (πτν.).
Plonger, ῥ. βυθίζω (καὶ οὐδ. ἢ μσ.) -ομαι, βουτῶ. §. (μτνμ.) διευθύνομαι (πίπτω) κατὰ κάθετον.
Plongeur, βουτηκτής. §. κολυμβὶς, (πτν.).
Plonnure, θ. πήλινα σκεύη βερνικωμένα.
Ploque, θ. τολύπη μαλλίου λαναρισμένου διὰ γνέσιμον.
Ploquer, ῥ. χρίω τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου μὲ ploc. 2) ἑνόνω μαλλία διαφόρων χρωμάτων.
Ploqueresse, θ. εἶδος λανάρας.
Plouter, ῥ. σπάνω τὰς βώλους μὲ τὸ ξινάρι.
Ploutre, βωλοκόπι, (ἐργαλ. γεωργ.).
Ployable, ἐπίθ. εὔκαμπτος.
Ployage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ployer (ploie; ployais; ployai; ploierai; ployant; ployé), ῥ. Π. ἀντὶ **Plier**, λυγῶ κτλ.
Pluie, θ. βροχή.
Plumage, τὸ πτέρωμα πτηνοῦ.
Plumasseau, σάρωθρον ἐκ πτερῶν.
Plumasserie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Plumassier, πτεροπώλης.
Plume, θ. πτερόν. §. κονδύλι. ||. trait de—, κονδυλιά. ||. plume de mer, εἶδος ζωοφύτου, (ἄλλ.) **Pennatule**.
Plumeau, σάρωθρον ἐκ πτερῶν. §. κονδυλοθήκη.
Plumée, θ. (μιὰ) κονδυλιὰ (μελάνης). §. ὅσα πούπουλα ἐκβάλλει διὰ μιᾶς τὸ μαδούμενον πτηνόν.
Plumelle, θ. εἶδος φυτοῦ, *πτιλλόφυλλον.
Plumer, ῥ. μαδῶ τὰ πτερά, ξεπουπουλίζω.
Plumet, πτερὸν (λόφος) περικεφαλαίας. §. (ναυτ.) ἀνεμοδείκτης.
Plumetis, εἶδος κεντήματος μὲ βαμβάκι.
Plumitif, τὸ πρωτότυπον τετράδιον τῶν σημειώσεων (τῶν περιλήψεων) τῶν δικαστικῶν κλπ. συνεδριάσεων.
Plumotage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Plumoter, ῥ. ἀφαιρῶ μέρος τοῦ χώματος τῶν καλουπίων τῆς ζαχάρεως.
Plupart (la—), τὸ πλεῖστον. οἱ πλεῖστοι.
Pluralisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Pluraliser, ῥ. (γρμτ.), δίδω πληθυντικὸν τύπον εἰς τὴν λέξιν.
Pluralité, θ. πληθύς. §. τὸ πλεῖστον μέρος, *ἡ πλειονοψηφία.
Pluriel, elle, πληθυντικός.
Plus, ἐπίρ. πλέον. μᾶλλον. περισσότερον. ||. (tout) au—, τὸ πολὺ-πολύ. ||. de—, bien—, qui—est, ἐκτὸς τούτου. ἢ τὸ χειρότερον.
Plusieurs, ἐπιθ. πλθ. πολλοὶ, -αὶ, -ά.
Plus-tôt, ἐπίρ. ταχύτερον. ἐνωρίτερα.
Plutôt, ἐπίρ. μᾶλλον, κάλλιον.
Pluvial, e, ὁ τῆς βροχῆς, βρόχινος. §. (οὐσ. ἀρσ.) μανδὺ (ψάλτου ἢ διακόνου).
Pluviatile, ἐπίθ. ὁ ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς.
Pluvier, χαραδριὸς, (πτν.).
Pluvieux, euse, βροχερός.
Pluviôse, ὁ γ'. μὴν τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ.
Pneumonie, θ. πνευμονία (νόσος).
Pneumonique, ἐπίθ. ὁ πάσχων πνευμονίαν, πνευμονικός.
Pochade, θ. εἶδος ζωγραφικοῦ σχεδιάσματος.
Poche, θ. τσέπη. §. σακκί. §. σγάρα πτηνοῦ. ||. jouer de la—, δαπανῶ (χρήματα), πληρόνω (εἰς μετρητά). ||. la—de la navette, τὸ κοῖλον μέρος τῆς (ὑφαντ.) κερκίδος.
Poché, ée, (ἐπὶ ὀφθαλμ.) πρησμένος καὶ μελανὸς ὁλόγυρα. (ἐπὶ ᾠῶν) βραστὸς μὲ βούτυρον.
Pocher, ῥ. κάμνω τι κτυπῶν νὰ πρησθῇ (νὰ μελανιάσῃ), ὑπωπιάζω.
Pocheter, ῥ. ἀφίνω τι (εἰς τὴν τσέπην μου) νὰ μαραγκιάσῃ.
Pochette, θ. βιολὶ μικρὸν (τῆς τσέπης).
Poculiforme, ἐπίθ. κυπελλοειδής.

Podagre, ἐπιθ. ποδαλγῶν, ποδαγρός. §. (οὐσ. θ.) ποδάγρα, ποδαλγία.
Podestat, ἄρχων τῆς Ἰταλίας.
Poecile, ἡ Ποικίλη (ςοὰ τῶν Ἀθην.).
Poêle, τὸ σκέπασμα (ἀπὸ ὕφασμα) τοῦ ξυλοκραββάτου. §. τὸ ἱερὸν ἄμφιον (εἶδος ὠμοφορίȣ) τὸ ὁποῖον κρατεῖται ἁπλωμένον ἐν καιρῷ τοῦ στεφανώματος ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν νυμφευομένων. 2) θερμάστρα, σόμπα. 3) (θ.) τηγάνι.
Poêlée, θ. τηγανιά.
Poêlerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ Poêlier.
Poêlette, θ. ὑποκορ. τοῦ Poêle.
Poêlier, ὁ κατασκευάζων ϗ τοποθετῶν θερμάστρας.
Poêlon, τηγανάκι, κατσαρόλα.
Poêlonnée, θ. (μιὰ) τηγανιά.
Poème, ποίημα.
Poésie, θ. ποίησις.
Poète, ποιητής.
Poétereau, ποιητὴς πάντη ἀδόκιμος.
Poétesse, θ. ποιήτρια.
Poétique, ἐπίθ. ποιητικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ ποιητική.
Poétiquement, ἐπίρ. ποιητικῶς.
Poétiser, ῥ. ποιῶ (στίχους), ςιχουργῶ.
Poidou, ἀντλητήριον τοῦ σαπωνοποιοῦ.
Poids, βάρος. §. ςαθμὸν (ζυγίȣ). §. βαρύδι (ἐκκρεμὲς) ὡρολογίου κτλ. ||. une monnaie de—, νόμισμα πρόσβαρον. ||. (ϗ μτφορ.) un homme de —, ἄνθρωπος ἐμβριθὴς (σημαντικός).
Poignant, **e**, (πόνος) δριμύς.
Poignard, μαχαῖρι διὰ κάρφωμα, λάζος, χαντζάρι.
Poignarder, ῥ. μαχαιρόνω.
Poignée, θ. δρὰξ, φούκτα. §. λαβὴ ξίφους κτλ.
Poignet, ὁ καρπὸς (τὸ στενότερον μέρος) τῆς χειρός. §. τὸ *ἀκροχειρίδιον τοῦ ὑποκαμίσου.
Poil, μαλλί. τρίχα. §. πώγων. §. τριχίασις, (πάθος τῶν θηλαζουσῶν). ||. à contre poil, ἀνάτριχα.
Poileux, **euse**, = **Poilu**.
Poilier, ὄγκος σιδηροῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαίνει ὁ ἄτρακτος τοῦ μύλου.
Poilu, **e**, μαλλιαρός.
Poincillade, θ. δενδρίον τῆς Ἀμερ. μὲ ὡραῖα ἄνθη καὶ καθαρτικὰ φύλλα, *ταώνιον.
Poinçon, τρυπητῆρι, κέστρον. §. σημαντὴρ ἐκ χάλυβος τῶν νομισμάτων ϗ τῶν τυπγρφ. ςοιχειοχυτηρίων. §. εἶδος βαρελλίου (χωροῦντος $^2/_3$ τοῦ μοδίȣ).
Poinçonnement, τὸ οὐσ. τοῦ
Poinçonner, ῥ. βουλλόνω (σημαδεύω) ἀσημικὸν ἢ ἀδαμαντικόν.
Poindre, ῥ. τρυπῶ, κεντῶ. §. (οὐδ.) φυτρόνω. §. ἀρχίζει νὰ φέγγῃ, (κοιν.) χαράζει (ἡ ἡμέρα).
Poing, τὸ χέρι κλειστόν. ||. coup de—, γρονθιὰ, γρόνθος.
Point, βελονιά. §. ʼμμάτι (ποῦντος) κάλτσας κτλ. §. εἶδος πλεκτῆς δαντέλλας. §. σȣβλιὰ, πόνος (εἰς τὸ πλευρόν). 2) ςιγμὴ, κουκκίδα. §. κέντρον. σημεῖον. §. σημάδι, μέτρον. ||.—de vue, ἔποψις. ||.—d'honneur, φιλοτιμία 3) ἀντικείμενον. ζήτημα. μέρος ὁμιλίας. βαθμός. ςάσις. ||.— du jonr, τὸ γλυκοχάραγμα (τῆς ἡμέρας), τὰ χαράγματα. ||. à—, ἐν καιρῷ.
Point καὶ **Point du tout**, ἐπίρ. ὁλότελα, παντάπασι, διόλου.
Pointage, στήσιμον τοῦ κανονίȣ πρὸς τὸ σημάδι. §. (ναυτ.) ἡ διὰ μαθηματικῆς πράξεως ἀνεύρεσις τοῦ μέρους ὅπου εὑρίσκεται τὸ πλοῖον.
Pointal, (ξυλουργ.), ξύλον χρησιμεῦον ὡς στύλωμα ὄρθιον.
Pointe, θ. ἄκρα σουβλερὴ, αἰχμὴ, μύτη. γλυφίς. * ὀξυβελὶς, καρφάκι, πρόκα. §. (ῥαπτ.) λόξα φορέματος. §. (μαγειρ.) οὐσία. γεῦσις. §. (μτφορ.) σκῶμμα. κέντρον (ἐπιγράμματος). ||. sur la—des pieds, ἀκροποδητὶ, εἰς τὰ νύχια. ||. à la—de l'épée, διὰ τῆς βίας. ||. être en—de vin, εἶναι εἰς τὸ κέϊφι. ||. pousser sa—, ἐξακολουθεῖ τὸν σκοπόν του.
Pointeau, γλυφὶς τοῦ ὡρολογοποιοῦ.
Pointement, = **Pointage**.
Pointer, ῥ. τρυπῶ μὲ τὸ σπαθί. §. στήνω (διευθύνω) τι πρὸς τὸ σημάδι. §. σημαδεύω μὲ στιγμὰς, ςίζω. §. τρουπόνω. §. φυτρόνω. §. σφάζω (βοῦν).
Pointeur, ὁ στήνων τὸ κανόνιον πρὸς τὸ σημάδι.
Pointicelle, θ. τὸ σιδήριον ὅ, που κρατεῖ τὸ μασοῦρι τῆς κερκίδος.
Pointil, τὸ σίδηρον διὰ τοῦ ὁποίȣ στίζονται οἱ καθρέπται εἰς τὰ ὑελουργεῖα.
Pointillage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Pointiller, ῥ. κάμνω στιγμὰς, στίζω. §. ἐγγίζω διὰ λόγων, κερτομῶ. §. (μτ.) φιλονεικῶ περὶ ὄνου σκιᾶς.
Pointillerie, θ. φιλονεικία περὶ ὄνου σκιᾶς.
Pointilleux, **euse**, ὁ φιλονεικῶν καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν (ψηλαφῶν τὰ πάντα).
Pointu, **e**, σουβλερός.
Pointure, θ. (τπγρφ.) τὰ δύο σȣβλερὰ σιδήρια τὰ ὁποῖα διατρυποῦν τὸ ἐπὶ τοῦ τυμπάνου φύλλον.
Poire, θ. ἀπίδι, (ὀπωρ.).
Poiré, ποτὸν ἀπὸ ἀπίδια.
Poireau, πράσον, (φυτ.). §. ἀκροχορδών.
Poirée, θ. σεῦτλον ἢ βλῆτον, παζὶ, (φυτ.).
Poirier, ἀπιδιὰ, (δένδρ.).
Pois, πιζέλι, (ὄσπρ.).
Poison, φαρμάκι. §. (θ.) γυνὴ διεφθαρμένη, πανούκλα.
Poissard, **e**, χυδαῖος, ἀγοραῖος. ||. (οὐσ. θ.) γυνὴ ἀγοραία, ἰχθυόπωλις.
Poisser, ῥ. πισσόνω. (ἁπλ.) λερόνω μὲ γλοιῶδές τι.
Poisseux, **euse**, ὁ κολλῶν ὡς ἂν τὴν πίσσαν, γλοιώδης.
Poisson, (ὁ) ψάριον. ||.—d'avril, ψεῦμα τῆς πρωταπριλιᾶς. 2) εἶδος μέτρου (χωρητ.).
Poissonnaille, θ. μικρὰ (ψιλὰ) ὀψάρια, μαρίδα.
Poissonnerie, θ. ἰχθυοπωλεῖον, ʼψαροπάζαρον.
Poissonneux, **euse**, ὁ ἔχων πλῆθος ὀψάρια.
Poissonnier, **ère**, ψαρᾶς, ἰχθυοπώλης. 2) (θ.) ἀγγεῖον διὰ μαγείρευμα ὀψαρίων, πλακί.
Poissonnure, θ. κόλλα ἀπὸ περικόμματα ἢ ξύσματα δερμάτων.

Poitrail, τὸ στῆθος καὶ τὸ προστερνίδιον τοῦ ἵππου.
Poitrinaire, στηθικός.
Poitrine, θ. στῆθος.
Poitrinière, θ. τὸ μέρος τοῦ ἐργαλειοῦ ὅπου ἀκκουμβᾷ τὸ στῆθός του ὁ ταινιοπλόκος κλπ. 2) τὸ προστερνίδιον τοῦ ἵππου.
Poivrade, θ. εἶδος σάλτσας ἀπὸ ξεῖδι καὶ -
Poivre, πιπέρι.
Poivrer, ῥ. καρυκεύω μὲ πιπέρι.
Poivrier, τὸ πιπερόδενδρον. 2) =τῷ-
Poivrière, θ. σκεῦος διὰ τὸ πιπέρι, πιπεροδόχος.
Poivron, πιπεριὰ τουρσῆ.
Poix, θ. πίσσα.
Polacre, θ. εἶδος πλοίου τῆς Μεσογείου. 2) (ἀρσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Polaque.
Polaire, ἐπίθ. ὁ τῶν πόλων, πολικός.
Polaque, ἱππεὺς Πολωνός.
Polarisation, θ. ἡ διάθεσις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς ἀντανακλωμένων ἀπὸ διαφανεῖς ἐπιφανείας κτλ.
Polariser, ῥ. κάμνω νὰ λάβουν αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς τὴν λεγομένην polarisation.
Polarité, θ. ἡ ἰδιότης τῆς πρὸς τὸν πόλον τάσεως τοῦ μαγνήτου.
Polastre, εἶδος πυραύνου διὰ τοῦ ὁποίου συγκολλᾷ ἔσωθεν ὁ μολυβδουργὸς τὰ μεγάλα σωληνάρια.
Polatouche, εἶδος σκιούρου μεταρσιοφύτου.
Polder, πεδιὰς τῆς Ὁλλάνδας ἀσφαλισμένη διὰ προχωμάτων.
Pôle, πόλος.
Polémique, ἐπιθ. καὶ οὐσ., ἐπιστημονικὴ (καὶ ἰδίως θεολογικὴ) φιλονεικία.
Polemoine, θ. πολεμώνιον, εἶδος φυτοῦ (βαλλεριάνης).
Poli, στιλβηδών, λοῦστρον.
Police, θ. ἀστυνομία.
Policer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. πολίζω.
Polichinel ἢ Policinelle, πρόσωπον γελοῖον τῶν κούκλων (marionettes), εἶδος καραγκιόζη. 2) (θ.) εἶδος χοροῦ κωμικοῦ, κόρδαξ.
Policier, ère, ἀστυνομικός.
Poliment, στίλβωσις ἢ στιλπνότης ἀδάμαντος (σιδήρου, μαρμάρου κτλ.).
Poliment, ἐπίρ. μὲ εὐγενικὸν (περιποιητικὸν) τρόπον.
Polir, ῥ. στιλβόνω (διὰ τῆς τρίψεως). §. ἐπεξεργάζομαι. ἐξευγενίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) στιλβωμένος κτλ. §. (μτφορ.) κομψὸς τοὺς τρόπους, εὐγενικός, περιποιητικός. ||. (ὡς οὐσ.) ἡ σιλβηδὼν (τὸ λοῦστρον) μαρμάρου κτλ.
Polissage, τὸ οὐσ. τοῦ Polir, στίλβωσις.
Polissable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς στιλβώσεως.
Polisseur, euse, ὁ στιλβόνων (τοὺς καθρέπτας, τὰ ἀσημικὰ κτλ.).
Polissoir, στιλβωτήριον.
Polissoire, θ. εἶδος βούρτσας ἁπαλωτέρας διὰ τὰ ὑποδήματα κλπ. 2) τροχὸς ξύλινος πρὸς ὁμάλυνσιν τῶν ἀκονιζομένων ἐλαμάτων.
Polisson, onne, σωκακόπαιδον, μπερμπατόπαιδον, τσαπκίνι. (ἐν γέν.) ἀχρεῖος, κακοήθης, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) αἰσχρός, ἄσημος.
Polissonner, ῥ. φέρομαι ἢ ὁμιλῶ ὡς polisson, κάμνω ἢ λέγω ἀχρειότητας.
Polissonnerie, θ. ἔργον ἢ λόγος polisson, ἀχρειότης, αἰσχρολογία.
Polissure, θ. σίλβωμα (ὑάλισμα) μετάλλου κτλ.
Politesse, θ. τρόπος ἢ λόγος εὐγενικὸς (ὑποχρεωτικὸς), εὐγένεια (τρόπων ἢ λόγων).
Politique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. πολιτικός. ||. (οὐσ.) ἡ πολιτικὴ (τέχνη).
Politiquer, ῥ. ὁμιλῶ περὶ πολιτικῆς.
Pollen (Λτν.), ἡ γονιμοποιὸς κόνις τῶν ἀνθέων.
Polluer, ῥ. μολύνω, βεβηλόνω· §. (μσ.) μαλακίζομαι.
Pollution, θ. βεβήλωσις (ναοῦ κτλ.). §. μαλακία.
Poltron, onne, δειλὸς, ἄνανδρος.
Poltronnerie, θ. δειλία, ἀνανδρία, δειλανδρία.
Polyèdre, θ. πολύεδρον (σῶμα).
Polygale, πολύγαλον, (φυτ.).
Polyglotte, ἐπίθ. πολύγλωττος.
Polygonal, e, =τῷ-
Polygone, ἐπίθ. πολυγώνιος. ||. (οὐσ.) τὸ μέρος ὅπου γυμνάζεται τὸ πυροβολικόν.
Polype, πολύπους, εἶδος ζωοφύτων.
Polypeux, euse, (ἰατρ.), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολύποδος.
Polypier, κατοικητήριον πολυπόδων, πολυπόδειον.
Polypode, πολυπόδιον, (φυτ.).
Polythéisme, πολυθεΐα.
Polythéiste, ἐπιθ. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ πρεσβεύων τὴν πολυθεΐαν.
Pomacé, ée, μηλεοειδής.
Pomifère, ἐπίθ. μηλοφόρος.
Pomiforme, ἐπίθ. μηλοειδής.
Pommade, θ. ἀλοιφὴ εὐώδης, μῦρον παχὺ, πομμάδα.
Pommader, ῥ. ἀλείφω μὲ πομμάδαν
Pommaille, θ. (περιληπτ.), μῆλα ἀχρεῖα (πρόστυχα).
Pomme, θ. μῆλον, (ὀπωρ.). §. (μτνμ.) σφαίρωμα. ||.—de terre, γαιόμηλον ἢ γεώμηλον, (φυτ.). ||.—d'Adam, τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ. ||.—de pin, πιτυοστρόβιλος, κουκκουνάρα,
Pommé, ée, μτχ. πθ. τοῦ Pommer, κεφαλοειδῶς συνεσφαιρωμένος. §. (μτφορ.) ἐντελὴς (εἰς τὸ εἶδός του).
Pommeau, τὸ σφαίρωμα τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους καὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἐξέχοντος τοῦ ἐφιππείου.
Pommeler (se—), ῥ. σκεπάζομαι μὲ μικρὰ νέφη (καὶ μτνμ. ἐπὶ ἵππου) μὲ λευκὰ στίγματα.
Pommelette, θ. μηλάκι.
Pommelière, θ. νόσος (ἀρχὴ φθίσεως) τῶν κατοικιδίων ζώων.
Pommelle, θ. πλάκα μολύβου τρυπητὴ διὰ τοὺς νεροχύτας κτλ. 2) ἐργαλ. τῶν κναφέων, τῶν βυρσοδεψῶν κτλ. §. εἶδος ξυλίνης σφηνὸς τῶν λιθοτόμων.
Pommer, ῥ. συσφαιροῦμαι (ὡς τὸ κραμβολάχανον).
Pommeraie, θ. μέρος κατάφυτον ἀπὸ μηλέας, *μηλεών.
Pomette, θ. κόσμημα σφαιροει-

δὲς, σφαίρωμα. §. (ἀνατομ.) τὸ ἐξέχον μέρος (τὸ μῆλον) τῆς παρειᾶς.

Pommier, μηλέα, (δένδρ.). §. σκεῦος ὅπου 'ψήνουν μῆλα.

Pomone, θ. ἡ θεὰ τῶν ὀπωρικῶν παρὰ Ῥωμ. 2) τὰ ὀπωρικὰ ἑνός τινος τόπου (κλίματος).

Pompe, θ. πομπή, παράταξις. 2) ἀντλία, τλούμπα.

Pomper, ῥ. ἐκβάλλω νερὸν διὰ τῆς ἀντλίας. §. ἀποῤῥοφῶ. §. σιφωνίζω.

Pompeux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, πομπώδης.

Pompier, ὁ κατασκευάζων ἢ κινῶν τὴν ἀντλίαν, (Τ.) τλουμπατζῆς.

Pompon, μικρὸν στολίδι γυναικεῖον, πιχλιμπίδι. §. φοῦντα μάλλινη τῶν στρατιωτικῶν πίλων.

Pomponner, ῥ. στολίζω (μὲ πολλὰ πιχλιμπίδια).

Ponant, (παλ.), ἡ δύσις.

Ponçage, τὸ οὐσ. τοῦ **Poncer**.

Ponce, θ. κίσσηρις, ἐλαφρόπετρα. §. σακκουλάκι μὲ σκόνιν διὰ τὰ poncis. §. εἶδος μελάνης πρὸς σημάδευμα τῶν ὑφασμάτων.

Ponceau, γεφυράκι. 2) παππαροῦνα (κόκκινη) καὶ τὸ χρῶμά της.

Poncer (τὸ **c** τρέπεται πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** εἰς **ç**), ῥ. ὑαλίζω τρίβων μὲ ἐλαφρόπετραν. 2) κοκκίζω σκόνιν ἐπὶ διεσιγμένου εἰκονογραφήματος πρὸς ἀντιγραφήν. 3) σημαδεύω τὴν ἄκραν τοῦ ὑφάσματος.

Poncette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Ponce** (κυρίως ἐπὶ τῆς β'. σημασ.).

Ponceur, ὁ ἔχων ἔργον τὸ ponçage.

Ponceux, euse, κισσηροειδής.

Poncirade, μελισσόχορτον.

Poncire, εἶδ. μεγάλου κίτρου.

Poncis, εἰκονογράφημα τρυπημένον ψιλὰ ἵνα ἀντιγραφῇ πασπαλιζόμενον μὲ σκόνιν.

Ponction, θ. παρακέντησις, (χειρουργ. ἐργασία διὰ τοὺς ὑδρωπικούς).

Ponctualité, θ. τὸ νὰ ἦνέ τις ponctuel.

Ponctuation, θ. στίξις (γραφῆς).

Ponctuel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀκριβὴς περὶ τὴν κατὰ γράμμα ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων (τῆς ὑποσχέσεώς) του.

Ponctuer, ῥ. βάλλω τὰς στιγμὰς κτλ., στίζω.

Pondage, φόρος ἐν Ἀγγλ. ἐπὶ τοῦ βάρους τῶν εἰσ(καὶ ἐξ)αγομένων.

Pondaison, θ. ὁ καιρὸς καὶ ἡ πρᾶξις τῆς ᾠοτοκίας.

Pondérabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

Pondérable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ζυγίσματος.

Pondérateur, trice, ὁ συντελῶν πρὸς ἢ συντηρῶν τὴν ἰσοῤῥοπίαν.

Pondération, θ. ἰσοστάθμισις, ἰσοῤῥοπία.

Pondérer (τὸ **é** τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. φέρω εἰς ἰσοῤῥοπίαν, ἰσοσταθμίζω.

Pondeuse, θ. ὄρνις ᾠοτοκοῦσα.

Pondre (ponds; pondais; pondrai; pondis; pondu), ῥ. ᾠοτοκῶ.

Ponet ἢ **Poney**, ἵππος μικρόσωμος καὶ μακρόμαλλος τῆς Ἰρλανδ. καὶ Σκωτ.

Ponger ἢ **Se—**, ῥ. (ἐπὶ δερμ.) πίνω ὑγρόν.

Pongo, εἶδος μεγάλου πιθήκου.

Pont, γέφυρα, γεφύρι. §. κατάστρωμα, κουβέρτα.

Ponte, θ. ᾠοτοκία.

Ponte, ὁ πουντάρων (εἰς τὰ χαρτιά).

Ponté, ée, πλοῖον ἔχον (σκεπασμένον μὲ) κατάστρωμα.

Ponter, ῥ. πουντάρω (εἰς τὰ χαρτιά).

Pontel, σίδηρον ἡμικυκλοειδὲς καλύπτον ὑποκάτωθεν τὴν ἐσίαν τοῦ τουφεκίου κτλ.

Ponticule, γεφύριον, γεφυρίδιον.

Pontife, (ὁ ἄκρος) ἀρχιερεύς, ποντίφηξ (τῆς Ῥώμ.). ἱεράρχης.

Pontifical, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀρχιερατικός. (ἰδίως) παππικός. ||. (οὐσ.) τὸ ἀρχιερατικὸν (βιβλίον).

Pontificat, ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἀρχιερατείας τοῦ ποντίφηκος, ἀρχιερωσύνη. πατριαρχεία (τοῦ Πάππα).

Pontil, ἐργαλεῖον τοῦ ὑαλουργοῦ.

Pont-neuf, τραγοῦδι κοινὸν (τοῦ δρόμου).

Ponton, (γέφυρα) πλωτή.

Pontonage, τὸ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν διαγώγιον (τέλος).

Pontonnier, εἰσπράκτωρ τοῦ διαγωγίου τῶν ποταμῶν.

Pope, παππᾶς Ῥῶσσος.

Popeline, θ. ὕφασμα λινομάλλινον.

Poplité, ée, (ἀνατομ.), ὁ τῆς ἰγνύος (ἄντζας).

Populace, θ. ὁ χυδαῖος (ὁ συρφετώδης) ὄχλος, ὁ κοινὸς λαός.

Populacier, ὁ τοῦ ὄχλου, συρφετώδης.

Populaire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ὁ τοῦ ἢ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, δημοτικός, δημώδης, κοινολαϊκός.

Popularisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Populariser, ῥ. καθιστῶ δημῶδες ἢ δημοτικόν.

Popularité, θ. τὸ δημοτικόν, δημοτικότης.

Population, θ. (ὅλον) τὸ πλῆθος τῶν κατοίκων, ὁ λαός.

Populeux, euse, πολυάνθρωπος.

Populicide (Λτν.), ἐπίθ. λαοκτόνος.

Porc, χοῖρος. (κρέας) χοιρινόν.

Porcelaine, φαρφουρί. §. εἶδος κογχύλης, χοιρίνη.

Porcelet, = **Cloporte**. 2) = **Jusquiame**.

Porc-épic, ὕστριξ, ἀκανθόχοιρος, (ζ.).

Porchaison, (κυνηγ.), ὁ καιρὸς τοῦ ἀγριοχοίρου.

Porche, προπύλαιον (στοὰ) ναοῦ.

Porcher, ère, χοιροβοσκός.

Porcherie, θ. συφεός, γρουναρειόν.

Porchin, βωλίτης, εἶδος ἀμανίτου.

Pore, πόρος (τοῦ σώματος).

Poreux, euse, ὁ ἔχων πόρους, πορώδης.

Porosité, θ. τὸ πορῶδες (σώματος).

Porphyre, πόρφυρος (λίθος), σομακὶ (κόκκινον).

Porphyrisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

Porphyriser, ῥ. κοπανίζω (κυρ. ἐπὶ πορφύρου) τρίψιλα.

Porphyrite, θ. εἶδος λίθου, πορφυρίτης. 2) εἶδος πορφυροῦ σύκου.

Porphyrogénète, πορφυρογέννητος.
Porque, θ. τὰ ἔσωθεν τῶν ἐγκοιλίων τοῦ πλοίου προσηλούμενα δοκάρια.
Porquer, ῥ. προσηλῶ τὰς porques.
Porracé, ée, πρασοειδής, πρασόχρους.
Porreau, ἴδε Poireau.
Porrigineux, euse, *κνυώδης. ||. teigne —e, εἶδ. ἐπιπολαίου ψωριάσεως τῆς κεφαλῆς (κασίδας).
Porrigo (Ατν.), εἶδος πιτυριάσεως, (Τ.) σάτσ-κχιράνι.
Porse, θ. ἀριθμός τις φύλλων χαρτίου.
Port, λιμήν. 2) χωρητικότης πλοίου. 3) ἀμαξιάτικα ἢ ταχυδρομικά. 4) (ἁπλ.) φέρσιμον. στάσιμον. ||.— d'armes, ὁπλοφορία.
Portable, ἐπίθ. ὁ ὁποῖος δύναται ἀκόμην νὰ φορεθῇ.
Portage, κουβάλημα, μετακόμισις.
Portail, τὸ ἔμπροσθεν μέρος (τὸ πρόσωπον) ναοῦ.
Portant, e, ὁ ἔχων (οὕτως ἢ ἄλλως).
Portatif, ive, εὐμετακόμιστος.
Porte, θ. θύρα, θυρόφυλλον. ||. refuser sa—à q., δὲν δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου, 'τῷ κλείω τὴν θύραν μου. ||. mettre à la—, διώκω τινα τῆς οἰκίας, ξεπορτίζω.
Porte-chapeau, εἶδος παλιούρου.
Porte-aiguille, *βελονοκράτης, ἐργαλεῖον χειρουργ.
Porte-arquebuse, ὁ κουβαλῶν τὸ τουφέκι τοῦ βασιλέως (εἰς τὸ κυνῆγι).
Porte-baguette, κρίκος κρατῶν τὴν τουφεκόβεργαν.
Porteballe, πραγματευτὴς περιφερόμενος μὲ τὰς πραγματείας του εἰς τὰς ὁδούς.
Porte-barres, μέρος τοῦ καπιστρίου τῶν ὑποζυγίων.
Portechape, ὁ φορῶν chape (μανδύ).
Portechoux, ἵππος κηπουροῦ (κουβαλῶν λαχανικά).
Porte-clefs, κλειδοῦχος δεσμωτηρίου.
Porte-coton, ὁ ἐπὶ τῆς σκωραμίδος, λασανοφόρος.
Porte-crayon, καλαμὶς μεταλλίνη διὰ τὸ μολυβδοκόνδυλον.
Porte-croix, ὁ φέρων τὸν σταυρὸν (ἐν ταῖς λιτανείαις).
Porte-crosse, ὁ φέρων τὴν πατερίτσαν (πρὸ τοῦ ἐπισκόπου).
Porte Dieu, ὁ φέρων τὸν ἅγιον ἄρτον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.
Porte-drapeau, σημαιοφόρος.
Portée, θ. ὅσα κυοφορεῖ ἢ γεννᾷ ἑκάστοτε (εἰς κάθε γένναν) τὸ ζῶον. 2) τὸ διάστημα (εἰς) ὅσον φθάνει τι, βολὴ (λίθου κτλ.), πετριὰ, τουφεκιά κτλ. §. βάρος (δύναμις) λόγου. §. θέσις εἰς ἣν βάλλεται ἢ εὑρίσκεταί τις.
Porte-épée, ζωστὴρ διὰ τὸ ξίφος, ξιφιστήρ
Porte-étriers, πλθ., τὰ λωριὰ τῶν ἀναβολέων (τῶν ζεγγιῶν).
Porte-étrivières, πλθ. κρίκοι ἑκατέρωθεν τῆς σέλλας διὰ τὰ λωρία τῶν ἀναβολέων.
Portefait, βαστάζος, ἀχθοφόρος.
Portefeuille, χαρτοφυλάκιον. §. (συνκδχ.) ὑπουργεῖον.
Porte-flambeau, πυρσοφόρος.
Porte-hache, θήκη πελέκεως (τῶν σκαπανέων κτλ.).
Porte-lettres, γραμματοθήκη.
Porte-malheur, κακηποδιὰ, ὀγουρσουζλοῦκι.
Portemanteau, δισάκκι τοῦ δρόμου, τσαμμεδάνι.
Portement, κουβάλημα (κυρ. τοῦ Σταυροῦ).
Porte-montre, ὡρολογοπούγγι.
Porte-montres, ἑρμάριον ὡρολογοποιοῦ, ὡρολογοθήκη.
Porte-mors, μέρος τοῦ χαλινοῦ.
Porte-mouchettes, δίσκος τοῦ κηροψαλίδου.
Porte-mousqueton, πόρπη κρατοῦσα τὸ τουφέκιον τῶν ἱππέων.
Porte-plume, κονδυλοφόρος.
Porter, ῥ. φέρω, σηκόνω, κουβαλῶ. §. φορῶ. §. κυοφορῶ. §. καρποφορῶ. παράγω. §. διαλαμβάνω. §. στηρίζομαι, (ἐπ)ακκουμβῶ. §. τείνω πρός. φθάνω ἕως. κτυπῶ εἰς. ||. (μσ.) ὑπάγω. κουβαλοῦμαι. §. ῥέπω πρός. ||. ἔχω οὕτως ἢ ἄλλως (τὴν ὑγείαν). ||.— les armes, στρατεύομαι. §. ὁπλοφορῶ. ||.—coup, ἔχω ἀποτέλεσμα. ||.— un toast (une santé), σηκόνειν ποτῆρι, πίνειν εἰς ὑγείαν τινος, (ἀρχ.) προπίνειν τινί. ||.— envie, φθονῶ. ζηλεύω. ||.— la parole, ὁμιλῶ (ἀγορεύω) ὡς ἐκ μέρους σωματείου. ||.— un jugement, ἐπιφέρω κρίσιν. ||.— à faux, (ἀρχιτ.) βαίνειν ἐπὶ κενοῦ.
Porter (Ἀγγλ.), εἶδος δυνατοῦ ζύθου.
Porte-respect, ὅπλον (τὸ ὁποῖον φέρει τις ἐπάνω 'του διὰ προφύλαξιν).
Porte-tapisserie, εἶδος τσερτσεβὲ διὰ τὰ παραπετάσματα τῆς θύρας.
Porte-trait, μέρος τῶν ζυγολωρίων.
Porteur, euse, ὁ φέρων (κουβαλῶν) τι, κομιστὴς (ἐπιστολῆς). ||.— d'eau, ὑδροφόρος.
Porte-verge, ῥαβδοῦχος ἐκκλησίας, εὐταξίας.
Porte-vis, τὸ σίδηρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου σφίγγεται ἐμβαίνουσα ἡ βίδα (τῶν τουφεκίων κτλ.).
Porte-voix, σάλπιγξ φέρουσα μακρὰν τὴν φωνὴν, ('Ιταλ.) τρόμπα-μαρίνα.
Portier, ère, θυρωρός.
Portière, θ. θύρα ἀμάξης. §. παραπέτασμα θύρας.
Portion καὶ (ὑποκορ.) Portioncule, θ. μερὶς, μερίδιον. (εἰς τὰ μοναστήρια) διακονιά.
Portique, στοά.
Portor, εἶδος 'μαύρου μαρμάρου μὲ μεγάλας κιτρινωπὰς (χρυσοειδεῖς) φλέβας.
Portraire, ῥ. (ἀρχ.), ζωγραφίζω τὴν εἰκόνα τινος.
Portrait, εἰκὼν ἀνθρώπου. §. (μτφορ.) περιγραφὴ ἀκριβής. 2) σφύρα τῶν λιθοστρωτῶν.
Portraitiste, ὁ ζωγραφίζων portraits.
Portraiture, θ. (παλ.) = Portrait.
Portulacé, ée, (βτν.), ἀνδρακλοειδής.
Portulan, (παλ.), *θαλασσοδρόμιον, βιβλίον (ὁδηγὸς) τῶν ναυτιλομένων.

Posage, βάλσιμον, τοποθέτησις (πράγματος ἑδραίου).
Pose, θ. βάλσιμον (λίθου κτλ. εἰς τὴν θέσιν του). 2) στάσις χορευτοῦ (ζωγραφιζομένου κτλ.).
Posé, ée, βαρὺς (τὸ ἦθος), ἐμβριθής.
Posément, ἐπίῤ. ἐμβριθῶς. ἀργά.
Poser, ῥ. βάλλω (ἐπάνω), τοποθετῶ (μονίμως), καταθέτω, (ἐν) ἀποθέτω. ||. (οὐδ. ἢ μσ. αὐτπθ.) τοποθετοῦμαι (ἀκινήτως). (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀκκουμπῶ.
Poseur, ὁ θέτων (καταλλήλως, εἰς τὸν τόπον των) τοὺς λίθους κτλ.
Positif, ive, θετικός.
Position, θ. θέσις.
Positivement, ἐπίῤ. θετικῶς.
Pospolite, θ. εἶδος πανστρατιᾶς ἐν Πολωνίᾳ.
Posséder (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. κέκτημαι, ἔχω. ὁρίζω. διακατέχω. §. (μτνμ.) γνωρίζω τι καλῶς, ἔχω ἕξιν (εἶμαι κάτοχος) τοῦ πράγμ. §. (μσ.) κρατοῦμαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) δαιμονισμένος.
Possesseur, ἰδιοκτήτης. κάτοχος. διακάτοχος.
Possessif, ive, κτητικός.
Possession, θ. κτῆσις. κατοχή. διακατοχή. §. κτῆμα.
Possessionnel, elle, (Νμ.), ὁ ἐμφαίνων κτῆσιν (διακατοχήν).
Possessoire, (Νμ.), ὁ περὶ κατοχῆς (κτήματος).
Posset, εἶδος ποτοῦ ἐκ γάλακτος, οἴνου ἢ οἰνοπνεύματος ϗ ζαχχάρεως.
Possibilité, θ. τὸ δυνατὸν (τοῦ πράγμ.).
Possible, ἐπίθ. δυνατὸν (νὰ γένῃ). ||. le moins (le plus tôt etc) —, ὅσον οἷόν τε (ὅσον τὸ δυνατὸν) ὀλιγώτερον (ταχύτερον κτλ.).
Postal, e, ταχυδρομικός. ||. convention — e, ταχυδρομικὴ συνθήκη.
Postcommunion, θ. ἡ μετὰ τὸ κοινωνικὸν εὐχή, ἡ ὀπισθάμβωνος.
Postdate, μηνολογία ὑστερόχρονος.
Postdater, ῥ. μηνολογῶ ὑστεροχρόνως.
Postdiluvien, enne, ὁ μετὰ τὸν κατακλυσμόν.
Poste, θέσις (στρατ.). 2) (θ.) σταθμὸς ταχυδρομείου. ταχυδρομεῖον. ||. — restante, (φρσ.) (ἡ ἐπιστολὴ νὰ μένῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον) ἄχρις οὗ ζητηθῇ, μέχρις ἀναζητήσεως.
Poster, ῥ. τοποθετῶ (καὶ μσ.) -οῦμαι πουθενά.
Postérieur (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ὁ ὄπισθεν. ὑστερινὸς, ὑστερόχρονος, μεταγενέστερος.
Posteriori (a —), φρσ. (τῆς λογικῆς), ἐκ τῶν ὑστέρων.
Postériorité, θ. τὸ ὑστερόχρονον (μεταγενέστερον) τῆς πράξεως.
Postérité, θ. οἱ ἀπόγονοι, οἱ μεταγενέστεροι.
Postface, τὰ ἐπιλεγόμενα (βιβλίου).
Posthume, ὁ γεννηθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ὀψίγονος.
Postiche, πρόσθετος, περιαιρετός.
Postillon, ἡμεροδρόμος, (T.) σουρουτζῆς.
Post-opinant, e, ὁ ἀγορεύσας κατόπιν ἄλλου.
Post-scriptum (Λτν.), ὑστερόγραφον (ἐπιστολῆς).
Postulant, e, ὁ ζητῶν δημοσίαν θέσιν.
Postulation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Postuler, ῥ. ζητῶ ἐπιμόνως, ἐξαιτοῦμαι.
Posture, θ. θέσις (στάσις) τοῦ σώματος.
Pot, σκεῦος, ἀγγεῖον. χύτρα. κανάτι κτλ. ||. — de chambre, κατουροκούμαρον, καθῆκι. ||. — pourri, εἶδος φαγητοῦ, (T.) τουρλοῦ. §. (μτφορ.) κυκεών.
Potable, ἐπίθ. πότιμος.
Potage, ζωμὸς, σοῦπα.
Potager, ère, ὁ χρησιμεύων ὡς λαχανικὸν ἢ διὰ λαχανικά. §. (οὐσ. ἀρσ.) κῆπος λαχανικῶν ϗ ὀπωρικῶν. §. γωνία μαγειρείου ὑψηλή.
Potasse, ἀλκαλική τις οὐσία, ποτάσσα.
Potassium, μεταλλική τις οὐσία, ἡ βάσις τῆς ποτάσσας.
Poteau, δοκὸς στημένη ὀρθίως, στύλος, παλοῦκι.
Potée, θ. ἕνα κουμάρι νερὸν κτλ. 2) ὀξείδιον κασσιτέρου. 3) μίγμα τι πρὸς κατασκευὴν χοάνων.
Potelé, ée, στρογγυλὸς καὶ παχουλός.
Potelet, μικρὸν poteau.
Potence, θ. κρεμασταρηά. §. (οἰκοδ.) ξύλα συνηρμοσμένα εἰς σχῆμα κρεμασταριᾶς. §. δικανίκιον (πατερίτσα) τῶν χωλῶν.
Potentat, δυνάστης, κυριάρχης.
Potentiel, elle, (γρμτ.), δυνητικός.
Potentiellement, ἐπίῤ. δυνάμει, (ἀντιθ. τῷ ἐνεργείᾳ).
Poterie, θ. πήλινα σκεύη.
Poterne, θ. (ὀχυρωμ.), θύρα κρυφὴ, παραπόρτι.
Poteyer, ῥ. πασσίζω τὰ καλούπια τῶν καλαγίνων σκευῶν μὲ κόνιν κισσήρεως.
Potiche, θ. ἐντομὴ γινομένη πρὸς δοκιμασίαν ἐπὶ τῶν ναυπηγησίμων ξύλων. 2) εἶδος κεραμίου.
Potier, κεραμεὺς, τσουκαλᾶς.
Potin, εἶδος (μίγμα) χαλκοῦ.
Potion, θ. ποτὸν ἰατρικόν.
Potiron, γλυκοκολόκυνθον, (T.) μπάλ-καμπάκι.
Pou, φθεὶρ, ψεῖρα, (ἔντ.).
Pouah, ἐπιφών. (ἐκφράζον ἀηδίαν), πούφ!
Pouce, ὁ μέγας δάκτυλος τῆς χειρὸς, ὁ ἀντίχειρ. ||. jouer de —, μετρῶ χρήματα.
Pouce-pied, δάκτυλος ὁ θαλάσσιος, βάλανος.
Poucettes, θ. πλθ. εἶδος δεσμοῦ (κλοιοῦ) τῶν δακτύλων.
Poucier, δακτυλήθρα διὰ τὸν μέγαν δάκτυλον.
Pou-de-soie, εἶδος μεταξωτοῦ χωρὶς λοῦστρον.
Poudet καὶ (θ.) **Poudette**, κλαδευτήριον.
Pouding, εἶδος ζυμαρικοῦ, πουδίνκα.
Poudre, θ. (σ)κόνις. 2) πυροκόνις, πυρῖτις, μπαροῦτι.
Poudrer, ῥ. σκονίζω. §. πασπαλίζω μὲ παιπάλην
Poudrerie, θ. πυριτιδοποιεῖον.
Poudrette, θ. κόπρος λεπτὴ (κα-

τειργασμένη) διὰ τοὺς κήπους.
POUDREUX, EUSE, σκονισμένος.||. pied—, κονίπους. φερέοικος.
POUDRIER, ὁ κατασκευάζων μπαροῦτιν. 2) ἀμμωδερόν.
POUDRIÈRE, θ. πυριτιδοποιεῖον ἢ πυριτιδοθήκη. 2) ἀμμωδερόν.
POUF, ἐπιθ. (λίθος) εὔθρυπτος 2) (ὡς ἐπιφών.) κενολογία πρὸς ἐπίδειξιν.
POUFFER, ῥ. σκάνω (ἀπὸ τὰ γέλια), ξεκαρδίζομαι.
POUILLÉ, κατάλογος τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀποδοχῶν ἐπικρατείας.
POUILLER, ῥ. κακολογῶ τινα, τὸν ψάλλω ὅσα δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ.
POUILLÈRE, θ. ἡ τρύπα τοῦ ὀρνιθῶνος πρὸς διέξοδον τῶν ὀρνίθων.
POUILLERIE, θ. τὸ μέρος τοῦ νοσοκομείου ὅπου ἀποτίθενται τὰ ἱμάτια τῶν ἐνδεῶν ἀσθενῶν.
POUILLIER ἢ POUILLIS, ψειρότοτοπος.
POUILLOT, εἶδος κελαδιστικοῦ πτηνοῦ (κορθύλου ἢ συκοφάγου).
POUILLES, θ. πλθ. chanter—, = POUILLER.
POUILLEUX, EUSE, ψειριάρης, φθειριῶν.
POUILLOT, ὑπολαΐς, (πτν.).
POULAILLE, θ. ὀρνιθολόγι.
POULAILLER, ὀρνιθών, κοττέρι, κουμάσι. 2) ὀρνιθοπώλης. 3) τὸ ὑπερῷον (ὁ παράδεισος) τῶν μικρῶν θεάτρων.
POULAILLERIE, θ. ὀρνιθοπωλεῖον.
POULAIN, πῶλος, πωλάρι. 2) ἕλκηθρον διὰ βαρέα φορτία.
POULAINE, θ. τὸ σουβλερὸν μέρος τῆς πρῴρας.
POULARDE, θ. ὄρνις (πουλάδα) εὐνουχισμένη.
POULE, θ. ὄρνις, ἀλεκτορὶς, κόττα.||.—sultane. εἶδος ἀλεκτορίδος, πορφυρίων.||.—d' Afrique (de Numidie etc, = PINTADE.||. —de bois (ἢ) sauvage, = GÉLINOTTE.||.—de bruyère, τέτραξ.||. —d' eau, αἴθυια.||.—de neige, λαγώπους.||. lait de—, ὀρνιθόγαλα, εἶδος ποτοῦ, αὐγοῦ κρόκος κτυπημένος μὲ ζάχαριν καὶ ζεματισμένος.
POULET, κοττοποῦλι, ορνιθοποῦλι, (ἰδ.) πετεινάρι.
POULETIER, (παλ.) ὀρνιθοπώλης.
POULETTE, θ. πουλάδα.
POULEVRIN, = PULVÉRIN.
POULICHE, θ. νέα φοράδα.
POULICHON, πωλαράκι.
POULIE, θ. τροχιλέα, μακαρᾶς.
POULIER, (ναυτ.) ὁ ἐπὶ τῶν τροχιλεῶν.
POULIERIE, θ. ἐργοστάσιον τροχιλεῶν.
POULIEUR, ὁ κατασκευάζων τροχιλέας, (T.) μακαρατζῆς.
POULINER, ῥ. (ἡ φοράδα) γεννᾷ.
POULINIÈRE, θ.(φοράδα) γεννῶσα.
POULIOT, βλήχων, βλησκοῦνι, (φυτ.). 2) τὸ τροχούλιον τοῦ μακαρᾶ.
POULNÉE, θ. κόπρος περιστερῶν.
POULOT, OTTE, (οἰκ.), πουλὶ, πουλάκι, (λέξις χαϊδευτική).
POULPE, πολύπους, ὀκταπόδι, (ζ. θαλασσ.).
POULPER, (ὀνμτπ.), ῥ. φωνάζω ὡς ὁ γύψ.
POULPETON, εἶδος φαγητοῦ (μουσακᾶ;).
POULPETONNIÈRE, θ. σκεῦος πρὸς μαγείρευμα τοῦ poulpeton, πλακί.
POULS, σφυγμός.
POUMON, πνεύμων, πλεμόνι.
POUPARD, βρέφος φασκιωμένον, νηνί. 2) παγουρομάνα, (ὀστρακόδ.).
POUPE, θ. ἡ πρύμνη.
POUPÉE, θ. κούκλα.
POUPIN, E, καλλωπιστής.
POUPINER, ῥ. καλλωπίζω μειρακιωδῶς.
POUPON, ONNE, παιδὶ παχουλόν.
POUR, (πρόθ.), διά. ἀντί. ὑπέρ. ὥστε νά. ἵνα.||.—DIEU, πρὸς θεοῦ.
POURBOIRE, μικρὸν φιλοδώρημα, μπαχτσίσι.
POURCEAU, χοῖρος, γροῦνι.
POURCELLAINE ἢ POURCELLANE, θ. ἀνδράκλα.
POUR-CENT, τὸ πόσον (τόσον) τὰ 100 τῶν τοκιζομένων χρημάτων.
POURCHASSER, ῥ. τρέχω κατόπιν, θηρεύω, κυνηγῶ.
POURFENDEUR (DE GÉANTS), κομπαστής.
POURFENDRE, ῥ. σχίζω μὲ τὸ σπαθὶ ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω.
POURJET, σβουνιὰ μὲ στάκτην πρὸς ἐπάλειψιν τῶν σίμβλων.
POURPARLER, συνδιάλεξις (περὶ συνθήκης).
POURPIER, ἀνδράκλα, 'γλιστρίδα, (T.) σεμιζ-ότι, (φυτ.).||.—sauvage, πεπλίς.
POURPOINT, μέρος (σωκάρδι) τῆς παλαιᾶς ἐνδυμασίας τῶν Γάλλων.||. à brûle —, (πυροβολῶν) ἐκ τοῦ πλησίον. §. (μτφορ.) ἰταμῶς, ἀποτόμως.
POURPRE, θ. πορφύρα. §. (συνκδχ.) βασιλεία. §. ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) τοῦ καρδιναλίου. §. (ἀρσ.) τὸ πορφυροῦν χρῶμα. §. εἶδ. ἐξανθηματικῆς ἀσθενείας, *πορφυρῖτις.
POURPRÉ, ÉE, πορφυροειδής, πορφυροῦς.
POURPRIER, τὸ μαλάκιον τῆς πορφύρας.
POURPRIS, (παλ.), περιοχὴ, περίβολος.
POURQUOI, (συνδ.), διατὶ ἢ (ἐρωτηματ.) διατί ; ||. c' est—, διὰ τοῦτο.
POURRIR, ῥ. σήπω, σήπομαι, χαλνῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) σεσηπώς. §. (μτφορ.) διεφθαρμένος.||. (ὡς οὐσ.) σῆψις.
POURRISSAGE, ἡ ἐν τῷ ὕδατι σῆψις τῶν πρὸς χαρτοποιίαν παλαιῶν πανίων.
POURRISSOIR, μέρος ὅπου γίνεται τὸ pourrissage.
POURRITURE, θ. σῆψις. ||. tomber de—, κατασήπομαι.
POURSILLE, θ. εἶδος δελφῖνος, *αἴθων.
POURSUITE, θ. καταδίωξις. §. (μτφορ.) τρέξιμον κατόπιν. §. προσπάθεια πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ. §. διεξαγωγὴ δίκης.
POURSUIVANT, E, ὁ τρέχων κατόπιν (δίκης, ὑποθέσεως), μνηστὴρ (γυναικὸς ἢ δημοσίας θέσεως).
POURSUIVRE, ῥ. τρέχω κατόπιν τινὸς, καταδιώκω, κατατρέχω. θηρεύω (θέσιν). ἐνάγω δικαστικῶς. §. (χωρὶς πτωτ.) ἐξακολουθῶ.
POURTANT, ἐπίρ. καὶ ὅμως. καὶ ἐν τοσούτῳ.

Pourtour, περιφέρεια.
Pourvoi, (δικνμ.), αἴτησις ἀναιρέσεως.
Pourvoir (pourvois; pourvoyais; pourvus; pourvoirai; pourvoyant; pourvu), ῥ. ἐπιφέρω διόρθωσιν (ἐπαρκῶ) εἴς τι. προνοῶ. προμηθεύω, ἐφοδιάζω μέ. §. (μσ.) κινῶ ἀγωγήν. ζητῶ ἀναίρεσιν. ||. se— en cour de Rome, ἐξαιτοῦμαι ἄδειαν παρὰ τοῦ Πάπα.
Pourvoirie, θ. μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ προμηθευόμενα.
Pourvoyeur, euse, προμηθευτής.
Pourvu, e, μτχ. πθ. τοῦ Pourvoir.
Pourvu (que), σύνδ. (ὑποθετ.), ἐὰν δὲν, ἀρκεῖ μόνον νά.
Pousse, θ. βλαστάρι (δένδρου). 2) ἆσθμα τῶν ἵππων.
Poussée, θ. ὤθησις. σπρώξιμον. §. βάρος οἰκοδομήματος.
Pousse-pieds, εἶδος πλοιαρίου διὰ τὰ ῥηχὰ τῶν ποταμῶν. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Pouce-pied.
Pousser, ῥ. ὠθῶ, σπρώχνω, κουντῶ. §. (μτνμ.) ἐκβάλλω (φωνάς). §. πετῶ βλαστάρια (ῥίζας), αὐξάνω. §. (ἐπὶ τοίχ.) φουσκόνω. §. (ἐπὶ ἵππ.) ἀγκομαχῶ. §. (μτφορ.) προάγω. §. ἐρεθίζω.
Poussette, θ. εἶδ. παιγνιδίου τῶν παιδίων.
Poussier, σκόνι καρβούνων ἢ πυρίτιδος.
Poussière, θ. (σ)κόνις, κονιορτός. ||. mordre la—, φονεύομαι μαχόμενος, (Π.) » ὀδὰξ αἱροῦμαι γαῖαν, « Ὅμηρ.
Poussif, ive, (ἵππος) ἀσθματικός.
Poussin, κλωσσοποῦλι.
Poussoir, τὸ κομβίον τοῦ ὡρολογίου τὸ ὁποῖον ὠθούμενον σημαίνει τὰς ὥρας.
Poutre καὶ (ὑποκορ.) **Poutrelle**, θ. δοκὸς, γρεντιὰ, πατερόν.
Pouvoir (puis ἢ peux; pouvais; pourrai; pus; pu), ῥ. δύναμαι, μπορῶ. ||. ne— mais de qc., n'en—mais, δὲν πταίω εἰς (τοῦτο). δὲν ἐνέχομαι. ||. sauve qui peut, ὁ σώζων σώζου! ||. puisse, εἴθε!
Pouvoir, δύναμις, ἰσχύς. ἐξουσία. πληρεξουσιότης.
Pouzzolane, θ. γῆ ἡφαιστείου σκληρυνομένη εἰς τὸ ὕδωρ, Ποτεολανία (γῆ).
Pragmatique, ἐπίθ. θ. (—sanction) κανονισμὸς ἐκκλησιαστικός. τόμος.
Prairial, e, ὁ τῶν λειμώνων. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ θ'. μὴν (20 Μαΐου —16 Ἰουνίου) τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ.
Prairie, θ. λειμὼν, λιβάδι.
Praline, θ. ἀμύγδαλον ξηροψημένον εἰς τὴν ζάχαριν.
Praliner, ῥ. ξηροψήνω εἰς τὴν ζάχαριν καθὼς τὰ ἀμύγδαλα.
Pralineur, ζαχαροπλάστης, ἔχων ἰδίως ἔργον τὸ ἐντὸς τῆς ζαχάρεως ξηροψήσιμον τῶν ἀμυγδάλων.
Prame, θ. εἶδος πολεμικῆς λέμβου.
Praticabilité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ—
Praticable, ἐπίθ. κατορθωτός. (δρόμος) διαβατός. (ἄνθρωπος) προσιτὸς, εὐσύμβολος.
Praticien, ἐμπειροπράγμων, πρακτικός. §. (ἰδίως) δικανικός.
Praticulteur, γεωργὸς λειβαδίων, *λειβαδουργός.
Praticulture, θ. καλλιέργεια λειβαδίων, *λειβαδουργία.
Pratique, ἐπίθ. ὁ κατὰ πρᾶξιν, πρακτικός. §. (οὐσ. θ.) πρᾶξις (κατ' ἀντίθ. ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν) ἐκτέλεσις. συνήθεια. πεῖρα. ἕξις. §. πελατεία, (Τ.) μουςερῆς. §. ἐλευθέρα (συγ)κοινωνία. §. ἐργαλεῖον πρὸς ἀλλοίωσιν τῆς φωνῆς.
Pratiquement, ἐπίῤ. κατὰ πρᾶξιν, πρακτικῶς.
Pratiquer, ῥ. πράττω, ἐκτελῶ. §. μετέρχομαι. συναναστρέφομαι. §. δελεάζω. προδιαθέτω. §. (ἀρχιτεκτ.) κατορθόνω. ἀνοίγω.
Pré, λιβάδι (διὰ βοσκήν).
Préachat, τὸ οὐσ. τοῦ—
Préacheter, ῥ. προαγοράζω.
Préadamite, ἐπίθ. προαδαμιαῖος.
Préalable (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. προηγούμενος, προαπαιτούμενος. ||. au—, προηγουμένως.
Préambule, προοίμιον.
Préau, αὐλὴ μοναστηρίου ἢ φυλακῆς.
Prébende, θ. εἰσόδημα ἐκκλησιαστικὸν, ἀπολαβὴ (κληρικοῦ). §. τὰ ψαλτικά.
Prébendé, ée, ὁ καρπούμενος prébende.
Précaire (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. ἀβέβαιος, πρόσκαιρος.
Précaution, θ. προσοχή. προμήθεια, προφύλαξις.
Précautionner, ῥ. προασφαλίζω (καὶ μσ.)-ομαι, προφυλάττομαι.
Précédemment, ἐπίῤ. προλαβόντως.
Précédent, e, προλαβὼν, προγεγονώς.
Précéder (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. προηγοῦμαι, προπορεύομαι.
Préceinte, θ. τὸ διάζωμα (δι' οὗ χωρίζονται τὰ καταστρώματα) τῶν πλοίων, (παρβλ. Lisse).
Précepte, παράγγελμα. κανών. ἐντολὴ (θεία).
Précepteur, διδάσκαλος (παιδὸς), παιδαγωγός.
Préceptif, ive, ὁ δι' ἐντολῶν (παραγγελμάτων).
Préceptoral, e, διδασκαλικός.
Préceptorat, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ précepteur.
Préceptoriser, ῥ. διδάσκω (συμβουλεύω) ὡς παιδαγωγός.
Précession, θ. (ἀστρνμ.), προχώρησις.
Préchantre, πρωτοψάλτης.
Prêche, διδαχὴ (καὶ τὸ δόγμα αὐτὸ καὶ ὁ ναὸς) τῶν Διαμαρτυρομένων.
Prêcher, ῥ. διδάσκω (κηρύττω) ἀπ' ἄμβωνος.
Prêcheur, euse, ἱεροκήρυξ (ἀδόκιμος), διδάχος.
Précieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, πολύτιμος. (γρφ.) τίμιος. §. ἐπιτετηδευμένος, κακόζηλος. ||. (οὐσ. θ.) γυνὴ μικροφιλότιμος, κεράτσα, κερατσίτσα.
Préciosité, θ. τὸ ἐπιτετηδευμένον, τὸ κακόζηλον, κερατσιτσιά.
Précipice, κρημνὸς, βάραθρον.
Précipitamment, ἐπίῤ. βιαςικά.
Précipitant, e, (χημ.), ὁ συντελῶν πρὸς—
Précipitation, θ. βία μεγάλη.

2) (χημ.) κατακάθισμα τοῦ ἐντὸς ὑγροῦ τινος περιεχομένου σώματος.
Précipité, ée, πολλὰ βιαστικὸς, κατεσπευσμένος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) καταπάτι χημικῶς καταςαλαχθὲν ἀπὸ τοῦ περιέχοντος αὐτὸ ὑγροῦ.
Précipiter, ῥ. ῥίπτω ἀπὸ κρημνοῦ, κατακρημνίζω. §. (μτφορ.) βιάζω (ϗ μσ.) -ομαι, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω. §. (χημ.) διαχωρίζω εἰς καταπάτι.
Préciput, ὠφέλημα χορηγούμενον κατ' ἐξαίρεσιν εἰς ἕνα τῶν κληρονόμων ἢ εἰς τὸν ἐπιζῶντα σύζυγον, ὑπερμοιρία.
Précis, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ὡρισμένος, ἀκριβής. §. (οὐσ.) περίληψις ἀκριβής.
Préciser, ῥ. ὁρίζω ἀκριβῶς.
Précision, θ. ἀκρίβεια.
Précité, ée, προαναφερθεὶς, προειρημένος.
Précoce, ἐπιθ. πρώϊμος.
Précocité, θ. πρωϊμότης.
Précompter, ῥ. ἐκπίπτω (ἀπὸ τοῦ λογαριασμοῦ).
Préconception, θ. προκατανόησις.
Préconcevoir, ῥ. προκατανοῶ, προαντιλαμβάνομαι.
Préconisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Préconiser, ῥ. ὑπερεπαινῶ, ἐκθειάζω. §. (ἐκκλησ.) ψηφίζω (τὸν δεῖνα ὡς ἐπίσκοπον).
Préconiseur, ὁ ἔχων ἔργον τὸ ὑπερεκθειάζειν.
Préconnaissance, θ. γνῶσις προϋπάρχουσα, πρόγνωσις.
Préconnaître, ῥ. προγνωρίζω.
Précurseur, πρόδρομος.
Prédécéder, ῥ. προαποβιόω.
Prédécès, προαποβίωσις.
Prédécesseur, προκάτοχος. ||. (πλθ.) οἱ προγενέστεροι.
Prédestination, θ. (θλγ.) προορισμός. §. τὸ πεπρωμένον.
Prédestiner, ῥ. (θλγ.) προορίζω.
Prédéterminant, e, ὁ συντελῶν πρὸς-
Prédétermination, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Prédéterminer, ῥ. (θλγ.), προδιορίζω, κινῶ τὴν θέλησιν.
Prédicant, ἱεροκήρυξ τῶν Διαμαρτυρομένων, (ἐξευτελ.) διδάχος.
Prédicateur, ἱεροκήρυξ.
Prédication, θ. κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, λόγος ἱεροκήρυκος, διδαχή.
Prédiction, θ. πρόῤῥησις.
Prédilection, θ. προτίμησις.
Prédire (prédisons; prédisez), ῥ. προλέγω.
Predisposer, ῥ. (ἰατρ.), προδιαθέτω.
Prédisposition, θ. προδιάθεσις.
Prédominant, e, ὁ ἐπικρατῶν, ἐπικρατέστερος.
Prédominer, ῥ. ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω.
Prééminence, θ. ὑπεροχή.
Prééminant, e, ὑπερέχων.
Préempter. ῥ. ἀγοράζω πρῶτος (προαγοράζω) δικαιώματι τῆς-
Préemption, θ. τὸ ν' ἀγοράζῃ τις δικαιωματικῶς πρῶτος.
Préétablir, ῥ. προαποδεικνύω.
Préexistence, θ. προϋπαρξις.
Préexister, ῥ. προϋπάρχω, προϋφίσταμαι
Préface, θ. πρόλογος.
Préféctoral, e, ὁ τοῦ préfet, νομαρχικὸς ἢ νομαρχιακός.
Préfecture, θ. ἡ ἀξία τοῦ Préfet, ἐπαρχία (παρὰ Ῥωμ.). νομαρχία ἢ νομαρχεῖον (εἰς τὴν Γαλλ.).
Préférable (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπιθ. προτιμητέος, προκριτότερος.
Préférence, θ. προτίμησις.
Préférer (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. προκρίνω, προτιμῶ.
Préfet, ἔπαρχος (παρὰ Ῥωμ.). νομάρχης (εἰς τὴν Γαλλ.). ||.— de police, διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.
Préfix, e, προδιωρισμένος.
Préjudice, βλάβη.
Préjudiciable, ἐπίθ. ἐπιβλαβής.
Préjudiciel, elle, προδικαςικός.
Préjudicier, ῥ. (παρα)βλάπτω.
Préjugé, πρόληψις, κρίσις ἄλογος.
Préjuger, ῥ. προδικάζω.
Prélard, (ναυτ.), χονδρὸν καναβόπανον κατραμωμένον πρὸς σκέπασμα τῶν ἐμπορευμάτων.
Prélaser (se—), ῥ. μεγαλοπιάνομαι, σεμνοπροσωπῶ, καμαρόνω.
Prélat, ἱεράρχης, μεγιστὰν τῆς ἐκκλησίας.
Prélature, θ. ὁ βαθμὸς τοῦ Prélat.
Prêle, θ. ἵππουρις, (φυτ.).
Prélegs, κληροδότημα λαμβανόμενον πρὸ τῆς διανομῆς.
Préléguer, ῥ. χορηγῶ prélegs, προκληροδοτῶ.
Prêler, ῥ. στιλβόνω τὸ ξυλούργημα διὰ τῆς prêle.
Prélèvement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Prélever (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. 'παίρνω (χωρίζω) πρὶν ἓν μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου, προεξαιρῶ.
Prélibér, ῥ. προγεύομαι.
Préliminaire (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπιθ. προεναρκτικὸς, προεισαγωγικός
Prélude, (μουσ.), προανάκρουσμα. §. (μτνμ.) προεισαγωγὴ, προοίμιον.
Préluder, ῥ. (μουσ.), προανακρούομαι. §. (μτνμ.) προκατάρχομαι. προετοιμάζομαι.
Prématuré, ée, (ϗ ἐπίρ.) -**ément**, πρόωρος.
Prématurité, θ. τὸ πρόωρον.
Préméditation, θ. προμελέτη (μα).
Préméditer, ῥ. προμελετῶ.
Prémices, θ. πλθ. ἀπαρχαὶ, ἀκροθίνια.
Premier, ère, πρῶτος, πρώτιστος ||. le—venu, ὁ τυχών.
Premièrement, ἐπίρ. πρῶτον.
Premier-né, πρωτότοκος.
Prémisses, θ. πλθ. οἱ πρῶτοι ὅροι (συλλογισμοῦ).
Prémunir, ῥ. προασφαλίζω.
Prenable, ἐπίθ. ἁλώσιμος.
Prenant, e, ὁ λαμβάνων (πιάνων).
Prendre (prends; prenois; prendrais; pris; pris), ῥ. λαμβάνω, πιάνω. 'παίρνω. φορῶ. §. ὑποθέτω. §. ἐκλαμβάνω. §. ἐγκολποῦμαι. §. (ἐπὶ ἀψύχ. οὐδ.) πήζω, παγόνω. δένω. §. τελεσφορῶ. ἐπιτυγχάνω. ||. (μσ.) πιάνομαι, σκαλόνω. §. ἀρχινῶ. ||. — le deuil, πενθηφορῶ. ||. — l'habit (le froc, [καὶ ἐπὶ γυν.] le voile), γίνομαι μοναχὸς (-χὴ),

καλογερεύω. ||. —, la main (ἤ) le pas sur, προηγοῦμαί τινος. ||.—congé de q., ἀποχαιρετῶ τινα. ||.—le dessus, ὑπερισχύω. §. ἀναλαμβάνω (ἀπὸ νόσου). ||.— la fuite, φεύγω, δραπετεύω. ||. — garde, προσέχω. ||. — sa source, πηγάζειν. ||. — q. à témoin, μαρτύρομαί τινα. ||. — sur soi, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι.

Préneur, euse, ὁ 'παίρνων ἢ πιάνων τι.

Prénom, τὸ κύριον ὄνομά τινος.

Prénotion, θ. γνῶσις προκαταρκτική.

Préoccupation, θ. προκατάληψις, πρόληψις.

Préoccuper, ῥ. προαπασχολῶ. προκαταλαμβάνω.

Préopinant, ὁ προαγορεύσας.

Préopiner, ῥ. προγνωμοδοτῶ, προαγορεύω.

Préordination καὶ

Préordonnance, θ. προδιάταξις.

Préparateur, trice, προπαρασκευαστὴς (χημείας).

Préparatif, προπαρασκευὴ, (προ)ἑτοιμασία.

Préparation, θ. προπαρασκευὴ, προκατεργασία. §. σκευασία.

Préparatoire, ἐπιθ. προπαρασκευαστικός.

Préparer, ῥ. προετοιμάζω.

Prépondérance, θ. ἰσχὺς, ὑπεροχή.

Prépondérant, e, ὁ ὑπερισχύων.

Préposer, ῥ. καθίστημι, διορίζω.

Prépositif, ive, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, (γρμτ.), προθετικός.

Préposition, θ. (γρμτ.), πρόθεσις.

Prépositionnel, elle, (ϗ ἐπίῤ.) -**ement**, προθετικός.

Prépuce, ἀκροβυστία.

Préputial, e, ὁ τῆς ἀκροβυστίας.

Prérogative, θ. προνόμιον.

Près, (πρόθ.), πλησίον, κατὰ, παρά. §. σχεδόν. ||. être près de, κοντεύω (πλησιάζω) 'νά. ||. se voir de près, μονομαχεῖν μετά τινος. ||. à cela près, ἐξαιρουμένου τούτου. ||. à beaucoup près, πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Présage, οἰωνός. προμήνυμα.

Présager, ῥ. προμηνύω. προβλέπω.

Pré-salé, κρέας προβάτου βοσκήσαντος εἰς θαλασσόκλυστον λειβάδιον.

Présanctifié, ée, προηγιασμένος. ||. messe des présanctifiés, λειτουργία τῶν προηγιασμένων.

Presbyte, ὁ βλέπων καθαρότερον μακρόθεν (ὡς οἱ γέροντες).

Presbytéral, ὁ τῶν πρεσβυτέρων, ἱερατικός.

Presbytère, ἡ κατοικία τοῦ ἐφημερίου, τὰ κελλιά.

Presbytérianisme, τὸ δόγμα τῶν-

Presbytérien, enne, πρεσβυτεριανὸς, ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἐπισκόπους.

Presbytie, θ. καὶ

Presbytisme, πρεσβυωπία.

Prescience, θ. πρόγνωσις.

Prescriptible, ἐπιθ. ὑποκείμενος εἰς-

Prescription, θ. (Νμ.), παραγραφή. §. παραγγελία.

Prescrire (prescris; prescrirai; prescrivis; prescrit), ῥ. παραγγέλλω ῥητῶς, διορίζω.
 2) (Νμ.) παραγράφω (ϗ μσ.) -ομαι.

Préséance, θ. προεδρία, πρωτοκαθεδρία.

Présence, θ. παρουσία.

Présent, e, παρών. §. (γρμτ.) ὁ ἐνεστὼς (χρόνος). ||. la présente (ἐνν. lettre), ἡ παροῦσα (ἐνν. ἐπιστολή). ||. à tous ceux que ces présentes verront, (φρσ.), πᾶσι τοῖς ἐντευξομένοις. ||. à présent, κατὰ τὸ παρὸν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τώρα. ||. les hommes d'à présent, οἱ νῦν (οἱ τωρινοὶ) ἄνθρωποι. 2) (οὐσ.) δῶρον.

Présentable, ἐπιθ. ὁ δυνάμενος νὰ παρουσιασθῇ (νὰ ἐμφανισθῇ).

Présentation, θ. ἐμφάνισις. §. πρότασις (εἰς διορισμόν). ||. la —de la Vierge, τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

Présentement, ἐπίῤ. (παλ.), ἐπὶ τοῦ παρόντος, τώρα.

Présenter, ῥ. προσφέρω. §. ἐμφανίζω, παρουσιάζω (καὶ μσ.) -ομαι.

Préservateur, trice, ὁ προφυλάττων (ἀπό).

Préservatif, ive, προφυλακτικός.

Préserver, ῥ. προφυλάττω. ||. Dieu m'en préserve, que le ciel m'en preserve, ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ!

Présidence, θ. προεδρεία.

Président, πρόεδρος.

Présidente, γυνὴ πρόεδρος ἢ προέδρου.

Présider, ῥ. προεδρεύω. §. ἐπιστατῶ. προΐσταμαι.

Présides, θ. πλθ. τὸ κάτεργον (εἰς τὴν 'Ισπαν.).

Présidial, πρωτοδικεῖον (τὸ πάλαι εἰς τὴν Γαλλ.). §. (ὡς ἐπίθ.) ὁ τοῦ présidial.

Présidialement, ἐπίῤ. ἀνεκκλήτως.

Présomptif, ive, ὁ ἐπίδοξος (κληρονόμος).

Présomption, θ. πρόληψις. §. τεκμήριον. ἔνδειξις. §. οἴησις, ἀλαζονεία.

Presomptueux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀλαζὼν, οἰηματίας, φαντασμένος.

Presque, ἐπίῤ. σχεδόν.

Presqu'île θ. χερσόννησος.

Pressamment ἐπίῤ. κατεπειγόντως, ἐπιμόνως.

Pressent, e, κατεπείγων, ἐπίμονος, ἐπικείμενος.

Presse, θ. πλῆθος συνηθροισμένων. §. βία. §. εἶδος καταναγκαστικῆς στρατολογίας ἐν Ἀγγλίᾳ. 2) πιεστήριον (τυπγρφ.). §. (ἀπολ.) ὁ τύπος, ἡ τυπογραφία. 3) εἶδ. ῥοδακίνου, παπάτι.

Pressée, θ. ἡ ποσότης τῶν ὀπωρικῶν ἢ τῶν φύλλων τοῦ χαρτίου ὅσα βάλλονται διὰ μιᾶς ὑπὸ τὸ πιεστήριον.

Pressensation, θ. (διδακτ.) = τῷ-

Pressentiment, προαίσθησις.

Pressentir, ῥ. προαισθάνομαι.

Presser, ῥ. σφίγγω. §. στενοχωρῶ. βιάζω. κατεπείγω, ἐπισπεύδω.

Pressette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Presse**, πιεστηρίδιον.

Presseur, πιεστὴς (ὑφασμάτων).

Pressier, ἐργάτης τυπογραφείου ὁ περὶ τὸ πιεστήριον.

Pression, θ. πίεσις, σύνθλιψις, (φυσ.).

Pressis, ζωμὸς κρέατος ςραγγισμένου.
Pressoir, πιεστὴρ (ςαφυλῶν κτλ.), μάγγανος, ἢ ληνός, πατητῆρι.
Pressurage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Pressurer, ῥ. πατῶ (σταφύλια κτλ.), σςραγγίζω, ξεζουμίζω, (κυρ. καὶ μτφορ.).
Pressureur, ὁ πατῶν ἢ μαγγανίζων σταφύλια κτλ.
Prestance, θ. θεωρία, μεγαλοπρέπεια.
Prestation, θ. (de serment), ὁρκοδοσία. §. δασμὸς, ἀποφορά.
Preste, ἐπιθ. ταχὺς, ὀγλίγωρος. ||. (ὡς ἐπιφών.) ὀγλίγωρα!
Prestement, ἐπίῤ. βιαστικὰ, ὀγλίγωρα.
Prestesse, θ. ταχύτης, ἑτοιμότης.
Prestidigitateur, θαυματοποιὸς, ψηφοπαίκτης.
Prestidigitation, θ. ἡ τέχνη τοῦ prestidigitateur, θαυματοποιΐα.
Prestige, ἀπάτη γοητείας, τερατεία.
Prestigieux, euse, ὁ διὰ τερατείας, γοητευτικός.
Prestolet, παππαδάκι.
Présumable, ἐπίθ. πιθανὸς, ἐνδεχόμενος.
Présumer, ῥ. τεκμαίρομαι, εἰκάζω, συμπεραίνω.
Présupposer, ῥ. προϋποθέτω.
Présupposition, θ. προϋπόθεσις.
Présure, θ. πυτιά.
Prêt, e, ἕτοιμος.
Prêt, δάνειον. §. προκαταβολὴ μισθοῦ (τῶν στρατ.).
Prétantaine, θ. (courir la—), περιφέρομαι τῆδε κἀκεῖσε, (T.) σουρτουκίζω.
Prête, θ. βέργα λυγαριᾶς χρησιμεύουσα πρὸς δέσιμον τῶν βεργίων.
Prétendant, e, ὁ ἀντιποιούμενός τι. μνηστήρ.
Prétendre, ῥ. ἀξιῶ, ἀπαιτῶ. ἀντιποιοῦμαι. §. (δι)ἰσχυρίζομαι, διατείνομαι. §. ἔχω σκοπόν. §. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὑποτιθέμενος. §. (οἰκ.) μνηστήρ.
Prête-nom, ὁ δανείζων τὸ ὄνομά του δι' ὑπόθεσιν.
Prétentieux, euse, ὁ ἔχων πολλὰς ἢ παραλόγους ἀξιώσεις. (ἐπὶ πραγμ.) ἐπιτετηδευμένος.
Prétention, θ. ἀξίωσις (παράλογος ἢ ἀηδής), ἀντιποίησις.
Prêter, ῥ. δανείζω. §. (μτνμ.) βάλλω (αὐτὶ ν' ἀκούσω). δίδω (ὅρκον). §. δίδω ἀφορμήν. προσάπτω. §. (μσ.) ἐνδίδω, ὑποχωρῶ. συγκατανεύω. §. (ἐπὶ ἀψύχ.) ἁπλόνω (τραβούμενος).
Prétérit, παρῳχημένος (χρόνος τοῦ ῥήματος).
Prétérition καὶ Rétermission, θ. παράλειψις, (ῥτρ.).
Préteur, ἄρχων παρὰ Ῥωμαίοις, ἔπαρχος.
Prêteur, euse, ὁ δανείζων.
Prétexte, πρόφασις, πρόσχημα.
Prétexte, θ. ἡ περιπόρφυρος (ἐσθὴς τῶν παλ. Ῥωμαίων).
Prétexter, ῥ. προφασίζομαι.
Prétintaille, θ. κόσμημα ψαλιδιστὸν τῶν γυναικείων φορεμάτων, ἀκροπρεπίδι.
Prétintailler, ῥ. βάλλω prétintailles.
Prétoire, τὸ πραιτώριον (δικαστήριον παρὰ Ῥωμ.)
Prétorien, enne, ὁ τοῦ πραιτωρίου, πραιτωριανός.
Prêtraille, θ. παππαδουριὰ, παππαδολόγι.
Prêtre, ἱερεὺς, ἱερωμένος.
Prêtresse, θ. ἱέρεια.
Prêtrise, θ. ἱερωσύνη.
Préture, θ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἀρχῆς τοῦ Πραίτωρος.
Preuve, θ. ἀπόδειξις. §. δοκιμὴ, ἔλεγχος.
Preux, ἐπιθ. ἀνδρεῖος.
Prévaloir (prévaux; prévalais; prévalus; prévaudrai; prévalant; prévalu), ῥ. κατισχύω. ὑπερισχύω. §. (μσ.) ὠφελοῦμαι ἀπό.
Prévaricateur, καταχραστής.
Prévarication, θ. κατάχρησις (καθήκοντος).
Prévariquer, ῥ. κάμνω καταχρήσεις, παραβαίνω (τὰ καθήκοντά μου), παρανομῶ.
Prévenance, θ. περιποίησις, φιλοφροσύνη.
Prévénant, e, περιποιητικός. §. ἑλκυστικός. χαρίεις.
Prévenir, ῥ. προλαμβάνω. προδιαθέτω (ὑπὲρ ἐμαυτοῦ). προειδοποιῶ. §. (μσ.) προκαταλαμβάνομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) προκατειλημμένος. §. (ὡς οὐσ.) ὑπόδικος, κατηγορούμενος.
Préventie, ive, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὁ προλαμβάνων (πρὶν γένῃ) τὸ κακόν.
Prévention, θ. πρόληψις, προκατάληψις. §. κατηγορία (ὑποδίκου).
Prévision, θ. τὸ προορατικόν. πρόβλεψις.
Prévoir, ῥ. προβλέπω. προνοῶ.
Prévôt, (παλ.), ἄρχων, ἐπιστάτης, ἔφορος.
Prévôtal (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. ὁ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Prévôt.
Prévôté, ἡ δικαιοδοσία τοῦ Prévôt.
Prévoyance, θ. προμήθεια, πρόνοια.
Prévoyant, e, προβλεπτικος, προμηθὴς, προνοητικός.
Prie-dieu, προσκυνητάριον.
Prier, ῥ. παρακαλῶ. §. προσεύχομαι. §. (προσ)καλῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) καλεσμένος.
Prière, θ. παράκλησις. §. (προσ)ευχή.
Prieur, ἡγούμενος ἢ προηγούμενος (μοναστηρίου).
Prieure, θ. (προ)ηγουμένισσα.
Prieuré, μοναστήριον. ἡγουμενεῖον.
Primaire, ἐπιθ. προκαταρκτικός.
Primat, προὔχων (τόπου). §. ἱεράρχης (προέχων τῶν λοιπῶν), ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος.
Primatial, e, ὁ τοῦ primat, ἐξαρχικός.
Primatie, θ. ὁ βαθμὸς καὶ ἡ δικαιοδοσία τοῦ primat.
Primauté, πρωτεῖον, προεδρία.
Prime, ἐπίθ. (παλ.), πρῶτος. ||. de—abord, κατὰ πρώτην προσβολὴν, ἐκ πρώτης ὄψεως. 2) (οὐσ. θ.), (ἐκκλησ.) ἡ πρώτη ὥρα. §. (ἐμπορ.) δικαίωμα ἀσφαλίσεως, ἀσφάλιστρον. §. βραβεῖον (βιομηχανίας). §. λίθος ὁμοιάζων τοὺς πολυτίμους. ||. morues de—, ὀνίσκοι πρωτοφανήσιμοι.
Primer, ῥ. πρωτεύω. διαπρέπω. ὑπερέχω. §. προλαμβάνω.
Primeurs, θ. πληθ. πρωτοφανή-

σιμα ('πωρικὰ κτλ.), πρωϊμάδια.
Primevère, θ. ἄνθος τῆς ἀνοίξεως, ἠράνθεμον.
Primiceriat, ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) τοῦ-
Primicier, πριμικήριος, (ὀφφίκιον ἐκκλησ.).
Primidi, ἡ ά. ἡμέρα τῆς δημοκρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.
Primipare, ἐπίθ. (διδακτ.), πρωτοτόκος, (κοιν.) πρωτάρα.
Primiparité, θ. πρωτοτοκία.
Primitif, ive, (ꭓ ἐπίῤ.) -ement, ἀρχικὸς, ἀρχέγονος, ἀρχέτυπος. (γρτ.) πρωτότυπος.
Primogéniture, θ. πρωτοτοκία, τὰ πρωτοτόκια.
Primordial, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, πρωτοταγὴς, ἀρχικὸς, πρωτόγονος.
Prince, esse, ἡγεμὼν, πρίγκηψ. §. πρωτεύων, κορυφαῖος, ὕπατος. ||. le — des ténèbres, ὁ ἄρχων τοῦ σκότους. ||. le—des philosophes, ὁ ὕπατος τῶν φιλοσόφων.
Princeps (Ατν.), ἡ πρώτη (ἡ ἀρχαιοτάτη) ἔκδοσις συγγραφέως.
Princier, ère, ὁ ἀνήκων εἰς πρίγκηπα, ἡγεμονικός.
Principal, e, (ꭓ ἐπίῤ.) -ement, πρῶτος, πρώτιστος, κυριώτερος. ||. (οὐσ.) γυμνασιάρχης.
Principauté, θ. ἡγεμονία. πριγκηπάτον.
Principe, ἀρχὴ, πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία. στοιχεῖον. ὅρος.
Principion, πριγκηπίδιον, ἡγεμονίσκος, (εἰρων.).
Printanier, ère, ὁ τῆς ἀνοίξεως, ἐαρινός.
Printemps, ἡ ἄνοιξις, τὸ ἔαρ.
Priori (a`—), ἐκ τῶν προτέρων.
Priorité, θ. προτέρησις, προτεραιότης.
Pris, e, μτχ. πθ. τοῦ Prendre. ||. pris de vin, πιωμένος, μεθυσμένος. ||. personne bien prise dans sa taille, γυνὴ εὔμορφος τὸ ἀνάστημα (καλοσχηματισμένη).
Prise, θ. λῆψις, 'πάρσιμον. ἅλωσις. §. λεῖα, λάφυρον. §. λαβή. §. συμπλοκή. §. δόσις (ἰατρικοῦ). §. πρέζα (ταμβάκου κτλ.). ||. lâcher—, ἐξαπολνῶ τι (τὸ ὁποῖον ἐκράτουν). ||. être (en être, en venir) aux prises, συμπλέκομαι (μετά τινος).
Prisée, θ. ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς ἐκτιμήσεως.
Priser, ῥ. ἐκτιμῶ. τιμῶ. 2) τραβῶ (μεταχειρίζομαι) ταμπάκον.
Priseur, (huissier—), ἐκτιμητὴς (προσδιορίζων τὸν ἐλάχιστον ὅρον) τῶν δημοπρατουμένων. 2) ὁ τραβῶν (μεταχειριζόμενος) ταμπάκον.
Prismatique, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει πρίσματος.
Prismatisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Prismatiser, ῥ. ἀναλύω (διαιρῶ) διὰ τοῦ πρίσματος.
Prisme, πρίσμα.
Prison, θ. δεσμωτήριον, φυλακή.
Prisonnier, ère, φυλακωμένος. ||.— de guerre, αἰχμάλωτος.
Privable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἐξημερώσεως, τιθασσεύσιμος.
Privatif, ive, (Γρμτ.), στερητικός.
Privation, θ. στέρησις.
Privativement, ἐπίῤ. κατὰ στέρησιν, ἐκτός.
Privauté, θ. οἰκειότης.
Privé, ée, ἰδιωτικὸς, ἰδιωτεύων. 2) ἥμερος. 3) (οὐσ. ἀρσ.) τὸ ἀναγκαῖον. ||. de son autorité privée, αὐθαιρέτως.
Priver, ῥ. στερῶ. 2) ἡμερόνω.
Privilège, προνόμιον.
Privilégié, ée, ὁ ἔχων προνόμιον, *προνομιοῦχος.
Prix, τιμὴ (πράγματος), ἀξία. §. βραβεῖον, ἀμοιβή. ||. un objet de prix, πρᾶγμα πολύτιμον. ||. à tout prix, ὅ,τι κεν γένῃ.
Probabilisme, τὸ φρόνημα τῶν δογματιζόντων τὸ πιθανῶς ὀρθόν.
Probabilité, θ. πιθανότης.
Probable (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. πιθανός.
Probante, ἐπίθ. θ., (δικνμ.) ἀποδεικτικὴ, ἀποδεικνύουσα.
Probatif, ive, ἀποδεικτικός.
Probation, θ. δοκιμασία μοναχοῦ.
Probe, ἐπιθ. εὐθὺς, τίμιος.
Probité, θ. εὐθύτης, τιμιότης.
Problématique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. προβληματικός.
Problème, πρόβλημα.
Procédé, τρόπος (διαγωγῆς ἢ ἐργασίας), φέρσιμον (κυρ. τὸ καλόν). ||. c'est un homme à procédés, ἠξεύρει νὰ φέρηται.
Procéder, ῥ. προέρχομαι. (θλγ.) ἐκπορεύομαι. §. (δικνμ.) προχωρῶ, ἐνεργῶ. §. (ἁπλ.) φέρομαι (οὕτως ἢ ἄλλως).
Procédure, θ. δικονομία. §. διαδικασία. §. τὰ δικόγραφα.
Procédurier, ère, ὁ ἀγαπῶν τὰς κρισολογίας, *δικοτρίβης, φιλόδικος.
Procellaire, θ. = Pétrel.
Procérité, θ. μῆκος ἀναστήματος.
Procès, δίκη. §. procès-verbal, τὰ πρακτικὰ (συνεδριάσεως). αἱ ἐξομολογήσεις (ἀνακρινομένου).
Processif, ive, φιλόδικος.
Procession, θ. πομπὴ, λιτανεία. §. (θλγ.) ἐκπόρευσις.
Processional, βιβλίον περιέχον τὰ ψαλλόμενα εἰς λιτανείας.
Processionnellement, ἐπίῤ. ἐν παρατάξει, λιτανεύοντες.
Prochain, e, ὁ πλησίον, προσεχής.
Prochainement, ἐπίῤ. προσεχῶς.
Proche, ἐπίθ. ὁ πλησίον. (οὐσ.) συγγενὴς (ἐκ τοῦ πλησίον). §. (ὡς πρόθ.) κοντὰ, πλησίον. ||. de — en —, ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Procillon, κωμ. ὑποκορ. τοῦ Procès, δικίδιον.
Proclamation, θ. προκήρυξις.
Proclamer, ῥ. προκηρύττω. §. ἀναγορεύω.
Proconsul, ἀνθύπατος (παρὰ 'Ρωμ.).
Proconsulaire, ἐπίθ. ὁ τοῦ ἀνθυπάτου.
Procréation, θ. γέννησις (παίδων), τεκνοποιία.
Procréer, ῥ. γεννῶ (τέκνα), τεκνοποιῶ.
Procurateur, ἄρχων (προκουράτωρ) τῆς Οὐενετ. καὶ Γενούης
Procuration, θ. ἐπιτροπεία. §. ἐπιτροπικόν.
Procurer, ῥ. προμηθεύω. προξενῶ.
Procureur, curatrice, ἐπίτροπος. ||.— général, εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ.
Prodigalement, ἐπίῤ. ἀσώτως
Prodigalité, θ. ἀσωτία.

Prodige, θαῦμα, τέρας, τεράσιον.
Prodigieux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, τεράστιος, ἐξαίσιος. ὑπερφυής, ὑπερβολικός.
Prodigue, ἐπιθ. ꝁ οὐσ., ἄσωτος.
Prodiguer, ῥ. ἐπιδαψιλεύομαι. (κατ)ασωτεύω. ἀφειδῶ.
Producteur, trice, ὁ παραγωγὸς (τῶν προϊόντων).
Productibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Productible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς παραγωγῆς, παραγώγιμος.
Productif, ive, παραγωγός, προσοδοφόρος.
Production, θ. παραγωγὴ (τῶν ὄντων), γένεσις. §. προϊόν. §. (δικνμ.) ἐμφάνισις ἐγγράφων.
Produire, ῥ. παράγω (εἰς τὸ εἶναι). §. ἀποφέρω (πρόσοδον). §. ἐμφανίζω (παρουσιάζω) ἔγγραφα κτλ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) προϊόν. §. τὸ γινόμενον.
Proéminence, θ. τὸ νὰ ἦνε τι-
Proéminent, e, ἐξέχων, προεξέχων.
Profanateur, βεβηλωτής.
Profanation, θ. βεβήλωσις.
Profane, ἐπίθ. ἀνόσιος, ἀνίερος, βέβηλος.
Profaner, ῥ. βεβηλόνω.
Proférer, ῥ. προφέρω.
Profès, esse, (μοναχὸς) δόκιμος ἤδη.
Professer, ῥ. πρεσβεύω. §. μετέρχομαι. §. διδάσκω ὡς-
Professeur, καθηγητής. §. (ἐκκλησ.) ὁμολογητὴς (τῆς πίστεως).
Profession, θ. ὁμολογία (πίστεως). ἐπάγγελμα. ||. faire —, πρεσβεύω. ἐπαγγέλλομαι. ||. un athée (un joueur etc) de—, ἄθεος (χαρτοπαίκτης κτλ.) ἐξ ἐπαγγέλματος.
Professo (ex—), ἐξ ἐπαγγέλματος, ὡς εἰδήμων ἐντελῶς τοῦ πράγμ.
Professoral, e, καθηγητοῦ ἴδιος.
Professorat, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καθηγητοῦ.
Profil, (ζγρφ.), ἡ ἐκ πλαγίου θέα προσώπου κτλ., κατατομή.
Profiler, ῥ. ἰχνογραφῶ κατατομηδὸν (en profil).
Profit, κέρδος.
Profitable, ἐπίθ. ἐπικερδής.
Profiter, ῥ. κερδίζω. ὠφελοῦμαι. §. (ἐπὶ πραγμ.) ὠφελῶ.

Profond, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ément**, βαθὺς (κυρ. καὶ μτφορ.).
Profondeur, θ. βάθος.
Profusément, ἐπίρ. ἀφειδῶς, χύδην.
Profusion, θ. ἡ ὑπὲρ τὸ δέον ἀφθονία, ἀσωτία.
Progéniture, θ. γέννημα, τέκνον.
Programme, πρόγραμμα.
Progrès, πρόοδος, προχώρησις. προκοπή. ἐπίδοσις.
Progresser, ῥ. προχωρῶ. προοδεύω.
Progresseur, προοδευτικός.
Progressibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Progressible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς προόδου, *προοδεύσιμος.
Progressif, ive, προϊών, προοδευτικός.
Progression, θ. ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω φορά, προχώρησις.
Progressivement, ἐπίρ. κατὰ προϊόντα λόγον, προβάδην.
Prohiber, ῥ. ἀπαγορεύω.
Prohibitif, ive, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ἀπαγορευτικός.
Prohibition, θ. ἀπαγόρευσις.
Proie, θ. βορὰ (θηρίου), θήραμα. §. (μτνμ.) παρανάλωμα, λάφυρον. ἕρμαιον. ||. oiseau de —, ὄρνεον σαρκοβόρον. ||. être en—, γίνομαι ἔκδοτος.
Projectile, σῶμα (ἐκ)σφενδονιζόμενον, βόμβα κτλ. §. (ὡς ἐπίθ.) ὁ τῆς-
Projection, θ. ἐκσφενδονισμὸς (σώματος), τίναγμα (βόμβας κτλ.). §. ἐπιπεδογράφησις σφαίρας κτλ.
Projet, σχέδιον.
Projeter, ῥ. προεκτείνω. §. (συνήθ.) σχεδιάζω. σκοπεύω. μελετῶ. §. (μσ.) ἐκτείνομαι μακράν. προεξέχω.
Projeteur, euse, ὁ κάμνων ἀδιακόπως σχέδια (ἀπραγματοποίητα).
Prolapse ἢ (Λτν.) **Prolapsus**, (χειρουργ.), πρόπτωσις (τῆς ἕδρας κτλπ).
Prolétaire, ὁ τῆς ἐσχάτης τάξεως τοῦ δήμου (ἐν Ῥώμῃ), θητεύων, πένης.
Proletariat, ἡ κατάστασις τοῦ **Prolétaire**.

Prolifique, ἐπιθ. γονιμοποιός, γόνιμος.
Prolixe (ꝁ ἐπίρ. -**ement**), ἐπιθ. πολλὰ διεξοδικός, σχοινοτενής, μακρηγόρος.
Prolixité, θ. τὸ σχοινοτενές, μακρηγορία.
Prologue, πρόλογος.
Prolongation, θ. παράτασις.
Prolongé, θ. σχοινὶ διὰ τὰ κανόνια, ῥυτήρ.
Prolongement, παρέκτασις.
Prolonger, ῥ. προεκτείνω, παρεκτείνω, παρατείνω.
Promenade, θ. περίπατος, περιδιάβασις.
Promener, ῥ. περιφέρω (καὶ μσ.) -ομαι, περιδιαβάζω, (Τ.) σεριανίζω. ||. allez vous—, (φρσ.), ὥρα σου καλή! ἄφες με ἥσυχον, ξεφορτώσου με κτλπ.
Promeneur, euse, ὁ σεριανίζων (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον), περιδιαβάτης. §. ὁ ἀγαπῶν 'να περιδιαβάζῃ. §. ὁ παραπέμπων μὲ κενὰς ὑποσχέσεις.
Promenoir, τόπος περιπάτου, περίπατος.
Promesse, θ. ὑπόσχεσις. §. ὁμολογία.
Prometteur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ ὑπόσχεται.
Promettre, ῥ. ὑπόσχομαι. (οὐδ.) δίδω ἐλπίδας. §. (μσ.) ἐλπίζω, κάμνω ἀπόφασιν (ὅρον).
Promis, e, μτχ. πθ. τοῦ **Promettre**. ||. la terre promise, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. ||. (ὡς οὐσ.) μνηστὴρ, μνηστή. ||. les promis, οἱ μεμνηστευμένοι.
Promiscuité, θ. (συν)ανάμιξις.
Promission, θ. ἐπαγγελία.
Promontoire, ἀκρωτήριον.
Promoteur, ὁ πρῶτος ὑποκινῶν τι, πρωταίτιος.
Promotion, τὸ οὐσ. τοῦ-
Promouvoir, ῥ. προβιβάζω (εἰς ἀξίωμα). προχειρίζομαι.
Prompt, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ταχύς. ὀξύς. πρόθυμος.
Promptitude, θ. ταχύτης. ὀξύτης. ἑτοιμότης.
Promu, e, μτχ. πθ. τοῦ **Promouvoir**.
Promulgation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Promulguer, ῥ. δημοσιεύω (νόμον).

Prône, διδαχὴ (ἐπ' ἐκκλησίας). §. (οἰκ.) νουθεσία ὀχληρά.
Prôner, ῥ. διδάσκω (ἐπ' ἐκκλησίας). νουθετῶ. §. (συνήθ.) ἐκθειάζω.
Prôneur, euse, ἐκθειαστής.
Pronom, ἀντωνυμία.
Pronominal, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἀντωνυμικός.
Prononcer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. προφέρω. ἀπαγγέλλω, ἐκφωνῶ. §. παρεγγυῶμαι. §. (οὐδ.) ἀποφασίζω. §. (μσ.) ἀποφαίνομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ἐμφαντικός. §. (ὡς οὐσ.) ἡ ἐκφώνησις (τῆς ἀποφάσεως).
Prononciation, θ. προφορά.
Pronostic, πρόῤῥησις. προδιάγνωσις.
Pronostique, ἐπίθ. προγνωστικός.
Pronostiquer, ῥ. προλέγω. προγινώσκω.
Pronostiqueur, προγνώστης.
Propagande, θ. ἑταιρία πρὸς διάδοσιν τῆς πίστεως.
Propagandisme, τὸ σύστημα τῶν-
Propagandiste, μέλος τῆς propagande ἢ ζηλωτὴς πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς.
Propagateur, ὁ διαδίδων (διδασκαλίαν, ἰδέας κτλ.).
Propagation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Propager, ῥ. πολλαπλασιάζω (διὰ τῆς γεννήσεως). §. (μτφορ.) διαδίδω.
Propension, θ. ῥοπὴ (τάσις) πρός.
Prophète, étesse, προφήτης, -ῆτις. ||. prophète-roi (ἢ) roi prophète, προφητάναξ (ὁ Δαβίδ). ||. faux—, ψευδοπροφήτης.
Prophètie, θ. προφητεία.
Prophétique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. προφητικός.
Prophétiser, ῥ. προφητεύω.
Prophétisme, μανία περὶ τὸ προφητεύειν.
Propice, ἐπιθ. εὐμενής. ἵλεως. (ἄνεμος) οὔριος. ἁρμόδιος.
Propitiation, θ. ἱλασμός. ||. sacrifice de—, ἱλαστήριον (θῦμα)..
Propitiatoire, ἐπιθ. ἱλαστήριος.
Propolis, ἡ πρόπολις τῶν μελισσ.

Propoliser, ῥ. ἀλείφω (φράσσω) μὲ πρόπολιν.
Proportion, θ. ἀναλογία.
Proportionnable (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀναλογίας.
Proportionnalité, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
Proportionnel, elle (& ἐπίῤ.) -ement, ὁ κατ' ἀναλογίαν, ἀναλογικός.
Proportionnément, ἐπίῤ. ἀναλόγως.
Proportionner, ῥ. ἀναλογίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀνάλογος.
Propos, λόγος (ὁμιλοῦντος), λόγιον. §. ὅρος, ἀπόφασις. ||. à—, ἐν καιρῷ, ἐν δέοντι. §. τῷ ὄντι. μεταξὺ λόγων. §. (ὡς οὐσ.) ὀρθὸν, εὔλογον. §. (ὡς πρόθ.) περί. ||. mal à—, ἀκαίρως, ἐν οὐ δέοντι. ||. à quel—? à—de quoi? τίνος ἕνεκα, διατί; ||. à—de, (ὅσον) περὶ τοῦ. ||. à—de rien (καὶ οἰκ.) de bottes, περὶ ὄνου σκιᾶς. ||. à tout—, εἰς κάθε τί. ||. de—délibéré, ἐκ προμελέτης.
Proposable, ἐπιθ. προβλητέος.
Proposant, νέος φοιτητὴς τῆς θεολογίας (παρὰ τοῖς Διαμαρτυρ.).
Proposer, ῥ. προτείνω, προβάλλω. §. (μσ.) προτίθεμαι, σκοπεύω. ||. l'homme propose et Dieu dispose, ἄλλα μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεὸς κελεύει.
Proposition, θ. πρότασις.
Propre, ἐπιθ. ἴδιος (τινός). ἰδιαίτερος. §. αὐτὸς (οὗτος), ὁ αὐτός. §. ὁ καθαυτὸ, κύριος. §. ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος. χρήσιμος. §. καθάριος. ||. amour-propre, φιλαυτία. ||. terme (mot, expression)—, κυριολεξία. ||. en propres termes, αὐταῖς λέξεσιν, αὐτολεξί. ||. (ὡς οὐσ.) χαρακτὴρ, ἰδίωμα. ||. le—du courtisan est de.., ἴδιον αὐλικοῦ εἶναι νά.. ||. au—, κυρίως (οὐχὶ μεταφορικῶς). ||. en—, ὡς ἰδιοκτησίαν.
Proprement, ἐπιῤ. κυρίως, καθ' αὐτό. §. καθαρίως, κομψῶς, (κοιν.) παστρικά. ||. la Grèce—dite, ἡ κυρίως (καλουμένη) Ἑλλάς. ||. à—parler, —parlant, κυρίως (εἰπεῖν).
Propre, ette, ὁ ἐνδυόμενος παστρικὰ, (κοιν.) παστρικούτσικος.
Propreté, θ. καθαριότης, πάστρα.
Propreteur, ὁ χρηματίσας préteur ἢ διοικῶν ἀντ' αὐτοῦ.
Propriétaire, ἰδιοκτήτης, νοικοκύρης.
Propriété, θ. ἰδιοκτησία. §. (φυσ.) ἰδιότης (σώματος). § (γρμτ.) τὸ κύριον (λέξεως).
Propylées, πλθ. τὰ Προπύλαια.
Prorata (à—), ἐπίῤ. κατ' ἀναλογίαν.
Prorogatif, ive, ὁ γινόμενος πρὸς-
Prorogation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Proroger, ῥ. παρατείνω (τὴν διάρκειαν). §. ἀναβάλλω, ὑπερτίθεμαι.
Prosaïque (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. λογογραφικὸς, πεζός.
Prosaïque (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. λογογραφικὸς, πεζός.
Prosaïsme, τὸ λογοειδὲς (πεζὸν) ὕφος.
Prosateur, πεζογράφος, λογογράφος.
Proscénium, προσκήνιον (θεάτρου).
Proscripteur, αἴτιος προγραφῶν.
Proscription, θ. προγραφή.
Proscrire, ῥ. καταδικάζω ἀκρίτως, προγράφω. ἐξοστρακίζω.
Proscrit, e, μτχ. πθ. τοῦ proscrire, προγεγραμμένος, ἐξόριστος, ἀπόβλητος.
Prose, θ. ὁ πεζὸς λόγος, τὸ πεζὸν (ὕφος).
Prosecteur, προπαρασκευαστὴς τῶν ἀνατομικῶν πειραμάτων, *προανατόμος.
Prosélyte, προσήλυτος.
Prosélytisme, προσηλυτισμός.
Proser, ῥ. πεζογραφῶ.
Prosimien, enne, (ζωολογ.), πιθηκοειδής.
Prosodiaque, ἐπίθ. προσῳδιακός.
Prosodie, θ. προσῳδία.
Prosodier, ῥ. τονίζω ἢ ψάλλω κατὰ προσῳδίαν.
Prosodique, ἐπίθ. προσῳδικός.
Prosopopée, θ. προσωποποιΐα.

Prospectus, πρόγραμμα (προκήρυξις) συγγράμματος.
Prospère, ἐπίθ. εὐτυχής. αἴσιος.
Prospérer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. εὐτυχῶ. εὐδοκιμῶ.
Prospérité, θ. εὐημερία.
Prosternation, θ. καὶ **Prosternement**, τὸ οὐσ. τοῦ-
Prosterner(se—), ῥ. προσπίπτω.
Prostituer, ῥ. ἐκπορνεύω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) πόρνη.
Prostitution, θ. ἐκπόρνευσις. ||. lieu de—, πορνοστάσιον.
Prostration, θ. = **Prosternation**. 2) (ἰατρ.) ἐξασθένησις.
Prote, ἐργοστασιάρχης ἢ πρωτοδιορθωτὴς (τυπογραφείου).
Protecteur, trice, προστάτης. (εἰς τὴν Ἀγγλ. Ἱστορ.) ὁ τίτλος τοῦ Κρομβέλλου. ||. (ὡς ἐπίθ.) προστατευτικὸς, προςάτου ἴδιος.
Protection, θ. ὑπεράσπισις, προστασία.
Protectorat, ἡ ἀξία καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἀρχῆς τοῦ Προςάτου (τοῦ Κρομβέλλου) εἰς τὴν Ἀγγλ. Ἱστορίαν.
Protéger, ῥ. ὑπερασπίζω. προστατεύω. προφυλάττω.
Proterie, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ γραφεῖον τοῦ Prote, (εἰς τὰ τυπογραφεῖα).
Protestant, e, Διαμαρτυρόμενος (τὸ δόγμα), προτεστάντης.
Protestantisme, τὸ δόγμα τῶν Διαμαρτυρομένων, ὁ προτεσαντισμός.
Protestation, θ. διαμαρτύρησις. διαβεβαίωσις.
Protester, ῥ. ὑπόσχομαι (κηρύττω) ἐπισήμως. §. (δικνμ. ϰ ἐμπορ.) διαμαρτύρομαι.
Protêt, (ἐμπορ.), ἔγγραφον διαμαρτυρήσεως.
Protocole, πρωτόκολλον.
Protubérance, θ. (ἀνατομ.), τὸ προέχον (προεκτεινόμενον) μέρος μέλους.
Protuteur, ὁ ἀντὶ κηδεμόνος, θέσει κηδεμών.
Proue, θ. πρώρα.
Prouesse, θ. παλληκαριὰ, ἀνδραγαθία, (εἰρων.).
Prouvable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀποδείξεως, *ἀποδείξιμος.
Prouver, ῥ. ἀποδεικνύω.

Povéditeur, ἄρχων (ἁρμοστὴς, ἔφορος) παρὰ τοῖς Οὐενετοῖς.
Provenance, θ. προϊὸν τόπου. §. ἀρχὴ, καταγωγή.
Provenant, e, προερχόμενος.
Provençal, e, ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Provence (ἐπαρχ. τῆς Γαλλ.). (ἐν γέν.) ἐπαρχιακὸς, ἐξωμερίτης. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος ἐμβάμματος (σάλτσας), (Τ.) τερμπιές. 2) εἶδος ἐχίδνης.
Provençalisme, τὸ ὕφος τῆς ὁμιλίας τῶν Provençaux.
Provende, (οἰκ.), προμήθεια ζωοτροφιῶν, κουμπάνια.
Provenir, ῥ. προέρχομαι, πηγάζω.
Proverbe, παροιμία.
Proverbial, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, παροιμιώδης.
Proverbialiser, ῥ. κάμνω (καθιστῶ) παροιμιῶδες.
Providence, ἡ (Θεία) Πρόνοια.
Provident, e, προνοητὴς, προνοητικός.
Providentiel, elle, ὁ τῆς (θείας) Προνοίας.
Provignage καὶ
Provignement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Provigner, ῥ. κάμνω καταβολάδας.
Provin, (γεωργ.), καταβολάδα.
Province, θ. ἐπαρχία.
Provincial, e, ἐπαρχιακός. §. (οὐσ.) ἐπαρχιώτης, ἐξωμερίτης. 2) γενικὸς ἔφορος τῶν μοναστηρίων μιᾶς ἐπαρχίας, ἔξαρχος.
Provincialat, τὰ καθήκοντα καὶ ἡ διάρκεια τοῦ ἐξάρχου.
Proviseur, γυμνασιάρχης.
Provision, θ. προμήθεια ζωοτροφιῶν κτλ., ἐφόδια, ζωοτροφίαι. ||. faire—de, ἐφοδιάζομαι μέ. 2) (δικνμ.) τὸ προκατακυρούμενον εἰς τὸν διάδικον. 3) (ἐκκλησ.) δίπλωμα ἢ πρότασις διορισμοῦ εἰς bénéfice.
Provisionnel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ ἐκ προκαταβολῆς, προκατακυρώσιμος.
Provisoire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. προσωρινός.
Provisorat, γυμνασιαρχία.
Provocateur, trice, ὁ προκαλῶν (ἔριν).
Provocation, θ. πρόκλησις.
Provoquer, ῥ. προκαλῶ.

Proxénète, μαστροπὸς, προξενήτης.
Proximité, θ. γειτνίασις. §. συγγένεια.
Proyer, εἶδος πτηνοῦ (κριθολόγου).
Prude, ἐπιθ. (κυρ. θ.) σεμνότυφος, ἐπιδεικνύμενος σεμνότητα.
Prudemment, ἐπίῤ. φρονίμως.
Prudence, θ. φρόνησις, σύνεσις.
Prudent, e, συνετὸς, φρόνιμος.
Pruderie, θ. ἐπίδειξις σεμνότητος, τὸ σεμνότυφον (κυρ. γυναικός).
Prud'homie, θ. (παλ.), φρόνησις.
Prud'homme, (παλ.), φρόνιμος, τίμιος, (κοιν.) χρήσιμος. 2) (συνήθ.) πραγματογνώμων.
Pruine, θ. ἡ κόνις (ἄχνη) ἡ καλύπτουσα τὴν ἐπιφάνειαν τινῶν φυτῶν καὶ καρπῶν.
Pruiné, ée καὶ
Pruineux, euse, (ἐπὶ ὀπωρ.), κεκονισμένος.
Prunacé, ée, κοκκυμηλοειδής.
Prune, θ. δαμάσκηνον, κορόμηλον.
Pruneau, δαμάσκηνον ξηρόν.
Prunelaie, θ. δενδρόφυτον δαμασκηνεῶν.
Prunelet, εἶδος ποτοῦ ἀπὸ prunelles.
Prunelle, θ. ἀγριοδαμάσκηνον. 2) κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. 3) εἶδ. μαλλίνου ὑφάσματος.
Prunellier, δ. ἀγριοδαμασκηνηά.
Prunier, δ. δαμασκηνηά.
Pruniforme, ἐπίθ. δαμασκηνοειδής.
Prurigineux, euse, (ἰατρ.), κνησμώδης.
Prurigo καὶ
Prurit, (ἰατρ.), κνησμὸς, φαγοῦρα.
Prusique, ἐπίθ. (ὀξὺ) Προυσιακὸν (συνδυαζόμενον μὲ τὸν σίδηρον, παράγει τὸ bleu de prusse, γαλάζιον χρῶμα), *ὑδροκυάνιον.
Psalmiste, (ὁ) ψαλμῳδός.
Psalmodie, θ. μέλος μονότονον, ψαλμῳδία.
Psalmodier, ῥ. ἀναγινώσκω (ἐπ' ἐκκλησίας) ψαλμούς. §. ἀπαγγέλλω (σίχους κτλ.) μονοτόνως.
Psaltérion, ψαλτήριον, σαντοῦρι, (ὄργ. μουσ.).

Psaume, ψαλμὸς (τοῦ Δαβίδ).
Psautier, τὸ ψαλτήριον (τοῦ Δαβίδ).
Pseudonyme, ἐπίθ. (κυρ. ἐπὶ συγγραμ.) ψευδώνυμος.
Psoriase, θ. ψωρίασις, (νόσος τοῦ δέρματος).
Psyché, θ. καθρέπτης μέγας περιστρεφόμενος.
Psychologie, θ. -**logique**, ἐπίθ. -**logiste** ἢ -**logue**, ψυχολογία, λογικὸς, -λόγος.
Puant, **e**, δυσώδης, βρωμερός. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος τετραπόδου, (ἄλλ.) Mofette. 2) εἶδος πτηνοῦ καὶ 3) εἶδος ξύλου τῆς Ἀμερ.
Puanteur, θ. δυσωδία, βρῶμα.
Pubère, ἐπιθ. ἐπίγαμος, ἔφηβος.
Puberté, θ. ἡλικία γάμου, ἥβη.
Pubescence, θ. τρίχωσις, τριχοφυΐα.
Pubescent, **e**, τριχωτὸς, τριχοφυής.
Pubis (Ατν.), ἀνατομ. ἡ ἥβη, τὸ ἐφήβαιον.
Public, **ique**, δημόσιος. ||. (οὐσ.) τὸ δημόσιον, τὸ κοινόν. ||. en —, δημοσίᾳ.
Publicain, τελώνης (παρὰ Ῥωμ.). §. (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἅρπαξ (πλεονέκτης).
Publication, θ. δημοσίευσις (κυρ. συγγράμματος). §. (συνκδχ.) σύγγραμμα δημοσιευθέν.
Publicisme, τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ-
Publiciste, δημοσιογράφος.
Publicité, θ. δημοσιότης.
Publier, ῥ. κηρύττω (δημοσίᾳ), δημοσιεύω.
Publiquement, ἐπίῤ. δημοσίως, δημοσίᾳ.
Puce, θ. ψύλλος. ||. herbe aux puces, ψύλλιον, (φυτ.).
Puceau, παρθένος. (ἐπὶ πραγμ.) καθαρὸς, ἄμικτος, ἄδολος.
Pucelage, παρθενία. 2) εἶδ. κογχυλίου, χοιρίνη, μαρίτσα.
Pucelette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Puce** καὶ τοῦ **Pucelle**.
Pucelle, θ. παρθένος. 2) εἶδος alose, (ἰχθ.).
Puceron, ψεῖρα τῶν δένδρων.
Puchage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Pucher, ῥ. (τεχν.), ἀντλῶ, ἀπαντλῶ (κυρ. τὸ ἅλας καὶ τὴν ζάχαριν).
Puchet, ὑποκορ. τοῦ **Pucheux**.
Puchette, θ. εἶδος δικτύου.
Pucheux, χουλιάρα πρὸς μετάγγισμα τοῦ ὑγροῦ τῆς ζαχάρεως, ἀρύταινα.
Puchoir, ἀντλητήριον τοῦ ἅλατος εἰς σχῆμα βαρελλίου.
Puddlage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Puddler (Ἀγγλ.), ῥ. λαγαρίζω (τὸ μέταλλον).
Pudendum (Λτν.), διδακτ. τὸ γυναικ. μόριον.
Pudeur, θ. αἰδὼς, σεμνότης.
Pudibond, **e**, αἰσχυντηλὸς, ἐντροπαλὸς, αἰδήμων.
Pudicité, θ. αἰδὼς, σεμνότης, αἰδημοσύνη.
Pudique (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. σεμνὸς, σώφρων.
Puer, ῥ. βρωμῶ.
Puéril, **e**, (καὶ ἐπίῤ). -**ement**, παιδαριώδης. ||. la civilité puérile, ἡ χρηστοήθεια, βιβλίον διὰ τοὺς μαθητιῶντας παῖδας.
Puériliser, ῥ. φέρω (καὶ μσ. καταντῶ) εἰς κατάστασιν παιδαριώδη, 'ξαναμωραίνω, -ομαι.
Puérilité, θ. τὸ παιδαριῶδες. κίνημα ἢ λόγος παιδαριώδης.
Puerpérale, ἐπίθ. θ. (θέρμη) τῶν λεχώνων.
Puerperalité, θ. (ἰατρ.) ἡ κατάστασις τῆς λεχῶνος.
Puf, ἐπιφών. γελ., εἴδησις ἀπατηλή.
Puffin, εἶδος petrel, (πτν.).
Pugilat, πυγμαχία.
Pugille, (φαρμακοπ.), δραγμὶς, (Ἰταλ.) πρέζα.
Puîné, **ée**, μικρότερος (δευτερότοκος) ἀδελφός.
Puis, (ἐπίῤ.), ἔπειτα.
Puisage, ἄντλησις.
Puisard, ξηροπήγαδον διὰ τὰ περιττὰ ὕδατα, καταβόθρα.
Puisatier, πηγαδᾶς, φρεωρύχος.
Puiselle ἢ **Puisette**, θ. ἀρύταινα (ἀντλητήριον) τῶν κηροπηγῶν.
Puiser, ῥ. ἀντλῶ (ὕδωρ), ἀρύομαι, (κυρ. καὶ μτφορ.). ||. les bottes puisent l'eau, τὰ 'ποδήματα 'παίρνουν νερόν.
Puiseur, ἀντλητὴς (τῶν ἀνθρακωρυχείων).
Puisoir, ἀντλητήριον τοῦ κατασκευαζομένου νίτρου. 2) = **Puisard**.
Puisque, (σύνδ.), ἀφ' οὗ, ἐπειδή.
Puissamment, ἐπίῤ. ἰσχυρῶς. §. σφόδρα, (κατὰ) πολλά.
Puissance, θ. κράτος, ἐξουσία, δύναμις, ἰσχύς. ||. toute —, παντοδυναμία.
Puissant, **e**, ἰσχυρὸς, ἰσχύων, κραταιός. δεινός. ||. tout —, παντοδύναμος.
Puits, φρέαρ, πηγάδι. §. (ναυτ.) ὁ ἄντλος, ἡ σεντίνα. ||. puit Artésien ἢ foré, Ἀρτεσιανὸν φρέαρ.
Pulicaire, ἐπίθ. (φυτὸν) κατάστικτον ὡς ἂν μὲ ψυλλοχέσματα.
Pulluler, ῥ. πολλαπλασιάζομαι εἰς πλῆθος, γεννοβολῶ, βρ(υ)άζω.
Pulmonaire, ἐπίθ. ὁ τοῦ πνεύμονος. 2) (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ, πλευροβότανον, ἱεράκιον, ἱερακῖτις.
Pulmonie, θ. (περι)πνευμονία, (πάθος).
Pulmonique, ὁ πάσχων πνευμονίαν.
Pulpe, τὸ σαρκῶδες τῶν ὀπωρ. §. τὸ ψαχνὸν τοῦ κρέατος. §. πολτός, (Τ.) πελτές.
Pulper, ῥ. κατασκευάζω ὡς ἂν πολτόν.
Pulpeux, **euse**, ψαχνὸς, σαρκώδης, πολτώδης.
Pulpoire, εἶδος σπάθης πρὸς διεξέλασιν τοῦ πολτοῦ.
Pulsateur, **trice**, ὁ σφύζων (κτυπῶν ὡς ὁ σφυγμός).
Pulsatif, **ive**, (ἰατρ.), ὁ ἐπιφέρων (ἢ συνωδευμένος μὲ) σφυγμόν.
Pulsatille, θ. εἶδος ἀνεμώνης. §. (κοιν.) = **Passe-fleur**.
Pulsation, θ. κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.
Pulsatoire, ἐπίθ. = **Pulsateur**. §. εἶδος ἐντόμου (τρηδόνος;), ψῶχος.
Pultacé, **ée**, πολτώδης.
Pulveracé, **ée**, (βτν.) *κονίπαστος, κεκονιμένος.
Pulvérin, πυρῖτις ψιλοκοπανισμένη (διὰ τὰ ἐμπυρεύματα τῶν.). §. θήκη πυροκόνεως.
Pulvérisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Pulvériser, ῥ. τρίβω ψιλὰ (ὡς κόνιν).

Pulvériseur, ὁ τρίβων ὡς κόνιν (τὰ χρώματα κλπ.).
Pulvérulent, e, εὔτριπτος.
Punais, e, βρωμομύτης, πάσχων ὄζαιναν.
Punaise, θ. κόρις, κόρυζα, (ἔντ.).
Punaisie, θ. τὸ πάθος τοῦ Punais, ὄζαινα.
Punaisot, = Putois.
Punch, ποῦνσι, (ποτόν).
Punique, ἐπίθ. Καρχηδονικὸς, Λιβυκός.
Punir, ῥ. τιμωρῶ.
Punissable, ἐπιθ. τιμωρητέος. ἀξιοτιμώρητος.
Punisseur, ἐπίθ. τιμωρός.
Punition, θ. ποινὴ, τιμωρία.
Pupillaire, ἐπίθ. ὁ τοῦ ἢ τῆς Pupille.
Pupille, ἀνήλικος (ὀρφανὸς) ὑπὸ κηδεμονίαν.
Pupille, θ. ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Pupillarité, θ. ἡ κατάςασις τοῦ Pupille.
Pupitre, ἀναλόγιον.
Pur, e, καθαρὸς, ἄδολος. ἄμικτος. §. (μτφορ.) ἁγνὸς, ἀμόλυντος. §. καθαυτὸ, αὐτόχρημα.
Pureau, τὸ ἀσκέπαστον μέρος τῆς κεραμίδος.
Purée, θ. ἔτνος, φάβα.
Purement, ἐπίρ. καθαρῶς. ἁγνῶς. ἀδόλως κτλ. §. καθαυτὸ, αὐτόχρημα.
Purer, ῥ. ἐξαφρίζω (τὸν ζῦθον).
Pureté, θ. καθαρότης, ἁγνότης κτλ.
Purette, θ. ἄμμος τοῦ γραψίματος.
Purgatif, ive, καθαρτικός.
Purgation, θ. καθάρσιον. κάθαρσις.
Purgatoire, τὸ καθαρτήριον (τῶν ψυχῶν παρὰ Λατίνοις), πουργατόριον.
Purgeoir, διϋλιστήριον (δεξαμενὴ ἀμμόστρωτος πρὸς καθαρισμὸν) τοῦ ποτίμου ὕδατος.
Purger, ῥ. καθαρίζω. §. λαγαρίζω. ||. (μσ.) ἀθῳόνομαι.
Purgerie, θ. τὸ μέρος τοῦ ζαχαρουργείου ὅπȣ στραγγίζει τὸ μελῶδες τῆς ζαχάρεως.
Purification, θ. ἁγνισμὸς, καθαρισμός. λαγάρισμα. ||. la — de la Vierge, ἡ Ὑπαπαντή.
Purificatoire, ἐπίθ. ὕφασμα πρὸς σφούγγισμα τοῦ δισκοποτήρου, σπόγγος.
Purifier, ῥ. καθαρίζω.
Puriforme, ἐπίθ. (ἰατρ.), ἐμπυοειδής.
Purin, (γεωργ.), νερὸν στραγγίζον ἀπὸ κοπρίας.
Purisme, τὸ ἐλάττωμα τοῦ-
Puriste, ὁ ἐπιτηδεύων τὸ περὶ τὴν λέξιν ἄμικτον, *ἁγνολεξιθήρας.
Purritain, e, κόμμα τι τῶν Διαμαρτυρομένων, Καθαρισταί.
Puritanisme, τὸ δόγμα τῶν Καθαριστῶν.
Purot, (γεωργ.), λάκκος ὅπου συῤῥέουν τὰ νερὰ τῶν κοπριῶν.
Purpuracé, ée, πορφυροειδὴς, ὑποπόρφυρος.
Purpurin, ine, πορφυροειδὴς, πορφυρίζων.
Purpurine, θ. ὠρίχαλκος κοπανισμένος. §. εἶδος βαφῆς σκευαζομένης ἀπὸ τὰς ῥίζας τοῦ ἐρυθροδάνου.
Purulence, θ. τὸ ἐμπυῶδες.
Purulent, e, ἐμπυώδης.
Pus, πύον, ἔμπυον.
Pusillanime, ἐπίθ. μικρόψυχος.
Pusillanimité, θ. μικροψυχία.
Pustule, θ. φλύκταινα, σπυρί.
Pustulé, ée, πλήρης φλυκταινῶν.
Pustuleux, euse, φλυκταινώδης.
Put, e, αἰσχρὸς, ἄτιμος.
Putain, θ. (αἰσχρ.), πουτάνα.
Putasserie, θ. πουτανιά.
Putassier, πουτανιάρης.
Putatif, ive (καὶ ἐπίρ.) -ement ὁ ὑποτιθέμενος.
Putéal, e, φρεάτιος, πηγαδήσιος
Putide, ἐπίθ. δυσώδης, ῥυπαρός
Putiet, εἶδος δένδρου μὲ εὐώδη ἄνθη καὶ κερασοειδεῖς καρπούς
Putois, εἶδος ἰκτίδος (κουναδίȣ)
Putréfaction, θ. σῆψις.
Putréfier, ῥ. σήπω (καὶ μσ.) -ομαι.
Putrescent, e, ὁ ἀρχίζων νὰ σήπεται.
Putrescible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς σήψεως.
Putride, ἐπίθ. σεσηπώς. σηπεδονώδης.
Putridité, θ. ἡ κατάστασις τοῦ σεσηπότος (μέλους ἢ τόπου), σηπεδών.
Putrilage, ὑγρὸν σεσηπὸς, πῦον
Putrilagineux, euse, ὁ μεταβληθεὶς εἰς putrilage.
Putrivore, ἐπίθ. ὁ τρεφόμενος μὲ σῆψιν.
Pygmée, πυγμαῖος, νάνος.
Pylore, (ἀνατομ.), ὁ πυλωρὸς (τοῦ στομάχου).
Pylorique, ἐπιθ. (ἀνατομ.), ὁ τοῦ πυλωροῦ.
Pyramidal, e, πυραμιδοειδής.
Pyramidale, θ. εἶδος κληματίτιδος.
Pyramide, θ. πυραμίς.
Pyramider, ῥ. σχηματίζω (καὶ μσ.)-ομαι πυραμιδοειδῶς.
Pyrite, θ. (χημ.) πυρίτης, σίδηρος ἢ χαλκὸς θειοῦχος.
Pyriteux, euse, πυριτοειδής.
Pyroligneux, ἐπιθ. (ὀξὺ) τὸ διὰ τῆς διασταλάξεως τοῦ ξύλου.
Pythonisse, θ. ἡ πυθία (τῶν Δελφῶν).

Q

QUA QUA QUA

Q, Q, τὸ ιζ'. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Quadernes, πλθ. τὰ δύο τέσσαρα (εἰς τὸ τάβλι).
Quadragénaire, ἐπιθ. ὁ περιέχων 40 μονάδ. §. τεσσαρακοντούτης.
Quadragésimal, e, ὁ τῆς τεσσαρακοστῆς.
Quadragésime, θ. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) le dimanche de la —, ἡ πρώτη κυριακὴ τῶν νηστειῶν, ἡ τῆς ὀρθοδοξίας.

Quadrangulaire, ἐπιθ. τετράγωνος.
Quadratrice, ἐπιθ. θ. (καμπύλη) τετραγωνιστική.
Quadratule, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ διθύρου κογχυλίου.
Quadrature, θ. τετραγωνισμὸς (τοῦ κύκλου). 2) μέρος τοῦ ὡρολογίου.
Quadricolore, ἐπίθ. τετράχροος. ||. (ὡς οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ καὶ ἄνθους.
Quadrige, τέθριππον.
Quadrilatéral, e, τρτράπλευρος.
Quadrilatère, τετράπλευρον.
Quadrille, θ. ἴλη ἱπποτῶν (ἱπποδρομίας). 2) εἶδος χοροῦ ἢ χαρτοπαιγνίου.
Quadrillé, ée, (ὕφασμα) σχηματίζον τετράγωνα.
Quadrilobé, ée, (βτν.), τετράλοβος.
Quadrumane, ἐπίθ. τετράχειρ, (ὡς ὁ πίθηκος).
Quadrupède, ἐπιθ. τετράπους. ||. (οὐσ. πλθ.) τὰ τετράποδα.
Quadruple, τετραπλοῦς, -πλάσιος. 2) εἶδος νομίσματος τῆς Ἰσπαν., διπλοῦν δουβλόνιον.
Quadrupler, ῥ. τετραπλασιάζω.
Quai, κρηπὶς (παραλίας), ῥιχτίμι.
Quaker ἢ Quacre, Κουάκερος, σχισματικὸς τῆς Ἀγγλ.
Quakerisme, ἡ αἵρεσις τῶν Quakers.
Qual, εἶδος φαρμακεροῦ ζωοφύτου.
Qualificatif, ive, ἐπιθ. χαρακτηριστικός. προσηγορικός.
Qualification, θ. χαρακτηρισμός. προσηγορία.
Qualifier, ῥ. χαρακτηρίζω (διὰ προσηγορίας).
Qualité, θ. ἰδιότης. ποιότης. προτέρημα. §. εὐγένεια. §. τίτλος. ||. en—de, ὡς.
Quand, ἐπίρ. ὅταν.(ἐρωτημ.) πότε;
Quanquan, καταλαλιὰ, ἀργολογία.
Quant, ἐπίρ. ὅσον (διὰ τοῦτο).
Quantième, ἡ πόστη (ἡμέρα) τοῦ μηνός.
Quantité, θ. ποσότης. §. πλῆθος. §. (γρμτ.) χρόνος (συλλαβῆς).
Quarantaine, θ. σαρανταριά. τεσσαρακοστή. §. κάθαρσις εἰς τὸ λοιμοκαθαρτήριον καὶ τὸ μέρος ὅπου γίνεται, καραντίνα.
Quarante, (ἀριθμ.) τεσσαράκοντα, σαράντα.
Quarantenaire, ἐπίθ. (Nμ.), τεσσαρακονταετής.
Quarantenier, (ναυτ.) εἶδος σχοινίου.
Quarantie, θ. οἱ τεσσαράκοντα, δικαστήριον τῆς Οὐενετ.
Quarantième, ἐπίθ. τεσσαρακοστός. ||. (οὐσ.) τὸ τεσσαρακοστημόριον.
Quarderonner, ῥ. (ἀρχιτεκτ.), σχηματίζω εἰς τέταρτον τοῦ κύκλου (quart de rond) τὴν γωνίαν λίθου ἢ ξύλου.
Quart, τὸ τέταρτον (μέρος ὅλȣ). §. (ναυτ.) τὸ μέρος τοῦ καιροῦ καθ' ὃ διαρκεῖ ἡ ὑπηρεσία ἑνὸς ἢ τινῶν ἐκ τοῦ πληρώματος. ||. être de quart, faire le quart, ὑπηρετῶ τὸ προσδιωρισμένον τοῦ καιροῦ μέρος. §. (οἰκ.) le tiers et le quart, ὁ μὲν καὶ ὁ δέ.
Quartager, ῥ. (γεωργ.), σκάπτω διὰ τετάρτην φορὰν τὴν ἄμπελον.
Quartanier, ἀγριόχοιρος 4 ἐτῶν.
Quartaut, τὸ τέταρτον τοῦ μοδίου.
Quarte, ἐπιθ. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) fièvre quarte, τεταρταῖος πυρετός. ||. (οὐσ. θ.) διπλῆ κοτύλη, (μέτρον παλ.). §. (μουσ.) ἡ διὰ τεσσάρων (ἀπόστασις τοῦ τόνου).
Quarteron, τὸ τέταρτον τῆς λίτρας ἢ τῆς ἑκατοστύος.
Quarteron, onne, τοῦ ὁποίου ὁ ἕτερος τῶν γονέων εἶνε mulâtre.
Quartidi, ἡ τετάρτη ἡμέρα τῆς δημοκρ. δεκάδος τῆς Γαλλ.
Quartier, τεταρτημόριον, τέταρτον. (ἁπλῶς) τμῆμα, κομμάτι. §. τριμηνία (πληρωμῆς). §. συνοικία, μαχαλάς. §. σταθμὸς (στρατ.), παραχειμάδιον. §. χάρισμα τῆς ζωῆς τοῦ νικηθέντος, (καὶ μτφορ.) φειδώ. ||. mettre en quartiers, κόπτω εἰς τὰ τέσσαρα, κομματιάζω.
Quartier-maître, καταλυματίας ὁ ἐπὶ τοῦ λογιστικοῦ.
Quartinier, (παλ.) ἀστυνομικὸς ἐπιτηρητὴς μιᾶς συνοικίας.
Quartz, εἶδος πυριτοειδοῦς σκληροτάτου λίθου.
Quartzeux, euse, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ quartz.
Quasi, (ἐπίρ.), δῆθεν, σχεδὸν, τρόπον τινά. 2) ὀπισινὸν βοιδέλλου.
Quasi-contrat, συμφωνία ἄγραφος.
Quasi-délit, βλάβη ἀκούσιος.
Quasimodo, ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ.
Quaternaire, ἐπιθ. ὁ τετραδικὸς ἀριθμὸς, ἡ τετράς.
Quaterne, συνδυασμὸς ἀριθμῶν κατὰ τέσσαρας. §. (εἰς τὰ λαχεῖα) τέσσαρες ἀριθμοὶ κερδίζοντες κατὰ σειράν.
Quatorzaine, θ. διάστημα 14 ἡμερῶν.
Quatorze, (ἀριθμ.), δεκατέσσαρες, α, ἡ· δέκατος τέταρτος.
Quatorzième (καὶ ἐπίρ.-ement), ἐπιθ. δέκατος τέταρτος.
Quatrain, τετράστιχον (τοῦ ὁποίου αἱ ὁμοιοκαταληξίαι διασταυροῦνται). §. εἶδος καρδερίνας.
Quatre, (ἀριθμ.), τέσσαρες, α, ἡ· τέταρτος. ||. être tiré à quatre épingles, (φρσ.), εἶνε εἰς τὸ πάτημα (καταστολισμένος). ||. faire le diable à quatre, κάμνω (τὸν κόσμον) ἄνω-κάτω, θορυβῶ. ||. se mettre en quatre, κάμνω τὰ ἀδύνατα δυνατὸ, προσπαθῶ παντὶ σθένει.
Quatre-temps, (πλθ.), ἡ κατὰ τριμηνίαν τριήμερος νηστεία τῶν Λατίνων.
Quatre-vingtième, ἐπιθ. ὀγδοηκοστός.
Quatre-vingts, (ἀριθ.), ὀγδοήκοντα.
Quatrième, ἐπιθ. τέταρτος.
Quatrièmement, ἐπίρ. τέταρτον.
Quatriennal, e, ὁ κατὰ τετραετίαν, τετραετηρικός.
Quatuor, ᾆσμα διὰ τετραφωνίας.
Quayage, ἡ διατήρησις τῶν κρηπίδων (quais) καὶ τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν χρῆσιν αὐτῶν τέλος.
Que, ἀντνμ. (ἀναφορ.), τὸν (τὸ) ὁποῖον, τὴν ὁποίαν, τοὺς ὁποί-

ους, κτλ., (κοιν.) ὁπού. §. (ἀόρ.) τί, (ἢ ἐρωτημ.) τί;
Que, (συνδ.), ὅτι. §. νά. ἂς. ἄν. §. ὅσον. §. ἐκτὸς, παρά.
Quel, elle, ποῖός τις. (ὁ)ποῖος, (καὶ θαυμ.) ὁποῖος! τί! (κτλ.).
Quelconque, ἐπιθ. (ἀντνμ.), ὅς-τις (ὁποιος)δήποτε. 2) (ἀρχ.) οὐδείς.
Quelement, ἐπιῤ. (tellement —), ἔτσι καὶ ἔτσι, ὁπωσδήποτε, μετρίως.
Quelque, ἐπιθ. (ἀντνμ.), τις, κά-νεὶς, τίποτε, (πλθ.) μερικοί. ||. (μετὰ τοῦ que) ὅςτις (ὁποῖος, ὅ, τι) δήποτε καὶ ἄν. ὅσον καὶ ἄν. ||. (μὲ τὰ ἀριθμητ.) σχεδὸν, (κοιν.) κάμμιὰ (πενηνταριὰ κτλ.).
Quelquefois, ἐπίῤ. ἐνίοτε, κάμ-μιᾶ φορᾷ.
Quelqu'un, e, τις, κάποιος.
Quémander, ῥ. (παλ.), ζητεύω ὡς-
Quemandeur, euse, ὁ ζητεύων κρυφίως καὶ ἀπὸ ὀκνηρίαν.
Qu'en-dira-t-on, (le—), αἱ ἐ-πικρίσεις τοῦ κόσμου.
Quenelle, θ. εἶδος φαγητοῦ, (T.) κιοφτές.
Quenotte, θ.(οἰκ.), 'δοντάκι παι-διοῦ.
Quenouille, θ. ῥόκα (ὅπου γνέ-θουν). ||. tomber en—, (φρσ.), (ἡ κληρονομία) περιέρχεται εἰς τὰς γυναῖκας. 2) τὸ ἀστάχυ τοῦ ἀραβοσίτου. 3) εἶδος ἀμα-νίτου.
Quenouillée, θ. ὅσον γνέμα 'παίρνει ἡ ῥόκα.
Quenouillette, θ. ὑποκορ. τοῦ Quenouille. 2) (ναυτ.) κιό-νιον.
Querce, θ. τὸ λίθινον μαχαίριον τῶν σκυτέων.
Quercerelle, θ. = Crécerelle.
Quercitron, εἶδος πρίνου τῆς Ἀμερ. μὲ τὴν φλοῦδαν τοῦ ὁποίου βάφουν κίτρινα.
Querelle, θ. ἔρις, μάλωμα, (T.) καβγᾶς.
Quereller, ῥ. ἐρίζω, μαλλόνω.
Querelleur, euse, φίλερις, (T.) καβγατζῆς.
Querir, ῥ. ζητῶ (ἵνα φέρω) τινα.
Questeur, κοιαίστωρ, ταμίας (παρὰ Ῥωμ.).
Question, θ. ἐρώτησις, ἐρώτημα. §. τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, ζήτημα, τὸ προκείμενον. §. στρέβλω-σις ὑποδίκου (ἵνα μαρτυρήσῃ), (T.) σκεντζές.
Questionnaire, βασανιστὴς (τῶν ὑποδίκων).
Questionner, ῥ. ἐρωτῶ.
Questionneur, euse, ὁ συνειθί-ζων νὰ πολυερωτᾷ (νὰ ἐξετάζῃ κτλ.).
Questure, ἡ ἀξία καὶ ἡ διάρ-κεια τοῦ questeur, ταμιεία.
Quête, θ. ἀναζήτησις. §. ζη-τεία. §. (κυνηγ.) ἰχνηλασία.
Quêter, ῥ. ἰχνηλατῶ. §. συνά-ζω ἐλεημοσύνην.
Quêteur, euse, ὁ ζητεύων ὑπὲρ ἄλλου.
Queue, θ. οὐρὰ (κυρ. καὶ μτνμ.). τσουνὶ (ἄνθους ἢ ὀπωρ.). §. ἡ ῥάβδος τῆς σφαιρίστρας. §. ἡ λαβὴ τοῦ τηγάνου (τῆς ἐσχάρας κτλ.). §. εἶδος βαγενιοῦ χω-ροῦντος $1\frac{1}{2}$ μόδιον. §. ἀκόνη. ||. — de renard, ἀλωποουρά. ||. — de martre, κουναδοουρὰ, κτλπ. ||. faire —, περιμένειν εἰς κατόπιν ἄλλου τὴν σειράν 'του.
Queue-blanche, θ. πύγαργος, (πτν.).
Queue d'aronde, θ. γιγγλυμὸς (τόρμος) κομμένος εἰς σχῆμα χε-λιδονοουρᾶς.
Queue de cheval, θ. ἵππουρις, (φυτ.).
Queue de cochon, θ. εἶδος τρυ-πάνου εἰς σχῆμα ἕλικος.
Queue de rat, θ. εἶδος στρογ-γυλοῦ ῥινίου.
Queu de renard, θ. ἀλωπεκοῦ-ρος, (φυτ.).
Queue noire, θ. μελανοῦρος, (ἰ-χθ.).
Queurse, θ. εἶδος ἀκόνης τῶν βυρσοδεψῶν.
Queuser, ῥ. ξύνω τὸ τομάρι μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ λίθινον μαχαίριον.
Queussi-queumi, ἐπίῤ. (οἰκ.), ἀ-παραλλάκτως τὸ ἴδιον, οὔτε καλ-λήτερα, οὔτε χειρότερα.
Queuter, ῥ. κουντῶ μὲ τὸ αὐτὸ κτύπημα δύο σφαίρας.
Queux, (παλ.), μάγειρος.
Qui, ἀντνμ. (ἀναφορ. καὶ ἀόρ.), ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον. §. ποῖος ἢ (ἐρωτημ.) ποῖος; τίς; ||. qui.. qui, ὁ μὲν, ὁ δέ. ||. qui que ce soit, qui que ce fût, qui que ce puisse être, ὅς τις (ὁποῖός) δήποτε. ||. qui est—ce qui? ποῖος;
Quia (a—), ἀναπολόγητος.
Quibus (avoir du—), χυδ. ἔχει τὸν τρόπον, εἶναι πλούσιος.
Quiconque, ἀντνμ. (ἀόρ.), ὅςτις δήποτε, ὅποιος.
Quidam, dane, κάποιος (τοῦ ὁ-ποίου δὲν γνωρίζει ἢ δὲν θέλει νὰ εἴπῃ τις τὸ ὄνομα).
Quiétisme, πλάνη τῶν φρονούν-των τὴν χριστιανικὴν τελειότη-τα εἰς τὴν ἐντελῆ ἠρεμίαν τῆς ψυχῆς.
Quietiste, ὀπαδὸς τοῦ quieti-sme, ἡσυχαστής.
Quiétude, θ. ἠρεμία.
Quignon, φέτα (φελὶ) ψωμίυ, ἄρ-του τέμαχος.
Quillage (droit de—), φόρος ἐ-πὶ τῶν πρωτοεισερχομένων εἰς τὸν λιμένα πλοίων.
Quille, θ. ἡ τρόπις (ἡ καρίνα) τοῦ πλοίου. 2) παλοῦκι διὰ (τὸ παιγνίδιον) τὰ τσούνια.
Quiller, ῥ. ῥίπτω ἓν ἀπὸ τὰ τσούνια διὰ τὴν πρωτειάν.
Quillette, θ. μόσχευμα (φυτά-ρι) λύγου.
Quillier, τὸ τετράγωνον ἐντὸς τοῦ ὁποίυ ἀραδιάζονται τὰ τσούνια. 2) τὸ χονδρὸν τρύπανον διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγεται ἡ τρύπα τῆς πλήμνης τοῦ τροχοῦ.
Quinaire, ἐπίθ. (ἀριθμ.) ὁ διὰ τῶν πέντε διαιρετέος. 2) (οὐσ.) ἀρχαῖον νόμισμα τοῦ τρίτου (τοῦ μικροτέρου) μεγέθους.
Quinaud, e, (παλ.), ἀποσβολωμέ-νος.
Quincaille, θ. διαφόρων εἰδῶν σιδηρικὰ (ψαλίδια, κανδηλέρια κτλ.).
Quincaillerie, θ. αἱ πραγματεῖαι τοῦ-
Quincaillier, ὁ πωλῶν quin-caille.
Quinconce, δένδρα φυτευμένα σοι-χηδόν.
Quindécagone, πεντεκαιδεκά-γωνον.
Quindécemvirs, οἱ πεντεκαίδε-κα (ἄρχοντες ἐν Ῥώμῃ ἐπιτε-τραμένοι τὴν διατήρησιν τῶν

Σιβυλλείων βίβλων καὶ ἄλλας τινὰς ἱεροποιίας).
Quine, δύω πέντε (δοῦ μπὲς) εἰς τὸ τάβλι. 2) πέντε ἀριθμοὶ κερδίζοντες συγχρόνως εἰς λαχεῖον.
Quinine, θ. οὐσία πικρὰ ἀλκαλική, κινῖνον ἢ κινίνη.
Quinisexte, ἡ ἐν ΚΠ. Πενθέκτη (ἢ ἄλλως Ἐν Τρούλλῳ) σύνοδος τῷ 692.
Quinquagénaire, ἐπίθ. πεντηκοντούτης
Quinquagésime, ἡ Κυριακὴ τῆς τυροφάγου.
Quinquangulaire,
Quinquangulé, ée, καὶ
Quinquanguleux, euse, πεντάγωνος.
Quinquerce (Λτν.), τὸ Ῥωμαϊκὸν πένταθλον.
Quinquennal, e, πενταετὴς, πενταετηρικός. ‖. fêtes quinquennales (ἢ) jeux quinquennaux, πενταετηρικὸς ἀγὼν, πενταετηρίς.
Quinquennalité, τὸ (πενταετές) διάστημα τῆς πενταετηρίδος.
Quinquérème, πεντήρης.
Quinquet, λυχνία κρεμαστή.
Quinquina, φλοιὸς ἀντιπυρετικὸν δένδρου τινὸς τῆς Περουβίας, κίνα.
Quint, (παλ.), τὸ πεμπτημόριον. 2) (ὡς ἐπίθ.) πέμπτος, (εἰς μερικὰ μόνον κύρια ὀνόματα).
Quintaine, θ. πάσσαλος ἐμπηγμένος κατὰ γῆς καὶ χρησιμεύων ὡς σκοπὸς τῶν ἀκοντοβολούντων, καὶ αὐτὴ ἡ τοιαύτη ἐξάσκησις.
Quintal, κεντηνάριον, σταθμὸν 100 λιτρῶν ἢ 50 Γαλλ. χιλιογράμμων.
Quintan, ἀνδρείκελον ῥαβδοφόρον χρησιμεῦον εἰς τοὺς ἐξασκουμένους περὶ τὴν ἀφ' ἵππων ἀκοντοβολίαν.
Quinte, θ. τὸ διὰ πέντε (διάστημα τοῦ τόνου). §. περίοδος (συνήθως κατὰ πενταημερίαν) διαρκοῦς βηχός. §. παραξενιὰ αἰφνιδία, φεγγαριάτικον.
Quintefeuille, θ. πεντάφυλλον, (φυτ.).
Quintessence, θ. τὸ λεπτότατον μέρος, τὸ ἄνθος, ἡ οὐσία, ὁ αἰθήρ.
Quintessencier, ῥ. λεπτολογῶ, διϋλίζω.
Quintetto (Ἰταλ.), μέλος μουσικὸν μὲ πέντε φωνάς.
Quinteux, se, παράξενος, ἰδιότροπος.
Quintidi, ἡ πέμπτη (ἡμέρα τῆς δημοκρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.).
Quintuple, ἐπίθ. πενταπλοῦς, -πλάσιος. ‖. (οὐσ.) τὸ πενταπλάσιον.
Quintupler, ῥ. πενταπλασιάζω.
Quinzaine, θ. (κἀμμιὰ) δεκαπενταριά. §. δεκαπενθημερία.
Quinze, (ἀριθμ.), δεκαπέντε, ἡ· δέκατος πέμπτος.
Quinzième (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. δέκατος πέμπτος. ‖. (οὐσ.) τὸ πεντεκαιδεκατημόριον.
Quiosse, θ. εἶδος λίθου χρησιμεύοντος πρὸς καθαρισμὸν τῶν βυρσοδεψουμένων δερμάτων.
Quiosser, ῥ. τρίβω τὸ βυρσοδεψούμενον δέρμα μὲ τὸν ἐπὶ τούτῳ λίθον (quiosse) ἵνα καθαρισθῇ.
Quipos, πλθ. κομβοσχοίνια χρησιμεύοντα ἀντὶ γραφῆς εἰς τοὺς Περουβίους.
Quiproquo, λάθος, ἄλλο ἀντ' ἄλλου.
Quittance, θ. ἐξοφλητικόν. ἐξόφλησις.
Quittancer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. ἐξοφλῶ (ὁμολογίαν κτλ.).
Quitte, ἐπίθ. ὁ ἀπαλλαγεὶς τοῦ χρέους, ἐξοφλήσας. ‖. être — à —, (εἰς τὰ παιγνίδια) εἶναι ἴσια καὶ ἴσια, οὔτε κερδίζει οὔτε χάνει.
Quitter, ῥ. ἀφήνω (παραιτῶ) τινὰ, χωρίζομαι ἀπό· ἐβγάλλω (ἀπὸ πάνω μου). §. ἐξοφλῶ μὲ τὸν χρεώστην μου.
Quitus, ἐξόφλησις ὑπολόγου.
Qui-vive, τίς εἶ; (φωνὴ τοῦ φρουροῦ). ‖. (μτφορ.) être sur le —, εἶμαι πάντα ἄγρυπνος (προσεκτικός).
Quoaille, θ. τὸ πρόστυχον χονδρόμαλλον τῆς οὐρᾶς τῶν προβάτων.
Quoailler, ῥ. (ἐπὶ ἵππου) κουνῶ ἀδιακόπως τὴν οὐράν.
Quoi, ἀντνμ. (ἀναφορ.), τὸ ὁποῖον, τὰ ὁποῖα. §. τί ἢ τί; (ἢ θαυμ.) πῶς! καὶ πῶς; ‖. (μετὰ τοῦ que) ὅ,τι δήποτε, ὅ,τι κεν.
Quoique, σύνδ. (ἐναντιωμ.), καίτοι, ἂν καί.
Quolibet, ψυχρὸς ἀστεϊσμὸς, βωμολοχία.
Quote, ἐπίθ. θ. (quote-part), τὸ μερίδιον ἑκάστου συνεισφέροντος ἢ συμμεριζομένου.
Quotidien, enne, καθημερινός. ‖. le pain —, ὁ ἐπιούσιος ἄρτος.
Quotient, τὸ πηλίκον (τὸ παραγόμενον) τῆς διαιρέσεως.
Quotité, θ. τὸ ὁλικὸν ποσὸν τοῦ quote-part.

R

R, τὸ ιη΄. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Rabâchage, ταυτολογία, παλιλλογία.
Rabâcher, ῥ. ταυτολογῶ, ἐπαναλέγω.
Rabâcherie, θ. ὁμιλία ταυτολογοῦντος.
Rabâcheur, euse, ταυτολόγος.
Rabais, ξεπεσμὸς (τῆς τιμῆς). §. μειοδοσία.
Rabaissement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rabaisser, ῥ. καταιβάζω παρακάτω, χαμηλόνω. §. (μτνμ.) εὐθηναίνω. §. (μτφορ.) ἐξευτελίζω.
Raban, (ναυτ.), κοντόσχοινα δια-

φόρου μεγέθους καὶ πάχους πρὸς διαφόρους χρήσεις.
Rabaner (ἢ) **Rabanter**, ρ. (ναυτ.) δένω μὲ rabans.
Rabat, ἄμφιόν τι (εἶδος τραχηλιᾶς) τῶν Λατίνων ἱερέων.
Rabat-joie, (οἰκ.), τὸ ἀνατρέπον τὴν χαράν τινος.
Rabateau, δερμάτινον παραπέτασμα τοῦ νερομύλου προφυλάττον τὸ πρόσωπον τοῦ ἐργότου.
Rabattage, ἔκπτωσις τῆς τιμῆς. 2) καθάρισμα τοῦ κτενιζομένου ἐρίου ἀπὸ τῶν περιεχομένων ἐν αὐτῷ κόμβων ἢ συμπιλημάτων.
Rabattoir ἢ **Rabattoire**, ἐργαλεῖον πρὸς χαμήλωμα τῶν ἄκρων διαφόρων τεχνουργημάτων.
Rabattre, ρ. ῥίπτω (ἢ μσ. πίπτω) κάτω, χαμηλόνω. §. (μτνμ.) καταιβάζω (ξεπέφτω) ἀπὸ τὴν τιμήν. §. (μτφορ.) κατευνάζω. §. ταπεινόνω. §. μετριάζω τὴν πολλὴν ζωηρότητα τοῦ χρώματος. §. (οὐδ.) 'παίρνω (στρέφομαι πρὸς) ἄλλον δρόμον.
Rabbin, ῥαββῖνος, δόκτωρ Ἑβραῖος.
Rabbinage, ἡ σπουδὴ τῶν ῥαββινικῶν βιβλίων.
Rabbinique, ἐπίθ. ῥαββινικός.
Rabbinisme, ἡ διδασκαλία τῶν ῥαββίνων.
Rabbiniste, ὀπαδὸς τῆς διδασκαλίας τῶν ῥαββ.
Rabêtir, ρ. ἀποζωόνω (καὶ οὐδ.) -οῦμαι.
Rabique, ἐπίθ. (ἰατρ.), ὁ τῆς λύσσης.
Râble, ἡ ῥάχη τοῦ λαγοῦ κτλ. 2) τὸ σκάλευθρον τοῦ κριβάνου (τῆς καμίνου κτλπ.).
Râbler, ρ. σκαλίζω τὴν πυρὰν τοῦ κριβάνου κτλπ. διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐργαλείου.
Râblu, e, ὁ ἔχων χονδρὴν (σαρκώδη) ῥάχιν.
Rabonnir, ρ. διορθόνω, καλλητερεύω.
Rabot, ῥοκάνι, (ἐργαλ. ξυλουργ.). §. ξύλινόν τι ἐργαλεῖον πρὸς ἀνάδευσιν τῆς ἀσβέστου (πρὸς ὁμαλισμὸν τοῦ δαπέδου κτλπ.).
Rabotage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Raboter, ρ. πελεκῶ μὲ τὸ ῥοκάνι, ῥοκανίζω.
Raboteur, ξυλουργὸς δουλεύων μὲ τὸ ῥοκάνι.
Raboteux, euse, τραχὺς, ἀνώμαλος.
Rabougrir, ρ. (κυρ. ἐπὶ φυτ.), ζαρόνω, κατσιάζω
Rabougrissement, (κυρ. ἐπὶ φυτ.), κάτσιασμα, ζάρωμα.
Rabouillère, τρύπα (φωλεὸς) ὅπου γεννοῦν αἱ κούνικλοι.
Rabouter, **Rabouteur**, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Rebouter**, **-bouteur**.
Raboutir, ρ. ἑνόνω ἄκραν μὲ ἄκραν.
Rabrouer, ρ. ἀποπέμπω ἀποτόμως, προπαίρνω.
Racaille, θ. ὁ συρφετώδης ὄχλος. §. τὰ ἀποδιαλεγούδια, τὰ σκυπίδια.
Raccommodage, διόρθωμα (παλαιοῦ φορέματος κτλ.).
Raccommodemment, (συν)διαλλαγή.
Raccommoder, ρ. διορθόνω (πρᾶγμα χαλασμένον), μεραμετίζω. §. συγυρίζω. §. (μτφορ.) φιλιόνω, (συν)διαλλάττω.
Raccommodeur, ὁ διορθόνων τὰ χαλασμένα (σκεύη ἢ φορέματα).
Raccord, συναρμογὴ δύο μερῶν ἀνίσων ἢ ἀνομοίων οἰκοδομήματος (εἰκόνος κτλ.).
Raccordement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Raccorder, ρ. ἐπισκευάζων συναρμόζω τὰ παλαιὰ μὲ τὰ νέα μέρη κτιρίου κτλ.
Raccourcir, ρ. κονταίνω. §. συντέμνω. ||. en raccourci, κοντολογῆς, ἐν συντόμῳ.
Raccourcissement, τὸ οὐσ. τοῦ **Raccourcir**.
Raccoutrage, καὶ
Raccoutrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Raccoutrer, ρ. (παλ.), =**Raccommoder**, μεραμετίζω.
Raccoutumer (**se—**), ρ. συνειθίζω πάλιν, 'ξανασυνειθίζω.
Raccroc, βολὴ (παιγνιδίου) τυχηρά.
Raccrocher, ρ. 'ξανασκαλόνω. §. (μσ.) 'ξανακερδίζω (ὅ,τι ἔχασα).
Race, θ. γένος, γενεά. φῦλον. ||. cheval de—, ἵππος γενναῖος (ἀπὸ καλοῦ γένους). ||. chasser de—, πατρῴζειν ἢ μητρῴζειν.
Rachalandage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rachalander, ρ. κάμνω πάλιν πολυθάμιστον τὸ ἐργαστήριον, ἐπαναφέρω τοὺς περὶ αὐτὸ θαμῶνας (μαστῆρας).
Rachat, ἐξαγορά. ἐξαγόρασμα.
Rachetable, ἐξαγοράσιμος.
Racheter (τὸ e τῆς παραλήγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è). ρ. ἐξαναγοράζω (ὅ,τι ἐπώλησα ἢ τὸ ὅμοιόν του). §. ἐξαγοράζω (αἰχμάλωτον). §. (μτνμ.) ἀναπληρῶ (ἓν μετ' ἄλλου).
Rachitique, ἐπίθ. ῥαχιτικός.
Rachitisme, ῥαχῖτις (νόσος).
Racinage, ἀπόζεμα ῥιζῶν ἢ φλοιῶν διὰ βαφήν. 2) τὸ οὐσ. τοῦ **Raciner**.
Racinal, χονδρὴ δοκὸς ὑποστηρίζουσα ἄλλας λεπτοτέρας
Racine, θ. ῥίζα (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. prendre—, ῥιζόνω.
Racineau, παλοῦκι ἐμπηγόμενον παρὰ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν.
Raciner, ρ. ῥιζοβολῶ, ῥιζόνω. 2) (βιβλιοδετ.) ποικίλλω ῥιζοειδῶς τὰ ἐπιπτύγματα βιβλίου.
Rack, ῥακὶ (ὀρύζης).
Râclage, τὸ οὐσ. τοῦ **Râcler**, (κυρ. ἐπὶ δάσους).
Râcle, θ. λίστρον, ξύστρα.
Râclée, θ. (γεωργ.), εἶδος ἐπιπολαίου διβολίσματος. 2) (χυδ.) ξυλοφόρτωμα.
Râcler, ρ. ξύνων ἀφαιρῶ, ἰσάζω μὲ τὴν ξύστραν. 2) καθαρίζω τὸ δάσος τὸ ὁποῖον θὰ δενδροτομήσω μετὰ 10—15 ἔτη.
Râcleur, ὁ παίζων ἀνεπιτηδείως τὸ βιολί.
Râcloir, ξέστρον, ὁμάλιστρον.
Râcloire, θ. τὸ σανίδι μὲ τὸ ὁποῖον ἰσάζουν τὸ γέννημα εἰς τὸ κοιλὸν, ῥίγλα.
Râclon, (γεωργ.), κόπρος ἀπὸ χόρτα.
Râclure, θ. ξύσμα.
Racolage, τὸ ἔργον τοῦ **Racoleur**.
Racoler, ρ. στρατολογῶ ἐξαπατῶν.
Racoleur, ὁ ἐξαπατῶν πρὸς στρατολογίαν.
Racontage, φλυαρία.
Raconter, ρ. διηγοῦμαι.

Raconteur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ διηγῆται.
Racornir, ῥ. σκληρύνω. ξηραίνω. σκεβρόνω. κοκκαλιάζω.
Racornissement, σκλήρυνσις, σκέβρωμα, κοκκάλιασμα.
Racquérir, ῥ. ἐξαναποκτῶ.
Racquitter(se—), ῥ. ἐξανακερδίζω ὅ,τι ἔχασα. ἀποζημιοῦμαι.
Rade, θ. λιμὴν ἀνοικτὸς, ὅρμος.
Radeau, πλωτὴ, σχεδία.
Rader, ῥ. ἀράζω εἰς ὅρμον, προσορμίζω. 2) ἰσάζω τὸ γέννημα εἰς τὸ κοιλὸν μὲ τὴν ῥίγλαν.
Radeur, μετρητὴς ἅλατος.
Radiable, ἐπίθ. διαγραπτέος.
Radiaire, ἐπίθ. ἀκτινωτὸς, ἀκτινοειδής.
Radial, e, (ἀνατομ.), ὁ τῆς κερκίδος.
Radiant, e, ἀκτινοβόλος
Radiation, θ. διαγραφὴ, σβύσιμον (ἀπὸ τὸν κατάλογον). 2) ἀκτινοβολία.
Radical, e, ῥιζικός. (βτν.) ῥιζοφυής. §. (εἰς τὴν Ἀγγλ.) ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τῶν ῥιζικῶν μεταῤῥυθμίσεων, ῥιζοσπάστης.
Radicalement, ἐπίῤ. ῥιζηδόν.
Radicalisme, τὸ σύστημα τῶν Radicaux.
Radicant, e, ὁ φύων ἐκτὸς τῶν καθ' αὑτὸ καὶ ἄλλας ῥίζας.
Radication, θ. ἡ τῶν ῥιζῶν διάθεσις, ῥίζωσις.
Radicule, ῥιζίον, μικρὰ ῥίζα.
Radié, ée, ἀκτινωτός.
Radier, ῥ. (Νμ.), διαγράφω ὑποθήκην.
Radieux, euse, ἀκτινοβόλος. §. φαιδρός.
Radius (Λτν.), ἀνατομ., τὸ μικρότερον τῶν δύο ὀστέων τοῦ βραχίονος, ἡ κερκίς.
Radoire, ῥίγλα διὰ τὸ ἅλας.
Radotage, φλυαρία, μωρολογία.
Radoter, ῥ. μωρολογῶ, ληρῶ, παραλαλῶ.
Radoterie, θ. λῆρος, μωρολογία.
Radoteur, μωρολόγος, φλύαρος.
Radoub, ἐπισκευὴ πλοίου.
Radouber, ῥ. ἐπισκευάζω τὸ σκάφος ἢ τὰ ἱστία πλοίου.
Radoucir, ῥ. γλυκαίνω (μτνμ.), μετριάζω. §. (μτφορ.) πραΰνω.
Radoucissement, μετρίασμα (τοῦ ψύχους, τοῦ ἐρεθισμοῦ).

Rafale, θ. ἄνεμος καταιγίζων, (κοιν.) μπουρίνι, σαγανάκι.
Rafaisser (se—), ῥ. κατακάθημαι ἐκ νέου.
Raffermir, ῥ. δυναμόνω, κρατύνω, στερεόνω.
Raffermissement, ςερέωσις, ἐνδυνάμωσις.
Raffes, θ. πλθ. ξύσματα δερμάτων βυρσοδεψουμένων.
Raffiler, ῥ. στρογγυλαίνω τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τοῦ χειροκτίου. §. ἰσάζω τὰς ἀκμὰς τοῦ πυροβόλου λίθου.
Raffinade, θ. ἡ καλλιωτέρα ζάχαρις.
Raffinage, λαγάρισμα.
Raffinement, ἐπιτήδευσις, περιεργία.
Raffiner, ῥ. λαγαρίζω. §. (μτνμ.) λεπτολογῶ. §. (μσ.) γίνομαι πανουργότερος ἐμαυτοῦ, (κοιν.) ἐξυπνῶ, διαβολεύομαι.
Raffinerie, λαγαριστήριον καὶ -
Raffineur, λαγαριστὴς (ζαχάρ. κτλ.).
Raffoler, ῥ. τρελλαίνομαι διά.
Raffolir, ῥ. (σπν.), τρελλαίνω.
Raffuter, ῥ. ἐπισκευάζω σκιάδιον (σύνεργον κτλ.).
Raflage, ἀνωμαλία τῆς ἐπιφανείας ζαχαροκεφάλου.
Râfle, θ. τὸ τσαμπὶ τοῦ ςαφυλιοῦ χωρὶς ταὶς ῥώγαις. §. (εἰς τὸ τάβλι) διπλοῦς βόλος.
Rafler, ῥ. ἁρπάζω ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὅ,τι εὕρω, (κοιν.) κάμνω πάστραν (σκοῦπαν).
Râfleux, euse, ἀνώμαλος περὶ τὴν ἐπιφάνειαν.
Raflouer, ῥ. ἐπαναφέρω εἰς πλεύσιμον κατάστασιν τὸ κατακαθίσαν πλοῖον.
Rafraîchir, ῥ. δροσίζω, κρυόνω. §. (μτνμ.) ἐπισκευάζω. §. ἀναπαύω. ξεκουράζω. ἀνανεόνω τὰς ζωοτροφίας (φρουρίου, πλοίου). §. (οὐδ. ἢ μσ.) πίνω ἢ τρώγω ὀλίγον νὰ 'ξανασάνω.
Rafraîchissant, e, δροσιστικός.
Rafraîchissement, δρόσισμα, ἀνάψυξις. §. ποτὸν ἢ φαγητὸν δροσιςικόν. (πλθ.) νέαι ζωοτροφίαι.
Raffraîchisseur καὶ
Raffraîchissoir, ἀγγεῖον πρὸς ψῦξιν τοῦ σωλῆνος τοῦ ἄμβυκος, ψυκτήρ.

Ragaillardir, ῥ. ἐπαναφέρω εἰς εὐθυμίαν, (κοιν.) ἀνοίγω τὴν καρδίαν.
Raganage, περικάθαρσις τῶν χαμοκλάδων δάσους.
Ragasse, θ. κολοιὸς ἢ κίσσα ἢ ὑπολαΐς, (ἁπλῶς) πτηνὸν λάλον.
Rage, θ. λύσσα. §. (μτνμ.) παραφορὰ πάθους (θυμοῦ κτλ.), κακία. ||. faire—, κάμνω μεγάλην θραῦσιν. §. φρυάττω ὁμιλῶν κατά τινος.
Ragoût, φαγεῖ' ὀρεκτικὸν, καρύκευμα.
Ragoûtant, e, ὀρεκτικός. §. εὐάρεστος.
Ragoûter, ῥ. ἀνοίγω τὴν ὄρεξιν.
Ragrafer, ῥ. ἐξαναθηλυκόνω.
Ragrandir, ῥ. κάμνω τι μεγαλήτερον παρ' ὅ, τι ἦτον, μεγαλόνω.
Ragréage καὶ **Ragréement**, τὸ οὐσ. τοῦ -
Ragréer, ῥ. ἐξεργάζομαι. ἐπισκιάζω. ἐξαναρματόνω (πλοῖον).
Rague, θ. (ναυτ.), σφαῖρα τρυπημένη.
Raguer (se—), ῥ. (ναυτ.), φθείρομαι διὰ προστρίψεως.
Raguette, θ. εἶδος ξοινήθρας ἢ λαπάθου.
Raide, ἐπίθ. τεντωμένος, κοκκαλιασμένος. §. πολλὰ ἀνηφορικός. §. (μτφορ.) ἀτενὴς, ἄκαμπτος.
Raideur, θ. τὸ ἄκαμπτον (δυσλύγιστον κτλ.).
Raidir, ῥ. τεντόνω. ||. (αὐτπθ. ἢ μσ.) κοκκαλιάζω. §. (μτφορ.) σκληρύνομαι.
Raie, θ. γραμμὴ, ἀράδα. §. χωρίστρα (τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς). 2) σέλαχος (ἰχθ.). ||.—bouclé, θ. βάτος ἢ ῥίνη, (ἰχθ.).
Raieton, ὑποκορ. τοῦ Raie (2), βατὶς (ἰχθ.).
Raille, θ. = Rousserole. 2) σκάλευθρον τῶν κριβάνων ϗ τῶν ἀλοπηγίων.
Raifort, ῥάφανος, ῥαφανὶς, (φ.).
Rail (Ἀγγλ.), τὸ ἐξέχον ἑκατέρωθεν τοῦ σιδηροδρόμου σιδηροῦν ἔλαμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προβαίνει ὁ τροχὸς, *ἄντυξ, *ὑποτρόχιον.

Railler, ῥ. χλευάζω, περιπαίζω. ἀστεΐζομαι.
Raillerie, θ. ἀστεϊσμός.
Railleur, euse, περιγελαστής, σκώπτης. σκωπτικός.
Raine, θ. βάτραχος.
Rainette, θ. εἶδος βατράχου καὶ μήλου. 2) ἐργαλεῖον ξυλουργικὸν πρὸς σημάδευμα γραμμῶν, χαράκι.
Rainure, ἐντομὴ ἐπιμήκης εἰς ξύλον.
Raiponce, θ. εἶδος φυτοῦ (τραχηλίου) μὲ φαγωσίμους ῥίζας.
Rais, ἀκτὶς (κνήμη, ἀδράκτι) τοῦ τροχοῦ.
Raisin, ςαφύλι. ||. moitié figue, moitié—, ἑκὼν ἄκων. ||. —de mer, τὰ ὠὰ τῆς σηπίας καί τινων κογχυλίων.
Raisiné, ἕψημα, ῥετσέλι, πετιμέζι.
Raison, θ. τὸ λογικόν. ὁ (ὀρθὸς) λόγος. τὸ δίκαιον. τὸ εὔλογον. αἰτία. ἀναλογία. ||. il n'entend pas raison, δὲν ἀκούει (δὲν 'παίρνει ἀπὸ) λόγον. ||. mettre (reduire) à la—, σωφρονίζω. ||. se faire—, ἐκδικοῦμαι. ||. comme de—, καθὼς εἶν' ἑπόμενον. ||. à plus forte —, πολὺ μᾶλλον.
Raisonnable (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. λογικός. φρόνιμος. §. εὔλογος. μέτριος.
Raisonnement, τὸ συλλογίζεσθαι, (ὀρθὴ) κρίσις. §. συλλογισμὸς, ἐπιχείρημα.
Raisonner, ῥ. κρίνω, συλλογίζομαι (ὀρθῶς). §. ἀντιλέγω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) λελογισμένος, αἰτιολογημένος.
Raisonneur, euse, ὁ κρίνων (ὀρθῶς) ἢ ἀντιλέγων.
Raja ἢ Rajah, ἡγεμὼν (ὑποτελὴς τὸ πάλαι) τῆς 'Ινδ.
Rajeunir, ῥ. (ἐ)ξανανεόνω.
Rajeunissement, ἐξανανέωσις.
Rajustement, διόρθωμα, συγύρισμα.
Rajuster, ῥ. διορθόνω, ἰσιάζω, συγυρίζω. συνδιαλλάττω.
Râle, ὀρτυγομήτρα, τσίλι, (πτν.).
Râle ἢ Râlement, ῥοχαλητὸν (ἀγκομαχητὸν) ἀγωνιῶντος.
Ralentir, ῥ. κάμνω νὰ προχωρῇ τι (καὶ μσ. προχωρῶ) βραδύτερον.
Ralentissement, τὸ οὐσ. τοῦ Ralentir.
Râler, ῥ. ῥέγχω (ῥοχαλίζω) καθὼς οἱ ψυχοῤῥαγοῦντες.
Ralingue, θ. σχοινὶ ῥαμμένον περὶ τὸ ἱστίον ἵνα τὸ ἐνδυναμόνῃ.
Ralinguer, ῥ. ἐνδυναμόνω τὸ ἱστίον μὲ ralingues. §. στρέφω τὴν ἄκραν τοῦ ἱστίου πρὸς τὸν ἄνεμον.
Raller, ῥ. φωνάζω ὡς ὁ ὀργῶν ἔλαφος, βρωμῶμαι.
Ralliement, ἡ ἐκ νέου ἕνωσις τοῦ διασπασθέντος στρατεύματος. ||. mot de —, σύνθημα πρὸς τοῦτο.
Rallier, ῥ. συναθροίζω πάλιν τὸ διασπασθὲν στράτευμα.
Rallonge, θ. κομμάτι προστιθέμενον εἴς τι ἵνα τὸ μακρύνῃ.
Rallongement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rallonger, ῥ. μακρύνω τι προσθέτων κομμάτι, φελλιάζω.
Rallumer, ῥ. 'ξαναανάπτω. §. (μτφορ.) ἀναῤῥιπίζω.
Ramage, κελάδημα (πτηνῶν). 2) κλαδιὰ ὑφάσματος. ||. velours à ramage, ἐξάμιτον κλαδωτόν.
Ramager, ῥ. κελαδῶ.
Ramaigrir, ῥ. (ἐ)ξαναλιγνεύω.
Ramaigrissement, (ἐ)ξαναλίγνευμα.
Ramaillage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ramailler, ῥ. (τεχν.) ἀργάζω (κατὰ ποιόν τινα τρόπον) τὰ 'γιδοτόμαρα. 2) διορθόνω τὰς ἐξεπτισμένας κάλτσας.
Ramas, σωρὸς, σωρεία. συρφετός.
Ramassage, τὸ οὐσ. τοῦ Ramasser.
Ramasse, θ. εἶδος σάνιας (ἑλκήθρου).
Ramasser, ῥ. συνάζω, μαζόνω. 'παίρνω ἀπὸ καταγῆς. §. σύρομαι μὲ σάνιαν (ramasse). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κοντόχονδρος, συνεσφιγμένος..
Ramassette, θ. εἶδος πλέγματος διὰ τοῦ ὁποίου, προσηρμοσμένου εἰς τὸ δρέπανον, συλλέγονται τὰ στάχυα.
Ramasseur, συνάκτης §. ὁ ὁδηγῶν τὴν ramasse.
Ramassis, =Ramas.
Ramassoir καὶ (θ.) Ramassoire, εἶδος κουτάλας τῶν βαφέων.
Rambour, εἶδος μήλου.
Rame, θ. κλαδὶ διὰ στύλωμα τῶν πιζελίων κλπ. 2) κώπη. 3) δεσμὶς (ῥέζιμον) χαρτίου. ||. mettre un livre à la—, πωλῶ τὰ φύλλα βιβλίου ὡς ἁπλοῦν χαρτίον.
Rameau, κλαδὶ, κλωνάρι. ||. le dimanche des Rameaux, ἡ Κυριακὴ τῶν βαΐων.
Ramée, θ. κλαδιὰ συμπεπλεγμένα.
Ramendage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ramender, ῥ. ἀναπληρῶ τὰ κενὰ μέρη τοῦ χρυσώματος· (ἐν γέν.) διορθόνω, ἐπισκευάζω. §. (γεωργ.) 'ξανακοπρίζω. §. (χυδ.) καταιβάζω τὴν τιμὴν, εὐθηναίνω.
Ramener (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. φέρω πάλιν ἢ ὀπίσω, (ἐ)ξαναφέρω, ἐπαναφέρω. §. (μτφορ.) ἐπανορθόω.
Ramentevoir, ῥ. (παλ.), ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην. ἐνθυμίζω.
Ramequin, φρυγανιὰ μὲ γόμον, τυρόπηττα.
Ramer, ῥ. ςυλόνω (πιζέλια κτλ.) μὲ κλαδιά. 2) κωπηλατῶ, 'λάμνω. §. (μτνμ. ἐπὶ πτν.) πτερύσσομαι.
Ramereau, μικρὸν ἀγριοπερίςερον.
Ramette, θ. (τυπγρφ.) μικρὸν σιδηροῦν τετράφορον διὰ τὰ μονοσέλιδα τυπώματα. §. μικρὰ δεσμὶς χαρτίου.
Rameur, κωπηλάτης.
Rameux, euse, πολύκλαδος.
Ramier, εἶδος ἀγριοπεριστερᾶς, οἰνάς.
Ramification, θ. ἡ εἰς κλάδους διαίρεσις, *διακλάδισις.
Ramifier (se—), ῥ. διαιροῦμαι εἰς κλάδους, *διακλαδίζομαι.
Ramille, θ. ὑποκορ. τοῦ Rameau, ἡ μικροτάτη διαίρεσις τοῦ κλάδου.
Ramingue, ἐπίθ. (ἵππος) ἀπειθὴς, δυσάγωγος.
Ramiret, εἶδος ἀγριοπεριστερᾶς.
Ramoir, ἐργαλεῖον (κοπίδι) τοῦ σανδυκοποιοῦ.
Ramoitir, ῥ. νοτίζω πάλιν.
Ramollir, ῥ. ἁπαλύνω, μαλακόνω.
Ramollissant, e, μαλακτικός.

Ramon, (παλ.), σάρωθρον (ἐκ κλάδων).
Ramonage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ramoner, ῥ. παστρεύω τοὺς καπνοδόχους ὡς-
Ramoneur, καμινοκόρος.
Rampant, e, ἕρπων, ἑρπετός. §. (μτφορ.) χαμερπής.
Rampe, θ. κάγκελλα σκάλας. §. σκάλα ἀπὸ χῶμα κλπ. χωρὶς σκαλούνια. ἀνήφορος. 2) τὰ φῶτα τοῦ προσκηνίου τῶν θεάτρων.
Rampement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ramper, ῥ. σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν ('σὰν τὸ φεῖδι κτλ.), ἕρπω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ramure, θ. κλάδωσις δένδρου. §. τὰ κέρατα ἐλάφου.
Ramuscule, ὑποκορ. τοῦ Rameau, κλαδάκι.
Ranaire, ἐπίθ. ὁ τῶν βατράχων, βατράχειος.
Rance, ἐπιθ. ταγγός.
Rance, θ. ξύλον προσαρμοζόμενον εἰς τὰ ἐγκοίλια πεπαλαιωμένου πλοίου πρὸς στερέωσιν. §. ξύλον διὰ τὰ ἰκριώματα τῶν οἰνοθηκῶν.
Rancer (τὸ c τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ç), ῥ. ἐνδυναμόνω πεπαλαιωμένον πλοῖον διὰ προσαρμογῆς rances.
Rancette, θ. φύλλα σιδήρου πρὸς κατασκευὴν σωλήνων διὰ τὰς θερμάστρας.
Ranche, θ. ἕκαστος τῶν ἐμβόλων τῶν σχηματιζόντων τὰς βαθμίδας τοῦ-
Rancher, εἶδος ἀναβάθρας ἀπὸ ἓν ξύλον μὲ παλούκια ἀντὶ βαθμίδων.
Rancidité, θ. ταγγάδα.
Rancir, ῥ. ταγγιάζω.
Rancissure, θ. ταγγάδα.
Rançon, θ. τιμὴ ἐξαγορᾶς, λύτρον.
Rançonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rançonner, ῥ. ἐξαγοράζω (πλοῖον ἀπὸ τοὺς πειρατάς). §. (συνήθ. μτφορ.) φορολογῶ ἀσυνειδήτως.
Rançonneur, euse, ὁ φορολογῶν ἀσυνειδήτως.
Rancune, θ. μνησικακία.
Rancunier, ère, μνησίκακος, φυλάττων πάθος.
Rang, σειρά. στοῖχος (στρατιωτῶν), τάξις. §. βαθμός. θέσις (κοινωνική).
Rangée, θ. σειρὰ, γραμμὴ, ἀράδα.
Ranger, ῥ. βάλλω κατὰ σειρὰν (κατὰ τάξιν), ἀραδιάζω. συγυρίζω. παρατάττω (ᾗ μσ.) -ττομαι. παραμερίζω. §. (ναυτ.) παραπλέω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) συνεσταλμένος, κόσμιος. ||. bataille rangée, μάχη ἐκ παρατάξεως.
Ranimer, ῥ. ἐμψυχόνω. ἐγκαρδιόνω.
Ranulaire, ἐπίθ. ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν.
Ranule, θ. φῦμά τι ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, βαθρακάκι.
Rapace, ἐπιθ. ἁρπακτικός. ἅρπαξ.
Rapacité, θ. τὸ ἁρπακτικὸν, ἀπληστία.
Rapatelle, θ. ὕφασμα ἀπὸ τρίχας (διὰ κόσκινα).
Rapatriage καὶ Rapatriement, διαλλαγὴ, 'ξαναφιλίωμα.
Rapatrier, ῥ. διαλλάττω, φιλιόνω (καὶ μσ.) -ομαι, ἀγαπίζω.
Râpe, θ. τρίπτης (τοῦ μαγειρειοῦ), ῥεντές. 2) τσαμπὶ χωρὶς σταφύλια.
Râpé, σταφύλια ἐμβαλλόμενα εἰς χαλασμένον οἶνον.
Râper, ῥ. ξύνω μὲ τὸν τρίπτην. §. χαλνῶ μὲ τὸ τρίψιμον.
Râpeur, ὁ τρίβων τὸν ταμπάκον.
Rapetasser, ῥ. 'μβαλλόνω, διορθόνω.
Rapetisser, ῥ. μικραίνω, κονταίνω.
Rapide (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. ταχὺς, ὁρμητικός. §. (οὐσ. ἀρσ.) ῥεῦμα.
Rapidité, θ. ὁρμὴ, ταχύτης.
Rapiécer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. 'μβαλλόνω.
Rapiécetage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rapiéceter (διπλασιάζ. πρὸ τῶν ἀφώνων τὸ t), ῥ. βάλλω 'μβάλλωμα εἰς τὸ 'μβάλλωμα.
Rapière, θ. σκουρομαχαίρα, σκουρολεπίδα, (εἰρων.).
Rapin, μαθητὴς ἀδόκιμος ζωγραφικοῦ ἐργοστασίου.
Rapine, θ. ἁρπαγή.
Rapiner, ῥ. 'παίρνω ἀδίκως, ἁρπάζω, κλέπτω.
Rapointir, ῥ. διορθόνω τὰ σουβλερὰ μέρη κλειδωνιᾶς.
Rappareiller, ῥ. (ἐ)ξανατκιρειάζω (τὸ ἴδιον μὲ ἄλλο).
Rapparier, ῥ. κάμνω πάλιν 'ταῖρι (ζευγάρι).
Rappel, ἀνάκλησις. §. (στρατ.) τὸ ἀνακλητήριον.
Rappeler (διπλασιάζ. πρὸ τῶν ἀφώνων τὸ l), ῥ. (ἐ)ξαναφωνάζω. §. ἀνα(μετα)καλῶ. (στρατ.) κρούω τὸ ἀνακλητήριον. §. ἐνθυμίζω, (καὶ μσ.) ἐνθυμοῦμαι.
Rapport, πρόσοδος (κτήματος), εἰσόδημα. §. ἀναφορὰ (περὶ συμβάντος), ἔκθεσις. §. σχέσις. ἀναλογία. §. συμβολή. συμφόρησις. §. ἐρυγὴ, ῥεύξιμον. ||. par—à, ὡς πρός.
Rapporter, ῥ. φέρω ὀπίσω ἢ εἰς τὸν τόπον του τι. §. φέρω εἰσόδημα, ἀποφέρω. §. ἀναφέρω. ἀποδίδω. §. ἐπικαλοῦμαι (ἀφίνομαι εἰς) τὴν κρίσιν τινός.
Rapporteur, euse, ὁ ἀναφέρων (ὅ,τι ἤκουσεν). εἰσηγητὴς (ὑποθέσεως). §. (οὐσ.) ἀναγωγεύς, (ἐργαλ. μαθηματικ.).
Rapprendre, ῥ. μανθάνω ἐκ νέου, 'ξαναμανθάνω.
Rapprochement, προσέγγισις. §. συνδιαλλαγή.
Rapprocher, ῥ. πλησιάζω πάλιν ἢ κοντήτερα. προσεγγίζω. §. συνδιαλλάττω.
Rapsode, odie, θ. ῥαψῳδὸς, -ῳδία.
Rapt, ἁρπαγὴ (γυναικός).
Râpure, θ. ξύσμα, ἀπότριμμα.
Raquette, θ. ἀφετὴρ, (ἐργαλ. διὰ τὴν σφαιρίνδαν). 2) φραγκοσυκηὰ, (φυτ.). 3) εἶδος πολεμικοῦ πυροτεχνήματος.
Raquettier, ὁ κατασκευάζων ἀφετῆρας ἢ ῥακέττας.
Rare, ἐπιθ. σπάνιος. §. ἀραιός.
Raréfactif, ive, ὁ συντελῶν πρὸς-
Raréfaction, θ. ἀραίωσις.
Raréfiable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀραιώσεως.
Raréfiant, e, ἀραιωτικός.
Raréfier, ῥ. ἀραιόνω.
Rarement, ἐπίῤ. σπανίως.
Rareté, θ. τὸ σπάνιον (τοῦ πράγμ.), σπανιότης. §. πρᾶγμα σπάνιον.
Rarissime, ἐπιθ. σπανιώτατος.

Ras, e, ὁ ἔχων πολλὰ κοντὸν μαλλὶ, λεβρός. §. (μτνμ.) ὁμαλὸς, ἐπίπεδος. §. ἰσοχειλής. ||. à rase terre, ἴσα μὲ τὴν γῆν. 2) (οὐσ.) εἶδ. διμίτου καὶ κρουσοῦ ὑφάσματος.
Rasade, θ. ποτηριὰ 'ως τὰ χείλη.
Rascasse, θ. σκόρπαινα, (ἰχθ.).
Rasement, κατεδάφισις (φρουρίου κτλ.).
Raser, ῥ. ξυρίζω. §. (μτνμ.) κρημνίζω ἴσα μὲ τὴν γῆν, κατεδαφίζω. §. περνῶ σύῤῥιζα, ἐπιψαύω.
Rasoir, ξυράφι.
Rassade, θ. ὑαλιὰ σρογγυλὰ διὰ στολίδι τῶν Μαύρων.
Rassasiant, e, χορταστικός.
Rassasiement, χόρτασις. §. κόρος.
Rassasier, ῥ. χορταίνω.
Rasse, θ. κοφφίνι μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὰ κάρβουνα εἰς τὰ σιδηρουργεῖα.
Rassée, θ. ὅσον χωρεῖ μία rasse.
Rassemblement, σύναξις, μάζωμα.
Rassembler, ῥ, συνάζω, συναθροίζω.
Rasseoir, ῥ. καθίζω ἢ (μσ.) κάθημαι πάλιν, 'ξανακάθημαι. §. (μτνμ.) κατακάθημαι. §. (τρπ.) πραΰνομαι, κατευνάζομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) καθεσηκὼς, ἥσυχος. §. (ἐπὶ ψωμίου) μπαγιάτικος.
Rassérener (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. αἰθριάζω (ἐξανοίγω, [καὶ μτφορ.] φαιδρύνομαι) πάλιν.
Rassis, e, μτχ. πθ. τοῦ Rasseoir.
Rassortir, ῥ. 'ξαναταιρειάζω.
Rassurance, θ. ἐγκαρδίωσις.
Rassurant, e, ἐνθαῤῥυντικός.
Rassurer, ῥ. στερεόνω. §. (μτφορ.) στηρίζω. ἐγκαρδιόνω.
Rat, μῦς, ποντικὸς, (ζ.). ||. mort aux rats, ποντικοφάρμακον. ||. avoir des rats (dans la tête), ἔχει ἰδιοτροπίας. ||. prendre un rat, = Rater. ||. rat de cave, ἁγιοκέρι τυλιγμένον, (T.) σαμᾶς. ||. rat d'Égypte (ἢ) de Pharaon, ἰχνεύμων, (ζ.).
Ratafia, εἶδος ποτοῦ (ῥακῆς) ἀπὸ ὀπωρ. ἢ ῥίζας ἢ ἀρώματα.
Ratatiner (se—), ῥ. ζαρόνω. σκεβρόνω.
Ratatouille, θ. μαγείρευμα πρόστυχον, (συνήθ.) κρέας μὲ ὄσπρια.
Rate, θ. σπλήν(α).
Rate, θ. σπν. θηλ. τοῦ Rat, ποντίκα. 2) ἄνθραξ (νόσος) τῶν προβάτων.
Râteau, τσουγγράνα, (ἐργαλ. κηπουρ.).
Ratel, εἶδος ζώου (ἀσβοῦ).
Râtelage, τὸ οὐσ. τοῦ Râteler.
Ratelaire, θ. εἶδος φυτοῦ, ἀριστολόχεια.
Râtelée, θ. ὅσα φρύγανα συνάζει διὰ μιᾶς ἡ τσουγγράνα.
Râteler (διπλασιάζ. πρὸ τῶν ἀφώνων τὸ l), ῥ. ἰσάζω (μαζόνω) μὲ τὴν τσουγγράναν.
Râtelet, κτένι ἀπὸ καλάμια.
Râteleur, euse, ἐργάτης σωρεύων χόρτον κτλ. μὲ τὴν τσουγγράναν.
Râtelier, παχνὶ (διὰ χόρτον). §. αἱ δύω σειραὶ τῶν ὀδόντων.
Ratelle, θ. νόσος τις τῶν χοίρων.
Rater, ῥ. δὲν 'παίρνω φωτιὰν, δὲν πιάνω. ||. (μτφτ.) σημαδεύων ἀποτυγχάνω.
Ratereau, εἶδος πτν., τρυποφράκτης (;).
Ratière, θ. ξυλόκοττα, μυάγρα.
Ratification, θ. ἐπικύρωσις. §. ὁ μάγγανος τοῦ γαειτανοπλόκου.
Ratifier, ῥ. ἐπικυρόνω.
Ratillon, ὑποκορ. τοῦ Rat καὶ Raie.
Ratinage, τὸ οὐσ. τοῦ Ratiner.
Ratine, θ. εἶδος μαλλίνου ὑφάσματος μὲ στρηπτὰς (κομβοειδεῖς) κροκίδας.
Ratiner, ῥ. κάμνω τὸ ὕφασμα ὡς ἂν ratine.
Ration, θ. μερὶς (ἄρτου κτλ.), ταγῆνι.
Rational, τὸ Λογεῖον (ὕφασμα τετράγωνον ἐπὶ τοῦ στήθους) τοῦ ἀρχιερέως τῶν 'Ιουδ.
Rationaliser, ῥ. ἀνάγω τι συστηματικῶς εἰς μόνην τὴν τοῦ λογικοῦ κρίσιν.
Rationalisme, τὸ σύστημα τῶν-
Rationaliste, ὁ φρονῶν πάντη ἀνεξάρτητον τὴν τοῦ λογικοῦ κρίσιν.
Rationalité, θ. ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ-
Rationnel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὁ διὰ μόνου τοῦ νοὸς καταληπτὸς, νοητός. §. εὔλογος. συστηματικός.
Ratis, σέαρ ἀπὸ ἐντεροξύσματα.
Ratissage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ratisser, ῥ. ξύνων παστρεύω.
Ratissette, θ. ἐργαλεῖον τοῦ πλινθουργοῦ.
Ratissoir καὶ (θ.) **Ratissoire,** ξύστρον, ὁμάλισρον.
Ratissure, θ. ξύσμα, ἀπόξυσμα.
Raton, πόντικας. 2) προκύων, (ζ. τῆς Ἀμερ.). 3) εἶδος τυρόπηττας.
Ratoncule, θ. εἶδος φυτοῦ (βατραχίου), (ἄλλ.) Queue de souris.
Rattacheur, euse, ἐργάτης συνδέων τὰς κοπτομένας κλωστὰς εἰς τὰ μεταξουργεῖα.
Ratte, θ. εἶδος ἀρουραίου μυός.
Ratteindre, ῥ. 'ξαναπιάνω. 'ξαναπροφθάνω.
Rattraper, ῥ. 'ξαναβάλλω εἰς τὸ χέρι, 'ξανατσακόνω.
Rature, θ. σβύσμα εἰς ἔγγραφον. 2) ξύσμα δερμάτων.
Raturer, ῥ. σβύνω (μὲ τὸ κονδύλι), διαγράφω. 2) ξύνω τὸ δέρμα πρὸς κατασκευὴν περγαμηνοῦ.
Raucité, θ. ταχύτης τῆς φωνῆς.
Rauque, ἐπιθ. (φωνὴ) τραχεῖα.
Ravage, φθορὰ, ἀφανισμὸς, ζημία. κακὸν μέγα.
Ravager, ῥ. χαλνῶ, ἐρημόνω, ἀφανίζω.
Ravageur, ἀφανιστής.
Ravalement, ἐπίχρισις (ἄλειμμα) τοίχου. 2) ἐξευτελισμός.
Ravaler, ῥ. καταπίνω πάλιν. 2) ἀλείφω τοῖχον. 3) (μτφορ.) ἐξευτελίζω.
Ravaloir, ἐργαλεῖον τοῦ κλειδουργοῦ.
Ravaudage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ravauder, ῥ. 'μπαλλόνω. §. συγυρίζω. §. ἐνοχλῶ μὲ πληκτικὰς ὁμιλίας.
Ravauderie, θ. μωρολογία.
Ravaudeur, euse, 'μπαλλωτὴς (ῥούχων). 2) μωρολόγος.
Rave, θ. ῥάφανος, ῥαπάνι, (φυτ.).
Ravelin, (ὀχυρωμ.), ἡμιπύργιον.

Ravier, εἶδος μ.κροῦ πιάτου διὰ τὰ ῥαπάνια.
Ravière, θ. ῥαπανοφυτεία.
Ravigote, θ. εἶδος δριμείας σάλτσας ἀπὸ πρασουλίδας, μαγτιδανὸν κλπ.
Ravigoter, ῥ.(χυδ.),ἐνδυναμόνω.
Ravilir, ῥ. ἐξευτελίζω.
Ravilissement,ἐξευτελισμὸς, ἐξευτέλισις.
Ravin, χαράδρα.
Ravine, θ. χείμαῤῥος, (Τ.) σέλι. §. χαράδρα.
Raviné, ée, ἀφανισμένος ὑπὸ χειμάῤῥων. §.=τῶ-
Ravineux, euse, διακεκομμένος ὑπὸ χαράδρας.
Ravioles ἢ **Ravioli**, εἶδος φαγητοῦ, αὐγὰ μὲ τυρὶ καὶ χόρτα.
Ravir, ῥ. 'παίρνω (ἀφαιρῶ) μὲ βίαν, ἁρπάζω. §. (μτφορ.) φέρω εἰς ἔκςασιν, συναρπάζω. ||. à —, θαυμασίως.
Raviser (se—), ῥ. ἀλλάζω γνώμην, μετανοῶ.
Ravissant, e, ἁρπακτικός. 2) (μτφορ.) ἐξαίσιος.
Ravissement,ἁρπαγὴ(γυναικός). 2) ἔκςασις χαρᾶς.
Ravisseur, ἅρπαξ.
Ravitaillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ravitailler, ῥ. ἐφοδιάζω (ἐκ νέυ) φρούριον κτλ.
Raviver, ῥ. ἀναζωπυρῶ (κυρ. & μτνμ.), ἀναῤῥιπίζω.
Ravoir, ῥ. ἀποκτῶ πάλιν, ἀνακτῶμαι. §. (μσ. μτφορ.) ἀναλαμβάνω (ἀπὸ ἀσθένειαν).
Rayer, ῥ. κάμνω χαράκια (ἀράδαις), χαρακόνω. 2) διαγράφω, σβύνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀραδωτός.
Rayère, θ. τρύπα στενόμακρος (φωταγωγὸς) πύργου.
Rayeur, ἐργαλεῖον πρὸς χαράκωμα χαρτίου.
Rayon, ἀκτὶς (κυρ. καὶ μτνμ.). 2) θέσις ἑρμαρίου κτλ., (Τ.) ῥάφι. 3)—de miel, μελικηρὶς, μελόπηττα.
Rayonnage,(γεωργ.), αὐλάκωμα.
Rayonnant, e, ἀκτινοβολῶν,-βόλος.
Rayonné, ée, ἀκτινοειδῶς διατεθειμένος, ἀκτινωτός.
Rayonnement, ἀκτινοβολία.
Rayonner, ῥ. ἀκτινοβολῶ.
Rayure, θ. ῥάβδωσις ὑφάσματος.
Razette, θ. ξύςρον τῶν κεραμέων.
Re, μόριον (ἀχώριςον) σημαῖνον ἐπανάληψιν, καὶ ἀναλογοῦν μὲ τὸ παρ' ἡμῖν 'ξανα.
Réacquérir, ῥ. (ἐ)ξαναποκτῶ.
Réacquis, e, μτχ. πθ. τοῦ **Réacquérir**.
Réactif, ive, ἀντιδραστικός.
Réaction, θ. ἀντίδρασις (ὡς οὐσ. τοῦ **Réagir**).
Réactionnaire, ἐπίθ. ὁ ἐνεργῶν κατ' ἀντίδρασιν.
Réadjudication, θ. νέα (δευτέρα) κατακύρωσις, *ἐπικατακύρωσις.
Réafficher, ῥ. τοιχοκολλῶ ἐκ νέου.
Réagir, ῥ. ἐπενεργῶ κατ' ἀντίδρασιν.
Réajournement, δευτέρα (νέα) ἀναβολή.
Réajourner, ῥ. δίδω δευτέραν ἀναβολήν.
Réal καὶ (θ.) **Réale**, νόμισμα (27 λεπτῶν) τῆς Ἱσπαν.
Réalgar, θειοῦχον ἐρυθρὸν ἀρσενικείου.
Réalisabilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Réalisable, ἐπίθ. πραγματοποιήσιμος, ἐξαργυρώσιμος.
Réalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réaliser, ῥ. πραγματοποιῶ. §. ἐξαργυρόνω. §. (μσ.) ἐπαληθεύω.
Réaliste, οἱ φρονοῦντες πραγματικὰς τὰς ἀφῃρημένας ἰδέας (ἐναντίοι τῶν Nominaux).
Réalité, θ. ὕπαρξις πραγματικὴ, πρᾶγμα (ὄχι ἰδέα). ||. en —, πραγματικῶς.
Réapparition, θ. ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις.
Réappel, τὸ ἐκ νέου (δεύτερον) ἀνακλητήριον.
Réappeler, ῥ. ἀνακαλῶ ἐκ νέυ, κρούω καὶ δεύτερον τὸ ἀνακλητήριον.
Réapposer, ῥ. ἐπιθέτω ἐκ νέου (σφραγῖδα).
Réapposition, θ. ἡ ἐκ νέου ἐπίθεσις (σφραγῖδος).
Réappréciation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réapprécier, ῥ. ἐκτιμῶ ἐκ νέυ.
Réargenter, ῥ. ἀσημόνω (σκεῦος) ἐκ νέου.
Réarmement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Réarmer, ῥ. ἁρματόνω πάλιν ἐκ νέου.
Réassignation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réassigner, ῥ. κλητεύω ἐκ δευτέρου.
Réatteler, ῥ. (ἐ)ξαναζεύγω.
Rebaigner, ῥ. (ἐ)ξαναλούω.
Rebaiser, ῥ. (ἐ)ξαναφιλῶ.
Rebaisser, ῥ. καταιβάζω (χαμηλόνω) πάλιν, (ἐ)ξαναχαμηλόνω.
Rebander, ῥ. (ἐ)ξαναδένω πάλιν (τὴν πληγήν).
Rebaptisant, e, ἀναβαπτιστής.
Rebaptisation, θ. ἀναβαπτισμὸς, (ἐ)ξαναβάπτισμα.
Rebaptiser ῥ. (ἐξ)ἀναβαπτίζω.
Rébarbatif, ive, σκυθρωπὸς, κατσουφιασμένος.
Rebâter, ῥ. (ἐ)ξανασαμαρόνω.
Rebatir, ῥ. (ἐ)ξανακτίζω.
Rebattage, τὸ οὐσ. τοῦ **Rebattre**.
Rebattoir, ἐργαλ. τοῦ λιθοςρώτου.
Rebattre, ῥ. 'ξαναδέρνω. 'ξανατινάζω (τὸ στρῶμα). §. ἀνακατόνω πάλιν (τὰ χαρτία). 'ξαναχαράζω τὴν μυλόπετραν. §. ἐπαναλέγω (κοιν. κοπανίζω) τὸ ἴδιον. ||. une phrase (une idée) rebattue, φράσις (ἰδέα) τετριμμένη. ||. avoir les oreilles rebattues de qc., ἐζαλίσθην ν' ἀκούω πάντα τὸ ἴδιον.
Rebaudir, ῥ. (κυνηγ.), χαϊδεύω τὰ λαγωνικά. §. (οὐδ.) τὸ λαγωνικὸν χαίρει (γαυροῦται).
Rebec, βιολὶ τρίχορδον.
Rebelle, ἐπίθ. καὶ οὐσ., ἀντάρτης. (μτνμ.) δυσμεταχείριστος.
Rebeller (se—), ῥ. ἐπαναστατῶ.
Rébellion, θ. ἀνταρσία, ἀποςασία.
Rebénir, ῥ. εὐλογῶ (ἐγκαινιάζω) ἐκ νέου.
Rebéquer, ῥ. (κοινολεκτ.), ἀντιμιλῶ, αὐθαδιάζω.
Rebiffer, ῥ. ἀντιτείνω, ἀπειθῶ.
Rebinage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rebiner, ῥ. σκάπτω τρίτην φορὰν τὴν ἄμπελον.
Reblanchir, ῥ. (ἐ)ξαναπλύνω. (ἐ)ξανασπρίζω.
Reboire, ῥ. (ἐ)ξαναπίνω.
Reboisement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Reboiser, ῥ. (ἐ)ξανασκεπάζω μὲ δάση.

Rebondi, e, παχουλὸς, ὁλοςρόγγυλος.
Rebondir, ῥ. ἀναπηδῶ, ἀναπάλλομαι.
Rebondissement, ἀναπήδησις.
Rebord, χεῖλος σκεύους ἐξέχον. οὖϊα φορέματος.
Reborder, ῥ. βάλλω νέαν οὖϊαν (νέον γῦρον) εἰς φόρεμα.
Rebotter, ῥ. 'ξαναφορῶ τὰ ὑποδήματά μου. 2) (κηπυρ.) 'ξαναφυλλιάζω.
Rebouchage ἢ **Rebouchement**, τὸ οὐσ. τοῦ -
Reboucher, ῥ. 'ξαναστουππόνω.
Rebouil, μαλλὶ ἀπὸ ἀσβεστοεργασμένα δέρματα.
Rebouillir, ῥ. 'ξαναβράζω.
Rebouisage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Rebouiser, ῥ. πλύνω μὲ νερὸν μόνον καὶ στιλβόνω τὸ σκιάδιον.
Rebourgeonner, ῥ. (ἐ)ξαναδίδω, (ἐ)ξαναβουβουκιάζω.
Rebours, e, (οἰκ.), ἀνάποδος, δύστροπος. ||. (συνήθ. οὐσ.) τὸ ἀντίστροφον μέρος, ἡ ἀνάποδη. §. (μτφορ.) τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν. ||. à—, au—, ἀνάποδα, ἐξανάστροφα.
Rebousse, θ. σιδήριον πρὸς ἔκκρουσιν τῶν ἐμβόλων.
Reboutonner, ῥ. 'ξανακομβόνω.
Rebrider, ῥ. χαλιναρόνω πάλιν τὸν ἵππον.
Rebroder, ῥ. 'ξανακεντῶ.
Rebrouiller, ῥ. (ἐ)ξαναμπερδεύω.
Rebrousse, θ. = **Rebroussoir**.
Rebroussement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Rebrousser, ῥ. βουρτσίζω ἀνάποδα (τὸ ῥοῦχον). σηκόνω ἐπάνω (τὰ μαλλιά). §. ἀκονίζω ἐπὶ δέρματος. §. (συνήθ.) rebrousser (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) chemin, παλινδρομῶ, ἀναστρέφω (ἀπὸ τῆς ὁδοῦ). ||. à rebrousse-poil, ἀνάτριχα. §. (μτφορ.) ἀνάποδα.
Rebroussete, θ. καὶ
Rebroussoir, ἐργαλεῖον πρὸς ἀνασήκωσιν τοῦ χνουδίου τῆς ἐρέας.
Rebroyer, ῥ. ἐξανατρίβω ἐπὶ τοῦ μαρμάρου.
Rebrûler, ῥ. (ἐ)ξανακαίω. 2) (ἐ)ξαναλαμβυκάρω.
Rebu, e, μτχ. πθ. τοῦ **Reboire**.
Rebuffade, θ. ἀπόπεμψις μεθ' ὕβρεων, κακὴ ὑποδοχή.
Rébus, γρῖφος. λόγος αἰνιγματώδης. σκῶμμα ἀηδὲς, ψυχρολογία.
Rebut, ἀπόπεμψις. §. πρᾶγμα ἀποῤῥιψιμαῖον, σκύβαλον. ἔκτρωμα.
Rebuter, ῥ. ἀποπέμπω ἀποτόμως. ἀποῤῥίπτω. §. προξενῶ ἀποςροφήν. ||. (μσ.) δυσχεραίνω.
Rebutant, e, ὁ ἐμπνέων ἀποστροφήν.
Recacher, ῥ. 'ξανακρύπτω.
Recacheter, ῥ. σφραγίζω πάλιν, 'ξαναβουλλόνω.
Recalcitrant, e, ἀντιτείνων πεισματωδῶς, ἀπειθής.
Recalcitrer, ῥ. ἀντιτείνω (καθὼς ὁ δύσκολος ἵππος), δυσκολαίνω, ἀπειθῶ.
Récapitulation, θ. ἀνακεφαλαίωσις.
Récapituler, ῥ. ἀνακεφαλαιόνω.
Recarder, ῥ. 'ξαναλαναρίζω.
Recasser, ῥ. 'ξανασπάνω.
Récéder, ῥ. παραχωρῶ εἴς τινα ἐκεῖν' ὅ, που μοὶ ἔδωκεν ἢ ἠγόρασα.
Recélé ἢ **Recèlement**, τὸ οὐσ. τοῦ -
Recéler (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. κρύπτω κακοῦργον ἢ κλοπιμαῖον. §. (ἁπλ. καὶ μτνμ.) κρύπτω, περιέχω.
Recéleur, **euse**, κλεπταποδόχος.
Récemment, ἐπίῤ. προσφάτως, νεωστὶ, ἀρτίως.
Recensement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Recenser, ῥ. μετρῶ (καταγράφω) τὸν πληθυσμὸν τῶν κατοίκων κτλ.
Recent, e, νεωστὶ γεγονὼς, νεαρὸς, πρόσφατος.
Recepage, τὸ οὐσ. τοῦ **Receper**.
Recepée, θ. τὸ σύῤῥιζα κομμένον μέρος τοῦ δάσους.
Receper, ῥ. κόπτω σύῤῥιζα τὰ κλήματα κτλ. (ἵνα 'ξαναδώσῃν).
Récépissé (Λτν.), ἀποδεικτικὸν παραλαβῆς (ἐγγράφων).
Réceptacle, δοχεῖον. §. καταγώγιον.
Receptif, **ive**, (ἰατρ.), δεκτικὸς, ἐπιδεκτικός.
Réception, θ. παραλαβὴ (ἐπισολῆς). παραδοχὴ (ἐγγυητοῦ γρ.). (συνήθ.) ὑποδοχή.
Recercler, ῥ. 'ξαναβάλλω (βάλλω ἄλλα) στεφάνια εἰς τὸ βαρέλλι.
Recette, θ. πρόσοδος, ἔσοδον. σύναξις (χρημάτων), εἴσπραξις. §. (ἰατρ.) συνταγὴ, (κοιν.) ῥετσέτα. §. (μτφορ.) μέθοδος.
Recevable, ἐπιθ. (παρα)δεκτός.
Receveur, **euse**, ὁ συνάζων (τὰ εἰσπραττόμενα), εἰσπράκτωρ, ἀποδέκτης.
Recevoir (reçois; recevais; recevrai; reçus; reçu), ῥ. (παρα-ἀπο-ὑπο)δέχομαι, λαμβάνω. ||. ||. fin de non—, (δικονομ.), ὁ περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου λόγος. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ἀποδεικτικὸν (παραλαβῆς).
Recevoir, λέβης τοῦ νιτροποιοῦ.
Recez, πρακτικὰ τῆς Γερμανικῆς διαίτης.
Réchafauder, ῥ. ςήνω ('ξαναςήνω) νέαις σκαλωσιαὶς πρὸς ἐπισκευὴν οἰκίας.
Réchampir, ῥ. (ζγρφ.), κάμνω νὰ φαίνωνται ὡς ἐξέχοντα ('νὰ φαντάζωσι πλειότερον) τὰ ἀντικείμενα.
Réchampissage, τὸ οὐσ. τοῦ **Réchampir**.
Rechange, πρᾶγμα ἀπόθετον πρὸς ἀνταλλαγὴν τοῦ ἐν χρήσει. (ἰδίως παρὰ τοῖς ναυτ.) ἀλλαξιὰ ῥούχων. §. δεύτερον δικαίωμα συναλλαγματικῆς κατὰ τῆς ὁποίας ἔγινε διαμαρτύρησις.
Rechanger, ῥ. ἀλλάζω πάλιν, (ἐ)ξαναλλάζω.
Rechanter, ῥ. (ἐ)ξανατραγῳδῶ.
Réchapper, ῥ. διαφεύγω (γλυτόνω ἀπὸ) κίνδυνον.
Rechargement, 'ξαναφόρτωμα.
Recharger, ῥ. 'ξαναφορτόνω. §. 'ξαναγεμίζω (τὸ πυροβόλον). §. ἐφορμῶ πάλιν κατὰ τῶν ἐχθρῶν. §. 'ξαναπαραγγέλλω.
Rechasser, ῥ. 'ξαναδιώχνω. 'ξανακυνηγῶ.
Réchaud, πύραυνον, (Τ.) μαγκάλι.
Réchauffage, 'ξαναζέσταμα. §. (μτνμ.) λογοκλοπία.
Réchauffé, φαγητὸν 'ξαναζεσαμένον. §. (μτφορ.) σύγγραμμα

περιέχον ὅσα ἐρρέθησαν προτοῦ ὑπ' ἄλλων.
Réchauffement, (κηπουρ.), νέα κοπρία.
Réchauffer, ῥ. 'ξαναζεσταίνω. §. (κηπουρ.) κοπρίζω μὲ νέαν κοπρίαν.
Réchauffoir, μέρος (γωνία) ὅπου 'ξαναζεσταίνουν τὸ φαγεῖ'.
Rechausser, ῥ. ὑποδένω ἐκ νέȣ. §. 'ξανασκεπάζω μὲ χῶμα τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ.
Rêche, τραχύς.
Recherce, θ. ἀναζήτησις, ἐξέτασις. ἔρευνα. §. ἐπιδιόρθωσις λιθοστρώτου.
Rechercher, ῥ. (ἐξ)ἀναζητῶ. §. ζητῶ εἰς γάμον. §. ἐπεξεργάζομαι. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) περιττῶς ἐξειργασμένος. ἐπιτετηδευμένος.
Rechigner, ῥ. σκυθρωπάζω, κατσουφιάζω.
Rechinser, ῥ. ξεπλύνω τὸ μαλλίον εἰς καθαρὸν ὕδωρ.
Rechoir, ῥ. (παλ.), 'ξανακυλῶ, 'ξαναπίπτω.
Rechu, e, μτχ. πθ. τοῦ **Reçhoir**.
Rechute, θ. ξανακύλημα.
Récidive, θ. ὑποτροπὴ εἰς ἔγκλημα).
Récif, ξέρα (ὕφαλος) πέριξ νήσȣ.
Récipé (Λτν.), ῥετσέτα.
Récipiandaire, ὁ ἐμβαίνων (συγκαταριθμούμενος) εἰς εταιρίαν.
Récipient, δοχεῖον τῶν χημικῶν προϊόντων.
Réciprocité, θ. ἀμοιβαιότης.
Réciproque (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀμοιβαῖος. §. (γρμτ.) ἀλληλοπαθής.
Recirer, ῥ. (ἐ)ξαναλείφω μὲ κηρί.
Récit, διήγησις.
Récitatif, εἶδος ᾄσματος μετέχοντος καὶ ἀπαγγελίας.
Récitation, θ. ἀπαγγελία.
Réciter, ῥ. ἀναγινώσκω ἀπὸ μνήμης, ἀπαγγέλλω.
Réclamation, θ. ἀπαίτησις. §. ἔνστασις.
Réclame, θ. ἡ εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος ὑπογραφομένη λέξις τῆς ἀρχῆς τῆς ἑπομένης.
Réclamer, ῥ. ἐξαιτοῦμαι, ἀπαιτῶ. §. ἐνίσαμαι. διαμαρτύρομαι κατά.
Reclouer, ῥ. ξανακαρφόνω.
Reclure, ῥ. κατακλείω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κατάκλειστος. ἀπρόϊτος, ἔγκλειστος (κυρ. μοναχός).
Reclusion, θ. κάθειρξις, περιορισμὸς, κατάκλεισις.
Réclusionnaire, ἐπίθ. ὁ καταδικασμένος εἰς κατάκλεισιν, κατάκλειστος.
Recocher, ῥ. πλακόνω μὲ τὴν παλάμην τὸ ζυμάρι.
Recogner, ῥ. 'ξανακτυπῶ.
Recoiffer, ῥ. 'ξανασιάζω τὰ μαλλιὰ, 'ξανασκουφόνω.
Recoin, κώχη παράμερος, μυχός.
Récolement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Récoler, ἀναγινώσκω εἰς τοὺς μάρτυρας τὴν ἐξομολόγησίν των ἵνα ἰδῶ ἂν ἐπιμένουν εἰς τὰ γεγραμμένα.
Recollection, θ. ἡ εἰς ἑαυτὸν ἐπιστροφή.
Recoller, ῥ. 'ξανακολνῶ.
Récollets, τάγμα τι μοναχῶν.
Récolliger(**se**—), ῥ. (παλ.), ἐπιστρέφω εἰς ἐμαυτόν.
Recolte, θ. συγκομιδὴ καρπῶν. §. σύναξις (ἐλεημοσυνῶν).
Récolter, ῥ. συνάζω (συγκομίζω) τὰ γεννήματα κτλ.
Recommandable, ἐπ. ἀξιοσύστατος.
Recommandation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Recommander, ῥ. συνιστῶ τινα ἢ εἴς τινα, παραγγέλλω. §. ἐνίσταμαι κατὰ τῆς ἀπολύσεως φυλακισμένου.
Recommencement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Recommencer (τὸ **c** τῆς ληγούσης τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **ç**), ῥ. ἀρχίζω πάλιν (ἐκ νέȣ), 'ξαναρχίζω.
Récompense, θ. (ἀντ)ἀμοιβή.
Récompenser, ῥ. (ἀντ)αμείβω.
Recomposer, ῥ. συνθέτω (συγκροτῶ) ἐκ νέου.
Recomposition, θ. (χημ.) ἡ ἐκ νέου σύνθεσις (σώματος).
Recompter, ῥ. ξαναμετρῶ.
Reconciliable, ἐπιδεκτικὸς διαλλαγῆς, φιλιώσιμοο.
Réconciliateur, trice, μεσίτης πρὸς διαλλαγὴν, φιλιωτής.
Réconciliation, θ. διαλλαγὴ, φιλίωσις.
Réconcilier, ῥ. διαλλάττω, φιλιόνω. §. συμβιβάζω.
Réconduction, θ. (tacite—), ἐξακολούθησις σιωπηλὴ τῆς ἐκμισθώσεως ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους.
Regonduite, θ. ξεπροβόδισμα.
Réconfort, (παλ.), παρηγορία
Réconfortatif, ive, (ἰατρ), δυναμωτικός.
Réconfortation, θ. το οὐσ. τοῦ-
Réconforter, ῥ.(δικονομ.), ἀντεξετάζω ἐκ νέου τοὺς μάρτυρας ἢ τοὺς ὑποδίκους πρὸς ἀλλήλους.
Reconnaissable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ γνωρίσῃ.
Réconnaissance, θ. ἀναγνώρισις. §. ἀποδεικτικὸν (παραλαβῆς κτλ.). §. εὐγνωμοσύνη. §. ἀμοιβή.
Reconnaissant, e, εὐγνωμονῶν, εὐγνώμων.
Reconnaître, ῥ. ἀναγνωρίζω. παραδέχομαι. ὁμολογῶ. §. ἀνταμείβω. §. (μσ.) ἔρχομαι εἰς ἐμαυτὸν, συνέρχομαι.
Reconquérir, ῥ. ἀποκτῶ (κυριεύω) πάλιν, ἀνακτῶμαι.
Reconquis, e, μτχ. πθ. τοῦ **Reconquérir**.
Reçonstruction, θ. ἀνοικοδόμησις.
Reconstruire, ῥ. ἀνοικοδομῶ.
Reconter, ῥ. διηγοῦμαι πάλιν (ἐκ νέου).
Recontinuation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Recontinuer, ῥ. ἐξακολουθῶ πάλιν.
Recopier, ῥ. ἀντιγράφω πάλιν.
Recoquillement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Recoquiller, ῥ. συστρέφω, κουλουριάζω.
Recorder, ῥ. 'ξανασρήφω. §. 'ξαναμετρῶ (καύσιμα ξύλα). §. ἀποστηθίζω.
Recorriger, ῥ. διορθόνω ἐκ νέȣ, 'ξαναδιορθόνω.
Recors, μάρτυς ἢ συνέριθος κλητῆρος.
Recoucher (**se**), ῥ. 'ξαναπλαγιάζω.
Recoudre, ῥ. 'ξαναῤῥάπτω.
Recoulement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Recouler, ῥ. χύνω (εἰς τὸ καλοῦπι) ἐκ νέου, 'ξαναχύνω. 2) καθαρίζω τὰ δέρματα ἢ τὰ χαρτία. 3) (γεωργ.) σκάπτω τρίτην φορὰν τὸν ἀγρόν. §. 'ξαναφυτεύω τὰς καταβολάδας.

Recoupage, (γεωργ.), διδόλισμα.
Recoupe, θ. πελεκούδια πέτρας, λατύπη. §. ἀλεῦρι πιτύρων ξαναλεσμένων. §. 'ξανακόσησμα (τοῦ χόρτου). §. ἀπομεινάρια ψωμίων.
Recouper, ῥ. ξανακόπτω.
Recoupette, θ. ἀλεῦρι τῶν πιτύρων τοῦ recoupe.
Recourber, ῥ. λυγίζω τι ἀπὸ τὴν ἄκραν
Recourir, ῥ. προσφεύγω, προστρέχω, καταφεύγω.
Recours, προσφυγὴ, καταφυγή. καταφύγιον.
Recousu, e, μτχ. πθ. τοῦ Recoudre.
Recouvert, e, μτχ. πθ. τοῦ Recouvrir.
Recouvrable, ἐπιθ. εἰσπράξιμος.
Recouvrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Recouvrer, ῥ. 'παίρνω πάλιν ὅ,τι ἔχασα, ἀνακτῶμαι. §. εἰσπράττω (φόρους ἢ χρέη).
Recouvrir, ῥ. 'ξανασκεπάζω. §. (μτφορ.) συγκαλύπτω εὐσχήμως.
Recracher, ῥ. 'ξαναφτύνω.
Récréatif, ive, διασκεδαστικός.
Récréation, θ. διασκέδασις.
Recréer, ῥ. συνιστῶ (συγκροτῶ) ἐκ νέου.
Récréer, ῥ. τέρπω, διασκεδάζω.
Récrémentitiel, elle, (ὑγρὸν) περιττωματικὸν (οἷον) ὁ σίελος, ἡ χολὴ κτλ.
Recrépit, ῥ. (ἐ)ξανασβεστόνω.
Recreuser, ῥ. 'ξανασκάπτω.
Recribler, ῥ. 'ξανακοσκινίζω.
Récrier (se—), ῥ. ἀνακράζω (ἀπορῶν ἢ ἀποδοκιμάζων).
Récrimination, θ. ἀντέγκλησις.
Récriminatoire, ἐπιθ. ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς ἀντέγκλησιν.
Récriminer, ῥ. ἀντεγκαλῶ.
Récrire, ῥ. 'ξαναγράφω.
Recroître, ῥ. αὐξάνω πάλιν.
Recroqueviller (se—), ῥ. ῥικνοῦμαι, σκεβρόνω.
Recru, e, μτχ. πθ. τοῦ Recroître. ||. (ὡς ἐπίθ.) κατακουρασμένος, ἀποκαμωμένος.
Recrudescence, θ. ἐπάνοδος ὁρμητικωτέρα τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀσθενείας.
Recrudescent, e, (νόσος) ἀναφαινομένη μὲ πλειοτέραν ὁρμήν.
Recrue, θ. νέα στρατολογία. §. νεοσύλλεκτος (στρατ.).
Recrutement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Recruter, ῥ. στρατολογῶ νεοσυλλέκτους.
Recruteur, στρατολόγος νεοσυλλέκτων.
Recta (Λτν.), ἐπίῤ. ἀκριβῶς, ἴσια.
Rectangle, ἐπιθ. (μθμτκ.) ὀρθογώνιος.
Rectangulaire, ἐπιθ. ὀρθογώνιος.
Recteur, πρύτανις (πανεπιστημείου). 2) (ἐπιθ.) τὸ ἀρωματικὸν (πνεῦμα) τῶν φυτῶν.
Rectifiable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς διορθώσεως.
Rectificatif, ive, ἐπανορθωτικός.
Rectification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Rectifier, ῥ. διορθόνω, ἐπανορθόω. 2) διυλίζω ἐκ δευτέρου, 'ξαναλαμπυκάρω.
Rectiligne, ἐπιθ. εὐθύγραμμος.
Rectitude, θ. εὐθύτης, ὀρθότης (κρίσεως κτλ.).
Recto (Λτν.), ἡ πρώτη σελὶς φύλλου.
Rectoral, e, ὁ τοῦ πρυτάνεως.
Rectorat, ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) τοῦ πρυτάνεως.
Rectum (Λτν.), τὸ τελευταῖον παχὺ ἔντερον.
Reçu, e, μτχ. πθ. τοῦ Recevoir.
Recueil, συλλογὴ (ἐγγράφων κτλ.).
Requeillement, σύννοια.
Recueillir, ῥ. συλλέγω (συγκομίζω) καρποὺς κτλ., συνάζω, μαζόνω. §. (μσ.) ἀνακαλῶ τὴν προσοχήν μου.
Recueilloir, εἶδος κουβαρίστρας διὰ τὸν σπάγον.
Recuire, ῥ. 'ξαναψήνω.
Recuisson, θ. 'ξαναψήσιμον.
Recuit, τὰ ἐντὸς τῆς ἀσβέστου περιεχόμενα πετρώδη μέρη.
Recul, ὀπισθοδρόμησις (τοῦ κανονίου).
Reculade, θ. ὀπισθοδρόμησις (ἁμάξης, ὄχλου).
Reculée, θ. ὀπισθοδρόμησις. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) feu de—, πυρὰ μεγάλη.
Reculement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Reculer, ῥ. τραβῶ ἢ τραβοῦμαι ὀπίσω, μακρύνω-ομαι, ὀπισθοδρομῶ. §. ἀναβάλλω.
Reculer, ῥινίον τοῦ ὡρολογοποιοῦ.
Reculons (a'—), ἐπίῤ. παλιμποδητὶ, (κοιν.) πισόκωλα, ὀπίσ' -ὀπίσω.
Récupérer καὶ Se—(τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἀνακτῶμαι.
Récurage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Récurer, ῥ. σκάπτω ἐκ τρίτου τὴν ἄμπελον.
Récurrence, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Récurrent, e, (ἀνατομ.), ἀναδρομικός.
Récusable, ἐπιθ. ἐξαιρέσιμος.
Récusation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Récuser, ῥ. ἐξαιρῶ (δικαστὴν, μάρτυρα κτλ.).
Rédacteur, trice, συντάκτης.
Rédaction, θ. σύνταξις (ἐγγράφου, ἐφημερίδος κτλ.). §. (συνκδχ.) τὸ ἄθροισμα τῶν συντακτῶν ἐφημερίδος καὶ τὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται.
Redan, γωνία ἐξέχουσα τοίχου (ὀχυρώματος).
Redanser, ῥ. 'ξαναχορεύω.
Rédarguer, ῥ. (παλ.), καθάπτομαι, μέμφομαι.
Reddition, θ. παράδοσις (λογαριασμοῦ, φρουρίου).
Redéfaire, ῥ. 'ξαναχαλνῶ, 'ξαναξεκάμνω.
Redemander, ῥ. ζητῶ ὀπίσω ἢ ἐκ δευτέρου, 'ξαναζητῶ.
Rédempteur, λυτρωτής.
Rédemption, θ. λύτρωσις (αἰχμαλώτων).
Redescendre, ῥ. 'ξανακαταβαίνω (-βάζω).
Redevable, ἐπιθ. χρεώστης, ὀφειλέτης.
Redevance, θ. δασμὸς (ἀποφερόμενος), πρόσοδος.
Redevancier, ère, (παλ.), δασμοφόρος.
Redevenir, ῥ. 'ξαναγίνομαι ὅ,τι ἤμην.
Redevoir, ῥ. μένω νὰ χρεωστῶ (τόσα).
Rédhibition, θ. αἰτία ἀκυρώσεως τῆς ἀγορᾶς

Rétribitoire, ἐπιθ. ἀκυρωτικὸς τῆς ἀγορᾶς.
Rédiger, ῥ. συντάττω (ἔγγραφον).
Rédimer (se —), ῥ. γλυτόνω (πληρόνων ἢ χάνων κἄτι τι).
Redingote (Ἀγγλ.), θ. εἶδ. ἐπανωφορίου ἀνδρικοῦ, μακρὺ σουρτοῦκον.
Redire, ῥ. (ἐ)ξαναλέγω. §. μέμφομαι.
Rediseur, euse, ταυτολόγος. §. μαντατούρης.
Redite, θ. ταυτολογία, παλιλλογία.
Rédondance, θ. πλεονασμὸς (λέξεων).
Rédondant, e, πλεονάζων, περιττός.
Rédonder, θ. πλεονάζω, περιττεύω.
Rédonner, ῥ. δίδω πάλιν, 'ξαναδίδω. §. ἐφορμῶ πάλιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. ||. (μσ.) γίνομαι πάλιν ἔκδοτος (παραδίδομαι) εἴς τι. ||. (τρπρσ. ἐπὶ βροχῆς) αὐξάνω.
Redorer, ῥ. 'ξαναχρυσόνω.
Redormir, ῥ. 'ξανακοιμοῦμαι.
Redoublement, αὔξησις, ἐπίτασις. (γρμτ.) ἀναδιπλασιασμός.
Redoubler, ῥ. αὐξάνω, διπλασιάζω. §. ἐνδύω (καπλαδίζω) πάλιν τὸ φόρεμα.
Redoutable, ἐπιθ. πολλὰ ἐπίφοβος, τρομερός.
Redoute, θ. προμαχὼν, τάμπια. §. μέρος πρὸς δημόσιον χορὸν κτλ.
Redouter, ῥ. φοβοῦμαι καταπολλὰ, τρέμω.
Redressement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Redresser, ῥ. ἰσάζω, ἀνορθόνω. §. καθοδηγῶ. σωφρονίζω. (εἰρων.) ἀνοίγω τὰ 'μμάτια τινὸς, τὸν ἀπατῶ.
Redresseur, ἐπανορθωτὴς (τῶν ἀδικημάτων).
Réductible, ἐπ. ἐπιδεκτικὸς ἐλαττώσεως (καὶ χειρουρ.) καταρτισμοῦ.
Réductif, ive, ὁ συντελῶν πρὸς-
Réduction, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réduire (réduis; réduisais; réduisis; réduirai; réduisant; réduit), ῥ. περιστέλλω. περιορίζω. §. σμικρύνω. ἐλαττόνω. ἐκπίπτω. §. ἀναγκάζω. καταντῶ. §. (καθ)ὑποτάττω. σωφρονίζω. δαμάζω. §. (μθμτ.) ἀνάγω. §. (χειρουργ.) βάλλω (χέρι, πόδι κτλ.) εἰς τὸν τόπον του, καταρτίζω. §. (χημ.) ἐκβάλλω τὸ περιεχόμενον μέταλλον.
Réduit, καταγώγιον παράμερον (ἥσυχον). καταφύγιον.
Réduplicatif, ive, ὁ σημαίνων δευτέρωσιν.
Réduplication, θ. ἀναδιπλασιασμός.
Réédification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réédifier, ῥ. ἀνοικοδομῶ.
Réel, elle, πραγματικός.
Réélection, θ. ἡ ἐκ νέου ἐκλογή.
Rééligible, ἐπίθ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῇ ἐκ νέου.
Reemployer, ῥ. μεταχειρίζομαι πάλιν.
Réélire, ῥ. ἐκλέγω πάλιν (ἐκ νέου).
Réellement, ἐπίῤ. πραγματικῶς, τῷ ὄντι.
Réer, ῥ. = Raller.
Réexportation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Réexporter, ῥ. ἐξάγω πάλιν τὰ εἰσαχθέντα ἐμπορεύματα.
Réfaction, θ. ξεπεσμὸς ἀπὸ τῆς τιμῆς τῶν βλαφθέντων ἐμπορευμάτων.
Refaire, ῥ. 'ξανακάμνω. 'ξαναφθειάνω κτλ. §. (μτνμ.) ἐπαναφέρω (καὶ μσ. ἐπανέρχομαι) εἰς τὴν πρώτην ὑγείαν, δυναμόνω, ἀναλαμβάνω.
Refait, παιγνίδι ἐπαναληφθὲν ἐν νέου διότι τὸ πρῶτον ἦτον ℥ διὰ τοὺς δύο ἴσον.
Refaucher, ῥ. 'ξαναθερίζω τὸ χορτάρι.
Réfection, θ. ἡ διὰ τακτικῆς τροφῆς ἐνδυνάμωσις τοῦ σώματος. §. (εἰς τὰ μοναστήρ.) φαγεῖ' εἰς τὴν συνειθισμένην ὥραν, γεῦμα κτλ. §. (ἀρχιτ.) ἐπισκευὴ οὐσιώδης.
Réfectoire, τραπεζαρεῖον (κοινοβίου κτλ.), συσσίτιον.
Refend, σχίσιμον (χώρισμα) εἰς τὴν μέσην. ||. mur de—, τοῖχος διαιρῶν τὰ ἐντὸς τῆς οἰκίας.
Refenderet, σφὴν σιδηροῦς πρὸς σχίσιμον τῶν σχιςολίθων.
Refendoir, ἐργαλ. τοῦ λαναροποιοῦ.
Réfendre, ῥ. σχίζω εἰς τὴν μέσην ἢ ἐκ νέου, 'ξανασχίζω.
Référendaire, ῥεφερενδάριος (ἀξίωμα παλαιὸν), σφραγιδοφύλαξ ἢ εἰσηγητής.
Référendariat, ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) τοῦ Référendaire.
Référer (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἀναφέρω. §. ἀπονέμω. §. ἀντεπάγω (ὅρκον ἢ αἵρεσιν).
Refermer, ῥ. κλείω πάλιν, 'ξανακλείω.
Referrer, ῥ. 'ξαναπεταλόνω.
Refeuilleter (διπλασ. τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. φυλλολογῶ ἐκ νέου.
Refin, τὸ λεπτότατον μαλλί.
Réfléchir, ῥ. ἀντανακλῶ (καὶ οὐδ.) -ῶμαι. 2) (οὐδ.) σκέπτομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) ἐσκεμμένος. §. (γρμτ.) αὐτοπαθής.
Réfléchissement, ἀντανάκλασις.
Réflecteur, ἐπιθ. ἢ οὐσ. ἀντανακλαστικός.
Reflet, ἀνταύγεια, ἀπαύγασμα.
Refléter (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἀντανακλῶ (τὴν λάμψιν).
Réfleurir, ῥ. ἀνθῶ πάλιν, 'ξανανθίζω.
Refleurissement, ἡ ἐκ νέου ἄνθησις.
Réflexe, ἐπίθ. ὁ κατ' ἀντανάκλασιν.
Réflexibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Réflexible, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἀντανακλάσεως.
Réflexibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Réflexible, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἀντανακλάσεως.
Réflexion, θ. ἀντανάκλασις. 2) σκέψις.
Refluer, ῥ. ἀναῤῥέω, ἀναχέομαι, πλημμυρῶ.
Reflux, ἡ ἄμπωτις τῆς παλιῤῥοίας.
Refondre, ῥ. 'ξαναχύνω (εἰς τὸ καλοῦπι), ἀναχωνεύω. §. (μτφορ.) μετασκευάζω.
Refonte, 'ξαναχύσιμον (εἰς τὸ καλοῦπι), ἀναχώνευσις. §. (μτφορ.) ἐντελὴς μεταῤῥύθμισις.
Reforement, 'ξανατρύπημα.
Reforer, ῥ. 'ξανατρυπῶ.
Reforgement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Reforger, ῥ. 'ξαναδουλεύω τὸν σίδηρον, σφυρηλατῶ ἐκ νέου.

Réformable, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς μεταῤῥυθμίσεως, ἀναμορφώσιμος.
Réformateur, trice, ἀναμορφωτής.
Réformation, θ. μεταῤῥύθμισις, μετασχηματισμὸς, ἀναμόρφωσις.
Réforme, θ. ἀναμόρφωσις. μεταποίησις. §. (ἰδιωνυμ.) ἡ θρησκευτικὴ μεταῤῥύθμισις τῶν Διαμαρτυρομένων.
Reformer, ρ. σχηματίζω ἐκ νέου ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, ἀναμορφόνω. μετασχηματίζω, μεταῤῥυθμίζω.
Refouillement, τὸ οὐσ. τοῦ—
Refouiller, ρ. (ἐ)ξανασκάπτω.
Refoulement, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις (ὑγρῶν), ἀνάῤῥους, ἄμπωτις.
Refouler, ρ. 'ξαναπατῶ (σαφύλια κτλ.). 2) (ἐπὶ ὑγρ.) ὠθῶ (καὶ μσ.) -οῦμαι πρὸς τὰ ὀπίσω. §. (μτφορ.) ἀποκρούω.
Refouloir, τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζουν τὸ κανόνι.
Réfractaire, ἐπίθ. ἀπειθής. ||. (οὐσ.) ἔνοχος ἀστρατείας.
Réfracter, ρ. διαθλῶ τὰς ἀκτῖνας.
Réfractif, ive, θλαστικὸς τῶν ἀκτίνων.
Réfraction, θ. διάθλασις τῶν ἀκτίνων.
Refrain, τὸ ἐπαναλαμβανόμενον εἰς τὸ τέλος ἑκάστης στροφῆς, ὁ ἐπῳδός.
Réfrangibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ—
Réfrangible, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς διαθλάσεως.
Refrapper, ρ. 'ξανακτυπῶ.
Refréner, ρ. χαλιναγωγῶ, δαμάζω.
Réfrigérant, e, (ἀνα)ψυκτικὸς, δροσιστικός. §. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ ψυκτὴρ τοῦ ἀλαμβύκου.
Réfrigeratif, ive, (ἰατρ.), δροσιστικός.
Réfrigération, θ. (χημ.) ψύξις, κρύωμα.
Réfringent, e, ἀντανακλαςικός.
Refrire, ρ. 'ξανατηγανίζω.
Refrognement, τὸ οὐσ. τοῦ—
Refrogner (se—), ρ. κατσουφιάζω.
Refroidir, ρ. ψυχραίνω (καὶ οὐδ.) -ομαι, κρυόνω.
Refroidissement, κρύωμα. §. κρυολόγημα. §. (μτφορ.) ψυχρότης περὶ τὴν φιλίαν.
Refuge, καταφύγιον. §. πρόφασις.
Refugier (se—), ρ. καταφεύγω. ||. (ἡ π θ. μτχ. ὡς οὐδ.) πρόσφυξ -υγος.
Refuite, θ. (κυνηγ.), διέκδυσις.
Refus, ἄρνησις, ἀποποίησις.
Refuser, ρ. ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι. ||. (μσ. μετὰ τοῦ à) ἀνανεύω (ἀντιτείνω) εἰς. §. (ἐπὶ ἀψύχ.) δὲν εἶμαι εὔθετος, δὲν ἐπαρκῶ, ἐπιλείπω.
Réfutable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀνασκευῆς (ἀναιρέσεως).
Refutation, θ. ἀνασκευὴ, ἀναίρεσις.
Refuter, ρ. ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω.
Refutatoire, ἐπίθ. ἀνασκευαςικὸς, ἀναιρετικός.
Regagner, ρ. 'ξανακερδίζω, ἀνακτῶμαι. §. (μτνμ.) ἐπανέρχομαι.
Regain, χόρτον δευτεροφυές.
Régal, εὐωχία.
Régalade, θ. τρόπος τοῦ πίνειν χωρὶς νὰ ἐγγίζῃ τὸ ποτῆρι εἰς τὰ χείλη.
Régalant, e, ἀστεῖος, νόσιμος.
Régale, εἷς τῶν σωλήνων τοῦ μεγαλοργάνου. 2) (θ.) τὸ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῶν χηρευουσῶν ἐπισκοπῶν κλπ. δικαίωμα τοῦ βασιλέως. 3) (ἐπιθ.) τὸ βασιλικὸν ὕδωρ, (κοιν.) ἀσημόνερον.
Régaler, ρ. φιλεύω, ἑστιῶ. 2) ἰσάζω γήπεδον.
Régalien, ἐπιθ. κυριαρχικὸν (δικαίωμα).
Regard, βλέμμα. ||. en—, ἀντικρὺ, (κυρ.) εἰς τὴν ἀντικρυνὴν σελίδα.
Regardant, ὁ κυττάζων θεατής. §. ἐξεταστὴς, περίεργος.
Regarder, ρ. θεωρῶ, κυττάζω. βλέπω. §. (μτνμ.) ἔχω θέαν (βλέπω) πρός. §. ἀποβλέπω, ἀφορῶ.
Régardeur, (κωμ.), θεατής.
Regarnir, ρ. ἐφοδιάζω τι ἐκ νέου μὲ ὅσα ἀπαιτοῦνται.
Regayer, ρ. κτενίζω τὸ καννάβι μὲ τὸ—
Regayoir, εἶδος κτενίου πρὸς καθάρισμα τῆς καννάβεως.
Regazonner, ρ. 'ξανασκεπάζω μὲ gazon.
Regeler, ρ. 'ξαναπαγόνω.
Régence, θ. ἀντιβασιλεία.
Régénérateur, trice, ὁ συντελῶν πρὸς ἀναγέννησιν, ἀναμορφωτής.
Régénération, θ. παλιγγενεσία, ἀναγέννησις.
Régénérer (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ρ. ἀναγεννῶ (μτφορ.), ἀναμορφόνω.
Régent, e, ἀντιβασιλεύς. §. μέλος τοῦ γεν. συμβουλίου τῆς χρηματ. τραπέζης. §. καθηγητὴς γυμνασίου.
Régenter, ρ. εἶμαι (παραδίδω ὡς) καθηγητὴς γυμνασίου. §. (μτβτ.). ἄρχω, ὁρίζω.
Regermer, ρ. 'ξαναφυτρόνω.
Régicide, βασιλεοκτόνος. §. βασιλεοκτονία.
Régie, θ. διεύθυνσις, ἐπιστασία (εἰσπράξεως). ἐπιτροπεία (κτημάτων).
Regimber, ρ. κλωτσῶ (ἀντὶ νὰ προχωρήσω). §. (μτνμ.) ἀντιτείνω, ἀπειθῶ.
Régime, τρόπος τοῦ ζῆν (τοῦ διοικεῖν), διοίκησις, δίαιτα. §. (γρμτ.) ἡ συντακτικὴ πτῶσις, τὸ συμπλήρωμα. §. (βτν.) ὁ σπάδιξ (ὁ κόρυμβος) τοῦ φοίνικος.
Régiment, σῶμα στρατιωτικὸν, σύνταγμα.
Régimentaire, ὁ διὰ (σρατ.) συντάγματα.
Région, θ. χώρα ἐκτεταμένη, ἐπικράτεια. §. (μτνμ.) χῶρος, τόπος.
Régir, ρ. διέπω, διευθύνω, διοικῶ. §. (γρμτ.) συντάσσομαι μέ.
Régisseur, διευθυντὴς, ἐπιςάτης.
Registre, βιβλίον (πρὸς ἐγγραφήν). (τυπγρφ.) ἡ ἀντιστοίχησις τῶν δύω σελίδων πρὸς ἀλλήλας.
Registrer, ρ. ἐγγράφω εἰς (τὸ) βιβλίον.
Réglage, χαράκωμα (χαρτίου).
Règle, θ. κανὼν (κυρ. καὶ μτφορ.). τάξις. ||. en—, κατὰ κανόνας, ἐν τάξει. 2) (πλθ.) τὰ καταμήνια.
Réglement, κανονισμὸς, διάταξις. §. προσδιορισμός. §. θεώρησις λογαριασμοῦ.

Réglément, ἐπίρ. κανονικῶς, τακτικά.
Réglémentaire, ἐπιθ., ὁ τῶν ἢ περὶ τῶν κανονισμῶν.
Réglémenter, ῥ. (ἀγαπῶ νὰ) κάμνω πολλοὺς κανονισμούς.
Régler, ῥ. χαρακόνω (μὲ τὴν ῥέγλαν). §. διευθετῶ, τακτοποιῶ, κανονίζω, προσδιορίζω. ||. (ἡ π0. μτχ. ὡς ἐπίθ.) τακτικὸς, κανονικός. εὔτακτος.
Réglet καὶ (θ. ὑποκορ.) **Réglette**, (τυπγρφ.), = **Filet**, διάςιχον διὰ τὰ κεφάλαια καὶ τὰς ςήλας.
Régleur, ὁ χαρακόνων βιβλία.
Réglisse, θ. γλυκόῤῥιζα, (φυτ.). §. (ἀρσ.) χυμὸς γλυκυῤῥίζης πεπηγμένος, (Τ.) μιάν-μπαλύ.
Régloir, ἐργαλεῖον τοῦ κηροπηγοῦ (τοῦ σκυτοτόμου κτλπ.).
Réglure, θ. χαράκωμα (βιβλίον).
Régnant, **e**, ὁ βασιλεύων (ἡγεμονεύων [ὃ μτφορ.] ἐπικρατῶν) ἤδη.
Règne, βασιλεία.
Régner (τὸ **é** τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. βασιλεύω. §. (μτνμ.) ἐπικρατῶ, ἰσχύω. §. ἐκτείνομαι περί.
Regnicole. ἐπίθ. καὶ οὐσ., αὐτόχθων (βασιλείου).
Regonfler, ῥ. 'ξαναφουσκόνω.
Regorgement, ξεχείλισμα, πλημμύρισμα.
Regorger, ῥ. πλημμυρῶ, ξεχειλίζω. §. (μτνμ.) 'ξερνῶ (τὰ ἁρπαγέντα). §. βουλῶ (ὑπὸ τοῦ πλήθους).
Regouler, ῥ. προπαίρνω (τινά). 2) χορταίνω κατὰ κόρον.
Regrapper, ῥ. (παλ.), ἐπιφυλλίζομαι.
Regrat, λιανοπούλημα.
Regrattage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Regratter, ῥ. ἀναξέω. §. 'ξαναπελεκῶ (λίθους). §. λεπτολογῶ, διονυχίζω. §. 'ξαναπωλῶ λιανικῶς, κοτυλίζω.
Regratterie, θ. τὸ ἐμπόριον τοῦ-
Regrattier, **ère**, ὁ πωλῶν λιανικῶς, κοτυλιστής.
Regreffer, ῥ. 'ξαναφυλλιάζω.
Regrès, τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακτήσεως τῆς παραχωρηθείσης θέσεως.
Regret, λύπη δι' ὅ,τι ἐστερήθημεν ἢ δὲν ἐπετύχομεν, πόθος (φίλου ἀποθανόντος). ||. à—, ἀκουσίως.
Regrettable, ἐπιθ. διὰ τοῦ ὁποίȣ τὴν στέρησιν πρέπει νὰ λυπῆταί τις, ποθεινός.
Regretter, ῥ. λυποῦμαι δι' ὅ,τι ἔχασα ἢ δὲν κατώρθωσα, ποθῶ (τὸν τελευτήσαντα).
Régularisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Régulariser, ῥ. τακτοποιῶ.
Régularité, θ. τάξις, εὐταξία.
Régulateur, **trice**, ὁ κανονίζων (τακτοποιῶν) τι. §. (οὐσ. ἀρσ.) εὐθυντὴρ (μηχανῆς).
Régule, (παλ. χημ.), μέταλλον θρυπτὸν, ἡμιμέταλλον.
Régulier, **ère**, (ὃ ἐπίρ.) -**ement**, κανονικὸς, τακτικός. ἀκριβής. §. σεμνόβιος, εὔτακτος. §. (γρμτ.) ὁμαλός. §. (ἐκκλησ.) ἱερωμένος, ἱερομόναχος.
Régurgitation. θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Régurgiter, ῥ. (ἰατρ.), ἐξερεύγομαι ἀπόνως τὴν τροφὴν (ὡς τὰ θηλάζοντα νήπια).
Réhabilitable, ἐπίθ. ἁρμόδιος ἢ ἄξιος τῆς-
Réhabilitation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Réhabiliter**.
Réhabilitatoire, ἐπίθ. ὁ συντελῶν πρὸς réhabilitation.
Réhabiliter, ῥ. ἐπαναφέρω εἰς τὴν πρώτην ὑπόληψιν (ἀξίαν), δικαιόνω, ἀθωόνω.
Réhabiter, ῥ. κατοικῶ πάλιν.
Réhabituer, ῥ. συνειθίζω πάλιν, 'ξανασυνειθίζω.
Rehaussement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rehausser, ῥ. ἀναιβάζω ὑψηλότερα, ὑψηλόνω. §. (μτνμ.) ἀκριβαίνω. §. κάμνω φαντακτερώτερον (ἐντονώτερον κτλ.). §. (μτφορ.) μεγαλοποιῶ, ὑπερυψόνω.
Rehauts, πλθ. (ζγρφ.), πᾶν ὅ,τι φαντάζει (δίδει φῶς εἰς) τὴν εἰκόνα.
Reillère, θ. ὁ ἀγωγὸς τοῦ νερομύλου.
Réimportation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réimporter, ῥ. εἰσάγω πάλιν τὰ ἐμπορικῶς ἐξαχθέντα.
Réimposer, ῥ. ἐπιβάλλω νέον φόρον (πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ὅλȣ). §. (τυπγρφ.) ἐπιθέτω ἐκ νέȣ εἰς τὸ τύμπανον.
Réimposition, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Réimposer**.
Réimpression, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réimprimer, ῥ. 'ξανατυπόνω.
Rein, νεφρός. (πλθ.) τὰ νεφρὰ, ἡ ὀσφύς.
Réincorporer, ῥ. συσσωματῶ ἐκ νέου, ἐγκατατάττω πάλιν εἰς τὸ σῶμα.
Reine, θ. βασίλισσα.
Reine-claude, εἶδος δαμασκήνου.
Reinette, θ. εἶδος μήλου.
Réinfecter, ῥ. μολύνω πάλιν.
Réinstallation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réinstaller, ῥ. ἐγκαθιδρύω πάλιν.
Reinté, **ée**, ὁ ἔχων πλατέα τὰ νεφρὰ (πλατεῖαν τὴν ὀσφύν).
Réintégrande, θ. ἡ ἐκ νέου ἐγκατάστασις εἰς τὴν κατοχὴν (τὴν ἐπινομήν).
Réintégration, τὸ οὐσ. τοῦ-
Réintegrer, ῥ. ἐγκαθιστῶ πάλιν εἰς τὴν πρώτην του θέσιν τινὰ ἤ τι.
Réitératif, **ive**, ἐπαναληπτικός.
Réitération, θ. ἐπανάληψις.
Réitérativement, ἐπίρ. ἐπαναληπτικῶς.
Réitérer (τὸ **é** τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. ἐπαναλαμβάνω.
Reître, ἱππεὺς Γερμανὸς (τὸ πάλαι). ||. vieux—, ἄνθρωπος πολύξευρος (κοσμογυρισμένος).
Rejaillir, ῥ. (ἐπὶ ὑγρῶν) τινάζομαι, ἀναπιδύω. §. (μτνμ.) πίπτω που κατ' ἀντίκρουσιν. (μτφορ.) ἀντανακλῶμαι, (ἐπὶ κακοῦ) προστρίβομαι.
Rejaillissement, ἀναπίδυσις (ὑγροῦ), ἀντανάκλασις κτλ.
Réjection, θ. ἀπόῤῥιψις.
Rejet, ἀπόῤῥιψις. 2) (γεωργ.) νέος (ἐφετεινὸς) βλαστός. 3) ἑσμὸς νέων μελισσῶν. 4) = **Rejetoir**.
Rejetable, ἐπίθ. ἀποῤῥίψιμος.
Rejeter (διπλασ. τὸ **t** προ τῶν ἀφώνων), ῥ. 'ξαναῤῥίπτω. §. (μτνμ.) πετῶ βλαστάρια. §. (ἐπὶ θαλάσσ.) ἐκβράσσω, (κοιν.) 'ξερνῶ. §. (μτφορ.) ῥίπτω τὸ ἔγκλημα εἴς τινα, προσάπτω. §. ἀποῤῥίπτω.

Rejetoir, παγὶς (δόκανον) διὰ ταὶς ξυλόκοταις.
Rejeton, παραφυὰς, κωλοῤῥίζι. §. (μτφορ.) βλάστημα.
Rejoindre, ῥ. συνενόνω, συγκολλῶ. §. 'ξαναπροφθάνω πάλιν τινὰ, 'ξαναντάμονόμεθα.
Rejointoyer, ῥ. (ἐπι)χρίω ἐκ νέου τὰς συναρμογας τῶν λίθων τοίχου.
Rejouer, ῥ. 'ξαναπαίζω.
Réjouir, ῥ. χαροποιῶ, εὐφραίνω, τέρπω. ||. (μσ.) διασκεδάζω. χαίρω.
Réjouissance, θ. ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη, χαρά. §. τὸ ἀχρεῖον κρέας τὸ ὁποῖον δίδουν οἱ κρεωπῶλαι μαζῇ μὲ τὸ καλόν.
Réjouissant, **e**, διασκεδαςικὸς, νόστιμος.
Rejuger, ῥ. δικάζω πάλιν ἐκ (νέυ), ἀναδικάζω.
Relâchant, **e**, (ἰατρ.), χαλαςικὸς, λαπακτικός.
Relâche, διακοπὴ, ἄνεσις. §. (θ.) πιάσιμον (ἄραγμα) πυθενά. ||. sans —, ἀνενδότως.
Relâchement, χαλάρωσις. §.
Relâchement, χαλάρωσις. §. ἄνεσις. ὕφεσις. §. (ἰατρ.) εὐκοιλιότης. (μτφορ.) παραλυσία (εἰς τὰ ἤθη).
Relâcher, ῥ. ξετεντόνω, χαλαρόνω. §. (μτνμ.) καταιβάζω ἀπὸ τὴν τιμήν. §. ἀπολύω (τῆς φυλακῆς). §. (ναυτ.) πιάνω (ἀράζω) πουθενά. §. (μσ. ἢ οὐδ.) ἐνδίδω. §. μετριάζω. §. (ἐπὶ κακοῦ) παραλύω, ἐξοκέλλω.
Relai, τὸ δεύτερον ὕδωρ τὸ ὁποῖον χύνυν ἐπὶ τῶν ἁλοπηγίων.
Relais, σταθμὸς ὅπου ἀλλάζουν ἵππους τὰ ταχυδρομεῖα καὶ αὐτοὶ οἱ οὕτως ἀλλασσόμενοι ἵπποι, (T.) μενζίλι. 2) μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεσύρθη τὸ νερόν.
Relancer, ῥ. 'ξανασηκόνω τὸ κυνήγι.
Relaps, **e**, ὁ ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν αἵρεσίν του.
Rélargir, ῥ. πλατύνω ἀκόμη'.
Relater, ῥ. κάμνω μνείαν, ἀναφέρω.
Relatif, **ive**, σχετικὸς, ἀναφορικός.
Relation, θ. σχέσις, ἀναφορά. 2) ἔκθεσις, διήγησις.
Relativement, ἐπίρ. σχετικῶς, κατ' ἀναφοράν. ||. — à, ὡς πρός.
Relatter, ῥ. (οἰκοδ.) ἀνανεόνω τὰ σανίδια τῆς στέγης.
Relaver, ῥ. 'ξαναπλύνω.
Relaxation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Relaxer, ῥ. ἀπολύω τῆς φυλακῆς. 2) (ἰατρ.) παραλύω, χαλαρόνω.
Relayer, ῥ. μεταλλάσσω ἀλληλοδιαδόχως τοὺς ἐργάτας. 2) (οὐδ.) ἀλλάσσω ἵππους εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ σταθμόν.
Relégation, θ. περιορισμὸς, ὑπερορία.
Reléguer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἐξορίζω. περιορίζω.
Relent, ἀποφορὰ κλεισμένου, βῶχα.
Rêler (se—), ῥ. ῥαγίζω.
Relevage, τὸ οὐσ. τοῦ Relever.
Rerevailles, θ. πλθ. σαραντισμὸς (λεχοῦς).
Relevant, **e**, ἐξηρτημένος (ἀπὸ), ὑποκείμενος (εἰς).
Relevé, περίληψις λογαριασμοῦ.
Relevée, θ. τὸ ἀπομεσήμερον.
Relevement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Relever (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. σηκόνω (πάλιν) ἐπάνω. ἀνορθόνω. ἀνυψόνω. ἀνασηκόνω. §. (μτνμ.) κάμνω φαντακτερώτερον, μεγαλοποιῶ, ὑπερυψόνω. §. ἀλλάζω τὴν φρουράν. §. (μαγειρ.) δίδω οὐσίαν εἰς (νοστιμίζω) τὸ φαγεῖ'. §. ἀπαλλάττω. (καὶ οὐδ.) ἀπαλλάττομαι. ἀναλαμβάνω (ἀπὸ νόσου). §. ἐξήρτημαι ἀπό. ||.— un mot piquant, δίδω τὴν ἀπαιτουμένην ἀπόκρισιν (ἀπαντῶ ἁρμοδίως) εἰς ἐγγικτικὸν λόγον. ||.—un service (de table), φέρω ἄλλα φαγητὰ (εἰς τὸ τραπέζι).
Releveur, (ἀνατομ.), ἀνορθωτικὸς (μῦς).
Reliage, τὸ 'ξαναδέσιμον τοῦ κάδου κτλ.
Relief, ἀνάγλυφον, ἔκτυπον. §. (μτνμ.) λαμπρότης.
Relier, ῥ. 'ξαναδένω. 2) δένω βιβλίον. 3) βάλλω (νέα) βεργία εἰς τὸ βαρέλλι.
Relieur, βιβλιοδέτης.
Religieux, **euse**, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, θρησκευτικός. §. εὐλαβής. ἀκριβής. §. καλογερικός. 2) (οὐσ.) μοναχὸς, καλόγηρος.
Religion, θ. θρησκεία. §. εὐλάβεια. §. βίος μοναχοῦ. ||. mettre (ἢ) entrer en —, καλογηρεύω.
Réligionnaire, (παλ.), Διαμαρτυρόμενος.
Reliquaire, θήκη (κουτὶ) ἁγίων λειψάνων.
Reliquat, ὑπόλοιπον λογαριασμοῦ, *λοιπάς.
Reliquataire, ὀφειλέτης καθυστερούντων (τοῦ δημοσίου).
Relique, θ. λείψανον ἁγίου.
Relire, ῥ. ἀναγινώσκω πάλιν, 'ξαναδιαβάζω.
Reliure, θ. δέσιμον βιβλίου.
Relocation, θ. (Nμ.), ὑπενοικίασις ἢ ἐξανανοικίασις.
Relouer, ῥ. 'ξανανοικιάζω ἢ ὑπενοικιάζω.
Relu, **e**, μτχ. πθ. τοῦ Relire.
Reluire. ῥ. στίλβω, ὑαλίζω. §. (μτφορ.) ἐκλάμπω.
Reluisant, στιλπνὸς, ὑαλιςερός.
Reluquer, ῥ. (χυδ.), ἔχω ςὸ 'μμάτι, καλοκυττάζω.
Remâcher, ῥ. 'ξαναμασσῶ. ἀναμασσῶ.
Remaçonner, ῥ. 'ξανακτίζω (τοῖχον).
Remaillage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Remailler, ῥ. 'ξαναφθειάνω τὰ 'μμάτια (τῆς κάλτσας, τοῦ δικτύου κτλ.) 2) ἐκβάλλω τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ λευκαινομένυ δέρματος.
Rémailler, ῥ. 'ξανασμαλτόνω.
Remanger, ῥ. 'ξανατρώγω.
Remaniement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Remanier, ῥ. μετασκευάζω.
Remarchander, ῥ. 'ξαναπαζαρεύω.
Remarier, ῥ. 'ξαναπανδρεύω.
Remarquable (ϗ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀξιοπαρατήρητος.
Remarque, θ, παρατήρησις.
Remarquer, ῥ. παρατηρῶ. 2) 'ξανασημαδεύω. 3) διακρίνω.
Remballage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Remballer, ῥ. 'ξαναβάλλω τὰς πραγματείας εἰς τὸ δέμα των.
Rembarquement, τὸ οὐσ. τοῦ -

Rembarquer, ῥ. ἐξανεμβαρκάρω.
Rembarrer, ῥ. ἀντικρούω τινὰ (φλυαροῦντα).
Remblai, χῶμα κουβαλητὸν διὰ γέμισμα λάκκου κτλ. 2) =τῷ-
Remblayage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Remblayer, ῥ. κουβαλῶ χῶμα κτλ. ἵνα γεμίσω λάκκον.
Remboîtememt, τὸ οὐσ. τοῦ-
Remboîter, ῥ.'ξαναβάλλω εἰς τὸν τόπον τȣ τὸ ἐξαρθρωμένον μέλος.
Rembourrage καὶ
Rembourrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rembourrer, ῥ. γεμίζω μὲ μαλλὶ ἢ τρίχα. ||. (μτνμ.) il s'est bien rembourré, il a bien rembourré son pourpoint, καλὰ τὴν πάτωσεν, (ἐχόρτασε).
Rembourroir, ἐργαλεῖον πρὸς γέμισμα σακκίων κλπ., *στιβακτήριον.
Rembourrure, θ. μαλλὶ ἢ τρίχες (γνάφαλα) διὰ γέμισμα στρωμάτων κλπ.
Remboursable, ἐπίθ. πληρωτέος, ἀποδόσιμος.
Remboursement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rembourser, ῥ. πληρόνω (ἀποδίδω) τὰ προκαταβληθέντα.
Rembrocher, ῥ. 'ξαναπερνῶ εἰς τὸ σουβλί.
Rembrunir, ῥ. κάμνω σκοτεινότερον τὸ χρῶμα. §. (μτφορ.) προξενῶ κατήφειαν. ||. (μσ.) στυγνάζω, κατσουφιάζω.
Rembrunissement, ἀμαύρωσις χρώματος.
Remède, ἰατρικὸν, (ἰδίως) κλύσμα.
Remédiable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς θεραπείας (διορθώσεως), ἰάσιμος.
Remédier, ῥ. ἐπιφέρω θεραπείαν.
Reméditer, ῥ. μελετῶ ἐπανειλημμένως, 'ξαναμελετῶ.
Remêler, ῥ. ἀνακατόνω ἐκ νέου.
Remémorance καὶ **Remémoration**, θ. (παλ.), μνήμη, ἐνθύμησις.
Remémorer, ῥ. (παλ.), ἐνθυμίζω, (καὶ μσ.) ἐνθυμοῦμαι.
Remenée, θ. (οἰκοδ.) εἶδος μικροῦ θόλου ὑπὲρ τὸ κούφωμα θύρας ἢ θυρίδος.
Remener (τὸ **e** τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων **εἰς è**), ῥ. φέρω (κουβαλῶ) πάλιν ὀπίσω.

Remercier, ῥ. εὐχαριστῶ. §. ἀποπέμπω (τῆς ὑπηρεσίας).
Remerciement ἢ **Remercîment**, εὐχαρίστησις, εὐχαριστία.
Réméré, (δικνμ.), δικαίωμα ἐξωνήσεως (ἐξαγορᾶς κτήματος πωληθέντος).
Remesurage, 'ξαναμέτρημα.
Remesurer, ῥ. 'ξαναμετρῶ.
Remettage, (ὑφαντ.), τὸ πέρασμα τῶν νημάτων τοῦ στημονίου εἰς τὸ μιτάρι.
Remettre, ῥ. βάλλω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον του, 'ξαναβάλλω. §. ἐγχειρίζω. ἀναθέτω. §. ἀπατῶ μὲ τὸ σήμερον καὶ αὔριον. ἀναβάλλω. §. χαρίζω μέρος χρέους. συγχωρῶ. §. (τεχν.) περνῶ ταὶς κλωσταὶς τοῦ στήμονος εἰς τὸ μιτάρι. ||. (μσ.) 'ξανακάθημαι. ἐξαναρχίζω. §. ἐνθυμοῦμαι. §. ἀναλαμβάνω (ἀπὸ ἀσθένειαν) ἢ δυστυχίαν. συνέρχομαι. §. ἀφιεροῦμαι εἰς.
Remeubler, ῥ. στρώνω (στολίζω) πάλιν μὲ νέα ἔπιπλα τὴν οἰκίαν.
Réminiscence, θ. ἀνάμνησις.
Remis, e, μτχ. πθ. τοῦ **Remettre**.
Remise, θ. παράδοσις, ἐγχείρισις. §. ἀναβολή. §. χάρισμα μέρους τοῦ χρέους. συγκατάβασις. ἄφεσις. 2) ἁμαξοστάσιον. ||. voiture (cabriolet) de—, ὄχημα ἐνοικιαζόμενον μὲ τὴν ἡμέραν ἢ μὲ τὸν μῆνα, ||. il est sous la—, ἀργεῖ (ἀπρακτεῖ) διὰ γῆρας ἢ νόσον, ἢ ἐπαύθη τῆς θέσεώς του.
Remiser, ῥ. βάλλω εἰς τὸ ἁμαξοστάσιον.
Rémissible, ἐπιθ. συγγνωστὸς, ἀφέσιμος.
Rémission, θ. συγχώρησις, ἄφεσις. συγκατάβασις. ὕφεσις.
Rémittent, e, (ἰατρ.), ὁ ὑφιέμενος (ἐνδίδων, ἐλαττούμενος).
Remmaillage καὶ
Remmaillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Remmailler, ῥ. (ὀρθότ. τοῦ) **Remailler**.
Remmener (τὸ **e** τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. φέρω πάλιν ὀπίσω.
Remolade, εἶδος δριμείας σάλτσας.
Remondage, τὸ οὐσ. τοῦ

Remonder, ῥ. (τεχν.), καθαρίζω ταὶς κλωσταὶς τοῦ στήμονος.
Remontage, διόρθωμα (ἄλλαγμα τοῦ κάτω μέρους) τῶν ὑποδημάτων.
Remonte, θ. ἵπποι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἱππικοῦ.
Remonter, ῥ. ἀναβαίνω πάλιν 'ξαναναιβαίνω. §. ἀνατρέχω (εἰς τὴν πηγὴν, εἰς τὴν ἀρχήν). ἀναπλέω. 2) ἐφοδιάζω μὲ νέȣς ἵππους (τὸ ἱππικὸν) μὲ νέα ἐργαλεῖα (τὸν γεωργὸν) μὲ νέα ἔπιπλα (τὴν οἰκίαν) κτλ., καταρτίζω (διακοσμῶ) ἐκ νέου. ||.— les bottes, ἀλλάζω τὰ 'χνάρια τῶν ὑποδημάτων.
Remontoir, εἶδος ἐλατηρίου τῶν ὡρολογίων, *κορδιστήριον.
Rémontrance, θ. ἐπίπληξις, νȣθεσία.
Remontrer, ῥ, 'ξαναδείχνω (καὶ μσ.) 'ξαναφαίνομαι. 2) νȣθετῶ.
Remora, ἐχενηΐς, (ἰχθ.)
Remordre, ῥ. 'ξαναδαγκάνω. §. (μτφορ) ἐφορμῶ ἐκ νέου. 'ξαναδοκιμάζω.
Remords, τύψις (ἔλεγχος) τοῦ συνειδότος.
Remore, θ. ἐχενηΐς, (ἰχθ.).
Remorquage, ῥυμούλκησις.
Remorque, θ. ῥυμουλκία, (ὡς οὐσ. τοῦ-
Remorquer, ῥ. (ναυτ.) ῥυμουλκῶ.
Remorqueur, πλοῖον ἢ ὄχημα ῥυμουλκοῦν ἄλλα πλοῖα ἢ ὀχήματα.
Remoucher, ῥ. ξεφτιλίζω ἢ (μσ.) ἀπομύττομαι πάλιν.
Remoudre, ῥ. (ἐ)ξαναλέθω.
Rémoudre, ῥ. 'ξανατροχίζω.
Remouiller, ῥ. 'ξαναμοσχεύω.
Remouillure, θ. 'ξαναμούσχευμα (κυρ. τοῦ προζυμίου).
Rémoulade, θ.=**Rémolade**.
Rémouleur, ὁ ἀκονίζων ψαλίδια κτλ.
Remoulu, e, μτχ. πθ. τοῦ **Remoudre**.
Remous, δίνη ῥεύματος.
Rempailler, ῥ. 'ξαναγεμίζω μὲ ἄχυρα.
Rempailleur, euse, ὁ 'ξαναγεμίζων (καθέδρας κτλ.) μὲ ἄχυρον.
Rempaquement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rempaquer, ῥ. πατόνω (στιβά-

ζω) εἰς τὸ βαρέλι τὰς ἀρίγγας.
Rempaqueter (διπλασ. τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἐξαναβάλλω εἰς τὸν φάκελον.
Remparer (se—), ῥ. ὀχυρόνομαι βάλλων ἐμπρός μου τι ὡς-
Rempart, προτείχισμα. §. (μτνμ.) προπύργιον.
Remplaçant, ὁ ἀναπληρῶν (ἀντικαθιστάμενος εἰς) τὸν τόπον ἄλλου.
Remplacement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Remplacer (τὸ c τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ç), ῥ. ἀναπληρῶ τὸν τόπον ἄλλου, ἀντικαθιστῶ. 2) μεταχειρίζομαι ἐπωφελῶς τὸ ἀντίτιμον τοῦ πωληθέντος κτήματος.
Remplage, ἴδε Remplissage.
Rempli, κάστισμα (μπάστα) εἰς φόρεμα.
Remplier, ῥ. κάμνω μπάσταις εἰς φόρεμα, καστίζω.
Remplir, ῥ. ('ξανα)γεμίζω. ἀπογεμίζω. §. (μτνμ.) χορταίνω. §. (μτφορ.) ἐκπληρῶ. §. ἀναπληρῶ. §. (ἁπλ.) πληρόνω. ἀποζημιόνω.
Remplissage, ἀπογέμισμα. §. (ῥαπτ.) οὐρούτισμα. §. (μτφορ.) παραπλήρωμα, παραγέμισμα.
Remplisseuse, θ. οὐρουτίστρια (δαντέλλων).
Remploi, (Νμ.), χρῆσις ἐπωφελὴς τοῦ ἀντιτίμου τοῦ ἐκποιηθέντος κτήματος.
Remployer, ῥ. 'ξαναμεταχειρίζομαι.
Remplumer, ῥ. 'ξαναβάλλω (καὶ μσ. 'ξαναβγάζω) πτερὰ, ἀναπτεροῦμαι (κυρ. καὶ μτνμ.), ἀναλαμβάνω.
Rempocher, ῥ. 'ξαναβάλλω εἰς τὴν τσέπην μου.
Rempoissonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rempoissonner, ῥ. 'ξαναγεμίζω τὴν λίμνην μὲ ὀψάρια.
Remporter, ῥ. φέρνω ('παίρνω) πάλιν ὀπίσω. σηκόνω ἀπὸ πουθενά. §. (μτφορ.) κερδίζω (νίκην), λαμβάνω τὸ βραβεῖον.
Rempotage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rempoter, ῥ. βάλλω (τὸ φυτὸν) εἰς ἄλλην γλάστραν.
Remprisonnement, 'ξαναφυλάκωμα.
Remprisonner, ῥ. 'ξαναφυλακόνω.
Remprunter, ῥ. 'ξαναδανείζομαι.
Remuable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς κινήσεως (ταραχῆς κτλ.).
Remuage, ἀνακάτωμα (σίτου). μεταγγισμὸς (οἴνου).
Remuant, e, σερπετὸς, ἀνήσυχος.
Remue-ménage, μετατοπισμὸς τῶν σκευῶν οἰκίας. §. (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ταραχὴ, ἀνησυχία.
Remuement, μετακίνησις. μετατόπισις. κουβάλημα. §. (μτφορ.) ταραχαί.
Remue-cu (ἡ)
Remue-queue, σουσουράδα, (πτν.).
Remuer, ῥ. κινῶ, κουνῶ. μετακινῶ (καὶ μσ.) -οῦμαι, σαλεύω. §. (μτφορ.) διεγείρω ταραχὰς, ἀνακατόνω. ‖. — de la terre, κουβαλῶ χῶμα. ‖. — un enfant, παστρεύω τὸ παιδί.
Remueuse, θ. ἡ παστρεύουσα (ἀλλάζουσα) τὸ βρέφος
Remûment, ἴδε Remuement.
Rémunérateur, trice, ἀνταποδότης.
Rémunération, θ. ἀμοιβὴ, ἀνταπόδοσις.
Rémunératoire, ἐπιθ. ὁ πρὸς ἀνταμοιβήν.
Rémunérer (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. (ἀντ)αμείβω.
Rémuseler (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. 'ξανακαπιστρόνω.
Renâcler, ῥ. μουσουνίζω. §. (συνκδχ.) δυσκολεύομαι, δυσχεραίνω.
Renaissance, θ. ἀναγέννησις.
Renaissant, e, ὁ ἀναγεννώμενος (ἀνανεούμενος).
Renaître, ῥ. (ἐξ)αναγεννῶμαι. §. (μτνμ.) 'ξαναφυτρόνω. §. ἀναφαίνομαι. §. ἐπανέρχομαι.
Rénal, e, (ἀνατομ.), ὁ τῶν νεφρῶν
Renard καὶ (τὸ θηλ.) Renarde, ἀλώπηξ, (ζ.).
Renardeau, κουτάβι ἀλώπεκος, ἀλωπεκίδιον.
Renarder, ῥ. πανουργεύομαι ὡς ἡ ἀλώπηξ. 2) (χυδ.) 'ξερνῶ (μετὰ πολυποσίαν).
Renardier, ère, ἀλωπεκώδης τὸν τρόπον, πανοῦργος.
Renardier, ὁ συλλαμβάνων τὰς ἀλώπεκας (ὑποστατικοῦ), *ἀλωπεκοθήρας.
Renardière, θ. τρύπα (φωλεὸς) ἀλώπεκος.
Rencaissage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rencaisser, ῥ. 'ξαναβάλλω εἰς τὸ κιβώτιον (εἰς τὴν κάσσαν).
Renchérir, ῥ. ἀκριβαίνω. ‖. faire le rencheri (la rencherie), κάμνω (τσ)ακκίσματα, καμαρόνω.
Rencherissement, ἀναίβασμα τῆς τιμῆς, ἀκρίβευμα.
Rencogner, ῥ. στρυμόνω τινα εἰς μίαν κώχην.
Rencontre, θ. συνάντησις. προϋπάντησις. συγκυρία, σύμπτωσις, περίστασις. (γρμτ.) σύγκρουσις (φωνηέντων). §. συμπλοκὴ τυχαία.
Rencontrer, ῥ. συναντῶ, (συν)απαντῶ. §. (μτνμ.) ἀποκρίνομαι εὐστόχως.
Rencorser, ῥ. ἀλλάσσω τὸ ἐπανωκόρμι φορέματος.
Rendage, τὸ καθημερινὸν προϊὸν ἀσβεστοκαμίνου.
Rendement, τὸ ποσὸν ὅ,τι παράγει ἡ ἀλαγάριστος ζάχαρις.
Rendetter (se—), ῥ. 'ξαναχρεόνομαι.
Rendez-vous, μέρος ἢ ὑπόσχεσις πρὸς ἀντάμωσιν, τόπος συναθροίσεως.
Rendormir, ῥ. 'ξανακοιμίζω, (καὶ μσ.) 'ξανακοιμοῦμαι.
Rendosser, ῥ. 'ξαναφορῶ.
Rendoubler, ῥ. καστίζω (φόρεμα).
Rendre (rends; rendais; rendrai; rendis; rendu), ῥ. ἀποδίδω. παραδίδω (καὶ μσ.) -ομαι. ἀποκάμνω. §. (ἁπλ.) δίδω. §. καθιστῶ, κάμνω. (καὶ μσ.) γίνομαι, καθίσταμαι. §. ἀποφέρω (καρπὸν, πρόσοδον). ἀναδίδω (ὀσμήν). ἐκβάλλω (ζωμὸν κτλ.). 'ξερνῶ. §. παριστάνω. §. φέρω. (μσ.) ὑπάγω. §. ἐνδίδω. ἀποκάμνω.
Rendurcir, ῥ. σκληρύνω ἔτι μᾶλλον.
Rêne, θ. τὸ λωρὶ (αἱ ἡνίαι) τοῦ χαλινοῦ.

Renégat, e, ἀρνησίθρησκος, ἀρνησίχριστος.
Rénette, θ. κοπὶς (ὀνυχιστὴρ) διὰ τοὺς ἵππους.
Rénetter, ῥ. ὀνυχίζω τὸν ἵππον διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ κοπίδος.
Renfaîtage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Renfaîter, ῥ. ἐπισκευάζω τὴν στέγην.
Renfermer, ῥ. ἐγκλείω (φυλακόνω) πάλιν. §. (μτνμ.) περιέχω (ἐντὸς ἐμαυτοῦ). §. περιορίζω.
Renflement, ἐξόγκωσις (κυρ. στήλης), φούσκωμα.
Renfler, ῥ. φουσκόνω, ἐξογκοῦμαι.
Renfoncement, τὸ φαινόμενον βάθος (ὁ μυχὸς) τοῦ θεάτρου.
Renfoncer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. χώνω βαθύτερα.
Renforcement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Renforcer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. δυναμόνω. αὐξάνω.
Renformir, ῥ. ἐπισκευάζω (δυναμόνω) παλαιὸν τοῖχον.
Renformis, (οἰκοδ.), ἐπισκευὴ παλαιοῦ τοίχου.
Renfort, ἐνδυνάμωσις. ἐπιβοήθεια (στρατοῦ).
Renfrogner, ῥ. συνοφρυοῦμαι, κατσουφιάζω.
Rengagement, ἡ ἐκ νέου ὑποχρέωσις.
Rengager, ῥ. βάλλω πάλιν ἐνέχυρον (κτλ.), ὑποχρεόνω (ϗ μσ.) -οῦμαι ἐκ νέου.
Rengaîner, ῥ. βάλλω πάλιν εἰς τὸ θηκάρι.
Rengorgement, καμάρωμα, φούσκωμα.
Rengorger (se—), ῥ. κορδόνομαι, φουσκόνω, καμαρόνω.
Rengraisser, ῥ. 'ξαναπαχαίνω.
Rengrégement, (παλ.), αὔξησις.
Rengréger, ῥ. (παλ.), αὐξάνω.
Rengréner (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. 'ξαναβάλλω πάλιν εἰς τὸν τυπωτῆρα τὸ μὴ καλῶς ἐκτυπωθὲν τὴν πρώτην φορὰν νόμισμα.
Reniable, ἐπιθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ.
Reniement, ἄρνησις.
Renier, ῥ. (ἀπ)ἀρνοῦμαι.
Reniflement, μουσούνισμα.
Renifler, ῥ. μουσουνίζω.
Renifleur, ὁ συνειθίζων νὰ μουσουνίζῃ.
Réniforme, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆμα νεφροῦ, νεφροειδής.
Renîment, ἴδε Reniement.
Reniqueur, ὁ πατῶν (δουλεύων μὲ τοὺς πόδας) τὴν ἐρέαν.
Rénitence, θ. ἀντίστασις, ἀντιτυπία.
Rénitent, e, ἀντιτείνων, ἀντιπίπτων.
Renne, τάρανδος, ἱππέλαφος, (ζ.).
Renom ἢ Renommée, θ. φήμη, ὄνομα, ὑπόληψις.
Renommer, ῥ. ἐκλέγω (διορίζω) ἐκ νέου. 2) διαφημίζω. ‖. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὀνομαστὸς, περίφημος.
Renoncement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Renoncer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. παραιτῶ. ἀποτάσσομαι (τῷ κόσμῳ κτλ.).
Renonciation, θ. παραίτησις.
Renonculacé, ée, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ-
Renoncule, θ. βατράχιον, (φυτ.).
Renonculé, ée, = Renonculacé.
Renonculier, εἶδος δένδρȣ, μαυροκερασέα ἢ διανθής.
Renoper, ῥ. καθαρίζω τὴν ἐρέαν.
Renouée, θ. πολυγόνατον (φυτ.).
Renouement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Renouer, ῥ. 'ξαναδένω. §. (μτφορ.) ἀνανεόνω. (ἰδίως) διαλλάττομαι.
Renoueur, euse, (χυδ.), ὁ ἐμβάλλων τὰ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα.
Renoûment, ἴδε Renouement.
Renouveau, (παλ.), τὸ ἔαρ.
Renouveler (διπλασ. τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἀνανεόνω.
Renouvellement καὶ
Rénovation, θ. ἀνανέωσις.
Renseignement, πληροφορία.
Renseigner, ῥ. διδάσκω ἐκ νέȣ, 'ξαναμανθάνω.
Rente, θ. εἰσόδημα ἐτήσιον.
Renter, ῥ. προικίζω μὲ εἰσόδημα.
Rentier, ère, ὁ ἔχων (ζῶν ἀπὸ) εἰσοδήματα.
Rentoilage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rentoiler, ῥ. βάλλω (ἐνδύω μὲ) νέον ὕφασμα, ἀσταρόνω ἐκ νέȣ.
Rentonnement, τὸ οὐσ. τοῦ
Rentonner, ῥ. 'ξαναβάλλω εἰς τὸ βαρέλλι.
Rentrage, τὸ οὐσ. τοῦ Rentrer
Rentraire, θ. οὐρουτίζω.
Rentraiture, θ. οὐρούτισμα.
Rentrant, ἐπιθ. (γωνία) εἰσέχουσα. 2) (εἰς τὰ χαρτοπ.) ὁ ἀναπληρῶν τὸν παύοντα.
Rentrayage, τὸ οὐσ. τοῦ
Rentrayer, ῥ. 'ξαναῤῥάπτω (κυρ. τὰ βουβαλοτόμαρα).
Rentrayeur, euse, οὐρουτζῆς.
Rentrée, θ. ἡ ἐκ νέου εἴσοδος (ἔναρξις). §. ἡ πρωϊνὴ ἐπιστροφὴ τοῦ ἀγριμίου εἰς τὴν φωλεάν τȣ. §. εἴσπραξις (χρέους, εἰσοδήματος κτλ.).
Rentrer, ῥ. ἐμβαίνω πάλιν, (ἐ)ξαναεμβαίνω. (μτνμ.) ἐξαναρχίζω. §. (ἐπὶ νόσων) κτυπῶ μέσα. §. (μτβτ.) ἐμβάζω.
Rentrure, θ. τὸ ἀλληπάλληλον χρωμάτισμα τοῦ ποικίλλου χάρτου.
Renverse (a' la—), ἐπιῤ. ὕπτιος, ἀνάσκελα.
Renversement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Renverser, ῥ. ῥίπτω (καὶ μσ. πίπτω) κάτω ἢ ἀνάσκελα, ἀναποδογυρίζω, -ομαι. §. (μτφορ.) ἀνατρέπω.
Renverseur, ἀνατροπεύς.
Renversoir, πήλινον σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁποίου (ἐ)ψήνεται ἄλλο ὅμοιον.
Renvi, τὸ ἐν εἴδει στοιχήματος προστιθέμενον εἴς τινα χαρτοπαίγνια ἐκτὸς τῆς ἐνθήκης.
Renvier, ῥ. προσθέτω εἰς τὴν ἐνθήκην τοῦ χαρτοπαιγνίȣ. §. (μτφορ.) ὑπεραυξάνω.
Renvoi, στάλσιμον ὀπίσω. §. παραπομπὴ κτλ.
Renvoyer, ῥ. στέλλω πάλιν ὀπίσω ἢ 'ξαναστέλνω. ἀποπέμπω. §. παραπέμπω. §. ἀντανακλῶ.
Réordination, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réordonner, ῥ. χειροτονῶ ἐκ νέȣ.
Réorganisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Réorganiser, ῥ. ὀργανίζω ἐκ νέȣ.
Réouverture, θ. ἄνοιγμα πάλιν (θεάτρου, ἐργαστηρίου κτλ.).
Repaire, φωλεὰ θηρίων (κακούργων).
Repaître, ῥ. ταγίζω, τρέφω (καὶ μσ.) -ομαι. ‖. (ἀμτβτ.) τρώγω.
Repamer, ῥ. (τεχν.), ξεπλύνω τὰ λευκαινόμενα πανία εἰς καθαρὸν ὕδωρ.

Répandre, ῥ. χύνω. §. (μτνμ.) σκορπίζω. διανέμω. διαδίδω (ϗ μσ.)-ομαι.
Réparable, ἐπίθ. ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν, ἐπανορθώσιμος.
Réparage, τὸ οὐσ. τοῦ Réparer.
Reparaître, ῥ. 'ξαναφαίνομαι.
Réparateur, ἐπανορθωτὴς, ἐπανορθωτικός.
Réparation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Réparer, ἐπισκευὴ, ἐπιδιόρθωσις, ἐπανόρθωσις. ἱκανοποίησις.
Réparatoire, ἐπίθ. ἐπανορθωτικός.
Réparer, ῥ. (ἐπι)διορθόνω. ἐπισκευάζω. §. ἐπανορθόω. ἱκανοποιῶ. §. ἀναπληρόνω.
Reparler, ῥ. 'ξαναομιλῶ.
Repartage, 'ξαναμοίρασμα.
Repartager, ῥ. 'ξαναμοιράζω.
Repartie, θ. ἀπόκρισις ἐξ ἑτοίμου.
Repartir, ῥ. ἀναχωρῶ πάλιν. 2) ἀποκρίνομαι ἐξ ἑτοίμου.
Répartir (répartis; répartissais; répartirai; répartis), ῥ. μοιράζω.
Répartiteur, διανομεὺς καί-
Répartition, θ. διανομὴ (φόρων, στρατευμάτων κτλ.).
Repas, φαγεῖ' (εἰς ὥραν προσδιωρισμένην).
Repassage, σιδέρωμα. §. ἀκόνισμα.
Repasser, ῥ. 'ξαναπερνῶ. 2) ἀκονίζω. 3) σιδερόνω.
Repasseresse καὶ Repassette, θ. εἶδος λανάρας διὰ τὴν ἐρέαν.
Repasseur, ἀκονιστὴς λεπίδων.
Repasseuse, θ. σιδερώτρια.
Repatrier, ἐπαναφέρω (καὶ οὐδ. ἐπανέρχομαι) εἰς τὴν πατρίδα.
Repaver, ῥ. 'ξαναστρόνω μὲ πλάκας κτλ.
Repêcher, ῥ. ἐκβάλλω τι τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὸ νερόν.
Repeigner, ῥ. 'ξανακτενίζω.
Repeindre, ῥ. 'ξαναβάφω. 'ξαναζωγραφίζω.
Repenser, ῥ. 'ξανασκέπτομαι.
Repentance, θ. μετάνοια.
Repentant, e, μετανοῶν.
Repentir (se—), ῥ. (repens; repentais; repenti) μετανοῶ.
Repentir, μετάνοια, μεταμέλεια.
Repérage, τὸ οὐσ. τοῦ Repérer.
Repercer (τὸ c τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ç), ῥ. 'ξανατρυπῶ.
Répercussif, ive, (ἰατρικὸν) τρέπον ἔσω τὰς κακοχυμίας.
Répercussion, τὸ οὐσ. τοῦ-
Répercuter, ῥ. ἀντανακλῶ. 2) (ἰατρ.) τρέπω ἔσω τοὺς χυμούς.
Reperdre, ῥ. 'ξαναχάνω.
Repère, σημάδι εὐκολύνον τὴν συναρμογὴν τῶν διαφόρων μερῶν τεχνουργήματος.
Repérer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. σημαδεύω τὰ διάφορα μέρη τῶν κατὰ συναρμογὴν κτιρίων ἢ τεχνουργημάτων.
Reperpétuer, ῥ. διαιωνίζω διὰ παραγωγῆς.
Répertoire, πίναξ. συλλογή. εὑρετήριον (κλητῆρος κτλ.).
Repeser (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. 'ξαναζυγίζω.
Répéter (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι εἶπα ἢ εἶπεν ἄλλος. §. προγυμνάζω μαθητάς. §. ἀποστηθίζω. §. (δικνμ.) ζητῶ ὀπίσω, ἀπαιτῶ. (μτνμ.) ἀντανακλῶ. (ἐπὶ ὡρολογ.) σημαίνω (ὁσάκις κινηθῶ πρὸς τοῦτο) τὰς ὥρας κτλ. ‖. (μσ.) ταυτολογῶ.
Répétiteur, προγυμναστὴς (μαθητῶν).
Répétition, θ. ἐπανάληψις, παλιλλογία. §. προγύμνασις (μουσικῶν ἢ ὑποκριτῶν).
Repétrir, ῥ. 'ξαναζυμόνω.
Repeuplement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Repeupler, ῥ. πληθύνω πάλιν τόπον ἀπὸ κατοίκους ἢ ἀπὸ ζῶα (δένδρα κτλ.).
Repic (faire—), μετρῶ 90 (εἰς τὸ παιγν. τοῦ πικέτου).
Repiquage καὶ
Repiquement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Repiquer, ῥ. 'ξανατρυπῶ μὲ τὴν βελόνην. §. μεταφυτεύω. §. ἐπισκευάζω λιθόστρωτον.
Répit, ἀναβολή.
Replacer (τὸ c τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. 'ξαναβάλλω τι εἰς τὸν τόπον του, τοποθετῶ πάλιν.
Replanir, ῥ. 'ξαναῤῥοκανίζω.
Replanissement, τὸ οὐσ. τοῦ Replanir.
Replantation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Replanter, ῥ. 'ξαναφυτεύω.
Replâtrage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Replâtrer, ῥ. ἀλείφω πάλιν μὲ ἀσβέστην. §. (μτφορ.) προσπαθῶ νὰ σκεπάσω (νὰ 'μβαλλώσω) τὸ λάθος μου.
Replâtreur, euse, ὁ ἐπαλείφων μὲ ἀσβέστην. §. (μτφορ.) ὁ προσπαθῶν νὰ ἐμβαλλώσῃ τὸ γενόμενον λάθος.
Replet, ète, παχὺς, πολύσαρκος.
Réplétif, ive, (χειρουργ.), ὁ χρησιμεύων πρὸς γέμισμα, *ἐμπληστικός.
Réplétion, θ. περίσσεια χυμῶν (πάχους), πληθώρα, πλησμονὴ, πολυσαρκία.
Repleurer, ῥ. 'ξανακλαίω.
Repleuvoir, ῥ. 'ξαναβρέχει.
Repli, λόξα, σοῦφρα. §. καμπὴ (ὄφεως), σπεῖρα. §. (μτφορ.) τὰ βάθη τῆς καρδίας.
Replier, ῥ. 'ξαναδιπλόνω. §. (μσ.) κουλουριάζομαι 'σὰν τὸ 'φεῖδι. §. (ἐπὶ στρατ.) ὑποχωρῶ ἐν τάξει.
Réplique, θ. ἀπάντησις (ἔγγραφος δικαίου).
Répliquer, ῥ. ἀπαντῶ (εἰς δικόγραφον), ἀποκρίνομαι.
Replonger, ῥ. 'ξαναβουτῶ. §. (μτφορ.) βυθίζω πάλιν.
Repolir, ῥ. 'ξαναϋαλίζω, 'ξαναλουστράρω.
Repomper, ῥ. ἀναῤῥοφῶ πάλιν.
Répondant, ἐγγυητής.
Répondre (réponds; répondais; répondrai; répondis; répondu), ῥ. ἀποκρίνομαι. §. ἀποδίδωμι τὰ ἴσα, ἀντιχαιρετῶ κτλ. §. ἐγγυῶμαι. §. (μτνμ.) φθάνω ἕως. §. ἀναλογῶ.
Repondre, ῥ. ὠοτοκῶ πάλιν, 'ξαναγεννῶ (αὐγά).
Répons, (ἐκκλησ.), ἀντίφωνον, τροπάριον.
Réponse, θ. ἀπόκρισις. ἀπάντησις.
Reponte, θ. ἡ ἐκ δευτέρου ὠοτοκία.
Report, μεταφορὰ (ποσότητος).
Reporter, ῥ. φέρω τι ὀπίσω (εἰς τὸν τόπον του). 'ξαναφέρνω. §. μεταφέρω (καὶ μσ.) -ομαι.
Repos, ἡσυχία. ἠρεμία. ἀνάπαυσις. §. τομὴ στίχου.
Reposée, θ. (κυνηγ.), τὸ μέρος ὅπου ἀναπαύεται τὸ θήραμα.

Reposer, ῥ. τοποθετῶ πάλιν,'ξαναβάλλω (κάτω). §.(συνήθ.) κρατῶ ἥσυχον, ἀναπαύω (καὶ μσ.) -ομαι, ἡσυχάζω. §.(μτνμ.) ἀκκουμπῶ ἐπάνω εἰς. §.(ἐπὶ ὑγρ.) κατασταλάζω, κατακάθημαι. ||. à tête reposée, ἡσύχως, ἀθορύβως.

Reposoir, εἶδος βωμοῦ διὰ τὰ ἅγια τῶν Λατίνων.

Repous, εἶδος χορηγίου ἀπὸ παλαιὰ ἀσβεςουργήματα καὶ τούβουλα κοπανισμένα.

Repoussant, **e**, ὁ ἐμπνέων ἀποστροφήν.

Repoussement, κλώτσημα τοῦ τουφεκίου.

Repousser, ῥ. κουντῶ ὀπίσω, ἀμπώχνω. §. ἀποκρούω. §. (μτφορ.) ἐμπνέω ἀποστροφήν. 2) 'ξαναπετῶ βλαστάρια, 'ξαναφυτρόνω.

Repoussoir, καρφὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλυν ἄλλα καρφία, ἐκκρούστης ἢ προκρούστης.

Répréhensible, ἐπίθ. μεμπτὸς, ἐπιλήψιμος.

Répréhension, θ. μομφὴ, ἐπίπληξις.

Reprendre, 'παίρνω πάλιν ἢ ὀπίσω,'ξαναπαίρνω. §.'ξαναπιάνω. §. (ἐπ)αναλαμβάνω. §.(ἐ)ξαναρχίζω. §.'ξαναπαγόνω. §. ἐπισκευάζω. §.ἐπιπλήττω.μέμφομαι. καθάπτομαι.

Repreneur, **euse**, ὁ συνειθίζων νὰ ἐπιπλήττῃ, ἐπιτιμητής.

Représaille,θ. κακοποίησις πρὸς ἐκδίκησιν, ἀντεκδίκησις.

Représentant, ὁ ἐπέχων τόπον ἄλλου, ἀντιπρόσωπος.

Représentatif, **ive**, ἀντιπροσωπικός.

Représentation, θ. ἐμφάνισις, παρουσίασις. §. παράστασις, ἐξεικόνισις. §. ἀντιπροσώπευσις. §. κενὴ λάρναξ (εἰς μνημόσυνον νεκροῦ). §. ἐξωτερικὸν μεγαλοπρεπὲς, θεωρία. §. ἐπίπληξις (παρατήρησις) εὐσχήμος.

Représenter, ῥ. ἐμφανίζω (καὶ μσ.)-ομαι ἐκ νέου, παρουσιάζω (-ομαι) πάλιν. §. ἐνθυμίζω (καὶ μσ.)-θυμοῦμαι ἢ φαντάζομαι. §. παριστάνω. ὑποκρίνομαι. §. εἰκονίζω. §. ἀντιπροσωπεύω. §. ἔχω θεωρίαν, φαντάζω. §. κάμνω εὐσχήμως τὴν παρατήρησιν.

Répressible, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει τις νὰ ἀναστείλῃ διὰ τῆς βίας.

Répressif, **ive**, καθεκτικὸς, ἀνασταλτικός.

Répression, θ. ἀναςολὴ, ἐμπόδισμα.

Reprêter, ῥ. 'ξαναδανείζω.

Reprier, ῥ. παρακαλῶ πάλιν.

Réprimable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ δύναται νὰ ἀναστείλῃ τις, κολάσιμος.

Réprimande, θ. ἐπίπληξις.

Réprimander, ῥ. ἐπιπλήττω.

Réprimant, **e**, ἀνασταλτικός.

Réprimer, ῥ. ἀναςέλλω. κολάζω.

Repris, **e**, μτχ. πθ. τοῦ **Reprendre**.

Reprise, θ. ἐπανάληψις. §. ἀνάκτησις. §. ἐπισκευή. (ῥαπτ.) κατάπιασμα. §. (πλθ.) τὸ κατὰ νόμους προεξαιρέσιμον μέρος τῆς κληρονομίας.

Repriser, ῥ. ἐκτιμῶ ἐκ δευτέρυ. §. 'ξαναπαίρνω ταμπάκον (ὡς ἔῤῥινον). §. διορθόνω καταπιάνων τὸ σχισμένον ἢ ξεφτισμένον ὕφασμα.

Réprobateur, **trice**, ἀποδοκιμαστικός.

Réprobation, θ. μομφὴ, ἀποδοκιμασία.

Reprochable,ἐπίθ. ἐπιλήψιμος.

Reproche, μομφή.

Reprocher, ῥ. ἐλέγχω, ὀνειδίζω. μέμφομαι.

Reproducteur, **trice**, ὁ συντελῶν πρὸς reproduction.

Reproductibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

Reproductible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς τῆς εἰς τὸ εἶναι πάλιν παραγωγῆς.

Reproduction, θ. τὸ **ουσ**. τοῦ-

Reproduire,ῥ.παράγω **πάλιν** εἰς τὸ εἶναι. ἐμφανίζω ἐκ νέυ. παριστάνω. ||. (μσ.) ἀναφύομαι. ἀναφαίνομαι.

Reprouver, ῥ. ἀποδεικνύω πάλιν.

Réprouver, ῥ. ἀποδοκιμάζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ουσ.) θεοκατάρατος, κολασμένος.

Reps, εἶδος κρουστοῦ (πολλὰ δυνατοῦ) μεταξωτοῦ.

Reptile, ἐπίθ. καὶ ουσ. ἑρπετός.

Repu, **e**, μτχ. πθ. τοῦ **Repaître**.

Républicain, **e**, δημοκρατικός.

Repuplicaniser, ῥ. ὀργανίζω δημοκρατικῶς.

Républicanisme, φρόνημα δημοκρατικόν.

Republier, ῥ. δημοσιεύω ἐκ νέυ.

République, θ. δημοκρατία. (ἁπλ.) πολίτευμα, πολιτεία.

Répudiation, θ. τὸ ουσ. τοῦ-

Répudier, ῥ. χωρίζω (τὴν γυναῖκά μου). §. (μτφορ.) ἀπαρνοῦμαι. παραιτῶ.

Répugnance, θ. ἀποστροφή.

Répugnant, **e**, ἀντιβαίνων, ἀντικείμενος.

Répugner, ῥ. ἀντιβαίνω, ἀντίκειμαι. §. ἐμπνέω (καὶ μσ. αἰσθάνομαι) ἀποστροφήν.

Pépulluler, ῥ. 'ξαναγεννῶμαι πάλιν εἰς πλῆθος.

Répulsif, **ive**, ἀποκρουστικός.

Répulsion,θ.(φυσ.) ἀνθολκὴ,ἀντώθησις.

Réputation, θ. φήμη, ὑπόληψις.

Réputer, ῥ. φρονῶ, ὑπολαμβάνω, ὑποθέτω.

Requérable, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ζητήσῃ τις (ἵνα λάβῃ).

Requérant, **e**, ὁ ἐξαιτούμενος ἢ ἀπαιτῶν τι (δικαστικῶς).

Requérir, ῥ. ζητῶ. ἐξαιτοῦμαι. ἀπαιτῶ.

Requête, θ. αἴτησις (παρὰ δικαστηρίου), ἀγωγὴ, ἀναφορά.

Requiem (Λτν.), μνημόσυνον (νεκροῦ).

Requin, καρχαρίας, λάμια, σκυλόψαρον.

Requinquer (se—), ῥ. ςολίζομαι παρ' ἡλικίαν.

Requis, **e**, μτχ. πθ. τοῦ **Requérir**.

Requisition, θ. αἴτησις (ἐκ μέρους ἀρχῆς). ἀπαίτησις.

Réquisitionner, ῥ. ἐξαιτοῦμαι κατὰ τοὺς τύπους τοῦ-

Réquisitoire, (δικνμ.), αἴτησις (ἔγγραφος) τοῦ εἰσαγγελέως.

Réquisitorial, **e**, ὁ κατὰ τοὺς τύπους τοῦ **réquisitoire**.

Resacrer, ῥ. καθιερόνω ἐκ νέυ.

Resaiguer, ῥ. ῥίπτω πέτρας πέριξ τοῦ δικτύου ἵνα φοβηθῶσι τὰ ὀψάρια.

Resarcir, ῥ. ἀναπληρῶ διὰ τῆς βελόνης τὰς τρύπας τοῦ ὑφάσματος, οὐρουτίζω.
Resarcissure, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Resarcir, οὐρούτισμα.
Rescellement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Resceller, ῥ. σφραγίζω ἐκ νέου, 'ξαναβουλλόνω.
Rescinder, ῥ. ἀκυρόνω δικαστικῶς.
Rescis, e, μτχ. πθ. τοῦ **Rescindre**.
Rescision, θ. ἀκύρωσις πράξεως.
Rescisoire, ἐπίθ.(δικνμ.) ὁ ἀπαιτῶν ἢ ἐπιφέρων rescision.
Rescription, θ. ἔνταλμα (πληρωμῆς).
Rescrit, ἀπόκρισις ἔγγραφος τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τοῦ Πάππα τῆς Ῥώμης εἰς διάφορα ζητήματα.
Réseau, πλεγμάτι, δίκτυον.
Resécher (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. 'ξανασεγνόνω, ἀναξηραίνω.
Réséda, οἰνάνθη, ῥεζεδὰς, (φυτ.).
Réservation, θ. ἐπιφύλαξις δικαιώματος.
Réserve, θ. προσοχὴ, περίσκεψις. §. (δικνμ.) ἐπιφύλαξις (δικαιώματος). §. (ςρατ.) ἐφεδρεία. ||. à la —, ἐκτός. ||. sans—, ἀνεξαιρέτως. ||. en—, κατὰ μέρος.
Réservé, ée, προσεκτικὸς, συνεσταλμένος.
Réserver, ῥ. φυλάττω (μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου), κρύπτω (διὰ τὸ μέλλον), ταμιεύω. ||. (μσ.) ἐπιφυλάττομαι.
Réservoir, δοχεῖον (κυρ. ὕδατος), δεξαμενή.
Résidant, e, ὁ διαμένων (κατοικῶν) που.
Résidence, θ. κατοικία (μόνιμος), διαμονὴ, ἕδρα. 2) ὁ βαθμὸς τοῦ-
Résident, ἀντιπρέσβυς.
Résidente, θ. ἡ γυνὴ τοῦ ἀντιπρέσβεως.
Résider, ῥ. κατοικῶ (συνήθως), ἑδρεύω, διαμένω. §. (μτνμ.) συνίσταμαι.
Résidu, ὑποστάθμη, καταπάτι.
Résignant, ὁ παραχωρῶν (παραιτούμενος ἀπὸ) ἀπολαβὴν πρὸς ὄφελος ἄλλου καὶ-
Résignataire, ὁ ὠφελούμενος ἀπὸ τὴν τοιαύτην παραχώρησιν.
Résignateur, = **Résignant**.
Résignation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Résigner, ῥ. παραχωρῶ ἢ παραιτοῦμαι ἀπὸ ἐκκλησ. ἀπολαβὴν (bénéfice) πρὸς ὄφελος ἄλλου. 2) (μσ.) ὑποφέρω (ὑποτάσσομαι εἰς τὴν τύχην μου) ἀγογγύστως, λαμβάνω πρὸ ὀφθαλμῶν.
Résiliation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Résilier, ῥ. ἀκυρόνω δικαστικῶς (πρᾶξιν, συμβόλαιον).
Résille, θ. εἶδος δικτυωτοῦ κεκρυφάλου τῶν Ἱσπαν.
Résine, θ. ῥητίνη, ῥετσίνι.
Résiner, ῥ. ἀλείφω μὲ ῥητίνην.
Résineux, euse, ῥητινώδης.
Résingue, θ. ἐργαλεῖον τοῦ χρυσοχόου πρὸς ὁμαλισμὸν τῶν ζουλισμένων σκευῶν.
Résinifère, ἐπίθ. ῥητινοφόρος.
Résinifier, ῥ. μεταβάλλω εἰς ῥητίνην.
Résiniforme, ἐπίθ. ῥητινοειδής.
Résipiscence, θ. ἀναγνώρισις τοῦ σφάλματος καὶ μετάνοια δι' αὐτό.
Résistance, θ. ἀντίστασις. ἐναντιότης.
Résister, ῥ. ἀντέχω. §. (μτφορ.) ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκω, ἐναντιοῦμαι.
Résolu, e, μτχ. πθ. τοῦ **Résoudre**.
Résolubilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Résoluble, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς λύσεως, ἐπιλύσιμος.
Résolûment, ἐπίῤ. ἀποφασιστικῶς, ἐξ ἀποφάσεως. §. εὐτόλμως.
Resolutif, ive, διαλυτικός.
Résolution, θ. διάλυσις. λύσις (ζητήματος). σκοπὸς, ἀπόφασις. εὐτολμία.
Résolutoire, ἐπιθ. διαλυτικὸς (συμφωνίας κτλ.).
Resolvant, e, (ἰατρ.), διαλυτικός.
Résonnance, θ. παρέκτασις τῆς διαρκείας τοῦ ἤχου. §. (χειρουργ.) ἀπήχημα.
Résonnant, e, ὁ ἀντηχῶν. ἠχητικός.
Résonnement, ἀντήχησις.
Résonner, ῥ. ἀντηχῶ.
Résorption, θ. (ἰατρ.), ἐπαναῤῥόφησις.
Résoudre (résous; résolvais; résolus; résoudrai; résolu), ῥ. διαλύω, ἀναλύω. §. λύω (ζήτημα). ἀποφασίζω. §. ἀκυρόνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) εὔτολμος. §. (καὶ ἄλλη μτχ. χωρὶς θ.) résous, ἀναλυθείς.
Respect, σέβας. σεβασμός. ||. sauf respect, sauf votre respect, sauf le respect que je vous dois, (φρσ.), μὲ συμπάθειον! ||. tenir q. en respet, ἐμποδίζω τινα 'να πλησιάσῃ, συνέχω.
Respectabilité, θ. ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ-
Respectable, ἐπιθ. σεβαςὸς, σεβάσμιος, ἀξιοσέβαστος.
Respecter, ῥ. σέβομαι.
Respectif, ive, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀμοιβαῖος, σχετικὸς πρὸς ἕνα ἕκαστον.
Respectueux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ (προσ)φέρων ἢ ἐκφράζων σέβας.
Respirable, ἐπιθ. ἀναπνεύσιμος.
Respirateur, μηχανὴ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἀναπνοῆς.
Respiration, θ. ἀναπνοή.
Respiratoire, ἐπιθ. ὁ τῆς ἀναπνοῆς.
Respirer, ῥ. ἀναπνέω. (ἐξ)ανασαίνω. §. πνέω (ἐκδίκησιν κτλ.). ὑπερεπιθυμῶ.
Resplendir, ῥ. λάμπω ὅλος.
Respendissant, e, ἐκλάμπων.
Resplendissement, λάμψις μεγάλη.
Responsabilité, θ. εὐθύνη.
Responsable, ἐπιθ. ὑπεύθυνος.
Ressac, (ναυτ.), ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω φορὰ τοῦ κύματος.
Ressaigner, ῥ. φλεβοτομῶ ἐκ νέου.
Ressaisir, ῥ. 'ξαναβάλλω εἰς τὸ χέρι ('ξαναπαίρνω) τὸ πρᾶγμά μου.
Ressasser, ῥ. 'ξανακοσκινίζω. §. (μτφορ.) ἐξετάζω ἐπανειλημμένως, διονυχίζω. §. ταυτολογῶ.
Ressaut, (ἀρχιτ.), μέρος ἐξέχον, προβολή.
Ressauter, ῥ. 'ξαναπηδῶ. 2) (ἀρχιτ.) προέχω. ἐξέχω.

Ressemblance, θ. ὁμοιότης.
Ressemblant, **e**, ὁ ὁμοιάζων, ὅμοιος.
Ressembler, ῥ. ὁμοιάζω.
Ressemelage, τὸ οὐσ. τοῦ
Ressemeler (διπλασ. τὸ **t** πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἀλλάζω τὰ 'χνάρια ὑποδήματος κτλ.
Ressemer (τὸ **e** τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. 'ξανασπέρνω.
Ressence, θ. ζύμη σαπωνίου.
Ressentiment, λείψανον (ἴχνος) ἀσθενείας. 2) (μτφορ.) πάθος (πρὸς ἐκδίκησιν), μνησικακία.
Ressentir, ῥ. αἰσθάνομαι. ||. (μσ.) συναισθάνομαι.
Resserement, συσολή, ἀνασολή.
Résserer, ῥ. σφίγγω περισσότερον, συσφίγγω. συστέλλω, περιστέλλω.
Ressort, τὸ ἐλαστικὸν (τῶν σωμάτων), ἐλαστικότης. §. (μτφορ.) δραστηριότης. §. ἐλατήριον (μηχανῆς). 2) ἔκτασις (ἁρμοδιότης) δικαιοδοσίας.
Ressortir (ressors; ressortais), ῥ. 'ξαναβγαίνω. §. (μτνμ.) φαντάζω περισσότερον.
Ressortir (ressortis; ressortissais), ῥ. ὑπάγομαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τινός.
Ressortissant, **e**, ὁ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ...
Ressouder, ῥ. 'ξανακολνῶ (μετάλλινον σκεῦος).
Ressource, τρόπος (ἀπαλλαγῆς), πόρος, καταφύγιον.
Ressouvenir (**se**—), ῥ. ἐνθυμοῦμαι. ||. (ὡς οὐσ.) ἐνθύμησις.
Ressuage, ἵδρωσις, (ὡς οὐσ.) τοῦ-
Ressuer, ῥ. ἐκβάλλω ἰκμάδα, ἱδρόνω, νοτίζομαι. §. (τεχν.) χωρίζω τὸν ἄργυρον ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ διὰ τῆς ἀναμίξεως μολίβδου.
Ressusciter, ῥ. ἀναστήνω (καὶ αὐτπθ.) ἀναστήνομαι.
Ressuyer, ῥ. στεγνόνω.
Restant, **e**, ὁ μένων ὑπόλοιπος.
Restaurant, **e**, δυναμωτικός. 2) (οὐσ.) μέρος ὅπου τρώγει πάντοτε ὅστις θέλει μὲ πληρωμήν, λοσταρία.
Restaurateur, **trice**, ἀνορθωτής. 2) ὁ ἔχων restaurant, λοσταριέρης.

Restauration, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Restaurer, ῥ. ἐπαναφέρω εἰς τὴν πρώτην ἀκμήν, ἐπανορθόω.
Reste, λείψανον, ὑπό(ἐπί)λοιπον. ἀπομεινάρι. ||. et le —, καὶ τὰ λοιπά. ||. du—, au—, ἄλλως τε, ἐπὶ πᾶσιν. §. οὐχ ἧττον ὅμως. ||. être en—, καθυστερῶ πληρωμήν. §. (μτφορ.) μένω κατόπιν, ὑπολείπομαι
Rester, ῥ. ὑπολείπομαι, (ἀπο)-μένω.
Restituable, ἐπιθ. ἀποδόσιμος,
Restituer, ῥ. ἀποδίδω (ὅ,τι ἔλαβον ἀδίκως). §. ἀποκαθιστῶ (τὸ ἐλλεῖπον). ἀναπληρῶ.
Restitution, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Restituer**.
Restreindre (restreins; restreignais; restreindrai; restreint), ῥ. περιστέλλω, περιορίζω.
Restrictif, **ive**, περιοριστικός.
Restriction, θ. περιορισμός.
Restringent, **e**, (ἰατρ.), = **Astringent**.
Résultat, ἀποτέλεσμα.
Résulter, ῥ. (ἀπρσ.) ἕπεται (παράγεται) ὡς ἀποτέλεσμα.
Résumer, ῥ. συγκεφαλαιόνω, ἐκθέτω ἢ ἐπαναλαμβάνω ἐν συνόψει, συντέμνων λέγω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ἐπιτομή, σύνοψις.
Ressurection, θ. ἀνάστασις.
Retable, τὸ κατὰ νώτου τῆς ἁγίας τραπέζης ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα, (κοιν.) ἡ ἀχηβάδα.
Rétablir, ῥ. ἀποκαθιστῶ (ἐπαναφέρω) εἰς τὴν πρώτην ἢ καλλιωτέραν στάσιν, διορθόνω. ||. (μσ.) ἀναλαμβάνω (τὴν πρώτην μου ὑγείαν).
Rétablissement, ἡ εἰς τὸ πρῶτον ἀποκατάστασις. §. ἀνάῤῥωσις.
Retaille, θ. κοψίδι (απομεινάριον) φορέματος κτλ.
Retailler, ῥ. 'ξανακλαδεύω, 'ξαναφθειάνω (τὸ κονδύλι), κτλ.
Retaper, ῥ. 'ξανακαινουργόνω τὸ καπέλλον. §. φυκιάνω (φουντόνω) τὰ μαλλιά.
Retard, ἀναβολή. ἀργοπορία. ||. être en—, ἀργῶ, ἀργοπορῶ. §. καθυστερῶ (τῆς πληρωμῆς). 2) ὁ ἀναστολεὺς τοῦ ὡρολογίου.

Retardataire, ἐπιθ. ὁ καθυστερῶν (πληρωμῆς).
Retardation, θ. ἡ φυσικὴ ἀναστολὴ τῆς κινήσεως (τῆς ῥοπῆς) τῶν σωμάτων.
Retardatrice, ἐπιθ. (δύναμις) ἀνασταλτικὴ τῆς φυσικῆς ῥοπῆς τῶν σωμ.
Retardement, ἀναβολή, ἀργοπορία.
Retarder, ῥ. ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω. §. (ἐπὶ ὡρολογ.) μένω (ὑπάγω) ὀπίσω.
Retâter, ῥ. ψηλαφῶ πάλιν, ἀναψηλαφῶ.
Reteindre, ῥ. 'ξαναβάφω.
Retendre, ῥ. 'ξανατεντόνω.
Retenir, ῥ. 'ξαναβάλλω εἰς τὸ χέρι. 2) κρατῶ, ἀναστέλλω. ἐμποδίζω. §. ἐντυπόνω εἰς τὴν μνήμην μου. ||. κρατοῦμαι (πιάνομαι) ἀπό. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) συνεσταλμένος.
Rétention, θ. (Νμ.) ἐπιφύλαξις. 2) (ἰατρ.) ἐπίσχεσις, (ἰδίως) ἰσχουρία, (πάθος).
Retentir, ῥ. ἀντηχῶ.
Retentissement, ἀντήχησις.
Retenue, θ. συσολή. 2) τὸ κρατούμενον ἀπὸ τὸν μισθὸν ἢ τὸ εἰσόδημά τινος.
Retersage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Reterser, ῥ. (γεωργ.), διβολίζω τὸ ἀμπέλι.
Rétiaire, (ἀρχ.), ἀθλητὴς (μονομάχος) δικτυοφόρος.
Réticence, θ. παρασιώπησις.
Réticulaire, ἐπιθ. ἀμφιβληστροειδής.
Réticulé, **ée**, (ἀρχ.), οἰκοδομημένος εἰς εἶδος δικτύου (πλινθηδόν).
Rétif, **ive**, (ἵππος) δυσήνιος. §. (ἄνθρ.) δυσπειθής, δυσάγωγος.
Rétiforme, ἐπίθ. δικτυοειδής.
Rétine, θ. ὁ ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Retiration, θ. (τυπγρφ.), ἡ τύπωσις τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ φύλλου.
Retirement, συστολὴ (τράβηγμα) τῶν νεύρων.
Retirer, ῥ. 'ξανατραβῶ. §. τραβῶ ('παίρνω) ὀπίσω. §. ἐβγάλλω· ἀνασύρω. ||. (μσ.) τραβηοῦμαι, ἀποσύρομαι. (ἐπὶ ἀψύχ.) μαζόνω.

Retirons, πλθ., τὰ ἀποκτενίδια τοῦ μαλλίου.
Retirure, θ. κενὸν ἐντὸς τοῦ ὄγκου χωνευτοῦ τεχνουργήματος.
Retoiser, ῥ. 'ξαναμετρῶ μὲ τὴν ὄργυιαν.
Retomber, ῥ. (ἐ)ξαναπίπτω.
Reton, = **Raie (lisse)**.
Retondre, ῥ. 'ξανακουρεύω.
Retordage καὶ
Retordement, τὸ οὐσ. τοῦ **Retordre**.
Retordoir, ἐργαλεῖον πρὸς 'ξαναστρήψιμον τοῦ νήματος.
Retordre, ῥ. 'ξαναστρήφω.
Rétorquer, ῥ. στρέφω κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου τὸ κατ' ἐμοῦ ἐπιχείρημά του.
Retors, e, 'ξαναστρημμένος. §. (μτνμ.) παμπόνηρος.
Rétorsion, θ. στροφὴ τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ ἐναντίου κατ' αὐτοῦ.
Rétorte, θ. (χημ.), = **Cornue**.
Retouche, θ. μέρος εἰκόνος 'ξαναζωγραφισμένον (ἐπιδιωρθωμένον).
Retoucher, ῥ. (ἐ)ξανεγγίζω. §. ἐπεξεργάζομαι (εἰκόνα, σύγγραμμα κτλ.), ἐπιδιορθόνω.
Retouper, ῥ. 'ξαναφθειάνω τὸ πλαστούργημα.
Retour, περιστροφή. §. αμοιβαιότης. εὐγνωμοσύνη. §. παρακμή. ||. être de—, ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. ||. être sur le—, εἶμαι περασμένος (τὴν ἡλικίαν). ||. sans—, ἀνεπιστρεπτί.
Retournage, γύρισμα (τοῦ μέσα ἔξω) τῶν ἐντέρων κτλ.
Retourne, τὸ κόζι (τῶν χαρτοπαιγν.).
Retourner, ῥ. γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, (μετα)στρέφω. §. 'ξαναγυρίζω. §. (οὐδ. ἢ μσ. μετὰ τοῦ en) γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω.
Retournure, θ. τὸ δεύτερον βούτημα τῶν 'ξυγγοκηρίων.
Retracer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** εἰς **ç**), ῥ. χαράττω (διαγράφω) ἐκ νέου. §. (μτφορ.) ἀναπολῶ (εἰς τὴν μνήμην).
Retractable, ἐπίθ. ἀναιρέσιμος.
Rétractation, θ. ἀναίρεσις τῶν εἰρημένων, παλινῳδία.
Rétracter, ῥ. ἀναιρῶ ὅσα εἶπα, παλινῳδῶ
Rétractile, ἐπιθ. καμωμένος εἰς τρόπον ὥςε τραβηέται μέσα.
Rétractilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ **Retractile**.
Retraction, θ. ἡ πρὸς τὰ ἐντὸς ἀναστολὴ, τράβηγμα (τῶν μυώνων κτλ.).
Retraire, ῥ. 'παίρνω ὀπίσω κατὰ νόμους τὴν πωληθεῖσαν κληρονομίαν.
Retrait, ἐλάττωσις τοῦ ὄγκου, φύρα. 2) (Νμ.) ἡ κατὰ νόμους ἀνάκτησις τοῦ πωληθέντος κληρονομήματος. 3) τὸ ἀναγκαῖον.
Retraite, θ. ἀναχώρησις. §. ἀναχωρητήριον. §. καταφύγιον. §. (ἀρχιτ.) τὸ κατ' ὀλίγον στένευμα τοῦ τοίχου. §. ἐλάττωσις τοῦ ξηραινομένου ὄγκου.
Retraité, ée, (ἀξιωματικὸς) τραβηγμένος.
Retranchement, ἐλάττωσις, ὑφαίρεσις. §. (στρατ.) ὀχύρωμα.
Retrancher, ῥ. ἀφαιρῶ, (ἀπο) -κόπτω. §. (στρατ.) ὀχυρόνω (ϗ μσ.)-ομαι.
Retravailler, ῥ. δουλεύω τι ἐκ νέου, ἐπεξεργάζομαι.
Rétrécir, ῥ. στενεύω. §. (μτφορ.) περιορίζω.
Rétrécissement, στένευμα.
Retremper, ῥ. 'ξαναβουτῶ εἰς τὸ νερὸν (τὸ σίδηρον ἵνα στομωθῇ). §. (μτφορ.) ἐνισχύω (καὶ μσ.) -ομαι ἐκ νέου.
Rétribuer, ῥ. ἀνταμείβω.
Rétribution, θ. ἀνταμοιβή.
Rétroactif, ive, ἰσχύων (ἐνεργῶν) ϗ ὡς πρὸς τὰ προλαβόντα, ἀναδρομικός.
Rétroactivité, θ. τὸ ἀναδρομικὸν (νόμου).
Rétrocéder, ῥ. ἀποδίδω τὸ παραχωρηθέν μοι.
Rétrocession, θ. ἀπόδοσις τοῦ παραχωρηθέντος.
Rétrogradation, θ. ὀπισθοδρόμησις.
Rétrograde, ἐπιθ. παλίνδρομος.
Rétrograder, ῥ. παλινδρομῶ, ὀπισθοδρομῶ.
Rétrogressif, ive, ὀπισθοδρομικὸς, παλινδρομικός.
Rétrogression, θ. = **Réversion**.
Retrospectif, ive, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ βλέπων πρὸς τὰ ὀπίσω.
Retroussage, (γεωργ.), ἡ τετάρτη ἐργασία τῆς ἀμπέλου ὅταν ἀρχίζωσιν ἤδη 'να χρωματίζωνται οἱ βότρυες.
Retrousse, θ. τὸ δεύτερον σφίγξιμον τοῦ πιεστηρίου τῶν σταφυλίων.
Retroussement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Retrousser, ῥ. ἀνασηκόνω. ανασκομβόνω (καὶ μσ.) -ομαι.
Retroussis, τὸ ἀνασηκωμένον μέρος τοῦ σκιαδίου ἢ φορέματος. §. τὸ ἀνεςραμμένον μέρος τῶν ὑποδημάτων. §. τὸ κάτω μέρος (τὸ ἐξανάστροφον) τῶν φύλλων.
Retrouver, ῥ. ἀνευρίσκω, 'ξαναευρίσκω.
Rétroversion, θ. ἀνατροπή..
Rets, δίκτυον.
Réunion, θ. συνένωσις. §. ὁμήγυρις.
Réunir, ῥ. ἑνόνω πάλιν (τὰ διεστῶτα), συνενόνω. §. (μτφορ.) συνδιαλλάττω.
Réussir, ῥ. ἐπιτυγχάνω. κατορθόνω. §. τελεσφορῶ.
Réussite, θ. ἐπιτυχία.
Revaloir, ῥ. ἀποδίδωμι τὰ ἴσα, (κοιν.) πληρόνω.
Revanche, θ. ἀνταπόδοσις τοῦ κακοῦ ἢ (σπν.) τοῦ καλοῦ.
Revancher, ῥ. ὑπερασπίζω τινα. 2) (μσ.) ἀνταποδίδω τὸ κακὸν ἢ (σπν.) τὸ καλόν.
Revancheur, ὑπερασπιστής.
Rêvasser, ῥ. ὀνειρεύομαι ἀδιακόπως.
Rêvasserie, θ. ὀνειρωγμός. ὀνειροπόλημα.
Rêvasseur, ὁ ὀνειροπολῶν.
Rêve, ὄνειρον.
Revêche, ἐπίθ. στυφός. §. (μτφορ.) στρυφνὸς, δύστροπος.
Réveil, ἐξύπνημα.
Révfille-matin, ἐξυπνητήριον (ὡρολόγιον).
Réveiller, ῥ. ἐξυπνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Réveillon, φαγεῖ περὶ τὸ μεσονύκτιον.
Révélateur, trice, μηνυτὴς συνωμοσίας κτλ.
Révélation, θ. φανέρωσις μυστικοῦ (συνωμοσίας κτλ.). §. ἀποκάλυψις.

ÉVÉLER (τὸ É τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ρ. φανερόνω (μυστικόν), μαρτυρῶ (συνωμοσίαν κτλ.). §. ἀποκαλύπτω.

REVENANT, E, χαρίεις, εὐάρεςος. 2) (οὐσ.) βρυκόλακκας.

REVENANT-BON, κέρδος τυχηρόν.

REVENDEUR, EUSE, μεταπωλητής, μεταπράτης.

REVENDICATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

REVENDIQUER, ρ. ἀπαιτῶ τι ὡς ἴδιόν μου.

REVENDRE, ρ. 'ξαναπωλῶ, μεταπωλῶ.

REVENIR, ρ. ἔρχομαι πάλιν ἢ ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, 'ξαναέρχομαι. §. 'ξαναφυτρόνω. 'ξαναγίνομαι. §. ἀναλαμβάνω (τὰς δυνάμεις μου), συνέρχομαι. §. (τρπρσ.) προσγίνομαι (ὡς ὄφελος). §. κοστίζω. §. συμποσοῦμαι. §. ἁρμόζω. §. ἀρέσκω. ||. (ce nom) ne me revient point, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι. ||. il revient des esprits, des esprits reviennent dans cette maison, τὸ 'σπίτι εἶναι στοιχειωμένον, εἶναι ςοιχειὰ εἰς τοῦτο τ' ὀσπίτι.

REVENTE, θ. 'ξαναπώλησις.

REVENU, εἰσόδημα, πρόσοδος.

REVENURE, θ. (γεωργ.), τὸ 'ξαναβλάστημα τῆς ἀμπέλου μετὰ τὸν πάγον.

RÊVER, ρ. βλέπω ὄνειρον, ὀνειρεύομαι. §. (μτνμ.) ὀνειροπολῶ. παραλαλῶ. §. συλλογίζομαι.

RÉVERBÉRATION, θ. ἀντανάκλασις.

RÉVERBÈRE, κάτοπτρον ἀντανακλῶν τὸ φῶς (κυρ. λύχνου). §. λύχνος ἀντανακλῶν τὸ φῶς, ἀνταύγιον.

REVERBÉRER (τὸ É τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ρ. ἀντανακλῶ (τὸ φῶς ἢ τὴν θερμότητα).

REVERDIF, θ. ἡ αὔξησις τῶν παλιῤῥοιῶν κατὰ τὰς συζυγίας.

REVERDIR, ρ. 'ξαναβάφω πράσινον. §. (συχν. οὐδ.) 'ξαναπρασινίζω, ἀναθάλλω. §. (μτνμ.) ἐξανανεοῦμαι.

REVERDOIR, ἡ δεξαμενὴ τοῦ ζυθοποιοῦ.

RÉVÉRENCE, θ. σέβας. §. σχῆμα πρὸς χαιρετισμόν. §. (ὡς τίτλ. ἱερομονάχου) σεβασμιότης, πανοσιότης κτλ.

RÉVÉRENCIEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, ὁ κάμνων πολλὰς ὑποκλίσεις, φιλοπροσήγορος.

RÉVÉREND, E, (ὡς τίτλ. ἱερωμένων), αἰδεσιμώτατος, ὁσιώτατος κτλ.

RÉVÉRENDISSIME, ἐπιθ. (τίτλ. ἀρχιερ.), σεβασμιώτατος κτλ.

RÉVÉRER (τὸ É τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ρ. σέβομαι.

RÊVERIE, θ. συλλογή. παραλαλητόν. ὀνειροπόλημα.

REVERNIR, ρ. βερνικόνω πάλιν.

REVERS, τὸ ἀντίστροφον μέρος, ἡ ἀνάποδη. ||. de—, ἐξανάςροφα.

REVERSEAU, (οἰκοδ.), τὸ πρὸς τὸ κάτω μέρος τῶν παραθυροφύλλων προσηρμοσμένον σανίδιον ἵνα μὴ εἰσέρχωνται τὰ ὕδατα. §. (μτφορ.) δυςύχημα. ἐναντιότης. (ἰδίως) τὸ πρὸ τοῦ στήθους ἀνεστραμμένον ἑκατέρωθεν μέρος τοῦ ἐπανωφορίου. τὸ ἀνεςραμμένον μέρος τῶν ὑποδημάτων.

REVERSER, ρ. 'ξαναχύνω, μεταχύνω. §. (μτνμ.) μεταφέρω ποσότητα εἰς ἄλλο κεφάλαιον (ὑπολογισμοῦ).

REVERSI(-SIS), εἶδ. χαρτοπαιγνίυ.

RÉVERSIBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

RÉVERSIBLE, ἐπιθ. (Νμ.) ὁ ἐπιστρέφων, εἴς τινας περιστάσεις, εἰς τὸν πρῶτον ἰδιοκτήτην. §. (ρτρ.) ἀντιμετάθεσις.

RÉVERSOIR, διάφραγμα ῥύακος ὑπὲρ τὸ ὁποῖον καταῤῥέει χιτωνηδὸν τὸ ὕδωρ.

RÉVERTIER, εἶδος ταβλοπαιξίας.

REVÊTEMENT, σκέπασμα τῆς ἐπιφανείας τοίχου μὲ πλάκας (ἀσβέστην κτλ.). §. τοῖχος κατωφερὴς συνέχων ἑκατέρωθεν τὰς πλευρὰς τάφρου.

REVÊTIR, ρ. ἐνδύω (καὶ μσ.) φορῶ. §. (μτνμ.) περιβάλλω (μὲ ἀξίαν κτλ.).

RÊVEUR, EUSE, ὁ συνειθίζων νὰ βυθίζηται εἰς τὰς σκέψεις του (νὰ ὀνειροπολῇ), ῥεμβώδης.

REVIDAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

REVIDER, ρ. πλατύνω τὴν τρύπαν διὰ τοῦ τρυπάνου. §. συναλλάσσω καθὼς οἱ μεταπράται πρὸς ἀλλήλους ὅσα ἠγόρασαν ἐπὶ δημοπρασίας.

REVIENT, ἡ πρώτη τιμὴ τῶν ἐμπορευμάτων εἰς τὰ τεχνουργεῖα.

REVIRADE, θ. ἡ μετατόπισις τῶν κύδων ἀπὸ πλήρους εἰς κενὸν δόμον εἰς τὸ ταβλοπαίγνιον.

REVIREMENT, (ναυτ.), μεταστροφὴ τοῦ πλοίυ. §. (ἐμπορ.) συμψηφισμὸς ποσοτήτων.

REVIRER, ρ. (ναυτ.), στρέφομαι πρὸς ἄλλο μέρος. §. (μτφορ.) ἀλλάζω σύστημα.

REVISER, ρ. ἀναθεωρῶ (δίκην κτλ.).

REVISEUR, ἀναθεωρητὴς (διορθώσεως ἢ δίκης ἢ λογαριασμοῦ).

REVISION, θ. ἀναθεώρησις.

REVISITER, ρ. ἐπισκέπτομαι ἐκ νέου.

RÉVIVIFIER, ρ. ἀναζωογονῶ.

REVIVRE, ρ. ἀναζῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).

RÉVOCABLE, ἐπιθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἀνακαλέσῃ (νὰ ἀκυρώσῃ κτλ.).

RÉVOCATION, θ. ἀκύρωσις κτλ.

RÉVOCATOIRE, ἐπίθ. ἀκυρωτικὸς κτλ.

REVOICI καὶ REVOILA', ἐπίρ. ἰδοὺ ('νὰ) πάλιν.

REVOIR, ρ. 'ξαναβλέπω. §. ἀναθεωρῶ. ||. à —, ἀναθεωρητέον. ||. au—, καλὴν ἀντάμωτιν.

REVOLER, ρ. πετῶ πάλιν ὀπίσω, ἐπιστρέφω πετῶν.

RÉVOLTANT, E, ὁ κινῶν εἰς ἀγανάκτησιν, δεινός.

RÉVOLTE, θ. ἐπανάστασις.

RÉVOLTER, ρ. κινῶ (καὶ μσ.) -οῦμαι εἰς ἐπανάςασιν (καὶ μτνμ.) εἰς ἀγανάκτησιν, ἐπαναστατῶ. ἐπανίσταμαι.

RÉVOLU, E, (ἀστρνμ.), ἐπανελθὼν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. §. (ἐπὶ χρόνυ) συμπεπληρωμένος, πλήρης.

RÉVOLUTION, θ. περίοδος πλανήτου (χρόνου). §. μεταβολὴ βιαία. (ἰδίως) μεταπολίτευσις δι' ἐπαναστάσεως.

RÉVOLUTIONNAIRE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπιθ. ὁ τῆς μεταπολιτεύσεως, ἐπαναστατικός.

REVOLUTIONNER, ρ. διεγείρω εἰς ἐπανάστασιν, ὀργανίζω ἐπαναστατικῶς.

REVOMIR, ρ. 'ξερνῶ (ἐκεῖν' ὅ,που

κατέπιον), ἢ' 'ξερνῶ πάλιν, 'ξαναξερνῶ.
Révoquer, ῥ. ἀνακαλῶ (δημόσιον ὑπάλληλον), παύω. §. ἀναιρῶ διαταγὴν ἢ δωρεὰν, ἀκυρόνω. ||. — en doute, καθιστῶ ἀμφίβολόν τι.
Revouloir, θ. βούλομαι (θέλω) πάλιν.
Révu, e, μτχ. πθ. τοῦ Revoir.
Revu, e, θ. ἐπιθεώρησις.
Révulsif, ive, ὁ συντελῶν πρὸς-
Révulsion, θ. (ἰατρ.), ἀνατροπὴ (ἀντίσπασις) τῶν νοσοποιῶν χυμῶν.
Rez, πρόθ. (παλ.), πολλὰ πλησίον. ||.—terre,—pied, ἴσα μὲ τὴν γῆν, σύῤῥιζα.
Rez-de-chaussée, τὸ ἔδαφος, δάπεδον. §. (συχνότ.) τὸ πρόσγειον πάτωμα (οἰκίας).
Rhabillage καὶ Rhabillement, διόρθωμα ἀνεπιτήδειον, 'μβάλλωμα. §. (μτφορ.) συνδιαλλαγὴ, φιλίωμα.
Rhabiller, ῥ. ἐνδύω πάλιν ἢ ἀπὸ καινουργῆς, 'ξαναενδύω. §. (μτνμ.) προσπαθῶ νὰ σκεπάσω (νὰ 'μβαλλώσω). ||.—les meules d'un moulin, χαράζω τὴν μυλόπετραν.
Rhabilleur, ὁ προσπαθῶν νὰ 'μβαλλώσῃ (νὰ σκεπάσῃ). §. ὁ 'ξαναμβάλλων τὰ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα.
Rhagade, θ. ῥαγὰς, σκάσιμον (τῶν χειλέων κτλ.).
Rhéteur, ῥήτωρ. §. (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) φωνασκός.
Rhétoricien, ῥητορικὸς (ἀνήρ).
Rhétorique, θ. ἡ ῥητορικὴ (τέχνη).
Rhingrave, ἄρχων (κόμης) τὸ πάλαι τοῦ Ῥήνου (τῶν παραῤῥηνίων ἐπαρχιῶν). 2) εἶδος πλατείας περισκελίδος.
Rhinoceros, ῥινόκερως, (ζ.).
Rhombe, ῥόμβος, (σχῆμα γεωμετρ.).
Rhomboïdal, e, ῥομβοειδής.
Rhomboïde, ῥομβοειδὲς (σχῆμα).
Rhubarde, θ. ῥῆον, ῥαβέντι, (φυτ. ἰατρ.). ||.—des moines, ἱπpολάπαθον, (φυτ.).
Rhum, ῥακὴ ζαχάρεως, ῥοῦμι.
Rhumatismal, e, ῥευματικός.
Rhumatisme, ῥευματισμός.
Rhume, καταῤῥοὴ, κατάῤῥους, συνάγχι.
Rhumerie, θ. ἐργοστάσιον ὅπου κατασκευάζεται ῥοῦμι.
Rhythme, ῥυθμὸς (μουσ.).
Rhythmique, ἐπιθ. ὁ τοῦ ῥυθμοῦ (τῆς μουσ.).
Riant, e, φαιδρὸς, πρόσχαρος, (κοιν.) γελαζούμενος. (μτνμ.) τερπνός.
Ribambelle, θ. (χυδ.), μακρὰ σειρὰ, σωρεία.
Ribaud, e, ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, (χυδ.) πουτανιάρης.
Ribaude, θ. μῆλον 'ψημένον ἐντὸς ζύμης.
Ribauderie, θ. ἀσέλγεια, ἀκολασία.
Ribaudure, θ. ζαρωματιὰ τῆς ἐρέας.
Ribe, εἶδος μύλου κωνικοῦ πρὸς κοπάνισμα τῆς καννάβεως.
Riblage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ribler, ῥ. (τεχν.), ἀκονίζω μὲ νερὸν καὶ ξηρὰν ἄμμον τὴν πέτραν τοῦ τροχοῦ.
Riblette, θ. κρέας στὴν 'σχάραν, (Τ.) κιοὺλ-μπαστί.
Riblon, ῥινίσματα χάλυβος. §. σιδήρια ἄχρηστα τὰ ὁποῖα 'ξαναχύνονται.
Ribordage, ζημία πλοίου συγκρουσθέντος μετ' ἄλλου ἐντὸς τοῦ λιμένος καὶ ἡ δι' αὐτὸ ἀποζημίωσις.
Ribote, θ. μεθύσι, φαγοπότι.
Riboter, ῥ. μεθοκοπῶ, ξεφαντόνω.
Riboteur, μεθοκόπος.
Ricanement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Ricaner, ῥ. γελῶ μυκτηρίζων, 'μισογελῶ (ὑπὸ πονηρίας ἢ βλακείας).
Ricanerie, θ. γέλως μὲ μυκτηρισμόν.
Ricaneur, euse, ὁ γελῶν πρὸς χλεύην, μυκτηρίζων.
Ric-'a-ric, ἐπίρ. (οἰκ.), ὅσον ἐνδέχεται σωστὰ (ἀκριβῶς), τρίγκτρίγκ.
Richard, βαθύπλουτος, πολυχρήματος.
Riche (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. πλούσιος. §. (μτνμ.) πολυτελής. §. ἄφθονος.
Richesse, θ. πλοῦτος. §. ἀφθονία. §. τὸ πολυτελὲς (ἐνδύματος κτλ.).
Richissime, ἐπιθ. (ὑπερθ.), πλουσιώτατος.
Ricin, κρότων, ῥίτσινον, (φυτ. ἰατρ.). 2) ὀρνιθόψειρα.
Ricocher, ῥ. ἀναπάλλομαι, κάμνω-
Ricochet, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κυματισμὸς τῆς σφενδονιζομένης σφαίρας κτλ. §. εἶδος μικροῦ κελαδιστικοῦ πτηνοῦ.
Riçotte, θ. εἶδος τυριοῦ ἢ μυζήθρας.
Ride, θ. ῥυτὶς, ζαρωματιὰ (τοῦ δέρματος).
Rideau, παραπέτασμα (συρτὸν), περδές.
Ridelle, θ. τὸ καγκελλωτὸν πλευρὸν ἀμάξης, (ἀρχ.) θαιρός.
Rider, ῥ. ζαρόνω (τὸ δέρμα), ῥυτιδόνω, σουφρόνω.
Ridicule (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. γελοῖος.
Ridicule (ἀπὸ τοῦ Λτν. reticulum), σάκκος τὸν ὁποῖον κρατοῦν αἱ γυναῖκες περιέχων τὸ μανδύλι των κτλ.
Ridiculiser, ῥ. κάμνω τι ἢ τινα γελοῖον, περιγελῶ.
Ridiculissime, ἐπίθ. (ὑπερθ.), γελοιωδέστατος.
Ridiculité, θ. τὸ γελοῖον (τοῦ πράγμ.).
Rièble, = Grateron.
Rien, οὐδὲν, μηδὲν, τίποτε. §. (ἀορ.) τι. (πλθ.) μηδαμινὰ (τιποτένια) πράγματα. ||. homme de—, μηδαμινὸς, οὐτιδανὸς, τιποτένιος. ||. comme si de rien n'était, ὡς ἂν νὰ μὴ ἦτον τίποτε. ||. en un rien, en moins de rien, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν ἀκαρεῖ.
Rieniste, ἐπίθ. (κωμ.), ὁ πρεσβεύων τὸ μηδὲν, μὴ ἔχων κἀνὲν φρόνημα (κἀμμίαν δοξασίαν).
Rieur, euse, ὁ γελῶν ἢ ἀγαπῶν νὰ γελᾷ, φιλόγελως.
Riflard, εἶδ. ῥυκάνης μὲ δύω λαβάς. 2) παλαιοομπρέλλα.
Rifler, ῥ. ῥυκανίζω ἢ ῥινίζω μὲ τὸ-
Rifloir, εἶδος κυρτοῦ ῥινίου διὰ τὰ κοιλώματα.
Rigaud, ὄγκος ἀχώνευτος ἐντὸς τῆς ἀσβέστου. 2) = Rouge-gorge.

Rigide (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. αὐστηρὸς, ἀκριβής.
Rigidité, θ. ἄκρα αὐστηρότης, ἀκρίβεια.
Rigodon, εἶδος γοργοῦ (χορευτικοῦ) σκοποῦ καὶ ὁ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χορός.
Rigolage, (γεωργ.), ἡ δι' αὐλακίων διοχέτευσις τοῦ ὕδατος.
Rigole, θ. αὐλάκι τοῦ νεροῦ. §. χανδάκιον πέριξ βραγιᾶς.
Rigoler, ῥ. χωρίζω δι' αὐλακίων.
Rigorisme, αὐστηροτάτη ἠθική.
Rigoriste, ὁ καθ' ὑπερβολὴν αὐστηρὸς τὰ ἤθη.
Rigoureux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, εἰς ἄκρον αὐστηρὸς, αὐθέκαστος. §. (χειμὼν) δριμύτατος. (διαγωγὴ) ἀνεπίληπτος. (ἀπόδειξις) ἀναντίῤῥητος κτλ.
Rigueur, θ. ἄκρα αὐστηρότης. §. (μτνμ.) δριμύτης (χειμῶνος). ||. à la—, ἀκριβῶς. κατὰ γράμμα,
Rillette, θ. χοιρινὸν ψιλοκομμένον.
Rimailler, ῥ. στιχουργῶ (κακῶς).
Rimailleur, στιχουργὸς ἀδόκιμος.
Rime, θ. ὁμοιοκαταληξία.
Rimer, ῥ. στιχουργῶ. §. (ἀμτβτ.) ὁμοιοκαταληκτῶ. §. (καὶ μτνμ.) 'ταιρειάζω.
Rimeur, στιχουργὸς (χωρὶς ποιητικὸν πνεῦμα).
Rimotte, θ. κοινῶς ἀντὶ Gaude.
Rinçage, τὸ οὐσ. τοῦ Rinçer.
Rinceau, κόσμημά τι ἀρχιτεκτονικὸν, περιπλοκάς.
Rince-bouche, ποτήριον μὲ νερὸν διὰ ξέπλυμα τοῦ στόματος μετὰ τὸ φαγεῖ'.
Rincée, θ. (χυδ.), ξυλοφόρτωμα.
Rincelotte, θ. (χυδ.) ἀντὶ Rinçure.
Rinçer, ξέπλυμα.
Rincer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), ῥ. ξεπλύνω (κυρ. ὑαλικά). §. (χυδ.) ξυλοφορτόνω.
Rinçoir, σκεῦος ὅπου ξεπλύνουν τὰ ὑαλικά.
Rinçure, θ. ἀπόπλυμα (ποτηρίων).
Ringard, λοστὸς σιδηροῦς χρησιμεύων ὡς σκάλευθρον τῆς καμίνου τῶν σιδηρουργείων κτλ.
Rioter, ῥ. (κοινολ.), γελῶ 'ξώκαρδα ἢ ἀδιακόπως.
Rioteur, euse, ὁ γελῶν ἀδιακόπως.
Ripage, τὸ οὐσ. τοῦ Riper.
Ripaille, θ. φαγοπότι.
Ripe, θ. ἐργαλεῖον λιθοξοϊκὸν, ξέστρον.
Riper, ῥ. ἀποξέω μὲ τὸ ξέστρον.
Ripoire, θ. σχοινίον ἀπὸ καννάβι καὶ τρίχα χρησιμεῦον εἰς τὰ σχοινοτροφεῖα.
Ripopée, θ. μίγμα κρασιῶν κτλ., ἑωλοκρασία. κυκεών.
Riposte, θ. ἀπόκρισις ἐξ ἑτοίμȣ.
Riposter, ῥ. ἀποκρίνομαι ἐξ ἑτοίμου. ἀντικρούω.
Ripuaire, ἐπιθ. ὁ τῶν παλαιῶν κατοίκων τῶν περὶ τὸν Ῥῆνον καὶ Μώσαν τόπων.
Rire (ris; riais [riions]; rirai; ris; ri), ῥ. γελῶ. διασκεδάζω. §. ἀστεΐζομαι. περιπαίζω.
Rire ἢ Ris, γέλως, γέλιον.
Ris, γλυκάδια βωδινοῦ. 2) (ναυτ.) θηλειαὶ διὰ τῶν ὁποίων μικραίνουν τὸ πανί.
Risade, θ. (ναυτ.) τὸ οὐσ. τοῦ Riser.
Risée, θ. γέλως. §. περίγελως. §. (ναυτ.) προσωρινὴ καὶ αἰφνιδία αὔξησις τοῦ πνέοντος ἀνέμου, (κοιν.) σιγανάκι. ||. saluer la—, συστέλλω τὰ ἱστία 'ως οὗ νὰ περάσῃ τὸ σιγανάκι.
Riser, ῥ. (ναυτ.), συστέλλω πρὸς ὥραν τὸ ἱστίον διὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ θηλειῶν.
Risette, θ. γέλιον νόστιμον.
Risibilité, θ. τὸ γελαστικόν. §. τὸ γελοιῶδες (τοῦ πράγμ.).
Risible (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. γελοῖος, γελοιώδης. §. γελαστικός.
Risquable, ἐπιθ. διακινδυνεύσιμος.
Risque, κίνδυνος.
Risquer, ῥ. (δια)κινδυνεύω.
Rissole, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ μὲ κιγιμᾶν, χαμαϊλί.
Rissoler, ῥ. ξηροψήνω, ξηροτηγανίζω, καβουρδίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) καβουρμᾶς, (φαγητόν).
Rissolette, θ. ὑποκορ. τοῦ Rissole, εἶδος ζυμαρικοῦ, φρυγανιὰ μὲ κιγιμὰν εἰς τὸν φοῦρνον.
Risson, (ναυτ.), γάντζος μὲ τέσσαρας ἀγκίδας.
Ristorne, θ. (ἐμπορ.), ἀκύρωσις ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου.
Ristorner, ῥ. ἀναιρῶ (ἀκυρόνω) τὴν περὶ ἀσφαλείας συμφωνίαν.
Ristourne, θ. = Ristorne.
Rit ἢ Rite, ἡ τάξις (τὸ τυπικὸν) τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν.
Ritournelle, θ. μικρὸν μέλος πρὸ τοῦ ᾄσματος ἢ μετ' αὐτό.
Rittage, τὸ οὐσ. τοῦ Ritter.
Ritte, θ. ἐργαλ. γεωργικὸν (ἄροτρον) πρὸς ἐκρίζωσιν τοῦ χόρτȣ.
Ritter, ῥ. γεωργῶ διὰ τῆς ritte.
Ritton, τὸ κυρτὸν σίδηρον τοῦ ἀρότρου ritte.
Ritualiste, συγγραφεὺς τυπικῶν.
Rituel, τυπικὸν τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, εὐχολόγιον.
Rivage, ἄκρα θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, ἀκροθαλασσία ἢ παραποταμία.
Rival, e, ἀνταγωνιστὴς, ἀντίζηλος. (ἰδίως) ἀντεραστής.
Rivaliser, ῥ. ἁμιλλῶμαι πρός τινα.
Rivalité, ἅμιλλα, ἀντιζηλία.
Rive, θ. ὄχθη (ποταμοῦ, λίμνης κτλ).
Rivelle, θ. ξύλον δρυὸς ἀξεφλούδιστον χρησιμεῦον πρὸς ἁμαξουργίαν.
River, ῥ. λυγῶ καὶ ἐμπήγω τὴν ἄκραν τοῦ περασθέντος καρφίου ἵνα τὸ στερεώσω.
Riverain, κάτοικος παραποταμίας.
Rivet, καρφὶ πετάλου. καρφὶ δικέφαλον.
Rivetier, ἐργαλεῖον πρὸς κατασκευὴν μεταλλίνων θηλειῶν.
Rivière, θ. ποταμός.
Rivoir, ἐργαλεῖον πρὸς γέμισμα τῶν ἄκρων τοῦ καρφίου.
Rivotter, ῥ. (γεωργ.) μεταβάλλω τὴν ὁριζόντιον διεύθυνσιν τοῦ ἀρότρου καθόσον θέλω ἵνα περιλάβω πλειότερον ἢ ὀλιγώτερον μέρος γῆς.
Rivoyeur, ὁ διατρίβων εἰς τὰς ὄχθας
Rivure, θ. ὀβελὸς σιδηροῦς ἐμβαίνων εἰς τὰ θηλυκώματα τῆς θύρας.
Rixe, ἀψιμαχία, ῥῆξις, (Τ.) καβγᾶς.
Riz, ὄρυζα, ῥύζι, (γένν.).
Rizière, θ. ὀρυζών.

Rizon, εἶδος ὀρυζίου, 'ρυζῶνι
Rob, πηκτὸς χυμὸς ὀπωρικῶν βρασμένων.
Robe, θ. φόρεμα μακρὺ, φουςάνι (γυν.), ἐπενδύτης (δικαςοῦ κτλ.), (ὅθ. ἐνάρθρ) τὸ δικαστικὸν ἐπάγγελμα. §. ποκάρι τῶν κουρευομένων ζώων. §. τὸ ἔντερον τοῦ ἀλλᾶντος.
Robelage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rober, ῥ. ξεφλουδίζω τὸ ῥιζάρι. §. ἐκβάλλω τὸ μαλλίον τοῦ καπέλλου μὲ δέρμα σκυλοψάρου.
Robin, (εἰρων.), δικαστικὸς (ἀνήρ).
Robinet, κρουνὸς (μαςτάρι) βρύσεως, (Τ.) μουσλοῦκι.
Robinetterie, θ. ἡ κατασκευὴ τῶν μασταρίων καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς αὐτήν.
Robinier, γέν. δένδρων (ἐξ ὧν ἡ) ἀκακία.
Robuste, ἐπιθ. ῥωμαλέος.
Roc, βράχος.
Rocaille, θ. κατασκεύασμα ἐκ κογχυλίων καὶ λιθαρίων.
Rocailleur, ὁ ἐργαζόμενος rocaille.
Rocailleux, euse, γεμάτος λιθάρια, δύσβατος.
Rocambeau, κρίκος σιδηροῦς διὰ τοῦ ὁποίου περασμένου περὶ τὸν ἱστὸν ἀναιβοκαταιβάζεται τὸ ἱστίον.
Rocambole, θ. εἶδος σκόρδου, σκοροδόπρασον, (φυτ.).
Roccelle, = **Orseille**. 2) = **Groseiller (épineux)**.
Roche, θ. βράχος.
Rocher, βράχος. σκόπελος.
Rochet, εἶδος ἱερατικοῦ ἀμφίου μὲ στενὰς χειρίδας διὰ τοὺς ἐπισκόπους.
Rocheux, euse, πλήρης βράχων.
Rococo, εἶδος ῥυθμοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', (ἐν γέν.) παλαιὸς, περασμένος.
Rocul, = **Motteux**.
Rode, (γεωργ.), συνοδία 15-18 ἵππων ἐκμισθουμένων πρὸς ἁλώνισμα τῶν γεννημάτων.
Roder, ῥ. (τεχν.), τρίβω πρὸς ἄλληλα δύο κομμάτια μετάλλου ἢ κρυστάλλου ἵνα συναρμοσθῶσιν.
Rôder, ῥ. τριγυρνῶ (κυρ. ἐπὶ κακῷ), περιέρχομαι.
Rodet, εἶδος ὑδραυλικοῦ τροχοῦ.
Rôdeur, ὁ τριγυρνῶν (περιφερόμενος) τὴν νύκτα.
Rodoir, βαρέλλιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁμαλύνονται αἱ μολύβδιναι βολίδες.
Rodomont, κομπαστὴς, ἀλαζών.
Rodomontade, θ. κομποῤῥημοσύνη.
Rogations, θ. πλθ., δεήσεις (λιτανεῖαι) δημοτελεῖς ὑπὲρ εὐφορίας.
Rogatoire, ἐπιθ. (παραγγελία) δικαστοῦ πρὸς δικαστὴν πρὸς ἐκτέλεσιν δικαςικῆς τινὸς πράξεως.
Rogatons, ἀπομεινάρια κρεάτων. §. ποιημάτια πάρεργα.
Rognage, (γεωργ.), εἶδος κλαδεύματος.
Rogne, θ. ψώρα χρονικὴ (δυσίατος).
Rogne-cul, ἐργαλ. τοῦ κηροπηγοῦ, (ἄλλ.) **Rognoir**.
Rogne-pied, ὀνυχιστὴρ τοῦ πεταλωτοῦ.
Rogner, ῥ. περικόπτω, περιτρώγω. κουρεύω (νόμισμα). (γεωργ.) κλαδεύω.
Rogneur, euse, ὁ κουρεύων φλωριὰ κτλ.
Rogneux, euse, ὁ πάσχων ὑπὸ rogne.
Rognoir, ἐργαλεῖον πρὸς περικοπὴν τῶν δεσμίδων τοῦ χαρτίου (τῶν ἄκρων τῶν λαμπάδων κτλ.).
Rognon, νεφρὸς (σφακτοῦ). ‖.— de coq, (μτνμ.), ὄρχις ἀλέκτορος. §. εἶδος μεγάλων φασουλίων. §. εἶδος σταφυλῆς ἢ δαμασκήνου.
Rognonner, ῥ. κρυφομουρμουρύζω.
Rognure, θ. περίκομμα, κοψίδι.
Rogomme, (χυδ.), ῥακή.
Rogue, ἐπιθ. φαντασμένος, ὑπερήφανος.
Rohrie, θ. εἶδος φυτοῦ.
Roi, βασιλεύς. ‖. le jour des Rois, τὰ Θεοφάνεια. ‖. gateau des Rois, (άγι)βασιλόπηττα. ‖. le pavé du—, ἡ δημοσία ὁδός. ‖. être au (manger le) pain du —, εἶναι στρατιώτης ἢ φυλακωμένος. ‖. la maison du —, ἡ βασιλικὴ θεραπεία. ‖. la bouche du—, τὰ βασιλικὰ μαγειρεῖα καὶ οἱ περὶ αὐτὰ καὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρετοῦντες. ‖. les livres des Rois, αἱ Βασιλεῖαι, (ἓν τῶν βιβλίων τῆς Π. Γ.).
Roide, ἐπιθ. ἴδε **Raide**.
Roideur, θ. ἴδε **Raideur**.
Roidir, ῥ. ἴδε **Raidir**.
Roitelet, βασιλίδιον. 2) τροχίλος, μαλαθρίτης, τρυποκάρυδον, (πτν.).
Rôle, ἓν φύλλον (δύω σελίδες) γραψίματος. §. κατάλογος. (δικνμ.) πινάκιον. 2) τὸ μέρος τοῦ δράματος τὸ ὁποῖον θὰ ἀπαγγείλῃ καὶ τὸ πρόσωπον τὸ ὁπ. θὰ παραστήσῃ ἕκαστος τῶν ὑποκριτῶν. ‖. à tour de—, ἐναλλὰξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς.
Rôlet, ὑποκορ. τοῦ **Rôle** (2).
Romain, e, Ῥωμαῖος. Ῥωμαϊκός. 2) (θ.) εἶδος ζυγίου, στατέρι, καντάρι.
Roman, ἱστορία πλαστὴ, μυθιστόρημα.
Romance, θ. τραγοῦδι ἐρωτικὸν ἢ λυπητερόν.
Romancier, μυθιστοριογράφος.
Romamesque (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπιθ. ὁ ὁμοιάζων (ἢ κλίνων πρὸς τὸ) μυθιστόρημα, μυθιστορικὸς, ἔξαλλος.
Romaniser, ῥ. δίδω χαρακτῆρα μυθιστοριῶν εἰς διήγημα ἢ σύγγραμμα, μεταποιῶ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον.
Romantique (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπιθ. ἄξιος μυθιστορικῆς ἢ ποιητικῆς περιγραφῆς. §. συγγραφεὺς ἐπιτηδεύων τὸ περὶ τὴν λέξιν καὶ τὴν ἔννοιαν καινοπρεπές.
Romantisme, τὸ σύστημα τῶν romantiques.
Romarin, δενδρολίβανον, (φυτ.).
Rompre (romps; rompais; romprai; rompis; rompu), ῥ. συντρίβω, σπάνω. §. (μτνμ.) χαλνῶ. ἀκυρόνω. λύω. §. (ἀπλ.) μαλλόνω (κοιν. τὰ χαλνῶ) μετά τινος. §. γυμνάζω, τρίβω, (ὅθ. ‖. ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) τριμμένος, ἔμπειρος. ‖. à bâtons rompus, (φρσ.), ἐκ διαλειμμάτων.
Rompt-pierre, = **Saxifrage**.

Rompure, θ. τὸ μέρος ὅπου ὁ τυπογραφικὸς χαρακτὴρ ἐχωρίσθη τοῦ ὅλου μεταλλίνου ὄγκου.
Ronce, θ. βάτος, βατσινιὰ, (θάμν.).
Ronceraie, θ. τόπος κατάφυτος ὑπὸ βάτων.
Roncette, θ. = **Traquet**.
Ronceux, euse, πλήρης βάτων. 2) (τεχν.) πλήρης ὄζων.
Roncinelle, θ. εἶδος φυτοῦ (βάτου ἢ ῥόδου).
Rond, e, στρογγυλός. §. (οὐσ. ἀρσ.) κύκλος. ||. table ronde, τράπεζα χωρὶς πρωτοκαθεδρίας. ||. un homme tout rond, ἄνθρωπος ὁλοστρόγγυλος, κοντόχονδρος. (καὶ μτφορ.) ἁπλοῦς, εἰλικρινὴς, ἀνεπιτήδευτος. ||. rond' d'eau, δεξαμενὴ στρογγύλη. ||. rond de plomb, καλοῦπι μολύβδινον διὰ τὰ σκιάδια. ||. en—, κυκλοτερῶς.
Rondache, θ. εἶδος μεγάλης ἀσπίδος.
Ronde, θ. ἡ διὰ νυκτὸς περιπόλησις τῶν φρουρῶν. οἱ περίπολοι. 2) (μουσ.) ἡ μακροτέρα τῶν φωνῶν. 3) εἶδος γραψίματος, στρογγύλι. 4) ᾆσμα παροίνιον. ||. à la—, ἐν κύκλῳ, ὁλοτρόγυρα· γύρω-γύρω.
Rondeau, εἶδος ᾄσματος ἐκ 13 στίχων.
Rondelet, ette, στρογγυλούτσικος. §. (θ. πλθ.) καραβόπανα.
Rondelle, θ. μικρὰ στρογγύλη ἀσπίς. §. στρογγύλον ἔλαμα μεσότρητον πρὸς διευκόλυνσιν τῆς συναρμογῆς διαφόρων τεχνουργημάτων. §. εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) **Asaret**.
Rondement, ἐπίῤ. ὁμαλῶς, ὁμοιομόρφως. §. εἰλικρινῶς. §. προθύμως. §. ταχέως. δραστηρίως.
Rondettes, θ. πλθ. = **Rondelettes**.
Rondeur, τὸ ϛρογγύλον, τὸ κυκλοτερές. §. (μτφορ.) ἀφέλεια τρόπων (ἤθους).
Rondie, θ. καλοῦπι κυλινδροειδὲς πρὸς κατασκευὴν τῶν μεταλλίνων σωλήνων.
Rondin, σχίζα ϛρογγύλη. ῥόπαλον.
Rondiner, ῥ. ξυλοκοπῶ μὲ ῥόπαλον.
Rondir, ῥ. δίδω τὸ ἀπαιτούμενον σχῆμα εἰς τὴν πλάκα τοῦ σχιστολίθου.
Rondotte, θ. = **Barbarée**.
Rond-point, τὸ κοῖλον μέρος (ἡ ἀχηβάδα) τοῦ ἁγίου βήματος. 2) πλατεῖα στρογγύλη εἰς τὴν ὁποίαν καταντοῦν διάφοροι ὁδοί.
Ronflant, e, βαρύηχος, βαρύφθογγος. §. ὀγκώδης, ςομφώδης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) στόμφος.
Ronflement, ῥογχαλητόν.
Ronfler, ῥ. ῥέγχω, ῥογχαλίζω.
Ronfleur, euse, ὁ ῥογχαλίζων.
Rongeant, e, διαβρωτικὸς (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ronger, ῥ. περιτρώγω. ῥοκανίζω. §. (μτνμ.) κατατρώγω, ἀφανίζω.
Rongeur, ὁ κατατρώγων. ||. (οὐσ. πλθ.) γένος τετραπόδων ἐχόντων εἰς ἑκάστην σιαγόνα δύω μεγάλους διχαστῆρας χωρὶς κυνοδόντων.
Roquentin, παληόγερως, πρητσόγερως.
Roquer, ῥ. (εἰς τὸ σατράντζι) μετατοπίζω τὸν σάχην καὶ τὸν πύργον.
Roquet, σκυλὶ πρόστυχον. 2) μασοῦρι διὰ τὸ ἀργυρόνημα.
Roquetin, ὑποκορ. τοῦ **Roquet** (2).
Roquette, θ. εὔζωμον, ῥόκα, (φυτ.). 2) εἶδος πέρδικος. 3) = **Roquetin**.
Roquille, θ. (παλ.), μέτρον (τὸ δ'. τοῦ setier) οἴνου.
Rorelle, θ. γένος φυτῶν, (T.) μποῦζι.
Rorifère, ἐπίθ. (βτν.), δροσοφόρος.
Rorqual, εἶδος φαλαίνης.
Ros, τὸ κτένι τοῦ ὑφαντικοῦ κρούστου.
Rosace, (ἀρχιτ.), κόσμημα ῥοδοειδές.
Rosacées, θ. πλθ. ῥοδοειδῆ (φυτά).
Rosage, εἶδος φυτῶν ἢ θάμνων, *ῥοδάνθεια.
Rosage, (τεχν.), τὸ οὐσ. τοῦ **Roser**.
Rosagine, θ. ῥοδοδάφνη.
Rosaire, κομβοσχοῖνι, κομβολόγιον.
Rosat, ἐπιθ. ἐσκευασμένος μὲ ῥόδα, ῥόδινος.
Rosbif (Ἀγγλ.), ὀψητὸν βωδινὸν, ῥοσμπίφι.
Rose, θ. ῥόδον, τριαντάφυλλον.
Rose, ἐπιθ. ῥοδόχρους, τριανταφυλλής.
Rosé, ée, ὑπέρυθρος, ῥοδοκόκκινος.
Roseau, καλάμι, (φυτ.).
Rose-croix, αἵρεσίς τις ἐμπειρικῶν.
Rosée, θ. δρόσος, δροσιά.
Roselet, κακοῦμι, (ζ.).
Roser, ῥ. δίδω χρῶμα πορφυροῦν εἰς τὸ ἐρυθροῦν.
Roseraie, θ. φυτεία ῥόδων, ῥοδωνιά.
Rosetier, ὁ κατασκευάζων τὰ ὑφαντικὰ κτένια.
Rosette, θ. στολίδι εἰς σχῆμα μικροῦ ῥόδου, φιόγγος. 2) εἶδος ἐρυθρᾶς μελάνης. 3) ὁ γνήσιος κόκκινος χαλκός. 4) εἶδος νυκτερινῆς ψυχῆς (φαλαίνης). 5) εἶδος ἰχθύος (ἐρυθίνου).
Rosier, τριανταφυλλιὰ, (θάμν.).
Rosière, θ. νεᾶνις λαβοῦσα τὸ βραβεῖον (ῥόδον) τῆς φρονήσεως.
Rosse, θ. παληάλογον, ψοφίμι. §. εἶδος ἰχθ. (ὀρφοῦ;).
Rosser, ῥ. ξυλοκοπῶ, στουμπανίζω.
Rossignol, ἀηδὼν, (πτν.). 2) ἀγκυρὶς δι' ἄνοιγμα πάσης κλειδωνιᾶς.
Rossignoler, ῥ. μιμοῦμαι τὴν ἀηδόνα.
Rossignolet, τὸ μικρὸν τῆς ἀηδόνος, ἀηδονίς.
Rossignolette, θ. ἡ θηλυκὴ ἀηδών.
Rossinante, θ. παληοφοράδα (ὁποία ἡ τοῦ Δονκισώτου).
Rossolis, ῥοζόλι, (ποτόν). 2) εἶδος φυτοῦ, (T.) μποῦζι.
Rostrale, ἐπίθ. θ. (στήλη) στολισμένη μὲ ἔμβολα (rostres) πλοίων.
Rostres, θ. τὰ ἔμβολα, τὸ βῆμα τῶν δημηγορούντων, (παρὰ Ῥωμ.).
Rot, ἐρυγὴ, ῥεύξιμον.
Rôt, (ὀ)ψητὸν κρέας (εἰς τὸ σουβλί).
Rotang, ἴδε **Rotin**.
Rotateur, ἐπίθ. (ἀνατομ.), περιαγωγὸς (μῦς).
Rotatif, ive, ὁ ἐνεργῶν διὰ-

Rotation, θ. ἡ περὶ ἑαυτὸ περιστροφὴ σώματος.
Rotatoire, ἐπιθ. ὁ στρεφόμενος (περὶ ἑαυτόν).
Rote, θ. ἐκκλησιαστική τις δικαιοδοσία ἐν Ῥώμῃ ἐκ 12 auditeurs.
Roter, ῥ. (ἐ)ρεύγομαι, (ἀρχ.) ἐρυγγάνω.
Rôti, 'ψητὸν κρέας.
Rôtie, θ. φρυγανιά.
Rotier, = Rosetier.
Rotin, καλάμι τῆς Ἰνδ. §. βροῦλον πρὸς ξεστούππωμα τῶν σωλήνων ὑδραγωγείου κτλπ.
Rôtir, ῥ. 'ψήνω εἰς τὸ σουβλὶ (εἰς τὴν 'σχάραν κτλ.). ||.— le balai, κατατρίβω τὸν καιρόν (τὸν βίον) μου εἰς μάτην.
Rotis, (γεωργ.), διβόλισμα ἀγροῦ κεχερσωμένου.
Rotissage, 'ψήσιμον, φρυγάνισμα, ξηροτηγάνισμα.
Rotisser, ῥ. (γεωργ.), διβολίζω τὸν ἐκχερσωθέντα ἀγρόν.
Rôtisserie, θ. τὸ κατάστημα τοῦ-
Rôtisseur, euse, ὁ πωλῶν 'ψητὰ (κρέατα), κεμπαπτσῆς. ||.— en blanc, ὁ πωλῶν κρέατα ἕτοιμα διὰ 'ψήσιμον.
Rôtissoire, θ. ἐργαλεῖον μαγειρικὸν διὰ τὰ 'ψητά.
Rotonde, θ. κτίριον στρογγυλόν. §. τὸ ὄπισθεν χώρισμα τῆς ταχυπόρου ἀμάξης.
Rotondité, θ. στρογγυλότης.
Rotule, ἡ μύλη (τὸ καρύδι) τοῦ γόνατος.
Roture, θ. ἀγένεια.
Roturier, ère, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ἀγεννής, χυδαῖος. ἀγροῖκος.
Rouage, τὸ ὅλον τῶν τροχῶν μηχανῆς.
Rouan, ἐπιθ. (ἵππος) ὁ ἔχων τρίχα λευκήν, λευκόφαιον καὶ καστανόχρουν.
Rouanne, θ. ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου σημαδεύουσιν οἱ μετρηταὶ τῶν οἴνων τὰ βαρέλλια.
Rouanner, ῥ. σημαδεύω μὲ τὸ rouanne.
Rouannette, θ. (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Rouanne. (ἰδίως) ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ξυλουργοὶ σημαδεύουσι τὰ ξύλα.

Rouble, νόμισμα Ῥωσσ., ῥοῦβλι.
Rouche, θ. τὸ σκάφος μόνον (χωρὶς καταρτίων κτλ.) τοῦ ναυπηγουμένου πλοίου.
Roucou, εἶδος κοκκίνης βαφῆς ἀπὸ τῶν σπόρων τοῦ roucouyer.
Roucouer, ῥ. βάφω μὲ τὸ roucou.
Roucoulement, ὁ γογγυσμὸς (τὸ μουρμουρητὸν) τῶν περιστερῶν.
Roucouler, ῥ. γογγύζω καθὼς τὸ περιστέρι.
Roucouyer, δένδρον τῆς Ἀμερ. ἀπὸ τὴν φλοῦδαν τῶν σπόρων τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται τὸ roucou.
Roue, θ. τροχός. ||. faire la—, φουσκόνω (καμαρόνω) 'σὰν τὸν κοῦρκον.
Rouelle, θ. τροχοῦλι.
Rouennerie, θ. ὑφάσματα τῆς πόλεως Rouen.
Rouer, ῥ. βασανίζω ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, συντρίβομαι ὑπὸ τὸν τροχὸν ἁμάξης. §. (ναυτ.) κουλουριάζω. §. φουσκόνω 'σὰν τὸν κοῦρκον. ||.— de coups, σκοτόνω ὑπὸ τὸ ξύλον, στουμπανίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ἐπίτριπτος, ἐξωλέστατος, διεφθαρμένος.
Rouerie, θ. κακοήθεια, κατεργαρία.
Rouet, ῥοδάνι διὰ γνέσιμον, τσικρίκι.
Rouette, θ. κλαδὶ λυγαρηᾶς χρησιμεῦον διὰ δέσιμον.
Rouge, ἐπίθ. κόκκινος. ||. (οὐσ.) κόκκινον χρῶμα, κοκκινάδι. 2) εἶδος πτηνοῦ (πάππιας), ἐρυθρόπους.
Rougeâtre, ἐπιθ. κοκκινωπός.
Rougeaud, e, κοκκινομάγουλος.
Rouge-bourse, = Rouge-gorge.
Rouge-caisse, ἄνθραξ (νόσημα) τῶν προβάτων.
Rouge-gorge, πυῤῥούλας, χειμωνιάτης, (πτν.).
Rouge-noire, εἶδος κοκκοθραύστου, (πτν.).
Rougeole, θ. νόσος ἐξανθηματική, κοκκινάδα. §. ἐρυσίβη, (νόσος τῶν φυτῶν).
Rougeot / **Rouge-plonge** }, εἴδη πάππιων.

Rouge-queue, εἶδος καρακάξας.
Rouge-rouget, εἶδος πάππιας.
Rouget, ῥυθρινάρι, κοκκινόψαρον, (Τ.) μερτζάνι, ἢ τριγλὶ, (Ἰταλ.) μπαρμποῦνι.
Rougette, θ. εἶδος μεγάλης νυκτερίδος τῶν Ἰνδ., (ἄλλ.) Roussette.
Rougeur, ῥ. ἐρύθημα, κοκκινάδα. ἐξάνθημα.
Rougie, θ. ἡ δευτέρα ἐργασία τῆς ἐρυθρᾶς ἐρέας.
Rougir, ῥ. κοκκινίζω. §. (συνκδχ.) ἐντρέπομαι.
Rougissure, θ. νόσος τῶν χαμοκεράσων. §. τὸ χρῶμα τοῦ ἐρυθροῦ χαλκοῦ.
Roui, τὸ οὐσ. τοῦ Rouir. ||. la viande sent le—, τὸ κρέας ἔχει βῶχαν (ἀχρεῖαν γεῦσιν).
Rouille, θ. σκωρία (κυρ. καὶ μτφορ.). §. (γεωργ.) ἐρυσίβη.
Rouiller, ῥ. σκωριάζω. ||. (ἡ πθ. μτχ.) = τῷ-
Rouilleux, euse, σκωριόχρους.
Rouillure, θ. σκώριασμα.
Rouir, ῥ. μουσχεύω τὸ λινάρι ἢ τὸ καννάβι.
Rouissage, μούσχευμα τοῦ λιναρίου ἢ τῆς καννάβεως.
Rouissoir, = Routoir.
Roulade, θ. κατακύλημα. §. (μουσ.) κυματισμὸς τῆς φωνῆς. §. (μαγειρ.) εἶδος παραγεμιστοῦ, (Τ.) μπουμπάρι.
Roulage, κύλισμα ἀμάξης. 2) κουβάλημα μὲ τὸ ἁμάξι.
Roulaison, θ. ἡ κατεργασία τῆς ζαχάρεως.
Roulant, e, ὁ κυλιόμενος ἢ ἁμαξευόμενος εὐκόλως, εὔτροχος. ||. feu—, πυροβόλισμα ἀδιάκοπον. ||. presse roulante, (τυπγρφ.), πιεστήριον εἰς ἐνέργειαν.
Rouleau, κύλινδρος. φάκελλος κυλινδροειδὴς (νομισμάτων κτλ.).
Roulement, κύλημα. §. γύρισμα τῶν 'μματιῶν. §. κυματισμὸς τοῦ ἤχου.
Rouler, ῥ. κυλίω. §. τυλίσσω κυλινδροειδῶς. §. γυρνῶ τὰ 'μμάτιά μου. §. ἀνακυκλῶ εἰς τὸν νοῦν μου. §. (αὐτπθ.) κυκλοφορῶ. περιστρέφομαι. περιπλανῶμαι. ἀνταλλάσσομαι ἀμοι-

δαίως. τρέχω μὲ ὄχημα. §.(ἐπὶ πλοίου) παρακυλίομαι.
Roulet, ἀτρακτοειδές τι ξύλον πρὸς νεροτριβὴν τῶν σκιαδίων.
Roulette, θ. μικρὸς τροχὸς ἢ τροχοειδὴς κύλινδρος. §. δίφρος δίτροχος. §. στρατοῦλα (διὰ τὰ νήπια). §. εἶδος τυχηροῦ παιγνιδίου, σδοῦρος.
Rouleur, ἀμπελόψειρα, σκαθάρι, (ἔντ.).
Rouleuse, θ. εἶδος κάμπης τυλισσομένης εἰς τὰ φύλλα.
Roulier, ὁ κυδαλῶν μὲ τὸ ἁμάξι.
Roulier, ère, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ roulage.
Roulière, θ. ἐπανωφόρι τῶν rouliers.
Roulis, σάλος (κυματισμὸς) πλοίου, (Τ.) σαλιντὶ, καραντί.
Rouloir, ἐργαλεῖον διὰ κυλίνδρωμα τῶν λαμπάδων.
Roulure, θ. νόσος τῶν δένδρων.
Roumer, ρ. γρύζω ὡς ὁ σκύλος (ὁ ἀγριόχοιρος κτλ.).
Roupie, θ. σταλαγματιὰ τῆς μύτης. 2) νόμισμα (ῥουπιὲς) τῶν Ἰνδ.
Roupieux, euse, τοῦ ὁποίου σάζει ἡ μύτη.
Roupiller, ρ. νυσταλίζω.
Roupilleur, euse, νυσταλὸς, νυσταλίζων.
Roussaille, θ. = Blanchaille.
Roussard, εἶδος περιστερᾶς.
Roussâtre, ὑπόξανθος, πυῤῥός.
Rousseau, πυῤῥὸς, ξανθότριχος, κοκκινογένης.
Rousselet, εἶδος κοκκινωποῦ ἀπιδίου.
Rousserolle, θ. εἶδ. πτηνοῦ, καλαμοδύτης.
Roussette, θ. εἶδος σκυλοψαρίου, νυκτερίδος καὶ ὑπολαΐδος.
Rousseur, θ. τὸ πυῤῥὸν τοῦ χρώματος. §. περκνάδες (φακίδες) τοῦ προσώπου.
Roussi, δέρμα Ῥωσσικὸν, τελατίνι.
Roussi, ὀσμὴ τσίκνας.
Roussie, θ. (γεωργ.), λάκκα ὅπου συνάζονται τὰ νερὰ τῶν κοπριῶν.
Roussiller, ρ. καίω ἐπιπολῆς, σουρουφλίζω.
Roussin, ἵππος ἀμουνούχιστος δι' ἅμαξαν.
Roussir, ρ. δίδω ἢ λαμβάνω χρῶμα πυῤῥὸν (ὑπόξανθον). §. τσικνίζω, 'μισοκαίω.
Roussissage, τὸ οὐσ. τοῦ Roussir.
Rouster, ρ. (ναυτ.), συνδέω δύο ξύλα περιτυλίσσων σχοινίον.
Rousture, θ. περιτύλιγμα σχοινίου πρὸς σύνδεσιν ξύλων.
Rout (Ἀγγλ.), πολυπληθὴς ὁμήγυρις ἀνθρώπων τοῦ μεγάλου κόσμου.
Route, θ. ὁδὸς, δρόμος.
Routier, ère, ὁ ἔχων σημειωμένους τοὺς δρόμους. ||. (οὐσ.) βιβλίον σημειοῦν τὸν διὰ θαλάσσης δρόμον. §. (μτφορ.) ἄνθρωπος πολύπειρος (πενταπραμένος).
Routine, θ. ἡ ἐκ τῆς πολυχρονίου πείρας προσγινομένη ἱκανότης, τριβὴ, ἕξις.
Routiner, ρ. συνειθίζω διὰ τῆς τριβῆς.
Routinier, ère, (καὶ ἐπίρ.) -ement, ὁ πράττων ἢ γινόμενος καθ' ἕξιν.
Routoir, μέρος ὅπου μουσχεύουν τὸ λινάρι ἢ τὴν κάνναβιν.
Rouvert, e, μτχ. πθ. τοῦ Rouvrir.
Rouvet, εἶδος φυτοῦ, ὄσυρις (ἡ λευκή).
Rouvieux, εἶδος ψώρας τῶν ἵππων καὶ σκύλων καὶ τὸ πάσχον αὐτὴν ζῶον.
Rouvre, εἶδος χαμηλῆς δρυός.
Rouvrir, ρ. 'ξαναανοίγω.
Roux, rousse, πυῤῥὸς, πυῤῥόθριξ, ξανθοκόκκινος.
Roux-vieux, = Rouvieux.
Royal, e, (καὶ ἐπίρ.) -ement, βασιλικός.
Royale, μύσταξ ὑπὸ τὸ κάτω χεῖλος.
Royalisme, τὸ ὑπὲρ τοῦ βασιλέως φρόνημα.
Royaliste, ἐπιθ. ὁ φρονῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως.
Royaume, βασίλειον.
Royauté, θ. ἡ βασιλικὴ ἀξία.
Roye, θ. (γεωργ.), = Raie, αὐλακιά.
Royer, ρ. (γεωργ.), διαυλακίζω τὸ λιβάδιον πρὸς διέξοδον τῶν ὑδάτων.
Ru, αὐλάκι ῥύακος.
Ruade, θ. κίνημα τοῦ ἵππου ὅταν κύπτων λακτίζῃ εἰς τὸν ἀέρα.
Rubace ἢ Rubacelle ἢ (ὀρθότ.) Rubicelle, θ. ῥουμπίνι ξεθωριασμένον.
Ruban, ταινία μεταξωτὴ κτλ., κορδέλλα. ||. —d'eau, εἶδος φυτοῦ λιμνοχαροῦς μὲ στενόμακρα φύλλα, ῥαγάζι, τίφη. ||. —de mer (ἢ) marin, εἶδος ἰχθύος, (ἄλλ.) Cépole.
Rubanaire, ἐπίθ. ταινιοειδής.
Rubaner, ρ. ςολίζω μὲ ταινίας. §. χωρίζω ἐν εἴδει ταινίας.
Rubanerie, τὸ ἐμπόριον τοῦ-
Rubanier, ère, ὁ ποιῶν ἢ πωλῶν κορδέλλας, ταινιοπώλης.
Rubanier, εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ruban d'eau.
Rubasse, θ. = Rubace.
Rubéfaction, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Rubéfier, ρ. (ἰατρ.) κοκκινίζω δι' ἐπιθέσεως ἰατρικοῦ τὸ δέρμα, φοινίσσω.
Rubellion, εἶδος ἰχθ. (φάγρου).
Rubiacé ἢ Rubiaciné, ée, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἐρυθροδάνου.
Rubican, ἐπίθ. (ἵππος) λευκόσικτος, (Τ.) δοροῦ.
Rubicond, e, κόκκινος ('σὰν τὸ μῆλον), κνηκάτος.
Rubienne ἢ Rubiette, θ. = Rouge-queue.
Rubis, ῥουμπίνι, (πέτρα πολύτ.).
Ruble, θ. = Cuscute.
Rubripède, ἐπίθ. (διδακτ.) ἐρυθρόπους.
Rubrique, θ. μίλτος, κοκκινόχωμα. 2) τὸ τυπικὸν (ἐρυθροβαφὲς συνήθως) τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας. §. μηνολογία καὶ ἐπιγραφὴ εἰδήσεως εἰς ἐφημερίδα. §. ἔθιμα καὶ νόμιμα παλαιά. §. (οἰκ.) πανουργία.
Ruche, θ. σίμβλον (γυψέλι) μελισσῶν. μελίσσι. §. κύρτος ἁλιευτικός.
Ruchée, θ. τὸ προϊὸν ἢ τὸ σμῆνος ἑνὸς σίμβλου.
Rucher, μέρος διὰ τὰ μελίσσια.
Rucheur, ὁ θημωνιάζων ἐν εἴδει σίμβλων τὰ δεμάτια.
Rudânier, ère, (δημ.), ὁ ὁμιλῶν τραχέως (ἀποτόμως).
Rude (καὶ ἐπίρ. ement), ἐπιθ. τραχύς. σκληρός. ἀπότομος.

στρυφνός. σφοδρός. δεινός. ἐπίπονος. δύσκολος.
Rudentier, ῥ. (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμῶ μὲ-
Rudendure, θ. ῥαβδοειδές τι κόσμημα ἐπέχον συνήθως τὸ ἓν τρίτον τοῦ κοίλου τῶν ῥαβδώσεων κίονος.
Rudéral, e, (βτν.), ἐρειπιοφυής.
Rudesse, θ. τραχύτης (κυρ. καὶ μτνμ.).
Rudiment, τὰ πρῶτα στοιχεῖα (αἱ στοιχειώδεις γνώσεις) ἐπιστήμης. §. βιβλίον στοιχειῶδες (κυρ. διὰ τὰ Λατινικὰ), προπαίδεια. §. τύπος (μόρφωμα) εἰς μικρόν.
Rudimentaire, ἐπίθ. στοιχειώδης, ἀτελής, πρωτοπαγής.
Rudoiement καὶ Rudoyement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Rudoyer, ῥ. προσφέρομαι τραχέως πρός τινα, (κοιν.) τὸν προπαίρνω.
Rue, θ. ὁδὸς (πόλεως), δρόμος, ἀγυιά. 2) (ἀ)πήγανον, (φυτ.). ||. des murailles, = Sauve-vie.
Ruée, θ. σωρὸς κοπρίας, συρφετός.
Ruelle, θ. μικρὸς δρόμος, παρασώκακον. §. τὸ μεταξὺ τοῦ τοίχου ϗ τοῦ κρεββατιοῦ διάστημα.
Rueller, ῥ. (γεωργ.) σχηματίζω δρόμους ἐντὸς τῆς ἀμπέλου περισωρεύων τὸ χῶμα ἑκατέρωθεν τῶν κλημάτων.
Ruer, ῥ. τινάζω (κτυπῶ) μὲ ὁρμήν. §. (ἀμτβτ.) λακτίζω κύπτων (καθὼς ὁ ἵππος κτλ.). §. (μσ.) ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ.
Rueur, euse, (ἵππος) *λάκτης.
Rufien, (ἀσεμν.), ἀσελγής, κακοήθης, πουτανιάρης ἢ προαγωγὸς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ῥουφιάνος.
Rugine, θ. ἐργαλεῖον χειρουργικὸν, ξύστρον.
Ruginer, ῥ. περιξέω τὸ ὀστοῦν, (χειρουργ.).
Rugir, ῥ. βρυχῶμαι (ὡς ὁ λέων κτλ.).
Rugissement, βρυχηθμὸς (λέοντος κτλ.).
Rugosité, θ. ῥικνότης.
Rugueux, euse, ῥικνός.
Ruilée, θ. περίχρισις τῶν κεραμιδίων τῆς στέγης μὲ ἀσβέστην.
Ruiler, ῥ. (οἰκοδ.) σχηματίζω αὐλακοειδῶς δι' ἀσβέστου τὸ μεταξὺ δύω τοίχων.
Ruine, θ. πτῶσις, κρημνισμός. ἀφανισμὸς, ὄλεθρος. §. (πλθ.) ἐρείπια (κτιρίου).
Ruiner, ῥ. κρημνίζω. §. ἀφανίζω.
Ruineux, euse, (ϗ ἐπίῤ.) -ement, ὠδίνων πτῶσιν, ἑτοιμόῤῥοπος. §. ἀφανιστικὸς, πολυδάπανος.
Ruisseau, ῥύαξ. αὐλάκι δρόμου. §. (μτνμ.) κρουνὸς (δακρύων κτλ.).
Ruisseler, (διπλασ. τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ῥέω κρουνηδὸν (ῥυακηδόν).
Rumb, ἕκαστον τῶν 32 τριγώνων τοῦ πολοδείκτου ὅθεν πνέει εἷς τῶν ἀνέμων.
Rumeur, θ. βοὴ συμμιγὴς, θροῦς, θόρυβος.
Rumination, μηρυκασμός.
Ruminer, ξαναμασσῶ (καθὼς τὰ πρόβατα κτλ.), μηρυκάζω. §. (μτφορ.) ἀνακυκλῶ τι εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι πολλαχῶς.
Runique, ἐπιθ. ὁ τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς ἄρκτου.
Rupture, θ. ῥῆξις (κυρ. καὶ μτφορ.). §. σπάσιμον.
Rural, e, ἀγροτικὸς, γεωργικός. ||. doyen —, (ἐκκλησ.), χωρεπίσκοπος.
Ruse, δόλος, πανουργία.
Rusé, ée, πανοῦργος, πονηρός.
Ruser, ῥ. μεταχειρίζομαι πανουργίας.
Rustaud, e, ἀγροῖκος, χωριάτης.
Rusticage, τὸ οὐσ. τοῦ Rustiquer.
Rusticité, θ. σκαιότης ἤθους, ἀγροικία, χωριατιά.
Rustique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. ἀγροτικός. ἁπλοϊκός. §. χωριατικὸς, ἄπρακτος. ||. maison—, ἀγροικία.
Rustiquer, ῥ. (οἰκοδ.), ἀσβεστόνω ἐν εἴδει ἀγροικίας. §. πελεκῶ χονδροειδῶς τοὺς οἰκοδομησίμους λίθους.
Rustre, ἐπίθ. χονδρὸς χωριάτης, χονδροειδέστατος, βάναυσος.
Rut, ὁ πρὸς ὀξεῖαν ὀργασμὸς τινῶν ἀγρίων ζώων.
Rutacées, θ. πλθ. (βτν.) (ἀ)πηγανοειδῆ (φυτά).

S

S, τὸ ιθ'. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Sa, ἀντνμ. θ. κτητ. τοῦ γ'. πρσ., (ἡ ἑαυ)τοῦ.
Sabbat, τὸ σάββατον (τῶν Ἑβρ.). §. ὁ ὑποτιθέμενος σύλλογος τῶν μάγων πρὸς δαιμονολατρείαν, (ὅθ. §. μτφορ.) θόρυβος μέγας λογομαχία μὲ κραυγάς.
Sabine, θ. βράθυ, εἶδος κέδρου, (θάμν.).
Sable, ἄμμος.
Sabler, ῥ. στρώνω μὲ ἄμμον §. χύνω (μέταλλον) ἐντὸς κυπέλλου ἀπὸ ἄμμον.
Sableur, ὁ κατασκευάζων καλούπια ἀπὸ ἄμμον. §. (οἰκ.) οἰνοπότης.
Sableux, euse, ὁ περιέχων ἄμμον.
Sablier, ἀμμωδερόν. §. ὡρολόγιον μὲ ἄμμον, μαντζαρόλι. §. δενδρύλλιόν τι τῆς Ἀμερ., (κοιν.) διαβολόδενδρον.
Sablière, θ. ἀμμωρυχεῖον. §. (οἰκοδ.) δοκὸς ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζονται τὰ πτερὰ τῆς στέγης κτλ.
Sablon, ἄμμος ψιλὴ, ἀρένα.
Sablonner, ῥ. τρίβω (πατρεύω) μὲ τὴν ἀρέναν.
Sablonneux, euse, ἀμμώδης.
Sablonnier, ὁ πωλῶν ἄμμον (ἀρέναν).

Sablonnière, θ. μέρος ὅθεν ἐβγάλλουν ἀρέναν.
Sabord, θυρὶς πλοίου διὰ τὰ κανόνια.
Saborder, ῥ. ἀνοίγω τρύπαν εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ πλοίου ἵνα τὸ βυθίσω.
Sabot, ξύλινον ὑπόδημα, *ξυλοπέδιλον, κρούπεζα. §. ὁπλὴ (ὀνύχι) ἵππου κτλ. §. τροχοπέδη. §. βέμβιξ, σβοῦρος, τοπάτσι, (παιγν. τῶν παιδ.).
Sabotage, κατασκευὴ ξυλοπεδίλων.
Saboter, ῥ. παίζω τὸ τοπάτσι, βεμβικίζω. κροτῶ περιπατῶν ἢ κροταίδω τὴν ἐρέαν μὲ ξυλοπέδηλα. §. ἐργάζομαι ταχέως καὶ ἀθλίως.
Saboteur, euse, ὁ παίζων τὸν σβοῦρον. §. ὁ κροτῶν μὲ τὰ ξυλοπέδηλα. §. ὁ ἐργαζόμενος ταχέως καὶ ἀθλίως.
Sabotier, ὁ κατασκευάζων ἢ φορῶν ξυλοπέδιλα.
Sabotière, θ. ἐργοστάσιον ξυλοπεδίλων. §. ἐργαλεῖον τοῦ κατοπτροποιοῦ. §. εἶδος χοροῦ χωρικῶν.
Sabouler, ῥ. τραβῶ ἀπ' ἐδῶ ϗ ἀπ' ἐκεῖ. §. ἐπιπλήττω αὐστηρῶς, μαλλόνω, (ἀρχ.) στυφελίζω.
Sabre, σπαθὶ γυριστὸν, σπάθη. (T.) πάλα.
Sabrennaser, ῥ. κακοδουλεύω τὸ ἐργόχειρον.
Sabrenaud, e, ἐργάτης ἀδόκιμος.
Sabrenauder, ῥ. Sabrenasser.
Sabrenaudier, ère, = Sabrenaud
Sabrer, ῥ. κτυπῶ μὲ τὴν σπάθην. §. ἐργάζομαι ταχέως καὶ ἀθλίως.
Sabretache, (Γερμ.), θ. σακκὶ κρεμάμενον παρὰ τὴν σπάθην ἱππέως (λογχοφόρου).
Sabreur, ςρατιώτης ἀμαθὴς μὲν ἀλλὰ παλληκαρᾶς.
Sabulaire, ἐπίθ. ἀμμοδίαιτος.
Sabuleux, euse, ἀμμώδης.
Saburral, e, ὁ ἐξ αἰτίας τῆς-
Saburre, θ. χυμὸς νοσοποιὸς ὑπὸ δυσπεψίας.
Sac, σακκὶ, σάκκος. 2) διαρπαγὴ (διαγουμισμὸς) ὁλοκλήρου πόλεως.
Saccade, θ. τίναγμα δυνατὸν τοῦ χαλινοῦ. (ἐν γέν.) κούνημα (πήδημα) βίαιον. §. (μτφορ.) σφοδρὰ ἐπίπληξις.
Saccader, ῥ. τινάζω τραβῶν δυνατὰ τὸν χαλινόν. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) διακεκομμένος.
Saccage, ἀφανισμός. §. σωρεία.
Saccagement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Saccager, ῥ. διαρπάζω (διαγουμίζω) ὁλόκληρον πόλιν.
Saccellaire, σακκελλάριος, (ὀφφίκιον ἐκκλησιαστικόν).
Saccellation, θ. ἡ δι' ἐπιθέσεως σακκυλίων θεραπεία.
Sacchareux, euse, (χημ.), σακχαρώδης.
Saccarifère, ἐπίθ. σακχαροφόρος.
Saccharifiable, ἐπίθ. σακχαροποιήσιμος.
Saccharification, θ. σακχαροποίησις.
Saccharifier, ῥ. μεταβάλλω εἰς σάκχαριν.
Saccharin, ine, ὁ περιέχων σάκχαριν, σακχαρώδης.
Sacerdoce, ἱερωσύνη. ἱερατεῖον.
Sacerdotal, e, ἱερατικός.
Sachant, e, μτχ. ἐνεργ. τοῦ Savoir.
Sachée, θ. (ὅσον χωρεῖ) ἓν σακκὶ γεμάτον.
Sachet, σακκοῦλι, σακκουλάκι.
Sacoche, θ. δισάκκι (πέτσινον), χεῖμπές.
Sacramental, e, ἢ-
Sacramentel, elle, (καὶ ἐπίρ.) -ement, τελειωτικὸς τοῦ μυστηρίου, τελετουργικὸς, μυσαγωγικός.
Sacre, χρίσις βασιλέως. χειροτονία ἐπισκόπου. 2) εἶδος μεγάλου ἱέρακος.
Sacrement, (θεῖον) μυστήριον.
Sacrer, ῥ. χρίω βασιλέα. χειροτονῶ ἐπίσκοπον. 2) (οὐδ.) βλασφημῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) καθιερωμένος (πρὸς θείαν λατρείαν), ἱερὸς, θεῖος.
Sacrifiable, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει 'να θυσιάσῃ τις.
Sacrificateur, θύτης. ἱεροποιός.
Sacrificature, θ. ἡ ἀξία τοῦ ἱερέως (παρ' Ἑβραίοις).
Sacrifice, θ. θυσία.
Sacrifier, ῥ. θυσιάζω.
Sacrilége (καὶ ἐπίρ. -ement), ἱερόσυλος. §. (οὐσ. ἀρσ.) ἱεροσυλία.
Sacripant, κομπαστὴς, θρασύδειλος.
Sacristain, σκευοφύλαξ (ἐκκλησ.)
Sacristie, θ. σκευοφυλάκιον (ἐκκλησίας), διακονικόν.
Sacrum, τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, τὸ κωλοκούκκουρον.
Safran, κρόκος, (φυτ. ϗ ἄρτ.).
Safraner, ῥ. βάφω (σκευάζω) μὲ κρόκον.
Safranier, ὁ καλλιεργῶν τὸν κρόκον.
Safranière, φυτεία κρόκου.
Safre, ἐπίθ. φάγος, λαίμαργος.
Sagace (καὶ ἐπίθ. -ement), ἐπιθ. ὀξύνους.
Sagacité, θ. ὀξύνοια.
Sage, ἐπιθ. σοφός. §. συνετὸς, φρόνιμος. σεμνός.
Sage-femme, θ. μαῖα, μαμμή.
Sagement, ἐπίρ. σοφῶς, φρονίμως, σωφρόνως.
Sagesse, θ. σοφία. §. σύνεσις, φρόνησις. σεμνότης, σωφροσύνη. ||. dents de sagesse, οἱ σωφρονιστῆρες (ὀδόντες).
Sagittaire, ὁ Τοξότης, (ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδιακοῦ). 2) (θ.) εἶδος φυτοῦ παρυδατίου μὲ λογχοειδῆ φύλλα καὶ λευκὰ ἄνθη, (ἄλλ.) Fléchière.
Sagittal, e, βελοειδής.
Sagou, ἄμυλον ἀπὸ ψίχαν διαφόρων εἰδῶν φοίνικος τῶν Ἰνδ.
Sagouier, εἶδος φοίνικος ἀπὸ τὴν ψίχαν τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται τὸ sagou.
Sagouin, εἶδος μικροῦ πιθήκου. §. (μτνμ.) ῥυπαρός.
Sagoutier, = Sagouier.
Sagum, σάγος, φόρεμα κοντὸν τῶν Ῥωμαίων κτλ. ἐν τῷ πολέμῳ.
Saie, θ. = Sagum. §. εἶδος βούρσης τῶν χρυσοχόων.
Saïetter, ῥ. καθαρίζω (ὑαλίζω) μὲ τὴν saie.
Saignant, e, στάζων αἷμα.
Saignée, θ. φλεβοτομία.
Saignement, τρέξιμον αἵματος (κυρ. ἀπὸ τὴν μύτην).
Saigner, ῥ. φλεβοτομῶ. (μαγειρ.) σφάζω. §. (μτνμ.) παροχετεύω

τὸ ὕδωρ ποταμοῦ κτλ. §. (μαγειρ.) σφάζω. §. (οὐδ.) στάζω αἷμα, αἱματόνω.

Saigneux, euse, αἱματοσταγὴς, αἱματωμένος.

Saillant, e, προέχων. §. (μτνμ.) λαμπρὸς, ἔξοχος. ἔξαλλος.

Sailler, ῥ. (ναυτ.), ἀφίνω τὸ ξύλον 'να 'γλιστρήσῃ κατὰ μῆκος. §. τεντόνω τὸ σχοινίον.

Saillie, θ. τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἀνατίναγμα. §. (μτφορ.) ὅρμημα. §. (μτνμ.) τὸ ἐξέχον ὀστέου (οἰκοδομήματος κτλ.). § (μτφορ.) παραφορά. §. ἰδέα ἔξαλλος (ἐκπλήττουσα) εἰς ὁμιλίαν ἢ σύγγραμμα.

Saillir (saillis; saillissais; saillirai; saillis; sailli), ῥ. (ἀνα)-τινάζομαι μὲ ὁρμὴν, ἀναπιδύω. §. (ἀρχιτ.), προέχω, ἐξέχω. §. (μτβτ.) βατεύω.

Sain, e, ὑγιής. 'γιερός. ὑγιεινός. §. (μτφορ.) ὀρθός.

Sainbois, εἶδος δένδρου (θυμελαίας) τοῦ ὁποίου ἡ φλοῦδα χρησιμεύει πρὸς ἐκδόρια, (ἄλλ.) Garou.

Saindoux, 'ξύγγι (χοίρου) λυωμένον.

Sainement, ἐπίρ. ὑγιῶς, ὑγιεινῶς. §. ὀρθῶς.

Sainfoin, ὀνοβρυχίς. ἡδύσαρον, (φυτ.).

Saint, e, ἱερὸς, ἅγιος. ||. la Saint-Jean, la Saint-Martin etc. τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τοῦ ἁγίου Μαρτίνου, (ἐννοεῖται: ἡ ἑορτή).

Sainte-barbe, θ. (παλ.), πυριτιδοθήκη πλοίου.

Saintement, ἐπίρ. ὡς ἅγιος, ἱεροπρεπῶς, θεοφιλῶς, θεαρέσως.

Sainteté, θ. ἱερότης, ἁγιότης. ||. (ὡς τίτλ. τοῦ Πάππα) Ἁγιωσύνη, Μακαριότης.

Saisie, θ. κατάσχεσις (δικαστικὴ) τῶν κτημάτων ὀφειλέτου. ||. saisie-arrêt (ἡ) -opposition, κατάσχεσις συντηρητική.

Saisir-brandonner, ῥ. (δικονμ.), ἐνεργῶ κατάσχεσιν ἐπὶ καρπῶν ἀσυγκομίστων.

Saisine, θ. (Νμ.), κατοχὴ κτήματος.

Saisir, ῥ. πιάνω (διὰ μιᾶς), ἁδράχνω. δράττομαι. §. (μτνμ.) κυριεύω. §. (μτφορ.) ἀντιλαμβάνομαι διὰ τοῦ νοὸς, καταλαμβάνω. §. (μσ. δικονμ.) κάμνω κατάσχεσιν. §. (ναυτ.) προσδέω στερεῶς.

Saisissable, ἐπίθ. ὑποκείμενος εἰς (δικαστικὴν) κατάσχεσιν.

Saisissant, e, (κυρ. ἐπὶ ψύχυς) σφοδρός. §. (δικονμ. ὡς οὐσ.) ὁ ἐνεργῶν κατάσχεσιν.

Saisissement, πιάσιμον ἐξ αἰτίας ψύχους, κρυολόγημα. §. ἐντύπωσις αἰφνίδιος, συνοχὴ (καρδίας).

Saison, θ. ὥρα (μία ἐκ τῶν 4 τοῦ) ἔτους. §. καιρὸς ἁρμόδιος (εὔθετος).

Salacité, θ. ὁρμὴ ἀκάθεκτος πρὸς τὰ ἀφροδίσια, λαγνεία.

Salade, θ. σαλάτα. 2) εἶδος περικεφαλαίας.

Saladier, σκεῦος διὰ τὴν σαλάταν.

Salage, ἀλάτισμα (παστοῦ).

Salaire, μισθὸς, ἀνταμοιβή.

Salaison, ἀλάτισμα (παστῶν). §. (πλθ.) ἀλατιστὰ (ὀψάρια ἢ κρέατα), παστά.

Salamalec (Ἀραβ.), προσκύνησις ἐδαφιαία, (εἰρων.).

Salamandre, θ. σαλαμάνδρα, (εἶδος σαύρας).

Salant, ἐπίθ. ἀλατοῦχος, ἁλμυρός.

Salarier, ῥ. μισθοδοτῶ, ἀνταμείβω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ὁ ὑπὸ μισθὸν, μισθωτός.

Salaud, e, (οἰκ.), ῥυπαρός.

Sale (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ. ῥυπαρὸς, λερωμένος, ἄπαστρος. §. (μτφορ.) αἰσχρὸς, ἄσεμνος. §. (ναυτ.) πλήρης ὑφάλων, ἐπικίνδυνος.

Saler, ῥ. ἀλατίζω. §. παστόνω. §. (μτφορ.) πωλῶ ἀκριβά. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἁλμυρὸς, παστὸς, ἀλατισμένος. §. (μτφορ. λόγος) ἄσεμνος, ἤ· πλήρης ἅλατος, εὔστοχος. §. (χυδ.) πολλοῦ ὤνιος, ἀκριβός. §. (οὐσ.) παστὸν χοίρειον. ||. (ὡς ἐπίρ.) μὲ πολὺ ἅλας.

Saleron, τὸ κοίλωμα (τοῦ ἀλατοδοχείου).

Saleté, θ. ῥυπαρία, βρῶμα. §. (μτφορ.) αἰσχρολογία.

Saleur, ὁ ἀλατίζων (τὰ παστά).

Salicaire, θ. εἶδος φυτοῦ (λυσιμαχίας) φυτρόνοντος μεταξὺ τῶν ἰτεῶν.

Salicine, θ. εἶδος ἀντιπυρετικοῦ ἅλατος ἐξαγομένου χημικῶς ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἰτέας ϗ τῶν ὁμοφυῶν δένδρων.

Salicoque, καρίς.

Salicor (-corne), ἁλμυρήθρα, (φυτ.).

Salicot, = Salicoque.

Salicotte, θ. = Salicorne.

Saliens, ἐπίθ. πλθ., οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἄρεως ἐν Ῥώμῃ.

Salière, σκεῦος διὰ τὸ ἅλας, ἁλατερόν. §. ἐργαλεῖον (ὄγανον) τοῦ ἀδαμαντουργοῦ. §. κοιλώματα σχηματιζόμενα ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἡλικιωμένων ἵππων καὶ ὄπισθεν τῆς κλειδὸς τῶν ἰσχνῶν ἀνθρώπων.

Saliette, θ. εἶδος φυτοῦ (κονύζης).

Salifère, θ. ἀλατοῦχος.

Salifiable, ἐπίθ. (χημ.), ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παράγειν ἅλας.

Saligaud, e, (χυδ.), βρωμερός.

Salignon, κεφαλὶς ἅλατος.

Saligot, = Mâcre, (φυτ.).

Salin, ine, ὁ περιέχων ἅλας, ἀλατώδης.

Salinage, ἡ κρυσταλλοποίησις τοῦ ἅλατος.

Saline, θ. ἁλυκή. ἁλοπήγιον ἢ ἀλατωρυχεῖον. §. (περιληπτ.) τὰ ἁλμυρὰ, παστὰ, γαράτα.

Salique, ἐπίθ. (ὁ νόμος) ὁ ἀποκλείων τὰς γυναῖκας ἀπὸ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου τῆς Γαλλ.

Salir, ῥ λερόνω.

Salissant, e, ὁ λερόνων εὐκόλως.

Salisson, θ. (χυδ.), κοράσιον ῥυπαρὸν, βρωμοκόρητσον.

Salissure, θ. ῥύπος, λέρα.

Salivaire, ἐπίθ. ὁ τοῦ σιέλου.

Salivation, θ. σχηματισμὸς σιάλου. σιελαγωγία.

Salive, θ. σίελος, σάλιον.

Saliver, ῥ. ἐκβάλλω σίελον, σαλιάζω.

Saliveux, euse, σιελοειδὴς, σιελώδης.

Salle, θ. παστὰς, προθάλαμος, σάλλα.

Salmi, εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ 'ψημένον ἤδη κυνῆγι.
Salmiac, ἀμμωνιακὸν ἅλας.
Salmigondis, φαγητὸν ἀπὸ διάφορα κρέατα 'ξαναξεσταμένα. §. σύγκρουμα. §. (μτφορ.) ὁμιλία συγκεχυμένη.
Saloir, ἁλατοδοχεῖον. σκεῦος ὅπου ἁλατίζονται τὰ παστά.
Salon, θάλαμος μέγας πρὸς ὑποδοχήν. §. (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Λούβρ ἐν Παρισίοις στοὰ ὅπου ἐκτίθενται κατὰ καιροὺς τὰ ἀριστουργήματα τῶν ὡραίων τεχνῶν, καὶ αὐτὴ ἡ ἔκθεσις αὐτῶν.
Salop, e, ῥυπαρός. ||. (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ θηλ.), γυνὴ ῥυπῶσα ἢ φαυλόβιος, (κοιν.) βρωμοῦσα, βρῶμα.
Saloperie, θ. βρῶμα, ῥυπαρία. §. αἰσχρολογία.
Salorge, σωρὸς ἅλατος (διὰ ἐμπόριον).
Salpêtrage, τὸ οὐσ. τοῦ Salpêtrer.
Salpêtre, νίτρον (κατεσκευασμένον ἀπὸ παλαιοὺς τοίχους κτλ.). ||. faite péter le salpêtre, κανονοβολῶ.
Salpêtrer, ῥίπτω (ἀνακατόνω μὲ τὸ χῶμα) νίτρον πρὸς στερεοποίησιν γηπέδου. §. μεταβάλλω (ꝫ μσ.) -ομαι εἰς νίτρον.
Salpêtrerie, θ. = Salpêtrière.
Salpêtreux, euse, νιτροῦχος.
Salpêtrier, ὁ κατασκευάζων νίτρον.
Salpêtrière, θ. μέρος ὅπου κατασκευάζουν νίτρον.
Salpêtrisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Salpêtrer.
Salsepareille, σμίλαξ ἡ τραχεῖα, (φυτ. ἰατρ.).
Salsifis, τραγοπώγων, σκοῦλι, (φυτ.).
Saltation, θ. ἡ τέχνη τῆς χειρονομίας (τοῦ χοροῦ κτλ.) παρὰ 'Ρωμ.
Saltimbanque, θαυματοποιός, ἀγύρτης, βωμολόχος.
Salubre, ἐπίθ. ὑγιεινός.
Salubrité, θ. τὸ ὑγιεινὸν (τόπȣ κτλ.).
Saluer, ῥ. ἀσπάζομαι, χαιρετῶ, προσαγορεύω. §. ἀναγορεύω.
Salure, θ. ἁλμύρα.
Salut, σωτηρία. 2) ἀσπασμός, χαιρετισμός, προσαγόρευσις. ||. (καὶ ἐν εἴδει προσφωνήσεως) χαίρειν! χαῖρε! ||. à bon entendeur salut, (φρσ.) ὁ νοῶν νοείτω!
Salutaire (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. σωτήριος.
Salutation, θ. ἀσπασμός, χαιρετισμός.
Salve, θ. πυροβολισμὸς πολλῶν διὰ μιᾶς κανονίων κτλ. ||. (μτνμ.) salve d'applaudissements, χειροκρότησις ῥαγδαία.
Salvié, ée, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐλελισφάκου.
Salvé, δέησις πρὸς τὴν Θεοτόκον, παράκλησις.
Same, θ. εἶδος κεφάλου ἀναπλέοντος τοὺς ποταμούς.
Samedi, σάββατον.
San-benito, κίτρινος ἐπενδύτης τῶν καταδικαζομένων ὑπὸ τοῦ ἱεροδικείου.
Sancir, ῥ. (ναυτ.), βυθίζεσθαι μὲ τὴν πρῷραν πρώτην.
Sanctifiant, e, ἁγιαστικός.
Sanctificateur, ὁ ἁγιάζων, ἁγιαστικός.
Sanctification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Sanctifier, ῥ. (καθ)αγιάζω.
Sanction, θ. ἔγκρισις, ἐπικύρωσις.
Sanctionner, ῥ. ἐπικυρόνω.
Sanctuaire, ἄδυτον (ναοῦ), θυσιαστήριον, τὸ ἅγιον βῆμα.
Sandal, ἴδε Santal.
Sandale, θ. σανδάλιον, τσαροῦχι.
Sandaraque, θ. εἶδος ῥητίνης εὐώδους, σανδαράχη.
Sandi ἢ (θ.) **Sandienne**, εἶδος ὅρκου ἢ βλασφημίας τῶν ἀναγώγων καὶ χυδαίων.
Sang, αἷμα. §. γένος. ||. sang-froid, ἀπάθεια, ἀταραξία. ||. de sang—froid, ἀταράχως.
Sang-de-dragon, εἶδος φυτοῦ (λαπάθου). 2) εἶδος ῥητίνης ἢ κόμμιος.
Sanglade, θ. κτύπημα μὲ πλατὺ λωρὶ (μὲ ὕγγλαν).
Sanglant, e, (αἱ)ματωμένος, αἱματοσταγής. φονικός. §. (μτφορ.) δεινός. πικρός.
Sangle, θ. λωρὶ πλατύ, ὕγγλα, (T.) κολάνι.
Sangler, ῥ. σφίγγω μὲ τὸ κολάνι. §. μαστίζω.
Sanglier, σύαγρος, ἀγριόχοιρος.
Sanglot, ὑποκορ. τοῦ Sangle, τὸ λωρὶ τῆς σέλλας ὅπου περνᾷ ἡ ὕγγλα.
Sanglot, λυγμός, ἀναφυλλητόν.
Sangloter, ῥ. κλαίω μὲ ἀναφυλλητόν, ὀλολύζω.
Sangrado, ἰατρὸς ἀδόκιμος, ψευτοϊατρός.
Sangsue, θ. (ἀ)βδέλλα, (ἔντ.).
Sanguification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Sanguifier, ῥ. μεταβάλλω εἰς αἷμα.
Sanguifique, ἐπίθ. ὁ μεταποιῶν εἰς αἷμα.
Sanguin, e, αἱματώδης. §. αἱματόχρους.
Sanguinaire, ἐπίθ. αἱμοχαρής, αἱμοβόρος, φονικός.
Sanguine, θ. ὀρυκτὸν σιδηροῦχον κόκκινον. §. αἱματίτης (λίθος), αἱματοστάτης.
Sanguinolent, e, αἱματηρός, ἔναιμος.
Sanhédrin, τὸ συνέδριον τῶν 'Ιουδ.
Sanicle, θ. εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου.
Sanie, θ. ἔμπυον (πληγῆς).
Sanieux, euse, ἐμπυώδης.
Sanitaire, ἐπίθ. ὁ ἀφορῶν τὴν (δημόσιον) ὑγείαν.
Sans, πρόθ., ἄνευ, χωρίς. ||. — doute, —exception, —crainte etc, ἀναμφιβόλως, ἀνεξαιρέτως, ἀφόβως ꝫτλ. (διὰ τοῦ στερητικοῦ ἀ).
Sans-coeur, δειλός, ἄνανδρος.
Sans-culotte, ὀχλοκρατικός, σφόδρα δημοκρατικός, (κατὰ λέξιν) ξεβράκωτος.
Sans-dent, θ. (γρηὰ) ξεδοντιάρα.
Sans-fleur, θ. εἶδος μήλȣ, συκόμηλον.
Sans-peau, θ. εἶδος ἀπιδίου.
Sanscrit, e, σανσκριτικός. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἡ σανσκριτικὴ (ἀρχαία γλῶσσα τῶν βραχμάνων).
Sansonnet, ψαρῶνι, μαυροποῦλι, (πτν.). 2) σαυρεῖδι, (ἰχθ.).
Sans-souci, ἀμέριμνος, ἄφροντις.
Santal, ξύλον εὐῶδες καὶ βαφικὸν τῆς 'Ινδ., ἐρυθρόξυλον ἢ κιτρινόξυλον, σάνταλον.
Santé, θ. ὑγεία.

Santoline, θ. γένος φυτῶν, λεβιθόχορτον.
Santon, μοναχὸς Τοῦρκος.
Sanvé, θ. ἀγριοσίνηπι, λαψανη, (φυτ.).
Sapa, μοῦστος βρασμένος ἄχρι πήξεως, ἕψημα.
Sapajou, πίθηκος μικρότατος τῆς Ἀμερ.
Sapan, ξύλον βαφικὸν τῆς Ἰαπον.
Sape, θ. τὸ ἔργον τῶν σκαπανέων (εἰς πολιορκίαν), ὑπόρυξις τείχους.
Saper, ῥ. ὑποσκάπτω (τεῖχος)·
Sapeur, σκαπανεὺς (στρατιώτης)·
Saphène, θ. ἡ φλέβα τοῦ αἵματος τοῦ ποδὸς, σαφηνή.
Saphique, ἐπίθ. σαπφικὸς (στίχος).
Saphir, σάπφειρος, ζαφεῖρι, (λίθ. πολύτ.).
Saphirin, **e**, σαπφείρινος. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος χαλκηδονίας (σαπφειροειδοῦς).
Sapide, ἐπιθ. ὁ ἔχων οὐσίαν (γεῦσιν).
Sapidité, θ. οὐσία, γεῦσις.
Sapience, θ. (παλ.), σοφία.
Sapientiaux, ἐπίθ. τὰ (βιβλία) τῆς Σοφίας (εἰς τὴν Παλ. Γρφ.).
Sapin, ἐλάτη, ἔλατος, (δένδρ.). §. ὄχημα δημόσιον. ||. il sent le —, (παροιμ.), ὀλίγα εἶν' τὰ ψωμιά του, (οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον:) » σελίνου δεῖται ».
Sapine, θ. δοκὸς ἢ σανὶς ἀπὸ ἔλατον.
Sapinette, θ. εἶδος δένδρου (ἐλάτου) τῆς Ἀμερ.
Sapinière, θ. δενδρόφυτον ἐλάτων.
Saponacé, **ée**, σαπωνοειδής.
Saponaire, ἐπίθ. σαπωνώδης. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ (τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εἶνε τὸ κοινῶς) τσογένι.
Saponé, **ée**, σαπωνώδης.
Saponifiable, ἐπίθ. σαπωνοποιήσιμος.
Saponification, θ. σαπωνοποίησις.
Saponifier, ῥ. μεταβάλλω εἰς σαπώνιον, σαπωνοποιῶ.
Saponiforme, ἐπίθ. σαπωνοειδής.
Saporifique, ἐπίθ. ὁ παράγων τὴν γεῦσιν τῶν χυμῶν.
Sapote ἢ **Sapotille**, θ. ὁ καρπὸς (εἶδος μήλου) τοῦ-
Sapotier ἢ **Sapotillier**, εἶδος φυτοῦ καρποφοροῦντος ἐκλεκτόν τινα καρπόν.
Saquer, ῥ. μετατοπίζω τι δι' ἀνατινάξεως.
Sarabande, θ. χορὸς Ἱσπανικός.
Sarbacane, θ. σωλὴν μακρὸς διὰ τοῦ ὁποίου σφενδονίζουσι φυσῶντες.
Sarbotière, θ. σκεῦος ὅπου κάμνουν τὸ σερμπέτι.
Sarcasme, σκῶμμα δηκτικὸν, σαρκασμός.
Sarcastique, ἐπίθ. δηκτικὸς, σαρκαστικός.
Sarcelle, θ. εἶδος ἀγριόπαππιας, κερκιθαλίς.
Sarclage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Sarcler, ῥ. ἐκβάλλω τὰ ἀχρεῖα χόρτα μὲ τὸ σκαλιστῆρι, σκαλεύω.
Sarcleur, **euse**, σκαλιστὴς (ἀγροῦ), σκαλεύς.
Sarcloir, σκαλιστῆρι, σκάλευθρον.
Sarclure, θ. τὰ ἐκριζούμενα χόρτα διὰ τοῦ σκαλιστηρίου.
Sarcocèle, πρῆσμα σκιῤῥῶδες τοῦ ὀσχέου, σαρκοκήλη.
Sarcophage, λάρναξ ἀρχαίου νεκροῦ, σαρκοφάγος.
Sardine, θ. τριχιὸς, σαρδέλλα, (ἰχθ.).
Sardinier, εἶδος δικτύου διὰ τὰς σαρδέλλας.
Sardoine, θ. σαρδώνυξ (λίθος), εἶδος ἀχάτου.
Sardonien ἢ **Sardonique** (καὶ ἐπίθ. -**ement**), ἐπίθ. (γέλως) σαρδόνιος.
Sarge ἢ **Sargue** ἢ **Sarguet**, σαργὸς, εἶδος ἰχθ.
Sarigue, δίδελφυς, (ζ.).
Sarment, κληματίς.
Sarmentacé, **ée**, (βτν.), κληματοφυὲς (φυτόν).
Sarmenteux, **euse**, (ἄμπελος) πολυκληματοῦσα, τραγῶσα. §. φυτὸν κληματοειδὲς (περιπλεκόμενον).
Sarper, ῥ. (ναυτ.) ἀνασύρω τὴν ἄγκυραν, (κοιν.) σαλπάρω. 2) (γεωργ.) θερίζω μὲ τὸ μικρὸν δρέπανον.
Sarrasin, ἐπίθ. καὶ οὐσ., καλαμπόκι, (γένν.).
Sarrasine, θ. εἶδος κρεμαστοῦ θυροφύλλου διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ἡ πύλη τείχους ἐν καιρῷ ἀνάγκης. 2) κοιν. ἡ ἀριστολοχία, (φυτ.).
Sarrau, εἶδος ἐπενδύτου τῶν χωρικῶν κλπ.
Sarrète, θ. σπασμὸς (σφίγξιμον) τῶν σιαγόνων τῶν νεογεννήτων βρεφῶν.
Sarrette, θ. εἶδος βαφικοῦ (κιναροειδοῦς) φυτοῦ.
Sarriette, θ. θύμος, θυμάρι, (φυτ.).
Sas, κόσκινον (ψιλὸν), σῆττα, κρησάρα.
Sassafras, σασάφρα, δένδρον μέγα τῆς Ἀμερ.
Sasse, θ. (ναυτ.), φτυάρι κοῖλον πρὸς ἐκκένωσιν τοῦ ὕδατος.
Sassement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Sasser, θ. κοσκινίζω (ψιλὰ), κρησαρίζω.
Sasset, ὑποκορ. τοῦ **Sas**.
Sasseur, ὁ κοσκινίζων μὲ τὴν κρησάραν.
Sassie, θ. εἶδ. εὐώδους βαφικοῦ φυτοῦ.
Sassoire, θ. ἓν τῶν ἐμπροσθίων ξύλων τῆς ἁμάξης χρησιμεῦον πρὸς στῆσιν τοῦ ῥυμοῦ.
Satan, ὁ σατανᾶς.
Satanique, ἐπίθ. σατανικός.
Satellite, δορυφόρος.
Satiété, θ. κόρος, πλησμονή.
Satin, μεταξωτὸν στιλβωμένον, ἀτλάζι.
Satinade, θ. ἀτλάζι πρόστυχον.
Satinage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Satiner, ῥ. στιλβόνω ὕφασμα (ὡς ἂν ἀτλάζι). ||. (ἡ πθ. μτχ, ὡς ἐπίθ.) ἀτλαζωτὸς, (δηλ.) λεῖος καὶ στιλπνός. ||. (ὡς οὐσ.) ἡ λειότης καὶ στιλπνότης ὑφάσματος κτλ.
Satineur, **euse**, ὁ (στιλβόνων τὰ ὑφάσματα (τὰ χαρτόφυλλα κλπ.), στιλβωτής.
Satire, σίλλος, ῥιμάδα, σάτυρα.
Satirique (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. σατυρικός. §. (οὐσ.) σατυριστής, σιλλογράφος.
Satiriser, ῥ. σατυρίζω.
Satiriste, σατυριστὴς ἀδόκιμος.
Satisfaction, θ. εὐχαρίστησις. §. ἱκανοποίησις.
Satisfactoire, ἐπίθ. ἱλαστήριος.
Satisfaire, ῥ. εὐχαριστῶ. ἱκανο-

ποιῶ. ἀναπαύω. ἐκπληρῶ (τὰ καθήκοντά μου).
SATISFAISANT, E, ἀποχρῶν.
SATURATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
SATURER, ῥ. (χημ.), διαλύω εἰς ὑγρὸν ὅσον ἐνδέχεται πλειοτέραν ὕλην, κατακορέννυμι.
SATURNALES, θ. πλθ. τὰ Κρόνια, (ἑορτὴ παρὰ Ῥωμ.). §. (μτνμ.) καιρὸς ἀκρασίας (ἀκολασίας).
SATURNE, ὁ Κρόνος (πλανήτης).
SATYRE, σάτυρος, (δαίμων τῆς μυθολογ.) §. δρᾶμα σατυρικόν.
SATYRIQUE, ἐπίθ. ὁ τῶν σατύρων, σατυρικός.
SAUCE, καρύκευμα ὑγρὸν, ἔμβαμμα, σάλτσα.
SAUCER (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ A καὶ O εἰς ç), ῥ. βουτῶ (μουσχεύω) εἰς τὴν σάλτσαν, καρυκεύω. §. (μτφορ.) ἐπιπλήττω.
SAUCIER, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων σάλτσας.
SAUCIÈRE, θ. σκεῦος διὰ τὴν σάλτσαν, ἐμβάφιον.
SAUCISSE, θ. καρύκη, λουκάνικον.
SAUCISSIER, ÈRE, ἀλλαντοποιὸς, καρυκοπώλης.
SAUCISSON, λουκάνικον χονδρόν. (Ἰταλ.)σαλσιτσότον. §.εἶδος πυροτεχνήματος
SAUF, AUVE, σῶος, ἀκέραιος. §. (ὡς πρόθ.) ἐκτὸς, πλὴν, μὴ παραβλαπτομένου τοῦ (περὶ οὗ ὁ λόγος). ||. sauf correction, ἐὰν δὲν σφάλλω.
SAUF-CONDUIT, εἶδος διαβατηρίȣ.
SAUGE, ἀληφασκηὰ, φασκομηληὰ, ἐλελίσφακος, (φυτ.).
SAUGRENU, E, ἄτοπος.
SAULE, ἰτέα, (σου)ἰτηὰ, (δένδρ.).
SAUMÂTRE, γλυφὸς, ὑφάλμυρος.
SAUMIÈRE, (ναυτ.), τρύπα διὰ τὸ πηδάλιον.
SAUMON, σάλμων, σαλομὸς, κοκκινόψαρον, (ἰχθ.). §. ὄγκος μολύβδȣ ἢ καλαγίου ἀκατέργαστος.
SAUMONÉ, ÉE, ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ χρῶμα σαλομοῦ.
SAUMONEAU, μικρὸς saumon.
SAUMURE, θ. ἅλμη.
SAUNAGE, κατασκευὴ ἢ ἐμπόριον ἅλατος.
SAUNER, ῥ. κάμνω (πήζω) ἅλας.
SAUNERIE, θ. τόπος καὶ σκεύη πρὸς ἁλατοπηγίαν.
SAUNIER, ἁλατοπηγὸς, -τοπώλης.
SAUNIÈRE, θ. σκεῦος ὅπου φυλάττεται τὸ ἅλας.
SAUPE, θ. σάλπη, (ἰχθ.).
SAUPIQUET, σάλτσα ὀρεκτικὴ, ὀξυλίπαρον.
SAUPOUDRER, ῥ. κουκκίζω (μὲ ἅλας κτλ.).
SAUR, ἐπίθ. (ἀρίγγα) καπνιστή.
SAURE, ἐπίθ. (ἵππος) κιῤῥός.
SAURER, ῥ. ξηραίνω εἰς τὸν καπνόν, κάμνω καπνιστά.
SAURET, = SAUR.
SAURIENS, πλθ. σαυροειδῆ (ζῶα).
SAURIN, (ἀρίγγκα) καπνιστὴ, ἐγκαιρόπαστος.
SAURIR, ῥ. περιχύνω τὰς ἀρίγγας μὲ -
SAURIS, εἶδος γάρου διὰ τὰς ἀρίγγας.
SAURISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ SAURIR.
SAURISSERIE, θ. τὸ μέρος ὅπου γίνεται τὸ saurissage.
SAURISSONIER, ὁ περιχύνων μὲ γάρον τὰς ἀρίγγας.
SAUSSAIE, θ. δενδρόφυτον ἰτεῶν.
SAUSSE, θ. ὑγρόν τι πρὸς χρωματισμὸν τοῦ χρυσοῦ.
SAUT, πήδημα. §. καταῤῥάκτης (ὕδατος). ||. faire faire le saut à une maison (à une tour), τινάζω εἰς τὸν ἀέρα (κατεδαφίζω) οἰκίαν κτλ. ||. saut de loup, τάφρος εἰς τὸ τέρμα κήπου.
SAUTE, θ. (ναυτ.), ἀλλαγὴ αἰφνιδία (τοῦ ἀνέμου).
SAUTÉ, εἶδος φαγητοῦ.
SAUTÉE, θ. τὸ διάστημα ὅσον δύναταί τις νὰ πηδήσῃ διὰ μιᾶς, (μιὰ) πηδηξιὰ ἢ πηδηματιά.
SAUTELER, ῥ. (παλ.) ἀντὶ SAUTILLER.
SAUTELLE, κλῆμα μεταφυτευμένον μὲ τὴν ῥίζαν τȣ, φυτάρι κλήματος.
SAUTER, ῥ. πηδῶ. (μτϐτ.) ὑπερπηδῶ. §. (ἐπὶ ζ.) βατεύω. §. (μτνμ. ἐπὶ κτιρίων) τινάζω ἢ τινάζομαι εἰς τὸν ἀέρα (μὲ πυρῖτιν). ||. la chose saute aux yeux, τὸ πρᾶγμα εἶνε προφανὲς, καὶ τυφλῷ (φασὶ) δῆλον.
SAUTEREAU, ξυλάριον ἐπτερωμένον τὸ ὁποῖον κινούμενον κρούει τὴν χορδὴν τοῦ κυμβάλου.
SAUTERELLE, θ. ἀκρίς. §. εἶδος παγίδος διὰ τὰ πτηνά. §. εἶδος γωνιομέτρου τῶν λεπτουργῶν ϗ λιθοξόων.
SAUTEUR, EUSE, πηδητής.
SAUTILLAGE καὶ
SAUTILLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
SAUTILLER, ῥ. προπατῶ συχνοπηδῶν (καθὼς τὰ μικρὰ πτηνά).
SAUTOIR (EN —), εἰς σχῆμα X, χιαστί.
SAUVAGE, ἐπίθ. ἄγριος. ἀγριάνθρωπος.
SAUVAGEON, νέον αὐτοφυὲς (ἢ ἀφέλλιαστον ἀκόμη) δένδρον.
SAUVAGERIE, θ. ἀγριότης (ἤθους).
SAUVAGIN, E, γεῦσις ἀγριμίου (τελματοδιαίτου).
SAUVAGINE, θ. (περιληπτ.), ἀγρίμια ἔχοντα ὀσμὴν κυνηγίου.
SAUVEGARDE, θ. προστασία, ὑπεράσπισις. φρουρὸς, προασπιστής.
SAUVEGARDER, ῥ. ἀσφαλίζω.
SAUVER, ῥ. σώζω, γλυτόνω. ἀπαλλάττω. §. συγκρύπτω. ||. (μσ.) φεύγω κρυφίως, διασώζομαι. ||. —les apparences (les dehors), φυλάττειν τὴν ἐξωτερικὴν ἀξιοπρέπειαν. ||. sauve qui peut, ὁ σώζων σώζου, (φρσ.).
SAUVETAGE, γλύτωμα ναυηγῶν ἢ ναυαγίων.
SAUVETERRE, θ. εἶδος μέλανος λευκοστίκτου μαρμάρου.
SAUVETEUR, πλοῖον ἢ μηχάνημα πρὸς σωτηρίαν ναυηγῶν.
SAUVEUR, σωτήρ.
SAUVE-VIE, θ. εἶδος πτερίδος ἢ πολυτρίχȣ, ἀγριοπήγανον, (φυτ.).
SAVAMMENT, ἐπίῤ. σοφῶς. §. ἐν γνώσει (τοῦ πράγμ.).
SAVANE, θ. πεδιὰς ἐκτεταμένη ἢ δάσος δένδρων ῥητινοφόρων εἰς τὴν Ἀμερ.
SAVANT, E, σοφὸς, πολλὰ πεπαιδευμένος.
SAVANTAS, παλ. ἀντὶ -
SAVANTASSE, ἐπίθ. ἡμιμαθὴς, δοκησίσοφος.
SAVANTISSIME, ὑπερθ. (εἰρων.), σοφώτατος.
SAVART, γῆ ἀκαλλιέργητος χρησιμεύουσα πρὸς βοσκήν.
SAVATE, θ. παλαιοπάπουτσον.
SAVATERIE, θ. μέρος ὅπȣ πωλοῦν τὰ παλαιοπάπουτσα.
SAVETER (διπλασ. τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. 'μβαλλόνω ἀνεπιτηδείως.

Savetier, ère, μπαλλωματᾶς ἢ πωλητὴς παλαιῶν ἐμβάδων,(T.) ἐσκιτζῆς. (ἐν γέν.) τεχνίτης ἀνεπιτήδειος.
Saveur, θ. γεῦσις, οὐσία (χυμοῦ).
Savoir (sais; savais; saurai; sus; su; [πρς.] sache), ῥ. ἠξεύρω, γνωρίζω. §. (εἰς μερικὰς φρσ. μελλοντ.) δύναμαι. ||. Dieu sait, Κύριος οἶδε. ||. faire—, γνωστοποιῶ. ||. (c'est à)—, ἤγουν, τουτέστι, δηλαδή. 2) (ὡς οὐσ.) μάθησις.
Savoir-faire, ἱκανότης, ἀξιότης.
Savoir-vivre, τρόπος (καλὸς) συμπεριφορᾶς.
Savon, σαποῦνι.
Savonnage, σαπούνισμα.
Savonner, ῥ. σαπουνίζω. §.(δημ.) ἐπιπλήττω.
Savonnerie, θ. σαπωνουργεῖον.
Savonnette, θ. σαποῦνι καθαρώτερον διὰ νίψιμον, μοσχοσάπουνον.
Savonneur, ὁ σαπωνίζων τὰ παιγνιοχάρτια.
Savonneux, euse, σαπουνώδης.
Savonnier, σαπωνουργός. 2) δένδρον τι τῆς Βρασιλ.
Savonnière, θ. οἰκοδόμημα σαπωνουργείου.
Savonnoir, εἶδος πίλου πρὸς σαπώνισμα τῶν παιγνιοχαρτίων.
Savourer, ῥ. γεύομαι μὲ προσοχὴν, ἀπολαμβάνω τὴν γεῦσιν (τὴν ἡδονὴν), ἐντρυφῶ.
Savouret, κόκκαλα βωδιοῦ ἢ χοίρου μὲ τὰ ὁποῖα νοστιμίζουν τὸ φαγεῖ' των οἱ πτωχοί.
Savoureux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, ὁ ἔχων οὐσίαν (γεῦσιν καλὴν), νόστιμος.
Saxatile, ἐπίθ. (φυσ.), πετροφυὴς, πετραῖος (ἰχθύς).
Saxifrage, ἐπίθ. (ἰατρ.), λιθοθρυπτικός. 2) (θ. οὐσ.) ἔμπετρον, (γένος φυτ.).
Sayon, σάγος, σαγιάκι, (φόρεμα τὸ πάλαι τῶν στρατ.).
Sbire, τοξότης, (ἐπὶ κακοῦ) δορυφόρος.
Scabellon, (ἀρχιτ.), εἶδος βάθρου (ἀγαλμάτων κτλ.).
Scabieuse, θ. ψώριον, (γένος φυτ.).
Scabieux, euse, (ἰατρ.) ψωροειδής.
Scabreux, euse, τραχὺς, δύσβατος. §. (μτφορ.) ἐπισφαλής. §. ἐκκλίνων πρὸς τὸ ἄσεμνον.
Scabrosité, θ. τραχύτης (ἐπιφανείας).
Scalde, ποιητὴς Σκανδιναυός.
Scalène, ἐπίθ. (τρίγωνον) σκαληνόν.
Scalpel, ἐργαλεῖον (κοπίδιον) χειρουργικὸν, σμίλι.
Scalper, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τοῦ κρανίου (καθὼς οἱ ἄγριοι), περισκυθίζω.
Scammoné, θ. σκαμμωνία, (φυτ. καὶ κόμμι ἰατρ.).
Scandale, σκάνδαλον.
Scandaleux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-ement, σκανδαλώδης.
Scandaliser, ῥ. σκανδαλίζω.
Scander, ῥ. μετρῶ στίχον.
Scaphandre, 'σωκάρδι μὲ φελλὸν διὰ τοὺς πνιγομένους.
Scapulaire, ἐπίθ. (χειρουργ.) ὁ τῶν ὤμων (τῆς ὠμοπλάτης). ||. (οὐσ. ἀρσ.) μέρος τῆς ἐνδυμασίας (ἐπωμὶς) τινῶν μοναχῶν.
Scarabée, θ. κάνθαρος, (ἔντ.).
Scaramouche, πρόσωπον γελοῖον τῆς παλ. 'Ιταλ. κωμῳδίας.
Scare, σκάρος (ἰχθ.).
Scarificateur, ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς -
Scarification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Scarifier, ῥ. χαράζω (ἰατρικῶς) τὸ δέρμα.
Scarlatine, θ. εἶδος ἐξανθηματικῆς καὶ κολλητικῆς ἀσθενείας (κοκκινάδας).
Sceau, σφραγὶς (μεγάλη). σφράγισμα. ||.—de Salomon, εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Signet, πολυγόνατον.
Scel, παλ. ἀντὶ Sceau.
Scélérat, e, κακοῦργος, (κατὰ λέξ.) στιγματίας, παγκάκιστος, ἀλιτήριος.
Scélératesse, θ. ὑπερβολὴ μοχθηρίας.
Scellage, (οἰκοδ.) τὸ οὐσ. τοῦ Sceller.
Scellé, σφραγὶς (δικαστικῶς ἐπιτιθεμένη).
Scellement, (οἰκοδ.), τὸ οὐσ. τοῦ -
Sceller, ῥ. σφραγίζω. §. (οἰκοδ.) δένω μὲ μολύβι ἢ ἀσβέστην ξύλον κτλ. εἰς τοῖχον, *ἐγχιάζω. §. (μτφορ.) ἐπισφραγίζω.
Scelleur, σφραγιστής.
Scène, θ. σκηνὴ (θεάτρου ἢ δράματος).
Scénique, ἐπίθ. σκηνικός.
Scénographie, θ. -graphique, ἐπίθ. σκηνογραφία, -γραφικός.
Scepticisme, τὸ σύστημα τῶν Σκεπτικῶν.
Sceptique, ἐπίθ. καὶ οὐσ., σκεπτικὸς (ἐφεκτικὸς) φιλόσοφος.
Sceptre, σκῆπτρον (κυρ. ꙁ συνκδχ.)
Schabraque, θ. ἐφίππειον ἀπὸ προβηάν.
Sach, ὁ Σάχης (βασιλεὺς) τῆς Περσ.
Schelling, νόμισμα Ἀγγλ. καὶ Γαλλ. σελίνιον (20 κάμνου μίαν λίβραν).
Schismatique, σχισματικός.
Schisme, σχίσμα (θρησκευτικόν).
Schiste, σχιστὸς, (εἶδος λίθου).
Schisteux, euse, σχιστώδης (λίθος).
Schlague (Γερμ.), θ. ῥαβδισμὸς (στρατ.).
Schoner ἢ Schooner, εἶδος πλοίου (γοελέττας) μὲ δύο κατάρτια, σκοῦνα.
Sciage, πριόνισμα.
Sciatique, ἐπίθ. ἰσχιαδικός. ||. (οὐσ. θ.) ἰσχιὰς (νόσος), σχιάτικα.
Scie, θ. πρίων, πριόνι.
Sciemment, ἐπίῤ. ἐν γνώσει.
Science, θ. γνῶσις (τοῦ πράγμ.) §. ἐπιστήμη. μάθησις.
Scientifique (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. ἐπιστημονικός.
Scier, ῥ. πριονίζω. §. (ναυτ.) 'λάμνω πρὸς τὴν πρύμνην, (κοιν.) σιάρω.
Scierie, θ. πριονιστήριον.
Scieur, πριονιστής.
Scille, θ. σκίλλα, σκιλλοκρόμμυδον, (φυτ.).
Scinder, ῥ. διαιρῶ.
Scinque, εἶδος σαύρας, σκίγκος.
Scintillant, e, σπινθηροβόλος.
Scintillation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Scintiller, ῥ. σπινθηροβολῶ.
Sciographie, θ. παράστασις τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ οἰκοδομήματος, σκιογραφία.
Scion, μικρὸν παραβλαστάριον, κωλοῤῥίζι.
Sciotte, θ. πριόνι τῶν μαρμαροξόων.

Sciotter, ῥ. κόπτω μὲ τὴν sciotte.
Scissile, ἐπιθ. (ὀρυκτολογ.), σχιστός.
Scission, θ. σχίσμα (ὁμηγύρεως), διαίρεσις, διχοψηφία.
Scissionnaire, ἐπιθ., ὁ διχοψηφῶν, ὁ ἐκ τοῦ σχίσματος (συνελεύσ.).
Scissure, θ. (ἀνατομ.), σχισμὰς φυσικὴ τινῶν ὀστέων κτλ.
Sciure, θ. πριονίδι.
Scolaire, ἐπιθ. ὁ τῶν σχολείων.
Scolastique (ȣ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ὁ τοῦ σχολαστικοῦ συστήματος. ||. (οὐσ. θ.) ἡ σχολαςικὴ θεολογία.
Scoliaste, σχολιαστής.
Scolie, θ. σχόλιον.
Scolopendre, θ. σκολόπενδρα, σαρανταπόδαρον, (ἔντ.) 2) σκολοπένδριον, (φυτ.).
Scorbut, νόσος τοῦ στόματος, σκορβοῦτον, στομακάκη.
Scorbutique, ἐπιθ. σκορβȣτικός.
Scorie, θ. ὕλη ἐπιπολάζουσα ὡς ἀφρὸς εἰς τὰ ἀναλυόμενα μέταλλα, σκωρία.
Scorification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Scorifier, ῥ. χωρίζω τὴν σκωρίαν ἀπὸ τοῦ μετάλλȣ, τὸ λαγαρίζω.
Scorpioïde, σκορπιοειδὲς, (φυτ.).
Scorpiojelle, θ. σκορπιόλαδον.
Scorpion, σκορπιὸς, (ἔντ. καὶ ζώδ.).
Scorsonere, θ. εἶδος τραγοπώγωνος, σκοῦλι ('μαῦρον).
Scribe, γραμματεὺς (τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου). §. ἀντιγραφεὺς ἐξ ἐπαγγέλματος.
Scipteur, γραμματεὺς (τοῦ Παππικοῦ γραφείου).
Scrofulaire, χελωναρηὰ, (φυτ.).
Scrofules, θ. πλθ. χοιράδες, χελώνια, (πάθος).
Scrofuleux, euse, χοιραδικός.
Scrotocèle, ὀσχεοκήλη, σπάσιμον (καθαυτό).
Scrotum (Λτν.), τὸ ὄσχεον, τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων.
Scrupule, βάρος 24 κόκκων, γραμμάριον. 2) ὑποψία (ἐνδοιασμὸς) τῆς συνειδήσεως. §. τὸ σφόδρα διηκριβωμένον περὶ τὴν συμπεριφορὰν κτλ.
Scrupuleux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, σφόδρα ἀκριβὴς ἢ εὐσυνείδητος.
Scrutateur, αὐστηρὸς ἐξεταςὴς, ἐξερευνητής. §. (εἰς τὰς συνελεύσεις) ὁ ἐπὶ τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων.
Scruter, ῥ. ἐξετάζω κατὰ βάθος, (ἐξ)ερευνῶ, (Γρφ.) ἐτάζω.
Scrutin, (μυστικὴ) ψηφηφορία.
Scubac, εἶδος ἐλιξιρίου ἀπὸ κρόκον κτλ.
Sculptable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς γλυφῆς, λαξεύσιμος.
Sculpter, ῥ. γλύφω (σκαλίζω) εἰς πέτραν κτλ.
Sculpteur, γλύπτης.
Sculpture, θ. ἡ τέχνη καὶ τὸ ἔργον τοῦ γλύπτου, γλυπτικὴ ἡ γλυφή.
Se, ἀντνμ. προσωπ. τοῦ γ'. πρσ., ἑαυτὸν, -τὴν κτλ. (σχηματίζει τὰ μέσα καὶ ἐνίοτε τὰ πθ. ῥήματα).
Séance, θ. συνεδρίασις.
Séant, μτχ. ἐνεργ. τοῦ **Seoir**. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ μέρος τοῦ σώματος ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ καθήμενος. ||. (πάντοτε μετὰ τῆς τριτοπροσώπου αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας) être assis (se tenir) sur son —, κάθηται ἑδραῖος.
Séant, e, 'ταιρειάζων, εὔσχημος.
Seau, κουβᾶς, ἀρυτὴρ, ἀνασυρτῆρι κτλ.
Seaugeoire, εἶδος πτυαρίου τῶν ἀλοπηγίων.
Seauneron, εἶδος φύματος τῶν ποδῶν τῶν ἀλοπηγῶν.
Sébacé, ée, (ἀνατ.), στεατώδης.
Sébeste, μύξον, (Τ.) τραμπουζὰν-χουρμᾶς.
Sébestier, τὸ δένδρον τὸ φέρον τὰ sébestes.
Sébifère, ἐπίθ. (βτν.), στεατοφόρος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος δένδρȣ στεατοφόρου τῆς Κίνας.
Sébile, σκάφη στρογγύλη.
Sec, sèche, ξηρός. στεγνός. ἄσαρκος. §. (μτφορ.) ψυχρὸς, τραχὺς, ἄχαρις. ||. mettre ἢ être (demeurer) à —, στερεύω (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. tirer à sec, ἐξαντλῶ (καὶ τὴν τελευταίαν ῥανίδα).
Sécable, ἐπίθ. τμητός.
Secante, θ. (γραμμὴ) ἡ διατέμνουσα.
Séchage, στέγνωμα.
Sèche, θ. σηπία, (μαλάκ.).
Sèchement, ἐπίῤ. στεγνά. §. (μτνμ.) ξηρὰ, ἀποτόμως, χωρὶς χάριν.
Sécher (τὸ **é** τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. ξηραίνω. ςεγνόνω. στερεύω. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) ξηραίνομαι κτλ. §. τήκομαι.
Sécheresse, θ. ξηρότης. ξηρασία, αὐχμός. §. (μτφορ.) τὸ ἄχαρι ἢ ἀπότομον (ὕφους, ἀποκρίσεως κτλ.).
Sécherie, θ. τὸ μέρος ὅπȣ εἶνε τὸ-
Séchoir, στεγνωτήριον (ἐργοςασίου).
Second, e, δεύτερος. §. ὑπασπιστὴς (δευτερεύων) ἀρχηγοῦ κτλ. §. τὸ δεύτερον πάτωμα οἰκίας, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ οἰκοῦντες.
Secondaire, ἐπίθ. δευτερεύων (τῇ δυνάμει ἢ τῇ τάξει).
Secondairement, ἐπίῤ. δευτερευόντως· ἐν παρέργῳ.
Seconde, θ. ἡ δευτέρα τάξις (γυμνασίου). §. τὸ ἑξηκοστημόριον τοῦ λεπτοῦ (τὸ δεύτερον λεπτὸν) τῆς ὥρας.
Secondement, ἐπίῤ. δεύτερον.
Seconder, ῥ. βοηθῶ. ὑποςηρίζω.
Secondines, θ. πλθ. τὸ δεύτερον (τῆς γέννας), τὸ ἄκλουθον.
Secouement, κούνημα.
Secouer, ῥ. κȣνῶ (δυνατὰ), σείω. ||. (μσ.) τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου, τινάζομαι. ||. — le joug, ἀποσείομαι τὸν ζυγὸν, (μτφορ.).
Secoûment, κούνημα.
Secourable, πρόθυμος εἰς τὸ βοηθεῖν, ἐπιδεκτικὸς βοηθείας.
Secourir, ῥ. βοηθῶ, ἐπικȣρῶ.
Secours, βοήθεια. ἐπικουρία.
Secousse, θ. κούνημα δυνατὸν, κλονισμός.
Secret, ète, κρυφὸς, μυστικὸς, ἀπόκρυφος. §. ἐχέμυθος. ||. (οὐσ.) κρυφὸν, μυστικὸν, ἀπόῤῥητον. §. μυστήριον (τέχνης κτλ.). § ἐχεμυθία. ||. en —, = **Secrètement**.
Secrétage, (τεχν.), τὸ οὐσ. τοῦ **Secréter**.
Secrétaire, γραμματεὺς, γραμματικός. 2) τραπέζι ὅπȣ γράφουν, γραφεῖον. 3) εἶδος ὀρνέου ὀφιομάχου, *μακρόπους.
Secrétairerie, θ. γραφεῖον, γραμματεία.

Secrétariat, ἡ θέσις καὶ ἡ διάρκεια τοῦ γραμματέως, γραμματεία.
Secrètement, ἐπίρ. κρυφίως, μυστικὰ, κρυφά.
Sécréter (τὸ É τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. (ἀνατομ.), ἐκκρίνω. 2) (τεχν.) προετοιμάζω τὸ μαλλίον διὰ πίλους.
Sécréteur, ὁ συντελῶν πρὸς-
Sécrétion, θ. ἔκκρισις (τῶν χυμῶν τοῦ σώμ.). §. (πλθ.) αἱ ἐκκρίσεις, τὰ περιττώματα.
Sécrétoire, ἐπίθ. ὁ συντελῶν πρὸς ἔκκρισιν (τῶν χυμῶν).
Sectaire, ὀπαδὸς (θιασώτης) αἱρέσεως, αἱρετικός.
Sectateur, ὀπαδὸς συττήματος (αἱρέσεως), αἱρεσιώτης.
Secte, θ. σύστημα φιλοσοφικὸν κτλ., αἵρεσις.
Secteur, (γεωμετρ.), τμῆμα.
Sectile, ἐπίθ. τμητὸς, διαιρετός.
Section, θ. τμῆμα (βιβλίου, συνελεύσεως κτλ.). §. (γεωμετρ.) τομή.
Séculaire, ἐπίθ. ὁ ἐπαναλαμβανόμενος κάθε αἰῶνα. §. ὁ ζῶν αἰῶνα, παμπάλαιος.
Sécularisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Séculariser, ῥ. μεταβάλλω (κτῆμα ἢ σύστημα μοναστικὸν) εἰς κοσμικόν.
Sécularité, θ. ἡ ἐπὶ κοσμικῶν δικαιοδοσία ἐκκλησίας (κυρ. ἐπισκοπῆς). §. ἡ κατάςασις τοῦ-
Séculier, ère, (※ ἐπίρ.) -**ement**, κοσμικὸς, λαϊκός. βιωτικός. ||. le bras—, ἡ κοσμικὴ δικαιοδοσία.
Sécurifère, ἐπίθ. (βτν.), πελεκυφόρος.
Securiforme, ἐπίθ. ἀξινοειδής.
Sécurigère, ἐπίθ. = **Sécurifère**.
Sécurité, θ. ἀσφάλεια, ἀφοβία, ἀταραξία.
Sédatif, ive, (ἰατρ.), πραΰντικός.
Sédentaire (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. καθιστικός. §. ἑδραῖος, μόνιμος.
Sédiment, ὑποςάθμη, καταπάτι.
Sédimentaire, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει ὑποστάθμης.
Séditieux, euse, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, στασιαςικὸς, ταραξίας, φιλοτάραχος.

Sédition, θ. στάσις, ἀνταρσία.
Séditionner, ῥ. ἐπαναστατῶ.
Séducteur, trice, πλάνος, ἀπατεὼν, ξελογιαστής.
Séduction, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Séduire, ῥ. πλανῶ, (ἐξ)απατῶ. δελεάζω, διαφθείρω, ξελογιάζω. θέλγω.
Séduisant, e, θελκτικὸς, ἐπαγωγὸς, γοητευτικός.
Segment, (γεωμετρ.), τμῆμα.
Ségrais, δάσος ἀπεσπασμένον καὶ ὑλοτομούμενον ἰδίως.
Ségrégation, θ. ἡ ἀπὸ τοῦ ὅλου ἀπόσπασις (ἀποχώρησις).
Seiche, θ. ἴδε **Sèche**.
Seigle, εἶδος σίτου, σήκαλη.
Seigneur, ἄρχων, αὐθέντης, κύριος. ||. le Grand—, ὁ Σουλτάνος.
Seigneuriage, τὸ ἐπὶ τῶν κοπτομένων νομισμάτων δικαίωμα τοῦ (τιμαρ.) ἄρχοντος.
Seigneurial, e (※ ἐπίρ). -**ement**, ὁ τοῦ (τιμαρ.) ἄρχοντος, αὐθεντικός.
Seigneurie, θ. ἐξουσία ἄρχοντος (τιμαριώτου) καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν τελοῦσα χώρα. §. τὸ ἀρχοντολόγι. ||. (ὡς τίτλ. τιμῆς) αὐθεντία, εὐγενία.
Seime, θ. ῥαγὰς ἐντὸς τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου.
Sein, τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ στήθους. οἱ μαστοὶ (γυν.). §. (μτνμ.) κόλπος. §. τὸ μέσον.
Seine καὶ (ὑποκορ.) **Seinette**, θ. δίκτυον συρτὸν, συρτικὸν, γρῖπος.
Seing, ὑπογραφὴ (πρὸς ἐπικύρωσιν).
Seize, (ἀριθμ.), δεκαὲξ, ἤ· δέκατος ἕκτος. ||. (οὐσ.) τὸ ἑκκαιδεκατημόριον.
Seizième (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. δέκατος ἕκτος. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ δέκατον ἕκτον (μέρος), τὸ ἑκκαιδεκατημόριον.
Séjour, διαμονὴ, κατοικία.
Séjourner, ῥ. μένω (κατοικῶ) πρὸς καιρὸν πουθενὰ, διατρίβω.
Sel, ἅλας (κυρ. καὶ μτνμ.).
Selacien, enne, σελαχώδη, (γένος ἰχθ.).
Sélénite, σεληνίτης (λίθος). §. τίτανος θειοῦχος.
Selle, θ. ἐφίππειον, σέλλα. 2) (συνκδχ.) ἵππος. ||. la première—, τὸ πρῶτον (τὸ καλλιώτερον) ἄλογον (ἱπποστασίου), (T.) ὁ τάβλα-μπασης. 3) τὸ τραπέζι (τεζγκιάχι) τοῦ ἁμαξοπηγοῦ (τοῦ βαρελλοποιοῦ κτλ.). 4) (ἰατρ.) κένωσις τῆς κοιλίας, (κοιν.) χέρι.

Seller, ῥ. ἐπισάττω τὸν ἵππον, σελλόνω. 2) se—, (γεωργ.), σκληρύνομαι, πετρόνω.
Sellerie, θ. τὸ μέρος ὅπου ἀποθέτονται τὰ ἐφίππεια κτλ. §. (περιληπτ.) τὰ περὶ τὴν σκευὴν τῶν ἵππων.
Sellette, θ. ξύλινον χαμηλὸν βάθρον (σκαμνάκι) ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθίζουν τὸν ὑπόδικον.
Sellier, ὁ κατασκευάζων ἐφίππεια.
Selon, (πρόθ.), κατά.
Semaille, θ. σπάρσιμον. σπαρτά.
Semaine, θ. ἑβδομάς. §. ἐργασία καὶ πληρωμὴ μιᾶς ἑβδομάδος, ἑβδομαδιάτικον. §. αἱ ἑπτὰ ἡμέραι τῆς δημιουργίας τοῦ Παντὸς, ἡ Ἑπταήμερος.
Semainier, ère, ὁ τῆς ἑβδομάδος (ἐφημέριος κτλ.).
Sémaphore, τηλεγράφος τῶν παραλίων.
Semblable (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ὅμοιος, παρόμοιος.
Semblant, πρόσχημα. ||. faire—, προσποιοῦμαι, δείχνω ὅτι. ||. ne faire—de rien, 'δὲν ἀποδείχνω τίποτε.
Sembler, ῥ. φαίνομαι (ὁμοιάζω) ὅτι.
Semelle, θ. τὸ 'χνάρι τῶν ὑποδημάτων.
Semence, θ. σπέρμα, σπόρος.
Semencine, θ. εἶδος λεβιθοχόρτου.
Semen-contra (Λτν.), λεβιθόχορτον, εἶδος ἀρτεμισίας.
Semer, ῥ. σπείρω. §. διασπείρω.
Semestre, ἑξάμηνον, ἑξαμηνία.
Semestriel, elle, ὁ γινόμενος καθ' ἑξαμηνίαν, ἑξαμηνιαῖος.
Semestrier, στρατιωτικὸς ἀπὼν μὲ ἑξάμηνον ἄδειαν.
Semeur, σπορεύς. ||. (οὐσ.) σουσουράδα, (πτν.).
Semi, (μόριον ἀχώριστον), ἡμι-.
Sémillant, σερπετὸς, ἀνήσυχος.

Séminaire, σχολεῖον ἐκκλησιαστικὸν, ἱεροδιδακτήριον.
Séminal, **e**, ὁ τοῦ σπέρματος, σπερματικός.
Séminariste, μαθητὴς ἱεροδιδακτηρίου.
Semis, φυτώριον δένδρων (ἀνθέων) ἀπὸ σπόρων.
Sémitique, ἐπιθ. (διάλεκτος) Σημητικὴ, τῶν ἀπογόνων τοῦ Σήμ.
Semoir, μηχανὴ διὰ τὸ σπάρσιμον.
Semonce, θ. ἐπίπληξις.
Semoncer, ῥ. ἐπιπλήττω
Semoule, θ. ζυμάρι ψιλοτριμμένον, εἶδος τραχανᾶ.
Semper virens (Λτν.), εἶδος ἀειθαλοῦς αἰγοκλήματος.
Sénat, ἡ σύγκλητος τῶν πατρικίων τῆς Ῥώμης. §. γερουσία.
Sénateur, συγκλητικός. γερουσιαστής.
Sénatorial, **e**, ὁ τῆς συγκλήτου ἢ τῆς γερουσίας.
Sénatorien, **enne**, ὁ τῶν συγκλητ. ἢ τῶν γερουσ.
Sénatrice, θ. γυνὴ γερουσιασοῦ.
Sénatus-consulte, δόγμα τῆς Ῥωμ. συγκλήτου. §. προβούλευμα γερουσίας.
Séné, κολουτέα, (δένδρον τοῦ όπ. τὰ φύλλα εἶνε ἡ) σεναμικὴ, (ἰατρ.).
Sénéchal, ἄρχων δικαστικός.
Sénéchale, γυνὴ τοῦ Sénéchal.
Sénécaussée, θ. ἡ περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ **Sénéchal** καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ ὁποίου ἦτον πρόεδρος.
Seneçon, ἠριγέρων, (φυτ.).
Sénevé, σινάπι, (φυτ.).
Senicle, βρωμολοπουντιά, (φυτ).
Sénieur, ὁ ἀρχαιότερος σωματείου, δεκανὸς, πρωτόγερως.
Sénile, ἐπιθ. (ἰατρ.), γεροντικός.
Sénilité, θ. ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία.
Sénille, θ. χηνοπόδιον, (φυτ.).
Sens, αἴσθησις. §. νοῦς. §. νόημα. §. γνώμη. §. μεριὰ (ὑφάσματος κτλ.). ||. abonder dans le sens de q., εἶμαι ἐντελῶς σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τινός. ||. le bon (le mauvais) — d'un chose, ἡ καλὴ (ἡ ἀνάποδη) μεριά. ||. en tous sens, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. ||. — dessus dessous, ἄνω-κάτω.

Sensation, θ. αἴσθημα.
Sensé, **ée**, (καὶ ἐπίρ.) - **ément**, συνετὸς, ἔμφρων, νοήμων, νουνεχής.
Sensibilisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Sensibiliser, ῥ. κάμνω τι ἐπαισθητὸν ἢ αἰσθαντικόν.
Sensibilité, θ. εὐαισθησία.
Sensible (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἐπαισθητός. §. αἰσθαντικὸς, εὐαίσθητος.
Sensiblerie, θ. ἐπίπλαστος εὐαισθησία.
Sensitif, **ive**, αἰσθητικός. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ (μιμηλοῦ).
Sensorial, **e**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ-
Sensorium, ἡ ἑστία τῶν αἰσθήσεων.
Sensualiser, ῥ. κάμνω τι αἰσθητὸν (ὑποκείμενον εἰς τὰς αἰσθήσεις).
Sensualiste, ὁ ἀνάγων τὰ πάντα εἰς τὰς αἰσθήσεις.
Sensualité, θ. ἡδυπάθεια, φιληδονία.
Sensuel, **elle**, (καὶ ἐπίθ.) -**ement**, φιλήδονος.
Sentence, θ. ἀπόφθεγμα, γνωμολογία. §. ἀπόφασις δικαστηρίου. (ἰδίως) καταδίκη.
Sentencieux, **euse**, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ἀποφθεγματικὸς, γνωμολογικός.
Senteur, θ. μυρωδικὸν, μυρωδιά.
Sentier, δρόμος στενὸς, ἀτραπὸς, μονοπάτι.
Sentiment, αἴσθησις. αἴσθημα, φρόνημα. γνώμη. §. εὐαισθησία.
Sentimental, **e**, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, αἰσθηματικὸς, εὐαίσθητος.
Sentimentaliser, ῥ. μορφόνω (μεταποιῶ) ἐπὶ τὸ αἰσθηματικώτερον.
Sentimentalisme, τὸ σύστημα τῶν στρεφόντων τὰ πάντα ἐπὶ τὸ αἰσθηματικώτερον, ἐπιτήδευσις εὐαισθησίας.
Sentimentalité, θ. ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ sentimental, εὐαισθησία ἐκ συστήματος, ὑπερβολὴ εὐαισθησίας.
Sentine, θ. ὁ ἄντλος, ἡ σεντίνα (τοῦ πλοίου).
Sentinelle, θ. ἢ ἀρσ., στρατιώτης φρουρὸς (σκοπός). ||. faire (être en) —, φυλάττω ὡς φρουρὸς ἢ σκοπός. §. παραφυλάττω.
Sentir (sens; sentais; sentis; sentirai; senti), ῥ. αἰσθάνομαι. §. ὀσφραίνομαι. ὄζω, μυρίζω, βρωμῶ.
Seoir (sied [πλθ. siéent]; seyait; siérait; siéra), ῥ. ἀπρσ. 'ταιριάζει.
Sep, τὸ πλατὺ ξύλον τοῦ ἀρότρου, ὅπου εἶν' ἐφηρμοσμένον τὸ ὑννί.
Séparable, ἐπίθ. διαιρετός.
Séparage, διάλεγμα, χώρισμα.
Séparatif, **ive**, διαιρετικός.
Séparation, θ. χωρισμός.
Séparément, ἐπίρ. χωριστά.
Séparer, ῥ. χωρίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ ὡς ἐπίθ.) χωριστός.
Sépia, θ. τὸ μέλαν τῆς σηπίας.
Seps, σὴψ, εἶδος σαύρας
Sept, (ἀριθμ.), ἑπτὰ, ἢ ἕβδομος. ||. (ὡς οὐσ.) ἡ ἑβδόμη του μηνός. §. (εἰς τὰ χαρτοπαίγνια) τὸ ἑπτάρι.
Septante, οἱ ἑβδομήκοντα (ἑρμηνευταὶ τῆς Π. Γ.).
Septembre, σεπτέμβριος.
Septenaire, ἐπίθ. ἑπταδικὸς, ἑβδομαδικός. §. ἑπταετία.
Septennal, **e**, ἑπταετής.
Septennalité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑπταετοῦς.
Septentrion, ἡ ἄρκτος.
Septentrional, **e**, ἀρκτικὸς, βόρειος.
Septidi, ἡ ἑβδόμη (ἡμέρα τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ.).
Septième, ἐπίθ. ἕβδομος.
Septièmement, ἐπίρ. ἕβδομον.
Septinsulaire, ἐπίθ. καὶ οὐσ., ἑπταννήσιος.
Septique, ἐπίθ. (ἰατρ.), σηπτικός.
Septuagénaire, ἐπίθ. ἑβδομηκοντούτης.
Septuagésime, ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου.
Septuple, ἐπίθ. ἑπταπλάσιος.
Septupler, ῥ. ἑπταπλασιάζω.
Sépulcral, **e**, ἐπιτύμβιος. §. (συνκδχ.) ὠχρὸς, νεκρώδης.
Sepulcre, τάφος.
Sépulture, θ. ταφή. ταφεῖον.
Séquelle, θ. συμμορία, συνοδία, (εἰρων.).
Séquestration, θ. μεσεγγύησις.
Séquestre, (δικνμ.), μεσέγγυον.

Séquestre, (δικνμ.), μεσέγγυον.
Séquestrer, ῥ. μεσεγγυῶ. §. καθείργω παρανόμως. §. βάλλω κατὰ μέρος, ἀποχωρίζω.
Sequin, φλωρί.
Sérail, παλάτιον τοῦ σουλτάνȣ, σαράϊ. §. (καταχρ.) γυναικωνῖτις, παλλακίδες.
Séran, κτένι σιδηροῦν ἢ λανάρα διὰ τὸ καννάβι καὶ λινάρι.
Sérançage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Sérancer, ῥ. ξαίνω (λαναρίζω) τὸ καννάβι κλπ. μὲ τὸ séran.
Séranceur, ὁ λαναρίζων τὸ καννάβι καὶ τὸ λινάρι διὰ τοῦ -
Sérançoir, = **Séran**.
Sérancolin, εἶδος μαρμάρȣ τῶν Πυρηναίων.
Séraphin, (τὰ) σεραφεὶμ, ἄγγελος.
Séraphique, ἐπίθ. τῶν σεραφεὶμ ἴδιος, ἀγγελικός.
Séraut, =**Bruant**.
Serein, **e**, αἴθριος, 'ξάσερος, γαλήνιος, εὔδιος. §. ἱλαρὸς, ἀτάραχος. §. (οὐσ. ἀρσ.) ἡ ἑσπερινὴ ὁμίχλη ἢ δροσιὰ, αἰθρία.
Sérénade, θ. πατινάδα.
Sérène, θ. μέγα καρδάρι διὰ τὸ βούτυρον.
Sérénissime, ἐπίθ. γαληνότατος, (εἶδος τίτλου).
Sérénité, θ. αἰθρία, 'ξαστεριά. §. (μτφορ.) γαλήνη τῆς ψυχῆς, ἀταραξία, ἱλαρότης. §. (ὡς τίτλ.) γαληνότης.
Séreux, **euse**, ἰχωρώδης.
Serf, **serve**, σκλάβος, δουλοπάροικος.
Serfouette, θ. ἐργαλ. κηπȣρ., δικέλλι.
Serfouir, ῥ. σκάπτω (σκαλίζω) μὲ τὸ δικέλλι.
Serfouissage, τὸ οὐσ. τοῦ **Serfouir**.
Serge, ὕφασμα λεπτὸν μάλλινον, σαλὶ, σάγη.
Sergent, κλητὴρ δικαστ. (αρχ.) § λοχίας τοῦ πεζικ. §—de ville, κλητή-. § ἐργαλεῖον ξυλουργ. ντανίδια).
Serger, ὁ κατασκευάζων serges.
Sergerie, θ. ἐργοστάσιον ὅπου κατασκευάζονται serges.
Sergette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Serge**.
Sergier, =**Serger**.

Série, θ. σειρά.
Sérieux, **euse**, (ϗ ἐπίρ.) -**ement**, σοβαρός. ἐμβριθής. σπουδαῖος, οὐσιώδης. §. (ὡς οὐσ.) ἐμβρίθεια, σπουδαιότης. σοβαρότης.
Serin, **e**, κανάρι, καναρίνειον, (πτν).
Serin, **e**, (χυδ.), εὐαπάτητος.
Seriner, ῥ. γυμνάζω τὸ κανάρι διὰ τῆς -
Serinette, εἶδος ὀργάνου πρὸς γύμνασιν τῶν καναρίων.
Séringat, συριγγὰς, (φυτ.).
Seringue, θ. σύριγξ (κυρ. διὰ) κλυστῆρι.
Seringuer, ῥ. ὠθῶ ὑγρὸν διὰ τῆς σύριγγος. §. ξεπλύνω ἢ διαβρέχω διὰ τοῦ κλυστῆρος, διακλύζω, κλυστηριάζω. §. (ναυτ.) τρυπῶ τὸ πλοῖον διὰ τῶν σφαιρῶν ἀπὸ τῆς πρύμνης πρὸς τὴν πρῶραν.
Serment, ὅρκος
Sermon, διδαχὴ, λόγος.
Sermonnaire, ἐπιθ. ὁ διὰ τὰς διδαχάς. §. συλλογὴ διδαχῶν.
Sermonner, ῥ. ἐπιπλήττω ἀκαίρως.
Sermonneur, **euse**, ὁ ἐπιπλήττων ἀκαίρως.
Serosité, θ. τὸ ὑδατῶδες τῶν χυμῶν τοῦ σώμ., ἰχώρ. ὀῤῥός.
Serpe, θ. ἐργαλ. κηπουρ., κλαδευτῆρι.
Serpent, ὄφις, (ὁ)φεῖδι, (ζ.). §. ὄργανόν τι ἐμπνευσὸν (σάλπιγξ) εἰς σχῆμα περιεστραμμένου ὄφεως.
Serpentaire, ὁ 'Οφιοῦχος, (ἀςερισμός). 2) εἶδος φυτοῦ (κάκτου) ἑρπυστικοῦ.
Serpente, θ. εἶδος χαρτίου λεπτοτάτου καὶ διαφανοῦς.
Serpenteau, (ὁ)φειδάκι. 2) φυσέκιον μικρὸν ἐντὸς μεγάλου.
Serpentement, ἑλιγμός.
Serpenter, ῥ. σχηματίζω ἑλιγμοὺς, ῥέω κτλ. ἑλικοειδῶς.
Serpentin, **ine**, ἐπιθ. ὀφιώδης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) μέρος τῆς ἑστίας τοῦ τουφεκίου. 2) εἶδος ποικίλου πολυτ. λίθου (μαρμάρου), ὀφείτης. 3) (θ.) εἶδ. φυτοῦ ἢ δένδρου. 4) = **Serpentaire** (2).
Serpentineux, **euse**, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀφείτου (λίθου).
Serpette, θ. μικρὸν κλαδευτῆρι.

Serpillière, θ. εἶδος χονδροῦ ϗ ἀραιοῦ λινοῦ ὑφάσματος, λινάτσα.
Serpillon, κλαδευτηράκι.
Serpolet, ἕρπυλλον, (φυτ.).
Serran, εἶδος ἰχθ., χάννος.
Serraut, = **Seraut**.
Serre, θ. μέρος ὅπου κλείουν τὰ φυτὰ τὸν χειμῶνα, *θερμοκήπιον. 2) τὸ ποδάρι τῶν θηρευτικῶν ὀρνέων, γαμψός. 3) = **Serrement**.
Serre-file, οὐραγὸς (ςρατιώτης).
Serrement, σφίγξιμον. ||.— de coeur, συνοχὴ καρδίας.
Serrément, ἐπίρ. σφιγκτά. §. (μτφορ.) φειδωλῶς, μὲ οἰκονομίαν.
Serre-papiers, μέρος (θέσις ἢ δωμάτιον) πρὸς ἐναπόθεσιν ἐγγράφων. §. πέτρα ἢ ἄλλο τι μὲ τὸ ὁποῖον πλακόνουν τὰ χαρτιὰ νὰ μὴ σκορπίζουν.
Serrer, ῥ. σφίγγω. πυκνόω. (ναυτ.) πλέω ὅσον ἐνδέχεται πλησίον. §. ἀποθέτω εἰς μέρος ἀσφαλές. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) σφιγκτός. πυκνός. κρουστός. §. φειδωλός. ||. (ϗ ἐπίρ.) πυκνὰ, σφιγκτά κτλ.
Serre-tête, νυκτικὸν κεφαλόδεσμον.
Serrure, θ. κλειδωνιὰ, κλειδαριά.
Serrurerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ -
Serrurier, κλειδοποιὸς, (T.) τσιλιγκίρης.
Sertir, ῥ. δένω δακτυλιδόπετραν.
Sertissure, θ. δέσιμον (δακτυλιολίθου).
Serum, ὀῤῥός. ἰχώρ.
Servage, δουλεία (εἵλωτος).
Serval, εἶδος ζώȣ (ἀγριογάττȣ).
Servante, ὑπηρέτρια, δουλεύτρα. δούλη. §. εἶδος προσθέτου τραπεζίου διὰ τὰ σκεύη τῆς τραπέζης
Serviable, πρόθυμος περὶ τὸ ὑπηρετεῖν φιλικῶς, ὑπηρετικός.
Service, ὑπηρεσία. §. παράθεσις (τραπέζης). §. (πλθ.) ἐκδουλεύσεις. §. (ἐκκλησ.) ἀκολȣθία, (ἰδίως) μνημόσυνον (νεκροῦ). ||. qu'y a-t-il pour votre service? (φρσ.), τί ὁρίζετε; τί εἶν' ὁρισμός σας; ||. je suis à votre

service, (ὅλος) εἰς τὰς διαταγάς σας.
Servidou, λέβης σαπωνουργίου.
Serviette, θ. πετσέττα (τοῦ τραπεζιοῦ).
Servile (ᴣ ἐπίθ. -**ement**), ἐπιθ. δουλικός. δουλοπρεπής.
Servilité, θ. τὸ δουλοπρεπὲς, χαμέρπεια.
Servir (sers; servais; servirai; servis; servi), ῥ. ὑπηρετῶ, (κοιν.) δουλεύω. §. (ἰδιαιτ.) ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς. §. βάλλω (φέρω) τὸ φαγεῖ' εἰς τὸ τραπέζι. προσφέρω (ἐκ τῶν παρατεθειμένων). §. χρησιμεύω. ὠφελῶ. ||. (μσ.) μεταχειρίζομαι.
Serviteur, θεράπων, ὑπηρέτης, (κοιν.) δοῦλος.
Servitude, θ. δουλεία, σκλαβιά.
Ses, πλθ. τῆς ἀντνμ. **Son** ἢ **Sa**.
Sésame, σήσαμον, σουσάμι.
Sescuple, ἐπίθ. (ἀριθμ.), ἡμιόλιος.
Séséli, σέσελι, ὀρειοσέλινον, (φυτ.), ἴδε καὶ **Berle** καὶ **Livêche**.
Sesquialtère, ἐπίθ. (ἀριθμ.), ἡμιόλιος.
Sessile, ἐπιθ. (βτν.), ἄμισχος.
Session, θ. σύνοδος (βουλῶν). συνεδρίασις (συνόδου).
Sesterce, σατὴρ, (νόμισμα Ῥωμ.).
Setier, ξέστης, (μέτρον χωρητ.).
Séton, κορδέλλα τὴν ὁποίαν περνοῦν χειρουργικῶς διὰ τοῦ κρέατος πρὸς ἐμπύησιν, διάσυρτον.
Seuil, κατώφλιον (θύρας).
Seul, **e**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, μόνος. ||. tout—, ὁλομόναχος.
Seulet, **ette**, μοναχούτσικος.
Sève, θ. χυμὸς θρεπτικὸς τῶν φυτῶν.
Sévère (ᴣ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. σοβαρός. αὐστηρός. ἀπέριττος.
Sévérité, θ. αὐστηρότης.
Sévices, πλθ. αἰκίαι.
Sévir, ῥ. φέρομαι ἀποτόμως κατά τινος, (ἐπὶ νοσημ.) ἐνσκήπτω (ἐπιπίπτω) βαρύς.
Sevrage τὸ οὐσ. τοῦ -
Sevrer (τὸ **e** τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ῥ. ἀπογαλακτίζω, ἀποκόπτω (νήπιον). §. (μτνμ.) κόπτω (χωρίζω) ἀπὸ τοῦ κλήματος τὴν καταβολάδα. §. (μτφορ.) στερῶ.
Sevreuse, θ. γυνὴ ἀποκόπτουσα βρέφος.
Sexagénaire, ἐπιθ. ἑξηκοντούτης.
Sexagésime, θ. ἡ Κυριακὴ τῆς Ἀποκρέω.
Sex-digitaire, ὁ ἐκ γενετῆς ἑξαδάκτυλος.
Sex-digital, **e**, (χεὶρ ἢ ποῦς) ἑξαδάκτυλος.
Sexe, φῦλον (ἄῤῥεν ἢ θῆλυ. ||. le beau—(ἢ ἁπλ.) le—, τὸ γυναικεῖον (τὸ ὡραῖον) φῦλον.
Sexennal, **e**, ὁ καθ' ἑξαετίαν ἐπαναλαμβανόμενος, ἑξαέτης.
Sexennalité, θ. ἑξαετία.
Sextant, ἐργαλ. ἀσρνμ., τὸ ἕκτον τοῦ κύκλου.
Sexte, θ. ἡ ἕκτη (ὥρα τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας). §. τὸ ἕκτον βιβλίον τῶν Décrétales.
Sextidi, ἡ ἕκτη (ἡμέρα τῆς δημοκρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.).
Sextule, βάρος 4 γραμμαρίων (τῶν φαρμακοπ.).
Sextuple, ἐπίθ. ἑξαπλάσιος.
Sextupler, ῥ. ἑξαπλασιάζω.
Sexualité, θ. ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ -
Sexuel, **elle**, τὸ χαρακτηρίζον τὸ φῦλον (τοῦ ἄῤῥ. καὶ θήλ.), τὸ ἀνῆκον εἰς ἑκάτερον τῶν φύλων.
Shako, φόρεμα τῆς κεφαλῆς τῶν στρατ.
Shérif, δημοτικὸς πάρεδρος ἢ ἀστυνόμος τῆς Ἀγγλ.
Si, σύνδ. (ὑποθετ. ἢ διςακτ.), ἐὰν, ἄν. §. (ἐπίῤ.) τόσον. ὅσον ᴣ ἄν. §. (ἐνίοτε) ναὶ, οὕτως ἔχει.
Sibylle, θ. σίβυλλα.
Sibyllin, ἐπίθ. σιβύλλειος.
Sicaire, δολοφόνος μισθωτὸς, ἐγκάθετος.
Siccatif, **ive**, ξηραντικός.
Siccité, θ. ξήρανσις, ξηρότης.
Sicilique, βάρος ἓξ γραμμαρίων (τῶν φαρμακοπ.).
Sidéral, **e**, ὁ τῶν ἄστρων, ἀστρῷος.
Siècle, αἰών.
Siége, καθέδρα. δίφρος. κάθισμα §. ἕδρα (ἐπισκοπῆς), θρόνος. §. πολιορκία.
Siéger, ῥ. κατέχω ἐπισκοπικὸν θρόνον, πατριαρχεύω, ἀρχιερατεύω. §. ἑδρεύω.
Sien, **enne**, ἀντνμ. (κτητ. ἢ ἀναφορ. τοῦ γ'. προσ.), ὁ (ἡ, τὸ) ἑαυτοῦ, ἐδικός του (της κτλ.). ||. (πλθ.) les siens, (ὡς οὐσ.) οἱ συγγενεῖς (οἱ οἰκεῖοι, οἱ ὀπαδοὶ, κοιν. οἱ ἐδικοί) του, της. ||. (ᴣ ἑν.) il ne demande que le sien, ζητεῖ τὸ ἐδικόν του (τὸ πρᾶγμά του). ||. il a fait des siens, ἔκαμε τὰ ἐδικά του (τὰ συνειθισμένα του).
Sieste, θ. ὁ μετὰ τὸ γεῦμα ὕπνος.
Sieur, (τιμητ. προσφών.), κύρ.
Sifflable, ἐπιθ. ἀξιοσύρικτος.
Sifflage, = **Cornage**.
Sifflant, **e**, ὁ μετὰ συριγμοῦ ἐκφερόμενος, συρικτικός.
Sifflement, συριγμὸς, σύριγμα.
Siffler, ῥ. συρίζω. §. (μτβτ.) μανθάνω τὸ πτηνὸν νὰ κελαδῇ. §. προκατηχῶ τινα τί νὰ εἴπῃ. §. (συνκδχ.) ἀποδοκιμάζω διὰ συριγμοῦ, ἐκσυρίττω.
Sifflerie, θ. σύριγμα (πρὸς ἀποδοκιμασίαν).
Sifflet, συρίκτρα. ||. coup de —, σ(φ)υριγματιά.
Siffleur, **euse**, ὁ συρίζων (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). (ἐπὶ ἵππου) ζηχουνιάρης. §. εἶδος ἀγριοπάππιας.
Siffloter, ῥ. συρίζω συχνὰ ἢ ἀπροσέκτως.
Sigillée, ἐπιθ. θ. (γῆ) σημαντρὶς ἢ λημνία, εἶδος ἀργίλλου.
Sigisbée (Ἰταλ.), φίλος (οἰκιακὸς) γυναικὸς ὑπάνδρου.
Sigisbeisme, ἡ συνήθεια τοῦ ἔχειν sigisbée.
Signage, σημάδευμα τοῦ ὑαλιοῦ τὸ ὁποῖον πρόκειται να χωρισθῇ εἰς μικρότερα τεμάχια.
Signal, σημεῖον, σύνθημα.
Signalement, περιγραφὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ τινος (κυρ. φυγοδίκου).
Signaler, ῥ. περιγράφω τὸ ἐξωτερικόν τινος (καταζητουμένου). §. γνωστοποιῶ μακρόθεν διὰ σημείων. ||. (μσ.) διαπρέπω, διακρίνομαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐπίσημος.
Signataire, ὁ ὑπογράψας (ἀναφορὰν κτλ.).
Signature, θ. ὑπογραφή.
Signe, σημεῖον, γνώρισμα.
Signer, ῥ. ὑπογράφω (συμβό

λαιον κτλ. πρὸς ἐπικύρωσιν). ἐπισφραγίζω. §. (μσ.) κάμνω τὸν σταυρόν μου, σταυροκοποῦμαι.
Signet, ταινία προσηρτημένη διὰ σημάδευμα εἰς βιβλίον. 2) εἶδος φυτοῦ, πολυγόνατον.
Signifiant, e, ὁ διὰ συμβόλων παραστατικὸς, ἐμφαντικός.
Significatif, ive, ὁ ἔχων σημασίαν, παραςατικὸς ἰδέας, σημαντικός.
Signification, θ. σημασία. §. (δικνμ.) κοινοποίησις, δήλωσις.
Significativement, ἐπίῤ. μὲ τρόπον ἐμφαντικὸν (χαρακτηριστικόν).
Signifier, ῥ. σημαίνω τι, δηλῶ. §. γνωστοποιῶ (ῥητῶς). §. (δικνμ.) κοινοποιῶ.
Signette, εἶδος κημοῦ ἀκανθωτοῦ, ἐχῖνος.
Sikiou, εἶδος ἀχνίσματος πρὸς ἀναζωπύρησιν τοῦ χρώματος τῶν ἐρυθροδανοβαφῶν βαμβακίων.
Sikiouter, ῥ. ἐκθέτω τὸ βαμβάκιον εἰς τὸν ἀτμὸν τοῦ sikiou.
Sil, γῆ μεταλλικὴ, ὤχρα.
Silence, σιωπή.
Silenciaire, σιλεντιάριος, (ὀφφίκιον τῆς Βυζαντ. αὐλῆς).
Silencieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, σιωπηλός.
Silex (Λτν.), λίθος σκληρὸς, τσακίλι.
Silhouette, θ. εἶδος ζωγραφίας, σκιαγράφημα.
Silice, θ. εἶδος λιθώδους γῆς, ἡ βάσις τῆς ἄμμου καὶ τῶν πλειοτέρων σκληρῶν λίθων.
Siliceux, euse, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους silex, λιθώδης.
Silicule, θ. ὑποκορ. τοῦ silique.
Siliculeux, euse, (βτν.), ὁ φέρων silicule.
Silique, θ. (βτν.), λοβὸς, κεράτιον.
Siliqueux, euse, (βτν.), ὁ φέρων silique, ἐλλοβόσπερμος.
Sillage, ὁ δρόμος (ὁ ὁλκὸς) τοῦ πλοίου.
Sillé, ée, (ἵππος) ἔχων λευκὰς τρίχας εἰς τὰ ὀφρύδια.
Siller, ῥ. πλέω σχίζων τὰ κύματα.
Sillet, ἡ ἐλεφάντινος κώπη τῆς κιθάρας κτλ. ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκτείνονται αἱ χορδαί.
Sillon, ἄλοξ (ἡ), αὐλακιά. §. ὁλκός. §. (μτνμ.) ῥυτίς.
Silloner, ῥ. αὐλακόνω (τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον). §. (μτνμ.) ῥυτιδόνω
Silo, λάκκος διὰ σιτάρι, σιλός.
Silves, θ. πληθ. ἀνάμικτα (ποιητικά).
Silybe, εἶδος φυτοῦ μὲ λευκόστικτα φύλλα.
Simagrée, θ. προσποίησις, (κοιν.) καμώματα, (τσ)ακκίσματα.
Simarouba, δένδρον τῆς Ἀμερ. μὲ ἰαματικὸν φλοιὸν, σιμαρύβη. εἶδ. ῥάσου ὅπερ φέρουσιν οἱ δικασταὶ ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην.
Simbleau, σχοῖνος πρὸς διαγραφὴν μεγάλης περιφερείας.
Similaire, ἐπιθ. ὁμοιομερής.
Similarité, θ. τὸ ὁμοιομερές.
Similitude, θ. ὁμοιότης. §. (ῥτρ.) παρομοίωσις.
Similor, χρυσοειδὴς ὠρίχαλκος, (ἄλλ.) **Chrysocal**.
Simoniaque, ἐπιθ. σιμωνιακός.
Simonie, θ. ἡ καπήλευσις τῶν θείων, σιμωνία.
Simple (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. ἁπλοῦς (κυρ. καὶ μτφορ.). 2) βότανον ἰατρικόν.
Simplesse, παλ. ἀντὶ **Simplicité**.
Simplicissime, ἐπίθ. (ὑπερθ.), ἁπλούστατος, ἁπλοϊκώτατος.
Simplicité, θ. ἁπλότης.
Simplification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Simplifier, ῥ, μεταποιῶ ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον, ἁπλοποιῶ.
Simulacre, ὁμοίωμα. §. φάσμα. §. προσποίησις.
Simulateur, trice, ὑποκρινόμενος, ὕπουλος.
Simulation, θ. (Νμ.), τὸ ὕπουλον (τὸ πεπλασμένον) ἐγγράφε.
Simulé, ée, προσποίητος, ἐπίπλαστος, ὕπουλος.
Simuler, ῥ. (Νμ.), κάμνω τι πλαστὸν (εἰκονικόν).
Simultané, ée, ὁ γινόμενος ἐν ταυτῷ, ταυτόχρονος.
Simultanéité, θ. τὸ ταυτόχρονον (πράξεως).
Simultanément, ἐπίῤ. ταυτοχρόνως, ἐν ταυτῷ.
Sinapisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Sinapiser**.
Sinapisé, ée, ἀνακατωμένος μὲ σιναπόσπορον.
Sinapiser, ῥ. ἀνακατόνω ἢ κουκκίζω μὲ σιναπόσπορον. §. ἐπιθέτω σιναπισμούς. §. ἐνεργῶ διὰ τῶν σιναπισμῶν.
Sinapisme, σιναπισμός.
Sincère (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. εἰλικρινής.
Sincérité, θ. εἰλικρίνεια.
Sincipital, e, ὁ τοῦ βρέγματος.
Sinciput, τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τοῦ κρανίου, τὸ βρέγμα.
Sinécure, θ. θέσις ἔμμισθος χωρὶς καθήκοντα, ἀμεριμνομέριμνα.
Sinécurisme, τὸ σύστημα τῶν ἐπιστηριζομένων εἰς τὰς sinécures.
Sinécuriste, ὁ καρπούμενος sinécure.
Sine qua non (Λτν.), τὸ οὗ οὐκ ἄνευ.
Singe, πίθηκος, μαϊμοῦ, (ζ.). 2) ἐργαλεῖον πρὸς μηχανικὴν ἀντιγραφὴν εἰκόνων κλπ. 3) εἶδος μηχανῆς (γεράνε) πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.
Singer, ῥ. μιμοῦμαι ἀπρεπῶς ἢ γελοίως (πιθηκικῶς).
Singeresse, θ. ἐπίθ. τοῦ **Singeur**.
Singerie, θ. μίμησις ἄκριτος ȣ̓ γελοία, πιθηκισμός.
Singeur, ἐπίθ. ὁ πιθηκίζων (μιμούμενος ἀκρίτως καὶ γελοίως) τοὺς ἄλλους.
Singulariser, ῥ. διακρίνω (καὶ μσ.) -ομαι διὰ τὸ ἀλλόκοτον.
Singularité, θ. τρόπος ἀλλόκοτος, παραξενιὰ, ἰδιοτροπία.
Singulier, ère, ἴδιος, παράδοξος. παράξενος, ἀλλόκοτος. §. (γρμτ.) ἑνικός. ||. combat—, μονομαχία.
Singulièrement, ἐπίῤ. κατ' ἐξοχὴν, ἰδίως, διαφερόντως. παραδόξως. §. μὲ τρόπον ἀλλόκοτον, παράξενα.
Singultueux, euse, (ἰατρ.) λυγγώδης, λυγμώδης
Sinistre (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. ἀπαίσιος. ὀλέθριος. ἀποτρόπαιος. ||. (ὡς οὐσ.) συμφορὰ, δυστύχημα, ζημία.
Sinon, σύνδ., ἄλλως, εἰ δὲ μή. §. ἐκτὸς, παρά.

SINOPLE, τὸ πράσινον χρῶμα (εἰς τὰ σύμβολα).
SINUEUX, EUSE, σκολιὸς, ἑλικοειδής.
SINUOSITÉ, θ. καμπὴ, ἑλιγμὸς, σκολιότης.
SINUS (Λτν.), ἡμίτονον (μθμτκ.). §. (ἀνατομ.) σπεῖρα, πτυχή. §. (χειρουργ.) κόλπος, κούφωμα (πληγῆς).
SIPHON, σωλὴν μὲ δύω ἀνίσους καμπὰς, σίφων. 2) =TROMBE.
SIRE, κύριε! βασιλεῦ! μεγαλειότατε!
SIRÈNE, θ. σειρὴν(κυρ. καὶ μτνμ.).
SIROC ἢ SIROCO, ἄνεμος μεσημβρινοανατολικὸς, εὗρος (φοινικίας), σιρόκος.
SIROP, σιρόπι.
SIROPER, ῥ. ἀνακατόνω μὲ σιρόπι.
SIROTER, ῥ. πίνω κατ' ὀλίγον (ἀπολαύων ὅλην τοῦ ποτοῦ τὴν ἡδονήν).
SIRUPEUX, EUSE, σιροπώδης (τὴν σύστασιν).
SIRVENTE, εἶδος ποιήματος τῶν παλαιῶν τῆς Γαλλ. ῥαψῳδῶν.
SIS, E, μτχ. τοῦ (ἀχρ.) SEOIR, κείμενος.
SITE, τοποθεσία (κυρ. πρὸς ῥωπογραφίαν).
SITÔT, ἐπίρ. τόσον ὀγλήγωρα. ||. —que, εὐθὺς ὁποῦ, ἅμα.
SITTELLE, θ. εἶδος πτηνοῦ (κερθίου).
SITTINE, θ. εἶδος sittelle.
SITUATIOM, θ. θέσις. στάσις, κατάστασις. §. (θεατρ.) περιπέτεια. ||. maison bien (commodement) située, οἶκος ἐν εὐθέτῳ κείμενος.
SITUER, ῥ. τοποθετῶ.
SIX, (ἀριθμ.), ἕξ, ἢ' ἕκτος. ||. (ὡς οὐσ.) ἡ ἕκτη τοῦ μηνός. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) τὸ ἑξάρι. ||. un six de trefle, ἓν ἑξάρι τοῦ σπαθιοῦ. ||. deux six, τὰ δὶς ἕξ (Περσ. δου-σὲς) εἰς τὸ τάβλι κτλπ.
SIXAIN, ἑξάστιχον. §. δέμα περιέχον ἓξ δεσμίδας παιγνιοχαρτίων (ἓξ χιλιάδας καρφίδων κτλ.).
SIXIÈME, ἐπιθ. ἕκτος. ||. (οὐσ.) ἑκτημόριον. §. (θ.) ἡ ἕκτη κλάσις σχολείου καὶ ὁ εἰς αὐτὴν μαθητεύων.
SIXIÈMEMENT, ἐπίρ. ἕκτον.
SIXTE, (μουσ.), διάστημα ἑξαφωνίας.
SIZE, θ. ἐργαλεῖον πρὸς ζύγισμα μαργαριτῶν.
SIZERIN, εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (σκαθιοῦ).
SLOOP (Ἀγγλ.), εἶδος πλοίου μὲ ἓν κατάρτι, σαλοῦπα.
SMILLE, θ. σμίλη (λιθοξόου).
SMILLER, ῥ. λαξεύω μὲ τὴν σμίλην, σμιλεύω.
SOBRE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἐγκρατής.
SOBRIÉTÉ, θ. ἐγκράτεια.
SOBRIQUET, παρωνύμιον, (χυδ.) παρατσοῦκλι.
SOC, ἡ ὕννις (τὸ ὑννίον) τοῦ ἀρότρου.
SOCIABILITÉ, θ. τὸ νὰ ἦνέ τις -
SOCIABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπιθ. κοινωνικὸς (ἄνθρωπος), εὐκοινώνητος.
SOCIAL, E, ὁ ἀφορῶν τὴν κοινωνίαν (τῶν ἀνθρ.), κοινωνικός. §. (ἐμπορ.) συντροφικός.
SOCIALISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
SOCIALISER, ῥ. συγκροτῶ εἰς κοινωνίαν, κάμνω κοινωνικόν τινα.
SOCIÉTAIRE, οὐσ. καὶ ἐπιθ., μέλος ἑταιρίας.
SOCIÉTÉ, θ. κοινωνία. ἑταιρία. συναναστροφή.
SOCINIANISME, ἡ αἵρεσις τῶν -
SOCINIEN, ENNE, ὀπαδὸς τοῦ (αἱρετικοῦ) Σωκίνου, Σωκινιανός.
SOCLE, κρηπὶς βάθρου, ὑπόβαθρον.
SOCQUE, εἶδος ὑψηλῶν ξυλίνων ἐμβάδων, γαλέντζα ἢ καλέβρα.
SODIUM, ἡ βασις τῆς σόδας, σόδιον.
SOEUR, θ. ἀδελφή. §. καλογραία.
SOEURETTE, θ. (οἰκ.). ἀδελφίτσα, ἀδελφοῦλα.
SOFA, ἀνάκλιντρον, στιβὰς, (Τ.) σοφᾶς.
SOFFITE, (ἀρχιτ.), φάτνωμα ὀροφῆς (γεισώματος, ἐπιςυλίε κτλ.).
SOI, ἀντνμ. γ'. πρσ. (αὐτπθ.) ἑαυτοῦ. ||. à part—, καθ' ἑαυτόν.
SOI-DISANT, αὐτοχειροτόνητος, αὐτεπάγγελτος.
SOIE, θ. μετάξι. §. τρίχες χοίρου ἢ μαλλιαροῦ σκύλου. §. τὸ εἰς τὴν λαβὴν ἐμβαῖνον μέρος τοῦ σπαθίου κτλ.
SOIERIE, θ. μεταξουργεῖον. §. (περιληπτ.) τὰ μεταξωτά.
SOIF, θ. δίψα (κυρ. καὶ μτφορ.).
SOIGNER, ῥ. ἐπιμελοῦμαί τινα, (ἐν)νοιάζομαι, κυττάζω.
SOIGNEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, ἐπιμελὴς, προνοητικός.
SOIN, φροντὶς, μέριμνα. §. περιποίησις, (ἐν)νοιάσιμον, κύτταγμα.
SOIR, τὸ ἑσπέρας, (κοιν.) βράδυ.
SOIRÉE, θ. βραδυά, ἑσπέρα. §. συναναστροφὴ ἑσπερινή.
SOIT, γ'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ ÊTRE. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίρ. ἢ σύνδ.) ἔςω. δεδόσθω (ὅτι). §. εἴτε. . εἴτε. ||. ainsi soit il, (φρσ. εὐκτ.), εἴθε, γένοιτο. ||. tant — peu, πολλὰ (ὅσον δίδεται) ὀλίγον.
SOIXANTAINE, θ. ἑξηνταριά.
SOIXANTE, (ἀριθμ.), ἑξήκοντα, ἢ' ἑξηκοστός.
SOIXANTER, ῥ. (εἰς τὸ παιγν. τοῦ πικέτου) μετρῶ 60 πρὶν ὁ ἄλλος μετρήσῃ τίποτε.
SOIXANTIÈME, ἐπιθ. ἑξηκοστός. §. (οὐσ.) ἑξηκοστημόριον.
SOL, γῆ (γεωργικῶς θεωρȣμένη). ἔδαφος γῆς. γήπεδον.
SOLAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ ἡλίου, ἡλιακός.
SOLANDRE, θ. νόσος (ῥαγὰς) περὶ τὴν ἰγνὺν τοῦ ἵππου.
SOLANÉES, θ. (πλθ.) στρυχνοειδῆ (φυτά).
SOLANUM, στρύχνος, (φυτ.).
SOLART, κοιν. ἀντὶ BÉCASSE.
SOLBATTU, E, (ἵππος) ἔχων βεβλαμμένην ὑπὸ τῶν πετάλων τὴν ὁπλήν.
SOLBATTURE, θ. βλάβη περὶ τὴν ὁπλὴν τοῦ ἵππου ἐξ αἰτίας τῶν πετάλων.
SOLDANELLE, θ. εἶδος φυτοῦ (ἰασίνης).
SOLDAT, στρατιώτης.
SOLDATESQUE, ἐπιθ. στρατιώτου (ὑβριστοῦ καὶ ἀτάκτου) ἴδιος. §. (περιληπτ. ὡς οὐσ. θ.) ὄχλος (συρφετὸς) στρατιωτῶν, στρατιωτικὸν ἀτακτοῦν.
SOLDE, θ. μισθὸς (στρατιώτου), μισθοφορά. §. (ἐμπορ.) ὑπόλοιπον πρὸς ἐξόφλησιν λογαριασμοῦ, λοιπάς.
SOLDER, ῥ. μισθοδοτῶ. §. ἐξοφλῶ.
SOLE, θ. ἔκτασις ἀγροῦ σπειρο-

μένη διαφόρως κατ' ἔτος. 2) ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου κτλ. 3) βούγλωσσον, γλῶσσα, (ἰχθ.).
Soléaire, ἐπιθ. (ἀνατομ.), πελματοειδής (μῦς).
Solécisme, σολοικισμός.
Soleil, ἥλιος. ||. entre deux soleils, εἰς τὸ μεταξὺ πρωΐας καὶ ἑσπέρας διάστημα. ||. coup de —, κτύπημα τοῦ ἡλίου εἰς τὸ κεφάλι.
Solen, σωλῆν(α), ὄστρ.
Sollennel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, πανηγυρικός. §. ἐπίσημος. πάνδημος.
Solennisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Solenniser, ῥ. πανηγυρίζω πανδήμως.
Solennité, θ. πομπὴ (λαμπρότης) ἑορτῆς κτλ., τὸ ἐπίσημον, ἐπισημότης.
Solfége, ἐξήγησις φωνῶν μουσικῆς, παραλλαγή.
Solfier, ῥ. ψάλλω κατὰ παραλλαγὴν (ὀνομάζων τὰς φωνάς).
Solidaire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ἀλληλέγγυος.
Solidarité, θ. τὸ ἀλληλέγγυον, ἀλληλεγγύη.
Solide (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. στερεός. 'γιερός. §. μόνιμος.
Solidification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Solidifier, ῥ. στερεοποιῶ.
Solidité, θ. ςερεότης. μονιμότης.
Solidongulé,ée, μώνυχον (ζῶον).
Soliloque, μονόλογος.
Solipède, ἐπίθ. μονόχηλος.
Solins, πλθ. (ἀρχιτ.) τὰ μεταξὺ τῶν πατερῶν διαστήματα.
Solitaire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. μονήρης, μονοδίαιτος. μεμονωμένος. §. (οὐσ.) ἐρημίτης, μοναστής, ἀναχωρητής. §. (μτνμ.) διαμάντι δεμένον μόνον, μονόπετρον.
Solitude, θ. ἐρημία, μοναξία.
Solivage, τὸ ποσὸν τῶν πατερῶν ὅσα δύνανται νὰ ἔβγωσιν ἀπὸ ἓν ξύλον.
Solive, θ. δοκὸς ἐπὶ τῆς ὁποίας καρφόνεται τὸ πάτωμα, πατερόν.
Soliveau, μικρὸν πατερόν.
Solicitable, ἐπίθ. ὁ ἐπιδεχόμενος παράκλησιν, κατορθωτὸς διὰ παρακλήσεων.
Sollicitation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Solliciter, ῥ. παρακινῶ (κυρ. εἰς κακόν). §. παρακαλῶ ἐπιμόνως, ἐξαιτοῦμαι. (ἰδιαιτ.) θηρεύω θέσιν. §. (ἐπὶ ἀψύχ.) ἐκκαλοῦμαι, προκαλῶ.
Solliciteur, euse, ὁ παρακαλῶν (περὶ θέσεως ἢ ὑποθέσεως).
Sollicitude,θ. μέριμνα, πρόνοια, κηδεμονία.
Solo ('Ιταλ.), μονῳδία, μοναυλία.
Solséquial, e, (βτν.), ὁ ἀκολουθῶν (συμμετακλινόμενος κατὰ) τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου, (καθὼς τὰ ἡλιοτρόπια).
Solstice, ἡλιοστάσιον, τροπή.
Solsticial, e, ὁ τῶν τροπῶν (τοῦ ἡλίου).
Solubilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ -
Soluble, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς λύσεως, διαλυτὸς ἢ (μτφορ.) ἐπιλύσιμος.
Solution, θ. λύσις. διάλυσις. §. χρεωλυσία.
Solvabilité, θ. τὸ ἀξιόχρεων.
Solvable, ἐπίθ. ἀξιόχρεως.
Sombrage, (γεωργ.), τὸ πρῶτον σκάψιμον τῆς ἀμπέλου.
Sombre, ἐπιθ. ἀφεγγής, σκοτεινός. ἀμυδρός. ἀμαυρός. §. (μτνμ.) σκυθρωπός. μελαγχολικός.
Sombrer, ῥ. ἀνατρέπομαι πελάγιος, βουλῶ. 2) (γεωργ.) σκάπτω πρώτην φορὰν τὴν ἄμπελον ἢ γῆν χέρσον.
Sombrero ('Ισπαν.), σκιάδιον μὲ πλατέα πτερύγια, πέτασος.
Sommail, ταινία ἄμμου ὕφαλος περὶ τὸν εἴσπλουν ποταμοῦ.
Sommaire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. συνοπτικός, κεφαλαιώδης, ἐπίτομος. ||. (οὐσ.) περίληψις.
Sommation, θ. πρόσκλησις ἐπίσημος (ἀπ' ἐξουσίας). ||.— respectueuse, (Nμ.), ἡ περὶ γάμου κοινοποίησις τοῦ ἐνηλίκου παιδὸς πρὸς τοὺς γονεῖς του, πατροσέβεια.
Somme, θ. ποσότης (χρημάτων). ἄθροισμα, (κοιν.) σοῦμμα. §. ἐπιτομή. ||. en—, —toute, ἐνὶ λόγῳ, ἐν συντόμῳ 2) φόρτωμα. ||. bête de—, φορτηγὸν ζῶον. 3) (ἀρσ.) ὕπνος. ||. tout d'un —, μονοῤῥοῦφι.
Sommeil, ὕπνος. ||. avoir—, νυστάζω.
Sommeiller, ῥ. κοιμῶμαι (ἐλαφρά). §. νυστάζω.
Sommelier, ère, κελλάρης (κοινοβίου κτλ.).
Sommellerie, θ. ἡ ὑπηρεσία τοῦ κελλάρη. 2) ἡ σκευοθήκη ἢ τὸ κελλάρι.
Sommer, ῥ. προσκαλῶ ἐπισήμως (ἀπ' ἐξουσίας). 2) (ἀλγεβρ.) ἀθροίζω.
Sommet, κορυφή. §. (μτφορ.) κολοφών. ||. le double—,(Ποιητ.), ὁ δικόρυφος Παρνασός.
Sommier, ἵππος φορτηγός. 2) στρῶμα μὲ τρίχα. 3) (οἰκοδ.) στήριγξ, ὑποστάτης κτλ. 4) κώδηξ πρὸς ἐγγραφὴν ποσοτήτων.
Sommité, κορυφή, ἄκρα. §. ἀκρέμων (φυτοῦ). §. (μτφορ.) ἀκρότης.
Somnambule, οὐσ. καὶ ἐπιθ., ὑπνοβάτης.
Somnambulique, ἐπίθ. ὑπνοβατικός.
Somnambulisme, νυκτοβατία, ὑπνοβατία.
Somnifère, ἐπίθ. (ἰατρ.), ὑπνωτικός.
Somnolence, θ. (ἰατρ.) νυσταλγία.
Somnolent, e, (ἰατρ.) νυσταλός.
Somptuaire, ἐπιθ. (νόμος) ὁ κατὰ τῆς πολυτελείας, ὁρίζων τὴν δαπάνην.
Somptueux, euse, (καὶ ἐπίθ.) -**ement**, πολυτελής, μεγαλοπρεπής, λαμπρός
Somptuosité, θ. πολυτέλεια, λαμπρότης.
Son, sa, (πλθ.) **ses**, (ἀντνμ. κτητ. τοῦ γ'. προσ.), ὁ ἑαυτοῦ (-τῆς κτλ.), (κοιν.) 'του, 'τῆς, 'των κτλ. ||. il sent son pédant, (φρσ.) ὄζει σχολαστικότητος.
Son, ἦχος, φθόγγος. 2) πίτυρον.
Sonard, εἶδος ἀγριοπάππιας.
Sonat, προβειὰ ἐργασμένη.
Sonate καὶ (ὑποκορ.) **Sonatine**, θ ᾆσμα ὀργανικόν, κροῦμα.
Sonché, ée, (βτν.), σογχοειδής, ἐκ τοῦ γένους τοῦ σογχοῦ.
Sondage, μέτρημα τοῦ βάθους διὰ τῆς -
Sonde, θ. βολίς, (κοιν.) σκανδῆλι. §. (χειρουργ.) μήλη, καθε-

τὴρ κτλ. §. εἶδος σούβλας πρὸς διερεύνησιν τῶν φορτίων εἰς τὰ τελωνεῖα, σιρομάστης.
Sonder, ῥ. μετρῶ τὸ βάθος (θαλάσσης κτλ.) διὰ τῆς βολίδος, βολίζω. §. (χειρουργ.) ἐρευνῶ διὰ τῆς μήλης ἢ τοῦ καθετῆρος. §. (μτφορ.) ἀποπειρῶμαι. ἐμβατεύω.
Sondeur, ὁ μετρῶν διὰ τῆς βολίδος κτλ.
Songe, ὄνειρον.
Songe-creux, ὀνειροπόλος, μετεωρολέσχης.
Songer, ῥ. βλέπω καθ' ὕπνον, ὀνειρεύομαι. §. διανοοῦμαι, συλλογίζομαι. σκοπεύω.
Songeur, ἐνυπνιαστὴς, ὀνειρολόγος.
Sonnaille, θ. κωδοῦνι κρεμάμενον εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ζώων, κυπρί.
Sonnailler, ῥ. κρούω ἀδιακόπως τὸν κώδωνα.
Sonnant, e, ἠχῶν, ἠχώδης.
Sonner, ῥ. ἠχῶ. §. (μτβτ.) κρούω (τὸν κώδωνα, τὴν σάλπιγγα κτλ.), σημαίνω. ||. faire —bien haut, διαθρυλλῶ, κωδωνίζω.
Sonnerie, θ. ἦχος πολλῶν ὁμοῦ κωδώνων
Sonnet, ᾆσμα ἐκ 12 στίχων.
Sonnette, θ. κωδώνιον. §. μηχανὴ πρὸς ἀναιβοκαταίβασμα τοῦ ῥαιστῆρος (mouton).
Sonnetier, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν κουδούνια.
Sonneur, ὁ σημαίνων (τοὺς κώδωνας). 2) εἶδος πτηνοῦ (courlis).
Sonnez, τὸ δὶς ἕξ (δοῦ-σὲσ) εἰς τὸ τάβλι.
Sonore, ἐπιθ. ἠχήεις, εὔηχος.
Sonorité, θ. τὸ εὔηχον.
Sophisme, σόφισμα.
Sophiste, σοφιστής.
Sophistication, θ. δόλωμα (ἰατρικῶν κτλ.)
Sophistique (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. σοφιστικός.
Sophistiquer, ῥ. λεπτολογῶ σοφιστικῶς. 2) δολόνω.
Sophistiquerie, σοφιστεία. δολίευσις.
Sophistiqueur, ὁ δολόνων ἢ σοφιστευόμενος.

Sophore, γένος φυτῶν.
Sopor (Λτν.), ὕπνος βαρύς.
Soporatif, ive, ὑπνωτικός
Soporeux, euse, ὁ ἐπιφέρων βῦθος (κάρωσιν).
Soporifère ἢ **Soporifiant** ἢ **Soporifique**, ἐπιθ. ὑπνωτικός.
Soprano (Ἰταλ.), ὀξύτονος ἢ ὀξύφωνος, (μουσ.).
Sorbe, θ. σοῦρβον, (καρπ.).
Sorbet, μελίκρατον, σερμπέτι.
Sorbetière, θ. ἀγγεῖον πρὸς κατασκευὴν μελικράτου.
Sorbier, σουρβιὰ, (δένδρ.).
Sorbonne, θ. περίφημος σχολὴ τῆς θεολογίας ἐν Παρισίοις.
Sorcellerie, θ. μαγεία, μαγγανεία.
Sorcier, ère, μάγος, μάγισσα. §. (συνκδχ.) ἀγχίνους, πνευματώδης, (κοιν.) διαβολεμένος.
Sordide (ϗ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ῥυπαρὸς, φιλάργυρος.
Sornette, θ. λῆρος, μωρολογία.
Sororal ἢ **Sororial, e**, ὁ τῆς ἀδελφῆς.
Sororicide, οὐσ. καὶ ἐπίθ. ὁ φονεύσας τὴν ἀδελφήν του.
Sorrer ἢ **Sorreter**, ῥ. καπνίζω τὰς ἀρίγγας (τὰς θρίσσας).
Sorreterie, θ. τὸ μέρος ὅπου καπνίζουν τὰς ἀρίγγας.
Sort, τύχη. §. μάγια. §. λαχνός. ||. tirer au —, ῥίπτω λαχνὸν, κληρόω (κυρ. ἐπὶ στρατολογίας). ||. le sort en est jeté, ἔῤῥιπται κύβος, (φρσ.).
Sortable, ἐπιθ. κατάλληλος, πρόσφορος.
Sorte, θ. εἶδος, τρόπος. ||. toute sorte (toutes sortes) de, de toute sorte (toutes sortes), παντοειδὴς, παντοδαπὸς, παντοῖος. ||. de la —, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.
Sortie, θ. ἔξοδος. ἐξαγωγὴ (ἐμπορευμ.). ἐκδρομὴ (τῶν πολιορκουμένων). §. (μτνμ.) σφοδρὰ ἐπίπληξις. §. τέλος, ἀπόλυσις.
Sortilége, μαγγανεία, μάγια.
Sortir (sors; sortais; sortirai; sortis; sorti), ῥ. ἐκβάλλω. ||. (συχνότ. αὐτπθ.) ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω. (μτνμ.) ἀναδίδομαι. §. κατάγομαι.
Sortir, ῥ. (Νμ.), ἔχω.

Sot, sotte, κουτὸς, εὐήθης, ἀνόητος.
Sotard, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Solard**.
Sotie, θ. δρᾶμα σατυρικὸν τῆς ἀρχαίας Γαλλικῆς κωμῳδίας.
Sot-l'y laisse, τὸ ὑπὲρ τὸ ὀῤῥοπύγιον μέρος τῶν μαγειρευμένων πτηνῶν.
Sottement, ἐπίῤ. εὐήθως, ἀνοήτως.
Sottise, θ. εὐήθεια, ἀνοησία.
Sottisier, συλλογὴ ἀσέμνων ἀνεκδότων ϗ ὁ συντάττων τοιαῦτα.
Sou, νόμισμα χάλκινον, σολδὶ, πεντάρα.
Soubassement, κρηπὶς (ὑπόβαθρον) περιστυλίου.
Soubresaut, ἀνατιναγμὸς αἰφνίδιος (τοῦ ἵππου, τῆς ἁμάξης). κλονισμὸς, σπασμός.
Soubrette, θεραπαινὶς (εἰς κωμῳδίαν).
Soubreveste, θ. ἐπενδύτης χωρὶς χειρίδας.
Souche, θ. πρέμνον, κούτσουρον. §. (μτνμ.) στέλεχος βιβλίȣ (ἐντομίȣ). §. (μτφορ.) κουτὸς (εὐήθης) ἄνθρ. §. ἀρχηγέτης γενεᾶς, γενάρχης.
Souchet, κύπειρος, (φυτ.). 2) λίθος πρόστυχος.
Souchetage, ἐπιθεώρησις δάσȣς μετὰ τὴν ὑλοτομίαν.
Soucheteur, ἐμπειρογνώμων πρὸς ἐπιθεώρησιν δάσους.
Souci, φροντὶς, μέριμνα, (κοιν.) συλλογή. 2) νεκρολούλουδον, (φυτ.).
Soucier (se—), ῥ. φροντίζω, μεριμνῶ, μοὶ μέλει (περί τινος).
Soucieux, euse, ἔμφροντις, συλλογισμένος.
Soucupe, θ. πινακάκι τοῦ φλυζανιοῦ, ὑποκρητηρίδιον.
Soucrillon, εἶδος κριθῆς χειμερινῆς (ὀψίμου).
Soucrourette, θ. εἶδ. ἀγριοπάπιας.
Soudable, ἐπίθ. (μέταλλον) ἐπιδεκτικὸν συγκολλήσεως.
Soudain, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, αἰφνίδιος. ||. (ὡς οὐσ.) ἀμέσως μετὰ ταῦτα.
Soudaineté, θ. τὸ αἰφνίδιον (τοῦ πράγμ.).
Soudard, (παλ.), στρατιώτης.

Soude, θ. ἁλμυρήθρα, (διάφορα φυτὰ, ἀπὸ τὴν στάκτην τῶν ὁποίων κατασκευάζεται ἡ 2) σόδα, ἅλας ἀλκαλικόν.
Souder, ρ. κολλῶ (συγκολλῶ) μέταλλον μὲ μίγμα μετάλλȣ.
Soudoir, ἐργαλεῖον πρὸς συγκόλλησιν μετάλλων.
Soudoyer, ρ. μισθοδοτῶ (στρατιώτας).
Soudure, θ. κόλλημα μετάλλου καὶ τὸ μεταλλικὸν μίγμα διὰ τοῦ ὁποίου.
Soue, θ. συφεὸς, γρουναρειόν. 2) λίπος χοίρου, γρουνάλειμμα.
Souffert, e, μτχ. πθ. τοῦ **Souffrir.**
Soufflage, ἐμφύσησις τῆς ὑάλȣ πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων. 2) (ναυτ.) περικάλυψις τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου μὲ σανίδια πρὸς ἐνδυνάμωσιν ἢ προφύλαξιν.
Souffle, πνοὴ, φύσημα.
Souffler, ρ. φυσῶ, πνέω. ἀσθμαίνω. §. 'ξανασαίνω. §. (μτφορ.) ἀναῤῥιπίζω. §. ὑπαναγινώσκω, κανοναρχῶ. (μτφορ.) ὑποβάλλω τινὶ τί 'να εἴπῃ. §. ὑπεξαιρῶ δολίως. §. ἀσχολοῦμαι εἰς ἀλχημικὰς ἐργασίας. §. (ναυτ.) ἐνδυναμόνω μὲ διπλοῦν σανίδωμα τὸ πλοῖον. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ἀφράτος, φȣσκωτός. ||. (ὡς οὐσ.) εἶδος ζυμαρικοῦ φοῦσκα, σφόγγος.
Soufflerie, θ. τὸ σύνολον τῶν φυσητήρων τοῦ μεγαλοργάνου ἢ χαλκουργείου.
Souflet, φυσοῦνα. 2) ῥάπισμα.
Souffletade, θ. ῥαπίσματα ἀλλεπάλληλα.
Souffleter (διπλασ. τὸ **t** πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. ῥαπίζω.
Souffleteur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ ῥαπίζῃ.
Souffleur, ὁ φυσῶν, ἀσθμαίνων. §. ὁ κινῶν τοὺς φυσητῆρας τοῦ μεγαλοργάνου. §. ὁ φυσῶν τὴν ὕαλον εἰς τὰ ὑαλουργεῖα. §. ὁ κανοναρχῶν (ὑπαναγινώσκων) εἰς τοὺς ὑποκριτὰς τοῦ θεάτρȣ, ὑποβολεύς. 2) φυσητὴρ, εἶδος κήτους.
Soufflure, θ. κενὸν (κοίλωμα) ἐντὸς χυτοῦ μεταλλίνου ὄγκου.
Souffrance, θ. πόνος, βάσανον. §. (Nμ.) ἀνοχή. §. τὸ ἐκκρεμὲς (τὸ μετέωρον) ὑποθέσεως.
Souffrant, e, πονῶν, πάσχων. ὑποφέρων, ὑπομονητικός.
Souffre-douleur, ὁ ὑποφέρων ὅλα τὰ βάρη (ὅλων τὰ σκώμματα).
Souffreteux, euse, βασανισμένος, ὀδυνόμενος.
Souffrir (souffre; souffrais; souffrirai; souffris; souffert), ρ. ὑποφέρω. πονῶ, πάσχω. ςενοχωροῦμαι. δοκιμάζω. ἀνέχομαι. ἐπιδέχομαι. ἐπιτρέπω.
Soufrage, τὸ οὐσ. τοῦ **Soufrer.**
Soufre, θεῖον, θειάφι.
Soufrer, ρ. ἀλείφω ἢ καπνίζω μὲ θειάφι.
Soufrière, θ. μέρος ὅπου συνάζεται θειάφι.
Soufroir, τὸ μέρος ὅπου καπνίζονται τὰ μαλλία κλπ. μὲ θειάφι ἵνα λευκανθῶσιν.
Sougarde, θ. τὸ ὑποκάτωθεν τοῦ ἐλατηρίου τοῦ πυροβόλου τοξοειδῶς προσηρμοσμένον σίδηρον.
Souhait, ἔφεσις, ἐπιθυμία. ||. à—, κατ' εὐχήν. ||. à vos souhaits, ὑγιαίνοιτε! (πρὸς πταρμιζόμενον).
Souhaitable, ἐπίθ. εὐκταῖος, ἐφετὸς, ἐπιθυμητός.
Souhaiter, ρ. ἐπιθυμῶ, εὔχομαι.
Souillard, (οἰκοδ.) πέτρα τρυπημένη πρὸς διεκροὴν τοῦ ὕδατος.
Souillarde, θ. καδδίον πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἀποπλυμάτων τοῦ καλίου εἰς τὰ σαπωνουργεῖα.
Souillardure καὶ **Souillardière**, θ. (ναυτ.), παλαιόσχοινα τυλιγμένα εἰς σχῆμα κυλίνδρων καὶ χρησιμεύοντα ἀντὶ σαβούρας.
Souille, θ. λασπότοπος ὅπȣ κυλίεται ὁ ἀγριόχοιρος. §. τὰ ἐπὶ τῆς ἄμμου ἢ τοῦ βούρκου ἴχνη τοῦ προσωρινῶς καθίσαντος πλοίου.
Souiller, ρ. λερόνω. §. (μτφορ.) μολύνω.
Souillon, ἐπίθ. (κυρ. ἐπὶ παιδίων) βρωμόπαιδον, βρωμοκόριτσον. §. (οὐσ. θ.) πινακοπλύτρια, παραμαγείρισσα.
Souillonner, ρ. λερόνω, σαλακόνω.
Souillure, θ. μολυσμὸς, μίασμα, ῥύπος, λέρα.
Soûl, e, μεθυσμένος. ||. tout son —, 'ως οὗ νὰ χορτάσῃ.
Soulagement, ἀνακούφισις.
Soulager, ρ. ἀνακουφίζω.
Soulard, e, μέθυσος.
Soulcie, θ. εἶδος πτηνοῦ (κοκκοθραύστου).
Soûler, ρ. χορταίνω. §. μεθῶ.
Souleur, θ. τρομάρα, φόβος.
Soulèvement, ἀνασήκωμα. §. (μτφορ.) στάσις, ἐπανάστασις.
Soulever (τὸ **e** τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **è**), ρ. ἀνασηκόνω. §. διεγείρω (εἰς στάσιν). ||. le cœur lui soulève, ἀνακατόνεται (νὰ 'ξεράσῃ).
Soulier, παποῦτσι (δενόμενον), σανδάλιον.
Souligner, ρ. τραβῶ ὑποκάτωθεν (λέξεως) γραμμήν.
Souligneur, ὁ συνειθίζων νὰ σημειόνῃ διὰ γραμμῶν τὰ ἀδόκιμα ἢ ἀξιοσημείωτα χωρία συγγράμματος.
Souligneux, euse, ὑπόξυλος.
Souloir, ρ. (παλ.), συνειθίζω.
Soulte, θ. (δικνμ.), τὸ πληρονόμενον ὑπὸ τοῦ ὑπερμοιροῦντος συμμετόχου ἢ κληρονόμου πρὸς ἐξίσωσιν τῶν μεριδίων.
Soumettre, ρ. ὑποτάσσω. §. (καθ)υποβάλλω.
Soumis, e, μτχ. πθ. τοῦ **Soumettre.** ||. (ὡς ἐπίθ.) εὐπειθὴς, ταπεινός.
Soumission, θ. ὑποταγή. §. πρότασις τοῦ-
Soumissionnaire, ὁ ὑποσχόμενος νὰ ἀναδεχθῇ τὴν ἐργολαβίαν.
Soumisionner, ρ. προτείνω ὅτι ἀναδέχομαι τὴν ἐργολαβίαν.
Soupape, θ. τὸ ἐλαστικὸν ἐπίπωμα τῆς ἀντλίας κτλ. τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὴν ἐκροὴν ἢ εἰσροὴν τοῦ ὕδατος.
Soupçon, ὑπόνοια, ὑποψία.
Soupçonner, ρ. ὑποπτεύω,-ομαι.
Soupçonneux, euse, ὑπόπτης, φιλύποπτος.
Soupe, θ. ζωμὸς, ῥόφημα, σοῦπα.
Soupeau, τὸ ξύλον τὸ συναρμόζον τὸ ὠτίον τοῦ ἀρότρου μὲ τὴν ὕννιν.

Soupente, θ. τὰ λωρία ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξήρτηται τὸ ὄχημα.
Souper, ῥ. δειπνῶ. §. (ὡς οὐσ.) δεῖπνον.
Soupeser, ῥ. ἀνασηκόνω τι ἵνα κρίνω περὶ τοῦ βάρους του.
Soupeur, ὁ συνειθίζων νὰ δειπνῇ.
Soupier, (οἰκοδ.), εἶδος πέτρας πρόστυχον.
Soupière, ἀγγεῖον βαθὺ διὰ τὴν τὴν σοῦπαν.
Soupir, (ἀνα)στεναγμός. §. ἀναπνοή.
Soupirail, τρύπα ὑπογείου, ψυχαγώγιον.
Soupirant, ἐραστής.
Soupirer, ῥ. (ἀνα)στενάζω. §. ζητῶ περιπαθῶς (ἐποφθαλμιῶ εἴς) τι.
Souple (καὶ ἐπίθ. -**ement**), ἐπίθ. εὔκαμπτος (κυρ. καὶ μτφορ.).
Souplesse, θ. τὸ εὔκαμπτον.
Souquenille, θ. ἐπενδύτης ἀπὸ χονδρόπανον (διὰ τοὺς ἱπποκόμους κτλ.).
Souquer, ῥ. (ναυτ.), τεντόνω (τὸ σχοινίον).
Souquet, γροθάρι ἐλαίας πρὸς μεταφύτευσιν.
Source, θ. πηγὴ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Sourcier, ὁ εὑρίσκων τὰ νερὰ, ὑδρομαστευτής.
Sourcil, ὀφρὺς, (ὁ)φρύδιον.
Sourcilier, **ère**, ὁ τῶν ὀφρύων.
Sourcille,=**Roitelet**(**le huppé**).
Sourciller, ῥ. κινῶ (συνάζω) τὰς ὀφρῦς. ||. sans —, ἀταράχως.
Sourcilleux, **euse**, ὀφρυόεις, (μτνμ.) ὑψηλός. ἀγέρωχος.
Sourd, **e**, κωφός. §. (μτνμ.) κρυφός. ἀμυδρός.
Sourdaud, **e**, ὑπόκωφος, βαρυακούων.
Sourdement, ἐπίρ. ἀμυδρῶς. §. λαθραίως. ἄνευ κρότου.
Sourdine, θ. ἐργαλεῖον πρὸς ἀμαύρωσιν τοῦ ἦχου. ||. à la—, κρυφίως, ἄνευ κρότου, μυστικά.
Sourd-muet, **sourde-muette**, κωφὸς καὶ ἄλαλος, ἐνεός.
Sourdre, ῥ. ἀναβρύω, (ἀνα)πηγάζω.
Souriceau, ποντικάκι.
Souricière, θ. μυάγρα, ξυλόκαττα.
Sourire, ῥ. μειδιῶ, χαμογελῶ.
Sourire ἢ **Souris**, μειδίαμα, χαμογέλασμα.
Souris, θ. μικρὸς ποντικός. ||. (ὡς ἐπίθ. κυρ. ἵππου) λευκόφαιος, στακτερὸς, (T.) σιτσὰν -κχιρί.
Sourlier, ῥ. (ναυτ.), δένω τὰς ἄκρας τοῦ σχοινίου ἵνα μὴ ξεσρηφωθῇ.
Sourliure, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Sourlier**.
Sournois, **e**, κρυψίνους, ὕπουλος.
Sournoiserie, θ. ὁ χαρακτὴρ τοῦ sournois, ὑπουλότης.
Sous, (πρόθ.), ὑπό. §. ἐπὶ (χρόνου). ἐντὸς (ὀλίγου). §. ἐπὶ (ποινῇ). §. μεθ' (ὅρκου).
Sous-affermer, ῥ. ὑπενοικιάζω.
Sous-aide, δευτερεύων βοηθοῦ, δεύτερος βοηθός.
Sous-amendement, τροποποίησις τροποποιήσεως.
Sous-amender, ῥ. τροποποιῶ τὴν γενομένην τροποποίησιν.
Sous-arbrisseau, φυτὸν θαμνῶδες.
Sous-bail, ὑπενοικίασις.
Sous-bailleur, **euse**, ὑπενοικιαστής.
Sous-barbe, τὸ ὑπὸ τὴν σιαγόνα μέρος τοῦ ἵππου §. (χυδ.) κτύπημα ὑπὸ τὸ πηγούνιον. §. (συνκδχ.) περιφρόνησις.
Sous-chef, δευτερεύων ἀρχηγοῦ.
Souscripteur, συνδρομητὴς (βιβλίου, ἐράνου κτλ).
Souscription, θ. ὑπογραφή. §. συνδρομή.
Souscrire, ῥ. ὑπογράφω. §. συνεισφέρω πρὸς συνδρομὴν, ὑπογράφομαι ὡς συνδρομητὴς (βιβλίου).
Sous-cutané, **ée**, ὁ ὑπὸ τὸ δέρμα.
Sous-diaconat, ὁ βαθμὸς τοῦ-
Sous-diacre, ὑποδιάκονος.
Sous-directeur, ὑποδιευθυντής.
Sous-diviser, ῥ. ἴδε **Subdiviser**.
Sous-dominante, θ. (μουσ.) ἡ μικρὰ διαπέντε.
Sous-double, ἐπίθ. ὑποδιπλάσιος.
Sous-entendre, ῥ. ὑπονοῶ, ὑπεννοῶ, ὑπαινίττομαι.
Sous-entente, θ. τὸ ὑπονοούμενον.
Sous-faîte, (οἰκοδ.), δωμάτιον ἀμέσως ὑπὸ τὴν στέγην, (ὅθεν ἡ κοινῶς) σουφῆτα.
Sous-ferme, θ. ὑπενοικίασις.
Sous-fermer, ῥ. ἴδε **Sous-affermer**.
Sous-fermier, ὑπενοικιαστής.
Sous-fréter, ῥ. ὑποναυλόω.
Sous-garde, σιδήριον ὑπὸ τὸν κρατητῆρα τοῦ τουφεκίου.
Sous-gueule, θ. τὸ ὑπὸ τὸ σόμα τοῦ ἵππου λωρίον.
Sous-intendence, θ. ὁ βαθμὸς τοῦ-
Sous-intendant, ὑποδιευθυντής.
Sous-lieutenance, θ. ὁ βαθμὸς τοῦ -
Sous-lieutenant, ὑπολοχαγός.
Sous-locataire, ὑπενοικάτωρ (οἰκίας).
Sous-location, θ. ὑπενοικίασις.
Sous-louer, ῥ. ὑπενοικιάζω.
Sous-maître, **esse**, ὑποδιδάσκαλος.
Sous-marin, **e**, ὑποβρύχιος.
Sous-mentonnière, θ. τὸ λωρίον τὸ συνέχον ὑπὸ τὸ πηγούνιον τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς.
Sous-multiple, ἐπίθ. (ἀριθμὸς) ὑποπολλαπλάσιος.
Sous-officier, ὑπαξιωματικός.
Sous-ordre, θέσις ὑποτελὴς (ὑποτεταγμένη, δευτερεύουσα).
Sous-pied, λωρὶς διερχομένη ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ ποδός.
Sous-prefecture, θ. ὑποδιοίκησις.
Sous-prefet, ὑποδιοικητής.
Sous-prote, ἐργοστασιάρχης τυπογραφείου.
Sous-secrétaire, ὑπογραμματεύς.
Sous-secétariat, τὸ ἔργον καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ὑπογραμματέως.
Soussigné, **ée**, ὁ ὑπογεγραμμένος (εἰς ἀναφορὰν κτλ.).
Soussigner, ῥ. ὑπογράφω (-ομαι).
Soustraction, θ. ὑφαίρεσις. ὑπεξαίρεσις. §. (ἀριθμ.) ἀφαίρεσις.
Soustraire, ῥ. ὑπεξαιρῶ, ὑφαιροῦμαι. ἀπαλλάττω. §. (ἀριθμ.) ἀφαιρῶ. ||. (μσ.) γλυτόνω, ὑπεκφεύγω.
Sous-traitant, ὑπενοικιαστὴς ἢ ὑπεργολάβος.
Sous-traité, ὑπενοικίασις. ὑπεργολαβία.

Sous-traiter, ῥ. ὑπενοικιάζω. ὑπεργολαβῶ.
Sous-ventrière, θ. λωρὶς διερχομένη ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου καὶ προσδεδεμένη εἰς τοὺς δύω ῥυμοὺς τῆς ἁμάξης ἢ ἑκατέρωθεν τοῦ ἐφιππείου.
Soutane ꝁ (ὑποκορ.) **Soutanelle**, θ. φόρεμα (χιτὼν ποδήρης) τῶν Λατίνων ἱερέων.
Soute, θ. ἴδε **Soulte**. 2) χωρίσματα εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου δι' ἐναπόθεσιν πυρίτιδος (καρβούνων κτλ.).
Soutenable, ἐπιθ. ὁ ὁποῖος εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποστηριχθῇ. §. ἀνεκτὸς, ὑποφερτός.
Soutenant, ὁ ὑποστηρίζων θέσιν (εἰς ἐξετάσεις).
Soutenement, ὑποστήριγμα. §. (δικνμ.) δικαιολόγημα λογαριασμοῦ.
Souteneur, ὁ ὑποστηρίζων τὴν διατήρησιν χαμαιτυπείου κτλ.
Soutenir, ῥ. ὑποστηρίζω. ὑπερασπίζω. §. ἀντέχω. ὑποφέρω. §. (μσ.) στέκω ὄρθιος, κρατοῦμαι. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὑψηλός. σύντονος.
Souterrain, **e**, ὑπόγειος.
Soutien, (ὑπο)στήριγμα.
Soutirage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Soutirer, ῥ. μεταγγίζω (τὸν οἶνον). §. (μτφορ.)'παίρνω μὲ τρόπον.
Souvenance, θ. (παλ.), ἐνθύμησις.
Souvenir (**se**—), ῥ. ἐνθυμοῦμαι.
Souvenir, ἐνθύμησις, ἀνάμνησις.
Souvent, ἐπίῤ. συχνά(κις), πολλάκις.
Souverain, **e**, ἄκρος, ὑπέρτατος, ἀνώτατος. ||. (οὐσ.) μονάρχης. κυριάρχης.
Souverainement, ἐπίῤ. εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, εἰς τὸ ἄκρον. §. κυριαρχικῶς. ἀνεκκλήτως.
Souveraineté, θ. ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία, κυριαρχία.
Soyeux, **euse**, μεταξώδης, ἁπαλός.
Soyon, νόσημα(ἀνατρίχωσις)τῶν χοίρων.
Spacieux, **euse**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, εὐρύχωρος.
Spaciosité, θ. εὐρυχωρία.

Spadassin, μαχαιροβγάλτης.
Spalme, μίγμα πρὸς ἐπάλειψιν πλοίου.
Spalmer, ῥ. ἀλείφω ἔξωθεν (μὲ κατράνι κτλ.) τὸ πλοῖον, (κοιν.) παλαμίζω.
Sparadrap (Ἀραβ.), ἔμπλαςρον προσκολλητικόν.
Spare, σπάρος, (ἰχθ.).
Sparte, φυτὸν ἀγρωστοειδὲς ἀπὸ τοῦ ὁποίου πλέκονται ψάθαι ꝁ., ψαθί(;).
Spasme, σπασμός.
Spasmodique, ἐπιθ. σπασμωδικός.
Spath (Γερμ.), εἶδ. λίθου, τιτανοκρύσταλλος.
Spatule, θ. ἐργαλ. χειρουργ. ꝁ φαρμακοπ., σπαθίς. ἐπάλειπτρον. 2) εἶδος πτηνοῦ παρυδατίου.
Spécial, **e**, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, εἰδικός.
Spécialiser, ῥ. διορίζω εἰδικώτερον, εἰδοποιῶ.
Spécialité, θ. εἰδικότης.
Spécialiste, ἐπίθ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς εἰδικότητας.
Spécieux, **euse**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, εὐπρόσωπος, εὔσχημος.
Spécification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Spécificité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ **Spécifique**.
Spécifier, ῥ. ἐκφράζω εἰδικῶς (ῥητῶς), προσδιορίζω (τὸ εἶδος τοῦ πράγμ.).
Spécifique (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἐπίθ. ὁ ἐπενεργῶν εἰδικῶς εἴς τι.
Spécimen (Λτν.), δεῖγμα τοῦ δημοσιευθησομένου συγγράμματος.
Spectacle, θέαμα. §. θεατρικὴ παράστασις.
Spectateur, **trice**, αὐτόπτης, θεατής.
Spectre, φάντασμα.
Spéculaire, ἐπιθ. (λίθος) στιλπνὸς, ὑαλιστερός.
Spéculateur, κερδοσκόπος.
Spéculatif, **ive**, θεωρητικός. §. κερδοσκοπικός.
Spéculation, θ. παρατήρησις (τῆς φύσεως). θεωρία. §. κερδοσκοπία.
Spéculer, ῥ. κάμνω πολιτικὰς θεωρίας. §. κερδοσκοπῶ.

Spéculum (Λτν.), ἐργαλ. χειρουργ., διοπτὴρ, διαστολεύς.
Spencer (Ἀγγλ.), ἐπανωφόρι κοντὸν χωρὶς ποδιαὶς, κολλόβιον.
Spergule, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀλσίνης;).
Spermatique, ἐπίθ. σπερματικός.
Sperme, θορὸς, σπέρμα.
Sphacèle, γάγγραινα ἐντελὴς, σφάκελος.
Sphénoïde, τὸ σφηνοειδὲς (ὀςοῦν τῆς κεφαλῆς).
Sphère, θ. σφαῖρα.
Sphéricité, θ. τὸ σφαιροειδὲς (σώματος).
Sphérique (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. σφαιρικὸς, σφαιροειδής.
Sphéroïde, (σχῆμα) σφαιροειδές.
Sphincter, (ἀνατομ.), σφιγκτὴρ (μυών).
Spic, λεβάνδα (ἡ μεγάλη), φυτ.
Spica (Λτν.), εἶδος χειρουργ. ἐπιδέσμου, στάχυς.
Spinal, **e**, ὁ τοῦ ῥαχοκοκκάλου.
Spinelle, ἐπιθ. θ. (ῥουμπίνι) ἀνοικτὸν, ξεθωριασμένον.
Spiral, **e**, σπειροειδής.
Spirale, θ. γραμμὴ σπειροειδής.
Spire, θ. σπεῖρα.
Spirée, θ. σπειραία, (γένος φυτ.).
Spiritualisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Spiritualiser, ῥ. ἀνάγω (τὴν ἔννοιαν ῥητοῦ) ἐπὶ τὸ πνευματικώτερον.
Spiritualisme, τὸ σύστημα τοῦ-
Spiritualiste, ὁ φρονῶν τὸ πνεῦμα ἐπενεργοῦν εἰς τὴν ὕλην.
Spiritualité, θ. τὸ νοερὸν (τὸ πνευματικὸν) τῆς ψυχῆς καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ θεωρία.
Spirituel, **elle**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, νοερὸς, πνευματικὸς, ἀσώματος, ἄϋλος. §. ἀγχίνους, πνευματώδης.
Spiritueux, **euse**, ὁ περιέχων πνεῦμα (ἀλκοόλιον).
Spirituosité, θ. τὸ πνευματῶδες (τοῦ οἴνου κτλ.).
Spleen (Ἀγγλ.), εἶδος ὑποχονδρίας, ἀηδία τῆς ζωῆς.
Splendeur, θ. λαμπρότης. λάμψις.
Splendide (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπ. μεγαλοπρεπὴς, λαμπρός.
Splénique, ἐπίθ. ὁ τοῦ πληνὸς, σπληνικός.

SPOLIATEUR, TRICE, ὁ συλῶν (γυμνόνων).
SPOLIATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
SPOLIER, ῥ. συλῶ, γυμνόνω.
SPONDÉE, σπονδεῖος (στίχος).
SPONDYLE, (ἀνατομ.), σπόνδυλος.
SPONGIEUX, EUSE, σπογγώδης.
SPONGITE, θ. σπογγίτης (λίθος).
SPONTANÉ, ÉE, αὐτόματος, ἑκούσιος.
SPONTANÉITÉ, θ. τὸ αὐτόματον (πράξεως).
SPONANÉMENT, ἐπίρ. αὐτομάτως, οἴκοθεν.
SPORADIQUE, ἐπίθ. (νόσος) σποραδική, ὄχι ἐπιδημική.
SPORTULE, θ. δωρεὰ τῶν πλουσίων πρὸς τοὺς πτωχοὺς τῆς Ῥώμης εἰς ἐδώδιμα.
SPUMAIRE, ἐπίθ. ἀφρώδης.
SPUMESCENT, E, ἀφροειδής.
SPUMEUX, EUSE, ἀφροῦ ἔμπλεως.
SPUMOSITÉ, θ. τὸ ἀφρῶδες.
SPUTATION, θ. (ἰατρ.), πτύσιμον.
SQUALE, θ. σκυλόψαρον, σαλάχι.
SQUAMEUX, EUSE, λεπιδωτὸς ἢ λεπιδοειδής.
SQUAMIFÈRE, θ. λεπιδοφόρος.
SQUAMIFORME, ἐπίθ. λεπιδοειδής.
SQUAMIGÈRE, ἐπίθ. λεπιδοφόρος.
SQUELETTE, σκελετόν.
SQUINE, θ. φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τῆς τραχείας σμίλακος.
SQUIRRE ἢ SQUIRRHE, σκίῤῥος.
SQUIRREUX ἢ SQUIRRHEUX, EUSE, σκιῤῥώδης.
ST, ST, ἐπιφών. κλητ., στ, στ!
STABILISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
STABILISER, ῥ. κάμνω τι νὰ γείνῃ στερεὸν (μόνιμον), *μονιμοποιῶ.
STABILITÉ, θ. μονιμότης.
STABLE, ἐπίθ. στερεὸς, μόνιμος.
STABULATION, θ. ὁ τρόπος τῆς οἰκοδομῆς καὶ διατηρήσεως σταύλου.
STADE, στάδιον.
STAGE, ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας τῶν νέων δικηγόρων.
STAGIAIRE, ἐπίθ. (δικηγόρος) ἐκπληρῶν τὴν δοκιμασίαν του.
STAGNANT, E, στάσιμος, (κοιν.) στεκάμενος.
STAGNATION, θ. τὸ ϛάσιμον (τῶν ὑδάτων). ἀκινησία (τοῦ ἐμπορίȢ).
STALACTITE καὶ STALAGMITE, θ. σταλακτίτης (λίθος).

STALLE, θ. στασίδι (ἐκκλησίας).
STANCE, θ. στροφὴ (στίχων).
STAPHISAIGRE, ἀγριοσαφὶς, (φ.).
STAROSTE, εὐγενὴς Πολωνὸς ἔχων-
STAROSTIE, κτῆμα παραχωρούμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς εὐγενεῖς τῆς Πολωνίας, τιμάρι.
STATHOUDER, ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας τῆς Ὁλλανδίας.
STATHOUDÉRAT, ἡ ἀξία καὶ ἡ διάρκεια τοῦ STATHOUDER.
STATION, θ. ὁ σταθμὸς (προσκυνητῶν).
STATIONNAIRE, ἐπίθ. ϛάσιμος.
STATIONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
STATIONNER, ῥ. στέκω εἰς μέρος τι, σταθμεύω.
STATIQUE, θ. ἡ στατικὴ (ἐπιϛήμη τῆς ἰσοῤῥοπίας τῶν σωμάτων).
STATISTIQUE, θ. πολιτειογραφία.
STATUAIRE, ἀγαλματοποιός. §. (θ.) ἀγαλματοποιία.
STATUE, θ. ἀνδριὰς, ἄγαλμα.
STATUAIRE, ῥ. ὁρίζω, κανονίζω, διατάττω.
STATUETTE, θ. ἀγαλμάτιον.
STATU QUO (IN—), φρσ. Λτν. εἰς τὴν στάσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται τὰ πράγματα, ὅπως εἶνε.
STATURE, θ. τὸ ὕψος τοῦ ἀναϛήματος, κορμοστασιά.
STATUT, θεσμὸς, κανονισμός.
STÉATITE, θ. στεατίτης (λίθος).
STELLAIRE, ἐπιθ. ὁ τῶν ἀϛέρων.
STELLION, εἶδος σαύρας, ἀσκαλαβώτης.
STELLIONAT, πώλησις δολία ἀλλοτρίου κτήματος.
STELLIONATAIRE, ἔνοχος δολίας πωλήσεως.
STENOGRAPHE, -GRAPHIE, θ. -GRAPHIER, ῥ. GRAPHIQUE, ἐπίθ. στενογράφος-γραφία, -γραφῶ, -γραφικός.
STEPPE, πεδιὰς ἐκτεταμένη καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνυδρος τῆς Ῥωσ.
STERCORAIRE καὶ STERCORAL, E, καὶ STERCORIN, E, ἐπίθ. ὁ τῶν ἢ ἐπὶ τῶν περιττωμάτων. ‖. (οὐσ.) εἶδος πτηνῶν καὶ ἐντόμων
STÈRE, εἶδος μέτρου (κυρ. διὰ τὰ καύσιμα ξύλα).
STÉRÉOGRAPHIE, θ. -GRAPHIQUE, ἐπίθ. ϛερεογραφία, -γραφικός.

STÉRÉOTYPAGE, στερεοτύπωσις.
STÉRÉOTYPE, ἐπιθ. στερεότυπος.
STÉRÉOTYPER, ῥ. στερεοτυπῶ.
STÉRÉOTYPIE, θ. στερεοτυπία.
STÉRILE (καὶ ἐπίθ. -EMENT), ἐπιθ. ἄφορος, ἄγονος. (γυνὴ) στεῖρα.
STÉRILISER, ῥ. ἐπιφέρω ϛείρωσιν.
STÉRILITÉ, θ. ἀφορία. στείρωσις (κυρ. καὶ μτνμ.).
STERLET, εἶδος μȢρούνας, (ἰχθ.).
STERLING, ἐπιθ. (νόμισμα) λογιστικὸν τῆς Ἀγγλ. ‖. une livre —, μία λίβρα (28 δραχμ.).
STERNAL, E, (ἀνατομ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στέρνον.
STERNE, εἶδος πτηνοῦ, χελιδὼν ἡ θαλασσία.
STERNUM, (ἀνατομ.) τὸ ϛέρνον.
STERNUTATIF, IVE, = STERNUTATOIRE.
STERNUTATION, θ. πταρμός.
STERNUTATOIRE, ἐπίθ. ὁ προξενῶν πταρμὸν, πταρμικός.
STÉTHOSCOPE, ἐργαλ. ἰατρ., ϛηθοσκόπιον.
STIBIÉ, ÉE, (ἰατρ.), ὁ περιέχων (στίμμι) ἀντιμόνιον.
STIGMATE, οὐλὴ πληγῆς, ϛίγμα. §. (βτν.) μέρος τῆς ἠλακάτης.
STIGMATISATION, θ. ϛιγματισμός.
STIGMATISER, ῥ. στιγματίζω.
STIL DE GRAIN, εἶδος κιτρίνης βαφῆς (ἐκ κόκκων ῥάμνου).
STILLATION, θ. στάξις, στάλαξις.
STIMULANT, E, ἐρεθιστικὸς, διεγερτικός,
STIMULER, ῥ. διεγείρω.
STIPENDIAIRE, ἐπίθ. μισθωτὸς, ὑπομίσθιός τινος.
STIPENDIER, ῥ. ἔχω μὲ μισθὸν, μισθόνω.
STIPULATION, θ. συμφωνία, ὅρος συμφωνητικοῦ.
STIPULER, ῥ. ἐπιβάλλω ἢ ἀναδέχομαι τὴν ὑποχρέωσιν, συμφωνῶ.
STOC, ἡ βάσις τοῦ ἄκμονος τῶν μεγάλων σιδηρουργείων.
STOKFISCH ἢ STOCKFISH (Γερμ.), ᾽ψάρι παστὸν ξηραμένον εἰς τὸν ἀέρα, μπακαλάος.
STOÏCIEN, ENNE, στωϊκός.
STOÏCISME, ἡ φιλοσοφία τῶν ϛωϊκῶν. §. ἀπάθεια, ἀναλγησία.
STOÏQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. στωϊκός.

Stolidité, θ., εὐήθεια, ἠλιθιότης.
Stomacal, e, ὠφελῶν τὸ ςομάχι, στομαχικός.
Stomachique, ἐπίθ., ὁ τοῦ στομάχου. §. ὁ ὠφελῶν τὸν στόμαχον, στομαχικός.
Stopper (Ἀγγλ.), (ναυτ.), εἶδος μηχανῆς πρὸς κράτησιν τῆς ἁλύσου τῆς ἀγκύρας.
Stoquer, ῥ., διατηρῶ ἰσόμετρον τὸ πῦρ τοῦ ζαχαρουργείου.
Stoqueur, εἶδος σιδηροῦ λοστοῦ πρὸς ἰσομέτρησιν τοῦ πυρὸς εἰς τὰ ζαχαρουργεῖα.
Storax, στύραξ, (εἶδος ῥητίνης εὐώδους).
Store, παραπέτασμα τυλισσόμενον δι' ἐλατηρίου περὶ ἑαυτό.
Strabisme, τὸ ἐλάττωμα τοῦ παραβλῶπος, ἀλλοιθωρισμός.
Stramoine, θ., ςραμώνιον, (φυτ.).
Strangulation, θ., πνίξιμον δι' ἀγχόνης, στραγγαλισμός.
Strapontin, κάθισμα (δίφρος) εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ἁμάξης.
Stras, διαμάντι τεχνητὸν (ψεύτικον).
Strasse, θ., γνάφαλον μετάξης, χορδᾶς.
Stratagème, στρατήγημα (κυρ. καὶ μτνμ.).
Stratégie, θ. ἡ ςρατηγική, (μέρος τῆς τακτικῆς).
Stratégique (καὶ ἐπίρ.-ement), ἐπίθ., ὁ τῆς στρατηγικῆς.
Stratégiste, εἰδήμων τῆς ςρατηγικῆς.
Stratification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Stratifier, ῥ., βάλλω ὕλην τινὰ κατὰ στρώματα ἐντὸς σκεύους.
Striatulé, ée, ῥαβδωτός.
Stribord, ὁ δεξιὸς τοῖχος πλοίου (ὡς πρὸς τὸν βλέποντα πρὸς τὴν πρώραν).
Strict, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἀκριβής.
Strident, e, (ἦχος ἢ κρότος) *τρυγμώδης.
Strider, ῥ., τρύζω (καθὼς αἱ νυκτερίδες κτλπ.).
[S]trideur καὶ
Stridulation, θ. τρυγμός.
Striduleux, euse, (ἦχος ἢ κρότος) τρυγμῷ ὅμοιος.
Strié, ée, ῥαβδωτὸς, χαρακωτός.
Stries ϗ Striures, θ. πληθ., ῥαβδώματα (χαράκια) ὀστρέου ἢ φυτοῦ.
Strigile, στλεγγὶς, τρίπτης.
Strobilacé, ée, στροβιλοειδής.
Strobilifère, ἐπίθ., στροβιλοφόρος.
Strobiliforme, ἐπίθ., στροβιλοειδής.
Strophe, θ. στροφὴ (ᾠδῆς).
Structure, θ., κατασκευὴ (κτιρίου ἢ σώματος).
Stuc, μίγμα μαρμαροκόνεως ϗ ἀσβέστου διὰ τοὺς τοίχους κτλ.
Stucateur, ὁ δουλεύων μὲ stuc.
Studieux, euse, (ϗ ἐπίῤ.) -emet, ἐπιμελὴς, φιλόπονος.
Stupéfaction, θ., ἔκστασις, ἔκπληξις.
Stupéfait, e, ἐκστατικὸς, ἔκθαμβος.
Stupéfier, ῥ., ἐκπλήττω.
Stupeur, θ., θάμβος, ἔκπληξις.
Stupide (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπίθ., ἠλίθιος.
Stupidité, θ., ἠλιθιότης.
Style, γραφὶς (τῶν παλαιῶν). §. ὕφος (χαρακτὴρ) λόγου, λεκτικὸν, φράσις.
Styler, ῥ., γυμνάζω, τρίβω.
Stylet, μαχαῖρι τρίγωνον διὰ κάρφωμα, σοῦβλα, στυλέττον.
Styrax, = Storax.
Su, e, μτχ. πθ. τοῦ Savoir.
Su, γνῶσις, εἴδησις.
Suage, ἵδρωμα (τῶν χλωρῶν ξύλων ὅταν καίωνται, τῶν ξύλων τοῦ νεοπήκτου πλοίου ἐν καιρῷ καύσωνος). 2) ἄλειμμα τοῦ πλοίου μὲ στέαρ. 3) ἐργαλεῖον πρὸς σχηματισμὸν τῶν χειλέων τοῦ λέβητος κτλπ.
Suager, ῥ. (ναυτ.), ἀλείφω τὸ πλοῖον μὲ ςέαρ, παλαμίζω. 2) (τεχν.) ἑνόνω τὰ χείλη τοῦ λέβητος.
Suaire, σουδάριον. ||. saint—, τὸ ἅγιον μανδύλιον ἢ ὁ ἐπιτάφιος, τὸ ἀντιμήνσιον.
Suant, e, ἱδρωμένος.
Suave, ἐπίθ., τερπνός. (ἰδίως) ἡδύπνους, εὐώδης.
Suavité, θ., ἡδύτης (τερπνότης) εὐωδίας. ἡδονὴ, τέρψις.
Subabdominal, e, ὁ ὑπὸ τὸ ὑπογάστριον.
Subalaire, ἐπίθ., ὁ ὑπὸ τὰς πτέρυγας.
Subalterne, ἐπίθ., ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἄλλου, ὑποδεέστερος.
Subalternisation, θ., τὸ οὐσ. τοῦ-
Subalterniser, ῥ., καθιστῶ ὑποδεέστερον.
Subalternité, θ., τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Subalterne.
Subanguleux, euse, ὀλίγον τι γωνιώδης.
Subcaudal, e, ὁ ὑπὸ τὴν οὐράν.
Subdélégation, θ., τὸ οὐσ. τοῦ-
Subdéléguer (τὸ é τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ., ἀντικαθιστῶ ἐπίτροπόν μου.
Subdiviser, ῥ., ὑποδιαιρῶ.
Subdivision, θ., ὑποδιαίρεσις.
Subir, ῥ., ὑποφέρω, ὑφίσταμαι.
Subit, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, αἰφνίδιος.
Subito (Λτν.), ἐπίῤ., αἴφνης, αἰφνιδίως.
Subjonctif, ive, ὁ τῆς ὑποτακτικῆς (ἐγκλίσ.). ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἡ ὑποτακτικὴ (ἔγκλισις).
Subjugation, θ., τὸ οὐσ. τοῦ-
Subjuguer, ῥ., ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω.
Sublimation, θ., τὸ οὐσ. τοῦ Sublimer, ὁ διὰ τοῦ πυρὸς χημικὸς μετεωρισμός.
Sublime, ἐπίθ., ὑψηλὸς (μτφορ.). §. (οὐσ.) ὕψος (λόγου, πράξεως).
Sublimé, ὑδροχλωρικὸς ὑδράργυρος, σουλιμᾶς.
Sublimement, ἐπίῤ., μὲ ὕψος λόγου κτλ.
Sublimer, ῥ. (χημ.), μεταβάλλω διὰ τοῦ πυρὸς εἰς ἄχνην (εἰς πτητικὴν οὐσίαν), μετεωρίζω.
Sublimité, θ., τὸ ὕψος (λεκτικοῦ, ἐννοίας κτλ.).
Sublingual, e, ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, ὑπογλωττίδιος.
Sublunaire, ἐπίθ., ὁ ὑπὸ τὴν σελήνην.
Submerger, ῥ., καταποντίζω.
Submersion, θ., καταποντισμός.
Suboculaire, ἐπίθ., ὁ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς.
Subodorer, ῥ., ὀσφραίνομαι ἀμυδρῶς πως.
Suborbiculaire καὶ
Suborbiculé, ée, σχεδὸν περιφερὴς (σφαιροειδής).
Subordination, θ., πειθαρχία. ὑπαλληλία.

Subordonner, ρ. τάττω ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἄλλου, ὑποτάσσω.
Subornation, θ. τὸ ούσ. τοῦ-
Suborner, ρ. (ἐξ)άπατῶ, δελεάζω, ξελογιάζω.
Suborneur, euse, ξελογιαστὴς, ξεμαυλιστής.
Subrécargue, ἐπιςάτης τοῦ φορτίου εἰς πλοῖον, ναύκληρος, (Ἰταλ.) σοπροκάρικος.
Subrécot, ἐπίμετρον ἐράνου.
Subreptice (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. (χάρις) ἀποκτηθεῖσα διὰ-
Subreption, θ. ψευδὴς ἔκθεσις πρὸς ἀπόλαυσιν χάριτος.
Subrogation, θ. ἀντικατάστασις.
Subroger, ρ. ἀντικαθιστῶ.
Subséquemment, ἐπίρ. ἑπομένως.
Subséquence, θ. ἡ κατάςασις τοῦ-
Subséquent, e, ἑπόμενος.
Subside, φόρος διὰ τὰς ἀπροόπτους ἀνάγκας τοῦ Κράτους. §. χρηματικὴ ἐπικουρία εἰς σύμμαχον ἡγεμόνα.
Subsidiaire (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπιθ. ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίμετρον (ἐπιβοήθημα), προτεινόμενος ἐκ περισσοῦ.
Subsidier, ρ. χορηγῶ (μισθοδοτῶ) ἐν εἴδει χρηματικῆς ἐπικουρίας
Subsistance, θ. τροφὴ, διατροφή.
Subsister, ρ. ὑφίσταμαι, ὑπάρχω. ζῶ.
Substance, θ. ὑπόστασις. §. οὐσία.
Substancialiser, ἐπίρ. δίδω οὐσίαν εἴς τι, *ὀντοποιῶ.
Substantiel, elle, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, οὐσιώδης. §. θρεπτικός.
Substantif, ἐπίθ. οὐσιαστικὸν (ὄνομα).
Substantifier, ρ. δίδω τύπον οὐσιαστικοῦ εἰς τὸ ὄνομα.
Substantivement, ἐπίρ. ἐν εἴδει οὐσιαστικοῦ, ὡς οὐσιαστικόν.
Subtantiver, ρ.=**Substantifier**.
Substituer, ρ. ἀντικαθιςῶ. (Νμ.) ὑποκαθίστημι.
Substitut, ὁ τόπον ἐπέχων. §. (δικνμ.) ἀντεισαγγελεύς.
Substitutif, ive, ὁ δυνάμενος ἀντικατασταθῆναι ἢ ἀντικαταστῆσαι ἄλλον.
Substitution, θ. (Νμ.), ὑποκατάστασις.

Substruction, θ. ὑποικοδομή. θεμέλιον.
Subterfuge, ὑπεκφυγὴ, διέκδυσις.
Subtil, e, (ἢ ἐπίρ.) -**ement**, λεπτός. ὀξύς. πανοῦργος, ἐπιτήδειος.
Subtilisation, θ. (χημ.), ἡ διὰ τοῦ πυρὸς ἐκλέπτυνσις.
Subtiliser, ρ. λεπτύνω. §. (ἐξ)απατῶ. §. (οὐδ.) λεπτολογῶ. διασμιλεύω.
Subtiliseur, ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ λεπτολογῇ.
Subtilité, θ. λεπτότης. ὀξύτης. §. πανουργία. §. λεπτολογία.
Subulaire, εἶδος φυτοῦ, *ὀξύφυλλον.
Subulé, ée, (βτν.), ὀξυβελὴς, ὀξυτενής.
Subulifolié, ée, (βτν.), ὀξύφυλλος.
Subuliforme, ἐπίθ. = **Subulé**.
Suburbain, e, ὁ πέριξ πόλεως, ὁ ἐν τοῖς προαστείοις.
Suburbiaire, ἐπίθ. (ἐπαρχία) τελοῦσα ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ Ῥώμης.
Subvenir, ρ. βοηθῶ. ἐπαρκῶ.
Subvention, θ. = **Subside**.
Subventionner, ρ. χορηγῶ χρηματικὴν ἐπικουρίαν.
Subversif, ive, ἀνατρεπτικός.
Subversion, θ. ἀνατροπή.
Subvertir, ρ. ἀνατρέπω.
Suc, χυμός. οὐσία (τροφῆς).
Succédané, ée, (ἰατρικὸν) ἀναπληροῦν τὸν τόπον ἄλλου.
Succéder (τὸ É τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ρ. διαδέχομαι. κληρονομῶ. §. εὐδοκιμῶ.
Succès, ἔκβασις, ἐπιτυχία.
Successeur, διάδοχος.
Successibilité, θ. δικαίωμα διαδοχῆς.
Successible, ἐπίθ. ὁ ἔχων ἢ παρέχων δικαίωμα πρὸς διαδοχήν.
Successif, ive, διαδοχικός. §. συνεχής. ἀλληλοδιάδοχος.
Succession, θ. διαδοχὴ, κληρονομία. §. σειρὰ ἀδιάκοπος, συνέχεια.
Successivement, ἐπίρ. ἀλληλοδιαδόχως.
Succin, ἤλεκτρον, (Τ.) κεχριμπάρι.

Succinct, e, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, ἐπίτομος, σύντομος.
Succiné, ée, ἠλεκτροειδής.
Succion, θ. ἐκμύζησις, βύζασμα.
Succomber, ρ. καταπίπτω ὑπὸ τὸ βάρος. §. (μτφορ.) νικῶμαι. §. ἀποθνήσκω.
Succotrin, ἀλόη.
Succube, δαιμόνιον θηλυπαθές.
Succulent, e, ζωμερὸς, πολύτροφος, εὔχυλος.
Succursale, θ. ἐπίθ. (ἐκκλησία) δευτερεύουσα, μετόχι. §. κατάστημα ἐξαρτώμενον ἀπ' ἄλλου μεγαλητέρου, (ἔπλασαν ἀρτίως τὸ) *ὑποκατάστημα.
Sucement, τὸ ούσ. τοῦ-
Sucer (τὸ c τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ç), ρ. βυζάνω, πιπιλίζω.
Suceur, ὁ βυζάνων (τὰς πληγάς).
Suçoir, ὄργανον πρὸς ἐκμύζησιν.
Suçon, σημάδι βυζάγματος (πιπιλίσματος).
Suçoter, ρ. βυζάνω μασουλίζων, πιπιλίζω.
Sucre, ζάχαρις.
Sucrer, ρ. ζαχαρόνω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ζαχαρώδης, ζαχαράτος. §. (μτφορ.) ἐπιτετηδευμένος.
Sucrerie, θ. ζαχαροποιεῖον. §. (πληθ.) ζαχαρικά.
Sucrier, ζαχαροδοχεῖον. §. ζαχαροποιός.
Sucrier, ère, ὁ τῆς ζαχαρεως.
Sucrin, ζαχαρώδης τὴν γεῦσιν.
Sud, ἡ μεσημβρία. §. ὁ νότος.
Sud-est, τὸ μεσημβρινοανατολικὸν μέρος.
Sudorifère καὶ **Sudorifique**, ἐπίθ. ἱδρωτικός.
Sud-ouest, τὸ μεσημβρινοδυτικὸν μέρος.
Suée, θ. (χυδ.), φόβος αἰφνίδιος, ἀνησυχία.
Suer, ρ. ἱδρονω.
Suette, θ. νόσος ἐπιδημικὴ, ἱδροκοπία.
Sueur, θ. ἱδρώς.
Sueur, ἐργάτης δερμάτων.
Suffire (suffis; suffisais; suffirai; suffis; suffi), ρ. ἀρκῶ, ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ, φθάνω.
Suffisamment, ἐπίρ. ἀρκούντως, ἀποχρώντως, ἀρκετά.

Suffisance, θ. τὸ ἱκανόν. αὐτάρκεια. §. οἴησις.
Suffisant, e, ἱκανὸς, αὐτάρκης, ἀποχρῶν. 2) οἰηματίας.
Suffocant, e, πνιγώδης, πνιγηρός.
Suffocation, θ. πνιγμός.
Suffoquer, ῥ. πνίγω καὶ (οὐδ.) -ομαι, σκάνω.
Suffragant, ἐπιθ (ἐπίσκοπος) τελῶν ὑπὸ ἀρχιεπίσκοπον.
Suffrage, ψῆφος (ἐκλογῆς). ἔγκρισις.
Suggérer (τὸ é τρέπεται προ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. ὑποβάλλω.
Suggestion, θ. ὑποβολή.
Suicider(se—), ῥ. γίνομαι αὐτόχειρ, (παρεισήχθη καὶ τὸ παράδοξον) αὐτοχειριάζομαι.
Suicide, αὐτοχειρία. §. αὐτόχειρ.
Suie, θ. αἰθάλη, καπνιά.
Suif, σέαρ, ἄλειμμα. ||. donner le— à un bâtiment,=τῷ-
Suifer, ῥ. ἀλείφω μὲ στέαρ, (ἰδίως ἐπὶ πλοίων) παλαμίζω.
Suifeux, euse, στεατώδης.
Suint, οἰσύπη, λέρα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων.
Suintement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Suinter, ῥ. ἐκρέω ἐν εἴδει ἱδρῶτος, (ἰδίως) ἐκρέω ὡς ὕλη ἀπὸ πληγῆς κτλ.
Suisse, ὁ ἐπὶ τῆς θύρας ὑπηρέτης. §. ἐκκλησιάρχης ἢ εὐταξίας.
Suite, θ. συνέχεια. συνέπεια. σειρὰ, ἀλληλουχία. §. συνοδία, ἀκολουθία. ||. à la —, κατόπιν. ||. (tout) de—, ἀμέσως.
Suivant, e, ἀκόλουθος, ἑπόμενος.
Suivant, (πρόθ.), κατά.
Suiver, ῥ.=**Suifer**.
Suivre (suis; suivais; suivrai; suivis; suivi), ῥ. ἀκολουθῶ. ||. être suivi, ἐπιφέρομαι. §. (ἐπὶ ἀψύχ.) θαμίζομαι.
Sujet, ette, ὑποκείμενος εἰς. §. (οὐσ.) ὑπήκοος. 2) τὸ ἀντικείμενον, αἰτία.
Sujétion, θ. ὑποταγή. ὑποτέλεια.
Sulfate, ἅλας θειϊκοῦ ὀξέος.
Sulfite, ἅλας θειούχου ὀξέος.
Sulfure, κρᾶμα θείου καὶ ἀλκαλίου κτλ.
Sulfureux, euse, θειώδης, θειοῦχος.
Sulfurique, ἐπ. ὁ διὰ τῆς ἐκφλογώσεως τοῦ θείου.
Sumac, γένος δένδρων, ῥοῦς.
Super, ῥ. (ναυτ.), στουππόνω, φράσσω.
Superbe, θ. (Γρφ.) ἡ ὑπερηφάνεια.
Superbe (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ὑπερήφανος. §. λαμπρός. ἄριστος.
Supercherie, θ. δόλος, ἀπάτη.
Supercoquentieux, euse, ὑπέρλαμπρος, μεγαλοπρεπέστατος.
Superfétation, θ. (ἰατρ.) ἐπικύησις. §. (μτνμ.) πλεονασμός.
Superficiaire, ἐπίθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.
Superficialité, θ. ἐπιπολαιότης.
Superficie, θ. ἐπιφάνεια. §. (μτφορ.) ἐπιπολαιότης.
Superficiel, elle, (ȣ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ κατ' ἐπιφάνειαν, ἐπιπόλαιος.
Superfin, e, λεπτότατος. ἐξαίρετος.
Superflu, e, περιττός. §. περίσσευμα.
Superfluité, θ. τὸ περιττον.
Supérieur, e, ἀνώτερος (κυρ. ȣ μτνμ.). §. (οὐσ.) ἀρχηγός, (κοιν.) ὁ μεγαλήτερος. (εἰς τὰ μοναχ.) ἡγούμενος, ἡγουμένισσα.
Supérieurement, ἐπίῤ. ὑπὲρ (ἄλλον). §. ἄριστα, ἐξαίρετα.
Supériorité, θ. ὑπεροχή. §. ἡγουμενεία.
Superlatif, ive, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, (γρμτ.) ὑπερθετικός. ||. au—, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν.
Supernutrition, θ. ὑπερτροφία.
Superposer, ῥ. ἐπιθέτω μίαν ἐπιφάνειαν εἰς ἄλλην.
Superposition, θ. ἐπίθεσις μιᾶς ἐπιφανείας εἰς ἄλλην.
Superpurgation, θ. (ἰατρ.) ὑπερκάθαρσις.
Superstitieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, δεισιδαίμων.
Superstition, θ. δεισιδαιμονία.
Supersubstantiel, elle, (φιλοσοφ.) ὑπερούσιος.
Supin, (γρμτ. Λτν.), εἶδος ῥηματικοῦ οὐσιαστικοῦ χρησιμεύοντος ἀντὶ ἀπαρεμφάτου.
Supplanter, ῥ. παραγκωνίζω, ὑποσκελίζω.
Suppléant, ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἀπόντα.
Suppléer, ῥ. ἀναπληρῶ (τὸ ἐλλεῖπον). διορθόνω (τὸ σφάλμα τινός).
Supplément, συμπλήρωμα, ἀναπλήρωμα. παράρτημα (ἐφημερίδος).
Supplémentaire, ἐπιθ. συμπληρωτικὸς, ἀναπληρωτικός.
Supplétif, ive, συμπληρωτικός.
Supplication, θ. ἱκεσία.
Supplice, ποινὴ, τιμωρία. βάσανος
Supplicier, ῥ. θανατόνω (κατάδικον).
Supplier, ῥ. παρακαλῶ ἐπιμόνως, ἱκετεύω, δέομαι.
Supplique, θ. ἀναφορά. §. ἱκεσία.
Support, ὑποστήριγμα.
Supportable (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπ. φορητὸς, ἀνεκτὸς, ὑποφερτός.
Supportage, τὸ στύλωμα τῶν ὀπτωμένων ἀργιλλοπλάστων.
Supporter, ῥ. ὑποστηρίζω. 2) ὑποφέρω. ὑπομένω. §. ἀντέχω.
Supposable, ἐπίθ. ὑποθετέος.
Supposer, ῥ. ὑποθέτω. §. πλάττω. ὑποβάλλω (ξένον βρέφος). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) πλαστός. ὑποβολιμαῖος.
Supposition, θ. ὑπόθεσις. §. ὑποβολὴ (ξένου βρέφους).
Suppositoire, (ἰατρ.) ὑποθετόν
Suppôt, συνεργὸς, θιασώτης, ὀπαδός.
Suppression, θ. κατάργησις. ἀπαγόρευσις. (ἰατρ.) ἐπίσχεσις.
Supprimer, ῥ. ἐμποδίζω τὴν δημοσίευσιν (ἐγγράφου). §. παρασιωπῶ (λέξιν ἢ φράσιν). §. καταργῶ.
Suppuratif, ive, ὁ εὐκολύνων τὴν-
Suppuration, θ. ἐμπύασμα (ἀποστήματος).
Suppurer, ῥ. χύνω ἔμπυον, ὀμπυάζω.
Supputation, θ. λογάριασμα.
Supputer, ῥ. λογαριάζω.
Suprématie, θ. ὑπεροχή.
Suprême, ἐπιθ. ἄκρος, ὑπέρτατος. §. λοίσθιος.
Sur, e, 'ξινὸς, ἄωρος.
Sûr, e, βέβαιος. ἀσφαλὴς, (κοιν.) σίγουρος. ||. pour—, à coup—, ἐξ ἅπαντος, ἀφεύκτως.

SUR, (πρόθ.), ἐπὶ, ἐπάνω (εἰς). §. περὶ (τούτου). περὶ (τὰ τέλη).
SURABONDAMMENT, ἐπίρ. ἐκ περισσοῦ.
SURABONDANCE, θ. περίσσεια, περιουσία.
SURABONDANT, E, ὁ περισσεύων (ἐκ περισσοῦ), ἄφθονος.
SURABONDER, ῥ. ὑπερπερισσεύω.
SURACHETER (τὸ E τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. ἀγοράζω ἀκριβά.
SURADDITION, θ. ἐπιπρόσθεσις.
SURAIGU, E, (μουσ.), ὀξύτατος.
SURAJOUTER, ῥ. ἐπιπροσθέτω.
SURANNATION, θ. ἀχρηστία ἐγγράφου μὴ ἀνανεωθέντος.
SURANNER, ῥ. ἔχω ὑπὲρ τὸ ἓν ἔτος (μὴ ἀνανεωθείς). ‖. (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἄχρηστος διὰ παλαιότητα.
SUR-ARBITRE, ἐπιδιαιτητής.
SURARD, ἐπιθ. (ὄξος) ἐσκευασμένον μὲ ἄνθη κουφοξυλιᾶς.
SURBAISSÉ, ÉE, (θόλος) συμπεπιεσμένος, χαμηλός.
SURCHARGE, θ. προσθήκη φορτίȣ. §. λέξις γραμμένη ἐπ' ἄλλης.
SURCHARGER, ῥ. φορτόνω ἔτι μᾶλλον, παραφορτόνω. §. γράφω λέξιν ἐπ' ἄλλης.
SURCHAUFFER, ῥ. πυρόνω τὸν σίδηρον ὑπὲρ τὸ μέτρον.
SURCHAUFFURE, θ. ἐλάττωμα τοῦ ὑπερπυρωθέντος σιδήρου.
SURCILIER, ÈRE, ὁ τῶν ὀφρύων, (ὀρθότ. τὸ SOURCILIER).
SURCOMPOSÉ, ÉE, δὶς σύνθετος, παρασύνθετος.
SURCROÎT, προσεπαύξησις.
SURCROÎTRE, ῥ. προσεπαυξάνω (κυρ. ὡς ὑπερσάρκωμα).
SURCRÛ, E, μτχ. πθ. τοῦ SURCROÎTRE.
SURDÂTRE, ἐπίθ. ὑπόκωφος.
SURDENT, θ. ὀδόντιον ἐξέχον ὑπὲρ τὰ ἄλλα.
SURDI-MUTITÉ, τὸ πάθος τοῦ SOURD-MUET.
SURDITÉ, θ. κωφότης.
SURDORER, ῥ. διπλοχρυσόνω.
SURDOS, τὸ ἐπινώτιον μέρος τοῦ ζυγολωρίου ὅ,που κρατεῖ τοὺς ἑλκυστῆρας.
SUREAU, ἀκτὴ, κουφοξυλιὰ, (φυτ.).
SURELLE καὶ SURETTE, θ. εἶδος ξινήθρας (ὀξαλίδος).
SÛREMENT, ἐπίρ. βεβαίως. ἀσφαλῶς.
SURENCHÈRE, θ. ὑπερθεματισμός.
SURENCHÉRIR, ῥ. ὑπερθεματίζω.
SURÉROGATION, θ. πρᾶξις (ἀγαθοεργία) μὴ ὀφειλομένη, ἐπίμετρον ἀρετῆς (εὐλαβείας κτλ.).
SURÉROGATOIRE, ἐπιθ. ὁ μὴ κατ' ὀφειλὴν ἀπαραίτητον ἀλλ' ὡς ἐκ προσθήκης.
SURET, ÈTE, 'ξινούτσικος, ὑπόξοινος, ὀλίγον ἄωρος.
SÛRETÉ, θ. ἀσφάλεια.
SUREXITATION, θ. ὑπερβολὴ δραστικότητος (ἐνεργείας).
SUREXITER, ῥ. ὑπερερεθίζω.
SURFACE, θ. ἐπιφάνεια.
SURFAIRE, ἐπίρ. ζητῶ πολλὰ ἀκριβὰ τὸ πωλούμενον, ὑπερτιμῶ.
SURFAIX, τὸ λωρὶ τῆς σέλλας τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει ἐπάνωθεν τῶν ἄλλων.
SURGE, ἐπίθ. (μαλλίον) ἄπαςρον, οἰσυπηρόν.
SURGEON, παραβλάςαρον, κωλορρίζι.
SURGIR, ῥ. φθάνω (εἰς τὸν λιμένα), ἀράζω. 2) ἀναφύομαι.
SURGLACER (τὸ C τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς Ç), ῥ. σχηματίζω διὰ τῆς ζαχάρεως ἐπίπαγον.
SURHAUSSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ -
SURHAUSSER, ῥ. ὑψόνω (ȣ̓ μτνμ. ἀκριβαίνω) περισσότερον.
SURHUMAIN, E, ὁ ὑπὲρ ἄνθρωπον.
SURINTENDANCE, θ. ἡ θέσις τοῦ-
SURINTENDANT, γενικὸς ἐπιςάτης (ἔφορος).
SURITENDANTE, θ. ἡ γυνὴ τοῦ Surintendant. 2) διευθύντρια παρθεναγωγείου.
SURJET, εἶδος ῥαψίματος, πατητὴ, ἐπανωρραφή.
SURJETER (διπλασ. τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. κάμνω (ῥάπτω) πατητήν.
SURLENDEMAIN, ἡ ἀντιμεθαύριον ἡμέρα.
SURLIER, ῥ. (ναυτ), περιτυλίσσω μὲ λεπτότερα σχοινία τὰς ἄκρας χονδροτέρȣ ἵνα μὴ ξεσρηφθῶσι.
SURLIÛRE, θ. τὸ οὐσ. τοῦ SURLIER.
SURLONGE, ῥαχοκοκκαλιὰ βῳδιοῦ μὲ τὸ κρέας της.
SURLUNAIRE, ἐπίθ. ὁ ὑπὲρ τὴν σελήνην.
SURMENER (τὸ E τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. κατακουράζω τὸν ἵππον.
SURMONTABLE, ἐπιθ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑπερνικήσῃ.
SURMONTER, ῥ. ὑπερβαίνω. ὑπερνικῶ. §. ὑπέρκειμαι.
SURMOULER, ῥ. σχηματίζω ἐπὶ γυψίνου τύπου.
SURMOÛT, οἶνος μή πω βράσας εἰς τὸν ληνὸν καὶ καταςαλάξας.
SURMULET, τρίγλη, μπαρμποῦνι, (ἰχθ.).
SURMULOT, εἶδος ποντικοῦ.
SURNAGER, ῥ. ἐπιπλέω.
SURNATUREL, ELLE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, ὑπερφυσικὸς, ὑπερφυής.
SURNOM, ἐπώνυμον.
SURNOMMER, ῥ. ἐπονομάζω.
SURNUMÉRAIRE, ἐπίθ. ὁ ὑπηρετῶν χωρὶς μισθοῦ, ὑπεράριθμος.
SURNUMÉRARIAT, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὑπηρετεῖ τις ὡς ὑπεράριθμος.
SURON, δέμα πραγματειῶν περιτυλιγμένον μὲ βωδοτόμαρον ἔχον ἔσωθεν τὰς τρίχας.
SUROS, πρήξιμον ὀςῶδες τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων.
SURPASSER, ῥ. ὑπερβαίνω, (κοιν.) περνῶ.
SURPAYE, θ. πληρωμὴ ὑπὲρ τὴν συμφωνίαν ἢ ὑπὲρ τὴν τιμήν.
SURPAYER[1], ῥ. πληρόνω πλειότερον παρ' ὅ,τι ἀξίζει τι.
SURPLIS, εἶδος ἱερατικοῦ ἀμφίου ἀπὸ πανί.
SURPLOMB, τὸ μὴ κατὰ κάθετον (τοίχου κτλ.).
SURPLOMBER, ῥ. δὲν εἶμαι κατὰ κάθετον, ἐκκλίνω τῆς καθέτου, γέρνω.
SURPLUS, τὸ περισσεῦον, τὸ παραπάνω. ‖. au—, ἐπὶ πᾶσιν.
SURPOUSSE, θ. ἐπιβλάστημα.
SURPRENANT, E, προξενῶν θάμβος (ἔκπληξιν), ἐξαίσιος.
SURPRENDRE, θ. πιάνω τινὰ ἐνῷ πράττει τι (ἐπ' αὐτοφώρῳ) ἢ αἰφνιδίως. §. ἐξαπατῶ. §. ἐκπλήττω.
SURPRISE, θ. πιάσιμον ἔξαφνα ἢ μὲ δόλον. §. ἔκπληξις.
SURRÉNAL, E, (ἀνατ.), ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν, ἐπινεφρίδιος.

Sursaut, σήκωμα αἰφνίδιον ἀπὸ τοῦ ὕπνου.
Surséanse, θ. ἀναβολή.
Sursemer (τὸ e τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ρ. σπείρω πάλιν εἰς ἤδη ἐσπαρμένην γῆν.
Surseoir (sursois; sursoyais; surseoirai; sursis; sursis), ρ. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω.
Sursis, e, πθ. μτχ. τοῦ Surseoir. ||. (ὡς οὐσ.) ἀναβολή.
Surtare, θ. δευτέρα φύρα (δάρα).
Surtaux καὶ
Surtaxe, θ. φόρος πρόσθετος ἢ ὑπέρμετρος.
Surtaxer, ρ. ἐπιβάλλω βαρὺν (ὑπὲρ τὸ μέτρον) φόρον.
Surtondre, ρ. μαδῶ τὸ δι' ἀσβέστου ἐργασμένον δέρμα.
Surtonte, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Surtondre.
Surtout, ἐπίρ. ἐπὶ πᾶσι, πρὸ πάντων. 2) (οὐσ.) ἐπανωφόρι ἀνδρικὸν, σουρτοῦκον. §. μέγα σκεῦος μὲ ἄνθη κλπ. βαλμένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης. §. μικρὸν (ἐλαφρὸν) ἁμάξι σκευοφόρον. §. τὸ κωνοειδὲς πλεκτὸν σκέπασμα τῶν κυψελίων.
Survécu, μτχ. πθ. τοῦ Survivre.
Surveillance, θ. ἐπαγρύπνησις.
Surveillant, e, ἐπιτηρητὴς, ἔφορος.
Surveille, θ. ἡ πρὸ τῆς παραμονῆς ἡμέρα.
Surveiller, ρ. ἐπαγρυπνῶ. ἐπιτηρῶ ἀγρύπνως.
Survenance, θ. ἔλευσις ἀπρόοπτος, ἐπέλευσις.
Survenant, e, ὁ ἐρχόμενος ἔπειτα (μετὰ τοὺς ἄλλους).
Survendre, ρ. πωλῶ ἀκριβά.
Survenir, ρ. ἔρχομαι ἔξαφνα, ἐπέρχομαι.
Survente, θ. πώλημα πολλὰ ἀκριβά.
Surventer, ρ. (ἀπρσ.), ὁ ἄνεμος αὐξάνει.
Survider, ρ. ἀδειάζω τὸ παραπάνω.
Survivance, θ. δικαίωμα διαδοχῆς εἰς δημοσίαν θέσιν.
Survivancier, ὁ ἔχων **survivance**.
Survivre, ρ. ἐπιζῶ.
Sus, (πρόθ.), ἐπὶ, (κατ)επάνω. ||. en—, ὑπὲρ, παραπάνω. ||. (ὡς ἐπιφών. παρακελ.) ἄγε! ἄγετε!
Susceptibilité, θ. τὸ νὰ ἦνέ τις-
Susceptible, ἐπίθ. ἐπιδεκτικός. 2) εὐκόλως δυσαρεστούμενος, (κοιν.) μυιόγγικτος.
Susception, θ. τὸ νὰ δεχθῇ τις τὴν ἱερωσύνην (νὰ ἱερωθῇ).
Susciter, ρ. ἀναδεικνύω. (Γρφ.) ἐγείρω. §. διεγείρω (σκάνδαλα κτλ.).
Suscription, θ. ἐπιγραφὴ (ἐπιστολῆς).
Susdit, e, ὁ ἄνω (ἀνωτέρω) εἰρημένος, προειρημένος.
Sus-nommé, ée, (δικονομ.), ὁ ὀνομαςὶ προαναφερθεὶς, προωνομασμένος.
Suspect, e, ὕποπτος.
Suspecter, ρ. ὑποπτεύω.
Suspendre, ρ. κρεμῶ μετέωρόν τι. §. ἀναβάλλω. §. (ἐκκλησ.) κάμνω ἀργὸν (τὸν ἱερέα). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἐκκρεμής. μετέωρος.
Suspens, (ἱερεὺς) ἀργός. ||. en —, ἐν μετεώρῳ, ἐκκρεμής.
Suspence, θ. ἀργία (ἱερέως), ἄργητα.
Suspenseur, (ἀνατομ.), κρεμαστὴρ (μῦς).
Suspensif, ive, (δικνμ.), ἀναβλητικός.
Suspension, θ. ἀνάρτησις. §. (μτφορ.) ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις. §. παῦσις πρὸς καιρόν. (ἐκκλησ.) ἄργητα. ||. — d'armes, ἀνακωχὴ, ἐκεχειρία.
Suspensoir (-soire), δέμα ἀνέχον τοὺς ὄρχεις (τῶν σπασμένων).
Suspente, θ. (ναυτ.) σχοινὶ χονδρὸν πρὸς μετεωρισμὸν φορτίων κλπ.
Suspicion, θ. (δικνμ.), ὑποψία.
Suspied, τὸ ἐπὶ τοῦ ποδὸς λωρίον τοῦ πτερνιστῆρος.
Sustentation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Sustenter, ρ. διατηρῶ διὰ τῆς τροφῆς.
Susurrateur, trice, ψιθυριστικός.
Susurration, θ. ψιθυρισμός.
Sutural, e, ὁ τῶν ῥαφῶν τοῦ κρανίου (ἢ τῶν τοῦ περικαρπίου).
Suture, θ. ἡ ῥαφὴ τοῦ κρανίου ἢ τοῦ περικαρπίου.
Suturé, ée, ὁ ἔχων ῥαφὰς (sutures).
Suzerain, e, ἄρχων τιμαριώτης ἔχων ἄλλους ὑποτελεῖς, κυριάρχης.
Suzeraineté, θ. κυριαρχία (τιμαριώτου).
Svelte, ἐπιθ. ῥαδινός. ὑψηλόλιγνος. εὔστροφος.
Sybarite, συβαρίτης, τρυφηλός.
Sycomore, συκομορέα, (δένδρ.).
Syllabaire, βιβλίον συλλαβισμοῦ, φυλλάδα.
Syllabe, θ. συλλαβή.
Syllabique, ἐπιθ. συλλαβικός.
Sylphe, -phide, δαιμόνιον τοῦ ἀέρος, τελώνιον.
Sylvain, e, ὁ τῶν δασῶν, *δασοδίαιτος. ||. (οὐσ.) θεὸς τῶν δασῶν, (μυθολογ.).
Symbole, σύμβολον.
Symbolique, ἐπιθ. συμβολικός.
Symétrie, θ. συμμετρία.
Symétrique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. σύμμετρος.
Symétriser, ρ. ἔχω συμμετρίαν.
Sympathie, θ. συμπάθεια.
Sympathique (καὶ ἐπίρ. -ement), ἐπιθ. ὁ κατὰ συμπάθειαν, συμπαθητικός.
Sympathiser, ρ. ἔχω συμπάθειαν, συμβιβάζομαι μετά.
Symphonie, θ. συμφωνία (μουσ.).
Symphoniste, συνθέτης μουσ. συμφωνιῶν, μελοποιός.
Symptôme, σύμπτωμα.
Synagogue, θ. συναγωγὴ (τῶν Ἰουδ.).
Synallagmatique, ἐπιθ., ὁ περὶ τὰ συναλλάγματα, συναλλαγματικός.
Syncope, θ. συγκοπὴ (λέξεως). §. (ἰατρ.) λειποθυμία.
Syndic, ὁ ἐπιφορτισμένος τὰς ὑποθέσεις ἑταιρίας τῆς ὁποίας εἶνε μέλος, σύνδικος.
Syndical, e, ὁ τοῦ-
Syndicat, ἡ θέσις καὶ ἡ διάρκεια τοῦ συνδίκου.
Synérèse, θ. συναίρεσις (Γρμτ.)
Synodal, e, (καὶ ἐπίρ.) -ement συνοδικός.
Synode, σύνοδος (ἐκκλησ.).
Synonyme, -nymie, θ. -nymique, ἐπιθ. συνώνυμος, -ωνυμία, -ωνυμικὸς κτλ.
Synoptique, ἐπίθ. συνοπτικός.

Synovie, θ. (ἰατρ.), τὸ γλοιῶδες ὑγρὸν τὸ εὐκολύνον τὰς κινήσεις τῶν ἁρμῶν.
Syntaxe, θ. σύνταξις.
Syntaxique, ἐπ. ὁ τῆς συντάξεως.
Syphilis, θ. νόσος ἀφροδισιακή.
Syphilitique, ἐπίθ. ὁ τῶν ἀφροδισιακῶν παθῶν.
Syringa, συριγγὰς, (εἶδος θάμνυ ἀνθοφόρου).
Systématique (ϗ ἐπίῤ. -emfnt), συστηματικός.
Systématisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
Systématiser, ῥ. ἀνάγω εἰς σύστημα, συστηματοποιῶ
Système, σύστημα.
Systole, θ. ἡ συστολὴ (τῆς καρδίας).

T

TAB

T, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Ta, ἀντνμ. κτητ. θ. τοῦ β' πρσ. ἡ σὴ, (ἡ ἐδική) σου.
Tabac, καπνόχορτον, ταμπάκος.
Tabagie, θ. μέρος ὅπου καπνίζυν (πίπαν).
Tabarin, γελωτοποιὸς παριστάνων δημοσίως.
Tabarinage, γελοιασμὸς, βωμολοχία.
Tabatière, θ. ταμβακοθήκη.
Tabellion, συμβολαιογράφος (τὸ πάλαι).
Tabellionage, τὸ ἔργον τοῦ Tabellion.
Tabernacle, ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, (Γρφ.). §. ἑρμάριον τοῦ ἱεροῦ ἀρτοφορίου.
Tabide, ἐπίθ. πάσχων μαρασμὸν, φθισιῶν.
Tabifique, ἐπίθ. ὁ προξενῶν μαρασμόν.
Tabis, χονδρὸν μεταξωτὸν μὲ νερά.
Tabiser, ῥ. δίδω νερὰ εἰς μεταξωτόν.
Tablature, θ. (παλ.), διάγραμμα μουσικῆς. §. (μτφορ.) περιπλοκὴ, περισπασμός.
Table, θ. τράπεζα, §. πλάξ. ἄβαξ. §. πίναξ. ||. propos (chanson) de—, λόγος (ᾆσμα) ἐπιτραπέζιος (-ον).
Tableau, εἰκών. §. ἀβάκιον, σανὶς (διὰ τὰ γεωμετρ. κλπ. διαγράμματα). §. πίναξ, κατάλογος.
Tabler, θ. στρόνομαι εἰς τὸ τραπέζι. §. (εἰς τὸ τάβλι) γεμίζω τοὺς χανέδες. §. (μτφορ.) βάλλω βάσιν.
Tabletier, **ère**, ὁ κατασκευάζων ϗ πωλῶν ἀβάκια (ταβλία κτλ.).

TAC

Tablette, θ. σανίδιον πρὸς ἐπίθεσιν διαφόρων πραγμάτων, θέσις. §. πλὰξ ἰατρικοῦ σκευάσματος. §. (πλθ.) σημειωματάριον. πινακίδες.
Tabletterie, θ. τὸ ἔργον τοῦ Tabletier.
Tablier, ἀβάκιον (πεττευτικὸν), τάβλι. 2) περίζωμα, ἐμπροσθέλλα.
Tabouret, σκαμνὶ χωρὶς ἀκκυμβιστήρια. 2) εἶδος φυτοῦ (θλάσπι ;).
Tac, νόσος κολλητικὴ τῶν προβάτων.
Tache, θ. κηλίς, (Τ.) λεκές. §. σημάδι. ||. l'agneau sans—, ὁ ἀμνὸς ὁ ἄμωμος.
Tâche, θ. ἔργον τὸ ὁποῖον ὀφείλει τις νὰ τελειώσῃ, ὑποχρέωσις. ||. donner (ἢ) entreprendre un ouvrage à la—, ἐκδίδειν ἢ ἀναλαμβάνειν τι κατ' ἐργολαβίαν, ἐργολαβεῖν.
Tacher, ῥ. κηλιδόνω, (Τ.) λεκιάζω.
Tâcher, ῥ. προσπαθῶ.
Tacheter, ῥ. κάμνω σημάδια ἐπάνω εἴς τι, καταστίζω. ||. (ἡ πθ. μτχ, ὡς ἐπίθ.) tacheté de blanc (de noir etc), λευκόστικτος, μελανόστικτος κτλ.
Tachygraphe, **-graphie**, θ. **-graphique**, ἐπίθ., ταχυγράφος, -γραφία, -γραφικός.
Tacite (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. σιωπηλὸς, ὑπονοούμενος.
Taciturne, ἐπιθ. σιωπηλὸς, βραχυλόγος.
Taciturnité, θ. σιωπηλότης.
Tact, ἡ ἀφή. §. (μτφορ.) κρίσις, διάγνωσις, τὸ εὐεπήβολον.

TAI

Tacticien, εἰδήμων τῆς τακτικῆς.
Tactile, ἐπιθ. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἀφὴν, ἁπτός.
Tactique, θ. ἡ τακτικὴ τέχνη. §. (μτφορ.) συνήθης τρόπος πρὸς ἐπιτυχίαν.
Tadorne, εἶδος ἀγριόπαππιας.
Taffetas, μεταξωτὸν, τζαμφέσι.
Tafia, ῥακὴ ζαχάρεως, ῥοῦμι.
Taie, θ. σκέπασμα (κλίφι) προσκεφαλαίου. 2) κηλὶς (λεύκωμα) τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Taillable, ἐπιθ. ὑποκείμενος εἰς φόρον, φορολογήσιμος.
Taillade, θ. κόψιμον, μαχαιριὰ, ψαλιδιὰ κτλ.
Taillader, ῥ. κάμνω ὅλον μαχαιριαὶς, κατακόπτω.
Taillanderie, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
Taillandier, ὁ κατασκευάζων σιδηρικά.
Taillant, ἡ κόψις (τὸ κοπτερὸν μέρος) τοῦ μαχαιριοῦ κτλ.
Taille, θ. κόψις. κόψιμον. φθειάσιμον κονδυλιοῦ. §. σχίσιμον (λιθιῶντος). 2) ἀνάσημα. 3) δάσος ἀναβλαστάνον. 4) σύμβολον, τσέδουλα. 5) φόρος. ||. pierre de—, πέτρα πελεκητὴ, λαξευτὸς λίθος. ||. taille douce, εἶδ. χαλκογραφήματος ἢ ξυλογραφήματος ἁπλοῦ.
Taille-mèche, ἐργαλεῖον τοῦ κηροπηγοῦ πρὸς κόψιμον τῶν φτιλίων.
Taille-mer, τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐμβόλου τοῦ πλοίου.
Taille-plume, κονδυλοφθειάσης (ἐργαλ.).
Tailler, ῥ. κόπτω (ἵνα φθειάσω τι), κλαδεύω. τρυγῶ τὸ μελίσ-

σιον. φθειάνω τὸ κονδύλιον. σχίζω (λιθιῶντα).

Taillerole, ἐργαλεῖον πρὸς κούρευσιν τοῦ ἐξαμίτου.

Tailler, ἐργαλ. τῶν σιδηρουργῶν.

Taillette, θ. (οἰκοδ.), μικρὰ σχιστόλιθος.

Tailleur, ῥά..της. §. κλαδευτής.

Taille-vent, (ναυτ.), εἶδος μικροτέρου ἱστίου διὰ τοὺς σφοδροὺς ἀνέμους. 2) (κοιν.) ὁ γλάρος.

Tallis, δάσος ὑλοτομούμενον, ὑλοτομεῖον.

Tailloir, ἐπίκοπον, κρεατοσάνιδον. §. (ἀρχιτ.) ἀβάκιον (τοῦ ἐπιστυλίου).

Taillon, εἶδος φόρου τὸ πάλαι.

Tain, τὸ προσκολλώμενον εἰς τοὺς καθρέπτας μίγμα κασσιτέρου καὶ ὑδραργύρου.

Taire (tais; taisais; tairai; tus; tu), ῥ. σιωπῶ.

Taisie, εἶδος φυτοῦ (πτερίδος).

Taisson, ἀσβὸς, (ζ.).

Taissonnière, θ. τρύπα (φωλεὰ) ἀσβοῦ.

Talapoin, ἱερεὺς τῶν Ἰνδ. κλπ.

Talc, εἶδος διαφανοῦς ϗ σχιςοῦ λίθου, μαρκάσι.

Talent, τάλαντον. §. προτέρημα. ἱκανότης.

Talion, ἀντίποινον.

Talisman, φυλακτὸν, τέλεσμα, (Τουρκ.) τιλσίμι.

Talismanique, ἐπιθ. τελεσματικός.

Talle, θ. κωλοῤῥίζι.

Taller, ῥ. κάμνω κωλοῤῥίζια.

Tallevane, θ. καβανόζι διὰ βούτυρον.

Tallipot, εἶδ. πλατυφύλλȣ φοίνικος τῶν Ἰνδ.

Talmouse, θ. τυρόπηττα, γαλακτόπηττα. §. (χυδ.) ῥάπισμα, κόνδυλος.

Talmud, τὸ Ταλμοὺδ (αἱ παραδόσεις) τῶν Ἑβρ.

Talmudique, ἐπιθ. Ταλμουδικός.

Talmudiste, ὀπαδὸς τοῦ Ταλμούδ.

Taloche, θ. κατακεφαλιά, κόνδυλος. §. (οἰκοδ.) μυστρί.

Talon, πτέρνα. §. τακοῦνι ὑποδήματος. §. τὸ μέρος τοῦ στελέχους ὅπου κόπτονται τὰ διπλότυπα.

Talonner, ῥ. καταδιώκω ἐκ τοῦ πλησίον.

Talonnière, θ. τὰ πτερωτὰ πέδιλα τοῦ Ἑρμοῦ.

Talus, τὸ πρανὲς (τὸ κατηφορικὸν μέρος) τοίχου ἢ τάφρου.

Talutage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Taluter, ῥ. κάμνω κατωφερὲς (τὸ χεῖλος τάφρου κτλ.).

Tamarin, εἶδος μικροῦ πιθήκου τῆς Ἀμερ. 2) ὁ καρπὸς τοῦ-

Tamarinier, δένδρον ἐκ τῶν κερατιοφόρων, ταμαρίς.

Tamaris (-risc ἢ -rix), μυρίκη, (δένδρον).

Tambour, τύμπανον. §. τυμπανιστής. §. κύλινδρος. σπόνδυλος (στήλης). ||. — de basque, δέφι, δαϊρές.

Tambourin, εἶδος τυμπάνου.

Tambourinage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Tambouriner, ῥ. κρούω (ὀχληρῶς) τὸ τύμπανον. §. διαλαλῶ διὰ τυμπάνου. §. (μτφορ.) κωδωνίζω.

Taminier, εἶδος φυτοῦ (σμίλακος ἢ ἀσφαράγου).

Tamis, κόσκινον ψιλόν.

Tamisage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Tamiser, ῥ. περνῶ ἀπὸ τὸ κόσκινον.

Tamiseur, κοσκινιστής.

Tamisier, κοσκινοποιός.

Tampon, στούππωμα, τάπα.

Tamponner, ῥ. στουππόνω (μὲ τάπαν).

Tam-tam, εἶδος μουσ. ὀργάνου τῶν Ἀσιανῶν.

Tan, φλοῦδα δρυὸς ἀλεσμένη (πρὸς βυρσοδεψίαν).

Tanaisie, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀρτεμισίας) μὲ κίτρινα ἄνθη, (κοιν.) **Barbotine**.

Tancer (τὸ c τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ç), ῥ. ἐπιπλήττω, μαλλόνω.

Tanche θ. εἶδος ἰχθ. ποταμίου, τίλλων, (Λτν.) τίνκα.

Tandis(que), ἐπίῤ. ἐν ᾧ.

Tangage, τὸ κατὰ μῆκος (ἀπὸ τὴν πρύμνην πρὸς τὴν πρῷραν καὶ τὸ ἀνάπαλιν) κυμάτισμα τοῦ πλοίου.

Tangara, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀμερ., ταναγρὶς ἢ ποικιλίς.

Tangence, θ. συναφὴ (γραμμῶν).

Tangente θ. (γεωμετρ.) ἡ ἐφαπτομένη (γραμμή).

Tangible, ἐπιθ. ὑποκείμενος εἰς τὴν ἁφὴν, ἁπτὸς, (ἄλλ.) **Tactile**.

Tangon, (ναυτ.), τὸ ἑκατέρωθεν τῆς πρώρας ἐξέχον ξύλον πρὸς πρόσθεσιν τῶν ἀγκυρῶν (τῶν ἐφολκίων κλπ.).

Tangue, θ. εἶδ. ἄμμου ἁλατούχȣ χρησιμεύοντος ἀντὶ κοπρίας.

Tanguer, ῥ. (τὸ πλοῖον) κυμαίνεται κατὰ μῆκος.

Tangueux, euse, (πλοῖον) ὑποκείμενον ὑπὲρ τὸ σύνηθες εἰς τὸ tangage.

Tanière, θ. τρύπα (φωλεὸς) θηρίου, χηραμός.

Tanin, (χημ.), τὸ στυπτικὸν τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυὸς κτλ.

Tannage, ἡ διὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυὸς κατεργασία τῶν δερμάτων.

Tanne, θ. φακὶς ἐντὸς τῶν πόρων τοῦ δέρματος.

Tannée, θ. φλοῦδα δρυὸς (tan), χρησιμεύουσα μετὰ τὴν βυρσοδεψίαν ὡς καύσιμος ὕλη ἢ κοπρία.

Tanner, ῥ. ἀργάζω δέρματα ἢ βάφω τὰ δίκτυα μὲ τὸ βελάνι κτλ. §. (μτφορ.) στενοχωρῶ, πλήκτω.

Tannerie, θ. μέρος ὅπου ἐργάζεται ὁ-

Tanneur, ὁ ἀργάζων τὰ δέρματα μὲ τὸ βελάνι κτλ.

Tannin, ἴδε **Tanin**.

Tanque, θ. =**Tangue**.

Tant, ἐπίῤ. (ποσότ.), τόσον. ||. —que, τόσον ὅσον (ἢ) ὥστε, ἐν ὅσῳ.

Tante, θ. θεία. ||. grand' tante, ἡ ἀδελφὴ τοῦ πάππȣ ἢ τῆς μάμμης (σχετικῶς ὡς πρὸς τοὺς ἢ τὰς ἐγγόνους αὐτῶν), μεγάλη θεία. ||. tante à la mode de Bretagne, ἡ ἐξαδέλφη τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, μικρὰ θεία.

Tantet καὶ **Tantinet**, (οἰκ.), πολλὰ ὀλίγον, τοσουλάκι.

Tantôt, ἐπίῤ. ἐντὸς (ἢ πρὸ) ὀλίγου. ||. — —, ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ.

Taon (προφ. **Tan**), μύωψ, οἶστρος, ἀλογόμυιγα ἢ βοϊδόμυιγα.
Tapage, μέγας θόρυβος.
Tapageur, θορυβοποιός.
Tape, θ. κτύπημα μὲ τὸ χέρι. 2) στούππωμα, τάπα.
Tapecul, εἶδ. αἰώρας πρὸς κλείσιμον δρόμου κτλ. §. ἁμάξι ἄθλιον.
Taper, ῥ. κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην, κολαφίζω. §. στουππόνω, πωματίζω. ||. ce vin tape (à la tête), τὸ κρασὶ κτυπᾷ εἰς τὸ κεφάλι.
Tapette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Tape**.
Tapin, (χυδ.), τυμπανιστής.
Tapinois (**en**—), ἐπίῤ. κρυφίως, ἱεροκρυφίως.
Tapioca (—**ka**), ἄμυλλον μανιόκου.
Tapir, τάπειρ, ζῶον (βῶδι μὲ προβοσκίδα) τῆς Ἀμερ.
Tapir (**se**—), ῥ. ςρυμόνομαι (ζαρόνω) εἰς μίαν κώχην, λαγιάζω.
Tapis, τάπης. ||. mettre (une affaire, une question) sur le —, προτείνω πρὸς συζήτησιν. ||. — vert, τραπέζι ἢ οἴκημα διὰ χαρτοπαιξίαν, σκιραφεῖον.
Tapisser, ῥ. σκεπάζω (στρώνω) μὲ ἢ ὡσὰν μὲ τάπητας.
Tapisserie, θ. ταπητουργία. §. περιπέτασμα (τῶν τοίχων) μὲ τάπητας.
Tapissier, **ère**, ταπητουργός. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος ἁμάξης ἀνοικτῆς ἀπ' ὅλα τὰ πλάγια πρὸς μετακόμισιν σκευῶν.
Tapon, πανικὰ κουβαριασμένα.
Tapoter, ῥ. κτυπῶ ἐλαφρὰ καὶ συχνά.
Taque, θ. πλὰξ μετάλλου χυτοῦ.
Taquer, ῥ. (τπγρφ.), κτυπῶ μὲ τὸ taquoir.
Taquin, **e**, ὁ ἀγαπῶν νὰ πειράζῃ, φίλερις.
Taquiner, ῥ. δίδω ἀφορμὴν εἰς ἔριν, πειράζω, πεισματόνω.
Taquinerie, θ. ἀφορμὴ πρὸς ἔριν, πείραγμα. §. χαρακτὴρ τοιοῦτος.
Taquoir, (τυπγρφ.), κόπανος πρὸς ἐξίσασιν τῶν τύπων.
Tarabuster, ῥ. ταράττω, ζαλίζω, ἐνοχλῶ.

Tarage, τὸ οὐσ. τοῦ **Tarer**.
Taranche, θ. σιδηροῦς ἔμβολος πρὸς περιστροφὴν τοῦ κοχλίου τῶν πιεστηρίων.
Tarare, ἐπιφών. (χλευαστικὸν), ἂς νὰ μή!
Taraud, ἐργαλεῖον (τρύπανον) πρὸς ἄνοιγμα τῆς θηλείας τοῦ κοχλίου (τῆς βίδας).
Tarauder, ῥ. τρυπῶ μὲ τὸ taraud.
Tard, ἐπίῤ. ̓ξώρας, ἀργά. βράδυ.
Tarder, ῥ. ἀργῶ, βραδύνω. ||. il me tarde de, βιάζομαι νὰ, δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε.
Tardif, **ive**, (ꭓ ἐπίῤ.) -**ement**, βραδύς. ἀργοκίνητος. §. ὄψιμος.
Tardivité, θ. τὸ ὄψιμον (ὀπωρικῶν κλπ.).
Tare, θ. φύρα, δάρα, ἔλλειψις.
Tarentelle, θ. εἶδος χοροῦ τῆς Ἰταλ.
Tarentisme, εἶδ. ἐνδημικῆς νόσου τῆς Ἀκυληΐας.
Tarentule, θ. εἶδος μεγάλης ἀράχνης, ῥωγαλίδα.
Tarer, ῥ. (ἐπὶ ἐμπορευμ.), χαλνῶ, φθείρομαι. 2) ̓παίρνω τὴν τάραν (σκεύους).
Taret, εἶδος ὑδροσκώληκος ξυλοβόρου.
Targe, εἶδος ἀσπίδος.
Targette, θ. πλάκα μετάλλου μὲ σύρτην διὰ τὰ παράθυρα.
Targuer (**se**—), ῥ. ἐπαίρομαι (κομπάζω) διά.
Tari, εἶδος ποτοῦ κατασκευαζομένου ἐκ τῶν φοινικοδένδρων.
Tarier, =**Traquet**, (πτν.).
Tarière, θ. τρυπάνι.
Tarif, διατίμησις, ταρίφα.
Tarifer, ῥ. διατιμῶ (ἐμπορεύματα).
Tarin, σκαθὶ, (πτν.).
Tarir, ῥ. στερεύω, ἐξαντλοῦμαι.
Tarissable, ἐπιθ. ὁ ὁποῖος εἶνε δυνατὸν νὰ στερεύσῃ.
Tarissement, στέρευσις (φρέατος κτλ.).
Tarlatane, εἶδ. ἀραιοῦ βαμβακεροῦ.
Tarotées, ἐπιθ. θ. πλθ. (χαρτιὰ) κατεστιγμένα ὄπισθεν μὲ διαγράμματα.
Tarots, πλθ., εἶδ. παιγνιοχαρτίων.

Taroupe, θ. (παλ.), τὸ τρίχωμα τοῦ μεσοφρύου.
Tarse, (ἀνατομ.), ὁ ταρσὸς (τὸ κτένι) τοῦ ποδός.
Tarsier, μακρόταρσος, (γένος τετραχείρων).
Tartan, εἶδος μαλλίνου ὑφάσματος μὲ παρδαλὰ τετράγωνα.
Tartane, θ. εἶδ. μικροῦ πλοίου, ταρτάνα.
Tartare, ὁ τάρταρος, ὁ ᾅδης τῶν ἀρχαίων.
Tarte καὶ (ὑποκορ.) **Tartelette**, θ. ζυμαρικὸν μὲ γλύκυσμα, τοῦρτα.
Tartine, θ. φέτα ψωμίου ἀλειμμένη μὲ βούτυρον κτλ.
Tartrate, ἅλας τρυγιακοῦ ὀξέος.
Tartre, τρυγία, γεώδης ἢ ἁλατώδης ὑποστάθμη τοῦ οἴνου.
Tartrique, ἐπιθ. τρυγιακός.
Tartufe, ὑποκριτὴς εὐλαβείας, ψευτασκητής, ταρτοῦφος.
Tartuferie, θ. ὑπόκρισις ταρτούφου.
Tas, σωρὸς, στοῖβα.
Tasse, θ. φλυζάνι.
Tasseau, σανίδιον ὑποστηρίζον θέσιν.
Tassement, κατακάθισμα (κτιρίου, γῆς κτλ.).
Tasser, ῥ. σωρεύω. §. (οὐδ. ἐπὶ φυτ.) πολλαπλασιάζομαι, αὐξάνω. §. (μσ.) κατακάθημαι.
Tassette, θ. τὸ περὶ τοὺς κενεῶνας μέρος τοῦ θώρακος, παραπλευρίδιον.
Tâter, ῥ. πιάνω (ἐλαφρὰ), ψηλαφῶ. §. δοκιμάζω.
Tâteur, **euse**, ὁ ψηλαφῶν τὰ πάντα, ἀναποφάσιστος.
Tâte-vin, ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου τραβοῦν κρασὶ πρὸς δοκιμήν.
Tatillon, **onne**, μικρολόγος.
Tatillonnage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Tatillonner, ῥ. λεπτολογῶ ἐπὶ ματαίῳ.
Tâtonnement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Tâtonner, ῥ. ψηλαφῶ εἰς τὸ σκότος, πασπατεύω, ψάχω. §. (μτφορ.) βαίνω ἀτόλμως (ὡς ἐνδοιάζων).
Tâtonneur, **euse**, ὁ ψηλαφῶν τὰ πάντα, ἀναποφάσιστος, ἄτολμος.
Tâtons (**à**—), ἐπίῤ. πασπατεύ-

οντας. §.(μτφορ.) ἀμφιῤῥεπῶς, ὡς ἐνδοιάζων.
Tatou, γένος τετραπόδων χελωνοδέρμων.
Tatouage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Tatouer, ῥ. ποικίλλω κεντῶν (σίζων) τὸ σῶμα καθὼς οἱ ἄγριοι.
Taude, θ. χονδρόπανον κατραμωμένον πρὸς σκέπασμα πραγματειῶν κτλ.
Tauder, ῥ. σκεπάζω μὲ taude.
Taudion καὶ (συχνότ.) **Taudis**, κατοικία εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, φωληὰ, ἀχοῦρι κτλ.
Taupe,θ.ἀσπάλαξ,τυφλοπόντικος, (ζ.) 2) (χειρουργ.) εἶδ. φύματος συριγγώδους περὶ τὴν κεφαλήν.
Taupe-grillon ἢ **Volante** καὶ (ὑποκορ.) **Taupette**, θ.=**Courtilière**.
Taupier, ὁ ἀγρεύων ἀσπάλακας.
Taupière, θ. παγὶς διὰ τοὺς ἀσπάλακας.
Taupinière ἢ **Taupinée**, θ. σωρὸς χώματος ἀνεσκαμμένου ὑπὸ ἀσπάλακος. §.=**Taudis**.
Taureau, Ταῦρος.
Taurobole, ταυροβόλια, θυσία ταύρου εἰς τιμὴν τῆς Κυβέλης.
Taux, τιμὴ ὡρισμένη, διατίμησις, (Τ.) νάρκι.
Tavaillon(οἰκοδ.), πέταυρον διὰ τὴν στέγην.
Tavaïolle, θ. ὕφασμα δαντελλωτὸν πρὸς διαφόρους ὑπηρεσίας τῆς ἐκκλησίας.
Taveler, ῥ. ποικίλλω (τὸ δέρμα ζώου).
Taverne, θ. καπηλεῖον.
Tavernier, ère, κάπηλος.
Taxateur, διατιμητὴς (κυρ. τῶν ταχυδρομικῶν φακέλλων).
Taxation, θ. διατίμησις (τῆς πληρωμῆς, τῶν ἐξόδων κτλ.).
Taxe, θ. κανονισμὸς τῆς τιμῆς (τῶν πωλουμένων), διατίμησις, (Τ.) νάρκι. §. φόρος.
Taxer, ῥ. προσδιορίζω (ἀπ' ἐξουσίας) τὴν τιμὴν, διατιμῶ. §. ἐπιβάλλω φόρον. §. κατηγορῶ.
Te, ἀντνμ. προσπ. (β'. προσ.), σέ.
Technique, ἐπίθ. τεχνικὸς (ὅρος).
Te deum (Λτν.), δοξολογία.
Tégument, (ἀνατομ. καὶ βτν.), περικάλυμμα, ὑμήν.
Teigne, θ. κασσίδα, (πάθος). 2) σὴς, βώτρυδα, σκῶρος, (ἔντ.).

Teigneux, euse, κασσιδιάρης.
Teillage, τὸ οὐσ. τοῦ **Teiller**.
Teille, θ. = **Tille**.
Teiller, ῥ. τρίβω (χωρίζω ἀπὸ τῆς λινοκαλάμης) τὸ καννάβι.
Teilleur, euse, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὸ teilllage.
Teindre (teins; teignais; teignis; teindrai; teint), ῥ. βάφω.
Teint, τρόπος βαφῆς, βάψιμον. 2) χρῶμα (ὄψις) τοῦ προσώπου.
Teinte, θ. χρωματισμὸς βαφῆς. §. πρόσχημα.
Teinter, ῥ. βάφω, χρωματίζω.
Teinture, θ. βαφὴ (κυρ. καὶ μτνμ.).
Teinturerie, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ βαφέως, ἡ βαφικὴ καὶ τὸ βαφεῖον.
Teinturier, ère, βαφεύς.
Tel, telle, τοιοῦτος, (κοιν.) τέτοιος. §. ὁ δεῖνα, (κοιν.) τάδε. ||. tel maître, tel valet, κατὰ τὸν μαςρὸ - Ἰάννην καὶ τὰ κοπέλλια του.
Télégraphe, τηλέγραφος.
Télégraphie, θ. ἡ τηλεγραφία.
Télégraphier, ῥ. γνωστοποιῶ διὰ τοῦ τηλεγράφου, τηλεγραφῶ.
Télégraphique (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπιθ. τηλεγραφικός.
Télescope, τηλεσκόπιον.
Télescopique, ἐπίθ. τηλεσκοπικός.
Tellement, ἐπίρ. τόσον. ||. — que, τόσον ὥστε. ||. — quellement, ἔτσι καὶ ἔτσι, μετρίως.
Tellette, εἶδ. τριχίνου ὑφάσματος πρὸς χρῆσιν τῶν χαρτοποιῶν.
Tellinaire, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς-
Telline, θ. εἶδος ὀστρέου διθύρου, μῦδι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, (ἀρχ.) τελλίνη.
Tellinier, τὸ μαλάκιον τῆς τελλίνης.
Tellure, εἶδος μετάλλου.
Téméraire (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. θρασὺς, παράτολμος.
Témérité, θ. τὸ παράτολμον, θρασύτης.
Témoignage, μαρτυρία. §. ἀπόδειξις.
Témoigner, ῥ. μαρτυρῶ. §. ἀποδεικνύω.
Témoin, μάρτυς. §. σημεῖον ὁρίων κτλ.
Tempe, θ. κρόταφος, μηλίγγι.

Tempérament, κρᾶσις. §. τρόπος πρὸς συμβιβασμόν.
Tempérance, θ. ἐγκράτεια, σωφροσύνη.
Tempérant, e, ἐγκρατὴς, σώφρων.
Température, θ. ἡ κρᾶσις τῆς ἀτμοσφαίρας.
Tempérer(τὸ é τρέπεται προ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. μετριάζω, συγκερνῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) μέτριος. εὔκρατος.
Tempête, θ. καταιγὶς, λαίλαψ, θύελλα, φουρτοῦνα.
Tempêter, ῥ. θυμόνω, φωνάζω, (κοιν.) χαλνῶ τὸν κόσμον.
Tempêtueux, euse, θυελλώδης.
Temple, ναός.
Templier, ἱππότης στρατιωτικοῦ καὶ μοναχικοῦ τινος τάγματος τοῦ μεσαίωνος, (κυρ.) φύλαξ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ.
Temporaire (καὶ ἐπίρ.-**ement**), ἐπίθ. προσωρινός.
Temporal, e, (ἀνατομ.), ὁ τῶν κροτάφων. ||. (οὐσ.) le temporal,(ἀνατομ.),ὁ κροταφίτης(μῦς).
Temporalité, θ. ἡ κοσμικὴ δικαιοδοσία ἐπισκοπῆς κτλ.
Temporel, elle, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, κοσμικὸς, φθαρτὸς, πρόσκαιρος. ||. (οὐσ.) τὸ εἰσόδημα ἐκκλησιαστικοῦ. §. ἡ κοσμικὴ ἐξουσία.
Temporisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Temporiser, ὁ ἀναβάλλων τὰ πάντα ἵνα κερδίζῃ καιρόν.
Temps, καιρὸς, χρόνος. ||. à—, ἐν καιρῷ, ἢ πρὸς καιρόν. ||. au même(en même)—, συγχρόνως, ἐν ταὐτῷ. ||. de tout —, en tout—, ἀείποτε, πάντοτε. ||. de—en,—de—à autre, ἐνίοτε. ||. en—et lieu, ἐν δέοντι, ἐν καιρῷ (τῷ προσήκοντι).
Tenable, ἐπιθ. ὅπου δύναταί τις νὰ ἀνθέξῃ.
Tenace, ἐπιθ. ὁ μὴ ξεκολλῶν εὐκόλως, γλίσχρος. §. (μτφορ.) φιλάργυρος. §. ἐπίμονος.
Ténacité, θ. τὸ γλίσχρον (κολλῶδες). §. ἐπιμονή. §. φιλαργυρία.
Tenaille, θ. λαβὶς, διλάβιον, τανάλλια.

Tenailler, ῥ. βασανίζω (κατάδικον) μὲ τὴν ταν άλλιαν.
Tenaillon, εἶδος ὀχυρώματος.
Tenancier, ère, (τιμαρ.), γεωκάτοχος, γεώμορος.
Tenant, e, ὁ διαρκῶν. ||. séance-e, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως. 2) (οὐσ.) ὁ ὑποστηρίζων ἰδέαν ἢ πρότασιν, πρόμαχος. 3) (πλθ.) τὰ προσκείμενα κτήματος. §. αἱ λεπτομέρειαι ὑποθέσεως. ||. tout d'un (en un) —, ἀδιασπάστως.
Tendance, θ. τάσις πρός.
Tendant, e, ὁ τείνων πρός.
Tender, τὸ ὄχημα τὸ φέρον τὸ ὕδωρ ϗ τοὺς γαιάνθρακας διὰ τὴν μηχανὴν τῶν σιδηροδρόμων.
Tendeur, ὁ στήνων (ἁπλόνων) κτλ.).
Tendineux, euse, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ-
Tendon, (ἀνατομ.), τένων.
Tendre, τρυφερός. ἁπαλός. §. εὐπαθής. εὐαίσθητος. §. φιλόστοργος. §. θελκτικός. ἐρωτικός.
Tendre (tends; tendais; tendrai; tendis; tendu), ῥ. ἐκτείνω, τεντόνω. §. στήνω (σκηνὴν, παγίδας κτλ.), ἁπλόνω. στρώνω. §. (οὐδ.) φέρω (τείνω) πρός.
Tendrement, ἐπίρ. φιλοστόργως. ἐρωτικῶς.
Tendresse, θ. φιλοστοργία. αἴσθημα ἐρωτικόν. (πλθ.) χάδια.
Tendreté, θ. τρυφερότης (κρέατος κτλ.).
Tendron, βλαςάρι τρυφερὸν, θαλλὸς, ἀκρέμων, ἔρνος. §. (μαγειρ.) τραγανάδι (κρέατος κτλ.).
Tendue, θ. ςήσιμον παγίδων (δικτύων κτλ.) πρὸς ὀρνιθοθηρίαν.
Ténèbres, θ. πλθ. σκότος.
Ténébreux, euse, σκοτεινὸς, ζοφερός. §. καταχθόνιος, ὕπουλος.
Tenesme, πόνος τῆς ἕδρας, τεινεσμός.
Tenettes, θ. πλθ. (ἀνατομ.), εἶδος λαβίδος πρὸς ἐξέλκυσιν τῆς λίθου ἐν τῇ κυστοτομίᾳ.
Teneur (des livres), ὁ ἐπὶ τῶν βιβλίων (ἐμπόρου), κατασιχάριος.
Teneur, θ. τὸ περιεχόμενον (ἐγγράφου).
Ténia, ταινία, (σκώληξ τῶν ἐντέρων).
Tenir (tiens; tenais; tiendrais; tins; tenu), ῥ. κρατῶ, βαστῶ. πιάνω. ἐπέχω (τόπον). §. ἔχω. μετέχω. §. χωρῶ. §. διατηρῶ. §. φρονῶ, νομίζω. §. (οὐδ.) κολνῶ. ἀντέχω. στέκω, ἐξήρτημαι. συνέχομαι. ||. (μσ.) στέκω, ἐμμένω. ἐπιμένω. ||. (τρτπρσ.) συγκροτοῦμαι. ||. —la chambre, οἰκουρεῖν. ||. —tête à q., ἀνθίσαμαι. ἀντέχω. ||. —un enfant (sur les fonts de baptème), ἀναδέχομαι παιδίον ἀπὸ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας. ||. faire — qc. à q., διαβιβάζω τι εἰς χεῖράς τινος. ||. (τὸ προς.) tiens, tenez, (ὡς ἐπίρ.) δεικτ. ἢ παρακελ., ἰδοὺ, 'νά! ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὑπόχρεως να.
Tenon, ἡ ἄκρα ξύλου κτλ. ἡ ἐμβαίνουσα εἰς τὴν θηλειὰν τοῦ γιγγλυμοῦ (mortaise), τόρμος (;).
Tenor, (μουσ.), ὀξύτονος, ὀξύφωνος.
Tension, θ. τέντωμα. §. συντονία.
Tenson, ἐρωτικὴ φιλονεικία ποιητῶν.
Tentacules, πλθ. κεράτια ἐντόμου.
Tentant, e, προκλητικὸς, ἐρεθιστικὸς, παρακινητικός.
Tentateur, trice, ὁ πειράζων, πειρασμός.
Tentation, θ. ἐσωτερικὴ παρακίνησις (μάλιστα πρὸς τὸ κακὸν), πειρασμός.
Tentative, θ. δοκιμή.
Tente, θ. σκηνὴ, τέντα. §. φτίλι πληγῆς.
Tenter, ῥ. δοκιμάζω. §. κινῶ τὴν ὄρεξιν, παρακινῶ. §. (Γρφ.) πειράζω.
Tenture, θ. καταπέτασμα ἀπὸ τάπητας.
Ténu, e, λεπτότατος.
Tenue, θ. τρόπος ἐνδυμασίας κτλ., στάσιμον, φέρσιμον.
Ténuité, θ. ἄκρα λεπτότης.
Tenure, θ. (τιμαρ.), ὑποτέλεια.
Téorbe, εἶδ. μουσ. ὀργάνου, ταμποῦρι ἢ λαγοῦτον.
Tercer, ῥ. σκάπτω καὶ τρίτον τὴν ἄμπελον.
Tercet, στροφὴ ἐκ τριῶν ςίχων.
Térébelle, θ. εἶδος ἐντόμου.
Térébenthine, θ. τερμιντίνα, ῥητίνη τῆς-
Térébinthe, τερέβινθος ϗ τέρμινθος, (δένδρ.).
Térébration, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Térébrer, ῥ. τρυπῶ δένδρον πρὸς ἐκροὴν ῥητίνης κτλ.
Tergiversation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Tergiverser, ῥ. μεταχειρίζομαι ὑπεκφυγὰς, δὲν ἀπαντῶ ἀπ' εὐθείας (θετικῶς), στρεψοδικῶ.
Terme, τέρμα, πέρας. §. προθεσμία πληρωμῆς. δόσις. 2) σημεῖον ὁρίου, τέρμων, ὅρος. 3) λέξις.
Termès, εἶδος φθοροποιοῦ ἐντόμου (μύρμηκος).
Terminaison, θ. πέρας (ὑποθέσεως κτλ.). §. (γρμτ.) κατάληξις.
Terminal, e, ὁ ἀποτελῶν τὸ τέρμα (τὸ ἄκρον) πράγματος, ἀκροτελεύτιος.
Terminalier, = **Badamier**.
Terminer, ῥ. φέρω εἰς πέρας, τελειόνω. §. (μσ.) λήγω, καταλήγω.
Termite, = **Termès**.
Ternaire, ἐπίθ. (ἀριθμὸς) τριαδικός.
Terne, ἐπίθ. θαμβὸς, ἀμαυρός. 2) (οὐσ.) τριὰς ἀριθμῶν κερδιζόντων ὁμοῦ (εἰς λαχεῖον).
Terné, ée, (βτν.), τρισσὸς, τριφυής.
Ternes, τὸ δὶς τρία εἰς τοὺς κύβους.
Ternir, ῥ. θαμβόνω. §. (μτνμ.) μαραίνω, ἀμαυρόνω.
Ternissure, θ. θάμβωμα.
Terrade, θ. λάσπη τῶν ὁδῶν χρησιμεύουσα ἀντὶ κοπρίας.
Terrage, τὸ οὐσ. τοῦ **Terrer** ϗ τοῦ-
Terrager καὶ **Terrailler**, ῥ. (γεωργ.) κουβαλῶ χῶμα ἀπὸ τῶν χαμηλοτέρων εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῆς ἀμπέλου.
Terrain, γῆ, γήπεδον.
Terraqué, ée, ἡ ὑδρόγειος (σφαῖρα).
Terrasse, θ. τεῤῥάτσα, σέτι. §. δῶμα. §. τὸ γεῶδες μέρος τῶν πολυτίμων λίθων.
Terrassement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Terrasser, ῥ. κτίζω τεῤῥάτσαν ἢ ὡς ἂν τεῤῥάτσαν. 2) ῥίπτω κατὰ γῆς, καταβάλλω.

Terrasseux, euse, (λίθος) περιέχων μόρια γεώδη.
Terrassier, κτίστης (ἐργάτης) διὰ τεῤῥάτσας κτλ.
Terre, θ. γῆ. χῶμα. §. χώρα, τόπος. §. ἀγρὸς, κτῆμα. ||. la— promise (ἡ) de promission, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. ||.—ferme, ἡ ξηρὰ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). ||. prendre—, ἀῤῥάζω ἢ ἀποβιβάζομαι εἰς τὴν ξηράν. ||. aller—à—, πλέω παρὰ τὴν γῆν.
Terreau, χῶμα μὲ κοπρίαν διὰ φύτευμα.
Terreauder(-ter), ῥ. (γεωργ.), σκεπάζω τὴν γῆν μὲ terreau.
Terrée, θ. (γεωργ.), μέρος γῆς ὑψωμένον διὰ τοῦ χώματος τῶν περὶ αὐτὸ τάφρων, ἀνάχωμα, ἄνδηρον.
Terrement, (γεωργ.), τὸ οὐσ. τοῦ Terrer.
Terre-neuvier, ὁ ἁλιεύων εἰς τὴν Νέαν-γῆν.
Terre-noix, θ. εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου μὲ καστανοειδῆ ῥίζαν.
Terre-plein, τὸ ἐπίπεδον ἀναχώματος (τεῤῥάτσας).
Terrer, ῥ. σκεπάζω μὲ νέον χῶμα τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ. §. σκορπίζω νέον χῶμα ἐπὶ τοῦ λειβαδίου. §. ἀνακομίζω πάλιν τὸ κατασυρθὲν χῶμα κατηφορικοῦ γηπέδου. 2) λευκαίνω (διὰ λευκαργίλλου) τὴν ζάχαριν ἢ τὸ πανί. 3) (μσ. ἢ οὐδ.) τρυπόνω (εἰς τὴν φωλεάν μου). §. (ὀχυρωμ.) προφυλάττομαι ἐντὸς ὀρύγματος.
Terrestre, ἐπίθ. γήϊνος. ἐπίγειος.
Terreur, θ. τρόμος, φρίκη. ||. (ἰδιωνυμ.) la terreur, ἡ ἀπὸ τῆς 19 Μαΐου 1793 μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου 1794 ἐποχὴ τῆς Γαλλ. δημοκρατίας, καθ' ἣν ἐπεκράτησαν οἱ ἀπανθρωπότεροι τῶν ὀχλοκρατῶν.
Terreux, euse, γεώδης. §. ὅλος χῶμα. §. νεκρώδης.
Terrible (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπίθ. τρομερός. φοβερός. §. παράδοξος.
Terrien, enne, γεωκτήμων.
Terrier, τρύπα (φωλεὰ) ζώου. 2) κτηματολόγιον.
Terrifier, ῥ. ἐκπλήττω διὰ τρόμου, τρομάζω.
Terrine, θ. γαβάθα πηλίνη, γκιυβέτσι, μουχρούτα.
Terrinée, θ. μία πινάκα γεμάτη.
Terrir, ῥ. ἡ (χελώνη) ἐκβαίνει εἰς τὴν ξηρὰν νὰ γεννήσῃ.
Territoire, γῆ (περιφέρεια) τῆς δικαιοδοσίας κράτους κτλ., (κοιν.) τὰ χώματα.
Territorial, e, ὁ τῆς ἢ ἐπὶ τῆς γῆς (τοῦ τόπου).
Terroir, γῆ (γεωργικῶς θεωρουμένη).
Terroriser, ῥ. εἰσάγω διοικητικῶς τὸ σύστημα τοῦ τρόμου.
Terrorisme, τὸ πολιτικὸν σύστημα τῶν-
Terroriste, ὀπαδὸς τοῦ πολιτικοῦ συστήματος τοῦ τρόμου (ἴδε Terreur).
Terser, ῥ. ἴδε Tercer.
Terset, εἶδ. σκαφείου (τσάπας).
Tertiaire, ἐπίθ. ὁ ἐπέχων τὴν τρίτην τάξιν, τριτεύων.
Tertre, γήλοφος (ἐντὸς πεδιάδος), ὕψωμα.
Tes, πλθ. τῆς ἀντωνμ. Ton ἢ Ta.
Tessele, θ. τμῆμα μαρμάρου τετράγωνον πρὸς λιθόστρωσιν.
Tesson, κομμάτι ὑαλιοῦ ἢ κεράμου, κεραμιδοκόμματον.
Test, ὄστρακον. 2) (Ἀγγλ.) ὁ ὅρκος τῆς πίστεως.
Testacé, ée, ὀστρακόδερμος. ||. (οὐσ.) τὰ ὀστρακόδερμα.
Testament, διαθήκη.
Testamentaire, ἐπίθ. ὁ τῆς διαθήκης.
Testateur, trice, ὁ διατιθέμενος (τὰ ἑαυτοῦ).
Tester, ῥ. κάμνω διαθήκην. 2) (τεχν.) ἀλλάσσω τὰ χαλασμένα ὀδόντια τοῦ ὑφαντ. κτενίου.
Testiculaire, ἐπίθ. ὁ τῶν ὄρχεων.
Testicule, ὄρχις.
Testif (Ἀραβ.), μαλλὶ καμήλου.
Testimonial, e, ὁ πρὸς μαρτυρίαν ἢ διὰ μαρτύρων, ἐμμάρτυρος.
Teston, παλαιὸν ἀργυροῦν νόμισμα τῆς Γαλλ.
Testonner, ῥ. (παλ.), καλλωπίζω τὴν κόμην, στολίζω. §. (εἰρων.) ὑβρίζω. αἰκίζω.
Testudinaire καὶ Testudiné, ée, χελωνοειδής.
Têt, τὸ κρανίον. 2) = Tesson.
Tétanos, (ἰατρ.), τέτανος, (πάθ.)
Têtard, βάτραχος ἀδιαμόρφωτος εἰσέτι, γυρῖνος. 2) ἰτέα σχηματισμένη εἰς τοῦφαν.
Tête, θ. κεφαλή. §. φρόνησις. §. πεῖσμα. §. κόμη. (ἐπὶ ἐλάφου) τὰ κέρατα. §. (μτφορ.) ἀρχηγία. ||. —à —, συνέντευξις κατὰ μόνας. ||. mettre la — de q. à prix, ἐπικηρύττειν βραβεῖον κατά τινος (κακούργου ἢ φυγοδίκου). ||. donner--baissée, πίπτειν κατακέφαλα (μὲ τὸ κεφάλι), μὲ ὁρμὴν (ζέσιν) ἢ ἀσυλλογίστως. ||. crier à pleine-tête (à tue tête), φωνάζειν ὅσον δίδεται δυνατώτερα (ὅσον χωρεῖ ἡ κεφαλή). ||. la—lui tourne, ἰλιγγιᾷ, σκοτοδινιᾷ. §. τυφοῦται, ξυππάζεται. §. παραφρονεῖ.
Téter (διπλασ. τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. βυζάνω.
Têtière, θ. σκούφια βρέφους. §. ἡ κεφαλαία τοῦ χαλινοῦ, (Τ.) τὸ μπασλίκι.
Tétin, ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ.
Tétine, θ. τὸ βυζὶ τῆς ἀγελάδας κτλ.
Téton, βυζὶ (γυναικὸς), μαστός.
Tétonnière, θ. γυνὴ ὑπερμαζῶσα. 2) στηθόδεσμος.
Tétrarchie, θ. τετραρχία.
Tétrarque, τετράρχης.
Tette, θ. ἡ ῥώγα τῶν βυζιῶν τῶν ζώων.
Tette-chèvre, = Engoulevent.
Tettin, ἡ τρύπα τῆς κεραμικῆς καμίνου.
Têtu, e, πεισματάρης.
Têtu, σφυρὶ τῶν λιθοξόων, βαιστὴρ, (κοιν.) βαρειά.
Texte, τὸ κείμενον (συγγραφ.).
Textile, ἐπιθ. διαιρετὸς εἰς νήματα.
Textuaire, βιβλίον περιέχον μόνον τὸ κείμενον.
Textuel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὁ περιεχόμενος (κατὰ γράμμα) εἰς τὸ κείμενον.
Texture, θ. ὑφὴ, πλοκὴ, σύμπλεγμα, (μτνμ.).
Thaler, ἀργυροῦν νόμισμα (τάλ-

ληρον) τετράφραγκον τῆς Αὐςρ. κτλ.
THAUMATURGE, ἐπίθ. θαυματουργός.
THÉ, τέϊ, τσάϊ, (φυτ. ϗ ποτόν).
THÉATIN, INE, τάγμα μοναχῶν ϗ μοναζουσῶν.
THÉATRAL, E, (ϗ ἐπίρ.) -EMENT, θεατρικός.
THÉATRE, θέατρον.
THÉIÈRE, θ. σκεῦος διὰ τὸ τσάϊ.
THÉIFORME, ἐπιθ. ὁ ζεματιζόμενος καθὼς τὸ τσάϊ.
THÉISME, τὸ φρόνημα τοῦ-
THÉISTE, ὁ φρονῶν θεὸν μόνον δικαιοδότην καὶ τίποτε περισσότερον, (διαφέρει τοῦ DÉISTE).
THÈME, θέμα.
THÉOCRATIE, θ.-CRATIQUE, ἐπιθ., θεοκρατία, -κρατικός.
THÉODICÉE, θ. ἡ θεία δίκη.
THÉOLOGAL, E, θεολογικός.
THÉOLOGIE, θ. -LOGIEN, -LOGIQUE, καὶ ἐπίρ. -EMENT, θεολογία, -λόγος, -λογικὸς, -λογικῶς.
THÉORÈME, θεώρημα.
THÉORICIEN, θεωρητικὸς (μόνον).
THÉORIE, θ. θεωρία.
THÉORIQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. θεωρητικός.
THÉRAPEUTIQUE, θ. ἡ θεραπευτική, (μέρος τῆς ἰατρικῆς).
THÉRIACAL, E, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θηριακῆς.
THÉRIAQUE, θ. θηριακή.
THERMAL, E, (EAU, ὕδωρ) θερμὸν (μεταλλικόν).
THERMES, πλθ. λȣτρὸν (παλαιὸν Ῥωμαϊκὸν), θέρμαι.
THERMIDOR, ὁ ἑνδέκατος μὴν (19 Ἰουλ.—17 Αὐγ.) τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ., θερμερεών.
THERMOMÈTRE, θερμόμετρον.
THÉSAURISATION, θ. θησαυρισμὸς, τὸ θησαυρίζειν.
THÉSAURISER, ρ. θησαυρίζω.
THÉSAURISEUR, EUSE, ὁ θησαυρίζων.
THÈSE, θ. θέσις (πρότασις) συζητήσιμος, θέμα.
THIBAUTE, θ. ὕφασμα χονδρὸν ἀπὸ μαλλὶ ἀγελάδας.
THON, θύννος, (ἰχθ.).
THONAIRE, εἶδ. δικτύων διὰ τοὺς θύννους. (κοιν.) θυννί.
THONINE, θ. κρέας θύννου ἀλατιστόν.
THORACHIQUE (-CIQUE), ἐπιθ. ὁ τοῦ θώρακος.
THORAX, (ἀνατομ.), ὁ θώραξ.
THUIA ἢ THUYA, θυΐα, (δένδρ.).
THURIFÉRAIRE, ὁ φέρων τὸ θυμιατόν.
THURIFÈRE, ἐπιθ. λιβανωτοφόρος.
THYM, θύμος, θυμάρι, (φυτ.).
TIARE, θ. τιάρα (τῶν Περσ.). §. ἡ κορώνα (ϗ συνκδχ. ἡ ἀξία) τοῦ Πάππα.
TIBIA (Λτν.), τὸ κόκκαλον (τὸ καλάμι) τῆς κνήμης.
TIBIAL, E, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ καλάμου τῆς κνήμης.
TIC, κακὴ συνήθεια (τοῦ ἵππου ϗ [μτνμ.] τοῦ ἀνθρ.).
TIÈDE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπιθ. χλιαρός. §. (μτφορ.) χωρὶς ζέσιν, χαλαρὸς, ἀπρόθυμος.
TIÉDEUR, θ. χλιαρότης. §. (μτφορ.) ἔλλειψις ζέσεως, χαυνότης, ἀκηδία.
TIÉDIR, ρ. χλιαίνομαι.
TIEN, ENNE, ἀντνμ. κτητ. (β'. πρσ.), σὸς, σὴ, σὸν, ἐδικός σου (σας).
TIÉRAN, (κυνηγ.), τριετία, τριετής.
TIERCE, θ. ἡ τρίτη ὥρα (τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας). §. τὸ ἑξηκοστημόριον τοῦ δευτέρου λεπτοῦ (τῆς ὥρας). §. (μουσ.) ἡ διὰ τριῶν παραλλαγή.
TIERCELET, τὸ ἀρσενικὸν τῶν ὀρνέων (καθὸ μικρότερον κατὰ τὸ ἓν τρίτον τοῦ θηλυκοῦ).
TIERCEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
TIERCER, ρ. αὐξάνω τὴν τιμὴν (ὑπερθεματίζω εἰς δημοπρασίαν) κατὰ τὸ ἓν τρίτον. 2) (γεωργ.) =TERCER.
TIERÇON, τὸ τρίτον τοῦ μοδίου κτλ. §. (ἐμπορ.) κιβώτιον διὰ τὸ σαπώνιον. §. εἶδ. δικτύου.
TIERS, ERCE, τρίτος. §. τὸ τρίτον, τὸ τριτημόριον. ‖. fièvre —e, (πυρετὸς) τριταῖος.
TIGE, θ. ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι) τοῦ φυτοῦ. κορμὸς δένδρου. §. (μτνμ.) τὸ στέλεχος (κλειδίου, κανδηλερίου κτλ.).
TIGNASSE, θ. (χυδ.), παλιοπερροῦκα.
TIGNON, χυδ. ἀντὶ CHIGNON.
TIGNONNER, ρ. ἀναδέω ὄπισθεν τὴν κόμην. §. (μσ. ἀλληλπθ.) πιάνομαι ἀπὸ τὰ μαλλιὰ, συρομαλλιάζομαι.
TIGRE, ζ. τίγρις (κυρ. ϗ μτφορ.). 2) (ἐπιθ.) =τῷ-
TIGRÉ, ÉE, παρδαλὸς ὡς ἡ τίγρις.
TIGRER, ρ. ποικίλλω κατὰ τὸ δέρμα τῆς τίγριδος.
TIGRESSE, θ. ἡ θηλυκὴ τίγρις.
TILBURY, εἶδος μικροῦ (εὐτρόχȣ) δίφρου.
TILIACÉ, ÉE, (βτν.), φιλλυροειδής.
TILLAC, κατάςρωμα πλοίου (κυρ. ἐμπορικοῦ).
TILLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ TILLER.
TILLE, θ. ἡ φλοῦδα τῆς φιλλυρηᾶς, τὸ φλαμοῦρι. §. ἡ φλοῦδα τῆς καννάβεως, τὸ καννάβι. §. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον συγχρόνως ὡς πέλεκυς ϗ σφύρα. §. εἶδος χώματος πρὸς κατασκευὴν χοάνων.
TILLER, ρ. ξεφλουδίζω τὸ καννάβι, (παρβλ.) TEILLER.
TILLEUL, φιλλύρα, φλαμουρηὰ, (δένδρον).
TILLEUR, EUSE, ὁ ξεφλȣδίζων τὸ καννάβι, (παρβλ.) TEILLEUR.
TILLOTTE, θ. κόπανος διὰ τὸ καννάβι.
TILLOTTER, ρ. κοπανίζω τὸ καννάβι.
TIMBALE, θ. κύμβαλον, (Τ.) τυμπελέκι. 2) καυκὶ μετάλλινον, κυμβίον, τάσσι.
TIMBALIER, κυμβαλοκρούστης.
TIMBRAGE, τὸ οὐσ. τοῦ TIMBRER,
TIMBRE, κώδων ὡρολογίου κτλ. §. ποιότης ἤχου. 2) ἡ σφραγὶς τοῦ χαρτοσήμου ϗ τῶν ταχυδρομείων. 2) (συμβολ.) ἡ ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ τῶν παρασήμων περικεφαλαία.
TIMBRER, ρ. σφραγίζω χαρτόσημον κτλ. 2) βάλλω ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ τῶν παρασήμων περικεφαλαίαν.
TIMBREUR, ὁ σφραγίζων τὸ χαρτόσημον.
TIMIDE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπιθ. δειλὸς, συνεσταλμένος, ἄτολμος.
TIMIDITÉ, θ. συστολὴ δειλίας, ἀτολμία.

Timon, οἴαξ (τιμόνι) πλοίου. §. ῥυμὸς (ῥούντα) ἁμάξης.
Timonier, πηδαλιοῦχος, τιμονιέρης.
Timoré, ée, ἀσθενὴς τὴν συνείδησιν, καθ' ὑπερβολὴν θεοφοβούμενος.
Tin, (ναυτ.), κούτσουρον χρησιμεῦον ὡς ὑποστάτης κτλ.
Tinctorial, e, ὁ χρησιμεύων πρὸς βαφὴν, βαφικός.
Tine καὶ (ὑποκορ.) **Tinette**, θ. βούτη.
Tingent, e, ὁ βάφων.
Tintamarre, θ. θόρυβος μέγας.
Tintement, ἡ παρατείνουσα βοὴ καὶ ἡ κροῦσις τοῦ κώδωνος. §. = **Tintouin**.
Tinter, ῥ. σημαίνω βραδέως τὸν κώδωνα. ‖. (τρπρσ.) σημαίνει (ὁ κώδων). §. βούζουν τὰ αὐτιά. 2) (ναυτ.) στηρίζω μὲ tins.
Tintouin, βοὴ (βόϋσμα) τῶν αὐτιῶν. §. (συνκδχ.) ἀνησυχία.
Tique, θ. κρότων, τσιμοῦρι, (ἔντ.)
Tiquer, ῥ. ἔχω (πάσχω ἀπὸ) tic.
Tiqueté, ée, στικτὸς, διάστικτος.
Tiqueture, θ. τὸ χαρακτηρισικὸν τοῦ **Tiqueté**.
Tiqueur, euse, (ἵππος) πάσχων ἀπὸ tic.
Tir, ῥίψιμον τοῦ τουφεκιοῦ ‖., ῥίψιμον εἰς τὸ σημάδι ἢ ὁ τόπος ὅπου.
Tirade, θ. μακρὰ σειρὰ φράσεων (στίχων), περικοπή. σωρεία (ὕβρεων).
Tirage, τράβηγμα. §. τύπωσις. §.'βγάλσιμον (μεταξιοῦ, λαχνοῦ). διακλήρωσις. §. ῥυμουλκία.
Tiraillement, τὸ οὐσ. τοῦ -
Tirailler, ῥ. τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. §. τουφεκοβολῶ χωρὶς σκοπόν. ἀκροβολίζομαι.
Tiraillerie, θ. τουφεκοβολισμὸς χωρὶς σκοπὸν (ὡς ὁ τῶν ἀκροβολιζομένων).
Tirailleur, ἀκροβολιςὴς(ςρατ.).
Tirant, γαειτάνι συρτοθηλειᾶς (σακκουλίου). 2) (ναυτ.) ὁ βαθμὸς (τὸ μέτρον) τοῦ βυθίσματος τοῦ πλοίου.
Tirasse, θ. δίκτυον διὰ τὰ ὀρτύκια κτλπ.
Tirasser, ῥ. θηρεύω μὲ τὸ δίκτυον.
Tiré, κυνῆγι διὰ τοῦ τουφεκίου.
Tire-a'-barre, ἐργαλεῖον τοῦ βαρελλοποιοῦ.
Tire-balle, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέλκυσιν βολίου.
Tire-bonde, ἐργαλεῖον τοῦ βαρελλοποιοῦ πρὸς ἐξέλκυσιν τοῦ κλείθρου τῶν βυκίων.
Tire-botte, σανίδιον διὰ τοῦ ὁποίȣ ἐκβάλλομεν τὰ ὑποδήματα.
Tire-bouchon, ἐργαλεῖον ἑλικοειδὲς πρὸς ἐξέλκυσιν τῶν ςȣπωμάτων.
Tirre-bourre, ἐργαλ. πρὸς ἐξέλκυσιν τοῦ βύσματος των πυροβόλων.
Tire-bouton, ἐργαλ. πρὸς ἐγκόμβωσιν, ἐγκομβωτήρ.
Tire-braise, ἐργαλεῖον (ἀγκυρὶς) πρὸς ἐξέλκυσιν τῆς ἀνθρακιᾶς τῆς καμίνου.
Tire-clou, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέλκυσιν καρφίων.
Tire-d'aile, κούνημα δυνατὸν τῶν πτερῶν, πτέρυξις.
Tire-dent, λαβὶς πρὸς ἐξέλκυσιν ὀδόντων.
Tire-fond, ἐργαλεῖον τῶν βαρελλοποιῶν πρὸς ἀνέλκυσιν τῆς τελευταίας σανίδος.
Tire-larigot(a'—), ἐπίῤ. (πίνω) ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἀμυστί.
Tire-ligne, ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου τραβοῦν γραμμὰς ἐπὶ τοῦ χάρτȣ (ἐπὶ τῶν μολυβδίνων πλακῶν κτλ.). §. (χλευαστ.) ἀρχιτέκτων ἀδόκιμος.
Tirelire, θ. κουμπαρᾶς.
Tire-moelle, ἐργαλ. πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ μυελοῦ ἀπὸ τὰ κόκκαλα.
Tire-pièce, ἐξαφριστήριον τοῦ ζαχαρολαγαριστοῦ.
Tire-pied, τὸ λωρὶ διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ὑποδηματοῤῥάφοι σφίγγουν τὸ ἐργόχειρόν των εἰς τὰ γόνατά των.
Tire-pas, ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκμύζησιν τοῦ πύȣ, πυȣλκόν.
Tirer, ῥ. τραβῶ, σύρω. §. ἐκβάλλω. ἀλμέγω. ἐξάγω (συμπέρασμα). 'παίρνω (εἰσόδημα). ἄγω (γραμμήν). §. τυπόνω. §. ῥίπτω (τόξον, τουφέκι κτλ.), πυροβολῶ. §. κλίνω πρός. ‖. (μσ.) ἐκβαίνω (γλυτόνω) ἀπό. ‖.—partide, ὠφελοῦμαι ἀπό. ‖.—sa reverence à q., χαιρετῶ. §. (συνκδχ.) ἀναχωρῶ. §. ἀποποιοῦμαι. ‖. — les cartes à q., ῥίπτω τὰ χαρτιὰ ὑπέρ τινος (ἵνα ἴδω τὴν τύχην του). ‖. —vanité de, καυχῶμαι διά. ‖.— son origine de, ἕλκω τὸ γένος (κατάγομαι) ἀπό.
Tire-racine, ἐργαλ. τοῦ ὀδοντοϊατροῦ πρὸς ἐξέλκυσιν τῶν ῥιζοδόντων.
Tiret, λωρὶς χαρτίου διὰ δέσιμον φακέλλων κτλ. 2) γραμμὴ πρὸς συνένωσιν λέξεων, ζεῦγμα.
Tiretaine, θ. εἶδος ἐρέας βαμβακομιγοῦς.
Tire-tête, ἐργαλ. χειρȣργ. πρὸς ἐξαγωγὴν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐμβρύου.
Tiretoir ἢ (θ.) **Tiretoire**, ἐργαλ. τοῦ ὀδοντοϊατροῦ καὶ τοῦ βαρελλοποιοῦ.
Tirette, θ. κληματὶς μακρὰ στρημμένη. §. λωρὶ τοῦ ἐμβαδοποιοῦ.
Tireur, ὁ τραβῶν (τουφέκι, συναλλαγματικὴν κτλ.). ‖. tireuse de cartes, ἡ ῥίπτουσα τὰ χαρτιὰ (ἵνα εὕρῃ τὴν τύχην).
Tire-veille, θ. (ναυτ.), σχοινίον μὲ κόμβους χρησιμεῦον πρὸς ἀνάβασιν τῶν ναυτῶν εἰς τὸ πλοῖον.
Tiroir, συρτάρι.
Tisane, θ. πτισάνη.
Tisard, ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁποίας ἐμβάλλουσι τὴν καύσιμον ὕλην εἰς τὸ καμίνι τοῦ ὑαλουργείου.
Tisent, ὁ ἀνάπτων ἢ συνδαυλίζων τὴν κάμινον τοῦ ὑαλουργείȣ.
Tisoir, ἐργαλεῖον πρὸς συνδαύλισμα τῆς καμίνου.
Tison, δαυλί.
Tisonner, ῥ. συνδαυλίζω.
Tisonneur, euse, ὁ συνειθίζων νὰ συνδαυλίζῃ.
Tisonnier, σκάλευθρον διὰ τὸ πῦρ.
Tissage, τὸ οὐσ. τοῦ -
Tisser, ῥ. ὑφαίνω.
Tisserand, ὑφάντης.
Tisseranderie, θ. ὑφαντȣργία.
Tissu, e, μτχ. τοῦ (ἀχρ.) **Tistre**, ὑφασμένος. ‖. (συνήθ. ὡς οὐσ.) ὕφασμα.
Tissure, θ. ὑφὴ (κυρ. ἢ μτνμ.).

Tissuterie, θ. τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ -
Tissutier, ὁ ὑφαίνων ταινίας 𝔎.
Titillation, θ. παλμός. §. γαργάλισμα.
Titiller, ῥ. γαργαλίζω.
Titre, ἐπιγραφὴ βιβλίου (κεφαλαίου κτλ.). §. τίτλος (ἄρχοντος κτλ.), προσηγορία. §. ὁ βαθμὸς τῆς καθαριότητος τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου. §. ἔγγραφον (ἰδιοκτησίας κτλ.), δικαίωμα. ||. à quel —? ἐν τίνι δικαιώματι; ||. à juste —, δικαίῳ τῷ λόγῳ. ||. à—de, ἐπὶ λόγῳ, ὡς.
Titrer, ῥ. τιτλοδοτῶ. ||. (πθ.) τιτλοφορῶ.
Titubation, θ. κραδασμὸς (τοῦ ἄξονος τῆς γῆς).
Tituber, ῥ. κλονοῦμαι ὡσὰν τὸν μεθυσμένον, κονδυλῶ.
Titulaire, ἐπίθ. ὁ ἔχων μόνον τὸν τίτλον, ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, τιτουλάριος.
Toast (Ἀγγλ.), πρόποσις, σήκωμα ποτηρίου εἰς ὑγείαν τινός.
Toaster (προφ. Toster), ῥ. πίνω εἰς ὑγείαν τινὸς, σηκόνω ποτῆρι, (ἀρχ.) προπίνω.
Tocane, θ. κρασὶ νέον ἀπὸ ἀπάτητα σταφύλια.
Tocsin, κροῦσις κατεσπευσμένη τοῦ κώδωνος ὅταν σημαίνῃ πυρκαϊὰν (ἐπανάστασιν κτλ.).
Toge, θ. τήβεννος, ἐπανωφόρι τῶν παλ. Ῥωμ.
Toi, πλαγ πτῶσις τῆς αντνμ. **Tu**.
Toilage, τὸ 'ξόμπλι τῆς δαντέλλας.
Toile, θ. πανὶ (λινὸν), ὕφασμα. §. τὸ παραπέτασμα τοῦ θεάτρȣ.
Toilerie, θ. ἐμπόριον πανικῶν.
Toilette, θ. ὕφασμα ἁπλωμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ στολίσματος. §. (περιληπτ.) τὰ πρὸς ςολισμὸν χρειώδη καὶ τὸ μέρος ὅπου ἀποτίθενται. §. (συνκδχ.) στολισμὸς (κτένισμα καὶ πλέξιμον τῆς κόμης κτλ.).
Toilier, ère, ὁ πωλῶν ἢ ὑφαίνων πανιὰ (πανικά).
Toise, θ. πῆχυς παλαιὸς (6 ποδ.) τῆς Γαλλ.
Toisé, μέτρημα μὲ τὸν πῆχυν.
Toiser, ῥ. μετρῶ μὲ τὸν πῆχυν.
Toiseur, ὁ μετρῶν μὲ τὸν πῆχυν τὰς οἰκοδομὰς κτλ.
Toison, θ. τὸ κουρευόμενον μαλλὶ τοῦ προβάτου, πόκος, ποκάρι. ||. la — d'or, τὸ χρυσόμαλλον δέρας.
Toit, σκέπη (οἰκίας), σκεπαστὴ, στέγη. ||. —a cochons, συφεὸς, γουρουναρειόν.
Toiture, θ. τὸ ὅλον τῆς ςέγης.
Tôle, φύλλον σιδήρου, λαμαρίνα.
Tolerable, ἐπίθ. ἀνεκτός.
Tolérance, θ. ἀνοχὴ, (ἰδιαιτ.) ἀνεξιθρησκεία.
Tolérant, e, ἀνεκτικός. (ἰδίως) ἀνεξίθρησκος.
Tolérantisme, ὑπερβολὴ (κατάχρησις) ἀνεξιθρησκείας.
Tolérer (τὸ É τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. ἀνέχομαι.
Tôlerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ **Tôlier**.
Tolet, (ναυτ.), σκαλμός.
Tolétière, θ. (ναυτ.), τὸ ὑπὸ τὸν σκαλμὸν προσηρμοσμένον σανίδιον, ἡ κουπαστή.
Tolier, ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων tôle.
Tolière, θ. = **Tolétière**.
Tomaison, θ. (τυπγρφ.), ἡ σημείωσις τοῦ τόμου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἕκαστον φύλλον.
Toman, νόμισμα (50 φράγκ.) τῆς Περσ.
Tomate, θ. φραγκομαντσάνα, δομάτα, (φυτ.).
Tombac, κρᾶμα χαλκοῦ καὶ ζίγκου, τομπάκι.
Tombe, τύμβος, τάφος, πλάκα τάφου.
Tombeau, μνῆμα, τάφος.
Tombée, θ. πέσιμον. ||. (κυρ.) à la—de la nuit, τὸ βράδυ.
Tombelier, ὁδηγὸς φορτηγοῦ ἁμάξης.
Tomber, ῥ. πίπτω. (μετὰ τοῦ dans) ἐμπίπτω. περιπίπτω. (μετὰ τοῦ sur) ἐπιπίπτω. (μετὰ τοῦ sous) ὑποπίπτω. ||.—d'accord, συμφωνῶ.
Tombereau, ἁμάξι (κάῤῥον) διὰ ταῖς λάσπαις κτλ.
Tome, τόμος.
Tomenteux, euse, (βτν.), σκεπασμένος μὲ πυκνὸν χνοῦδι, γναφαλώδης.
Tomer, ῥ. διαιρῶ εἰς τόμους. §. σημειῶ τὸν τόμον εἰς τὸ κάτω τῆς σελίδος.
Ton, ἀντνμ. κτητ. ἀρσ. (τοῦ β'. προ.), σὸς, σὴ, σὸν, (ἐδικός) σȣ.
Ton, τόνος (φωνῆς). ὕφος (λόγȣ). §. (ἐκκλησ.) ἦχος. §. (μουσ.) ἴσον. ἐνδόσιμον. §. (ἰατρ.) δύναμις, τόνος.
Tonal, e, (μουσ.), ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τόνον (τῆς φωνῆς).
Tonalisation, θ. καὶ
Tonalité, θ. ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τόνου.
Tondage, κούρευμα τῆς ἐρέας ȣ̔ τῶν ζώων.
Tondaison, θ. = **Tonte**.
Tondeur, euse, κουρευτὴς (προβάτων κτλ.).
Tondeuse, θ. μηχανὴ πρὸς κούρευμα τῆς ἐρέας.
Tondin, κύλινδρος πρὸς κατασκευὴν σωλήνων. 2) (ἀρχιτ.) κόσμημα (ἀστράγαλος) τοῦ βάθρου τῶν κιόνων.
Tondre (tonds; tondais; tondrai; tondis; tondu), ῥ. κουρεύω.
Tonilière, θ. εἶδος ξύςρου μὲ δικτυωτὸν σακκίον (κεπτσὲς) πρὸς ἁλίευσιν ὀστρέων.
Tonique, ἐπιθ. τονικός.
Tonlieu, φόρος ἐπὶ τῶν ἀγορῶν τὸ πάλαι.
Tonnage, χωρητικότης πλοίȣ.
Tonnant, e, βρονταῖος, βροντώδης.
Tonne, θ. βαρέλλα, βȣτσί. (ἀρχ.) πίθος. 2) εἶδος ὀστρέου μονοθύρου.
Tonneau, βαρέλλι, βαγένι. §. (ναυτ.) βάρος 2000 λιτρῶν.
Tonneler (διπλασ. τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. θηρεύω (πέρδικας κτλ.) μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ δίκτυον.
Tonnelet, βαρελλάκι.
Tonneleur, ὁ θηρεύων πέρδικας κτλ. μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ δίκτυον, περδικοθήρας.
Tonnelier, βαρελλοποιὸς, βαρελλᾶς.
Tonnelle, θ. σκιὰς, ἀναδενδράς. 2) εἶδος δικτύου διὰ τὰς πέρδικας.
Tonnellerie, θ. βαρελλοποιΐα. §. βαρελλοποιεῖον.
Tonner, ῥ. βροντῶ. §. (μτφορ.) ὁμιλῶ σφοδρῶς κατά τινος.

Tonnerre, βροντὴ, κεραυνός. §. ἡ γαστὴρ τοῦ κανονίου.
Tonsilles, θ. πλθ. οἱ ἀμυγδαλοειδεῖς ἀδένες τοῦ λαιμοῦ.
Tonsure, θ. κουρὰ τῶν Λατ. ἱερέων, τριχοκουρία.
Tonsurer, ῥ. κουρεύω μοναχόν.
Tonte, θ. κούρευμα τῶν προβάτων.
Tontine, θ. πρόσοδος διὰ βίου προσεπαυξανομένη διὰ τοὺς ἐπιζῶντας.
Tontinier, ὁ καρπούμενος tontine.
Tontisse, ἐπίθ. (μαλλὶ) τὸ ἀπὸ τῆς κουρευομένης ἐρέας.
Tonture, θ. τὸ ἀποκούρευμα τῆς ἐρέας καὶ τῶν ψαλιδιζομένων δένδρων.
Topaze, θ. τοπάζιον, (λίθ. πολυτ.).
Toper, ῥ. (κυρ. ἐπὶ τῶν χαρτοπαιγν.) δέχομαι τὴν πρόκλησιν.
Topinambour, εἶδος γεωμήλου, κολοκάσι.
Topique, ἐπίθ. (ἰατρ.), τοπικός.
Topographe, -**graphie**, θ. -**graphique**, ἐπίθ. τοπογραφία, -γραφικός.
Toque, θ. εἶδος σουφρωτοῦ σκιαδίου μὲ μικρὸν γῦρον.
Toquer, ῥ. (παλ.), κτυπῶ, ἐγγίζω. §. (συνήθ. τυπγρφ.) ἀναπληρῶ προσωρινῶς τὸν ἐργάτην.
Toquerie, θ. τὸ μέρος τῆς καμίνου τῶν σιδηρουργείων.
Toquet, εἶδος σκούφιας τῶν γυν. καὶ τῶν παιδ.
Toqueux, σκάλευθρον τῆς καμίνου τῶν σιδηρουργείων.
Torche, θ. δᾲς, πυρσὸς, τόρτσα.
Torche-cul, (χυδ.), κωλοσφοῦγγι.
Torche-nez, = **Serre-nez**.
Torche-pinceau, σφουγγοπάνι τῶν ζωγράφων.
Torche-pot, = **Sittelle**.
Torcher, ῥ. σφουγγίζω μὲ πανί.
Torchère, πυρσὸς, μασσαλᾶς. §. εἶδος πολυκανδήλου.
Torchette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Torchon**.
Torchis, λάσπη ἀπὸ χῶμα μόνον καὶ ἄχυρον.
Torchon, πατσαβοῦρα (τοῦ μαγειρειοῦ).
Torciner, ῥ. στρήφω τὴν λυωμένην ὕαλον.

Torcol ἢ **Torcot** ἢ **Torcou**, εἶδος πτηνοῦ (κερθίου).
Tordage, τύλιγμα (τυλιγάδιασμα) τῆς μετάξης.
Torde, θ. (ναυτ.), κρίκος ἐκ σχοινίου εἰς τὰς ἄκρας τῶν μεγάλων κεραιῶν.
Tordeur, **euse**, ἐργάτης ἀσχολούμενος εἰς τὸ tordage.
Tordre (tords; tordais; tordrai; tordis; tordu), ῥ. στρήφω. ϛραβόνω. στραγγουλίζω. §. (μτφορ.) διαστρέφω.
Tore, θ. κόσμημά τι ἀρχιτεκτονικὸν, κύκλος περὶ τὴν βάσιν ἢ τὴν κορυφὴν τοῦ κίονος.
Toréador (Ἱσπαν.), ἱππεὺς ταυρομάχος.
Tormentille, θ. ἑπτάφυλλον, εἶδ. φυτοῦ.
Toron, τὸ ἄθροισμα τῶν λεπτῶν σχοινίων ἐξ ὧν σύγκειται τὸ παλαμάρι.
Torpeur, θ. νάρκωσις.
Torpide, ἐπίθ. ναρκωμένος.
Torpille, θ. νάρκη, μουδιάσρα, (ἰχθ.).
Torquer, ῥ. στρήφω τὰ καπνόφυλλα ἵνα τὰ σχηματίσω εἰς κυλίνδρους.
Torquette, θ. ᾿ψάρια τυλιγμένα μὲ τὸ ἄχυρον ἵνα μὴ χαλάσϐν. §. καπνόφυλλα τυλιγμένα (ϛρημένα) εἰς σχῆμα κυλίνδρων.
Torqueur, ὁ ϛρήφων τὰ καπνόφυλλα.
Torréfaction, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Torréfier, ῥ. ξηροτηγανίζω, φρύγω, καβουρδίζω.
Torrent, χείμαῤῥος.
Torrentiel, **elle**, ὁ τοῦ χειμάῤῥου.
Torrentueux, **euse**, χειμαῤῥώδης.
Torride, ἐπίθ. ἡ διακεκαυμένη (ζώνη).
Torridien, **enne**, ὁ τῆς διακεκαυμένης ζώνης.
Tors, στρήψιμον (μετάξης κτλ.).
Tors, **e**, στρημμένος, ϛραβός.
Torsade, θ. κρόσσι στρεπτόν.
Torse, ἄγαλμα κολοβὸν (ἠκρωτηριασμένον), κορμὸς ἀγάλματος ἢ καὶ ἀνθρώπου.
Torsion, θ. στρήψιμον.
Torsoir, ἐργαλεῖον (στρήφτης) τοῦ λευκαίνοντος τὰ δέρματα.

Tort, ἄδικον. ἀδίκημα, ζημία, ἀδικία. ‖. à—, ἀδίκως. ἀτόπως
Tortelle, θ. = **Vélar**.
Torticolis, ϛραβολαίμιασμα. §. ϛραβολαίμης. §. (συνκδχ.) ψευδευλαβής.
Tortillage, περιστροφὴ λόγων, κλωθογυρίσματα.
Tortillart, εἶδ. πτελέας μὲ συνεστραμμένους κλάδους.
Tortille, θ. δρόμος σκολιὸς δάσους.
Tortillement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Tortiller, ῥ. στρηφογυρίζω. §. (μτνμ.) κλωθογυρίζω.
Tortillon, φακιόλι γυριςὸν, σαρίκι. §. δουλευτρίτσα.
Tortionnaire (ϗ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. (Νμ.), βίαιος, παράλογος, παράνομος, ἄδικος.
Tortis, κλωσταὶ καννάβεως κτλ. συνεστραμμέναι.
Tortoir, τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποίϐ στρήφουν τὸ σχοινίον τὸ συνέχον τὸ φορτίον τῆς ἁμάξης.
Tortu, **e**, σκολιὸς, ϛρεβλὸς, ϛραβοδίβολος.
Tortue, θ. χελώνη, (ζ.).
Tortuer, ῥ. ϛραβόνω.
Tortueux, **euse**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, σκολιός. (μτφορ.) στραγγαλιώδης.
Tortuosité, θ. σκολιότης.
Torture, θ. βάσανος, ϛρέβλωσις
Torturer, ῥ. στρεβλόνω, βασανίζω. §. (μτνμ.) διαστρέφω (τὸ κείμενον ἢ τὴν ἔννοιαν).
Tory, ἀριστοκρατικὸς, (εἰς τὴν Ἀγγλ.)
Tost ἢ **Toste**, πρόποσις, ἴδε **Toast**.
Tostable, ἐπίθ. (Ἀγγλ.), ἄξιος προπόσεως.
Toste, θ. (ναυτ.), ἑδώλιον φελούκας.
Toster, ῥ. πίνω (σηκόνω ποτήρι) εἰς ὑγείαν τινὸς, προπίνω.
Tôt, ἐπίῤ. θᾶττον, ταχέως.
Total, **e**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὅλος, ὁλόκληρος. ‖. (οὐσ.) τὸ ὅλον, τὸ σύνολον.
Totalité, θ. ὁλότης, ὁλοκληρία.
Toton, σβοῦρος, φιριλδάκι, (παίγν.).
Touage, ῥυμϐλκία (πλοίϐ), τόνος.
Touaille, θ. πανὶ κρεμάμενον διὰ σφούγγισμα τῶν χειρῶν.

Toucan, μεγαλόῤῥαμφος, πιπεροφάγος, (πτν.).

Touchant, e, θελκτικὸς, συγκινητικὸς, κατανυκτικός. 2) (πρόθ.) περὶ (τούτου).

Touche, θ. τὰ πλῆκτρα τοῦ πολυχόρδου. §. ἀγκὼν (περδὲς) τῆς κιθάρας κτλ. §. ἡ διὰ τῆς Λυδίας λίθȣ δοκιμασία τοῦ χρυσοῦ κτλ. §. δείκτης τῶν συλλαβιζόντων παίδων. §. ὁ τρόπος (ἡ ἀφὴ) τῆς ζωγραφίας. (μτνμ.) τὸ ὕφος τοῦ λόγου. §. ἀγέλη βοῶν προσδιωρισμένων διὰ τὸ μακελλεῖον. §. (τυπγρφ.) ἡ μελάνωσις τῶν τύπων.

Toucher, ῥ. ἐγγίζω, ἅπτομαι. §. δίδω τὸ χέρι (δεξιοῦμαι) εἰς σημεῖον ἀποδοχῆς. §. πλησιάζω. §. ἐλαύνω βοῶν ἀγέλην. §. δοκιμάζω μὲ τὴν ἀσημόπετραν. §. (τυπγρφ.) μελανόνω τὸν τύπον. §. (ναυτ.) πιάνω (ἀράζω) πουθενὰ, ἢ κτυπῶ εἰς ξέραν. §. λαμβάνω (χρήματα). §. κρούω τὴν λύραν (τὸ πολύχορδον κτλ.). §. (μτφορ.) συγκινῶ. §. ἀφορῶ. 2) (ὡς οὐσ.) ἡ ἀφή.

Toucheur, ὁ ἐπισπεύδων τοὺς ἵππους τῆς μηχανῆς. §. τὸ μελανοχοεῖον τοῦ ταχυπιεστηρίου.

Toue, θ. πορθμεῖον ποταμοῦ. 2) =**Touage**.

Touée, θ. =**Touage**. 2) παλαμάρι 120 ὀργυιῶν.

Touer, ῥ. (ναυτ.), τραβῶ τόνον, ῥυμουλκῶ.

Toueur, ὁ ῥυμουλκῶν πλοῖον.

Toueux, ἄγκυρα πρὸς ῥυμουλκίαν.

Touffe, θ. φοῦντα κλάδων (ταινιῶν, πτερῶν κτλ).

Touffeur, θ. στενοχωρία τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις ἐμβαίνων εἰς ζεστὸν μέρος, πνῖγος (τό).

Touffu, e, φουντωτὸς, πυκνός.

Touillage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Touiller, ῥ. (χυδ.), ἀναδεύω. §. (τεχν.) λειόνω τὸ κάλιον. §. περιξύω τὴν πυρῖτιν ἀπὸ τοῦ ἰγδίου

Touilloir, ἐργαλ. διὰ τὸ touillage.

Toujours, ἐπίῤ., πάντοτε. §. ἀλλ' ἐν τοσούτῳ. §. (πλὴν) τοὐλάχιστον.

Toupet, φούντα μαλλιῶν (εἰς τὴν κορυφὴν), περτσές. §. προκόμιον (τοῦ ἵππου).

Toupie, θ. βέμβιξ, ςρόμβος, τοπάτσι, (παίγν.).

Toupiller, ῥ. (οἰκ.), περιστρέφομαι ὡς στρόμβος.

Toupillon, μικρὸς περτσές. 2) (κηπουρ.) κλαδὶ περιττὸν πορτοκαλλέας.

Toupin, =**Toupie**. 2) ἐργαλεῖον τοῦ σχοινοστρόφου.

Tour, θ. πύργος. 2) (ἀρσ) περιςροφή. γῦρος. περιφέρεια. §. σειρὰ, ἀράδα. ||.—à —, ἐναλλὰξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς. 3) κίνημα τῆς χειρὸς ἢ τοῦ σώματος ἐπιτήδειον, (ἐν γέν.) εὐχειρία, ἐπιδεξιότης. (ἁπλ.) κάμωμα, ἔργον. ||.—de gibécière (de passe-passe), παιγνίδι θαυματοποιοῦ, (T.) χοκκαμπαζλίκι. 4) τόρνος. §. περίαπτον, δολάπι. ||. fait au—, τορνευτός.

Touraille, θ. στεγνωτήριον τοῦ κριθαρίου τῶν ζυθοποιείων.

Touraillon, τὸ στεγνωμένον φύτρον τοῦ κριθαρίȣ εἰς τὰ ζυθοποιεῖα.

Tourat, εἶδος κίχλης, (πτν.).

Tourbe, θ. εἶδος καυσίμου ὀρυκτῆς ὕλης. 2) συρφετὸς ὄχλȣ, τύρβη.

Tourber, ῥ. ἐκβάλλω (καὶ μσ. μεταβάλλομαι εἰς) tourbe.

Tourbeux, euse, ὁ περιέχων tourbe.

Tourbier, ὁ ἐκβάλλων ἢ μετακομίζων tourbe.

Tourbière, θ. μέρος ὅπου ἀνορύσσεται ἢ σχηματίζεται tourbe.

Tourbillon, θ. ἀνεμοστρόβιλος. §. δίνη ποταμοῦ (καὶ μτνμ.) φλογὸς, κονιορτοῦ κτλπ.

Tourbillonnement, τὸ οὐσ. τοῦ

Tourbillonner, ῥ. περιστρέφομαι στροβιληδὸν, περιδινοῦμαι.

Tourd, εἶδος ἰχθύος θαλασσίου, κίχλα. 2) =**Tourlis**.

Tourd ἢ (θ.) **Tourdelle**, εἶδος κίχλας.

Tourdille, ἐπίθ., κιχλοειδὴς τὸ χρῶμα.

Tourdion, (χυδ.), ἴλιγγος, ζάλη, ἀντράλλα.

Tourdou, κοιν. ἡ κίχλα.

Tourelé, ée, πυργοφόρος.

Tourelle, θ. πυργίδιον, πυργάκι.

Tourer, ῥ. ἐπαναδιπλόνω τὴν ζύμην πρὸς ἄνοιγμα φύλλων.

Touret, τροχὸς μικρὸς κινούμενος ὑπ' ἄλλου μεγαλητέρου. §. ῥοδάνι ἢ τόρνος πρὸς διαφόρους χρήσεις.

Tourette, θ. εἶδος φυτοῦ.

Tourie, θ. δαμεζάνα.

Tourière, θ. ἡ ἐπὶ τοῦ περιάκτȣ τῶν γυναικείων μοναστηρίων ὑπηρετοῦσα καλογραία.

Tourillon, ὁ ἄξων ἐπὶ τοῦ ὁποίȣ στρέφεται τὸ θυρόφυλλον (πυλῶνος) κτλ.

Touriste, ὁ περιηγούμενος πρὸς ἁπλῆν διασκέδασιν ἢ κατὰ συνήθειαν.

Tourmaline, θ. εἶδος ἠλεκτρικοῦ κρυσταλλολίθου.

Tourment, βάσανος.

Tourmente, θ. καταιγὶς, ἀνεμοζάλη, φουρτούνα.

Tourmenter, ῥ. βασανίζω, τυραννῶ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) κατάπονος, βεβιασμένος.

Tourmentin, μικρὸν τρίγωνον πανὶ τοῦ πλοίου.

Tournage, ἡ διὰ τοῦ τόρνου ἐργασία.

Tournailler, ῥ. τριγυρίζω εἰς τὸ ἴδιον μέρος.

Tournant, ἀγκὼν δρόμου ἢ ποταμοῦ. §. δίνη ῥεύματος. §. τροχὸς (πέτρα) μύλου.

Tournante, θ. εἶδος ἑλικοειδῶς ἀνυψουμένου πυροτεχνήματος.

Tournassage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Tournasser, ῥ. τορνεύω τὸ ἀργιλλόπλαστον.

Tournassin, ἐργαλεῖον κοπτερὸν διὰ τὸ tournassage.

Tournassine, ὄγκος ἀργίλλȣ ὅστις πρόκειται νὰ τορνευθῇ.

Tournassures, θ. πλθ. περικόμματα τοῦ τορνευομένου ἀργιλλοπλάστου.

Tourne-a`-gauche, μοχλὸς πρὸς περιστροφὴν τῆς ἕλικος κτλ.

Tournebride, καπηλεῖον πλησίον πύργου (chateau) ἔπὶ τα-

ταλύουσιν οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ ἵπποι τῶν ἐρχομένων ξένων.

Tournebroche, μηχανὴ περιςρέφουσα τὴν σοῦβλαν μὲ τὸ 'ψητόν.

Tourne-dos, ἡ θέσις τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ μὴ πολὺ νεαλῆ ὀψάρια κλπ.

Tournée, θ. περιοδεία (πρὸς ἐπιθεώρησιν).

Tourne-feuille, ἐργαλεῖον πρὸς ἀναστροφὴν τῶν φύλλων τῶν τετραδίων τῆς μουσικῆς.

Tourne-fil, ἐργαλεῖον πρὸς ςόμωσιν τῶν ἐργαλείων τοῦ κτενοποιοῦ.

Tourne-gants, ἐργαλεῖον πρὸς ἀναστροφὴν τῶν χειροκτίων.

Tournelle, θ. (παλ.), πυργάκι. 2) ἐγκληματικὸν δικαστήριον τὸ πάλαι εἰς τὴν Γαλλ.

Tournemain, (παλ.), γύρισμα τῆς χειρός. ||. en un—, 'ως οὗ νὰ γυρίσῃς νὰ ἰδῇς.

Tourne-motte, =**Motteux**, (πτν.).

Tourne-pierre, εἰδ. πτηνοῦ ἀναστρέφοντος μὲ τὸ ῥάμφος τȣ τοὺς λίθους πρὸς ἀνεύρεσιν ἐντόμων.

Tourner, ῥ. στρέφω (καὶ μσ. ἢ οὐδ.) -ομαι, γυρίζω. §. τορνεύω. §. (οὐδ. αὐτπθ.) κόπτω (καθὼς τὸ γάλα κτλ.), χαλνῶ. §. (ἐπὶ ὀπωρ.) ἀρχίζω νὰ ὡριμάζω, (ἀρχ.) περκάζω. ||. —q. en ridicule, χλευάζω, περιπαίζω.

Tournesol, ἡλιοτρόπιον, (φυτ.). 2) εἶδος κυανῆς βαφῆς.

Tournette, θ. στρόφιγξ. ῥοδάνη. ἀνέμη, κτλπ.

Tourneur, τορνευτής. §. (εἰς τὰ ἐργοςάσια) ὁ ςρέφων τὰ ῥοδάνια (τὰς ἀνέμας κτλπ.). §. (εἰς τὰς ἀγροικίας) ὁ εὐνουχίζων τὰ ζῶα.

Tournevis, ἐργαλεῖον πρὸς εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν τῆς ἕλικος.

Tourniole, θ. εἶδ. φύματος περὶ τὸν δάκτυλον, (κοιν.) τριγυρίστρα.

Tourniquet, στροφεῖον σταυροειδὲς στημένον εἰς δρόμον ἵνα ἐμποδίζῃ τὴν διάβασιν ἐφίππων.

Tournis, νόσος (ἴλιγγος) τῶν προβάτων.

Tournoi, ἑορτὴ στρατιωτικὴ (ἀγῶνες) τῶν εὐγενῶν τοῦ μεσαίωνος.

Tournoiement ἢ **Tournoiment**, περιστροφή. δίνη. σκοτοδινίασις.

Tournoir, μηχανὴ (μύλος) χαρτοποιείου.

Tournoire, θ. ἡ ῥάβδος ἡ κινοῦσα τὸν τόρνον τοῦ κατασκευάζοντος τὰ καλάϊνα σκεύη.

Tournois, ἐπιθ. νόμισμα (κατωτέρας ἀξίας) κοπτόμενον εἰς τὴν πόλιν Tours, τορνέζιον.

Tournoyer, ῥ. περιδινοῦμαι, ςρηφογυρίζω. §. (μτφορ.) κλωθογυρίζω.

Tournure, θ. τρόπος καθ' ὃν στρέφεται ἢ εἶνε φθειασμένον τι, σχηματισμὸς τοῦ σώματος.

Tourte, θ. πήττα, τούρτα.

Tourteau, μάζα ἀπὸ ἀποςραγγίδια τινῶν σπόρων ἢ φυτῶν. 2) (στρατ.) πυροτέχνημα πρὸς φωτισμὸν τῆς τάφρου κτλπ.

Tourtelette, θ. παλαιόσχοινον κατραμωμένον πρὸς κατασκευὴν tourteaux.

Tourtereau, τρυγονάκι.

Tourterelle ἢ (ὑποκορ.) **Tourterellette**, θ. τρυγὼν, τρυγόνι, (πτν.).

Tourterrière, θ. κύλινδρος μέγας πρὸς μετακίνησιν φορτίων.

Tourtière, ἐψάνη διὰ τὰς τούρτας.

Touselle, εἶδος σίτου τοῦ ὁποίου ὁ ςάχυς δὲν ἔχει ἄγανα.

Toussaint, θ. ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων πάντων.

Tousser, ῥ, βήχω.

Tousseur, euse, βήχων, βηχιάρης.

Tout, e, ὅλος. πᾶς, κάθε. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ ὅλον. τὸ πᾶν. ||. tous les jours, κάθε 'μέραν. ||. tous les deux jours, κάθε δύω ἡμέρας. ||. tous les deux, καὶ οἱ δύω. ||. ce n'est pas tout, δὲν ἀρκεῖ (τοῦτο) μόνον. ||. du —, παντάπασι, καθόλου. ||. (ὡς ἐπίῤ.) ὅλως. ἐντελῶς. πάντῃ. ||. —autant,—aussi bien que, ἐπίσης. ||.—de suite, πάραυτα. ||.—autour, ὁλοτρόγυρα. ||.—à coup, διὰ μιᾶς, ἔξαφνα. ||. —à fait, ὅλως διόλου, ἐντελῶς. ||. c'est—un, εἶνε τὸ αὐτὸ (ἀδιάφορον). ||.—nu, ὁλόγυμνος, κτλ. ||. somme toute, ἐν γένει. ||. à toute force, παντὶ σθένει. §. ἐν γένει. ||. (ἢ μὲ τὰ ὑπερθετικά): tout prêt, ἑτοιμότατος κτλπ.

Toute-bonne, θ. εἶδος ἀληφασκιᾶς, ὅρμινον, (φυτ.).

Toute-épice, θ. μελάνθιον, μαυροκοῦκκι, (φυτ.).

Toutefois, ἐπίῤ. ἀλλ' οὐχ ἧττον. ἐν τούτοις.

Toutenague, κρᾶμα κασσιτέρȣ καὶ βισμούθου.

Toute-puissance, θ. παντοδυναμία.

Toute-saine, θ. =**Orvale**.

Toute-vive, =**Proyer**, (πτν.).

Tout-puissant, toute-puissante, παντοδύναμος.

Toux, θ. βήξ, βήχας.

Traban (Γερμ.), στρατιώτης, φύλαξ, σωματοφύλαξ.

Trabée, θ. φόρεμα ἑόρτιον τῶν Ῥωμ.

Traçant, e, (ῥίζα) ἐκτεινομένη ὁριζοντίως.

Tracas, περισπασμὸς, ἀνησυχία, τύρβη.

Tracasser, ῥ. πονοκεφαλῶ, σκοτίζω. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) τυρβάζομαι, ἀνακατόνω.

Tracasserie, θ. ἐμπέρδευμα, ἀνακατώματα.

Tracassier, ère, ἀνακατωτούρης, ταραξίας.

Trace, θ. ἴχνος (κυρ. ἢ μτνμ.).

Tracé, προσχεδίασμα (κεντήματος κτλ.).

Tracement, τὸ οὐσ. τοῦ-

Tracer, (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a ἢ o εἰς ç), ῥ. χαράττω, σχεδιάζω, προδιαγράφω.

Traceret, =**Traçoir**.

Traceur, ὁ χαράττων (προδιαγράφων) ἐπὶ τοῦ γηπέδȣ τὰ χωρίσματα οἰκοδομήματος (κήπου κτλπ.).

Traceuse, ἡ σημαδεύουσα διὰ τῆς βελόνης τὸ σχέδιον τοῦ κεντήματος.

Traçoir, ἐργαλ. σȣβλερὸν πρὸς διαχάραξιν τοῦ σχεδίȣ τῶν χαλκογραφημάτων.

Traction, θ. ἕλξις, σύρσιμον.

Tractoire, ἐπίθ. ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς ἕλξεως.
Traditeur, (ἐκκλησ. Ἱστορ.), προδότης τῶν ἱερῶν βιβλίων.
Tradition, θ. παράδοσις.
Traditionnaire, (Ἑβραῖος) ἀκολουθῶν τὰς παραδόσεις τοῦ Ταλμούδ.
Traditionnel, elle, (καὶ ἐπίρ.) **-ement**, ὁ κατὰ παράδοσιν (ἐκ παραδόσεως).
Traducteur, μεταφραστής.
Traduction, θ. μετάφρασις.
Traduire, ῥ. μεταφέρω. §. μεταφράζω.
Traduisible, ἐπιθ. μεταφρασέος.
Trafic, ἐμπόριον.
Trafiquant, ἔμπορος.
Trafiquer, ῥ. ἐμπορεύομαι.
Tragacanthe, θ. τραγάκανθα, (θάμν.).
Tragédie, θ. τραγῳδία.
Tragédien, enne, υποκριτὴς τραγῳδίας, τραγῳδος.
Tragi-comédie, θ. τραγικοκωμῳδία.
Tragi-comique, ἐπιθ. τραγικοκωμικός.
Tragique (καὶ ἐπίῤ. **-ement**), ἐπιθ. τραγικός.
Trahir, ῥ. προδίδω.
Trahison, θ. προδοσία.
Traille, θ. πλοῖον πρὸς διάβασιν τῶν μεγάλων ποταμῶν καὶ τὸ σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ὁδηγεῖται.
Trailler, ῥ. (ἀλιευτ.), τραβῶ ἐκ διαλειμμάτων.
Traillet, εἶδ. ξυλοδεματος χρησιμεύοντος πρὸς τύλιγμα τῆς ὁρμιᾶς.
Traillon, ὑποκορ. τοῦ **Traille**.
Train, βάδισμα (ἵππȣ κτλ.). §. ξυλικὴ ἁμάξης. §. ἀκολȣθία ὑπηρετῶν (ἵππων κτλ.), θεραπεία. §. κοπάδι βοῶν(ἵππων κτλ.), σȣρί. §. σχεδία (πλωτὴ) ξύλων, (Τ.) σάλι. §. θόρυβος. §. τρόπος(ζωῆς). δρόμος(ὑποθέσεως).
Traînage, σύρσιμον (κυρ. ἑλκήθρου) καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὅν.
Traînant, e, ὁ συρόμενος καταγῆς, συρτός. §. (μτνμ.) ἐκλελυμένος, ἄτονος.
Traînard, ὁ μένων κατόπιν (ὑσερῶν). βραδύς, (παρβλ. **Traîneur**.
Traînasse, θ. πολυγόνατον, (φυτ.)
Traîne, θ. σύρσιμον. §. (ναυτ.) σχοινίον συρόμενον κατόπιν τοῦ πλοίου.
Traîneau, ὄχημα χωρὶς τροχοὺς συρόμενον ἐπὶ τῆς χιόνος, ἕλκηθρον, σάνια. §. (γεωργ.) σβάρνα.
Traînée, ὁλκὸς πυρίτιδος κτλ. ||.—des rues, γυνὴ φαυλόβιος (τοῦ δρόμου).
Traîner, ῥ. τραβῶ κατόπιν μȣ, σύρω (καὶ μσ. ἢ οὐδ.) σύρομαι.
Traîneur, ὁ σύρων ἢ συρόμενος κατόπιν (ὑςερῶν), ἐφελκόμενος (Πολϐ. Ε', 80). ||—de sabre, στρατιωτικὸς ἀργός.
Traînoir, (γεωργ.), σβάρνα.
Traire (trais; trayais; trairai; trait), ῥ. ἀλμέγω.
Trait, βέλος, σαγίττα. § ῥυτὴρ, λυτάρι, ζυγολοῦρι. §. γραμμή. §. τράβηγμα §. σχέσις. §. χαρακτὴρ προσώπου, μυσούδι. §. ἔργον τόλμης (φιλίας κτλ.), πρᾶξις ἢ λόγος ἀξιοσημείωτος. ἰδέα λαμπρά. ||.—de plume (de scie etc), κονδυλιὰ, πριονιὰ κτλ. ||.—d'union, (γρμτ.), ἑνωτικὸν σημεῖον, ζεῦγμα. ||. d'un—, μονομιᾶς, μονοῤῥοῦφι. ||. à grand traits, μεγαλομερῶς.
Traitable, ἐπιθ. εὐμεταχείριστος.
Traitant, ἐνοικιαστὴς (τὸ πάλαι) τῶν προσόδων, (Τ.) ἰλτιζαμτζῆς.
Traite, θ. δρόμος τὸν ὁποῖον κάμνει τις διὰ μιᾶς. §. μετακόμισις γεννημάτων (σκλάϐων κτλ.) πρὸς ἐμπόριον. §. συναλλαγματική.
Traité, συγγραφὴ, πραγματεία. 2) συνθήκη. συμφωνία.
Traitement, ὑποδοχὴ, δεξίωσις. §. τρόπος θεραπείας. §. μισθὸς (ὑπαλλήλου).
Traiter, ῥ. πραγματεύομαι (ζήτημα), διαπραγματεύομαι (ὑπόθεσιν). §. φέρομαι πρός τινα (τὸν μεταχειρίζομαι) οὕτως ἢ ἄλλως. φιλεύω. (ὡς ἰατρὸς) κοιτάζω, θεραπεύω.
Traiteur, =**Restaurant**.
Traitoir καὶ (θ.) **Traitoire**, ἐργαλ. τοῦ βαρελλοποιοῦ πρὸς τέντωμα τῶν βεργίων.
Traitre, esse, προδότης. §. ὕπουλος, ἐπίϐουλος.
Traitreusement, ἐπίρ. ἐπιϐούλως.
Trajectoire, θ. (γεωμετρ.), δρόμος (τροχια) σώματος κινουμένου καθ' ὁποιανδήποτε διεύθυνσιν.
Trajet, πέρασμα ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος (κυρ. διὰ θαλάσσης), διάστημα.
Tramail καὶ **Tramaillon**, δίκτυον διὰ τοὺς ποταμούς.
Trame, θ. (ὑ)φάδι, κρόκη. §. σκευωρία.
Tramer, ῥ. ἐνυφαίνω. §. (μτφορ.) σκευωρῶ, μηχανοῤῥαφῶ.
Tramontane, ἀπαρκτίας (ἄνεμος), τραμουντάνα. ||. perdre la —, χάνω τὰ νερά μου, 'τὰ χάνω.
Tranchant, e, κοπτερός. §. (μτνμ. ἐπὶ χρωμ.) πολλὰ ζωηρός. §. (μτφορ.) ἀπότομος. ||. écuyer—, ἐδέατρος, κρεανόμος, (ἀξιωματικὸς τῆς βασιλικῆς ἢ ἡγεμονικῆς τραπέζης). 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἡ κόψις (τοῦ σπαθιοῦ κτλ.). ||. épée à deux tranchants, ῥομφαία δίστομος.
Tranche, θ. φελλὶ (ψωμιοῦ κτλ.), φέττα. 2) (βιβλιοδετ.) τὸ μέρος τοῦ κοψίματος τῶν φύλλων.
Tranchée, θ. ὄρυγμα κατὰ μῆκος (διὰ θεμέλια κτλ.), τάφρος, χανδάκι. 2) (πλθ.) κοψίματα εἰς τὴν κοιλίαν.
Tranchefile, θ. (βιϐλιοδετ.), τὸ περιῤῥαπτόμενον στρηπτὸν εἰς τὰς ἄκρας τῶν νώτων τοῦ βιϐλίου ἵνα κρατῇ τὰ φύλλα. §. ἡ ῥαφὴ τῶν ἄκρων τοῦ ὑποδήματος.
Tranchefiler, ῥ. βάλλω tranchefile.
Tranchelard, μαχαῖρι μαγειρικὸν μὲ λεπτὴν λεπίδα.
Tranche-montagne, κομποῤῥήμων.
Trancher, ῥ. κόπτω. §. (μτφορ.) ὁμιλῶ ἀποτόμως (ὡς ἀπὸ τρίποδος). μεγαλοπιάνομαι. §. (ἐπὶ χρωμ.) κτυπῶ εἰς τὸ 'μμάτι, φαντάζω.

Tranchet, κοπίδι τῶν σκυτοτόμων κλπ.
Tranchoir, ἐπίκοπον, κρεατοσάνιδον. §. (ἀρχιτεκτ.) ἡ πλίνθος (ὁ ἄβαξ) τοῦ κιονοκράνου.
Tranque, θ. εἶδος σκαφείου (τσάπας).
Tranquille (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἥσυχος.
Tranquilliser, ῥ. καθησυχάζω.
Tranquillité, θ. ἡσυχία.
Trans, μόριον ἀδιαίρετον, (ἐκ τοῦ Λτν.), ὑπερ—, δια—, μετα—.
Transaction, θ. συμβιβασμός.
Transalpin, e, ὁ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπ. (ὡς πρὸς τὴν Γαλλ.), ὑπεράλπειος.
Transbordation, θ. καὶ
Transbordement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Transborder, ῥ. μετεκβιβάζω τὸ φορτίον ἢ τὸ πλήρωμα πλοίȣ εἰς ἄλλο.
Transcendance, θ. ὑπεροχὴ ἀναμφισβήτητος.
Transcendent, e, ὑπερέχων, ἔξοχος.
Transcision, θ. διατομή.
Transcription, θ. ἀντιγραφή.
Transcrire, ῥ. ἀντιγράφω.
Transe, θ. φόβος μέγας, ἀγωνία, τρόμος.
Transférable, ἐπιθ. μεταβιβάσιμος.
Transfèrement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Transférer (τὸ é τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς è), ῥ. μεταφέρω, μετακομίζω. μεταβιβάζω.
Transfert, μεταφορὰ δικαιώματος εἰς ἄλλον.
Transfiguration, θ. μεταμόρφωσις (κυρ. ἡ τοῦ Χριστοῦ).
Transfigurer (se--), ῥ. μεταμορφοῦμαι (μόνον περὶ τοῦ Χριςοῦ).
Transfil, τὸ χονδρὸν σύρμα τὸ περὶ τὰς ἄκρας τοῦ καλουπίου τῶν χαρτοποιείων.
Transformation, θ. μεταμόρφωσις.
Transformer, ῥ. μεταμορφόνω.
Transfuge, πρόσφυξ, αὐτόμολος.
Transfuser, ῥ. μεταγγίζω.
Transfusion, θ. μεταγγισμὸς (κυρ. τοῦ αἵματος).
Transgresser, ῥ. παραβαίνω.
Transgresseur, παραβάτης.
Transgression, θ. παράβασις.
Transiger, ῥ. συμβιβάζομαι.
Transir, ῥ. ναρκῶ ὑπὸ τοῦ ψύχους, τρεμουλιάζω.
Transissement, ἀγωνία (περιμένοντος).
Transit, *διαμετακόμισις (ἐμπορ.).
Transitaire, ἐπίθ. ὁ τῆς διαμετακομίσεως.
Transiter, ῥ. *διαμετακομίζω (ἐμπορεύματα).
Transitif, ive, (γρμτ.), μεταβατικός.
Transition, θ. μετάβασις (ἀπὸ μίαν στάσιν πραγμάτων κτλ. εἰς ἄλλην).
Transitoire (καὶ ἐπίῤ. -ement), ἐπιθ. ἐπίκηρος, πρόσκαιρος.
Translatif, ive, (Νμ.), μεταβιβαστικὸς (δικαιώματος).
Translation, θ. μεταβίβασις. μετάθεσις (ἐπισκόπου, ἑορτῆς). ἀνακομιδὴ (ἁγίου λειψάνου).
Translucide, ἐπίθ. διαφανὴς (χωρὶς διαυγείας, ἀμυδρῶς).
Translucidité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ translucide.
Transmarin, ine, ὑπερθαλάσσιος.
Transmettre, ῥ. μεταβιβάζω. §. μετα(παρα)δίδω.
Transmigration, θ. μετανάσευσις, μετοικεσία.
Transmis, e, μτχ. πθ. τοῦ **Transmettre**.
Transmissibilité, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
Transmissible, ἐπιθ. μεταβιβάσιμος.
Transmission, θ. μεταβιβασμὸς (δικαιώματος).
Transmuable, ἐπίθ. μεταβλητός.
Transmuer, ῥ. μεταβάλλω (κυρ. μέταλλα).
Transmutabilité, θ. τὸ μεταβλητὸν (τῶν μετάλλ.).
Transmutable, ἐπίθ. = **Transmuable**.
Transmutation, θ. μεταβολή, μεταποίησις.
Transmutatoire, ἐπίθ. ὁ ἐνεργῶν τὴν transmutation.
Transocéanien, enne, ὁ ἐπέκεινα τοῦ ὠκεανοῦ, ὑπερωκεάνιος.
Transparaître, ῥ. διαφαίνομαι.
Transparence, θ. τὸ διαφανὲς (τῶν σωμ.).
Transparent, e, διαφανής. 2) (οὐσ. ἀρσ.) χαρτὶ μὲ γραμμὰς, ὑπογραμμός. §. εἰκὼν διαφανής.
Transpercer (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a καὶ o εἰς ç), τρυπῶ πέρα-πέρα, διατρυπῶ, διελαύνω.
Transpiration, θ. διαπνοή. §. ἐφίδρωσις
Transpirer, ῥ. διαπνέομαι, διαφοροῦμαι. §. ἱδρό ω (ἐλαφρά). §. (μτφορ.) γνωστοποιοῦμαι, μαθητεύομαι.
Transplantation, θ. μεταφύτευσις.
Transplanter, ῥ. μεταφυτεύω. §. (μτνμ.) μετοικίζω.
Transport, μετακόμισις. §. (Νμ.) μεταβίβασις δικαιώματος (εἰς ἄλλον). §. (ἰατρ.) μετάσασις (εἰς τὸν ἐγκέφαλον). §. (μτφορ.) παραφορὰ (θυμοῦ κτλ.).
Transportable, ἐπιθ. ὁ δυνάμενος μετακομισθῆναι.
Transporter, ῥ. μετακομίζω, μεταφέρω ‖. (μσ.) μεταβαίνω. §. (μτνμ.) κάμνω ἄλλον ἐξ ἄλλου, ἐκπλήττω, ἐξάπτω. ἐνθουσιάζω.
Transposable, ἐπίθ. (γρμτ.), μεταθέσιμος.
Transposer, ῥ. μεταθέτω, μετατοπίζω.
Transpositif, ive, ἐπιδεκτικὸς μετατοπίσεω
Transposition, θ. μετατοπισμὸς, μετάθεσις.
Transubstantiation, θ. (θλγ.), μετουσίωσις.
Transubstantier, ῥ. (θλγ.) μετουσιόω.
Transsudation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Transsuder, ῥ. διέρχομαι (καθὼς ὁ ἱδρὼς) διὰ τῶν πόρων σώματος, διεξικμάζομαι.
Transvasement, μεταγγισμός.
Transvaser, ῥ. μεταγγίζω.
Transvaser, (οὐσ.), εἶδ. σίφωνος πρὸς μεταγγισμὸν, μεταγγιστήρ. §. μεταγγιςὴς ὑγρῶν.
Transvasion, θ. μεταγγισμός.
Transversaire καὶ
Transversal, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἐγκάρσιος.
Transverse, ἐπίθ. (ἀνατομ.) = **Tranversal**.
Transvider, ῥ. ἐκκενόνω ἀπὸ

ἀγγείου εἰς ἀγγεῖον, μετεκκενόω.

Trantran, (οἰκ.), ὁ συνήθης δρόμος τῶν πραγμ.

Trapelle, θ. =**Trappelle**.

Traper, ῥ. (τὸ χειμωνικὸν) χονδραίνει.

Trapette, θ. τὸ μεταξὺ τῆς μιταρήας τοῦ ὑφαντικοῦ ἴσου διερχόμενον ῥαβδίον.

Trapèze, (γεωμετρ.), τραπεζοειδὲς σχῆμα, τράπεζα.

Trapézoïde, (τετράγωνον) τραπεζοειδές

Trappe, θ. καταῤῥακτὴ θύρα, κλαβανή. 2) λάκκος ὅπȣ πιάονται τὰ ἀγρίμια. 3) (ἰδιωνυμ.) μονὴ ἐν Γαλλίᾳ ϗ τάγμα μοναστικὸν περίφημον διὰ τὴν σκληραγωγίαν 'του.

Trappebois, =**Sittelie**, (πτν.).

Trappelle, θ. (παλ.), μυάγρα.

Trappiste, μοναχὸς τοῦ τάγματος τῆς Trappe.

Trappon, κλαβανὴ ὑπογείου.

Trapu, e, κοντόχονδρος.

Traque, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **Traquer**.

Traquenard, παγὶς διὰ ἀγρίμια. 2) εἶδος βαδίσματος τοῦ ἵππου καὶ εἶδος χοροῦ.

Traquer, ῥ. ζώνω πανταχόθεν τὸ δάσος καὶ συνελαύνω τὸ θήραμα εἰς τὰ δίκτυα, σαγηνεύω.

Traquet, παγὶς διὰ τὰ ἀγρίμια, δόκανον. 2) τὸ χαρβάλι τοῦ μύλου, μυλοκρόταλον. 3) εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (ὑπολαΐδος).

Traqueur, ὁ σαγηνεύων (συνελαύνων) ζῶα εἰς τὸ δάσος.

Travade, θ. θύελλα καταιγίζȣσα ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν τοῦ ὁρίζοντος.

Travail, κόπος. ἔργον, ἐργασία. ἐργόχειρον. ἆθλος. ||. — d'enfant, κοιλοπόνημα. ||. travaux forcés, (δικνμ.), δεσμά. 2) μηχανὴ πρὸς δαμασμὸν τῶν δυσκόλων ἵππων.

Travailler, ῥ. ἐργάζομαι, δȣλεύω. ἀσχολοῦμαι. διαπονῶ, ἐπεξεργάζομαι. §. βασανίζω (καὶ μσ. ἢ οὐδ.) -ομαι, (ἐπὶ πλοίου) παραδέρνω. §. (ἐπὶ τοίχου) γέρνω. (ἐπὶ ξύλου) σκεβρόνω. (ἐπὶ οἴνου) βράζω.

Travailleur, ὁ κοπιάζων, δȣλευτής.

Travée, θ. (οἰκοδ.), τὸ μεταξὺ δύω δοκῶν διάστημα.

Travers, πλάτος. §. λοξότης. (μτφορ.) παραξενιά, ἀναποδιά. §. ἐμπόδιον. ||. en—, ἐγκαρσίως. ||. de—, λοξά. στραβά. ἀνάποδα. ||. a (au)—, διὰ, διὰ μέσου. ||. parler à tort et à—, λέγει ὅ,τι 'τοῦ ἔλθοι εἰς τὸ σόμα, λέγει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. ||. par le—, (ναυτ.), ἀντικρὺ (εἰς τὰ ἀνοικτὰ), ἐμπρὸς (ἀκρωτηρίου κτλπ.).

Traversable, ἐπίθ. διοδεύσιμος.

Traversage, (τεχν.), κούρευμα ἐξανάστροφον τῆς ἐρέας.

Traversant, ὁ ζυγὸς τῆς πλάστιγγος.

Traverse, θ. ξύλον βαλλόμενον πλαγίως, δέμα. §. ὁδὸς ἐπίτομος. §. (μτφορ.) ἀναποδιὰ, ἐμπόδιον.

Traversée, θ. διάπλους.

Traverser, ῥ. περνῶ διὰ μέσȣ, διαβαίνω, διέρχομαι, διαπερνῶ. §. (μτφορ.) ἐπιφέρω πρόσκομμα, δυσκολεύω.

Traversier, ère, ὁ διαβαίνων (διελαύνων κτλπ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. §. ἐγκάρσιος, πλάγιος. ||. flûte —e, πλαγίαυλος, (κοιν.) φλάουτο.

Traversin, προσκέφαλον κρατοῦν ὅλον τοῦ κρεββατιοῦ τὸ πλάτος. §. ὁ ζυγὸς τῆς πλάστιγγος.

Teavertin, τιτανόλιθος τῶν πέριξ τῆς Ῥώμης.

Travestir, ῥ. μετενδύω, μεταμφιέζω. §. (μτνμ.) μετασκευάζω (ἐπὶ τὸ σατυρικώτερον), παρῳδῶ.

Travestissement, μεταμφίεσις.

Travouil, τυλιγάδι τοῦ νήματος.

Travouiller, ῥ. τυλιγαδιάζω.

Travouillette, θ. τὸ ξυλάριον τὸ ὑπὸ τὰς ἀτράκτȣς τοῦ τυλιγαδίου.

Travoul, =**Travouil**.

Trayon, ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ τῆς ἀγελάδας κτλ.

Trébuchant, e, (φλωρὶ) πρόσβαρον.

Trébucher, ῥ. σκονδάπτω. κονδυλῶ.

Trébuchet, παγίδα διὰ τὰ πουλιά. 2) μικρὴ ζυγαριὰ διὰ νομίσματα κτλ., βαρύλλιον, βεζνές.

Tréfiler, ῥ. κάμνω (τὸν σίδηρον ἢ τὸν χαλκὸν) σύρμα.

Tréfilerie, θ. συρματουργεῖον.

Tréfileur, συρματουργός.

Trèfle, τριφύλλι, (φυτ.). 2) (εἰς τὰ χαρτ.) τὸ σπαθί.

Tréfondier, ἰδιοκτήτης καὶ τοῦ tréfonds.

Tréfondre, ῥ. (τεχν.), (τὸ μέταλλον) κολλᾷ ἐπίσης ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.

Tréfonds, ὑπόγειος ἰδιοκτησία.

Treillage, κατασκεύασμα καγκελλωτὸν (ἰκρίωμα) διὰ ταῖς δράναις κτλ.

Treillager, ῥ. κλείω (στολίζω) μὲ treillage.

Treillageur, ὁ κατασκευάζων treillages ἢ treillis.

Treille, θ. ἀναδενδρὰς, κληματαριὰ, δράνα.

Treillis, κατασκεύασμα δικτυωτὸν, καφάσι. 2) εἶδος χονδροῦ ὑφάσματος διὰ σακκιὰ κτλ.

Treillisser, ῥ. κλείω μὲ treillis.

Treize, (ἀριθμ.), δεκατρεῖς, -τρία, ἤ δέκατος τρίτος.

Treizième (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. δέκατος τρίτος. ||. (οὐσ.) τὸ τρισκαιδεκατημόριον.

Tréjetage, τὸ οὐσ. τοῦ-

Tréjeter (διπλασ. τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. μεταγγίζω τὴν ἀναλελυμένην ὕαλον.

Tréma, αἱ δύο στιγμαὶ αἱ ἐπιτιθέμεναι πρὸς διαστολὴν εἰς τὰ φωνήεντα ë, ï, ü.

Trémailler, δίκτυον διὰ τὰ ὀρτύκια.

Tremblaie, θ. δενδρόφυτον κερκίδων (trembles).

Tremblant, e, τρέμων, τρεμουλιαστός. §. (ἰατρ.) τρομώδης.

Tremble, κερκὶς, εἶδος λεύκης, (δένδρ.). §. (κοιν.) = **Torpille**.

Tremblement, τρόμος, τρεμοῦλα. ||. de terre, σεισμός. ||. avec crainte et—, μετὰ φόβȣ ϗ τρόμου, (φρσ. ἐκκλησ.)

Trembler, ῥ. τρέμω. σείομαι.

Trembleur, euse, ὁ τρέμων (νὰ πράξῃ τι), δειλὸς, ἄτολμος.

Tremblotant, e, τρεμυλιαστὸς, τρεμουλιάζων.
Trembloter, ῥ. τρεμουλιάζω.
Tremie, ἡ σκάφη (χώνη) τοῦ μύλου.
Trémière, ἐπιθ. θ. (rose—), δενδρομολόχα, ῥοδομολόχα, (φυτ.).
Trémillon, τὸ ξύλον τὸ συγκρατοῦν τὴν σκάφην (trémie) τοῦ μύλου.
Tremois, (γεωργ.), σιτάρι μαρτιάτικον, σμιγάδι.
Trémoise, θ. = **Torpille**.
Trémoussement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Trémousser (se—), ῥ. κινοῦμαι ταχέως. (ἐπὶ πτν.) πτερυγίζω. §. (μτφορ.) τρέχω ἐπάνω-κάτω νὰ κατορθώσω τι, τυρβάζομαι.
Trémoussoir, μηχανὴ πρὸς κίνησιν τοῦ σώματος.
Trempage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Tremper, μούσχευμα, (ἰδίως) βρέξιμον (τοῦ τυπγρφ. χάρτου κτλ.).
Trempe, θ. βαφὴ (στόμωσις) τοῦ σιδήρου. §. (μτνμ.) κρᾶσις (τοῦ σώματος). §. (τυπγρφ.) = **Trempage**.
Trempée, θ. δεῦσις, μούσχευμα. §. (χυδ.) ξύλισμα, (κοιν.) ξυλοβρόχι. 2) (πλθ.) τὰ σχοινία δι' ὧν σύρεται ὁ γρῖπος.
Tremper, ῥ. βουτῶ. μουσχεύω. §. βάφω (στομόνω) τὸν σίδηρον. §. νερόνω τὸ κρασί. §. (οὐδ. μτφορ.) γίνομαι συνένοχος (ἐγκλήματος, συνωμοσίας κτλ.).
Tremperie, θ. μέρος ὅπου μουσχεύουν τὸ χαρτὶ (εἰς τὰ τυπογραφ.).
Trempeur, ὁ βάπτων (σομόνων) τὸν σίδηρον. §. ὁ βρέχων (μυσχεύων) τὸ χαρτίον εἰς τὰ τυπογρφ.
Trempis, τὸ ὀξὺ ἐν ᾧ ἐμβάπτονται πρὸς καθαρισμὸν τὰ χαλκᾶ σκεύη. 2) χρῶμα ἀναλελυμένον πρὸς ζωγραφίαν. 3) ἀποστραγγίδια τῶν ἁλατιζομένων ἀρίγγων κλπ.
Tremplin, σανὶς γυρτὴ καὶ ἐλαστικὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας πηδοῦν οἱ σχοινοβάται.
Trempoir, τὸ μέρος τοῦ γναφείυ ὅπου μουσχεύεται ἡ ἐρέα. §. (παλ.) = **Saucière**.
Trempoire, θ. κάδος ὅπου μουσχεύονται διάφορα πράγματα.
Trempure, θ. ἡ μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας ἀναιβοκαταιβάζεται ἡ μυλόπετρα.
Trémue, θ. (ναυτ.), τὸ σανίδωμα τὸ περικλεῖον τὴν κάθοδον τοῦ κοιλώματος τῶν πλοίων.
Trentaine, θ. τριανταριά.
Trente, (ἀριθμ.), τριά(κο)ντα, ἤ· τριακοστός.
Trentième, ἐπιθ. τριακοστός.
Trépan, ἐργαλ. χειρουργ., ἀβάπτιστον (τρύπανον).
Trépanation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Trépaner, ῥ. χειρουργῶ διὰ τοῦ τρυπάνου.
Trépas, τελευτὴ, ἀποβίωσις.
Trépasser, ῥ. τελευτῶ, ἀποβιῶ.
Trépidation, θ. (ἰατρ.), τρόμος τῶν μελῶν.
Trépied, τρίπους.
Trépignement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Trépigner, ῥ. κτυπῶ τὰ πόδια μου κατὰ γῆς, πτερνοτυπῶ. §. (κηπουρ.) πατῶ τὸ χῶμα (περὶ τὸ δένδρον).
Trepointe, θ. τὸ μεταξὺ τῶν καττυμάτων ἐμβαλλόμενον καὶ συῤῥαπτόμενον λεπτότερον δέρμα.
Très, μόριον (ἐπιτατ.), σφόδρα, ὑπερ-, (κυρ.) τρισ- (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι' ὑπερθετικοῦ).
Tré-sept, εἶδος χαρτοπαιγνίου.
Trés-haut (πάντοτε ἐνάρθρως), ὁ ὕψιστος, ὁ θεός.
Trésillon, ξυλοκόμματον χρησιμεῦον πρὸς σύσφιγξιν δύο σχοινίων ἢ πρὸς ἐμπόδισιν τοῦ σκεβρώματος τῶν νεοσχίστων σανιδίων.
Trésillonner, ῥ. συσφίγγω διὰ τοῦ trésillon.
Trésor, θησαυρὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). §. θησαυροφυλάκιον.
Trésorerie, θ. θησαυροφυλάκιον.
Trésorier, ère, θησαυροφύλαξ.
Tréssaillé, ée, (ζωγράφημα ἢ ἀργιλλόπλασον) τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια εἶν' ἐσχασμένη.
Tressaillement, ἀνασκίρτησις. ||.— de joie, ἀγαλλίασις. ||. — de nerfs, νευροκαββαλίκευμα.
Tressaillir (tressaille; tressaillais; tressaillirai; tressaillis; tressailli), ῥ. ἀνασκιρτῶ (ὑπὸ χαρᾶς κτλ.).
Tressaillure, θ. σχάσιμον τοῦ βερνικείου τῶν ἀργιλλοπλάσων.
Tresse, θ. βόστρυχος, πλεξίδα, πλόκαμος.
Tresser, ῥ. πλέκω.
Tresseur, euse, ὁ πλέκων μαλλία διὰ φενάκην κτλ.
Tression, θ. (ἢ) **Tressiot**, πίτυρον χωρὶς διόλου ἄλευρον.
Trest, καραβόπανον.
Trestoire, θ. ἐργαλεῖον (λαβὶς ξυλίνη) τῶν καλαθοπλόκων.
Tréteau, ποδαρικὰ τραπέζης (κρεββατιοῦ κτλ.), τρίποδα. §. (συνκδχ.) θέατρον γελωτοποιοῦ (κτλ.).
Trétoire, θ. = **Trestoire**.
Treuil, ξύλινος κύλινδρος (μαγγάνι) πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων κλπ.
Treuille, εἶδος δικτύου πρὸς ἀλίευσιν καρίδων. 2) (θ. πλθ.) τὰ ἐντόσθια τῶν ἀρίγγων.
Trève, θ. ἀνακωχὴ (κυρ. καὶ μτνμ.).
Trézaillé, ée, = **Tréssaillé**.
Trézailler ꝁ Se—, ῥ. σχάζω (ῥαγίζομαι) ἐπιπολαίως.
Tri, εἶδος χαρτοπαιγνίου (ὄμβρας). 2) = τῷ-
Triage, διάλεγμα.
Triaires, πλθ. τριάριοι, στρατιῶται τοῦ γ'. σώματος τῆς Ῥωμ. λεγεῶνος.
Triangle, τρίγωνον.
Triangulaire, ἐπιθ. τρίγωνος.
Triangulation, θ. τριγωνομετρικὴ καταμέτρησις.
Tribobd, ὁ δεξιὸς τοῖχος τοῦ πλοίου, (παρβλ. **Bâbord**).
Tribu, θ. φυλή.
Tribulation, θ. πειρασμὸς, θλίψις.
Tribun, δήμαρχος (τῆς παλ. Ῥώμης καὶ τῆς δημοκρ. Γαλλ.).
Tribunal, δίφρος (καθέδρα) δικαστοῦ. §. δικαστήριον.
Tribunat, ἡ ἀξία καὶ ἡ διάρκεια τοῦ **Tribun**.
Tribune. θ. βῆμα (βουλευτικόν). §. ἀκροατήριον (τῶν ἐφημεριδογράφων κτλ.) εἰς τὰς συνελεύσεις.
Tribunitien, enne, καὶ
Tribunitif, ive, δημαρχικὸς (τῆς παλ. Ῥωμ.).
Tribut, φόρος.

Tributaire, ἐπιθ. φόρου ὑποτελής.
Triceps, οὐσ. καὶ ἐπιθ. (ἀνατομ.), τρικέφαλος (μῦς).
Tricher, ῥ. ἀπατῶ (εἰς τὸ παιγνίδι).
Tricheur, euse, ὁ ἀπατῶν εἰς τὸ παιγνίδι.
Triclinium, τρίκλινον, -κλίνιον, (ἀρχ. Ῥωμ.).
Tricoises, θ. πλθ., λαβὶς τοῦ πεταλωτοῦ κτλ.
Tricolor, τρίχρουν, εἶδος φυτοῦ (ἀμαράντου καὶ λειρίυ), ἰχθύος καὶ πτηνοῦ.
Tricolore, ἐπίθ., τρίχρους.
Tricot, πλεκτὸν καθὼς ἡ κάλτσα. 2) ῥαβδὶ κοντόχονδρον, τσομάκι.
Tricotage, τὸ οὐσ. τοῦ-
Tricoter, ῥ. πλέκω (κάλτσαν).
Tricoteur, euse, καλτιοπλόκος. §. εἶδος μηχανῆς καλτιοπλεκτικῆς.
Trictrac, τάβλι, (παιγν.).
Trident, τρίαινα.
Tridi, ἡ τρίτη (ἡμέρα τῆς δημοκρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.).
Triennal, e, τριετής.
Triennalité, θ. τὸ τριετὲς (ὑπηρεσίας).
Triennat, τριετία.
Trier, ῥ. διαλέγω.
Trieur, euse, ἐργάτης ἀσχολούμενος εἰς τὸ διάλεγμα τῶν κυρελλίων (τῶν καρφίδων, τῶν μαλλίων κτλ.).
Trieuse, θ. μηχανὴ πρὸς διάλεγμα τοῦ μαλλίου.
Trifide, ἐπιθ. (βτν.), τρισχιδής.
Trifolié, ée, (βτν.), τριφυλλοειδής.
Trigaud, e, φιλοπράγμων. δόλιος.
Trigauder, ῥ. δολιεύομαι.
Trigauderie, θ. δολιότης.
Trigonométrie, θ. -**métrique**, ἐπ. -**ement**, ἐπίῤ. τριγωνομετρία, -μετρικός, -κῶς.
Trilatéral, e, τρίπλευρος.
Trille, (μουσ.), θρυλλισμός.
Triller, ῥ. (μουσ.), ποικίλλω διὰ θρυλλιγμῶν.
Trillion, χίλια διλλιόνια.
Trimballer, ῥ. (χυδ.), περιφέρω πανταχοῦ.
Trimètre, ἐπίθ. καὶ οὐσ., τρίμετρος (στίχος).

Trimer, ῥ. (χυδ.), τρέχω ἐπάνω-κάτω, περιτρέχω.
Trimestre, τριμηνία,
Trimestriel, elle, τρίμηνος.
Tringa, τρύγγας, (πτν.).
Tringle, θ. ῥάβδος σιδηρᾶ ὅπου εἶνε περασμένοι οἱ κρίκοι τῶν παραπετασμάτων.
Tringler, ῥ. σημαδεύω γραμμὴν ἐπὶ τοῦ ξύλου μὲ σχοινὶ βαμμένον.
Trinitaire, τριαδίτης (μοναχός).
Trinité, θ. (ἡ ἁγία) Τριάς.
Trinôme, (ἀλγεβρ.), τρίνομον, ποσότης ἐκ τριῶν ὅρων.
Trinquer, ῥ. πίνω συγκρούων τὰ ποτήρια.
Trinquet, ὁ δεύτερος ἱστὸς, ὁ ἐπίδρομος.
Trinquette, θ. ἱστίον τρίγωνον, τριγκέτο.
Trio, (μυσ.), συμφωνία ἐκ τριῶν φωνῶν.
Triolet, εἶδος ποιήματος ἐξ ὀκτὼ στίχων.
Triomphal, e, (ὃ ἐπίῤ.) -**ement**, ἐπιθ. θριαμβευτικός.
Triomphant, e, θριαμβεύων, νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος.
Triomphateur, (στρατηγὸς) θριαμβευτὴς, (παρὰ Ῥωμ.).
Triomphe, θρίαμβος, νίκη. 2) (θ.) εἶδος χαρτοπαιγν. §. τὸ κόζι.
Triompher, ῥ. θριαμβεύω, νικῶ.
Tripaille, θ. ἔντερα ζώων, τζιέρια.
Tripartible, ἐπίθ. τριχῇ διαιρετός.
Tripartite, ἐπιθ. θ. (ἱστορία) τριμερής.
Tripartition, θ. ἡ εἰς τρία διαίρεσις.
Tripe, θ. ἔντερα ζώων. 2) βελοῦδον μάλλινον ἢ λινόν.
Triperie, θ. μέρος ὅπου πωλοῦνται ἔντερα ζώων, τζιερτζίδικον.
Tripette, θ. ὑποκορ. τοῦ Tripe.
Tripier, ère, ὁ πωλῶν ἔντερα (σηκότια κτλ.), τζιερτζῆς.
Triple (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. τριπλοῦς, -πλάσιος.
Tripler, ῥ. τριπλασιάζω.
Tripleter (διπλασ. τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. τριπλασιάζω τὰ νήματα τῆς κλωστῆς.
Triplicata, τριπλοῦν ἀντίγραφον, τριπλόγραφον.

Triplicité, θ. τριπλασιασμός.
Tripoli, εἶδ. θρυπτοῦ λίθου πρὸς στίλβωσιν μετάλλων κλπ.
Tripolir καὶ **Tripolisser**, ῥ. στιλβόνω μὲ τὸν λίθον tripoli.
Tripot, μέρος ὅπου παίζουν χαρτιὰ κτλ., σκιραφεῖον.
Tripotage, μίγμα κακόρεκτον, κυκεών. §. ἀνακατώματα.
Tripoter, ῥ. ἀνακατόνω. §. σκευωρῶ.
Tripotier, ère, ἀνακατωτούρης.
Trique, θ. ῥαβδὶ χονδρὸν, ματσοῦκι.
Trique-bale, μηχανὴ πρὸς μετακόμισιν κανονίων κλπ.
Trique-madame, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀμαράντου).
Triquet, σφαιριστὴρ στενός.
Trirègne, τὸ τρικόρωνον τοῦ Πάππα.
Trirème, θ. τριήρης.
Trisaïeul, e, τρίσπαππος, ἐπίπαππος.
Trisection, θ. ἡ εἰς τρία διατομὴ γωνίας.
Trisse, θ. σχοινὶ πρὸς ἕλκυσιν τῶν κανονίων.
Trissement, τὸ οὐσ. τοῦ-
Trisser, ῥ. φωνάζω ὡσὰν τὴν χελιδόνα.
Trisyllabe, ἐπιθ. τρισύλλαβος.
Triste (ὃ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. λυπημένος, σκυθρωπός. λυπηρός. μελαγχολικός.
Tristesse, θ. λύπη. σκυθρωπότης.
Triturable, ἐπιθ. θρυπτός.
Trituration, θ. θρύψις, τρίψιμον.
Triture, θ. τριβὴ (πραγμάτων).
Triturer, ῥ. τρίβω ψιλὰ, θρύβω.
Triumvir, εἷς ἐκ τῶν τῆς (Ῥωμ.) τριανδρίας.
Triumviral, e, ὁ τῆς τριανδρίας, τριανδρικός.
Triumvirat, (ἡ ἐν Ῥώμῃ) τριανδρία.
Trivial, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ὁ ἐκ τριόδου, τετριμμένος.
Trivialité, θ. τὸ τετριμμένον (φράσεως κτλ.).
Troc, ἀνταλλαγὴ, ἀλλαξιά. ‖.—pour—, ἀνταλλαγὴ χωρὶς προσθήκης. ‖. trie pour—, ἀνταλλαγὴ μὲ προσθήκην.
Trocart (ἢ **Trois-quarts**), ἐρ-

γαλ. χειρουργ. διὰ τὰς παρακεντήσεις.
Trochanter, (ἀνατομ.), τροχαντὴρ (μῦς ὁ τοῦ μηροῦ).
Trochée, κλαδὶ δένδρου κοπέντος καὶ ἀναδόσαντος.
Trochet, τοῦφα ἀνθέων ἢ καρπῶν.
Troëne ἢ Troène, δενδρίον πολύκλαδον μὲ λευκὰ ἄνθη, λιγυσικόν.
Trogne, πρόσωπον μεθύσου.
Trognon, τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου κτλ., ἡ καρδιὰ τοῦ ἀπιδιοῦ κτλ.
Trois, (ἀριθμ.), τρεῖς, τρία· ἢ· τρίτος.
Troisième (καὶ ἐπίρ. ement), ἐπ· τρίτος. ||. (οὐσ.) τὸ τρίτον πάτωμα (οἰκίας). §. ἡ τρίτη τάξις γυμνασίου καὶ ὁ εἰς αὐτὴν μαθητεύων.
Trois-mâts, καράβι τρικάταρτον.
Trôler, ῥ. σεριανίζω παντοῦ.
Trombe, θ. σίφων(ας).
Tromblon, χονδρὸν (πλατύσομον) πιστόλι, τρομπόνι.
Trombone, θ. εἶδος μεγάλης σάλπιγγος.
Trompe, θ. σάλπιγξ τοῦ κυνηγιοῦ, βυκάνη. §. προβοσκίς.
Trompe l'oeil, εἰκὼν ἀπατῶσα τὴν ὅρασιν.
Tromper, ῥ. ἀπατῶ.
Tromperie, θ. ἀπάτη.
Trompeter (διπλασ. τὸ t πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. διασαλπίζω. §. φωνάζω ὡς ὁ ἀετός.
Trompette, θ. σάλπιγξ. §. (ἀρσ.) σαλπιγκτής.
Trompette-major, ἀρχισαλπιγκτὴς (ἱππικοῦ σώματος).
Trompeur, euse, ἀπατεών. ἀπατηλός.
Tronc, κορμὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). ὁ ὅλμος τοῦ σώματος. §. κουτὶ (διὰ τὰς ἐλεημοσύνας).
Tronchet, χονδρὸν ξύλον (κούτσουρον) ἐπάνω εἰς τρίποδον.
Tronçon, κομμάτι (κονταριοῦ, κίονος, σχοινιοῦ κτλ.), τροχοῦλι (ψαριοῦ), τέμαχος.
Tronçonner, ῥ. κόπτω εἰς τροχούλια.
Trône, θρόνος (κυρ. καὶ συνκδχ.).
Trôner, ῥ. κάθημαι ἐπὶ θρόνου. §. (συνκδχ.) ἄρχω, δεσπόζω, βασιλεύω.
Trônière, τρύπα κανονοστασίου.
Tronquer, ῥ. κολοβόνω.
Trop, ἐπίρ. (ἐπιτατ.), πολὺ, (κατὰ) πολλά. ||. qui est de—, περιττός. ||. rien de—, »μηδὲν ἄγαν», (Γνμ.).
Trope, (ῥτρ.), τρόπος.
Trophée, τρόπαιον.
Tropical, e, ὁ τῶν τροπικῶν.
Tropique, ἐπιθ. ὁ τροπικὸς (κύκλος).
Trop-plein, τὸ περισσεῦον ἀγγείου.
Troquart, εἶδος φυτοῦ, ἀλισμοειδές.
Troque, = Troc.
Troquer, ῥ. κάμνω ἀλλαξιὰν, ἀνταλλάσσω.
Troqueur, euse, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἀνταλλαγάς.
Trot, βάδισμα τοῦ ἵππου, λινγκλεμές.
Trotte, θ. (χυδ.), διάστημα δρόμου.
Trotter, ῥ. βαδίζω τὸ trot, τριποδίζω.
Trotterie, θ. τρέξιμον εἰς μάτην.
Trotteur, (ἵππος) τροχάζων.
Trottin, (παλ.), κοπέλλι.
Trottiner, ῥ. βαδίζω συνεσραμμένον τὸ trot.
Trottoir, τὸ ὑψωμένον μέρος ἑκατέρωθεν τοῦ δρόμου διὰ τοὺς πεζούς.
Trou, ὀπὴ, τρύπα.
Troubadour, ποιητὴς (ῥαψῳδὸς) τὸ πάλαι τῶν ἐπαρχ. τῆς Γαλλ.
Trouble, ἐπιθ. θολός. θαμβός. §. (οὐσ. ἀρσ.) ταραχή. σύγχυσις.
Trouble, θ. = Truble.
Trouble-fête, ὁ συγχύζων τὴν εὐθυμίαν ὁμηγύρεως κτλ., ὀχληρός.
Troubler, ῥ. θολόνω. §. ταράττω. συγχύζω. ||. (μσ.) θορυβοῦμαι, τὰ χάνω.
Trouée, θ. ἄνοιγμα δρόμου (κοπτομένων τῶν δένδρων) διὰ μέσου δάσους. §. (μτνμ. ἐπὶ σρατ.) θραῦσις.
Trouer, ῥ. τρυπῶ.
Trougne, θ. κοινῶς ἀντὶ Troëne.
Trouille, θ. καταπάτι τοῦ'λαδιοῦ, 'μούργα.
Trou-madame, εἶδ. παιδιᾶς (σφαιρίσματος).
Troupe, θ. μάζωμα ἀνθρώπων. ἑταιρία, ὅμιλος. ||.—des comédiens, θίασος. §. (πλθ.) στράτευμα. §. (ἐνίοτε) = τῷ-
Troupeau, ἀγέλη, ποίμνιον, κοπάδι.
Troupier, (χυδ.), στρατιώτης.
Troupille, θ. = Torpille.
Trousquin, ἴδε Trusquin.
Trousse, θ. δεμάτι, χεράδα. ἀρμαθιά. §. ἡ ξυραφοθήκη τῶν κουρέων. ἡ ἐργαλειοθήκη τῶν χειρουργῶν. §. (πλθ.) περισκελὶς τὸ πάλαι τῶν παρὰ τοῖς ἡγεμόσιν ὑπηρετούντων παίδων. ||. être aux trousses de qc., κυνηγῶ καταπόδας τινά.
Trousseau, τὰ προικιὰ νύμφης. §. ὁρμαθὸς κλειδῶν κλπ.
Trousse-col, = Torcol.
Trousse-galant, χολέρα, (νόσος).
Trousse-pied, λωρίον κρατοῦν ἀνασηκωμένον τὸν ἐμπρόσθιον πόδα τοῦ χειρουργουμένου ἵππου.
Trousse-queue, ὑπουρίς.
Troussequin, τὸ ὄπισθεν ἀκκουμπιστῆρι τῆς σέλλας.
Trousser, ῥ. ἀνασύρω, ἀνασηκόνω.
Troussis, ῥαφὴ εἰς φόρεμα ἵνα μὴ σύρηται, μπάστα.
Troussoire, θ. λαβὶς τοῦ σμαλτωτοῦ
Trouvable, ἐπίθ. ὁ δυνάμενος νὰ εὑρεθῇ.
Trouvaille, θ. εὕρημα, ἕρμαιον.
Trouver, ῥ. εὑρίσκω. ||. se—bien de qc., εὐχαριστοῦμαι ἀπό τι. ||. se—mal, λειποθυμῶ.
Trouvère ἢ Trouveur, ποιητὴς (ῥαψῳδὸς) τὸ πάλαι τῶν βορείων ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλ.
Truand, e, πτωχὸς, ζήτουλας, ἀχρεῖος.
Truand, ὑποπόδιον τοῦ ὑφαντ. ἱστοῦ, πατητῆρα.
Truble ἢ (ὑποκορ.) Trubleau, θ. κεπτσὲς τῶν 'ψαράδων.
Truchement (-ment), ἑρμηνεὺς, δραγομάνος.
Truelle, θ. ὑπαγωγεὺς, μυσρὶ, (ἐργαλ. οἰκοδ.). §. σκεῦος τῆς τραπέζης πρὸς διανομὴν τῶν μαγειρευμένων ὀψαρίων.

Truellée, θ. ὅσον 'παίρνει τὸ μυστρί.
Truffe, θ. ὕδνον, εἶδ. ἀμανίτυ.
Truffer, ῥ. παραγεμίζω μὲ ὕδνα.
Truffière, μέρος ὅπυ εὑρίσκονται ὕδνα.
Truie, θ. γροῦνα, σκρόφα.
Truite, θ. τρώκτης, πέςροφα, (ἰχθ.).
Truité, ée, κατάστικτος ὡς ἡ πέστροφα.
Truitelle, θ. καὶ
Truiton, ὑποκορ. τοῦ **Truite**.
Trullisation, ἡ διὰ τοῦ μυςηρίου ἐργασία.
Trumeau, ὁ μεταξὺ δύο παραθύρων τοῖχος. 2) κνήμη βοὸς διὰ φαγεῖ'.
Trusquin, ἐργαλεῖον τοῦ λεπτυργοῦ πρὸς διαχάραξιν παραλληλογράμμων.
Trusquiner, ῥ. χαράσσω γραμμὰς παραλλήλους διὰ τοῦ trusquin.
Trutiler, ῥ. φωνάζω ὡς ἡ κίχλα, κιχλίζω.
Tsar, ὁ κτσάρος (καῖσαρ;) τῆς Ῥωσσ.
Tsarine, θ. ἡ αὐτοκρατόρισσα τῆς Ῥωσσίας.
Tu, **Toi**, **Te**, ἀντνμ. προσωπ. (τοῦ β'. πρσ.), σὺ, σέ.
Tu, **e**, μτχ. πθ. τοῦ **Taire**.
Tuable, ἐπιθ. (ζῶον) διὰ σφάξιμον.
Tuage, σκότωμα (σφάξιμον) ζώυ.
Tuant, **e**, ὁ εἰς ἄκρον κοπιαςικὸς ἢ ὀχληρὸς, πληκτικώτατος.
Tu-autem (Λτν.), τὸ οὐσιῶδες ὑποθέσεως.
Tubage, τὸ οὐσ. τοῦ **Tuber**.
Tube, σωλὴν (ὑάλινος κτλ.).
Tuber, ῥ. περικαλύπτω μὲ σωλῆνας τὴν ὀπὴν τοῦ ἀρτεσιανοῦ φρέατος κτλπ.
Tubéracé, ée, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ὕδνων.
Tubercule, (βτν.), φῦμα (ῥίζης ἢ φύλλου), ὄγκωμα.
Tuberculé, ée, πλήρης φυμάτων.
Tuberculeux, **euse**, φυματώδης.
Tubéreuse, θ. ἐπιθ. (ῥίζα) φυματοειδής. 2) (οὐσ.) κρῖνος ὁ διανθὴς, τεμπέρι.
Tubérosité, θ. (ἀνατομ.), ὄγκος ἀνώμαλος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὀστέου.
Tubulé, ée, ὁ ἔχων tubulures.
Tubuleux, **euse**, σωληνοειδὴς, συριγγώδης.
Tubulure, θ. τρύπα σωληνοειδὴς χημικῶν τινῶν ἀγγείων.
Tudesque, ἐπίθ., Γερμανικός.
Tue-chien, κυνοκτόνον, κολχικὸν, (φυτ. φαρμακ.).
Tue-loup, λυκοκτόνον, εἶδ. ἀκονίτου, (φυτ. φαρμακ.).
Tue-mouche, μυιοκτόνον, εἶδος ἀγαρικοῦ φονεύοντος τὰς μυῖας.
Tue-poisson, εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) **Baillère**, 'ψαροβότανον.
Tuer, ῥ. φονεύω, σκοτόνω. σφάζω. §. (μτνμ.) ξηραίνω. §. καταστρέφω.
Tuerie, θ. σφαγὴ, σκοτωμός. §. σφαγεῖον (μακελείου).
Tueur, σφαγεὺς (τῶν χοίρων). §. φονεύς.
Tuf, πωρὶ, πῶρος, (εἶδος ευθρύπτου λίθου).
Tufier, **ère**, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πωρίου.
Tuilage, τὸ οὐσ. τοῦ **Tuiler**.
Tuile, θ. πλίνθος ὀπτὴ, τούβυλον.
Tuileau, κεραμιδοκόμματον.
Tuiler, ῥ. στιλιβόνω τὴν ἐρέαν μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ τούβουλον.
Tuilerie, θ. κεραμεῖον. §. (πλθ.) τὸ βασιλικὸν παλάτιον τῶν Παρισίων.
Tuilette, θ. ὑποκορ. τοῦ **Tuile**.
Tuilier, ὁ κατασκευάζων τούβυλα.
Tulipacé, ée, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς -
Tulipe, θ. λείριον, λαλὲς, (φυτ.).
Tulipier, εἶδος εὐανθοῦς δένδρυ τῆς Ἀμερ.
Tulle, εἶδ. δικτυωτοῦ ὑφάσματος, τοῦλλι.
Tulliste, ἐπίθ. ὁ ὑφαίνων ἢ πωλῶν tulle.
Tumbler (Ἀγγλ.), εἶδος περιςερᾶς, κυβιστητήρ.
Tuméfaction, θ. (ἰατρ.), πρήξιμον.
Tuméfier, ῥ. πρήσκω (καὶ μσ.) -ομαι.
Tumescence, θ. ἡ κατάστασις τοῦ -
Tumescent, **e**, ὁ ἐξογκούμενος. οἰδηματώδης.
Tumeur, θ. πρῆσμα, πρήξιμον, οἴδημα.
Tumide, ἐπίθ. φουσκωτός.
Tumulaire, ἐπίθ. ἐπιτύμβιος.
Tumulte, ταραχὴ, θόρυβος.
Tumultuaire καὶ **Tumultueux**, **euse**, (καὶ ἐπίρ.) -**ement**, θορυβώδης.
Tumulus (Λτν.), τάφος εἰς εἶδος λόφου, χῶμα, τύμβος.
Tunique, θ. χιτὼν (τῶν παλ.). §. στιχάριον.
Tunnel (Ἀγγλ.), ἡ ὑποποτάμιος δίοδος τοῦ Ταμέσιος ἐν Λονδίνῳ.
Tupinet, μελαγκόρυφος ὁ μακρύουρος, (πτν.).
Turban, καβοῦκι (τῶν Τούρκ.). ‖. prendre le—, γίνομαι Μωαμεθανὸς, τουρκεύω.
Turbinacé, ée, =**Turbiné**.
Turbinaire, τὸ μαλάκιον τῶν στρόμβων. 2) =τῷ **Turbiné**.
Turbine, θ. τροχὸς μηχανῆς ὑποβρύχιος.
Turbiné, **ee**, (κόχλος) στρομβοειδής.
Turbinite, θ. στρομβίτης, (εἶδ. ἀπολιθώματος).
Turbith, εἶδος φυτοῦ (ἰασίνης καθαρτικοῦ.
Turbot, συάκι, (ἰχθ.).
Turbotière, θ. χύτρα διὰ τὰ συάκια κλπ., πλακί.
Turbotin, συακάκι, (ἰχθ.).
Turbulemment, ἐπίρ. ταραχωδῶς.
Turbulence, θ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ -
Turbulent, **e**, θορυβοποιὸς, σερπετὸς, ἀνήσυχος.
Turc, **urque**, Τοῦρκος. 2) εἶδ. σκώληκος τῶν δένδρων.
Turcie, θ. πρόχωμα ποταμοῦ.
Turgescence, θ. (διδακτ.), ἐξόγκωσις.
Turgescent, **e**, ἐξῳδηκώς, ὀργῶν πρὸς ἐξόγκωσιν.
Turion, βλαστάρι φυτοῦ, ὅρμενον.
Turlupin, γελωτοποιὸς, βωμολόχος.
Turlupinade, θ. ἀστεϊσμὸς ἀηδὴς, βωμολοχία.

TURLUPINER, ρ. γελωτοποιῶ, μασκαρεύω.
TURNEPS (Ἀγγλ.), εἶδ. χονδρῆς γογγύλης, βουνιὰς, γουλί.
TURPITUDE, θ. αἶσχος, αἰσχρυργία, ἀσχημοσύνη.
TURQUETTE, θ. εἶδος μικροῦ φυτοῦ μὲ πρασινωπὰ ἄνθη.
TURQUIN, ἐπίθ. (γαλάζιον) βαθύ.
TURQUINE, θ. εἶδος turquoise.
TURQUOISE, θ. εἶδος κυανοῦ πολυτίμου λίθου, κάλαϊς (;), πεϱουζές.
TURRIGÈRE, ἐπιθ. πυργοφόρος.
TUSSICULE, θ. λεπτὸς καὶ ξηρὸς βήξ
TUSSILAGE, βήχιον, (φυτ.).
TUTE, εἶδ. χοάνου μὲ ποδαρικά.
TUTÉLAIRE, ἐπίθ. προνοητὴς, κηδεμονικός. φύλαξ (ἄγγελος), πολιοῦχος (θεὸς), κτλ.
TUTELLE, θ. κηδεμονία (ἀνηλίκου). §. (μτνμ.) στύλωμα νέυ δένδρου.

TUTEUR, TRICE, κηδεμὼν (ἀνηλίκου).
TUTIE, θ. ἄνθος (ὀξείδιον) ψευδαργύρου, διφρυγὲς ἢ καδμεία, (παρβλ. CALAMINE).
TUTOIEMENT καὶ TUTOÎMENT, τὸ οὐσ. τοῦ -
TUTOYER, ρ. μεταχειρίζομαι τὸ σὺ (τὸ ἑνικὸν) ὁμιλῶν πρός τινα.
TUTOYEUR, ὁ συνειθίζων 'να λαλῇ ἑνικῶς ('να μεταχειρίζηται τὸ σύ).
TUTUBER, ρ. φωνάζω ὡσὰν τὴν κουκκουβάϊαν, κικκαβίζω.
TUYAU, σωλήν.
TUYAUTER, ρ. διπλόνω εἰς σχῆμα σωλῆνος.
TUYÈRE, θ. τρύπα (θερμάςρας Ἠ.) διὰ σωλῆνα.
TYMBAN, τὸ τύμπανον (ἡ ἀκουστικὴ μεμβράνα) τοῦ ὠτίου. §. τὸ πλαίσιον τοῦ πιεστηρίου. §. (ἀρχιτ.) τὸ τρίγωνον ἐπίπεδον τοῦ ἀετώματος. §. (μηχαν.) ἀξόνιον ἐμβαῖνον εἰς τοὺς ὀδόντας τροχοῦ.
TYMPANISER, ρ. πομπεύω, θεατρίζω.
TYMPANITE, θ. τυμπανῖτις (νόσος).
TYMPANON, εἶδος ἐγχόρδυ μουσ. ὀργάνου, σαντοῦρι.
TYMPE, θ. πέτρα ἐντετειχισμένη εἰς τὸ προμετώπιον τῆς χαλκουργικῆς καμίνου.
TYPE, τύπος. σύμβολον.
TYPHUS, τύφος, (νόσος).
TYPIQUE, ἐπίθ. τυπικός.
TYRAN, τύραννος.
TYRANNEAU, (οἰκ.), τυραννίσκος.
TYRANNICIDE, ἐπίθ. τυραννοκτόνος. §. (οὐσ.) τυραννοκτονία.
TYRANNIE, θ. τυραννία.
TYRANNIQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. τυραννικός.
TYRANNISER, ρ. τυραννῶ.

U

U, τὸ κά. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
UBIQUISTE, ὁ εὑρίσκων πανταχοῦ τόπον, πανταχοῦ δεκτός.
UBIQUITÉ, θ. τὸ πανταχοῦ παρεῖναι.
UHLAN, ἱππεὺς Ἀουςριακὸς, Οὐλάνος.
UKASE, διάταγμα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσ., οὐκάζι.
ULCÉRATION, θ. (ἰατρ.), ἕλκωσις.
ULCÈRE, ἕλκος, πληγή.
ULCÉRER, ρ. ἑλκόω. §. (μτφορ.) παροργίζω.
ULCÉREUX, EUSE, ἑλκώδης, ἡλκωμένος.
ULIGINEUX, EUSE, τελματοδίαιτος. βαλτώδης, τελματώδης.
ULMAIRE, θ. εἶδος σπειραίας μὲ ἄνθη εὐώδη, (φυτ.).
ULTÉRIEUR, E, (Γεωγρφ.), ὁ ἐπέκεινα κείμενος. §. (μτνμ.) νεώτερος, μεταγενέστερος.
ULTÉRIEUREMENT, ἐπίρ. μεταγενεστέρως.

ULTIMATUM, τελευταῖος καὶ ἀμετάθετος ὅρος προτάσεως (εἰς ὑπόμνημα).
ULTRAMONTAIN, E, ὁ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων (ὡς πρὸς τὴν Γαλλ.), ὑπεράλπειος.
ULULER, ρ. φωνάζω ὡς ἡ γλαὺξ ἢ ὁ κροκόδειλος, ὀλολύζω.
UMBLE, σκίαινα, (ἰχθ.).
UN, E, εἷς, ἕνας, μία. §. (ὡς ἀντνμ. ἀόρ.) τις. ||. l'— et l'autre, ἑκάτερος, ἀμφότεροι. ||. ni l'— ni l'autre, οὐδέτερος. ||. les uns les autres, ἀλλήλους. ||. les uns avec les autres, μετ' ἀλλήλων.
UNANIME, ἐπίθ. ὁμόφωνος.
UNANIMEMENT, ἐπίρ. ὁμοφώνως, ὁμοθυμαδὸν, ὁμοψήφως.
UNANIMITÉ, θ. τὸ ὁμόφωνον, ὁμοφροσύνη.
UNAU, βραδύπους ὁ διδάκτυλος, (ζ.).
UNCIFORME, ἐπίθ. ἀγκυλοειδής.

UNGUÉAL, E, (ἀνατομ.), ὁ τῶν ὀνύχων.
UNGUIS, τὸ μικρότερον τῶν ὀςέων τοῦ προσώπυ, ὀνυχοειδές.
UNICOLORE, ἐπίθ. μονόχρους.
UNIDENTÉ, ÉE, μονόδους.
UNIÈME (ϗ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. (εἰκοστὸς, τριακοςὸς κτλ.) πρῶτος.
UNIFLORE, ἐπίθ. (βτν.), μονοανθής.
UNIFOLIÉ, ÉE, μονόφυλλος.
UNIFORME (καὶ ἐπίρ -EMENT), ἐπίθ. ὁμοιόμορφος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) στολὴ στρατιωτική.
UNIFORMITÉ, θ. τὸ ὁμοιόμορφον.
UNIMANE, ἐπίθ. μονόχειρ.
UNIMENT, ἐπίρ. ὁμαλῶς, ἁπλῶς.
UNION, θ. ἕνωσις. §. (μτφορ.) ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη. §. γαμικὴ συμβίωσις.
UNIPERSONNEL, ELLE, μονοπρόσωπος, (Γρμτ.) ἀπρόσωπος.
UNIPETALE, ἐπίθ. (βτν.), μονοπέταλος.

Unique (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), μόνος (εἰς τὸ εἶδός του), μοναδικός. (υἱὸς) μονογενής. §. ἐξαίρετος, ἄριστος.
Unir, ῥ. ἑνόνω. §. (μτνμ.) συνάπτω (εἰς γάμον κτλ.). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) ὁμαλός. χωρὶς κλαδιά. §. ἀφελής.
Unisexuel, elle, (βτν.), ὁ ἔχων ἢ τοῦ ἄῤῥενος ἢ τοῦ θήλεος μόνον (καὶ ὄχι ἀμφότερα) τὰ μόρια.
Unisson, (μουσ.), ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον συμφωνία, ὁμοφωνία.
Unitaire, ὁ φρονῶν μίαν μόνην ὑπόστασιν (ἓν πρόσωπον) ἐπὶ θεοῦ.
Unité, θ. μονάς. ἑνότης.
Univalve, ἐπιθ. (ἐπὶ ὀστρ.), μονόθυρος.
Univers, τὸ πᾶν, ὁ κόσμος.
Universalité, θ. καθολικότης. ὁλικότης. γενικότης.
Universel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, γενικὸς, καθολικὸς, παγκόσμιος.
Universitaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ πανεπιστημείου.
Université, θ. πανεπιστημεῖον.
Univoque, ἐπιθ. (λέξις) κατηγορουμένη πολλῶν πραγμάτων. (ὄνομα) προσηγορικόν.
Upas, δένδρον τῆς Ἰάβας μὲ φαρμακερώτατον χυμόν.
Urate, κρᾶμα τοῦ οὐρικοῦ ὀξέος μὲ ἄλλας ὕλας.
Urbain, e, ὁ τῆς πόλεως, ἀστυκός.
Urbanité, θ. τρόπος πολιτικὸς (ἀστυκοῦ ἴδιος, εὐγενικός).
Urcéolé, ée, (βτν.), ἀσκοειδής.
Ure, ταῦρος ἄγριος, βόνασος.
Urée, θ. (χημ.), ἡ βάσις τοῦ οὐρικοῦ ὀξέος.
Urétère, (ἀνατομ.), οὐρητήρ.
Urètre, (ἀνατομ.), ἡ οὐρήθρα.
Urgence, θ. τὸ κατεπεῖγον (τοῦ πραγμ.).
Urgent, e, κατεπείγων.
Urinaire, ἐπιθ. ὁ τοῦ οὔρους.
Urinal, e, οὐροδοχεῖον κυρτὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.
Urine, θ. οὖρος, κάτουρον.
Uriner, ῥ. (κατ)ουρῶ.
Urineux, euse, ἐπιθ., ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ οὔρους.
Urique, ἐπιθ. οὐρικὸν (ὀξύ).
Urne, θ. κάλπη (νεκρικὴ ἢ ψηφοφορική). §. ὑδρία, (ἀρχαιολογ.).
Urticaire, θ. εἶδος κνησμώδους ἐξανθήματος.
Urtication, θ. μαστίγωσις μὲ τσουκνίδας, (ἰατρ.).
Urticées, θ. πλθ. (βτν.), κνιδοειδῆ (φυτά).
Us, πλθ. (Νμ.), τὰ ἔθη (καὶ ἔθιμα).
Usage, χρῆσις. συνήθεια. πεῖρα τοῦ κόσμου, πρᾶξις. ἕξις.
Usager, ὁ ἔχων δικαίωμα χρήσεως (δάσους, βοσκῆς κτλ).
Usance, προθεσμία (συναλλαγματικῆς) τριακονθήμερος.
User, ῥ. μεταχειρίζομαι. δαπανῶ, χαλνῶ, φθείρω, τρώγω. (μετὰ τοῦ en) φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως. ||. (ὡς οὐσ.) χρῆσις. ||. il est de bon—, εἶν' εὔχρηστος.
Usine, θ. βαναυσουργεῖον, ἐργοστάσιον.
Usité, ée, ὁ ἐν χρήσει, εὔχρηστος.
Ustensile, σκεῦος. ἐργαλεῖον.
Ustion, θ. (χειρουργ. καὶ χημ.), καῦσις.
Usucapion, θ. (Ῥωμ. δικνμ.), ἡ διὰ τῆς χρήσεως ἀπόκτησις.
Usuel, elle, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement** ὁ ἐν χρήσει, συνήθης.
Usufructuaire, ἐπιθ. ὁ κατ' ἐπικάρπωσιν.
Usufruit, χρῆσις τῆς ἐπικαρπίας μόνον, ἐπικάρπωσις.
Usufruitier, ère, ὁ νεμόμενος μόνον τὴν ἐπικαρπίαν, ἐπικαρπωτής.
Usuraire (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ., τοκογλυφικός.
Usure, θ. τόκος ὑπέρογκος (παράνομος), τοκογλυφία. §. (οἰκ.) φθορὰ τῶν ἐνδυμάτων κλπ. ἐκ τῆς πολυκαιρίας.
Usurier, ère, τοκογλύφος.
Usurpateur, trice, ἅρπαξ (τοῦ θρόνου κτλ.).
Usurpation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Usurper, ῥ. ἁρπάζω, σφετερίζομαι ἀδίκως ἢ βιαίως.
Uterin, e, (ἀδελφὸς) ὁμομήτριος. 2) (ἰατρ.) ὑστερικός.
Uterus (Λτν.), ἡ μήτρα, (ἀνατομ.).
Utile (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπίθ. ὠφέλιμος, ἐπωφελής.
Utilisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Utiliser, ῥ. καθιστῶ τι χρήσιμον, ὠφελοῦμαι ἀπό.
Utilité, θ. ὠφέλεια, ὄφελος.
Utopie, θ. σχέδιον ἰδανικῆς καὶ ἐντελοῦς δῆθεν πολιτείας.
Utopiste, ὁ ἀναπλάττων χιμαιρικὰ πολιτεύματα (ἰδέας ἀπραγματοποιήτους).
Uvée, θ. ὁ δεύτερος (ὁ ῥαγοειδὴς) χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Uvifère, ἐπίθ. (βτν.), σταφυλοφόρος.
Uviforme, ἐπίθ. (βτν.), σταφυλοειδής.
Uvulaire, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ τοῦ σταφυλίτου.

V

V, τὸ κβ'. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
Va, πρς. τοῦ **Aller**. §. ||. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν. ὡς ἐπιφώνημα), ἀντὶ **Vade**, ἔσω, δέχομαι (τὴν πρότασιν).
Vacance, θ. καιρὸς καθ' ὃν χηρεύει θέσις τις. §. (πλθ.) αἱ διακοπαὶ τῶν μαθημάτων.
Vacant, e, (τόπος) μὴ κατεχόμενος, ἄδειος. §. (θέσις) χηρεύουσα, κενή.
Vacarme, θόρυβος μέγας.
Vacation, θ. ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀσχολεῖται εἰς ὑπόθεσίν τινα δημόσιος ὑπάλληλος. §. (πλθ.) πληρωμὴ δικαστ. ὑπαλλήλου. §. αἱ διακοπαὶ τῶν δικαστηρίων.

Vaccin, δαμαλὶς, *βούπυον, (ἡ ὕλη τῶν εὐλογιῶν τῆς ἀγελάδας).
Vaccinable, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἐμβολιάσματος.
Vaccinal, e, ὁ τῆς δαμαλίδος (τοῦ βουπύου).
Vaccinateur, trice, ἐμβολιαςής.
Vaccination. θ. ὁ διὰ τῆς δαμαλίδος ἐμβολισμὸς, φέλλιασμα μὲ βατσίναν.
Vaccine, θ. νοσος (εὐλογιὰ) τῆς ἀγελάδας. §. φέλιασμα μὲ βούπυον.
Vaccinelle, θ. ψευδοδαμαλίς.
Vacciner, ῥ. φελιάζω (ἐμβολιάζω) μὲ δαμαλίδα.
Vache, θ. ἀγελάδα. §. δέρμα ἀγελάδος ἀργασμένον.
Vacher, ère, βουκόλος, (ἀ)γελαδάρης.
Vacherie, θ. βουστασιον, σαῦλος διὰ τὰς ἀγελάδας.
Vacillant, e, κλονούμενος. §. (μτφορ.) ἀμφιῤῥεπὴς, ἀναποφάσιστος.
Vacillation, θ. κλονισμός. §. (μτφορ.) ἐνδοιασμός.
Vacillatoire, ἐπίθ. ὑποκείμενος εἰς κλονισμοὺς, ἀμφίβολος, ἄστατος.
Vaciller, ῥ. κλονοῦμαι. §. (μτφορ.) ἐνδοιάζω, ταλαντεύομαι.
Vacillité, θ. τὸ ἀσαθὲς (τοῦ χαρακτῆρος ἢ τῶν κινημάτων).
Vacuité, θ. (ἰατρ.), κενότης.
Vade, θ. ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν καταθέτει ἐπὶ τοῦ χαρτίου ἕκαστος τῶν παιζόντων, ἐνθήκη, (παρβλ.) **Mise**.
Vade-mecum (Λτν.), πρᾶγμα (βιβλίον κτλ.) τὸ ὁποῖον φέρει τις συνήθως μεθ' ἑαυτοῦ.
Va-et-vient, τὸ πηγαινοερχόμενον μέρος μηχανῆς. §. πηγαινοερχομὸς, σύρτα-φέρτα. §. πορθμεῖον μικροῦ ποταμοῦ.
Vagabond, e, ὁ περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε, ἀλήτης, ἀνέστιος.
Vagabondage, ἡ ἕξις τοῦ περιλανᾶσθαι, ἀλητεία
Vagabonder (**-bonner**), ῥ. περιπλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε, ἀλητεύω.
Vagin, (ἀνατομ.), ὁ κολεὸς τῆς μήτρας.
Vaginal, e, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ κολεοῦ τῆς μήτρας.
Vagir, ῥ. κλαυθμυρίζω ὡς τὰ βρέφη.
Vagissement, κλαυθμυρισμὸς βρέφους.
Vagon ἢ **Wagon** ἢ **Waggon** (Ἀγγλ.), ὄχημα τετράτροχον (διὰ τοὺς σιδηροδρόμους), » πορεῖον ὑπότροχον (Πλβ.) ».
Vaguage, τὸ οὐσ. τοῦ **Vaguer**.
Vague (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπίθ. ἀόριστος, ἀβέβαιος, ἄστατος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ κενόν. 2) (θ.) κῦμα. 3) ἀναδευτήριον (κύκηθρον) τῶν ζυθοποιῶν.
Vaguemestre, ὁ ἐπὶ τῆς ἀποσκευῆς καὶ τῆς παραλαβῆς τῶν ἐπιστολῶν τῶν στρατ. ἀξιωματικός.
Vaguer, ῥ. περιπλανῶμαι ὅπου τύχῃ, περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε. 2) (τεχν.) ἀναδεύω διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ κυκήθρου τὸν ζῦθον.
Vaguette, θ. εἶδος κνημῖδος τῶν ἐργαζομένων τοὺς σχιστολίθους.
Vaigrage, τὸ οὐσ. τοῦ **Vaigrer**.
Vaigre, σανὶς χρησιμεύουσα πρὸς vaigrage.
Vaigrer, ῥ. (ναυτ.), περικαλύπτω ἔσωθεν μὲ σανίδας τὸ συναρμολόγημα τοῦ πλοίου.
Vaillamment, ἐπίῤ. ἀνδρείως.
Vaillance, θ. ἀνδρία.
Vaillant, e, ἀνδρεῖος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) τὸ ἔχειν, περιουσία. ||. (ὡς ἐπίῤ.) πραγματικῶς, τῷ ὄντι.
Vaillantise, θ. (παλ.), παλληκαριὰ, ἀνδραγαθία.
Vain, e, μάταιος. ματαιόφρων. ||. en—, (εἰς) μάτην.
Vaincre (vaincs; vainquais; vaincrai; vainquis; vaincu), ῥ. νικῶ.
Vainement, ἐπίῤ. ματαίως.
Vainqueur, νικητής.
Vair, (παλ.), γουναρικὸν λευκόφαιον. 2) (συμβολ.) ἐναλλὰξ ἀργυροῦς καὶ κυανοῦς.
Vairon, δίκορος. 2) εἶδος μικροῦ ἰχθύος (κωβιοῦ;).
Vaisseau, ἀγγεῖον. 2) πλοῖον (κυρ. πολεμικόν). 3) κτίριον (ναὸς κτλ.) ἔσωθεν θεωρούμενον.
Vaisselée, θ. ὅσον χωρεῖ ἡ νεροτριβή.
Vaisselle, θ. τὰ σκεύη (ἀσημικὰ κλπ.) τῆς τραπέζης.
Val, (παλ.), κοιλὰς, λαγκάδι. ||. à val, τὸν κατήφορον. ||. par monts et par vaux, (φρσ.), πανταχοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη.
Valable (καὶ ἐπίῤ.-**ement**), ἐπιθ. δεκτὸς (ἔχων κῦρος) ἐπὶ δικαστηρίου.
Valadée, θ. (γεωργ.), ὄρυγμα κατὰ μῆκος τῶν ὄρχων τῆς ἀμπέλου πρὸς ἐναπόθεσιν κοπρίας.
Valériane, θ. νάρδος ἡ ἀγρία, (φυτ.).
Valérianelle, θ. εἶδος φυτῶν ἐκ τοῦ γένους τῆς οὐαλεριάνης.
Valet, ὑπηρέτης, κοπέλλι. 2) ὀχεὺς (ἐργαλεῖον κρατοῦν τὸ ἐργόχειρον) τοῦ λεπτουργοῦ.
Valetaille, θ. ὄχλος δούλων.
Valet-à-patin, εἶδος χειρουργικῆς λαβίδος πρὸς συγκράτησιν τῶν συνδεομένων ἀγγείων.
Valeter (διπλασιάζεται τὸ **t** πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. περιέπω δουλικῶς τινα
Valétudinaire, ἐπιθ. νοσηματικὸς, φιλάσθενος.
Valeur, θ. ἀξία (τιμὴ) πράγματος, ἀντίτιμον. §. (μουσ.) ἡ δύναμις ἑκάστης φωνῆς. §. (ἐμπορ.) γραμμάτιον τραπεζιτικὸν κτλ. 2) ἀνδρία.
Valheureux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀνδρεῖος.
Validation, θ. τὸ νὰ λάβῃ κῦρος πρᾶξίς τις.
Valide (καὶ ἐπίῤ. -**ement**), ἐπιθ. ὁ ἔχων κῦρος. §. (ἐπὶ ἀνθρ.) ἰσχύων τῷ σώματι, 'γιερός.
Valider, ῥ. δίδω κῦρος (εἰς πρᾶξίν τινα).
Validité, θ. κῦρος, νομιμότης.
Valise, θ. τζαμμεδάνι.
Vallaire, ἐπιθ. (στέφανος) χαρακίτης (διδόμενος εἰς τὸν πρῶτον ὑπερβάντα τὰ χαρακώματα τῶν ἐχθρῶν).
Vallée, θ. κοιλὰς, λαγκάδα.
Vallisnère ἢ **Vallisnérie**, θ. εἶδος φυτοῦ ἐνύδρου.
Vallon, μικρὰ κοιλὰς, λαγκάδι.
Vallonée, θ. = **Avellanède**.
Valoir (vaux; valais; vaudrai; valus; valu), ῥ. ἀξίζω. ἰσοδυναμῶ μὲ, σημαίνω. §. φέρω πρόσοδον, ἀποφέρω. (μτβτ.) περιποιῶ (δόξαν, ὄνομα). ||. vaille que vaille, tout coup vaille, (φρσ. οἰκ.), ὅ,τι εἶν' ἂς εἶναι, ὅ,τι γένῃ ἂς γένῃ.

Valse, θ. εἶδος γυριστοῦ χοροῦ, βάλσι.
Valser, ῥ. χορεύω τὸ βάλσι, βαλλίζω.
Valseur, euse, ὁ χορεύων τὸ βάλσι.
Value (plus ou moins—)', θ. ἡ αὔξησις ἢ ἐλάττωσις τῆς τιμῆς τοῦ ἀγορασθέντος πράγμ.
Valve, θ. πτυχὴ ὀστρέου ἢ ἄνθους.
Valvule, θ. (ἀνατομ.), μεμβράνα ἐμποδίζουσα τὴν ὀπισθοδρόμησιν τοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας.
Vampire, βρυκόλακας ῥοφῶν τὸ αἷμα, ἔμπουσα. 2) εἶδος μεγάλης καὶ αἱμοβόρου νυκτερίδος.
Van, λικμητήριον.
Vandale, Σκύθης, Οὐάνδαλος, (μτνμ.).
Vandalisme, ἔργον (φρόνημα) Οὐανδάλων ἴδιον.
Vangueur, ὁ ζυμόνων τὸν πηλὸν εἰς τὰ πλινθουργεῖα.
Vanille, θ. βανίλλη, (κυρ. ὁ λοβὸς τοῦ-
Vanillier, φυτὸν περιπλεκτικὸν τῆς Ἀμερ., βανιλλέα.
Vanillon, ὁ καρπὸς εἴδους τινὸς βανίλλης.
Vanité, θ. ματαιότης. ματαιοφροσύνη, κενοδοξία.
Vaniteux, euse, ματαιόφρων, κενόδοξος.
Vanne, θ. θύρα καταῤῥακτὴ νερομύλου κτλ. 2) (πλθ.) τὰ μακρότερα πτερὰ τῆς πτέρυγος τῶν ὀρνέων.
Vanneau, σχοίνικλος, (πτν. ἐκ τῶν μακροσκελῶν).
Vanner, ῥ. λικμίζω, λιχνίζω.
Vannereau, ὑποκορ. τοῦ **Vanneau**.
Vannerie, θ. τὸ ἔργον τοῦ vannier.
Vannette, θ. παναΐρι ῥηχὸν διὰ λίχνισμα τῆς βρώμης, καρτάλι.
Vanneur, λιχνιστής.
Vannier, ὁ πλέκων λικμητήρια (καλάθια κτλ.), καρταλᾶς.
Vannoir, εἶδος λίκνου ἐντὸς τοῦ ὁποίου τρίβονται ἵνα ὑαλίσωσι τὰ στελέχη τῶν καρφίδων.
Vannure, θ. τὰ σκύβαλα τῶν λικνιζομένων γεννημάτων κλπ.
Vantail (τὸ πλθ. **Vantaux**), πτερὸν (θυρόφυλλον) δικλῆδος θύρας, κλεισιάς.
Vantard, e, μεγάλαυχος, καυχησιάρης.
Vanter, ῥ. ὑπερεπαινῶ, ἐγκωμιάζω. ||. (μσ.) καυχῶμαι.
Vanterie, θ. καύχησις, μεγαλαυχία.
Va-nu-pieds, γυμνοπόδαρος, (T.) σουρτούκης, μπαλδιρὶ-τσιπλάκης.
Vapeur, θ. ἀτμός. ἀχνός. ἀναθυμίασις. §. (πλθ.) ὑστερικά. ||. bateau à—, ἀτμόπλοιον.
Vaporation, θ. (χημ.), ἡ διὰ τοῦ ἀτμοῦ θέρμανσις, ἄχνισμα.
Vaporeux, euse, ἀτμώδης. §. ὑποχονδριακός. (γυν.) ὑστερική.
Vaporisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Vaporiser, ῥ. μεταβάλλω εἰς ἀτμόν.
Vaquer, ῥ. μένω κενὸς, χηρεύω, σχολάζω. §. (μετὰ τοῦ à) ἀσχολοῦμαι εἰς.
Varaigue, θ. στόμιον ἀλοπηγίου.
Varangue, θ. (ναυτ.), ἐγκοίλιον, στραβόξυλον.
Vare, θ. μέτρον Ἱσπανικόν.
Varech, φῦκος, φύκι (τῆς θαλάσ.).
Varenne, θ. γαῖαι ἀμμώδεις καὶ ἀκαλλιέργητοι διὰ κυνῆγι καὶ βοσκήν.
Vareuse, θ. ὑποκάμισον κοντὸν ἀπὸ καραβόπανον πρὸς χρῆσιν τῶν ναυτῶν.
Variabilité, θ. τὸ εὐμετάβλητον.
Variable, ἐπίθ. μεταβλητὸς, εὐμετάβλητος, ἄστατος.
Variant, e, μεταβαλλόμενος, ἄστατος.
Variante, θ. διάφορος γραφὴ τοῦ αὐτοῦ κειμένου.
Variation, θ. μεταβολή. §. (μσσ.) ποικιλία μέλους.
Varice, θ. κιρσὸς, ἰξία, (πάθος).
Varicelle, θ. ἀνεμοβλογιά.
Varicocèle, θ. ἡ ἀρσ., κιρσοκήλη, πρήξιμον τῶν φλεβῶν τοῦ ὀσχέου.
Varier, ῥ. ποικίλλω (καὶ οὐδ.) -ομαι, ἀλλάζω. διαφωνῶ. (ἐπὶ τῆς μαγνητ. βελόνης) παρεκκλίνω.
Variété, θ. ποικιλία. §. (πλθ.) ποικίλα (ἐφημερίδος ἢ συγγράμματος).
Variole, θ. (ἰατρ.), ἡ εὐλογιά.
Variolé, ée, εὐλογιάρης, εὐλογιοκομμένος.
Varioleux, euse, ὁ τῆς εὐλογιᾶς. ||. (οὐσ.) ὁ πάσχων ὑπὸ εὐλογιᾶς. (μτνμ.) ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν.
Variolique, ἐπίθ. ὁ τῆς εὐλογιᾶς.
Variqueux, euse, κιρσώδης.
Varlet, (παλ.) = **Page**.
Varlope, θ. ῥοκάνι μεγάλον.
Varloper, ῥ. ῥοκανίζω μὲ τὴν varlope.
Varpié, πλὰξ σιδηρᾶ περὶ τὸ ὠτίον τοῦ ἀρότρου.
Varre, θ. καμάκι διὰ τὰς θαλασσ. χελώνας.
Varrer, ῥ. ἁλιεύω διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ κάμακος τὰς θαλασσ. χελώνας.
Varreur, ὁ καμακεύων τὰς χελώνας.
Vasard, e, πλήρης ἰλύος (βούρκου).
Vasculaire ἢ **Vasculeux, euse**, (ἀνατομ.), ἀγγειώδης.
Vase, ἀγγεῖον, σκεῦος. 2) (θ.) ἰλὺς, λάσπη ποταμοῦ κτλ., βοῦρκος.
Vaseux, euse, ὁ ἔχων βοῦρκον, λασπώδης.
Vasière, θ. εἶδος λεκάνης χρησιμευούσης εἰς τὰ ἀλοπήγια.
Vasistas, μικρὸν μέρος θύρας ἢ θυρίδος ἀνοιγοκλειόμενον.
Vason, βῶλος γῆς προητοιμασμένος διὰ τούβουλα.
Vasque, (ἀρχαιολογ.), εἶδος λεκάνης.
Vassal, e, ὑποτελὴς (τιμαρ.).
Vassalité, θ. = τῷ-
Vasselage, ὑποτέλεια (τιμαρ.).
Vaste, ἐπίθ. εὐρύχωρος.
Va-tout, (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.), ἡ διὰ μιᾶς κατάθεσις ὁλοκλήρου τῆς ἐνθήκης.
Vaucour, τραπέζιον μὲ δύω ὑποστάτας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζυμόνει ὁ κεραμεὺς τὸν πηλόν.
Vaudeville, τραγοῦδι τοῦ δρόμου. §. κωμῳδία μὲ τραγούδια.
Vaurien, ἀχρεῖος, κακοήθης.
Vautour, γύψ, ὄρνεον.
Vautrer (se—), ῥ. κυλίομαι εἰς τὴν λάσπην ('σὰν τὸν χοῖρον).
Vayvode, ἡγεμὼν (βοεβόδας) τῆς Μολδοβλαχίας.
Veau, μόσχος, μοσχάρι. §. δέρ-

μα (τομάρι) ἢ κρέας μοσχαρίου, βοιδέλλον. ‖. faire le pied de —, κολακεύω χαμερπῶς.
VECTEUR, ἐπίθ. (ἀκτὶς) ἡ ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς πλανήτην ἢ ἀπὸ πλανήτου πρὸς δορυφόρον.
VÉCU, UE, μτχ. πθ. τοῦ VIVRE.
VÉDA, τὸ ἱερὸν βιβλίον τῶν Ἰνδῶν.
VEDETTE, θ. ἱππεὺς σκοπός. §. σκοπιά. §. ἡ εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐπιστολῆς θέσις ὅπου γράφεται ἡ προσφώνησις.
VÉGÉTABLE, ἐπίθ. ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ φυτικὴν δύναμιν, ζώσιμος.
VÉGÉTAL, E, φυτικός. ‖. (οὐσ.) φυτόν.
VÉGETANT, E, ὁ ζῶν καὶ αὐξάνων φυτικῶς.
VÉGÉTATIF, IVE, αἴτιος τῆς φυτικῆς ὑπάρξεως.
VÉGÉTATION, θ. ἡ φυτικὴ (ἡ τῶν φυτῶν) ὕπαρξις.
VÉGÉTER (τὸ É τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. ὑπάρχω (ζῶ καὶ αὐξάνω) ὡς τὰ φυτὰ (φυτικῶς).
VÉHÉMENCE, θ. ὁρμὴ, ῥύμη, σφοδρότης.
VÉHÉMENT, E, ὁρμητικὸς, σφοδρὸς, ῥαγδαῖος, (μτνμ.).
VÉHÉMENTEMENT, ἐπίρ. σφόδρα.
VÉHICULE, ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ διαβιβάσῃ (μετοχετεύσῃ) τι, ὄχημα.
VEILLE, θ. ἀγρυπνία. §. φυλακὴ τῆς νυκτός. §. παραμονή.
VEILLÉE, θ. ἀγρύπνησις (κυρ. πρὸς ἐργασίαν), νυκτέρι.
VEILLER, ῥ. ἀγρυπνῶ. ἐπαγρυπνῶ. (μτβτ.) ξενυκτῶ τινα (νοσοῦντα).
VEILLEUR, ὁ ἀγρυπνῶν παρά τινι.
VEILLEUSE, κανδύλα διὰ τὴν νύκτα. §. φτίλι κηρωμένον μὲ τὴν κανδυλήθραν του.
VEILLOIR, τραπέζιον διὰ τὸν λύχνον καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῶν νυκτερευόντων.
VEILLOTTE, θ. μικρὰ θημωνία τοῦ θεριζομένου χόρτου.
VEINAT, κοιν. ὁ σκόμβρος, (ἰχθ.).
VEINE, θ. φλὲψ, φλέβα (κυρ. καὶ μτνμ.). §. διάθεσις πρὸς ποίησιν (κτλ.). ‖. être en —, ἔχω διάθεσιν (νὰ συνθέσω, νὰ ἀςειευθῶ κτλ.).

VEINÉ, ÉE, φλεβοειδῶς πεποικιλμένος.
VEINER, ῥ. ποικίλλω φλεβοειδῶς.
VEINEUX, EUSE, πλήρης φλεβῶν.
VEINULE, θ. λεπτὴ φλέβα, φλεβίον.
VÉLAR, ἐρύσιμον, (φυτ κραμβοειδές).
VELCHE, σκύθης, βάρβαρος.
VÊLER, ῥ. (ἡ ἀγελάδα) γεννᾷ.
VELIN, λεπτὴ περγαμηνὴ (μεμβράνα). χαρτὶ περγαμηνοειδὲς (λεῖον κτλ.).
VÉLITES, πλθ. γυμνῆται (εὔζωνοι στρατιῶται) παρὰ Ῥωμ.
VELLÉITÉ, θ. προθυμία ἄτονος (σβύνουσα ταχέως), ὅρμημα.
VÉLOCE, ἐπιθ. (παλ.), ταχύς.
VÉLOCITÉ, θ. ταχύτης.
VÉLOT, δέρμα νεκρογεννήτου μοσχαρίου.
VELOURS, βελοῦδον, κατυφές.
VÉLOUTÉ, ÉE, ὑφασμένος ἢ ὁμοιάζων ὡς ἂν βελοῦδον, χνοώδης. ‖. (οὐσ.) τὸ λεῖον (χνοῶδες) τοῦ δέρματος κτλ.
VELOUTER, ῥ. δίδω τὸ σχῆμα τὴν λειότητα κτλ. τοῦ βελούδου εἴς τι.
VELTAGE, μέτρημα μὲ τὴν -
VELTE, θ. ἐργαλεῖον διὰ μέτρημα τῶν βαρελλίων. §. μέτρον χωρητ. διὰ τὰ ὑγρά.
VELTER, ῥ. μετρῶ μὲ τὴν velte.
VELTEUR, ὁ μετρῶν μὲ τὴν velte.
VELU, E, τριχωτὸς, μαλλιαρός.
VELUE, θ. τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς τῶν ἐλάφων κτλ. ὅταν ἀναφύωνται τὰ κέρατά των.
VELUETTE, θ. κοιν. ἀντὶ PILOSELLE.
VELVOTE(TTE), θ εἶδος φυτοῦ λινοειδοῦς.
VENAISON, θ. κρέας ἀγριμίου, κυνῆγι.
VÉNAL, E, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, ὤνιος (μτφορ.), ἀργυρώνητος.
VÉNALITÉ, θ. τὸ ὤνιον (τῶν δημοσ. θέσεων).
VENDABLE, ἐπ. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ πωλήσῃ, πράσιμος
VENDANGE, θ. τὸ τρύγος.
VENDANGEOIR, καλάθι (κοφίνι) διὰ τὸ τρύγος. §. τὸ μέρος ὅπου ἀποτίθενται τὰ τρυγώμενα σταφύλια.
VENDANGER, ῥ. τρυγῶ (σταφύλια).

VENDANGEUR, EUSE, τρυγητής.
VENDÉMIAIRE, ὁ πρῶτος μὴν (21 ἢ 22 σεπτεμβρ. — 21 ὀκτωβρ.) τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ., τρυγητής.
VENDEUR, DERESSE, ὁ πωλήσας ἢ πωλῶν (κτῆμα κτλ.), πωλητής
VENDEUR, EUSE, πωλητὴς (ἐξ ἐπαγγέλματος). ‖.—de fruits (d'herbes etc), ὀπωροπώλης, λαχανοπώλης κτλ.
VENDRE (vends; vendais; vendrai; vendis; vendu), ῥ. πωλῶ. §. (μτφορ.) προδίδω.
VENDREDI, ἡ παρασκευή.
VÉNÉFICE, (παλ.), φαρμακεία, μάγια.
VENELLE, θ. (παλ.), παρασώκακον.
VENENEUX, EUSE, (κυρ. ἐπὶ φυτῶν), φαρμακερός.
VENER, ῥ. κυνηγῶ τὰ ζῶα (πρὶν τὰ σφάξω) ἵνα τρυφεράνῃ τὸ κρέας των. §. (οὐδ. ἐπὶ κρέατος) ἀρχίζω νὰ βρωμῶ ὀλίγον.
VÉNÉRABLE, ἐπίθ. σεβαστὸς, σεβάσμιος.
VÉNÉRATION, θ. σεβασμὸς, σέβας.
VÉNÉRER (τὸ É τῆς παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. σέβομαι.
VÉNERIE, θ. ἡ τέχνη τοῦ κυνηγίου καὶ ἡ περὶ αὐτὸ ὑπηρεσία (ἡγεμόνος κτλ.), τὸ κυνηγέσιον.
VÉNÉRIEN, ENNE, ἀφροδισιακός. ‖. acte —, ἀφροδισιασμός. ‖. plaisirs —ens, τὰ ἀφροδίσια.
VENETTE, θ. (παλ.), φόβος.
VENEUR, (κατὰ λέξιν) κυν-ηγός.
VENGEANCE, θ. ἐκδίκησις. ‖. tirer (prendre) —, ἐκδικοῦμαι.
VENGER, ῥ. ἐκδικῶ, -οῦμαι.
VENGEUR, ERESSE, ἐκδικητής. ‖. le Dieu —, θεὸς ἐκδικήσεων, (Γρφ.).
VENIAT (Λτν.), (δικονομ.), πρόσκλησις ἀνωτέρου πρὸς κατώτερον δικαστὴν ἵνα ἐμφανισθῇ πρὸς ἀπολογίαν.
VENIEL, ELLE, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, συγγνωστὸν (ἁμάρτημα).
VENI-MECUM, = VADE-MECUM.
VÉNIMEUX, EUSE, φαρμακερὸς, δηλητηριώδης, ἰοβόλος.
VENIN, δηλητήριον, φαρμάκι.
VENIR (viens; venais; viendrai; vins; venu), ῥ. ἔρχομαι. §. (μτ-

νμ.) κατάγομαι. παράγομαι. §. φύομαι. τελεσφορῶ. §. προέρχομαι. §. καταντῶ. ||. faire —, μεταπέμπομαι. ||. s'il vient à mourir, ἐὰν τύχῃ ν' ἀποθάνῃ. ||. il vient d'arriver, ὅ,τι (ἀρτίως) ἔφθασεν. ||. en--aux mains, τσακόνομαι. ||—à bout de, κατορθόνω, ἐπιτυγχάνω. ||. les siècles à—, οἱ ἐπερχόμενοι αἰῶνες. ||. nouveau venu, νέηλυς. ||. le premier venu, ὁ τυχών. ||. soyez le bien venu, καλῶς ὡρίσατε! (φρσ.).

Vent, ἄνεμος. ||. mettre flamberge au vent, (εἰρων.), ξεσπαθόνω. ||. porter le nez au —, περιπατῶ μὲ ὑψωμένην κεφαλὴν (καὶ συνκδχ.) μὲ ἀγέρωχον ὕφος. ||. en plein —, ἐν ὑπαίθρῳ. ||. moulin à— ἀνεμόμυλος. ||. instruments à—, ἐμπνευστὰ ὄργανα. ||. donner— à qc., ἀφίνω νὰ ξεθυμάνῃ τι. ἀερίζω. §. (μτνμ.) φύσα. §. (χυδ.) ἀναπνοή. §. ὀσμή. ||. avoir—de qc., ὀσφραίνομαι. §. μανθάνω (τί συνέβη).

Ventaison, θ. (γεωργ.), νόσος τῶν σπαρτῶν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνέμων.

Vente, θ. πώλησις. §. (δασονομ.) ὑλοτομία.

Ventellerie, θ. εἶδος προχώματος πρὸς συναγωγὴν ὑδάτων.

Venter, ῥ. (ἀπρσ.), φυσᾷ ἄνεμος.

Venteux, euse, ἀνεμώδης. §. φυσώδης.

Ventilateur, μηχανὴ πρὸς ἀέρισμα κλεισμένου μέρους, ἀεριστήρ.

Ventilation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -

Ventiler, ῥ. ἀερίζω. 2) (Νμ.) ἐκτιμῶ τὰ διάφορα μέρη κτήματος σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ ὅλον τῆς τιμῆς.

Ventôse, ὁ ἕκτος μὴν (19 ἢ 20 Φεβρ.—20 Μαρτ.) τοῦ δημοκρ. καλανδαρίȣ τῆς Γαλλ., ἀνεμώδης.

Ventouse, θ. σικύα, βεντοῦζα. 2) τρύπα πρὸς διάπνευσιν εἰς σωλῆνα ἀποπάτου ἢ καπνοδόχȣ. §. (χυδ. καὶ εἰρων.) τὸ στῆθος.

Ventouser, ῥ. βάλλω βεντούζας.

Ventral, e, ὁ τῆς κοιλίας.

Ventre, γαστὴρ, κοιλία. ||. faire bon—, χορταίνω καλά. ||. passer sur le— à q., καταβάλλω τὸν ἐχθρόν. ||. cette muraille fait le —, ὁ τοῖχος εἶνε φουσκωμένος (κινδυνεύει νὰ πέσῃ), πτῶσιν ὠδίνει.

Ventrebleu! εἶδος ὅρκου ἢ βλασφημίας.

Ventrée, θ. κυοφορία ζώȣ, γέννα.

Ventricole, ἐπίθ. κοιλιόδουλος. κοιλιολάτρης.

Ventriculaire, (ἀνατομ.), ὁ τῶν κοιλωμάτων τῆς καρδίας.

Ventricule, θ. (ἀνατομ.), κοιλότης.

Ventrière, θ. ἡ ζώνη (ἡ ὕγγλα, τὸ κολάνι) τοῦ ἀλόγου.

Ventriloque, οὐσ. καὶ ἐπίθ., ἐγγαστρίμυθος.

Ventrosité, θ. (ἰατρ.), τὸ ἐλάττωμα τοῦ προγάστορος.

Ventrouiller (se—),=Vautrer (se—).

Ventru, e, προγάστωρ, κοιλαρᾶς.

Venue, θ. ἐρχομὸς, ἄφιξις. ||. un arbre (un homme) d'un belle —, δένδρον εὐθυτενές. ||. tout d'une—, μονοκόμματος.

Venus, ἡ Ἀφροδίτη (πλανήτης).

Venusté, χάρις, κομψότης.

Vêpres, θ. πλθ. (ἐκκλησ.), ὁ ἑσπερινός.

Ver, σκώληξ, σκωλῆκι. ||. — à soie, μεταξοσκώληξ. ||. — luisant, λαμπυρὶς, κωλοφωτιά. ||. —solitaire, ταινία. ||. tirer les vers du nez à q., μανθάνειν μὲ τρόπον τὸ μυστικόν τινος, (κοιν.) τοῦ 'παίρνειν λόγια.

Véracité, θ. φιλαλήθεια.

Vératre, εἶδος φυτοῦ (ἐλλεβόρου ἢ κολχικοῦ), κυνοκτόνον.

Vératrine, θ. ἡ ἀλκαλικὴ οὐσία τῶν σπόρων τοῦ vératre καὶ τῶν ἄλλων ὁμογενῶν φυτῶν, *ἐλλεβορίνη.

Verbal, e, (καὶ ἐπίρ.) - ement, ὁ ἀπὸ στόματος, προφορικός. §. (γρμτ.) ῥηματικός.

Verbalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -

Verbaliser, ῥ. δίδω ἢ λαμβάνω τὴν ἐξομολόγησιν ἐξετάσεως. §. πολυλογῶ ἐπὶ ματαίῳ.

Verbascé, ée, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φλόμου.

Verbe, (γρμτ.), ῥῆμα. (οἰκ.) τόνος φωνῆς. §. (θλγ.) ὁ Λόγος.

Verbénacé καὶ Verbéné, ée, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς Verveine.

Verbeux, euse, πολύλογος, ἀδόλεσχος.

Verbiage, ἀδολεσχία, περιττολογία.

Verbiager, ῥ. περιττολογῶ.

Verbiageur, περιττολόγος.

Verbosité, θ. πολυλογία. ἀδολεσχία.

Verbouillet, κοιν. ἀντὶ Fragon.

Ver-coquin, σκώληξ (κάμπη) ἀμπελοφθόρος, σκαθάρι. §. νόσος (ἴλιγγος) τῶν προβάτων κλπ. §. (μτνμ.) παραξενιὰ, φεγγαριάτικον.

Verdange, = Bruant καὶ Cochevis.

Verdâtre, ἐπίθ. πρασινωπός.

Verdée, θ. κρασὶ ἐλαφρὸν τῆς Τοσκάνης.

Verdelet, ette, (γέρων) ἀρκετὰ ζωηρὸς ἀκόμη. §. (οἶνος) ὑπόξοινος.

Verdelet, = Bruant.

Verdet καὶ Vert-de-gris, ἄνθος (ἰὸς) χαλκοῦ, ἴωμα, πράσιον.

Verdeur, θ. ὁ χυμὸς τοῦ (μήπω ξηρανθέντος) ξύλου. §. τὸ ὀξὺ τοῦ οἴνȣ. (μτφορ.) ζωηρότης. §. πικρία (ἐκφράσεων).

Verdict (Ἀγγλ.), ἐτυμηγορία (τῶν ἐνόρκων).

Verdier, χλωρίων, φλῶρι, (πτν.). 2) δασάρχης (τὸ πάλαι).

Verdière, θ. = Proyer.

Verdillon, μοχλὸς πρὸς ἀπόσπασιν τῶν ὄγκων τῆς σχιστολίθου. 2) μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ τῶν ταπητουργείων.

Verdiole, θ. εἶδος πτηνοῦ (gobe-mouche).

Verdir, ῥ. βάφω πράσινον. ||. (οὐδ.) πρασινίζω.

Verdoyant, e, πρασινίζων, χλοάζων, χλοερός.

Verdoyer, ῥ. χλοάζω, πρασινίζω.

Verdure, θ. πρασινάδα (χλόης).

Verdurier, ὁ προμηθεύων τὰ λαχανικὰ (εἰς τὰ παλάτια).

Vereux, euse, σκωληκιασμένος. §. (μτφορ.) πολλὰ ὕποπτος.

Verge, θ. ῥαπὶς, ῥαβδίον, βέργα. §. (ἀνατομ.) ὁ καυλὸς τοῦ ἀνδρ. μορίου. §. τὸ στέλεχος τῆς ἀντλίας. §. ἡ βελόνη τοῦ ζυγοῦ.

Vergé, ée, μεταξωτὸν ἀνώμαλον (ἔχον διάφορα τὰ νήματα ἢ τὰ χρώματα).
Vergeoise, θ. εἶδος ζαχάρεως ἀλαγαρίστου.
Verger, κῆπος μὲ κάρπιμα δένδρα, περιβόλι.
Vergerolle, θ. ἠριγέρων, εἶδος φυτοῦ.
Vergeter (διπλασ. τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. κτυπῶ (ξεσκονίζω) μὲ τὴν βέργαν.
Vergetier, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν -
Vergettes, θ. σκοῦπα διὰ τὰ ῥοῦχα.
Vergettures, θ. πλθ. ἐρυθήματα ῥαβδοειδῆ ἐπὶ τοῦ δέρματος.
Vergeure, θ. τὰ κατὰ μῆκος σύρματα τοῦ τύπου τοῦ χαρτίου.
Verglas, βροχὴ πάγου.
Vergogne, θ. (παλ.), ἐντροπή.
Vergue, θ. (ναυτ.), κεραία, ἀντέννα.
Verguette, θ. = **Draine**.
Véricle, θ. ὑαλὶ ὁμοιάζον τοὺς πολυτ. λίθους.
Véridicité, θ. φιλαλήθεια.
Véridique, ἐπιθ. φιλαλήθης.
Vérificateur, ἐξεταστὴς τῆς γνησιότητος κτλ.
Vérification, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -
Vérifier, ῥ. ἐξετάζω τὴν γνησιότητα ἐγγράφου (τὸ ἀκριβὲς λογαριασμοῦ κτλ.).
Verin, μηχανὴ (κοχλίας) πρὸς ἀνέλκυσιν βαρυτάτων φορτίων.
Vérine, θ. τὸ ἄριστον εἶδος τοῦ ταμπάκου. 2) (ναυτ.) ὁ ὑπὲρ τὴν θήκην τοῦ πολοδείκτου ἀνηρτημένος λύχνος.
Véritable (καὶ ἐπίρ. -**ement**), ἐπίθ. ἀληθινός. καθαυτό. γνήσιος.
Vérité, θ. ἀλήθεια.
Verjure, θ. ἀνωμαλία τῶν κλωστῶν ὑφάσματος.
Verjus, ζωμὶ ἀγουρίδας, αγουρίδα.
Verjuté, ée, ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ ἐσκευασμένος μὲ ζωμὸν ἀγουρίδας.
Verjuter, ῥ. σκευάζω (καρυκεύω) μὲ ἀγουρίδα.
Vermeil, eille, ῥοδοκόκκινος, ἄλοικος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) μαλαμματοκαπνισμένος, ἐπίχρυσος.
Vermicelle(-**cel**), φιδές.
Vermicellier, ὁ κατασκευάζων φιδὲν κτλ., μακαρονᾶς.
Vermiculaire, ἐπιθ. σκωληκώδης.
Vermiculé, ée, σκωληκοειδῶς ἐγγεγλυμμένος.
Vermifuge, ἐπιθ. καὶ οὐσ. ἀνθελμιντικός.
Vermiforme, ἐπιθ. σκωληκοειδής.
Vermille, θ. παραγάδι διὰ τὰ ἐγχέλια.
Vermiller, ῥ. (ὁ ἀγριόχοιρος) σκάπτει μὲ τὸ ῥύγχος του νὰ εὕρῃ σκώληκας ἢ ῥίζας.
Vermillon, ἄμμιον, κιννάβαρι, κόκκινος σουλιμᾶς. §. τὸ ἄλοικον χρῶμα.
Vermillonner, ῥ. χρωματίζω μὲ vermillon. 2) = **Vermiller**.
Vermine, θ. ὅλα τὰ ἀηδῆ καὶ ὀχληρὰ ἔντομα. (ἰδίως δὲ) ψεῖραι κτλ.
Vermineux, euse, ὁ ἐξ αἰτίας ἑλμίνθων.
Vermisseau, σκωλήκιον τῆς γῆς.
Vermivore, ἐπίθ. σκωληκοφάγος.
Vermouler (**se**—), ῥ. σκωληκιάζω.
||. (ἡ πθ. μτχ.) vermoulu, e, (ὡς ἐπιθ.) σκωληκοφαγωμένος.
Vermoulure, θ. σκωληκοφάγωμα.
Vermout, ἀψινθίτης οἶνος, πελῖνος.
Vernaculaire, ἐπίθ. οἰκογενής, ἰθαγενής, ἐντόπιος.
Vernal, e, ἐαρινός.
Verne, θ. κλῆθρα, σκλῆθρος, (δένδρ.).
Vernir, ῥ. βερενικόνω.
Vernis, βερενίκειον, βερνίκι.
Vernissage, βερενίκωμα.
Vernisser, ῥ. βερνικόνω.
Vernisseur, βερνικοποιὸς ἢ βερνικωτής.
Vernissure, θ. βερνίκωμα.
Vérole, θ. νόσος ἀφροδισιακή. ||. petite—, ἡ εὐλογία. ||. — volante, ἀνεμοβλογιά.
Vérolé, ée, ὁ πάσχων ἀφροδισιακὴν νόσον.
Vérolette, θ. ἀνεμοβλογιά.
Veron, = **Vairon**.
Véronique, θ. λυχνὶς, (γέν. φυτῶν).
Verquette, θ. = **Draine**.
Verraille, θ. ὑαλικὰ (διὰ πώλησιν).
Verrat, χοῖρος ἀμουνούχιστος, κάπρος.
Verre, θ. ὕελος, ὑαλί. §. ποτῆρι
Verrée, θ. ποτηριά.
Verrerie, θ. ὑαλουργία. §. ὑαλουργεῖον. §. (περιληπτ.) ὑαλικά.
Verrier, ὑαλουργὸς, ὑαλᾶς.
Verrière, σκεῦος (λεκάνη) διὰ τὰ ποτήρια. §. σκέπασμα ὑάλινον διὰ τὰ φυτά.
Verrition, θ. *περισάρωσις.
Verroterie, θ. ψιλὰ τεχνουργήματα (κομβολόγια κτλ.) ἀπὸ ὑαλί.
Verrou, σύρτης θύρας.
Verrouiller, ῥ. κλείω μὲ τὸν σύρτην.
Verrucule, θ. ὑποκορ. τοῦ -
Verrue, θ. ἀκροχορδὼν, κρηατοελιά.
Verruqueux, euse, πλήρης ἀκροχορδόνων, ἢ ὅμοιος μὲ ἀκροχορδόνα.
Vers, στίχος.
Vers, (πρόθ.), προς. §. (χρν.) περί.
Versage, ἡ πρώτη καλλιέργεια νεάτου γῆς.
Versant, e, ὁ ἀναποδογυριζόμενος εὐκόλως, εὐανάτρεπτος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) κλιτὺς (πλαγιὰ) βουνοῦ.
Versatile, ἐπιθ. ἀγχίστροφος, εὐμετάβολος, ἀλλοπρόσαλλος.
Versatilité, θ. τὸ εὐμετάβολον κτλ.
Verse (**a`**—), ἐπίῤ. κρουνηδόν.
Verseau, ὁ Ὑδροχόος, (σημεῖον τοῦ Ζωδ.).
Versement, πληρωμὴ χρημάτων εἰς ταμεῖον.
Verser, ῥ. χύνω. §. κερνῶ. §. (μτνμ.) πληρόνω (ἐμβάζω) χρήματα εἰς ταμεῖον. §. ἀνατρέπω (καὶ οὐδ. -ομαι μὲ) τὸ ὄχημα. §. τσακκίζω τὰ σπαρτά.
Verset, στίχος (ἐδάφιον) γραφικοῦ ῥητοῦ.
Versicolore, ἐπίθ. ὁ ἀλλάζων χρῶμα, αἰολόχρους.
Versicules καὶ **Versiculets**, (ἐξευτελ.), στιχίδιον.
Versificateur, στιχουργός.
Versification, θ. στιχουργία.
Versifier, ῥ. στιχουργῶ.

Version, θ. μετάφρασις (κυρ. τῆς Γραφῆς).
Verso, τὸ ἄλλο μέρος (ἡ ὄπισθεν σελὶς) τοῦ φύλλου.
Versoir, τὸ ὠτίον τοῦ ἀρότρου.
Vert, e, πράσινος. χλωρός. §. (μτνμ.) νεαρός. ζωηρὸς, σφριγῶν. (ἐπὶ ὀπωρ.) ἄωρος. (ἐπὶ ἰχθ.) ἡμίνηρος, ἐγκαιρόπαστος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) τὸ πράσινον χρῶμα. §. χλόη, γρασίδι, πρασινάδα.
Vert-de-gris, ἴδε Verdet.
Vertébral, e, (ἀνατομ.), ὁ τῶν σπονδύλων.
Vertèbre, θ. σπόνδυλος (τοῦ ῥαχοκοκκάλου).
Vertebré, ée, σπονδυλωτός.
Vertelle, θ. κλεῖθρον ἀλοπηγῆς.
Vertement, ἐπίῤ. ἀποτόμως, θαῤῥετά.
Verterelle, θ. κρίκος συνέχων τὰς στρόφιγγας τοῦ πηδαλίου.
Vertical, e, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ὁ κατὰ κάθετον γραμμὴν, κάθετος.
Verticille, (βτν.), ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τοῦ καυλοῦ σπόνδυλον κυκλοτερὴς διάθεσις φύλλων ἢ ἀνθέων.
Verticillé, ée, (ἄνθος ἢ φύλλον) σχηματίζον verticille.
Vertuité, θ. *ἑτεροῤῥέπεια.
Vertige, σκοτοδινίασις, ἴλιγγος, ζάλη. §. παραλόγιασμα.
Vertigineux, euse, ἰλιγγιῶν.
Vertigo, νόσος (ἴλιγγος) τῶν ἵππων. §. (μτνμ.) παραξενιὰ, φεγγαριάτικον.
Vertu, θ. ἀρετή. §. δύναμις ἰατρικοῦ. ||. faire de necéssité—, κάμνει τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν. ||. en—de, δυνάμει.
Vertueux, euse, (καὶ ἐπίῤ.) -ement, ἐνάρετος.
Vertugadin, εἶδος κυλουροειδοῦς προσκεφαλαίου τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ποτὲ αἱ γυναῖκες ὑπὸ τὸν χιτῶνά των.
Verve, θ. οἶστρος ποιητικὸς ℞., εὔροια λόγου.
Verveine, θ. ἱεροβοτάνη, περιστερεὼν, σιδηρῖτις, (φυτ.).
Vervelle, θ. κρίκος περὶ τὸν πόδα θηρευτικοῦ ὀρνέου φέρων ἐγκεχαραγμένον τὸ ὄνομα καὶ τὰ παράσημα τοῦ κυρίου του.
Verveux, εἶδος δικτύου, ἀμφίβληστρον.
Vescé, θ. βίκος, λαθοῦρι ἢ ἀρακᾶς, (ὄσπρ.).
Vésical, e, (ἀνατομ.), ὁ τῆς κύστεως.
Vésicant, e, (ἰατρ.), χρησιμεύων ὡς ἐκδόριον, ἐπισπαστικός.
Vésication, θ. ἡ ἐνέργεια τοῦ -
Vésicatoire, ἐπιθ. = Vésicant. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἐκδόριον, βεζικατόρι.
Vésiculaire, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆμα κύστεως.
Vésicule, θ. (ἀνατομ.), κύστις, φοῦσκα.
Vésiculeux, euse, ὁ ἐν εἴδει κύστεως, φουσκωτός.
Vesou, τὸ ὑγρὸν τὸ ἐκρέον ἀπὸ τῶν κοπανιζομένων ζαχαροκαλάμων.
Vespétro, εἶδος ῥακῆς ζαχάρεως.
Vesse, θ. βδέσμα. ||.—de loup, λυκοπέρδιον, εἶδος ἀμανίτου.
Vesser, ῥ. βδέω.
Vesseur, euse, πόρδων, κλανιάρης.
Vessie, θ. ἡ οὐροδόχος κύστις, ἡ φοῦσκα.
Vessigon, φῦμα σπογγῶδες περὶ τὴν κνήμην τοῦ ἵππου.
Vesta, θ. ἡ Ἑστία, (πλανήτης).
Vestale, θ. παρθένος Ἑστιὰς, (ἐν Ῥώμῃ).
Veste, θ. φόρεμα ἀνδρίκειον, 'σωκάρδι, ἀντερὶ ἢ σουρτοῦκον μὲ πολλὰ κονταὶς ποδιαίς.
Vestiaire, ἱματιοφυλάκιον.
Vestibule, ὁ πρόδομος (προθάλαμος) οἰκίας.
Vestige, ἴχνος, πατημασιά. §. (μτνμ.) λείψανον κτιρίου.
Vêtement, ἱμάτιον, φόρεμα, ἔνδυμα.
Vétéran, (ςρατιώτης) πρεσβύτης.
Vétérance, θ. πρεσβεῖον (ςρατιώτου).
Vétérinaire, ἐπίθ. κτηνιατρικός. ||. (οὐσ.) κτηνίατρος.
Vétille, θ. πρᾶγμα μηδαμινὸν, λῆρος.
Vétiller, ῥ. καταγίνομαι εἰς μηδαμινὰ πράγματα, μικρολογῶ.
Vétillerie, θ. μικρολογία.
Vétilleur, euse, μικρολόγος.
Vétilleux, euse, ὁ ἀπαιτῶν πολλὴν λεπτολογίαν.
Vêtir (vêts; vêtais; vêtis; vêtirai; vêtu), ῥ. ἐνδύω (καὶ μσ. ἢ οὐδ.) -ομαι, φορῶ.
Veto (Λτν.), (ἀνθίσταμαι, κωλύω), τύπος ἀποδοκιμασίας ἐν χρήσει τὸ πάλαι εἰς τὴν Ῥώμην καὶ τώρα εἰς τὴν Ἀγγλ. ℞.
Vêture, θ. ῥασοφορία μοναχοῦ ἢ μοναχῆς.
Vétusté, θ. παλαιότης.
Vétyrer, εἶδος φυτοῦ μ' εὐώδεις ῥίζας χρησίμους κατὰ τῶν σκώρων.
Veuf, veuve, χηρεύων, χηρεύουσα, χήρα. §. (μτνμ.) ἐστερημένος.
Veuvage, χηρεία.
Vexateur, trice, ἐπηρεαστής.
Vexation, θ. ἐπηρεασμὸς, κάκωσις.
Vexatoire, ἐπ. ἐπηρεαστικὸς, καταθλιπτικός.
Vexer, ῥ. κακόω, ἐπηρεάζω, καταθλίβω.
Viabilité, θ. τὸ βιώσιμον (νεογνοῦ).
Viable, ἐπιθ. (παιδίον) διὰ ζωὴν, βιώσιμον.
Viager, ère, ἐπιθ. ὁ διὰ βίου, ἰσόβιος.
Viande, θ. κρέας (διὰ φαγεῖ').
Viander, ῥ. βόσκω. (κυρ. ἐπὶ ἐλάφ.).
Viandis, βοσκὴ ἐλάφων κτλ.
Viatique, ἡ μετάδοσις τῶν θείων μυστηρίων εἰς ἀσθενῆ.
Vibord, (ναυτ.), χονδρὸν σανίδι σχηματίζον τὴν ἐξέχουσαν περιφέρειαν τοῦ καταστρώματος.
Vibrant, e, παλλόμενος.
Vibratile, ἐπίθ. παλμώδης.
Vibratilité, θ. τὸ παλμῶδες.
Vibration, θ. δόνησις (χορδῆς κτλ.), παλμός.
Vibratoire, ἐπίθ. παλμώδης.
Vibrer, ῥ. δονοῦμαι (τρέμω) καθὼς ἡ κρουομένη χορδή.
Vicaire, τοποτηρητὴς, ἐπίτροπος.
Vicairie, θ. ἡ ἐπιστασία τοῦ Vicaire.
Vicariel, e, ὁ τοῦ -
Vicariat, ἡ θέσις (ἡ ἐπιστασία) τοῦ Vicaire, ἐπιτροπεία.
Vicarier, ῥ. ἐπιτροπεύω ὡς Vicaire.
Vice, ἐλάττωμα. §. κακία. ἀσέλγεια.

Vice-amiral, ἀντιναύαρχος. §. τὸ δεύτερον πλοῖον στόλου, ἡ ἀντιναυαρχίς.
Vice-amirauté, θ. ἀντιναυαρχία.
Vice-chancelier, ἀντικαγκελλάριος.
Vice-consul, ἀντιπρόξενος.
Vice-consulat, ἡ θέσις τοῦ ἀντιπροξένου.
Vice-gérant, ὁ ἀναπληρῶν τὸν gérant.
Vice-gerent, ὁ τόπον ἐπέχων τοῦ official.
Vice-légat, τοποτηρητὴς ἐξάρχου.
Vice-légation, θ. ἡ θέσις τοῦ vice-légat.
Vicennal, e, εἰκοσαετής.
Vice-présidence, θ. ἀντιπροεδρία.
Vice-président, ἀντιπρόεδρος.
Vice-reine, θ. ἀντιβασιλὶς, ἀντιβασίλισσα.
Vice-roi, ἀντιβασιλεύς.
Vice-royauté, θ. ἀντιβασιλεία.
Vice-sénéchal, ὁ ἀναπληρῶν τὸν Sénechal.
Vice-versâ (Λτν.), ἐπίῤ. τὸ ἀνάπαλιν.
Vicier, ῥ. (ἰατρ.), διαφθείρω. §. (Νμ.) ἀκυρῶ, χαλνῶ.
Vicieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, ὁ ἔχων ἐλάττωμά τι, πλημμελής. σφαλερός. διεφθαρμένος.
Vicinal, e, ὁ χρησιμεύων πρὸς συγκοινωνίαν διαφόρων χωρίων.
Vicissitude, θ. ἐναλλαγὴ (μεταβολὴ) πραγμάτων, ἀστασία, τὸ ἀγχίστροφον (τῆς τύχης κτλ.).
Vicompte, ἀντικόμης, (τίτλ.).
Vicomté, θ. χώρα ἀντικόμητος.
Vicomtesse, θ. γυνὴ ἀντικόμητος.
Victimaire, ἱεροποιὸς, ἱεροθύτης.
Victime, θ. θῦμα, ἱερεῖον.
Victimer, ῥ. προσφέρω τι ὡς θῦμα, θυσιάζω, (νεολογ.).
Victoire, θ. νίκη.
Victorieux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, νικητής, νικηφόρος.
Victuaile, θ. τὰ πρὸς τροφὴν, σιτία, τρόφιμα.
Vidage, ἄδειασμα, κένωμα.
Vidame, τοποτηρητὴς κοσμικὸς ἐπισκόπου.
Vidamé ἢ (θ.) **Vidamie**, ἡ ἀξία τοῦ Vidame.

Vidange, ἄδειασμα (λάκκου, ἀγγείου κτλ.). §. (πλθ.) αἱ ἀκαθαρσίαι λάκκου (κτλ.) τὸν όπ. ἀδειάζουν. §. (ἰατρ.) τὰ λόχια. §. (κυνηγ.) τὰ περιττώματα τῶν ἀγριμιῶν.
Vidangeur, ὁ ἀδειάζων τὰ ἀναγκαῖα.
Vidant, ἐπίθ. (ἵππος) εὐκοίλιος.
Vide, ἐπίθ. κενὸς, ἄδειος. ||. (οὐσ.) τὸ κενόν. §. (μτφορ.) ματαιότης.
Vide-bouteille, 'σπιτάκι μὲ κῆπον πλησίον πόλεως.
Videlle, θ. (ῥαπτ.), κατάπιασμα. 2) ἐργαλεῖον τοῦ ζαχαροπλάστου πρὸς ἐκκόκκισιν τῶν ὀπωρικῶν καὶ τοῦ πλακουντοποιοῦ πρὸς διαχώρισιν τῶν πλακουντίων.
Vide-pomme, ἐργαλεῖον σωληνοειδὲς πρὸς ἐκκένωσιν τοῦ ἐντὸς τῶν μήλων.
Vider, ῥ. κενόνω, ἀδειάζω. §. τελειόνω (ὑπόθεσιν). ||. (μσ.) ἀποπατῶ, (κυρ. ἐπὶ ζ.).
Viduité, θ. χηρεία.
Vie, θ. βίος, ζωή. ||. être en—, ζῆν, εἶναι ζῶν.
Vieil ἢ **Vieux, vieille**, γέρων. παλαιός. γεροντικός. ||. se faire —, γηράσκω. παλαιοῦμαι. ||. du vieux, παλαιὰ πράγματα, σκουρηαίς.
Vieillement, ἐπίῤ. γεροντικῶς.
Vieillerie, θ. παλαιὰ ἔπιπλα, σκωριαίς.
Vieillesse, θ. γῆρας, γηρατεῖα. (μτνμ.) παλαιότης.
Vieillir, ῥ. γηράσκω. παλαιόνω.
Vieillissement, τὸ γηράσκειν.
Vieillot, otte, ὁ ἔχων γεροντικὸν ἐξωτερικὸν, γεροντάκι.
Vielle, θ. εἶδος ἐγχόρδου μουσ. ὀργάνου, σαμβύκη.
Vieller, ῥ. παίζω τὴν σαμβύκην, σαμβυκίζω.
Vielleur, euse, ὁ παίζων τὴν σαμβύκην.
Vierge, θ. παρθένος. (ἐνάρθρ.) ἡ Θεοτόκος. ||. (ἐπίθ.) ὁ ζῶν ἐν παρθενίᾳ. §. (μτνμ.) — ἀδιάφθορος, ἄμεμπτος. (ἐπὶ πραγμ.) ἀνέπαφος, ἀμεταχείριςος, ἄδολος.
Vieux, ἴδε **Vieil**.
Vif, vive, ζῶν, ζωντανός. §. ζωηρός. θερμουργός. §. (ἐπὶ πραγμ.) διαπεραστικός. δριμύς. ὀξὺς ⁂. ||. haie vive, φραγμὸς ἀπὸ ἀκάνθια, αἱμασιά. ||. chaux vive, ἄσβεςης ἄσβυςος. ||. eau vive, νερὸν πηγαῖον (τρεχάμενον). ||. les œuvres vives d'un vaisseau, τὰ ὕφαλα (κοιν. τὰ βρεχάμενα) μ[illegible] τοῦ πλοίου.
Vif-argent, ὑδράργυρος.
Vigie, θ. σκοπιά (ἐντὸς τῶν πλοίων). σκοπὸς (ναύτης). §. σκόπελος.
Vigilamment, ἐπίῤ. ἀγρύπνως ἐγρηγόρως.
Vigilance, θ, τὸ ἄγρυπνον, προσοχὴ ἐκτενὴς (ἄκρα).
Vigilant, e, προσεκτικὸς, ἄγρυπνος.
Vigile, θ. παραμονὴ ἑορτῆς.
Vigne, θ. ἄμπελος (καὶ τὸ φυτὸν καὶ ὁ τόπος), ἀμπέλι.
Vigneron, onne, ἀμπελουργός.
Vignette, θ. μικρὸν ζωγράφημα (κόσμημα) εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος βιβλίου, κορωνίς.
Vignoble, ἐπιθ. (τόπος) ἀμπελόφυτος. ||. (οὐσ.) ἀμπελὼν, ἀμπελόφυτον.
Vigogne, θ. προβατοκάμηλος, (ζῶον τῆς Ἀμερ.).
Vigote, θ. σανὶς μὲ τρύπας διαφόρου μεγέθους πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ πάχους τῶν διαφόρων σφαιρῶν.
Vigoureux, euse, (καὶ ἐπίῤ.)-**ement**, ῥωμαλέος, εὔρωςος. 'γιερός. ἰσχυρός.
Viguerie, θ. ἡ ἀξία τοῦ Viguier.
Vigueur, θ. ἀκμὴ, ζωηρότης. ῥώμη.
Viguier, δικαςὴς (εἴς τινας ἐπαρχ. τῆς Γαλλ.) ὡς ὁ prevôt.
Vil, e, εὐτελὴς, χαμερπὴς, οὐτιδανός.
Vilain, e, (καὶ ἐπίῤ.) -**ement**, ἀχρεῖος, ἄσχημος. ῥυπαρός. αἰσχρός. §. (οὐσ.) χωριάτης, χυδαῖος, ἀγενής.
Vilebrequin, ἀρίδα, τρυπάνι.
Vilement, ἐπίῤ. εὐτελῶς, χαμερπῶς.
Vilenie, θ. βρῶμα, ἀκαθαρσία. §. ῥυπαρότης. ἀχρειότης, κακοήθεια. αἰσχρολογία.
Vileté, θ. τὸ εὐτελὲς (τῆς τιμῆς ἢ τῆς ὕλης).

VILIPENDER, ρ. ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.
VILLA, παλάτι εἰς τὴν ἐξοχὴν (τῆς Ἰταλ.).
VILLAGE, χωρίον.
VILLAGEOIS, E, χωρικός.
VILLANELLE, θ. εἶδος ποιμενικοῦ ᾄσματος.
VILLE, θ. πόλις. ||. (il est, il dîne) en ville, (εἶνε, τρώγει) ὄχι εἰς τὴν οἰκίαν, ἔξω.
VILLETTE, θ. (παλ.), μικρὰ πόλις.
VIMAIRE, θ. ζημία εἰς δάσος ἀπὸ τὸν ἀέρα.
VIN, οἶνος, κρασι.
VINAIGRE, ὄξος, (ὁ)ξείδι(ον).
VINAIGRER, ρ. σκευάζω μὲ ὄξος.
VINAIGRERIE, θ. ἐργοστάσιον ὀξειδίου.
VINAIGRETTE, θ. εἶδος σάλτσας ἀπὸ 'ξεῖδι, μαγηδανὸν κτλ. 2) ἁμάξιον δίτροχον συρόμενον ὑπὸ ἑνὸς ἀνθρ.
VINAIGRIER, 'ξειδᾶς. 2) (ὀ)ξυδερόν, ὀξύβαφον. 3) (κοιν.) τὸ ῥοῦδι, (ἄλλ.) Sumac, (φυτ.). 4) εἶδος κανθάρου.
VINAIRE, ἐπιθ. (ἀγγεῖον) οἰνηρόν.
VINASSE, θ. κρασὶ ἀνούσιον (ξεθυμασμένον).
VINDAS, μηχανὴ βαρουλκὸς, ἐργάτης, ὄνος.
VINDICATIF, IVE, ἐκδικητικὸς, φιλέκδικος.
VINDICTE, θ. ἡ κατὰ νόμους καταδίωξις τῶν ἐγκλημάτων.
VINÉAL, E, ὁ τῶν ἀμπέλων.
VINÉE, θ. εὐφορία οἴνου.
VINETTE, θ. ὀξαλίς, (φυτ.). 2) εἶδος πτν. (συκοφάγου). 3) οἶνος πρόστυχος, οἰνάριον.
VINETTIER, = ÉPINE-VINETTE.
VINEUX, EUSE, οἰνώδης. §. πολύοινος, εὔοινος.
VINGT, (ἀριθμ.), εἴκοσι(ν), ἢ' εἰκοστός.
VINGTAINE, θ. εἰκοσαριά.
VINGTIÈME, ἐπιθ. εἰκοστός. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ εἰκοστημόριον.
VINICOLE, ἐπίθ. ἀμπελουργικός. περὶ τὴν ἀμπελουργίαν ἀσχολούμενος.
VINIGÈRE, ἐπιθ. οἰνοφόρος.
VINIFICATEUR, μηχανὴ πρὸς-
VINIFICATION, θ. οἰνοποιία.
VINTÉRANE, θ. εἶδος καννέλλας, *λευκοκινάμωμον.
VINULE, θ. εἶδος πεταλούδας, οἰνάς.
VIOL, βιασμὸς (γυναικός).
VIOLABLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς βιασμοῦ.
VIOLACÉ, ÉE, ὁ ἔχων χρῶμα ἴου.
VIOLAT, ἐπιθ. ἐσκευασμένος μὲ ἴα.
VIOLATEUR, TRICE, ὁ παραβιάζων τοὺς νόμους κτλ., παραβάτης.
VIOLATION, θ. παραβίασις (νόμου κτλ.).
VIOLÂTRE, ἐπιθ. κλίνων πρὸς τὸ ἰοειδές.
VIOLE, θ. λύρα ἑπτάχορδος, βιολὶ μεγάλον.
VIOLEMENT, παράβασις, παραβίασις.
VIOLEMMENT, ἐπίρ. σφοδρῶς, ὁρμητικῶς.
VIOLENCE, θ. ὁρμὴ, σφοδρότης, βία.
VIOLENT, E, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, βίαιος.
VIOLENTER, ρ. βιάζω, καταναγκάζω.
VIOLER, ρ. βιάζω (γυναῖκα). §. ἀθετῶ, παραβαίνω. παραβιάζω.
VIOLET, ETTE, ὁ ἔχων χρῶμα ἴου, ὑακίνθινος, (T.) μενεξελύς. ||. (οὐσ.) le violet, τὸ χρῶμα τοῦ ἴου.
VIOLETTE, θ. ἴον, βιολέττα, μενεξὲς, (ἄνθ.).
VIOLIER, αἴγγα, δενδρόϊα, (φυτ.).
VIOLON, λύρα τετράχορδος, βιολί. §. (συνκδχ.) ὁ παίζων τὸ βιολί.
VIOLONCELLE, βιολὶ μεγάλον, (ἄλλ.) BASSE. §. (συνκδχ.) = τῷ-
VIOLONCELLISTE, ὁ παίζων τὸ VIOLONCELLE.
VIOLONISTE, ὁ παίζων βιολὶ, (κυρ. ἐπὶ ἐξόχων λυρῳδῶν).
VIORNE, θ. κληματῖτις, μέλαινα ἄμπελος, (θάμν.).
VIPÈRE, θ. ὄφις ζωοτόκος καὶ φαρμακερὸς, ἔχις, ἔχιδνα, ὄχεντρα.
VIPEREAU, νεογνὸν ἐχίδνης.
VIPÉRIN, INE, ἐχιδνοειδής.
VIPÉRINE, θ. ἐχιοειδὲς, 'φειδόχορτον, (φυτ.).
VIRAGE, τὸ οὐσ. τοῦ VIRER.
VIRAGO, θ. ἀνδρογυναῖκα.
VIRELAI, εἶδ. παλαιᾶς μικρᾶς ποιήσεως.
VIREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
VIRER, ρ. (ναυτ.), γυρίζω, στρέφω.
VIREUX, EUSE, ὁ ἔχων φαρμακερὰν ὀσμὴν κτλ., δηλητηριώδης.
VIREVOLTE, θ. (ἱππ.), ἐπαναστροφὴ, γύρισμα (ἐμπρὸς-ὀπίσω).
VIRGINAL, E, παρθενικός.
VIRGINITÉ, θ. παρθενία.
VIRGOULEUSE, θ. εἶδος ζωμεροῦ ἀπιδίου.
VIRGULE, σημεῖον στίξεως, κόμμα (,).
VIRGULER, ρ. στίζω διὰ κομμάτων.
VIRIDIFIANT, E, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πρασινίζειν, *πρασινοποιός.
VIRIDITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ πρασίνου, τὸ πράσινον ὡς χαρακτήρ.
VIRIL, E, (καὶ ἐπίρ.)-EMENT, ἐπίθ. ἀνδρὸς ἴδιος, ἀνδρικός. ἀρρενωπός.
VIRILISER, ρ. ἀνδρίζω, ἀρρενοποιῶ.
VIRILITÉ, θ. ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία.
VIROLE, θ. ὀχεὺς μετάλλινος διὰ προφύλαξιν τῆς ἄκρας τοῦ ῥαβδίου (τοῦ πιστολίου κτλ.).
VIRTUALITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
VIRTUEL, ELLE, (καὶ ἐπίρ.)-EMENT, ὁ δυνάμει μόνον καὶ ὄχι ἐνεργείᾳ.
VIRTUOSE ('Ιταλ.), ὁ ἔχων εὐφυΐαν διὰ τὰς ὡραίας τέχνας καὶ ἰδίως διὰ τὴν μουσικήν.
VIRULENCE, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
VIRULENT, E, (ἰατρ.), μιασματικός. §. (συνήθ. μτφορ.) ὁ μετὰ πολλῆς καταφορᾶς, βίαιος.
VIRUS (Λτν.), μίασμα νοσοποιὸν, τὸ δηλητήριον τῶν κολλητικῶν νόσων.
VIS, θ. ἕλιξ, βίδα.
VISA (Λτν.), ἐπικύρωσις ἐγγράφου, τὸ 'Εθεωρήθη.
VISAGE, πρόσωπον ||. trouver — de bois, εὑρίσκειν τὴν θύραν κλειστὴν
VIS-'A-VIS, ὁ ἀντικρυνὸς χορευτὴς ἢ ὁμοτράπεζος. §. εἶδος μικροῦ ὀχήματος μὲ δύω μόνον θέσεις ἀντικρυζούσας.
VIS-'A-VIS DE, ἐπίρ., (κατ)αντικρύ.
VISCACHE, θ. εἶδος δασύποδος (γεωρύχου λαγωοῦ) τῆς 'Αμερ.
VISCACHÈRE, θ. φωλεὰ δασύποδος τῆς 'Αμερ.
VISCAQUE, θ. = VISCACHE.
VISCÉRAL, E, (ἀνατομ.), ὁ τῶν σπλάγχνων.
VISCÈRE, σπλάγχνον, ἐντόσθιον.

VISCIVORE, ἐπίθ. ἰξοβόρος.
VISCOSITÉ, θ. γλισχρότης, τὸ γλοιῶδες.
VISÉE, θ. ἡ διεύθυνσις τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν, σημάδευμα μὲ τὸ 'μμάτι.
VISER, ῥ. βλέπω (σημαδεύω) πρὸς τὸν σκοπόν. §. (μτνμ.) ἐποφθαλμιῶ. ἀποβλέπω. 2) ἐπιθεωρῶ ἔγγραφον καὶ ἐπικυρόνω (διὰ τοῦ 'Εθεωρήθη κτλ.).
VISIBILITÉ, θ. τὸ ὁρατὸν (τοῦ πράγμ.).
VISIBLE (καὶ ἐπίῤ. -EMENT), ἐπίθ. ὁρατός. §. (μτφορ.) ὀφθαλμοφανὴς, πρόδηλος.
VISIÈRE, θ. προσωπὶς περικεφαλαίας. §. (συνήθ.) ἡ παρωπὶς (τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον προέχον) τῶν σκιαδίων. §. (οἰκ.) ἡ ὅρασις. §. τὸ σημάδι τοῦ πυροβόλου. ||. rompre en —, προσβάλλω ἀποτόμως, ἐπιπλήττω κατὰ πρόσωπον.
VISIF, IVE, ὁ τῆς ὁράσεως, ὀπτικός.
VISION, θ. (φυσ.) ἡ ὅρασις. §. (συνήθ.) ὀπτασία, ὅραμα. §. (μτφορ.) πλάσμα τῆς φαντασίας, χίμαιρα.
VISIONNAIRE, ἐπίθ. φαντασιοπλὴξ, φαντασιοκόπος.
VISITANDINE, θ. μοναχὴ τοῦ τάγματος τῆς -
VISITATION, θ. ἡ ἐπίσκεψις τῆς Θεοτόκου πρὸς τὴν 'Ελισάβετ, (ἑορτὴ παρὰ Λατίνοις).
VISITE, θ. ἐπίσκεψις (ἰατροῦ ἢ φίλου πρὸς φίλον), βίζιτα. §. ἐξέτασις, ἔρευνα. (δικας.) αὐτοψία. ||. — domiciliaire, κατ' οἶκον ἔρευνα, (δικονομ.).
VISITER, ῥ. ἐπισκέπτομαι (φίλον ἢ νοσοῦντα). §. ἐπιθεωρῶ (πρὸς ἔρευναν), ἐξετάζω (δι' αὐτοψίας κτλ.).
VISITEUR, EUSE, διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ (νὰ ἐξετάζῃ), ἐπιθεωρητὴς (τῶν τελωνείων κτλ.). §. (ἁπλ.) ὁ ὑπάγων πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου, (Τ.) μουσαφίρης.
VISNAGE, εἶδος φυτοῦ (ἀμμίου), (οἱ μίσχοι τῶν σπόρων του χρησιμεύουσιν ὡς ὀδοντογλυφίδες).
VISON, εἶδος ζώου (κουνάδι) τῆς 'Αμερ.
VISON-VISU, (χυδ.), ἐπίῤ., κατάντικρὺ (ἀλλήλων).
VISORIUM, (τυπγρφ.), τὸ ἐργαλεῖον ὅ,που κρατεῖ τὸ χειρόγραφον ὑπ' ὄψιν τοῦ στοιχειοθέτου.
VISQUEUX, EUSE, γλοιώδης. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος ἰχθύος (μυξίνου), γλῆνος (;).
VISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ -
VISSER, ῥ. σφίγγω μὲ βίδας. §. (μσ.) ἐμβαίνω (κρατοῦμαι) ὡς ἂν βίδα.
VISUEL, ELLE, (φυσ.), ὁ τῆς ὁράσεως, ὀπτικός.
VITAL, E, ὁ τῆς ζωῆς, ζωϊκός.
VITALITÉ, θ. ἡ δύναμις τῶν ὄντων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ζωϊκῶν ἐνεργειῶν. §. πιθανότης ζωῆς.
VITCHOURA (Πολων.), ἐπανωφόρι γουνωμένον.
VITE, ἐπίθ. ταχὺς, ὀγλίγωρος. ||. (ὡς ἐπίῤ.) = τῷ -
VITEMENT, ἐπίῤ. ταχέως, ὀγλίγωρα.
VITESSE, θ. ταχύτης. ||. gagner q. de —, προλαμβάνειν τινά.
VITOMON, ζῶον ἐριοφόρον
VITONIÈRE, θ. ὁ στρόφιγξ τοῦ πηδαλίου. 2) (πλθ.) αἱ περὶ τὸ κοῖλον τοῦ πλοίου αὔλακες δι' ὧν συῤῥέουσι τὰ ὕδατα εἰς τὸν ἄντλον.
VITRAGE, θ. (περιληπτ.), ὅλα τὰ ὑαλιὰ τῶν παραθυρίων οἰκίας. §. διάφραγμα ὑαλωτόν.
VITRAUX, πλθ. τὰ μεγάλα ὑαλωτὰ θυριδώματα (τζαμλίκια) τῶν ἐκκλησιῶν.
VITRE, θ. ὑαλὶ (τζάμι) παραθυρίου.
VITREC, = MOTTEUX.
VITRER, ῥ. βάλλω ὑαλιὰ (τζάμια) εἰς θυρίδα κτλ.
VITRERIE, θ. ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ Vitrier.
VITRESCIBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ -
VITRESCIBLE, ἐπίθ. = VITRIFIABLE.
VITREUX, EUSE, ὑαλώδης.
VITRIER, ÈRE, ὁ δουλεύων ὑαλιὰ (τζάμια).
VITRIFIABLE, ἐπίθ. ὑαλοποιήσιμος.
VITRIFICATEUR, TRICE καὶ
VITRIFICATIF, IVE, ὁ συντελῶν πρὸς -
VITRIFICATION, θ. ὑαλοποίησις.
VITRIFIER, ῥ. μεταβάλλω εἰς ὕαλον, ὑαλοποιῶ.
VITRIOL, (παλ. χημ.), κρᾶμα μεταλλικοῦ ὀξειδίου καὶ θειϊκοῦ ὀξέος· (ἰδίως) χάλκανθος, μελαντηρία, βιτριόλι, (Τ.) καρὰ-μπογιά.
VITRIOLÉ, ÉE, ὁ περιέχων βιτριόλιον.
VITRIOLIQUE, ἐπίθ. βιτριολικὸν (ὀξύ).
VITUPÉRER (τὸ É τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. (παλ.), μέμφομαι.
VIVACE, ἐπίθ. ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἀρχὰς μακροβιότητος, δυσθανὴς, ζώσιμος.
VIVACITÉ, θ. ζωηρότης. §. ζέσις.
VIVANDIER, ÈRE, πωλητὴς τροφίμων ἀκολουθῶν τὰ στρατεύματα.
VIVANT, E, ζῶν, ζωντανός. ||. un bon —, ἄνθρωπος εὔθυμος (καλόβολος). ||. du — de, ἐπὶ ζωῆς του.
VIVAT (Λτν.), ἐπευφημισμὸς διὰ τοῦ Ζήτω.
VIVE, θ. δράκων, δρακόντι, (ἰχθ.).
VIVE-JAUGE, (κηπουρ.), ξεσκέπασμα τῶν ῥιζῶν (ξελάκκωμα) τοῦ φυτοῦ καὶ σκέπασμα μὲ κοπρίαν.
VIVE-LA-JOIE, ἄνθρωπος εὔθυμος (ἀμέριμνος).
VIVELLE, θ. ἐμβάλλωμα δικτυωτὸν ὑφάσματος.
VIVEMENT, ἐπίῤ. ζωηρῶς, μὲ ζέσιν. ἐπαισθητῶς.
VIVEUR, ἄνθρωπος ἀπολαυστικὸς (εὔθυμος).
VIVIER, ἰχθυοτροφεῖον, βιβάρι.
VIVIFIABLE, ἐπίθ. ζωοποιήσιμος.
VIVIFIANT, E, ζωοποιὸς, ζωογόνος.
VIVIFICATION, θ. ζωογόνησις.
VIVIFIER, ῥ. ζωοποιῶ, ζωογονῶ.
VIVIFIQUE, ἐπίθ. σπν. ἀντὶ VIVIFIANT.
VIVIPARE, ἐπίθ. ζωοτόκος.
VIVOTER, ῥ. ζῶ μόλις, ἀποζῶ.
VIVRE (vis; vivais; vivrai; vécus; vécu), ῥ. ζῶ. §. διάγω. ||. — avec, συζῶ, συμβιοτεύω. ||. (ὡς οὐδ. πλθ.), τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ζωοτροφίαι.
VIVROGNE, νόσος τῶν ἐριοφόρων ζώων.
VOCABULAIRE, λεξικὸν σύντομον, ὀνομαστικόν.
VOCAL, E, (καὶ ἐπίῤ.) -EMENT, ὁ

τῆς ἢ διὰ τῆς φωνῆς, φωνητικός. προφορικός.
Vocalisation, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
Vocaliser, ῥ. (μουσ.)', ψάλλω διατρέχων ἐπὶ ἑνὸς φωνήεντος τὴν μουσικὴν κλίμακα πρὸς γύμνασιν.
Vocatif, (γρμτ.), ἡ κλητικὴ (πτῶσις).
Vocation, θ. (Γρφ.), κλῆσις. §. κλίσις (διάθεσις) πρὸς ἐπάγγελμά τι.
Vociférations, θ. πλθ. κραυγαὶ, ξεφωνητά.
Vociférer (τὸ É τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς È), ῥ. ὁμιλῶ μὲ κραυγὰς, ξεφωνίζω κατά τινος.
Voeu, εὐχὴ (τάξιμον) εἰς τὸν Θεὸν, (κοιν.) τάγμα. ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. §. ἔφεσις, πόθος. §. (πλθ.) καθιέρωσις (τριχοκουρία) μοναχοῦ.
Vogue, θ. τὸ ῥόθιον (ἡ ῥύμη) πλοίου θαλασσοποροῦντος. 2) (συνήθ.) φήμη, ὑπόληψις.
Voguer, ῥ. πλέω, ἀρμενίζω.
Voici, ἐπίρ. ἰδοὺ, 'νὰ (διὰ τὰ πλησίον ἀντικείμενα.).
Voie, θ. ὁδὸς, δρόμος. §. (μτφορ.) τρόπος, μέσον. §. (τεχν.) τὸ μεταξὺ τῶν δύω τροχῶν διάστημα καὶ ἡ τροχιὰ τῆς ἀμάξης. ||. la—lactée, ὁ Γαλαξίας (κύκλος).
Voila`, ἐπίρ. ἰδοὺ, 'νὰ (διὰ τὰ ἀπωτέρω ἀντικείμενα).
Voile, ὕφασμα διὰ σκέπασμα (κυρ. τοῦ προσώπου), καλύπτρα, πέπλος. (ἰδίως) κουκκούλα τῶν μοναζουσῶν. §. καταπέτασμα. §. (μτφορ.) προκάλυμμα, πρόσχημα. 2) (θ.) πανὶ τοῦ καραβιοῦ, ἱστίον. §. ἄρμενον. ||. faire —, ἀρμενίζω. ||. à pleines —es, πλησίστιος.
Voiler, ῥ. σκεπάζω (μὲ ὕφασμα). §. ἀποκρύπτω. §. συγκαλύπτω.
Voilerie, θ. μέρος ὅπου φθειάνουν καὶ-
Voilier, ὁ κατασκευάζων τὰ πανιὰ τῶν πλοίων, ἱστιοῤῥάφος. §. bon —, εὔπλουν (ταχύπλουν) πλοῖον.
Voilure, θ. (περιληπτ.) τὰ πανιὰ (τὰ ἄρμενα) τοῦ πλοίου.
Voir (vois; voyais; verrai; vis; vu), ῥ. βλέπω. §. συναναστρέφομαι. ||.—le jour, γεννῶμαι. ζῶ. §. (ἐπὶ συγγραμμ.) ἐκδίδομαι, δημοσιεύομαι. ||. c'est une chose à —, εἶνε πρᾶγμα ἀξιοθέατον. ||. faire—du pays à q., πράγματα παρέχειν τινί. ||. (ἡ πθ. μτχ.) à vue, ἅμα ἐμφανισθῇ. ||. à la boule vue, ἀπερισκέπτως, ὅπως τύχῃ. ||. (ὡς οὐσ.) le vu, ἡ ἐπικύρωσις (ἔγγράφου). ||. sur le vu de, μετὰ τὴν θεώρησιν τοῦ. ||. au vu, ὑπ' ὄψιν. ||. (καὶ ὡς σύνδ.) vu le, ἐξ αἰτίας ἢ χάριν τοῦ. ||. vu que, ἀφ' οὗ.
Voire, ἐπίρ. ὡς καί. μάλιςα δέ.
Voirie, θ. ἡ ἐπιστασία τῶν ὁδῶν κτλ. 2) τὸ μέρος ὅπου ῥίπτονται αἱ ἀκαθαρσίαι τῶν ὁδῶν, κοπριά.
Voisin, θ. γείτων. πρόσοικος. ὅμορος. §. γειτονικός.
Voisinage, γειτνίασις. γειτονία.
Voisiner, ῥ. ἐπισκέπτομαι γείτονα, γειτονεύω.
Voiturable, ἐπίθ. ὁ δυνάμενος μετακομισθῆναι δι' ἀμάξης.
Voiturant, e, ὁ τῆς διὰ τῶν ἀμαξῶν μετακομίσεως.
Voiture, θ. ἅμαξα, ὄχημα. §. κουβάλημα (πραγματειῶν κτλ.).
Voiturer, ῥ. κουβαλῶ μὲ τὸ ἀμάξι.
Voiturier, ὁ κουβαλῶν μὲ τὸ ἀμάξι.
Voiturier, ère, ὁ δι' ἀμάξης.
Voiturin, ὁ ἐνοικιάζων ὀχήματα εἰς ὁδοιπόρους, ἀγωγεύς. §. ὄχημα ἀγωγαῖον.
Voix, θ. φωνή. §. (συνκδχ.) τραγῳδιστὴς, -δίστρια. §. ψῆφος. §. (γρμτ.) διάθεσις (ῥήματος).
Vol, πτῆσις, πέταγμα. ||. à vol d'oiseau, κατ' εὐθεῖαν. 2) κλοπὴ, κλέψιμον. §. κλεψίμηον.
Volable, ἐπίθ. τὸν ὁπ. δύναται νὰ κλέψῃ τις.
Volage, ἐπίθ ἀλλοπρόσαλλος, ἄστατος.
Volaille, θ. αἱ ὄρνιθες (αὐλῆς).
Volailler, ὀρνιθοπώλης.
Volant, e, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἵπτασθαι, πτηνός. §. (μτνμ.) πρόσθετος. (Τ.) ἐγρετίς. ||. petite verole volante, ἀνεμοβλογιά. 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἐφετίνδα, ἅρπαστον, (εἶδ. παιγν.). §. πτέρυξ ἀνεμομύλου. §. ποδόγυρος, φελμπαλᾶς.
Volatil, e, ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἐξατμιστὸς, πτητικός.
Volatile, πτηνός. ||. (πλθ.) τὰ πτηνά.
Volatilisable, ἐπίθ. ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἐξατμιστὸς (ἀεροποιήσιμος).
Volatilisation, τὸ οὐσ. τοῦ-
Volatiliser, ῥ. ἐξατμίζω (ἀεροποιῶ) διὰ τοῦ πυρός.
Volatilité, θ. τὸ πτητικὸν (τῶν ὀρνέων ἢ τῶν ἀεροποιήτων σωμάτων).
Volatille, μικρὰ πτηνὰ φαγώσιμα.
Vol-au-vent ἢ (ὀρθότ.) **Vole-au-vent**, εἶδος ζυμαρικοῦ, ὀρνιθόπηττα.
Volcan, ἡφαίστειον (πυρίπνουν) ὄρος.
Volcanien, enne, ἡφαίστειος.
Volcanique, ἐπίθ. ὁ τῶν ἡφαιστείων ὀρέων, πυριγενής.
Volcanisé, ée, (τόπος) ὅπου ἦσαν τὸ πάλαι ἡφαίστεια ὄρη.
Vole, θ. (εἰς τὰ χαρτοπ.) τὸ νὰ κάμῃ τις μόνος ὅλαις ταῖς χαρτωσιαῖς.
Volée, θ. πτῆσις. §. κοπάδι πουλιῶν. §. (μτνμ.) ὅμιλος. §. σειρὰ, τάξις. §. ῥιψιὰ κανονιοῦ (σφαίρας κτλ.). §. ἡ παρηορία (τὸ ξύλον ὅπου ζεύγνυνται οἱ τῆς δευτέρας σειρᾶς ἵπποι) τῆς ἀμάξης. ||. à là—, ἁρπακτὰ, εἰς τὸν ἀέρα. §. (μτφορ.) ἀπερισκέπτως.
Voler, ῥ. πετῶ. 2) (μτβτ.) κυνηγῶ μὲ ἱέρακας. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μτνμ.).
Volereau, κλεπτάκος.
Volerie, θ. κλοπὴ, κλεψιά. §. ἡ διὰ τῶν ὀρνέων θήρα.
Volet, παραθυρόφυλλον, (Τ.) κανάτι. 2) περιστερεών. 3) πέταυρον τῆς πτερωτῆς τοῦ νερομύλου κτλ. 4) εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθους, νούφαρον.
Voleter (διπλασ. τὸ T πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. πετῶ ὡς τὰ μικρὰ πτηνὰ ἢ αἱ πεταλοῦδαι.
Volette, θ. μικρὸν πλόκανον ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαλέγουσι τὰ ἔρια.
Voleur, euse, κλέπτης, -πτρα.

VOLIÈRE, θ. κλωβὶ (πτηνοκομεῖον) ἀπὸ δικτυωτὸν σύρμα.
VOLIGE, θ. λεπτὸν σανίδιον, πέταυρον.
VOLISAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
VOLIGER, ῥ. (οἰκοδ.), στεγάζω μὲ πέταυρα.
VOLITION, θ. (διδακτ.), βούλησις.
VOLONTAIRE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. θεληματικὸς, ἑκούσιος. §. πεισματάρης, αὐτογνώμων. §. (οὐσ.) ἐθελοντής.
VOLONTÉ, θ. θέλησις, θέλημα.
VOLONTIERS, ἐπίρ. μετὰ χαρᾶς, προθύμως, εὐχαρίστως.
VOLTE, θ. (ἱππευτ.), περιαγωγή.
VOLTE-FACE, θ. ἐπαναστροφὴ, γύρισμα ἐμπρὸς-ὀπίσω.
VOLTIGE, τὸ χαλαρὸν σχοινίον τῶν σχοινοβατῶν.
VOLTIGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
VOLTIGER, ῥ. περιίπταμαι. §. κυματίζω εἰς τὸν ἀέρα. §. σχοινοβατῶ ἐπὶ χαλαροῦ σχοινίου, πεταυρίζω. §. περιιππεύω.
VOLTIGEUR, ὁ περιιππεύων ἢ πεταυρίζων ἢ 'γλιστρῶν ἐπὶ τοῦ πάγου. §. εὔζωνος (στρατ.).
VOLUBILE, ἐπίθ. στρεπτὸς, ἑλικτός. περιστρεφόμενος.
VOLUBILITÉ, θ. τὸ εὔτροχον (μηχανῆς κτλ.). §. ταχύτης ἀπαγγελίας. στωμυλία.
VOLUE, θ. τὸ ἐντὸς τῆς κερκίδος μασοῦρι.
VOLUME, ὄγκος (σώματος). §. τόμος (βιβλίου).
VOLUMINEUX, EUSE, ὀγκώδης. §. πολύτομος.
VOLUPTÉ, θ. ἡδονή. ἡδυπάθεια, τρυφή.
VOLUPTUAIRE, ἐπίθ. ὁ πρὸς ἡδονὴν γινόμενος.
VOLUPTUEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, τερπνὸς, ἡδονικός. §. τρυφηλὸς, φιλήδονος.
VOLUTE, θ. κόσμημά τι ἑλικοειδὲς τῶν κιονοκράνων, κάλχη (;).
2) εἶδος κωνοειδοῦς ὀστρέου, στρόμβος.
VOLVA (Λτν.) ἢ θ. VOLVE, τὸ περικάλυμμα (θυλάκιον) τῶν ἀμανιτῶν.
VOLVAIRE, θ. εἶδος μικροτάτων καὶ ὡραίων κογχυλίων.
VOMIQUE, ἐπίθ. ἐμετικός. ||. (κυρ.) noix —, στρυχνοκάρυον, (Τ.) κάργα-μπουκένι, (σπόρος φαρμακερός).
VOMIR, ῥ. ἐμῶ, 'ξερνῶ. §. (μτνμ.) ἐξερεύγομαι (φλόγας, ὕβρεις).
VOMISSEMENT, ἔμετος, 'ξέρασμα.
VOMITIF, IVE, ἐμετικός. ||. (οὐσ.) ἐμετικόν.
VOMITURITION, θ. (ἰατρ.), ἔμετος συχνὸς καὶ ἀτάραχος.
VORACE, ἐπίθ. βορὸς, ἀδδηφάγος.
VORACITÉ, θ. ἀδδηφαγία.
VOS, ἀντνμ. πλθ. τοῦ VOTRE, οἱ σοὶ, αἱ σαὶ, τὰ σά.
VOTANT, E, ψηφηφορῶν, ψηφηφόρος.
VOTATION, θ. ψηφηφορία.
VOTE, ψῆφος.
VOTER, ῥ. ψηφηφορῶ.
VOTIF, IVE, ἀναθηματικός. εὐχωλιμαῖος.
VOTRE, (ἀνάρθρ. καὶ τὸ πλθ. VOS) καὶ (κατ' ἀναφορὰν εἰς τὸ προηγούμ.) VÔTRE (ἐνάρθ.) ϗ τὸ πλθ. VÔTRES), ἀντνμ. κτητ. πλθ. β'. πρσ., ὁ ὑμέτερος, (ὁ ἐδικός) σας.
VOUER, ῥ. ἀφιερόνω, (κοιν.) τάζω (εἰς τὸν θεόν).
VOULOIR (veux; voulais; voudrai; voulus; voulu), ῥ. βούλομαι, θέλω, ἀπαιτῶ, εὐδοκῶ. ||. en — à qc., εἶμαι δυσαρεστημένος (ἔχω πάθος) κατά τινος, ἢ ἐποφθαλμιῶ εἰς. ||. Dieu (le) veuille, εἴθε! ὁ θεὸς νὰ δώσῃ! ||. Dieu veuille avoir son âme! ὁ θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ! ||. (ὡς οὐσ.) τὸ βούλεσθαι, ἡ θέλησις.
VOUS, πλθ. τῆς ἀντνμ. TU, ὑμεῖς, (ἐ)σεῖς.
VOUSSOYER, ῥ. μεταχειρίζομαι τὸ πληθυντικὸν β'. πρόσωπον (vous) ὁμιλῶν πρός τινα.
VOUSSEAU ἢ (εὐχρηστότ.) VOUSSOIR, (οἰκοδ.), αἱ σφηνοειδεῖς πέτραι αἱ σχηματίζουσαι τὴν ἀψίδα τοῦ θόλου.
VOUSSURE, θ. ἡ κύρτωσις (τὸ ἀψιδωτὸν μέρος) τοῦ θόλου.
VOÛTE, θ. θόλος.
VOÛTER, ῥ. σκεπάζω μὲ θόλον. §. (μσ. μτνμ.) κυρτοῦμαι, καμπουριάζω.
VOYAGE, ταξεῖδι, ὁδοιπορία, περιήγησις. ἀποδημία.
VOYAGER, ῥ. ταξειδεύω. περιηγοῦμαι.
VOYAGEUR, EUSE, ὁδοιπόρος, περιηγητὴς, ταξειδιώτης. (ἐπὶ ζώων) ἀποδημητικός.
VOYANT, E, ὁ βλέπων. §. (ἐπὶ χρωμ.) πολλὰ ἀνοικτός. ||. (οὐσ.) προφήτης.
VOYELLE, θ. φωνῆεν.
VOYER, ὁ ἐπὶ (τῆς εὐθυγραμμίας, τῆς διατηρήσεως κτλ.) τῶν ὁδῶν.
VOYER, ῥ. χύνω τὴν λεσσίβαν.
VOYETTE, θ. σαψάκι μὲ λαβὴν διὰ τὴν λεσσίβαν.
VRAC (EN —), ἀτάκτως, φύρδην μίγδην.
VRAI, E, ἀληθής. ὁ καθ' αὑτὸ (αὐτόχρημα). ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἀλήθεια.
VRAIMENT, ἐπίρ. ἀληθῶς, τῷ ὄντι.
VRAISEMBLABLE (ϗ ἐπίρ.-EMENT), ἐπίθ. πιθανός.
VRAISEMBLANCE, θ. πιθανότης.
VRILLE, θ. τρυβέλι, τρύπανον.
2) ἕλιξ ἀμπέλου, (κοιν.) ψαλίς.
VRILLÉ, ÉE, (βτν.), ὁ ἔχων ἕλικας.
VRILLÉE, θ. = LISERON.
VRILLER, ῥ. τρυπῶ διὰ τοῦ τρυπάνου. 2) αὐξάνω ἢ προχωρῶ ἑλικοειδῶς.
VRILLERIE, θ. κατασκευὴ τρυπάνων καὶ τὸ ἐργοστάσιον ὅπου.
2) (περιληπτ.) διάφορα εἴδη σιδηρικῶν (ἐργαλείων) διαφόρων τεχνιτῶν.
VRILLETTE, θ. εἶδος σκώληκος ξυλοφάγου.
VRILLIER, ὁ κατασκευάζων τρύπανα καὶ ἄλλα λεπτὰ ἐργαλεῖα.
VRILLIFÈRE, ἐπίθ. (βτν.), ἑλικοφόρος.
VRILLON, ὑποκορ. τοῦ VRILLE.
VRILLONNER, ῥ. σχηματίζω ἕλικας.
VRONCELLE, θ. = LISERON.
VU, UE, μτχ. πθ. τοῦ VOIR.
VUE, θ. ὅρασις. ὄψις. θέα, ἔποψις. (συνκδχ.) τὰ ὄμματα. §. (μτφορ.) σκοπὸς, σχέδιον. ||. donner dans la —, κτυπᾷ 'ς τὸ 'μμάτι. ||. (lunette de) longue —, τηλεσκόπιον. ||. lettre de change payable à vue (à tant de jours de vue), συναλλαγματικὴ πληρωτέα ἅμα ἐμφανισθῇ (τόσας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐμφάνισιν). ||. être en vue, ἐν ἀ-

πόπτῳ (ἀλλήλων). ‖. à la-de, ἀντικρὺ, ἐνώπιον.
VULGAIRE (καὶ ἐπίρ.-EMENT), ἐπίθ., κοινὸς, χυδαῖος, τετριμμένος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ κοινὸς λαὸς, ὁ ὄχλος, οἱ χυδαῖοι.
VULGARISER, ῥ., καθιστῶ κοινὸν (τετριμμένον).
VULGARITÉ, θ., χυδαιότης.
VULGATE, ἡ Λατινικὴ μετάφρασις τῆς Π. Γ.
VULNÉRABLE, ἐπιθ., τρωτός.
VULNÉRAIRE, ἐπίθ., εὔχρηςος (ὠφέλιμος) διὰ τὰ τραύματα. ‖. (οὐσ. θ.) σπαθόχορτον, (φυτ.).
VULPANSER (Λτν.), χηναλώπηξ, (πτν.).
VULPIN, εἶδος φυτοῦ (ἀγρωστοειδοῦς), ἀλωπεκοῦρος.
VULTUEUX, EUSE, (παθολογ.), ὁ ἔχων πρησμένον καὶ κόκκινον πρόσωπον.
VULTURIDE καὶ VULTURIDÉ, ÉE, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ γυπός.
VULVAIRE, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ τῆς μήτρας. ‖. (οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ δυσώδους.
VULVE, θ. (ἀνατομ.), ἡ μήτρα.
WHIG, ὁ ἐκ τοῦ κόμματος τῶν δημοτικῶν (τῶν σφόδρα φιλελευθέρων) τῆς Ἀγγλ.
WHIST, εἶδος χαρτοπαιγν.

X

X, τὸ κγ΄. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

(Ὅλαι αἱ ἀπὸ τοῦ στοιχείυ τούτου ἀρχόμεναι εὐάριθμοι λέξεις εἶνε Ἑλληνικαὶ, καὶ διὰ τοῦτο παραλείπονται ὡς γνωσταὶ παισὶ Ἑλλήνων).

Y

Y, τὸ κδ΄. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου. 2) (ὡς ἐπίρ. τοπ. καὶ ἀναφορ.) ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἢ τὸ πρᾶγμα (περὶ οὗ ὁ λόγος).
YACHT, πλοῖον μὲ πανιὰ ϗ κωπιά.
YEUSE, θ., πρῖνος, (δένδρ.).
YEUX, πλθ. τοῦ OEIL.
YOLE, θ. εἶδος ἐλαφρᾶς λέμβου.
YPRÉAU, εἶδος πλατυφύλλου πτελέας, (δένδρον).

Z

Z, τὸ κέ. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
ZAGAIE, θ., εἶδος ἀκοντίου τῶν ἀγρίων.
ZAIN, ἐπίθ., (ἵππος) μονοχρώματος.
ZÈBRE, ὄναγρος τῆς Ἀφρ. κτλ., ζέβρας.
ZÉBRÉ, ÉE, ἀραδωτὸς καθὼς τὸ δέρμα τοῦ ζέβρα.
ZÉBRER, ῥ., ποικίλλω μὲ λωρίδας ὡς τὸ δέρμα τοῦ ζέβρα.
ZÉBRURE, θ., ποίκιλμα ἐν εἴδει λωρίδος ὡς τὸ δέρμα τοῦ ζέβρα.
ZÉBU, εἶδος βοὸς τῶν Ἰνδ. μὲ καμηλοειδεῖς ὕβους.
ZÉLATEUR, TRICE, ζηλωτής.
ZÈLE, ζῆλος.
ZÉLÉ, ÉE, ὁ ἔχων ζῆλον.
ZEND ἢ ZEND-AVESTA, βίβλος ἱερὰ τῶν πυρσολατρῶν (τῶν θρησκευτῶν τοῦ Ζωροάστρου).
ZÉNITH, τὸ κατὰ κορυφὴν σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, ζενίθ.
ZÉPHIRE ἢ ZÉPHYR, ζέφυρος, (ἄνεμος).
ZÉRO, (ἀριθμ.), τὸ μηδενικὸν, τνοῦλα. §. (μτφορ.) ἄνθρωπος ἀσήμαντος (μηδαμινός).
ZEST, ἐπιφών., (χλευαστ.), ἂς νὰ μή! ‖. entre le zist et le —, ἔτσι καὶ ἔτσι.
ZESTE, τὸ ἐντὸς τῶν καρυδίων καὶ λειμωνίων μεμβρανοειδὲς διάφραγμα.
ZESTER, ῥ., κόπτω τὴν φλοῦδαν τοῦ λειμωνίου εἰς λεπτὰς λωρίδας.
ZÉZAIEMENT, = ZÉZEYEMENT.
ZÉZAYER, ῥ. προφέρω τὰ Γαλλ. στοιχεῖα G καὶ J ὡς Z.
ZÉZEYEMENT, τὸ ἐλάττωμα τοῦ προφέρειν τὰ ςοιχεῖα G ϗ J ὡς Z.
ZIBELINE, θ., σαμοῦρι, (ζ.).
ZIGZAG, γραμμαὶ συνεχεῖς σχηματίζυσαι πρὸς ἀλλήλας γωνίας ἐναλλὰξ ἐξεχούσας ϗ εἰσεχούσας. ‖. en—, εἰς σχῆμα /\/\/\/\.
ZIGZAGUER, ῥ. σχηματίζω εἰς ZIGZAG.
ZING, εἶδος λευκοῦ μετάλλου εὐκόλως ἐκφλογιζομένου.
ZINCAGE ϗ ZINGAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
ZINGUER, ῥ., σκεπάζω μὲ ζίνγκον.
ZINGUERIE, θ., ἐργοστάσιον ὅπου κατασκευάζεται ζίνγκος.
ZINGUEUR, ἐργάτης κατασκευάζων ζίνγκον.
ZINQUER, ῥ. = ZINGUER.
ZINQUEUR, ZINGUEUR.
ZINZOLIN, εἶδος πορφυροῦ (ἰοκοκκίνου) χρώματος.
ZINZOLINER, ῥ., βάφω ἰοκόκκινον
ZIZANIE, θ., διχόνοια, σκάνδαλον
ZODIACAL, E, ὁ τοῦ ζωδιακοῦ, ζωδιακός.
ZODIAQUE, ὁ ζωδιακὸς, (κύκλος)
ZOÏLE, πικρὸς ἐπικριτὴς, Ζωΐλος
ZONE, θ., ζώνη (τῆς γῆς).
ZOOPHORE, ἡ ζωοφόρος (ἀρχαίου κτιρίου).

ΤΕΛΟΣ.

2 vols. $3.00

C